एका योगींचे आत्मचरित्र

त्यानंतर

चे आध्यात्मिक निबंध परमहंस योगानंद
सोशल मीडिया साइट्सवर कॉपी करण्यासाठी

आत्मचरित्र च्या अ योगी

पर
महंस यांनी
योगानंद

प्रस्तावनेसह
.WY Evans-Wentz, MA, D.Litt., D.Sc

वगळता तू"
पहा चिन्हे
आणि
"अद्भुत

गोष्टी,
तुम्ही
विश्वास
ठेवणार
नाही." -
.योहान ४:४८

कॉपीराइ
ट, 1946,
परमहंस
द्वारे
योगानंद

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible], [illegible]: WY EVANS- WENT Z

[illegible]

[illegible]

25. भाऊ अनंत आणि बहीण नलिनी
26. योगाचे विज्ञान
27. रांची येथे योग शाळेची स्थापना
28. काशी , पुनर्जन्म आणि पुनर्शोधित

29. [illegible]
30. [illegible]
31. [illegible] ([illegible])
32. [illegible]
33. [illegible]-[illegible]
34. [illegible]
35. [illegible]
36. [illegible]
37. [illegible].
38. [illegible] -- [illegible]
39. [illegible]
40. [illegible] .
41. [illegible]
42. [illegible]
43. [illegible]
44. [illegible]
45. [illegible] "[illegible]" ([illegible])
46. [illegible] ([illegible])
47. [illegible].
48. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible], [illegible]

[illegible]

[illegible], "[illegible]"

[illegible], [illegible]

[illegible]

"[illegible], "[illegible]

[illegible]

[illegible], [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible] [illegible]"
"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], "[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible]

[illegible]-[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] WHO
[illegible]

नकाशा च्या भारत

प्रस्तावना

.WY EVANS-WENTZ द्वारे, MA, D.Litt., D.Sc

येशू कॉलेज, ऑक्सफर्ड; लेखक
तिबेटचे महान योगी
मिलारेपा, द तिबेटीयन बुक
, ऑफ द डेडचे

.तिबेटी योग आणि गुप्त सिद्धांत इ

आत्मचरित्राचे मूल्य या वस्तुस्थितीमुळे खूप वाढले आहे की हे भारतातील ज्ञानी पुरुषांबद्दल इंग्रजीतील काही पुस्तकांपैकी एक आहे जे पत्रकार किंवा परदेशी व्यक्तीने लिहिलेले नाही, तर त्यांच्याच वंशातील आणि प्रशिक्षणातील व्यक्तीने लिहिले आहे - थोडक्यात, एका योगींनी लिहिलेले योगींबद्दलचे पुस्तक. असाधारण घटनेचे प्रत्यक्षदर्शी वर्णन म्हणून जगतो आणि शक्ती च्या आधुनिक हिंदू संत, द पुस्तक आहे महत्त्व दोन्ही वेळेवर आणि कालातीत. त्याच्या प्रसिद्ध लेखकाचे, ज्यांना मला भारत आणि अमेरिकेत जाणून घेण्याचा आनंद मिळाला आहे, प्रत्येक वाचकाने त्याचे कौतुक आणि कृतज्ञता व्यक्त करावी. त्यांचे असामान्य जीवन-दस्तावेज निश्चितच हिंदू मनाच्या आणि हृदयाच्या खोलीचे आणि भारताच्या आध्यात्मिक संपत्तीचे सर्वात जास्त प्रकटीकरण करणारे आहे, जे पश्चिमेकडे .प्रकाशित झाले आहे

तिबेटी योग आणि गुप्त सिद्धांतांच्या अग्रभागी त्या पूजनीय संताची प्रतिमा

दिसून आली.

१-१ बंगालच्या उपसागरावरील ओरिसातील पुरी येथे माझी भेट श्री
युक्तेश्वरांशी झाली. त्यावेळी ते समुद्रकिनाऱ्याजवळील एका शांत आश्रमाचे प्रमुख होते आणि ते प्रामुख्याने एका गटाच्या आध्यात्मिक प्रशिक्षणात व्यस्त होते. च्या तरुण शिष्य. तो व्यक्त केलेले उत्सुक व्याज मध्ये द कल्याण च्या द लोक च्या द संयुक्त राज्ये आणि सर्व अमेरिका आणि इंग्लंडचेही, आणि त्यांचे मुख्य
शिष्य परमहंस योगानंद, ज्यांच्यावर ते खूप प्रेम करत होते आणि ज्यांना त्यांनी १९२० मध्ये पश्चिमेकडे आपले दूत म्हणून पाठवले होते, त्यांच्या दूरच्या .कारवायांबद्दल, विशेषतः कॅलिफोर्नियामधील कारवायांबद्दल मला प्रश्न विचारला

श्री युक्तेश्वर हे सौम्य वाणीचे, आनंददायी उपस्थितीचे आणि त्यांच्या पूजनीय पूजनीय .होते

अनुयायांनी त्यांना उत्स्फूर्तपणे स्वीकारले. त्यांना ओळखणाऱ्या प्रत्येक व्यक्ती, मग ते त्यांच्या स्वतःच्या समुदायाचे असोत किंवा नसोत, त्यांना सर्वोच्च आदर देत असत. त्यांचे उंच, सरळ, तपस्वी व्यक्तिमत्त्व, सांसारिक शोधांचा त्याग करणाऱ्या भगव्या रंगाच्या पोशाखात, आश्रमाच्या प्रवेशद्वारावर माझे स्वागत करण्यासाठी उभे असताना मला स्पष्टपणे आठवते. त्यांचे केस लांब आणि काहीसे कुरळे होते आणि त्यांचा चेहरा दाढीचा होता. त्यांचे शरीर स्नायूंनी घट्ट होते, पण बारीक आणि सुव्यवस्थित, आणि त्याचे पाऊल उत्साही. तो होते निवडलेले म्हणून त्याचे ठिकाण च्या पार्थिव निवासस्थान द पवित्र पुरी शहर, जिथे भारतातील प्रत्येक प्रांताचे प्रतिनिधी असलेले धार्मिक हिंदू दररोज "जगाचे स्वामी" जगन्नाथाच्या प्रसिद्ध मंदिरात तीर्थयात्रेसाठी येतात. पुरी येथेच १९३६ मध्ये श्री युक्तेश्वरांनी या क्षणभंगुर अवस्थेच्या दृश्यांकडे आपले नश्वर डोळे मिटले आणि त्यांचे अवतार एका विजयी पूर्णतेपर्यंत पोहोचले आहेत हे जाणून ते परलोकात गेले. ही साक्ष नोंदवता आल्याने मला खरोखर आनंद होत आहे. ते द उच्च पात्र आणि पवित्रता च्या श्री युक्तेश्वर. सामग्री ते राहणे दूरवर पासून द गर्दी, त्याने स्वतःला त्या आदर्श जीवनासाठी निःस्वार्थपणे आणि शांततेने समर्पित केले जे त्याचे शिष्य परमहंस योगानंद यांनी केले होते. आता युगानुयुगे वर्णन केले आहे. WY EVANS-WENTZ

1-1: ऑक्सफर्ड युनिव्हर्सिटी प्रेस, १९३५.

लेखकाचे पावती

या पुस्तकाच्या हस्तलिखितासाठी मी मिस एलव्ही प्रॅट यांच्या दीर्घ संपादकीय परिश्रमांबद्दल मनापासून ऋणी आहे. माझे आभार. आहेत देय तसेच ते मिस रूथ झान साठी तयारी च्या द निर्देशांक, ते श्री. सी. रिचर्ड राईट साठी त्यांच्या भारतीय प्रवास डायरीतील उतारे वापरण्याची परवानगी आणि सूचना आणि प्रोत्साहनासाठी डॉ. .डब्ल्यू.वाय. इव्हान्स-वेंट्झ यांना

परमहंस योगानंद

२८ ऑक्टोबर १९४५
एन्सिनिटास,
कॅलिफोर्निया

प्रकरण: १

माझे पालक आणि लवकर जीवन

भारतीय संस्कृतीची वैशिष्ट्यपूर्ण वैशिष्ट्ये दीर्घकाळापासून अंतिम सत्यांचा

शोध आणि सहवर्ती शिष्य-गुरू

१-२ आहेत. नातेसंबंध. माझ्या स्वतःच्या मार्गाने मला
एका ख्रिस्तासारख्या ऋषीकडे नेले ज्यांचे सुंदर जीवन युगानुयुगे कोरले गेले होते. ते भारताचे एकमेव महान गुरु होते.

उर्वरित संपत्ती. प्रत्येक पिढीत उदयास येत, त्यांनी बॅबिलोन आणि इजिप्तच्या भवितव्यापासून त्यांच्या भूमीचे रक्षण केले आहे.

मला माझ्या जुन्या आठवणी सापडतात ज्यात मागील अवताराच्या कालक्रमानुसार

वैशिष्ट्ये समाविष्ट आहेत. मला एका दूरच्या जीवनाच्या, योगी

१-३ च्या स्पष्ट

आठवणी आल्या. हिमालयातील बर्फवृष्टींमध्ये. भूतकाळाच्या या झलकांमुळे, काही
आयामहीन दुव्यामुळे, मला भविष्याची झलकही मिळाली.

बालपणातील असहाय्य अपमान माझ्या मनातून काढून टाकण्यात आलेला नाही. मला चालता येत नाही किंवा स्वतःला मोकळेपणाने व्यक्त करता येत नाही याची मला तीव्र नाराजी वाटत होती. माझ्या शारीरिक अशक्तपणाची जाणीव होताच माझ्या मनात प्रार्थनांचे लाट निर्माण झाली. माझे तीव्र भावनिक जीवन अनेक भाषांमधील शब्दांच्या रूपात मूक रूप धारण करत होते.
जिभेच्या आतील गोंधळात, माझे कान हळूहळू माझ्या लोकांच्या सभोवतालच्या बंगाली अक्षरांशी जुळवून घेत होते. बाळाच्या मनाची मोहक व्याप्ती! प्रौढांसाठी खेळणी आणि बोटांपुरती मर्यादित मानली जात असे.

मानसिक उत्तेजना आणि माझ्या असंवेदनशील शरीरामुळे मला अनेक हट्टी रडण्याच्या मंत्रांना सामोरे जावे लागले. माझ्या दुःखावर कुटुंबात झालेला गोंधळ मला आठवतो. आनंदी आठवणी देखील माझ्या मनात घर करून राहतात: माझ्या आईचे प्रेम, आणि माझे पहिले प्रयत्न, लहानपणी चालतानाचे वाक्य. हे सुरुवातीचे विजय, जे सहसा लवकर विसरले जातात, तरीही आत्मविश्वासाचा एक नैसर्गिक आधार आहेत.

माझ्या दूरगामी आठवणी वेगळ्या नाहीत. अनेक योगींनी "जीवन" आणि "मृत्यू" कडे आणि त्यातून होणाऱ्या नाट्यमय संक्रमणामुळे कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय त्यांची आत्म-जागरूकता टिकवून ठेवली आहे असे ज्ञात आहे. जर माणूस केवळ एक शरीर असेल, तर त्याचे नुकसान खरोखरच ओळखीचा शेवटचा काळ ठरते. परंतु जर हजारो वर्षांपासूनच्या संदेष्ट्यांनी सत्य सांगितले असेल, तर माणूस मूलतः निराकार स्वभावाचा आहे. मानवी अहंकाराचा सततचा गाभा केवळ तात्पुरता इंद्रियांच्या आकलनाशी जोडलेला असतो.

बालपणाच्या विचित्र, स्पष्ट आठवणी दुर्मिळ नसल्या तरी, अनेक देशांमधील प्रवासादरम्यान, मी प्रामाणिक पुरुष आणि स्त्रियांच्या तोंडून सुरुवातीच्या आठवणी ऐकल्या आहेत.

माझा जन्म एकोणिसाव्या शतकाच्या शेवटच्या दशकात झाला आणि मी माझे पहिले आठ वर्षे गोरखपूरमध्ये घालवले. ईशान्य भारतातील संयुक्त प्रांतांमध्ये हे माझे जन्मस्थान

होते. आम्ही आठ मुले होतो: चार मुले आणि चार मुली. मी, मुकुंद लाल घोष

१-४, दुसरा
मुलगा आणि चौथा मुलगा होतो.

क्षत्रिय जातीचे बंगाली होते.

१-५ दोघांनाही संत स्वभावाचे वरदान लाभले होते.
त्यांचे परस्पर प्रेम, शांत आणि प्रतिष्ठित, कधीही स्वतःला क्षुल्लकपणे व्यक्त करत नव्हते. आठ तरुण जीवनांच्या फिरत्या गोंधळाचे शांत केंद्र म्हणजे पालकांचा परिपूर्ण सुसंवाद होता.

वडील, भागवती चरण घोष, दयाळू, गंभीर, कधीकधी कडक होते. आम्ही मुलांनी त्यांच्यावर खूप प्रेम केले, तरीही एक विशिष्ट आदरयुक्त अंतर पाळले. एक उत्कृष्ट गणितज्ञ आणि तर्कशास्त्रज्ञ, त्यांना प्रामुख्याने त्यांच्या बुद्धीने मार्गदर्शन केले. पण आई हृदयाची राणी होती आणि त्यांनी आम्हाला फक्त प्रेमाने शिकवले. तिच्या मृत्यूनंतर, वडिलांनी त्यांची आंतरिक कोमलता अधिक प्रदर्शित केली. तेव्हा मला लक्षात आले की त्यांची नजर अनेकदा माझ्या आईच्या नजरेत रूपांतरित झाली.

आईच्या उपस्थितीत आम्हाला शास्त्रांशी असलेली आमची पहिली कडू-गोड ओळख अनुभवायला

मिळाली. द महाभारत आणि रामायण

१-६ होते साधनसंपत्तीने बोलावले ते भेटा द गरजा

च्या शिस्त. सूचना आणि शिक्षा गेला हात मध्ये हात.

दुपारी ऑफिसमधून घरी येण्यासाठी आई आम्हाला काळजीपूर्वक कपडे घालून वडिलांबद्दल आदर दाखवत असे. त्यांचे पद भारतातील एका मोठ्या कंपनीतील बंगाल-नागपूर रेल्वेमध्ये उपाध्यक्षासारखेच होते. त्यांचे काम प्रवासाचे होते आणि माझ्या बालपणात आमचे कुटुंब अनेक शहरांमध्ये राहत असे.

आईने गरजूंना मदत करण्यासाठी हात पुढे केला. वडीलही दयाळू होते, परंतु कायदा आणि सुव्यवस्थेबद्दलचा त्यांचा आदर बजेटपर्यंत पोहोचला. एक पंधरवडा आईने वडिलांच्या मासिक उत्पन्नापेक्षा जास्त खर्च गरिबांना जेवू घालवला.

"मी फक्त एवढेच विनंती करतो की, तुमचे दान वाजवी मर्यादेत ठेवा." तिच्या पतीने केलेली सौम्य टीका देखील आईला त्रासदायक वाटली. तिने मुलांना कोणत्याही मतभेदाबद्दल इशारा न करता, हॅकनी कॅरेजची ऑर्डर दिली.

"निरोप; मी सकाळी जात आहे दूर ते माझे आईचे घरी." प्राचीन अल्टिमेटम!

आम्ही आश्चर्यचकित होऊन विलाप करू लागलो. आमचे मामा प्रसंगी आले; त्यांनी वडिलांना काही शहाणपणाचा सल्ला दिला, जो काळापासून मला काही शंका नव्हती. वडिलांनी काही समेटात्मक टिपणी केल्यानंतर, आईने आनंदाने कॅब सोडली. अशा प्रकारे माझ्या पालकांमधील मला कधीही जाणवलेला एकमेव वाद संपला. पण मला एक वैशिष्ट्यपूर्ण चर्चा आठवते.

"घरात नुकतीच आलेल्या एका दुर्दैवी बाईसाठी मला दहा रुपये द्या." आईच्या हास्यामध्ये स्वतःचे एक मन वळवणारे भाष्य होते.

"दहा रुपये का? एक पुरेसे आहे." वडिलांनी एक कारण पुढे केले: "जेव्हा माझे वडील आणि आजी आजोबा अचानक वारले, तेव्हा मला गरिबीची पहिली चव आली. शाळेत जाण्यासाठी मैल चालण्यापूर्वी माझा एकमेव नाश्ता म्हणजे एक लहान केळ होता. नंतर, विद्यापीठात, मला इतकी गरज होती की मी एका श्रीमंत न्यायाधीशाकडे दरमहा एक रुपया मदतीसाठी अर्ज केला. त्यांनी नकार दिला आणि म्हटले की एक रुपया देखील महत्त्वाचा आहे."

"तुला त्या रुपयाचा नकार किती कटू आठवतोय!" आईच्या मनात लगेचच एक तर्क आला. "तुला वाटतंय का की या बाईलाही तू दहा रुपयांचा नकार दिला होतास, ज्याची तिला तातडीने गरज आहे, हे तुला दुःखाने आठवावं?"

"तुम्ही जिंकलात!" पराभूत पतींच्या अनादी हावभावाने त्याने आपले पाकीट उघडले. "ही दहा रुपयांची नोट आहे. माझ्या सदिच्छेने ती तिला द्या."

वडील कोणत्याही नवीन प्रस्तावाला प्रथम "नाही" म्हणायचे. त्या अनोळखी स्त्रीबद्दलचा त्यांचा दृष्टिकोन आईची सहानुभूती इतक्या सहजपणे स्वीकारणे हे त्यांच्या नेहमीच्या सावधगिरीचे एक उदाहरण होते. तात्काळ स्वीकृतीबद्दलचा तिटकारा - जो पश्चिमेकडील फ्रेंच मनाचा वैशिष्ट्यपूर्ण भाग आहे - तो खरोखरच "योग्य चिंतन" या तत्त्वाचा आदर करतो. मला वडील नेहमीच त्यांच्या निर्णयांमध्ये

वाजवी आणि समान संतुलित आढळले. जर मी एक-दोन चांगल्या युक्तिवादांनी माझ्या असंख्य विनंत्या बळकट करू शकले, तरीही त्याने नेहमीच माझ्या आवाक्यात असलेले ध्येय ठेवले, मग ते सुट्टीतील सहल असो किंवा नवीन मोटरसायकल.

वडील त्यांच्या लहानपणी मुलांना कडक शिस्त लावणारे होते, परंतु त्यांच्याबद्दलचा त्यांचा दृष्टिकोन स्वतः खरोखरच स्पार्टन होते. उदाहरणार्थ, तो कधीही थिएटरला भेट देत नव्हता, परंतु विविध आध्यात्मिक साधनांमध्ये आणि

भगवद्गीता वाचण्यात तो स्वतःचे मनोरंजन शोधत असे.

१-७ सर्व सुखसोयींना टाळून, तो
चिकटून राहील ते एक जुने जोडी च्या शूज पर्यंत ते होते निरुपयोगी. त्याचे मुलगे विकत घेतले ऑटोमोबाइल नंतर ते लोकप्रिय झाले, पण वडील नेहमीच ऑफिसला जाण्यासाठी ट्रॉली गाडीवर समाधानी असायचे. सत्तेसाठी पैसे जमवणे त्यांच्या स्वभावाला विचित्र होते. एकदा, कलकत्ता अर्बन बँकेची स्थापना केल्यानंतर, त्यांनी त्यातील कोणताही हिस्सा धारण करून स्वतःचा फायदा घेण्यास नकार दिला. त्यांना फक्त त्यांच्या मोकळ्या वेळेत नागरी कर्तव्य पार पाडण्याची इच्छा होती.

वडील पेन्शनवर निवृत्त झाल्यानंतर काही वर्षांनी, एक इंग्रज अकाउंटंट बंगाल-नागपूर रेल्वे कंपनीच्या हिशेबांची तपासणी करण्यासाठी आला. आश्चर्यचकित झालेल्या तपासकर्त्याला आढळले की वडिलांनी कधीही थकीत बोनससाठी अर्ज केला नव्हता.

"तो केले द काम च्या तीन पुरुष!" द लेखापाल सांगितले द कंपनी. "तो आहे रुपये १२५,००० (बद्दल
"अधिकाऱ्यांनी वडिलांना या रकमेचा धनादेश सादर केला. त्यांनी त्याबद्दल इतका कमी विचार केला की त्यांनी कुटुंबाला काहीही सांगितले नाही. खूप नंतर माझा धाकटा भाऊ बिष्णूने त्यांची चौकशी केली, ज्याला बँक स्टेटमेंटवर मोठी रक्कम असल्याचे लक्षात आले.

"भौतिक नफ्याने आनंदी का व्हावे?" वडिलांनी उत्तर दिले. "जो समभावाचे ध्येय गाठतो तो नफ्याने आनंदी नसतो किंवा तोट्याने निराश होत नाही. त्याला माहित आहे की माणूस या जगात कंगाल येतो आणि एक रुपयाही न घेता निघून जातो."

वडील

भागवती चरण घोष
अ शिष्य च्या लाहिरी महाशय

त्यांच्या वैवाहिक आयुष्याच्या सुरुवातीलाच, माझे आईवडील बनारसचे एक महान गुरु लाहिरी महाशय यांचे शिष्य बनले. या संपर्कामुळे वडिलांचा स्वाभाविकपणे तपस्वी स्वभाव बळकट झाला. आईने माझी मोठी बहीण रोमाला एक उल्लेखनीय कबुली दिली: "तुझे वडील आणि मी वर्षातून फक्त एकदाच पती-पत्नी म्हणून एकत्र राहतो, मुले होण्यासाठी."

वडील पहिल्यांदा लाहिरी महाशयांना अविनाश बाबू यांच्यामार्फत भेटले,

१-८ बंगाल-
नागपूर रेल्वेच्या गोरखपूर कार्यालयात कर्मचारी. अविनाशने माझ्या तरुण कानांना अनेक भारतीय संतांच्या रंजक कथा सांगितल्या. तो नेहमीच त्याच्या स्वतःच्या गुरूंच्या श्रेष्ठ वैभवाला आदरांजली वाहत असे.

"तुमचे वडील लाहिरी महाशयांचे शिष्य बनले त्या असाधारण परिस्थितीत तुम्ही कधी ऐकले आहे का?"

उन्हाळ्याच्या एका आळशी दुपारी, मी आणि अविनाश माझ्या घराच्या आवारात एकत्र बसलो होतो, तेव्हा त्याने हा मनोरंजक प्रश्न विचारला. मी अपेक्षेच्या स्मितहास्याने डोके हलवले.

"काही वर्षांपूर्वी, तुझा जन्म होण्यापूर्वी, मी माझ्या वरिष्ठ अधिकाऱ्याला - तुझ्या वडिलांना - बनारसला माझ्या गुरूंना भेटण्यासाठी माझ्या गोरखपूरच्या कर्तव्यातून एक आठवड्याची रजा देण्यास सांगितले होते. तुझ्या वडिलांनी माझ्या योजनेची थट्टा केली.

"'तुम्ही धार्मिक कट्टर होणार आहात का?' त्याने विचारले. 'जर तुम्हाला पुढे जायचे असेल तर तुमच्या ऑफिसच्या कामावर लक्ष केंद्रित करा.'

"त्या दिवशी दुःखाने जंगलातील वाटेने घरी जाताना, मी पालखीतून तुमचे वडील भेटलो. त्यांनी त्यांचे नोकर आणि गाडी सोडून दिली आणि माझ्या शेजारी पाय घसरून पडले. मला सांत्वन देण्यासाठी त्यांनी सांसारिक यशासाठी प्रयत्न करण्याचे फायदे सांगितले. पण मी त्यांना अस्वस्थपणे ऐकले. माझे हृदय पुन्हा पुन्हा म्हणत होते: 'लाहिरी महाशय! मी तुम्हाला पाहिल्याशिवाय राहू शकत नाही!'

"आमचा मार्ग आम्हाला एका शांत शेताच्या काठावर घेऊन गेला, जिथे दुपारच्या उशिरा

सूर्याची किरणे अजूनही जंगली गवताच्या उंच लाटांवर दिसत होती. आम्ही कौतुकाने

थांबलो. तिथे शेतात, आमच्यापासून काही यार्ड अंतरावर, माझ्या महान गुरूंचे रूप

अचानक प्रकट झाले! १-९

"'भागवती, तू तुझ्या नोकरावर खूप कठोर आहेस!' त्याचा आवाज आमच्या आश्चर्यचकित कानात घुमत होता. तो जसा आला होता तसाच गूढपणे गायब झाला. मी माझ्या गुडघ्यांवर ओरडत होतो, 'लाहिरी महाशय! लाहिरी महाशय!' तुझे वडील काही क्षणांसाठी स्तब्ध होऊन स्थिर राहिले.

तुला फक्त परवानगी देत नाही, तर उद्या बनारसला जाण्यासाठी स्वतःलाही परवानगी देतो. मला या महान लाहिरी महाशयांना माहित असले पाहिजे, जे तुमच्यासाठी मध्यस्थी

करण्यासाठी स्वतःला इच्छेनुसार भौतिक रूप देऊ शकतात! मी माझ्या पत्नीला घेऊन या गुरूला त्याच्या आध्यात्मिक मार्गात आपल्याला दीक्षा देण्यास सांगेन. तू आम्हाला त्याच्याकडे घेऊन जाशील का?'

"'नक्कीच.' माझ्या प्रार्थनेचे चमत्कारिक उत्तर आणि घटनांना जलद, अनुकूल वळण मिळाल्याने मला आनंद झाला.

"दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी मी आणि तुझे आईवडील बनारसला गेलो. दुसऱ्या दिवशी आम्ही घोडागाडी घेतली, आणि मग होते ते चालणे माध्यमातून अरुंद लेन ते माझे गुरुचे एकांत घर. प्रवेश करत आहे त्याचे थोडे

पार्लरमध्ये, आम्ही गुरुजींना नमन केले, त्यांच्या नेहमीच्या कमळाच्या मुद्रेत. त्यांनी त्यांचे डोळे मिचकावले आणि त्या तुमच्या वडिलांवर मारल्या.

"'भागवती, तू तुझ्या कर्मचाऱ्यावर खूप कठोर आहेस!' त्याचे शब्द दोन दिवसांपूर्वी गोरखपूरच्या शेतात वापरल्यासारखेच होते. तो पुढे म्हणाला, 'तू अविनाशला मला भेटण्याची परवानगी दिलीस आणि तू आणि तुझी पत्नी त्याच्यासोबत आलीस याचा मला आनंद आहे.'

"त्यांच्या आनंदासाठी, त्याने तुमच्या पालकांना क्रियायोगाच्या आध्यात्मिक

अभ्यासाची दीक्षा दिली.

१-१०" तुझे वडील आणि मी, भाऊ शिष्य म्हणून,
दृष्टान्ताच्या संस्मरणीय दिवसापासून जवळचे मित्र आहोत. लाहिरी महाशयांना तुमच्या स्वतःच्या जन्मात निश्चित रस होता. तुमचे जीवन निश्चितच त्यांच्या स्वतःच्या जन्माशी जोडले जाईल: गुरुचा आशीर्वाद कधीही निष्फळ होत नाही."

मी जगात प्रवेश केल्यानंतर लगेचच लाहिरी महाशय हे जग सोडून गेले. वडिलांना त्यांच्या कार्यालयाने ज्या ज्या शहरांमध्ये स्थानांतरित केले होते, त्या त्या शहरांमध्ये, एका अलंकृत चौकटीत त्यांचे चित्र नेहमीच आमच्या कुटुंबाच्या वेदीवर शोभा आणत असे. सकाळी आणि संध्याकाळी अनेकदा मी आणि आई एका सुधारित मंदिरासमोर ध्यान करत होतो, सुगंधित चंदनाच्या पेस्टमध्ये बुडवलेली फुले अर्पण करत होतो. लोबान आणि गंधरस तसेच आमच्या एकत्रित भक्तीने, आम्ही लाहिरी महाशयांमध्ये पूर्ण अभिव्यक्ती आढळणाऱ्या देवतेचा सन्मान केला.

त्याचे चित्र होते अ मागे टाकणारा प्रभाव वर माझे जीवन. म्हणून मी वाढले, द विचार च्या द मास्टर सोबत वाढलो मी. मध्ये ध्यान मी होईल अनेकदा पहा त्याचे छायाचित्रणात्मक प्रतिमा उदयास येणे पासून त्याचे लहान त्याच्या तेजस्वी शरीराचे पाय स्पर्श करण्याचा मी प्रयत्न केला तेव्हा, ते बदलेल आणि पुन्हा चित्र बनेल. बालपण बालपणात शिरले तेव्हा मला लाहिरी महाशय सापडले. रूपांतरित मध्ये माझे मन पासून अ थोडे प्रतिमा, पाळणाघर मध्ये अ चौकट, ते अ जिवंत, ज्ञानवर्धक उपस्थिती. परीक्षेच्या किंवा गोंधळाच्या क्षणी मी वारंवार त्याला प्रार्थना करत असे, मला त्याचे सांत्वन देणारे मार्गदर्शन सापडत असे. सुरुवातीला मला वाईट वाटले कारण तो आता शारीरिकरित्या जिवंत नव्हता. मी सुरुवात केली तेव्हा त्याच्या गुप्त सर्वव्यापीतेचा शोध घेण्यासाठी, मी आता दु:ख केले नाही. त्याला पाहण्यासाठी अति उत्सुक असलेल्या त्याच्या शिष्यांना तो अनेकदा लिहीत असे: "मी तुमच्या कुटस्थेच्या (आध्यात्मिक दृष्टीच्या) परिसरात असताना, माझी हाडे आणि मांस का पाहायला येतो?"

वयाच्या आठव्या वर्षी लाहिरी महाशयांच्या छायाचित्रातून मला एक अद्भुत उपचार मिळाला. या अनुभवामुळे माझ्या प्रेमाला अधिक तीव्रता मिळाली. बंगालमधील इच्छापूर येथील आमच्या कुटुंबाच्या वसाहतीत असताना, मला एशियाटिक कॉलराचा आजार झाला. माझे जीवन निराश झाले होते; डॉक्टर करू शकत होते काहीही नाही. माझ्या पलंगाच्या बाजूला असताना, आईने मला वेडेपणाने माझ्या डोक्यावरील भिंतीवर लाहिरी महाशयांच्या चित्राकडे पाहण्याचा इशारा केला.

"मनाने त्याला नमस्कार करा!" तिला माहित होते की मी हात वर करून नमस्कार

करण्यासही अशक्त आहे. "जर तुम्ही खरोखरच तुमची भक्ती दाखवली आणि त्याच्यासमोर गुडघे टेकले तर तुमचे प्राण वाचतील!"

मी त्याच्या छायाचित्राकडे पाहिले आणि तिथे एक आंधळा प्रकाश दिसला, जो माझ्या शरीराला आणि संपूर्ण शरीराला व्यापून टाकत होता. खोली. माझी मळमळ आणि इतर अनियंत्रित लक्षणे नाहीशी झाली; मी बरा झालो. लगेचच मला पुरेसे बळ वाटले की मी वाकून आईच्या पायांना स्पर्श करू शकलो, तिच्या गुरूंवरील तिच्या अगाध श्रद्धेचे कौतुक करू शकलो. आईने त्या छोट्याशा चित्रावर वारंवार डोके दाबले.

"ओ सर्वव्यापी गुरुजी, मी धन्यवाद तू ते तुझे प्रकाश आहे बरे झाले माझे मुलगा!"

मला जाणवले की तिनेही तो तेजस्वी प्रकाश पाहिला होता ज्याद्वारे मी एका सामान्यतः प्राणघातक आजारातून त्वरित बरा झालो होतो.

माझ्या सर्वात मौल्यवान संपत्तीपैकी एक म्हणजे तोच फोटो. लाहिरी महाशयांनी स्वतः वडिलांना दिलेला, त्यात एक पवित्र स्पंदन आहे. त्या चित्राची उत्पत्ती चमत्कारिक होती. मी वडिलांचे भाऊ शिष्य काली कुमार रॉय यांच्याकडून ही कथा ऐकली.

असे दिसते की गुरुजींना फोटो काढण्याचा तिटकारा होता. त्यांच्या निषेधामुळे, एकदा त्यांचा आणि काली कुमार रॉय यांच्यासह भक्तांच्या समूहाचा एक गट फोटो काढण्यात आला. एका आश्चर्यचकित छायाचित्रकाराला आढळले की सर्व शिष्यांच्या स्पष्ट प्रतिमा असलेल्या प्लेटमध्ये मध्यभागी एक रिकामी जागा होती जिथे त्यांना लाहिरी महाशयांची रूपरेषा सापडण्याची अपेक्षा होती. या घटनेची मोठ्या प्रमाणात चर्चा झाली.

एका विशिष्ट विद्यार्थ्याने आणि तज्ञ छायाचित्रकार गंगा धर बाबू यांनी बढाई मारली की पळून जाणारा माणूस त्याच्यापासून सुटणार नाही. दुसऱ्या दिवशी सकाळी, गुरु लाकडी बाकड्यावर कमळाच्या आसनात बसले होते तेव्हा त्याच्या मागे एक पडदा होता, गंगाधर बाबू त्याच्या उपकरणांसह आला. यशाची सर्व खबरदारी घेत, त्याने लोभीपणाने बारा प्लेट्स उघडल्या. लवकरच प्रत्येकावर त्याला लाकडी बाक आणि पडद्याचा ठसा सापडला, परंतु पुन्हा एकदा गुरुचे रूप गायब होते.

अश्रू आणि तुटलेल्या अभिमानाने, गंगाधर बाबूंनी त्यांच्या गुरूंना शोधले. लाहिरी महाशयांनी गर्भवती असलेल्या एका टिप्पणीने त्यांचे मौन तोडले तेव्हा बरेच तास झाले होते:

"मी सकाळी आत्मा. करू शकतो तुमचे कॅमेरा प्रतिबिंबित करणे द सर्वव्यापी अदृश्य?"

"मला दिसतंय की ते शक्य नाही! पण, पवित्र महाशय, मला प्रेमाने त्या शारीरिक मंदिराचे चित्र हवे आहे जिथे माझ्या अरुंद दृष्टीक्षेपात, तो आत्मा पूर्णपणे वास्तव्य करत असल्याचे दिसते."

"ये, मग, उद्या सकाळ. मी इच्छा पोझ देणे साठी तू."

पुन्हा छायाचित्रकाराने त्याचा कॅमेरा केंद्रित केला. यावेळी पवित्र आकृती, गूढ अगोचरतेचा आच्छादन नसलेली, प्लेटवर तीक्ष्ण होती. मास्टरने दुसरे चित्र कधीच काढले नाही; किमान, मी तरी एकही चित्र पाहिले नाही.

या पुस्तकात ते छायाचित्र पुनरुत्पादित केले आहे. लाहिरी महाशयांच्या वैविध्यपूर्ण वैशिष्ट्यांवरून, ते कोणत्या वंशाचे होते हे फारसे कळत नाही. देव-सहभागाचा त्यांचा तीव्र आनंद या पुस्तकात किंचित प्रकट होतो. अ काही प्रमाणात गूढ हास्य. त्याचे डोळे, अर्धा उघडा ते सूचित करणे अ नाममात्र दिशा चालू द बाह्य जगही अर्धवट बंद आहे. पृथ्वीच्या वाईट आमिषांपासून पूर्णपणे अनभिज्ञ, तो पूर्णपणे जागे होता. त्याच्या कृपेसाठी संपर्क साधणाऱ्या साधकांच्या आध्यात्मिक समस्यांकडे नेहमीच लक्ष देत असे.

गुरुच्या चित्राच्या सामर्थ्याने मी बरे झाल्यानंतर लवकरच, मला एक प्रभावशाली आध्यात्मिक दृष्टी मिळाली. एके दिवशी सकाळी माझ्या पलंगावर बसून मी एका खोल विचारात डुंबलो.

"बंद डोळ्यांच्या अंधारामागे काय आहे?" हा विचार माझ्या मनात जोरदारपणे आला. माझ्या अंतर्मनात प्रकाशाचा एक प्रचंड चमक लगेच प्रकट झाला. पर्वतांच्या गुहांमध्ये ध्यानस्थ स्थितीत बसलेल्या संतांचे दिव्य आकार, लघुचित्रपटांसारखे आकारले गेले.

माझ्या कपाळावर तेजस्वीतेचा मोठा

पडदा. "तू कोण आहेस?" मी मोठ्याने

बोललो.

"आम्ही हिमालयीन योगी आहोत." स्वर्गीय प्रतिसादाचे वर्णन करणे कठीण आहे; माझे हृदय रोमांचित झाले.

"अरे, मला हिमालयात जाऊन तुमच्यासारखे व्हायचे आहे!" दृष्टी नाहीशी झाली, पण रुपेरी किरणे सतत विस्तारणाऱ्या वर्तुळात अनंतापर्यंत पसरली.

"काय आहे हे अद्भुत चमक?"

"मी ईश्वरा आहे.

१-११ "मी प्रकाश आहे." आवाज ढगांसारखा

कुरकुरत होता. "मला तुझ्यात एकरूप व्हायचे आहे!"

माझ्या दैवी आनंदाच्या हळूहळू कमी होत जाण्यापासून, मी देवाचा शोध घेण्यासाठी प्रेरणेचा एक कायमचा वारसा वाचवला. "तो शाश्वत, सदैव नवीन आनंद आहे!" ही आठवण आनंदाच्या दिवसानंतरही बराच काळ टिकून राहिली.

आणखी एक आठवण उल्लेखनीय आहे; आणि तीच ती आहे, कारण ती जखम आजही माझ्यावर आहे. माझी मोठी बहीण उमा आणि मी सकाळी लवकर आमच्या गोरखपूरच्या कंपाऊंडमध्ये एका कडुलिंबाच्या झाडाखाली बसलो होतो. ती मला बंगाली प्राइमर लावण्यास मदत करत होती, जेणेकरून जवळच्या पोपटांनी पिकलेले मार्गोसा फळ खाल्ल्याने मी किती वेळ वाचू शकेन. उमाने तिच्या पायावर फोड आल्याची तक्रार केली आणि मलमचा एक डबा आणला. मी माझ्या हातावर थोडेसे मलम लावले.

"का करा तू वापर औषध चालू अ निरोगी हात?"

"बरं, बाई, मला वाटतं उद्या मला फोड येणार आहेत. मी तुमच्या मलमाची चाचणी त्या ठिकाणी करत आहे जिथे फोड येतील."

"तू थोडे खोटे बोलणारा!"

"बहिणी, नको कॉल करा मी अ खोटे बोलणारा पर्यंत तू पहा काय घडते मध्ये द सकाळ." संताप भरलेले मी.

उमा प्रभावित झाली नाही आणि तिने तीनदा तिची टोमणे मारली. मी हळू हळू उत्तर देत असताना माझ्या आवाजात एक दृढ निश्चय जाणवला.

"माझ्या इच्छाशक्तीच्या जोरावर, मी सांगतो की उद्या माझ्या हाताच्या याच ठिकाणी एक मोठा फोड येईल; आणि तुझा फोड सध्याच्या आकाराच्या दुप्पट फुगून जाईल!"

सकाळी मला दिलेल्या जागी एक भडक फोड आले; उमाच्या फोडांचे प्रमाण दुप्पट झाले

होते. माझी बहीण ओरडत आईकडे धावली. "मुकुंदा एक जादूगार बनली आहे!" आईने मला गंभीरपणे सांगितले की कधीही हानी पोहोचवण्यासाठी शब्दांचा वापर करू नका. मी तिचा सल्ला नेहमीच लक्षात ठेवला आहे आणि तो पाळला आहे.

माझे उकळणे होते शस्त्रक्रियेने उपचार केले. अ लक्षात येण्याजोगे जखम, डावीकडे द्वारे द डॉक्टरांचे चीरा, आहे उपस्थित आज. चालू

माझे बरोबर पुढचा हात आहे अ स्थिर स्मरणपत्र च्या द पॉवर मध्ये माणसाचे निखळ शब्द.

उमाला खोल एकाग्रतेने उच्चारलेले ते साधे आणि निरुपद्रवी वाटणारे वाक्य,

बॉम्बसारखे स्फोट होऊन निश्चित, हानिकारक असले तरी, परिणाम निर्माण करण्यासाठी

पुरेसे छुपे सामर्थ्य होते. नंतर मला समजले की बोलण्यातील स्फोटक कंपन शक्ती

एखाद्याचे जीवन अडचणींपासून मुक्त करण्यासाठी आणि अशा प्रकारे जखम किंवा

तिरस्काराशिवाय कार्य करण्यासाठी सुज्ञपणे निर्देशित केली जाऊ शकते. १-१२

आमचे कुटुंब पंजाबमधील लाहोरला स्थलांतरित झाले. तिथे मला देवी कालीच्या रूपातील

दिव्य आईचे चित्र मिळाले.

१-१३ आमच्या घराच्या बाल्कनीत एक लहान अनौपचारिक मंदिर
पवित्र झाले. त्या पवित्र ठिकाणी केलेल्या माझ्या कोणत्याही प्रार्थनेची पूर्तता होईल असा एक स्पष्ट विश्वास माझ्या मनात निर्माण झाला. एके दिवशी उमासोबत तिथे उभे असताना, मी अतिशय अरुंद गल्लीच्या विरुद्ध बाजूला असलेल्या इमारतींच्या छतांवरून दोन पतंग उडताना पाहिले.

"का आहेत तू तर शांत?" उमा ढकलले मी खेळकरपणे.

"मी फक्त विचार करत आहे की मी जे काही मागतो ते दैवी आई मला देते हे किती

अद्भुत आहे." "मला वाटतं ती तुला ते दोन पतंग देईल!" माझी बहीण उपहासाने

हसली.

"का नाही?" मी सुरुवात केली शांत प्रार्थना साठी त्यांचे ताबा.

भारतात अशा पतंगांनी सामने खेळले जातात ज्यांच्या तारांवर गोंद आणि काचेचा थर असतो. प्रत्येक खेळाडू आपल्या प्रतिस्पर्ध्याचा दोर तोडण्याचा प्रयत्न करतो. एक मुक्त पतंग छतावरून उडतो; तो पकडण्यात खूप मजा असते. उमा आणि मी बाल्कनीत असल्याने, कोणताही सोडलेला पतंग आमच्या हातात येणे अशक्य वाटत होते; त्याची दोरी स्वाभाविकपणे छतावर लटकत असे.

लेनच्या पलीकडे असलेल्या खेळाडूंनी त्यांचा सामना सुरू केला. एक दोरी कापली गेली; लगेचच पतंग माझ्या दिशेने तरंगला. अचानक वाऱ्याच्या मंदीमुळे तो क्षणभर स्थिर राहिला, जो समोरच्या घराच्या वर असलेल्या निवडुंगाच्या रोपाशी दोरी घट्ट अडकवण्यासाठी पुरेसे होते. माझ्या जप्तीसाठी एक परिपूर्ण वळण तयार झाले. मी उमाला बक्षीस दिले.

"हा फक्त एक असाधारण अपघात होता, तुमच्या प्रार्थनेचे उत्तर नव्हते. जर दुसरा पतंग तुमच्याकडे आला तर मी विश्वास ठेवेन." बहिणीच्या काळ्या डोळ्यांनी तिच्या शब्दांपेक्षा जास्त आश्चर्य व्यक्त केले.

मी माझी प्रार्थना तीव्रतेने सुरू ठेवली. दुसऱ्या खेळाडूने जबरदस्तीने ओढल्याने त्याचा पतंग अचानक हरवला. तो वाऱ्यावर नाचत माझ्या दिशेने येत होता. माझ्या

मदतनीस असलेल्या कॅक्टस प्लांटने पुन्हा पतंगाची दोरी आवश्यक त्या वळणात घट्ट केली ज्याद्वारे मी ती पकडू शकलो. मी माझी दुसरी ट्रॉफी उमाला सादर केली.

"खरंच, दैवी आई तुमचं ऐकते! हे सगळं माझ्यासाठी खूप विचित्र आहे!" बहीण घाबरलेल्या हरणाच्या पिलासारखी दूर गेली.

1-2: आध्यात्मिक शिक्षक; पासून संस्कृत मूळ गु र, ते वाढवणे, ते उत्थान.

1-3: अ अभ्यासक च्या योग, "संघटना," प्राचीन भारतीय विज्ञान च्या ध्यान चालू देव.

1-4: माझे नाव होते बदलले ते योगानंद कधी मी प्रवेश केला द प्राचीन मठवासी स्वामी ऑर्डर करा मध्ये १९१४. माझे गुरु १९३५ मध्ये मला परमहंस ही धार्मिक पदवी बहाल केली (अध्याय २४ पहा) आणि ४२).

1-5: पारंपारिकपणे, द दुसरा जात च्या योद्धे आणि राज्यकर्ते.

1-6: हे प्राचीन महाकाव्ये आहेत द साठवणूक करणे च्या भारताचे इतिहास, पौराणिक कथा, आणि तत्वज्ञान. एक "प्रत्येकाचे ग्रंथालय" आकारमान,
रामायण आणि महाभारत, आहे अ संक्षेपण मध्ये इंग्रजी श्लोक द्वारे रोमेश दत्त
. (नवीन यॉर्क: आणि. पी. डटन)

1-7 महाभारत महाकाव्याचा भाग म्हणून आढळणारी ही उदात्त संस्कृत कविता म्हणजे हिंदू बायबल. सर्वात काव्यात्मक इंग्रजी अनुवाद म्हणजे एडविन अर्नोल्ड यांचे द सॉन्ग सेलेस्टियल (फिलाडेल्फिया: डेव्हिड मॅके, ७५ सेंट). सर्वोत्तम अनुवादांपैकी एक. सह तपशीलवार भाष्य आहे श्री अरबिंदो यांचे संदेश च्या द
गीता (गुरू दाबा, १६ सेमुडोस सेंट, मद्रास, भारत, $३.५०).

1-8: बाबू (साहेब) आहे ठेवलेले मध्ये बंगाली नावे येथे द शेवट.

1-9: द अभूतपूर्व शक्ती ताब्यात घेतलेले द्वारे उत्तम मास्टर्स आहेत स्पष्ट केले मध्ये प्रकरण ३०, "द कायदा च्या चमत्कार."

1-10: अ योगिक तंत्र ज्याद्वारे द संवेदी गोंधळ आहे शांत, परवानगी देणे माणूस ते साध्य करणे एक सतत वाढणारा ओळख वैश्विक जाणीवेसह. (धडा २६ पहा.)

1-11: अ संस्कृत नाव साठी देव म्हणून शासक च्या द विश्व; पासून द मूळ आहे, ते
नियम. तिथे आहेत १०८ नावे साठी देव मध्ये हिंदू धर्मग्रंथ, प्रत्येक धर्मग्रंथाचा तात्विक अर्थ वेगळा आहे.

1-12: द अनंत क्षमता च्या ध्वनी मिळवणे पासून द सर्जनशील शब्द, औम, द वैश्विक कंपन करणारा पॉवर मागे सर्व अणुऊर्जा. स्पष्ट जाणीव आणि खोल एकाग्रतेने उच्चारलेल्या कोणत्याही शब्दाचे भौतिक मूल्य असते. मोठ्याने किंवा शांतपणे पुनरावृत्ती च्या प्रेरणादायी शब्द आहे झाले सापडले प्रभावी मध्ये इंग्रजी शब्दकोशातील «coueism» ची मूळ व्याख्या पाहण्यासाठी क्लिक करा. आणि समान प्रणाली च्या मानसोपचार; द गुप्त खोटे बोलणे मध्ये स्टेप-अप च्या द मनाचे कंपन करणारा दर. द कवी टेनिसन आहे डावीकडे आम्हाला, मध्ये त्याचे आठवणी, एक खाते च्या त्याचे जाणीव मनाच्या पलीकडे अतिचेतनामध्ये जाण्यासाठी पुनरावृत्ती होणारे साधन:

एक प्रकारची जागृती - हे चांगल्या शब्दाअभावी - मला बालपणापासूनच अनेकदा एकटे" असताना अनुभवायला मिळाले आहे," टेनिसन यांनी लिहिले. "मी स्वतःचे नाव शांतपणे स्वतःला पुन्हा पुन्हा सांगण्यामुळे हे माझ्यावर आले आहे, जोपर्यंत ते एकाच वेळी, व्यक्तिमत्त्वाच्या जाणीवेच्या तीव्रतेतून, व्यक्तिमत्व स्वतःच विरघळून गेले आणि अदृश्य झाले असे वाटले. अमर्याद असणे, आणि हे नाही अ गोंधळलेला राज्य पण द सर्वात स्पष्ट, द खात्रीशीर च्या द खात्रीशीर, पूर्णपणे पलीकडे शब्द - जिथे मृत्यू जवळजवळ हास्यास्पद अशक्यता होती - व्यक्तिमत्त्वाचे नुकसान (जर तसे असेल तर) हे नामशेष होत नसून एकमेव खरे जीवन असल्याचे भासते."

त्यांनी पुढे लिहिले: "ही कोणतीही अस्पष्ट परमानंद नाही, तर मनाच्या पूर्ण ".स्पष्टतेशी संबंधित अलौकिक आश्चर्याची अवस्था आहे

1-13: काली आहे अ चिन्ह च्या देव मध्ये द पैलू च्या शाश्वत आई निसर्ग.

प्रकरण: २

माझे आईचे मृत्यू आणि द गूढ ताबीज

माझे आईचे सर्वात मोठा इच्छा होते द लग्न च्या माझे वडीलधाऱ्या व्यक्ती भाऊ. "आह, कधी मी बघा द चेहरा च्या

अनंताची बायको, मला या पृथ्वीवर स्वर्ग मिळेल!" मी वारंवार आईला कुटुंबाच्या सातत्याबद्दलची तिची तीव्र भारतीय भावना या शब्दांत व्यक्त करताना ऐकले.

अनंताच्या लग्नाच्या वेळी मी सुमारे अकरा वर्षांचा होतो. आई कलकत्त्याला होती, लग्नाच्या तयारीवर आनंदाने देखरेख करत होती. वडील आणि मी एकटेच उत्तर भारतातील बरेली येथील आमच्या घरी राहिलो होतो, जिथे लाहोरमध्ये दोन वर्षांनंतर वडिलांची बदली झाली होती.

माझ्या दोन मोठ्या बहिणी, रोमा आणि उमा यांच्या लग्नाच्या विधींचा भव्य अनुभव मी यापूर्वी घेतला होता; पण मोठा मुलगा म्हणून अनंत यांच्या योजना खरोखरच गुंतागुंतीच्या होत्या. आई दररोज दूरच्या घरातून कलकत्त्यात येणाऱ्या असंख्य नातेवाईकांचे स्वागत करत होती. तिने त्यांना ५० अमहर्स्ट स्ट्रीटवरील एका
मोठ्या, नवीन विकत घेतलेल्या घरात आरामात ठेवले. सर्व काही तयार होते - मेजवानीचे स्वादिष्ट पदार्थ, भावाला वधूच्या घरी नेले जाणारे समलिंगी सिंहासन, रंगीबेरंगी दिव्यांच्या रांगा, प्रचंड पुठ्ठ्याचे हत्ती आणि उंट, इंग्रजी, स्कॉटिश आणि भारतीय ऑर्केस्ट्रा, व्यावसायिक मनोरंजन करणारे, प्राचीन विधींसाठी पुजारी.

वडील आणि मी, उत्साहात, समारंभासाठी वेळेवर कुटुंबात सामील होण्याची योजना आखत होतो. तथापि, त्या महान दिवसाच्या काही काळापूर्वी, मला एक अशुभ दृष्टी आली.

बरेलीमध्ये मध्यरात्रीची वेळ होती. मी आमच्या बंगल्याच्या पायथ्याशी बाबांच्या शेजारी झोपलो असताना, बेडवर लावलेल्या मच्छरदाणीच्या एका विचित्र फडफडण्याने मला जाग आली. पातळ पडदे फाटले आणि मला माझ्या आईचे प्रिय रूप दिसले.

"तुमच्या वडिलांना जागे करा!" तिचा आवाज फक्त कुजबुजत होता. "आज सकाळी चार वाजता उपलब्ध असलेली पहिली ट्रेन पकडा. मला भेटायचे असेल तर कलकत्त्याला धाव घ्या!" ती राक्षसी व्यक्ती गायब झाली.

"बाबा, बाबा! आई मरत आहे!" माझ्या स्वरातील भीतीने तो लगेच जागृत झाला. मी रडत रडत ही प्राणघातक बातमी सांगितली.

"तुमच्या त्या भ्रमाची काही हरकत नाही." वडिलांनी एका नवीन परिस्थितीला त्यांचे वैशिष्ट्यपूर्ण नकार दिले. "तुमच्या आईची तब्येत उत्तम आहे. जर आपल्याला काही वाईट बातमी मिळाली तर आपण उद्या निघू."

"आता सुरुवात न केल्याबद्दल तू स्वतःला कधीच माफ करणार नाहीस!" वेदनेने मला कडवटपणे म्हणायला लावले, "मीही तुला कधीच माफ करणार नाही!"

ती उदास सकाळ स्पष्ट शब्दांसह आली: "आई धोकादायक आजारी आहे; लग्न पुढे ढकलले आहे; लगेच या."

बाबा आणि मी विचलित होऊन निघालो. एका ट्रान्सफर पॉईंटवर माझे एक काका आम्हाला वाटेत भेटले. एक ट्रेन आमच्या दिशेने गडगडाट करत आली, दुर्बिणीच्या वाढीसह. माझ्या आतल्या गोंधळातून, अचानक रेल्वे रुळांवर झटकून टाकण्याचा निर्धार निर्माण झाला. आधीच माझ्या आईचा अभाव असल्याने, अचानक उजाड झालेले जग मी सहन करू

शकत नाही असे मला वाटले. पृथ्वीवरील माझ्या सर्वात प्रिय मित्राप्रमाणे मी आईवर प्रेम केले. बालपणीच्या क्षुल्लक दुःखांमध्ये तिचे सांत्वन करणारे काळे डोळे माझे सर्वात निश्चित आश्रय होते.

"करते ती अद्याप जगा?" मी थांबले साठी एक शेवटचा प्रश्न ते माझे काका.

"अर्थात ती जिवंत आहे!" माझ्या चेहऱ्यावरील निराशेचा अर्थ लावण्यास तो उशीर करत नव्हता. पण मी त्याच्यावर विश्वास ठेवला नाही.

जेव्हा आम्ही आमच्या कलकत्त्याच्या घरी पोहोचलो, तेव्हा मृत्यूच्या आश्चर्यकारक गूढतेचा सामना करायचा होता. मी जवळजवळ निर्जीव अवस्थेत कोसळलो. माझ्या हृदयात कोणताही समेट होण्यास वर्षानुवर्षे लागली. स्वर्गाच्या अगदी दारातून वादळ येत असताना, माझ्या आक्रोशांनी शेवटी दैवी आईला बोलावले. तिच्या शब्दांनी माझ्या जखमांवर अंतिम उपचार केले:

"मीच आहे ज्याने तुला आयुष्यभर, अनेक मातांच्या कोमलतेने सांभाळले आहे! माझ्या नजरेत ते दोन काळे डोळे, हरवलेले सुंदर डोळे, तू शोधत आहेस ते पहा!"

प्रियजनांच्या अंत्यसंस्कारानंतर मी आणि वडील बरेलीला परतलो. दररोज सकाळी मी एक दयनीय स्मारक यात्रा करत होतो - आमच्या बंगल्यासमोरील गुळगुळीत, हिरव्या-सोनेरी लॉनला सावली देणाऱ्या एका मोठ्या शेओली झाडाची. काव्यात्मक क्षणांमध्ये, मला वाटले की पांढरी शेओली फुले गवताळ वेदीवर स्वेच्छेने भक्तीने विरघळत आहेत. दवमध्ये अश्रू मिसळत, मी अनेकदा पहाटेतून बाहेर पडणारा एक विचित्र इतर जगाचा प्रकाश पाहिला. देवाच्या आकांक्षेच्या तीव्र वेदना माझ्यावर हल्ला करत होत्या. मला हिमालयाकडे प्रचंड आकर्षित झाल्यासारखे वाटले.

पवित्र टेकड्यांमध्ये प्रवास करून आलेला माझा एक चुलत भाऊ बरेलीला आमच्याकडे

आला. योगी आणि स्वामींच्या उंच पर्वतांच्या निवासस्थानाबद्दलच्या त्याच्या कथा

मी उत्सुकतेने ऐकल्या. २-१

"चला आपण हिमालयात पळून जाऊया." बरेलीतील आमच्या जमीनदाराच्या लहान मुलाला द्वारका प्रसादला मी एके दिवशी दिलेला सल्ला सहानुभूतीहीन कानी पडला. त्याने माझी योजना माझ्या मोठ्या भावाला सांगितली, जो नुकताच वडिलांना भेटायला आला होता. लहान मुलाच्या या अव्यवहार्य योजनेवर हलके हसण्याऐवजी, अनंतने माझी थट्टा करण्याचा एक निश्चित मुद्दा मांडला.

"कुठे आहे तुमचे ऑरेंज झगा? तू करू शकत नाही असणे अ स्वामी शिवाय ते!"

पण त्याच्या शब्दांनी मला अवर्णनीयपणे रोमांचित केले. त्यांनी मला एक साधू म्हणून भारतात फिरतानाचे स्पष्ट चित्र दिले. कदाचित त्यांनी भूतकाळातील आठवणी जाग्या केल्या असतील; काहीही असो, मी किती नैसर्गिकरित्या त्या प्राचीन काळापासून स्थापित मठ व्यवस्थेचा पोशाख परिधान करेन हे मला जाणवू लागले.

एका सकाळी द्वारकेशी गप्पा मारत असताना, मला देवाबद्दलचे प्रेम हिमस्खलनाच्या शक्तीने उतरत असल्याचे जाणवले. माझा साथीदार त्यानंतरच्या वक्तृत्वाकडे अंशतः लक्ष देत होता, परंतु मी मनापासून स्वतःचे ऐकत होतो.

त्या दुपारी मी हिमालयाच्या पायथ्याशी असलेल्या नैनी तालाकडे पळून गेलो. अनंताने दृढनिश्चयाने पाठलाग केला; म ला दुः खा ने ब रे ली ला प र ता वे ला ग ले. प हा टे च् या वे ळी शेओलीच्या झाडाकडे जाणारी नेहमीची तीर्थयात्रा ही एकमेव

परवानगी होती. हरवलेल्या मानवी आणि दैवी मातांसाठी माझे हृदय रडले.

आईच्या मृत्यूमुळे कुटुंबात निर्माण झालेले नुकसान भरून निघणारे होते. त्यांच्या उर्वरित जवळजवळ चाळीस वर्षात वडिलांनी पुन्हा लग्न केले नाही. त्यांच्या लहान कळपात वडिलांची कठीण भूमिका स्वीकारल्याने, ते अधिक कोमल, अधिक सुलभ झाले. शांत आणि अंतर्दृष्टीने, त्यांनी विविध कौटुंबिक समस्या सोडवल्या. कार्यालयीन वेळेनंतर ते त्यांच्या खोलीच्या कोठडीत एका संन्यासीसारखे निवृत्त झाले आणि गोड शांततेत क्रियायोगाचा सराव करत राहिले. आईच्या मृत्यूनंतर बऱ्याच काळानंतर, मी एका...

माझ्या पालकांचे जीवन अधिक आरामदायी बनवणाऱ्या तपशीलांकडे लक्ष देण्यासाठी इंग्रजी परिचारिका. पण वडिलांनी मान हलवली.

माझे आई

अ शिष्य च्या लाहिरी महाशय

"तुझ्या आईने माझी सेवा संपवली." त्याच्या डोळ्यांत आयुष्यभराच्या भक्तीने भरलेले होते. "मी इतर कोणत्याही महिलेकडून सेवा स्वीकारणार नाही."

आईच्या निधनानंतर चौदा महिन्यांनी, मला कळले की तिने माझ्यासाठी एक महत्त्वाचा संदेश सोडला आहे. अनंता तिच्या मृत्युशय्येवर उपस्थित होती आणि तिने तिचे शब्द रेकॉर्ड केले होते. जरी तिने एका वर्षात मला हे उघड करण्याची विनंती केली होती, तरी माझ्या भावाने उशीर केला. तो लवकरच बरेली सोडून कलकत्त्याला जाणार होता,

आईने निवडलेल्या मुलीशी लग्न करण्यासाठी.

२-२ एका संध्याकाळी त्याने मला
त्याच्या बाजूला बोलावले.

"मुकुंदा, मी तुला विचित्र बातमी देण्यास कचरत होतो." अनंताच्या स्वरात एक भावना होती. "मला भीती होती की तुझी घर सोडण्याची इच्छा वाढेल. पण काहीही झाले तरी तू दैवी उत्साहाने भरलेला आहेस. जेव्हा मी तुला हिमालयाच्या वाटेवर अलिकडेच पकडले तेव्हा मी एका निश्चित निर्धारावर आलो. मी माझ्या गंभीर वचनाची पूर्तता पुढे ढकलू नये." माझ्या भावाने मला एक लहान पेटी दिली आणि आईचा संदेश दिला.

"हे शब्द माझे शेवटचे आशीर्वाद असू दे, माझ्या लाडक्या मुला, मुकुंदा!" आई म्हणाली होती. "तुझ्या जन्मानंतरच्या अनेक अभूतपूर्व घटना मला सांगायच्या आहेत. तू माझ्या कुशीत बाळ असताना मला तुझा मार्ग पहिल्यांदा कळला होता. नंतर मी तुला बनारसमधील माझ्या गुरूंच्या घरी घेऊन गेलो. जवळजवळ शिष्यांच्या गर्दीच्या मागे लपून

बसलेल्या लाहिरी महाशयांना मी क्वचितच पाहू शकलो.

"मी तुला थाप देत असताना, मी प्रार्थना करत होतो की महान गुरुंनी लक्ष द्यावे आणि आशीर्वाद द्यावा. माझी मूक भक्तीपूर्ण मागणी तीव्र होत असताना, त्यांनी डोळे उघडले आणि मला जवळ येण्याचे आवाहन केले. इतरांनी माझ्यासाठी मार्ग दाखवला; मी पवित्र चरणांवर नतमस्तक झालो. माझ्या स्वामीने तुला त्याच्या मांडीवर बसवले, आध्यात्मिक बाप्तिस्मा देण्यासाठी तुझ्या कपाळावर हात ठेवला."

"'लहान आई, तुझा मुलगा योगी होईल. आध्यात्मिक इंजिन म्हणून, तो अनेक आत्म्यांना देवाच्या राज्यात घेऊन जाईल."

"सर्वज्ञ गुरूंनी माझी गुप्त प्रार्थना मान्य केल्याचे पाहून माझे हृदय आनंदाने उसळले. तुमच्या जन्माच्या काही काळापूर्वीच त्यांनी मला सांगितले होते की तुम्ही त्यांच्या मार्गाचे अनुसरण कराल."

"नंतर, माझ्या मुला, मला आणि तुझी बहीण रोमाला तुझे महान प्रकाशाचे दर्शन कळले, कारण पुढच्या खोलीतून आम्ही तुला बेडवर गतिहीन पाहिले. तुझा छोटासा चेहरा उजळला होता; तुझा आवाज तुम्ही देवाच्या शोधात हिमालयात जाण्याबद्दल बोललात तेव्हा तुमच्या मनात लोखंडी दृढनिश्चय निर्माण झाला.

"या मार्गांनी, प्रिय मुला, मला कळले की तुझा मार्ग सांसारिक महत्त्वाकांक्षांपासून खूप दूर आहे. माझ्या आयुष्यातील सर्वात अविश्वसनीय घटनेने आणखी पुष्टी दिली - एक अशी घटना जी आता माझ्या मृत्युशय्येवरील संदेशाला प्रेरित करते."

"ही पंजाबमधील एका साधूची मुलाखत होती. आमचे कुटुंब लाहोरमध्ये राहत
असताना, एके सकाळी नोकर अचानक माझ्या खोलीत आला.

"'शिक्षिका, अ विचित्र साधू

२-३ आहे येथे. तो आग्रह धरतो ते तो "पहा द आई च्या
मुकुंदा."

"हे साधे शब्द माझ्या मनावर खोलवर परिणाम करत होते; मी लगेच त्या पाहुण्याला अभिवादन करायला गेलो. त्याच्या पायाशी नतमस्तक झाल्यावर मला जाणवले की माझ्यासमोर एक खरा देवाचा माणूस उभा आहे."

"'आई,' तो म्हणाला, 'महान गुरुंना तुम्हाला हे कळावे असे वाटते की तुमचा पृथ्वीवरील

मुक्काम जास्त काळ राहणार नाही. तुमचा पुढचा आजार हा तुमचा शेवटचा असेल.' २-४ तिथे
एक शांतता होती, त्या दरम्यान मला कोणतीही भीती वाटली नाही तर फक्त एका मोठ्या शांततेचा कंपन जाणवला. शेवटी तो पुन्हा मला उद्देशून म्हणाला:

"'तुम्हाला एका विशिष्ट चांदीच्या ताबीजाचे रक्षण करायचे आहे. मी ते आज तुम्हाला देणार नाही; माझ्या शब्दातील सत्यता सिद्ध करण्यासाठी, उद्या तुम्ही ध्यान करताना तुमच्या हातात ताबीज साकार होईल. तुमच्या मृत्युशय्येवर, तुम्ही तुमच्या मोठ्या मुलाला अनंताला एक वर्षासाठी ताबीज ठेवण्याची आणि नंतर ते तुमच्या दुसऱ्या मुलाला देण्याची सूचना द्यावी. मुकुंदला थोरांकडून ताबीजचा अर्थ समजेल. तो सर्व सांसारिक आशा सोडून देवाचा शोध घेण्यास तयार होईल तेव्हा त्याला ते मिळाले पाहिजे. जेव्हा तो काही वर्षे ताबीज ठेवेल आणि त्याचा उद्देश पूर्ण करेल

तेव्हा तो नाहीसा होईल. जरी सर्वात गुप्त ठिकाणी ठेवले तरी ते जिथून आले होते तिथून परत येईल.'

२-५ भिक्षा दिली संताला, आणि त्यांच्यासमोर मोठ्या आदराने नतमस्तक झाले. न घेता
अर्पण करून, तो आशीर्वाद देऊन निघून गेला. दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी, मी हात जोडून ध्यानात बसलो असताना, साधूने वचन दिल्याप्रमाणे, माझ्या तळहातांमध्ये एक चांदीचा ताबीज दिसला. त्याने स्वतःला ओळखले. द्वारे अ थंड, गुळगुळीत स्पर्श करा. मी आहे मत्सराने संरक्षित ते साठी अधिक पेक्षा दोन वर्षे, आणि आता ते अनंताच्या ताब्यात द्या. माझ्यासाठी शोक करू नका, कारण मला माझ्या महान गुरूंनीच जन्म दिला असेल.

मध्ये द शस्त्रे च्या द अनंत. निरोप, माझे मूल; द कॉस्मिक आई इच्छा संरक्षण करणे तू."

ताबीज हातात घेताच माझ्या अंगावर प्रकाशाची एक झलक आली; अनेक सुप्त आठवणी जाग्या झाल्या. गोलाकार आणि प्राचीन काळापासून विचित्र असलेला तो ताबीज संस्कृत अक्षरांनी झाकलेला होता. मला समजले की तो भूतकाळातील शिक्षकांकडून आला आहे, जे अदृश्यपणे माझ्या पावलांना मार्गदर्शन करत होते. त्याचे आणखी एक महत्त्व होते, खरे तर; पण ताबीजचे हृदय पूर्णपणे प्रकट होत नाही.

माझ्या आयुष्यातील अत्यंत दुःखद परिस्थितीत तो तावीज अखेर कसा नाहीसा झाला; आणि त्याचे नुकसान माझ्या गुरुत्वाकर्षणाचे संकेत कसे होते, हे या प्रकरणात सांगता येणार नाही.

पण तो लहान मुलगा, हिमालयात पोहोचण्याच्या प्रयत्नात अपयशी ठरला, तो दररोज त्याच्या ताबीजच्या पंखांवर लांब प्रवास करत असे.

2-1: संस्कृत मूळ अर्थ च्या स्वामी आहे "तो WHO आहे एक सह त्याचे स्वतः (स्वा)." लागू केले ते अ सदस्य च्या द भारतीय ऑर्डर करा भिक्षूंच्या बाबतीत, या पदवीला "पूज्य" असा औपचारिक आदर आहे.

2-2: द भारतीय प्रथा, ज्याद्वारे पालक निवडा द जीवनसाथी साठी त्यांचे मूल, आहे प्रतिकार केला द बोथट हल्ले च्या वेळ. आनंदी भारतीय विवाहांचे प्रमाण जास्त आहे.

2-3: एक अँकराइट; एक WHO पाठलाग करतो अ साधना किंवा मार्ग च्या आध्यात्मिक शिस्त.

2-4: कधी मी शोधले द्वारे हे शब्द ते आई होते ताब्यात घेतलेले गुप्त ज्ञान च्या अ लहान जीवन, मी समजले साठी पहिला वेळ का ती होते झाले आग्रही चालू घाईघाईने द योजना साठी अनंताचे लग्न. तरी ती मृत्यू झाला आधी द लग्नाच्या वेळी, तिची नैसर्गिक आईची इच्छा होती की ती विधी पाहावी.

2-5: अ नेहमीचा हावभाव च्या आदर ते साधू.

प्रकरण: ३

द संत सह दोन शरीरे

"वडील, जर मी वचन देणे ते परत येणे घर शिवाय जबरदस्ती, मे मी घेणे अ दर्शनीय स्थळे

पाहणे प्रवास ते बनारस?"

माझ्या प्रवासाच्या तीव्र प्रेमात वडील क्वचितच अडथळा आणत असत. अगदी लहानपणीही त्यांनी मला अनेक शहरे आणि तीर्थस्थळांना भेट देण्याची परवानगी दिली. सहसा माझे एक किंवा अधिक मित्र माझ्यासोबत असायचे; आम्ही वडिलांनी दिलेल्या प्रथम श्रेणीच्या पासवर आरामात प्रवास करायचो. रेल्वे अधिकारी म्हणून त्यांचे स्थान कुटुंबातील भटक्यांसाठी पूर्णपणे समाधानकारक होते.

वडील वचन दिले ते देणे माझे विनंती देय विचारात घ्या. द पुढे दिवस तो बोलावले मी आणि धरले

बाहेर अ परतीचा प्रवास पास पासून बरेली ते बनारस, अ क्रमांक च्या रुपया नोट्स, आणि दोन अक्षरे.

"बनारसच्या माझ्या मित्राला, केदारनाथ बाबूला, मला एक व्यवसायिक बाब प्रपोज करायची आहे. दुर्दैवाने मी त्यांचा पत्ता गमावला आहे. पण मला विश्वास आहे की तुम्ही आमचे सामान्य मित्र, स्वामी प्रणवनंद यांच्याद्वारे हे पत्र त्यांना पोहोचवू शकाल. माझे भाऊ शिष्य, स्वामी यांनी एक उच्च आध्यात्मिक उंची गाठली आहे. त्यांच्या सहवासामुळे तुम्हाला फायदा होईल; ही दुसरी चिठ्ठी तुमची ओळख करून देईल."

वडिलांचे डोळे चमकणारा म्हणून तो जोडले, "मन, नाही अधिक उड्डाणे पासून घरी!"

मी माझ्या बारा वर्षांच्या उत्साहाने निघालो (जरी वेळेने नवीन दृश्ये आणि विचित्र चेहऱ्यांमधील माझा आनंद कधीही कमी केला नाही). बनारसला पोहोचल्यावर, मी लगेच स्वामींच्या निवासस्थानाकडे निघालो. समोरचा दरवाजा उघडा होता; मी दुसऱ्या मजल्यावर एका लांब, हॉलसारख्या खोलीत गेलो. फक्त कमरेचा कपडा घातलेला एक स्थूल माणूस, किंचित उंच व्यासपीठावर कमळाच्या आसनात बसला होता. त्याचे डोके आणि सुरकुत्या नसलेला चेहरा स्वच्छ मुंडलेला होता; त्याच्या ओठांवर एक सुंदर हास्य होते. मी घुसखोरी केली आहे हा माझा विचार दूर करण्यासाठी, त्याने जुना मित्र म्हणून माझे स्वागत केले.

" बाबा आनंद (माझ्या प्रिय व्यक्तीला आनंद असो)." त्याचे स्वागत बालिश आवाजात मनापासून झाले. मी गुडघे टेकून त्याच्या पायांना स्पर्श केला.

"आहेत तू स्वामी प्रणवनंद?"

त्याने मान हलवली. "तू भागवतीचा मुलगा आहेस का?" खिशातून वडिलांचे पत्र काढण्याची वेळ येण्यापूर्वीच त्याचे शब्द बाहेर पडले. आश्चर्यचकित होऊन मी त्याला प्रस्तावनेची चिठ्ठी दिली, जी आता अनावश्यक वाटत होती.

"नक्कीच मी तुमच्यासाठी केदारनाथ बाबू शोधून काढेन." संताने पुन्हा एकदा त्यांच्या दूरदृष्टीने मला आश्चर्यचकित केले. त्यांनी पत्राकडे एक नजर टाकली आणि माझ्या पालकांचे काही प्रेमळ उल्लेख केले.

"तुम्हाला माहिती आहे, मी दोन पेन्शन घेत आहे. एक तुमच्या वडिलांच्या शिफारशीने, ज्यांच्यासाठी मी एकदा काम केले मध्ये द रेल्वेमार्ग कार्यालय. द इतर आहे द्वारे द शिफारस च्या माझे स्वर्गीय बाबा, ज्यांच्यासाठी मी माझ्या आयुष्यातल्या पार्थिव कर्तव्यांना प्रामाणिकपणे पूर्ण केले आहे."

मला ही टिप्पणी खूपच अस्पष्ट वाटली. "महाराज, तुम्हाला स्वर्गीय पित्याकडून कोणत्या प्रकारची पेन्शन मिळते? तो तुमच्या मांडीवर पैसे टाकतो का?"

तो हसला. "माझा अर्थ अथांग शांततेची पेन्शन आहे - अनेक वर्षांच्या सखोल ध्यानाचे बक्षीस. आता मला कधीही पैशाची इच्छा नाही. माझ्या काही भौतिक गरजा पूर्ण झाल्या आहेत. नंतर तुम्हाला दुसऱ्या पेन्शनचे महत्त्व समजेल."

अचानक आमचे संभाषण संपवताना, संत गंभीरपणे गतिहीन झाले. स्फिंक्ससारखी हवा त्याला वेढून गेली. सुरुवातीला त्याचे डोळे चमकले, जणू काही मनोरंजक काहीतरी पाहत आहे, नंतर ते मंद झाले. त्याच्या बोलण्याने मला लाज वाटली; त्याने मला अद्याप सांगितले नव्हते की मी वडिलांच्या मित्राला कसे भेटू शकतो. थोड्याशा अस्वस्थतेने, मी रिकाम्या खोलीत माझ्याभोवती पाहिले, आम्ही दोघे वगळता. माझी निष्क्रिय नजर प्लॅटफॉर्म सीटखाली पडलेल्या त्याच्या लाकडी सँडलवर गेली.

"लिटल सर,

३-१ काळजी करू नकोस. ज्या माणसाला तुला भेटायचं आहे तो अर्ध्या तासात तुझ्यासोबत येईल." योगी माझे मन वाचत होते - सध्या तरी हे फार कठीण काम नाहीये!

पुन्हा तो अगम्य शांततेत पडला. माझ्या घड्याळाने मला सांगितले की तीस मिनिटे

उलटून गेली आहेत. स्वामींनी स्वतःला जागे केले. "मला वाटते केदारनाथ बाबू

दाराशी येत आहेत."

मला कोणीतरी पायऱ्या चढताना ऐकू आले. अचानक एक आश्चर्यचकित समजूतदारपणा आला; माझे विचार गोंधळात पडले: "दूताच्या मदतीशिवाय वडिलांच्या मित्राला या ठिकाणी बोलावणे कसे शक्य आहे? मी आल्यापासून स्वामींनी माझ्याशिवाय इतर कोणाशीही बोलले नाही!"

अचानक मी खोली सोडली आणि पायऱ्या उतरलो. अर्ध्या वाटेवर मला मध्यम उंचीचा एक पातळ, गोरा त्वचेचा माणूस भेटला. तो घाईत असल्याचे दिसत होते.

"आहेत तू केदार नाथ बाबू?" उत्साह रंगीत माझे आवाज.

"हो. तू भागवतीचा मुलगा नाहीस का जो मला भेटण्यासाठी इथे वाट पाहत होता?" तो मैत्रीपूर्ण पद्धतीने हसला.

"सर, कसे करा तू घडणे ते ये इथे?" मी वाटले गोंधळलेला राग वर त्याचे अवर्णनीय उपस्थिती.

"आज सगळं गूढ आहे! तासाभरापूर्वीच मी गंगेत आंघोळ केली होती तेव्हा स्वामी प्रणवनंद जवळ आले मी. मी आहे नाही कल्पना कसे तो माहित होते मी होते तिथे येथे ते वेळ.

"'भागवतीचा मुलगा माझ्या अपार्टमेंटमध्ये तुमची वाट पाहत आहे,' तो म्हणाला. 'तू माझ्यासोबत येशील का?' मी आनंदाने होकार दिला. आम्ही हातात हात घालून पुढे जात असताना, लाकडी सँडल घातलेला स्वामी विचित्रपणे माझ्यापेक्षा पुढे जाऊ शकला, जरी मी हे मजबूत चालण्याचे बूट घातले होते.

"'तुम्हाला माझ्या घरी पोहोचायला किती वेळ लागेल?' प्रणवनंदजी अचानक थांबून मला हा प्रश्न विचारू लागले.

"'बद्दल अर्धा एक तास.

"'मला सध्या आणखी काहीतरी करायचे आहे.' त्याने माझ्याकडे एक गूढ नजर टाकली. 'मला तुला मागे सोडावे लागेल. तू माझ्या घरी येऊ शकतोस, जिथे मी आणि भागवतीचा मुलगा तुझी वाट पाहत असू.'

"मी काही बोलण्यापूर्वीच तो माझ्याजवळून वेगाने धावत गेला आणि गर्दीत गायब झाला. मी शक्य तितक्या वेगाने इथे चालत गेलो."

हे स्पष्टीकरण फक्त वाढले माझे गोंधळ. मी चौकशी केली कसे लांब तो होते ज्ञात द

स्वामी.

"आम्ही गेल्या वर्षी काही वेळा भेटलो होतो, पण अलीकडे नाही. आज त्याला पुन्हा स्नानघाटावर पाहून मला खूप आनंद झाला. "

"मी करू शकत नाही विश्वास ठेवणे माझे कान! आहे मी हरणे माझे मन? केले तू भेटा त्याला मध्ये अ दृष्टी, किंवा केले तू प्रत्यक्षात

पहा त्याला, स्पर्श करा त्याचे हात, आणि ऐका द ध्वनी च्या त्याचे पाय?"

"मला माहित नाही तू कशावर गाडी चालवत आहेस!" तो रागाने भडकला. "मी तुला खोटे बोलत नाहीये. तुला हे समजत नाही का की फक्त स्वामींमुळेच मला कळले असते की तू माझी वाट पाहत आहेस ?"

"का, तो माणूस, स्वामी प्रणवनंद, मी सुमारे एक तासापूर्वी पहिल्यांदा आल्यापासून एक क्षणही माझ्या नजरेतून सुटला नाहीये." मी संपूर्ण कहाणी अस्पष्टपणे सांगितली.

त्याचे डोळे उघडले. "आपण या भौतिक युगात जगत आहोत की स्वप्न पाहत आहोत? माझ्या आयुष्यात असा चमत्कार पाहण्याची मला कधीच अपेक्षा नव्हती! मला वाटले की हा स्वामी फक्त एक सामान्य माणूस आहे, आणि आता मी तो एक अतिरिक्त शरीर धारण करू शकतो आणि त्यातून काम करू शकतो हे शोधून काढा!" आम्ही एकत्र संताच्या खोलीत प्रवेश केला.

घाटावर त्याने घातलेले तेच सँडल आहेत," केदारनाथ बाबू कुजबुजले. "तो फक्त एक लंगोटी घातलेला होता, जसा मी आता त्याला पाहतो."

म्हणून द पाहुणा नतमस्तक होणे आधी त्याला, द संत वळले ते मी सह अ प्रश्नोत्तरात्मक हास्य.

"तुम्ही हे सगळं पाहून का स्तब्ध झाला आहात? खऱ्या योगींपासून या अभूतपूर्व जगाची सूक्ष्म एकता लपलेली नाही. मी दूरच्या कलकत्त्यात माझ्या शिष्यांना लगेच पाहतो आणि त्यांच्याशी संवाद साधतो. तेही त्याचप्रमाणे स्थूल पदार्थाच्या प्रत्येक अडथळ्याला इच्छेनुसार पार करू शकतात."

माझ्या तरुण छातीत आध्यात्मिक उत्साह निर्माण करण्यासाठी स्वामींनी कदाचित खाली

उतरले असावे. ते सांगा मी च्या त्याचे शक्ती च्या सूक्ष्म रेडिओ आणि दूरदर्शन.

३-

२ पण त्याऐवजी उत्साहाच्या भरात, मला फक्त एक विस्मयकारक भीती वाटली. मला एका
विशिष्ट गुरु - श्री युक्तेश्वर - यांच्याद्वारे माझा दिव्य शोध घेण्याचे भाग्य लाभले होते, ज्यांना मी अद्याप भेटलो नव्हतो - त्यामुळे प्रणवनंद यांना माझे गुरु म्हणून स्वीकारण्याची माझी इच्छा नव्हती. मी त्यांच्याकडे संशयाने पाहिले, विचार करत होतो की ते तो होता की माझ्या आधी त्याचा समकक्ष?

स्वामी प्रणवनंद
"द संत सह दोन शरीरे"

एक उंचावलेले शिष्य च्या लाहिरी महाशय

गुरुजींनी माझी अस्वस्थता दूर करण्याचा प्रयत्न केला तो एक आत्मजागृत करणारी नजर देऊन आणि त्यांच्या गुरुंबद्दल काही प्रेरणादायी शब्द बोलून.

"लाहिरी महाशय होते द सर्वात मोठा योगी मी कधीही माहित होते. तो होते देवत्व स्वतः मध्ये द फॉर्म च्या मांस."

मी विचार केला की, जर एखादा शिष्य आपल्या इच्छेनुसार अतिरिक्त देहस्वरूप धारण करू शकतो, तर त्याच्या गुरुला कोणते चमत्कार रोखता येतील?

"मी तुम्हाला सांगेन की गुरुची मदत किती अमूल्य असते. मी दररोज रात्री दुसऱ्या शिष्यासोबत आठ तास ध्यान करायचो. दिवसा आम्हाला रेल्वे कार्यालयात काम करावे लागायचे. माझ्या कारकुनी कर्तव्यात अडचण येत असल्याने, मी माझा संपूर्ण वेळ देवाला समर्पित करू इच्छित होतो. आठ वर्षे मी चिकाटीने काम केले, अर्धी रात्र ध्यान केले. मला अद्भुत परिणाम मिळाले; प्रचंड आध्यात्मिक बोधांनी माझे मन प्रकाशित केले. पण माझ्या आणि अनंतामध्ये नेहमीच एक छोटासा पडदा राहिला.
अतिमानवी उत्सुकतेसहही, मला असे आढळले की शेवटचा अटल मिलन मला नाकारण्यात आला आहे. एका संध्याकाळी मी लाहिरी महाशयांना भेट दिली आणि त्यांच्या दैवी मध्यस्थीची विनंती केली. संपूर्ण रात्र माझी उत्सुकता चालू राहिली.

"'देवदूत गुरुजी, माझा आध्यात्मिक त्रास इतका वाढला आहे की मी त्या महान प्रियकराला समोरासमोर भेटल्याशिवाय माझे आयुष्य सहन करू शकत नाही!'"

"'काय करू शकतो मी करू? तू आवश्यक आहे ध्यान करणे अधिक खोलवर.

"'हे देवा, माझ्या स्वामी, मी तुला आवाहन करतो! मी तुला माझ्यासमोर भौतिक शरीरात साकारलेले पाहतो; मला आशीर्वाद दे की मी तुला तुझ्या अनंत स्वरूपात पाहू शकेन!"

"लाहिरी महाशयांनी सौम्य हावभावात हात पुढे केला. 'तुम्ही आता जाऊन ध्यान करू शकता.

मी तुमच्यासाठी ब्रह्माकडे मध्यस्थी केली आहे.' ३-३

"अथांग उत्तेजन मिळालेले, मी माझ्या घरी परतलो. त्या रात्री ध्यानधारणेत, माझ्या जीवनाचे ज्वलंत ध्येय साध्य झाले. आता मी सतत आध्यात्मिक पेन्शनचा आनंद घेत आहे. त्या दिवसापासून कधीही आनंदी निर्माणकर्ता माझ्या डोळ्यांपासून कोणत्याही भ्रमाच्या पडद्याआड लपला नाही."

प्रणवनंदचा चेहरा दिव्य प्रकाशाने भारून गेला होता. माझ्या हृदयात दुसऱ्या जगाची शांती शिरली; सर्व भीती पळून गेली होती. संताने आणखी एक आत्मविश्वास निर्माण केला.

"काही महिन्यांनंतर मी लाहिरी महाशयांकडे परतलो आणि त्यांनी दिलेल्या अनंत देणगीबद्दल त्यांचे आभार मानण्याचा प्रयत्न केला. मग मी आणखी एक गोष्ट सांगितली.

"'दैवी गुरुजी, मी आता ऑफिसमध्ये काम करू शकत नाही. कृपया मला सोडा. ब्रह्मा मला सतत नशेत ठेवतो.'"

"'तुमच्या कंपनीकडून पेन्शनसाठी अर्ज

करा .'" "'मी सेवेच्या इतक्या लवकर काय

कारण देऊ ?' "'तुम्हाला काय वाटते ते

सांगा .'"

"द पुढे दिवस मी बनवले माझे अर्ज . द डॉक्टर चौकशी केली द मैदाने साठी माझे अकाली विनंती .

"कामाच्या ठिकाणी , मला माझ्या मणक्यात एक जबरदस्त संवेदना जाणवते . ३-४ ते माझ्या संपूर्ण शरीरात पसरते , ज्यामुळे मी माझ्या कर्तव्यांना अयोग्य ठरतो .

"अधिक विचारपूस न करता डॉक्टरांनी मला पेन्शनसाठी जोरदार शिफारस केली , जी मला लवकरच मिळाली . मला माहित आहे की लाहिरी महाशयांची दैवी इच्छा डॉक्टर आणि रेल्वे अधिकाऱ्यांद्वारे , तुमच्या वडिलांसह , कार्य करत होती . त्यांनी आपोआप महान गुरूंच्या आध्यात्मिक मार्गदर्शनाचे पालन केले आणि मला प्रियजनांसोबत अखंड सहवासाच्या आयुष्यासाठी मुक्त केले ." ३-५

या विलक्षण प्रकटीकरणानंतर , स्वामी प्रणवनंद त्यांच्या एका दीर्घ शांततेत निवृत्त झाले . जसे मी निरोप घेत होतो , आदराने त्यांचे चरण स्पर्श करत असताना , त्यांनी मला आशीर्वाद दिला :

"तुमचे जीवन संन्यास आणि योगाच्या मार्गावर आहे . मी तुम्हाला पुन्हा तुमच्या वडिलांसोबत भेटेन , नंतर ." या दोन्ही भाकिते वर्षांनी पूर्ण केली . ३-६

केदारनाथ बाबू माझ्या शेजारी अंधारात चालत आले . मी वडिलांचे पत्र माझ्याकडे पोहोचवले , जे माझ्या सोबत्याने रस्त्यावरील दिव्याखाली वाचले .

"तुमचे वडील मला त्यांच्या रेल्वे कंपनीच्या कलकत्ता कार्यालयात नोकरी देण्यास सुचवतात . स्वामी प्रणवनंदांना मिळणाऱ्या किमान एका पेन्शनची अपेक्षा करणे किती आनंददायी आहे ! पण ते अशक्य आहे ; मी बनारस सोडू शकत नाही . अरेरे , दोन शरीरे अजून माझ्यासाठी नाहीत !"

3-1 : छोटो महाशय आहे द मुदत द्वारे कोणते अ क्रमांक च्या भारतीय संत संबोधित मी . ते भाषांतर करते "थोडे साहेब .".

3-2 : भौतिक विज्ञान त्याच्या स्वतःच्या पद्धतीने , योगींनी मानसिक विज्ञानाद्वारे शोधलेल्या नियमांच्या वैधतेची पुष्टी करत आहे . उदाहरणार्थ , अ प्रात्यक्षिक ते माणूस आहे दूरदर्शनवरील शक्ती होते दिलेले चालू नोव्हेंबर . २६, १९३४ येथे द रॉयल विद्यापीठ च्या रोम . "न्यूरो -सायकॉलॉजीचे प्राध्यापक डॉ . गिउसेप्पे कॅलिगारिस यांनी एखाद्या व्यक्तीच्या शरीराच्या काही विशिष्ट बिंदूंवर दाब दिला आणि त्या व्यक्तीने भिंतीच्या विरुद्ध बाजूला असलेल्या

इतर व्यक्ती आणि वस्तूंचे सूक्ष्म वर्णन केले. डॉ. कॅलिगारिस यांनी इतर प्राध्यापकांना सांगितले की जर त्वचेवरील काही भाग उत्तेजित झाले तर त्या व्यक्तीला अति-संवेदी प्रभाव दिले जातात ज्यामुळे तो अशा वस्तू पाहू शकतो ज्या तो अन्यथा पाहू शकत नाही. भिंतीच्या दुसऱ्या बाजूला असलेल्या गोष्टी ओळखण्यासाठी, प्राध्यापक कॅलिगारिस यांनी छातीच्या उजव्या बाजूला असलेल्या जागेवर पंधरा मिनिटे दाबले. डॉ. कॅलिगारिस म्हणाले की जर शरीराचे इतर भाग उत्तेजित झाले तर, विषय कोणत्याही अंतरावरील वस्तू पाहू शकतात, त्यांनी त्या वस्तू यापूर्वी कधीही पाहिल्या आहेत की नाही याची पर्वा न करता."

3-3: देव मध्ये त्याचे पैलू च्या निर्माणकर्ता; पासून संस्कृत मूळ ब्रीह, ते विस्तृत करा. कधी एमर्सनचे कविता ब्रह्मा दिसले मध्ये अटलांटिक मासिक मध्ये १८५७, सर्वाधिक द वाचक होते गोंधळलेले. एमर्सन हसले. "सांगा त्यांना," तो म्हणाले, "ते म्हणा 'ब्रह्मा' ऐवजी 'यहोवा' आणि त्यांना कोणताही गोंधळ वाटणार नाही."

3-4: मध्ये खोल ध्यान, द पहिला अनुभव च्या आत्मा आहे चालू द वेदी च्या द पाठीचा कणा, आणि मग मध्ये द मेंदू. द मुसळधार आनंद हा जबरदस्त असतो, परंतु योगी त्याच्या बाह्य प्रकटीकरणांवर नियंत्रण ठेवण्यास शिकतो.

3-5: नंतर त्याचे निवृत्ती, प्रणवनंद लिहिले एक च्या द सर्वाधिक खोलवरचा भाष्ये चालू द भागवत गीता, बंगाली आणि हिंदीमध्ये उपलब्ध.

3-6: पहा प्रकरण २७.

प्रकरण: ४

माझे व्यत्यय आला उड्डाण दिशेने द हिमालय

"काही क्षुल्लक कारण सांगून तुमचा वर्ग सोडा आणि गाडीने जा. माझ्या घरात कोणीही तुम्हाला पाहू शकणार नाही अशा गल्लीत थांबा."

माझ्यासोबत हिमालयात जाण्याची योजना आखणाऱ्या हायस्कूलमधील मित्र अमर मित्रला या माझ्या शेवटच्या सूचना होत्या. आम्ही आमच्या उड्डाणासाठी दुसऱ्या दिवशी निवडले होते. अनंताने सतर्क राहून काळजी घेणे आवश्यक होते. माझ्या मनात ज्या पळून जाण्याच्या योजना सर्वात वरच्या आहेत असा संशय त्याला होता त्या तो निष्फळ ठरविण्याचा तो दृढनिश्चयी होता. आध्यात्मिक खमीरसारखे ताबीज माझ्या आत शांतपणे काम करत होते. हिमालयातील बर्फवृष्टींमध्ये, ज्या गुरुचा चेहरा मला अनेकदा दृष्टान्तात दिसत असे, त्याला मी शोधण्याची आशा करत होतो.

कुटुंब आता कलकत्त्यात राहत होते, जिथे वडिलांची कायमची बदली झाली होती. पितृसत्ताक भारतीय रितीरिवाजानुसार, अनंताने त्याच्या वधूला आमच्या घरी, आता ४ गुरपार रोडवर, राहायला आणले होते. तिथे एका लहानशा अटारी खोलीत मी दररोज ध्यान करत असे आणि दिव्य शोधासाठी माझे मन तयार करत असे.

ती संस्मरणीय सकाळ अशुभ पावसासह आली. रस्त्यात अमरच्या गाडीच्या चाकांचा आवाज
ऐकून मी घाईघाईने एक ब्लँकेट, सँडलची जोडी, लाहिरी महाशयांचा फोटो, भगवद्गीता, प्रार्थना मणींची एक दोरी आणि दोन कंबरेच्या वस्त्रे. हा गठ्ठा मी माझ्या तिसऱ्या मजल्याच्या खिडकीतून फेकला. मी पायऱ्या उतरून खाली धावत गेलो आणि माझ्या
काकांच्या पुढे गेलो, दारातून मासे विकत घेत होतो.

"काय आहे द उत्साह?" त्याचे टक लावून पाहणे फिरवले संशयास्पदरीत्या वर माझे व्यक्ती.

मी त्याला एक निर्विवाद स्मितहास्य दिले आणि गल्लीकडे निघालो. माझा बंडल घेऊन,
मी षड्यंत्राच्या सावधगिरीने अमरला सामील झालो. आम्ही चाडनी चौकात गाडी चालवली, एक व्यापारी केंद्र. अनेक महिन्यांपासून आम्ही इंग्रजी कपडे खरेदी करण्यासाठी आमचे टिफिन पैसे वाचवत होतो. माझा हुशार भाऊ सहजपणे गुप्तहेराची भूमिका बजावू शकतो हे जाणून, आम्ही युरोपियन पोशाखात त्याला मागे टाकण्याचा विचार केला.

स्टेशनला जाताना, आम्ही माझा चुलत भाऊ जोतीन घोष, ज्याला मी जतिंदा म्हणत असे, तिथे थांबलो. तो एक नवीन धर्मांतरित होता, हिमालयात गुरूची आस धरत होता. त्याने आमच्याकडे तयार असलेला नवीन सूट घातला होता. आम्हाला आशा होती की तो सुंदर दिसत होता! आमच्या हृदयात एक खोल आनंद होता.

"आता आपल्याला फक्त कॅनव्हास शूजची गरज आहे." मी माझ्या सोबत्यांना रबर-सोल असलेल्या पादत्राणांच्या दुकानात घेऊन गेलो. "लेख च्या चामडे, मिळाले फक्त माध्यमातून द कत्तल च्या प्राणी, आवश्यक आहे असणे अनुपस्थित या पवित्र प्रवासात." मी माझ्या भगवद्गीतेवरील चामड्याचे आवरण आणि माझ्या इंग्रजी- निर्मित सोला टोपी (हेल्मेट) वरील चामड्याचे पट्टे काढण्यासाठी रस्त्यावर थांबलो

.

स्टेशनवर आम्ही बर्दवानला तिकिटे खरेदी केली, जिथे आम्ही हिमालयाच्या पायथ्याशी असलेल्या हरद्वारला जाण्याचा विचार केला. आमच्याप्रमाणेच ट्रेननेही उड्डाण करताच, मी माझ्या काही भव्य अपेक्षांना तोंड फोडले.

"कल्पना करा!" मी स्खलन केले. "आपण स्वामींकडून दीक्षा घेऊ आणि वैश्विक चेतनेचा समाधि अनुभवू. आपले शरीर इतके चुंबकत्वाने भरलेले असेल की हिमालयातील वन्य प्राणी आपल्या जवळ येतील. वाघ आपल्या प्रेमाची वाट पाहणाऱ्या नम्र घरातील मांजरींपेक्षा वेगळे काही नसतील!"

या टिप्पणीमुळे - ज्याला मी एका आकर्षक भविष्याचे चित्रण करत होतो, रूपकात्मक आणि शब्दशः दोन्ही प्रकारे - अमरच्या चेहऱ्यावर एक उत्साही हास्य आले. पण जतिंदाने त्याची नजर खिडकीतून त्या भयानक लँडस्केपकडे वळवली.

"पैसे तीन भागात विभागले जावेत." जतींदाने हा सल्ला देऊन दीर्घ शांतता तोडली. "आपण प्रत्येकाने बर्दवानला स्वतःचे तिकीट घ्यावे. त्यामुळे स्टेशनवरील कोणीही असा अंदाज लावणार नाही की आपण एकत्र पळून जात आहोत."

मी निःसंशयपणे होकार दिला. संध्याकाळी आमची ट्रेन बर्दवानला थांबली. जतिंडा तिकीट कार्यालयात शिरला; अमर आणि मी प्लॅटफॉर्मवर बसलो. आम्ही पंधरा मिनिटे वाट पाहिली, नंतर निरर्थक चौकशी केली.
सर्व दिशांना शोधत असताना, आम्ही भीतीच्या तीव्रतेने जतिंदाचे नाव ओरडले. पण तो त्या छोट्या स्टेशनभोवतीच्या अज्ञात अंधारात लुप्त झाला होता.

मी पूर्णपणे अस्वस्थ झालो होतो, एका विचित्र सुन्नतेला धक्का बसला. देव या निराशाजनक प्रसंगाला तोंड देईल! त्याच्यानंतर माझ्या पहिल्या काळजीपूर्वक नियोजित उड्डाणाचा रोमँटिक प्रसंग क्रूरपणे खराब झाला.

"अमर, आपण घरी परतले पाहिजे." मी लहान मुलासारखा रडत होतो. "जतिंडाचे निर्दयी जाणे हे एक अशुभ संकेत आहे. ही यात्रा अपयशी ठरेल."

"आहे हे तुमचे प्रेम साठी द प्रभु? करू शकत नाही तू उभे राहा द थोडे चाचणी च्या अ विश्वासघातकी सोबती?"

अमरने दैवी परीक्षेच्या सूचनेमुळे माझे हृदय स्थिर झाले. आम्ही प्रसिद्ध
बर्दवान मिठाई, सीताभोग (देवतेसाठी अन्न) आणि मोतीचूर (गोड मोत्याचे तुकडे) खाऊन स्वतःला ताजेतवाने केले. काही तासांत, आम्ही बरेलीमार्गे हरद्वारला जाण्यासाठी रवाना झालो. मोगल सेराई येथे ट्रेन बदलत असताना, आम्ही प्लॅटफॉर्मवर वाट पाहत

एका महत्त्वाच्या विषयावर चर्चा केली.

"अमर, लवकरच रेल्वे अधिकाऱ्यांकडून आपली बारकाईने चौकशी केली जाऊ शकते. मी माझ्या भावाच्या कल्पकतेला कमी लेखत नाहीये! निकाल काहीही असो, मी खोटे बोलणार नाही."

"सर्व मी विचारा च्या तू, मुकुंदा, आहे ते ठेवा अजूनही. करू नका हसणे किंवा हास्य तर मी सकाळी बोलत आहे."

त्याच क्षणी, एका युरोपियन स्टेशन एजंटने मला भेट दिली. त्याने एक तार दाखवला ज्याचा अर्थ मी लगेच लक्षात घेतला.

"आहेत तू धावणे दूर पासून घर मध्ये राग?"

"नाही!" त्याच्या शब्दांच्या निवडीमुळे मला जोरदार उत्तर देता आले याचा
मला आनंद झाला. माझ्या अपारंपरिक वर्तनासाठी राग नाही तर "दैवी खिन्नता"
जबाबदार होती हे मला माहित होते.

मग अधिकारी अमरकडे वळला. त्यानंतर झालेल्या बुद्धिमत्तेच्या द्वंद्वयुद्धामुळे मला सल्ला दिलेला उदासीन गांभीर्य राखता आला नाही.

"तिसरा मुलगा कुठे आहे?" त्या माणसाने त्याच्या आवाजात पूर्ण अधिकाराचा संचार केला. "चल; खरं बोल!"

"सर, तुम्ही चष्मा लावलेला आहे हे मी पाहिले आहे. तुम्हाला दिसत नाही का की आपण फक्त दोघेच आहोत?" अमर उद्धटपणे हसला. "मी जादूगार नाही; मी तिसरा साथीदार शोधू शकत नाही."

या उद्धटपणामुळे तो अधिकारी अस्वस्थ झाला आणि त्याने हल्ला करण्यासाठी एक

नवीन क्षेत्र शोधले. "तुमचे नाव काय आहे?"

"मला थॉमस म्हणतात. मी एका इंग्रजी आईचा आणि धर्मांतरित ख्रिश्चन भारतीय वडिलांचा

मुलगा आहे." "तुमच्या मित्राचे नाव काय आहे?"

"मी कॉल करा त्याला थॉम्पसन."

तोपर्यंत माझा आंतरिक आनंद शिगेला पोहोचला होता; मी निर्भयपणे ट्रेनकडे निघण्यासाठी शिट्टी वाजवत निघालो. अमर त्या अधिकाऱ्याच्या मागे गेला, जो विश्वासू आणि आज्ञाधारक होता. आम्हाला युरोपियन डब्यात टाकण्यासाठी. स्थानिकांसाठी असलेल्या विभागात दोन अर्ध-इंग्रजी मुले प्रवास करत आहेत हे लक्षात आल्याने त्याला नक्कीच वाईट वाटले. त्याच्या सभ्य बाहेर पडल्यानंतर, मी सीटवर परत आडवा झालो आणि अनियंत्रितपणे हसलो. माझ्या मित्राच्या चेहऱ्यावर एका अनुभवी युरोपियन अधिकाऱ्याला चकवल्याबद्दल आनंदाचे भाव होते.

प्लॅटफॉर्मवर मी टेलिग्राम वाचण्याचा कट रचला होता. माझ्या भावाकडून तो असा होता: "इंग्रजी कपडे घातलेले तीन बंगाली मुले घरातून मोगल सेराई मार्गे हरद्वारकडे पळून जात आहेत. कृपया मी येईपर्यंत त्यांना ताब्यात ठेवा. तुमच्या सेवेसाठी भरपूर बक्षीस."

"अमर, मी तुला सांगितले होते की तुझ्या घरात चिन्हांकित वेळापत्रके ठेवू नकोस." माझी नजर निंदनीय होती. "भावाला तिथे एक सापडले असेल."

माझ्या मित्राने लाजून हा आग्रह मान्य केला. आम्ही बरेलीमध्ये थोडा वेळ थांबलो, जिथे द्वारका प्रसाद अनंताचा तार घेऊन आमची वाट पाहत होता. माझ्या जुन्या मित्राने आम्हाला रोखण्याचा खूप प्रयत्न केला; मी त्याला खात्री पटवून दिली की आमचे उड्डाण हलके नव्हते. मागील प्रसंगी जसे, द्वारका

नकार दिला माझे आमंत्रण ते सेट पुढे ते द हिमालय.

त्या रात्री आमची ट्रेन एका स्टेशनवर उभी असताना आणि मी अर्धवट झोपेत असताना, अमरला दुसऱ्या एका चौकशी अधिकाऱ्याने जागे केले. तो देखील "थॉमस" आणि "थॉम्पसन" च्या संकरित आकर्षणांना बळी पडला. ट्रेनने आम्हाला विजयीपणे हरद्वार येथे पहाटे आगमनाच्या वेळी नेले. दूरवर भव्य पर्वत आमंत्रित करणारे दिसत होते. आम्ही स्टेशनमधून धावलो आणि शहरातील गर्दीच्या मुक्ततेत प्रवेश केला. आमचे पहिले काम म्हणजे स्थानिक पोशाखात बदलणे, कारण अनंताने कसा तरी आमच्या युरोपियन वेशात प्रवेश केला होता. माझ्या मनावर पकडल्याची पूर्वकल्पना आली.

हरद्वार ताबडतोब सोडणे योग्य वाटले, म्हणून आम्ही उत्तरेकडे ऋषिकेशला जाण्यासाठी तिकिटे खरेदी केली, जिथे अनेक गुरुंच्या चरणांनी पवित्र माती पसरलेली आहे. मी आधीच ट्रेनमध्ये चढलो होतो, तर अमर प्लॅटफॉर्मवर मागे पडला. एका पोलिसाच्या ओरडण्याने त्याला अचानक थांबवण्यात आले. आमच्या अनिच्छित पालकाने आम्हाला स्टेशनच्या बंगल्यात नेले आणि आमचे पैसे स्वतःकडे घेतले. त्याने विनम्रपणे समजावून सांगितले की माझा मोठा भाऊ येईपर्यंत आम्हाला रोखून ठेवणे हे त्याचे कर्तव्य आहे.

शिकणे ते द पळून गेलेल्या विद्यार्थ्यांचे गंतव्यस्थान होते झाले द हिमालय, द अधिकारी संबंधित अ विचित्र कथा.

"मला दिसतंय की तुम्ही संतांबद्दल वेडे आहात! मी पाहिलेल्यापेक्षा मोठा देवाचा माणूस तुम्हाला कधीही भेटणार नाही." कालच. माझा भाऊ अधिकारी आणि मी त्याला पाच दिवसांपूर्वी पहिल्यांदा भेटलो. आम्ही गस्त घालत होतो. गंगेच्या काठी, एका खुनीचा शोध घेण्यासाठी आम्ही कडक नजर ठेवून होतो. आम्हाला त्याला जिवंत किंवा मृत पकडण्याचे निर्देश होते. तो साधूचा वेष घेऊन यात्रेकरूंना लुटत असल्याचे ज्ञात होते. आमच्या थोड्या अंतरावर, आम्हाला गुन्हेगाराच्या वर्णनासारखी दिसणारी एक व्यक्ती दिसली. त्याने थांबण्याच्या आमच्या आज्ञेकडे दुर्लक्ष केले; आम्ही त्याला पकडण्यासाठी धावलो. त्याच्या पाठीवर येऊन मी प्रचंड ताकदीने कुऱ्हाड चालवली; त्या माणसाचा उजवा हात त्याच्या शरीरापासून जवळजवळ पूर्णपणे कापला गेला होता.

"आरडाओरडा न करता किंवा त्या भयानक जखमेकडे एकही नजर न टाकता, त्या अनोळखी व्यक्तीने आश्चर्यकारकपणे आपला वेगवान वेग चालू ठेवला. आम्ही त्याच्या समोर उडी मारताच तो शांतपणे बोलला.

"'मी सकाळी नाही द खुनी तू आहेत शोधत आहे.

"एका दिव्य दिसणाऱ्या ऋषीच्या शरीराला मी दुखापत केली आहे हे पाहून मला खूप वाईट वाटले. साष्टांग दंडवत घालणे." मी स्वतः त्याच्या चरणी पडून त्याची क्षमा मागितली आणि रक्ताच्या जोरदार लाटा रोखण्यासाठी माझा पगडीवाला अर्पण केला.

"'बेटा, तुझी ती समजण्यासारखी चूक होती.' संताने माझ्याकडे दयाळूपणे पाहिले. 'पळत जा आणि स्वतःला दोष देऊ नकोस. प्रिय आई माझी काळजी घेत आहे.' त्याने त्याचा लटकणारा हात त्याच्या बुंध्यात ढकलला आणि पाहा! तो चिकटला; रक्त अनाकलनीयपणे

वाहणे बंद झाले.

"'तीन दिवसांनी त्या झाडाखाली माझ्याकडे या आणि तुम्हाला मी पूर्णपणे बरा झालेला आढळेल. म्हणजे तुम्हाला कोणताही पश्चात्ताप होणार नाही.'"

"काल मी आणि माझा भाऊ अधिकारी उत्सुकतेने नियुक्त केलेल्या ठिकाणी गेलो. साधू तिथे होता आणि त्याने आम्हाला त्याच्या हाताची तपासणी करण्याची परवानगी दिली. त्यावर कोणताही व्रण किंवा दुखापतीचा कोणताही पत्ता नव्हता!"

"'मी सकाळी जात आहे मार्गे ऋषिकेश ते द हिमालयीन एकांतवास. तो धन्य आम्हाला म्हणून तो निघून गेले लवकर. मी

वाटणे ते माझे जीवन आहे झाले उंचावलेला माध्यमातून त्याचे पावित्र्य."

त्या अधिकाऱ्याने एका पवित्र स्खलनाने भाषण संपवले; त्याच्या अनुभवाने त्याला त्याच्या नेहमीच्या खोलीच्या पलीकडे नेले होते हे स्पष्ट होते. एका प्रभावी हावभावाने, त्याने मला चमत्काराबद्दलची एक छापील क्लिपिंग दिली. खळबळजनक प्रकारच्या वर्तमानपत्राच्या नेहमीच्या विकृत पद्धतीने (गहाळ नाही, अरेरे! भारतातही), रिपोर्टरची आवृत्ती थोडी अतिशयोक्तीपूर्ण होती: त्यातून असे सूचित होते की साधूला जवळजवळ शिरच्छेदित!

अमर आणि मी दुःखी होतो की आम्हाला त्या महान योगींची आठवण आली जो ख्रिस्तासारख्या मार्गाने आपल्या छळ करणाऱ्याला क्षमा करू शकला. गेल्या दोन शतकांपासून भौतिकदृष्ट्या गरीब असलेला भारत, तरीही दैवी संपत्तीचा अक्षय्य भांडार आहे; आध्यात्मिक "गगनचुंबी इमारती" कधीकधी रस्त्याच्या कडेला आढळतात, अगदी या पोलिसासारख्या सांसारिक माणसांनाही.

त्याच्या अद्भुत कथेने आमचा कंटाळा कमी केल्याबद्दल आम्ही त्या अधिकाऱ्याचे
आभार मानले. तो कदाचित आपल्यापेक्षा जास्त भाग्यवान आहे हे सांगत असावा: त्याला कोणत्याही प्रयत्नाशिवाय एका प्रकाशमान संताची भेट झाली होती; आमचा प्रामाणिक शोध एका गुरुच्या चरणी नाही तर एका खडतर पोलिस ठाण्यात संपला होता!

हिमालयाच्या इतक्या जवळ आणि तरीही, आमच्या बंदिवासात, आतापर्यंत, मी अमरला सांगितले की मला स्वातंत्र्य मिळविण्यासाठी दुप्पट प्रेरणा मिळाली.

"संधी आली की आपण निघून जाऊ. आपण पवित्र ऋषिकेशला पायी जाऊ शकतो." मी प्रोत्साहनदायक हसलो.

पण आमच्या पैशाचा महत्त्वाचा आधार आमच्याकडून काढून घेतल्यावर माझा साथीदार निराशावादी झाला होता.

"जर आपण अशा धोकादायक जंगलातून ट्रेक सुरू केला असेल, तर आपण संतांच्या शहरात
नाही तर वाघांच्या पोटात संपवला पाहिजे!"

अनंत आणि अमरचा भाऊ तीन दिवसांनी आले. अमरने त्याच्या नातेवाईकाचे प्रेमाने स्वागत केले. मी दुमत नव्हतो; अनंताला माझ्याकडून फक्त एक कडक टीका मिळाली.

"तुम्हाला कसे वाटते ते मी समजू शकतो." माझा भाऊ शांतपणे म्हणाला. "मी तुम्हाला फक्त एवढेच सांगतो की तुम्ही माझ्यासोबत बनारसला एका संताला भेटण्यासाठी जा आणि काही दिवसांसाठी तुमच्या शोकाकुल वडिलांना भेटण्यासाठी कलकत्त्याला जा. मग तुम्ही येथे गुरुचा शोध पुन्हा सुरू करू शकता."

यावेळी अमरने माझ्यासोबत हरद्वारला परतण्याचा कोणताही हेतू नाकारण्यासाठी संभाषणात प्रवेश केला. तो कौटुंबिक उबदारपणाचा आनंद घेत होता. पण मला माहित होते की मी माझ्या गुरूचा शोध कधीही सोडणार नाही.

आमचे पार्टी गुंतलेले साठी बनारस. तिथे मी होते अ एकवचनी आणि तात्काळ प्रतिसाद ते माझे प्रार्थना.

संन्यासी मार्गापासून परावृत्त करण्याचे वचन दिले होते.

४-१

अनंत मला त्यांच्या घरी घेऊन गेला. त्याच्या मुलाने, जो उत्साही स्वभावाचा तरुण होता, अंगणात माझे स्वागत केले. त्याने मला एक दीर्घ तात्विक प्रवचन दिले. माझ्या भविष्याबद्दल त्याला खूप ज्ञान आहे असा दावा करत, त्याने माझा भिक्षू असण्याचा विचार नाकारला.

"जर तुम्ही तुमच्या सामान्य जबाबदाऱ्या सोडण्याचा आग्रह धरला तर तुम्हाला सतत दुर्दैवाचा सामना करावा लागेल आणि तुम्हाला देव सापडणार नाही! तुम्ही तुमचे

भूतकाळातील कर्म

४-२ करू शकत नाही." सांसारिक अनुभवांशिवाय."

उत्तरात कृष्णाचे अमर शब्द माझ्या ओठांवर आले: "'जो माझे सतत ध्यान करतो तो सर्वात

वाईट कर्मानेही त्याच्या भूतकाळातील वाईट कर्मांचे परिणाम लवकर गमावतो. एक उच्च

आत्मा असलेला प्राणी बनून, तो लवकरच शाश्वत शांती प्राप्त करतो. अर्जुना, हे

निश्चितपणे जाणून घे: जो भक्त माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीही नाश पावत नाही!" ४-

३

पण त्या तरुणाच्या जबरदस्त भाकितेमुळे माझा आत्मविश्वास थोडा डळमळीत झाला होता. मी मनापासून देवाला शांतपणे प्रार्थना केली:

"जर मी संन्यासी किंवा सांसारिक माणसाचे जीवन जगावे अशी तुमची इच्छा असेल तर कृपया माझा गोंधळ दूर करा आणि मला येथे आणि आत्ताच उत्तर द्या!"

पंडिताच्या घराच्या आवाराबाहेर एका उदात्त चेहऱ्याच्या साधूला मी पाहिले. त्याने स्वतःला बोध करणाऱ्या ज्योतिष्याशी आणि माझ्यातील उत्साही संभाषण ऐकले असावे असे मला वाटते, कारण त्या अनोळखी व्यक्तीने मला त्याच्या बाजूला बोलावले होते. त्याच्या शांततेतून मला एक प्रचंड शक्ती वाहत असल्याचे जाणवले. डोळे.

"बेटा, त्या अज्ञानी माणसाचे ऐकू नकोस. तुझ्या प्रार्थनेला उत्तर म्हणून, प्रभु मला तुला खात्री देण्यास सांगतात की या जीवनात तुझा एकमेव मार्ग संन्यासीचा आहे."

सह आश्चर्य म्हणून चांगले म्हणून कृतज्ञता, मी हसले आनंदाने येथे हे निर्णायक संदेश.

"त्या माणसापासून दूर जा!" तो "अज्ञानी" मला अंगणातून हाक मारत होता. माझा संत मार्गदर्शक आशीर्वाद देण्यासाठी हात वर करून हळू हळू निघून गेला.

"तो साधू तुमच्याइतकाच वेडा आहे." हे आकर्षक निरीक्षण त्या वृद्ध डोक्याच्या पंडिताने केले होते. तो आणि त्याचा मुलगा माझ्याकडे विचित्र नजरेने पाहत होते. "मी ऐकले आहे की तो देखील देवाच्या अस्पष्ट शोधात आपले घर सोडून गेला आहे."

मी वळलो. अनंतला मी सांगितले की मी आमच्या यजमानांशी अधिक चर्चा करणार नाही. माझा भाऊ ताबडतोब निघण्यास तयार झाला; आम्ही लवकरच कलकत्त्याला रवाना झालो.

मी उभे राहा मागे माझे वडीलधाऱ्या व्यक्ती भाऊ, अनंता.

श्री युक्तेश्वर यांनी साजरा केलेला शेवटचा संक्रांती उत्सव,
डिसेंबर, १९३५. माझे गुरु मध्यभागी बसलेले आहेत; मी त्यांच्या उजवीकडे, सेरामपूरमधील त्यांच्या आश्रमाच्या मोठ्या अंगणात आहे.

"मिस्टर डिटेक्टिव्ह, मी दोन साथीदारांसह पळून गेलो हे तुम्हाला कसे
कळले?" आमच्या घरी परतण्याच्या प्रवासात मी अनंताकडे माझी उत्सुकता
व्यक्त केली. तो खोडकरपणे हसला.

"तुमच्या शाळेत, मला आढळले की अमर त्याच्या वर्गातून निघून गेला होता आणि परतलाच

नव्हता. दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी त्याच्या घरी गेलो आणि एक स्पष्ट वेळापत्रक शोधून काढले. अमरचे वडील नुकतेच निघाले होते."

गाडी आणि होते बोलत आहे ते द प्रशिक्षक.

"'माझा मुलगा आज सकाळी माझ्यासोबत त्याच्या शाळेत जाणार नाही. तो गायब झाला आहे!' वडील ओरडले.

"'मी एका भावाच्या कोचमनकडून ऐकले की तुमचा मुलगा आणि इतर दोघे युरोपियन सूट घातलेले हावडा स्टेशनवर ट्रेनमध्ये चढले,' तो माणूस म्हणाला. 'त्यांनी त्यांचे चामड्याचे बूट कॅब ड्रायव्हरला भेट म्हणून दिले.'

"अशा प्रकारे मी होते तीन संकेत-द वेळापत्रक, द त्रिकूट च्या मुले, आणि द इंग्रजी कपडे."

मी अनंताचे खुलासे ऐकत होतो, त्यात आनंद आणि संताप यांचाही समावेश होता. कोचमनला दिलेली आमची उदारता थोडीशी चुकीची होती!

"अर्थात, अमरने वेळापत्रकात अधोरेखित केलेल्या सर्व शहरांमधील स्टेशन अधिकाऱ्यांना मी तार पाठवण्यासाठी घाई केली. त्याने बरेलीची तपासणी केली होती, म्हणून मी तिथे तुमचा मित्र द्वारकेला टेलिग्राम पाठवला. आमच्या कलकत्ता परिसरात चौकशी केल्यानंतर मला कळले की चुलत भाऊ जतिंडा एका रात्री अनुपस्थित होता पण दुसऱ्या दिवशी सकाळी युरोपियन पोशाखात घरी आला होता. मी त्याला शोधले आणि त्याला जेवणाचे आमंत्रण दिले. माझ्या मैत्रीपूर्ण वागण्याने तो पूर्णपणे नि:शस्त्र झाला. वाटेत मी त्याला निर्भयपणे पोलिस स्टेशनमध्ये घेऊन गेलो. त्याच्याभोवती अनेक अधिकारी होते ज्यांना मी पूर्वी त्यांच्या क्रूर देखाव्यासाठी निवडले होते. त्यांच्या भयानक नजरेखाली, जतिंडा त्याच्या रहस्यमय वर्तनाचा हिशेब देण्यास तयार झाला.

"'मी हिमालयाकडे निघालो तेव्हा आध्यात्मिक उत्साहात मी उत्साही होतो,' तो म्हणाला. 'गुरूंना भेटण्याची आशा मला प्रेरणा देऊन गेली. पण मुकुंद म्हणाला, "हिमालयीन गुहांमध्ये आपल्या आनंदात वाघ मंत्रमुग्ध होतील आणि आपल्याभोवती पाळीव मांजरीसारखे बसतील," तेव्हा माझे मन गोठले; माझ्या कपाळावर घामाचे थेंब तयार झाले. "मग काय?" मी विचार केला. "जर आपल्या आध्यात्मिक समाधीच्या शक्तीने वाघांचे दुष्ट स्वरूप बदलले नाही, तर ते आपल्याशी घरगुती मांजरींसारखे दयाळूपणे वागतील का?" माझ्या मनात, मी आधीच स्वतःला वाघाच्या पोटाचा अनिवार्य कैदी म्हणून पाहिले होते - संपूर्ण शरीरासह एकाच वेळी नाही तर त्याच्या अनेक भागांनी तिथे प्रवेश करणे!'"

जतिंडा बेपत्ता झाल्याचा माझा राग हास्यात विरघळला. ट्रेनमधील हास्यास्पद सीक्वल त्याने मला दिलेल्या सर्व वेदनांना सार्थक ठरला. मला समाधानाची थोडीशी भावना कबूल करावी लागेल: जतिंडा देखील पोलिसांशी झालेल्या चकमकीतून सुटला नव्हता!

"अनंत,

४-४ "तू जन्मजात गुप्तहेर आहेस!" माझ्या मनोरंजनाच्या नजरेत काहीसा संताप
होता. "आणि मी जतिंडाला सांगेन की मला आनंद आहे की त्याला विश्वासघाताच्या भावनेने प्रेरित केले नाही, जसे ते दिसत होते, तर केवळ स्व-संरक्षणाच्या विवेकी प्रवृत्तीने!"

कलकत्त्यात घरी असताना, वडिलांनी मला हृदयस्पर्शीपणे विनंती केली की मी किमान माझे हायस्कूलचे शिक्षण पूर्ण होईपर्यंत माझे भटकंती थांबवावी. माझ्या अनुपस्थितीत, त्यांनी एका संत पंडित, स्वामी केवलानंद,

४-५ साठी व्यवस्था करून

प्रेमाने एक कट रचला होता. घरी नियमितपणे येणे.

"द ऋषी इच्छा असणे तुमचे संस्कृत शिक्षक," माझे पालक जाहीर केले आत्मविश्वासाने.

वडील आशा केली ते समाधान करणे माझे धार्मिक तळमळ द्वारे सूचना पासून अ शिकलो तत्वज्ञानी. पण परिस्थिती अतिशय सूक्ष्मपणे उलटली: माझे नवीन शिक्षक, बौद्धिक उदासीनता देण्याऐवजी, माझ्या ईश्वर-आकांक्षेच्या आगीत आग लावत होते. वडिलांना माहिती नव्हते की, स्वामी केवलानंद हे लाहिरी महाशयांचे एक श्रेष्ठ शिष्य होते. या अतुलनीय गुरूचे हजारो शिष्य होते, ते शांतपणे त्यांच्याकडे आकर्षित झाले होते. त्याच्या दैवी चुंबकत्वाच्या अप्रतिरोधकतेमुळे. मला नंतर कळले की लाहिरी महाशयांनी अनेकदा केवलानंदांना ऋषी किंवा प्रकाशित ऋषी म्हणून वर्णन केले होते.

माझ्या शिक्षकाच्या सुंदर चेहऱ्यावर भव्य कुरळे रंगवले होते. त्याचे काळेभोर डोळे मुलाच्या पारदर्शकतेसारखे निष्कलंक होते. त्याच्या सौम्य शरीराच्या सर्व हालचालींमध्ये एका शांत चिंतनाचे चिन्ह होते. सदैव सौम्य आणि प्रेमळ, तो अनंत चेतनेत दृढपणे स्थिरावला होता. आमचे अनेक आनंदी तास सखोल क्रिया ध्यानात घालवले गेले.

केवलानंद हे प्राचीन शास्त्रांचे किंवा पवित्र ग्रंथांचे एक प्रसिद्ध अधिकारी होते: त्यांच्या पांडित्यामुळे त्यांना "शास्त्री महाशय" ही पदवी मिळाली, ज्याद्वारे त्यांना सहसा संबोधित केले जात असे. परंतु संस्कृत विद्वत्तेतील माझी प्रगती लक्षात घेण्यासारखी नव्हती. मी गद्य व्याकरण सोडून योग आणि लाहिरी महाशयांबद्दल बोलण्यासाठी प्रत्येक संधीचा शोध घेत होतो. माझ्या गुरूने एके दिवशी गुरुजींसोबतच्या त्यांच्या स्वतःच्या जीवनातील काही गोष्टी सांगून मला कृतज्ञ केले.

"क्वचितच भाग्यवान, मी होते सक्षम ते राहणे जवळ लाहिरी महाशय साठी दहा वर्षे. त्याचे बनारस घर हे माझे रात्रीचे तीर्थयात्रेचे ध्येय होते. गुरु नेहमी पहिल्या मजल्यावरील एका लहानशा खोलीत उपस्थित असायचे. ते लाकडी आसनावर कमळाच्या आसनावर बसले असताना, त्यांच्या शिष्यांनी त्यांना अर्धवर्तुळात हार घातला. त्यांचे डोळे चमकत होते आणि दैवी आनंदाने नाचत होते. ते नेहमीच अर्धे बंद होते, आतील दुर्बिणीच्या कक्षेतून शाश्वत आनंदाच्या गोलात डोकावत होते. तो क्वचितच लांब बोलायचा. कधीकधी त्यांची नजर मदतीची गरज असलेल्या विद्यार्थ्यावर केंद्रित असायची; तेव्हा उपचारात्मक शब्द प्रकाशाच्या तुषारासारखे ओतले जात असत.

"गुरुंच्या नजरेत माझ्या आत एक अवर्णनीय शांती फुलली. मी त्याच्या सुगंधाने भरले होते, जणू काही अनंत कमळातून. काही दिवस एकही शब्द न बोलता त्याच्यासोबत राहणे हा अनुभव होता ज्याने माझे संपूर्ण अस्तित्व बदलून टाकले. जर मार्गात कोणताही अदृश्य अडथळा निर्माण झाला तर माझ्या एकाग्रतेमुळे मी गुरुंच्या चरणी ध्यान करायचो. तिथे सर्वात कमकुवत अवस्था माझ्या आकलनात सहज आल्या. कमी दर्जाच्या शिक्षकांच्या उपस्थितीत अशा धारणा मला कळत नव्हत्या. गुरु म्हणजे देवाचे एक जिवंत मंदिर होते ज्याचे गुप्त दरवाजे भक्तीद्वारे सर्व शिष्यांसाठी उघडे होते.

"लाहिरी महाशय हे शास्त्रांचे पुस्तकी दुभाषी नव्हते. त्यांनी सहजतेने 'दैवी ग्रंथालयात' डुबकी मारली. त्यांच्या सर्वज्ञानाच्या झऱ्यातून शब्दांचा फेस आणि विचारांचा फवारा बाहेर पडला. त्यांच्याकडे वेदांमध्ये युगानुयुगे अंतर्भूत

असलेल्या गहन तात्विक विज्ञानाचा उलगडा करणारे अद्भुत क्लाविस होते.

४-६
प्राचीन ग्रंथांमध्ये उल्लेख केलेल्या चेतनेच्या वेगवेगळ्या स्तरांचे

स्पष्टीकरण देण्यास सांगितले तर तो हसून होकार देईल.

"'मी त्या अवस्थांमधून जाईन, आणि आता मी जे पाहतो ते तुम्हाला सांगेन.' त्यामुळे तो पूर्णपणे वेगळा होता. द शिक्षक WHO कमिट करा शास्त्र ते स्मृती आणि मग देणे पुढे अवास्तव अमूर्तता.

"'तुम्हाला जसा अर्थ येतो तसा पवित्र श्लोकांचा अर्थ सांगा.' मौन गुरू अनेकदा जवळच्या शिष्याला ही सूचना देत असत. 'मी तुमच्या विचारांना मार्गदर्शन करेन, जेणेकरून योग्य अर्थ लावता येईल.'

' अशाप्रकारे लाहिरी महाशयांच्या अनेक धारणा रेकॉर्ड केल्या गेल्या,
ज्यावर विविध विद्यार्थ्यांनी विपुल भाष्ये केली.

"गुरुंनी कधीही गुलामगिरीच्या श्रद्धेचा सल्ला दिला नाही. 'शब्द म्हणजे फक्त कवच आहेत,' तो म्हणाला. 'ध्यानातील तुमच्या स्वतःच्या आनंदी संपर्काद्वारे देवाच्या उपस्थितीची खात्री मिळवा.'

"नाही पदार्थ काय द शिष्याचे समस्या, द गुरु सल्ला दिला क्रिया योग साठी त्याचे उपाय.

"'मी तुम्हाला मार्गदर्शन करण्यासाठी शरीरात नसतानाही योगिक किल्ली तिची कार्यक्षमता गमावणार नाही. सैद्धांतिक प्रेरणांच्या पद्धतीने हे तंत्र बांधले जाऊ शकत नाही, दाखल केले जाऊ शकत नाही आणि विसरले जाऊ शकत नाही. कृतीद्वारे मुक्तीच्या मार्गावर अखंडपणे चालत राहा, ज्याची शक्ती व्यवहारात आहे.'

"मी स्वतः क्रिया ही मानवाच्या अनंताच्या शोधात विकसित झालेली स्व-प्रयत्नाद्वारे मोक्ष मिळवण्याची सर्वात प्रभावी पद्धत मानतो. " केबलानंद यांनी या प्रामाणिक साक्षीने समाप्त केले. "त्याच्या वापराद्वारे, सर्व मानवांमध्ये लपलेला सर्वशक्तिमान देव लाहिरी महाशय आणि त्यांच्या अनेक शिष्यांच्या देहात दृश्यमानपणे अवतार घेतला."

केबालानंदांच्या उपस्थितीत लाहिरी महाशयांनी ख्रिस्तासारखा चमत्कार घडला. माझ्या संत गुरूने एके दिवशी ती गोष्ट सांगितली, त्यांची नजर आमच्यासमोर असलेल्या संस्कृत ग्रंथांपासून दूर होती.

"रामू नावाच्या एका अंध शिष्याने मला तीव्र दया दाखवली. आपल्या गुरुची, ज्यांच्यामध्ये देवत्व पूर्णपणे तेजस्वी होते, निष्ठेने सेवा करत असताना त्याच्या डोळ्यात प्रकाश नसावा का? एके सकाळी मी रामूशी बोलण्याचा प्रयत्न केला, पण तो तासनतास धीराने बसून हाताने बनवलेल्या ताडाच्या पानांच्या पुंख्याने गुरूंना पंखा लावत होता. शेवटी तो भक्त खोलीतून बाहेर पडला तेव्हा मी त्याच्या मागे गेलो.

"'रामू, कसे लांब आहे तू झाले आंधळा?

"'माझ्या जन्मापासून, महाराज! माझ्या डोळ्यांना कधीही सूर्याचे दर्शन

मिळाले नाही.' "'आमचे सर्वशक्तिमान गुरु तुम्हाला मदत करू शकतात. कृपया

एक प्रार्थना करा.'"

"दुसऱ्या दिवशी रामू संकोचून लाहिरी महाशयांकडे गेला. त्याच्या आध्यात्मिक समृद्धतेत भौतिक संपत्तीची भर घालण्याची मागणी करण्यास शिष्याला जवळजवळ लाज वाटली.

"'स्वामी, विश्वाचा प्रकाशमान तुमच्यात आहे. मी तुम्हाला प्रार्थना करतो की तुम्ही त्याचा प्रकाश माझ्या डोळ्यांत आणा, जेणेकरून मला सूर्याची कमी चमक जाणवेल.'"

"'रामू, कोणीतरी मला कठीण परिस्थितीत टाकण्याचा कट रचला आहे. माझ्यात बरे

करण्याची शक्ती नाही.' "'महाराज, तुमच्यातील अनंत ईश्वर नक्कीच बरे करू

शकतो.'"

"'हे खरंच वेगळं आहे, रामू. देवाची मर्यादा कुठेही नाही! जो तारे आणि मांसपेशींना रहस्यमय जीवन-तेजाने प्रज्वलित करतो तो तुमच्या डोळ्यांत नक्कीच दृष्टीची चमक आणू शकतो."

"मालकाने भुवयांच्या मधल्या बिंदूवर रामूच्या कपाळाला स्पर्श केला.

४-७ "'तुमचे

मन एकाग्र ठेवा तिथे, आणि वारंवार जप द नाव च्या द संदेष्टा रामा

४-८ साठी सात
दिवस. द

वैभव च्या द सूर्य करेल आहे अ विशेष पहाट साठी तू.

"पाहा! एका आठवड्यात ते तसेच झाले. रामूने पहिल्यांदाच निसर्गाचे सुंदर रूप पाहिले. सर्वज्ञ देवाने त्याच्या शिष्याला इतर सर्व संतांपेक्षा जास्त प्रिय असलेल्या रामाचे नाव जपण्यास सांगितले होते. रामूची श्रद्धा ही भक्तीने नांगरलेली माती होती जिथे गुरुचे कायमचे शक्तिशाली बीज होते." उपचार अंकुरले." केबलानंद होते शांत साठी अ क्षण, मग पैसे दिले अ पुढे त्यांच्या गुरूंना श्रद्धांजली.

"लाहिरी महाशयांनी केलेल्या सर्व चमत्कारांमधून हे स्पष्ट होते की त्यांनी कधीही

अहंकार तत्वाला परवानगी दिली नाही

४-९ स्वतःला एक कारक शक्ती मानणे. प्रतिकारहीन
शरणागतीच्या परिपूर्णतेद्वारे, गुरुने त्याच्यामधून प्रमुख उपचार शक्ती मुक्तपणे प्रवाहित करण्यास सक्षम केले.

"लाहिरी महाशयांनी अद्भुतरित्या बरे केलेल्या असंख्य शरीरांना अखेर अंत्यसंस्काराच्या ज्वालांनी खाऊ घालावे लागले. परंतु त्यांनी घडवलेले मूक आध्यात्मिक जागरण, त्यांनी घडवलेले ख्रिस्तासारखे शिष्य हे त्यांचे अविनाशी चमत्कार आहेत."

मी कधीही नाही बनले अ संस्कृत विद्वान; केबलानंद शिकवले मी अ भविष्य सांगणारा वाक्यरचना.

4-1: शब्दशः, "त्याग करणे." पासून संस्कृत क्रियापद मुळे, "ते कास्ट बाजूला."

4-2: परिणाम च्या भूतकाळ कृती, मध्ये हे किंवा अ माजी जीवन; पासून संस्कृत क्रि, "ते करा."

4-3: भागवत गीता, नववी, ३०-३१. कृष्णा होते द सर्वात मोठा संदेष्टा च्या भारत; अर्जुन होते त्याचे सर्वात पुढे शिष्य.

4-4: मी नेहमी संबोधित त्याला म्हणून अनंता-दा. दा आहे अ आदरयुक्त प्रत्यय कोणते
द सर्वात मोठा भाऊ मध्ये एक भारतीय कुटुंब कनिष्ठ भावांकडून आणि बहिणींकडून मिळते.

4-5: आमच्या भेटीच्या वेळी, केवलानंद अद्याप स्वामी संप्रदायात सामील झाले नव्हते आणि त्यांना सामान्यतः "शास्त्री महाशय" असे म्हटले जात असे. करण्यासाठी टाळा गोंधळ सह द नाव च्या लाहिरी महाशय आणि च्या मास्टर महाशय (प्रकरण ९), मी सकाळी संदर्भ देणे माझ्याकडे संस्कृत शिक्षक फक्त द्वारे त्याचे नंतर मठवासी नाव च्या स्वामी केवलानंद. त्याचे चरित्र आहे झाले अलिकडेच प्रकाशित मध्ये
बंगाली. जन्म मध्ये द खुलना जिल्हा च्या बंगाल मध्ये १८६३, केबलानंद दिले वर
. त्याचे शरीर मध्ये बनारस येथे द वय च्या अडसष्ट

.त्याचे कुटुंब नाव होते आशुतोष चॅटर्जी

4-6: द प्राचीन चार वेद समाविष्ट करणे वर १०० अस्तित्वात असलेला प्रमाणिक पुस्तके. एमर्सन पैसे दिले द खालील श्रद्धांजली मध्ये त्याचे वैदिक

विचारांसाठी जर्नल: "ते उष्णता, रात्र आणि श्वास न घेणारा समुद्रासारखे उदात्त आहे. त्यात प्रत्येक धार्मिक भावना, सर्व भव्य नीतिमत्ता आहेत जी प्रत्येक उदात्त काव्यात्मक मनाला भेट देतात. ......पुस्तक बाजूला ठेवून काही उपयोग नाही;
जर मी स्वतःवर विश्वास ठेवला तर
जंगले किंवा मध्ये अ बोट यावर द तलाव, निसर्ग बनवते अ ब्राह्मण च्या मी सध्या:
हा तिचा धर्म आहे. शांती, शाश्वत गरज, शाश्वत भरपाई, अगाध शक्ती, अखंड शांतता.
ती मला म्हणते, आणि पवित्रता आणि परिपूर्णता

त्याग- हे रामबाण उपाय प्रायश्चित्त करणे सर्व पाप आणि आणा तू ते द आनंद च्या द आठ ".देव

4-7: द आसन च्या द "एकटे" किंवा आध्यात्मिक डोळा. येथे मृत्यू द जाणीव च्या
माणूस आहे सहसा काढलेले ते हे पवित्र मृतांमध्ये सापडलेल्या वरच्या डोळ्यांमुळे, स्पॉट.

4-8: द मध्यवर्ती पवित्र आकृती च्या द संस्कृत महाकाव्य, रामायण.

4-9: अहंकार, अहंकार; शब्दशः, "मी करा." द मूळ कारण च्या द्वैतवाद किंवा भ्रम च्या माया, ज्याद्वारे द विषय (अहंकार) वस्तू म्हणून दिसतात; प्राणी स्वतःला निर्माता म्हणून कल्पना करतात.

प्रकरण: ५

अ "परफ्यूम संत" दाखवतो त्याचे आश्चर्ये

"ते प्रत्येक वस्तू तिथे आहे अ हंगाम, आणि अ वेळ ते प्रत्येक उद्देश अंतर्गत द स्वर्ग."

मला सांत्वन देण्यासाठी शलमोनची ही बुद्धी माझ्याकडे नव्हती; घरातून कोणत्याही सहलीत मी माझ्या नियत गुरूचा चेहरा शोधत असे. पण माझा मार्ग माझ्या हायस्कूलचे शिक्षण पूर्ण होईपर्यंत त्याच्या स्वतःच्या चेहऱ्यावर गेला नाही.

अमरसोबत हिमालयाकडे जाणारा माझा प्रवास आणि श्री युक्तेश्वराच्या माझ्या आयुष्यात आगमनाच्या महान दिवसादरम्यान दोन वर्षे गेली. त्या दरम्यान मी अनेक ऋषींना भेटलो - "परफ्यूम संत", "वाघ स्वामी", नागेंद्र नाथ भादुरी, मास्टर महाशय
आणि प्रसिद्ध बंगाली शास्त्रज्ञ जगदीश चंद्र बोस.

"परफ्यूम संत" सोबतच्या माझ्या भेटीत दोन प्रस्तावना होत्या, एक सुसंवादी आणि दुसरी विनोदी.

"देव सोपा आहे. बाकी सर्व काही गुंतागुंतीचे आहे. निसर्गाच्या सापेक्ष जगात परिपूर्ण मूल्ये शोधू नका."

मंदिरातील कालीच्या प्रतिमेसमोर मी शांतपणे उभा असताना हे तात्विक अंतिम शब्द माझ्या कानात हळूवारपणे शिरले. वळून मी एका उंच माणसाला पाहिले ज्याच्या पोशाखात, किंवा त्याच्या अनुपस्थितीत, तो एक भटकणारा साधू असल्याचे दिसून आले.

"तू खरोखरच माझ्या विचारांच्या गोंधळात शिरला आहेस!" मी कृतज्ञतेने हसलो.

"निसर्गातील सौम्य आणि भयानक पैलूंचा गोंधळ, कालीने दर्शविल्याप्रमाणे,

५-१
माझ्यापेक्षा शहाण्या डोक्यांना गोंधळात टाकले आहे!"

"तिचे गूढ उलगडणारे फार कमी लोक असतील! चांगले आणि वाईट हे एक आव्हानात्मक कोडे आहे जे जीवन प्रत्येक बुद्धिमत्तेसमोर स्फिंक्ससारखे ठेवते. कोणताही उपाय न शोधता, बहुतेक पुरुष त्यांचे जीवन गमावतात, आता थेब्सच्या काळातही दंड. इथे आणि

तिथे, एक उंच एकटी व्यक्ती कधीही पराभवाचा आवाज काढत नाही. माया

5-2 पासून
द्वैतातून तो एकतेचे अखंड सत्य उपटून काढतो."

"तू बोलणे सह खात्री, साहेब."

"मी बराच काळ प्रामाणिक आत्मनिरीक्षण केले आहे, ज्ञानाकडे जाण्याचा हा अत्यंत

वेदनादायक दृष्टिकोन आहे. स्वतःची तपासणी, स्वतःच्या विचारांचे अथक निरीक्षण, हा एक तीव्र आणि विध्वंसक अनुभव आहे. तो सर्वात मजबूत अहंकाराला चिरडून टाकतो. परंतु खरे आत्म-विश्लेषण गणितीयदृष्ट्या द्रष्टे निर्माण करण्यासाठी कार्य करते. 'स्व-अभिव्यक्तीचा' मार्ग, वैयक्तिक कबुलीजबाब, अहंकारी लोकांना त्यांच्या अधिकाराची खात्री देतो.

खाजगी व्याख्या च्या देव आणि द विश्व."

"सत्य नम्रपणे निवृत्त होतो, नाही शंका, आधी असे अहंकारी मौलिकता." मी होते आनंद घेत आहे द चर्चा.

"मनुष्य स्वतःला ढोंगापासून मुक्त करत नाही तोपर्यंत तो कोणतेही शाश्वत सत्य समजू शकत नाही. शतकानुशतके उघडे असलेले मानवी मन, असंख्य जगाच्या भ्रमांच्या घृणास्पद जीवनाने भरलेले आहे."
जेव्हा माणूस पहिल्यांदाच अंतर्गत शत्रूंशी लढतो तेव्हा रणांगणातील संघर्ष
येथे तुच्छतेने भरलेले दिसतात! हे कोणतेही मर्त्य शत्रू नाहीत, ज्यांना भयानक शक्तीच्या साखळीने पराभूत करायचे आहे! सर्वव्यापी, अशांत, झोपेतही माणसाचा पाठलाग करणारे, सूक्ष्मपणे एका भयानक शस्त्राने सुसज्ज, हे अज्ञानी वासनेचे सैनिक आपल्या सर्वांना मारण्याचा प्रयत्न करतात. जो माणूस आपले आदर्श दफन करतो, शरण जातो तो विचारहीन असतो. सामान्य नशीब. तो नपुंसक, लाकडी, लज्जास्पद वाटू शकतो का?"

"आदरणीय साहेब, तुम्हाला गोंधळलेल्या जनतेबद्दल काही

सहानुभूती नाही का?" ऋषी क्षणभर गप्प राहिले, नंतर

तिरकसपणे उत्तर दिले.

"सर्व गुणांचा साठा असलेल्या अदृश्य देवावर आणि दृश्यमान मनुष्यावर, ज्याच्याकडे काहीही नाही, प्रेम करणे बहुतेकदा गोंधळात टाकणारे असते! परंतु कल्पकता ही चक्रव्यूहाइतकीच असते. अंतर्गत संशोधन लवकरच सर्व मानवी मनांमधील एकता उघड करते - स्वार्थी हेतूचे दृढ नाते. एका अर्थाने तरी, मानवाचे बंधुत्व प्रकट होते. या समतल शोधानंतर एक भयानक नम्रता येते. ते आपल्या सहकाऱ्यांबद्दल करुणेत परिपक्व होते, जे शोधाच्या प्रतीक्षेत असलेल्या आत्म्याच्या उपचारात्मक शक्तींकडे दुर्लक्ष करतात."

"द संत च्या प्रत्येक वय, साहेब, आहे वाटले जसे स्वतः साठी द दुःख च्या द जग."

"फक्त उथळ माणूसच इतरांच्या जीवनातील दुःखांबद्दल प्रतिसाद गमावतो, कारण तो स्वतःच्या अरुंद दुःखात बुडतो." साधूंचा कठोर चेहरा लक्षणीयरीत्या मऊ झाला. "जो सराव करतो तो स्केलपेल स्व-विच्छेदन केल्याने सार्वत्रिक दयेचा विस्तार होईल. त्याच्या अहंकाराच्या बधिर करणाऱ्या मागण्यांपासून त्याला मुक्तता मिळते. अशा मातीत देवाचे प्रेम फुलते. प्राणी शेवटी त्याच्या निर्मात्याकडे वळतो, जर दुःखाने विचारण्याशिवाय दुसरे कोणतेही कारण नसले तर: 'का, प्रभु, का?' वेदनेच्या अज्ञानी फटक्यांनी, मनुष्य शेवटी अनंत उपस्थितीकडे ढकलला जातो, ज्याचे सौंदर्यच त्याला आकर्षित करू शकते."

मी आणि ऋषी कलकत्त्याच्या कालीघाट मंदिरात उपस्थित होतो, जिथे मी त्याची प्रसिद्ध भव्यता पाहण्यासाठी गेलो होतो. माझ्या साथीदाराने एका हाताने त्या अलंकृत प्रतिष्ठेला बाजूला सारले.

"विटा आणि तोफ गाणे आम्हाला नाही ऐकू येणारा ट्यून; द हृदय उघडते फक्त ते द मानव जप च्या असणे."

आम्ही प्रवेशद्वारावरील आमंत्रण देणाऱ्या सूर्यप्रकाशाकडे चालत गेलो, जिथे भाविकांची गर्दी इकडे तिकडे येत होती.

"तू तरुण आहेस." ऋषींनी विचारपूर्वक माझे सर्वेक्षण केले. "भारतही तरुण आहे.

प्राचीन ऋषी

५-३ आध्यात्मिक जीवनाचे अविभाज्य नमुने मांडले. त्यांचे जुने वचन
आजच्या काळासाठी आणि भूमीसाठी पुरेसे आहे. भौतिकवादाच्या युक्त्यांपासून जुने नाही, अप्रचलित नाही, शिस्तबद्ध नियम आजही भारताला आकार देतात. हजारो वर्षांपासून
- मोजण्यास लाजिरवाण्या विद्वानांपेक्षा जास्त लाजिरवाणे! - संशयवादी काळाने वैदिक मूल्य प्रमाणित केले आहे. ते तुमच्या वारशासाठी घ्या."

साधूला आदराने निरोप देत असताना, त्याने एक स्पष्टदर्शी धारणा प्रकट केली: "आज

तुम्ही येथून गेल्यानंतर, एक असामान्य अनुभव तुमच्या वाट्याला येईल."

मी मंदिराच्या परिसरातून बाहेर पडलो आणि ध्येयहीनपणे भटकत राहिलो. वळण घेत असताना, मी एका जुन्या ओळखीच्या व्यक्तीला भेटलो - त्या लांबलचक लोकांपैकी एक ज्यांच्या संभाषण शक्ती वेळेला दुर्लक्ष करतात आणि अनंतकाळला आलिंगन देतात.

"आमच्या विभक्त होण्याच्या सहा वर्षात काय घडले ते मला सांगितल्यास, मी तुम्हाला थोड्याच वेळात जाऊ देईन."

"काय अ विरोधाभास! मी आवश्यक आहे निघून जा तू आता."

पण त्याने माझा हात धरला आणि जबरदस्तीने माहितीचे तुकडे बाहेर काढले. तो एका भयानक लांडग्यासारखा होता, असे मी गंमतीने विचार केला; मी जितका जास्त वेळ बोललो तितका तो बातम्यांसाठी भुकेला होता. आतल्या आत मी देवी कालीला पळून जाण्याचा एक सुंदर मार्ग शोधण्याची विनंती केली.

माझा साथीदार अचानक मला सोडून गेला. मी सुटकेचा नि:श्वास टाकला आणि माझा वेग दुप्पट केला, मला भीती होती की पुन्हा तो भयानक ताप येईल. माझ्या मागून वेगवान पावलांचा आवाज ऐकून मी माझा वेग वाढवला. मी मागे वळून पाहण्याची हिंमत केली नाही. पण एका बळावर, तो तरुण माझ्या खांद्याला आनंदाने घट्ट धरून माझ्यात परत आला.

"मी तुम्हाला गंध बाबा (परफ्यूम संत) बद्दल सांगायला विसरलो, जे त्या घराचे आश्रयस्थान आहेत." त्याने इशारा केला काही यार्ड अंतरावर एक घर. "त्याला भेटा; तो मनोरंजक आहे. तुम्हाला असामान्य अनुभव येऊ शकतो. अलविदा," आणि तो प्रत्यक्षात मला सोडून गेला.

साधूने केलेली भाकित माझ्या मनात चमकली. मी निश्चितच उत्सुकतेने घरात प्रवेश केला आणि मला एका आरामदायी खोलीत नेण्यात आले. एका जाड केशरी रंगाच्या कार्पेटवर पूर्वेकडील लोकांची गर्दी इकडे तिकडे बसली होती. माझ्या कानावर एक भयावह कुजबुज आली:

"बिबट्याच्या कातडीवर गंध बाबा पहा. तो सुगंध नसलेल्या माणसाला कोणत्याही फुलाचा नैसर्गिक सुगंध देऊ शकतो." एक, किंवा पुनरुज्जीवित करणे अ कोमेजलेले बहर, किंवा बनवणे अ व्यक्तीचे त्वचा बाहेर टाकणे आनंददायी सुगंध."

मी थेट त्या संताकडे पाहिले; त्यांची द्रुत नजर माझ्यावर होती. तो जाड आणि दाढीवाला होता, काळी त्वचा आणि मोठे, चमकणारे डोळे होते.

"बेटा, तुला पाहून मला आनंद झाला. तुला काय हवे ते सांग. तुला परफ्यूम

हवा आहे का?" "कशासाठी?" मला त्याचे बोलणे थोडे बालिश वाटले.

"परफ्यूमचा आनंद घेण्याचा चमत्कारिक मार्ग

अनुभवण्यासाठी." "गंध निर्माण करण्यासाठी देवाचा वापर

करायचा?"

"काय च्या ते? देव बनवते सुगंध असो."

"हो, पण तो ताज्या वापरासाठी आणि टाकून देण्यासाठी पाकळ्यांच्या नाजूक बाटल्या बनवतो. तुम्ही फुले प्रत्यक्षात आणू शकता का?"

"मी प्रत्यक्षात आणणे परफ्यूम, थोडे मित्र."

"मग सुगंध कारखाने इच्छा जा बाहेर च्या व्यवसाय."

"मी त्यांना त्यांचा व्यवसाय चालू ठेवण्याची परवानगी देईन! माझा स्वतःचा

उद्देश देवाची शक्ती प्रदर्शित करणे आहे." "महाराज, देव सिद्ध करणे आवश्यक आहे

का? तो प्रत्येक गोष्टीत, सर्वत्र चमत्कार करत नाही का?" "हो, पण आपणही त्याच्या

अमर्याद सर्जनशील विविधतेचे काही अंश प्रकट केले पाहिजे."

"तुमच्या कलेवर प्रभुत्व

मिळवण्यासाठी किती वेळ लागला?" "बारा

वर्षे."

"सूक्ष्म मार्गांनी सुगंध तयार करण्यासाठी! असे दिसते की, माझ्या आदरणीय संत, तुम्ही फुलांच्या दुकानातून काही रुपयांत मिळू शकणाऱ्या सुगंधांसाठी डझनभर वर्षे वाया घालवत आहात."

"परफ्यूम फिकट होणे सह फुले."

"परफ्यूम फिकट होणे सह मृत्यू. का पाहिजे मी इच्छा ते कोणते प्रसन्न करते द शरीर फक्त?"

"मिस्टर फिलॉसॉफर, तुम्ही माझे मन आनंदित केले आहे. आता, तुमचा उजवा हात पुढे करा." त्याने आशीर्वादाचा इशारा केला.

मी गंध बाबापासून काही फूट अंतरावर होतो; माझ्या शरीराला स्पर्श करण्याइतके दुसरे कोणीही जवळ नव्हते. मी माझा हात पुढे केला, जो योगींनी स्पर्श केला नाही.

"तुम्हाला कोणता परफ्यूम

हवा आहे?" "गुलाब."

"असणे ते तर."

माझ्या तळहाताच्या मध्यभागी गुलाबाचा मोहक सुगंध दरवळत होता, हे पाहून मला खूप आश्चर्य वाटले. मी हसत हसत जवळच्या फुलदाणीतून एक मोठे पांढरे सुगंधहीन फूल घेतले.

"या गंधहीन फुलात चमेलीचा रस येऊ शकतो का?" "असं

असू दे."

पाकळ्यांमधून लगेचच चमेलीचा सुगंध आला. मी त्या चमत्कारकर्त्याचे आभार मानले आणि त्याच्या एका विद्यार्थ्याजवळ बसलो. त्याने मला सांगितले की गंध बाबा, ज्यांचे खरे नाव विशुधानंद होते, त्यांनी तिबेटमधील एका गुरुकडून अनेक आश्चर्यकारक योग रहस्ये शिकली होती. तिबेटी

योगी, मी होते खात्रीशीर, होते साध्य केले द वय च्या वर अ हजार वर्षे.

"त्यांचे शिष्य गंध बाबा नेहमीच तुम्ही पाहिलेल्या साध्या शाब्दिक पद्धतीने त्यांचे सुगंधी पराक्रम करत नाहीत." विद्यार्थी त्याच्या गुरुबद्दल स्पष्ट अभिमानाने बोलला. "त्याची कार्यपद्धती खूप वेगळी आहे, स्वभावातील विविधतेनुसार. तो अद्भुत आहे! कलकत्ता बुद्धिजीवी वर्गातील अनेक सदस्य त्याच्या अनुयायांमध्ये आहेत."

मी मनापासून ठरवले की मी स्वतःला त्यांच्यात सामील करू नये. एक गुरु जो शब्दशः "अद्भुत" होता तो मला आवडला नाही. गंध बाबांचे आभार मानून मी निघालो. घरी परतताना, मी त्या दिवसात घडलेल्या तीन वेगवेगळ्या भेटींवर विचार केला.

मी गुरपार रोडच्या दारात प्रवेश करताच माझी बहीण

उमा मला भेटली. "तू परफ्यूम वापरुन खूपच स्टायलिश

होत आहेस!"

शिवाय अ शब्द, मी इशारा केला तिचे ते वास घेणे माझे हात.

"काय एक आकर्षक गुलाब सुगंध! ते आहे असामान्यपणे मजबूत!"

ते "अत्यंत असामान्य" वाटून, मी शांतपणे ते सूक्ष्म सुगंधित फूल तिच्या नाकपुड्यांखाली ठेवले.

"अरे, मला चमेली खूप आवडते!" तिने ते फूल हातात घेतले. तिला सुगंध नसलेल्या फुलाच्या जाईचा वास वारंवार येत असताना तिच्या चेहऱ्यावर एक विचित्र गोंधळ पसरला. तिच्या प्रतिक्रियांमुळे माझा संशय दूर झाला की गंध बाबांनी एक स्वयं- सूचक अवस्था निर्माण केली आहे जिथे मी एकटीच सुगंध ओळखू शकते.

नंतर मी एका मित्राकडून, अलकनंदकडून ऐकले की "परफ्यूम संत" मध्ये अशी शक्ती होती जी मला आशियातील आणि आजच्या युरोपातील लाखो उपाशी लोकांमध्ये असायला हवी होती.

"बर्धवान येथील गंध बाबांच्या घरी मी शंभर इतर पाहुण्यांसह उपस्थित होतो,"
अलकनंद यांनी मला सांगितले. "तो एक आनंददायी प्रसंग होता. कारण योगींना हवेतून वस्तू काढण्याची शक्ती होती, म्हणून मी हसून त्यांना काही ऋतूबाहेरील टेंजेरिन

बनवण्याची विनंती केली. लगेचच लुची

५-४ जे सर्व केळीच्या पानांच्या प्लेट्सवर
होते ते फुगले. प्रत्येक ब्रेडच्या लिफाफ्यात सोललेली टेंजेरिन असल्याचे सिद्ध झाले. मी थोडी भीतीने स्वतःच्या लिफाफ्यात चावले, पण ते मला चविष्ट वाटले."

अनेक वर्षांनंतर मला आंतरिक जाणीवेतून समजले की गंधबाबांनी त्यांचे भौतिकीकरण कसे साध्य केले. अरेरे! ही पद्धत जगातील भुकेल्या लोकांच्या आवाक्याबाहेर आहे.

मानव ज्या वेगवेगळ्या संवेदी उत्तेजनांना प्रतिक्रिया देतो - स्पर्शिक, दृश्य,

स्वाद, श्रवण आणि घ्राणेंद्रिय - हे इलेक्ट्रॉन आणि प्रोटॉनमधील कंपनात्मक फरकांमुळे निर्माण होतात. कंपनांचे नियमन "लाइफट्रॉन", सूक्ष्म जीवन शक्ती किंवा अणुपेक्षा सूक्ष्म ऊर्जा द्वारे केले जाते जे बुद्धिमानपणे पाच विशिष्ट संवेदी कल्पना - पदार्थांनी चार्ज केले जातात.

काही योगिक पद्धतींद्वारे स्वतःला वैश्विक शक्तीशी जुळवून घेत , गंध बाबा मार्गदर्शन करू शकले त्यांच्या कंपनात्मक संरचनेची पुनर्रचना करण्यासाठी आणि इच्छित परिणामाचे वस्तुनिष्ठीकरण करण्यासाठी लाइफट्रॉन . त्याचे सुगंध , फळे आणि इतर चमत्कार हे सांसारिक कंपनांचे प्रत्यक्ष भौतिकीकरण होते , संमोहनाने निर्माण केलेल्या अंतर्गत संवेदना नाहीत . [५-५]

"परफ्यूम संत " ने दाखवलेले चमत्कार हे नेत्रदीपक आहेत पण आध्यात्मिकदृष्ट्या निरुपयोगी आहेत . मनोरंजनापलीकडे फारसा उद्देश नसल्यामुळे , ते देवाच्या गंभीर शोधापासून दूर जातात .

संमोहनाचा वापर डॉक्टरांनी किरकोळ शस्त्रक्रियांमध्ये भूल देणाऱ्या व्यक्तींसाठी एक प्रकारचे मानसिक क्लोरोफॉर्म म्हणून केला आहे . परंतु संमोहनाची स्थिती ज्यांना वारंवार त्रास होतो त्यांच्यासाठी हानिकारक असते ; एक नकारात्मक मानसिक परिणाम होतो जो कालांतराने मेंदूच्या पेशींना विकृत करतो . हिप्नॉटिझम म्हणजे दुसऱ्याच्या जाणीवेच्या क्षेत्रात घुसखोरी करणे . त्याच्या तात्पुरत्या घटनेचा दैवी साक्षात्काराच्या माणसांनी केलेल्या चमत्कारांशी काहीही संबंध नाही . देवात जागृत व्हा , खरे संत सर्जनशील वैश्विक स्वप्न पाहणाऱ्याशी सुसंगतपणे जुळलेल्या इच्छेद्वारे या स्वप्नातील जगात बदल घडवून आणतात.

असामान्य शक्तींचे दिखाऊ प्रदर्शन गुरुंनी निषेध केले आहे . पर्शियन गूढवादी अबू सईद एकदा काही फकीरांवर हसले होते ज्यांना पाणी , हवा आणि अवकाश यांच्यावरील त्यांच्या चमत्कारिक शक्तींचा अभिमान होता .

"पाण्यातही बेडूक घरटे असतो !" अबू सईदने सौम्य तिरस्काराने सांगितले . "कावळा आणि गिधाड हवेत सहज उडतात ; सैतान एकाच वेळी पूर्वेला आणि पश्चिमेला उपस्थित असतो ! एक खरा माणूस आहे तो WHO राहतो मध्ये नीतिमत्ता मध्ये त्याचे सहकारी पुरुष , WHO खरेदी करतो आणि विकतो , अद्याप आहे कधीही नाही "एका क्षणासाठी देवाला विसरल्याबद्दल !" दुसऱ्या एका प्रसंगी , महान पर्शियन शिक्षकाने धार्मिक जीवनाबद्दल आपले विचार असे मांडले : "तुमच्या डोक्यात जे आहे ते (स्वार्थी इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षा) बाजूला ठेवणे ; तुमच्या हातात जे आहे ते मुक्तपणे देणे ; आणि संकटांच्या आघातांपासून कधीही डगमगू नका !"

कालीघाट मंदिरातील निष्पक्ष ऋषी किंवा तिबेटी प्रशिक्षित योगी दोघांनीही माझी गुरुची तळमळ पूर्ण केली नाही . माझ्या हृदयाला त्याच्या ओळखीसाठी कोणत्याही शिक्षकाची आवश्यकता नव्हती , आणि ते स्वतःचे "ब्राव्होस !" असे ओरडत होते कारण ते शांततेतून क्वचितच बोलावले जात होते . जेव्हा मी शेवटी माझ्या गुरुला भेटलो तेव्हा त्यांनी मला केवळ उदाहरणाच्या उदात्ततेने खऱ्या माणसाचे मापन शिकवले .

5-1 : काली प्रतिनिधित्व करते द शाश्वत तत्व मध्ये निसर्ग . ती आहे पारंपारिकपणे चित्रित म्हणून अ चार हात असलेला स्त्री , उभे राहणे चालू फॉर्म च्या द देव शिव किंवा द अनंत , कारण निसर्ग किंवा द अभूतपूर्व जग आहे रुजलेले मध्ये द नोमेनॉन . द चार हात हे मुख्य गुणधर्मांचे प्रतीक आहेत , दोन कल्याणकारी , दोन विध्वंसक , जे पदार्थ किंवा निर्मितीच्या आवश्यक द्वैताचे सूचक आहेत .

5-2: कॉस्मिक भ्रम; शब्दशः, "द मोजणारा." माया आहे द जादुई पॉवर मध्ये निर्मिती द्वारे कोणते मर्यादा आणि विभाग आहेत वरवर पाहता उपस्थित मध्ये द अथांग आणि अविभाज्य. एमर्सन लिहिले द खालील कविता, ते कोणते तो दिले मायेचे शीर्षक:

भ्रम कामे अभेद्य, विणकाम जाळे असंख्य, तिचे समलिंगी चित्रे कधीही नाही अपयशी, गर्दी प्रत्येक इतर, पडदा चालू पडदा, मोहक ज्यावर विश्वास ठेवला जाईल तो माणूस .फसवण्याची तहानलेला आहे

5-3: द ऋषी, शब्दशः "दर्शक," होते द लेखक च्या द वेद मध्ये एक

अनिश्चित प्राचीनता.. ५-४: सपाट, गोल भारतीय ब्रेड..

५-५: सामान्य लोक क्वचितच लक्षात घेणे द अफाट पावले च्या विसाव्या शतकातील विज्ञान. रूपांतरण च्या धातू आणि इतर रसायनशास्त्रीय स्वप्ने आहेत पाहणे पूर्तता प्रत्येक दिवस मध्ये केंद्रे च्या वैज्ञानिक संशोधन वर द जग. द प्रख्यात फ्रेंच रसायनशास्त्रज्ञ, एम. जॉर्जेस क्लॉड यांनी १९२८ मध्ये फॉन्टेनब्लू येथे ऑक्सिजन परिवर्तनाच्या त्यांच्या रासायनिक ज्ञानाद्वारे वैज्ञानिक संमेलनापूर्वी "चमत्कार" केले. त्यांची "जादूची कांडी" टेबलावरील नळीमध्ये बुडबुडे करणारी साधी ऑक्सिजन होती. या शास्त्रज्ञाने "मूठभर वाळूचे मौल्यवान दगडांमध्ये रूपांतर केले, लोखंडाचे वितळलेल्या चॉकलेटसारखे अवस्थेत रूपांतर केले आणि फुलांना त्यांच्या रंगछटांपासून वंचित केल्यानंतर, त्यांना ".काचेच्या सुसंगततेत रूपांतरित केले

एम. क्लॉड यांनी ऑक्सिजनच्या रूपांतरामुळे समुद्राचे रूपांतर लाखो पौंड" अश्वशक्तीमध्ये कसे होऊ शकते हे स्पष्ट केले;" कसे पाणी कोणते उकळणे आहे नाही अनिवार्यपणे जळणे; कसे थोडे ढिगारे च्या वाळू, द्वारे अ एकटा वाफ च्या द "ऑक्सिजन ब्लोपाइप, नीलमणी, माणिक आणि पुष्कराजमध्ये बदलता येते; आणि त्याने असा काळ भाकीत केला जेव्हा लोकांना समुद्राच्या तळाशी डायव्हरच्या उपकरणांशिवाय चालणे शक्य होईल. शेवटी, शास्त्रज्ञाने सूर्याच्या किरणांचा लाल ".रंग काढून त्यांचे चेहरे काळे करून प्रेक्षकांना आश्चर्यचकित केले

या प्रसिद्ध फ्रेंच शास्त्रज्ञाने विस्तार पद्धतीने द्रव हवा तयार केली आहे ज्यामध्ये तो विविध वेगळे करू शकला आहे वायू च्या द हवा, आणि आहे शोधले विविध .म्हणजे च्या यांत्रिक वापर च्या फरक च्या तापमान मध्ये समुद्राचे पाणी

प्रकरण: ६

द वाघ स्वामी

"मी आहे शोधले द वाघ स्वामींचे पत्ता. द्या आम्हाला भेट द्या त्याला उद्या."

माझ्या हायस्कूलमधील एका मैत्रिणी, चंडीकडून ही स्वागतार्ह सूचना आली. मी त्या संताला भेटण्यास उत्सुक होतो ज्यांनी त्यांच्या पूर्वसंध्याकाळच्या जीवनात उघड्या हातांनी वाघांना पकडले होते आणि त्यांच्याशी लढले होते. अशा उल्लेखनीय पराक्रमांबद्दल माझ्या मनात बालिश उत्साह निर्माण झाला होता.

दुसऱ्या दिवशी थंडीची चाहूल लागली, पण मी आणि चांदी आनंदाने निघालो. कलकत्त्याच्या बाहेरील भवानीपूरमध्ये बरीच निरर्थक शिकार केल्यानंतर, आम्ही

योग्य घरात पोहोचलो. दाराला दोन लोखंडी कड्या होत्या, ज्या मला टोचणाऱ्या वाटत होत्या. कोलाहलाला न जुमानता, एक नोकर आरामशीर चालत जवळ आला. त्याचे विडंबनात्मक बोलणे स्मित गर्भित ते अभ्यागत, असूनही त्यांचे आवाज, होते शक्तीहीन ते त्रास देणे द शांतता एका संताच्या घराचे.

त्या मूक निषेधाला जाणवत असताना, मी आणि माझ्या सोबतीला पार्लरमध्ये आमंत्रित केल्याबद्दल आभारी राहिलो. तिथे आमच्या दीर्घ वाट पाहण्यामुळे अस्वस्थ शंका निर्माण झाल्या. सत्यशोधकासाठी भारताचा अलिखित नियम म्हणजे संयम; एखादा गुरु जाणूनबुजून एखाद्याच्या त्याला भेटण्याच्या उत्सुकतेची परीक्षा घेऊ शकतो. पश्चिमेकडील देशांमध्ये डॉक्टर आणि दंतवैद्यांकडून या मानसिक युक्तीचा मुक्तपणे वापर केला जातो!

शेवटी नोकराने बोलावले, चंडी आणि मी एका झोपलेल्या अपार्टमेंटमध्ये प्रवेश

केला. प्रसिद्ध सोहोंग

६-१ स्वामी त्यांच्या पलंगावर बसले होते. त्यांच्या
प्रचंड शरीराचे दृश्य आमच्यावर विचित्रपणे परिणाम करत होते.

डोळे फुगवून आम्ही अवाक होऊन उभे राहिलो. अशी छाती किंवा फुटबॉलसारखे बायसेप्स आम्ही यापूर्वी कधीही पाहिले नव्हते. विशाल मानेवर, स्वामींचा उग्र पण शांत चेहरा वाहत्या केसांनी, दाढीने आणि मिशांनी सजवलेला होता. त्याच्या काळ्या डोळ्यांत कबुतरासारखे आणि वाघासारखे गुण चमकत होते. तो कपडेहीन होता, त्याच्या स्नायूंच्या कंबरेभोवती वाघाची कातडी वगळता.

आमचे आवाज ऐकून, मी आणि माझ्या मित्राने त्या भिक्षूचे स्वागत केले आणि मांजरीच्या विलक्षण क्षेत्रात त्याच्या पराक्रमाबद्दल कौतुक व्यक्त केले.

"तुम्ही आम्हाला सांगणार नाही का, जंगलातील सर्वात क्रूर प्राण्यांना, रॉयल बंगाली प्राण्यांना उघड्या मुठींनी कसे वश करणे शक्य आहे?"

"माझ्या मुलांनो, वाघांशी लढणे माझ्यासाठी काही कामाचे नाही. गरज पडल्यास मी आज ते करू शकतो." तो बालिश हास्य करत म्हणाला. "तुम्ही वाघांना वाघ म्हणून पाहता; मी त्यांना मांजरी म्हणून ओळखतो."

"स्वामीजी, मला वाटतं मी माझ्या अवचेतन मनाला वाघ मांजरी असतात हे सांगून प्रभावित करू शकतो, पण मी वाघांना त्यावर विश्वास ठेवू शकतो का?"

"अर्थातच ताकद देखील आवश्यक आहे! वाघाला घरातील मांजर म्हणून कल्पना करणाऱ्या बाळाकडून विजयाची अपेक्षा करता येत नाही! शक्तिशाली हात हे माझे पुरेसे शस्त्र आहेत."

त्याने आम्हाला त्याच्या मागे अंगणात जाण्यास सांगितले, जिथे तो भिंतीच्या कडेला आदळला. एक वीट जमिनीवर आदळली; भिंतीच्या मोकळ्या दातातून आकाश धैर्याने डोकावत होते. मी आश्चर्याने थक्क झालो; जो एका फटक्यात भक्कम भिंतीवरून खणलेल्या विटा काढू शकतो, तो नक्कीच वाघांचे दात काढू शकेल असे मला वाटले!

"माझ्यासारख्या अनेक पुरुषांमध्ये शारीरिक शक्ती असते, पण तरीही त्यांच्यात आत्मविश्वासाचा अभाव असतो. जे शारीरिकदृष्ट्या सक्षम असतात पण मानसिकदृष्ट्या सक्षम नसतात ते जंगलात मुक्तपणे फिरणाऱ्या वन्य प्राण्याला पाहूनच बेशुद्ध पडू शकतात. वाघ त्याच्या नैसर्गिक क्रूरतेत आणि अधिवासात अफू खाणाऱ्या सर्कस प्राण्यापेक्षा खूप वेगळा असतो!

"अनेक प्रचंड ताकद असलेल्या माणसांना राजेशाही बंगालच्या हल्ल्यापुढे भयभीत करून अत्यंत असहाय्य बनवले आहे. अशा प्रकारे वाघाने त्या माणसाला त्याच्या स्वतःच्या मनात, मांजरीच्या मांजरीसारखीच निर्भय अवस्था. बऱ्यापैकी मजबूत शरीर आणि प्रचंड दृढनिश्चय असलेल्या माणसाला वाघावर उलटे करणे आणि त्याला मांजरीच्या असहाय्यतेची खात्री पटवून देणे शक्य आहे. मी किती वेळा असे केले आहे!"

माझ्या आधीचा टायटन वाघ-मांजरीचे रूपांतर करू शकतो यावर मी पूर्णपणे विश्वास ठेवायला तयार होतो. तो उपदेशात्मक मूडमध्ये दिसत होता; मी आणि चंडी आदराने ऐकत होतो.

"मन हे स्नायूंचे चालक आहे. हातोड्याच्या वाराची शक्ती वापरल्या जाणाऱ्या उर्जेवर अवलंबून असते; माणसाच्या शारीरिक साधनाद्वारे व्यक्त होणारी शक्ती

त्याच्या आक्रमक इच्छाशक्ती आणि धैर्यावर अवलंबून असते. शरीर हे शब्दशः मनाने तयार आणि टिकवलेले असते. भूतकाळातील प्रवृत्तींच्या दबावामुळे, शक्ती किंवा कमकुवतपणा हळूहळू मानवी चेतनेत झिरपतात. ते सवयींच्या रूपात व्यक्त होतात, ज्यामधून इच्छित किंवा अवांछित शरीरात रूपांतरित होतात. बाह्य दुर्बलतेचे मूळ मानसिक असते; एका दुष्ट वर्तुळात, सवयीने बांधलेले शरीर मनाला अडथळा आणते. जर गुरु स्वतःला परवानगी देतो की

एखाद्या सेवकाने आज्ञा दिली तर तो हुकूमशाही बनतो; त्याचप्रमाणे मनही शारीरिक हुकूमशहाच्या अधीन होऊन गुलाम बनते."

आमच्या विनंतीनुसार, प्रभावी स्वामींनी त्यांच्या स्वतःच्या

जीवनाबद्दल काहीतरी सांगण्यास संमती दिली. "माझी पहिली महत्त्वाकांक्षा

वाघांशी लढण्याची होती. माझी इच्छाशक्ती प्रबळ होती, पण माझे शरीर

कमकुवत होते."

माझ्या मनातून आश्चर्याचा एक स्खलन सुटला. आता "अटलांटिक खांदे असलेला, सहन करण्यास योग्य" असलेला हा माणूस कधीतरी कमकुवतपणा अनुभवू शकतो हे अविश्वसनीय वाटले.

"आरोग्य आणि शक्तीच्या विचारांमध्ये अदम्य चिकाटीने मी माझ्या अपंगत्वावर मात केली. मला ज्या आकर्षक मानसिक जोमाने रॉयल बंगालचे खरे वशीकरण झाले त्याचे कौतुक करण्याचे प्रत्येक कारण माझ्याकडे आहे."

"पूज्य स्वामी, तुम्हाला वाटतं का मी कधी वाघांशी लढू शकेन?" ही विचित्र महत्त्वाकांक्षा माझ्या मनात पहिल्यांदाच आली आणि शेवटचीच होती!

"हो." तो हसत होता. "पण वाघांचे अनेक प्रकार असतात; काही मानवी इच्छांच्या जंगलात फिरतात. प्राण्यांना बेशुद्ध करून कोणताही आध्यात्मिक फायदा होत नाही. त्याऐवजी आतील शिकारींवर विजय मिळवा."

"मे आम्ही ऐका, साहेब, कसे तू बदलले पासून अ टेमर च्या जंगली वाघ ते अ टेमर च्या जंगली आवडी?"

वाघ स्वामी शांत झाले. त्यांच्या नजरेत दूरदृष्टी आली, गेल्या काही वर्षांच्या कल्पनांना ते साद घालत होते. माझी विनंती मान्य करायची की नाही हे ठरवण्यासाठी त्यांचा थोडासा मानसिक संघर्ष मी ओळखला. शेवटी ते सहमतीने हसले.

"जेव्हा माझी कीर्ती शिगेला पोहोचली, तेव्हा मला अभिमानाची नशा चढली. मी केवळ वाघांशी लढायचेच नाही तर त्यांना विविध युक्त्यांमध्ये दाखवायचे ठरवले. माझी महत्त्वाकांक्षा जंगली प्राण्यांना पाळीव प्राण्यांसारखे वागण्यास भाग पाडण्याची होती. मी माझे पराक्रम सार्वजनिकरित्या करू लागलो, समाधानकारक यश मिळवले.

"एक संध्याकाळी माझे वडील प्रवेश केला माझे खोली मध्ये विचारमग्न मूड.

"'बेटा, माझ्याकडे इशारा देणारे शब्द आहेत. कारण आणि परिणामाच्या चक्रांमुळे निर्माण होणाऱ्या येणाऱ्या संकटांपासून मी तुला वाचवेन."

"'तुम्ही दैववादी आहात का, बाबा? अंधश्रद्धेमुळे शक्तिशाली पाण्याचे किंवा माझ्या कारवायांचे रंग खराब होऊ द्यावेत का?'"

"'मी काही दैववादी नाहीये, बेटा. पण पवित्र शास्त्रात शिकवल्याप्रमाणे शिक्षेच्या न्याय्य कायद्यावर माझा विश्वास आहे. जंगल कुटुंबात तुझ्याविरुद्ध राग आहे; कधीतरी ते तुला महागात पडू शकते."

"'बाबा, तुम्ही मला आश्चर्यचकित करता! तुम्हाला वाघ काय असतात हे चांगलेच माहिती आहे - सुंदर पण निर्दयी! एखाद्या दुर्दैवी प्राण्याला प्रचंड प्रमाणात खाल्ल्यानंतर लगेचच, वाघ नवीन शिकार पाहून ताज्या वासनेने पेटतो. तो आनंदी हरिण असू शकतो, जंगलातील गवतावर कुरघोडी करत आहे. त्याला पकडून मऊ घशात एक छिद्र चावताना, त्या क्रूर प्राण्याला त्या मूकपणे रडणाऱ्या रक्ताची थोडीशीच चव येते,

आणि जातो त्याचे बेशिस्त मार्ग.

"'वाघ हे जंगलातील सर्वात तिरस्करणीय प्राणी आहेत! कोणाला माहित आहे? माझ्या फटक्यांमुळे त्यांच्या जाड डोक्यात थोडासा विचारशीलपणा येईल. मी एका जंगलातील शिक्षण पूर्ण करणाऱ्या शाळेत मुख्याध्यापक आहे, त्यांना सौम्य शिष्टाचार शिकवण्यासाठी!"

"'बाबा, कृपया मला वाघांना पाशवी समजा, वाघांना मारणारा नाही. माझ्या चांगल्या कृतींमुळे माझे नुकसान कसे होऊ शकते? मी तुम्हाला विनंती करतो की मला माझ्या जीवनशैलीत बदल करण्याची आज्ञा देऊ नका.'"

मी आणि चंडी सर्वजण लक्ष देऊन भूतकाळातील पेचप्रसंग समजून घेत होतो. भारतात मूल आपल्या पालकांच्या इच्छेचे सहजासहजी उल्लंघन करत नाही.

"निश्चिंत शांततेत वडिलांनी माझे स्पष्टीकरण ऐकले. त्यानंतर त्यांनी एक खुलासा केला जो त्यांनी गंभीरपणे उच्चारला."

"'बेटा, तू मला एका संताच्या ओठातून आलेली एक अशुभ भविष्यवाणी सांगण्यास भाग पाडतोस. काल मी माझ्या रोजच्या ध्यानात व्हरांड्यावर बसलो असताना तो माझ्याकडे आला.

""प्रिय मित्रा, मी तुझ्या लढाऊ मुलासाठी एक संदेश घेऊन आलो आहे. त्याला त्याच्या क्रूर कृत्ये थांबवा. अन्यथा, त्याच्या पुढच्या वाघाशी झालेल्या चकमकीमुळे त्याला गंभीर जखमा होतील आणि त्यानंतर सहा महिने मृत्यूमुखी पडतील. त्यानंतर तो त्याचे पूर्वीचे मार्ग सोडून संन्यासी होईल."

"ही गोष्ट मला फारशी भावली नाही. मला वाटलं की वडील एका भ्रामक धर्मांधाचे बळी होते."

वाघ स्वामींनी ही कबुली अधीरतेने दिली, जणू काही एखाद्या मूर्खपणाबद्दल. बराच वेळ गप्प राहिल्याने, तो आमच्या उपस्थितीकडे दुर्लक्ष करत होता. जेव्हा त्याने त्याच्या कथनाचा लटकणारा धागा हाती घेतला तेव्हा तो अचानक, मंद आवाजात आला.

"बाबांच्या इशाऱ्यानंतर काही वेळातच मी कूचबिहारची राजधानी शहराला भेट दिली. येथील नयनरम्य प्रदेश माझ्यासाठी नवीन होता आणि मला शांततेत बदल अपेक्षित होता. नेहमीप्रमाणे सर्वत्र, रस्त्यावर एक उत्सुक जमाव माझ्या मागे लागला. मला कुजबुजलेल्या काही टिप्पण्यांची झलक ऐकू येत असे:

"'हा तो माणूस आहे जो जंगली

वाघांशी लढतो.' "'त्याचे पाय आहेत

की झाडाचे खोड?'"

"'बघा येथे त्याचे चेहरा! तो आवश्यक आहे असणे एक अवतार च्या द राजा च्या वाघ स्वतः!'

"गावातील अर्चिन वर्तमानपत्राच्या शेवटच्या आवृत्त्यांसारखे कसे काम करतात हे तुम्हाला माहिती आहे! महिलांचे अगदी नंतरचे भाषण-बुलेटिन घरोघरी किती वेगाने फिरतात! काही तासांतच, माझ्या उपस्थितीने संपूर्ण शहर उत्साहात होते.

"मी संध्याकाळी शांतपणे आराम करत होतो, तेव्हा मला घोड्यांच्या टापांचा आवाज ऐकू आला. ते माझ्या निवासस्थानासमोर थांबले. काही उंच, पगडी घातलेले पोलिस आत आले.

"मी थक्क झालो. 'मानवी कायद्याच्या या प्राण्यांना सर्व काही शक्य आहे,' मी विचार केला. 'मला आश्चर्य वाटते की ते मला पूर्णपणे अज्ञात असलेल्या गोष्टींबद्दल मला फटकारणार आहेत का?' पण अधिकारी अनपेक्षित सौजन्याने नतमस्तक झाले.

"'माननीय साहेब, आम्हाला कूचबिहारच्या राजकुमारांच्या वतीने तुमचे स्वागत करण्यासाठी पाठवण्यात आले आहे. उद्या सकाळी तुम्हाला त्यांच्या राजवाड्यात आमंत्रित करण्यास ते आनंदाने उत्सुक आहेत.'"

"मी काही काळ या शक्यतेबद्दल अंदाज लावला. काही अस्पष्ट कारणास्तव माझ्या शांत प्रवासात झालेल्या या व्यत्ययाबद्दल मला तीव्र पश्चात्ताप झाला. पण पोलिसांच्या विनम्र वृत्तीने मला प्रेरणा दिली; मी जाण्यास तयार झालो.

"दुसऱ्या दिवशी मला माझ्या दारातून चार घोड्यांनी ओढलेल्या एका भव्य कोचमध्ये नेण्यात आले तेव्हा मी गोंधळून गेलो. कडक सूर्यप्रकाशापासून माझे रक्षण करण्यासाठी एका नोकराने एक अलंकृत छत्री धरली होती. शहर आणि त्याच्या जंगलाच्या बाहेरील भागातून आनंददायी प्रवासाचा मी आनंद घेतला. राजवंशज स्वतः राजवाड्याच्या दाराशी माझे स्वागत करण्यासाठी उपस्थित होते. त्याने स्वतःचे सोन्याचे ब्रोकेड केलेले आसन दिले आणि हसत हसत स्वतःला साध्या डिझाइनच्या खुर्चीवर बसवले.

"'या सर्व सभ्यतेची मला नक्कीच काहीतरी किंमत मोजावी लागणार आहे!' मी आश्चर्यचकित होऊन विचार केला. काही अनौपचारिक टिप्पण्यांनंतर राजकुमाराचा हेतू समोर आला.

"'माझ्या शहरात अफवा पसरल्या आहेत की तुम्ही तुमच्या उघड्या हातांनी जंगली वाघांशी लढू शकता. हे खरे आहे का?'"

"'ते आहे अगदी खरे.

"'मला विश्वासच बसत नाहीये! तुम्ही कलकत्त्याचे बंगाली आहात, शहरातील लोकांच्या पांढऱ्या भातावर वाढलेले आहात. कृपया स्पष्ट सांगा; तुम्ही फक्त मणक्याचे नसलेल्या, अफू खाणाऱ्या प्राण्यांशी लढत नाही आहात का?" त्याचा आवाज मोठा आणि व्यंग्यात्मक होता, प्रांतीय उच्चाराने रंगलेला होता.

"मी खात्रीपूर्वक दिलेले नाही उत्तर द्या ते त्याचे अपमानास्पद प्रश्न.

"'मी तुम्हाला माझ्या नव्याने पकडलेल्या वाघीणी, राजा बेगमशी लढण्याचे आव्हान

देतो.

६-२ जर तुम्ही त्याचा यशस्वीपणे प्रतिकार करू शकलात, त्याला साखळदंडाने
बांधू शकलात आणि त्याचा पिंजरा शुद्धीवर सोडू शकलात, तर तुम्हाला हा राजेशाही बंगाल मिळेल! हजारो रुपये आणि इतर अनेक भेटवस्तू देखील दिल्या जातील. जर तुम्ही त्याला युद्धात भेटण्यास नकार दिलात, तर मी संपूर्ण राज्यात तुमचे नाव ढोंगी म्हणून प्रसिद्ध करीन!'

"त्याचे उद्धट शब्द मला गोळ्यांच्या गोळ्यांसारखे वाटले. मी रागाने स्वीकृती दिली. उत्साहात खुर्चीवरून अर्धा उठलेला राजकुमार दुःखी हास्य घेऊन मागे झुकला.

मला रोमन सम्राटांची आठवण झाली जे ख्रिश्चनांना पशुपक्ष्यांच्या मैदानात उतरवण्यात आनंदी होते.

"'आतापासून सामना एका आठवड्यासाठी निश्चित केला जाईल. मला वाईट वाटते की मी तुम्हाला वाघ पाहण्याची आगाऊ परवानगी देऊ शकत नाही.'"

"राजकुमाराला भीती होती की मी त्या प्राण्याला संमोहित करण्याचा प्रयत्न करेन, किंवा गुप्तपणे त्याला अफू खायला घालेन, मला माहित नाही!"

"मी राजवाडा सोडला, आणि मला आनंद झाला की शाही छत्री आणि पॅनोप्लाइड कोच आता गायब आहेत.

"पुढच्या आठवड्यात मी येणाऱ्या अग्निपरीक्षेसाठी माझे मन आणि शरीर पद्धतशीरपणे तयार केले. माझ्या सेवकाद्वारे मला विलक्षण कथा कळल्या. संतांनी माझ्या वडिलांना केलेली भयानक भविष्यवाणी कशीतरी दूरवर पोहोचली आणि ती जसजशी पसरत गेली तसतशी ती वाढत गेली. अनेक साध्या गावकऱ्यांचा असा विश्वास होता की देवांनी शापित केलेल्या एका दुष्ट आत्म्याने वाघाच्या रूपात पुनर्जन्म घेतला आहे जो रात्री विविध राक्षसी रूपे धारण करतो, परंतु दिवसा तो पट्टेदार प्राणीच राहतो. हा राक्षसी वाघ मला नम्र करण्यासाठी पाठवला गेला असावा असे मानले जात होते.

"दुसरी एक कल्पनारम्य आवृत्ती अशी होती की वाघांच्या स्वर्गाला प्राण्यांच्या प्रार्थनांना राजा बेगमच्या रूपात प्रतिसाद मिळाला होता. तो मला शिक्षा करण्याचे साधन बनणार होता - त्या धाडसी बायपेड, संपूर्ण वाघांच्या प्रजातीसाठी इतका अपमानजनक! एक फर नसलेला, दात नसलेला माणूस जो पंजे असलेल्या, मजबूत पाय असलेल्या वाघाला आव्हान देण्याचे धाडस करत होता! गावकऱ्यांनी घोषित केलेल्या सर्व अपमानित वाघांच्या एकाग्र विषाने - लपलेले कायदे चालवण्यासाठी आणि गर्विष्ठ वाघांच्या पालनकर्त्याचा नाश करण्यासाठी पुरेसे वेग मिळवला होता."

"माझ्या नोकराने मला आणखी माहिती दिली की राजकुमार मनुष्य आणि पशू यांच्यातील लढाईत व्यवस्थापक म्हणून त्याच्या भूमिकेत होता. त्याने वादळ-प्रतिरोधक मंडप उभारण्याचे पर्यवेक्षण केले होते, जे सामावून घेण्यासाठी डिझाइन केलेले होते." हजारो. त्याचे मध्यभागी धरले राजा बेगम मध्ये एक प्रचंड लोखंड पिंजरा, वेढलेले बाहेरील सुरक्षित खोलीजवळ. बंदिवानाने रक्ताच्या गुंजारवांच्या अखंड मालिकेतून आवाज काढला. त्याला थोडे थोडे खायला दिले गेले, जेणेकरून त्याची तीव्र भूक वाढेल. कदाचित राजकुमाराला मी बक्षीसाचे जेवण व्हावे अशी अपेक्षा होती!

"या अनोख्या स्पर्धेची घोषणा करणाऱ्या ढोलताशांच्या तालावर शहर आणि उपनगरातील गर्दीने उत्सुकतेने तिकिटे खरेदी केली. लढाईच्या दिवशी जागा नसल्यामुळे शेकडो लोक मागे हटले. अनेक पुरुष तंबूच्या उघड्या फोडून आत गेले किंवा गॅलरीखालील कोणत्याही जागेत गर्दी केली."

वाघ स्वामींची कहाणी जसजशी कळस गाठत होती तसतशी माझी उत्सुकता वाढत गेली; चंडीही अगदी गप्प होती.

"राजा बेगमच्या स्फोटांच्या आवाजात आणि काहीशा घाबरलेल्या जमावाच्या गोंधळात, मी शांतपणे माझ्यासमोर हजर झालो. कंबरेभोवती कंबर कसली नव्हती, तर कपड्यांमुळे मी सुरक्षित नव्हतो. मी सुरक्षा कक्षाचा दरवाजा उघडला आणि शांतपणे तो माझ्या मागे बंद केला. वाघाला रक्त जाणवले. त्याच्या कड्यांवर जोरदार धडक देऊन त्याने भयानक स्वागत केले. प्रेक्षक दयनीय भीतीने शांत झाले; मी त्या रागावलेल्या प्राण्यासमोर एक नम्र कोकरू असल्यासारखे वाटले.

"एका क्षणात मी पिंजऱ्यात होतो; पण मी दार ठोठावताच राजा बेगम माझ्यावर वार करत होती. माझा उजवा हात अत्यंत फाटला होता. मानवी रक्त, वाघाला मिळणारी सर्वात मोठी

भेट, भयानक प्रवाहात वाहत होते. संताची भविष्यवाणी पूर्ण होणार होती असे वाटत होते.

"मला झालेल्या पहिल्या गंभीर दुखापतीच्या धक्क्यातून मी लगेच सावरलो. माझ्या रक्ताळलेल्या बोटांना कंबरेखाली घुसवताना पाहून मी माझा डावा हात हाडं फोडणाऱ्या एका झटक्यात फिरवला. तो प्राणी मागे सरकला, पिंजऱ्याच्या मागच्या बाजूला फिरला आणि झटकन पुढे सरकला. माझ्या प्रसिद्ध मुठीच्या शिक्षेचा वर्षाव त्याच्या डोक्यावर झाला.

"पण राजा बेगमच्या रक्ताच्या चवीने बराच काळ वंचित राहिलेल्या एका मूर्ख व्यक्तीला वाइनच्या पहिल्या घोटात वेडा करणाऱ्यासारखे काम केले होते. बधिर करणाऱ्या गर्जनेने विचलित झालेल्या त्या क्रूर व्यक्तीच्या हल्ल्यांमुळे माझा राग आणखी वाढला. फक्त एका हाताच्या अपुर्या बचावामुळे मी नखे आणि दातांच्या पुढे असुरक्षित झालो. पण मी स्तब्ध करणारा सूड घेतला. परस्पर वेडे होऊन, आम्ही मृत्यूशी झुंजत होतो. पिंजरा गोंधळलेला होता, सर्व दिशांना रक्ताचे शिडकाव होत होते आणि त्या पशूच्या घशातून वेदना आणि प्राणघातक वासनेचे स्फोट येत होते.

"'त्याला गोळी घाला!' 'वाघाला मारून टाका!' प्रेक्षकांमधून ओरडले गेले. माणूस आणि प्राणी इतक्या वेगाने हालचाल करू लागले, एका रक्षकाची गोळी सुटली. मी माझी सर्व इच्छाशक्ती एकवटली, जोरात ओरडलो आणि शेवटचा जोरदार प्रहार केला. वाघ कोसळला आणि शांतपणे झोपला.

"सारखे अ मांजर!" मी मध्यस्थी केली.

द स्वामी हसले मध्ये हार्दिक कौतुक, मग चालू ठेवले द मनमोहक कथा.

"शेवटी राजा बेगमचा पराभव झाला. त्याचा शाही अभिमान आणखी कमी झाला: माझ्या फाटलेल्या हातांनी मी धाडसाने त्याचे जबडे उघडले. एका नाट्यमय क्षणासाठी, मी माझे डोके जांभई देणाऱ्या मृत्यूच्या सापळ्यात धरले. मी आजूबाजूला साखळी शोधली. जमिनीवर असलेल्या ढिगाऱ्यातून एक साखळी काढून मी वाघाला त्याच्या मानेपासून पिंजऱ्याच्या कड्याशी बांधले. विजयाच्या भरात मी दाराकडे निघालो."

"पण ते राक्षस अवतार, राजा बेगम, होते सहनशक्ती योग्य च्या त्याचे गृहीत धरले राक्षसी मूळ. एका अविश्वसनीय वाराने त्याने साखळी तोडली आणि माझ्या पाठीवर उडी मारली. माझा खांदा त्याच्या जबड्यात अडकला, मी जोरात पडलो. पण एका झटक्यात मी त्याला माझ्या खाली अडकवले. निर्दयी वारांमुळे तो विश्वासघातकी प्राणी अर्धबेशुद्धावस्थेत बुडाला. यावेळी मी त्याला अधिक काळजीपूर्वक सुरक्षित केले. हळूहळू मी पिंजऱ्यातून बाहेर पडलो.

"मी स्वतःला एका नवीन गोंधळात सापडलो, यावेळी आनंदाचा. गर्दीचा जयजयकार जणू काही एकच महाकाय घसा. भयानकपणे घायाळ झालेल्या, मी लढाईच्या तीन अटी अद्याप पूर्ण केल्या नव्हत्या - वाघाला चकित करणे, त्याला साखळीने बांधणे आणि स्वतःची मदत न घेता त्याला सोडून देणे. शिवाय, मी त्या आक्रमक प्राण्याला इतके गंभीर दुखापत आणि घाबरवले होते की तो त्याच्या तोंडात माझे डोके ठेवण्याच्या संधीचा फायदा घेण्याकडे दुर्लक्ष करण्यात समाधानी होता!

"माझ्या जखमांवर उपचार झाल्यानंतर, माझा सन्मान करण्यात आला आणि मला हार घालण्यात आला; माझ्या पायावर शेकडो सोन्याच्या तुकड्यांचा वर्षाव करण्यात आला. संपूर्ण शहर सुट्टीच्या काळात दाखल झाले. आतापर्यंत पाहिलेल्या सर्वात मोठ्या आणि सर्वात क्रूर वाघांपैकी एकावर माझ्या विजयाबद्दल सर्व बाजूंनी अंतहीन चर्चा ऐकू येत होत्या. वचन दिल्याप्रमाणे राजा बेगम मला सादर करण्यात आली, पण मला कोणताही आनंद झाला नाही. माझ्या हृदयात एक आध्यात्मिक बदल आला होता. असे वाटत होते की पिंजऱ्यातून बाहेर पडताना मी माझ्या सांसारिक महत्त्वाकांक्षांचे

दारही बंद केले होते.

"त्यानंतर एक दुःखद काळ आला. रक्ताच्या विषबाधेमुळे मी सहा महिने मृत्युच्या दाराशी पडून राहिलो. कूचबिहार सोडण्याइतपत बरा होताच, मी माझ्या मूळ गावी परतलो.

"'मला आता कळले आहे की माझे गुरु ते पवित्र पुरुष आहेत ज्यांनी शहाणपणाचा इशारा दिला होता.' मी नम्रपणे माझ्या वडिलांना ही कबुली दिली. 'अरे, जर मला ते सापडले असते तर!' माझी तळमळ प्रामाणिक होती, एके दिवशी संत अनादराने आले.

"पुरेसे च्या वाघ नियंत्रण. तो बोलले सह शांत आश्वासन. 'ये' सह मी; मी इच्छा शिकवणे तू ते

मानवी मनाच्या जंगलात फिरणाऱ्या अज्ञानाच्या प्राण्यांना वश करा. तुम्हाला प्रेक्षकांची सवय झाली आहे: तुमच्या योगाच्या रोमांचक प्रभुत्वाने मनोरंजन करणारे देवदूतांचे आकाशगंगा असू द्या!'

"माझ्या संत गुरूंनी मला आध्यात्मिक मार्गाची दीक्षा दिली. त्यांनी माझ्या आत्म्याचे दरवाजे उघडले, गंजलेले आणि दीर्घकाळापासून अप्रचलित असलेले. हातात हात घालून, आम्ही लवकरच हिमालयात माझ्या प्रशिक्षणासाठी निघालो."

चंडी आणि मी स्वामींच्या चरणी नतमस्तक झालो, त्यांनी खरोखरच चक्रीवादळाच्या जीवनाची स्पष्ट रूपरेषा दाखवल्याबद्दल कृतज्ञता व्यक्त केली. थंड खोलीत दीर्घ प्रवेगाची परतफेड झाल्याचे मला वाटले!

6-1: सोहोंग होते त्याचे मठवासी नाव. तो होते लोकप्रियतेने ज्ञात म्हणून द "वाघ स्वामी."

6-2: "राजकुमार राजकुमारी" - म्हणून नाव दिलेले ते सूचित करणे ते हे पशू ताब्यात घेतलेले द एकत्रित क्रूरता च्या वाघ आणि वाघिणी.

प्रकरण: ७

द लेव्हिटिंग संत

"काल रात्री एका गट बैठकीत मी एका योगीला जमिनीपासून काही फूट वर हवेत उभे असलेले पाहिले." माझा मित्र उपेंद्र मोहन चौधरी प्रभावीपणे बोलला.

मी त्याला एक उत्साही स्मितहास्य दिलं. "कदाचित मी त्याचे नाव अंदाज लावू शकतो. ते अप्पर सर्कुलर रोडचे भादुरी महाशय होते का?"

उपेंद्रने मान हलवली, बातमीदार न होण्याबद्दल थोडे निराश झाले. संतांबद्दलची माझी उत्सुकता माझ्या मित्रांमध्ये प्रसिद्ध होती; मला एका नवीन मार्गावर नेण्यात त्यांना आनंद झाला.

"योगी माझ्या घराजवळ इतके राहतात की मी अनेकदा त्यांना भेटायला जातो." माझ्या शब्दांनी उपेंद्रच्या चेहऱ्यावर उत्सुकता आणली आणि मला आणखी आत्मविश्वास आला.

"मी त्याला उल्लेखनीय कामगिरी करताना पाहिले आहे. त्याने विविध

प्राणायामांमध्ये कुशलतेने प्रभुत्व मिळवले आहे

७-१ पतंजलीने सांगितलेल्या

प्राचीन अष्टांगिक योगाचे.

७-२ एकदा भादुरी महाशयांनी माझ्यासमोर इतक्या
आश्चर्यकारक शक्तीने भस्त्रिका प्राणायाम केला की खोलीत खरोखरच वादळ उठल्यासारखे वाटले! मग त्यांनी गर्जना करणारा श्वास विझवला आणि अतिचेतनतेच्या

उच्च अवस्थेत स्थिर राहिले.

७-३ वादळानंतर शांततेचा आभास विसरण्यापलीकडे स्पष्ट
होता."

"मी ऐकले ते द संत कधीही नाही पाने त्याचे घरी." उपेंद्र यांचे स्वर होते अ क्षुल्लक गोष्ट अविश्वसनीय.

"खरंच ते खरं आहे! तो गेल्या वीस वर्षांपासून घरातच राहतोय. आपल्या पवित्र सणांच्या वेळी, जेव्हा तो त्याच्या समोरच्या फूटपाथपर्यंत जातो तेव्हा तो त्याच्या स्वतःच्या नियमात थोडासा शिथिलता आणतो! भिकारी तिथे जमतात, कारण संत भादुरी त्यांच्या कोमल हृदयासाठी ओळखले जातात."

"कसे करतो तो राहणे मध्ये द हवा, अवमान करणारा द कायदा च्या गुरुत्वाकर्षण?"

प्राणायाम केल्यानंतर योगींचे शरीर स्थूलपणा गमावते. नंतर ते उडी मारणाऱ्या

बेडकासारखे वर उडते किंवा उडी मारते. औपचारिक योग न करणारे संत देखील

७-४
देवाच्या तीव्र भक्तीच्या अवस्थेत ते उसळतात असे ज्ञात आहे."

"मला या ऋषींबद्दल अधिक जाणून घ्यायचे आहे. तुम्ही त्यांच्या संध्याकाळच्या बैठकांना उपस्थित राहता का?" उपेंद्रचे डोळे कुतूहलाने चमकत होते.

"हो, मी अनेकदा जातो. त्याच्या शहाणपणातील हुशारीने मला खूप मनोरंजन मिळते. कधीकधी माझे दीर्घ हास्य त्याच्या मेळाव्यातील गांभीर्य बिघडवते. संत नाराज नाहीत, परंतु त्यांचे शिष्य खंजीरसारखे दिसतात!"

त्या दुपारी शाळेतून घरी जाताना, मी भादुरी महाशयांच्या मठातून गेलो आणि भेट देण्याचा निर्णय घेतला. योगी सामान्य लोकांसाठी दुर्गम होते. तळमजल्यावर राहणारा एकटा शिष्य त्याच्या गुरुंच्या एकांताचे रक्षण करत होता. तो विद्यार्थी जणू काही माणुसकीचा माणूस होता; त्याने आता औपचारिकपणे विचारले की माझे "गुंतवणूक" आहे का. मला अचानक बाहेर पडण्यापासून वाचवण्यासाठी त्याच्या गुरूंनी अगदी वेळेवर हजेरी लावली.

"मुकुंद जेव्हा येईल तेव्हा येऊ दे." ऋषींचे डोळे चमकले. "माझा एकांतवासाचा नियम माझ्या स्वतःच्या सोयीसाठी नाही तर इतरांच्या सोयीसाठी आहे. सांसारिक लोकांना त्यांच्या भ्रमांना चिरडून टाकणारा स्पष्टपणा आवडत नाही. संत केवळ दुर्मिळच नाहीत तर निराश करणारेही आहेत. शास्त्रातही ते अनेकदा लाजिरवाणे आढळतात!"

मी भादुरी महाशयांच्या मागे वरच्या मजल्यावरील त्यांच्या कठोर निवासस्थानात गेलो, जिथून ते क्वचितच फिरत असत. गुरुजन बहुतेकदा जगाच्या गोंधळाच्या पॅनोरामाकडे दुर्लक्ष करतात, लक्षाबाहेर जाऊन युगांमध्ये केंद्रित होतात. ऋषींचे समकालीन हे केवळ संकुचित वर्तमानातील नसतात.

"महर्षी,

७-५ तू आहेत द पहिला योगी मी आहे ज्ञात WHO नेहमी राहतो आत."

"देव वनस्पती त्याचे संत कधीकधी मध्ये अनपेक्षित माती, नाहीतर आम्ही विचार करा आम्ही मे कमी करणे त्याला ते अ नियम!"

ऋषींनी त्यांचे चैतन्यशील शरीर कमळाच्या आसनात बंद केले. सत्तरीच्या दशकात, त्यांच्यात वयाचे किंवा बैठे जीवनाचे कोणतेही अप्रिय लक्षण दिसून आले नाही. दृढ

आणि सरळ, ते प्रत्येक बाबतीत आदर्श होते. त्यांचा चेहरा प्राचीन ग्रंथांमध्ये वर्णन केल्याप्रमाणे, ऋषींचे. उदात्त डोक्याचे, भरपूर दाढी असलेले, ते नेहमी सरळ बसायचे, त्यांची शांत नजर सर्वव्यापीतेवर केंद्रित असायची.

द संत आणि मी प्रवेश केला द ध्यानस्थ राज्य. नंतर एक तास, त्याचे सौम्य आवाज जागृत मी.

"तुम्ही अनेकदा शांततेत जाता, पण तुमच्यात अनुभव विकसित झाला आहे का?" ७-६ तो मला ध्यानापेक्षा देवावर जास्त प्रेम करण्याची आठवण करून देत होता. "तंत्राला ध्येय समजू नका."

त्याने मला काही आंबे दिले. त्याच्या गंभीर स्वभावात मला जे आनंददायी वाटले त्या चांगल्या विनोदबुद्धीने तो म्हणाला, "सर्वसाधारणपणे लोकांना ध्यान योगापेक्षा (देवाशी एकरूप होण्यापेक्षा) जल योग (अन्नाशी एकरूप होणे) जास्त आवडते."

त्याचे योगिक श्लेष प्रभावित मी गोंधळून.

"काय हास्य आहे तुझे!" त्याच्या नजरेत एक प्रेमळ चमक आली. त्याचा स्वतःचा चेहरा नेहमीच गंभीर असायचा, तरीही आनंदी हास्याने भरलेला असायचा. त्याच्या मोठ्या, कमळाच्या डोळ्यांत एक लपलेले दिव्य हास्य होते.

"ती पत्रे दूर अमेरिकेतून आली आहेत." ऋषींनी एका टेबलावर अनेक जाड पाकिटांकडे लक्ष वेधले. "मी तिथल्या काही समाजांशी पत्रव्यवहार करतो ज्यांच्या सदस्यांना योगामध्ये रस आहे. ते कोलंबसपेक्षा चांगल्या दिशानिर्देशासह भारताचा नव्याने शोध घेत आहेत! मला त्यांना मदत करण्यास आनंद होत आहे. योगाचे ज्ञान ज्यांना मिळेल त्यांच्यासाठी मोफत आहे, जसे की अशुद्ध दिवसाचा प्रकाश."

"मानवी मुक्तीसाठी जे ऋषी आवश्यक मानतात ते पश्चिमेला सौम्य करण्याची गरज नाही. आत्म्यात समान असले तरी बाह्य अनुभवात वैविध्यपूर्ण असले तरी, जर काही प्रकारचे शिस्तबद्ध योगाचे पालन केले नाही तर पश्चिम किंवा पूर्व दोन्हीही भरभराटीला येणार नाहीत."

त्या संताने त्यांच्या शांत डोळ्यांनी मला धरले. त्यांचे भाषण एक आच्छादित भविष्यसूचक मार्गदर्शन होते हे मला कळले नाही. आता, जेव्हा मी हे शब्द लिहित आहे, तेव्हा मला त्यांनी मला दिलेल्या या सहज सूचनांचा पूर्ण अर्थ समजतो की एक दिवस मी भारताच्या शिकवणी अमेरिकेत घेऊन जाईन.

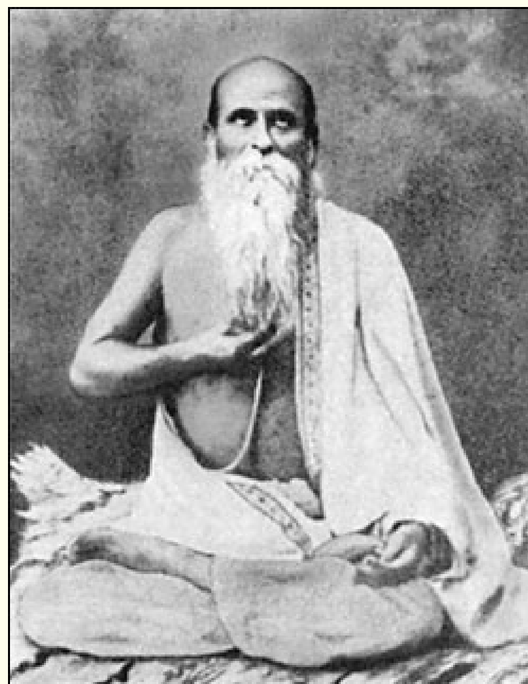

"महाराज," मी विचारले, "तुम्ही जगाच्या हितासाठी योगावर पुस्तक का
लिहित नाही?" "मी शिष्यांना प्रशिक्षण देत आहे," त्याने उत्तर दिले.
"ते आणि त्यांचे विद्यार्थी जिवंत ग्रंथ असतील, काळाच्या नैसर्गिक
विघटनांविरुद्ध आणि टीकाकारांच्या अनैसर्गिक अर्थ लावण्याविरुद्ध
पुरावा असतील."

"महर्षी, मी इच्छा तू होईल लिहा अ पुस्तक चालू योग साठी द फायदा च्या द जग."

"मी शिष्यांना प्रशिक्षण देत आहे. ते आणि त्यांचे विद्यार्थी जिवंत ग्रंथ असतील, काळाच्या नैसर्गिक विघटनांविरुद्ध आणि टीकाकारांच्या अनैसर्गिक अर्थ लावण्याविरुद्ध पुरावा असतील." भादुरीच्या बुद्धिमत्तेने मला पुन्हा एकदा हास्याचे लाट आणले.

संध्याकाळी योगींचे शिष्य येईपर्यंत मी त्यांच्यासोबत एकटाच राहिलो. भादुरी
महाशय त्यांच्या एका अतुलनीय प्रवचनात त्यांनी प्रवेश केला. शांत पुराप्रमाणे त्यांनी त्यांच्या श्रोत्यांचे मानसिक कचरे वाहून नेले आणि त्यांना देवाकडे
वाहून नेले. त्यांचे आकर्षक बोधकथा निर्दोष बंगाली भाषेत व्यक्त केल्या गेल्या.

आज संध्याकाळी भादुरी यांनी मीराबाईच्या जीवनाशी संबंधित विविध तात्विक मुद्दे स्पष्ट केले, एका मध्ययुगीन राजपूतानी राजकन्येने साधूंचा सहवास मिळविण्यासाठी आपले दरबारी जीवन सोडून दिले. एका महासंन्यासीने तिला स्वीकारण्यास नकार दिला कारण ती एक स्त्री होती; तिच्या उत्तराने त्याला नम्रपणे तिच्या पायावर उभे केले.

"गुरुंना सांगा," ती म्हणाली होती, "मला माहित नव्हते की विश्वात देवाशिवाय कोणीही पुरुष आहे; त्याच्यासमोर आपण सर्व महिला नाही का?" (परमेश्वराची एकमेव सकारात्मक सर्जनशील तत्व म्हणून शास्त्रीय संकल्पना, त्याची निर्मिती ही एक निष्क्रिय माया आहे.)

मीराबाईंनी अनेक उत्साही गाणी रचली जी अजूनही भारतात जतन केली जातात; मी त्यापैकी एकाचा येथे अनुवाद करतो:

"जर दररोज आंघोळ करून देवाची जाणीव झाली असती तर मी
लवकरच खोल समुद्रातील एक व्हेल असतो;"
जर मुळे आणि फळे खाऊन त्याला ओळखले जाऊ शकले असते तर मी
आनंदाने बकरीचे रूप निवडले असते;
जर जपमाळांच्या मोजणीने त्याला उघडे पाडले तर
मी माझ्या प्रार्थना विशाल मण्यांवर करेन; जर
दगडी मूर्तींसमोर नतमस्तक होऊन त्याला उघडे
पाडले तर मी एका चकमक पर्वताची नम्रपणे पूजा
करेन;
जर दूध पिऊन परमेश्वराचे आत्मसात करता आले असते तर अनेक वासरे आणि मुले त्याला ओळखू शकली असती;
जर बायकोला सोडून देणे म्हणजे देवाला बोलावणे असते

तर हजारो लोक नपुंसक नसतील का?
मीराबाईंना माहित आहे की परमात्मा शोधण्यासाठी प्रेम ही एकमेव अपरिहार्य गोष्ट आहे."

भादुरी योगासनात बसला असताना त्याच्या शेजारी पडलेल्या चप्पलमध्ये अनेक विद्यार्थ्यांनी रुपये घातले. भारतात प्रचलित असलेले हे आदरपूर्वक अर्पण असे दर्शवते की शिष्य आपले भौतिक सामान गुरुच्या चरणी अर्पण करतो. कृतज्ञ मित्र म्हणजे केवळ स्वतःच्या मित्रांची काळजी घेणारा प्रभूच असतो.

"गुरुजी, तुम्ही अद्भुत आहात!" एका विद्यार्थ्याने निरोप घेत त्या पितृसत्ताक ऋषींकडे उत्सुकतेने पाहिले. "तुम्ही देवाचा शोध घेण्यासाठी आणि आम्हाला ज्ञान शिकवण्यासाठी संपत्ती आणि सुखसोयींचा त्याग केला आहे!" हे सर्वज्ञात होते की भादुरी महाशयांनी त्यांच्या बालपणातच, जेव्हा त्यांनी एकटेपणाने योगिक मार्गात प्रवेश केला तेव्हा त्यांनी कुटुंबातील प्रचंड संपत्तीचा त्याग केला होता.

"तुम्ही केस उलट करत आहात!" संताच्या चेहऱ्यावर सौम्य टीका होती. "मी काही तुटपुंजे रुपये सोडले आहेत, काही क्षुल्लक सुखे, साठी अ वैश्विक साम्राज्य च्या अंतहीन आनंद. कसे मग आहे मी नाकारले "मी स्वतः काही आहे का? मला खजिना वाटून घेण्याचा आनंद माहित आहे. हा त्याग आहे का? अदूरदर्शी सांसारिक लोक खरोखरच खरे त्यागी आहेत! ते काही गरीब मूठभर पार्थिव खेळण्यांसाठी अतुलनीय दैवी संपत्तीचा त्याग करतात!"

त्यागाच्या या विरोधाभासी दृष्टिकोनावर मी हसलो - जो कोणत्याही संत भिकाऱ्याला क्रोएससची टोपी घालतो, तर सर्व गर्विष्ठ करोडपतींना बेशुद्ध शहीदांमध्ये रूपांतरित करतो.

"दैवी आदेश कोणत्याही विमा कंपनीपेक्षा आपले भविष्य अधिक सुज्ञपणे व्यवस्थित करतो." गुरुचे शेवटचे शब्द त्यांच्या श्रद्धेचे साकारलेले तत्व होते. "जग बाह्य सुरक्षिततेमध्ये अस्वस्थ विश्वासणाऱ्यांनी भरलेले आहे. त्यांचे कटू विचार त्यांच्या कपाळावर जखमांसारखे आहेत. ज्याने आपल्या पहिल्या श्वासापासून आपल्याला हवा आणि दूध दिले त्याला त्याच्या भक्तांसाठी दिवसेंदिवस कसे पुरवायचे हे माहित आहे."

मी शाळेनंतर संतांच्या दाराकडे माझी तीर्थयात्रा सुरू ठेवली. मूक आवेशाने

त्यांनी मला अनुभाव प्राप्त करण्यास मदत केली. एके दिवशी ते माझ्या गुरपार रोडवरील घरापासून दूर असलेल्या राम मोहन रॉय रोडवर गेले. त्यांच्या प्रेमळ शिष्यांनी त्यांच्यासाठी एक नवीन आश्रम बांधला होता, ज्याला "नागेंद्र मठ"

म्हणून ओळखले जाते.

७-७

जरी हे मला माझ्या कथेपेक्षा काही वर्षे पुढे ढकलते, तरी मी येथे भादुरी महाशयांनी मला सांगितलेले शेवटचे शब्द सांगेन. पश्चिमेला जाण्यापूर्वी मी त्यांना शोधले आणि त्यांच्या निरोपाच्या आशीर्वादासाठी नम्रपणे गुडघे टेकले:

"बेटा, अमेरिकेला जा. पांढऱ्या भारताची प्रतिष्ठा तुझी ढाल म्हणून घे. तुझ्या कपाळावर विजय लिहिलेला आहे; दूरवरचे थोर लोक तुझे स्वागत करतील."

7-1: पद्धती च्या नियंत्रित करणे जीवनशक्ती

माध्यमातून नियमन च्या श्वास. ७-२: योगाचे

सर्वात प्राचीन प्रणेते.

७-३: फ्रेंच प्राध्यापक हे पश्चिमेकडील पहिले होते जे अतिचेतनतेच्या शक्यतांचा वैज्ञानिकदृष्ट्या शोध घेण्यास इच्छुक होते. मन. प्राध्यापक ज्युल्स-बोईस, सदस्य च्या द ल'इकोले डी मानसशास्त्र च्या द सोरबोन, व्याख्यान दिले मध्ये अमेरिका १९२८ मध्ये; त्यांनी त्यांच्या श्रोत्यांना सांगितले की फ्रेंच शास्त्रज्ञांनी अतिचेतनाला मान्यता दिली आहे, "जी फ्रायडच्या अवचेतन मनाच्या अगदी विरुद्ध आहे आणि ती क्षमता आहे जी माणसाला खरोखर माणूस बनवते आणि केवळ एक अति-प्राणी नाही." एम. ज्युल्स-बोईस यांनी स्पष्ट केले की उच्च चेतनेचे जागरण "कुइझम किंवा हिप्नोटिझमशी गोंधळून जाऊ नये. अतिचेतन मनाचे अस्तित्व तात्विकदृष्ट्या फार पूर्वीपासून ओळखले गेले आहे, प्रत्यक्षात तेच आत्मा आहे. बोललेले च्या द्वारे एमर्सन, पण फक्त अलिकडेच आहे ते झाले ओळखले वैज्ञानिकदृष्ट्या." द फ्रेंच शास्त्रज्ञ टोकदार "यावर विश्वास ठेवणे म्हणजे गूढवाद नाही, जरी ते

".ओळखले आणि मूल्यवान द गुण कोणते गूढवादी उपदेश केला

७-४: सेंट. थेरेसा च्या अविला आणि इतर ख्रिश्चन संत होते

अनेकदा निरीक्षण केले मध्ये अ राज्य च्या उत्सर्जन. ७-५: "महान

".ऋषी

.७-६: वास्तविक आकलन च्या देव

७-७: द संतांचे पूर्ण नाव होते नागेंद्रनाथ भादुरी. गणित म्हणजे आश्रम किंवा आश्रम

.

प्रकरण: ८

भारताचे छान शास्त्रज्ञ, जेसी बोस

"जगदी चंद्रा बोसचे वायरलेस शोध पूर्वसूचित त्या च्या मार्कोनी."

हे चिथावणीखोर विधान ऐकून, मी वैज्ञानिक चर्चेत गुंतलेल्या प्राध्यापकांच्या
एका गटाजवळ गेलो. जर त्यांच्यात सामील होण्याचा माझा हेतू वांशिक अभिमान असेल तर मला त्याचा पश्चात्ताप आहे. भारत केवळ तत्त्वज्ञानातच नाही तर भौतिकशास्त्रातही आघाडीची भूमिका बजावू शकतो या पुराव्यांमध्ये माझी उत्सुकता मी नाकारू शकत नाही.

"काय करा तू म्हणजे, साहेब?"

प्राध्यापकांनी कटिबद्धपणे स्पष्ट केले. "बोस हे वायरलेस कोहेरर आणि विद्युत लहरींचे अपवर्तन दर्शविणारे उपकरण शोधणारे पहिले व्यक्ती होते. परंतु भारतीय शास्त्रज्ञाने त्यांच्या शोधांचा व्यावसायिक वापर केला नाही. लवकरच त्यांनी अजैविक जगापासून सेंद्रिय जगाकडे लक्ष वळवले. वनस्पती शरीरविज्ञानशास्त्रज्ञ म्हणून त्यांचे क्रांतिकारी शोध भौतिकशास्त्रज्ञ म्हणून त्यांच्या मूलभूत कामगिरीलाही मागे टाकत आहेत."

मी माझ्या गुरूचे नम्रपणे आभार मानले. ते पुढे म्हणाले, "हे महान शास्त्रज्ञ प्रेसिडेन्सी कॉलेजमधील माझ्या भावाच्या प्राध्यापकांपैकी एक आहेत."

दुसऱ्या दिवशी मी त्या ऋषींना त्यांच्या घरी भेटायला गेलो, जे माझ्या जवळच गुरपार रोडवर होते. मी त्यांना खूप दिवसांपासून आदराने दूर ठेवून त्यांचे कौतुक करत होतो. त्या कबर आणि निवृत्त वनस्पतिशास्त्रज्ञाने माझे स्वागत केले. तो पन्नाशीतला देखणा, बलवान माणूस होता, त्याचे केस जाड होते, कपाळ रुंद होते आणि डोळे स्वप्नाळूसारखे होते. त्याच्या स्वरातील अचूकता आयुष्यभराची वैज्ञानिक सवय प्रकट करत होती.

"मी अलिकडेच पश्चिमेकडील वैज्ञानिक संस्थांच्या मोहिमेवरून परतलो आहे. त्यांच्या सदस्यांनी माझ्या शोधातील नाजूक उपकरणांमध्ये तीव्र रस दाखवला जे दाखवतात की

सर्व जीवनाची अविभाज्य एकता.

८-१ बोस क्रेस्कोग्राफमध्ये दहा लाख मोठेपणा आहे.
सूक्ष्मदर्शक फक्त काही हजार वेळा मोठे होते; तरीही त्याने जैविक विज्ञानाला महत्त्वपूर्ण प्रेरणा दिली. क्रेस्कोग्राफ असंख्य दृश्ये उघडतो."

"महाराज, विज्ञानाच्या अवैयक्तिक बाहूंमध्ये पूर्व आणि पश्चिमेला आलिंगन देण्यासाठी तुम्ही खूप काही केले आहे."

"मी केंब्रिजमध्ये शिक्षण घेतले. सर्व सिद्धांतांना काटेकोरपणे प्रायोगिक पडताळणीसाठी सादर करण्याची पाश्चात्य पद्धत किती प्रशंसनीय आहे! ती अनुभवजन्य प्रक्रिया माझ्या पूर्वेकडील वारशा असलेल्या आत्मनिरीक्षणाच्या देणगीशी जुळून आली आहे. एकत्रितपणे त्यांनी मला दीर्घकाळापासून संवाद न करणाऱ्या नैसर्गिक क्षेत्रांच्या शांततेला छेद देण्यास सक्षम केले आहे. माझ्या क्रेस्कोग्राफ

8-2

चे टेलटेल चार्ट वनस्पतींमध्ये संवेदनशील मज्जासंस्था आणि विविधता असते याचा
सर्वात संशयी लोकांसाठी पुरावा आहे भावनिक जीवन. प्रेम, द्वेष, आनंद, भीती, आनंद, वेदना, उत्तेजना, स्तब्धता आणि उत्तेजनांना असंख्य योग्य प्रतिसाद हे प्राण्यांइतकेच वनस्पतींमध्येही सार्वत्रिक आहेत."

"प्राध्यापक, तुमच्या आगमनापूर्वी सर्व सृष्टीतील जीवनाचा अनोखा थरथर केवळ काव्यात्मक कल्पना वाटू शकतो! एक संत जो कधीच फुले तोडणार नाही हे मला माहीत होते. 'मी गुलाबाच्या झुडुपाच्या सौंदर्याचा अभिमान हिरावून घेऊ का? माझ्या असभ्य वाटपाने मी त्याच्या प्रतिष्ठेचा क्रूरपणे अपमान करू का?' त्याचे सहानुभूतीपूर्ण शब्द तुमच्या शोधांमधून अक्षरशः सत्यापित होतात!"

"कवी सत्याशी जवळीक साधतो, तर शास्त्रज्ञ विचित्रपणे त्याच्याकडे जातो. कधीतरी माझ्या प्रयोगशाळेत या आणि क्रेस्कोग्राफची अस्पष्ट साक्ष पहा."

कृतज्ञतेने मी आमंत्रण स्वीकारले आणि निघून गेलो. नंतर मला कळले की वनस्पतीशास्त्रज्ञ प्रेसिडेन्सी कॉलेज सोडून गेले आहेत आणि कलकत्त्यात एक संशोधन केंद्र बनवण्याची योजना आखत आहेत.

जेव्हा बोस इन्स्टिट्यूट उघडण्यात आले, तेव्हा मी समर्पण कार्यक्रमांना उपस्थित राहिलो. उत्साही शेकडो लोक परिसरातून फिरत होते. विज्ञानाच्या नवीन घराच्या कलात्मकतेने आणि आध्यात्मिक प्रतीकात्मकतेने मी मोहित झालो होतो. त्याच्या समोरच्या गेटवर, मी पाहिले की, दूरच्या मंदिरातून आलेला एक शतकानुशतके जुना अवशेष

होता. कमळाच्या मागे

८-३ कारंजे, मशाल असलेली एक शिल्पित स्त्री आकृती, अमर प्रकाश
वाहक म्हणून स्त्रीबद्दल भारतीय आदर व्यक्त करते. बागेत एक लहान मंदिर होते जे घटनांच्या पलीकडे असलेल्या नोमेनॉनला समर्पित होते. कोणत्याही वेदी- प्रतिमेच्या अनुपस्थितीमुळे दैवी निराकारतेचा विचार सुचला.

मी स्वतः येथे वय सहा

जगदीस चंद्र बोस
भारताचे उत्तम भौतिकशास्त्रज्ञ, वनस्पतिशास्त्रज्ञ, आणि शोधक च्या द क्रेस्कोग्राफ

बोसचे भाषण चालू हे उत्तम प्रसंग कदाचित आहे जारी केलेले पासून द ओठ च्या एक च्या द प्रेरणादायी प्राचीन
. ऋषी

"मी आज ही संस्था केवळ एक प्रयोगशाळा म्हणून नव्हे तर एक मंदिर म्हणून समर्पित करतो." त्यांची आदरयुक्त गांभीर्य गर्दीच्या सभागृहावर एका अदृश्य झग्यासारखे

लपून राहिले. "माझ्या संशोधनाच्या मागे लागताना मला नकळतपणे भौतिकशास्त्र आणि शरीरक्रियाविज्ञानाच्या सीमावर्ती क्षेत्रात नेण्यात आले. मला आश्चर्य वाटले की, मला आढळले की

सजीव आणि निर्जीव यांच्या क्षेत्रांमधील सीमारेषा नाहीशा होत गेल्या आणि संपर्काचे बिंदू उदयास येत होते. अजैविक पदार्थांना जड म्हणून पाहिले जात होते; ते असंख्य शक्तींच्या कृतीखाली रोमांचक होते.

"एका सार्वत्रिक प्रतिक्रियेने धातू, वनस्पती आणि प्राणी एका समान कायद्याखाली आणल्यासारखे वाटले. त्या सर्वांमध्ये थकवा आणि नैराश्याचे मूलतः समान प्रकार दिसून आले, ज्यात पुनर्प्राप्तीची शक्यता होती आणि च्या उदात्तीकरण, म्हणून चांगले म्हणून द कायमचा बेफिकीरपणा संबंधित सह मृत्यू. भरलेले या अद्भुत सामान्यीकरणाबद्दल आश्चर्यचकित होऊन, मी मोठ्या आशेने माझे निकाल रॉयल सोसायटीसमोर जाहीर केले - प्रयोगांद्वारे सिद्ध झालेले निकाल. परंतु उपस्थित शरीरशास्त्रज्ञांनी मला त्यांच्या जतन केलेल्या वस्तूंवर अतिक्रमण करण्याऐवजी, भौतिक तपासणीपुरते मर्यादित राहण्याचा सल्ला दिला, ज्यामध्ये माझे यश निश्चित झाले होते. मी नकळतपणे एका अपरिचित जातीव्यवस्थेच्या क्षेत्रात भरकटलो होतो आणि त्यामुळे त्याच्या शिष्टाचाराचे उल्लंघन केले होते.

"एक बेशुद्ध धर्मशास्त्रीय पूर्वाग्रह देखील उपस्थित होता, जो अज्ञानाला श्रद्धेशी गोंधळात टाकतो. सृष्टीच्या या सतत विकसित होणाऱ्या रहस्याने आपल्याला वेढलेल्या देवाने आपल्यात प्रश्न विचारण्याची आणि समजून घेण्याची इच्छा देखील निर्माण केली आहे हे अनेकदा विसरले जाते. अनेक वर्षांच्या गैरसमजातून, मला कळले की विज्ञानाच्या भक्ताचे जीवन अपरिहार्यपणे अंतहीन संघर्षाने भरलेले असते. त्याचे जीवन एक उत्कट अर्पण म्हणून मांडणे - नफा आणि तोटा, यश आणि अपयश, या सर्वांबद्दल एक म्हणून.

"कालांतराने जगातील आघाडीच्या वैज्ञानिक संस्थांनी माझे सिद्धांत आणि निकाल

स्वीकारले आणि विज्ञानातील भारतीय योगदानाचे महत्त्व ओळखले.

८-४ लहान किंवा
मर्यादित काहीही भारताच्या मनाला कधी समाधान देऊ शकते का? सतत जिवंत परंपरा आणि पुनरुज्जीवनाच्या महत्त्वपूर्ण शक्तीने, या भूमीने असंख्य परिवर्तनांद्वारे स्वतःला पुन्हा जुळवून घेतले आहे. भारतीय नेहमीच उदयास आले आहेत ज्यांनी, काळाच्या तात्काळ आणि आकर्षक पुरस्काराला नकार देऊन, जीवनातील सर्वोच्च आदर्शांच्या प्राप्तीसाठी प्रयत्न केले आहेत - निष्क्रिय त्यागातून नाही तर सक्रिय संघर्षातून. ज्या दुर्बल व्यक्तीने संघर्ष नाकारला आहे, काहीही मिळवले नाही, त्याला त्याग करण्यासारखे काहीही नव्हते. ज्याने प्रयत्न केले आणि जिंकले आहे तोच त्याच्या विजयी अनुभवाचे फळ देऊन जगाला समृद्ध करू शकतो.

"बोस प्रयोगशाळेत पदार्थाच्या प्रतिसादावर आधीच केलेले काम आणि वनस्पती जीवनातील अनपेक्षित खुलासे यामुळे भौतिकशास्त्र, शरीरक्रियाविज्ञान, वैद्यकशास्त्र, शेती आणि अगदी मानसशास्त्रातही चौकशीचे खूप विस्तारित क्षेत्र उघडले आहेत. आतापर्यंत अघुलनशील मानल्या जाणाऱ्या समस्या आता प्रायोगिक तपासणीच्या क्षेत्रात आणल्या गेल्या आहेत.

"पण कठोर अचूकतेशिवाय उच्च यश मिळत नाही. म्हणूनच माझ्या डिझाइनची अति-संवेदनशील उपकरणे आणि उपकरणे, जी आज तुमच्यासमोर प्रवेशद्वारात त्यांच्या केसेसमध्ये उभी आहेत. ते तुम्हाला अदृश्य वास्तवात फसव्या देखाव्यामागे जाण्यासाठी केलेल्या प्रदीर्घ प्रयत्नांबद्दल, मानवी मर्यादांवर मात करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या

सततच्या परिश्रमांबद्दल, चिकाटी आणि साधनसंपत्तीबद्दल सांगतात. सर्व सर्जनशील शास्त्रज्ञांना माहित आहे की खरी प्रयोगशाळा मन आहे, जिथे ते भ्रमांमागील सत्याचे नियम उलगडतात.

"येथे दिले जाणारे व्याख्यान हे केवळ दुसऱ्या हाताच्या ज्ञानाची पुनरावृत्ती नसतील. ते या सभागृहांमध्ये प्रथमच प्रदर्शित झालेल्या नवीन शोधांची घोषणा करतील. संस्थेच्या कार्याच्या नियमित प्रकाशनाद्वारे, हे भारतीय योगदान संपूर्ण जगापर्यंत पोहोचेल."

त्या सार्वजनिक मालमत्ता बनतील. कधीही पेटंट घेतले जाणार नाहीत. आपल्या राष्ट्रीय संस्कृतीची भावना अशी मागणी करते की आपण केवळ वैयक्तिक फायद्यासाठी ज्ञानाचा वापर करण्याच्या अपवित्रतेपासून कायमचे मुक्त असले पाहिजे.

"या संस्थेच्या सुविधा शक्य तितक्या सर्व देशांतील कामगारांना उपलब्ध व्हाव्यात अशी माझी इच्छा आहे. यामध्ये मी माझ्या देशाच्या परंपरा पुढे नेण्याचा प्रयत्न करत आहे. पंचवीस शतकांपूर्वी, भारताने नालंदा आणि तक्षशिला येथील त्याच्या प्राचीन विद्यापीठांमध्ये जगातील सर्व भागातील विद्वानांचे स्वागत केले.

"जरी विज्ञान आहे दोन्हीपैकी नाही च्या द पूर्व किंवा नाही च्या द पश्चिम पण उलट आंतरराष्ट्रीय मध्ये त्याची सार्वत्रिकता आहे, तरीही भारत विशेषपणे मोठे योगदान

देण्यासाठी सज्ज आहे.

८-५ ज्वलंत भारतीय कल्पनाशक्ती, जी स्पष्टपणे विरोधाभासी
तथ्यांच्या जमावातून नवीन व्यवस्था निर्माण करू शकते, एकाग्रतेच्या सवयीमुळे नियंत्रित केली जाते. हा संयम मनाला असीम संयमाने सत्याच्या शोधात रोखण्याची शक्ती देतो."

त्या शास्त्रज्ञाचे शेवटचे शब्द ऐकताच माझ्या डोळ्यात पाणी आले. "धैर्य" हा खरोखरच भारताचा समानार्थी शब्द नाही का, जो काळ आणि इतिहासकारांना गोंधळात टाकतो?

उद्घाटनाच्या दिवसानंतर लगेचच मी पुन्हा संशोधन केंद्राला भेट दिली. महान वनस्पतिशास्त्रज्ञ, त्यांच्या वचनाची जाणीव ठेवून, मला त्यांच्या शांत प्रयोगशाळेत घेऊन गेले.

"मी या फर्नला क्रेस्कोग्राफ जोडेन; त्याचे मोठेपण प्रचंड आहे. जर गोगलगायीचे रांगणे मोठे केले तर मध्ये द समान प्रमाण, द प्राणी होईल दिसणे ते असणे प्रवास जसे एक एक्सप्रेस ट्रेन!"

माझी नजर उत्सुकतेने पडद्यावर स्थिर झाली होती, ज्यावरून मोठे झालेले फर्न-सावली प्रतिबिंबित होत होते. आता जीवनाच्या सूक्ष्म हालचाली स्पष्टपणे जाणवत होत्या; माझ्या मोहित डोळ्यांसमोर वनस्पती खूप हळू वाढत होती. शास्त्रज्ञाने फर्नच्या टोकाला एका लहान धातूच्या पट्टीने स्पर्श केला. विकसित होणारा पॅन्टोमाइम अचानक थांबला, रॉड मागे घेताच वाक्प्रचार पुन्हा सुरू झाला.

"तुम्ही पाहिलेच असेल की बाहेरील कोणताही थोडासा हस्तक्षेप संवेदनशील ऊतींसाठी किती हानिकारक असतो," बोस म्हणाले. "पाहा; मी आता क्लोरोफॉर्म
देईन आणि नंतर एक अँटीडोट देईन."

क्लोरोफॉर्मच्या परिणामामुळे सर्व वाढ थांबली; अँटीडोट पुनरुज्जीवित करत होता. पडद्यावरील उत्क्रांतीवादी हावभावांनी मला "चित्रपट" कथानकापेक्षा जास्त उत्साहाने धरले. माझ्या साथीदाराने (येथे खलनायकाच्या भूमिकेत) फर्नच्या एका भागातून एक धारदार शस्त्र घुसवले; वेदना स्पास्मोडिक फडफडण्याद्वारे दर्शविल्या जात होत्या. जेव्हा त्याने देठातून अंशतः वस्तरा फिरवला तेव्हा सावली हिंसकपणे उत्तेजित झाली आणि नंतर मृत्यूच्या शेवटच्या विरामचिन्हाने स्वतःला शांत केले.

"प्रथम एका मोठ्या झाडाचे क्लोरोफॉर्मिंग करून, मी यशस्वी प्रत्यारोपण साध्य केले. सहसा, जंगलातील असे सम्राट हलवल्यानंतर खूप लवकर मरतात." जीवनरक्षक युक्ती सांगताना जगदीस आनंदाने हसले. "माझ्या नाजूक उपकरणाच्या आलेखांनी हे सिद्ध केले आहे की झाडांना रक्ताभिसरण प्रणाली असते; त्यांच्या रस हालचाली प्राण्यांच्या शरीराच्या रक्तदाबाशी जुळतात. रसाचा चढाव सामान्यतः प्रगत असलेल्या यांत्रिक आधारांवर स्पष्ट करता येत नाही, जसे की केशिका आकर्षण. क्रेस्कोग्राफद्वारे ही घटना जिवंत पेशींच्या क्रियाकलाप म्हणून सोडवली गेली आहे. पेरिस्टाल्टिक लाटा एका दंडगोलाकार नळीतून बाहेर पडतात जी झाडाच्या खाली पसरते आणि

"प्रत्यक्ष हृदयासारखे काम करते! आपण जितके खोलवर पाहतो तितकेच एकसमान योजना प्रत्येक स्वरूपाला बहुविध निसर्गात जोडते याचा पुरावा अधिक धक्कादायक बनतो."

द उत्तम शास्त्रज्ञ टोकदार ते दुसरा बोस वाद्य.

"मी तुम्हाला कथीलच्या तुकड्यावरील प्रयोग दाखवतो. धातूंमधील जीवनशक्ती उत्तेजनांना प्रतिकूल किंवा फायदेशीर प्रतिसाद देते. शाईच्या खुणा विविध प्रतिक्रिया नोंदवतील."

मी खूप तल्लीन होऊन, अणु रचनेच्या वैशिष्ट्यपूर्ण लहरी रेकॉर्ड करणारा आलेख पाहिला. प्राध्यापकांनी टिनवर क्लोरोफॉर्म लावला तेव्हा कंपनात्मक लेखन थांबले. धातू हळूहळू त्याच्या सामान्य स्थितीत परत येताच ते पुन्हा सुरू झाले. माझ्या साथीदाराने एक विषारी रसायन. डब्याच्या थरथरत्या टोकासोबत, सुई नाटकीयरित्या चार्टवर मृत्युदंडाची सूचना लिहिली.

"कात्री आणि यंत्रसामग्रीमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या स्टीलसारख्या धातूंना थकवा येतो आणि वेळोवेळी विश्रांती घेतल्यास त्यांची कार्यक्षमता पुन्हा प्राप्त होते हे बोस उपकरणांनी दाखवून दिले आहे. विद्युत प्रवाह किंवा जास्त दाबामुळे धातूंमधील जीवन-नाडी गंभीरपणे खराब होते किंवा अगदी विझते."

मी पाहिले आजूबाजूला द खोली येथे द असंख्य शोध, वक्तृत्वपूर्ण साक्ष च्या अ अथक चातुर्य.

"महाराज, तुमच्या अद्भुत यंत्रणेचा पुरेपूर वापर करून मोठ्या प्रमाणात कृषी विकासाला गती मिळत नाही हे खेदजनक आहे. वनस्पतींच्या वाढीवर विविध प्रकारच्या खतांचा प्रभाव दर्शविण्यासाठी त्यापैकी काहींचा वापर जलद प्रयोगशाळेतील प्रयोगांमध्ये करणे सोपे होणार नाही का?"

"तुम्ही बरोबर आहात. भावी पिढ्या बोस वाद्यांचे असंख्य उपयोग करतील. शास्त्रज्ञांना क्वचितच समकालीन बक्षीस माहित असते; सर्जनशील सेवेचा आनंद घेण्यासाठी ते पुरेसे आहे."

त्या अथक ऋषींबद्दल अखंड कृतज्ञतेच्या भावनेने मी निरोप घेतला. "त्यांच्या प्रतिभेची आश्चर्यकारक प्रजनन क्षमता कधी संपू शकते का?" मी विचार केला.

वर्षानुवर्षे यात कोणतीही घट झाली नाही. "रेझोनंट कार्डिओग्राफ" नावाचे एक गुंतागुंतीचे उपकरण शोधून काढल्यानंतर, बोस यांनी असंख्य भारतीय वनस्पतींवर व्यापक संशोधन केले. उपयुक्त औषधांचा एक प्रचंड, संशयास्पद फार्माकोपिया उघड
झाला. कार्डिओग्राफ एका अचूक अचूकतेने बनवला आहे ज्याद्वारे सेकंदाचा शंभरावा
भाग दर्शविला जातो. एक आलेख. रेझोनंट रेकॉर्ड वनस्पती, प्राणी आणि मानवांमध्ये असीम स्पंदने मोजतात रचना. महान वनस्पतिशास्त्रज्ञाने भाकीत केले की त्यांच्या कार्डिओग्राफच्या वापरामुळे प्राण्यांऐवजी वनस्पती.

"एका वनस्पती आणि प्राण्याला एकाच वेळी दिलेल्या औषधाच्या परिणामांच्या शेजारील रेकॉर्डिंगमुळे आश्चर्यकारक एकमत दिसून आले आहे," असे त्यांनी निदर्शनास आणून दिले.

"मानवामधील प्रत्येक गोष्ट वनस्पतीमध्ये पूर्वचित्रित केली गेली आहे. वनस्पतींवरील प्रयोग मानवी दुःख कमी करण्यास हातभार लावतील."

वर्षांनंतर बोसच्या अग्रगण्य वनस्पती शोधांना इतर शास्त्रज्ञांनी पुष्टी दिली. १९३८ मध्ये कोलंबिया विद्यापीठात केलेल्या कामाचे वृत्त द न्यू यॉर्क टाईम्सने खालीलप्रमाणे दिले:

गेल्या काही वर्षांत असे आढळून आले आहे की जेव्हा नसा संदेश प्रसारित करतात मेंदू आणि शरीराच्या इतर भागांमध्ये, लहान विद्युत आवेग निर्माण होत आहेत. हे आवेग नाजूक गॅल्व्हनोमीटरने मोजले गेले आहेत आणि आधुनिक प्रवर्धक उपकरणांनी लाखो वेळा मोठे केले आहेत. आतापर्यंत जिवंत प्राण्यांमध्ये किंवा माणसामध्ये मज्जातंतू तंतूंसोबत असलेल्या आवेगांच्या मार्गांचा अभ्यास करण्यासाठी कोणतीही समाधानकारक पद्धत आढळली नव्हती कारण या आवेगांचा प्रवास किती वेगाने होतो.

डॉ. के.एस. कोल आणि एच.जे. कर्टिस यांनी असे आढळून आले की गोल्डफिश बाउलमध्ये वारंवार वापरल्या जाणाऱ्या गोड्या पाण्यातील वनस्पती निटेलाच्या लांब एकल पेशी जवळजवळ एकल मज्जातंतू तंतूंसारख्याच असतात. शिवाय, त्यांना असे आढळून आले की निटेला तंतू उत्तेजित झाल्यावर, प्राण्यांमध्ये आणि मानवांमध्ये असलेल्या मज्जातंतू तंतूंप्रमाणेच वेग वगळता सर्व प्रकारे समान असलेल्या विद्युत लहरी प्रसारित करतात. वनस्पतीमधील विद्युत मज्जातंतू आवेग प्राण्यांमध्ये असलेल्यांपेक्षा खूपच मंद असल्याचे आढळून आले. म्हणूनच कोलंबियाच्या कामगारांनी मज्जातंतूंमध्ये विद्युत आवेगांच्या प्रवाहाचे स्लो मोशन फोटो काढण्यासाठी हा शोध घेतला.

अशाप्रकारे, मन आणि पदार्थाच्या अगदी सीमेजवळील बारकाईने संरक्षित रहस्ये उलगडण्यासाठी निटेला वनस्पती एक प्रकारचा रोझेटा दगड बनू शकते.

कवी रवींद्रनाथ टागोर हे भारताच्या आदर्शवादी शास्त्रज्ञाचे एक निष्ठावंत मित्र

होते. त्यांना उद्देशून या गोड बंगाली गायकाने खालील ओळी म्हटल्या: ८-६

हे साधू, त्या जुन्या स्तोत्राच्या प्रामाणिक
शब्दांत हाक मारा; " उठ! जागे व्हा!" आपल्या
शास्त्रीय ज्ञानाचा अभिमान बाळगणाऱ्या माणसाला
हाक मारा, निरर्थक विद्वत्तापूर्ण भांडणातून,
त्या मूर्ख बढाईखोराला निसर्गाच्या तोंडावर, या
विस्तृत पृथ्वीवर बाहेर येण्याचे आवाहन करा, तुमच्या विद्वानांच्या गटाला हाक मारा; तुमच्या अग्नीच्या यज्ञाभोवती एकत्र या.
त्या सर्वांना एकत्र येऊ द्या. आपला भारत,
आपली प्राचीन भूमी स्वतःकडे परत येवो.
अरे पुन्हा एकदा स्थिर कामाकडे, कर्तव्य
आणि भक्तीकडे, तिच्या समाधीकडे परत जा.
च्या प्रामाणिक ध्यान; द्या तिचे बसणे
पुन्हा एकदा निश्चल, लोभी, कलहरहित, शुद्ध, हे पुन्हा

एकदा तिच्या उंच आसनावर
आणि प्लॅटफॉर्म, शिक्षक च्या सर्व जमिनी.

8-1: "सर्व विज्ञान आहे अलौकिक किंवा अन्यथा पास दूर. वनस्पतिशास्त्र आहे आता मिळवणे द बरोबर सिद्धांत-द अवतार च्या ब्रह्मा हे सध्या नैसर्गिक इतिहासाचे पाठ्यपुस्तक असतील." - इमर्सन.

8-2: पासून द लॅटिन मूळ, क्रेसेर, ते वाढवा. च्या साठी त्याचे क्रेस्कोग्राफ आणि इतर शोध, बोस होते शूरवीर मध्ये १९१७.

8-3: द कमळ फूल आहे एक प्राचीन दैवी चिन्ह मध्ये भारत; त्याचे उलगडणे पाकळ्या सुचवा द विस्तार च्या द आत्मा; त्याच्या मूळ मातीतून त्याच्या शुद्ध
सौंदर्याची वाढ एक सौम्य आध्यात्मिक आश्वासन देते.

8-4: "सध्या, फक्त सर्वात कमी अपघातामुळेच भारत अमेरिकन महाविद्यालयीन विद्यार्थ्याच्या कक्षेत येतो. आठ विद्यापीठांमध्ये (हार्वर्ड, येल, कोलंबिया, प्रिन्सटन, जॉन्स हॉपकिन्स, पेनसिल्व्हेनिया, शिकागो आणि कॅलिफोर्निया) इंडोलॉजी किंवा संस्कृतचे अध्यापक आहेत, परंतु इतिहास, तत्वज्ञान, ललित कला, राज्यशास्त्र या विभागांमध्ये भारताचे प्रतिनिधित्व जवळजवळ अदृश्य आहे. समाजशास्त्र, किंवा कोणताही च्या द इतर विभाग च्या बौद्धिक अनुभव मध्ये कोणते, म्हणून आम्ही आहे पाहिले, भारत आहे मोठे योगदान दिले. परिणामी, आमचा असा विश्वास आहे की कोणताही अभ्यास विभाग, विशेषतः मानव्यशास्त्रात, कोणत्याही प्रमुख विद्यापीठे त्यांच्या विषयातील इंडिक टप्प्यांमध्ये योग्यरित्या प्रशिक्षित तज्ञाशिवाय पूर्णपणे सुसज्ज असू शकतात. आमचा विश्वास आहे की, तसेच, ते प्रत्येक कॉलेज कोणते लक्ष्य ते तयार करा त्याचे पदवीधर साठी बुद्धिमान काम मध्ये द जग कोणते आहे ते असणे त्यांचे ते राहतात मध्ये, आवश्यक आहे आहे चालू त्याचे कर्मचारी अ विद्वान सक्षम मध्ये द संस्कृती च्या "भारत." - अर्क पासून एक लेख द्वारे प्राध्यापक डब्ल्यू. नॉर्मन तपकिरी च्या द विद्यापीठ च्या पेनसिल्व्हेनिया कोणते दिसले मध्ये द मे, १९३९, समस्या च्या द बुलेटिन च्या द अमेरिकन कौन्सिल च्या शिकलो संस्था, ९०७ १५ वा सेंट, वॉशिंग्टन, डी. सी., २५ सेंट प्रत. हे समस्या (#२८) समाविष्ट आहे वर १०० "इंडिक स्टडीजसाठी मूलभूत .ग्रंथसूची" ची पाने

8-5: द अणु रचना च्या पदार्थ होते सुप्रसिद्ध ते द प्राचीन हिंदू. एक च्या द सहा प्रणाली च्या भारतीय तत्वज्ञान वैशेसिका आहे का, पासून द संस्कृत मूळ विसेसास , "अणु व्यक्तिमत्व." एक च्या द सर्वात पुढे वैसेसिका स्पष्टीकरण देणारे होते औलुक्य, ज्याला कानद असेही म्हणतात, "अणुभक्षक", सुमारे २८०० वर्षांपूर्वी जन्माला आला.

ईस्ट-वेस्ट मधील एका लेखात, वैशेषिक वैज्ञानिक ज्ञानाचा सारांश खालीलप्रमाणे देण्यात आला होता: "जरी आधुनिक 'अणु सिद्धांत' हा सामान्यतः विज्ञानाचा एक नवीन विकास मानला जात असला तरी, तो 'अणुभक्षक' कणदाने खूप पूर्वी उत्कृष्टपणे स्पष्ट केला होता. संस्कृत गुदद्वार 'अणु' असे योग्यरित्या भाषांतरित केले जाऊ शकते, नंतरच्या शब्दशः ग्रीक अर्थाने 'अणु' किंवा अविभाज्य. ईसापूर्व काळातील वैशेषिक ग्रंथांच्या इतर वैज्ञानिक स्पष्टीकरणांमध्ये (१) सुयांची हालचाल समाविष्ट आहे. दिशेने चुंबक, (२) द अभिसरण च्या पाणी मध्ये वनस्पती, (३) आकाश किंवा ईथर, निष्क्रिय आणि रचनाहीन, म्हणून अ आधार सूक्ष्म शक्तींचे प्रसारण करण्यासाठी, (४) इतर सर्व प्रकारच्या उष्णतेचे कारण म्हणून सौर अग्नि, (५) आण्विक बदलाचे कारण म्हणून उष्णता, (६) पृथ्वीच्या अणूंमध्ये असलेल्या गुणवत्तेमुळे

गुरुत्वाकर्षणाचा नियम - त्यांना त्यांची आकर्षक शक्ती देण्यासाठी किंवा खालच्या दिशेने ओढणे, (७) द गतिज निसर्ग च्या सर्व ऊर्जा; कार्यकारणभाव म्हणून नेहमी रुजलेले मध्ये एक खर्च च्या ऊर्जा किंवा पुनर्वितरण च्या हालचाल, (८) सार्वत्रिक विघटन माध्यमातून द विघटन च्या अणू, (९) द रेडिएशन च्या उष्णता आणि प्रकाश किरणे, अमर्याद लहान कण, सर्व दिशांना अकल्पनीय वेगाने पुढे जात आहेत ,(आधुनिक 'वैश्विक किरण' सिद्धांत)

.द सापेक्षता च्या वेळ आणि जागा)१०(

वैसेसिका नियुक्त केलेले द मूळ च्या द जग ते अणू, शाश्वत मध्ये त्यांचे " निसर्ग, म्हणजे, त्यांचे अंतिम वैशिष्ट्ये. हे अणूंना सतत कंपनशील गती असल्याचे अणू हा एक सूक्ष्म सौर आहे याचा... मानले जात असे. अलिकडच्या शोधात

प्रणाली होईल असणे नाही बातम्या ते द जुने वैसेसिका तत्वज्ञानी, WHO तसेच कमी केलेले वेळ ते त्याचे सर्वात दूरचा गणितीय " काळाच्या सर्वात लहान एककाचे (काल) वर्णन करून अणूला स्वतःच्या अवकाशाच्या एककातून जाण्यासाठी लागणारा ".कालावधी असे संकल्पनेचे वर्णन केले आहे

8-6: भाषांतरित पासून द बंगाली च्या रवींद्रनाथ टागोर, द्वारे मनमोहन घोष, मध्ये विश्व- भारती.

प्रकरण: ९

द आनंदी भक्त आणि त्याचे कॉस्मिक प्रणय

>

"लहान साहेब, कृपया असणे बसलेला. मी सकाळी बोलत आहे ते माझे दैवी आई."

मी शांतपणे मोठ्या विस्मयाने खोलीत प्रवेश केला. गुरु महाशयांच्या देवदूतीय रूपाने मला खूपच चकित केले. रेशमी पांढरी दाढी आणि मोठ्या तेजस्वी डोळ्यांसह, ते पवित्रतेचे अवतार वाटत होते. त्याच्या वर उचललेल्या हनुवटी आणि जोडलेल्या हातांनी मला जाणवले की त्याच्या भक्तीमध्ये माझ्या पहिल्या भेटीने त्याला अस्वस्थ केले होते.

त्याच्या साध्या अभिवादनाच्या शब्दांनी माझ्या स्वभावावर आतापर्यंत अनुभवलेल्या सर्वात हिंसक परिणामाचे दर्शन घडवले. माझ्या आईच्या मृत्यूचे कटू वियोग हे मला सर्व दुःखाचे माप वाटले होते. आता माझ्या दैवी आईपासून वियोगाचे दुःख आत्म्याला एक अवर्णनीय यातना देत होते. मी विव्हळत जमिनीवर कोसळलो.

"लहान साहेब, शांत स्वतः!" द संत होते सहानुभूतीने व्यथित.

समुद्राच्या उजाड भागात सोडून दिलेले असताना, मी माझ्या बचावाचा एकमेव

तराफा म्हणून त्याचे पाय धरले. "पवित्र स्वामी, तुमची मध्यस्थी! दैवी आईला

विचारा की तिच्या दृष्टीत मला काही कृपा वाटते का!"

हे वचन देणे आहे एक नाही सहज बहाल केलेले; द मास्टर होते मर्यादित ते शांतता.

मला शंका नाही की गुरु महाशय विश्वमातेशी जवळून संवाद साधत होते. संतांच्या निर्दोष नजरेला या क्षणीही माझे डोळे अंध होते हे जाणणे खूप अपमानास्पद होते. निर्लज्जपणे त्यांचे पाय धरून, त्यांच्या सौम्य विनवण्यांना बहिरे होऊन, मी त्यांच्या मध्यस्थी कृपेसाठी त्यांना वारंवार प्रार्थना केली.

"मी तुमची विनंती प्रियकराकडे करेन." गुरुच्या आत्मसमर्पणात मंद, करुणामय हास्य आले.

काय पॉवर मध्ये त्या काही शब्द, ते माझे असणे पाहिजे माहित आहे सोडणे पासून त्याचे वादळी निर्वासन?

"साहेब, तुमचे वचन लक्षात ठेवा! मी लवकरच तिच्या संदेशासाठी परत येईन!" काही क्षणांपूर्वी दुःखाने रडणाऱ्या माझ्या आवाजात आनंदी आशेचा आवाज घुमला.

लांब पायऱ्या उतरताना, मी आठवणींनी भारावून गेलो. ५० अमहर्स्ट स्ट्रीटवरील हे घर, आता मास्टर महाशयांचे निवासस्थान, एकेकाळी माझे कुटुंबाचे घर होते, माझ्या आईच्या मृत्युचे दृश्य. येथे माझे मानवी हृदय त्या गायब झालेल्या आईसाठी तुटले होते; आणि आज येथे माझा आत्मा दैवी आईच्या अनुपस्थितीमुळे वधस्तंभावर खिळल्यासारखा झाला होता. पवित्र भिंती, माझ्या वेदनादायक दुखापतींचे आणि अंतिम उपचारांचे मूक साक्षीदार!

गुरपार रोडवरील माझ्या घरी परतताना माझी पावले उत्सुकतेने वाट पाहत होती. माझ्या छोट्याशा अटारीच्या एकांतवासात मी रात्री दहा वाजेपर्यंत ध्यानात होतो. उबदार भारतीय रात्रीचा अंधार अचानक एका अद्भुत दृश्याने उजळून निघाला.

वैभवाने नमस्कार केलेली, दैवी आई माझ्यासमोर उभी राहिली. तिचा चेहरा, कोमलतेने हसत होता, तो स्वतःच सौंदर्य होता.

"नेहमी आहे मी प्रेम केले तू! कधी करेल मी प्रेम तू!"

द स्वर्गीय टोन स्थिर वाजणे मध्ये द हवा, ती गायब झाले.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी गुरु महाशयांना भेटायला गेलो तेव्हा सूर्य अगदीच शिष्टाचाराच्या कोनात उगवला होता. हृदयस्पर्शी आठवणींच्या घरात जिना चढून मी त्यांच्या चौथ्या मजल्यावरील खोलीत पोहोचलो. बंद दाराचा कडी कापडाने गुंडाळलेला होता; मला असे वाटले की संत एकांतवास इच्छितात. मी उतरणीवर निर्भयपणे उभा असताना, गुरुच्या स्वागताच्या हाताने दार उघडले. मी त्यांच्या पवित्र चरणांजवळ गुडघे टेकले. खेळकर मूडमध्ये, मी माझ्या चेहऱ्यावर एक गंभीर मुखवटा घातला होता, दैवी आनंद लपवत होतो.

"साहेब, मी तुमच्या संदेशासाठी खूप लवकर आलो आहे, कबूल करतो!. प्रिय आईने माझ्याबद्दल काही सांगितले का?"

"शरारती थोडे साहेब!"

नाही दुसरा टिप्पणी होईल तो बनवा. वरवर पाहता माझे गृहीत धरले गुरुत्वाकर्षण होते प्रभावहीन.

"का तर गूढ, तर टाळाटाळ करणारा? करा संत कधीही नाही बोलणे स्पष्टपणे?" कदाचित मी होते अ थोडे चिथावणी दिली.

"तुम्हाला माझी परीक्षा घ्यायची आहे का?" त्याचे शांत डोळे समजुतीने भरलेले
होते. "काल रात्री दहा वाजता सुंदर आईकडून तुम्हाला मिळालेल्या आश्वासनात मी आज सकाळी एक शब्दही जोडू शकेन का?"

माझ्या आत्म्याच्या प्रवाहाच्या दारांवर गुरु महाशयांचे नियंत्रण होते: मी
पुन्हा त्यांच्या चरणी लोटांगण घातले. पण यावेळी माझे अश्रू भूतकाळातील वेदनांमुळे नव्हे तर आनंदाने वाहत होते.

"तुम्हाला वाटतं का की तुमच्या भक्तीने अनंत दयेला स्पर्श केला नाही? देवाचे मातृत्व, ज्याची तुम्ही मानवी आणि दैवी अशा दोन्ही रूपांमध्ये पूजा केली आहे, ती तुमच्या सोडून दिलेल्या आक्रोशाला उत्तर देण्यास कधीही अपयशी ठरू शकत नाही."

हे साधे संत कोण होते, ज्यांच्या वैश्विक आत्म्याला केलेल्या छोट्याशा विनंतीलाही गोड संमती मिळाली? जगात त्यांची भूमिका नम्र होती, जी मी ओळखत असलेल्या सर्वात महान नम्र माणसाला शोभते. या अमहर्स्ट स्ट्रीट हाऊसमध्ये,

मास्टर महाशय

९-१ मुलांसाठी एक लहान हायस्कूल चालवले. त्याच्या तोंडून एकही
शिक्षेचा शब्द निघाला नाही; कोणताही नियम आणि षड्यंत्र त्याच्या शिस्तीचे रक्षण करत नव्हते. या साध्या वर्गात खरोखरच उच्च गणित शिकवले जात होते आणि पाठ्यपुस्तकांमध्ये प्रेमाचे रसायनशास्त्र नव्हते. त्याने अभेद्य उपदेशांऐवजी

आध्यात्मिक संसर्गाद्वारे आपले ज्ञान पसरवले.
दैवी आईबद्दलच्या अतूट उत्कटतेने ग्रासलेल्या या संताला मुलापेक्षा बाह्य आदराची आवश्यकता नव्हती.

"मी तुमचा गुरु नाही; तो थोड्या वेळाने येईल," तो मला म्हणाला. "त्यांच्या मार्गदर्शनाद्वारे, प्रेम आणि भक्तीच्या बाबतीत तुम्हाला मिळालेले ईश्वरीय अनुभव त्याच्या अगाध ज्ञानात रूपांतरित होतील."

दररोज दुपारी मी अमहर्स्ट स्ट्रीटवर स्वतःला घेऊन जायचो. मी गुरु महाशयांचा दिव्य प्याला शोधत असे, इतका भरलेला की त्याचे थेंब दररोज माझ्या अस्तित्वावर वाहत असत. यापूर्वी मी कधीही पूर्ण आदराने नतमस्तक झालो नव्हतो; आता गुरु महाशयांनी पवित्र केलेल्या त्याच भूमीवर चालणे हा एक अतुलनीय भाग्य वाटतो.

"साहेब, मी खास तुमच्यासाठी बनवलेला हा चंपकचा हार घाला." मी एका संध्याकाळी माझ्या हातात फुलांची साखळी घेऊन पोहोचलो. पण लाजून तो दूर गेला आणि वारंवार तो सन्मान नाकारत राहिला. लक्षात आले. माझे मन दुखावले, त्याने शेवटी हसून संमती दिली.

"आपण दोघेही मातेचे भक्त असल्याने, तुम्ही या शारीरिक मंदिरात माळ घालू शकता, तिच्या आत राहणाऱ्याला अर्पण म्हणून." त्याच्या विशाल स्वभावात कोणत्याही अहंकारी विचारांना स्थान मिळू शकेल अशी जागा नव्हती.

दोन भाऊ ऑफ थेरेस न्यूमन
मी उभे राहा सह त्यांना मध्ये कोन्नर्सरूथ, बव्हेरिया.

मास्टर महाशय
कधी तल्लीन मध्ये त्याचे आनंदी वैश्विक प्रणय.

"चला उद्या आपण माझ्या गुरूंनी कायमचे पवित्र केलेल्या दक्षिणेश्वर
मंदिरात जाऊया." गुरु महाशय हे ख्रिस्तासारखे गुरु श्री रामकृष्ण परमहंस
यांचे शिष्य होते.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी चार मैलांचा प्रवास गंगेच्या बोटीने झाला. आम्ही कालीच्या नऊ घुमट असलेल्या मंदिरात प्रवेश केला, जिथे देवी माता आणि शिव यांच्या मूर्ती एका जळत्या चांदीच्या कमळावर विसावल्या आहेत, ज्याच्या हजारो पाकळ्या काळजीपूर्वक कोरल्या आहेत. गुरु महाशय मंत्रमुग्धतेने तेजस्वी झाले होते. ते प्रियेसोबतच्या त्यांच्या अतुलनीय प्रणयात मग्न होते. जेव्हा ते तिचे नाव जपत होते, तेव्हा माझे आनंदित हृदय हजारो तुकड्यांमध्ये विखुरलेले दिसत होते.

आम्ही नंतर पवित्र परिसरातून फिरलो, चिंचेच्या बागेत थांबलो. या झाडातून निघणारा मान्ना हा स्वामी महाशय देत असलेल्या स्वर्गीय अन्नाचे प्रतीक होता. त्यांचे दिव्य आवाहन चालूच होते. मी गुलाबी पंख असलेल्या चिंचेच्या फुलांमध्ये गवतावर स्थिरपणे बसलो होतो. शरीरापासून तात्पुरते अनुपस्थित राहून, मी एका अलौकिक भेटीत उंच भरारी घेतली.

पवित्र गुरूसोबत दक्षिणेश्वरला झालेल्या अनेक तीर्थयात्रेपैकी ही पहिलीच होती. त्यांच्याकडून मी आईच्या रूपात किंवा दैवी दयेत देवाची गोडवा शिकलो. बालसुलभ संताला पित्याच्या रूपात किंवा दैवी न्यायात फारसे आकर्षण वाटले नाही. कठोर, कठोर, गणितीय निर्णय परके होते. त्याच्या सौम्य स्वभावाला.

"तो स्वर्गातील देवदूतांसाठी पृथ्वीवरील एक नमुना म्हणून काम करू शकतो!" एके दिवशी त्याच्या प्रार्थनेकडे पाहून मी प्रेमाने विचार केला. निंदा किंवा टीकेचा श्वास न घेता, त्याने आदिम पवित्रतेशी परिचित असलेल्या डोळ्यांनी जगाचे निरीक्षण केले. त्याचे शरीर, मन, वाणी आणि कृती त्याच्या आत्म्याच्या साधेपणाशी

सहजतेने सुसंगत होत्या.

"माझ्या स्वामींनी मला तसे सांगितले." वैयक्तिक प्रतिपादनापासून दूर जाऊन, संतांनी कोणत्याही ऋषी उपदेशाचा शेवट या अचल श्रद्धांजलीने केला. श्रीरामकृष्णांशी त्यांची ओळख इतकी खोल होती की गुरु महाशयांनी

जास्त काळ विचारात घेतलेले त्याचे विचार म्हणून त्याचे स्वतःचे.

एका संध्याकाळी हातात हात घालून, मी आणि संत त्यांच्या शाळेच्या चौकातून फिरत होतो. एका गर्विष्ठ ओळखीच्या व्यक्तीच्या आगमनाने माझा आनंद कमी झाला, ज्याने आम्हाला दीर्घ भाषणाचे ओझे दिले.

"मला दिसतंय की हा माणूस तुम्हाला आवडत नाही." संताने मला सांगितलेली कुजबुज त्या अहंकारी माणसाला ऐकू आली नाही, जो त्याच्या स्वतःच्या एकपात्री प्रयोगाने मंत्रमुग्ध झाला होता. "मी याबद्दल दैवी आईशी बोललो आहे; तिला आमची दुःखद परिस्थिती कळते. आपण त्या लाल घराकडे पोहोचताच, तिने त्याला आणखी तातडीच्या कामाची आठवण करून देण्याचे वचन दिले आहे."

माझे डोळे तारणाच्या जागेवर चिकटले होते. लाल दरवाजाजवळ पोहोचल्यावर, तो माणूस बेफिकीरपणे वळला आणि निघून गेला, त्याचे वाक्य पूर्ण केले नाही किंवा निरोपही दिला नाही. हल्ला झालेल्या हवेला शांती मिळाली.

दुसऱ्या दिवशी मी हावडा रेल्वे स्थानकाजवळ एकटाच चालत असताना आढळलो. मी एका मंदिराजवळ क्षणभर उभा राहिलो आणि ढोल-तारा वाजवणाऱ्या पुरुषांच्या एका लहान गटावर शांतपणे टीका केली, जे जोरजोरात मंत्रोच्चार करत होते.

"ते यांत्रिक पुनरावृत्तीमध्ये किती निष्काम भावनेने प्रभूचे दैवी नाव वापरतात," मी विचार केला. गुरु महाशयांच्या जलद आगमनाने माझी नजर आश्चर्यचकित झाली. "महाराज, तुम्ही इथे कसे आलात?"

संताने माझ्या प्रश्नाकडे दुर्लक्ष करून माझ्या विचाराचे उत्तर दिले. "छोट्या साहेब, हे खरे नाही का की प्रियकराचे नाव सर्वांच्या ओठातून गोड वाटते, मग ते अज्ञानी असो वा ज्ञानी?" त्याने प्रेमाने माझा हात फिरवला; मी स्वतःला त्याच्या जादूच्या गालिच्यावर दयाळू उपस्थितीत वाहून नेलेले आढळले.

"तुम्हाला काही बायोस्कोप पहायचे आहेत का?" एका दुपारी मास्टर महाशयांनी विचारलेला हा प्रश्न गूढ करणारा होता; तेव्हा भारतात हा शब्द चित्रपटांसाठी वापरला जात होता. मी सहमत झालो, कोणत्याही परिस्थितीत त्यांच्या सहवासात राहण्यास आनंद झाला. एका जलद चालण्याने आम्हाला कलकत्त्यासमोरील बागेत आणले. विद्यापीठ. माझ्या सोबत्याने सोनेरीघी किंवा तलावाजवळील एका बाकाकडे इशारा केला.

"चला आपण इथे काही मिनिटे बसूया. जेव्हा जेव्हा मी पाण्याचा विस्तार पाहतो तेव्हा माझे गुरु मला ध्यान करायला सांगत असत. येथे त्याची शांतता आपल्याला देवाच्या विशाल शांततेची आठवण करून देते. जसे सर्व गोष्टी पाण्यात प्रतिबिंबित होऊ शकतात, तसेच संपूर्ण विश्व हे वैश्विक मनाच्या सरोवरात प्रतिबिंबित होते. असे माझे गुरुदेव नेहमी म्हणायचे."

लवकरच आम्ही एका विद्यापीठाच्या हॉलमध्ये प्रवेश केला जिथे एक व्याख्यान चालू होते. ते खूपच कंटाळवाणे वाटले, जरी कधीकधी कंदील स्लाईड चित्रांमुळे ते वेगवेगळे होते, तितकेच रसहीन.

"तर मग हा असाच बायोस्कोप आहे जो गुरुजी मला दाखवू इच्छित होते!" माझा विचार अधीर झाला, तरीही मी माझ्या चेहऱ्यावर कंटाळा दाखवून संताला दुखावणार नाही. पण तो गुप्तपणे माझ्याकडे झुकला.

"मला कळतंय, लहान साहेब, तुम्हाला हे बायोस्कोप आवडत नाहीये. मी ते दिव्य आईला सांगितलं आहे; तिला आम्हा दोघांबद्दल पूर्ण सहानुभूती आहे. ती मला सांगते की आता विजेचे दिवे बंद होतील आणि खोलीतून बाहेर पडण्याची संधी मिळेपर्यंत ते पुन्हा लावले जाणार नाहीत."

त्यांचा कुजबुज संपताच, सभागृह अंधारात बुडाले. प्राध्यापकांचा कर्कश आवाज आश्चर्याने शांत झाला आणि नंतर ते म्हणाले, "या सभागृहाची विद्युत व्यवस्था सदोष असल्याचे दिसते." तोपर्यंत, मास्टर महाशय आणि मी सुरक्षितपणे उंबरठा ओलांडून आलो होतो. कॉरिडॉरमधून मागे वळून पाहिल्यावर मला दिसले की आमच्या हौतात्म्याचे दृश्य पुन्हा प्रकाशित झाले होते.

"छोट्या साहेब, तुम्ही त्या बायोस्कोपमध्ये निराश झालात,

९-२ "पण मला वाटतं तुला
वेगळं आवडेल." मी आणि संत विद्यापीठाच्या इमारतीसमोरील फूटपाथवर उभे होतो. त्यांनी हळूवारपणे माझ्या छातीवर हृदयाचा आघात केला.

एक परिवर्तनकारी शांतता पसरली. ज्याप्रमाणे आधुनिक "टॉकीज" ध्वनीयंत्र बिघडल्यावर ऐकू येत नाहीत अशा चित्रपट बनतात, त्याचप्रमाणे दैवी हाताने, एखाद्या विचित्र चमत्काराने, पृथ्वीवरील गजबज दाबली. पादचारी तसेच जाणाऱ्या ट्रॉली कार, मोटारगाड्या, बैलगाड्या आणि लोखंडी चाकांच्या गाड्या सर्व आवाजहीन प्रवासात होते. जणू काही सर्वव्यापी डोळा असल्याने, मी माझ्या मागे आणि प्रत्येक बाजूला समोरच्या दृश्यांइतकेच सहज पाहिले. कलकत्त्याच्या त्या छोट्याशा भागात क्रियाकलापांचा संपूर्ण देखावा माझ्यासमोरून आवाज न होता गेला. राखेच्या पातळ थराखाली मंदावलेल्या आगीच्या तेजाने, एक मंद प्रकाशमानता विहंगम दृश्यात पसरली.

माझे स्वतःचे शरीर अनेक सावल्यांपैकी एकापेक्षा जास्त काही वाटत नव्हते, जरी ते गतिहीन होते, तर इतर सावल्या शांतपणे इकडे तिकडे उडत होत्या. माझे मित्र असलेले अनेक मुले जवळ आले आणि पुढे गेले; जरी त्यांनी माझ्याकडे थेट पाहिले असले तरी ते ओळखता येत नव्हते.

त्या अनोख्या मधुराणीने मला एक अवर्णनीय आनंद दिला. मी एका आनंदाच्या झऱ्यातून खोलवर पाणी प्यायलो. अचानक माझ्या छातीवर गुरु महाशयांचा आणखी एक मऊ आघात झाला. जगाचा गोंधळ माझ्या अनिच्छेने कानांवर आदळला. मी डगमगलो, जणू काही एखाद्या भयानक स्वप्नातून कठोरपणे जागा झालो आहे. अलौकिक वाइन माझ्या आवाक्याबाहेर गेला.

"छोट्या साहेब, तुम्हाला तुमच्या आवडीचा दुसरा बायोस्कोप सापडला हे मी पाहतोय." संत हसत होते; मी त्यांच्यासमोर जमिनीवर कृतज्ञतेने पडू लागलो. "तुम्ही आता माझ्याशी असे करू शकत नाही; तुम्हाला माहिती आहे की देव तुमच्या मंदिरातही आहे! मी तुमच्या हातांनी दैवी आईला माझे पाय स्पर्श करू देणार नाही!"

गर्दीच्या फुटपाथवरून आम्ही निघून जाताना जर कोणी त्या साधेपणाच्या मालकाला आणि मला पाहिले, तर पाहणाऱ्याला नक्कीच आम्हाला नशेत असल्याचा संशय आला असेल. मला असे वाटले की पडणाऱ्या सावल्या संध्याकाळ देवाच्या सहानुभूतीने मातलेली होती. रात्रीच्या बेहोशपणातून जेव्हा अंधार परत आला, माझ्या आनंदी मनःस्थितीशिवाय मी एका नवीन सकाळचा सामना केला. पण स्मृतीत कायमचे कोरले गेले आहे ते म्हणजे दैवी माता-गुरू महाशयांचा सराफिक पुत्र!

त्यांच्या दयाळूपणाला न्याय देण्यासाठी कमकुवत शब्दांचा वापर करण्याचा प्रयत्न करताना, मला आश्चर्य वाटते की गुरु महाशय आणि माझ्या मार्गावर आलेल्या खोल दृष्टी असलेल्या संतांपैकी इतरांना हे माहित होते का की काही वर्षांनंतर, एका पाश्चात्य

देशात, मी त्यांच्या दैवी भक्त म्हणून जीवनाबद्दल लिहित असेन. त्यांचे पूर्वज्ञान मला किंवा माझ्यासोबत आतापर्यंत पोहोचलेल्या वाचकांना आश्चर्यचकित करणार नाही अशी मला आशा आहे.

9-1: हे आहेत आदरयुक्त शीर्षके द्वारे कोणते तो होते नेहमीप्रमाणे संबोधित केले. त्याचे नाव होते महेंद्र नाथ गुप्ता; तो त्यांच्या साहित्यकृतींवर फक्त "एम" अशी स्वाक्षरी केली.

9-2: द ऑक्सफर्ड इंग्रजी शब्दकोश देते, म्हणून दुर्मिळ, हे व्याख्या च्या

बायोस्कोप: अ दृश्य च्या जीवन; ते कोणते देते असे अ पहा. गुरु महाशयांनी

शब्दाची निवड केली हे विचित्रपणे योग्य होते.

प्रकरण: १०

मी भेटा माझे गुरुजी, श्री युक्तेश्वर

"देवावरील श्रद्धा कोणताही चमत्कार घडवू शकते, अभ्यासाशिवाय परीक्षा उत्तीर्ण होणे." मी तिरस्काराने उचललेले पुस्तक एका रिकामे क्षणात बंद केले.

"लेखकाचा अपवाद त्याच्या पूर्ण अविश्वासाचे दर्शन घडवतो," मी विचार केला. "बिचाऱ्या माणसा, त्याला मध्यरात्रीच्या तेलाबद्दल खूप आदर आहे!"

स्नानघाटांवरील एकांत ठिकाणी वर्गात जाण्यापेक्षा कमी वेळा गेलो. शेजारील स्मशानभूमी, विशेषतः रात्रीच्या वेळी भयानक, विचारात घेतलेले अत्यंत आकर्षक द्वारे द योगी. तो WHO होईल शोधा द अमर सार आवश्यक आहे काही न सजवलेल्या कवट्या पाहून निराश होऊ नका. विविध हाडांच्या अंधकारमय निवासस्थानात मानवी अपुरेपणा स्पष्ट होतो. त्यामुळे माझे मध्यरात्रीचे जागरण त्या विद्वानांपेक्षा वेगळे स्वरूपाचे होते.

हिंदू हायस्कूलमधील अंतिम परीक्षेचा आठवडा जवळ येत होता. कबरेच्या छावण्यांप्रमाणे, प्रश्नार्थक काळ एका सुप्रसिद्ध दहशतीला प्रेरित करतो. तरीही माझे मन शांत होते. भूतांना तोंड देत, मी व्याख्यानगृहांमध्ये न सापडणारे ज्ञान बाहेर काढत होतो. पण त्यात स्वामी प्रणवनंद यांच्या कलेचा अभाव होता, जे एकाच वेळी दोन ठिकाणी सहजपणे प्रकट झाले. माझी शैक्षणिक कोंडी स्पष्टपणे अनंत कल्पकतेची बाब होती. हा माझा तर्क होता, जरी अनेकांना तो अतार्किक वाटतो. भक्ताची अतार्किकता संकटात देवाच्या अस्थिरतेच्या हजारो अवर्णनीय प्रात्यक्षिकांमधून उगम पावते.

"नमस्कार, मुकुंदा! आजकाल मला तुझी झलकच मिळत नाही!" एका दुपारी गुरपार रोडवर एका वर्गमित्राने मला भेट दिली.

"नमस्कार, नांटू! शाळेत माझ्या अदृश्यतेमुळे मी तिथे खरोखरच एका विचित्र स्थितीत

सापडलो आहे." त्याच्या मैत्रीपूर्ण नजरेखाली मी स्वतःचे ओझे कमी केले.

नांटू, WHO होते अ हुशार विद्यार्थी, हसले मनापासून; माझे परिस्थिती होते नाही शिवाय अ कॉमिक

पैलू.

"तू आहेत पूर्णपणे अप्रस्तुत साठी द अंतिम फेरी! मी समजा ते आहे वर ते मी ते मदत तू!"

त्या साध्या शब्दांनी माझ्या कानापर्यंत दैवी आश्वासन पोहोचवले; मी उत्सुकतेने माझ्या मित्राच्या घरी गेलो. त्याने प्रशिक्षकांनी ठरवू शकणाऱ्या विविध समस्यांवर उपायांची माहिती दयाळूपणे दिली.

"हे प्रश्न म्हणजे अनेक विश्वासू मुलांना परीक्षेच्या जाळ्यात अडकवण्याचे आमिष आहेत. माझी उत्तरे लक्षात ठेव, आणि तू कोणत्याही दुखापतीशिवाय सुटशील."

मी निघालो तेव्हा रात्र बरीच निघून गेली होती. अनाठायी पांडित्याने भरलेल्या माझ्या मनात, पुढील काही कठीण दिवसांपर्यंत ते तसेच राहावे अशी मी श्रद्धापूर्वक प्रार्थना केली. नांटूने मला माझ्या विविध विषयांचे प्रशिक्षण दिले होते पण काळाच्या ओघात तो माझा संस्कृतचा अभ्यासक्रम विसरला होता. मी देवाला त्याच्या देखरेखीची आठवण करून दिली.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी एका छोट्याशा चालायला निघालो, माझ्या नवीन ज्ञानाला

पावलांच्या तालात आत्मसात करत. कोपऱ्यातील एका झाडीतून मी एक छोटासा मार्ग काढत

असताना, माझी नजर काही मोकळ्या छापील पत्रकांवर पडली. एका विजयी झेपने ते

संस्कृत श्लोक असल्याचे सिद्ध केले. माझ्या अडखळत्या अर्थ लावण्यात मी मदतीसाठी

एका पंडिताकडे गेलो. त्याच्या समृद्ध आवाजाने हवेत प्राचीन जिभेचे धारहीन, मधुर

सौंदर्य भरले. १०-१

"हे अपवादात्मक श्लोक तुमच्या संस्कृत परीक्षेत मदत करू शकत नाहीत." त्या विद्वानाने त्यांना संशयाने फेटाळून लावले.

पण त्या विशिष्ट कवितेशी परिचित झाल्यामुळे मी दुसऱ्या दिवशी संस्कृत परीक्षा उत्तीर्ण होऊ शकलो. नांटूने दिलेल्या विवेकी मदतीमुळे, मी माझ्या इतर सर्व विषयांमध्ये यशासाठी किमान ग्रेड देखील मिळवला.

मी माझे वचन पाळले आणि माझा माध्यमिक अभ्यासक्रम पूर्ण केला याबद्दल वडिलांना आनंद झाला. नांटूला भेट देताना आणि कचऱ्याने भरलेल्या जागेच्या अनियमित मार्गावरून चालताना ज्यांचे एकमेव मार्गदर्शन मला मिळाले, त्या प्रभूबद्दल माझी कृतज्ञता होती. माझ्या बचावासाठी त्यांनी केलेल्या वेळेवरच्या रचनेला त्यांनी खेळकरपणे दुहेरी अभिव्यक्ती दिली होती.

मला ते टाकून दिलेले पुस्तक सापडले ज्याच्या लेखकाने परीक्षा हॉलमध्ये देवाची प्राथमिकता नाकारली होती. माझ्या स्वतःच्या मूक टिप्पणीवर मी हसू आवरू शकलो नाही:

"जर मी त्याला सांगितले की मृतदेहांमध्ये दैवी ध्यान हा हायस्कूल डिप्लोमा मिळवण्याचा एक छोटा मार्ग आहे तर त्यामुळे त्याच्या गोंधळात आणखी भर पडेल!"

१०-२ सोबत मी बनारसमधील महामंडळ आश्रमात सामील होण्याचे आणि तिथल्या आध्यात्मिक

शिस्तीचा स्वीकार करण्याचे ठरवले.

एका सकाळी माझ्या कुटुंबापासून वेगळे होण्याच्या विचाराने मला एक उजाडपणा आला. आईच्या निधनानंतर, माझे दोन धाकटे भाऊ, सानंदा आणि

साधनेत अनेक दृश्ये होती.

१०-३ दोन तासांच्या अश्रूंच्या पूरानंतर, मला एका

विशिष्ट रसायनशास्त्रीय क्लीन्सरने जणू काही बदललेले वाटले. सर्व जोड

१०-४
नाहीसे झाले; मित्रांचा मित्र म्हणून देवाला शोधण्याचा माझा संकल्प माझ्या आत दगडासारखा स्थिरावला. मी माझ्या प्रवासाची तयारी लवकर पूर्ण केली.

"मी एक शेवटची विनंती करतो." मी शेवटचा आशीर्वाद घेण्यासाठी त्यांच्यासमोर उभा असताना वडील दुःखी झाले. "मला आणि तुमच्या दुःखी भावांना आणि बहिणींना सोडू नका."

"पूज्य पित्या, मी तुमच्यावरील माझे प्रेम कसे सांगू! पण त्याहूनही मोठे माझे प्रेम स्वर्गीय पित्यावर आहे, ज्याने मला पृथ्वीवर एका परिपूर्ण पित्याची देणगी दिली आहे. मला जाऊ द्या, म्हणजे मी कधीतरी अधिक दैवी समज घेऊन परत येईन."

पालकांच्या अनिच्छेने, मी बनारसमध्ये असलेल्या जितेंद्रसोबत आश्रमात जाण्यासाठी निघालो. माझ्या आगमनानंतर तरुण स्वामी, दयानंद यांनी माझे स्वागत केले. उंच आणि पातळ, विचारशील स्वभावाचे, त्यांनी मला अनुकूलपणे प्रभावित केले. त्यांच्या गोऱ्या चेहऱ्यावर बुद्धासारखे शांतता होती.

माझ्या नवीन घरात एक अटारी होती, जिथे मी सकाळ आणि सकाळचे तास घालवू शकलो याचा मला आनंद झाला. आश्रमातील सदस्यांना, ज्यांना ध्यान पद्धतींबद्दल फारसे माहिती नव्हते, त्यांनी विचार केला की मी माझा संपूर्ण वेळ संघटनात्मक कर्तव्यांमध्ये घालवावा. त्यांच्या कार्यालयात दुपारच्या कामाबद्दल त्यांनी माझे कौतुक केले.

"देवाला इतक्या लवकर पकडण्याचा प्रयत्न करू नकोस!" एका सहकारी रहिवाशाने केलेली ही थट्टा माझ्या एका अटारीकडे लवकर निघालो. मी दयानंदकडे गेलो, गंगेकडे पाहणाऱ्या त्याच्या लहानशा गर्भगृहात व्यस्त होतो.

"स्वामीजी,

१०-५ मला इथे काय आवश्यक आहे ते समजत नाही. मी देवाचे थेट दर्शन घेऊ
इच्छितो. त्याच्याशिवाय, मी संलग्नता, पंथ किंवा चांगल्या कामांच्या कामगिरीवर समाधानी राहू शकत नाही."

नारिंगी वस्त्र परिधान केलेल्या त्या धर्मगुरूने मला प्रेमाने एक थाप
दिली. एक विनोदी टीका करत त्यांनी जवळच्या काही शिष्यांना ताकीद दिली. "मुकुंदाला त्रास देऊ नका. तो आपले मार्ग शिकेल."

मी नम्रपणे माझा संशय लपवला. विद्यार्थी त्यांच्या शिक्षेला जास्त
वाकले नाहीत, खोलीतून निघून गेले. दयानंदांकडे माझ्यासाठी आणखी काही
शब्द होते.

"मुकुंदा, मला दिसतंय तुझे वडील तुला नियमितपणे पैसे पाठवत आहेत. कृपया ते त्यांना परत कर; तुला इथे काहीही नको आहे. तुझ्या शिस्तीसाठी दुसरा आदेश अन्नाशी संबंधित आहे. भूक लागली तरी ते सांगू नकोस."

माझ्या डोळ्यात भूक चमकत होती की नाही हे मला माहित नव्हते. मला भूक लागली आहे हे मला चांगलेच माहित होते. पहिल्या आश्रमातील जेवणाची वेळ दुपारी बारा वाजता होती.

माझ्या स्वतःच्या घरी मला रात्री नऊ वाजता मोठा नाश्ता करण्याची सवय झाली होती.

तीन तासांचे अंतर दररोज अधिकाधिक अखंड होत गेले. दहा मिनिटांच्या उशिरा स्वयंपाक्याला मी फटकारू शकत असे ते कलकत्त्याचे वर्ष गेले. आता मी माझी भूक नियंत्रित करण्याचा प्रयत्न केला; एके दिवशी मी चोवीस तासांचा उपवास केला. दुप्पट उत्साहाने मी पुढच्या दुपारची वाट पाहत होतो.

"ज्ञानंदजींची ट्रेन उशिरा आली आहे; ते येईपर्यंत आपण जेवणार नाही." जितेंद्रने मला ही भयानक बातमी सांगितली. दोन आठवड्यांपासून अनुपस्थित असलेल्या स्वामींच्या स्वागतासाठी अनेक स्वादिष्ट पदार्थ तयार होते. एक मधुर सुगंध वातावरणात भरून गेला. दुसरे काही अर्पण नाही, कालच्या उपवासाच्या कामगिरीबद्दल अभिमान बाळगण्याशिवाय दुसरे काय गिळता येईल?

"प्रभु, ट्रेन लवकर चालवा!" मला वाटले की, ज्या प्रतिबंधाने दयानंदांनी मला शांत केले होते त्यात स्वर्गीय प्रदात्याचा समावेश नव्हता. तथापि, दैवी लक्ष दुसरीकडे होते; धडधडणारे घड्याळ झाकलेले द तास. अंधार होते उतरत्या दिशेने म्हणून आमचे नेता प्रवेश केला द दार. माझे अभिवादन हा एक निःस्वार्थ आनंद होता.

"आपण जेवण वाढू देण्यापूर्वी ज्ञानंदजी आंघोळ करतील आणि ध्यान करतील." जितेंद्र पुन्हा अशुभ पक्षी म्हणून माझ्याकडे आला.

मी जवळजवळ कोसळण्याच्या मार्गावर होतो. माझ्या कोवळ्या पोटाने, वंचिततेला नुकतेच तोंड दिले होते, त्याने तीव्र जोमाने विरोध केला. दुष्काळग्रस्तांचे मी पाहिलेले फोटो माझ्या डोळ्यासमोरून गेले.

"पुढचा बनारसचा उपासमारीने होणारा मृत्यू या आश्रमात लगेचच होणार आहे," मी विचार केला. रात्री नऊ वाजता येणारा विनाश टळला. अमृतमय बोलावणे! आठवणीत ते जेवण जीवनातील परिपूर्ण तासांपैकी एक म्हणून जिवंत आहे.

तीव्र आत्मसाततेमुळे मला हे लक्षात आले की दयानंद बेफिकीरपणे जेवत होते. तो माझ्या स्थूल सुखांपेक्षा वरचढ होता.

"स्वामीजी, नव्हते तू भूक लागली आहे?" आनंदाने अतिउत्साही, मी होते एकटा सह द नेता मध्ये त्याचे अभ्यास.

"अरे हो! मी गेल्या चार दिवसांपासून अन्नपाण्याशिवाय घालवले आहे. मी कधीही सांसारिक लोकांच्या विविध स्पंदनांनी भरलेल्या ट्रेनमध्ये जेवत नाही. मी

शास्त्र

१०-६ काटेकोरपणे पाळतो." माझ्या विशिष्ट वर्गातील भिक्षूंसाठी नियम.

"आमच्या संघटनेच्या कामातील काही समस्या माझ्या मनात आहेत. आज रात्री घरी मी जेवणाकडे दुर्लक्ष केले. घाई काय आहे? उद्या मी व्यवस्थित जेवण करेन." तो आनंदाने हसला.

लाज माझ्या आत गुदमरल्यासारखी पसरली. पण माझ्या छळाचा मागचा दिवस सहजासहजी विसरता आला नाही; मी आणखी एक टिप्पणी करण्याचे धाडस केले.

"स्वामीजी, मी गोंधळलो आहे. तुमच्या सूचनांनुसार, समजा मी कधीही अन्न मागितले नाही आणि कोणीही मला काही दिले नाही. तर मी उपाशी मरावे."

"मग मर!" या भयानक सल्ल्याने वातावरणात गोंधळ उडाला. "जर तुला मुकुंदला मरायचे असेल तर मर! कधीही हे मान्य करू नकोस की तू अन्नाच्या सामर्थ्याने जगतोस,

देवाच्या सामर्थ्याने नाही! ज्याने सर्व प्रकारचे पोषण निर्माण केले आहे, ज्याने भूक दिली आहे, तो नक्कीच पाहेल की त्याचा भक्त टिकून आहे! भात तुम्हाला सांभाळतो, किंवा पैसा किंवा माणसे तुम्हाला आधार देतात अशी कल्पना करू नकोस! जर परमेश्वराने तुमचा जीवन-श्वास काढून घेतला तर ते मदत करू शकतील का? ते त्याचे अप्रत्यक्ष साधन आहेत. तुमच्या कोणत्याही कौशल्याने अन्न तुमच्या पोटात पचते का? मुकुंद, तुमच्या विवेकाच्या तलवारीचा वापर करा! कापून टाका

माध्यमातून द साखळ्या च्या एजन्सी आणि समजणे द सिंगल कारण!"

त्याचे धारदार शब्द मला खोलवर रुजलेले आढळले. शारीरिक इच्छा आत्म्याला वेढून टाकणाऱ्या जुन्या काळातील भ्रमातून मी निघून गेलो. तिथेच मी आत्म्याच्या सर्वस्वाचा आस्वाद घेतला. माझ्या नंतरच्या अविरत प्रवासाच्या आयुष्यात, बनारसच्या एका आश्रमात या धड्याची उपयुक्तता सिद्ध करण्याचे प्रसंग किती विचित्र शहरांमध्ये आले!

कलकत्त्याहून माझ्यासोबत आलेला एकमेव खजिना म्हणजे आईने मला दिलेला साधूचा चांदीचा ताबीज. वर्षानुवर्षे ते जपून ठेवल्याने, मी ते माझ्या आश्रमाच्या खोलीत काळजीपूर्वक लपवून ठेवले होते. ताबीजाच्या साक्षीत माझा आनंद पुन्हा जागृत करण्यासाठी, एके सकाळी मी कुलूपबंद पेटी उघडली. सीलबंद पांघरूण तसेच होते, पाहा! ताबीज गायब होता. दुःखाने मी त्याचा पाकिट फाडला आणि खात्री केली. साधूच्या भाकितानुसार, तो आकाशात गायब झाला होता जिथून त्याने तो मागवला होता.

दयानंदांच्या अनुयायांशी माझे संबंध हळूहळू बिघडत गेले. घरातील लोक एकमेकांपासून दुरावले गेले, माझ्या दृढ अलिप्तपणामुळे मला वाईट वाटले. ज्या आदर्शासाठी मी घर सोडले होते आणि सर्व सांसारिक महत्त्वाकांक्षा सोडल्या होत्या त्या आदर्शाचे माझे कठोर पालन यामुळे सर्व बाजूंनी उथळ टीका झाली.

आध्यात्मिक वेदनांनी ग्रासलेल्या मी एका पहाटे अटारीत प्रवेश केला, उत्तर मिळेपर्यंत प्रार्थना करण्याचा निश्चय केला.

"विश्वाच्या दयाळू आई, मला स्वतःला दृष्टांताद्वारे किंवा तुझ्याद्वारे पाठवलेल्या गुरूद्वारे शिकव!"

तासनतास माझ्या रडणाऱ्या विनवण्यांना प्रतिसाद मिळाला नाही. अचानक मला असे वाटले की जणू काही मी शरीराने एका अघोषित गोलात उचलले गेले आहे.

"तुमचे मास्टर येतो आज!" अ दैवी स्त्रीप्रिय आवाज आले पासून सर्वत्र आणि कुठेही नाही.

हा अलौकिक अनुभव एका विशिष्ट ठिकाणाहून आलेल्या ओरडाने भरला. खालच्या स्वयंपाकघरातून हाबू नावाचा एक तरुण पुजारी मला हाक मारत होता.

"मुकुंदा, पुरेसे च्या ध्यान! तू आहेत आवश्यक साठी एक काम."

दुसऱ्या दिवशी मी कदाचित अधीरतेने उत्तर दिले असते; आता मी माझा अश्रूंनी सुजलेला चेहरा पुसला आणि नम्रपणे बोलावण्याचे पालन केले. हबू आणि मी एकत्र बंगाली भाषेत दूरच्या बाजारपेठेत निघालो. विभाग च्या बनारस. द सौम्य भारतीय सूर्य होते नाही अद्याप येथे शिखर म्हणून आम्ही बनवले आमचे खरेदी बाजारात. गृहिणी, मार्गदर्शक, पुजारी, साधे कपडे घातलेल्या विधवा, प्रतिष्ठित ब्राह्मण आणि सर्वत्र पसरलेले पवित्र बैल यांच्या रंगीबेरंगी मेळाव्यातून आम्ही पुढे निघालो. एका अस्पष्ट गल्लीतून जाताना, मी माझे डोके फिरवले आणि अरुंद लांबीचे निरीक्षण केले.

रस्त्याच्या शेवटी स्वामींच्या गेरू वस्त्रात एक ख्रिस्तासारखा माणूस स्थिर उभा होता. तो लगेच आणि प्राचीन काळापासून परिचित वाटला; माझी नजर एका क्षणासाठी भुकेली होती. मग संशयाने मला वेढले.

"तू आहेत गोंधळात टाकणारे हे भटकंती साधू सह कोणीतरी ज्ञात ते तू," मी विचार केला. "स्वप्न पाहणारा, चालणे

चालू."

दहा मिनिटांनंतर, मला माझे पाय खूप सुन्न वाटले. जणू काही दगडात बदलले होते, ते मला पुढे घेऊन जाऊ शकले नाहीत. कष्टाने मी मागे वळलो; माझे पाय पुन्हा सामान्य झाले. मी विरुद्ध दिशेने तोंड केले; पुन्हा एकदा उत्सुकतेने मला त्रास दिला.

"तो संत मला चुंबकीयदृष्ट्या त्याच्याकडे ओढत आहे!" या विचाराने मी माझे पार्सल हाबूच्या हातात टाकले. तो आश्चर्याने माझ्या अनियमित पावलांचे निरीक्षण करत होता आणि आता तो हसायला लागला.

"काय आजार तू? आहेत तू वेडा?"

माझे गोंधळलेला भावना प्रतिबंधित कोणताही प्रत्युत्तर देणे; मी वेग शांतपणे दूर.

पंखांनी चालत असताना पावलांचा माग काढत मी अरुंद गल्लीत पोहोचलो. माझ्या एका झटक्यात तो शांत आकृती माझ्या दिशेने सतत पाहत असल्याचे दिसून आले. काही उत्सुक पावले पुढे गेल्यावर मी त्याच्या पायाशी होतो.

"गुरुदेव!" १०-७ तो दिव्य चेहरा माझ्या हजारो दृश्यांपैकी दुसरा तिसरा कोणी नसून
तोच होता. सिंहाच्या डोक्यावर, टोकदार दाढी आणि वाहत्या केसांमध्ये, हे चकचकीत डोळे, माझ्या रात्रीच्या काळोखातून अनेकदा डोकावत होते, एक वचन घेऊन जे मला पूर्णपणे समजले नव्हते.

"अरे माझ्या स्वतःच्या, तू माझ्याकडे आला आहेस!" माझे गुरु बंगालीमध्ये हे शब्द पुन्हा पुन्हा उच्चारत होते, त्यांचा आवाज आनंदाने थरथरत होता. "किती वर्षे मी तुझी वाट पाहिली!"

आम्ही शांततेच्या एकातेत प्रवेश केला; शब्द हे सर्वात जास्त उरलेले वाटत होते. गुरुच्या हृदयापासून शिष्यापर्यंत आवाजहीन मंत्रात वक्तृत्व वाहत होते. अविभाज्य अंतर्दृष्टीच्या अँटेनाने मला जाणवले की माझे गुरु देवाला ओळखतात आणि मला त्याच्याकडे घेऊन जातील. जन्मपूर्व आठवणींच्या नाजूक पहाटे या जीवनातील अस्पष्टता नाहीशी झाली. नाट्यमय काळ! भूतकाळ, वर्तमान आणि भविष्य हे त्याचे चक्र आहे. दृश्ये. या पवित्र चरणी मला सापडणारा हा पहिला सूर्य नव्हता!

माझा हात त्याच्या हातात, माझ्या गुरूंनी मला शहरातील राणा महाल विभागात असलेल्या त्याच्या तात्पुरत्या निवासस्थानी नेले. त्याची स्फूर्तिदायक शरीरयष्टी मजबूत पावलाने हलत होती. उंच, ताठ, यावेळी सुमारे पंचावन्न, तो सक्रिय होता. आणि तरुणपणीच तो जोमदार होता. त्याचे काळेभोर डोळे मोठे होते, त्यात सुंदर होते आणि त्यात अढळ ज्ञान होते. थोडेसे कुरळे केस त्याच्या चेहऱ्याला विलक्षण शक्ती देत होते. शक्ती आणि सौम्यता सूक्ष्मपणे मिसळत होती.

आम्ही गंगेकडे पाहणाऱ्या एका घराच्या दगडी बाल्कनीकडे जात असताना, तो प्रेमाने म्हणाला:

"मी इच्छा देणे तू माझे आश्रमशाळा आणि सर्व मी ताब्यात घ्या."

"सर, मी ये साठी ज्ञान आणि देव-संपर्क. त्या आहेत तुमचे खजिना- खजिना मी सकाळी नंतर!"

माझे स्वामी पुन्हा बोलण्यापूर्वीच भारतीय संधिप्रकाशाचा वेगवान पडदा अर्धवट पडला होता. त्याच्या डोळ्यांत अगाध कोमलता होती.

"मी देणे तू माझे बिनशर्त प्रेम."

मौल्यवान शब्द! त्याच्या प्रेमाचा आणखी एक श्रवणीय पुरावा मला मिळण्यापूर्वी एक चतुर्थांश शतक उलटले. त्याचे ओठ विचित्र उत्साहाचे होते; शांतता त्याचे समुद्री हृदय बनले.

"तुम्ही मलाही असेच निःशर्त प्रेम द्याल का?" त्याने बालिश विश्वासाने

माझ्याकडे पाहिले. "गुरुदेवा, मी तुमच्यावर कायम प्रेम करेन!"

"सामान्य प्रेम हे स्वार्थी असते, जे इच्छा आणि समाधानांमध्ये गडदपणे रुजलेले असते. दैवी प्रेम हे अट नसलेले, सीमा नसलेले, बदल नसलेले असते. शुद्ध प्रेमाच्या रूपांतरित स्पर्शाने मानवी हृदयातील प्रवाह कायमचा नाहीसा होतो." तो नम्रपणे पुढे म्हणाला, "जर तुम्हाला मी देवाच्या साक्षात्काराच्या अवस्थेतून पडताना आढळलो तर कृपया माझे डोके तुमच्या मांडीवर ठेवण्याचे आणि आपण दोघेही ज्या वैश्विक प्रियकराची पूजा करतो त्याच्याकडे परत आणण्यास मदत करण्याचे वचन द्या."

मग तो त्या अंधारात उठला आणि मला एका आतील खोलीत घेऊन गेला. आम्ही आंबे आणि बदाम गोड पदार्थ खात असताना, त्याने माझ्या स्वभावाचे एक अंतरंग ज्ञान त्याच्या संभाषणात सहजतेने ओतले. त्याच्या ज्ञानाच्या भव्यतेने, एका नैसर्गिक नम्रतेसह, मी थक्क झालो.

"तुमच्या ताबीजबद्दल शोक करू नका. त्याने त्याचा उद्देश साध्य केला आहे." एखाद्या दैवी आरशाप्रमाणे, माझ्या गुरूंनी माझ्या संपूर्ण आयुष्याचे प्रतिबिंब पाहिले होते.

"द जगणे वास्तव च्या तुमचे उपस्थिती, गुरुजी, आहे आनंद पलीकडे कोणताही चिन्ह."

"ते आहे वेळ साठी अ बदल, कारण म्हणून तू आहेत दुःखाने स्थित मध्ये द आश्रम."

मी माझ्या आयुष्याचे कोणतेही संदर्भ दिले नव्हते; ते आता अनावश्यक वाटत होते! त्याच्या नैसर्गिक, निःसंदिग्ध पद्धतीने, मला समजले की त्याला त्याच्या दिव्यदृष्टीवर आश्चर्यचकित स्खलनाची इच्छा नव्हती.

"तू पाहिजे जा मागे ते कलकत्ता. का वगळणे नातेवाईक पासून तुमचे प्रेम च्या मानवता?"

त्याच्या सूचनेमुळे मी निराश झालो. पत्रांद्वारे केलेल्या अनेक विनंत्यांकडे
मी दुर्लक्ष केले असले तरी माझे कुटुंब माझ्या परत येण्याची भविष्यवाणी करत
होते. "त्या तरुण पक्ष्याला आध्यात्मिक आकाशात उडू द्या," अनंताने टिप्पणी केली होती. "त्याचे पंख जड वातावरणात थकतील. आपण त्याला घरी झेपावताना, त्याचे पंख दुमडून आणि आपल्या कुटुंबाच्या घरट्यात नम्रपणे विश्रांती घेताना पाहू." ही निराशाजनक उपमा माझ्या मनात ताजी असल्याने, मी कलकत्त्याच्या दिशेने "झुडूप" न घेण्याचा दृढनिश्चय केला.

"साहेब, मी घरी परतणार नाहीये. पण मी तुमच्या मागे कुठेही येईन. कृपया मला तुमचा पत्ता आणि तुमचे नाव सांगा."

"स्वामी श्री युक्तेश्वर गिरी. माझा मुख्य आश्रम रायघाट लेनवरील सेरामपूर येथे आहे. मी माझ्या आईला भेटण्यासाठी फक्त काही दिवसांसाठी इथे येत आहे."

देवाचा त्याच्या भक्तांसोबतचा गुंतागुंतीचा खेळ पाहून मला आश्चर्य वाटले. सेरामपूर कलकत्त्यापासून फक्त बारा मैलांवर आहे, तरीही त्या प्रदेशात मला माझ्या गुरूंची झलक कधीच दिसली नव्हती. आम्हाला बराच काळ प्रवास करावा लागला.

लाहिरी महाशयांच्या आठवणींनी पवित्र असलेल्या काशी (बनारस) या प्राचीन शहरात आमची भेट झाली. इथेही बुद्ध, शंकराचार्य आणि इतर योगी-ख्रिस्तांच्या चरणांनी मातीला आशीर्वाद दिला होता.

"तू चार आठवड्यांनी माझ्याकडे येशील." पहिल्यांदाच, श्री युक्तेश्वरांचा आवाज कठोर होता. "आता मी माझे शाश्वत प्रेम सांगितले आहे आणि तुला भेटल्याबद्दल माझा आनंद दाखवला आहे - म्हणूनच तू माझी विनंती दुर्लक्ष करतोस. पुढच्या वेळी जेव्हा आपण भेटू तेव्हा तुला माझी आवड पुन्हा जागृत करावी लागेल: मी तुला सहजासहजी शिष्य म्हणून स्वीकारणार नाही. माझ्या कठोर प्रशिक्षणाचे पालन करून पूर्ण शरणागती पत्करावी लागेल."

मी हट्टीपणे गप्प राहिलो. माझ्या गुरूंनी माझी अडचण

सहजपणे समजून घेतली. "तुम्हाला वाटतं का तुमचे नातेवाईक

तुमच्यावर हसतील?"

"मी इच्छा नाही परत."

"तू इच्छा परत येणे मध्ये तीस दिवस."

"कधीही नाही." त्याच्या चरणी आदराने नतमस्तक होऊन, मी वादग्रस्त तणाव कमी न करता निघून गेलो. जसे मध्यरात्रीच्या अंधारात मी मार्ग काढला, मला आश्चर्य वाटले की ही चमत्कारिक बैठक एका विसंगत नोटवर का संपली. मायेचे दुहेरी तराजू, जे प्रत्येक आनंदाला दुःखाशी समतोल साधते! माझे तरुण हृदय माझ्या गुरूंच्या बदलत्या बोटांना अजून लवचिक झाले नव्हते.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मला आश्रमातील सदस्यांच्या वृत्तीत वाढलेला शत्रुत्वाचा अनुभव आला. माझे दिवस सततच्या असभ्यतेने भरले. तीन आठवड्यांत, दयानंद मुंबईला एका परिषदेत सहभागी होण्यासाठी आश्रम सोडून गेला; माझ्या दुर्दैवी डोक्यावर गोंधळ उडाला.

"मुकुंदा एक परजीवी आहे, योग्य परतफेड न करता आश्रमातील पाहुणचार स्वीकारतो." हे वाक्य ऐकून, मला पहिल्यांदाच पश्चात्ताप झाला की मी माझे पैसे वडिलांना परत पाठवण्याची विनंती मान्य केली होती. जड अंतःकरणाने मी माझा एकमेव मित्र जितेंद्रला शोधले.

"मी सकाळी निघून जात आहे. कृपया पोहोचवणे माझे आदरयुक्त पश्चात्ताप ते दयानंदजी कधी तो परत येतो."

"मीही निघून जाईन! इथे ध्यान करण्याचा माझा प्रयत्न तुमच्यापेक्षा जास्त
कृपा मिळवणारा नाही." जितेंद्र दृढनिश्चयाने बोलला.

"मी आहे भेटले अ ख्रिस्तासारखे संत. द्या आम्हाला भेट द्या त्याला मध्ये सेरामपूर."

आणि तर द "पक्षी" तयार ते "झुडूप" धोकादायकपणे बंद करा ते कलकत्ता!

10-1: संस्कृत, पॉलिश केलेले; पूर्ण. संस्कृत आहे द सर्वात मोठा बहीण च्या सर्व इंडो-युरोपियन भाषा. त्याचे वर्णक्रमानुसार स्क्रिप्ट देवनागरी म्हणजे शब्दशः "दैवी निवासस्थान." "माझे व्याकरण कोणाला कळते ते देवाला कळते!" प्राचीन भारतातील महान भाषाशास्त्रज्ञ पाणिनी यांनी संस्कृतमधील गणितीय आणि मानसिक परिपूर्णतेला ही श्रद्धांजली वाहिली. जो भाषेचा मागोवा घेईल तो खरोखरच सर्वज्ञ असावा.

10-2: तो होते नाही जतींडा (जोतीन घोष), WHO इच्छा असणे आठवले साठी

त्याचे वेळेवर तिरस्कार ते वाघ! १०-३: देवाकडे जाण्याचा मार्ग

किंवा प्राथमिक मार्ग.

10-4: हिंदू धर्मग्रंथ शिकवणे ते कुटुंब जोड आहे भ्रामक जर ते प्रतिबंधित करते द भक्त पासून शोधत आहे द देणारा च्या सर्व वरदान, यासह द एक च्या प्रेमळ नातेवाईक, नाही ते उल्लेख करणे जीवन स्वतः. येशू त्याचप्रमाणे शिकवले: "WHO आहे माझे आई? आणि माझे भाऊ कोण आहेत?" (मत्तय १२:४८.)

10-5: जी आहे अ नेहमीचा आदरयुक्त प्रत्यय, विशेषतः वापरलेले मध्ये थेट पत्ता; अशा प्रकारे "स्वामीजी," "गुरुजी," "श्री युक्तेश्वरजी," "परमहंसजी."

10-6: संबंधित ते द शास्त्रे, शब्दशः, "पवित्र पुस्तके," समाविष्ट असलेले चार वर्ग च्या शास्त्र: द श्रुती, स्मृती, पुराण, आणि तंत्र । हे व्यापक ग्रंथ कव्हर प्रत्येक पैलू च्या धार्मिक आणि सामाजिक जीवन, आणि द शेतं च्या कायदा, औषध, वास्तुकला, कला इ. श्रुती हे "प्रत्यक्षपणे ऐकलेले" किंवा "प्रकट" झालेले धर्मग्रंथ आहेत, वेद. स्मृती किंवा "स्मरणात ठेवलेले" ज्ञान अखेर जगातील सर्वात प्रदीर्घ महाकाव्ये, महाभारत आणि रामायण. पुराणे आहेत शब्दशः "प्राचीन" रूपक; तंत्रे शब्दशः अर्थ "विधी" किंवा "विधी"; हे ग्रंथ तपशीलवार प्रतीकात्मकतेच्या पडद्याआडून गहन सत्ये व्यक्त करतात.

10-7: "दैवी शिक्षक," द नेहमीचा संस्कृत मुदत साठी एखाद्याचे आध्यात्मिक गुरु. मी आहे प्रस्तुत ते मध्ये इंग्रजी म्हणून फक्त "गुरुजी."

प्रकरण: ११

दोन निर्धन मुले मध्ये वृंदाबन

"मुकुंदा, बाबांनी तुला वारसा हिरावून घेतला तर ते तुला फायद्याचे ठरेल! तू किती मूर्खपणाने तुझे आयुष्य वाया घालवत आहेस!" एका मोठ्या भावाचा उपदेश माझ्या कानावर पडत होता.

जितेंद्र आणि मी, ट्रेनमधून ताजेतवाने (केवळ भाषणासाठी; आम्ही धुळीने माखलेले होतो), नुकतेच कलकत्त्याहून प्राचीन शहरात आग्रा येथे बदली झालेल्या अनंताच्या घरी पोहोचलो होतो. भाऊ बंगाल-नागपूर रेल्वेमध्ये पर्यवेक्षक लेखापाल होता.

"तुला माहिती आहे, अनंता, मी स्वर्गीय पित्याकडून माझा वारसा

शोधतो." "पहिले पैसे; देव नंतर येऊ शकतो! कोणाला माहित आहे?

आयुष्य खूप लांब असू शकते." "प्रथम देव; पैसा त्याचा गुलाम

आहे! कोण सांगू शकेल? आयुष्य खूप लहान असू शकते."

माझ्या प्रत्युत्तराला त्या क्षणाच्या गरजेनुसार आधार मिळाला होता आणि त्यात कोणताही पूर्वसूचना नव्हती. तरीही काळाचे पाने अनंताच्या अंतिम टप्प्याकडे

वळले; काही वर्षांनी

११-१ तो अशा देशात गेला जिथे बँक नोटा पहिल्या किंवा
शेवटच्या दोन्ही गोष्टी वापरल्या जात नाहीत.

"मला वाटतंय की आश्रमातून ज्ञान आलंय! पण मला दिसतंय की तू बनारस सोडून गेला आहेस." अनंताचे डोळे समाधानाने चमकले; तरीही त्याला आशा होती की माझे पंख कुटुंबाच्या घरट्यात सुरक्षित राहतील.

"बनारसमधील माझा प्रवास व्यर्थ गेला नाही! माझ्या मनाला ज्याची खूप इच्छा होती ते सर्व मला तिथे मिळाले! तुम्हाला खात्री असेल की तो तुमचा पंडित किंवा त्याचा मुलगा नव्हता!"

अनंतानेही माझ्यासोबत आठवणींना उजाळा देत हास्य केले; त्याला कबूल करावे लागले की त्याने निवडलेला बनारसचा "दृष्टिकोन" हा अदूरदर्शी होता.

"काय आहेत तुमचे योजना, माझे भटकंती भाऊ?"

"जितेंद्रने मला आग्रा येथे येण्यास राजी केले. आपण ताजमहालचे सौंदर्य पाहू

११-२
"इथे," मी स्पष्ट केले. "मग आपण माझ्या नव्याने सापडलेल्या गुरूकडे जात आहोत, ज्यांचे सेरामपूरमध्ये एक आश्रम आहे."

अनंतने आमच्या सोयीसाठी आदरातिथ्यपूर्वक व्यवस्था केली. संध्याकाळी अनेक वेळा मला त्याचे डोळे माझ्यावर चिंतनशीलपणे रोखलेले दिसले.

"मी माहित आहे ते बघ!" मी विचार केला. "अ कथानक आहे तयार करणे!"

द उपसंहार घेतले ठिकाण दरम्यान आमचे लवकर नाश्ता.

"म्हणजे तुम्हाला वडिलांच्या संपत्तीपासून खूप स्वतंत्र वाटते." कालच्या संभाषणाचा उलगडा पुन्हा सुरू करताना अनंताची नजर निष्पाप होती.

"मी सकाळी जाणीवपूर्वक च्या माझे अवलंबित्व चालू देव."

"शब्द स्वस्त आहेत! आयुष्याने आतापर्यंत तुमचे रक्षण केले आहे! जर तुम्हाला अन्न आणि निवाऱ्यासाठी अदृश्य हाताकडे पाहावे लागले तर किती वाईट होईल! लवकरच तुम्ही रस्त्यावर भीक मागू लागाल!"

"कधीही नाही! मी देवापेक्षा जाणाऱ्यांवर विश्वास ठेवणार नाही! तो त्याच्या भक्तासाठी भिक्षेच्या वाट्याशिवाय हजार संसाधने शोधू शकतो!"

"आणखी वक्तृत्व! समजा मी सुचवतो की तुमच्या बढाईखोर तत्वज्ञानाची या मूर्त जगात परीक्षा घ्यावी?"

"मी होईल सहमत! करा तू मर्यादित करणे देव ते अ तर्कशुद्ध जग?"

"आपण पाहू; आज तुम्हाला माझे विचार विस्तृत करण्याची किंवा पुष्टी करण्याची संधी मिळेल!" अनंत नाट्यमय क्षणासाठी थांबला; नंतर हळू आणि गंभीरपणे बोलला.

"मी तुम्हाला आणि तुमच्या सहशिष्य जितेंद्रला आज सकाळी जवळच्या वृंदावन शहरात पाठवण्याचा प्रस्ताव मांडतो. तुम्ही एकही रुपया घेऊ नका; अन्न किंवा पैशासाठी भीक मागू नका; तुम्ही तुमची परिस्थिती कोणालाही सांगू नका; तुम्ही जेवणाशिवाय जाऊ नका; आणि तुम्ही वृंदावनमध्ये अडकून राहू नका. जर तुम्ही आज रात्री बारा

वाजण्यापूर्वी माझ्या बंगल्यात परत आलात, परीक्षेचा कोणताही नियम न मोडता, तर मी आग्र्यातील सर्वात आश्चर्यचकित माणूस असेन!"

"मी आव्हान स्वीकारतो." माझ्या शब्दांत किंवा माझ्या हृदयात कोणताही संकोच नव्हता. लाहिरींना आवाहन करून प्राणघातक कॉलरावर उपचार करण्याच्या तात्काळ कृपेच्या कृतज्ञ आठवणी माझ्या मनात उफाळून आल्या.

महाशयांचे चित्र; लाहोरच्या छतावर उमासोबत दोन पतंगांची खेळकर भेट; माझ्या निराशेमध्ये संधीसाधू; पंडिताच्या घराच्या आवाराबाहेर अज्ञात बनारस साधूंकडून आलेला निर्णायक संदेश; दैवी आईचे आणि तिच्या प्रेमाच्या भव्य शब्दांचे दर्शन; माझ्या क्षुल्लक पेचांकडे गुरु महाशयांकडून तिचे त्वरित लक्ष; माझ्या हायस्कूल डिप्लोमाला प्रत्यक्षात आणणारे शेवटच्या क्षणाचे मार्गदर्शन; आणि अंतिम वरदान, आयुष्यभराच्या स्वप्नांच्या धुक्यातून माझे जिवंत गुरु. जगातील कठोर चाचणी भूमीवरील कोणत्याही संघर्षासमोर मी माझे "तत्वज्ञान" कधीही अतुलनीय मानू शकत नाही!

"तुमची तयारी तुम्हाला श्रेय देते. मी तुम्हाला लगेच ट्रेनपर्यंत घेऊन जातो." अनंताने उघड तोंडाने जितेंद्रकडे वळून म्हटले. "तुम्हाला साक्षीदार म्हणून आणि बहुधा सहकारी पीडित म्हणून जावे लागेल!"

अर्ध्या तासानंतर जितेंद्र आणि माझ्याकडे आमच्या अचानक प्रवासासाठी एकेरी तिकिटे होती. स्टेशनच्या एका निर्जन कोपऱ्यात आम्ही आमच्या व्यक्तींची तपासणी करण्यास तयार झालो. अनंताला लगेच खात्री झाली की आमच्याकडे कोणताही लपलेला साठा

नव्हता; आमच्या साध्या धोतर

११-३ आवश्यकतेपेक्षा जास्त काहीही लपवले नाही.

विश्वासाने आर्थिक क्षेत्रात गंभीर बदल घडवून आणताच, माझा मित्र निषेधाने म्हणाला, "अनंत, मला एक किंवा दोन रुपये संरक्षण म्हणून दे. मग दुर्दैवाने मी तुला टेलिग्राम करू शकेन."

"जितेंद्र!" माझे स्खलन तीव्रपणे निंदनीय होते. "जर तुम्ही अंतिम हमी म्हणून पैसे घेतले तर मी चाचणी पुढे नेणार नाही."

"नाण्यांच्या टचकनमध्ये काहीतरी आश्वासक आहे." जितेंद्रने काहीही सांगितले नाही कारण मी त्याच्याकडे कठोरपणे पाहिले.

"मुकुंदा, मी सकाळी नाही निर्दयी." अ इशारा च्या नम्रता होते घसरगुंडी मध्ये अनंताचे आवाज. ते मे असणे कदाचित दोन दिवाळखोर मुलांना अनोळखी शहरात पाठवल्याबद्दल किंवा कदाचित त्याच्या स्वतःच्या धार्मिक संशयाबद्दल त्याचा विवेक त्याला टोचत होता. "जर तुम्ही कोणत्याही योगायोगाने किंवा कृपेने वृंदावनाच्या परीक्षेतून यशस्वी झालात, तर मी तुम्हाला तुमचा शिष्य म्हणून दीक्षा देण्याची विनंती करेन."

या वचनात काही प्रमाणात अनियमितता होती, जी अपारंपरिक प्रसंगाशी सुसंगत होती. भारतीय कुटुंबातील सर्वात मोठा भाऊ त्याच्या कनिष्ठांसमोर क्वचितच झुकतो; त्याला वडिलांनंतर दुसऱ्या क्रमांकाचा आदर आणि आज्ञाधारकता मिळते. पण माझ्या टिप्पणीसाठी वेळ शिल्लक नव्हता; आमची ट्रेन सुटण्याच्या टप्प्यावर होती.

आमची ट्रेन मैलभर चालत असताना जितेंद्रने एक गूढ शांतता पाळली. शेवटी त्याने स्वतःला कंटाळले; झुकून त्याने मला एका अस्ताव्यस्त ठिकाणी वेदनादायकपणे चिमटा काढला.

"देव आपल्याला पुढचे जेवण देईल असे मला कोणतेही

चिन्ह दिसत नाही!" "शांत राहा, थॉमसवर शंका घ्या;

प्रभु आपल्यासोबत काम करत आहे."

"तू त्याला घाई करण्याची व्यवस्था करू शकतोस का? मला आधीच समोरच्या संभावनेची भूक लागली आहे. मी बनारस सोडले ते ताजमहाल पाहण्यासाठी, माझ्या स्वतःच्या समाधीस्थळात प्रवेश करण्यासाठी नाही!"

"जितेंद्र, उत्साह वाढवा! आपल्याला वृंदावनच्या पवित्र चमत्कारांची पहिली झलक

पाहायला मिळणार नाही का?" ११- ४ भगवान श्रीकृष्णाच्या चरणांनी पवित्र झालेल्या भूमीवर पाऊल ठेवण्याचा विचार करून मला खूप आनंद होतो."

आमच्या डब्याचा दरवाजा उघडला; दोन माणसे स्वतः बसली. पुढचा ट्रेनचा थांबा शेवटचा असेल.

"मुलांनो, तुमचे वृंदावनमध्ये मित्र आहेत का?" माझ्या समोरचा अनोळखी माणूस आश्चर्यकारकपणे रस घेत होता.

"काहीही नाही च्या तुमचे व्यवसाय!" उद्धटपणे मी टाळले माझे टक लावून पाहणे.

"तुम्ही कदाचित हृदय चोरणाऱ्याच्या जादूखाली तुमच्या कुटुंबांपासून दूर पळत

असाल.

११-५ मी स्वतः भक्तीप्रिय स्वभावाचा आहे. या प्रचंड उष्णतेपासून तुम्हाला अन्न आणि निवारा मिळावा हे मी माझे सकारात्मक कर्तव्य मानेन."

"नाही, साहेब, आम्हाला एकटे सोडा. तुम्ही खूप दयाळू आहात; पण आम्हाला घरातून पळून गेलेले समजण्यात तुम्ही चूक करत आहात."

पुढे काहीही संभाषण झाले नाही; ट्रेन थांबली. जितेंद्र आणि मी प्लॅटफॉर्मवर उतरताच, आमच्या अपघाती साथीदारांनी आमच्याशी शस्त्रे जोडली आणि घोडागाडी बोलावली.

आम्ही एका भव्य आश्रमासमोर उजाडलो, जे सदाहरित वृक्षांच्या आणि सुव्यवस्थित मैदानात वसलेले होते. आमचे दानशूर लोक येथे स्पष्टपणे परिचित होते; एका हसऱ्या मुलाने आम्हाला कोणत्याही टिप्पणीशिवाय एका पार्लरमध्ये नेले. लवकरच आमच्यात एक प्रतिष्ठित वृद्ध महिला सामील झाली.

"गौरी आई, राजपुत्र येऊ शकले नाहीत." त्यापैकी एकाने आश्रमाच्या परिचारिकेला उद्देशून म्हटले. "शेवटच्या क्षणी त्यांचे नियोजन बिघडले; ते खोलवर पश्चात्ताप करतात. पण आम्ही आणखी दोन पाहुणे आणले आहेत. आम्ही ट्रेनमध्ये भेटताच, भगवान कृष्णाचे भक्त म्हणून मी त्यांच्याकडे आकर्षित झालो."

(डावीकडून उजवीकडे) जितेंद्र मुजुमदार, वृंदाबन येथील "निराधार परीक्षेत" माझे सहकारी; ललित-दा, माझे चुलत भाऊ; स्वामी केवलानंद ("शास्त्री महाशय"), माझे संत संस्कृत शिक्षक; मी, हायस्कूलचा तरुण असताना

आनंद मोयी आई
द बंगाली "आनंदाने भरलेले आई."

हिमालयातील रानीखेतजवळील द्रोणगिरी पर्वतांमध्ये बाबाजींनी
व्यापलेल्या गुहांपैकी एक. लाहिरी महाशयांचे नातू, आनंद मोहन लाहिरी (उजवीकडून दुसरे, पांढऱ्या रंगात) आणि इतर तीन भक्त या पवित्र स्थळाला
भेट देत आहेत.

"अलविदा, तरुण मित्रांनो." आमचे दोघे ओळखीचे लोक दाराकडे गेले. "देवाची इच्छा असेल तर आपण पुन्हा भेटू."

"तुमचे इथे स्वागत आहे." गौरी मां तिच्या दोन अनपेक्षित आरोपांवर आईच्या भावनेने हसली. "तुम्ही यापेक्षा चांगल्या दिवशी येऊ शकला नसता. मी या

आश्रमाच्या दोन शाही संरक्षकांची अपेक्षा करत होते. माझ्या स्वयंपाकाची प्रशंसा करणारे कोणीही मिळाले नसते तर किती वाईट होईल!"

या भूक वाढवणाऱ्या शब्दांचा जितेंद्रवर विनाशकारी परिणाम झाला: तो रडला. वृंदाबनमध्ये त्याला ज्या "संभाव्यतेची" भीती वाटत होती ती शाही मनोरंजनात बदलत होती; त्याचे अचानक झालेले मानसिक समायोजन त्याच्यासाठी खूपच जास्त ठरले. आमच्या होस्टेसने त्याच्याकडे कुतूहलाने पाहिले, पण कोणत्याही टिप्पणीशिवाय; कदाचित तिला किशोरवयीन विचित्र गोष्टी माहित असतील.

दुपारच्या जेवणाची घोषणा झाली; गौरी माँ एका जेवणाच्या अंगणात घेऊन गेली, जिथे चवदार आणि मसालेदार वास होता. ती शेजारच्या स्वयंपाकघरात गायब झाली.

मी या क्षणी आधीच विचार करत होतो. जितेंद्रच्या शरीररचनाशास्त्रातील योग्य जागा निवडून, मी ट्रेनमध्ये त्याने मला दिलेल्या चिमटीइतकीच जोरदार चिमटी दिली.

"शंका करणे थॉमस, द प्रभु काम करत आहे अ घाई करा, खूप!"

परिचारिका पुन्हा एकदा पुंखा वाजवत आत आली. आम्ही जेव्हा अलंकृत ब्लँकेट-सीटवर बसलेले. आश्रमातील शिष्य जवळजवळ तीस जेवण घेऊन इकडे तिकडे फिरत होते. "जेवण" ऐवजी, वर्णन फक्त "भरपूर जेवण" असे असू शकते. या ग्रहावर आल्यापासून, जितेंद्र आणि मी कधीही अशा स्वादिष्ट पदार्थांचा आस्वाद घेतला नव्हता.

"राजकुमारांसाठी खरोखरच योग्य पदार्थ आहेत, आदरणीय आई! तुमच्या राजेशाही आश्रयदात्यांना या मेजवानीला उपस्थित राहण्यापेक्षा अधिक निकडीचे काय वाटले असेल, मी कल्पनाही करू शकत नाही! तुम्ही आम्हाला एका आठवणी दिल्या आहेत." आयुष्यभर!"

अनंताच्या आग्रहामुळे आम्ही शांत असतानाही, आम्ही त्या दयाळू महिलेला हे समजावून सांगू शकलो नाही की आमच्या आभाराचे दुहेरी महत्त्व आहे. आमची प्रामाणिकता किमान स्पष्ट होती. आम्ही तिचे आशीर्वाद आणि आश्रमात पुन्हा भेट देण्याचे आकर्षक आमंत्रण घेऊन निघालो.

बाहेरची उष्णता निर्दयी होती. मी आणि माझा मित्र आश्रमाच्या प्रवेशद्वाराजवळील एका भव्य कडंबाच्या झाडाच्या आश्रयाला गेलो. त्यानंतर कडक शब्द बोलले गेले; पुन्हा एकदा जितेंद्र शंकांनी ग्रासला.

"तुम्ही मला एका भयानक गोंधळात टाकले आहे! आमचे जेवण हे केवळ योगायोगाने झाले! आमच्यात एकही फूट नसताना आपण या शहराची दृश्ये कशी पाहू शकतो? आणि तुम्ही मला अनंताच्या घरी परत कसे घेऊन जाणार आहात?"

"तुम्ही देवाला लवकर विसरता, आता तुमचे पोट भरले आहे." माझे शब्द कटू नव्हते, तर आरोप करणारे होते. दैवी कृपेसाठी मानवी स्मृती किती लहान आहे! असा कोणताही माणूस जगत नाही ज्याने त्याच्या काही प्रार्थना मान्य झाल्या नाहीत.

"मी सकाळी नाही शक्यता ते विसरणे माझे मूर्खपणा मध्ये साहस करणे बाहेर सह अ वेडा जसे तू!"

"असणे शांत, जितेंद्र! द समान प्रभु WHO दिले आम्हाला इच्छा दाखवा आम्हाला

वृंदावन, आणि परत येणे आम्हाला ते आग्रा."

एक हलका, देखणा चेहरा असलेला तरुण वेगाने जवळ आला. आमच्या झाडाखाली थांबून त्याने माझ्यासमोर नतमस्तक झाले.

"प्रिय मित्रा, तू आणि तुझा साथीदार इथे अनोळखी असाल. मला तुझा यजमान आणि मार्गदर्शक बनण्याची परवानगी दे."

एखाद्या भारतीयाला फिकट पडणे क्वचितच शक्य आहे, पण जितेंद्रचा चेहरा अचानक आजारी पडला. मी नम्रपणे ती ऑफर नाकारली.

"तू मला नक्कीच हाकलून लावत नाहीस?" इतर कोणत्याही परिस्थितीत त्या अनोळखी व्यक्तीचा इशारा हास्यास्पद ठरला असता.

"का नाही?"

"तुम्ही माझे गुरु आहात." त्याच्या नजरा विश्वासाने माझ्याकडे पाहत होत्या. "माझ्या दुपारच्या भक्ती दरम्यान, धन्य भगवान श्रीकृष्ण एका दृष्टान्तात प्रकट झाले. त्यांनी मला याच झाडाखाली दोन सोडून दिलेल्या आकृत्या दाखवल्या. एक चेहरा तुमचा होता, माझ्या स्वामी! मी तो अनेकदा ध्यानात पाहिला आहे! जर तुम्ही माझ्या नम्र सेवा स्वीकारल्या तर किती आनंद होईल!"

"तुम्ही मला शोधले याचा मलाही आनंद आहे. देव किंवा मनुष्य दोघांनीही आपल्याला सोडले नाही!" मी स्थिर होतो, माझ्यासमोर उत्सुक चेहऱ्याकडे हसत होतो, तरी अंतर्मनातल्या नमस्काराने मला दैवी चरणी ढकलले.

"प्रिय मित्रांनो, इच्छा तू नाही सन्मान माझे घर साठी अ भेट?"

"तुम्ही दयाळू आहात; पण योजना अशक्य आहे. आम्ही आधीच आग्रा येथील माझ्या

भावाचे पाहुणे आहोत." "किमान मला तुमच्यासोबत वृंदावनला भेट देण्याच्या

आठवणी तरी द्या."

मी आनंदाने होकार दिला. तो तरुण, ज्याने आपले नाव प्रताप चॅटर्जी असल्याचे सांगितले, त्याने घोडागाडी घेतली. आम्ही मदनमोहन मंदिर आणि इतर कृष्ण मंदिरांना भेट दिली. आम्ही आमच्या मंदिरातील भक्ती करत असताना रात्र पडली.

संदेश मिळेपर्यंत माफ करा." ११-६ प्रताप रेल्वे स्टेशनजवळील एका दुकानात शिरला.
जितेंद्र आणि मी रुंद रस्त्यावर फिरायला गेलो, आता गर्दीने भरलेली होती, तुलनेने थंड वातावरणात. आमचा मित्र काही काळासाठी अनुपस्थित होता, पण शेवटी अनेक गोड पदार्थांच्या भेटवस्तू घेऊन परतला.

"कृपया मला हे धार्मिक पुण्य मिळवू द्या." प्रतापने विनवणीपूर्वक हसून रुपयाच्या नोटांचा एक बंडल आणि आग्र्याला जाण्यासाठी नुकतीच खरेदी केलेली दोन तिकिटे पुढे केली.

माझ्या स्वीकृतीचा आदर अदृश्य हाताबद्दल होता. अनंताने थट्टा केली, त्याचे कृपादान गरजेपेक्षा जास्त नव्हते का?

आम्ही शोधलेले बाहेर अ एकांत स्पॉट जवळ द स्टेशन.

आधुनिक काळातील महान योगी लाहिरी महाशयांच्या क्रिया शिकवीन. त्यांची तंत्रे तुझे गुरु असतील."

अर्ध्या तासात दीक्षा संपली. " क्रिया ही तुमची चिंतामणी आहे," ११-७ मी नवीन विद्यार्थ्याला सांगितले. "तुम्हाला दिसणारी ही पद्धत सोपी आहे, ती माणसाच्या

मायेपासून मुक्ती मिळविण्यासाठी दहा लाख वर्षे लागतात. क्रियायोगाद्वारे हा नैसर्गिक काळ खूपच कमी केला जातो. जगदीश चंद्र बोस यांनी दाखवून दिले आहे की वनस्पतींची वाढ त्याच्या सामान्य दरापेक्षा खूप जास्त वेगाने होऊ शकते, त्याचप्रमाणे आंतरिक विज्ञानाद्वारे माणसाचा मानसिक विकास देखील वेगवान केला जाऊ शकतो. तुमच्या व्यवहारात विश्वासू राहा; तुम्ही सर्व गुरूंच्या गुरुकडे जाल."

"मला ही योगिक किल्ली शोधण्यासाठी नेण्यात येत आहे, जी खूप दिवसांपासून शोधली जात होती!" प्रताप विचारपूर्वक बोलला. "माझ्या इंद्रियबंधनांवरील त्याचा अढळ परिणाम मला उच्च क्षेत्रांसाठी मुक्त करेल. भगवान श्रीकृष्णाचे आजचे दर्शन "माझ्या सर्वोच्च कल्याणाचा अर्थ फक्त असू शकतो."

आम्ही थोडा वेळ शांतपणे बसलो आणि समजून घेत राहिलो, नंतर हळू हळू स्टेशनकडे चालत गेलो. ट्रेनमध्ये चढताना माझ्या मनात आनंद होता, पण हा जितेंद्रसाठी अश्रूंचा दिवस होता. प्रतापला दिलेला माझा प्रेमळ निरोप माझ्या दोन्ही साथीदारांच्या दडपलेल्या रडण्याने संपला होता. प्रवासात पुन्हा एकदा जितेंद्र दुःखाच्या छायेत सापडला. यावेळी स्वतःसाठी नाही, तर स्वतःच्या विरुद्ध.

"कसे उथळ माझे विश्वास! माझे हृदय आहे झाले दगड! कधीही नाही मध्ये भविष्य करेल मी शंका देवाचे संरक्षण!"

मध्यरात्र जवळ येत होती. पैसे नसलेले दोन "सिंड्रेला" अनंताच्या बेडरूममध्ये शिरले. त्याने वचन दिल्याप्रमाणे, त्याचा चेहरा आश्चर्याने अभ्यास करत होता. मी शांतपणे टेबलावर रुपयांचा वर्षाव केला.

"जितेंद्र, खरं सांगतोय!" अनंताचा स्वर विनोदी होता. "हा तरुण काही तरी थांबवत

नव्हता का?" पण जसजशी गोष्ट उलगडत गेली तसतसा माझा भाऊ शांत झाला, नंतर गंभीर झाला.

"मागणी आणि पुरवठ्याचा नियम मी विचार केला होता त्यापेक्षाही सूक्ष्म क्षेत्रात पोहोचतो." अनंत कधीही न दिसणाऱ्या आध्यात्मिक उत्साहाने बोलला. "जगातील तिजोरी आणि अश्लील संचयांबद्दल तुमची उदासीनता मला पहिल्यांदाच समजली."

११-८ तारखेला दीक्षा घेण्याचा आग्रह धरला. क्रियायोगात प्रवेश. "गुरू" मुकुंदला
एकाच दिवशी दोन अप्राप्य शिष्यांची जबाबदारी घ्यावी लागली.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी नाश्ता आदल्या दिवशी नसलेल्या पद्धतीने केला. मी जितेंद्रकडे पाहून हसलो.

"तू करेल नाही असणे फसवणूक केली च्या द ताज. द्या आम्हाला दृश्य ते आधी सुरुवात साठी सेरामपूर."

अनंताला निरोप देताना, मी आणि माझा मित्र आग्राच्या वैभवाच्या, ताजमहालच्या
अगदी जवळ पोहोचलो. सूर्यप्रकाशात चमकणारा पांढरा संगमरवरी, तो शुद्ध सममितीचे दर्शन घडवतो. परिपूर्ण वातावरण गडद सायप्रस, चमकदार लॉन आणि शांत तलाव आहे. आतील

भाग अर्ध-मौल्यवान दगडांनी जडवलेल्या लेससारख्या कोरीवकामाने उत्कृष्ट आहे. तपकिरी आणि जांभळ्या संगमरवरांपासून नाजूक पुष्पहार आणि गुंडाळ्या गुंतागुंतीच्यापणे बाहेर पडतात. घुमटातून प्रकाश सम्राट शाह-जहान आणि त्याच्या राज्याची आणि त्याच्या हृदयाची राणी मुमताज महल यांच्या समाधीस्थळांवर पडतो.

पुरेसा च्या दर्शनीय स्थळे! मी होते तळमळ साठी माझे गुरु. जितेंद्र आणि मी होते लवकरच प्रवास दक्षिण द्वारे

ट्रेन दिशेने बंगाल.

"मुकुंदा, मी गेल्या काही महिन्यांपासून माझ्या कुटुंबाला भेटलो नाही. मी माझा विचार बदलला आहे; कदाचित नंतर मी सेरामपूरला तुझ्या स्वामींना भेटेन."

माझा मित्र, ज्याचे स्वभाव हलक्याफुलक्या चंचल असल्याचे वर्णन केले जाऊ शकते, तो मला कलकत्त्याला सोडून गेला. लोकल ट्रेनने मी लवकरच बारा मैल उत्तरेला असलेल्या सेरामपूरला पोहोचलो.

बनारसमध्ये माझ्या गुरूंना भेटून अठ्ठावीस दिवस उलटले आहेत हे लक्षात येताच माझ्या मनात आश्चर्याचा एक थरकाप उडाला. "चार आठवड्यांत तुम्ही माझ्याकडे याल!" मी येथे होतो, धडधडत, शांत रायघाट लेनवरील त्यांच्या अंगणात उभा होतो. मी पहिल्यांदाच त्या आश्रमात प्रवेश केला जिथे मला पुढील दहा वर्षांचा सर्वोत्तम काळ भारताच्या ज्ञानावतार, "ज्ञानाचा अवतार " सोबत घालवायचा होता.

11-1: पहा प्रकरण २५.

11-2: द जगप्रसिद्ध समाधीस्थळ..

11-3: अ धोतर - कापड आहे गाठी बांधलेले आजूबाजूला द कंबर आणि कव्हर द पाय..

11-4: वृंदावन, मध्ये द मुत्रा जिल्हा च्या संयुक्त प्रांत, आहे द हिंदू जेरुसलेम. येथे प्रभु कृष्णा प्रदर्शित मानवजातीच्या हितासाठी त्याचे गौरव..

11-5: हरि; एक प्रेमळ नाव द्वारे कोणते प्रभु कृष्णा

आहे ज्ञात ते त्याचे भक्त. ११-६: एक भारतीय गोड

पदार्थ..

11-7: अ पौराणिक रत्न सह पॉवर ते अनुदान देणे इच्छा.

11-8: आध्यात्मिक दीक्षा; पासून द संस्कृत मूळ दीक्ष, ते समर्पित करणे स्वतःला.

प्रकरण: १२

वर्षे मध्ये माझे मास्टर्स हर्मिटेज

"तू आलास." बाल्कनीतील बैठकीच्या खोलीत वाघाच्या कातडीतून श्री युक्तेश्वरांनी माझे स्वागत केले. त्यांचा आवाज थंड होता, त्यांची वृत्ती भावनाशून्य होती.

"होय, प्रिय गुरुजी, मी सकाळी येथे ते अनुसरण करा तू." गुडघे टेकणे, मी स्पर्श केला त्याचे पाय.

"कसे करू शकतो ते असणे? तू दुर्लक्ष करणे माझे शुभेच्छा."

"नाही जास्त काळ, गुरुजी! तुमचे इच्छा करेल असणे माझे कायदा!"

"ते तर बरे! आता मी तुमच्या आयुष्याची जबाबदारी घेऊ

शकतो." "मी स्वेच्छेने भार सोपवतो, गुरुजी."

"मग माझी पहिली विनंती अशी आहे की तू तुझ्या कुटुंबाकडे घरी परत जा. मला तुला कलकत्त्याच्या महाविद्यालयात प्रवेश हवा आहे. तुझे शिक्षण चालू राहिले पाहिजे."

"बरं, साहेब." मी माझा राग लपवला. वर्षानुवर्षे त्रासदायक पुस्तके माझा पाठलाग करतील का? आधी बाबा, आता श्री युक्तेश्वर!

"एक दिवस तुम्ही पश्चिमेकडे जाल. जर त्या विचित्र हिंदू शिक्षकाकडे विद्यापीठाची पदवी असेल तर तेथील लोक भारताच्या प्राचीन ज्ञानाकडे अधिक ग्रहणशील होतील."

"तुम्हालाच चांगले माहिती आहे, गुरुजी." माझी निराशा दूर झाली. पश्चिमेचा संदर्भ मला गोंधळात टाकणारा आणि दूरचा वाटला; परंतु आज्ञाधारकतेने गुरुंना संतुष्ट करण्याची संधी मला अगदी तात्काळ मिळाली.

"तू इच्छा असणे जवळ मध्ये कलकत्ता; ये येथे केव्हाही तू शोधा वेळ."

"शक्य असल्यास दररोज, गुरुजी! माझ्या आयुष्यातील प्रत्येक तपशीलात मी तुमचा अधिकार कृतज्ञतेने स्वीकारतो - एका अटीवर."

"हो?"

"ते तू वचन देणे ते उघड करणे देव ते मी!"

तासभर शाब्दिक चकमक सुरू झाली. गुरुचे वचन खोटे ठरू शकत नाही; ते हलके दिले जात नाही. प्रतिज्ञेतील अर्थ विशाल आध्यात्मिक दृश्ये उघड करतात. गुरुने निर्माणकर्त्याला प्रकट होण्यास भाग पाडण्यापूर्वी त्याचे त्याच्याशी खरोखर जवळचे संबंध असले पाहिजेत! मला श्रीयुक्तेश्वरांचे दैवी ऐक्य जाणवले आणि त्यांचा शिष्य म्हणून मी माझा फायदा घेण्याचा दृढनिश्चय केला.

"तुम्ही कडक स्वभावाचे आहात!" मग गुरुजींची संमती करुणामय अंताने ऐकू आली:

"तुमची इच्छा माझी इच्छा असू द्या."

माझ्या हृदयातून आयुष्यभराची सावली निघून गेली; इथे आणि तिथे अस्पष्ट शोध संपला. मला एका खऱ्या गुरूमध्ये शाश्वत आश्रय मिळाला होता.

"ये; मी तुला आश्रम दाखवतो." गुरुजी त्यांच्या वाघाच्या चटईवरून उठले. मी माझ्या

आजूबाजूला पाहिले; माझी नजर आश्चर्याने भिंतीवरील एका चित्रावर पडली, ज्यावर चमेलीचा हार घालण्यात आला होता.

"लाहिरी महाशय!"

"हो, माझे दिव्य गुरु." श्री युक्तेश्वरांचा स्वर आदराने भरलेला होता. "माणूस आणि योगी म्हणून ते माझ्या संशोधनाच्या कक्षेत येणाऱ्या इतर कोणत्याही शिक्षकांपेक्षा श्रेष्ठ होते."

मी शांतपणे त्या परिचित चित्रापुढे नतमस्तक झालो. माझ्या बालपणाला आशीर्वाद देऊन, या घटकेपर्यंत माझी पावले टाकणाऱ्या अतुलनीय गुरुला आत्माश्रद्धा अर्पण करण्यात आली.

माझ्या गुरूंच्या नेतृत्वाखाली मी घर आणि त्याच्या परिसरातून फेरफटका मारत होतो. मोठे, प्राचीन आणि चांगले बांधलेले, आश्रम एका भव्य खांबांच्या अंगणाने वेढलेले होते. बाहेरील भिंती शेवाळाने झाकलेल्या होत्या; सपाट राखाडी छतावर कबुतरे फडफडत होती, आश्रमात अनैतिकपणे सहभागी होत होती. मागील बागेत फणस, आंबा आणि केळीच्या झाडांनी आल्हाददायक होती. दुमजली इमारतीतील वरच्या खोल्यांच्या बालेकिल्ल्या तीन बाजूंनी अंगणाकडे तोंड करून होत्या. मास्टर म्हणाले की, एक प्रशस्त तळमजला हॉल, ज्यामध्ये उंच छत होते ज्यावर कॉलोनेडचा आधार होता, तो प्रामुख्याने

दुर्गापूजेच्या वार्षिक उत्सवादरम्यान वापरला जात असे.

१२-१ श्री
युक्तेश्वरांच्या बैठकीच्या खोलीत एक अरुंद जिना जात असे, ज्याच्या लहान बाल्कनीतून रस्त्याचे दर्शन होते. आश्रम साधेपणाने सजवलेला होता; सर्वकाही साधे, स्वच्छ आणि उपयुक्त होते. अनेक पाश्चात्य शैलीतील खुर्च्या, बाक आणि टेबले दिसत होती.

गुरुजींनी मला रात्री राहण्यासाठी आमंत्रित केले. आश्रमाचे प्रशिक्षण घेत असलेल्या दोन तरुण शिष्यांनी भाजीपाला करीचा जेवणाचा कार्यक्रम केला.

"गुरुजी, कृपया मला तुमच्या आयुष्याबद्दल काहीतरी सांगा." मी त्याच्या वाघाच्या कातडीजवळ एका पेंढ्याच्या चटईवर बसलो होतो. बाल्कनीच्या पलीकडे मैत्रीपूर्ण तारे खूप जवळ होते असे वाटत होते.

"माझे कौटुंबिक नाव प्रिया नाथ करार होते. माझा जन्म

१२-२ मध्ये झाला. इथे
सेरामपूरमध्ये, जिथे वडील एक श्रीमंत व्यापारी होते. त्यांनी माझ्यासाठी हा वडिलोपार्जित वाडा सोडला, आता माझा आश्रम. माझे औपचारिक शिक्षण कमी होते; मला ते मंद आणि उथळ वाटले. सुरुवातीच्या तारुण्यात, मी गृहस्थांच्या जबाबदाऱ्या स्वीकारल्या आणि मला एक मुलगी आहे, आता लग्न झाले आहे. माझे मधले आयुष्य मार्गदर्शनाने धन्य झाले. लाहिरी महाशयांचे. माझ्या पत्नीच्या निधनानंतर, मी स्वामी संप्रदायात सामील झालो आणि मला हे नवीन नाव मिळाले श्री युक्तेश्वर गिरी.

१२-३ अशी माझी साधी इतिहास आहे."

माझ्या उत्सुक चेहऱ्याकडे पाहून गुरुजींनी स्मितहास्य केले. सर्व चरित्रात्मक रेखाचित्रांप्रमाणे, त्यांच्या शब्दांनी आतील माणूस उघड न करता बाह्य तथ्ये दिली होती.

"गुरुजी, मी होईल जसे ते ऐका काही कथा च्या तुमचे बालपण."

"मी तुम्हाला काही सांगेन - प्रत्येकी एक नैतिकतेसह!" श्री युक्तेश्वरच्या चेतावणीने त्यांचे डोळे चमकले. "माझ्या आईने एकदा एका अंधार्या खोलीत भूताची भयानक कहाणी सांगून मला घाबरवण्याचा प्रयत्न केला. मी गेलो लगेच तिथे पोहोचलो, आणि भूत चुकल्याबद्दल निराशा व्यक्त केली. आईने मला दुसरी भयानक कथा कधीच सांगितली नाही. नैतिक: चेहऱ्यावर भीती पहा आणि ती तुम्हाला त्रास देणारी राहणार नाही.

"आणखी एक जुनी आठवण म्हणजे शेजाऱ्याच्या मालकीचा एक कुरूप कुत्रा असावा अशी माझी इच्छा. तो कुत्रा मिळवण्यासाठी मी माझ्या घरातील अनेक आठवडे गोंधळात टाकले. अधिक आकर्षक दिसणाऱ्या पाळीव प्राण्यांच्या ऑफरकडे माझे कान बधिर होते. नैतिक: आसक्ती आंधळी करते; ती इच्छेच्या वस्तूला आकर्षकतेचा एक काल्पनिक प्रभामंडळ देते."

"तिसरी गोष्ट तरुण मनाच्या लवचिकतेबद्दल आहे. मी माझ्या आईला अधूनमधून असे म्हणताना ऐकले: 'जो माणूस कोणाच्याही हाताखाली नोकरी स्वीकारतो तो गुलाम असतो.' ती धारणा इतकी कायमची पक्की झाली की माझ्या लग्नानंतरही मी सर्व पदे नाकारली. मी माझ्या कुटुंबाची देणगी जमिनीत गुंतवून खर्च भागवला. नैतिक: चांगल्या आणि सकारात्मक सूचनांनी संवेदनशील लोकांना मार्गदर्शन करावे. मुलांचे कान. त्यांचे सुरुवातीचे विचार दीर्घकाळापर्यंत तीव्रपणे कोरलेले राहतात."

गुरुजी शांत शांततेत गेले. मध्यरात्रीच्या सुमारास त्यांनी मला एका अरुंद खाटेवर नेले. माझ्या गुरुजींच्या छताखाली पहिल्या रात्री गाढ आणि गोड झोप लागली.

श्री युक्तेश्वर यांनी मला क्रियायोगाची दीक्षा देण्यासाठी दुसऱ्या दिवशी सकाळी निवडले. लाहिरी महाशयांच्या दोन शिष्यांकडून - पिता आणि माझे गुरू, स्वामी केवलानंद - मला ही पद्धत आधीच मिळाली होती, परंतु गुरुंच्या उपस्थितीत मला परिवर्तनशील शक्ती जाणवली. त्यांच्या स्पर्शाने, माझ्या अस्तित्वावर एक महान प्रकाश पडला, जणू काही असंख्य सूर्यांचे तेज एकत्र येऊन चमकत होते. माझ्या हृदयाला अंतरंगात व्यापून टाकणारा अवर्णनीय आनंदाचा पूर दुसऱ्या दिवशीही चालू राहिला. त्या दिवशी दुपारी मी आश्रम सोडण्यास तयार झालो.

"तू तीस दिवसांत परत येशील." मी माझ्या कलकत्त्याच्या घरी पोहोचताच, गुरुजींच्या भाकिताची पूर्तता माझ्यासोबत झाली. माझ्या कोणत्याही नातेवाईकाने "उडणाऱ्या पक्ष्याच्या" पुनरागमनाबद्दल मला ज्या प्रकारची भीती वाटत होती ती स्पष्ट टिप्पणी केली नाही.

साधनेतील अश्रू आणि वादळे पाहिली आहेत. आता मी माझ्या दिव्य गुरूच्या बंदरावर पोहोचलो आहे."

"बेटा, मी आमच्या दोघांसाठी आनंदी आहे." मी आणि वडील संध्याकाळी शांतपणे एकत्र बसलो. "तुला सापडले आहे तुमचा गुरु, जसे चमत्कारिक पद्धतीने मला एकदा माझा स्वतःचा गुरु सापडला. लाहिरी महाशयांचा पवित्र हात आमच्या जीवनाचे रक्षण करत आहे. तुमच्या गुरुने कोणताही दुर्गम हिमालयीन संत सिद्ध केला नाही, तर जवळचा एक संत आहे. माझ्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळाले आहे: देवाच्या शोधात तुम्ही कायमचे दूर गेला नाहीत. माझ्या नजरेतून."

माझे औपचारिक शिक्षण पुन्हा सुरू होईल याबद्दल वडिलांनाही आनंद झाला; त्यांनी योग्य व्यवस्था केली. दुसऱ्या दिवशी मी कलकत्त्याच्या स्कॉटिश चर्च कॉलेजमध्ये प्रवेश घेतला.

आनंदाचे महिने निघून गेले. माझ्या वाचकांनी निःसंशयपणे असा अंदाज लावला असेल की मी कॉलेजच्या वर्गखोल्यांमध्ये फारसा दिसत नाही. सेरामपूर आश्रमात एक आकर्षण खूपच होते. गुरुजींनी माझी सर्वव्यापी उपस्थिती कोणत्याही भाष्याशिवाय स्वीकारली. मला दिलासा मिळाला की, त्यांनी क्वचितच शिक्षणाच्या दालनांचा उल्लेख केला. जरी सर्वांना हे स्पष्ट होते की मी कधीही विद्वान म्हणून निवडलेला नव्हतो, तरी मी वेळोवेळी किमान उत्तीर्ण होण्यात यशस्वी झालो.

आश्रमातील दैनंदिन जीवन सुरळीत चालले होते, क्वचितच वेगवेगळे होते. माझे गुरु

पहाटेच्या आधी उठायचे. झोपून किंवा कधीकधी पलंगावर बसून ते समाधीच्या अवस्थेत गेले.

१२-४ गुरुजी कधी जागे झाले हे शोधणे अगदी साधेपणाचे होते: जबरदस्त घोरणे

अचानक थांबणे.

१२-५ एक-दोन उसासे; कदाचित शारीरिक हालचाल. मग श्वास रोखण्याची एक
निःशब्द अवस्था: तो खोल योगिक आनंदात होता.

नाश्ता केले नाही अनुसरण करा; पहिला आले अ लांब चालणे द्वारे द गंगा. त्या सकाळ फेरफटका सह माझे

गुरु - किती वास्तविक आणि जिवंत! स्मृतीच्या सहज पुनरुत्थानात, मी अनेकदा स्वतःला त्याच्या शेजारी पाहतो: पहाटेचा सूर्य नदीला उबदार करत आहे. ज्ञानाच्या प्रामाणिकपणाने समृद्ध असलेला त्याचा आवाज घुमतो.

आंघोळ; नंतर दुपारचे जेवण. गुरुजींच्या दैनंदिन निर्देशांनुसार त्याची तयारी करणे हे तरुण शिष्यांचे काळजीपूर्वक काम होते. माझे गुरु शाकाहारी होते. तथापि, भिक्षू होण्यापूर्वी त्यांनी अंडी आणि मासे खाल्ले होते. विद्यार्थ्यांना त्यांचा सल्ला होता की त्यांच्या शरीरसंस्थेला अनुकूल असा कोणताही साधा आहार घ्या.

मास्टर खाल्ले थोडे; अनेकदा तांदूळ, रंगीत सह हळद किंवा रस च्या बीट्स किंवा पालक आणि हलकेच म्हशीचे तूप किंवा वितळलेले लोणी शिंपडले. दुसऱ्या दिवशी तो

मसूर- डाळ किंवा चणा

१२- ६ भाज्यांसह करी. मिष्टान्नासाठी, तांदळाच्या खीरसह आंबा
किंवा संत्री, किंवा फणसाचा रस.

दुपारी पाहुणे येऊ लागले. जगातून एक स्थिर प्रवाह आश्रमातील शांततेत वाहत होता. सर्वांना गुरुमध्ये समान सौजन्य आणि दयाळूपणा आढळला. ज्या माणसाने स्वतःला शरीर किंवा अहंकार म्हणून नव्हे तर आत्मा म्हणून ओळखले आहे, त्याच्यासाठी उर्वरित मानवजातीच्या पैलूंमध्ये एक आश्चर्यकारक समानता गृहीत धरली जाते.

द निःपक्षपातीपणा च्या संत आहे रुजलेले मध्ये शहाणपण. मास्टर्स आहे पळून गेला माया; त्याचे आलटून पालटून बुद्धिमत्ता आणि मूर्खपणाचे चेहरे आता प्रभावी दिसत नव्हते. श्री युक्तेश्वरांनी शक्तिशाली किंवा कर्तृत्ववान असलेल्यांना विशेष महत्त्व दिले नाही; तसेच ते इतरांच्या गरिबी किंवा निरक्षरतेमुळे त्यांना तुच्छ लेखत नव्हते. ते लहान मुलाकडून सत्याचे शब्द आदराने ऐकत असत आणि गर्विष्ठ पंडितांना उघडपणे दुर्लक्ष करत असत.

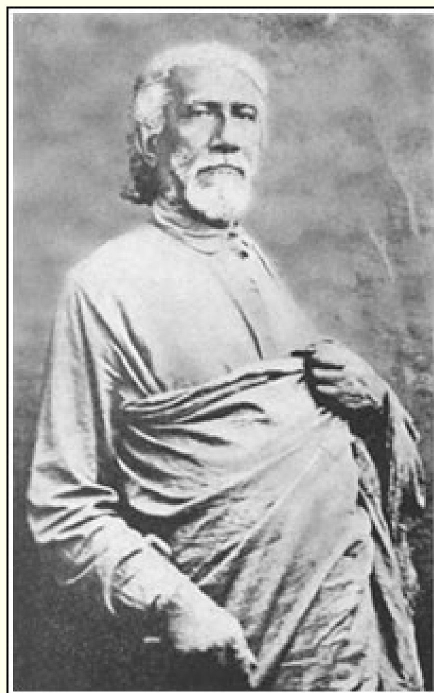

माझे गुरुजी, एसआरआय युक्तेश्वर

शिष्य च्या लाहिरी महाशय

रात्रीचे आठ वाजले होते आणि कधीकधी पाहुणेही तिथे थांबत असत. माझे गुरु स्वतःला एकटे जेवण्याचे निमित्त देत नसत; कोणीही त्यांच्या आश्रमाला उपाशी किंवा असमाधानी सोडत नसत. श्री युक्तेश्वर कधीही

तोटा सहन करत, अनपेक्षित पाहुण्यांमुळे कधीही निराश न होता; त्याच्या साधनसंपन्न मार्गदर्शनाखाली तुटपुंजे अन्न मेजवानीचे रूप धारण करत असे. तरीही तो किफायतशीर होता; त्याचे माफक निधी खूप पुढे जात असे. "तुमच्या पर्समध्ये आरामात राहा," तो अनेकदा म्हणायचा. "अतिरेकपणा तुम्हाला अस्वस्थ करेल." आश्रम मनोरंजनाच्या तपशीलात असो, किंवा त्याचे बांधकाम आणि दुरुस्तीचे काम असो किंवा इतर व्यावहारिक चिंता असो, गुरुजींनी सर्जनशील भावनेची मौलिकता प्रकट केली.

संध्याकाळच्या शांत वेळेत माझ्या गुरूंचे एक प्रवचन वेळेच्या तुलनेत मौल्यवान असायचे. त्यांचे प्रत्येक उच्चार ज्ञानाने मोजलेले आणि कोरलेले होते. त्यांच्या अभिव्यक्तीच्या पद्धतीत एक उत्कृष्ट आत्मविश्वास होता: ते होते अद्वितीय. तो बोलले म्हणून काहीही नाही इतर मध्ये माझे अनुभव कधीही बोलले. त्याचे त्याने बाह्य पोशाख धारण करण्यापूर्वी विचारांना भेदभावाच्या नाजूक समतोलात तोलले गेले. सत्याचे सार, अगदी शारीरिक पैलूसह सर्वव्यापी, त्याच्याकडून आत्म्याच्या सुगंधित उत्सर्जनासारखे आले. मी नेहमीच जाणीव ठेवत असे की मी एका जिवंत प्रकटीकरणाच्या उपस्थितीत आहे. देवाचे. त्याच्या दिव्यत्वाच्या भाराने माझे डोके आपोआप त्याच्यापुढे झुकले.

जर उशिरा आलेल्या पाहुण्यांना असे लक्षात आले की श्री युक्तेश्वर अनंतात मग्न होत आहेत, तर ते त्यांना लगेच संभाषणात गुंतवून घेत. ते कोणतीही मुद्रा काढण्यास किंवा त्यांच्या आंतरिक एकाग्रतेचे प्रदर्शन करण्यास असमर्थ होते. नेहमी प्रभूशी एकरूप असल्याने, त्यांना संवादासाठी वेगळ्या वेळेची आवश्यकता नव्हती. एका आत्मसाक्षात्कारी गुरुने ध्यानाची पायरी आधीच मागे सोडली आहे. "फळ दिसले की फूल गळते." परंतु संत बहुतेकदा शिष्यांच्या प्रोत्साहनासाठी आध्यात्मिक रूपांना चिकटून राहतात.

मध्यरात्र जवळ येत असताना, माझे गुरु लहान मुलाच्या नैसर्गिकतेने झोपी जात असत. अंथरुणाबद्दल कोणताही गोंधळ नव्हता. ते अनेकदा उशीशिवाय, एका अरुंद डेव्हनपोर्टवर झोपायचे जे त्याच्या नेहमीच्या वाघाच्या कातडीच्या आसनाची पार्श्वभूमी होती.

रात्रभर चालणारी तात्विक चर्चा दुर्मिळ नव्हती; कोणताही शिष्य उत्सुकतेच्या तीव्रतेने ती बोलावू शकत होता. तेव्हा मला थकवा जाणवला नाही, झोपेची इच्छा नव्हती; गुरुजींचे जिवंत शब्द पुरेसे होते. "अरे, पहाट झाली आहे! आपण गंगेजवळून चालत जाऊया." अशा प्रकारे माझ्या रात्रीच्या शिक्षणाच्या अनेक काळाचा अंत झाला.

श्री युक्तेश्वरासोबतच्या माझ्या सुरुवातीच्या काही महिन्यांचा शेवट एका उपयुक्त धड्यात झाला - "डासांना कसे पळवायचे." घरी माझे कुटुंब नेहमीच रात्री संरक्षक पडदे वापरत असे. मला हे कळल्यावर खूप वाईट वाटले की सेरामपूर आश्रमात या विवेकपूर्ण प्रथेचे पालन करण्यात आले. तरीही किडे पूर्णपणे स्थिर होते; मला डोक्यापासून पायापर्यंत चावले गेले. माझ्या गुरूंना माझी दया आली.

"स्वतःसाठी एक पडदा विकत घे, आणि माझ्यासाठीही एक." तो हसला आणि पुढे म्हणाला, "जर तू स्वतःसाठी फक्त एकच पडदा घेतलास तर सर्व डास माझ्यावर लक्ष केंद्रित करतील!"

मी ते मान्य केल्याबद्दल खूप आभारी आहे. सेरामपूरमध्ये घालवलेल्या प्रत्येक

रात्री, माझे गुरु मला झोपण्याच्या वेळी पडदे व्यवस्थित करायला सांगायचे.

एका संध्याकाळी डास विशेषतः भयंकर होते. पण गुरुजींनी त्यांचे नेहमीचे निर्देश दिले नाहीत. मी कीटकांचा आगाऊ आवाज घाबरून ऐकला. झोपायला जाताना, मी त्यांच्या दिशेने प्रायश्चित्त प्रार्थना केली. अर्ध्या तासानंतर, मी माझ्या गुरुंचे लक्ष वेधण्यासाठी ढोंगाने खोकला. मला वाटले की डास रक्तपिपासू विधी साजरे करत असताना चावल्याने आणि विशेषतः गाण्याच्या ड्रोनने मी वेडा होईन.

गुरुजींकडून कोणताही प्रतिसाद मिळाला नाही; मी सावधपणे त्यांच्याकडे गेलो. तो श्वास घेत नव्हता. योगिक ट्रान्समध्ये हे माझे त्याचे पहिले निरीक्षण होते; त्यामुळे मला भीती वाटली.

"त्याचे हृदय नक्कीच बिघडले असेल!" मी त्याच्या नाकाखाली आरसा ठेवला; श्वासाची वाफ दिसली नाही. दुप्पट खात्री करण्यासाठी, मी काही मिनिटांसाठी त्याचे तोंड आणि नाकपुड्या माझ्या बोटांनी बंद केल्या. त्याचे शरीर थंड आणि गतिहीन होते. स्तब्ध होऊन मी मदतीसाठी दाराकडे वळलो.

"तर! एक नवोदित प्रयोगशील! माझे नाक बिचारे!" गुरुजींचा आवाज हास्याने थरथरत होता. "तू झोपायला का जात नाहीस? तुझ्यासाठी सगळं जग बदलणार आहे का? स्वतःला बदला: डासांच्या जाणिवेपासून मुक्त व्हा."

मी नम्रपणे माझ्या पलंगावर परतलो. एकही कीटक जवळ आला नाही. मला जाणवले की माझ्या गुरूंनी पूर्वी फक्त मला खूश करण्यासाठी पडदे लावण्यास सहमती दर्शविली होती; त्यांना डासांची भीती नव्हती. त्यांची योगिक शक्ती इतकी होती की ते एकतर त्यांना चावू नये अशी इच्छा करू शकत होते किंवा ते आतल्या अभेद्यतेकडे पळून जाऊ शकत होते.

"तो मला एक प्रात्यक्षिक दाखवत होता," मी विचार केला. "हीच योगिक अवस्था आहे जी

प्राप्त करण्यासाठी मी प्रयत्न केले पाहिजेत." या पृथ्वीवरून कधीही नसलेल्या

असंख्य विचलनांची पर्वा न करता, योगीला परमचेतनामध्ये प्रवेश करता आला पाहिजे

आणि त्यातच राहता आले पाहिजे. कीटकांच्या गोंधळात असो किंवा दिवसाच्या

प्रकाशाच्या व्यापक प्रकाशात असो, इंद्रियांची साक्ष रोखली पाहिजे. ध्वनी आणि

दृष्टी खरोखरच येतात, परंतु निर्वासित ईडनपेक्षा सुंदर जगात. १२-७

द शिकवणारा डास दिले साठी दुसरा लवकर धडा येथे द आश्रम. ते होते द सौम्य संध्याकाळची वेळ. माझे गुरु प्राचीन ग्रंथांचे अतुलनीय अर्थ लावत होते. त्यांच्या चरणांजवळ, मी परिपूर्ण शांततेत होतो. एका असभ्य डासाने त्या वास्तूत प्रवेश केला आणि माझे लक्ष वेधण्यासाठी स्पर्धा केली. तो एक विषारी माझ्या मांडीत हायपोडर्मिक सुई घुसवली, मी आपोआप सूड घेण्यासाठी हात वर केला. येऊ घातलेल्या फाशीपासून सुटका! पतंजलीच्या एका योग सूत्राची मला एक उपयुक्त आठवण आली- ते अहिंसेवर (निरुपद्रवीपणावर).

"तुम्ही काम का पूर्ण केले नाही?"

"गुरुजी! तुम्ही जीव घेण्याचा

पुरस्कार करता का?"

"नाही; पण तुमच्या मनात आधीच मृत्यूचा आघात झाला

होता." "मला समजले नाही."

"पतंजलीचा अर्थ मारण्याची इच्छा नष्ट करणे असा होता." श्री युक्तेश्वरांना माझ्या मानसिक प्रक्रिया उघड्या पुस्तकासारख्या वाटल्या होत्या. "हे जग अहिंसेच्या शाब्दिक अभ्यासासाठी गैरसोयीचे आहे. मनुष्याला हानिकारक प्राण्यांचा नाश करण्यास भाग पाडले जाऊ शकते. त्याला राग किंवा द्वेष करण्याची समान सक्ती नाही. सर्व प्रकारच्या जीवनांना मायेच्या हवेवर समान अधिकार आहे. सृष्टीचे रहस्य उलगडणारा संत त्याच्या असंख्य गोंधळात टाकणाऱ्या अभिव्यक्तींशी सुसंगत असेल. सर्व लोक त्या समजुतीकडे जाऊ शकतात जे विनाशाच्या अंतर्गत उत्कटतेला आळा घालतात."

"गुरुजी, पाहिजे एक ऑफर स्वतः अ त्याग करणे उलट पेक्षा मारणे अ जंगली पशू?"

"नाही; माणसाचे शरीर मौल्यवान आहे. अद्वितीय मेंदू आणि पाठीच्या कण्यातील केंद्रांमुळे त्याचे उत्क्रांती मूल्य सर्वोच्च आहे. हे प्रगत भक्ताला देवत्वाचे सर्वोच्च पैलू पूर्णपणे आकलन करण्यास आणि व्यक्त करण्यास सक्षम करते. कोणतेही कनिष्ठ रूप इतके सुसज्ज नाही. हे खरे आहे की जर एखाद्याला एखाद्या प्राण्याला किंवा कोणत्याही सजीवाला मारण्यास भाग पाडले गेले तर त्याला किरकोळ पापाचे ऋण येते. परंतु वेद शिकवतात की मानवी शरीराचे अकारण नुकसान हे कर्माच्या नियमाविरुद्ध एक गंभीर उल्लंघन आहे."

मी उसासा टाकला मध्ये आराम; शास्त्रानुसार मजबुतीकरण च्या एखाद्याचे नैसर्गिक अंतःप्रेरणा आहे नाही नेहमी आगामी.

असं झालं की मी कधीच गुरुजींना बिबट्या किंवा वाघाच्या जवळून पाहिले नव्हते. पण एकदा एका प्राणघातक नागाने त्यांच्याशी सामना केला होता, परंतु माझ्या गुरुजींच्या प्रेमाने तो जिंकला. भारतात या प्रकारच्या सापाची खूप भीती आहे, जिथे दरवर्षी पाच हजारांहून अधिक मृत्यू होतात. ही धोकादायक भेट पुरी येथे झाली, जिथे श्री युक्तेश्वरांचा दुसरा आश्रम होता, जो जवळच सुंदरपणे स्थित होता. द उपसागर च्या बंगाल. प्रफुल्ल, अ तरुण शिष्य च्या नंतर वर्षे, होते सह मास्टर चालू हे प्रसंग.

"आम्ही आश्रमाजवळ बाहेर बसलो होतो," प्रफुल्लने मला सांगितले. "जवळून एक नाग दिसला, तो चार फूट लांबीचा भयानक होता. तो आमच्याकडे धावत येत असताना त्याचा कणा रागाने वाढला. माझ्या गुरूंनी एका लहान मुलाप्रमाणे स्वागतार्ह हास्य केले.

गुरुजींना तालबद्ध टाळ्या वाजवताना पाहून मी गोंधळून गेलो.

१२-८ तो त्या भयानक
पाहुण्याला मनोरंजन देत होता! मी पूर्णपणे शांत राहिलो, आतून स्खलन होत होते, मला कितीही उत्कट प्रार्थना करता येत होत्या. माझ्या गुरूंच्या अगदी जवळ असलेला तो साप आता गतिहीन झाला होता, त्याच्या प्रेमळ वृत्तीने तो आकर्षित झाला होता. भयानक फणा हळूहळू आकुंचन पावला; साप गुरुंच्या पायांमध्ये सरकला आणि झुडुपात गायब झाला

.

"माझे गुरु त्यांचे हात का हलवायचे आणि नाग त्यांना का मारत नव्हता, हे मला तेव्हा समजण्यासारखे नव्हते," प्रफुल्लने निष्कर्ष काढला. "तेव्हा मला जाणवले की माझे दिव्य गुरु कोणत्याही सजीव प्राण्याकडून होणाऱ्या दुखापतीच्या पलीकडे आहेत."

आश्रमात माझ्या सुरुवातीच्या महिन्यांत एके दुपारी, श्री युक्तेश्वरांचे डोळे माझ्यावर खिळलेले आढळले.

"तू आहेत खूप पातळ, मुकुंदा."

त्याचे हे विधान एका संवेदनशील मुद्द्यावर आदळले. माझे बुडलेले डोळे आणि क्षीण झालेले स्वरूप खूप दूर होते. कलकत्त्यात माझ्या खोलीत टॉनिकच्या रांगा लागल्या होत्या, पण त्याचा काहीही उपयोग झाला नाही; लहानपणापासूनच मला अपचनाचा त्रास होत होता. माझी निराशा कधीकधी शिगेला पोहोचली जेव्हा मी इतक्या अस्वस्थ शरीरासोबत हे जीवन जगणे योग्य आहे का, असा प्रश्न मी स्वतःला विचारला.

"औषधांना मर्यादा असतात; सर्जनशील जीवनशक्तीला मर्यादा नसतात. विश्वास ठेवा: तुम्ही निरोगी आणि बलवान व्हाल."

श्री युक्तेश्वरांच्या शब्दांनी वैयक्तिकरित्या लागू होणाऱ्या सत्याची अशी खात्री जागृत केली जी इतर कोणत्याही उपचारकर्त्याने - आणि मी अनेक प्रयत्न केले होते! - माझ्या आत आणू शकलो.

दिवसेंदिवस, पाहा! मी वृध्द होत गेलो. गुरुजींच्या छुप्या आशीर्वादानंतर दोन आठवड्यांनी, मी पूर्वी माझ्यापासून दूर राहिलेले स्फूर्तिदायक वजन जमा केले. माझे सततचे पोटाचे आजार एका क्षणात नाहीसे झाले.

आयुष्यभर टिकून राहणे. नंतरच्या काळात मी माझ्या गुरूंनी क्षयरोग, मधुमेह, अपस्मार किंवा अर्धांगवायू या अशुभ आजारांनी ग्रस्त असलेल्या व्यक्तींना तात्काळ दैवी बरे केलेले पाहिले. माझ्या मृत शरीरातून अचानक मुक्तता मिळाल्यावर त्यांच्या बरे होण्याबद्दल मी जितका कृतज्ञ होतो तितका कोणीही असू शकत नाही.

"काही वर्षांपूर्वी, मलाही वजन वाढण्याची उत्सुकता होती," श्री युक्तेश्वर यांनी मला सांगितले. "गंभीर आजारानंतर बरे होताना, मी बनारसमध्ये लाहिरी महाशयांना भेट दिली.

"'महाराज, मी आहे झाले खूप आजारी आणि हरवले अनेक पौंड.

"'मी पहा, युक्तेश्वर,

१२-९ तू बनवले स्वतः आजारी, आणि आता तू विचार करा तू आहेत पातळ.

"हे उत्तर माझ्या अपेक्षेपेक्षा खूप वेगळे होते; तथापि, माझ्या गुरूंनी

प्रोत्साहन देत म्हटले: "'मला बघू दे; मला खात्री आहे की उद्या तुला बरे

वाटेल.'"

"त्याच्या शब्दांना माझ्या ग्रहणशील मनासाठी गुप्त उपचारांचा इशारा मानून, दुसऱ्या दिवशी सकाळी शक्तीच्या स्वागताने मला आश्चर्य वाटले नाही. मी माझ्या स्वामींना शोधले आणि आनंदाने उद्गारले, 'महाराज, आज मला खूप बरे वाटत आहे.'

"'खरंच!' आज तू उत्साह वाढवणे स्वतः.

"'नाही, स्वामी!' मी निषेध केला. 'तुम्हीच मला मदत केली; गेल्या काही आठवड्यात पहिल्यांदाच माझ्यात ऊर्जा आली आहे.'

"'अरे हो! तुमचा आजार खूप गंभीर आहे. तुमचे शरीर अजून कमकुवत आहे; उद्या कसे असेल हे कोण सांगू शकते?"

"माझी कमकुवतपणा परत येण्याच्या शक्यतेच्या विचाराने मला थंड भीतीचा थरकाप उडाला. दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी लाहिरी महाशयांच्या घरी स्वतःला ओढून नेऊ शकलो नाही.

"'महाराज, मी सकाळी आजारी पुन्हा.

"माझे गुरुचे एक नजर होते प्रश्नार्थक. 'तर!' एकदा अधिक तू निरुपयोगी करणे स्वतः.

"'गुरुदेवा, मला आता कळतंय की तू दिवसेंदिवस माझी थट्टा करत आहेस.' माझा
संयम संपला होता. 'मला समजत नाहीये की तू माझ्या खऱ्या बातम्यांवर विश्वास
का ठेवत नाहीस.'"

"'खरोखर, तुमच्या विचारांमुळेच तुम्हाला कमकुवत आणि बलवान वाटले आहे.' माझ्या स्वामींनी माझ्याकडे प्रेमाने पाहिले. 'तुम्ही पाहिले आहे की तुमचे आरोग्य

तुमच्या अपेक्षांनुसार कसे चालले आहे. विचार ही एक शक्ती आहे, अगदी वीज किंवा गुरुत्वाकर्षणासारखीही. मानवी मन हे देवाच्या सर्वशक्तिमान चेतनेची एक ठिणगी आहे. मी तुम्हाला दाखवू शकतो की तुमचे शक्तिशाली मन जे काही खूप तीव्रतेने मानते ते त्वरित घडून येईल.'

"माहित आहे ते लाहिरी महाशय कधीही नाही बोलले आळशी, मी संबोधित त्याला सह उत्तम विस्मय आणि कृतज्ञता:

'गुरुजी, जर मी विचार करा मी सकाळी चांगले आणि आहे परत मिळवले माझे माजी वजन, करेल ते घडेल का?

"'ते आहे तर, सम येथे हे क्षण. माझे गुरु बोलले गंभीरपणे, त्याचे टक लावून पाहणे एकाग्र चालू माझे डोळे.

"पाहा! मला केवळ शक्तीच नाही तर वजनही वाढल्याचे जाणवले. लाहिरी महाशय शांततेत परतले. त्यांच्या चरणी काही तास घालवल्यानंतर, मी माझ्या आईच्या घरी परतलो, जिथे मी बनारसच्या माझ्या भेटी दरम्यान राहिलो होतो.

"'माझ्या मुला! काय झालंय? तुला जलोदराने सूज येतेय का?' आईला तिच्या डोळ्यांवर विश्वासच बसत नव्हता. माझे शरीर आता आजारापूर्वीसारखेच मजबूत झाले होते.

"मी स्वतःचे वजन केले आणि मला आढळले की एका दिवसात माझे वजन पन्नास पौंड वाढले आहे; ते कायमचे माझ्यासोबत राहिले. माझे बारीक शरीरयष्टी पाहून मित्र आणि ओळखीचे लोक आश्चर्याने थक्क झाले. या चमत्कारामुळे त्यांच्यापैकी अनेकांनी त्यांची जीवनशैली बदलली आणि लाहिरी महाशयांचे शिष्य बनले.

"माझे गुरु, देवात जागृत, हे जग निर्माणकर्त्याचे एक वस्तुनिष्ठ स्वप्न आहे हे जाणत

होते. कारण त्यांना दैवी स्वप्न पाहणाऱ्याशी असलेल्या त्यांच्या एकतेची पूर्णपणे

जाणीव होती, लाहिरी महाशय भौतिकीकरण करू शकत होते किंवा भौतिकीकरण करू शकत होते

किंवा वैश्विक दृष्टीमध्ये त्यांना हवे ते बदल करू शकत होते. १२-१०

"सर्व सृष्टी कायद्याने नियंत्रित आहे," श्री युक्तेश्वर यांनी निष्कर्ष काढला.

"जे बाह्य विश्वात प्रकट होतात आणि शास्त्रज्ञांना शोधता येतात, त्यांना

नैसर्गिक नियम म्हणतात. परंतु चेतनेच्या क्षेत्रांवर राज्य करणारे सूक्ष्म नियम

आहेत जे केवळ योगाच्या अंतर्गत विज्ञानाद्वारेच जाणता येतात. लपलेल्या

आध्यात्मिक स्तरांना देखील त्यांचे नैसर्गिक आणि कायदेशीर कार्य तत्त्वे आहेत.

भौतिक शास्त्रज्ञ नाही तर पूर्णपणे आत्म-साक्षात्कारित गुरु आहे जो पदार्थाचे

खरे स्वरूप समजून घेतो. अशा प्रकारे एका शिष्याने दासाचा कान कापल्यानंतर ख्रिस्त त्याचे कान परत मिळवू शकला." १२-११

श्री युक्तेश्वर हे शास्त्रांचे एक अतुलनीय दुभाषी होते. माझ्या अनेक आनंदी आठवणी त्यांच्या प्रवचनांमध्ये केंद्रित आहेत. परंतु त्यांचे रत्नजडित विचार निष्काळजीपणा किंवा मूर्खपणाच्या राखेत टाकले गेले नाहीत. माझ्या शरीराची एक अस्वस्थ हालचाल, किंवा माझे थोडेसे दुर्लक्ष, गुरुजींच्या व्याख्यानाला अचानक वेळ देण्यासाठी पुरेसे होते.

"तू इथे नाहीस." एके दुपारी गुरुजींनी स्वतःलाच हे उघड करून सांगितले. नेहमीप्रमाणे, ते विनाशकारी तात्काळ माझे लक्ष वेधून घेत होते.

"गुरुजी!" माझा स्वर निषेधाचा होता. "मी हाललो नाही; माझ्या पापण्या हलल्या नाहीत;

तुम्ही उच्चारलेला प्रत्येक शब्द मी पुन्हा सांगू शकतो!"

"तरीही तू माझ्यासोबत पूर्णपणे नव्हतास. तुझा आक्षेप मला असे म्हणण्यास भाग पाडतो की तुझ्या मानसिक पार्श्वभूमीवर तू तीन संस्था निर्माण करत होतास. एक मैदानावर एक सिल्व्हन रिट्रीट होती, दुसरी टेकडीवर होती, तिसरी समुद्राजवळ होती."

ते अस्पष्टपणे मांडलेले विचार जवळजवळ अवचेतनपणे उपस्थित होते. मी त्याच्याकडे माफी मागत पाहिले.

"काय करू शकतो मी करा सह असे अ गुरु, WHO आत प्रवेश करतो माझे यादृच्छिक विचार करत आहात?"

लॉस एंजेलिसमधील माउंट वॉशिंग्टन इस्टेट्स येथील मुख्य इमारत, १९२५ मध्ये सेल्फ-रियलायझेशन फेलोशिपसाठी अमेरिकन मुख्यालय म्हणून स्थापन झाली.

आत्म-साक्षात्कार चर्च च्या सर्व धर्म, हॉलीवूड, कॅलिफोर्निया.

"तुम्ही मला तो अधिकार दिला आहे. मी ज्या सूक्ष्म सत्यांचा उलगडा करत आहे ते तुमच्या पूर्ण एकाग्रतेशिवाय आकलन होऊ शकत नाही. आवश्यकतेशिवाय मी इतरांच्या मनाच्या एकांतवासात घुसत नाही. माणसाला त्याच्या विचारांमध्ये गुप्तपणे फिरण्याचा नैसर्गिक अधिकार आहे. अनावधानाने परमेश्वर तिथे प्रवेश करत नाही; मीही घुसखोरी करण्याचे धाडस करत नाही."

"तू आहेत कधीही स्वागत आहे, गुरुजी!"

"तुमचे स्थापत्यशास्त्रीय स्वप्ने इच्छा प्रत्यक्षात आणणे नंतर. आता आहे द वेळ साठी अभ्यास करा!"

अशाप्रकारे माझ्या गुरूंनी माझ्या आयुष्यात येणाऱ्या तीन महान घटना सोप्या पद्धतीने सांगितल्या. लहानपणापासूनच मला तीन इमारतींचे गूढ दर्शन झाले होते,

प्रत्येक इमारती वेगवेगळ्या परिस्थितीत होती. श्री युक्तेश्वरांनी दर्शविलेल्या क्रमाने, या दृष्टिकोनांनी अंतिम रूप धारण केले. प्रथम रांचीच्या मैदानावर मुलांच्या योग शाळेची स्थापना झाली, नंतर लॉस एंजेलिसवर माझे अमेरिकन मुख्यालय.

अँजेल्स डोंगरमाथ्यावर, शेवटी अ आश्रम मध्ये दक्षिणेकडील कॅलिफोर्निया द्वारे द अफाट पॅसिफिक.

गुरुजींनी कधीही अहंकाराने म्हटले नाही: "मी भाकीत करतो की अशी आणि अशी घटना घडेल!" तो त्याऐवजी इशारा: "नको तू विचार करा ते मे घडेल का?" पण त्याचे सोपे भाषण लपले व्हॅटिक शक्ती. तिथे तो कधीही माघार घेत नव्हता; त्याचे थोडेसे लपवलेले शब्द कधीही खोटे ठरले नाहीत.

श्रीयुक्तेश्वर हे संयमी आणि आचरणात वास्तववादी होते. त्यांच्यात अस्पष्ट किंवा मूर्ख दूरदर्शीपणाचा काहीही समावेश नव्हता. त्यांचे पाय पृथ्वीवर स्थिर होते आणि त्यांचे डोके स्वर्गाच्या आश्रयस्थानात होते.
व्यावहारिक लोकांनी त्याला कौतुकाची थाप दिली. "संत म्हणजे मूर्खपणा नाही! दैवी अनुभूती अक्षम नाहीत!" तो म्हणायचा. "सद्गुणांची सक्रिय अभिव्यक्ती तीक्ष्ण बुद्धिमत्तेला जन्म देते."

गुरुजींच्या आयुष्यात मला आध्यात्मिक वास्तववाद आणि अस्पष्टता यांच्यातील दरी पूर्णपणे सापडली. गूढवाद जो बनावटपणे प्रतिरूप म्हणून वापरला जातो. माझे गुरू अतिभौतिक क्षेत्रांबद्दल चर्चा करण्यास कचरत होते. त्यांचे एकमेव "अद्भुत" आभा परिपूर्ण साधेपणाचे होते. संभाषणात ते आश्चर्यकारक संदर्भ टाळत असत; कृतीत ते मुक्तपणे व्यक्त होत असत. इतर चमत्कारांबद्दल बोलत असत पण काहीही प्रकट करू शकले नाहीत; श्री युक्तेश्वर क्वचितच सूक्ष्म नियमांचा उल्लेख करत असत परंतु गुप्तपणे ते इच्छेनुसार चालवत असत.

"जाणीव असलेला माणूस आंतरिक मान्यता प्राप्त होईपर्यंत कोणताही चमत्कार करत नाही," गुरुजींनी स्पष्ट केले. "देवाला त्याच्या निर्मितीची रहस्ये उघडकीस येऊ

नयेत अशी इच्छा आहे.

१२-१२ तसेच, जगातील प्रत्येक व्यक्तीला त्याच्या स्वतंत्र
इच्छेचा अविभाज्य अधिकार आहे. संत त्या स्वातंत्र्यावर अतिक्रमण करणार नाही.

श्री युक्तेश्वरांना नेहमीची शांतता त्यांच्या अनंताबद्दलच्या खोल आकलनामुळे निर्माण झाली होती. आत्म-साक्षात्कार नसलेल्या शिक्षकांच्या काळात होणाऱ्या अनंत "प्रकटीकरणांसाठी" वेळच उरला नाही. "उथळ माणसांमध्ये लहान विचारांचे मासे खूप गोंधळ निर्माण करतात. सागरी मनांमध्ये प्रेरणांचे व्हेल फारसे गोंधळलेले नसतात." हिंदू धर्मग्रंथांमधील हे निरीक्षण विनोदी विनोदाशिवाय नाही.

माझ्या गुरूंच्या अप्रतिम वेशामुळे, त्यांच्या समकालीनांपैकी काही जणांनीच त्यांना एक महापुरुष म्हणून ओळखले. "तो मूर्ख आहे जो आपले ज्ञान लपवू शकत नाही," ही लोकप्रिय म्हण श्रीयुक्तेश्वरांना कधीच लागू करता आली नाही. जरी ते इतर सर्वांसारखे मर्त्य जन्मले असले तरी, गुरुंनी काळ आणि अवकाशाच्या अधिपतीशी ओळख निर्माण केली होती. त्यांच्या आयुष्यात मला देवासारखे एकत्व जाणवले. मानवाचे दैवीशी विलीनीकरण होण्यात त्यांना कोणताही अजिंक्य अडथळा आढळला नाही. मानवाच्या आध्यात्मिक साहसाशिवाय असा कोणताही अडथळा अस्तित्वात नाही, हे मला समजले.

श्रीयुक्तेश्वरांच्या पवित्र चरणांच्या स्पर्शाने मी नेहमीच रोमांचित होतो. योगी शिकवतात की शिष्य गुरुशी आदरयुक्त संपर्काने आध्यात्मिकरित्या आकर्षित होतो; एक सूक्ष्म प्रवाह निर्माण होतो. भक्ताच्या मेंदूतील अनिष्ट सवयी-यंत्रणा

अनेकदा दाटून येतात; त्याच्या सांसारिक प्रवृत्तींचा खोबणी फायदेशीरपणे विचलित होतो. क्षणभर तरी त्याला मायेचे गुप्त पडदे सापडतील. उचला, आणि आनंदाच्या वास्तवाची झलक पहा. माझे संपूर्ण शरीर जेव्हा जेव्हा मी माझ्या गुरूंसमोर भारतीय पद्धतीने गुडघे टेकले.

"अगदी कधी लाहिरी महाशय होते शांत," मास्टर सांगितले मी, "किंवा कधी तो संभाषण केले चालू इतर पेक्षा

पूर्णपणे धार्मिक विषयांवर, मला आढळले की तरीही त्याने मला अवर्णनीय ज्ञान दिले होते."

श्री युक्तेश्वरांचा माझ्यावरही असाच परिणाम झाला. जर मी काळजीत किंवा उदासीन अवस्थेत आश्रमात प्रवेश केला तर मनाच्या बाबतीत, माझा दृष्टिकोन अदृश्यपणे बदलला. माझ्या गुरूंना फक्त पाहिल्यावर एक उपचारात्मक शांतता पसरली. त्यांच्यासोबतचा प्रत्येक दिवस आनंद, शांती आणि ज्ञानाचा एक नवीन अनुभव होता. मला तो कधीच सापडला नाही. लोभ, भावना, क्रोध किंवा कोणत्याही मानवी आसक्तीमध्ये भ्रमित किंवा मादक.

मायेचा अंधार शांतपणे जवळ येत आहे. चला आपण आतल्या घरी जाऊया." संध्याकाळी या शब्दांनी गुरुजी सतत त्यांच्या शिष्यांना क्रियायोगाची गरज लक्षात आणून देत असत. एक नवीन विद्यार्थी अधूनमधून योगाभ्यासात सहभागी होण्याच्या स्वतःच्या योग्यतेबद्दल शंका व्यक्त करत असे.

"भूतकाळ विसरून जा," श्री युक्तेश्वर त्याला सांत्वन देत असत. "सर्व मानवांचे गायब झालेले जीवन अनेक लाजिरवाण्या गोष्टींनी अंधारलेले आहे. मानवी आचरण दैवीमध्ये स्थिर होईपर्यंत नेहमीच अविश्वसनीय असते. जर तुम्ही आत्ताच आध्यात्मिक प्रयत्न केले तर भविष्यात सर्वकाही सुधारेल."

मास्टरकडे नेहमीच

१२-१३ चे तरुण चेल्स होते. त्यांच्या आश्रमात. त्यांचे
आध्यात्मिक आणि बौद्धिक शिक्षण हे त्यांचे आयुष्यभराचे आकर्षण होते: त्यांच्या निधनाच्या काही काळापूर्वीच, त्यांनी दोन सहा वर्षांच्या मुलांना आणि एका सोळा वर्षांच्या तरुणाला प्रशिक्षण देण्याचे मान्य केले. त्यांनी त्यांचे मन आणि जीवन अशा काळजीपूर्वक शिस्तीने निर्देशित केले ज्यामध्ये "शिष्य" हा शब्द व्युत्पत्तीने मूळ धरला आहे. आश्रमातील रहिवासी त्यांच्या गुरूंवर प्रेम करत होते आणि त्यांचा आदर करत होते; त्यांच्या हातांची एक छोटीशी टाळी त्यांना उत्सुकतेने त्याच्या बाजूला आणण्यासाठी पुरेशी होती. जेव्हा त्यांचा मूड खराब झाला तेव्हा शांत आणि संयमी, कोणीही बोलण्याचे धाडस केले नाही; जेव्हा त्याचे हास्य आनंदाने वाजले, तेव्हा मुले दिसू लागली त्याला स्वतःचे म्हणून.

गुरुजी क्वचितच इतरांना वैयक्तिक सेवा करण्यास सांगत असत, आणि जर त्यांची इच्छा प्रामाणिक नसेल तर ते विद्यार्थ्याकडून मदत स्वीकारत नसत. जर शिष्यांनी त्या विशेषाधिकाराच्या कामाकडे दुर्लक्ष केले तर माझे गुरु शांतपणे त्यांचे कपडे धुत असत. श्री युक्तेश्वर पारंपारिक गेरू रंगाचा स्वामी वस्त्र परिधान करत असत; योगी प्रथेनुसार त्यांचे लेसलेस बूट वाघ किंवा हरणाच्या कातडीचे होते.

गुरुजी इंग्रजी, फ्रेंच, हिंदी आणि बंगाली भाषेत अस्खलित होते; त्यांचे संस्कृत शुद्ध होते. इंग्रजी आणि संस्कृतच्या अभ्यासासाठी त्यांनी कल्पकतेने आखलेल्या काही शॉर्टकटद्वारे ते धीराने त्यांच्या तरुण शिष्यांना सूचना देत होते.

मास्टर होते सावध च्या त्याचे शरीर, तर रोखणे उत्सुक जोड. द अनंत, त्यांनी निदर्शनास आणून दिले की, शारीरिक आणि मानसिक सुदृढतेतून ते योग्यरित्या प्रकट होते. त्यांनी कोणत्याही अतिरेकी गोष्टींना नकार दिला. एकदा एका शिष्याने दीर्घ उपवास सुरू केला. माझे गुरु फक्त हसले: "कुत्र्याला हाड का टाकू नये?"

श्री युक्तेश्वर यांची तब्येत उत्तम होती; मी त्यांना कधीही आजारी पाहिले नाही.

१२-१४ जर ते योग्य वाटले तर त्यांनी विद्यार्थ्यांना डॉक्टरांचा सल्ला घेण्याची परवानगी दिली. त्यांचा उद्देश सांसारिक प्रथेचा आदर करणे हा होता: "वैद्यांनी पदार्थांना लागू असलेल्या देवाच्या नियमांद्वारे उपचारांचे त्यांचे कार्य चालू ठेवले पाहिजे." परंतु त्यांनी मानसिक उपचारांच्या श्रेष्ठतेची प्रशंसा केली आणि अनेकदा पुनरावृत्ती केली: "ज्ञान हे सर्वात मोठे शुद्धीकरण आहे."

"शरीर हा एक विश्वासघातकी मित्र आहे. त्याला त्याचे हक्क द्या; आता नाही," तो म्हणाला. "दुःख आणि सुख क्षणभंगुर आहेत; सर्व द्वैत शांततेने सहन करा, त्याच वेळी त्यांची पकड काढून टाकण्याचा प्रयत्न करा."

कल्पनाशक्ती ही एक अशी दार आहे जिथून रोग आणि उपचार दोन्ही प्रवेश करतात. आजारी असतानाही आजाराच्या वास्तवावर विश्वास ठेवू नका; एक अपरिचित पाहुणा पळून जाईल!"

गुरुजींनी त्यांच्या शिष्यांमध्ये अनेक डॉक्टरांची भर घातली. "ज्यांनी भौतिक

नियमांचा शोध लावला आहे ते आत्म्याच्या विज्ञानाचा सहज शोध घेऊ शकतात," त्यांनी

त्यांना सांगितले. "शारीरिक रचनेच्या मागे एक सूक्ष्म आध्यात्मिक यंत्रणा लपलेली

आहे." १२-१५

श्री युक्तेश्वर यांनी त्यांच्या विद्यार्थ्यांना पाश्चात्य आणि पूर्वेकडील सद्गुणांचे जिवंत संपर्क साधण्याचा सल्ला दिला. बाह्य सवयींमध्ये ते स्वतः एक कार्यकारी पाश्चात्य होते, तर आतून ते आध्यात्मिक पौर्वात्य होते. त्यांनी पाश्चात्य देशांच्या प्रगतीशील, साधनसंपन्न आणि स्वच्छतेच्या सवयी आणि पूर्वेला शतकानुशतके प्रभाव पाडणाऱ्या धार्मिक आदर्शांची प्रशंसा केली.

शिस्त मला अज्ञात नव्हती: घरी वडील कडक होते, अनंत अनेकदा कठोर. पण श्री युक्तेश्वरांचे प्रशिक्षण कठोर असल्याशिवाय दुसरे काही नाही. परिपूर्णतावादी असलेले माझे गुरु त्यांच्या शिष्यांवर अति टीका करायचे, मग ते क्षणिक बाबींमध्ये असोत किंवा वर्तनातील सूक्ष्म बारकाव्यांमध्ये असोत.

"प्रामाणिकपणाशिवाय चांगले शिष्टाचार हे एका सुंदर मृत स्त्रीसारखे असतात," असे त्यांनी योग्य प्रसंगी म्हटले. "सभ्यतेशिवाय सरळपणा हा सर्जनच्या चाकूसारखा असतो, जो प्रभावी पण अप्रिय असतो. सौजन्याने प्रामाणिकपणा उपयुक्त आणि प्रशंसनीय असतो."

गुरुजी माझ्या आध्यात्मिक प्रगतीवर समाधानी होते असे दिसते, कारण ते क्वचितच त्याचा उल्लेख करायचे; इतर बाबतीत माझे कान टीका ऐकण्यास अनोळखी नव्हते. माझे मुख्य गुन्हे म्हणजे अनुपस्थित राहणे, अधूनमधून दुःखी मनःस्थितीत राहणे, शिष्टाचाराचे काही नियम न पाळणे आणि कधीकधी अयोग्य मार्ग.

"तुमच्या वडिलांचे भागवतीचे कार्य कसे सुव्यवस्थित आणि प्रत्येक प्रकारे संतुलित आहेत ते पहा," माझ्या गुरूंनी सांगितले. मी सेरामपूरला माझी तीर्थयात्रा सुरू केल्यानंतर लगेचच लाहिरी महाशयांचे दोन शिष्य भेटले होते. वडील आणि श्री युक्तेश्वर यांनी एकमेकांच्या मूल्याचे कौतुकाने मूल्यांकन केले. दोघांनीही आध्यात्मिक ग्रॅनाइटचे आंतरिक जीवन निर्माण केले होते, जे युगानुयुगांच्या विरोधात अविघटनशील होते.

माझ्या पूर्वीच्या आयुष्यातील क्षणभंगुर शिक्षकांकडून मी काही चुकीचे धडे आत्मसात केले होते. मला सांगण्यात आले होते की, सांसारिक कर्तव्यांबद्दल जास्त काळजी करू नको; जेव्हा मी माझी कामे दुर्लक्षित केली किंवा निष्काळजीपणे केली तेव्हा मला शिक्षा झाली नाही. मानवी स्वभावाला अशा सूचना आत्मसात करणे खूप सोपे वाटते. तथापि, गुरुंच्या निर्भय छडीखाली, मी लवकरच बेजबाबदारपणाच्या अनुकूल भ्रमातून सावरलो.

"जे या जगासाठी खूप चांगले आहेत ते दुसऱ्या जगाला शोभत आहेत," श्री युक्तेश्वर

म्हणाले. "जोपर्यंत तुम्ही पृथ्वीची मुक्त हवा श्वास घेत आहात तोपर्यंत तुम्ही कृतज्ञतापूर्वक सेवा करणे बंधनकारक आहे. ज्याने श्वासाविना स्थिती पूर्णपणे

आत्मसात केली आहे तोच

१२-१६ वैश्विक अनिवार्यतेपासून मुक्त आहे. तुम्ही अंतिम
परिपूर्णता कधी प्राप्त कराल हे मी तुम्हाला कळवण्यास चुकणार नाही."

माझ्या गुरूंना प्रेमानेही कधीही लाच देता येत नव्हती. माझ्यासारख्या स्वेच्छेने त्यांचे शिष्य होण्याची तयारी दाखवणाऱ्या कोणालाही त्यांनी उदारता दाखवली नाही. गुरु आणि मी त्यांच्या विद्यार्थ्यांनी वेढलेले असलो किंवा अनोळखी लोकांनी वेढलेले असलो किंवा एकत्र एकटे असलो तरी ते नेहमीच स्पष्टपणे बोलत असत आणि कडक शब्दांत टीका करत असत. क्षुल्लक गोष्टी न करता. त्याच्या तिरस्कारातून उथळपणा किंवा विसंगतीत अडकणे. ही सपाट करण्याची पद्धत कठीण होती

सहन करेन, पण माझा निर्धार होता की श्री युक्तेश्वरांना माझ्या प्रत्येक मानसिक उणीवा दूर करू देईन. या महाकाय परिवर्तनावर तो काम करत असताना, त्याच्या शिस्तीच्या हातोडीच्या वजनाखाली मी अनेक वेळा थरथर कापले.

"जर तुम्हाला माझे शब्द आवडत नसतील, तर तुम्ही कधीही निघून जाण्यास मोकळे आहात," गुरुजींनी मला आश्वासन दिले. "मला तुमच्याकडून काहीही नको आहे, फक्त तुमची स्वतःची सुधारणा हवी आहे. जर तुम्हाला फायदा झाला तरच राहा."

त्याने माझ्या अहंकारावर केलेल्या प्रत्येक नम्र प्रहारासाठी, माझ्या रूपकात्मक जबड्यातील प्रत्येक दातासाठी त्याने आश्चर्यकारक लक्ष्याने सोडले, मी कोणत्याही अभिव्यक्तीच्या सोयीपलीकडे कृतज्ञ आहे. मानवी अहंकाराचा कठीण गाभा उद्धटपणे सोडता येत नाही. त्याच्या जाण्याने, दैवीला शेवटी एक अबाधित मार्ग सापडतो. व्यर्थ तो स्वार्थाच्या चकचकीत हृदयांमधून झिरपण्याचा प्रयत्न करतो.

श्री युक्तेश्वरांचे ज्ञान इतके भेदक होते की, त्यांनी केलेल्या टिप्पण्यांकडे दुर्लक्ष करून, ते अनेकदा एखाद्याच्या अव्यक्त निरीक्षणाला उत्तर देत असत. "एखादी व्यक्ती जे ऐकते त्याची कल्पना करते आणि वक्त्याने खरोखर काय सूचित केले आहे, ते वेगळे असू शकते," ते म्हणाले. "पुरुषांच्या शब्दांच्या गोंधळामागील विचार अनुभवण्याचा प्रयत्न करा."

पण दैवी अंतर्दृष्टी जगिक कानांना वेदनादायक आहे; गुरुजी वरवरच्या विद्यार्थ्यांमध्ये लोकप्रिय नव्हते. ज्ञानी, जे नेहमीच कमी संख्येने होते, ते त्यांचा मनापासून आदर करायचे. जर श्री युक्तेश्वर यांचे शब्द इतके स्पष्ट आणि इतके कठोर नसते तर ते भारतातील सर्वात जास्त मागणी असलेले गुरु ठरले असते असे मी धाडस करतो.

"माझ्या प्रशिक्षणासाठी येणाऱ्यांवर मी कठोर आहे," त्याने मला कबूल केले. "हा माझा मार्ग आहे; ते स्वीकारा किंवा निघून जा." ते. मी इच्छा कधीही नाही तडजोड. पण तू इच्छा असणे खूप दयाळू ते तुमचे शिष्य; ते आहे तुमचे मी फक्त तीव्रतेच्या आगीत शुद्ध होण्याचा प्रयत्न करतो, सरासरी सहनशीलतेच्या पलीकडे जाऊन. सौम्य दृष्टिकोन च्या प्रेम आहे तसेच रूपांतरण. द नम्र आणि द नमते घेणारा पद्धती आहेत शहाणपणाने वापरल्यास ते तितकेच प्रभावी ठरेल. तुम्ही परदेशात जाल, जिथे अहंकारावर केलेल्या निर्दयी हल्ल्यांचे कौतुक केले जात नाही. शिक्षक भारताचा संदेश पश्चिमेकडे मोठ्या प्रमाणात सहनशीलता आणि सहनशीलतेशिवाय पोहोचवू शकत नाही." नंतर मी किती सत्याकडे आलो हे सांगण्यास मी नकार देतो. गुरुजींच्या शब्दात शोधा!

जरी श्री युक्तेश्वरांच्या स्पष्ट भाषणामुळे त्यांच्या पृथ्वीवरील काळात मोठ्या संख्येने अनुयायी येऊ शकले नाहीत, तरीही त्यांचा जिवंत आत्मा आज जगभरात प्रकट होतो, त्यांच्या प्रामाणिक विद्यार्थ्यांद्वारे. त्याचे क्रियायोग आणि इतर शिकवणी. अलेक्झांडरने मातीत स्वप्नात पाहिले होते त्यापेक्षाही त्याचे मानवी आत्म्यावर अधिक प्रभुत्व आहे.

एके दिवशी वडील श्री युक्तेश्वरांना आदरांजली वाहण्यासाठी आले. माझ्या पालकांना माझ्या स्तुतीत काही शब्द ऐकायला मिळतील अशी अपेक्षा होती. माझ्या अपूर्णतेबद्दल दीर्घ वर्णन ऐकून त्यांना धक्का बसला. साध्या, नगण्य कमतरतांना

अदभुत भावनेने सांगणे ही गुरुजींची पद्धत होती. गुरुत्वाकर्षण. वडील मला
भेटायला धावले. "तुझ्या गुरुंच्या बोलण्यावरून मी तुला पूर्णपणे उद्ध्वस्त करण्याचा विचार केला!" माझे पालक अश्रू आणि हास्य यांच्यात होते.

त्यावेळी श्री युक्तेश्वरांच्या नाराजीचे एकमेव कारण म्हणजे मी त्यांच्या सौम्य इशाऱ्याविरुद्ध एका विशिष्ट माणसाला आध्यात्मिक मार्गावर आणण्याचा प्रयत्न करत होतो.

सह रागावलेला गती मी शोधलेले बाहेर माझे गुरु. तो मिळाले मी सह निराश डोळे, म्हणून तरी

अपराधीपणाची जाणीव. माझ्यासमोर नम्र असलेल्या दैवी सिंहाला मी पाहण्याची ही एकमेव वेळ होती. त्या अनोख्या क्षणाचा पुरेपूर आस्वाद घेतला.

"साहेब, तुम्ही माझ्या आश्चर्यचकित झालेल्या वडिलांसमोर मला इतक्या

निर्दयीपणे का ठरवले? ते बरोबर होते का?" "मी पुन्हा असे करणार नाही."

गुरुजींचा स्वर क्षमस्वाचा होता.

मला लगेचच नि:शस्त्र करण्यात आले. त्या महान माणसाने किती सहजपणे आपली चूक कबूल केली! जरी त्यांनी पुन्हा कधीही वडिलांच्या मनःशांतीला त्रास दिला नाही, तरी गुरुजींनी जेव्हा जेव्हा आणि जिथे वाटले तिथे माझे अविरतपणे विश्लेषण केले.

नवीन शिष्य अनेकदा श्री युक्तेश्वरांसोबत इतरांवर टीका करण्यात सामील होत असत. गुरुसारखे शहाणे! निर्दोष भेदभावाचे आदर्श! पण जो आक्रमकता स्वीकारतो तो निराधार असू नये. गुरुंनी त्यांच्या विश्लेषणात्मक थरथरातून काही बार त्यांच्या दिशेने उघडताच तेच शिष्य अचानक पळून गेले.

"न्यायाच्या सौम्य स्पर्शाने बंड करणाऱ्या कोमल आतील कमकुवतपणा, शरीराच्या आजारी भागांसारख्या असतात, जे नाजूक हाताळणीपूर्वीही मागे पडतात." उडणाऱ्या भागांवर श्री युक्तेश्वरांचे हे मनोरंजक भाष्य होते.

असे शिष्य आहेत जे स्वतःच्या प्रतिमेत निर्माण झालेल्या गुरुचा शोध घेतात. असे विद्यार्थी अनेकदा तक्रार करतात की त्यांना श्रीयुक्तेश्वर समजत नाही.

"तुम्हाला देवाचेही आकलन होत नाही!" मी एकदा उत्तर दिले. "जेव्हा तुम्हाला एखादा संत समजेल, तेव्हा तुम्हीही एक व्हाल." प्रत्येक सेकंदाला अवर्णनीय वारा श्वास घेत असलेल्या अब्जावधी रहस्यांमध्ये, गुरुच्या अगाध स्वभावाला त्वरित समजून घेण्यास सांगण्याचे धाडस कोण करू शकेल?

विद्यार्थी येत असत आणि सहसा जात असत. ज्यांना तेलकट सहानुभूतीचा आणि आरामदायी ओळखीचा मार्ग हवा होता त्यांना आश्रमात तो मिळाला नाही. गुरुंनी युगानुयुगे आश्रय आणि मेंढपाळकत्व दिले, परंतु अनेक शिष्यांनी कंजूषपणे अहंकार-मलमची मागणी देखील केली. ते निघून गेले, कोणत्याही नम्रतेपेक्षा जीवनातील असंख्य अपमानांना प्राधान्य देत. गुरुंचे तेजस्वी किरण, त्यांच्या ज्ञानाचा उघडा भेदक सूर्यप्रकाश, त्यांच्या आध्यात्मिक आजारासाठी खूप शक्तिशाली होता. त्यांना अशा कमी दर्जाच्या शिक्षकाची आवश्यकता होती जो त्यांना खुशामताने सावली देऊन अज्ञानाची झोप घेऊ देत असे.

गुरुजींसोबतच्या माझ्या सुरुवातीच्या काळात, मला त्यांच्या फटकारांची एक संवेदनशील भीती वाटत होती. लवकरच मला कळले की, हे शब्द त्यांच्या तोंडी छिन्नविच्छेदनाची मागणी करणाऱ्या शिष्यांसाठी राखीव होते. जर कोणताही चिडखोर विद्यार्थी निषेध करत असेल तर श्री युक्तेश्वर निःसंकोचपणे शांत बसत असत. त्यांचे शब्द कधीही क्रोधित नसून ज्ञानाने परिपूर्ण होते.

गुरुजींची अंतर्दृष्टी ही सामान्य पाहुण्यांच्या कानांसाठी नव्हती; ते त्यांच्या दोषांवर क्वचितच भाष्य करायचे, जरी ते स्पष्ट असले तरी. परंतु ज्या विद्यार्थ्यांनी त्यांचा सल्ला घेतला त्यांच्याबद्दल, श्री युक्तेश्वरांना एक गंभीर जबाबदारी वाटली. खरोखरच धाडसी तो गुरु आहे जो अहंकाराने व्यापलेल्या मानवतेच्या कच्च्या धातूचे रूपांतर करण्याचे काम करतो! संताचे धैर्य या जगातील अडखळणाऱ्या डोळ्यांबद्दलच्या त्याच्या करुणेमध्ये मूळ आहे.

जेव्हा मी मूळ राग सोडून दिला, तेव्हा मला माझ्या शिक्षेत लक्षणीय घट झाल्याचे आढळले. अतिशय सूक्ष्म पद्धतीने, गुरुजी तुलनात्मक दयाळूपणात विरघळले. कालांतराने मी तर्कशुद्धीकरण आणि अवचेतन आरक्षणाची प्रत्येक भिंत पाडली

ज्याच्या मागे मानवी व्यक्तिमत्व सामान्यतः स्वतःला संरक्षित करते.

१२-१७
माझ्या गुरूंशी सहजतेने जुळवून घेणे हे त्याचे फळ होते. तेव्हा मला ते विश्वासू, विचारशील आणि शांतपणे प्रेम करणारे आढळले. तथापि, त्यांनी निःसंकोचपणे प्रेमाचे एकही शब्द उच्चारले नाही.

माझा स्वतःचा स्वभाव प्रामुख्याने भक्तीप्रिय आहे. सुरुवातीला मला हे पाहून

अस्वस्थ वाटले की माझे गुरु ज्ञानाने भरलेले होते पण भक्तीने कोरडे दिसत होते,

१२-१८
तो फक्त थंड आध्यात्मिक गणिताच्या दृष्टीने स्वतःला व्यक्त करत असे. पण जसजसे मी त्याच्या स्वभावाशी जुळवून घेत गेलो तसतसे मला देवाप्रती असलेल्या माझ्या भक्ती दृष्टिकोनात घट दिसून आली नाही तर ती वाढली. एक आत्मसाक्षात्कारी गुरु त्याच्या विविध शिष्यांना त्यांच्या आवश्यक पूर्वग्रहाच्या नैसर्गिक रेषांवर मार्गदर्शन करण्यास पूर्णपणे सक्षम असतो.

श्री युक्तेश्वरांशी असलेले माझे नाते, जे काहीसे अस्पष्ट होते, तरीही त्यात सर्व वक्तृत्व होते. बऱ्याचदा मला त्यांच्या मूक स्वाक्षरी माझ्या विचारांवर आढळल्या, भाषण निरुपयोगी वाटले. शांतपणे त्यांच्या शेजारी बसून, मला त्यांच्या कृपेचा माझ्या अस्तित्वावर शांतपणे वर्षाव होत असल्याचे जाणवले.

माझ्या पहिल्या महाविद्यालयीन वर्षाच्या उन्हाळी सुट्टीत श्री युक्तेश्वरांचा निष्पक्ष न्याय विशेषत्वाने दिसून आला. माझ्या गुरूंसोबत सेरामपूरमध्ये महिने व्यतीत करण्याची संधी मिळाल्याने मी आनंदी झालो.

"तुम्ही आश्रमाचे प्रभारी असाल." माझ्या उत्साही आगमनाने गुरुजी खूश झाले. "तुमची कर्तव्ये पाहुण्यांचे स्वागत आणि इतर शिष्यांच्या कामाचे पर्यवेक्षण असतील."

पूर्व बंगालमधील एका तरुण गावकरी कुमारला पंधरा दिवसांनी आश्रमाच्या प्रशिक्षणासाठी स्वीकारण्यात आले. उल्लेखनीय बुद्धिमान असल्याने, त्याने लवकरच श्री युक्तेश्वरांचे प्रेम जिंकले. काही अगम्य कारणास्तव, गुरुजी नवीन रहिवाशाशी खूप उदार होते.

"मुकुंदा, कुमारला तुझी जबाबदारी घेऊ दे. झाडू मारण्यात आणि स्वयंपाक करण्यात तुझा वेळ घालव." नवीन मुलगा आमच्याकडे महिनाभर राहिल्यानंतर गुरुजींनी या सूचना दिल्या.

नेतृत्वाचा दर्जा मिळालेल्या कुमारने घरातील किरकोळ अत्याचार केले. मूक बंड करून, इतर शिष्य दररोज सल्ला घेण्यासाठी माझा शोध घेत राहिले.

"मुकुंद अशक्य आहे! तू मला सुपरवायझर बनवलेस, तरीही इतर त्याच्याकडे जातात आणि त्याचे पालन करतात." तीन आठवड्यांनंतर कुमार आमच्या गुरूंकडे तक्रार करत होता. मी त्याला शेजारच्या खोलीतून ऐकले.

"म्हणूनच मी त्याला स्वयंपाकघरात आणि तुला पार्लरमध्ये नियुक्त केले." श्री युक्तेश्वरांचे मंदावलेले स्वर कुमारसाठी नवीन होते. "अशा प्रकारे तुम्हाला हे समजले आहे की एका योग्य नेत्याला वर्चस्व गाजवण्याची नाही तर सेवा करण्याची इच्छा असते. तुम्हाला मुकुंदाचे पद हवे होते, पण गुणवत्तेने ते राखता आले नाही. आता स्वयंपाकाच्या सहाय्यकाच्या तुमच्या पूर्वीच्या कामाकडे परत या."

या नम्र घटनेनंतर, गुरुजींनी कुमारकडे पुन्हा एकदा अनैच्छिक भोगाची वृत्ती सुरू केली. आकर्षणाचे गूढ कोण सोडवू शकेल? कुमारमध्ये आमच्या गुरूंना एक आकर्षक झरा सापडला जो सहशिष्यांसाठी उफाळला नाही. जरी तो नवीन मुलगा स्पष्टपणे श्री होता.

युक्तेश्वरांचे आवडते, याबद्दल मला कोणतीही निराशा वाटली नाही. वैयक्तिक वैशिष्ठ्ये, अगदी गुरुंमध्येही, जीवनाच्या पद्धतीला एक समृद्ध गुंतागुंत देतात. माझा स्वभाव क्वचितच तपशीलाने वश होतो; मी श्री युक्तेश्वरांकडून बाह्य स्तुतीपेक्षा अधिक दुर्गम लाभाची अपेक्षा करत होतो.

कुमार बोलले विषारीपणे ते मी एक दिवस शिवाय कारण; मी होते खोलवर दुखापत.

"तुमचे डोके फुटण्याइतपत सुजले आहे!" मी एक इशारा जोडला ज्याचे सत्य मला सहजतेने जाणवले: "जर तुम्ही तुमचे मार्ग सुधारले नाहीत तर एके दिवशी तुम्हाला हा आश्रम सोडण्यास सांगितले जाईल."

विनोदी हसत, कुमारने माझे म्हणणे आमच्या गुरूंना पुन्हा सांगितले, जे नुकतेच खोलीत आले होते. मला फटकारले जाईल याची पूर्ण अपेक्षा असल्याने, मी नम्रपणे एका कोपऱ्यात जाऊन बसलो.

"कदाचित मुकुंदा बरोबर असेल." त्या मुलाला गुरुजींनी दिलेले उत्तर असामान्य थंडपणाने आले. मी कोणत्याही प्रकारची टीका न करता पळून गेलो.

एका वर्षानंतर, कुमार त्याच्या बालपणीच्या घरी भेट देण्यासाठी निघाला. त्याने श्री युक्तेश्वरांच्या शांत नापसंतीकडे दुर्लक्ष केले, ज्यांनी कधीही त्याच्या शिष्यांच्या हालचालींवर अधिकाराने नियंत्रण ठेवले नाही. काही महिन्यांनी तो मुलगा सेरामपूरला परतल्यावर, एक अप्रिय बदल दिसून आला. शांत तेजस्वी चेहऱ्याचा तो भव्य कुमार गेला. आमच्यासमोर फक्त एक निष्कलंक शेतकरी उभा होता, ज्याला अलीकडेच अनेक वाईट सवयी लागल्या होत्या.

गुरुजींनी मला बोलावले आणि तो मुलगा आता मठवासी आश्रमाच्या जीवनासाठी योग्य नाही या वस्तुस्थितीवर तुटून पडलेल्या मनाने चर्चा केली.

"मुकुंदा, उद्या कुमारला आश्रम सोडण्याची सूचना देण्याचे काम मी तुझ्यावर सोपवतो; मी ते करू शकत नाही!" श्री युक्तेश्वराच्या डोळ्यात अश्रू आले, पण त्याने लगेच स्वतःवर नियंत्रण ठेवले. "जर तो मुलगा माझे ऐकला असता आणि अवांछित साथीदारांमध्ये मिसळण्यासाठी गेला नसता तर तो कधीच इतक्या खोलवर पडला नसता. त्याने माझे संरक्षण नाकारले आहे; तरीही हे निर्दयी जग त्याचे गुरु असले पाहिजे."

कुमारच्या जाण्याने मला काहीच आनंद झाला नाही; दुर्दैवाने मला आश्चर्य वाटले की

ज्याच्याकडे ताकद आहे तो कसा जिंकू शकेल? स्वामीचे प्रेम कधीही स्वस्त आकर्षणांना प्रतिसाद देऊ शकते. वाइन आणि सेक्सचा आनंद नैसर्गिक माणसामध्ये रुजलेला आहे आणि त्यांच्या कौतुकासाठी त्यांना कोणत्याही स्वादिष्ट आकलनाची आवश्यकता नाही. इंद्रियांच्या युक्त्या सदाहरित ऑलिंडरशी तुलना करता येतात, त्याच्या बहुरंगी फुलांनी सुगंधित: वनस्पतीचा प्रत्येक भाग विषारी आहे. उपचारांची भूमी आत आहे, हजारो चुकीच्या दिशानिर्देशांमध्ये आंधळेपणाने

शोधलेल्या त्या आनंदाने तेजस्वी.

१२-१९

"तीव्र बुद्धिमत्ता दुधारी असते," मास्टर एकदा कुमारच्या तेजस्वी मनाच्या

संदर्भात म्हणाले होते. "अज्ञानाचे उकळे कापण्यासाठी किंवा स्वतःचा शिरच्छेद करण्यासाठी, चाकूप्रमाणे तिचा वापर रचनात्मक किंवा विध्वंसक पद्धतीने केला जाऊ शकतो. मनाने आध्यात्मिक कायद्याची अपरिहार्यता मान्य केल्यानंतरच बुद्धिमत्तेचे योग्य मार्गदर्शन होते."

माझे गुरु पुरुष आणि महिला शिष्यांमध्ये मुक्तपणे मिसळत होते, सर्वांना आपल्या मुलांसारखे वागवत होते. त्यांच्या आत्म्याला समानता समजून, त्यांनी कोणताही भेदभाव किंवा पक्षपात केला नाही.

"मध्ये झोप, तू करा नाही माहित आहे की नाही तू आहेत अ माणूस किंवा अ स्त्री," तो म्हणाला. "फक्त म्हणून अ माणूस,

स्त्रीचे रूप धारण केल्याने ते एक होत नाही, म्हणून आत्म्याला, पुरुष आणि स्त्री दोघांचेही रूप धारण करून, कोणतेही लिंग नसते. आत्मा ही देवाची शुद्ध, न बदलणारी प्रतिमा आहे."

श्री युक्तेश्वरांनी कधीही महिलांना मोहाच्या वस्तू म्हणून टाळले नाही किंवा दोष दिला नाही. ते म्हणाले की, पुरुष देखील महिलांसाठी प्रलोभन आहेत. मी एकदा माझ्या गुरूंना विचारले की एका महान प्राचीन संताने महिलांना "नरकाचे दार" का म्हटले होते.

"एका मुलीमुळे त्याच्या लहानपणी त्याच्या मनःशांतीमध्ये खूप त्रास झाला असेल," माझ्या गुरूंनी कठोरपणे उत्तर दिले. "अन्यथा त्याने स्त्रीची नव्हे तर स्वतःच्या आत्मसंयमातील काही अपूर्णतेची निंदा केली असती."

जर एखाद्या पाहुण्याने आश्रमात एखादी सूचक गोष्ट सांगण्याचे धाडस केले तर गुरुजी निरुत्तर शांतता पाळत असत. "सुंदर चेहऱ्याच्या प्रक्षोभक चाबकाने स्वतःला मारू देऊ नका," तो शिष्यांना म्हणाला. "गुलाम जगाचा आनंद कसा घेऊ शकतात? ते आदिम चिखलात कुरतडत असताना त्याचे सूक्ष्म स्वाद त्यांच्यापासून सुटतात. सर्व चांगले भेदभाव मूलभूत वासनेच्या माणसाला हरवून जातात."

श्री युक्तेश्वर यांच्या धीर आणि समजूतदार सल्ल्याकडून मिळालेल्या द्वैतवादी माया भ्रमातून सुटका मिळवू पाहणारे विद्यार्थी.

"ज्याप्रमाणे खाण्याचा उद्देश भूक भागवणे आहे, लोभ नाही, त्याचप्रमाणे लैंगिक वृत्ती ही नैसर्गिक नियमांनुसार प्रजातींच्या प्रसारासाठी तयार केली गेली आहे, कधीही अतृप्त इच्छांना प्रज्वलित करण्यासाठी नाही," तो म्हणाला. "चुकीच्या इच्छांचा आता नाश करा; अन्यथा सूक्ष्म शरीर त्याच्या भौतिक आवरणापासून फाडल्यानंतर त्या तुमच्या मागे येतील. देह कमकुवत असतानाही, मनाने सतत प्रतिकार केला पाहिजे. जर प्रलोभन तुमच्यावर क्रूर शक्तीने हल्ला करत असेल, तर अवैयक्तिक विश्लेषण आणि अदम्य इच्छाशक्तीने त्यावर मात करा. प्रत्येक नैसर्गिक उत्कटतेवर नियंत्रण मिळवता येते.

"तुमच्या शक्तींचे रक्षण करा. इंद्रियांच्या सर्व उपनद्या सामावून घेणाऱ्या विशाल समुद्रासारखे बना. लहान इच्छा तुमच्या आंतरिक शांतीच्या जलाशयातील उघड्या आहेत, ज्यामुळे भौतिकवादाच्या वाळवंटातील मातीत बरे होणारे पाणी वाया जाऊ शकते. चुकीच्या इच्छेचा जबरदस्त सक्रिय आवेग हा माणसाच्या आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू आहे. आत्म-नियंत्रणाच्या सिंहाप्रमाणे जगात फिरा; कमकुवतपणाचे बेडूक तुम्हाला लाथ मारणार नाहीत हे पहा."

भक्त शेवटी सर्व स्वाभाविक बंधनांपासून मुक्त होतो. तो मानवी प्रेमाची त्याची गरज केवळ देवाच्या आकांक्षेत रूपांतरित करतो, एक प्रेम जे सर्वव्यापी असल्याने एकटे असते.

श्री युक्तेश्वरची आई बनारसच्या राणा महल जिल्ह्यात राहत होती जिथे मी पहिल्यांदा माझ्या गुरूंना भेटलो होतो. दयाळू आणि दयाळू, ती खूप दृढनिश्चयी महिला होती. एके दिवशी मी तिच्या बाल्कनीत उभी राहून आई आणि मुलगा एकत्र बोलत असल्याचे

पाहिले. त्याच्या शांत, समजूतदार पद्धतीने, गुरु तिला काहीतरी पटवून देण्याचा प्रयत्न करत होते. तो अयशस्वी झाला असे दिसते, कारण तिने मोठ्या जोमाने डोके हलवले.

"नाही, नाही, माझे मुलगा, जा दूर आता! तुमचे शहाणा शब्द आहेत नाही साठी मी! मी सकाळी नाही तुमचे शिष्य!"

श्री युक्तेश्वर अधिक वाद न घालता, एखाद्या चिडलेल्या मुलाप्रमाणे मागे हटले. आईच्या अवास्तव मूडमध्येही, त्याच्याबद्दलचा त्याचा प्रचंड आदर पाहून मी भारावून गेलो. तिने त्याला फक्त तिच्या लहान मुलासारखे पाहिले,

ऋषी म्हणून नाही. त्या क्षुल्लक घटनेत एक आकर्षण होते; त्यामुळे माझ्या गुरूंच्या असामान्य स्वभावावर, आतून नम्र आणि बाहेरून न झुकणाऱ्यावर एक प्रकाश पडला.

मठांचे नियम स्वामींना औपचारिक वियोगानंतर सांसारिक संबंधांशी संबंध ठेवू देत नाहीत. तो गृहस्थांवर बंधनकारक असलेले औपचारिक कौटुंबिक विधी करू शकत नाही. तरीही स्वामी संप्रदायाचे प्राचीन संस्थापक शंकराने या आज्ञांचे उल्लंघन केले. आपल्या प्रिय आईच्या मृत्युनंतर, त्याने तिच्या शरीरावर स्वर्गीय अग्नीने अंत्यसंस्कार केले जे त्याने आपल्या वर केलेल्या हातातून बाहेर काढले.

श्री युक्तेश्वर यांनीही निर्बंधांकडे दुर्लक्ष केले, कमी भव्य पद्धतीने. जेव्हा त्यांच्या आईचे निधन झाले तेव्हा त्यांनी बनारसमधील पवित्र गंगेच्या काठी अंत्यसंस्काराची व्यवस्था केली आणि जुन्या प्रथेनुसार अनेक ब्राह्मणांना जेवण दिले.

शास्त्रीय प्रतिबंधांचा उद्देश स्वामींना संकुचित ओळखींवर मात करण्यास मदत

करणे होता. शंकराचार्य आणि श्री युक्तेश्वर यांनी त्यांचे अस्तित्व पूर्णपणे व्यक्तिनिरपेक्ष आत्म्यात विलीन केले होते; त्यांनी नियमाने बचाव करण्याची गरज नव्हती. कधीकधी, एखादा गुरु जाणूनबुजून एखाद्या धर्मशास्त्राचे तत्व श्रेष्ठ आणि स्वतंत्र असल्याचे सिद्ध करण्यासाठी त्याकडे दुर्लक्ष करतो. अशा प्रकारे येशूने त्या दिवशी धान्याचे कणसे तोडले. विश्रांतीबद्दल. अपरिहार्य टीकाकारांना

तो म्हणाला: "शब्बाथ माणसासाठी बनवला गेला होता, माणूस शब्बाथासाठी नाही." १२-२०

धर्मग्रंथांव्यतिरिक्त, श्रीयुक्तेश्वरांच्या अभ्यासाने सन्मानित होणारे पुस्तक क्वचितच होते. तरीही त्यांना नवीनतम वैज्ञानिक शोध आणि ज्ञानाच्या इतर प्रगतींबद्दल नेहमीच माहिती होती. एक हुशार संभाषणकार, त्यांच्या पाहुण्यांसोबत असंख्य विषयांवर विचारांची देवाणघेवाण करण्याचा त्यांना आनंद होता. माझ्या गुरूंची तत्पर बुद्धिमत्ता आणि गोंधळलेले हास्य प्रत्येक चर्चेला जिवंत करत असे. अनेकदा गंभीर, गुरु कधीही उदास नसत. "प्रभूचा शोध घेण्यासाठी, एखाद्याला त्याचा चेहरा विद्रूप करण्याची गरज नाही," तो असे म्हणत असे. "लक्षात ठेवा की देवाचा शोध घेणे म्हणजे सर्व दुःखांचे अंत्यसंस्कार आहे."

आश्रमात आलेल्या तत्वज्ञानी, प्राध्यापक, वकील आणि शास्त्रज्ञांपैकी काही जण त्यांच्या पहिल्या भेटीसाठी एका सनातनी धर्मगुरूला भेटण्याच्या अपेक्षेने आले होते. कधीकधी एक उद्धट हास्य किंवा आनंददायी सहिष्णुतेची एक झलक दाखवत असे की नवीन आलेल्यांना काही धार्मिक फुशारकींशिवाय दुसरे काहीही अपेक्षित नव्हते. तरीही त्यांच्या अनिच्छेने निघून जाण्याने श्री युक्तेश्वर यांनी त्यांच्या विशेष क्षेत्रात अचूक अंतर्दृष्टी दाखवली आहे असा स्पष्ट विश्वास निर्माण झाला.

माझे गुरु सामान्यतः पाहुण्यांशी सौम्य आणि प्रेमळ होते; त्यांचे स्वागत आकर्षक सौहार्दाने केले जात असे. तरीही, कधीकधी अति अहंकारी लोकांना एक उत्साहवर्धक धक्का बसायचा. त्यांना गुरुमध्ये एकतर थंड उदासीनता किंवा एक भयानक विरोधाचा सामना करावा लागायचा: बर्फ किंवा लोखंड!

एकदा एका प्रसिद्ध रसायनशास्त्रज्ञाने श्री युक्तेश्वरांशी वाद घातला.

विज्ञानाने देवाचे अस्तित्व ओळखण्याचे कोणतेही साधन शोधून काढले नसल्यामुळे, पाहुणा देवाचे अस्तित्व मान्य करणार नाही.

"म्हणजे तुम्ही तुमच्या चाचणी नळ्यांमधील सर्वोच्च शक्तीला वेगळे करण्यात
अक्षम्य अपयशी ठरला आहात!" गुरुजींची नजर कठोर होती. "मी एक अभूतपूर्व प्रयोग करण्याची शिफारस करतो. चोवीस तास तुमचे विचार सतत तपासा. मग देवाच्या अनुपस्थितीबद्दल आश्चर्यचकित होऊ नका."

अ साजरा केला पंडित मिळाले अ समान धक्का. सह दिखाऊपणा उत्साह, द विद्वान हादरले द आश्रम

राफ्टर्स सह शास्त्रानुसार विद्या. दणदणीत परिच्छेद ओतले पासून द महाभारत, द उपनिषदे,

१२-२१ द भास्य

१२-२२ . च्या शंकर

"मी तुमचे ऐकण्याची वाट पाहत आहे." श्री युक्तेश्वरांचा स्वर प्रश्नार्थक होता, जणू काही पूर्ण शांतता पसरली आहे. पंडित गोंधळून गेला.

"अवतार भरपूर प्रमाणात आले आहेत." मी माझ्या कोपऱ्यात, पाहुण्यापासून आदरयुक्त अंतरावर बसलो असताना, गुरुजींच्या शब्दांनी मला आनंदाने ग्रासले. "पण तुमच्या विशिष्ट जीवनाच्या अद्वितीयतेवरून तुम्ही कोणते मूळ भाष्य देऊ शकता? तुम्ही कोणता पवित्र ग्रंथ आत्मसात केला आहे आणि स्वतःचा बनवला आहे? या कालातीत सत्यांनी तुमच्या स्वभावाचे कोणत्या प्रकारे नूतनीकरण केले आहे? तुम्ही इतर माणसांच्या शब्दांची यांत्रिक पुनरावृत्ती करून पोकळ विक्टोरोला राहण्यात समाधानी आहात का?"

"मी देणे वर!" द विद्वानांचे दुःख होते विनोदी. "मी आहे नाही आतील साकार होणे."

कदाचित पहिल्यांदाच, त्याला समजले की स्वल्पविरामाचे स्पष्ट स्थान आध्यात्मिक कोमासाठी प्रायश्चित करत नाही.

"या रक्तहीन पाद्रींना दिव्याचा अवाजवी वास येतो," माझ्या गुरूंनी शिस्त लावलेल्याच्या जाण्यानंतर म्हटले. "त्यांना तत्त्वज्ञान हे सौम्य बौद्धिक सेटिंग व्यायाम म्हणून पसंत आहे. त्यांचे उदात्त विचार बाह्य कृतीच्या क्रूरतेशी किंवा कोणत्याही फटके मारणाऱ्या आतील शिस्तीशी काळजीपूर्वक संबंधित नाहीत!"

मास्टर ताणतणावग्रस्त चालू इतर प्रसंग द निरर्थकता च्या फक्त पुस्तक शिकणे.

"समजाला मोठ्या शब्दसंग्रहात गोंधळात टाकू नका," असे त्यांनी नमूद केले. "जर एका वेळी एक श्लोक हळूहळू आत्मसात केला तर पवित्र लेखन आंतरिक साक्षात्काराची इच्छा जागृत करण्यासाठी फायदेशीर ठरते. सतत बौद्धिक अभ्यासामुळे व्यर्थता आणि न पचलेल्या व्यक्तीचे खोटे समाधान मिळते." ज्ञान."

श्री युक्तेश्वर यांनी शास्त्रोक्त शिक्षणातील त्यांचा एक अनुभव सांगितला. ते दृश्य पूर्व बंगालमधील एका वनवासस्थानाचे होते, जिथे त्यांनी प्रसिद्ध शिक्षक डाबरू बल्लव यांची कार्यपद्धती पाहिली. त्यांची पद्धत, एकाच वेळी सोपी आणि कठीण, प्राचीन भारतात सामान्य होती.

दाब्रू बल्लव यांनी त्यांच्या शिष्यांना एका निर्जन ठिकाणी एकत्र केले होते. त्यांच्यासमोर पवित्र भगवद्गीता उघडी होती. त्यांनी अर्धा तास एका उताऱ्याकडे स्थिरपणे पाहिले, नंतर डोळे मिटले. आणखी अर्धा तास निघून गेला. गुरुजींनी थोडक्यात भाष्य केले. गतिहीन होऊन, त्यांनी पुन्हा एक तास ध्यान केले. शेवटी गुरुजी बोलले.

"आहे तू समजले?"

"होय, साहेब." एक मध्ये द गट धाडस केले हे प्रतिपादन.

"नाही; पूर्णपणे नाही. या शब्दांना शतकानुशतके भारताला पुनरुज्जीवित करण्याची शक्ती देणाऱ्या आध्यात्मिक चैतन्याचा शोध घ्या." आणखी एक तास शांततेत गेला. गुरुजींनी विद्यार्थ्यांना निरोप दिला आणि श्रीयुक्तेश्वरांकडे वळले.

"? करू तू माहित आहे द भागवत गीता"

"नाही, साहेब, नाही खरोखर; तरी माझे डोळे आणि मन आहे धावणे माध्यमातून त्याचे पृष्ठे अनेक वेळा."

"हजारो लोकांनी मला वेगवेगळे उत्तर दिले आहे!" महान ऋषींनी गुरूंना आशीर्वाद देत हसले. "जर कोणी शास्त्रीय संपत्तीच्या बाह्य प्रदर्शनात व्यस्त असेल, तर अमूल्य मोत्यांचा शोध घेण्यासाठी शांतपणे आत जाण्यासाठी काय वेळ उरतो?"

श्री युक्तेश्वरांनी त्यांच्या शिष्यांचा अभ्यास एकांगी पद्धतीने केला. "ज्ञान डोळ्यांनी आत्मसात केले जात नाही, तर अणूंनी आत्मसात केले जाते," असे ते म्हणाले. "जेव्हा सत्याची तुमची खात्री केवळ तुमच्या मेंदूत नसून तुमच्या अस्तित्वात असते, तेव्हा तुम्ही त्याच्या अर्थाची खात्री देऊ शकता." पुस्तकी ज्ञानाचा अर्थ लावण्याची विद्यार्थ्याची कोणतीही प्रवृत्ती त्यांनी निरुत्साहित केली. आध्यात्मिक साक्षात्कारासाठी एक आवश्यक पाऊल.

" ऋषींनी एका वाक्यात असे विपुल लिहिले की भाष्य करणारे विद्वान पिढ्यानपिढ्या स्वतःला गुंतवून ठेवतात," त्यांनी टिप्पणी केली. "अनंत साहित्यिक वाद आळशी मनांसाठी आहे. 'देव आहे' - नाही, 'देव' यापेक्षा मुक्त करणारा विचार कोणता असू शकतो?"

पण माणूस सहजतेने साधेपणाकडे परत येत नाही. त्याच्यासाठी तो क्वचितच "देव" असतो, तर तो शिकलेला अहंकार असतो. अशा विद्वत्तेचे आकलन त्याला करता आल्याने त्याचा अहंकार खूश होतो.

उच्च सांसारिक पदाची जाणीव असलेले लोक कदाचित गुरुजींच्या उपस्थितीत त्यांच्या इतर संपत्तीमध्ये नम्रता भर घालत असत. एकदा एक स्थानिक दंडाधिकारी पुरी येथील समुद्रकिनारी असलेल्या आश्रमात मुलाखतीसाठी आले. क्रूरतेसाठी प्रसिद्ध असलेल्या त्या माणसाला आम्हाला आश्रमातून बाहेर काढण्याची पूर्ण ताकद होती. मी माझ्या गुरूंना हुकूमशाहीच्या शक्यतांबद्दल सावध केले. पण तो स्वतःला निर्भयपणे बसला आणि पाहुण्यांचे स्वागत करण्यासाठी उठला नाही. किंचित घाबरला, मी दाराजवळ बसलो. त्या माणसाला लाकडी पेटीवर समाधान मानावे लागले; माझ्या गुरूंनी मला खुर्ची आणण्याची विनंती केली नाही. त्याचे महत्त्व औपचारिकरित्या मान्य केले जाईल या दंडाधिकाऱ्यांच्या स्पष्ट अपेक्षेची पूर्तता झाली नाही.

एक आध्यात्मिक चर्चा सुरू झाली. पाहुण्याने शास्त्रांचे चुकीचे अर्थ लावण्यात चूक केली. त्याची अचूकता कमी होत असताना त्याचा राग वाढत गेला.

"तुम्हाला माहिती आहे का मी एमए परीक्षेत पहिला आलो होतो?" कारण त्याला सोडून गेले होते, पण तो अजूनही ओरडू शकत होता.

"मॅजिस्ट्रेट मिस्टर, तुम्ही विसरलात की हे तुमचे कोर्टरूम नाही," मास्टरने समान उत्तर दिले. "तुमच्या बालिश भाषणावरून मला असे वाटले असते की तुमचे महाविद्यालयीन करिअर उल्लेखनीय नव्हते. विद्यापीठाची पदवी, कोणत्याही परिस्थितीत, वैदिक साक्षात्काराशी फारशी संबंधित नाही. संत प्रत्येक सत्रात अकाउंटंट्ससारखे बॅचमध्ये तयार होत नाहीत."

नंतर अ स्तब्ध शांतता, द पाहुणा हसले मनापासून.

"एका स्वर्गीय दंडाधिकाऱ्याशी ही माझी पहिलीच भेट आहे," तो म्हणाला. नंतर त्याने एक औपचारिक विनंती केली, जी त्याच्या अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग असलेल्या कायदेशीर अटींमध्ये समाविष्ट होती, ती स्वीकारली जावी.

"प्रोबेशनरी" शिष्य.

माझे गुरु स्वतः त्यांच्या मालमत्तेच्या व्यवस्थापनाशी संबंधित तपशीलांकडे लक्ष देत असत. अनेक प्रसंगी बेईमान लोकांनी गुरुंच्या वडिलोपार्जित जमिनीवर ताबा मिळवण्याचा प्रयत्न केला. दृढनिश्चयाने आणि खटले भरूनही, श्री युक्तेश्वर यांनी प्रत्येक विरोधकाला चकित केले. कधीही भिकारी गुरु किंवा त्यांच्या शिष्यांवर ओझे न बनण्याच्या इच्छेतून त्यांना हे वेदनादायक अनुभव आले.

त्यांचे आर्थिक स्वातंत्र्य हे एक कारण होते की माझे अत्यंत स्पष्टवक्ते गुरु राजनैतिकतेच्या धूर्ततेपासून मुक्त होते. ज्या शिक्षकांना त्यांच्या समर्थकांची प्रशंसा करावी लागते त्यांच्या विपरीत, माझे गुरु इतरांच्या संपत्तीच्या उघड किंवा सूक्ष्म प्रभावांपासून तो अभेद्य होता. मी त्याला कधीही कोणत्याही कारणासाठी पैसे मागताना किंवा इशारा करताना ऐकले नाही. त्याचे आश्रमाचे प्रशिक्षण सर्व शिष्यांना मोफत आणि मुक्तपणे दिले जात असे.

एके दिवशी एक उद्धट दरबारातील नायब श्री युक्तेश्वरांची सेवा करण्यासाठी श्रीरामपूर आश्रमात कायदेशीर समन्स घेऊन आला. कनई नावाचा एक शिष्य आणि मी देखील तिथे होतो. गुरुंबद्दल त्या अधिकाऱ्याचा दृष्टिकोन आक्षेपार्ह होता.

"तुमच्या आश्रमाच्या सावलीतून बाहेर पडून न्यायालयाच्या प्रामाणिक वातावरणात श्वास घेणे तुमच्यासाठी चांगले होईल." डेप्युटीने तिरस्काराने हसून म्हटले. मी स्वतःला आवरू शकलो नाही.

"दुसरा शब्द च्या तुमचे उद्धटपणा आणि तू इच्छा असणे चालू द मजला!" मी प्रगत धमकी देऊन.

"अरे वाईट!" कनईचा आवाज माझ्या आवाजासारखाच होता. "तुमच्या निंदानालस्ती या पवित्र आश्रमात आणण्याची हिंमत आहे का?"

पण गुरु त्याच्या शिवीगाळ करणाऱ्यासमोर संरक्षकपणे उभे राहिले. "कशावरही उत्साहित होऊ नकोस. हा माणूस फक्त त्याचे योग्य कर्तव्य बजावत आहे."

द अधिकारी, स्तब्ध येथे त्याचे बदलणारे स्वागत, आदरपूर्वक ऑफर केलेले अ शब्द च्या माफी आणि वेग दूर.

इतकी ज्वलंत इच्छाशक्ती असलेला गुरु आतून इतका शांत असू शकतो हे पाहून आश्चर्य वाटले. तो देवाच्या माणसाच्या वैदिक व्याख्येला बसला: "जिथे दया येते तिथे फुलापेक्षा मऊ; जिथे तत्वे धोक्यात असतात तिथे मेघगर्जनेपेक्षाही बलवान."

या जगात नेहमीच असे लोक असतात जे ब्राउनिंगच्या शब्दात, "प्रकाश सहन करत नाहीत, "स्वतःला अस्पष्ट." एक बाहेरचा माणूस कधीकधी काल्पनिक तक्रारीसाठी श्री युक्तेश्वरांना फटकारत असे. माझे अविचारी गुरु विनम्रपणे ऐकत असत, निंदेत काही सत्य आहे का ते पाहण्यासाठी स्वतःचे विश्लेषण करत असत. ही दृश्ये पाहून मला गुरुंचे एक अतुलनीय निरीक्षण आठवते: "काही लोक इतरांचे डोके कापून उंच होण्याचा प्रयत्न करतात!"

संताचा अढळ संयम कोणत्याही उपदेशापेक्षा प्रभावी असतो. "जो क्रोध करण्यास मंद असतो तो पराक्रमी माणसापेक्षा चांगला असतो; आणि जो आपल्या आत्म्यावर नियंत्रण ठेवतो तो शहर जिंकणाऱ्यापेक्षा चांगला असतो." १२-२३

मी अनेकदा प्रतिबिंबित ते माझे भव्य मास्टर करू शकतो सहज आहे झाले एक सम्राट किंवा जगाला हादरवून टाकणारे

योद्ध्याचे मन प्रसिद्धी किंवा सांसारिक कामगिरीवर केंद्रित होते. त्याऐवजी त्याने क्रोध आणि अहंकाराच्या त्या अंतर्गत किल्ल्यांवर हल्ला करण्याचा निर्णय घेतला होता ज्यांचे पतन माणसाची उंची आहे.

12-1: "दुर्गाची पूजा." हा बंगाली वर्षाचा प्रमुख सण आहे आणि सप्टेंबरच्या अखेरीस नऊ दिवस चालतो. लगेच खालील आहे द दहा दिवसांचा उत्सव च्या दशहरा ("द एक WHO काढून टाकते दहा पापे" - तीन च्या शरीर, तीन च्या मन, चार च्या भाषण). दोन्ही पूजा आहेत पवित्र ते दुर्गा, शब्दशः "द दुर्गम," एक पैलू च्या दैवी आई, शक्ती, स्त्री सर्जनशील शक्तीचे मूर्त रूप.

12-2: श्री युक्तेश्वर होते जन्मलेले चालू मे १०, १८५५.

12-3: युक्तेश्वर म्हणजे "संयुक्त ते देव." गिरी आहे अ वर्गीकरणात्मक फरक च्या एक च्या द दहा प्राचीन स्वामी फांद्या. श्री
.म्हणजे "पवित्र"; ते आहे नाही अ नाव पण अ शीर्षक च्या आदर

12-4: शब्दशः, "ते थेट एकत्र." समाधी आहे अ अतिचेतन राज्य च्या आनंद मध्ये कोणते द योगी जाणतो द आत्मा आणि आत्म्याची ओळख.

12-5: घोरणे, त्यानुसार ते शरीरविज्ञानशास्त्रज्ञ, आहे एक संकेत च्या स्पष्टपणे विश्रांती (ते द विसरलेला अभ्यासक, फक्त).

12-6: ढाल आहे अ जाड सूप बनवले पासून विभाजित करणे वाटाणे किंवा इतर डाळी. चन्ना आहे अ चीज च्या ताजे गुळगुळीत दूध, कट चौकोनी तुकडे करा आणि बटाट्यांसह कढीपत्ता करा.

12-7: योगीच्या सर्वव्यापी शक्ती, ज्याद्वारे तो सृष्टीमध्ये त्याचे एकत्व पाहतो, ऐकतो, चाखतो, वास घेतो आणि अनुभवतो. द वापर च्या संवेदी अवयव, आहे झाले वर्णन केलेले म्हणून अनुसरण करते मध्ये द तैत्तिरिया आरण्यक: "द अंध माणूस छेदलेले मोती; बोट नसलेल्याने त्यात धागा घातला; गळ्या नसलेल्याने तो घातला; आणि जीभ नसलेल्याने त्याची स्तुती केली."

12-8: द कोब्रा वेगाने स्ट्राइक येथे कोणताही हालचाल वस्तू आत त्याचे श्रेणी. पूर्ण अचलता आहे सहसा एखाद्याचे तळवा आशा सुरक्षिततेचे.

12-9: लाहिरी महाशय प्रत्यक्षात म्हणाला "प्रिया" (पहिला किंवा दिलेले नाव), नाही "युक्तेश्वर" (मठवासी नाव, नाही मिळाले द्वारे माझे गुरु दरम्यान लाहिरी महाशयांचे आयुष्यभर). (पहा पृष्ठ १०९.) "युक्तेश्वर" आहे बदली येथे, आणि मध्ये अ काही इतर ठिकाणे या पुस्तकात, वाचकांना दोन नावांचा गोंधळ टाळण्यासाठी.

12-10: "म्हणून मी म्हणा ला तू, काय गोष्टी काहीही असो तू इच्छा, कधी तू प्रार्थना करा, विश्वास ठेवणे ते तू प्राप्त करणे त्यांना, आणि तू "ते त्यांना मिळतील." - मार्क ११:२४. ज्या गुरुंना दैवी दृष्टी आहे ते त्यांचे अनुभूती प्रगत शिष्यांना हस्तांतरित करण्यास पूर्णपणे सक्षम असतात, जसे लाहिरी महाशयांनी या प्रसंगी श्री युक्तेश्वरांसाठी केले.

12-11: "आणि एक च्या त्यांना मारणे द नोकर च्या द उच्च पुजारी, आणि कट बंद

त्याचे बरोबर कान. आणि येशू उत्तर दिले आणि म्हणाला, “इतकेच थांबा.” आणि
त्याने त्याच्या कानाला स्पर्श करून त्याला बरे केले.”— लूक २२:५०-५१.

12-12: "दे नाही ते कोणते आहे पवित्र ला द कुत्रे, दोन्हीपैकी नाही कास्ट तू तुमचे मोती आधी डुक्कर, नाहीतर ते तुडवणे त्यांना त्यांच्या पायाखाली, आणि परत फिरून तुम्हाला फाडून टाकीन."- मत्तय ७:६.

12-13: शिष्य; पासून संस्कृत क्रियापद मूळ, "ते सर्व्ह करा."

12-14: तो होते एकदा आजारी मध्ये काश्मीर, कधी मी होते अनुपस्थित पासून त्याला. (पहा प्रकरण २३ .)

12-15: अ धाडसी वैद्यकीय माणूस, चार्ल्स रॉबर्ट रिचेट, पुरस्काराने सन्मानित
द नोबेल बक्षीस मध्ये शरीरक्रियाविज्ञान, लिहिले म्हणून पुढे म्हणतात: "मेटाफिजिक्स हे अद्याप अधिकृतपणे एक विज्ञान नाही, ज्याला तसे मान्यता
आहे. पण ते असणार आहे. ....येथे एडिनबर्ग, मी होते सक्षम ते
पुष्टी करणे आधी १०० शरीरविज्ञानशास्त्रज्ञ ते आमचे पाच इंद्रिये आहेत नाही आमचे फक्त म्हणजे च्या ज्ञान आणि ते अ तुकडा च्या कधीकधी वास्तव पोहोचते द कारण अ वस्तुस्थिती आहे दुर्मिळ आहे नाही......... बुद्धिमत्ता मध्ये इतर मार्ग. कारण ते ते करतो नाही अस्तित्वात आहे. कारण

त्या WHO आहे रॅलींग केलेले अ अभ्यास आहे कठीण, आहे ते अ कारण साठी नाही समज ते? येथे तत्वज्ञान म्हणून एक गूढ

तत्वज्ञानाच्या दगडाचा पाठलाग करणे हे भ्रामक आहे या कारणास्तव
. रसायनशास्त्राची निंदा करणाऱ्यांइतकेच विज्ञानालाही स्वतःची लाज वाटेल
द पदार्थ च्या तत्वे तिथे आहेत फक्त त्या च्या लॅव्हॉइसियर, क्लॉड बर्नार्ड, आणि

पाश्चर-द प्रायोगिक सर्वत्र आणि नेहमी. शुभेच्छा, मग, ते द नवीन विज्ञान कोणते आहे ".जात आहे ते बदल मानवी विचारांची दिशा

12-16: समाधी: परिपूर्ण संघटन च्या द वैयक्तिकृत आत्मा सह द अनंत आत्मा.

12-17: द अवचेतनपणे मार्गदर्शन केलेले तर्कसंगतीकरण च्या द मन आहेत पूर्णपणे वेगळे पासून द अचूक मार्गदर्शन च्या सत्य जे मुद्दे पासून द अतिचेतना. एलईडी द्वारे फ्रेंच शास्त्रज्ञ च्या द सोरबोन, पश्चिम विचारवंत आहेत सुरुवात माणसामध्ये दैवी बोध होण्याची शक्यता तपासण्यासाठी.

गेल्या वीस वर्षांपासून, फ्रॉइडच्या प्रभावाखाली मानसशास्त्राच्या" विद्यार्थ्यांनी त्यांचा सर्व वेळ अवचेतन मनाचा शोध घेण्यात घालवला आहे." क्षेत्रे," रब्बी इस्रायल एच. लेविंथल टोकदार बाहेर मध्ये १९२९. "ते आहे खरे ते द अवचेतन प्रकट करते खूप च्या मानवी कृतींचे स्पष्टीकरण देऊ शकणारे रहस्य, परंतु आपल्या सर्व कृतींचे नाही. ते असामान्य गोष्टींचे स्पष्टीकरण देऊ शकते, परंतु वरील कृतींचे नाही. द सामान्य. द नवीनतम मानसशास्त्र, प्रायोजित द्वारे द फ्रेंच शाळा, आहे शोधले अ नवीन प्रदेश मध्ये माणूस, कोणते ते अतिचेतन असे म्हणतात. आपल्या निसर्गाच्या बुडलेल्या प्रवाहांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या अवचेतन मनाच्या उलट, ते प्रकट करते द उंची ते कोणते आमचे निसर्ग करू शकतो पोहोच. माणूस प्रतिनिधित्व करते अ तिप्पट, नाही अ दुप्पट, व्यक्तिमत्व; आमचे जाणीवपूर्वक आणि अवचेतन अस्तित्वाला एका अतिचेतनतेचा मुकुट घातला जातो. अनेक वर्षांपूर्वी इंग्रजी मानसशास्त्रज्ञ, एफडब्ल्यूएच मायर्स यांनी असे सुचवले होते की 'आपल्या अस्तित्वाच्या खोलवर एक कचऱ्याचा ढीग तसेच एक खजिना घर आहे.' माणसाच्या स्वभावातील अवचेतन मनावर आपले सर्व संशोधन केंद्रित करणाऱ्या मानसशास्त्राच्या विपरीत, अतिचेतन मनाचे हे नवीन मानसशास्त्र आपले लक्ष खजिना घरावर केंद्रित करते, तो प्रदेश जो केवळ माणसांच्या महान, निःस्वार्थ, वीर ".कृत्यांचे स्पष्टीकरण देऊ शकतो

12-18: ज्ञान, शहाणपण, आणि भक्ती, भक्ती: दोन च्या द मुख्य मार्ग ते देव.

12-19: "माणूस मध्ये त्याचे जागे होणे राज्य ठेवते पुढे असंख्य प्रयत्न साठी अनुभवत आहे कामुक सुखे; कधी द संपूर्ण "इंद्रियांचा समूह थकलेला असतो, तो हातात असलेले सुखही विसरतो आणि आत्म्यात, स्वतःच्या स्वभावात विश्रांती घेण्यासाठी झोपी जातो," असे महान वेदांती शंकराने लिहिले आहे. "अति-इंद्रिय आनंद प्राप्त करणे अत्यंत सोपे आहे आणि तो इंद्रिय आनंदांपेक्षा खूप श्रेष्ठ आहे जो नेहमीच घृणा निर्माण करतो."

12-20: मार्क २:२७.

12-21: उपनिषदे किंवा वेदांत (शब्दशः, "वेदांचा शेवट"), वेदांच्या काही भागात आवश्यक सारांश म्हणून आढळतात. उपनिषदे हिंदू धर्माचा सैद्धांतिक आधार देतात. त्यांना शोपेनहॉवरकडून खालील श्रद्धांजली मिळाली: "कसे पूर्णपणे करतो द उपनिषद श्वास घेणे संपूर्ण द पवित्र आत्मा च्या द वेद! कसे आहे प्रत्येकजण त्या अतुलनीय पुस्तकाशी कोण परिचित झाला आहे, जे त्या आत्म्याच्या अगदी खोलवर पसरले आहे! प्रत्येक वाक्यातून खोल, मूळ, आणि उदात्त विचार उठणे, आणि द संपूर्ण आहे व्यापलेले द्वारे अ उच्च आणि पवित्र आणि प्रामाणिक आत्मा... . उपनिषदांच्या माध्यमातून वेदांपर्यंत पोहोचणे हा माझ्या दृष्टीने या शतकातील मागील सर्व शतकांपेक्षा मोठा विशेषाधिकार आहे.

12-22: भाष्ये. शंकर अतुलनीयपणे स्पष्ट केले द

उपनिषदे १२-२३: नीतिसूत्रे १६:३२.

प्रकरण: १३

द निद्रानाश संत

"कृपया मला हिमालयात जाण्याची परवानगी द्या. मी अखंड एकांतात सतत दैवी सहवास साधण्याची आशा करतो."

मी खरंतर एकदा माझ्या गुरूंना हे कृतघ्न शब्द बोललो होतो. भक्ताला कधीकधी त्रास देणाऱ्या एका अप्रत्याशित भ्रमाने मला ग्रासले, त्यामुळे मला आश्रम कर्तव्ये आणि महाविद्यालयीन अभ्यासाबद्दल वाढत्या अधीरतेची जाणीव झाली. एक कमकुवत परिस्थिती अशी होती की जेव्हा मी श्री युक्तेश्वर यांच्यासोबत फक्त सहा महिने होतो तेव्हा माझा प्रस्ताव आला होता. अद्याप मी त्यांच्या उंच उंचीचे पूर्णपणे निरीक्षण केले नव्हते.

"हिमालयात अनेक डोंगराळ लोक राहतात, पण त्यांना देवाची जाणीव नसते." माझ्या गुरूंचे उत्तर हळूहळू आणि सोप्या पद्धतीने आले. "जड पर्वतापेक्षा साक्षात्काराच्या माणसाकडून ज्ञान मिळवणे चांगले."

गुरुजींनी सांगितले होते की तेच माझे गुरु आहेत, डोंगराळ नाही, तर तेच माझे गुरु आहेत, त्याकडे दुर्लक्ष करून मी माझी विनंती पुन्हा केली. श्री युक्तेश्वरांनी कोणतेही उत्तर दिले नाही. मी त्यांच्या शांततेला संमती म्हणून घेतले, हा एक अनिश्चित अर्थ लावणे जो सोयीनुसार स्वीकारला जातो.

त्या संध्याकाळी माझ्या कलकत्त्याच्या घरी, मी प्रवासाच्या तयारीत व्यस्त होतो. काही वस्तू ब्लँकेटमध्ये बांधताना, मला असाच एक गठ्ठा आठवला, जो काही वर्षांपूर्वी माझ्या अटारीच्या खिडकीतून गुप्तपणे खाली पडला होता. मला आश्चर्य वाटले की हे हिमालयाकडे जाणारे आणखी एक दुर्दैवी विमान असेल का?
पहिल्यांदाच माझा आध्यात्मिक उत्साह खूप वाढला होता; आज रात्री माझ्या गुरूंना सोडून जाण्याच्या विचारानेच माझ्या विवेकाला खूप धक्का बसला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी स्कॉटिश चर्च कॉलेजमधील माझे संस्कृत प्राध्यापक बिहारी पंडित यांना शोधले.

"महाराज, तुम्ही मला लाहिरी महाशयांच्या एका महान शिष्याशी असलेल्या तुमच्या मैत्रीबद्दल सांगितले आहे. कृपया मला त्यांचा पत्ता द्या."

"तुम्हाला राम गोपाल मुझुमदार म्हणायचे आहे. मी त्यांना 'निद्राहीन संत' म्हणतो. ते नेहमीच उत्साहाने जागृत असतात. त्यांचे घर तारकेश्वरजवळील रणबाजपूर येथे आहे."

मी आभार मानले द पंडित, आणि गुंतलेले लगेच साठी तारकेश्वर. मी आशा केली ते शांतता "निद्राहीन संत" कडून एकांत हिमालयीन ध्यानात गुंतण्यासाठी परवानगी घेऊन माझ्या शंका दूर केल्या. बिहारीच्या मित्राला, मी ऐकले आहे की, एकाकी गुहांमध्ये अनेक वर्षे क्रियायोगाच्या सरावानंतर त्याला प्रकाश मिळाला होता.

तारकेश्वर येथे मी एका प्रसिद्ध तीर्थक्षेत्राजवळ गेलो. कॅथोलिक लोक फ्रान्समधील लूर्डेस अभयारण्याला ज्या आदराने आदर देतात त्याच आदराने हिंदू लोक या मंदिराला पाहतात. तारकेश्वर येथे असंख्य उपचारात्मक चमत्कार घडले आहेत, ज्यात माझ्या कुटुंबातील एका सदस्याचा समावेश आहे.

"मी एक आठवडा तिथल्या मंदिरात बसलो होतो," माझ्या मोठ्या काकूंनी मला एकदा सांगितले होते. "पूर्ण उपवास करून, मी तुमच्या काका शारदा यांच्या दीर्घकालीन

आजारातून बरे होण्यासाठी प्रार्थना केली. सातव्या दिवशी मला माझ्या हातात एक औषधी वनस्पती सापडली! मी पानांपासून एक पेय बनवले आणि ते तुमच्या काकांना दिले. त्याचे आजार लगेच नाहीसा झाला आणि पुन्हा कधीच दिसला नाही."

मी पवित्र तारकेश्वर मंदिरात प्रवेश केला; वेदीवर फक्त एक गोल दगड आहे. त्याचा परिघ, सुरुवातीपासून आणि अंतहीन, तो अनंताचे योग्य महत्त्व देतो. वैश्विक

अमूर्तता ही भारतातील सर्वात विनम्र शेतकऱ्यासाठीही परकी नाही; पाश्चात्य लोकांनी त्याच्यावर, खरं तर, अमूर्ततेवर जगण्याचा आरोप केला आहे!

त्या क्षणी माझा स्वतःचा मूड इतका कठोर होता की मला दगडी चिन्हापुढे नतमस्तक होण्यासही मनाई होती. मी विचार केला की देवाचा शोध फक्त आत्म्यातच घेतला पाहिजे.

मी मंदिराबाहेर न जाता बाहेर पडलो आणि रानबाजपूर या दूरच्या गावाकडे वेगाने चालत गेलो. एका वाटसरूला मार्गदर्शनासाठी केलेल्या आवाहनामुळे तो बराच विचारात बुडाला.

"कधी तू ये ते अ क्रॉसरोड, वळण बरोबर आणि ठेवा जात आहे," तो शेवटी उच्चारलेले शब्दार्थाने.

सूचनांचे पालन करत मी कालव्याच्या काठाने मार्गक्रमण केले. अंधार पडला; जंगलातील गावाच्या बाहेरील भागात डोळे मिचकावणाऱ्या काजव्यांच्या आवाजाने आणि जवळून येणाऱ्या कोल्ह्यांच्या किंकाळ्यांनी सजीव वातावरण होते. चंद्रप्रकाश इतका मंद होता की त्याला खात्री देता येत नव्हती; मी दोन तास अडखळत राहिलो.

गायीच्या घंटेच्या आवाजाने स्वागत आहे! माझ्या वारंवार होणाऱ्या

ओरडण्याने अखेर एक शेतकरी माझ्या बाजूला आला. "मी राम गोपाल बाबूला शोधत

आहे."

"आमच्या गावात असा कोणीही माणूस राहत नाही." त्या माणसाचा स्वर उद्धट होता.
"तू कदाचित खोटे बोलणारा गुप्तहेर आहेस."

त्याच्या राजकीयदृष्ट्या अस्वस्थ मनातील शंका दूर करण्याच्या आशेने, मी त्याला माझी अडचण स्पष्टपणे सांगितली. तो मला त्याच्या घरी घेऊन गेला आणि त्याचे आदरातिथ्य केले.

"रणबाजपूर इथून खूप दूर आहे," तो म्हणाला. "चौकात, तुम्ही डावीकडे वळायला हवे होते, उजवीकडे नाही."

माझा आधीचा खबरी, दुर्दैवाने, प्रवाशांसाठी एक वेगळाच धोका होता असे मला वाटले. भरड भात, मसूर- डाळ आणि कच्च्या केळ्यांसह बटाट्याची कढी असे स्वादिष्ट जेवण केल्यानंतर, मी अंगणाला लागून असलेल्या एका छोट्या झोपडीत निवृत्त झालो. काही

अंतरावर, गावकरी मृदंगांच्या जोरात

१३-१ गुणांच्या तालावर गात होते. आणि झांज.
त्या रात्री झोप पूर्ण झाली नव्हती; मी गुप्त योगी राम गोपालकडे जाण्यासाठी मनापासून प्रार्थना केली.

पहाटेच्या पहिल्या किरणांनी माझ्या अंधाऱ्या खोलीतील भेगांमध्ये प्रवेश केला तेव्हा मी रानबाजपूरला निघालो. खडबडीत भातशेती ओलांडत, मी काटेरी रोपाच्या विळख्याच्या बुंध्या आणि वाळलेल्या मातीच्या ढिगाऱ्यांवरून चालत गेलो. कधीकधी भेटणारा शेतकरी मला नेहमीच सांगायचा की माझे गंतव्यस्थान "फक्त एक क्रोशा (दोन

मैल)" आहे. सहा तासांत सूर्य क्षितिजापासून मध्यरेषेपर्यंत विजयी प्रवास करत होता, पण मला असे वाटू लागले की मी रानबाजपूरपासून कधीही एक क्रोशा दूर जाईन.

दुपारीही माझे जग एक अंतहीन भातशेतीसारखेच होते. आकाशातून येणारी उष्णता मला जवळजवळ कोसळण्याच्या मार्गावर आणत होती. एक माणूस निवांत वेगाने जवळ येत असताना, मी माझा नेहमीचा प्रश्न उच्चारण्याचे धाडस केले नाही, कारण तो एक नीरस प्रश्न असेल: "फक्त एक क्रोशा."

द अनोळखी व्यक्ती थांबले बाजूला मी. लहान आणि किंचित, तो होते शारीरिकदृष्ट्या प्रभावहीन जतन करा साठी एक

असाधारण जोडी च्या छेदन गडद डोळे.

"मी रणबाजपूर सोडण्याचा विचार करत होतो, पण तुमचा उद्देश चांगला होता, म्हणून मी तुमची वाट पाहत होतो." त्याने माझ्या आश्चर्यचकित चेहऱ्यावर बोट हलवले. "तुम्ही असे विचार करण्यात हुशार नाही का की, अचानक, तुम्ही माझ्यावर झडप घालू शकता? त्या प्राध्यापक बिहारीला तुम्हाला माझा पत्ता देण्याचा अधिकार नव्हता."

या गुरूंच्या उपस्थितीत माझी ओळख करून देणे म्हणजे केवळ शब्दशः बोलणे होईल असे समजून, मी माझ्या स्वागतस्थळी काहीसे दुखावलेले, अवाक होऊन उभा राहिलो. त्यांचे पुढचे विधान अचानकपणे मांडण्यात आले.

"सांगा मी; कुठे करा तू विचार करा देव आहे का?"

"का, तो आहे आत मी आणि सर्वत्र." मी निःसंशयपणे पाहिले म्हणून गोंधळलेला म्हणून मी वाटले.

"सर्वव्यापी, बरोबर?" संत हसले. "मग, तरुण साहेब, काल तुम्ही तारकेश्वर मंदिरातील

दगडी चिन्हात असलेल्या अनंताला नमन का केले नाही? १३-२ तुमच्या अभिमानामुळे
तुम्हाला डाव्या आणि उजव्या भेदाची पर्वा न करणाऱ्या वाटसरूकडून चुकीच्या दिशेने जाण्याची शिक्षा मिळाली. आज देखील तुम्हाला खूप अस्वस्थ वाटले आहे!"

माझ्यासमोर असलेल्या असामान्य शरीरात एक सर्वज्ञ डोळा लपला होता हे पाहून मी मनापासून सहमत झालो, आश्चर्यचकित झालो. योगीकडून उपचार शक्ती बाहेर पडली; जळत्या शेतात मी लगेच ताजेतवाने झालो.

"भक्ताला वाटते की देवाकडे जाण्याचा त्याचा मार्ग हाच एकमेव मार्ग आहे," तो म्हणाला. "योग, ज्याद्वारे आत देवत्व आढळते, तो निःसंशयपणे सर्वोच्च मार्ग आहे: म्हणून लाहिरी महाशयांनी आपल्याला सांगितले आहे. परंतु आत परमेश्वराचा शोध घेतल्यावर, आपण लवकरच त्याला बाहेरून पाहू शकतो. तारकेश्वर आणि इतरत्र पवित्र तीर्थस्थाने आध्यात्मिक शक्तीची आण्विक केंद्रे म्हणून योग्यरित्या पूजनीय आहेत."

संताची संवेदनशील वृत्ती नाहीशी झाली; त्यांचे डोळे करुणेने मऊ झाले. त्यांनी माझ्या खांद्यावर थाप दिली.

"तरुण योगी, मला दिसतंय तू तुझ्या स्वामीपासून पळून जात आहेस. त्याच्याकडे तुला आवश्यक असलेले सर्व काही आहे; तुला त्याच्याकडे परत जायला हवे. पर्वत तुझा गुरू होऊ शकत नाहीत." राम गोपाल तोच विचार पुन्हा पुन्हा करत होता. जे श्री युक्तेश्वर यांनी आमच्या मागच्या बैठकीत व्यक्त केले होते.

"गुरूंना त्यांचे निवासस्थान मर्यादित करण्याची कोणतीही वैश्विक सक्ती नसते." माझ्या सोबत्याने माझ्याकडे प्रश्नार्थक नजरेने पाहिले. "भारत आणि तिबेटमधील हिमालयाचा संतांवर मक्तेदारी नाही. जे शोधण्याचा प्रयत्न एखाद्याला आतमध्ये करायला हरकत नाही ते शरीर इकडे तिकडे नेऊन शोधता येणार नाही. आध्यात्मिक ज्ञानासाठी भक्त पृथ्वीच्या टोकापर्यंत जाण्यास तयार होताच, त्याचे गुरु जवळून

प्रकट होतात."

मी शांतपणे होकार दिला, बनारसच्या आश्रमातील माझी प्रार्थना आठवली, त्यानंतर गर्दीच्या गल्लीत श्री युक्तेश्वरांशी झालेली भेट.

"आहेत तू सक्षम ते आहे अ थोडे खोली कुठे तू करू शकतो बंद करा द दार आणि असणे एकटा?"

"हो." मला वाटले की हा संत सामान्यातून विशिष्ट व्यक्तीकडे अस्वस्थ करणाऱ्या वेगाने आला होता.

"ती तुमची गुहा आहे." योगीने मला एक प्रकाशमय नजर दिली जी मी कधीही विसरलो नाही.
"तो तुमचा पवित्र पर्वत आहे. तिथेच तुम्हाला देवाचे राज्य मिळेल."

त्याच्या साध्या शब्दांनी हिमालयाबद्दलचा माझा आयुष्यभराचा ध्यास क्षणार्धात दूर केला. जळत्या भातशेतीत मी शाश्वत बर्फाच्या स्वप्नांमधून जागा झालो.

"तरुण साहेब, तुमची दैवी तहान कौतुकास्पद आहे. मला तुमच्याबद्दल खूप प्रेम वाटते." राम गोपाल माझा हात धरून मला एका विचित्र गावात घेऊन गेले. अडोब घरे नारळाच्या पानांनी झाकलेली होती आणि ग्रामीण प्रवेशद्वारांनी सजवलेली होती.

त्या संताने मला त्यांच्या छोट्याशा झोपडीच्या बांबूच्या व्यासपीठावर बसवले. मला गोड लिंबाचा रस आणि दगडी कँडीचा तुकडा दिल्यानंतर, ते त्यांच्या अंगणात गेले आणि कमळाच्या आसनात बसले. सुमारे चार तासांनी मी ध्यानस्थ डोळे उघडले आणि पाहिले की योगीची चंद्रप्रकाशित आकृती अजूनही गतिहीन होती. मी माझ्या पोटाला कठोरपणे आठवण करून देत होतो की माणूस फक्त भाकरीने जगत नाही, तेवढ्यात राम गोपाल माझ्याकडे आला.

"मी पहा तू आहेत उपाशी; अन्न इच्छा असणे तयार लवकरच."

अंगणात मातीच्या चुलीखाली आग पेटवली जात होती; मोठ्या केळीच्या पानांवर तांदूळ आणि डाळ लगेच वाढली जात होती. माझ्या यजमानाने स्वयंपाकाच्या सर्व कामांमध्ये माझी मदत विनम्रपणे नाकारली. "पाहुणा हा देव आहे," ही एक हिंदू म्हण आहे, जी अनादी काळापासून श्रद्धापूर्वक पाळण्याची आज्ञा देते. माझ्या नंतरच्या जगाच्या प्रवासात, अनेक देशांच्या ग्रामीण भागात पाहुण्यांबद्दल असाच आदर दिसून येतो हे पाहून मी मोहित झालो. शहरातील रहिवाशांना अनोळखी चेहऱ्यांच्या विपुलतेमुळे आदरातिथ्याची तीक्ष्ण धार कमी झालेली दिसते.

लहानशा जंगली गावाच्या एकाकी भागात मी योगीजवळ बसलो होतो तेव्हा माणसांचा बाजार खूपच मंद वाटत होता. झोपडीची खोली मंद प्रकाशाने गूढ होती. राम गोपालने माझ्या पलंगासाठी जमिनीवर काही फाटलेले ब्लँकेट ठेवले आणि पेंढ्याच्या चटईवर बसला. त्याच्या आध्यात्मिक चुंबकाने भारावून मी एक विनंती केली.

"सर, का नको तू अनुदान देणे मी अ समाधी "?"

"प्रिय, मला दैवी संपर्क सांगायला आनंद होईल, पण ते माझे ठिकाण नाही." संताने अर्ध्या बंद डोळ्यांनी माझ्याकडे पाहिले. "तुमचा स्वामी लवकरच तो अनुभव देईल. तुमचे शरीर अद्याप ट्यून केलेले नाही. जसा एक छोटा दिवा जास्त विद्युत व्होल्टेज सहन करू शकत नाही, त्याचप्रमाणे तुमच्या नसाही..." वैश्विक प्रवाहासाठी तयार नाही. जर मी तुम्हाला आत्ताच अनंत आनंद दिला तर तुम्ही जळून जाल. जर प्रत्येक पेशी जळून खाक झाली असती.

"तुम्ही माझ्याकडून प्रकाश मागत आहात," योगी विचार करत म्हणाला, "मी विचार करत

असताना - मी कितीही अविस्मरणीय असलो तरी, आणि मी केलेल्या थोड्याशा ध्यानामुळे - मी देवाला संतुष्ट करण्यात यशस्वी झालो आहे का, आणि अंतिम निर्णयाच्या वेळी त्याच्या नजरेत मला किती मूल्य मिळेल?"

"सर, आहे तू नाही झाले एकचित्ताने शोधत आहे देव साठी अ लांब वेळ?"

"मी फारसे काही केलेले नाही. बिहारीने तुम्हाला माझ्या आयुष्याबद्दल काहीतरी सांगितले असेल. वीस वर्षे मी एका गुप्त गुहेत राहिलो, दिवसाचे अठरा तास ध्यान केले. नंतर मी एका दुर्गम गुहेत गेलो आणि पंचवीस वर्षे तिथेच राहिलो, दररोज वीस तास योग संघात प्रवेश केला. मी झोपेची गरज नव्हती, कारण मी नेहमीच देवासोबत होतो. माझे शरीर सामान्य अवचेतन अवस्थेच्या आंशिक शांततेपेक्षा अतिचेतनतेच्या पूर्ण शांततेत अधिक विश्रांती घेत होते.

"झोपेच्या वेळी स्नायू आराम करतात, परंतु हृदय, फुफ्फुसे आणि रक्ताभिसरण प्रणाली सतत कार्यरत असतात; त्यांना विश्रांती मिळत नाही. अतिचेतनामध्ये, अंतर्गत अवयव लटकलेल्या स्थितीत राहतात, वैश्विक उर्जेने विद्युतीकृत होतात. अशा प्रकारे मला वर्षानुवर्षे झोपणे अनावश्यक वाटले आहे. अशी वेळ येईल जेव्हा तुम्हीही झोप सोडाल."

"देवा, तू इतका वेळ ध्यान करत आहेस आणि तरीही प्रभूच्या कृपेबद्दल तुला खात्री नाही!" मी आश्चर्याने त्याच्याकडे पाहिले. "मग आम्ही गरीब माणसांचे काय?"

"बरं, माझ्या प्रिय मुला, तुला कळत नाही का की देव स्वतःच अनंतकाळ आहे? पंचेचाळीस वर्षांच्या ध्यानाने त्याला पूर्णपणे ओळखता येईल असे गृहीत धरणे ही एक हास्यास्पद अपेक्षा आहे. तथापि, बाबाजी आपल्याला खात्री देतात की थोडेसे ध्यान देखील मृत्यूच्या भयानक भीतीपासून आणि मृत्युनंतरच्या अवस्थांपासून वाचवते. तुमचा आध्यात्मिक आदर्श एका लहान डोंगरावर स्थिर करू नका, तर तो अयोग्य दैवी प्राप्तीच्या ताऱ्यावर चढवा. जर तुम्ही कठोर परिश्रम केले तर तुम्ही तिथे पोहोचाल."

भावी भावी व्यक्तीने मोहित होऊन, मी त्याला आणखी ज्ञानवर्धक शब्द विचारले. त्याने लाहिरी महाशयांचे गुरु बाबाजी यांच्याशी झालेल्या पहिल्या भेटीची एक

अद्भुत कहाणी सांगितली.

१३-३ मध्यरात्रीच्या सुमारास राम गोपाल शांत झाला आणि मी
माझ्या ब्लँकेटवर झोपलो. डोळे बंद केले तेव्हा मला वीज चमकताना दिसली; माझ्या आत असलेली विशाल जागा वितळलेल्या प्रकाशाची खोली होती. मी माझे डोळे उघडले आणि तेच तेजस्वी तेज पाहिले. ती खोली त्या अनंत तिजोरीचा एक भाग बनली जी मी आतील दृष्टीने पाहत होतो.

"का नको तू जा ते झोप?"

"सर, कसे करू शकतो मी झोप मध्ये द उपस्थिती च्या वीज चमकणे, झगमगाट करणारा की नाही माझे डोळे आहेत बंद करा किंवा उघडा?"

"तुम्हाला हा अनुभव मिळाल्याबद्दल भाग्यवान आहात; आध्यात्मिक किरणे सहजासहजी दिसत नाहीत." संताने प्रेमाचे काही शब्द जोडले.

पहाटे राम गोपालने मला रॉक कँडी दिल्या आणि मला निघून जायला हवे असे सांगितले. त्याला निरोप द्यायला मला इतके अनिच्छा वाटली की माझ्या गालावरून अश्रू वाहू लागले.

"मी इच्छा नाही द्या तू जा रिकाम्या हाताने." द योगी बोलले सौम्यपणे. "मी इच्छा करा काहीतरी साठी तू."

तो हसला आणि माझ्याकडे स्थिरपणे पाहत राहिला. मी जमिनीवर रुजून उभा राहिलो, माझ्या डोळ्यांच्या दारातून शांतता एका मोठ्या पुरासारखी वाहत होती. माझ्या पाठीच्या दुखण्यापासून मी लगेचच बरा झालो, जो मला वर्षानुवर्षे अधूनमधून त्रास देत होता. नूतनीकरण झाले, तेजस्वी आनंदाच्या समुद्रात आंघोळ झाली, मी पुन्हा रडलो नाही. संताच्या पायांना स्पर्श केल्यानंतर, मी जंगलात शिरलो, त्याच्या उष्णकटिबंधीय भागातून मार्ग काढत.

गुंतागुंत पर्यंत मी पोहोचले तारकेश्वर .

तिथे मी त्या प्रसिद्ध मंदिराची दुसरी तीर्थयात्रा केली आणि वेदीसमोर पूर्णपणे नतमस्तक झालो . माझ्या आतील दृष्टीसमोर तो गोल दगड वाढला आणि तो वैश्विक गोल बनला , एका रिंगमध्ये , एका झोनमागून झोन , सर्व दिव्यतेने भरलेले .

मी एका तासानंतर आनंदाने कलकत्त्यासाठी प्रशिक्षित झालो . माझा प्रवास उंच पर्वतांमध्ये नाही तर माझ्या गुरुच्या हिमालयीन उपस्थितीत संपला .

13-1 : हाताने खेळलेला ढोल , वापरलेले फक्त साठी भक्तीपूर्ण संगीत .

13-2 : एक आहे आठवण करून दिली येथे च्या दोस्तोएव्स्कीचे निरीक्षण : "अ माणूस WHO धनुष्य खाली ते काहीही नाही करू शकतो कधीही नाही अस्वल द स्वतःचे ओझे ."

13-3 : पहा प्रकरण ३५ _ _.

प्रकरण : १४

एक अनुभव मध्ये कॉस्मिक जाणीव

"मी सकाळी येथे , गुरुजी ." माझे लज्जास्पदपणा बोलले अधिक वक्तृत्वपूर्णपणे साठी मी .

"चला आपण स्वयंपाकघरात जाऊ आणि काहीतरी खायला शोधूया ." श्री युक्तेश्वरांची वागणूक इतकी नैसर्गिक होती जणू काही दिवसांनी नव्हे तर तासांनी आपल्याला वेगळे केले आहे .

"गुरुजी , मी अचानक माझ्या कर्तव्यावरून निघून गेल्याने तुम्हाला निराश केले असेल ; मला वाटले की तुम्ही माझ्यावर रागावला असाल ."

"नाही , नक्कीच नाही ! क्रोध फक्त अपूर्ण इच्छांमुळेच येतो . मी इतरांकडून काहीही अपेक्षा करत नाही , म्हणून त्यांची कृती माझ्या इच्छेच्या विरुद्ध असू शकत नाही . मी माझ्या स्वतःच्या हेतूंसाठी तुमचा वापर करणार नाही ; मी फक्त तुमच्या स्वतःच्या खऱ्या आनंदातच आनंदी आहे ."

"महाराज , दैवी प्रेमाबद्दल अस्पष्टपणे ऐकायला मिळते , पण तुमच्या देवदूतीय स्वभावात मला पहिल्यांदाच एक ठोस उदाहरण येत आहे ! जगात, जर एखादा वडील आपल्या मुलाला त्याच्या पालकांचा व्यवसाय न सांगता सोडून गेला तर तोही त्याला सहजासहजी

माफ करत नाही. पण तुम्ही थोडासाही राग दाखवत नाही, जरी तुम्हाला ते करायलाच हवे." मी मागे सोडलेल्या अनेक अपूर्ण कामांमुळे मला खूप त्रास झाला आहे."

आम्ही एकमेकांच्या डोळ्यात पाहिले, जिथे अश्रू चमकत होते. एका आनंदाच्या लाटेने मला वेढले; मला जाणीव झाली की माझ्या गुरूच्या रूपात, परमेश्वर माझ्या हृदयातील लहान कोपऱ्यांना वैश्विक प्रेमाच्या अदम्य कवचांमध्ये विस्तारत आहे.

काही सकाळी मी गुरुजींच्या रिकाम्या बैठकीच्या खोलीत गेलो. मी ध्यान करण्याचा विचार केला, पण माझ्या प्रशंसनीय उद्देशाला अवज्ञाकारी विचारांनी वाट दाखवली नाही. ते शिकारीसमोर पक्ष्यांसारखे विखुरले.

"मुकुंदा!" श्री युक्तेश्वरांचे आवाज वाजले पासून अ दूरवरचा आतील बाल्कनी.

मला माझ्या विचारांइतकेच बंडखोर वाटले. "गुरुजी मला नेहमीच ध्यान करायला सांगतात," मी स्वतःशीच बडबडलो. "मी त्यांच्या खोलीत का आलो हे त्यांना माहित असताना त्यांनी मला त्रास देऊ नये."

त्याने मला पुन्हा बोलावले; मी हट्टीपणे गप्प राहिलो. तिसऱ्यांदा त्याच्या

स्वरात टीका होती. "महाराज, मी ध्यान करत आहे," मी निषेधाने ओरडलो.

"मला माहिती आहे तू कसा ध्यान करत आहेस," माझे गुरु म्हणाले, "तुझे मन वादळात पाने पसरल्यासारखे विखुरले आहे! माझ्याकडे ये."

टाळले आणि उघड, मी बनवले माझे मार्ग दुःखाने ते त्याचे बाजू.

"बिचाऱ्या मुला, तुला जे हवे होते ते पर्वत देऊ शकले नाहीत." गुरु प्रेमाने, सांत्वनाने बोलले. त्यांची शांत नजर अगाध होती. "तुझ्या मनाची इच्छा पूर्ण होईल."

श्री युक्तेश्वर क्वचितच कोडे सोडवत असत; मी गोंधळलो होतो. त्यांनी माझ्या छातीवर हृदयाच्या वर हळूवारपणे प्रहार केला.

माझे शरीर स्थिर झाले; एखाद्या प्रचंड चुंबकाने जणू माझ्या फुफ्फुसातून श्वास बाहेर काढला. आत्मा आणि मन तात्काळ त्यांचे शारीरिक बंधन गमावले आणि माझ्या प्रत्येक छिद्रातून द्रवरूप प्रकाशाप्रमाणे बाहेर पडले. देह जणू मृत झाला होता, तरीही माझ्या तीव्र जाणीवेत मला माहित होते की मी यापूर्वी कधीही पूर्णपणे जिवंत नव्हतो. माझी ओळख आता शरीरापुरती मर्यादित नव्हती, तर ती परिघातील अणूंना आलिंगन देत होती. दूरच्या रस्त्यांवरील लोक माझ्या स्वतःच्या दूरच्या परिघावरून हळूवारपणे हालचाल करत असल्याचे दिसत होते. वनस्पती आणि झाडांची मुळे माझ्या शरीरातून बाहेर पडू लागली. मातीची मंद पारदर्शकता; त्यांच्या रसाचा आतील प्रवाह मी ओळखला.

माझ्यासमोर संपूर्ण परिसर उघडा पडला. माझी सामान्य पुढची दृष्टी आता एका विशाल गोलाकार दृश्यात बदलली होती, एकाच वेळी सर्व ज्ञानेंद्रिये. माझ्या डोक्याच्या मागून मी रायघाट रोडवरून दूरवर चालणारे लोक पाहिले आणि एक पांढरी गायही पाहिली जी आरामात येत होती. जेव्हा ती उघड्या आश्रमाच्या प्रवेशद्वारासमोरील जागेत पोहोचली तेव्हा मी माझ्या दोन्ही शारीरिक डोळ्यांनी तिला पाहिले. ती विटांच्या

भिंतीच्या मागे जात असताना, मला ती स्पष्टपणे स्थिर दिसत होती.

माझ्या विहंगम नजरेतील सर्व वस्तू जलद गतीच्या चित्रांप्रमाणे थरथर कापत आणि कंपित होत होत्या. माझे शरीर, गुरुजींचे शरीर, खांब असलेले अंगण, फर्निचर आणि फरशी, झाडे आणि सूर्यप्रकाश, कधीकधी हिंसकपणे उत्तेजित होत होते, जोपर्यंत सर्व काही एका तेजस्वी समुद्रात वितळत नव्हते; अगदी साखरेचे स्फटिक फेकल्यासारखेही.

एका ग्लास पाण्यात, हलवल्यानंतर विरघळते. एकात्म प्रकाश स्वरूपाच्या भौतिकीकरणासह आलटून पालटून, निर्मितीमधील कारण आणि परिणामाचा नियम प्रकट करणारे रूपांतर.

माझ्या आत्म्याच्या शांत अंतहीन किनाऱ्यावर एक महासागरीय आनंद कोसळला. मला जाणवले की देवाचा आत्मा हा अथक आनंद आहे; त्याचे शरीर प्रकाशाच्या असंख्य ऊतींसारखे आहे. माझ्या आत एक फुलणारा गौरव निर्माण होऊ लागला. शहरे, खंड, पृथ्वी, सौर आणि तारकीय प्रणाली, पातळ तेजोमेघ आणि तरंगणारे विश्व व्यापलेले. रात्री दूरवर दिसणाऱ्या शहरासारखे, संपूर्ण विश्व, माझ्या अस्तित्वाच्या अनंततेत चमकत होते. दूरच्या कडांवर तीव्रपणे कोरलेले जागतिक रूपरेषा काहीसे फिकट होत गेल्या; तिथे मला एक सौम्य तेजस्वीपणा दिसला, जो कधीही न भरलेला होता. ते अवर्णनीयपणे सूक्ष्म होते; ग्रहांचे चित्र एका स्थूल प्रकाशाने बनले होते.

एका शाश्वत स्रोताकडून येणारे किरणांचे दिव्य विखुरणे, आकाशगंगांमध्ये झळकणारे, अवर्णनीय आभासह रूपांतरित. मी पुन्हा पुन्हा सर्जनशील किरणांना नक्षत्रांमध्ये घनरूप होताना पाहिले, नंतर पारदर्शक ज्वालाच्या चादरींमध्ये विरघळताना पाहिले. लयबद्ध उलट्याद्वारे, सहाशे कोटी जग डायफॅनस तेजात रूपांतरित झाले; अग्नि आकाशात रूपांतरित झाला.

माझ्या हृदयातील अंतर्ज्ञानी आकलनाचा बिंदू म्हणून मी महाकाव्याच्या केंद्राला ओळखले. माझ्या केंद्रकातून विश्व रचनेच्या प्रत्येक भागात तेजस्वी तेज पसरले. आनंदमय अमृत, अमरत्वाचे अमृत, माझ्यामध्ये चांदीसारख्या जलद प्रवाहाने स्पंदित

झाले. देवाचा सर्जनशील आवाज मी ऑम,

१४-१ असा जोरदार आवाज ऐकला. कॉस्मिक मोटरचे
कंपन.

अचानक माझ्या फुफ्फुसात श्वास परत आला. जवळजवळ असह्य झालेल्या निराशेने, मला जाणवले की माझी अमर्याद विशालता हरवली आहे. पुन्हा एकदा मी शरीराच्या अपमानास्पद पिंजऱ्यात मर्यादित होतो, आत्म्याला सहजासहजी अनुकूल नसतो. एका उधळपट्टीच्या मुलाप्रमाणे, मी माझ्या विशाल विश्वाच्या घरातून पळून गेलो होतो आणि स्वतःला एका अरुंद सूक्ष्म जगतात कैद केले होते.

माझे गुरु माझ्यासमोर स्थिर उभे होते; मी दीर्घकाळापासून ज्या वैश्विक चेतनेचा अनुभव घेण्याचा प्रयत्न करत होतो त्याबद्दल कृतज्ञतेने त्यांच्या पवित्र चरणी लोटू लागलो. त्यांनी मला उभे केले आणि शांतपणे, निःसंकोचपणे बोलले.

"तुम्ही आनंदाच्या अतिरेकाने मद्यधुंद होऊ नका. जगात अजून तुमचे बरेच काम आहे. चला; आपण बाल्कनीची फरशी झाडूया; मग आपण गंगेच्या काठाने चालत जाऊया."

मी झाडू आणला; मला माहित होते की गुरु मला संतुलित जीवनाचे रहस्य शिकवत आहेत. शरीर त्याचे दैनंदिन कर्तव्य बजावत असताना आत्म्याने विश्वाच्या अथांग डोहातून प्रवास केला पाहिजे. जेव्हा आम्ही नंतर फिरायला निघालो तेव्हा मी अजूनही अवर्णनीय आनंदात गुंतलो होतो. मी आमची शरीरे दोन सूक्ष्म चित्रांसारखी पाहिली, नदीकाठी असलेल्या रस्त्यावरून फिरत होते ज्याचे सार शुद्ध प्रकाश होते.

"देवाचा आत्माच विश्वातील प्रत्येक रूप आणि शक्तीला सक्रियपणे टिकवून ठेवतो;

तरीही तो कंपनात्मक घटनांच्या जगाच्या पलीकडे असलेल्या आनंदी, निर्माण न

झालेल्या शून्यात अलौकिक आणि अलिप्त आहे," १४-२ गुरुजींनी स्पष्ट केले. "ज्यांना
देहात असतानाही त्यांचे दिव्यत्व जाणवते ते संत त्यांना असेच दुहेरी अस्तित्व माहित आहे. जाणीवपूर्वक ऐहिक कार्यात गुंतलेले असले तरी ते अंतर्मनात बुडलेले राहतात. परमेश्वराने सर्व मानवांना त्याच्या अस्तित्वाच्या अमर्याद आनंदातून निर्माण केले आहे. जरी ते शरीराने वेदनादायकपणे अरुंद असले तरी, देव अशी अपेक्षा करतो की त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केलेले आत्मे शेवटी सर्व इंद्रिय ओळखींपेक्षा वर येतील आणि त्याच्याशी पुन्हा एकत्र येतील."

या वैश्विक दृष्टीतून अनेक कायमचे धडे मिळाले. दररोज माझे विचार स्थिर करून, मी माझे शरीर हाड आणि मांसाचा समूह आहे आणि पदार्थाच्या कठीण मातीतून प्रवास करत आहे या भ्रामक विश्वासापासून मुक्तता मिळवू शकलो. श्वास आणि अस्वस्थ मन, मी पाहिले की, ते वादळांसारखे होते जे प्रकाशाच्या महासागराला भौतिक स्वरूपांच्या लाटांमध्ये - पृथ्वी, आकाश, मानव, प्राणी, पक्षी, झाडे - मध्ये प्रहार करतात. त्या वादळांना शांत केल्याशिवाय अनंताला एक प्रकाश म्हणून ओळखता येत नाही. मी जितक्या वेळा शांत झालो तितके वेळा दोन नैसर्गिक गोंधळ, मी सृष्टीच्या असंख्य लाटा एका तेजस्वी समुद्रात विरघळताना पाहिल्या, जसे समुद्राच्या लाटा, त्यांचे वादळ कमी होत असताना, शांतपणे एकतेत विरघळतात.

जेव्हा एखादा शिष्य ध्यानाद्वारे त्याचे मन अशा प्रमाणात बळकट करतो की विशाल दृश्ये त्याला व्यापून टाकणार नाहीत तेव्हा गुरु त्याला वैश्विक चेतनेचा दिव्य अनुभव देतो. हा अनुभव केवळ बौद्धिक इच्छाशक्ती किंवा मोकळ्या मनाने कधीही मिळू शकत नाही. केवळ योगाभ्यास आणि भक्ती भक्तीद्वारे पुरेसा विस्तार केल्यानेच मन तयार होऊ शकते. सर्वव्यापीतेचा मुक्त करणारा धक्का आत्मसात करतो. प्रामाणिक भक्तासाठी ही एक नैसर्गिक अपरिहार्यता असते. त्याची तीव्र इच्छा एका अप्रतिम शक्तीने देवाकडे खेचू लागते. वैश्विक दृष्टी म्हणून, परमेश्वर साधकाच्या चुंबकीय उत्कटतेने त्याच्या चेतनेच्या क्षेत्रात ओढला जातो.

माझ्या आयुष्याच्या उत्तरार्धात, मी "समाधी" ही कविता लिहिली, ज्यामध्ये तिच्या वैश्विक अवस्थेचे वैभव व्यक्त करण्याचा प्रयत्न केला गेला:

प्रकाश आणि सावलीचे पडदे नाहीसे केले,
दुःखाची प्रत्येक वाफ उचलली,
क्षणभंगुर आनंदाचे सर्व पहाट निघून गेले,
मंद संवेदी मृगजळ निघून गेले.
प्रेम, द्वेष, आरोग्य, आजार, जीवन, मृत्यू,
नष्ट झाले हे खोटे सावल्या चालू द स्क्रीन च्या द्वैत.
हास्याच्या लाटा, व्यंगाचे लाटा, उदासीन भोवऱ्या, आनंदाच्या विशाल समुद्रात वितळणे.
द वादळ च्या माया शांत
द्वारे जादू कांडी च्या अंतर्ज्ञान खोल.
हे विश्व, विसरलेले स्वप्न, अवचेतनपणे लपून बसले आहे, माझ्या नव्याने जागृत झालेल्या दैवी स्मृतीवर आक्रमण करण्यास तयार
आहे.
मी वैश्विक सावलीशिवाय जगतो, पण तो
माझ्यापासून वंचित नाही;
जसा समुद्र लाटांशिवाय अस्तित्वात असतो,
पण समुद्राशिवाय तो श्वास घेत नाही.
तुरियाच्या अवस्था झोप, वर्तमान, भूतकाळ,
भविष्य, माझ्यासाठी आता नाही,
पण सदैव उपस्थित, सर्वत्र वाहणारा मी, मी, सर्वत्र.

ग्रह, तारे, तारकाधूळ, पृथ्वी,
ज्वालामुखींचे स्फोट, जगाच्या शेवटच्या संकटांचे उद्रेक, सृष्टीची साचा भट्टी,
हिमनद्या च्या शांत क्ष-किरण, जळत आहे इलेक्ट्रॉन पूर,

सर्व मानवांचे विचार, भूतकाळातील, वर्तमानातील, भविष्यातील, गवताच्या प्रत्येक पात्याचे, मी स्वतःचे, मानवजातीचे,
प्रत्येक कण च्या सार्वत्रिक धूळ,
क्रोध, लोभ, चांगले, वाईट, मोक्ष, वासना,
मी सर्व गिळंकृत केले, रूपांतरित केले
माझ्या स्वतःच्याच अस्तित्वाच्या रक्ताच्या विशाल महासागरात! ध्यानाने फुगलेला, धुमसणारा आनंद, माझे
अश्रूंनी भरलेले डोळे आंधळे करून,
आनंदाच्या अमर ज्वालांमध्ये फुंकून,
माझे अश्रू, माझे शरीर, माझे सर्वस्व
भस्म केले. तू मी आहेस, मी तू आहेस,
जाणून, जाणकार, ज्ञात, म्हणून एक!
शांत, अखंड रोमांच, चिरंतन जिवंत, सतत नवीन शांती! अपेक्षेच्या कल्पनेपलीकडे आनंददायी, समाधी आनंद!
नाही एक बेशुद्ध राज्य
किंवा जाणूनबुजून परत न येता मानसिक
क्लोरोफॉर्म, समाधी पण माझ्या जाणीवेच्या
क्षेत्राचा विस्तार नश्वर चौकटीच्या
मर्यादेपलीकडे करतो
अनंतकाळाच्या सर्वात दूरच्या
सीमेपर्यंत जिथे मी, वैश्विक
समुद्र,
घड्याळ द थोडे अहंकार तरंगणारा मध्ये मी.
वाळूचा प्रत्येक कण, चिमणी माझ्या दर्शनाशिवाय पडत नाही. सर्व अवकाश माझ्या मानसिक समुद्रात हिमखंडासारखे तरंगत आहे. प्रचंड कंटेनर, मी, च्या सर्व गोष्टी बनवले.
अधिक खोलवर, दीर्घकाळ, तहानलेल्या, गुरु-प्रदत्त
ध्यानाने ही दिव्य समाधी येते.
मोबाईल कुरकुरणे च्या अणू आहेत ऐकले,
काळी पृथ्वी, पर्वत, दरी, पाहा! वितळलेले द्रव! वाहणारे समुद्र तेजोमेघांच्या बाष्पात बदलतात!
औम बाष्पांवर वार, आश्चर्यकारकपणे त्यांचे पडदे उघडतात, महासागर उघडे पडतात, चमकणारे इलेक्ट्रॉन,
जोपर्यंत, शेवटी वैश्विक ढोलाचा आवाज येत नाही
तोपर्यंत, स्थूल दिवे सर्वव्यापी आनंदाच्या
शाश्वत किरणांमध्ये नाहीसे होतात.
मी आनंदातून आलो, आनंदासाठी मी जगतो, पवित्र आनंदात मी
वितळतो. मनाच्या महासागरा, मी सर्व सृष्टीच्या लाटा पितो.
घन, द्रव, बाष्प, प्रकाशाचे चार पडदे, सरळ उचला.
मी स्वतः, मध्ये सर्व काही, प्रवेश करतो द छान मी स्वतः.
कायमचे गेले, मर्त्य स्मृतीच्या फिकट, चमकणाऱ्या सावल्या. माझे मानसिक आकाश निष्कलंक आहे, खाली, पुढे आणि वर.
अनंतकाळ आणि मी, एक संयुक्त किरण.

हास्याचा एक छोटासा बुडबुडा, मी आहे होणे द समुद्र च्या मिर्थ स्वतः.

श्री युक्तेश्वरांनी मला इच्छेनुसार आशीर्वादित अनुभव कसा बोलावायचा आणि जर त्यांच्या अंतर्ज्ञानी मार्गांचा विकास झाला तर तो इतरांपर्यंत कसा पोहोचवायचा हे शिकवले. उपनिषदांमध्ये देवाला रस का म्हटले आहे, "सर्वात आनंददायी" आहे हे समजून घेत मी अनेक महिने आनंदी एकात्मतेत गुंतलो. तथापि, एके दिवशी मी गुरुजींकडे एक समस्या घेऊन गेलो.

"मला जाणून घ्यायचे आहे, साहेब - मला

देव कधी सापडेल?" "तुम्हाला तो सापडला

आहे."

"ओ नाही, साहेब, मी नको विचार करा तर!"

माझे गुरु हसत होते. "मला खात्री आहे की तुम्ही विश्वाच्या एखाद्या अँटीसेप्टिक कोपऱ्यात सिंहासन सजवणाऱ्या आदरणीय व्यक्तीची अपेक्षा करत नाही आहात! तथापि, मला असे दिसते की तुम्ही कल्पना करत आहात की चमत्कारिक शक्ती म्हणजे देवाचे ज्ञान. एखाद्याकडे संपूर्ण विश्व असू शकते, आणि तरीही त्याला परमेश्वराची अनुपस्थिती आढळू शकते! आध्यात्मिक प्रगती ही एखाद्याच्या बाह्य शक्तींनी मोजली जात नाही, तर केवळ त्याच्या ध्यानातील त्याच्या आनंदाची खोली.

" सदैव नवीन आनंद हा देव आहे. तो अक्षय आहे; तुम्ही वर्षानुवर्षे तुमचे ध्यान करत राहिल्यास, तो तुम्हाला अनंत कल्पकतेने मोहित करेल. तुमच्यासारखे भक्त ज्यांना देवाकडे जाण्याचा मार्ग सापडला आहे ते कधीही त्याच्या बदल्यात इतर कोणत्याही आनंदाचे स्वप्न पाहत नाहीत; तो स्पर्धेच्या कल्पनेपलीकडे मोहक आहे."

"आपण ऐहिक सुखांना किती लवकर कंटाळतो! भौतिक गोष्टींची इच्छा अंतहीन आहे; माणूस कधीही पूर्णपणे समाधानी होत नाही आणि एकामागून एक ध्येय गाठतो. तो ज्या 'दुसऱ्या गोष्टीचा' शोध घेतो तो म्हणजे परमेश्वर, जो केवळ शाश्वत आनंद देऊ शकतो."

"बाह्य इच्छा आपल्याला आतून ईडनमधून बाहेर काढतात; ते खोटे सुख देतात जे केवळ आत्म-आनंदाचे प्रतिरूपण करतात. हरवलेला स्वर्ग दैवी ध्यानाद्वारे लवकर परत मिळतो. देव हा अनपेक्षित सदैव नवीनता असल्याने, आपण त्याला कधीही कंटाळत नाही. आपण अनंतकाळपर्यंत आनंदाने, विविधतेने भरलेले आनंदाने भरले जाऊ शकतो का?"

"महाराज, संत परमेश्वराला अगाध का म्हणतात हे मला आता समजले. त्याचे मूल्यांकन करण्यासाठी अनंतकाळचे जीवन देखील पुरेसे नाही."

क्रियायोगाने मनाला इंद्रियांच्या अडथळ्यांपासून मुक्त केल्यानंतर, ध्यान देवाचा दुहेरी पुरावा प्रदान करते. सतत नवीन आनंद हा त्याच्या अस्तित्वाचा पुरावा आहे, जो आपल्या अणूंनाही पटवून देतो. तसेच, ध्यानात व्यक्तीला त्याचे त्वरित मार्गदर्शन, प्रत्येक अडचणीला त्याचे पुरेसे उत्तर मिळते."

"मला समजले, गुरुजी; तुम्ही माझी समस्या सोडवली आहे." मी कृतज्ञतेने हसलो. "मला आता जाणीव झाली आहे की मला देव सापडला आहे, कारण जेव्हा जेव्हा माझ्या सक्रिय वेळेत ध्यानाचा आनंद अवचेतनपणे परत आला आहे, तेव्हा मला प्रत्येक गोष्टीत, अगदी बारकाव्यांमध्ये देखील योग्य मार्ग अवलंबण्यास सूक्ष्मपणे निर्देशित केले गेले आहे."

"मानवी जीवन दुःखाने भरलेले असते जोपर्यंत आपल्याला दैवी इच्छेशी कसे जुळवून घ्यायचे हे कळत नाही, ज्याचा 'योग्य मार्ग' बहुतेकदा अहंकारी बुद्धिमत्तेला गोंधळात टाकणारा असतो. देव विश्वाचा भार उचलतो; तोच तो अचूक सल्ला देऊ शकतो."

14-1: "मध्ये द सुरुवात होते द शब्द, आणि द शब्द होते सह देवा, आणि द शब्द होते देव." - जॉन १:१.

14-2: "च्या साठी द वडील न्याय नाही माणूस, पण आहे वचनबद्ध सर्व निर्णय ला द
बेटा." - जॉन ५:२२. "नाही माणूस आहे देव पाहिला येथे कोणताही वेळ; द फक्त जन्मलेले मुलगा, कोणते आहे मध्ये द छाती च्या द वडील, तो आहे घोषित केले त्याला." - जॉन
१:१८. "खरोखर, खरंच, मी म्हणा ला तू, तो ते विश्वास ठेवतो चालू मी, द कामे ते मी करा करेल तो करा तसेच; आणि मोठे कामे पेक्षा हे तो करील का? कारण मी माझ्या पित्याकडे जातो.” - योहान १४:१२. "पण पिता माझ्या नावाने ज्याला पाठवील तो साहाय्यकर्ता, म्हणजे पवित्र आत्मा, तो तुम्हाला सर्व काही शिकवेल आणि मी तुम्हाला सांगितलेल्या सर्व गोष्टींची तुम्हाला आठवण करून देईल." - योहान
१४:२६.

हे बायबलमधील शब्द देवाच्या त्रिगुणी स्वरूपाचा उल्लेख पिता, पुत्र, पवित्र आत्मा (हिंदू धर्मग्रंथांमध्ये सत, तत, औम) असा करतात. देव द वडील आहे द परिपूर्ण, अव्यक्त, अस्तित्वात असलेले पलीकडे कंपन करणारा निर्मिती. देव द मुलगा आहे द ख्रिस्ताची जाणीव (ब्रह्मा किंवा कुटास्थ चैतन्य) अस्तित्वात असलेले आत कंपन करणारा निर्मिती; हे ख्रिस्त जाणीव आहे द "एकुलता एक" किंवा निर्मिलेल्या अनंताचे एकमेव प्रतिबिंब. त्याचे बाह्य प्रकटीकरण किंवा "साक्षी" म्हणजे ओम किंवा पवित्र आत्मा, दैवी, सर्जनशील, अदृश्य शक्ती जी कंपनाद्वारे सर्व सृष्टीची रचना करते. ओम .ही आनंददायी सांत्वनदाता ध्यानात ऐकली जाते आणि भक्ताला परम सत्य प्रकट करते

प्रकरण: १५

द फुलकोबी दरोडा

"गुरुजी, तुमच्यासाठी एक भेट! ही सहा मोठी फुलकोबी माझ्या हातांनी लावली होती; मी एका आईच्या कोमल काळजीने त्यांच्या वाढीचे निरीक्षण केले आहे जी तिच्या बाळाला दूध पाजते." मी भाज्यांची टोपली एका औपचारिक फुलोऱ्यात सादर केली.

"धन्यवाद!" श्री युक्तेश्वरांचे स्मित कौतुकाने भरलेले होते. "कृपया ते तुमच्या खोलीत ठेवा; उद्या मला एका खास जेवणासाठी त्यांची गरज पडेल."

मी नुकताच पुरीमध्ये आलो होतो

१५-१ माझ्या गुरूसोबत त्यांच्या समुद्रकिनारी
असलेल्या आश्रमात कॉलेजच्या उन्हाळ्याच्या सुट्टी घालवण्यासाठी. बंगालच्या उपसागरावरील आनंदी छोटे दुमजली रिट्रीट फ्रंट्स, गुरु आणि त्यांच्या शिष्यांनी बांधलेले.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी लवकर उठलो, खाऱ्या समुद्राच्या वाऱ्यांनी आणि माझ्या सभोवतालच्या सौंदर्याने ताजेतवाने झालो. श्री युक्तेश्वरांचा मधुर आवाज मला हाक मारत होता; मी माझ्या लाडक्या फुलकोब्यांकडे एक नजर टाकली आणि ती माझ्या
पलंगाखाली व्यवस्थित ठेवली.

"ये, द्या आम्हाला जा ते द समुद्रकिनारा." मास्टर एलईडी द मार्ग; अनेक तरुण शिष्य आणि मी स्वतः अनुसरण केले मध्ये

अ विखुरलेले गट. आमचे गुरु सर्वेक्षण केलेले आम्हाला मध्ये सौम्य टीका.

"आपले पाश्चात्य बांधव चालताना, ते सहसा एकत्रितपणे चालण्याचा अभिमान बाळगतात. आता, कृपया दोन रांगेत चालत जा; एकमेकांसोबत लयबद्ध पावले ठेवा." श्री युक्तेश्वरांनी आम्ही आज्ञा पाळत असताना पाहिले; त्यांनी गायला सुरुवात केली: "मुले एका छोट्या रांगेत इकडे तिकडे जातात." गुरुजी त्यांच्या तरुण विद्यार्थ्यांच्या वेगवान गतीशी ज्या सहजतेने जुळवून घेऊ शकले त्याचे मी कौतुक केल्याशिवाय राहू शकलो नाही.

"थांबा!" माझे गुरुचे डोळे शोधलेले माझे. "केले तू लक्षात ठेवा ते कुलूप द मागे दार च्या द आश्रम?"

माझे गुरुंचे समुद्रकिनारा आश्रयस्थान एटी पुरी

आश्रमातील शांततेत जगातून येणाऱ्या पर्यटकांचा एक अखंड प्रवाह येत होता.
अनेक विद्वान पुरुष एका सनातनी धर्मगुरूला भेटण्याची अपेक्षा घेऊन येत
होते. कधीकधी एक उद्धट हास्य किंवा आनंददायी सहिष्णुतेची एक झलक असे
दर्शवत होती की नवीन आलेल्यांना काही धार्मिक फुशारकीशिवाय दुसरे काहीही अपेक्षित नव्हते. तरीही त्यांच्या अनिच्छेने निघून जाण्याने श्री युक्तेश्वर यांनी त्यांच्या ज्ञानाच्या विशेष क्षेत्रांमध्ये अचूक अंतर्दृष्टी दाखवली आहे याची स्पष्ट खात्री निर्माण झाली.

माझ्या गुरूंच्या आश्रमात नेहमीच तरुण शिष्य असायचे. ते त्यांच्या मनाला आणि जीवनाला काळजीपूर्वक शिस्तीने मार्गदर्शन करायचे ज्यामध्ये "शिष्य"
हा शब्द व्युत्पत्तीशास्त्रीयदृष्ट्या मूळ आहे.

"मी विचार करा तर, साहेब."

श्री युक्तेश्वर काही मिनिटे शांत राहिले, त्यांच्या ओठांवर अर्धे दडपलेले हास्य होते. "नाही, तुम्ही विसरलात," तो शेवटी म्हणाला. "भौतिक निष्काळजीपणाचे

निमित्त दैवी चिंतन करू नये. आश्रमाचे रक्षण करण्याच्या तुमच्या कर्तव्याकडे तुम्ही दुर्लक्ष केले आहे; तुम्हाला शिक्षा झालीच पाहिजे."

मी विचार तो होते अस्पष्टपणे विनोद करणे कधी तो जोडले: "तुमचे सहा फुलकोबी इच्छा लवकरच असणे फक्त पाच."

आम्ही वळले आजूबाजूला येथे मास्टर्स ऑर्डर आणि मार्च केला मागे पर्यंत आम्ही होते बंद करा ते द आश्रम.

"थोडा वेळ आराम कर. मुकुंदा, आमच्या डावीकडे असलेल्या कंपाऊंडच्या पलीकडे बघ; पलीकडे असलेला रस्ता पाहा. तिथे एक माणूस येईल; तोच तुला शिक्षा देईल."

या अनाकलनीय विधानांवर मी माझा राग लपवला. लवकरच एक शेतकरी रस्त्यावर दिसला. रस्त्यावर; तो विचित्रपणे नाचत होता आणि निरर्थक हावभाव करत हात फिरवत होता. जवळजवळ कुतूहलाने वेडा झालो असताना, मी माझे डोळे त्या मजेदार दृश्यावर चिकटवले. तो माणूस रस्त्याच्या अशा ठिकाणी पोहोचला जिथे तो आमच्या नजरेतून गायब होणार
होता, तेव्हा श्री युक्तेश्वर म्हणाले, "आता, तो परत येईल."

त्या शेतकऱ्याने लगेच आपली दिशा बदलली आणि आश्रमाच्या मागील बाजूस गेला. वाळूचा एक रस्ता ओलांडून तो मागच्या दाराने इमारतीत प्रवेश केला. माझ्या गुरूंनी सांगितल्याप्रमाणे मी ते उघडे ठेवले होते. तो माणूस थोड्याच वेळात बाहेर आला, माझ्या मौल्यवान फुलकोबींपैकी एक घेऊन. तो आता आदराने पुढे चालत होता, मालकीच्या सन्मानाने.

उलगडणारा तो विनोद, ज्यामध्ये माझी भूमिका गोंधळलेल्या बळीची वाटत होती, तो इतका अस्वस्थ करणारा नव्हता की मी रागावलेला पाठलाग करण्यात अयशस्वी झालो. मी रस्त्याच्या अर्ध्यावर असतानाच गुरुजींनी मला बोलावले. ते हास्याने डोके ते पाय थरथर कापत होते.

"तो बिचारा वेडा माणूस फुलकोबीसाठी आतुर आहे," आनंदाच्या लाटेत त्याने स्पष्ट केले. "मला वाटले की त्याला तुमचे फुलकोबी मिळाले तर ते चांगले होईल, इतके बेशिस्त!"

मी धावत माझ्या खोलीत गेलो, तिथे मला आढळले की तो चोर, जो भाजीपाला लावणारा होता, त्याने माझ्या सोन्याच्या अंगठ्या, घड्याळ आणि पैसे, सर्व ब्लँकेटवर उघडे पडलेले सोडून दिले होते. तो बेडखाली सरपटत गेला होता, जिथे, अगदी सहज नजरेआड, माझ्या एका फुलकोबीने त्याची एकनिष्ठ इच्छा जागृत केली होती.

त्या संध्याकाळी मी श्री युक्तेश्वर यांना त्या घटनेचे स्पष्टीकरण देण्यास सांगितले, ज्यामध्ये मला वाटले की काही गोंधळात टाकणारे मुद्दे होते.

माझ्या गुरूंनी हळूच मान हलवली. "तुम्हाला कधीतरी ते समजेल. विज्ञान लवकरच या लपलेल्या नियमांपैकी काही शोधून काढेल."

काही वर्षांनी जेव्हा रेडिओचे चमत्कार आश्चर्यचकित जगात पसरले तेव्हा मला गुरुजींची भाकित आठवली. काळ आणि अवकाशाच्या जुन्या संकल्पना नष्ट झाल्या; कोणत्याही शेतकऱ्याचे घर इतके अरुंद नव्हते. लंडन किंवा कलकत्ता प्रवेश करू शकत नव्हते! निर्विवादपणे वाढवलेली सर्वात मंद बुद्धिमत्ता माणसाच्या सर्वव्यापीतेच्या एका पैलूचा पुरावा.

द "कथानक" च्या द फुलकोबी विनोदी करू शकतो असणे सर्वोत्तम समजले द्वारे अ रेडिओ

उपमा. श्री युक्तेश्वर हा एक परिपूर्ण मानवी रेडिओ होता. विचार म्हणजे आकाशात हलणाऱ्या सौम्य कंपनांपेक्षा जास्त काही नाही. ज्याप्रमाणे एक संवेदनशील रेडिओ प्रत्येक दिशेने हजारो इतर कार्यक्रमांमधून एक इच्छित संगीत क्रमांक उचलतो, त्याचप्रमाणे माझे गुरु त्या अर्धबुद्धी माणसाचे विचार पकडू शकले होते जो साठी अ

फुलकोबी, बाहेर च्या द असंख्य विचार च्या प्रसारण मानव इच्छापत्र मध्ये जग.

१५-२
त्याच्या शक्तिशाली इच्छाशक्तीने, मास्टर एक मानवी प्रसारण केंद्र देखील होते, आणि त्याने शेतकऱ्याला त्याची पावले उलटून एका विशिष्ट खोलीत जाण्यासाठी यशस्वीरित्या निर्देशित केले होते.

फुलकोबी.

अंतर्ज्ञान

१५-३ आत्म्याचे मार्गदर्शन आहे, जे माणसाचे मन शांत असताना त्या क्षणी
नैसर्गिकरित्या प्रकट होते. जवळजवळ प्रत्येकालाच एका अवर्णनीयपणे योग्य "कल्पना" चा अनुभव आला आहे, किंवा आला आहे त्याचे विचार प्रभावीपणे दुसऱ्या व्यक्तीकडे हस्तांतरित केले.

मानवी मन, अस्वस्थतेच्या स्थिरतेपासून मुक्त, त्याच्या अँटेनाद्वारे कार्य करू शकते अंतर्ज्ञान, गुंतागुंतीच्या रेडिओ यंत्रणेची सर्व कार्ये - विचार पाठवणे आणि प्राप्त करणे आणि अवांछित विचारांना दूर करणे. रेडिओची शक्ती विद्युत प्रवाहाच्या प्रमाणात अवलंबून असते म्हणून ते वापरू शकते, म्हणून मानवी रेडिओ प्रत्येक व्यक्तीच्या इच्छाशक्तीनुसार ऊर्जावान होतो.

सर्व विचार विश्वात कायमचे कंपित होतात. खोल एकाग्रतेद्वारे, एक गुरु कोणत्याही मनाचे, जिवंत किंवा मृताचे विचार ओळखू शकतो. विचार सार्वत्रिक असतात आणि वैयक्तिकरित्या मुळावलेले नसतात; अ सत्य निर्माण करता येत नाही, तर ते फक्त जाणवते. माणसाचे चुकीचे विचार त्याच्या विवेकबुद्धीतील अपूर्णतेमुळे उद्भवतात. योगशास्त्राचे ध्येय मनाला शांत करणे आहे, जेणेकरून ते विकृत न होता विश्वातील दिव्य दृष्टीचे प्रतिबिंब पाहू शकेल.

रेडिओ आणि टेलिव्हिजनने दूरवरच्या लोकांचा तात्काळ आवाज आणि दृश्य लाखो लोकांच्या दर्शनाला आग लावली आहे: पहिला मंद वैज्ञानिक इशारा की माणूस हा एक सर्वव्यापी आत्मा आहे. अवकाशातील एका बिंदूपर्यंत मर्यादित शरीर नाही, तर तो विशाल आत्मा आहे, ज्याला बहुतेक क्रूर पद्धतीने अहंकार व्यर्थपणे अडवण्याचा कट रचतो.

"खूपच विचित्र, खूप अद्भुत, अगदी अशक्य वाटणाऱ्या घटना अजूनही उद्भवू शकतात, ज्या एकदा स्थापित झाल्यानंतर, गेल्या शतकात विज्ञानाने आपल्याला जे काही शिकवले आहे त्याबद्दल आपल्याला जितके आश्चर्य वाटते तितके आपल्याला आश्चर्य वाटणार नाही," असे शरीरविज्ञानातील नोबेल पारितोषिक विजेते चार्ल्स रॉबर्ट रिचेट यांनी घोषित केले आहे. "असे गृहीत धरले जाते की ज्या घटना आपण आता आश्चर्यचकित न होता स्वीकारतो, त्या आपल्याला आश्चर्यचकित करत नाहीत कारण त्या समजल्या जातात. परंतु हे तसे नाही. जर त्या आपल्याला आश्चर्यचकित करत नसतील तर ते समजले जाते म्हणून नाही, तर ते परिचित असल्यामुळे आहे; कारण जर न समजलेल्या गोष्टीने आपल्याला आश्चर्यचकित केले पाहिजे, तर आपल्याला प्रत्येक गोष्टीने आश्चर्य वाटले पाहिजे - हवेत फेकलेल्या दगडाचे पडणे, ओक वृक्षाचे ओक बनणे, पारा जो गरम झाल्यावर विस्तारतो, चुंबकाने आकर्षित झालेला लोखंड, फॉस्फरस जो घासल्यावर जळतो. आजचे विज्ञान एक
हलके पदार्थ; लाखो वर्षांत त्यात ज्या क्रांती आणि उत्क्रांती होतील त्या सर्वात धाडसी अपेक्षांपेक्षा कितीतरी पटीने जास्त असतील. आपल्या वंशजांना सापडणारी ती आश्चर्यकारक, आश्चर्यकारक, अनपेक्षित सत्ये, आजही आपल्याभोवती आहेत, आपल्या डोळ्यांत डोकावत आहेत, म्हणून बोलण्यासाठी, आणि तरीही आपल्याला ते दिसत नाहीत. पण आपल्याला ते दिसत नाहीत असे म्हणणे पुरेसे नाही; आपल्याला ते दिसतात त्यांना पाहू इच्छित नाही; कारण एखादी अनपेक्षित आणि अपरिचित वस्तुस्थिती समोर येताच, आपण ती

ज्ञानाच्या सामान्य जागांच्या चौकटीत बसवण्याचा प्रयत्न करतो आणि कोणीही आणखी प्रयोग करण्याचे धाडस करावे याबद्दल आपल्याला राग येतो."

माझ्याकडून एक फुलकोबी इतक्या अविश्वसनीयपणे लुटण्यात आल्यानंतर काही दिवसांनी एक विनोदी घटना घडली. एक विशिष्ट रॉकेलचा दिवा सापडला नाही. अलिकडेच माझ्या गुरूंचे सर्वज्ञत्व पाहिले आहे. अंतर्दृष्टी, मी विचार तो होईल दाखवा ते ते होते मुलाचे खेळा ते शोधा द दिवा.

मास्टर जाणवले माझे अपेक्षा. सह अतिशयोक्तीपूर्ण गुरुत्वाकर्षण तो प्रश्न विचारला सर्व आश्रम रहिवासी. अ

तरुण शिष्याने कबूल केले की त्याने मागच्या अंगणातील विहिरीवर

जाण्यासाठी दिवा वापरला होता. श्री युक्तेश्वरांनी गंभीर सल्ला दिला:

"विहिरीजवळ दिवा शोधा."

मी तिथे धावलो; दिवा नव्हता! क्रेस्टफॉलन, मी माझ्या गुरूंकडे परतलो. तो आता मनापासून हसत होता, माझ्या निराशेबद्दल त्याला काहीच वाटत नव्हते.

"खूप वाईट, मी तुम्हाला गायब झालेल्या दिव्याकडे निर्देशित करू शकलो नाही; मी भविष्य सांगणारा नाही!" डोळे मिचकावत तो म्हणाला, "मी समाधानकारक शेरलॉक होम्सही नाही!"

मी लक्षात आले ते मास्टर होईल कधीही नाही प्रदर्शन त्याचे शक्ती कधी आव्हान दिले, किंवा साठी अ क्षुल्लकपणा.

आनंददायी आठवडे जात होते. श्री युक्तेश्वर एका धार्मिक मिरवणुकीचे नियोजन करत होते. त्यांनी मला पुरी शहर आणि समुद्रकिनाऱ्यावरून शिष्यांचे नेतृत्व करण्यास सांगितले. उन्हाळ्यातील सर्वात उष्ण दिवसांपैकी एक म्हणून उत्सवाचा दिवस उजाडला

.

"गुरुजी, कसे करू शकतो मी घेणे द अनवाणी विद्यार्थी वर द ज्वलंत वाळू?" मी बोलले निराशेने.

"मी तुम्हाला एक गुपित सांगतो," गुरुजींनी उत्तर दिले. "प्रभु ढगांची छत्री पाठवतील; तुम्ही सर्वजण आरामात चालाल."

मी आनंदाने मिरवणूक आयोजित केली; आमचा गट आश्रमातून सत्संगाच्या बॅनरसह सुरू

झाला.

१५-४ श्री युक्तेश्वर यांनी डिझाइन केलेले, त्यावर एकेरी १५-५ चे चिन्ह होते
डोळा, अंतर्ज्ञानाची दुर्बिणीसारखी नजर.

आम्ही आश्रम सोडताच, आकाशाचा वरचा भाग जादूने ढगांनी भरून गेला. सर्व बाजूंनी आश्चर्यचकित झालेल्या स्खलनाच्या साथीने, हलक्या पावसाने शहरातील रस्ते आणि जळत्या समुद्रकिनारा थंडावा दिला. परेडच्या दोन तासांत शांत करणारे थेंब कोसळत होते. आमचा गट आश्रमात परतला त्याच क्षणी ढग आणि पाऊस अदृश्यपणे निघून गेला.

"तुम्ही पाहता देवाला आपल्याबद्दल कसे वाटते," मी कृतज्ञता व्यक्त केल्यानंतर

गुरुजी म्हणाले. "परमेश्वर सर्वांना प्रतिसाद देतो आणि सर्वांसाठी काम करतो.

ज्याप्रमाणे त्याने माझ्या विनंतीवरून पाऊस पाडला, त्याचप्रमाणे तो भक्ताची

कोणतीही प्रामाणिक इच्छा पूर्ण करतो. क्वचितच लोकांना हे कळते की देव त्यांच्या

प्रार्थना किती वेळा ऐकतो. तो काही लोकांचा पक्षपाती नाही, तर विश्वासाने

त्याच्याकडे येणाऱ्या प्रत्येकाचे तो ऐकतो. त्याच्या मुलांना त्यांच्या

सर्वव्यापी पित्याच्या प्रेमळ दयेवर कधीही पूर्ण विश्वास असला पाहिजे." १५-६

श्री युक्तेश्वर चार वार्षिक उत्सव आयोजित करत असत, ते विषुववृत्त आणि संक्रांतीच्या वेळी, जेव्हा त्यांचे विद्यार्थी दूरदूरून एकत्र येत असत. हिवाळी संक्रांतीचा उत्सव सेरामपूरमध्ये आयोजित करण्यात आला होता; मी ज्या पहिल्या उत्सवात सहभागी झालो होतो त्याने मला कायमचा आशीर्वाद दिला.

सकाळी रस्त्यावरून अनवाणी मिरवणुकीने उत्सवाची सुरुवात झाली. शंभर विद्यार्थ्यांचे आवाज मधुर धार्मिक गाण्यांनी घुमत होते; काही संगीतकारांनी बासरी आणि खोल करतल (ढोल आणि झांज) वाजवले. उत्साही शहरवासीयांनी रस्त्यावर फुले पसरवली, प्रभूच्या धन्य नावाच्या आमच्या जयघोषाने गद्य कामांमधून बोलावले गेल्याने आनंद झाला. लांबचा प्रवास

आश्रमाच्या अंगणात संपले. तिथे आम्ही आमच्या गुरूंना वेढले, तर वरच्या बाल्कनीतील विद्यार्थ्यांनी आमच्यावर झेंडूच्या फुलांचा वर्षाव केला.

चणा आणि संत्र्यांची खीर घेण्यासाठी गेले. मी आज स्वयंपाकी म्हणून काम करणाऱ्या शिष्यांच्या एका गटाकडे गेलो. इतक्या मोठ्या मेळाव्यांसाठी जेवण बाहेर मोठ्या कढईत शिजवावे लागत असे. लाकडापासून बनवलेले विटांचे चुली धुराचे आणि अश्रूंना उत्तेजन देणारे होते, पण आम्ही आमच्या कामावर आनंदाने हसत होतो. भारतात धार्मिक सणांचा कधीही विचार केला जात नाही. त्रासदायक; प्रत्येक एक करतो त्याचे भाग, पुरवठा करणे पैसे, तांदूळ, भाज्या, किंवा त्याच्या वैयक्तिक सेवा.

लवकरच मास्टर आमच्यामध्ये आले, मेजवानीच्या तपशीलांवर देखरेख करत होते. प्रत्येक क्षणी व्यस्त, ते सर्वात उत्साही तरुण विद्यार्थ्यासोबत चालत राहिले.

दुसऱ्या मजल्यावर हार्मोनियम आणि हस्तनिर्मित भारतीय ढोलांसह संकीर्तन (सामूहिक गायन) चालू होते. श्री युक्तेश्वरांनी कौतुकाने ऐकले; त्यांची संगीताची जाण अत्यंत परिपूर्ण होती.

"ते आता कामावरून निघाले आहेत!" मास्टर स्वयंपाकी सोडून कलाकारांमध्ये सामील झाले. पुन्हा एकदा तेच सुर ऐकू आले, यावेळी ते योग्यरित्या सादर केले गेले.

भारतात, संगीत तसेच चित्रकला आणि नाटक ही दैवी कला मानली जाते. ब्रह्मा, विष्णू आणि शिव - शाश्वत त्रिमूर्ती - हे पहिले संगीतकार होते. दैवी नर्तक शिव हे शास्त्रानुसार त्यांच्या वैश्विक निर्मिती, जतन आणि विलोपनाच्या वैश्विक नृत्यात लयीच्या अनंत पद्धती तयार करणारे म्हणून दर्शविले गेले आहे, तर ब्रह्माने काळाच्या तालावर जोर दिला. झणझणीत झांजा वाजवल्या आणि विष्णूने पवित्र मृदंग किंवा ढोल वाजवला. विष्णूचा अवतार असलेल्या कृष्णाला हिंदू कलेत नेहमीच बासरी दाखवली जाते, ज्यावर तो माया -भ्रमात भटकणाऱ्या मानवी आत्म्यांना त्यांच्या खऱ्या घराची आठवण करून देणारे मोहक गाणे वाजवतो. बुद्धीची देवी सरस्वती, सर्व तंतुवाद्यांची आई, वीणा वाजवताना दर्शविली जाते. भारतातील सामवेदात संगीतशास्त्रावरील जगातील सर्वात प्राचीन लेखन आहे.

हिंदू संगीताचा पाया म्हणजे राग किंवा स्थिर सुरेल तराजू. सहा मूलभूत राग १२६ व्युत्पन्न रागिणी (पत्नी) आणि पुत्र (पुत्र) मध्ये विभागलेले आहेत. प्रत्येक रागात किमान पाच स्वर असतात: एक अग्रणी स्वर (वादी किंवा राजा), एक दुय्यम स्वर (समवादी किंवा पंतप्रधान), मदतनी स्वर (अनुवादी, सेवक) आणि एक विसंगत स्वर (विवादी, शत्रू).

रागांपैकी प्रत्येकाचा दिवसाच्या एका विशिष्ट तासाशी, वर्षाच्या ऋतूशी आणि विशिष्ट शक्ती देणाऱ्या एका प्रमुख देवतेशी नैसर्गिक संबंध असतो. अशाप्रकारे,
(१) हिंदोले राग वसंत ऋतूमध्ये फक्त पहाटेच ऐकू येतो, सार्वत्रिक प्रेमाचा मूड जागृत करण्यासाठी; (२) दीपक राग उन्हाळ्यात संध्याकाळी वाजवला जातो, करुणा जागृत करण्यासाठी; (३) मेघ राग पावसाळ्यात दुपारसाठी, धैर्याला आमंत्रित करण्यासाठी एक राग आहे; (४) भैरव राग ऑगस्ट, सप्टेंबर, ऑक्टोबरच्या सकाळी शांतता प्राप्त करण्यासाठी वाजवला जातो; (५) श्री राग शरद ऋतूसाठी राखीव आहे. संध्याकाळ, शुद्ध प्रेम प्राप्त करण्यासाठी; (६) शौर्यासाठी, हिवाळ्यात मध्यरात्री मलकौन्स राग

ऐकू येतो.

प्राचीन ऋषींनी निसर्ग आणि मानव यांच्यातील सुदृढ संगतीचे हे नियम शोधून काढले. कारण निसर्ग आहे एक वस्तुनिष्ठीकरण च्या औम, द आदिम ध्वनी किंवा कंपन करणारा शब्द, माणूस करू शकतो मिळवणे नियंत्रण

मंत्र किंवा मंत्रांच्या वापराद्वारे सर्व नैसर्गिक अभिव्यक्तींवर
ऐतिहासिक कागदपत्रे सोळाव्या शतकातील अकबराच्या दरबारातील संगीतकार मियां तान
सेन यांच्याकडे असलेल्या उल्लेखनीय शक्तींबद्दल सांगतात · सूर्य डोक्यावर असताना
सम्राटाने त्यांना रात्रीचा राग गाण्याची आज्ञा दिली होती , टॅन सेन स्वरात अ
मंत्र कोणते तात्काळ कारणीभूत द संपूर्ण राजवाडा परिसर अंधारात बुडाणे .

भारतीय संगीतात अष्टकाला २२ श्रुती किंवा अर्ध -सेमिटोनमध्ये विभागले आहे . हे
सूक्ष्म टोन अंतराल १२ सेमिटोनच्या पाश्चात्य रंगसंगतीच्या प्रमाणात अप्राप्य
असलेल्या संगीत अभिव्यक्तीच्या बारीक छटा दाखवतात . अष्टकाच्या सात मूलभूत
स्वरांपैकी प्रत्येक स्वर हिंदू पौराणिक कथांमध्ये संबंधित आहे रंग , आणि पक्षी
किंवा प्राण्याचे नैसर्गिक रडणे - हिरव्या रंगाचे आणि मोराचे करा ; लाल रंगाचे
पुन्हा करा , आणि स्कायलार्क ; सोनेरी आणि बकरीसह मी ; पिवळसर पांढरा आणि बगळा
असलेले फा ; काळ्या रंगाचे सोल आणि कोकिळा ; पिवळा आणि घोडा असलेले ला ; सर्व
रंगांच्या मिश्रणासह सी आणि हत्ती .

तीन तराजू - प्रमुख , हार्मोनिक मायनर , मेलोडिक मायनर - हे फक्त पाश्चात्य संगीत
वापरते , परंतु भारतीय संगीत ७२ तराजू किंवा तराजूची रूपरेषा देते . संगीतकाराकडे
स्थिर पारंपारिक रागाभोवती अंतहीन सुधारणा करण्याची सर्जनशीलता असते ; तो
रचनात्मक थीमच्या भावना किंवा निश्चित मूडवर लक्ष केंद्रित करतो आणि नंतर तो
त्याच्या स्वतःच्या मौलिकतेच्या मर्यादेपर्यंत भरतो . हिंदू संगीतकार सेट नोट्स
वाचत नाही ; तो प्रत्येक रागाच्या उघड्या सांगाड्यावर नवीन कपडे घालतो , बहुतेकदा
स्वतःला एकाच मेलोडिक क्रमात मर्यादित करतो , त्याच्या सर्व सूक्ष्म सूक्ष्म
स्वर आणि लयबद्ध भिन्नतांची पुनरावृत्ती करून त्यावर भर देतो . बाख, पाश्चात्य
संगीतकारांमध्ये , त्याला पुनरावृत्ती होणाऱ्या आवाजाचे आकर्षण आणि शक्ती शंभर
गुंतागुंतीच्या मार्गांनी किंचित वेगळे समजली होती .

प्राचीन संस्कृत साहित्यात १२० ताल किंवा काळाचे माप वर्णन केले आहेत . पारंपारिक
संस्थापक ह ि ं द ू स ं ग ी त , भ र त , मध्ये एका लार्कच्या गाण्यात ३२
प्रकारचे ताल वेगळे केले आहेत असे म्हटले जाते . ताल किंवा लयीची उत्पत्ती मानवी
हालचालींमध्ये आहे - चालण्याचा दुप्पट वेळ आणि झोपेत श्वास घेण्याचा तिप्पट वेळ ,
जेव्हा श्वास बाहेर टाकण्याच्या लांबीच्या दुप्पट असतो . भारताने नेहमीच मानवी
आवाजाला ध्वनीचे सर्वात परिपूर्ण वाद्य म्हणून ओळखले . म्हणूनच हिंदू संगीत
मुख्यत्वे तीन अष्टकांच्या आवाज श्रेणीपुरते मर्यादित आहे . त्याच कारणास्तव ,
सुसंवाद (एकाच वेळी स्वरांचा संबंध) ऐवजी सुर (क्रमिक स्वरांचा संबंध) वर भर दिला
जातो .

सुरुवातीच्या ऋषी -संगीतकारांचे सखोल उद्दिष्ट गायकाला वैश्विक गीताशी मिसळणे
होते जे माणसाच्या गुप्त पाठीच्या केंद्रांना जागृत करून ऐकू येते . भारतीय
संगीत ही एक व्यक्तिनिष्ठ , आध्यात्मिक आणि व्यक्तिवादी कला आहे , ज्याचे
उद्दिष्ट सिम्फोनिक तेजावर नाही तर परमात्म्याशी वैयक्तिक सुसंवाद साधणे आहे .
संगीतकारासाठी संस्कृत शब्द भागवतर आहे , "जो देवाची स्तुती गातो ." संकीर्तन
किंवा संगीत संमेलने हे योग किंवा आध्यात्मिक शिस्तीचे एक प्रभावी रूप आहेत ,
ज्यामुळे खोल एकाग्रता , बीज विचार आणि ध्वनीमध्ये तीव्र आत्मसात करणे आवश्यक
असते . कारण मनुष्य स्वतः सर्जनशील शब्दाची अभिव्यक्ती आहे , ध्वनीचा त्याच्यावर

सर्वात शक्तिशाली आणि तात्काळ प्रभाव पडतो, जो त्याच्या दैवी उत्पत्तीची आठवण करून देतो.

संकीर्तन वाफाळत्या भांड्यांमध्ये स्वयंपाक्यांना प्रेरणादायी होते. मी आणि माझे भाऊ शिष्य आनंदाने वेळ हातांनी ताल धरत हे संकीर्तन गायले.

सूर्यास्तापर्यंत आम्ही आमच्या शेकडो पाहुण्यांना खिचुरी (तांदूळ आणि डाळ), भाजीपाला कढीपत्ता आणि तांदळाची खीर दिली होती. आम्ही अंगणावर कापसाचे ब्लँकेट अंथरले; लवकरच सर्व मंडळी तारांकित तिजोरीखाली बसली होती, श्री युक्तेश्वरांच्या ओठातून येणाऱ्या ज्ञानाकडे शांतपणे लक्ष देत होती. त्यांच्या सार्वजनिक भाषणांमध्ये क्रिया योगाचे मूल्य आणि स्वाभिमान, शांतता, दृढनिश्चय, साधा आहार आणि नियमित व्यायामाचे जीवन यावर भर देण्यात आला.

त्यानंतर अगदी तरुण शिष्यांच्या एका गटाने काही पवित्र स्तोत्रे गायली; बैठक संकीर्तनाने संपली. रात्री दहा वाजल्यापासून मध्यरात्रीपर्यंत, आश्रमातील रहिवासी भांडी आणि तवे धुतले आणि अंगण स्वच्छ केले. माझ्या गुरूंनी मला त्यांच्या बाजूला बोलावले.

"आज आणि गेल्या आठवड्यात तुम्ही केलेल्या आनंदी परिश्रमांबद्दल आणि तयारीच्या काळात मला खूप आनंद झाला आहे. मला तुम्ही माझ्यासोबत हवे आहात; तुम्ही आज रात्री माझ्या पलंगावर झोपू शकता."

हा एक असा विशेषाधिकार होता जो माझ्या वाट्याला येईल असे मी कधीच विचार केला नव्हता. आम्ही काही वेळ तीव्र दैवी शांततेच्या स्थितीत बसलो. आम्ही झोपायला गेल्यानंतर जेमतेम दहा मिनिटे झाली, गुरुजी उठले आणि कपडे घालू लागले.

गुरूंच्या शेजारी झोपण्याच्या अनपेक्षित आनंदात मला एक प्रकारचा अवास्तवपणा जाणवला.

"मला वाटतं की काही विद्यार्थी ज्यांनी त्यांचे योग्य ट्रेन कनेक्शन चुकवले होते ते लवकरच इथे येतील. चला आपण काही जेवण तयार करूया."

"गुरुजी, नाही एक होईल ये येथे एक वाजले मध्ये द सकाळ!"

"राहा मध्ये पलंग; तू आहे झाले काम करत आहे खूप कठीण. पण मी सकाळी जात आहे ते शिजवा."

श्री युक्तेश्वरांच्या दृढ स्वरात, मी उडी मारली आणि दुसऱ्या मजल्यावरील आतील बाल्कनीला लागून असलेल्या लहान दैनंदिन वापराच्या स्वयंपाकघरात त्याच्या मागे गेलो. तांदूळ आणि डाळ लवकरच उकळू लागले.

माझे गुरु प्रेमाने हसले. "आज रात्री तू थकवा आणि कठोर परिश्रमाची भीती यावर मात केली आहेस; भविष्यात तुला त्यांचा कधीही त्रास होणार नाही."

आयुष्यभराच्या आशीर्वादाचे हे शब्द त्याने उच्चारताच, अंगणात पावलांचा
आवाज आला. मी धावत खाली गेलो आणि विद्यार्थ्यांच्या एका गटाला प्रवेश दिला.

"प्रिय भाऊ, या वेळी गुरुजींना त्रास द्यायला आपण किती कचरतो!" एका माणसाने मला माफी मागितली. "आम्ही ट्रेनच्या वेळापत्रकात चूक केली होती, पण आम्हाला वाटले की आम्ही आमच्या गुरुजींना एक झलक दाखवल्याशिवाय घरी परतू शकत नाही."

"तो आहे झाले अपेक्षा करणे तू आणि आहे सम आता तयारी करणे तुमचे अन्न."

श्री युक्तेश्वरांचा स्वागतार्ह आवाज घुमला; मी आश्चर्यचकित झालेल्या पाहुण्यांना स्वयंपाकघरात घेऊन गेलो. गुरुजी डोळे मिचकावत माझ्याकडे वळले.

"आता ते तू आहे पूर्ण झाले तुलना करणे नोट्स, नाही शंका तू आहेत समाधानी ते आमचे पाहुणे खरोखर

केले चुकणे त्यांचे ट्रेन!"

मी अर्ध्या तासाने त्याच्या मागे त्याच्या बेडरूममध्ये गेलो, मला पूर्ण जाणीव झाली की मी एका देवासारख्या गुरूजवळ झोपणार आहे.

15-1: पुरी, बद्दल ३१० मैल दक्षिण च्या कलकत्ता, आहे अ प्रसिद्ध
तीर्थयात्रा शहर साठी भक्त च्या कृष्ण; त्याचे पूजा करणे तेथे दोन
मोठ्या वार्षिक उत्सव, स्नानयात्रा आणि रथयात्रा साजरे केले जातात.

15-2: द १९३९ शोध च्या अ रेडिओ सूक्ष्मदर्शक उघड केले अ नवीन जग च्या आतापर्यंत अज्ञात किरणे. "माणूस स्वतः म्हणून चांगले सर्वांप्रमाणे प्रकार च्या कथितपणे निष्क्रिय पदार्थ सतत उत्सर्जित करते द किरणे ते हे वाद्य 'पाहतो,'" नोंदवले द संबंधित प्रेस "टेलीपॅथी, दुसरी दृष्टी आणि दूरदृष्टी यावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना या घोषणेमध्ये एका व्यक्तीकडून दुसऱ्या व्यक्तीकडे प्रवास करणाऱ्या अदृश्य किरणांच्या अस्तित्वाचा पहिला वैज्ञानिक पुरावा आहे. रेडिओ उपकरण प्रत्यक्षात रेडिओ फ्रिक्वेन्सी आहे." स्पेक्ट्रोस्कोप. ते करतो द समान वस्तू साठी छान, चमक न दाखवणारा पदार्थ ते द वर्णपटदर्शक करतो कधी ते तारे बनवणाऱ्या अणूंचे प्रकार उघड करते. मनुष्य आणि सर्व सजीव प्राण्यांकडून येणाऱ्या अशा किरणांचे अस्तित्व
संशयित द्वारे शास्त्रज्ञ साठी अनेक वर्षे. आज आहे द पहिला प्रायोगिक पुरावा च्या त्यांचे अस्तित्व. द शोध दाखवते निसर्गातील प्रत्येक अणू आणि प्रत्येक अशा प्रकारे........................... रेणू हे एक सतत रेडिओ प्रसारण केंद्र आहे. मृत्यूनंतरही

एक माणूस असलेला पदार्थ आपले नाजूक किरण सोडत राहतो. या किरणांच्या
तरंगलांबीची लांबी आता प्रसारणात वापरल्या जाणाऱ्या कोणत्याही
गोष्टीपेक्षा कमी ते सर्वात लांब प्रकारच्या रेडिओ लहरींपर्यंत असते. या किरणांचा गोंधळ जवळजवळ अकल्पनीय आहे. तिथे आहेत लाखो च्या त्यांना. अ एकटा खूप मोठे रेणू मे देणे बंद १,०००,००० वेगळे लाट लांबी त्याच वेळी. या प्रकारच्या
एक आहे लांब तरंग लांबी रेडिओ लहरींच्या सहजतेने आणि वेगाने प्रवास करतात.

आश्चर्यकारक फरक दरम्यान द नवीन रेडिओ किरणे आणि परिचित किरणे जसे प्रकाश. हे आहे द दीर्घकाळ टिकणारा वेळ, प्रमाणित करणे हजारो वर्षांपर्यंत, जे या रेडिओ लहरी ".अबाधित पदार्थातून उत्सर्जित करत राहतील

15-3: "अंतर्ज्ञान" वापरण्यास कोणी कचरतो; हिटलरने अधिक महत्त्वाकांक्षी विनाशासह हा शब्द जवळजवळ नष्ट केला आहे. लॅटिन मूळ अर्थ च्या अंतर्ज्ञान आहे "आतील संरक्षण." द संस्कृत शब्द अगामा म्हणजे अंतर्ज्ञानी ज्ञान जन्मलेले च्या थेट आत्म-धारणा; म्हणूनच ऋषींनी लिहिलेल्या काही प्राचीन ग्रंथांना आगम असे म्हटले गेले.

15-4: शनि आहे शब्दशः "असणे," म्हणून "सार; वास्तव." सांगा आहे "संघटना." श्री युक्तेश्वर म्हणतात त्याचे आश्रम संस्था सत-संग, "सत्याची सहवास."

15-5: "जर म्हणून तुझे डोळा असणे एकटा, तुझे संपूर्ण शरीर करेल असणे पूर्ण च्या प्रकाश." - मॅथ्यू ६:२२. दरम्यान खोल ध्यान, एकल किंवा आध्यात्मिक डोळा बनते

दृश्यमान आत द मध्यवर्ती भाग च्या द कपाळ. हे सर्वज्ञ डोळा आहे वेगवेगळ्या प्रकारे संदर्भित आत येणे धर्मग्रंथ म्हणून द तिसरा डोळा, द तारा च्या द पूर्व, द आतील डोळा, द कबुतर उतरत्या दिशेने पासून स्वर्ग, द डोळा च्या शिव, अंतर्ज्ञानाचा डोळा, इ.

15-6: "तो ते लावले द कान, करेल तो नाही ऐकू? तो ते तयार केलेले द डोळा, करेल तो नाही बघतोय? ....तो ते शिकवतो माणूस
.ज्ञान, करेल तो नाही माहित आहे का?" - स्तोत्र ९४:९ -१०

15-7: सर्व लोकांच्या लोककथांमध्ये निसर्गावर शक्ती असलेल्या मंत्रांचे संदर्भ आहेत. अमेरिकन भारतीय सुप्रसिद्ध आहेत ते आहे विकसित ध्वनी विधी साठी पाऊस आणि वारा. टॅन सेन, द उत्तम हिंदू संगीतकार, होते सक्षम ते शांत करणे आग द्वारे पॉवर च्या त्याचे गाणे. चार्ल्स केलॉग, द कॅलिफोर्निया निसर्गवादी, दिले अ प्रात्यक्षिक च्या द परिणाम च्या स्वरबद्ध कंपन आगीवर मध्ये १९२६ आधी अ गट च्या नवीन यॉर्क अग्निशमन दलाचे कर्मचारी. "उत्तीर्ण होत आहे अ धनुष्य, जसे एक वाढवलेला व्हायोलिन धनुष्य, वेगाने ओलांडून एक अॅल्युमिनियम ट्यूनिंग काटा, तो उत्पादित अ किंचाळणे जसे तीव्र रेडिओ स्थिर. त्वरित द पिवळा गॅस ज्वाला, दोन पाय उंच, उडी मारणे आत एक पोकळ काचेची नळी, सहा इंच उंचीपर्यंत खाली गेली आणि ती निळ्या रंगाच्या लाटेत बदलली. धनुष्याच्या आणखी एका प्रयत्नाने आणि कंपनाच्या आणखी एका किंचाळीने ती विझवली."

प्रकरण: १६

हुशार करणे द तारे

"मुकुंदा, तू ज्योतिषशास्त्रीय हातगुच्छ का घेत

नाहीस?" "मी घेऊ का, गुरुजी? मी ज्योतिषशास्त्रावर

विश्वास ठेवत नाही."

श्रद्धेचा प्रश्न नाही; कोणत्याही विषयावर फक्त वैज्ञानिक दृष्टिकोनच घेता येतो तो म्हणजे तो खरा आहे की नाही. गुरुत्वाकर्षणाचा नियम न्यूटनच्या आधी आणि नंतरही तितक्याच कार्यक्षमतेने काम करत होता. जर विश्वाचे नियम मानवी श्रद्धेच्या मंजुरीशिवाय कार्य करू शकले नाहीत तर ते खूपच गोंधळलेले असते."

"चार्लटनांनी तारकीय विज्ञानाला सध्याच्या बदनामीच्या स्थितीत आणले आहे.

ज्योतिषशास्त्र खूप विशाल आहे, गणितीयदृष्ट्या

१६-१ आणि तात्विकदृष्ट्या, सखोल
समज असलेल्या लोकांशिवाय योग्यरित्या आकलन करण्यासाठी. जर अज्ञानी लोक आकाशाचे चुकीचे वाचन करत असतील आणि तेथे लिपीऐवजी एक स्क्रॉल दिसला, या अपूर्ण जगात हेच अपेक्षित आहे. 'ज्ञानी' असलेल्या ज्ञानाला 'ज्ञानी' म्हणू नये.

"सृष्टीचे सर्व भाग एकमेकांशी जोडलेले आहेत आणि त्यांचे प्रभाव एकमेकांशी परस्परांशी जोडतात. विश्वाची संतुलित लय परस्परसंवादात रुजलेली आहे," माझे गुरू पुढे म्हणाले. "मानवाला, त्याच्या मानवी दृष्टिकोनातून, दोन शक्तींच्या संचांशी लढावे लागते - पहिले, पृथ्वी, पाणी, अग्नी, वायू आणि अलौकिक घटकांच्या मिश्रणामुळे त्याच्या अस्तित्वातील गोंधळ; दुसरे, निसर्गाच्या बाह्य विघटनशील शक्ती. जोपर्यंत माणूस त्याच्या नश्वरतेशी संघर्ष करतो तोपर्यंत तो स्वर्ग आणि पृथ्वीच्या असंख्य उत्परिवर्तनांनी प्रभावित होतो.

"ज्योतिषशास्त्र म्हणजे ग्रहांच्या उत्तेजनांना माणसाच्या प्रतिसादाचा अभ्यास. ताऱ्यांमध्ये जाणीवपूर्वक परोपकार किंवा वैर नसते; ते फक्त सकारात्मक आणि नकारात्मक किरणे पाठवतात. स्वतःहून, ते मानवतेला मदत किंवा हानी पोहोचवत नाहीत, परंतु बाह्य कार्यासाठी एक कायदेशीर मार्ग देतात.
कारण-परिणाम समतोल कोणते प्रत्येक माणूस आहे सेट मध्ये हालचाल मध्ये द भूतकाळ.

"एखाद्या मुलाचा जन्म त्या दिवशी आणि त्या वेळी होतो जेव्हा आकाशीय किरणे त्याच्या वैयक्तिक कर्माशी गणितीय सुसंगत असतात. त्याची कुंडली ही एक आव्हानात्मक प्रतिमा आहे, जी त्याचा अपरिवर्तनीय भूतकाळ आणि त्याचे संभाव्य भविष्यातील परिणाम प्रकट करते. परंतु जन्मकुंडलीचा योग्य अर्थ केवळ अंतर्ज्ञानी ज्ञानी लोकच लावू शकतात: हे कमी आहेत.

"जन्माच्या क्षणी आकाशातून निर्भयपणे निघालेला संदेश नशिबावर भर देण्यासाठी नाही - भूतकाळातील चांगल्या आणि वाईटाचा परिणाम - तर माणसाच्या त्याच्या सार्वत्रिक गुलामगिरीतून सुटण्याची इच्छा जागृत करण्यासाठी आहे. त्याने जे

केले आहे ते तो पूर्ववत करू शकतो. त्याच्या जीवनात सध्या जे काही परिणाम प्रचलित आहेत त्याची कारणे तो स्वतःहूनच निर्माण करू शकतो. तो कोणत्याही मर्यादांवर मात करू शकतो, कारण त्याने सुरुवातीला स्वतःच्या कृतींनी ती निर्माण केली होती आणि कारण त्याच्याकडे आध्यात्मिक संसाधने आहेत जी ग्रहांच्या दबावाखाली नाहीत.

"ज्योतिषशास्त्राबद्दलचा अंधश्रद्धापूर्ण विस्मय एखाद्याला स्वयंचलित बनवतो, जो यांत्रिक मार्गदर्शनावर गुलामगिरीने अवलंबून असतो. ज्ञानी माणूस सृष्टीपासून निर्मात्याकडे आपली निष्ठा हस्तांतरित करून त्याच्या ग्रहांना - म्हणजेच त्याच्या भूतकाळाला - पराभूत करतो. त्याला आत्म्याशी असलेले त्याचे एकत्व जितके जास्त कळेल तितकेच त्याच्यावर पदार्थाचे वर्चस्व कमी होईल. आत्मा सदैव मुक्त आहे; तो जन्महीन असल्याने तो मृत्युहीन आहे. ताऱ्यांद्वारे तो नियंत्रित केला जाऊ शकत नाही."

"मनुष्य हा एक आत्मा आहे आणि त्याला एक शरीर आहे. जेव्हा तो आपली ओळख योग्यरित्या मांडतो तेव्हा तो सर्व सक्तीच्या पद्धती मागे सोडतो. जोपर्यंत तो त्याच्या सामान्य आध्यात्मिक स्मृतिभ्रंशाच्या अवस्थेत गोंधळलेला राहतो तोपर्यंत त्याला पर्यावरणीय कायद्याचे सूक्ष्म बंधन कळेल."

"ईश्वर म्हणजे सुसंवाद आहे; जो भक्त स्वतःला सुसंवादित करतो तो कधीही कोणतेही चुकीचे कर्म करणार नाही. त्याचे कार्य ज्योतिषशास्त्रीय नियमांनुसार योग्य आणि नैसर्गिकरित्या वेळेवर होतील. खोल प्रार्थना आणि ध्यान केल्यानंतर तो त्याच्या दिव्य चेतनेच्या संपर्कात असतो; त्या आंतरिक संरक्षणापेक्षा मोठी शक्ती दुसरी कोणतीही नाही."

"मग, प्रिय गुरुजी, तुम्ही मला ज्योतिषशास्त्रीय बांगडी का घालायची असे वाटते?" बराच वेळ शांत राहिल्यानंतर, ज्या दरम्यान मी श्री युक्तेश्वरांचे उदात्त स्पष्टीकरण आत्मसात करण्याचा प्रयत्न केला होता, मी हा प्रश्न विचारला.

"प्रवाशाने आपले ध्येय गाठले कीच त्याला त्याचे नकाशे टाकून देणे योग्य ठरते. प्रवासादरम्यान, तो कोणत्याही सोयीस्कर शॉर्टकटचा फायदा घेतो. प्राचीन ऋषींनी माणसाच्या भ्रमात असलेल्या वनवासाचा कालावधी कमी करण्याचे अनेक मार्ग शोधून काढले. कर्माच्या नियमात काही यांत्रिक वैशिष्ट्ये आहेत जी ज्ञानाच्या बोटांनी कुशलतेने समायोजित केली जाऊ शकतात."

"सर्व मानवी आजार हे सार्वभौम कायद्याच्या उल्लंघनातून उद्भवतात. धर्मग्रंथ असे दर्शवतात की मनुष्याने निसर्गाच्या नियमांचे पालन केले पाहिजे, परंतु दैवी सर्वशक्तिमानतेला बदनाम करू नये. त्याने म्हणावे: 'प्रभु, मी विश्वास ठेवणे मध्ये तू, आणि माहित आहे तू कॅन्स्ट मदत मी, पण मी खूप इच्छा करा माझे सर्वोत्तम ते पूर्ववत करा कोणताही मी चूक केली आहे.' प्रार्थना, इच्छाशक्ती, योग ध्यान, संतांशी सल्लामसलत, ज्योतिषीय बांगड्या वापरून - अशा अनेक मार्गांनी भूतकाळातील चुकांचे प्रतिकूल परिणाम कमी केले जाऊ शकतात किंवा ते रद्द केले जाऊ शकतात.

"ज्याप्रमाणे घराला वीज पडण्याचा धक्का सहन करण्यासाठी तांब्याचा रॉड बसवता येतो, त्याचप्रमाणे शरीराच्या मंदिराला विविध संरक्षणात्मक उपायांचा फायदा होऊ शकतो. अनेक वर्षांपूर्वी आपल्या योगींनी शोधून काढले की शुद्ध धातू एक सूक्ष्म प्रकाश उत्सर्जित करतात जो ग्रहांच्या नकारात्मक आकर्षणांना जोरदारपणे प्रतिकार करतो.
विश्वात सूक्ष्म विद्युत आणि चुंबकीय किरणे सतत फिरत असतात; जेव्हा माणसाच्या शरीराला मदत केली जात असते तेव्हा त्याला ते कळत नाही; जेव्हा त्याचे विघटन होत असते तेव्हा तो अजूनही अज्ञानात असतो.
करू शकतो तो करा काहीही बद्दल ते?

"या समस्येकडे आमच्या ऋषींनी लक्ष वेधले; त्यांना केवळ धातूंचे मिश्रणच नाही तर वनस्पतींचे मिश्रण आणि दोन कॅरेटपेक्षा कमी नसलेल्या सर्व दोषरहित रत्नांपैकी सर्वात प्रभावी देखील उपयुक्त वाटले. ज्योतिषशास्त्राच्या प्रतिबंधात्मक वापरांचा भारताबाहेर क्वचितच गांभीर्याने अभ्यास केला गेला आहे. एक छोटासा- ज्ञात सत्य हे आहे की योग्य दागिने, धातू किंवा वनस्पतींचे तयार केलेले पदार्थ

आवश्यक वजन निश्चित केल्याशिवाय आणि हे उपचारात्मक घटक त्वचेजवळ घातले नसल्यास निरुपयोगी आहेत."

"सर, नक्कीच मी तुमचा सल्ला घेईन आणि एक बांगडी घेईन. मला ग्रहाला
फसवण्याचा विचार आला आहे!"

"सर्वसाधारण कारणांसाठी मी सोने, चांदी आणि तांब्यापासून बनवलेल्या बांगड्याचा वापर करण्याचा सल्ला देतो. परंतु एका विशिष्ट कारणासाठी मी तुम्हाला चांदी आणि शिशापासून बनवलेला बांगडा घ्यावा अशी इच्छा करतो." श्री युक्तेश्वर यांनी काळजीपूर्वक सूचना दिल्या.

"गुरुजी, काय 'विशिष्ट' उद्देश' करा तू म्हणजे?"

"मुकुंदा, तारे तुझ्यात अविचारी रस घेणार आहेत. घाबरू नकोस; तुझे रक्षण होईल. सुमारे एका महिन्यात तुझे यकृत तुला खूप त्रास देईल. हा आजार सहा महिने राहणार आहे, परंतु ज्योतिषशास्त्रीय अंगठी वापरल्याने तो कालावधी चोवीस दिवसांपर्यंत कमी होईल."

दुसऱ्या दिवशी मी एका ज्वेलर्सकडे गेलो आणि लवकरच मी बांगडी घातली. माझी तब्येत उत्तम होती; गुरुजींचे भाकित माझ्या मनातून निसटले. ते बनारसला भेट देण्यासाठी सेरामपूरहून निघून गेले. आमच्या संभाषणानंतर तीस दिवसांनी, मला माझ्या यकृताच्या भागात अचानक वेदना जाणवल्या. पुढचे आठवडे असह्य वेदनांचे दुःस्वप्न होते. माझ्या गुरुजींना त्रास देण्यास मी अनिच्छुक असल्याने, मी विचार केला की मी एकट्याने माझी परीक्षा धैर्याने सहन करेन.

पण तेवीस दिवसांच्या छळामुळे माझा निश्चय कमकुवत झाला; मी बनारसला जाण्यासाठी निघालो. तिथे श्री युक्तेश्वरांनी माझे असामान्य उबदार स्वागत केले, परंतु मला माझे दुःख त्यांना खाजगीत सांगण्याची संधी दिली नाही. त्या दिवशी अनेक भक्तांनी

फक्त दर्शनासाठी गुरुजींना भेट दिली.

१६-२ आजारी आणि दुर्लक्षित, मी एका कोपऱ्यात
बसलो होतो. संध्याकाळचे जेवण झाल्यावर सर्व पाहुणे निघून गेले. माझ्या गुरूंनी बोलावले. मला घराच्या अष्टकोनी बाल्कनीत.

"तुम्हाला यकृताचा विकार झाला असेल." श्रीयुक्तेश्वरांची नजर दुसरीकडे वळली; तो इकडे तिकडे फिरत होता, अधूनमधून चंद्रप्रकाशात अडथळा आणत होता. "मला बघू द्या; तुम्ही चोवीस दिवसांपासून आजारी आहात, नाही का?"

"होय, साहेब."

"कृपया करा द पोट व्यायाम मी आहे शिकवले तू."

"जर तुम्हाला माझ्या दुःखाची व्याप्ती माहित असती, तर तुम्ही मला व्यायाम करायला सांगितले नसते." तरीसुद्धा मी त्याचे पालन करण्याचा एक कमकुवत प्रयत्न केला.

"तुम्ही म्हणता की तुम्हाला वेदना आहेत; मी म्हणतो की तुम्हाला काहीच नाही. असे विरोधाभास कसे असू शकतात?" माझ्या गुरूंनी माझ्याकडे प्रश्नार्थक नजरेने पाहिले.

मी स्तब्ध झालो आणि नंतर आनंदाने भरून गेलो. आठवडे मला जवळजवळ झोप न लावणारा सततचा त्रास आता मला जाणवत नव्हता; श्रीयुक्तेश्वरांच्या बोलण्याने ती वेदना अशी नाहीशी झाली जणू ती कधीच नव्हती.

मी सुरुवात केली ते गुडघे टेकणे येथे त्याचे पाय मध्ये कृतज्ञता, पण तो लवकर प्रतिबंधित मी.

"बालिश वागू नकोस. उठ आणि गंगेवरील चंद्राच्या सौंदर्याचा आनंद घे." पण मी त्यांच्या शेजारी शांतपणे उभा असताना गुरुजींचे डोळे आनंदाने चमकत होते. त्यांच्या वृत्तीवरून मला समजले की त्यांना मला असे वाटावे की ते नाही तर देवच बरे करणारा आहे.

मी आजही ती जड चांदी आणि शिशाची बांगडी घालतो, जी त्या दिवसभराच्या भूतकाळाची आठवण आहे, जी नेहमीच जपली जाते - जेव्हा मला पुन्हा एकदा कळले की मी खरोखरच एका अतिमानवी व्यक्तिरेखेसोबत राहत आहे. नंतरच्या प्रसंगी, जेव्हा मी माझ्या मित्रांना श्री युक्तेश्वरला उपचारासाठी आणले, तेव्हा तो नेहमीच शिफारस करतो

रत्ने किंवा द बांगडी, स्तुती करणे त्यांचे वापर म्हणून एक कृती करणे च्या ज्योतिषशास्त्रीय शहाणपण.

लहानपणापासूनच मला ज्योतिषशास्त्राबद्दल पूर्वग्रह होता, कारण मला असे आढळले की बरेच लोक त्याच्याशी घट्टपणे जोडलेले आहेत आणि आमच्या कुटुंबातील ज्योतिषाने केलेल्या भाकितामुळे: "तू तीन वेळा लग्न करशील, दोनदा विधुर होऊन." मी या विषयावर विचार करत होतो, तिहेरी विवाहाच्या मंदिरासमोर बलिदानाची वाट पाहणाऱ्या बकऱ्यासारखे वाटणे.

"तुम्ही तुमच्या नशिबाला शरण जा," माझा भाऊ अनंत म्हणाला होता. "तुमच्या लिहिलेल्या कुंडलीत बरोबर म्हटले आहे की तुम्ही तुमच्या लहानपणी घरातून हिमालयाकडे उडून जाल, परंतु तुम्हाला जबरदस्तीने परत पाठवले जाईल. तुमच्या लग्नाचे भाकित देखील खरे ठरेल."

एका रात्री मला स्पष्टपणे जाणवले की ही भविष्यवाणी पूर्णपणे खोटी आहे. मी कुंडलीच्या गुंडाळीला आग लावली, राख एका कागदी पिशवीत ठेवली ज्यावर मी लिहिले: "भूतकाळातील कर्माचे बीज जर ज्ञानाच्या दैवी अग्नीत भाजले तर ते अंकुरू शकत नाहीत." मी पिशवी एका स्पष्ट ठिकाणी ठेवली; अनंतने लगेच माझी उद्धट टिप्पणी वाचली.

"तुम्ही हे कागदी गुंडाळ जाळले आहे तितक्या सहजपणे तुम्ही सत्य नष्ट करू शकत नाही." माझा भाऊ तिरस्काराने हसला.

हे खरं आहे की मी प्रौढ होण्यापूर्वी तीन वेळा माझ्या कुटुंबाने माझा लग्नसोहळा आयोजित करण्याचा प्रयत्न केला. प्रत्येक वेळी मी योजनेत सामील होण्यास नकार

दिला,

१६-३ देवावरील माझे प्रेम भूतकाळातील कोणत्याही ज्योतिषशास्त्रीय
समजुतीपेक्षा जास्त जबरदस्त होते हे मला माहीत होते.

"एखाद्या माणसाचा आत्म-साक्षात्कार जितका खोलवर असेल तितकाच तो त्याच्या सूक्ष्म आध्यात्मिक स्पंदनांनी संपूर्ण विश्वावर प्रभाव पाडतो आणि तो स्वतः त्या अभूतपूर्व प्रवाहाने कमी प्रभावित होतो." गुरुजींचे हे शब्द माझ्या मनात अनेकदा प्रेरणादायीपणे येत असत.

कधीकधी मी ज्योतिष्यांना ग्रहांच्या संकेतांनुसार माझे सर्वात वाईट काळ निवडण्यास सांगितले आणि मी स्वतःला जे काही काम सोपवतो ते मी पूर्ण करेन. हे खरे आहे की अशा वेळी माझ्या यशाने असामान्य अडचणी आल्या आहेत. पण माझा विश्वास नेहमीच योग्य राहिला आहे: दैवी संरक्षणावरील विश्वास आणि मानवाच्या ईश्वर-प्रदत्त इच्छेचा योग्य वापर, या "उलट्या वाट्या" द्वारे गोळा केल्या जाणाऱ्या कोणत्याही शक्तींपेक्षा भयानक आहेत.

एखाद्याच्या जन्माच्या वेळी लिहिलेला तारांकित शिलालेख, मला समजला की, माणूस हा त्याच्या भूतकाळाचा बाहुला आहे असे नाही. त्याचा संदेश अभिमानाला चालना देणारा आहे; स्वर्गच माणसाच्या प्रत्येक मर्यादांपासून मुक्त होण्याचा दृढनिश्चय जागृत करण्याचा प्रयत्न करतो. देवाने प्रत्येक माणसाला एका आत्म्या म्हणून निर्माण केले, त्याला व्यक्तिमत्त्वाने भरलेले, म्हणून त्याने वैश्विक रचनेसाठी आवश्यक

आहे, मग ते तात्पुरत्या आधारस्तंभाच्या भूमिकेत असो किंवा परजीवीच्या. जर त्याची इच्छा असेल तर त्याचे स्वातंत्र्य अंतिम आणि तात्काळ आहे; ते बाह्य नाही तर अंतर्गत विजयांवर अवलंबून आहे.

श्री युक्तेश्वर यांनी २४,००० वर्षांच्या विषुववृत्तीय चक्राचा आपल्या सध्याच्या

युगात गणितीय उपयोग शोधून काढला.

१६-४ हे चक्र १२,००० वर्षांचे चढत्या आणि उतरत्या
चापात विभागलेले आहे. प्रत्येक चापात कवितेत चार युगे किंवा युगे येतात, ज्यांना कलि , द्वापार, त्रेता आणि सत्य म्हणतात, जे लोह, कांस्य, रौप्य आणि सुवर्णयुगाच्या ग्रीक कल्पनांशी संबंधित आहेत.

माझ्या गुरूंनी विविध गणितांद्वारे असे ठरवले की शेवटचा कलियुग किंवा आरोही कमानाचा लोहयुग सुमारे इसवी सन ५०० मध्ये सुरू झाला. १२०० वर्षांचा लोहयुग हा भौतिकवादाचा काळ आहे; तो सुमारे १७०० मध्ये संपला. त्या वर्षी द्वापार युगाची सुरुवात झाली, जो २४०० वर्षांचा विद्युत काळ होता. आणि अणुऊर्जा विकास, टेलिग्राफ, रेडिओ, विमाने आणि इतर अवकाश- विनाशकांचे युग.

त्रेता युगाचा ३६०० वर्षांचा काळ इ.स. ४१०० मध्ये सुरू होईल; त्याचे वय टेलिपॅथिक संप्रेषण आणि इतर काल-संहारकांच्या सामान्य ज्ञानाने चिन्हांकित केले जाईल. सत्ययुगाच्या ४८०० वर्षांच्या काळात, चढत्या चापातील अंतिम युगात, माणसाची बुद्धिमत्ता पूर्णपणे विकसित होईल; तो दैवी योजनेशी सुसंगतपणे कार्य करेल.

१२,००० वर्षांचा उतरता चाप, ४८०० वर्षांच्या उतरत्या सुवर्णयुगापासून सुरू होतो,

नंतर

१६-५ सुरू होतो. जगासाठी; माणूस हळूहळू अज्ञानात बुडतो. हे चक्र म्हणजे

मायेचे शाश्वत फेरे आहेत, अभूतपूर्व विश्वाचे विरोधाभास आणि सापेक्षता.

१६-६
माणूस, एकामागून एक, तो सृष्टीच्या द्वैताच्या तुरुंगातून सुटतो कारण त्याला निर्मात्यासोबतच्या त्याच्या अविभाज्य दैवी एकतेची जाणीव होते.

गुरुजींनी माझी केवळ ज्योतिषशास्त्राचीच नव्हे तर जगातील धर्मग्रंथांची समज वाढवली. पवित्र ग्रंथांना त्यांच्या मनाच्या निष्कलंक टेबलावर ठेवून, ते त्यांचे स्केलपेलने विच्छेदन करू शकले. अंतर्ज्ञानी तर्क, आणि विद्वानांच्या चुका आणि प्रक्षेपणांना पैगंबरांनी मूळतः व्यक्त केलेल्या सत्यांपासून वेगळे करणे.

"नाकाच्या टोकावर दृष्टी ठेवा." भगवद्गीतेच्या

१६-७ श्लोकाचा हा चुकीचा अर्थ
लावणे. पूर्वेकडील पंडित आणि पाश्चात्य अनुवादकांनी व्यापकपणे स्वीकारलेले, मास्टरच्या विनोदी टीका जागृत करण्यासाठी वापरले.

"योगीचा मार्ग हा एकच आहे," असे त्यांनी म्हटले. "त्याला स्वतःलाही डोळे मिचकावून पाहण्याचा सल्ला का द्यायचा? नासिकग्रामचा खरा अर्थ 'नाकाचा उगम' असा आहे, 'नाकाचा शेवट' असा नाही. नाक दोन भुवयांच्या मधल्या बिंदूपासून सुरू होते, जे

आध्यात्मिक दृष्टीचे केंद्र आहे." १६-८ एका सांख्य

१६-९ मुळे " ईश्वर-अशिध," -
"सृष्टीचा स्वामी अनुमान काढता येत नाही" किंवा "देव सिद्ध होत नाही," असे सूत्र

१६-१० -अनेक विद्वान संपूर्ण तत्वज्ञानाला नास्तिक म्हणतात.

"हे श्लोक शून्यवादी नाही," श्री युक्तेश्वर यांनी स्पष्ट केले. "ते फक्त असे सूचित करते की ज्ञानहीन माणसासाठी, सर्व अंतिम निर्णयांसाठी त्याच्या इंद्रियांवर अवलंबून राहून, देवाचा पुरावा अज्ञात राहिला पाहिजे आणि म्हणून तो अस्तित्वात नाही. ध्यानातून जन्मलेल्या अढळ अंतर्दृष्टीसह, खरे सांख्य अनुयायी हे समजतात की परमेश्वर अस्तित्वात आहे आणि जाणता येतो."

गुरुजींनी ख्रिश्चन बायबलचे स्पष्टीकरण सुंदर स्पष्टतेने दिले. ख्रिश्चन सदस्यत्वाच्या रोल कॉलपासून अनभिज्ञ असलेल्या माझ्या हिंदू गुरूकडूनच मी बायबलचे अमर सार जाणण्यास आणि ख्रिस्ताच्या विधानातील सत्य समजून घेण्यास शिकलो

- निश्चितच सर्वात रोमांचक आणि हट्टी व्यक्तीने कधीही उच्चारले: "स्वर्ग आणि पृथ्वी नाहीशी होतील, पण माझे शब्द नाहीसे होणार नाहीत."
१ ६- १ १

भारतातील महान स्वामींनी येशूला प्रेरणा देणाऱ्या त्याच ईश्वरी आदर्शांनी आपले जीवन घडवले; हे लोक त्याचे घोषित नातेवाईक आहेत: "जो कोणी माझ्या स्वर्गातील पित्याच्या इच्छेनुसार वागेल, तो

तोच माझा भाऊ, बहीण आणि आई आहे." १६-१२ "जर तुम्ही माझ्या वचनात राहिलात," ख्रिस्ताने निदर्शनास आणून दिले, "तर तुम्ही खरोखर माझे शिष्य आहात; आणि

तुम्हाला सत्य कळेल आणि सत्य तुम्हाला मुक्त करेल." १६-१३ सर्व स्वतंत्र लोक,
स्वतःचे स्वामी, भारतातील योगी-ख्रिस्त हे अमर बंधुत्वाचा भाग आहेत: ज्यांना एका पित्याचे मुक्त करणारे ज्ञान प्राप्त झाले आहे.

"आदाम आणि हव्वाची कहाणी मला समजण्यासारखी नाही!" एके दिवशी मी रूपकाशी सुरुवातीच्या संघर्षात खूप तीव्रतेने निरीक्षण केले. "देवाने केवळ दोषी जोडप्यालाच नव्हे तर निष्पाप जन्मलेल्या पिढ्यांनाही शिक्षा का दिली?"

माझ्या अज्ञानापेक्षा माझ्या तीव्रतेने गुरुजींना जास्त मजा आली. " उत्पत्ति ही खोलवर प्रतीकात्मक आहे आणि ती शब्दशः अर्थ लावून समजू शकत नाही," त्यांनी स्पष्ट केले. "त्याचा 'जीवनाचा वृक्ष' म्हणजे मानवी शरीर. पाठीचा कणा एका उलट्या झाडासारखा आहे, ज्याची मुळे माणसाचे केस आहेत आणि फांद्या आहेत. मज्जासंस्थेचे झाड अनेक आनंददायी फळे किंवा दृष्टी, ध्वनी, वास, चव आणि स्पर्शाच्या संवेदना देते. यामध्ये, माणूस योग्यरित्या आनंद घेऊ शकतो; परंतु त्याला शारीरिक बागेच्या

मध्यभागी असलेल्या 'सफरचंद', सेक्सचा अनुभव घेण्यास मनाई होती.

१६-१४

"'सर्प' हा गुंडाळलेल्या पाठीच्या कण्यातील ऊर्जेचे प्रतिनिधित्व करतो जो लैंगिक

नसांना उत्तेजित करतो. 'आदम' म्हणजे तर्कशक्ती आणि 'हव्वा' म्हणजे भावना. जेव्हा

कोणत्याही मानवातील भावना किंवा हव्वा-चेतना लैंगिक आवेगाने व्यापलेली असते,

तेव्हा त्याचे तर्कशक्ती किंवा आदम देखील बळी पडतो. १६-१५

"देवाने त्याच्या इच्छेच्या बळावर पुरुष आणि स्त्रीच्या शरीराचे भौतिकीकरण करून मानवी प्रजाती निर्माण केली; त्याने नवीन प्रजातीला समान रीतीने मुले निर्माण

करण्याची शक्ती दिली." 'निष्कलंक' किंवा दैवी पद्धतीने.

१६-१६ वैयक्तिकृत
आत्म्यामध्ये त्याचे प्रकटीकरण आतापर्यंत प्राण्यांपुरते मर्यादित होते, अंतःप्रेरणेने बांधलेले होते आणि पूर्ण तर्कशक्तीची क्षमता नसल्यामुळे, देवाने पहिले मानवी शरीर बनवले, ज्याला प्रतीकात्मकपणे आदाम आणि हव्वा म्हटले जाते. फायदेशीर ऊर्ध्वगामी उत्क्रांतीसाठी, त्याने दोन प्राण्यांचे आत्मे किंवा दैवी

सार त्यांच्याकडे हस्तांतरित केले.

१६-१७ आदाम किंवा पुरूषात, तर्कशक्तीचे
वर्चस्व होते; हव्वा किंवा स्त्रीमध्ये, भावना वरवरची होती. अशा प्रकारे अभूतपूर्व जगतांच्या पायाभूत असलेल्या द्वैत किंवा ध्रुवीयतेचे अभिव्यक्ती झाली. तर्कशक्ती आणि भावना एका जागी राहतात. जोपर्यंत मानवी मन प्राण्यांच्या प्रवृत्तीच्या नागाच्या उर्जेने फसत नाही तोपर्यंत सहकार्याच्या आनंदाचे स्वर्ग.

"म्हणूनच मानवी शरीर हे केवळ प्राण्यांपासून उत्क्रांतीचा परिणाम नाही तर देवाने निर्माण केलेल्या विशेष निर्मितीच्या कृतीतून निर्माण झाले आहे. प्राण्यांचे स्वरूप पूर्ण देवत्व व्यक्त करण्यासाठी इतके कच्चे होते की ते इतके कच्चे होते की ते पूर्ण देवत्व व्यक्त करू शकत नव्हते; मानवाला अद्वितीयपणे एक प्रचंड मानसिक क्षमता देण्यात आली होती - 'हजार पाकळ्यांचे कमळ'. मेंदू - तसेच

मणक्यातील तीव्रपणे जागृत गूढ केंद्रे.

"देवाने, किंवा पहिल्या निर्मित जोडीमध्ये उपस्थित असलेल्या दैवी चेतनेने, त्यांना सर्व मानवी संवेदनांचा आनंद घेण्याचा सल्ला दिला, परंतु स्पर्श

संवेदनांवर त्यांचे लक्ष केंद्रित करू नये." १६-१८ मानवजातीला प्रजननाच्या
कनिष्ठ प्राण्यांच्या पद्धतीत अडकवणाऱ्या लैंगिक अवयवांचा विकास टाळण्यासाठी त्यांच्यावर बंदी घालण्यात आली होती. अवचेतनपणे उपस्थित असलेल्या पशुपक्ष्यांच्या आठवणींना पुनरुज्जीवित न करण्याच्या इशाऱ्याकडे लक्ष देण्यात आले नाही. क्रूर प्रजननाचा मार्ग पुन्हा सुरू करून, आदाम आणि हव्वा नैसर्गिक स्वर्गीय आनंदाच्या अवस्थेतून मूळ परिपूर्ण पुरुषाकडे गेले.

"ज्ञान च्या 'चांगले' आणि वाईट' संदर्भित करते ते द वैश्विक द्वैतवादी सक्ती. पडणे अंतर्गत द डोलणे च्या

माया त्याच्या भावना आणि तर्कशक्तीचा, किंवा हव्वा आणि आदामच्या जाणीवेचा गैरवापर करून, मनुष्य दैवी आत्मनिर्भरतेच्या स्वर्गीय बागेत प्रवेश करण्याचा

आपला अधिकार सोडून देतो.

१६-१९ प्रत्येक मानवाची वैयक्तिक जबाबदारी म्हणजे
त्याचे 'पालक' किंवा द्वैत स्वभाव एकात्मिक सुसंवाद किंवा ईडनमध्ये पुनर्संचयित करणे."

उत्पत्तीच्या पानांवर नवीन आदराने नजर टाकली. "प्रिय गुरुजी," मी म्हणालो,

"मला पहिल्यांदाच आदाम आणि हव्वा यांच्याबद्दल योग्य वडीलकीचे कर्तव्य

वाटते!"

16-1: पासून खगोलीय संदर्भ मध्ये प्राचीन हिंदू धर्मग्रंथ, विद्वान आहे झाले सक्षम ते बरोबर निश्चित करणे द लेखकांच्या तारखा. ऋषींचे वैज्ञानिक ज्ञान खूप मोठे होते; कौषितकी ब्राह्मणात आपल्याला अचूक खगोलशास्त्रीय माहिती आढळते. परिच्छेद कोणते दाखवा ते मध्ये ३१०० इ.स.पू. द हिंदू होते दूर प्रगत मध्ये खगोलशास्त्र, कोणते होते अ ज्योतिषीय समारंभांसाठी शुभ काळ निश्चित करण्यात व्यावहारिक मूल्य. फेब्रुवारी १९३४ च्या पूर्व-पश्चिम मधील एका लेखात, ज्योतिष किंवा वैदिक खगोलशास्त्रीय ग्रंथांच्या मुख्य भागाचा सारांश खालीलप्रमाणे दिला आहे: "त्यात अशी वैज्ञानिक कहाणी आहे ज्याने भारताला सर्व प्राचीन राष्ट्रांमध्ये आघाडीवर ठेवले आणि तिला ज्ञानाच्या शोधकांचे मक्का बनवले. अतिशय प्राचीन ब्रह्मगुप्त, एक च्या द ज्योतिषी काम करते, आहे एक खगोलीय ग्रंथ व्यवहार करणे सह असे महत्त्वाचे म्हणून द सूर्यकेंद्रित ची हालचाल द ग्रहीय शरीरे मध्ये आमचे सौर प्रणाली, द तिरकसपणा च्या द ग्रहण, द पृथ्वीचे गोलाकार फॉर्म, द प्रतिबिंबित प्रकाश चंद्राचे, पृथ्वीचे दैनिक अक्षीय क्रांती, आकाशगंगेतील स्थिर ताऱ्यांची उपस्थिती, गुरुत्वाकर्षणाचा नियम आणि इतर वैज्ञानिक तथ्ये जी कोपर्निकस आणि न्यूटनच्या काळापर्यंत पाश्चात्य जगात उलगडली नव्हती."

ते आहे आता सुप्रसिद्ध ते द तथाकथित "अरबी अंक" शिवाय कोणाचे चिन्हे प्रगत गणित आहे कठीण, ९ व्या शतकात, अरबांद्वारे, भारतातून युरोपमध्ये आले, जिथे नोटेशनची ती पद्धत प्राचीन काळापासून तयार केली गेली होती. पुढे प्रकाश चालू भारताचे अफाट वैज्ञानिक वारसा इच्छा असणे सापडले मध्ये डॉ. पी. सी. रे चे
इतिहास च्या हिंदू रसायनशास्त्र, आणि डॉ. बी.एन. सील यांच्या 'पॉझिटिव्ह
. सायन्सेस ऑफ द एन्शियंट हिंदूज' या पुस्तकात

16-2: द आशीर्वाद कोणते वाहते पासून द फक्त दृष्टी च्या अ संत.

16-3: एक च्या द मुली कोणाला माझे कुटुंब निवडलेले म्हणून अ शक्य वधू साठी
मी, नंतर विवाहित माझे चुलत भाऊ, प्रभास चंद्र घोष.

16-4: अ मालिका च्या तेरा लेख चालू द ऐतिहासिक पडताळणी च्या श्री युक्तेश्वरांचे युग सिद्धांत दिसले मध्ये द मासिक

पूर्व-पश्चिम (नुकसान (एंजेलिस) पासून

सप्टेंबर, १९३२, ते सप्टेंबर, १९३३. १६-५: इ.स.

.१२,५०० मध्ये

16-6: द हिंदू धर्मग्रंथ ठिकाण द उपस्थित जागतिक युग म्हणून घडणारे आत द काली युग च्या अ खूप जास्त काळ सार्वत्रिक श्री युक्तेश्वर ज्या साध्या २४,००० वर्षांच्या विषुववृत्तीय चक्राशी संबंधित होते त्यापेक्षा चक्र. शास्त्रांचे वैश्विक चक्र ४,३००,५६०,००० वर्षे आहे आणि ते निर्मितीचा दिवस किंवा आपल्या ग्रहांना नियुक्त केलेल्या आयुष्याची लांबी मोजते. प्रणाली मध्ये त्याचे उपस्थित फॉर्म. हे अफाट आकृती दिलेले द्वारे द ऋषी आहे आधारित चालू अ नातेसंबंध दरम्यान द लांबी सौर वर्ष आणि पायचा गुणाकार (३.१४१६, वर्तुळाच्या परिघाचे व्यासाशी असलेले गुणोत्तर).

द जीवन कालावधी साठी अ संपूर्ण विश्व, त्यानुसार ते द प्राचीन द्रष्टा, आहे
". ३१४,१५९,०००,०००,००० सौर वर्षे, किंवा "एक वय ब्रह्माचे

शास्त्रज्ञ अंदाज द उपस्थित वय च्या द पृथ्वी ते असणे बद्दल दोन अब्जावधी वर्षे, आधार देणे त्यांचे निष्कर्ष चालू अ अभ्यास च्या शिशाचे खिसे डावीकडे म्हणून अ निकाल च्या किरणोत्सर्गीता मध्ये खडक. द हिंदू धर्मग्रंथ जाहीर करणे ते एक पृथ्वी असे म्हणून आमचे आहे विरघळलेले एकासाठी च्या दोन कारणे: द रहिवासी म्हणून अ संपूर्ण होणे एकतर पूर्णपणे चांगले किंवा पूर्णपणे वाईट. द जगाचे मन अशा प्रकारे पृथ्वी म्हणून एकत्र धरलेल्या बंदिस्त अणूंना सोडणारी .शक्ती निर्माण होते

भयानक घोषणा आहेत कधीकधी प्रकाशित संबंधित एक जवळ येणारा "शेवट च्या द जग." द नवीनतम भाकित च्या २१ सप्टेंबर १९४५ रोजी "न्यायाचा दिवस" जाहीरपणे निश्चित करणाऱ्या पासाडेनाच्या रेव्ह. चास जी. लाँग यांनी विनाशाची घोषणा केली. युनायटेड प्रेसच्या पत्रकारांनी माझे मत विचारले; मी स्पष्ट केले की जागतिक चक्रे दैवी योजनेनुसार क्रमिक प्रगती करतात. पृथ्वीवरील कोणतेही विलोपन दृष्टीस पडत नाही; आपल्या ग्रहासाठी त्याच्या सध्याच्या स्वरूपात दोन अब्ज वर्षांचे चढत्या आणि उतरत्या विषुववृत्तीय चक्र अद्याप साठवलेले नाहीत. विविध जागतिक युगांसाठी ऋषींनी दिलेले आकडे पश्चिमेकडे काळजीपूर्वक अभ्यासण्यास पात्र आहेत; टाईम मासिकाने (डिसेंबर १७, १९४५, पृ. ६) त्यांना "आश्वासक आकडेवारी" .म्हटले आहे

16-7: प्रकरण सहावा:१३.

16-8: "द प्रकाश च्या द शरीर आहे द डोळा: म्हणून कधी तुझे डोळा आहे एकटा, तुझे संपूर्ण शरीर तसेच आहे पूर्ण च्या प्रकाश; पण जेव्हा तुझे डोळा आहे वाईट, तुझे शरीर तसेच आहे पूर्ण च्या अंधार. घ्या लक्ष द्या म्हणून ते द प्रकाश कोणते आहे मध्ये तू असणे नाही "अंधार." - लूक ११:३४-३५.

16-9: एक च्या द सहा प्रणाली च्या हिंदू तत्वज्ञान. सांख्य शिकवते अंतिम मुक्तता माध्यमातून ज्ञान च्या पंचवीस तत्वे, प्रकृती किंवा निसर्गापासून सुरू होऊन पुरुष किंवा आत्म्याने संपतात.

16-10: सांख्य सूत्रे,

१:९२. १६-११: मत्तय

२४:३५.

16-12: मॅथ्यू १२:५०.

16-13: योहान ८:३१-३२. संत योहानाने साक्ष दिली: "पण जितक्यांनी त्याचा स्वीकार केला, तितक्यांना त्याने देवाचे पुत्र होण्याचा अधिकार दिला, सम ते त्यांना ते विश्वास ठेवणे चालू त्याचे नाव (अगदी ते त्यांना WHO आहेत स्थापित मध्ये द ख्रिस्त (चेतना)." - जॉन १:१२.

16-14: "आम्ही मे खाणे च्या द फळ च्या द झाडे च्या द बाग: पण च्या द फळ च्या द झाड कोणते आहे मध्ये द मध्यभागी च्या द देवाने म्हटले आहे की, बागेतले फळ तुम्ही खाऊ नका, त्याला स्पर्शही करू नका, नाहीतर तुम्ही मराल.” - उत्पत्ति ३:२-३.

16-15: "द स्त्री कोणाला तू गेव्हेस्ट ते असणे सह मी, ती दिले मी च्या द झाड, आणि मी केले खा. द स्त्री म्हणाले, सर्पाने मला भुरळ घातली आणि मी ते खाल्ले.”— उत्पत्ति ३:१२-१३.

16-16: "तर देव तयार केले माणूस मध्ये त्याचे स्वतःचे प्रतिमा, मध्ये द प्रतिमा च्या देव तयार केले तो त्याला; पुरुष आणि महिला तयार केले तो त्यांना. आणि देव धन्य त्यांना, आणि देव म्हणाला ला त्यांना, व्हा फलदायी आणि गुणाकार करणे, आणि पुन्हा भरणे द पृथ्वी, आणि वश करणे ते." - जनरल १:२७-२८.

16-17: "आणि द प्रभु देव तयार केलेले माणूस च्या द धूळ च्या द जमीन, आणि श्वास घेतला मध्ये त्याचे नाकपुड्या द श्वास च्या जीवन; आणि मनुष्य जिवंत प्राणी झाला.”— उत्पत्ति २:७.

16-18: "आता द साप (लिंग सक्ती) होते अधिक सूक्ष्म पेक्षा कोणताही पशू च्या द फील्ड" (कोणत्याही इतर अर्थ च्या द शरीर).- जनरल ३:१.

16-19: "आणि परमेश्वर देवाने पूर्वेकडे एदेनमध्ये एक बाग लावली; आणि त्याने घडवलेल्या मनुष्याला तिथे ठेवले." - उत्पत्ति २:८. "म्हणून परमेश्वर देवाने त्याला एदेन बागेतून बाहेर पाठवले, जिथून तो घेतला होता ती जमीन मशागत

करण्यासाठी." - उत्पत्ति ३:२३. देवाने प्रथम निर्माण केलेल्या दैवी पुरुषाची जाणीव कपाळावरील सर्वशक्तिमान एकाच डोळ्यात केंद्रित होती. (पूर्वेकडे). द सर्व-सर्जनशील शक्ती च्या त्याचे होईल, लक्ष केंद्रित केलेले येथे ते स्पॉट, होते हरवले ते माणूस कधी तो सुरुवात केली ते "पर्यंत त्याच्या भौतिक
स्वभावाची जमीन".

प्रकरण: १७

सासी आणि द तीन नीलमणी

"कारण तू आणि माझे मुलगा विचार करा तर अत्यंत च्या स्वामी श्री युक्तेश्वर, मी इच्छा घेणे अ पहा येथे त्याला." द

डॉ. नारायण चंद्र रॉय यांनी वापरलेल्या आवाजाच्या लहरीवरून असे सूचित होते की ते अर्धबुद्धीच्या लहरींना विनोद करत होते. मी माझा राग धर्मांतर करणाऱ्याच्या सर्वोत्तम परंपरांमध्ये लपवला.

माझा साथीदार, एक पशुवैद्यकीय सर्जन, एक निश्चित अज्ञेयवादी होता. त्याचा तरुण मुलगा संतोषने मला त्याच्या वडिलांमध्ये रस घेण्याची विनंती केली होती. आतापर्यंत माझी अमूल्य मदत थोडीशी अदृश्य होती.

दुसऱ्या दिवशी डॉ. रॉय माझ्यासोबत सेरामपूर आश्रमात गेले. मास्टर्सनी त्यांची एक छोटीशी मुलाखत घेतली, ज्यामध्ये दोन्ही बाजूंनी शांतता होती, त्यानंतर तो पाहुणा कणखरपणे निघून गेला.

"एका मृत माणसाला आश्रमात का आणायचे?" कलकत्त्याच्या संशयी माणसासाठी दार बंद होताच श्री युक्तेश्वरांनी माझ्याकडे प्रश्नार्थक नजरेने पाहिले.

"साहेब! डॉक्टर खरोखरच जिवंत

आहेत!" "पण मध्ये अ लहान वेळ तो

इच्छा असणे मृत."

मला धक्काच बसला. "साहेब, हा त्यांच्या मुलासाठी एक भयानक धक्का असेल. संतोष अजूनही त्याच्या वडिलांचे भौतिकवादी विचार बदलण्यासाठी वेळेची आशा करतो. गुरुजी, मी तुम्हाला विनंती करतो की त्या माणसाला मदत करा."

"बरं, तुमच्यासाठी." माझ्या गुरूंचा चेहरा निरुत्साही होता. "गर्विष्ठ घोड्याचा डॉक्टर मधुमेहाने खूप दूर गेला आहे, जरी त्याला ते माहित नाही. पंधरा दिवसांत तो त्याच्या अंथरुणावर जाईल. डॉक्टर त्याला हरवले म्हणून सोडून देतील; आजपासून सहा आठवड्यांनंतर त्याची ही पृथ्वी सोडून जाण्याची नैसर्गिक वेळ आहे. तथापि, तुमच्या मध्यस्थीमुळे, त्या तारखेला तो बरा होईल. पण एक अट आहे. तुम्ही त्याला ज्योतिषीय बांगडी घालायला लावली पाहिजे; तो शस्त्रक्रियेपूर्वी त्याच्या घोड्यांइतकाच हिंसकपणे विरोध करेल यात शंका नाही!" गुरु हसले.

काही काळ शांत राहिल्यानंतर, ज्या दरम्यान मी आणि संतोष त्या हट्टी डॉक्टरवर उपहासाची कला कशी वापरू शकतो याबद्दल विचार करत होतो, त्यानंतर श्री युक्तेश्वर यांनी आणखी खुलासे केले.

"तो माणूस बरा होताच, त्याला मांस न खाण्याचा सल्ला द्या. तथापि, तो या सल्ल्याचे पालन करणार नाही, आणि सहा महिन्यांत, जसे त्याला चांगले वाटत असेल, तसाच तो मरून पडेल. तो सहा महिनेही तुमच्या विनंतीमुळेच त्यांना आयुष्याची मुदतवाढ देण्यात आली आहे."

दुसऱ्या दिवशी मी संतोषला ज्वेलर्सकडून एक बांगडी मागवण्याचा सल्ला दिला. तो एका आठवड्यात तयार झाला, पण डॉ. रॉय यांनी तो घालण्यास नकार दिला.

"माझी तब्येत पूर्णपणे ठीक आहे. या ज्योतिषीय अंधश्रद्धांनी तू मला कधीच प्रभावित करणार नाहीस." डॉक्टरांनी माझ्याकडे आक्रमकपणे पाहिले.

मला गंमतीने आठवले की मास्टरने त्या माणसाची तुलना योग्यच केली होती. आणखी सात दिवस गेले; अचानक आजारी पडलेल्या डॉक्टरने नम्रपणे बांगडी घालण्यास संमती दिली. दोन आठवड्यांनंतर उपस्थित असलेल्या डॉक्टरांनी मला सांगितले की त्यांच्या रुग्णाची स्थिती निराशाजनक आहे. त्यांनी मधुमेहामुळे होणाऱ्या नुकसानाची भयावह माहिती दिली.

मी हादरले माझे डोके. "माझे गुरु आहे म्हणाला ते, नंतर अ आजारपण टिकणारा एक महिना, डॉ. रॉय इच्छा असणे बरं."

डॉक्टरांनी माझ्याकडे अविश्वासाने पाहिले. पण पंधरा दिवसांनी तो मला
शोधून काढू लागला, माफीच्या स्वरात.

"डॉ. रॉय पूर्णपणे बरे झाले आहेत!" तो उद्गारला. "माझ्या अनुभवातील ही सर्वात आश्चर्यकारक घटना आहे. मी कधीही मरणाऱ्या माणसाला इतके अवर्णनीय पुनरागमन करताना पाहिले नव्हते. तुमचे गुरु खरोखरच एक उपचार करणारा संदेष्टा असले पाहिजेत!"

डॉ. रॉय यांच्याशी झालेल्या एका मुलाखतीनंतर, ज्यामध्ये मी मांसाहारी आहाराबद्दल श्री युक्तेश्वरांचा सल्ला पुन्हा सांगितला, त्यानंतर सहा महिने मी त्या माणसाला पुन्हा भेटलो नाही. एका संध्याकाळी मी गुरपार रोडवरील माझ्या कुटुंबाच्या घराच्या पियाझावर बसलो असताना तो गप्पा मारण्यासाठी थांबला.

"तुमच्या शिक्षकांना सांगा की वारंवार मांस खाल्ल्याने मला माझी शक्ती पूर्णपणे परत मिळाली आहे. आहाराबद्दलच्या त्यांच्या अवैज्ञानिक कल्पनांचा माझ्यावर प्रभाव पडला नाही." हे खरे होते की डॉ. रॉय आरोग्याचे चित्र पाहत होते.

पण दुसऱ्या दिवशी संतोष त्याच्या पुढच्या ब्लॉकवरील घरातून माझ्याकडे धावत आला. "आज सकाळी वडील मेले!"

हे प्रकरण गुरुजींसोबतच्या माझ्या सर्वात विचित्र अनुभवांपैकी एक होते. त्यांनी त्या बंडखोर पशुवैद्यकीय शल्यचिकित्सकाला त्याच्या अविश्वासाला न जुमानता बरे केले आणि माझ्या कळकळीच्या प्रार्थनेमुळेच त्या माणसाचा पृथ्वीवरील नैसर्गिक कालावधी सहा महिन्यांनी वाढवला. श्री युक्तेश्वर त्यांच्या दयाळूपणात अमर्याद होते जेव्हा एका भक्ताच्या तातडीच्या प्रार्थनेचा सामना करावा लागला.

माझ्या गुरूंना भेटण्यासाठी कॉलेजमधील मित्रांना आणणे हा माझा अभिमानाचा भाग होता. त्यापैकी बरेच जण बाजूला राहायचे - निदान आश्रमात तरी! - धार्मिक संशयवादाचा फॅशनेबल शैक्षणिक पोशाख.

माझ्या एका मैत्रिणीने, ससीने, सेरामपूरमध्ये अनेक आनंदी आठवडे घालवले. गुरुजींना त्या मुलावर खूप प्रेम होते आणि त्यांनी त्याचे खाजगी जीवन उच्छृंखल आणि उच्छृंखल असल्याचे सांगितले.

"शशी, जर तू सुधारणा केली नाहीस तर एक वर्ष तू धोकादायक आजारी पडशील." श्री युक्तेश्वरांनी माझ्या मित्राकडे प्रेमळ संतापाने पाहिले. "मुकुंद साक्षीदार आहे: नंतर असे म्हणू नकोस की मी तुला इशारा दिला नव्हता."

शशी हसली. "गुरुजी, माझ्या स्वतःच्या दुःखद प्रकरणात ब्रह्मांडाच्या गोड दानाचे हित कसे करावे हे मी तुमच्यावर सोपवतो! माझा आत्मा तयार आहे पण माझी इच्छाशक्ती कमकुवत आहे. तुम्हीच पृथ्वीवर माझे एकमेव तारणहार आहात; मी इतर कशावरही विश्वास ठेवत नाही."

"येथे कमीत कमी तू पाहिजे घालणे अ दोन कॅरेटचे निळा नीलमणी. ते इच्छा मदत तू."

"मी करू शकत नाही परवडणे एक. असो, प्रिय गुरुजी, जर त्रास येतो, मी पूर्णपणे विश्वास ठेवणे तू इच्छा संरक्षण करणे मी."

"एका वर्षात तू तीन नीलमणी आणशील," श्री युक्तेश्वरांनी गूढपणे उत्तर दिले. "मग त्यांचा काही उपयोग होणार नाही."

या संभाषणात नियमितपणे बदल होत असत. "मी सुधारणा करू शकत नाही!" शशी विनोदी निराशेने म्हणायची. "आणि तुमच्यावरील माझा विश्वास, गुरुजी, माझ्यासाठी कोणत्याही दगडापेक्षाही मौल्यवान आहे!"

एक वर्षानंतर मी माझ्या गुरूंना त्यांच्या शिष्य नरेन बाबू यांच्या कलकत्त्याच्या घरी भेटायला गेलो होतो. सकाळी दहा वाजता, मी आणि श्री युक्तेश्वर दुसऱ्या मजल्यावरील पार्लरमध्ये शांत बसलो होतो, तेव्हा मला समोरचा दरवाजा उघडल्याचा आवाज आला. गुरुजी कडकपणे सरळ झाले.

"तोच तो शशी आहे," त्याने गंभीरपणे म्हटले. "वर्ष आता संपले आहे; त्याचे दोन्ही फुफ्फुस निकामी झाले आहेत. त्याने माझ्या सल्ल्याकडे दुर्लक्ष केले आहे; त्याला सांगा की मला त्याला भेटायचे नाही."

श्रीयुक्तेश्वरांच्या कडकपणाने अर्धवट स्तब्ध होऊन मी जिना उतरलो. शशी चढत

होती. "अरे मुकुंद! मला आशा आहे की गुरु इथे असतील; मला अंदाज होता की ते

असतील."

"होय, पण तो नाही इच्छा ते असणे अस्वस्थ."

शशी रडत रडत माझ्याजवळून चालला. त्याने स्वतःला श्रीयुक्तेश्वरांच्या पायाजवळ झोकून दिले आणि तिथे तीन सुंदर नीलमणी ठेवल्या.

"सर्वज्ञ गुरुजी, डॉक्टर म्हणतात की मला क्षयरोग आहे! ते मला आणखी तीन महिन्यांपेक्षा जास्त वेळ देत नाहीत! मी नम्रपणे तुमच्या मदतीची याचना करतो; मला माहित आहे की तुम्ही मला बरे करू शकता!"

"आता तुमच्या आयुष्याची काळजी करायला थोडा उशीर झाला नाही का? तुमचे दागिने घेऊन निघून जा; त्यांच्या उपयुक्ततेचा काळ आता संपला आहे." मग गुरु एका अथक शांततेत स्फिंक्ससारखे बसले, मुलाच्या दयेसाठीच्या रडण्याने त्यांना विराम दिला.

मला एक अंतर्ज्ञानी खात्री पटली की श्री युक्तेश्वर केवळ दैवी उपचार शक्तीवरील शशीच्या श्रद्धेची खोली तपासत होते. एका तासानंतर जेव्हा गुरुजींनी माझ्या साष्टांग नमस्कार करणाऱ्या मित्राकडे सहानुभूतीपूर्ण नजर टाकली तेव्हा मला आश्चर्य वाटले नाही.

"उठ, ससी; दुसऱ्यांच्या घरात तू किती गोंधळ घालतोस! तुझे नीलमणी ज्वेलर्सना परत कर; ते आता अनावश्यक खर्च आहेत. पण एक ज्योतिषीय बांगडी घे आणि ती घाल. घाबरू नकोस; काही आठवड्यांत तू बरा होशील."

शशीच्या हास्याने त्याचा अश्रूंनी माखलेला चेहरा ओल्या भूप्रदेशावर अचानक सूर्यप्रकाशासारखा उजळून निघाला. "प्रिय गुरुजी, मी डॉक्टरांनी सांगितलेली औषधे घेऊ का?"

श्री युक्तेश्वरांची नजर लांबलचक होती. "तुम्हाला आवडेल तसे - ते प्या किंवा टाकून द्या; ते काही फरक पडत नाही. क्षयरोगाने मरण्यापेक्षा सूर्य आणि चंद्राने त्यांची स्थिती बदलणे अधिक शक्य आहे." तो अचानक म्हणाला, "मी माझा विचार बदलण्यापूर्वी आता जा!"

माझा मित्र चिडून घाईघाईने निघून गेला. पुढच्या काही आठवड्यात मी त्याला अनेक वेळा भेटायला गेलो आणि त्याची प्रकृती दिवसेंदिवस बिकट होत चालली हे पाहून मी अस्वस्थ झालो.

"ससी करू शकत नाही शेवटचा माध्यमातून द रात्री." हे शब्द पासून त्याचे वैद्य, आणि द देखावा च्या माझे

मित्रा, जो आता जवळजवळ सांगाडा झाला होता, त्याने मला घाईघाईने सेरामपूरला पाठवले. माझ्या गुरूंनी माझा अश्रू ढाळणारा अहवाल थंडपणे ऐकला.

"का करा तू ये येथे ते त्रास देणे मी? तू आहे आधीच ऐकले मी खात्री देणे सासी च्या त्याचे पुनर्प्राप्ती."

मी त्यांच्यापुढे मोठ्या विस्मयाने नतमस्तक झालो आणि दाराकडे मागे सरकलो. श्री युक्तेश्वरांनी निरोप देताना एकही शब्द बोलला नाही, पण शांततेत बुडाले, त्यांचे डोळे अर्धवट उघडे होते, त्यांची दृष्टी दुसऱ्याच जगात पळून गेली.

मी लगेच कलकत्त्याला शशीच्या घरी परतलो. आश्चर्यचकित होऊन मी माझा मित्र उठून दूध पीत बसलेला पाहिला.

"अरे मुकुंद! काय चमत्कार! चार तासांपूर्वी मला गुरुजींची खोलीत उपस्थिती जाणवली; माझे भयानक लक्षणे लगेच नाहीशी झाली. मला वाटते की त्यांच्या कृपेने मी पूर्णपणे बरा झालो आहे."

काही आठवड्यातच ससीची तब्येत पूर्वीपेक्षा चांगली झाली आणि तो आता चांगला झाला.

१७-१ पण त्याचे एकवचनी त्याच्या उपचारानंतरच्या प्रतिक्रियेत एक कृतघ्नता
होती: तो क्वचितच पुन्हा श्रीयुक्तेश्वरला भेट देत असे! माझ्या मित्राने एके
दिवशी मला सांगितले की त्याला त्याच्या पूर्वीच्या जीवनशैलीबद्दल इतका पश्चात्ताप झाला की त्याला गुरुजींना भेटायला लाज वाटली.

मी फक्त एवढाच निष्कर्ष काढू शकतो की शशीच्या आजारामुळे त्याची इच्छाशक्ती कडक झाली होती आणि त्याचे शिष्टाचार बिघडले होते.

स्कॉटिश चर्च कॉलेजमधील माझ्या अभ्यासक्रमाची पहिली दोन वर्षे संपत आली होती. माझी वर्गात उपस्थिती खूपच उदासीन होती; मी जे काही कमी अभ्यास केला ते फक्त
माझ्या कुटुंबाशी शांतता राखण्यासाठी होता. माझे दोन खाजगी शिक्षक नियमितपणे माझ्या घरी येत असत; मी नियमितपणे गैरहजर राहायचो: माझ्या शैक्षणिक कारकिर्दीतील किमान ही एक नियमितता मी ओळखू शकतो!

भारतात कॉलेजच्या दोन यशस्वी वर्षांमुळे इंटरमिजिएट आर्ट्स डिप्लोमा मिळतो; त्यानंतर विद्यार्थी आणखी दोन वर्षे आणि त्याच्या एबी पदवीची वाट पाहू शकतो.

इंटरमिजिएट आर्ट्सच्या अंतिम परीक्षांचे भविष्य अशुभ होते. मी पुरीला पळून गेलो, जिथे माझे गुरू काही आठवडे राहत होते. अस्पष्टपणे मला आशा होती की ते माझ्या अनुपस्थितीला मान्यता देतील. अंतिम फेरीत, मी माझी लाजिरवाणी अपुरी तयारी सांगितली.

पण गुरुजींनी हसून सांत्वन दिले. "तू मनापासून तुझी आध्यात्मिक कर्तव्ये पार पाडलीस आणि कॉलेजच्या कामाकडे दुर्लक्ष केल्याशिवाय राहू शकत नाहीस. पुढच्या आठवड्यासाठी तुझ्या पुस्तकांमध्ये स्वतःला झोकून दे: तू तुझ्या परीक्षेतून अपयशी न होता बाहेर पडशील."

कधीकधी अस्वस्थ करणाऱ्या उपहासामुळे निर्माण होणाऱ्या सर्व वाजवी शंकांना मी दृढपणे दाबून टाकत कलकत्त्याला परतलो. माझ्या टेबलावरच्या पुस्तकांच्या डोंगराचे निरीक्षण करताना, मला अरण्यात हरवलेल्या प्रवाशासारखे वाटले. ध्यानाच्या दीर्घ कालावधीने मला श्रम वाचवणारी प्रेरणा मिळाली. प्रत्येक शंका उघडत असताना यादृच्छिकपणे पुस्तक वाचले, मी फक्त तीच पाने अभ्यासली जी अशा प्रकारे उघड झाली. आठवडाभर दिवसाचे अठरा तास हा कोर्स करत असताना, मी स्वतःला पुढील सर्व पिढ्यांना क्रॅमिंगच्या कलेबद्दल सल्ला देण्याचा अधिकार मानला.

परीक्षा हॉलमधील पुढील दिवस माझ्या यादृच्छिक प्रक्रियेचे समर्थन करणारे होते. मी सर्व चाचण्या उत्तीर्ण झालो, जरी थोड्याशा फरकाने. माझ्या मित्रांचे आणि कुटुंबाचे अभिनंदन हास्यास्पदपणे आणि त्यांच्या आश्चर्याचा धक्का देणारे स्खलन होते.

पुरीहून परतल्यावर श्री युक्तेश्वरांनी मला एक सुखद आश्चर्य दिले. "तुमचा कलकत्त्याचा अभ्यास आता संपला आहे. मी तुम्हाला तुमच्या विद्यापीठातील
शेवटच्या दोन वर्षांचे काम सेरामपूरमध्येच पूर्ण करण्याचे पाहतो."

मी गोंधळलो होतो. "सर, या शहरात कला शाखेचा कोणताही अभ्यासक्रम नाही." उच्च शिक्षणाची एकमेव संस्था असलेल्या सेरामपूर कॉलेजमध्ये इंटरमिजिएट आर्ट्सचा फक्त दोन वर्षांचा अभ्यासक्रम होता.

मास्टर खोडकरपणे हसले. "तुमच्यासाठी एबी कॉलेज स्थापन करण्यासाठी देणग्या गोळा करण्यासाठी मी खूप म्हातारा झालो आहे. मला वाटतं मला दुसऱ्या कोणामार्फत हे प्रकरण सोडवावे लागेल."

दोन महिन्यांनंतर सेरामपूर कॉलेजचे अध्यक्ष प्रोफेसर हॉवेल्स यांनी जाहीरपणे जाहीर केले की त्यांना चार वर्षांचा अभ्यासक्रम देण्यासाठी पुरेसा निधी उभारण्यात यश आले आहे. सेरामपूर कॉलेज कलकत्ता विद्यापीठाची शाखा संलग्नता बनली. मी सेरामपूरमध्ये एबी उमेदवार म्हणून प्रवेश घेतलेल्या पहिल्या विद्यार्थ्यांपैकी एक होतो.

"गुरुजी, तुम्ही माझ्यावर किती दयाळू आहात! मला कलकत्ता सोडून सेरामपूरमध्ये दररोज तुमच्या जवळ राहण्याची खूप इच्छा आहे. तुमच्या मूक मदतीचे ते किती ऋणी
आहेत हे प्राध्यापक हॉवेल्स स्वप्नातही पाहत नाहीत!"

श्री युक्तेश्वर माझ्याकडे थट्टापूर्ण गंभीरतेने पाहत होते. "आता तुम्हाला इतके तास ट्रेनमध्ये घालवावे लागणार नाहीत; तुमच्या अभ्यासासाठी किती मोकळा वेळ आहे! कदाचित तुम्ही शेवटच्या क्षणी धावणारा कमी आणि विद्वान जास्त व्हाल." पण कसा तरी त्यांच्या स्वरात खात्रीचा अभाव होता.

17-1: मध्ये १९३६ मी ऐकले पासून अ मित्र ते सासी होते स्थिर मध्ये उत्कृष्ट आरोग्य.

प्रकरण: १८

अ मोहम्मद चमत्कार करणारा कामगार

"वर्षांपूर्वी, तुम्ही आता ज्या खोलीत राहता त्याच खोलीत, एका मुसलमान चमत्कारकर्त्याने माझ्यासमोर चार चमत्कार केले!"

श्री युक्तेश्वर बनवले हे आश्चर्यकारक विधान दरम्यान त्याचे पहिला भेट द्या ते माझे नवीन क्वार्टर.

सेरामपूर कॉलेजमध्ये प्रवेश घेतल्यानंतर लगेचच, मी जवळच असलेल्या पंथी नावाच्या बोर्डिंग हाऊसमध्ये एक खोली घेतली. ती गंगेच्या समोर एक जुन्या पद्धतीची विटांची हवेली होती.

"गुरुजी, काय योगायोग आहे! या नव्याने सजवलेल्या भिंती खरोखरच जुन्या आठवणींनी भरलेल्या आहेत का?" मी माझ्या फक्त सजवलेल्या खोलीभोवती उत्सुकतेने पाहिले.

फकीराचे नाव

१८-१ अफजल खान होता. त्याने एका हिंदू योगीशी झालेल्या अपघाती
भेटीतून त्याच्या असाधारण शक्ती प्राप्त केल्या होत्या.

पूर्व बंगालमधील एका लहान गावात त्याच्या बालपणात एके दिवशी धुळीने माखलेल्या एका संन्याशाने अफझलला ही विनंती केली.

"'गुरुजी, मी सकाळी अ मोहम्मद. कसे करू शकतो तू, अ हिंदू, स्वीकारा अ पेय पासून माझे हात?

"'बाळा, तुझी सत्यता मला आनंद देते. मी अधार्मिक पंथवादाचे बहिष्कृत नियम पाळत नाही. जा; मला लवकर पाणी आणून दे."

"अफझलचा आदरणीय आज्ञाधारकता होते पुरस्कृत द्वारे अ प्रेमळ एक नजर पासून द योगी.

"'तुमच्याकडे मागील जन्मापासून चांगले कर्म आहे,' त्याने गंभीरपणे म्हटले. 'मी तुम्हाला एक विशिष्ट योग पद्धत शिकवणार आहे जी तुम्हाला अदृश्य क्षेत्रांपैकी एकावर नियंत्रण मिळवून देईल. तुमच्याकडे असलेल्या महान शक्तींचा वापर योग्य हेतूंसाठी केला पाहिजे; त्यांचा कधीही स्वार्थीपणे वापर करू नका! मला समजते, अरेरे! तुम्ही भूतकाळातून विध्वंसक प्रवृत्तींचे काही बीज आणले आहेत. त्यांना नवीन वाईट कृतींनी पाणी घालून त्यांना अंकुरू देऊ नका. तुमच्यातील गुंतागुंतीची पूर्वीचे कर्म असे आहे की तुम्ही या जीवनाचा वापर तुमच्या योगिक सिद्धींना सर्वोच्च मानवतावादी ध्येयांशी जुळवून घेण्यासाठी केला पाहिजे.

"नंतर सूचना देणे द आश्चर्यचकित मुलगा मध्ये अ गुंतागुंतीचा तंत्र, द मास्टर गायब झाले.

"अफझलने वीस वर्षे त्याच्या योगाभ्यासाचे प्रामाणिकपणे पालन केले. त्याच्या चमत्कारिक पराक्रमांनी सर्वांचे लक्ष वेधून घेतले. असे दिसते की त्याच्यासोबत नेहमीच एक अव्यक्त आत्मा असायचा ज्याला तो 'हजरत' म्हणत असे. हा अदृश्य अस्तित्व फकीरची छोटीशी इच्छा पूर्ण करण्यास सक्षम होता.

"आपल्या मालकाच्या इशाऱ्याकडे दुर्लक्ष करून, अफझलने आपल्या अधिकारांचा
गैरवापर करण्यास सुरुवात केली. त्याने ज्या वस्तूला स्पर्श केला आणि नंतर ती
बदलली ती लवकरच कोणताही मागमूस न ठेवता गायब झाली. या अस्वस्थ करणाऱ्या घटनेमुळे मुसलमानांना सहसा आक्षेपार्ह पाहुणे बनवले जात असे!"

"तो वेळोवेळी कलकत्त्यातील मोठ्या दागिन्यांच्या दुकानांना भेट देत असे आणि स्वतःला एक संभाव्य खरेदीदार म्हणून सादर करत असे. त्याने हाताळलेला कोणताही दागिना दुकानातून बाहेर पडल्यानंतर लगेचच गायब होत असे.

"अफजल अनेकदा शेकडो विद्यार्थ्यांनी वेढलेला असायचा, कारण त्याला त्याची गुपिते

जाणून घेण्याची आशा होती. फकीर अधूनमधून त्यांना त्याच्यासोबत प्रवास करण्याचे आमंत्रण देत असे. रेल्वे स्टेशनवर तो तिकिटांच्या रोलला हात लावू शकत असे. तो लिपिकाकडे परत येत असे आणि म्हणत असे: 'मी माझा विचार बदलला आहे, आणि आता ती खरेदी करणार नाही.' पण जेव्हा तो त्याच्या सहकाऱ्यांसह ट्रेनमध्ये चढला तेव्हा

अफजलकडे आवश्यक तिकिटे असायची.

१८-२

"या कारनाम्यांमुळे संतापजनक गोंधळ निर्माण झाला; बंगाली ज्वेलर्स आणि तिकीट विक्रेते चिंताग्रस्त झाले होते! अफझलला अटक करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या पोलिसांना स्वतःला असहाय्य वाटले; फकीर फक्त 'हजरत, हे काढून टाका' असे म्हणत गुन्हेगारी पुरावे काढून टाकू शकत होता."

श्री युक्तेश्वर त्यांच्या जागेवरून उठले आणि गंगा नदीकडे पाहणाऱ्या माझ्या खोलीच्या बाल्कनीत गेले. मी त्यांच्या मागे गेलो, मोहम्मडन रॅफल्सबद्दल अधिक ऐकण्यासाठी उत्सुक होतो.

"हे पंथी घर पूर्वी माझ्या एका मित्राचे होते. तो अफजलशी ओळख करून घेऊन त्याला इथे येण्यास सांगू लागला. माझ्या मित्राने माझ्यासह सुमारे वीस शेजाऱ्यांनाही आमंत्रित केले होते. मी तेव्हा फक्त तरुण होतो आणि त्या कुप्रसिद्ध फकीराबद्दल मला उत्सुकता वाटत होती." गुरु हसले. "मी मौल्यवान काहीही न घालण्याची खबरदारी घेतली! अफजलने माझ्याकडे उत्सुकतेने पाहिले आणि नंतर म्हटले:

"'तुमचे हात खूप शक्तिशाली आहेत. खाली बागेत जा; एक गुळगुळीत दगड घ्या आणि त्यावर खडूने तुमचे नाव लिहा; नंतर तो दगड शक्य तितका गंगेत फेकून द्या."

"मी आज्ञा पाळली. दूरच्या लाटांमुळे दगड गायब होताच, मुसलमानाने मला पुन्हा संबोधित केले:

"'भरा अ भांडे सह गंगा पाणी जवळ द समोर च्या हे घर.

"नंतर मी होते परत केले सह अ जहाज च्या पाणी, द फकीर ओरडले, 'हजरत, ठेवणे द दगड मध्ये द भांडे!

"तो दगड लगेच दिसला. मी तो भांड्यातून बाहेर काढला आणि माझी सही तेव्हासारखीच सुवाच्य आढळली." मी ते लिहिले होते.

"बाबू,

१८-३ खोलीत असलेल्या माझ्या एका मित्राने एक जुने सोन्याचे घड्याळ आणि
साखळी घातली होती. फकीराने त्यांना अशुभ कौतुकाने पाहिले. लवकरच ते गायब झाले!

"'अफझल, कृपया परत येणे माझे मौल्यवान वारसा! बाबू होते जवळजवळ मध्ये अश्रू.

"तो मोहम्मद थोडा वेळ शांत राहिला, नंतर म्हणाला, 'तुमच्याकडे लोखंडी तिजोरीत पाचशे रुपये आहेत. ते माझ्याकडे आणा, मी तुम्हाला तुमचा घड्याळ कुठे शोधायचा ते सांगेन.'

"त्रस्त झालेला बाबू लगेच त्याच्या घरी निघून गेला. तो लवकरच परत आला आणि त्याने अफझलला आवश्यक असलेली रक्कम दिली."

"'तुमच्या घराजवळील लहान पुलावर जा,' फकीराने बाबूंना सूचना दिली. 'हजरतला घड्याळ आणि साखळी देण्यासाठी बोलवा.'

"बाबू घाईघाईने आलेले दूर. चालू त्याचे परत येणे, तो होते परिधान करणे अ स्मित च्या

आराम आणि नाही दागिने काहीही असो.

"'जेव्हा मी हजरतला सूचना दिल्याप्रमाणे आज्ञा केली,' त्याने घोषणा केली, 'माझे घड्याळ हवेतून माझ्या उजव्या हातात पडले! तुम्हाला खात्री असेल की मी येथे पुन्हा सामील होण्यापूर्वी माझ्या तिजोरीत वारसा बंद केला होता!'

"घड्याळाच्या खंडणीच्या विनोदी घटनेचे साक्षीदार असलेले बाबूचे मित्र अफझलकडे संतापाने पाहत होते. तो आता शांतपणे बोलला.

"'कृपया नाव कोणताही पेय तू हवे आहे; हजरत इच्छा उत्पादन करणे ते.

"काही जणांनी दूध मागितले, तर काहींनी फळांचे रस मागितले. अस्वस्थ बाबूने व्हिस्कीची मागणी केली तेव्हा मला फारसा धक्का बसला नाही! मुसलमानांनी ऑर्डर दिली; हजरतांनी हवेत आणि जोरजोरात जमिनीवर वाहणारे सीलबंद कंटेनर पाठवले. प्रत्येक माणसाला त्याचे आवडते पेय सापडले.

"दिवसाच्या चौथ्या नेत्रदीपक कामगिरीचे आश्वासन आमच्या यजमानांना निःसंशयपणे समाधानकारक होते: अफझलने तात्काळ जेवण देण्याची ऑफर दिली!

"'चला आपण सर्वात महागडे पदार्थ मागवूया,' बाबूने उदासपणे सुचवले. 'मला माझ्या पाचशे रुपयांत एक चविष्ट जेवण हवे आहे! सर्व काही सोन्याच्या ताटात वाढले पाहिजे!'

"प्रत्येक माणसाने आपल्या आवडी-निवडी सांगताच, फकीरने अथक हजरतला संबोधित केले. एक मोठा आवाज झाला; गुंतागुंतीच्या पद्धतीने तयार केलेल्या कढीपत्ता, गरम लुची आणि अनेक बिनहंगामी फळांनी भरलेल्या सोन्याच्या ताटल्या आमच्या पायाजवळ कोठूनही आल्या. सर्व जेवण चविष्ट होते. तासभर जेवण केल्यानंतर, आम्ही खोली सोडू लागलो. भांडी साचल्यासारखे एक प्रचंड आवाज आला, ज्यामुळे आम्ही मागे वळलो. पाहा! चमकणाऱ्या ताटांचा किंवा जेवणाचे अवशेषांचा कोणताही पत्ता नव्हता."

"गुरुजी," मी मध्येच थांबवले, "जर अफझल सोन्याच्या भांड्यांसारख्या गोष्टी सहजपणे मिळवू शकत होता, तर त्याने इतरांच्या मालमत्तेचा लोभ का केला?"

" फकीर आध्यात्मिकदृष्ट्या फारसा विकसित नव्हता," श्री युक्तेश्वर यांनी स्पष्ट केले. "एका विशिष्ट योग तंत्रावरील त्याच्या प्रभुत्वामुळे त्याला अशा सूक्ष्म पातळीवर प्रवेश मिळाला जिथे कोणतीही इच्छा त्वरित पूर्ण होते. एका सूक्ष्म अस्तित्वाच्या, हजरतच्या माध्यमाने, मुसलमान कोणत्याही वस्तूचे अणू शक्तिशाली इच्छाशक्तीच्या कृतीने ईथरिक उर्जेपासून वेगळे केले जातात. परंतु अशा तारकाद्वारे उत्पादित वस्तू रचनात्मकदृष्ट्या अस्थिर असतात; त्या जास्त काळ टिकवून ठेवता येत नाहीत. अफझल अजूनही सांसारिक संपत्तीची आस धरत होता, जी जरी कष्टाने मिळवली असली तरी अधिक विश्वासार्ह टिकाऊ आहे."

मी हसले. "ते खूप कधीकधी नाहीसे होते सर्वाधिक बेहिशेबी!"

"अफझल हा ईश्वर-साक्षात्काराचा माणूस नव्हता," मास्टर पुढे म्हणाले. "खऱ्या संतांनी कायमस्वरूपी आणि फायदेशीर स्वरूपाचे चमत्कार केले आहेत कारण त्यांनी स्वतःला सर्वशक्तिमान निर्मात्याशी एकरूप केले आहे. अफझल हा फक्त एक सामान्य माणूस होता ज्यामध्ये मरणापर्यंत नश्वर लोक सामान्यतः प्रवेश करत नाहीत अशा सूक्ष्म क्षेत्रात प्रवेश करण्याची असाधारण शक्ती होती."

"मी समजून घेणे आता, गुरुजी. द परलोक दिसते ते आहे काही आकर्षक वैशिष्ट्ये."

मास्टर सहमत झाले. "त्या दिवसानंतर मी अफझलला कधीच पाहिले नाही, पण काही वर्षांनी बाबू माझ्या घरी आला आणि मला मुसलमानांच्या सार्वजनिक कबुलीजबाबाचे वृत्तपत्रातील वृत्तान्त दाखवला. त्यातून मला एका हिंदू गुरूकडून अफझलच्या सुरुवातीच्या दीक्षाबद्दल मी तुम्हाला सांगितलेली तथ्ये कळली."

श्री युक्तेश्वर यांनी आठवल्याप्रमाणे प्रकाशित दस्तऐवजाच्या उत्तरार्धाचा सारांश असा होता: "मी, अफझल खान, हे शब्द प्रायश्चित्त म्हणून आणि जे शोधत आहेत त्यांना इशारा म्हणून लिहित आहे चमत्कारिक शक्तींचा ताबा. देवाच्या आणि माझ्या स्वामीच्या कृपेने मला मिळालेल्या अद्भुत क्षमतांचा मी वर्षानुवर्षे गैरवापर करत आहे. मी अहंकाराने नशेत झालो होतो, मला असे वाटले की मी नैतिकतेच्या सामान्य नियमांच्या पलीकडे आहे. अखेर माझा हिशेब देण्याचा दिवस आला.

"अलीकडेच मला कलकत्त्याच्या बाहेर रस्त्यावर एक म्हातारा माणूस भेटला. तो सोन्यासारखा दिसणारा एक चमकदार पदार्थ घेऊन वेदनेने लंगडा चालत होता. मी मनातल्या मनात लोभाने त्याला संबोधित केले.

"'मी सकाळी अफझल खान, द उत्तम फकीर. काय आहे तू तिथे?

"'हा सोन्याचा गोळा माझी एकमेव भौतिक संपत्ती आहे; तो फकीराला काही हिताचा असू शकत नाही. महाराज, मी तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही माझा लंगडापणा बरा करा.'"

"मी चेंडूला स्पर्श केला आणि उत्तर न देता निघून गेलो. तो म्हातारा माझ्या मागे धावत आला. त्याने लवकरच ओरडून म्हटले: 'माझे सोने गेले!'

शरीरातून विचित्रपणे बाहेर पडणाऱ्या स्टेन्टोरियन आवाजात बोलला:"

"'करू तू नाही ओळखणे मी?

"हा प्रभावहीन म्हातारा अपंग दुसरा तिसरा कोणी नसून तो महान संत आहे ज्यांनी मला खूप पूर्वी योगाची दीक्षा दिली होती हे उशिरा कळताच मी अवाक होऊन उभा राहिलो. त्याने स्वतःला सरळ केले; त्याचे शरीर लगेचच बलवान आणि तरुण झाले.

"'तर!' माझ्या गुरूंची नजर ज्वलंत होती. 'मी माझ्या स्वतःच्या डोळ्यांनी पाहतो की तुम्ही तुमच्या शक्तींचा वापर पीडित मानवतेला मदत करण्यासाठी नाही तर एका सामान्य चोराप्रमाणे शिकार करण्यासाठी करता! मी तुमच्या गुप्त भेटवस्तू मागे घेतो; हजरत आता तुमच्यापासून मुक्त झाले आहेत. आता तुम्ही बंगालमध्ये दहशतवादी राहणार नाही!'

"मी हजरतला त्रासलेल्या स्वरात हाक मारली; पहिल्यांदाच, ते माझ्या आतून दिसले नाहीत. पण अचानक माझ्या आतला काही काळोखा पडदा उठला; मला माझ्या जीवनातील निंदा स्पष्टपणे दिसली.

"'माझ्या गुरुजी, माझा जुना भ्रम दूर करण्यासाठी आल्याबद्दल मी तुमचे आभार मानतो.' मी त्यांच्या चरणी रडत होतो. 'मी माझ्या सांसारिक महत्त्वाकांक्षा सोडून देण्याचे वचन देतो. माझ्या वाईट भूतकाळाचे प्रायश्चित्त करण्याच्या आशेने मी देवाचे एकांत ध्यान करण्यासाठी पर्वतांवर निवृत्त होईन.'

"माझ्या स्वामींनी माझ्याकडे मूक करुणेने पाहिले. 'मला तुमची प्रामाणिकता जाणवते,' तो शेवटी म्हणाला. 'तुमच्या सुरुवातीच्या काळातील कठोर आज्ञाधारकतेमुळे आणि सध्याच्या पश्चात्तापामुळे, मी तुम्हाला एक वरदान देईन. तुमच्या इतर शक्ती

आता गेल्या आहेत, परंतु जेव्हा जेव्हा अन्न आणि वस्त्रांची आवश्यकता असेल तेव्हा तुम्ही हजरतला ते पुरवण्यासाठी यशस्वीरित्या बोलावू शकता. स्वतःला मनापासून दैवी सेवेत समर्पित करा. डोंगराळ एकांतात समजूतदारपणा.

"माझे गुरु मग अदृश्य झाले; मी फक्त अश्रू आणि चिंतनांवरच थांबलो. निरोप, जगा! मी वैश्विक प्रियकराची क्षमा मागण्यासाठी जात आहे."

18-1: अ मुस्लिम योगी; पासून द अरबी फकीर, गरीब; मूळतः लागू केले ते दर्वेश अंतर्गत अ शपथ घेणे च्या गरिबी.

18-2: माझे वडील नंतर सांगितले मी ते त्याचे कंपनी, द बंगाल-नागपूर रेल्वे,
होते झाले एक च्या द कंपन्या बळी पडलेला अफजल खान यांनी.

18-3: मी करा नाही आठवणे द नाव च्या श्री युक्तेश्वरांचे मित्रा, आणि आवश्यक आहे संदर्भ देणे ते त्याला फक्त म्हणून "बाबू" (महाशय).

प्रकरण: १९

माझे गुरुजी, मध्ये कलकत्ता, दिसते मध्ये सेरामपूर

"मला बऱ्याचदा नास्तिक शंकांनी घेरले जाते. तरीही कधीकधी एक त्रासदायक गृहीतक मला सतावते: कदाचित आत्म्याच्या अप्रयुक्त शक्यता अस्तित्वात नसतील? जर माणूस त्यांचा शोध घेण्यात अयशस्वी झाला तर तो त्याचे खरे नशीब गमावत नाही का?"

पंथी बोर्डिंगहाऊसमधील माझा रूममेट, डिजेन बाबू यांचे हे वक्तव्य, माझ्या गुरूंना भेटण्याचे निमंत्रण मिळाल्याने आले होते.

क्रियायोगात दीक्षा देतील," मी उत्तर दिले. "ते एका दिव्य आंतरिक निश्चिततेने द्वैतवादी अशांतता शांत करते."

त्या संध्याकाळी डिजेन माझ्यासोबत आश्रमात गेला. गुरुंच्या उपस्थितीत माझ्या मित्राला इतकी आध्यात्मिक शांती मिळाली की तो लवकरच सतत भेट देणारा बनला. दैनंदिन जीवनातील क्षुल्लक गोष्टी माणसासाठी पुरेशा नाहीत; ज्ञान देखील एक मूळ भूक आहे. श्री युक्तेश्वरांच्या शब्दांत, डिजेनला त्या प्रयत्नांना प्रोत्साहन मिळाले - प्रथम वेदनादायक, नंतर सहजतेने मुक्त करणे - आत एक वास्तविक स्वतः शोधण्यासाठी. त्याच्या छातीत तात्पुरत्या जन्माच्या अपमानास्पद अहंकारापेक्षा जास्त, आत्म्यासाठी क्वचितच पुरेसे.

मी आणि डिजेन दोघेही सेरामपूर कॉलेजमध्ये एबी कोर्स करत होतो, त्यामुळे वर्ग संपताच आम्हाला आश्रमात एकत्र जाण्याची सवय लागली. आम्हाला अनेकदा श्री युक्तेश्वर त्यांच्या दुसऱ्या मजल्यावरील बाल्कनीत उभे राहून हसतमुखाने आमचे स्वागत करताना दिसायचे.

एका दुपारी, एका तरुण आश्रमात राहणारी कनाई, डिजेन आणि मला दाराशी

निराशाजनक बातमी घेऊन भेटली.

"गुरुजी आहे नाही येथे; तो होते बोलावले ते कलकत्ता द्वारे एक तातडीचा नोंद."

दुसऱ्या दिवशी मला माझ्या गुरूंकडून एक पोस्टकार्ड मिळाले. "मी बुधवारी सकाळी कलकत्ता सोडेन," त्याने लिहिले होते. "तुम्ही आणि डिजेन सकाळी नऊ वाजताच्या ट्रेनला सेरामपूर स्टेशनवर भेटता."

बुधवारी सकाळी साडेआठच्या सुमारास, श्री युक्तेश्वरांचा एक टेलिपॅथीक संदेश माझ्या मनात जोरजोरात घुमला: "मला उशीर होत आहे; नऊ वाजताची ट्रेन भेटू नको."

मी पोहोचवले द नवीनतम सूचना ते डिजेन, WHO होते आधीच कपडे घातलेले साठी प्रस्थान.

"तू आणि तुझी अंतर्ज्ञान!" माझ्या मित्राचा आवाज तिरस्काराने भरलेला होता. "मला गुरुजींच्या लिखित शब्दावर विश्वास ठेवायला आवडतो."

मी खांदे उडवले आणि शांतपणे स्वतःला बसवले. रागाने बडबडत, डिजेन दाराकडे गेला आणि त्याच्या मागे मोठ्या आवाजात दार बंद केले.

खोलीत थोडासा अंधार असल्याने मी रस्त्याकडे दिसणाऱ्या खिडकीजवळ गेलो. सूर्यप्रकाशाचा तुटपुंजा प्रकाश अचानक तीव्र झाला आणि लोखंडी खिडकी पूर्णपणे नाहीशी झाली. या चमकदार पार्श्वभूमीवर श्री युक्तेश्वराची स्पष्टपणे भौतिक रूपातील आकृती दिसली!

आश्चर्याच्या बिंदूपर्यंत गोंधळून मी माझ्या खुर्चीवरून उठलो आणि त्यांच्यासमोर गुडघे टेकले. माझ्या गुरूंच्या पायाशी आदरपूर्वक अभिवादन करण्याच्या माझ्या नेहमीच्या हावभावाने, मी त्यांच्या बुटांना स्पर्श केला. हे मला परिचित असलेले नारिंगी रंगाचे कॅनव्हासचे जोडे होते, दोरीने गुंडाळलेले. त्यांचे गेरूचे स्वामी कापड माझ्यावर ओढले; मला त्यांच्या झग्याचा पोतच नाही तर बुटांचा रेतीदार पृष्ठभाग आणि त्यांच्या आत त्यांच्या पायाच्या बोटांचा दाब देखील स्पष्टपणे जाणवला. एक शब्दही उच्चारता आला नाही इतका आश्चर्यचकित होऊन मी उभा राहिलो आणि प्रश्नार्थक नजरेने त्याच्याकडे पाहिले.

"तुम्हाला माझा टेलिपॅथीक संदेश मिळाला याचा मला आनंद झाला." गुरुजींचा आवाज शांत होता, पूर्णपणे सामान्य. "मी आता कलकत्त्यातील माझे काम पूर्ण केले आहे आणि दहा वाजताच्या ट्रेनने सेरामपूरला पोहोचेन."

मी अजूनही शांतपणे पाहत असताना, श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले, "हे दर्शन नाही, तर माझे रक्त आणि मांसाचे रूप आहे. मला तुम्हाला हा अनुभव देण्याची दैवी आज्ञा मिळाली आहे, जो पृथ्वीवर दुर्मिळ आहे. स्टेशनवर मला भेटा; तुम्ही आणि डिजेन मला तुमच्याकडे येताना पहाल, मी आता जसे कपडे घातले आहे तसे कपडे घालून. माझ्या आधी एक सहप्रवासी असेल - एक लहान मुलगा जो चांदीचा भांडा घेऊन जाईल."

तबा असी," या शब्दांनी समारोप केला,

१९-१ मला एक विचित्र गडगडाट ऐकू आला.

१९-२ त्या
विदारक प्रकाशात त्याचे शरीर हळूहळू वितळू लागले. प्रथम त्याचे पाय आणि पाय अदृश्य झाले, नंतर त्याचे धड आणि डोके, गुंडाळी गुंडाळल्यासारखे. शेवटपर्यंत, मला त्याची बोटे माझ्या केसांवर हलकेच विसावलेली जाणवली. तेज कमी झाले; माझ्यासमोर बंद खिडकी आणि सूर्यप्रकाशाच्या फिकट प्रवाहाशिवाय काहीही राहिले नाही.

मी गोंधळलेल्या अवस्थेतच राहिलो, मला प्रश्न पडला की मी भ्रमाचा बळी तर नाही ना? लवकरच एक निराश डिजेन खोलीत शिरला.

"मास्टर रात्री नऊ वाजताच्या ट्रेनमध्ये नव्हते, आणि साडेनऊ वाजताही नव्हते." माझ्या मित्राने थोड्याशा दिलगिरीच्या स्वरात घोषणा केली.

"मग ये; मला माहित आहे तो रात्री दहा वाजता येईल." मी डिजेनचा हात धरला आणि त्याच्या निषेधाकडे दुर्लक्ष करून त्याला जबरदस्तीने माझ्यासोबत घेऊन गेलो. सुमारे दहा मिनिटांत आम्ही स्टेशनवर प्रवेश केला, जिथे ट्रेन आधीच थांबली होती.

"संपूर्ण ट्रेन मास्टरच्या तेजोमंडलाच्या प्रकाशाने भरलेली आहे! तो तिथे

आहे!" मी आनंदाने उद्गारलो. "तू असं स्वप्न पाहतोस?" डिजेन थट्टा करत हसला.

"चला आपण इथेच थांबूया." मी माझ्या मित्राला आमचे गुरु आमच्याकडे कसे येतील याची सविस्तर माहिती दिली. मी माझे वर्णन पूर्ण करताच, श्री युक्तेश्वर माझ्या नजरेत आले, त्यांनी थोड्या वेळापूर्वी पाहिलेलेच कपडे घातले होते. चांदीचा भांडा घेऊन चालणाऱ्या एका लहान मुलाच्या मागे ते हळू हळू चालत गेले.

माझ्या अनुभवाच्या अभूतपूर्व विचित्रतेमुळे क्षणभर माझ्या मनात थंड भीतीची लाट उसळली. मला असे वाटले की भौतिकवादी, विसाव्या शतकातील जग माझ्यापासून निसटत आहे; जेव्हा येशू समुद्रावर पेत्रासमोर प्रकट झाला तेव्हा मी प्राचीन काळात परतलो होतो का?

आधुनिक योगी-ख्रिस्त श्री युक्तेश्वर, मी आणि दिजेन ज्या ठिकाणी अवाक झालो होतो तिथे पोहोचताच, गुरुजी माझ्या मित्राकडे हसले आणि म्हणाले:

"मी पाठवले तू अ संदेश तसेच, पण तू होते असमर्थ ते पकडणे ते."

डिजेन गप्प होता, पण त्याने माझ्याकडे संशयाने पाहिले. आमच्या गुरूंना त्यांच्या आश्रमात घेऊन गेल्यानंतर, मी आणि माझा मित्र सेरामपूर कॉलेजकडे निघालो. डिजेन रस्त्यावर थांबला, त्याच्या प्रत्येक रिंगातून राग ओघळत होता.

"तर! मास्टर पाठवले मी अ संदेश! तरीही तू लपवलेले ते! मी मागणी एक स्पष्टीकरण!"

"जर तुमचा मानसिक आरसा इतका अस्वस्थ झाला की तुम्हाला आमच्या गुरूंच्या सूचना लक्षात येत नसतील तर मी काही मदत करू शकतो का?" मी उत्तर दिले.

डिजेनच्या चेहऱ्यावरून राग नाहीसा झाला. "तुम्हाला काय म्हणायचे आहे ते मला समजले," तो दुःखाने म्हणाला. "पण कृपया सांगा की तुम्हाला त्या मुलाबद्दल कसे कळले ज्याच्याकडे भांडे आहे."

त्या सकाळी बोर्डिंगहाऊसमध्ये मास्टरच्या अभूतपूर्व उपस्थितीची कहाणी मी पूर्ण केली तोपर्यंत मी आणि माझा मित्र सेरामपूर कॉलेजमध्ये पोहोचलो होतो.

"आमच्या गुरूंच्या शक्तींबद्दल मी नुकतीच ऐकलेली कहाणी," डिजेन म्हणाले,
"मला असे वाटते की जगातील कोणतेही विद्यापीठ हे फक्त एक बालवाडी आहे."

प्रकरण १९ तळटीपा

19-1: द बंगाली "निरोप"; शब्दशः, ते आहे अ आशावादी

विरोधाभास: "मग मी "ये." १९-२: शारीरिक अणूंच्या

अभौतिकीकरणाचा वैशिष्ट्यपूर्ण आवाज.

प्रकरण: २०

आम्ही करा नाही भेट द्या काश्मीर

"बाबा, मला माझ्या उन्हाळ्याच्या सुट्टीत गुरुजी आणि चार मित्रांना हिमालयाच्या पायथ्याशी माझ्यासोबत येण्यासाठी आमंत्रित करायचे आहे. मला काश्मीरला जाण्यासाठी सहा ट्रेन पास आणि आमच्या प्रवास खर्चासाठी पुरेसे पैसे मिळू शकतील का?"

माझ्या अपेक्षेप्रमाणे, वडील मनापासून हसले. "तुम्ही मला तिसरी वेळ अशीच कोंबडा- बैलांची गोष्ट सांगितली आहे. गेल्या उन्हाळ्यात आणि त्याआधीच्या वर्षीही तुम्ही अशीच विनंती केली नव्हती का? शेवटच्या क्षणी, श्री युक्तेश्वरजी जाण्यास नकार देतात."

"हे खरे आहे बाबा; माझे गुरु मला काश्मीरबद्दल त्यांचे निश्चित शब्द का देत नाहीत

हे मला माहित नाही.

२०-" १ पण जर मी त्याला सांगितले की मी तुमच्याकडून पास आधीच
मिळवले आहेत, तर मला असे वाटते की यावेळी तो प्रवास करण्यास संमती देईल.

त्या क्षणी वडिलांना खात्री पटली नाही, पण दुसऱ्या दिवशी, काही विनोदी विनोदांनंतर, त्यांनी मला सहा पास आणि दहा रुपयांच्या नोटांचा एक रोल दिला.

"मी क्वचितच विचार करा तुमचे सैद्धांतिक प्रवास गरजा असे व्यावहारिक प्रॉप्स," तो टिप्पणी केली, "पण येथे ते आहेत."

त्या दुपारी मी श्री युक्तेश्वराला माझा लूट दाखवला. माझ्या उत्साहावर तो हसला तरी त्याचे शब्द निर्विवाद होते: "मला जायला आवडेल; आपण पाहू." मी त्याच्या लहान आश्रमातील शिष्या कनईला आमच्यासोबत येण्यास सांगितले तेव्हा त्याने कोणतीही प्रतिक्रिया दिली नाही. मी आणखी तीन मित्रांनाही आमंत्रित केले - राजेंद्रनाथ मित्र, जोतीन ऑडी आणि आणखी एक मुलगा. आमची प्रस्थान तारीख पुढील सोमवारी निश्चित झाली.

शनिवार आणि रविवारी मी कलकत्त्यात राहिलो, जिथे माझ्या कुटुंबाच्या घरी एका चुलत भावाच्या लग्नाचे विधी साजरे होत होते. सोमवारी सकाळी मी माझे सामान घेऊन सेरामपूरला पोहोचलो. राजेंद्र मला आश्रमाच्या दाराशी भेटला.

"गुरुजी आहे बाहेर, चालणे. तो आहे नकार दिला ते जा."

मीही तितकाच दु:खी आणि हट्टी होतो. "काश्मीरबद्दलच्या माझ्या काल्पनिक

योजनांची थट्टा करण्याची मी बाबांना तिसरी संधी देणार नाही. चला; आपण
बाकीचे कसेही जाऊ."

राजेंद्र सहमत; मी डावीकडे द आश्रम ते शोधा अ नोकर. कनाई, मी माहित होते, होईल नाही घेणे द प्रवास

गुरुशिवाय, आणि सामानाची काळजी घेण्यासाठी कोणीतरी आवश्यक होते. मी स्वतःला बिहारीसारखे समजत होतो, जो पूर्वी माझ्या कुटुंबाच्या घरात नोकर होता, जो आता सेरामपूरच्या एका शाळेतील शिक्षकाकडे कामाला होता. मी वेगाने चालत असताना, सेरामपूर कोर्टहाऊसजवळील ख्रिश्चन चर्चसमोर मला माझे गुरू भेटले.

"कुठे आहेत तू जात आहे?" श्री युक्तेश्वरांचे चेहरा होते न हसणारा.

"सर, मी ऐकले आहे की तुम्ही आणि कनई आम्ही नियोजित केलेल्या सहलीला जाणार नाही. मी बिहारीला शोधत आहे. तुम्हाला आठवत असेल की गेल्या वर्षी तो काश्मीर पाहण्यासाठी इतका उत्सुक होता की त्याने पगाराशिवाय सेवा करण्याची तयारीही दाखवली."

"मला आठवतंय. तरीसुद्धा, मला वाटत नाही की बिहारी जायला

तयार असेल." मी वैतागलो. "तो फक्त या संधीची आतुरतेने वाट

पाहत आहे!"

माझ्या गुरूंनी शांतपणे त्यांचे चालणे सुरू केले; मी लवकरच शाळेच्या शिक्षकांच्या घरी पोहोचलो. अंगणात असलेल्या बिहारीने माझे मैत्रीपूर्ण स्वागत केले, जे मी काश्मीरचा उल्लेख करताच अचानक गायब झाले. माफीच्या कुरकुराने तो नोकर मला सोडून त्याच्या मालकाच्या घरी गेला. मी अर्धा तास वाट पाहिली, घाबरून स्वतःला खात्री दिली की बिहारीला होणारा उशीर त्याच्या प्रवासाच्या तयारीमुळे होत आहे. शेवटी मी मुख्य दरवाजा ठोठावला.

"बिहारी मागच्या पायऱ्यांवरून सुमारे तीस मिनिटांपूर्वी निघून गेला होता," एका माणसाने मला सांगितले. त्याच्या ओठांवर हलकेसे हास्य पसरले.

मी दुःखाने निघून गेलो, मला आश्चर्य वाटले की माझे आमंत्रण खूप जबरदस्तीने आले आहे की गुरुंचा अदृश्य प्रभाव काम करत आहे. ख्रिश्चन चर्चमधून जाताना, पुन्हा मला माझे गुरु माझ्याकडे हळू हळू चालत येताना दिसले. माझा अहवाल ऐकण्याची वाट न पाहता, तो उद्गारला:

"तर बिहारी होईल नाही जा! आता, काय आहेत तुमचे योजना?"

मला एका हट्टी मुलासारखे वाटले जो त्याच्या स्वामी वडिलांना आव्हान देण्याचा दृढनिश्चय करतो. "साहेब, मी माझ्या काकांना त्यांचा नोकर, लाल धारी, मला उधार देण्यास सांगणार आहे."

"जर तुम्हाला तुमच्या काकांना भेटायचे असेल तर भेटा," श्री युक्तेश्वर हसत म्हणाले. "पण मला वाटत नाही की तुम्हाला ही भेट आवडेल."

घाबरलेल्या पण बंडखोर भावनेने मी माझ्या गुरूंना सोडून सेरामपूर कोर्टहाऊसमध्ये प्रवेश केला. माझे काका, सरकारी वकील शारदा घोष यांनी माझे प्रेमाने स्वागत केले.

"मी आज काही मित्रांसह काश्मीरला जात आहे," मी त्याला सांगितले. "मी वर्षानुवर्षे या हिमालयीन सहलीची वाट पाहत होतो."

"मुकुंदा, मी तुझ्यासाठी आनंदी आहे. तुझा प्रवास अधिक आरामदायी करण्यासाठी
मी काही करू शकतो का?"

हे दयाळू शब्द दिले मी अ लिफ्ट च्या प्रोत्साहन. "प्रिय काका," मी म्हणाले, "शक्य तू कदाचित अतिरिक्त

मी तुमचे नोकर, लाल धारी?"

माझ्या साध्या विनंतीचा भूकंपाच्या धक्क्यासारखा परिणाम झाला. काकांनी इतक्या जोरात उडी मारली की त्यांची खुर्ची उलटली, डेस्कवरील कागदपत्रे सर्व दिशेने उडून गेली आणि त्यांचा पाईप, एक लांब, नारळाच्या देठाचा बबल-बबल, मोठ्या आवाजात जमिनीवर पडला.

"स्वार्थी तरुणा," तो रागाने थरथर कापत ओरडला, "किती हास्यास्पद कल्पना आहे! जर तू माझ्या नोकराला तुझ्या आनंदाच्या प्रवासाला घेऊन गेलास तर माझी काळजी कोण घेईल?"

मी माझे आश्चर्य लपवून ठेवले, कारण माझ्या प्रेमळ काकांनी अचानकपणे केलेला बदल हा एका अनाकलनीय दिवसातला आणखी एक गूढ होता. कोर्टहाऊस ऑफिसमधून माझी माघार सन्माननीयतेपेक्षा जास्त उतावीळ होती.

मी आश्रमात परतलो, जिथे माझे मित्र अपेक्षेने जमले होते. गुरुजींच्या या वृत्तीमागे काही तरी पुरेसा, जरी तो अत्यंत गुप्त हेतू होता, अशी माझी खात्री वाढत होती. मी माझ्या गुरुजींच्या इच्छेला अडथळा आणण्याचा प्रयत्न करत होतो याबद्दल मला पश्चात्ताप झाला.

"मुकुंदा, तुला माझ्यासोबत आणखी काही काळ राहायला आवडेल का?" श्री युक्तेश्वरांनी विचारले. "राजेंद्र आणि इतर लोक आता पुढे जाऊ शकतात आणि कलकत्त्याला तुमची वाट पाहू शकतात. कलकत्त्याहून काश्मीरला जाणारी शेवटची संध्याकाळची ट्रेन पकडण्यासाठी भरपूर वेळ असेल."

"सर, मी नको काळजी ते जा शिवाय तू," मी म्हणाला शोकाने.

माझ्या मित्रांनी माझ्या बोलण्याकडे जराही लक्ष दिले नाही. त्यांनी एक हॅकनी कॅरेज बोलावली आणि सर्व सामान घेऊन निघून गेले. कनई आणि मी आमच्या गुरूंच्या पायाशी शांतपणे बसलो. अर्धा तास पूर्ण शांततेनंतर, गुरुजी उठले आणि दुसऱ्या मजल्यावरील जेवणाच्या अंगणात गेले.

"कनाई, कृपया सेवा करणे मुकुंदाचे अन्न. त्याचे ट्रेन पाने लवकरच."

माझ्या ब्लँकेट सीटवरून उठताना, मला अचानक मळमळ आणि पोटात एक भयानक गोंधळ जाणवला. वार करण्याचे वेदना इतके तीव्र होते की मला अचानक एखाद्या भयंकर नरकात फेकले गेले आहे असे वाटले. माझ्या गुरूकडे डोळेझाक करत, मी त्यांच्यासमोर कोसळलो, मला एशियाटिक कॉलराच्या भयानक लक्षणांनी ग्रासले. श्री युक्तेश्वर आणि कनई मला बैठकीच्या खोलीत घेऊन गेले.

वेदनेने ग्रासलेल्या मी ओरडलो, "स्वामी, मी माझे जीवन तुम्हाला समर्पित करतो;" कारण मला वाटत होते की ते खरोखरच माझ्या शरीराच्या किनाऱ्यावरून वेगाने ओसरत आहे.

श्री युक्तेश्वर ठेवणे माझे डोके चालू त्याचे मांडी, हाताने मारणे माझे कपाळ सह देवदूतीय कोमलता.

"तुम्ही आता समजता, जर तुम्ही तुमच्या मित्रांसोबत स्टेशनवर असता तर काय झाले असते," तो म्हणाला. "मला या विचित्र पद्धतीने तुमची काळजी घ्यावी लागली, कारण तुम्ही या विशिष्ट वेळी प्रवास करण्याबद्दल माझ्या निर्णयावर शंका घेतली."

शेवटी मला समजले. महान गुरुंना त्यांच्या शक्ती उघडपणे प्रदर्शित करणे क्वचितच योग्य वाटत असल्याने, एक सामान्य निरीक्षक च्या द दिवसाचा कार्यक्रम होईल आहे कल्पना केलेले ते त्यांचे क्रम होते अगदी नैसर्गिक.

माझ्या गुरूंचा हस्तक्षेप इतका सूक्ष्म होता की त्यावर संशय घेणे अशक्य होते. त्यांनी बिहारी, माझे काका शारदा, राजेंद्र आणि इतरांकडून इतक्या अस्पष्ट पद्धतीने त्यांची इच्छा पूर्ण केली होती की कदाचित माझ्याशिवाय सर्वांनाच परिस्थिती तार्किकदृष्ट्या सामान्य वाटली असेल.

श्री युक्तेश्वर कधीही त्यांच्या सामाजिक जबाबदाऱ्या पाळण्यात चुकले नाहीत म्हणून त्यांनी कनईला तज्ञांकडे जाण्याची आणि माझ्या काकांना कळवण्याची सूचना केली.

"गुरुजी," मी निषेध केला, "फक्त तू करू शकतो बरे करणे मी. मी सकाळी खूप दूर गेले साठी कोणताही डॉक्टर."

"बाळा, तू दैवी दयेने संरक्षित आहेस. डॉक्टरांची काळजी करू नकोस; तो तुला या अवस्थेत सापडणार नाही. तू आधीच बरा झाला आहेस."

माझ्या गुरूंच्या बोलण्याने, त्या असह्य वेदना माझ्यापासून दूर गेल्या. मी अशक्तपणे उठून बसलो. लवकरच एक डॉक्टर आले आणि त्यांनी माझी काळजीपूर्वक तपासणी केली.

"तुम्ही सर्वात वाईट परिस्थितीतून गेला आहात असे दिसते," तो म्हणाला. "मी प्रयोगशाळेच्या चाचण्यांसाठी काही नमुने माझ्यासोबत घेऊन जाईन."

द खालील सकाळ द वैद्य पोहोचले घाईघाईने. मी होते बसलेला वर, मध्ये चांगले आत्मे.

"बरं, बरं, तू इथे आहेस, हसत आहेस आणि गप्पा मारत आहेस जणू काही तुला मृत्यूचा जवळचा पत्ताच नव्हता." त्याने माझ्या हातावर हळूवारपणे थाप दिली. "नमुन्यांवरून तुला आशियाई कॉलरा आहे हे कळल्यानंतर, मला तुला जिवंत सापडण्याची अपेक्षा नव्हती. तरुणा, तू भाग्यवान आहेस की दैवी उपचार शक्ती असलेले गुरु आहेत! मला याची खात्री आहे!"

मी मनापासून होकार दिला. डॉक्टर निघण्याच्या तयारीत असतानाच राजेंद्र आणि ऑडी दारात दिसले. डॉक्टरकडे आणि नंतर माझ्या काहीशा मंद चेहऱ्याकडे पाहताच त्यांच्या चेहऱ्यावरील राग सहानुभूतीत बदलला.

"आम्ही होते रागावलेला कधी तू केले नाही वळण वर म्हणून सहमत येथे द कलकत्ता ट्रेन. तू आहे झाले आजारी?"

"हो." माझ्या मित्रांनी काल ज्या कोपऱ्यात सामान ठेवले होते त्याच कोपऱ्यात सामान ठेवल्याने मला हसू आवरले नाही. मी उद्धृत केले: "एक जहाज स्पेनला गेले होते;
जेव्हा ते आले तेव्हा ते पुन्हा परत आले!"

गुरुजी खोलीत आले. मी स्वतःला बरे झालेल्या व्यक्तीची मोकळीक दिली आणि प्रेमाने त्याचा हात धरला.

"गुरुजी," मी म्हणालो, "बाराव्या वर्षापासून मी हिमालयात पोहोचण्याचे अनेक अयशस्वी प्रयत्न केले आहेत. मला शेवटी खात्री पटली आहे की तुमच्या आशीर्वादाशिवाय देवी

पार्वती

२०-२ मला स्वीकारणार नाही!"

20-1: जरी मास्टर अयशस्वी ते बनवणे कोणताही स्पष्टीकरण, त्याचे अनिच्छा ते भेट द्या काश्मीर दरम्यान त्या दोन उन्हाळा कदाचित त्याच्या आजारपणाची वेळ अजून योग्य नव्हती याची पूर्वकल्पना असावी (प्रकरण २२ पहा).

20-2: शब्दशः, "चा द पर्वत." पार्वती, पौराणिकदृष्ट्या प्रतिनिधित्व केले म्हणून अ मुलगी च्या हिमावत किंवा द पवित्र

.पर्वत, आहे अ नाव दिलेले ते द शक्ती किंवा "सहकारी" च्या शिव

प्रकरण: २१

आम्ही भेट द्या काश्मीर

"तुम्ही आता प्रवास करण्यासाठी पुरेसे बलवान आहात. मी तुमच्यासोबत काश्मीरला जाईन," एशियाटिक कॉलरापासून मी चमत्कारिकरित्या बरे झाल्यानंतर दोन दिवसांनी श्री युक्तेश्वरांनी मला सांगितले.

त्या संध्याकाळी आमचा सहा जणांचा गट उत्तरेकडे रवाना झाला. आमचा पहिला आरामदायी मुक्काम सिमला येथे होता, जो हिमालयीन टेकड्यांच्या सिंहासनावर विसावलेले राणीसारखे शहर आहे. आम्ही उंच रस्त्यांवरून चालत गेलो, भव्य दृश्यांचे कौतुक करत होतो.

"विक्रीसाठी इंग्रजी स्ट्रॉबेरी," एका सुंदर खुल्या बाजारात बसलेली एक वृद्ध महिला ओरडली.

गुरुजींना त्या विचित्र छोट्या लाल फळांबद्दल उत्सुकता होती. त्यांनी एक टोपली भरून घेतली आणि ती जवळच असलेल्या कनई आणि मला दिली. मी एक बेरी चाखली पण घाईघाईने ती जमिनीवर थुंकली.

"सर, काय अ आंबट फळ! मी करू शकतो कधीही नाही जसे स्ट्रॉबेरी!"

माझे गुरु हसले. "अरे, तुम्हाला ते आवडतील - अमेरिकेत. तिथे जेवणाच्या वेळी, तुमची होस्टेस त्यांना साखर आणि क्रीमने वाढेल. तिने काट्याने बेरीज मॅश केल्यानंतर, तुम्ही त्यांची चव घ्याल आणि म्हणाल: 'किती स्वादिष्ट स्ट्रॉबेरी!' मग तुम्हाला सिमल्यातील हा दिवस आठवेल."

श्री युक्तेश्वराचा अंदाज माझ्या मनातून निघून गेला, पण अमेरिकेत आल्यानंतर लगेचच, बऱ्याच वर्षांनी पुन्हा तिथे आला. मी वेस्ट सोमरविले, मॅसॅच्युसेट्स येथील श्रीमती अॅलिस टी. हॅसी (सिस्टर योगमाता) यांच्या घरी जेवणाची पाहुणी होते. जेव्हा टेबलावर स्ट्रॉबेरीची मिष्टान्न ठेवली गेली, तेव्हा माझ्या होस्टेसने तिचा काटा उचलला आणि माझ्या बेरीज मॅश केल्या, त्यात क्रीम आणि साखर घातली. "फळ खूपच आंबट आहे; मला वाटते की तुम्हाला ते अशा प्रकारे निश्चित केले तर आवडेल," तिने टिप्पणी केली.

मी एक घोट घेतला. "काय स्वादिष्ट स्ट्रॉबेरी!" मी उद्गारलो. सिमल्यातील माझ्या गुरूंची भाकिते लगेचच स्मृतीच्या अथांग गुहेतून बाहेर पडली. खूप पूर्वी श्री युक्तेश्वराच्या ईश्वर-सुसंस्कृत मनाने भविष्याच्या आकाशात भटकणाऱ्या कर्माच्या घटनांचा कार्यक्रम संवेदनशीलपणे शोधून काढला होता हे लक्षात येणे आश्चर्यकारक होते.

आमचा गट लवकरच सिमलाहून निघाला आणि रावळपिंडीला रवाना झाला. तिथे आम्ही दोन घोड्यांनी ओढलेला एक मोठा लँडो भाड्याने घेतला, ज्यातून आम्ही काश्मीरची राजधानी असलेल्या श्रीनगरला सात दिवसांचा प्रवास सुरू केला. आमच्या उत्तरेकडील प्रवासाच्या दुसऱ्या दिवशी खऱ्या हिमालयीन विशालतेचे दर्शन घडले. आमच्या गाडीची लोखंडी चाके उष्ण, खडकाळ रस्त्यांवरून क्रॅक होत असताना, पर्वतीय भव्यतेच्या बदलत्या दृश्यांनी आम्ही मोहित झालो.

"सर," ऑडी म्हणाला ते गुरुजी, "मी सकाळी खूप आनंद घेत आहे हे गौरवशाली दृश्ये मध्ये तुमचे पवित्र कंपनी."

ऑडीने केलेल्या कौतुकाने मला एक आनंदाची लाट आली, कारण मी या ट्रिपमध्ये
यजमान म्हणून काम करत होतो. श्री युक्तेश्वर यांनी माझे विचार लक्षात
घेतले; ते माझ्याकडे वळले आणि कुजबुजले:

"स्वतःची खुशामत करू नकोस; ऑडीला इथल्या दृश्यांबद्दल तितका रस नाही जितका
तो आपल्याला सोडून सिगारेट पिण्याइतपत वेळ घालवण्याच्या शक्यतेने आहे."

मला धक्काच बसला. "सर," मी हळू आवाजात म्हणालो, "कृपया या अप्रिय शब्दांनी आमचा

सलोखा तोडू नका. ऑडी धुराची आस धरत आहे यावर माझा विश्वासच बसत नाही." २१-१ मी
माझ्या नेहमीच अदम्य असलेल्या गुरूकडे भीतीने पाहिले.

"बरं, मी ऑडीला काहीही बोलणार नाही." मास्टर हसले. "पण जेव्हा लँडो थांबेल तेव्हा तुम्हाला लवकरच दिसेल की ऑडी त्याची संधी पटकन साधतो."

गाडी एका छोट्या कारवांसेराईवर आली. आमच्या घोड्यांना पाणी पाजण्यासाठी नेले
जात असताना, ऑडीने विचारले, "साहेब, मी ड्रायव्हरसोबत थोडा वेळ गाडी चालवली तर तुम्हाला काही हरकत आहे का? मला थोडी बाहेरची हवा घ्यायची आहे."

श्री युक्तेश्वर दिले परवानगी, पण टिप्पणी केली ते मी, "तो हवे आहे ताजे धूर आणि नाही ताजे हवा."

धुळीने माखलेल्या रस्त्यांवरून लँडोने पुन्हा एकदा आपला गोंधळ उडवला. मास्टरचे डोळे चमकत होते; त्यांनी मला सूचना दिली, "गाडीच्या दारातून मान वर करून पाहा आणि ऑडी हवेत काय करत आहे ते पहा."

मी आज्ञा पाळली आणि ऑडीला सिगारेटच्या धुराचे कण सोडताना पाहून मी थक्क झालो. श्रीयुक्तेश्वरकडे माझी नजर खेदजनक होती.

"तुम्ही बरोबर आहात, नेहमीप्रमाणे, साहेब. ऑडी पॅनोरामासह पफचा आनंद घेत आहे." मी असा अंदाज लावला की माझ्या मित्राला कॅब ड्रायव्हरकडून भेटवस्तू मिळाली होती; मला माहित होते की ऑडीने कलकत्त्याहून सिगारेट आणली नव्हती.

आम्ही नद्या, दऱ्या, खडकाळ खडक आणि असंख्य पर्वतशिखरांच्या दृश्यांनी सजवलेल्या चक्रव्यूहाच्या मार्गावर पुढे चालत राहिलो. दररोज रात्री आम्ही ग्रामीण धर्मशाळांमध्ये थांबायचो आणि स्वतःचे जेवण बनवायचो. श्री युक्तेश्वर माझ्या

आहाराची विशेष काळजी घेत असत, सर्व जेवणात लिंबाचा रस घेण्याचा आग्रह धरत असत. मी अजूनही अशक्त होतो, परंतु दररोज सुधारणा करत होतो, जरी खडखडाट करणारी गाडी अस्वस्थतेसाठी काटेकोरपणे डिझाइन केलेली होती.

मध्य काश्मीर जवळ येताच आमची अंतःकरणे आनंदाने भरून गेली, कमळाच्या सरोवरांनी भरलेली स्वर्गभूमी, तरंगत्या बागा, आनंदी छतांनी सजवलेल्या हाऊसबोट्स, अनेक पूल असलेली झेलम नदी आणि फुलांनी भरलेली कुरणे, हिमालयीन वैभवाने वेढलेली. श्रीनगरकडे जाण्याचा आमचा मार्ग एका मोठ्या मार्गाने होता.

उंच, स्वागतार्ह झाडांचा रस्ता. आम्ही एका दुमजली सरायमध्ये खोल्या घेतल्या ज्यातून भव्य टेकड्यांकडे पाहिले जात होते. वाहत्या पाण्याची सोय नव्हती; आम्ही जवळच्या विहिरीतून पाणी आणत होतो. उन्हाळ्याचे हवामान आदर्श होते, दिवस उबदार आणि रात्री थोड्या थंड होत्या.

आम्ही स्वामी शंकराच्या प्राचीन श्रीनगर मंदिराची तीर्थयात्रा केली. आकाशासमोर उभे असलेल्या पर्वतशिखराच्या आश्रमाकडे पाहत असताना, मी एका आनंदी समाधीत पडलो. दूरच्या देशात एका डोंगरमाथ्यावर असलेल्या हवेलीचे दर्शन घडले. माझ्यासमोरील उंच शंकराचा आश्रम त्या रचनेत रूपांतरित झाला जिथे, वर्षांनंतर, मी अमेरिकेत आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप मुख्यालय स्थापन केले. जेव्हा मी पहिल्यांदा लॉस एंजेलिसला भेट दिली आणि माउंट वॉशिंग्टनच्या शिखरावर असलेली मोठी इमारत पाहिली, तेव्हा मी काश्मीरमधील माझ्या भूतकाळातील दृश्यांमधून ते लगेच ओळखले आणि इतरत्र.

काही दिवस श्रीनगरमध्ये; नंतर गुलमर्ग ("फुलांचे पर्वतीय मार्ग") येथे, सहा हजार फूट उंचीवर. तिथे मला एका मोठ्या घोड्यावर पहिली स्वारी मिळाली. राजेंद्रने एका लहान घोड्यावर स्वार झाला, ज्याच्या मनात वेगाची महत्त्वाकांक्षा होती. आम्ही अतिशय उंच खिलनमार्गावर चढलो; हा मार्ग घनदाट जंगलातून जात होता, झाडांनी भरलेला, बुरशींनी भरलेला, जिथे धुक्याने झाकलेले रस्ते अनेकदा धोकादायक असायचे. पण राजेंद्रच्या छोट्या प्राण्याने माझ्या मोठ्या घोड्याला क्षणभरही विश्रांती घेऊ दिली नाही, अगदी धोकादायक वळणांवरही. पुढे, पुढे, राजेंद्रचा घोडा अथकपणे येत होता, स्पर्धेच्या आनंदाशिवाय इतर सर्व गोष्टींकडे दुर्लक्ष करत होता.

आमच्या कष्टाळू शर्यतीला एक चित्तथरारक दृश्य लाभले. आयुष्यात पहिल्यांदाच, मी सर्व दिशांना उदात्त बर्फाच्छादित हिमालयाकडे पाहिले, जे विशाल पर्वतांच्या छायचित्रांसारखे थरांवर थर पडलेले होते. ध्रुवीय अस्वल. निळ्या आकाशासमोरील बर्फाळ पर्वतांच्या अनंत शिखरांवर माझे डोळे आनंदाने भिजले.

मी माझ्या तरुण सोबत्यांसोबत, सर्वांनी ओव्हरकोट घातलेले, चमकदार पांढऱ्या उतारावर आनंदाने लोळत होतो. आमच्या खाली जाताना आम्हाला दूरवर पिवळ्या फुलांचा एक विस्तीर्ण गालिचा दिसला, जो उजाड टेकड्यांचे पूर्णपणे रूप बदलत होता.

आमचा पुढचा प्रवास सम्राट जहांगीरच्या प्रसिद्ध शाही "आनंदाच्या बागा", शालीमार आणि निशात बागेला होता. निशात बागेतील प्राचीन राजवाडा एका नैसर्गिक धबधब्यावर बांधलेला आहे. डोंगरावरून खाली येणारा प्रवाह, रंगीबेरंगी टेरेसवरून वाहण्यासाठी आणि चमकदार फुलांच्या बेड्यांमधून कारंज्यांमध्ये वाहण्यासाठी कल्पक युक्त्यांद्वारे नियंत्रित केला गेला आहे. हा प्रवाह राजवाड्याच्या अनेक खोल्यांमध्ये देखील प्रवेश करतो, शेवटी परीला खाली असलेल्या तलावात सोडतो. विशाल बागा रंगांनी भरलेल्या आहेत - डझनभर रंगांचे गुलाब, स्नॅपड्रॅगन, लैव्हेंडर, पॅन्सी, खसखस. एक पाचू बंदिस्त बाह्यरेखा आहे दिलेले द्वारे सममितीय पंक्ती

चिनार्स ,

२१-२ डेरेदार झाडे, चेरीची झाडे; त्यांच्या पलीकडे हिमालयाच्या
पांढऱ्या तपस्येचा बुरुज आहे.

कलकत्त्यात काश्मीरी द्राक्षे ही एक दुर्मिळ चवदार पदार्थ मानली जातात. काश्मीरमध्ये पोहोचल्यावर स्वतःला एक खरी मेजवानी देण्याचे आश्वासन देणारा

राजेंद्र तिथे मोठे द्राक्षमळे न मिळाल्याने निराश झाला. त्याच्या निराधार अपेक्षेबद्दल मी अधूनमधून त्याला थट्टा करत असे.

"अरे, मी द्राक्षांनी इतका गढून गेलो आहे की मला चालूही शकत नाही!" मी म्हणेन. "माझ्या आत अदृश्य द्राक्षे तयार होत आहेत!" नंतर मी ऐकले की काश्मीरच्या पश्चिमेला असलेल्या काबूलमध्ये गोड द्राक्षे मुबलक प्रमाणात पिकतात. आम्ही रबरीपासून बनवलेल्या आईस्क्रीमने, जास्त प्रमाणात कंडेन्स्ड मिल्कने स्वतःला सांत्वन दिले आणि

चवदार सह संपूर्ण पिस्ता काजू.

शिकारा किंवा हाऊसबोट्समधून अनेक फेऱ्या मारल्या, ज्या दाल सरोवराच्या गुंतागुंतीच्या कालव्यांवरून जात होत्या, कालव्यांचे जाळे पाण्यासारखे कोळ्याच्या जाळ्यासारखे होते. येथे लाकूड आणि मातीने कच्चेपणे बनवलेले असंख्य तरंगणारे बागा आश्चर्यचकित करतात, विस्तीर्ण पाण्यात वाढणाऱ्या भाज्या आणि खरबूजांचे पहिले दर्शन इतके विसंगत आहे की ते विस्तीर्ण आहेत. कधीकधी एखादा शेतकरी "मातीत रुजलेले" असल्याचा तिरस्कार करत, अनेक बोटांच्या तलावात त्याच्या चौकोनी "जमिनीचा" प्लॉट नवीन ठिकाणी ओढत असल्याचे पाहतो.

या मजली दरीत पृथ्वीच्या सर्व सौंदर्यांचे एक उदाहरण आढळते. काश्मीरची लेडी पर्वतांनी सजवलेली, तलावांनी सजवलेली आणि फुलांनी सजवलेली आहे. नंतरच्या काळात, मी अनेक दूरच्या देशांना भेट दिल्यानंतर, मला समजले की काश्मीरला बहुतेकदा जगातील सर्वात निसर्गरम्य ठिकाण का म्हटले जाते. येथे स्विस आल्प्स, स्कॉटलंडमधील लोच लोमोंड आणि उत्कृष्ट इंग्रजी तलावांचे काही आकर्षण आहे. काश्मीरमध्ये एका अमेरिकन प्रवाशाला अलास्काच्या खडतर भव्यतेची आणि डेन्व्हरजवळील पाईक्स पीकची आठवण करून देणारे बरेच काही आढळते.

एका निसर्गरम्य सौंदर्य स्पर्धेत प्रवेशिका म्हणून, मी प्रथम पुरस्कारासाठी मेक्सिकोमधील झोचिमिल्कोचे भव्य दृश्य देऊ करतो, जिथे पर्वत, आकाश आणि चिनार हे खेळकर माशांच्या मध्ये पाण्याच्या असंख्य गल्लींमध्ये स्वतःचे प्रतिबिंब पाडतात, किंवा हिमालयाच्या कडक देखरेखीने सुंदर कुमारींप्रमाणे संरक्षित काश्मीरचे रत्नासारखे तलाव. ही दोन ठिकाणे माझ्या आठवणीत पृथ्वीवरील सर्वात सुंदर ठिकाणे म्हणून उभी आहेत.

तरीही जेव्हा मी पहिल्यांदा यलोस्टोन नॅशनल पार्क, कोलोरॅडोच्या ग्रँड कॅन्यन आणि अलास्काचे चमत्कार पाहिले तेव्हा मी थक्क झालो. यलोस्टोन पार्क हा कदाचित एकमेव प्रदेश आहे जिथे असंख्य गीझर हवेत उंच उडताना दिसतात, जे वर्षानुवर्षे घड्याळाच्या काट्याने नियमित कामगिरी करत असतात. त्याचे ओपल आणि नीलमणी तलाव आणि गरम गंधकयुक्त झरे, त्याचे अस्वल आणि वन्य प्राणी, आपल्याला आठवण करून देतात की येथे निसर्गाने तिच्या सर्वात जुन्या निर्मितीचा एक नमुना सोडला आहे. मोटार चालवत आहे. वायोमिंगचे रस्ते ते "डेव्हिल्स पेंट पॉट" ते गरम बुडबुड्या चिखलाचे, गुरगुरणारे झरे, बाष्पयुक्त कारंजे आणि सर्व दिशांना वाहणारे गिझर असलेले, मी असे म्हणण्यास तयार होतो की यलोस्टोनला त्याच्या विशिष्टतेसाठी विशेष पुरस्कार मिळण्यास पात्र आहे.

योसेमाइटचे प्राचीन भव्य रेडवुड, त्यांचे विशाल स्तंभ अथांग आकाशात पसरलेले, हे हिरवेगार नैसर्गिक कॅथेड्रल आहेत जे कौशल्याने दैवी पद्धतीने डिझाइन केलेले आहेत. जरी ओरिएंटमध्ये अद्भुत धबधबे असले तरी, कॅनडाच्या सीमेजवळील नायगाराच्या मुसळधार सौंदर्याशी जुळणारे कोणतेही धबधबे नाहीत. केंटकीच्या मॅमथ गुहा आणि न्यू मेक्सिकोमधील कार्ल्सबॅड गुहा, रंगीबेरंगी बर्फासारख्या रचनांसह, आश्चर्यकारक परीकथा आहेत. गुहेतून लटकणाऱ्या त्यांच्या लांब स्टॅलेक्टाइट शिखरांच्या सुया छत आणि आरशात दाखवलेले मध्ये भूमिगत पाणी, उपस्थित अ झलक च्या इतर जग म्हणून माणसाने कल्पित केलेले.

सौंदर्यासाठी जगप्रसिद्ध असलेले काश्मीरमधील बहुतेक हिंदू युरोपियन लोकांसारखेच गोरे आहेत आणि त्यांचे वैशिष्ट्य आणि हाडांची रचना सारखीच आहे; अनेकांचे डोळे निळे आणि केस सोनेरी आहेत. पाश्चात्य कपडे घातलेले ते अमेरिकन लोकांसारखे दिसतात. थंड हिमालय काश्मिरींना उष्ण उन्हापासून वाचवतो आणि जतन करणे त्यांचे प्रकाश रंग. म्हणून एक प्रवास ते द दक्षिणेकडील आणि उष्णकटिबंधीय अक्षांश भारताबद्दल बोलताना, त्याला असे आढळून येते की लोक हळूहळू गडद होत चालले आहेत.

काश्मीरमध्ये आनंदी आठवडे घालवल्यानंतर, मला सेरामपूर कॉलेजच्या शरद ऋतूतील सत्रासाठी बंगालला परतावे लागले. श्री युक्तेश्वर कनई आणि ऑडीसह श्रीनगरमध्येच राहिले. मी जाण्यापूर्वी, गुरुजींनी संकेत दिला की त्यांचे शरीर काश्मीरमध्ये यातना भोगण्याच्या अधीन असेल.

"साहेब, तुम्ही आरोग्याचे चित्र पाहताय," मी

निषेध केला. "अशी शक्यता आहे की मी ही

पृथ्वी सोडूनही जाऊ शकतो."

"गुरुजी!" मी त्यांच्या पाया पडून विनवणी केली. "कृपया वचन द्या की तुम्ही आता तुमचे शरीर सोडणार नाही. तुमच्याशिवाय जगण्यास मी पूर्णपणे तयार नाही."

श्री युक्तेश्वर शांत होते, पण त्यांनी माझ्याकडे इतक्या करुणेने हसले की मला धीर मिळाला. अनिच्छेने मी त्यांच्याकडे निघून गेलो.

"महाराज, धोकादायक आजारी." मी सेरामपूरला परतल्यानंतर लगेचच ऑडीचा हा तार मला पोहोचला.

"महाराज," मी माझ्या गुरूंना वेड्यासारखे फोनवर सांगितले, "मी तुमचे वचन मागितले होते की तुम्ही मला सोडून जाऊ नका. कृपया तुमचे शरीर ठेवा; नाहीतर मीही मरेन."

"असणे ते म्हणून तू इच्छा." हे होते श्री युक्तेश्वरांचे उत्तर द्या पासून काश्मीर.

काही दिवसांनी ऑडीकडून एक पत्र आले, ज्यामध्ये मला कळवले होते की गुरुजी बरे झाले आहेत. पुढच्या पंधरवड्यात ते सेरामपूरला परतल्यावर, माझ्या गुरुजींचे शरीर नेहमीच्या वजनापेक्षा निम्मे कमी झालेले पाहून मला खूप वाईट वाटले.

सुदैवाने साठी त्याचे शिष्य, श्री युक्तेश्वर जळालेले अनेक च्या त्यांचे पापे मध्ये द आग च्या त्याचे काश्मीरमध्ये तीव्र ताप. रोगाच्या शारीरिक हस्तांतरणाची आध्यात्मिक पद्धत अत्यंत प्रगत योगींना ज्ञात आहे. एक बलवान माणूस दुर्बल व्यक्तीला त्याचे जड भार वाहून नेण्यास मदत करून मदत करू शकतो; आध्यात्मिक महापुरुष आपल्या शिष्यांच्या भूतकाळातील कर्मांचे कर्म वाटून त्यांचे शारीरिक किंवा मानसिक ओझे कमी करण्यास सक्षम आहे. ज्याप्रमाणे एक श्रीमंत माणूस आपल्या उधळ्या मुलाचे मोठे कर्ज फेडताना काही पैसे गमावतो, जो अशा प्रकारे त्याच्या स्वतःच्या मूर्खपणाच्या गंभीर परिणामांपासून वाचतो, त्याचप्रमाणे एक गुरु शिष्यांचे दुःख हलके करण्यासाठी स्वेच्छेने त्याच्या शारीरिक संपत्तीचा काही

भाग त्याग करतो.

२१-३

एका गुप्त पद्धतीने, योगी आपले मन आणि सूक्ष्म वाहन पीडित व्यक्तीच्या शरीराशी जोडतो; रोग पूर्णपणे किंवा अंशतः संताच्या शरीरात पोहोचतो. भौतिक क्षेत्रात देवाची कापणी केल्यानंतर, गुरुला त्या भौतिक स्वरूपाचे काय होते याची पर्वा नसते. इतरांना आराम देण्यासाठी तो एखाद्या विशिष्ट रोगाची नोंदणी करू देत असला तरी, त्याचे मन कधीही प्रभावित होत नाही; अशी मदत करण्यास सक्षम असल्याने तो

स्वतःला भाग्यवान मानतो.

ज्या भक्ताला परमेश्वरामध्ये अंतिम मोक्ष मिळाला आहे त्याला असे आढळते की त्याचे शरीर त्याचे उद्देश पूर्णपणे पूर्ण केले आहे; त्यानंतर तो त्याला योग्य वाटेल त्या मार्गाने त्याचा वापर करू शकतो. जगात त्याचे कार्य मानवजातीचे दुःख कमी करणे आहे, मग ते आध्यात्मिक मार्गांनी असो किंवा बौद्धिक सल्लामसलत करून असो किंवा इच्छाशक्तीने असो किंवा रोगाच्या शारीरिक हस्तांतरणाने असो. जेव्हा त्याला हवे तेव्हा परमचेतनाकडे पळून जाताना, एक गुरु शारीरिक दुःखापासून अनभिज्ञ राहू शकतो; कधीकधी तो

शिष्यांसाठी एक उदाहरण म्हणून, तो शारीरिक वेदना सहन करण्यास धीराने निवडतो. इतरांच्या आजारांवर उपचार करून, योगी त्यांच्यासाठी कारण आणि परिणामाच्या कर्माच्या नियमाचे समाधान करू शकतो. हा नियम यांत्रिक किंवा गणितीयदृष्ट्या कार्यरत आहे; त्याचे कार्य दैवी पुरुषांद्वारे वैज्ञानिकदृष्ट्या हाताळले जाऊ शकते. शहाणपण.

आध्यात्मिक नियमानुसार, एखाद्या गुरुने दुसऱ्या व्यक्तीला बरे केले की त्याला आजारी पडावे लागत नाही. सामान्यतः संताला तात्काळ बरे होण्याच्या विविध पद्धतींचे ज्ञान असल्यानेच बरे होतात. मध्ये कोणते नाही दुखापत ते द आध्यात्मिक रोग बरा करणारा आहे सहभागी. चालू दुर्मिळ प्रसंग, तथापि, अ ज्या गुरुला आपल्या शिष्यांच्या उत्क्रांतीला खूप गती द्यायची आहे ते त्यांच्या अवांछित कर्माचा मोठा भाग स्वेच्छेने स्वतःच्या शरीरावर काढू शकतात.

येशूने स्वतःला अनेकांच्या पापांसाठी खंडणी म्हणून सूचित केले. त्याच्या दैवी

शक्तींनी,

२१-४ जर त्याने कारण आणि परिणामाच्या सूक्ष्म वैश्विक नियमाला
स्वेच्छेने सहकार्य केले नसते तर त्याचे शरीर कधीही क्रूसावर चढवून मृत्युदंड देऊ शकले नसते. अशा प्रकारे त्याने इतरांच्या कर्माचे, विशेषतः त्याच्या शिष्यांच्या कर्माचे परिणाम स्वतःवर घेतले. अशा प्रकारे ते अत्यंत शुद्ध झाले आणि नंतर त्यांच्यावर अवतरित झालेल्या सर्वव्यापी चेतनेला प्राप्त करण्यास पात्र झाले.

केवळ एक आत्मसाक्षात्कारी स्वामीच आपली जीवनशक्ती हस्तांतरित करू शकतो किंवा इतरांचे आजार स्वतःच्या शरीरात पोहोचवू शकतो. सामान्य माणूस या योगिक उपचार पद्धतीचा वापर करू शकत नाही आणि त्याने तसे करणे देखील इष्ट नाही; कारण एक अशक्त शारीरिक साधन ईश्वर ध्यानात अडथळा आणते. हिंदू धर्मग्रंथ शिकवतात की माणसाचे पहिले कर्तव्य म्हणजे त्याचे शरीर चांगल्या स्थितीत ठेवणे; अन्यथा त्याचे मन भक्ती एकाग्रतेत स्थिर राहू शकत नाही.

तथापि, एक अतिशय मजबूत मन सर्व शारीरिक अडचणी पार करू शकते आणि ईश्वर-साक्षात्कारापर्यंत पोहोचू शकते. अनेक संतांनी आजाराकडे दुर्लक्ष केले आहे आणि त्यांच्या दैवी शोधात यशस्वी झाले आहेत. असिसीचे संत फ्रान्सिस, आजारांनी गंभीरपणे ग्रस्त, इतरांना बरे केले आणि मृतांनाही उठवले.

मी एका भारतीय संताला ओळखत होतो, ज्यांचे अर्धे शरीर एकेकाळी फोडांनी भरलेले होते. त्यांची मधुमेहाची स्थिती इतकी तीव्र होती की सामान्य परिस्थितीत ते एकाच वेळी पंधरा मिनिटांपेक्षा जास्त वेळ शांत बसू शकत नव्हते. पण त्यांची आध्यात्मिक आकांक्षा अटल होती. "प्रभु," त्याने प्रार्थना केली, "तू आत येशील का?" माझे तुटलेले मंदिर?" इच्छाशक्तीच्या अखंड आज्ञेमुळे, संत हळूहळू दररोज बसू शकले सतत अठरा तास कमळाच्या आसनात, परमानंदाच्या समाधित मग्न.

"आणि," तो मला म्हणाला, "तीन वर्षांच्या शेवटी, मला माझ्या विस्कळीत स्वरूपात अनंत प्रकाश चमकताना दिसला. आनंदी वैभवात आनंदित होऊन, मी शरीर विसरलो. नंतर मला दिसले की ते दैवी दयेने संपूर्ण झाले आहे."

भारतातील मोगल साम्राज्याचे संस्थापक राजा बाबर (१४८३-१५३०) यांच्याशी संबंधित

एक ऐतिहासिक उपचारात्मक घटना घडते. त्याचा मुलगा, राजकुमार हुमायून, प्राणघातक आजारी होता. वडिलांनी दुःखाने प्रार्थना केली की त्याला आजार होऊ नये आणि त्याचा मुलगा वाचू नये. सर्व वैद्यांनी आशा सोडल्यानंतर, हुमायून बरा झाला. बाबर लगेच आजारी पडला आणि त्याच्या मुलाला झालेल्या त्याच आजाराने त्याचा मृत्यू झाला. बाबरनंतर हुमायून हिंदुस्थानचा सम्राट बनला.

अनेक लोक अशी कल्पना करतात की प्रत्येक आध्यात्मिक गुरूकडे सँडोसारखे आरोग्य आणि शक्ती असते किंवा असायला हवी. द गृहीतक आहे निराधार. अ आजारी शरीर करतो नाही सूचित करणे ते अ गुरु आहे नाही मध्ये स्पर्श करा

दैवी शक्तींसह, आयुष्यभराचे आरोग्य हे आतील प्रकाश दर्शवते. दुसऱ्या शब्दांत, भौतिक शरीराची स्थिती ही गुरुची योग्यरित्या चाचणी असू शकत नाही. त्याच्या विशिष्ट पात्रता त्याच्या स्वतःच्या क्षेत्रात, आध्यात्मिक क्षेत्रात शोधल्या पाहिजेत.

पश्चिमेकडील असंख्य गोंधळलेले साधक चुकून असा विचार करतात की तत्त्वज्ञानावर प्रवीण वक्ते किंवा लेखक हा गुरु असावा. तथापि, ऋषींनी असे निदर्शनास आणून दिले आहे की गुरुची तीव्र परीक्षा म्हणजे माणसाची इच्छेनुसार श्वास न घेता अवस्थेत

प्रवेश करण्याची आणि निर्बिकल्पाची अखंड समाधी राखण्याची क्षमता.

२१-५ केवळ या
कामगिरीद्वारेच मानव हे सिद्ध करू शकतो की त्याने माया किंवा द्वैतवादी वैश्विक भ्रमावर "कब्जाय" केला आहे. तोच केवळ अनुभूतीच्या खोलीतून म्हणू शकतो: " एकम् सत् ," - "केवळ एकच अस्तित्वात आहे."

" वेद घोषित करतात की जो अज्ञानी मनुष्य वैयक्तिक आत्मा आणि परमात्मा यांच्यात थोडासा फरक करून समाधानी राहतो तो धोक्यात येतो," महान अद्वैतवादी शंकराने लिहिले आहे. "जिथे अज्ञानामुळे द्वैत असते, तिथे सर्व गोष्टी आत्म्यापासून वेगळ्या दिसतात. जेव्हा सर्वकाही आत्म्यासारखे पाहिले जाते, तेव्हा आत्म्याशिवाय एकही अणू राहत नाही. . . .

"म्हणून लवकरच म्हणून द ज्ञान च्या द वास्तव आहे उगवलेला वर, तिथे करू शकतो असणे नाही फळे च्या भूतकाळ क्रिया ज्याप्रमाणे जागे झाल्यानंतर स्वप्न पडू शकत नाही त्याचप्रमाणे शरीराच्या अवास्तवतेमुळे अनुभवता येईल."

फक्त महान गुरुच शिष्यांचे कर्म धारण करू शकतात. श्री युक्तेश्वरांना त्यांच्या आत असलेल्या आत्म्याकडून त्यांच्या शिष्यांना अशा विचित्र पद्धतीने मदत करण्याची परवानगी मिळाली नसती तर त्यांना काश्मीरमध्ये त्रास सहन करावा लागला नसता. माझ्या ईश्वर-सुसंगत गुरूंपेक्षा दैवी आज्ञा पाळण्यासाठी ज्ञानाने इतके संवेदनशीलपणे सुसज्ज असलेले फार कमी संत असतील.

कधी मी धाडस केले अ काही शब्द च्या सहानुभूती वर त्याचे क्षीण आकृती, माझे गुरु म्हणाला आनंदाने:

गंजी (अंडरशर्ट) घालू शकतो जे मी वर्षानुवर्षे घातलेले नाहीत!"

मास्टर्सचे आनंदी हास्य ऐकून मला संत फ्रान्सिस डी सेल्स यांचे शब्द आठवले: "जो संत दुःखी असतो तो दुःखी संत असतो!"

21-1: ते आहे अ चिन्ह च्या अनादर, मध्ये भारत, ते धूर मध्ये द

उपस्थिती च्या एखाद्याचे वडीलधारी आणि वरिष्ठ. २१-२: ओरिएंटल

प्लेन ट्री..

21-3: अनेक ख्रिश्चन संत, यासह थेरेसी न्यूमन (पहा प्रकरण ३९), आहेत परिचित सह द

तत्त्वज्ञानविषयक हस्तांतरण रोगाचे.

21-4: ख्रिस्त म्हणाले, फक्त आधी तो होते एलईडी दूर ते असणे वधस्तंभावर खिळलेले: "विचार करा तू ते मी करू शकत नाही आता प्रार्थना करा ते माझे वडील, आणि तो करेल सध्या देणे मी अधिक पेक्षा बारा सैन्य च्या देवदूत? पण कसे मग करेल द धर्मग्रंथ असणे पूर्ण झाले, ते अशा प्रकारे ते असलेच पाहिजे?” - मत्तय २६:५३-५४.

21-5: पहा अध्याय २६, ४३ नोट्स.

प्रकरण: २२

द हृदय च्या अ दगड प्रतिमा

"एक निष्ठावंत हिंदू पत्नी म्हणून, मी माझ्या पतीबद्दल तक्रार करू इच्छित नाही. पण मला तो त्याच्या भौतिकवादी दृष्टिकोनातून वळताना पाहण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या ध्यान कक्षात संतांच्या चित्रांची थट्टा करण्यात त्याला आनंद मिळतो." प्रिय भाऊ, मी आहे खोल विश्वास ते तू करू शकतो मदत त्याला. होईल तू?"

माझी मोठी बहीण रोमा माझ्याकडे विनम्रतेने पाहत होती. मी कलकत्ता येथील गिरीश विद्यारत्न लेनवरील तिच्या घरी एक छोटीशी भेट देत होतो. तिच्या विनवणीमुळे मला खूप आनंद झाला, कारण तिने माझ्या लहानपणाच्या आयुष्यात खोलवर आध्यात्मिक प्रभाव पाडला होता आणि आईच्या निधनामुळे कुटुंबात निर्माण झालेली पोकळी भरून काढण्याचा तिने प्रेमाने प्रयत्न केला होता.

"प्रिय बहिणी, अर्थातच मी जे काही करू शकतो ते करेन." मी हसलो, तिच्या नेहमीच्या शांत आणि आनंदी भावापेक्षा तिच्या चेहऱ्यावरील स्पष्टपणे दिसणारी निराशा दूर करण्यास उत्सुक होतो.

मी आणि रोमा मार्गदर्शनासाठी शांतपणे प्रार्थना करत थोडा वेळ बसलो. एक वर्षापूर्वी, माझ्या बहिणीने मला तिला क्रियायोगाची दीक्षा देण्यास सांगितले होते, ज्यामध्ये ती लक्षणीय प्रगती करत होती.

एका प्रेरणेने मला ग्रासले. "उद्या," मी म्हणालो, "मी दक्षिणेश्वर मंदिरात जात आहे. कृपया माझ्यासोबत या आणि तुमच्या पतीला आमच्यासोबत येण्यास राजी करा. मला वाटते की त्या पवित्र स्थानाच्या स्पंदनांमध्ये, दैवी आई त्याच्या हृदयाला स्पर्श करेल. पण त्याला जाण्याची आमची इच्छा उघड करू नका."

बहिणीने आशेने होकार दिला. दुसऱ्या दिवशी सकाळी लवकर मला आनंद झाला की रोमा आणि तिचा नवरा होते मध्ये तयारी साठी द सहल. म्हणून आमचे हॅकनी गाडी गोंधळलेला बाजूने वरचा वर्तुळाकार रस्ता दिशेने दक्षिणेश्वर, माझे मेहुणे, सतीश चंद्रा बोस, मजा केली स्वतः भूतकाळ, वर्तमान आणि भविष्यकाळातील आध्यात्मिक गुरूंचा उपहास करून. मला लक्षात आले की रोमा शांतपणे रडत होती.

आत्म-साक्षात्कार चर्च च्या सर्व धर्म, सॅन दिएगो, कॅलिफोर्निया

मी उभे राहा सह माझे दोन बहिणींनो, रोमा (येथे डावीकडे) आणि नलिनी

माझे बहीण उमा, म्हणून अ तरुण मुलगी

"बहिणी, उत्साह वाढवा!" मी कुजबुजलो. "आपण त्याची थट्टा गांभीर्याने घेतो असे मानण्याचे समाधान तुमच्या नवऱ्याला देऊ नका."

"मुकुंदा, तू निरुपयोगी मूर्खांचे कौतुक कसे करू शकतोस?" सतीश म्हणत होता. "साधूचे रूपच घृणास्पद असते. तो एकतर सांगाड्यासारखा पातळ असतो किंवा हत्तीसारखा अपवित्रपणे जाड असतो!"

मी हसून ओरडलो. माझ्या चांगल्या स्वभावाच्या प्रतिक्रियेमुळे सतीशला त्रास झाला; तो उदास शांततेत गेला. आमची कॅब दक्षिणेश्वरच्या मैदानात प्रवेश करताच तो उपहासाने हसला.

"हे सहल, मी समजा, आहे अ योजना ते सुधारणा मी?"

मी उत्तर न देता मागे वळताच त्याने माझा हात धरला. "तरुण श्री. भिक्षू," तो म्हणाला, "आमच्या दुपारच्या जेवणाची व्यवस्था करण्यासाठी मंदिर अधिकाऱ्यांसोबत योग्य व्यवस्था करायला विसरू नका."

"मी आता ध्यान करणार आहे. तुमच्या जेवणाची काळजी करू नका," मी तीव्रपणे उत्तर दिले. "दैवी आई ते सांभाळेल."

"मला देवीची आई माझ्यासाठी काहीही करेल यावर विश्वास नाही. पण मी माझ्या जेवणाची जबाबदारी तुला देतो." सतीशचे स्वर धोक्याचे होते.

मी एकटाच काली किंवा निसर्गमातेच्या मोठ्या मंदिरासमोर असलेल्या स्तंभांच्या दालनात गेलो. एका खांबाजवळ सावलीची जागा निवडून, मी माझे शरीर कमळाच्या स्थितीत ठेवले. जरी फक्त सात वाजले असले तरी, सकाळचा सूर्य लवकरच त्रासदायक होणार होता.

मी भक्तीभावाने मोहित झालो तेव्हा जग मागे हटले. माझे मन देवी कालीवर केंद्रित झाले होते, ज्याची दक्षिणेश्वर येथील प्रतिमा महान गुरु श्री. यांनी पूजनीय केली होती. रामकृष्ण परमहंस. मध्ये उत्तर ते त्याचे त्रासलेला मागण्या, द दगड प्रतिमा च्या हे खूप

मंदिर होते अनेकदा घेतले अ जगणे फॉर्म आणि संभाषण केले सह त्याला.

"पाषाणहृदयी शांत आई," मी प्रार्थना केली, "तुमच्या प्रिय भक्त रामकृष्णाच्या विनंतीवरून तुम्ही जीवनाने परिपूर्ण झालात; तुमच्या या तळमळीच्या मुलाच्या आक्रोशांकडेही तुम्ही का लक्ष देत नाही?"

माझा आकांक्षापूर्ण उत्साह अमर्यादपणे वाढला, त्यासोबत एक दैवी शांतीही आली. तरीही, जेव्हा पाच तास उलटून गेले आणि मी ज्या देवीचे आतून दर्शन घेत होतो तिने काहीच प्रतिसाद दिला नाही, तेव्हा मी थोडे निराश झालो. कधीकधी प्रार्थना पूर्ण होण्यास विलंब करणे ही देवाची परीक्षा असते. परंतु तो अखेरीस दृढ भक्ताला त्याला प्रिय असलेल्या कोणत्याही स्वरूपात प्रकट होतो. एक श्रद्धाळू ख्रिश्चन येशूला पाहतो; एक हिंदू कृष्णाला पाहतो, किंवा देवी कालीला पाहतो, किंवा जर त्याची उपासना अवैयक्तिक वळण घेत असेल तर तो विस्तारणारा प्रकाश पाहतो.

अनिच्छेने मी डोळे उघडले आणि पाहिले की दुपारच्या वेळेच्या रीतीनुसार एका पुजारी मंदिराचे दरवाजे बंद करत होते. मी उघड्या, छताच्या हॉलखाली असलेल्या माझ्या एकांत आसनावरून उठलो आणि अंगणात पाऊल ठेवले. दुपारच्या उन्हात दगडी फरशी जळत होती; माझे उघडे पाय वेदनादायकपणे जळत होते.

"दैवी आई," मी शांतपणे सांगितले, "तू माझ्याकडे दृष्टांतात आली नाहीस आणि आता तू बंद दाराच्या मागे मंदिरात लपली आहेस. आज माझ्या मेहुण्याच्या वतीने मला तुला एक विशेष प्रार्थना करायची होती."

माझ्या अंतर्मनातील याचनेला लगेच मान्यता मिळाली. प्रथम, माझ्या पाठीवरून आणि पायाखाली एक आनंददायी थंड लाट आली, ज्यामुळे सर्व अस्वस्थता दूर झाली. नंतर, मला आश्चर्य वाटले की, मंदिर खूप मोठे झाले. त्याचा मोठा दरवाजा हळूहळू उघडला आणि त्यातून देवीच्या कालीची दगडी आकृती प्रकट झाली.
हळूहळू ते एका जिवंत स्वरूपात बदलले, हसतमुखाने मान हलवत अभिवादन करत, मला अवर्णनीय आनंदाने रोमांचित करत होते. जणू काही एखाद्या गूढ सिरिंजने माझ्या फुफ्फुसातून श्वास काढून घेतला गेला; माझे शरीर अगदी स्थिर झाले, जरी निष्क्रिय नव्हते.

त्यानंतर चेतनेचा एक उत्साही विस्तार झाला. माझ्या डावीकडे गंगा नदीच्या पलीकडे आणि मंदिराच्या पलीकडे संपूर्ण दक्षिणेश्वर परिसर मला काही मैलांपर्यंत स्पष्ट दिसत होता. सर्व इमारतींच्या भिंती पारदर्शकपणे चमकत होत्या; त्या भिंतींमधून मी दूरवरच्या एकरांवर लोक ये-जा करताना पाहिले.

जरी मला श्वास घेता येत नव्हता आणि माझे शरीर विचित्रपणे शांत स्थितीत होते, तरीही मी माझे हात आणि पाय मुक्तपणे हलवू शकत होतो. काही मिनिटे मी डोळे बंद करण्याचा आणि उघडण्याचा प्रयोग केला; दोन्ही स्थितीत मी संपूर्ण दक्षिणेश्वर पॅनोरामा स्पष्टपणे पाहिला.

आध्यात्मिक दृष्टी, क्ष-किरणांसारखी, सर्व पदार्थांमध्ये प्रवेश करते; दिव्य डोळा सर्वत्र केंद्र आहे, परिघ कुठेही नाही. सूर्यप्रकाशित अंगणात उभा राहून मला पुन्हा एकदा जाणवले की जेव्हा माणूस देवाचा उधळपट्टीचा मुलगा राहणे थांबवतो,

भौतिक जगात खरोखर स्वप्नात रमतो, बुडबुड्यासारखा निराधार असतो, तेव्हा तो
त्याच्या शाश्वत क्षेत्रांना पुन्हा वारसा देतो. जर "पलायनवाद" ही त्याच्या संकुचित व्यक्तिमत्त्वात अडकलेल्या माणसाची गरज असेल, तर सर्वव्यापीतेच्या वैभवाशी कोणत्याही सुटकेची तुलना होऊ शकते का?

मध्ये माझे पवित्र अनुभव येथे दक्षिणेश्वर, द फक्त असाधारणपणे- वाढवलेला वस्तू होते द

मंदिर आणि देवीचे स्वरूप. इतर सर्व काही त्याच्या सामान्य परिमाणात दिसून आले, जरी प्रत्येक होते बंदिस्त मध्ये अ प्रभावळ च्या सौम्य हलका पांढरा, निळा, आणि रंगीत खडू इंद्रधनुष्य रंगछटा. माझे शरीर दिसत होते ते असणे च्या अलौकिक पदार्थ, तयार ते उडी मारणे. पूर्णपणे जाणीवपूर्वक च्या माझे भौतिक सभोवतालच्या वातावरणात, मी माझ्याभोवती पाहत होतो आणि आनंदी दृष्टीच्या सातत्यतेला अडथळा न आणता काही पावले टाकत होतो.

मंदिराच्या भिंतींच्या मागे अचानक मला माझा मेहुणा एका पवित्र बेलाच्या झाडाच्या काटेरी फांद्याखाली बसलेला दिसला. मी त्याच्या विचारांची दिशा सहज ओळखू शकत होतो. दक्षिणेश्वराच्या पवित्र प्रभावाखाली काहीसे उत्तेजित झालेले, तरीही त्याच्या मनात माझ्याबद्दल वाईट विचार होते. मी थेट देवीच्या दयाळू रूपाकडे वळलो.

"दैवी आई," मी प्रार्थना केली, "तू माझ्या बहिणीच्या नवऱ्याला

आध्यात्मिकरित्या बदलणार नाहीस का?" आतापर्यंत शांत असलेली ती सुंदर

व्यक्ती शेवटी बोलली: "तुझी इच्छा पूर्ण झाली आहे!"

मी आनंदाने सतीशकडे पाहिले. जणू काही त्याला जाणीव होती की काहीतरी आध्यात्मिक शक्ती काम करत आहे, तो जमिनीवरच्या त्याच्या आसनावरून रागाने उठला. मी त्याला मंदिराच्या मागे धावताना पाहिले; तो मुठी हलवत माझ्या जवळ आला.

सर्वव्यापी दृष्टी नाहीशी झाली. मला आता तेजस्वी देवीचे दर्शन होऊ शकले नाही; उंच मंदिर त्याच्या सामान्य आकारात कमी झाले, पारदर्शकताही कमी झाली. सूर्याच्या तीव्र किरणांमुळे माझे शरीर पुन्हा तापले. मी खांबांच्या दालनाच्या आश्रयाकडे उडी मारली, जिथे सतीश रागाने माझा पाठलाग करत होता. मी माझ्या घड्याळाकडे पाहिले. रात्रीचा एक वाजला होता; दिव्य दृष्टी एक तास टिकली होती.

"अरे मूर्ख," माझा मेहुणा अस्पष्टपणे म्हणाला, "तू गेल्या सहा तासांपासून तिथे पाय आडवे करून आणि डोळे आडवे करून बसला आहेस. मी तुला पाहत मागेपुढे फिरलो आहे. माझे जेवण कुठे आहे? आता मंदिर बंद आहे; तू अधिकाऱ्यांना कळवले नाहीस; आम्हाला जेवणाची गरज नाही!"

देवीच्या उपस्थितीत मला जाणवलेला उत्साह अजूनही माझ्या हृदयात जिवंत
होता. "दैवी आई आपल्याला अन्न देईल!" असे उद्गार काढण्यास मी हिंमत झालो.

सतीश रागाने वेडा झाला. "एकदा आणि कायमचा," तो ओरडला, "तुमच्या दैवी आईने आम्हाला येथे पूर्व व्यवस्थेशिवाय जेवण देताना मला पहायचे आहे!"

त्याचे शब्द होते क्वचितच उच्चारले कधी अ मंदिर पुजारी ओलांडले द अंगण आणि सामील झाले आम्हाला.

"बेटा," तो मला उद्देशून म्हणाला, "मी तासनतास ध्यानधारणा करत असताना तुझा चेहरा शांतपणे तेजस्वी होताना पाहत आहे. आज सकाळी तुझ्या पक्षाचे आगमन मला दिसले आणि

तुझ्या जेवणासाठी भरपूर अन्न बाजूला ठेवण्याची इच्छा झाली. जे आधीच विनंती करत नाहीत त्यांना जेवण देणे मंदिराच्या नियमांविरुद्ध आहे, परंतु मी तुझ्यासाठी अपवाद केला आहे."

मी त्याचे आभार मानले आणि थेट सतीशच्या डोळ्यात पाहिले. तो भावनेने भारावून गेला, त्याने मूक पश्चात्तापाने आपली नजर खाली केली. जेव्हा आम्हाला बिनहंगामी आंब्यासह एक भव्य जेवण देण्यात आले तेव्हा मला लक्षात आले की माझ्या मेहुण्याची भूक कमी होती. तो गोंधळलेला होता, विचारांच्या समुद्रात खोलवर बुडत होता. कलकत्त्याला परतताना, सतीश, मऊ भावनेने,

अधूनमधून तो माझ्याकडे विनवणीपूर्वक पाहत असे. पण जेव्हा पुजारी आम्हाला जेवणाचे आमंत्रण देण्यासाठी आला तेव्हा तो एकही शब्द बोलला नाही, जणू काही सतीशच्या आव्हानाला थेट उत्तर देत होता.

द खालील दुपार मी भेट दिली माझे बहीण येथे तिचे घर. ती स्वागत केले मी

प्रेमाने. "प्रिय भाऊ," ती ओरडली, "काय चमत्कार! काल संध्याकाळी माझा नवरा

माझ्यासमोर उघडपणे रडला.

"'प्रिय देवी,' २२-१ तो म्हणाला, 'तुमच्या भावाच्या या सुधारणा योजनेमुळे
परिवर्तन घडून आले आहे याचा मला अवर्णनीय आनंद आहे. मी तुमच्याशी केलेले सर्व अपराध मी भरून काढणार आहे. आज रात्रीपासून आम्ही आमच्या मोठ्या बेडरूमचा वापर फक्त प्रार्थनास्थळ म्हणून करू; तुमचा छोटासा ध्यान कक्ष.' आमच्या झोपण्याच्या खोलीत बदलले जाईल. मी तुमची थट्टा केली याबद्दल मला मनापासून वाईट वाटते. भाऊ. मी ज्या लज्जास्पद पद्धतीने वागलो आहे त्याबद्दल, मी आध्यात्मिक मार्गात प्रगती होईपर्यंत मुकुंदाशी न बोलता स्वतःला शिक्षा करेन. आतापासून मी दैवी आईचा खोलवर शोध घेईन; कधीतरी मला ती नक्कीच सापडेल!''

बऱ्याच वर्षांनंतर, मी माझ्या मेहुण्याला दिल्लीत भेटायला गेलो. त्याने आत्मसाक्षात्कारात तो खूप विकसित झाला होता आणि दैवी आईच्या दर्शनाने त्याला आशीर्वाद मिळाला होता. त्याच्यासोबत राहताना, मला आढळले की सतीश गंभीर आजाराने ग्रस्त होता आणि दिवसा तो रात्रीचा बराचसा भाग गुप्तपणे दैवी ध्यानात घालवत असे. त्याचे कार्यालय.

माझ्या मनात असा विचार आला की माझ्या मेहुण्यांचे आयुष्य जास्त काळ राहणार नाही. रोमाने माझे मन नक्कीच वाचले असेल.

"प्रिय भाऊ," ती म्हणाली, "मी बरी आहे, आणि माझा नवरा आजारी आहे. तरीही, मी तुम्हाला हे कळवावे असे वाटते की, एक समर्पित हिंदू पत्नी म्हणून, मी मरणारी

पहिली व्यक्ती असणार आहे.

२२-२ मी निघून जाण्यास आता जास्त वेळ लागणार नाही."

तिच्या अशुभ शब्दांनी मला आश्चर्य वाटले, तरीही मला त्यांच्या सत्यतेची जाणीव झाली. माझ्या बहिणीचा मृत्यू झाला तेव्हा मी अमेरिकेत होतो, तिच्या भाकितानंतर सुमारे एक वर्षानंतर. माझा धाकटा भाऊ बिष्णूने मला नंतर तपशील सांगितला.

"रोमा आणि सतीश तिच्या मृत्यूच्या वेळी कलकत्त्यात होते," बिष्णूने मला सांगितले. "त्या दिवशी सकाळी तिने तिच्या लग्नाच्या वेशभूषेत स्वतःला सजवले.

"'का?' हे विशेष पोशाख? सतीश चौकशी केली.

"'पृथ्वीवरील तुमच्या सेवेचा हा माझा शेवटचा दिवस आहे,' रोमाने उत्तर दिले. थोड्याच वेळात तिला हृदयविकाराचा झटका आला. तिचा मुलगा मदतीसाठी धावत असताना ती म्हणाली:

"'बेटा, मला सोडून जाऊ नकोस. काही उपयोग नाही; डॉक्टर येण्यापूर्वीच मी निघून
जाईन.' दहा मिनिटांनंतर, आदराने तिच्या पतीचे पाय धरून, रोमाने जाणीवपूर्वक आनंदाने आणि दुःख न होता तिचे शरीर सोडले.

"सतीश बनले खूप एकांतवासी नंतर त्याचे बायकोचे मृत्यू," बिष्णू चालू ठेवले. "एक दिवस तो आणि मी होते

पाहणे येथे अ मोठे हसत छायाचित्र च्या रोम .

"'तू का हसतोस ?' सतीश अचानक ओरडला, जणू त्याची बायको तिथेच होती . 'तुम्हाला वाटते की तुम्ही माझ्या आधी जाण्याची व्यवस्था करण्यात हुशार होता . मी हे सिद्ध करेन की तुम्ही माझ्यापासून जास्त काळ दूर राहू शकत नाही ; लवकरच मी तुमच्यात येईन .'

"जरी यावेळी सतीश त्याच्या आजारातून पूर्णपणे बरा झाला होता आणि त्याची तब्येत उत्तम होती , तरी छायाचित्रासमोरील त्याच्या विचित्र टिप्पणीनंतर लगेचच त्याचे कोणतेही स्पष्ट कारण नसताना निधन झाले ."

अशाप्रकारे माझी प्रिय मोठी बहीण रोमा आणि तिचा नवरा सतीश भविष्यसूचकपणे पार पडले - जो दक्षिणेश्वरमध्ये एका सामान्य सांसारिक माणसापासून एका मूक संतात बदलला.

22-1 : देवी .

22-2 : द हिंदू पत्नी विश्वास ठेवतो ते आहे अ चिन्ह च्या आध्यात्मिक प्रगती जर ती मरतो आधी तिचे नवरा , म्हणून अ पुरावा च्या तिचे त्याला एकनिष्ठ सेवा , किंवा "हार्नेसमध्ये मरणे ."

प्रकरण : २३

मी प्राप्त करा माझे विद्यापीठ पदवी

"तू तत्वज्ञानातील तुझ्या पाठ्यपुस्तकातील असाइनमेंटकडे दुर्लक्ष करतोस . परीक्षा उत्तीर्ण होण्यासाठी तू एका अथक 'अंतर्ज्ञानावर ' अवलंबून आहेस यात शंका नाही . पण जोपर्यंत तू स्वतःला अधिक विद्वत्तापूर्ण पद्धतीने लागू करत नाहीस , तोपर्यंत मी तुला हा अभ्यासक्रम उत्तीर्ण होणार नाही याची काळजी घेईन ."

सेरामपूर कॉलेजचे प्रोफेसर डी .सी. घोषाल मला कठोरपणे बोलत होते . जर मी त्यांची अंतिम लेखी वर्ग परीक्षा उत्तीर्ण झालो नाही , तर मी निर्णायक परीक्षा देण्यास अपात्र ठरेन . कलकत्ता विद्यापीठाच्या प्राध्यापकांनी या परीक्षा तयार केल्या आहेत, ज्यांच्या संलग्न शाखांमध्ये सेरामपूर कॉलेजचा समावेश आहे . भारतीय विद्यापीठांमध्ये एबी फायनलमध्ये एका विषयात अनुत्तीर्ण झालेल्या विद्यार्थ्याला पुढील वर्षी त्याच्या सर्व विषयांमध्ये पुन्हा परीक्षा द्यावी लागते .

सेरामपूर कॉलेजमधील माझे शिक्षक सहसा माझ्याशी दयाळूपणे वागायचे, विनोदी सहिष्णुतेने ओतप्रोत न होता. "मुकुंदा धर्माच्या अतिरेकी मद्यधुंद आहे." अशा प्रकारे मला थोडक्यात सांगायचे तर, त्यांनी वर्गातील प्रश्नांची उत्तरे देण्याची लाज मला कुशलतेने सोडली; त्यांनी अंतिम लेखी चाचण्यांवर विश्वास ठेवून मला एबी उमेदवारांच्या यादीतून वगळले. माझ्या सहविद्यार्थ्यांनी दिलेला निर्णय त्यांच्या माझ्या टोपणनावात व्यक्त झाला - "मॅड मंक".

प्राध्यापक घोषाल यांनी तत्वज्ञानात नापास होण्याची धमकी दिली होती ती रद्द करण्यासाठी मी एक कल्पक पाऊल उचलले. अंतिम चाचण्यांचे निकाल जाहीर होणार असताना, मी एका वर्गमित्राला विचारले की माझ्यासोबत प्राध्यापकांच्या अभ्यासिकेत चला.

"चला; मला साक्षीदार हवा आहे," मी माझ्या सोबत्याला म्हणालो. "जर मी प्रशिक्षकाला फसवण्यात यशस्वी झालो नाही तर मला खूप निराशा होईल."

प्राध्यापक घोषाल हादरले त्याचे डोके नंतर मी होते चौकशी केली काय रेटिंग तो होते दिलेले माझे कागद.

"तू उत्तीर्ण झालेल्यांपैकी नाहीस," तो आनंदाने म्हणाला. त्याने त्याच्या डेस्कवरील एका मोठ्या ढिगाऱ्यातून शोध घेतला. "तुमचा पेपर इथे अजिबात नाही; कोणत्याही परिस्थितीत, परीक्षेला उपस्थित न राहिल्याने तुम्ही नापास झाला आहात."

मी हसले. "सर, मी होते तिथे. मे मी पहा माध्यमातून द स्टॅक मी स्वतः?"

प्राध्यापकांनी, बिनधास्तपणे, परवानगी दिली; मला माझा पेपर लगेच सापडला, जिथे मी

माझ्या रोल कॉल नंबरशिवाय कोणतीही ओळखपत्रे काळजीपूर्वक वगळली होती. माझ्या

नावाच्या "लाल ध्वज" मुळे, प्रशिक्षकांनी माझ्या उत्तरांना उच्च रेटिंग दिले

होते, जरी ते पाठ्यपुस्तकातील कोटेशनने अलंकृत नव्हते. २३-१

माझी युक्ती ओळखून तो आता गर्जना करत म्हणाला, "हे निव्वळ निर्लज्ज नशीब आहे!" तो आशावादीपणे म्हणाला, "तू एबी फायनलमध्ये नक्कीच अपयशी ठरशील."

माझ्या इतर विषयांच्या चाचण्यांसाठी, मला काही प्रशिक्षण मिळाले, विशेषतः माझे

प्रिय मित्र आणि चुलत भाऊ, प्रभास चंद्र घोष,

२३-२, यांच्याकडून. माझ्या काका शारदा
यांचा मुलगा. मी खूप त्रासदायकपणे डगमगलो पण यशस्वीरित्या - सर्वात कमी उत्तीर्ण गुणांसह - माझ्या सर्व अंतिम चाचण्या उत्तीर्ण झाल्या.

आता, चार वर्षांच्या कॉलेजनंतर, मी एबी परीक्षेला बसण्यास पात्र ठरलो. तरीही, मला या विशेषाधिकाराचा फायदा घेण्याची अपेक्षा नव्हती. सेरामपूर कॉलेजची अंतिम फेरी ही कोलकाता विद्यापीठाने एबी पदवीसाठी निश्चित केलेल्या कठीण परीक्षेच्या तुलनेत मुलांचा खेळ होता. श्रीयुक्तेश्वरला भेट देणाऱ्या माझ्या जवळजवळ दररोजच्या भेटींमुळे मला कॉलेज हॉलमध्ये प्रवेश करण्यासाठी फारसा वेळ मिळाला नव्हता. तिथे माझ्या अनुपस्थितीपेक्षा माझी उपस्थिती माझ्या वर्गमित्रांमध्ये आश्चर्याचे स्खलन निर्माण करत होती!

माझा नेहमीचा दिनक्रम असा होता की सकाळी साडेनऊच्या सुमारास सायकलवरून निघायचे. एका हातात मी मा झ् या गु रूं सा ठी ए क भे ट घे ऊ न जा य चो - मा झ् या पंथी बोर्डिंगहाऊसच्या बागेतून काही फुले. माझे स्वागत करताना, गुरुजी मला जेवणाचे आमंत्रण देत असत. मी नेहमीच उत्सुकतेने स्वीकारत असे, दिवसभर कॉलेजचा विचार मनातून काढून टाकण्यास आनंदाने. श्रीयुक्तेश्वरांसोबत तासनतास घालवल्यानंतर, त्यांच्या अतुलनीय ज्ञानाचा प्रवाह ऐकल्यानंतर किंवा आश्रम

कर्तव्यात मदत केल्यानंतर, मी अनिच्छेने मध्यरात्री पंथीसाठी निघायचो. कधीकधी मी संपूर्ण रात्र माझ्या गुरूंसोबत राहायचो, त्यांच्या संभाषणात इतका आनंदाने मग्न होतो की अंधार कधी पहाटेत बदलला हे मला क्वचितच लक्षात येत असे.

एके रात्री अकरा वाजता, मी माझे बूट घालत असताना

२३-३ बोर्डिंगहाऊसला जाण्याच्या
तयारीत, मास्टरने मला गंभीरपणे विचारले.

"तुमच्या एबी परीक्षा कधी सुरू

होतील?" "पाच दिवसांनी, साहेब."

"मी आशा तू आहेत मध्ये तयारी साठी त्यांना."

सावध होऊन मी एक बूट हवेत धरला. "सर," मी निषेध केला, "तुम्हाला माहिती आहे की माझे दिवस प्राध्यापकांसोबत नसून तुमच्यासोबत कसे गेले. त्या कठीण अंतिम फेरीत उपस्थित राहून मी कसा विनोद करू शकतो?"

श्री युक्तेश्वरांचे डोळे माझ्या नजरेवर खिळले होते. "तुम्ही हजर राहिलेच पाहिजे." त्यांचा स्वर थंडपणे संयमी होता. "तुमच्या आश्रम जीवनाच्या पसंतीवर टीका करण्याचे कारण आपण तुमच्या वडिलांना आणि इतर नातेवाईकांना देऊ नये. फक्त मला वचन द्या की तुम्ही परीक्षेला उपस्थित राहाल; त्यांना शक्य तितक्या चांगल्या पद्धतीने उत्तरे द्या."

माझ्या चेहऱ्यावरून अश्रूंच्या धारा वाहत होत्या. मला वाटले की
गुरुजींची आज्ञा अवास्तव होती आणि त्यांची आवड कमीत कमी उशिराच होती.

"तुम्ही इच्छित असाल तर मी येईन," मी रडत रडत म्हणालो. "पण योग्य तयारीसाठी वेळ उरला नाही." मी कुरकुरत म्हणालो, "प्रश्नांच्या उत्तरांमध्ये तुमच्या शिकवणींनी मी पत्रके भरेन!"

दुसऱ्या दिवशी माझ्या नेहमीच्या वेळी मी आश्रमात प्रवेश केला तेव्हा मी एका विशिष्ट शोकाकुल गांभीर्याने माझा पुष्पगुच्छ सादर केला. माझ्या विषण्ण वातावरणावर श्री युक्तेश्वर हसले.

"मुकुंदा, प्रभूने तुला कधी परीक्षेत किंवा इतरत्र नापास केले

आहे का?" "नाही, साहेब," मी उबदारपणे उत्तर दिले. कृतज्ञ आठवणी एका

ताज्या पुरात आल्या.

"आळस नाही तर देवाप्रती असलेल्या तीव्र आवेशामुळे तुम्हाला महाविद्यालयीन पदवी

मिळविण्यापासून रोखले आहे," माझे गुरु दयाळूपणे म्हणाले. काही शांततेनंतर

त्यांनी उद्धृत केले, "'प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व शोधा; म्हणजे

या सर्व गोष्टी तुम्हाला जोडल्या जातील." २३-४

हजारव्यांदा, गुरुजींच्या उपस्थितीत मला माझे ओझे हलके झाल्याचे जाणवले. आम्ही आमचे लवकर जेवण संपवल्यावर, त्यांनी मला पंथीकडे परत जाण्याचा सल्ला दिला.

"तुमचा मित्र, रोमेश चंद्र दत्त, अजूनही तुमच्या

बोर्डिंगहाऊसमध्ये राहतो का?" "हो, साहेब."

"मिळा मध्ये स्पर्श करा सह त्याला; द प्रभु इच्छा प्रेरणा देणे त्याला ते मदत तू सह द परीक्षा."

"बरं, साहेब; पण रोमेश असामान्यपणे व्यस्त आहे. तो आमच्या वर्गातला एक सन्माननीय माणूस आहे आणि इतरांपेक्षा तो जास्त काम करतो."

मास्टर हात हलवला बाजूला माझे आक्षेप. "रोमेश इच्छा शोधा वेळ साठी तू. आता जा."

पंथीकडे परतलो. बोर्डिंगहाऊसच्या आवारात मला भेटलेला पहिला माणूस विद्वान रोमेश होता. जणू काही त्याचे दिवस अगदी मोकळे होते, म्हणून त्याने माझी अविचारी विनंती मान्य केली.

"नक्कीच; मी तुमच्या सेवेत आहे." त्या दुपारचे आणि त्यानंतरच्या दिवसांचे काही तास त्याने मला माझ्या विविध विषयांचे प्रशिक्षण देण्यात घालवले.

"मला वाटते की इंग्रजी साहित्यातील अनेक प्रश्न चाइल्ड हॅरोल्डच्या मार्गावर केंद्रित असतील," तो मला म्हणाला. " लगेचएक अॅटलस मिळवायला हवा."

घाईघाईने माझ्या काका शारदा यांच्या घरी गेलो आणि एक अॅटलस घेतला. रोमेशने बायरनच्या रोमँटिक प्रवाशाने भेट दिलेल्या ठिकाणांवर युरोपियन नकाशावर चिन्हांकित केले.

अ काही वर्गमित्र होते जमले आजूबाजूला ते ऐका ते द शिकवणी. "रोमेश आहे सल्ला देणे "तू चुकीचा आहेस," त्यापैकी एकाने एका सत्राच्या शेवटी मला टिप्पणी दिली. "सहसा फक्त पन्नास टक्के प्रश्न पुस्तकांबद्दल असतात; उर्वरित अर्धे प्रश्न लेखकांच्या जीवनाशी संबंधित असतात."

दुसऱ्या दिवशी मी इंग्रजी साहित्याच्या परीक्षेला बसलो तेव्हा प्रश्नांकडे माझ्या पहिल्या नजरेनेच माझ्या डोळ्यातून कृतज्ञतेचे अश्रू वाहत होते आणि माझे पेपर ओले झाले होते. वर्गातील मॉनिटर माझ्या डेस्कवर आला आणि त्याने सहानुभूतीपूर्वक चौकशी केली.

"माझ्या गुरूंनी भाकीत केले होते की रोमेश मला मदत करेल," मी स्पष्ट केले. "हे बघ; रोमेशने मला विचारलेले प्रश्नच परीक्षेच्या पत्रकात आहेत! सुदैवाने माझ्यासाठी, असे प्रश्न खूप कमी आहेत." या वर्षी इंग्रजी लेखकांबद्दल प्रश्न, ज्यांचे जीवन माझ्या मते खोल गूढतेने वेढलेले आहे!"

मी परतलो तेव्हा माझ्या बोर्डिंगहाऊसमध्ये गोंधळ उडाला होता. थट्टा करणारी मुलं रोमेशच्या कोचिंगच्या पद्धतीमुळे मी थक्क झालो, अभिनंदनाने मी जवळजवळ बधिर झालो. परीक्षेच्या आठवड्यात, मी रोमेशसोबत बरेच तास घालवले, जो प्राध्यापकांनी विचारलेले प्रश्न तयार करत असे. दिवसेंदिवस, रोमेशचे प्रश्न परीक्षेच्या पत्रकांवर जवळजवळ त्याच स्वरूपात दिसू लागले.

कॉलेजमध्ये ही बातमी मोठ्या प्रमाणात पसरली होती की चमत्कारासारखे काहीतरी घडत आहे आणि त्या अनुपस्थित "वेडा भिक्षू" ला यश मिळण्याची शक्यता वाटत होती. मी या प्रकरणातील तथ्य लपवण्याचा कोणताही प्रयत्न केला नाही. कलकत्ता विद्यापीठाने आयोजित केलेल्या प्रश्नांमध्ये बदल करण्यास स्थानिक प्राध्यापकांना शक्ती नव्हती.

इंग्रजी साहित्याच्या परीक्षेचा विचार करत असताना, एके दिवशी सकाळी मला जाणवले की मी एक गंभीर चूक केली आहे. प्रश्नांचा एक भाग अ किंवा ब आणि क किंवा ड अशा दोन भागात विभागला गेला होता. प्रत्येक भागातून एका प्रश्नाचे उत्तर देण्याऐवजी, मी

गट १ मध्ये दोन्ही प्रश्नांची निष्काळजीपणे उत्तरे दिली होती आणि गट २ मध्ये काहीही विचारात घेतले नव्हते. त्यात मला मिळू शकणारे सर्वोत्तम गुण पेपर ३३ असेल, ३६ च्या उत्तीर्ण होण्यापेक्षा तीन कमी. मी घाईघाईने मास्टरकडे गेलो आणि माझ्या अडचणी सांगितल्या.

"साहेब, मी एक अक्षम्य चूक केली आहे. रोमेश द्वारे मिळालेल्या दैवी आशीर्वादांना मी पात्र नाही; मी अगदीच अयोग्य आहे."

"मुकुंदा, उत्साह वाढवा." श्री युक्तेश्वरांचे स्वर हलके आणि बेफिकीर होते. त्यांनी आकाशाच्या निळ्या तिजोरीकडे बोट दाखवले. "तुम्ही पदवी मिळवण्यात अपयशी ठरता त्यापेक्षा सूर्य आणि चंद्राला अवकाशात त्यांची स्थाने बदलणे अधिक शक्य आहे!"

मी आश्रम सोडताना अधिक शांत मनःस्थितीत होतो, जरी गणितीयदृष्ट्या हे अकल्पनीय वाटत होते की मी पुढे जाऊ शकलो. मी एक-दोनदा भीतीने आकाशाकडे पाहिले; दिवसाचा प्रभू त्याच्या नेहमीच्या कक्षेत सुरक्षितपणे स्थिरावलेला दिसत होता!

पंथीजवळ पोहोचताच, एका वर्गमित्राचे म्हणणे मला ऐकू आले: "मला नुकतेच कळले की या वर्षी, पहिल्यांदाच, इंग्रजी साहित्यात आवश्यक असलेले उत्तीर्ण गुण कमी करण्यात आले आहेत."

मी प्रवेश केला द मुलाचे खोली सह असे गती ते तो पाहिले वर मध्ये अलार्म. मी प्रश्न विचारला त्याला उत्सुकतेने.

"लांब केसांचा साधू," तो हसत म्हणाला, "अकाली शैक्षणिक बाबींमध्ये एवढी रस का? अकराव्या तासात रडायचे का? पण हे खरे आहे की उत्तीर्ण होण्याचे गुण नुकतेच ३३ गुणांपर्यंत कमी झाले आहेत."

काही आनंदी उड्या मला माझ्या खोलीत घेऊन गेल्या, जिथे मी गुडघे टेकले आणि माझ्या दैवी पित्याच्या गणितीय परिपूर्णतेची स्तुती केली.

दररोज एका आध्यात्मिक उपस्थितीच्या जाणीवेने मी रोमेशमध्ये मार्गदर्शन करत असल्याचे मला स्पष्टपणे जाणवत होते. बंगाली भाषेतील परीक्षेच्या संदर्भात एक महत्त्वाची घटना घडली. रोमेश, ज्याने त्या विषयावर फारसा स्पर्श केला नव्हता, त्याने एके सकाळी बोर्डिंगहाऊसमधून परीक्षा हॉलकडे जाताना मला परत फोन केला.

"रोमेश तुझ्यासाठी ओरडत आहे," एक वर्गमित्र अधीरतेने मला म्हणाला. "परत जाऊ नकोस; आपल्याला हॉलमध्ये उशीर होईल."

दुर्लक्ष करणे द सल्ला, मी धावले मागे ते द घर.

"आमच्या बंगाली मुलांकडून बंगाली परीक्षा सहसा सहज उत्तीर्ण होते," रोमेशने मला सांगितले. "पण मला असा अंदाज आला आहे की या वर्षी प्राध्यापकांनी आपल्या प्राचीन साहित्यातून प्रश्न विचारून विद्यार्थ्यांची कत्तल करण्याची योजना आखली आहे." त्यानंतर माझ्या मित्राने विद्यासागर, एक प्रसिद्ध परोपकारी यांच्या जीवनातील दोन कथा थोडक्यात सांगितल्या.

मी रोमेशचे आभार मानले आणि लगेच सायकलने कॉलेज हॉलकडे निघालो. बंगाली भाषेतील परीक्षेच्या पत्रकात दोन भाग होते. पहिली सूचना अशी होती: "विद्यासागरांच्या दानधर्माचे दोन प्रसंग लिहा." मी नुकतेच मिळवलेले ज्ञान पेपरमध्ये हस्तांतरित करत असताना, मी रोमेशच्या शेवटच्या क्षणी दिलेल्या आवाहनाचे पालन केल्याबद्दल

आभार मानणारे काही शब्द कुजबुजले. जर मला विद्यासागरांनी मानवजातीसाठी केलेल्या (शेवटी स्वतःसह) उपकारांची माहिती नसती तर मी बंगाली परीक्षा उत्तीर्ण होऊ शकलो नसतो. एका विषयात नापास झालो तर पुढच्या वर्षी मला सर्व विषयांमध्ये पुन्हा परीक्षा द्यावी लागली असती. अशी शक्यता समजण्यासारखी घृणास्पद होती.

पत्रकावरील दुसरी सूचना अशी होती: "ज्या माणसाने तुम्हाला सर्वात जास्त प्रेरणा दिली आहे त्याच्या जीवनावर बंगालीमध्ये एक निबंध लिहा." सज्जन वाचक, मी माझ्या थीमसाठी कोणता माणूस निवडला हे मला तुम्हाला सांगण्याची गरज नाही. जसे मी माझ्या गुरूंच्या स्तुतीने पानामागून पान भरले, माझी बडबडणारी भाकिते खरी ठरत आहे हे समजून मी हसलो: "मी तुमच्या शिकवणींनी ही पाने भरेन!"

तत्त्वज्ञानाच्या माझ्या अभ्यासक्रमाबद्दल रोमेशला प्रश्न विचारण्याची माझी इच्छा नव्हती. श्री युक्तेश्वर यांच्याकडून मिळालेल्या दीर्घ प्रशिक्षणावर विश्वास ठेवून, मी पाठ्यपुस्तकातील स्पष्टीकरणांकडे दुर्लक्ष केले. माझ्या कोणत्याही पेपरला सर्वात जास्त गुण तत्वज्ञानातील होते. इतर सर्व विषयांमध्ये माझे गुण उत्तीर्ण होण्याच्या गुणांपेक्षा अगदी कमी होते.

ते आहे अ आनंद ते रेकॉर्ड ते माझे निस्वार्थी मित्र रोमेश मिळाले त्याचे स्वतःचे पदवी वीर्य लाउड.

माझ्या पदवीदान समारंभात वडील हास्याने फुलले होते. "मुकुंदा, तू पास होशील असे मला वाटले नव्हते," त्यांनी कबूल केले. "तू तुझ्या गुरूंसोबत इतका वेळ घालवतोस." माझ्या वडिलांची अव्यक्त टीका गुरुजींनी खरोखरच योग्यरित्या ओळखली होती.

माझ्या नावापुढे एबी येईल असा दिवस कधी येईल याची मला अनेक वर्षांपासून खात्री नव्हती. मी क्वचितच हे शीर्षक वापरतो आणि ते एक दैवी देणगी आहे असे प्रतिबिंबित करत नाही, जी मला काहीशा अस्पष्ट कारणांमुळे मिळाली होती. कधीकधी मी कॉलेजमधील पुरुषांना असे म्हणताना ऐकतो की पदवीनंतर त्यांचे खूप कमी ज्ञान त्यांच्याकडे राहिले. त्या प्रवेशामुळे माझ्या निःसंशय शैक्षणिक कमतरतांबद्दल मला थोडे सांत्वन मिळते.

ज्या दिवशी मला कलकत्ता विद्यापीठातून पदवी मिळाली, त्या दिवशी मी माझ्या गुरूंच्या पाया पडलो आणि त्यांच्या जीवनातून माझ्या जीवनावर आलेल्या सर्व आशीर्वादांबद्दल त्यांचे आभार मानले.

"उठ, मुकुंदा," तो आनंदाने म्हणाला. "तुला सूर्य आणि चंद्राची पुनर्रचना करण्यापेक्षा पदवीधर!”

23-1: मी आवश्यक आहे करा प्राध्यापक घोषाल द न्याय च्या कबूल करणे ते द ताणलेला नातेसंबंध दरम्यान आम्हाला होते नाही देय ते काही दोष च्या त्याचे, पण फक्त ते माझे अनुपस्थिती पासून वर्ग आणि दुर्लक्ष मध्ये त्यांना. प्राध्यापक घोषाल होते, आणि आहे, अ अफाट तत्वज्ञानाचे ज्ञान असलेले उल्लेखनीय वक्ते. नंतरच्या काळात आम्ही एक सौहार्दपूर्ण समजूतदार झालो..

23-2: जरी माझे चुलत भाऊ अथवा बहीण आणि मी आहे द समान कुटुंब नाव च्या घोष, प्रभास आहे सवय झालेला स्वतः ते इंग्रजीत त्याचे नाव घोष असे लिप्यंतरित करत आहे; म्हणून मी येथे त्याचेच स्पेलिंग वापरतो.

23-3: अ शिष्य नेहमी काढून टाकते त्याचे शूज

प्रकरण: २४

मी व्हा अ भिक्षू च्या द स्वामी ऑर्डर करा

"गुरुजी, माझे वडील बंगाल-नागपूर रेल्वेमध्ये कार्यकारी पद स्वीकारावे अशी उत्सुकता बाळगून होते. पण मी ते निश्चितच नाकारले आहे." मी आशेने पुढे म्हटले, "महाराज, तुम्ही मला स्वामी संप्रदायाचा साधू बनवणार नाही का?" मी माझ्या गुरूंकडे विनवणीपूर्वक पाहिले. मागील काही वर्षांत, माझ्या दृढनिश्चयाची खोली तपासण्यासाठी, त्यांनी हीच विनंती नाकारली होती. आज मात्र, तो दयाळूपणे हसला.

"बरं, उद्या मी तुला स्वामीत्वाची दीक्षा देईन." तो शांतपणे म्हणाला, "मला आनंद आहे की तू भिक्षू होण्याची तुझी इच्छा कायम ठेवली आहेस. लाहिरी महाशय अनेकदा म्हणायचे: 'जर तू देवाला उन्हाळी पाहुणे म्हणून आमंत्रित केले नाहीस, तर तो तुझ्या आयुष्यातील हिवाळ्यात येणार नाही.'"

"प्रिय गुरुजी, तुमच्या पूज्य आत्म्याप्रमाणे स्वामी संप्रदायाशी संबंधित राहण्याच्या माझ्या ध्येयापासून मी कधीही डगमगू शकत नाही." मी त्याच्याकडे अतुलनीय प्रेमाने हसलो.

"जो अविवाहित आहे तो प्रभूच्या गोष्टींची काळजी करतो, म्हणजे तो प्रभूला कसे संतुष्ट करू शकेल; पण जो विवाहित आहे तो जगाच्या गोष्टींची काळजी करतो, म्हणजे तो

आपल्या पत्नीला कसे संतुष्ट करू शकेल." २४-१ मी माझ्या अनेक मित्रांच्या जीवनाचे
विश्लेषण केले होते ज्यांनी काही आध्यात्मिक शिस्तीचे पालन केल्यानंतर लग्न केले होते. सांसारिक जबाबदाऱ्यांच्या समुद्रात वाहून, ते खोलवर ध्यान करण्याचा त्यांचा संकल्प विसरले होते.

देवाला जीवनात दुय्यम स्थान देणे माझ्यासाठी अकल्पनीय होते. जरी तो विश्वाचा एकमेव मालक असूनही, तो आपल्याला जीवनातून जीवनावर देणग्यांचा वर्षाव करत आहे, तरीही एक गोष्ट अजूनही शिल्लक आहे जी त्याच्या मालकीची नाही आणि जी प्रत्येक मानवी हृदयाला रोखून ठेवण्याची किंवा देण्याची शक्ती आहे - मानवाचे प्रेम. सृष्टीच्या प्रत्येक अणूमध्ये त्याच्या उपस्थितीला गूढतेने झाकण्यासाठी अनंत वेदना सहन करणाऱ्या निर्माणकर्त्याचा एकच हेतू असू शकतो - एक संवेदनशील इच्छा की लोक केवळ स्वतंत्र इच्छेद्वारे त्याला शोधतात. प्रत्येक नम्रतेच्या मखमली हातमोज्याने त्याने सर्वशक्तिमानतेच्या लोखंडी हाताला झाकले नाही!

पुढचा दिवस माझ्या आयुष्यातील सर्वात संस्मरणीय दिवसांपैकी एक होता. मला आठवते, जुलै १९१४ मध्ये, कॉलेजमधून पदवी घेतल्यानंतर काही आठवड्यांनी, एक सूर्यप्रकाशित गुरुवार होता. आतील बाल्कनीत त्यांच्या श्रीरामपूर आश्रमात, गुरुजींनी पांढऱ्या रेशमाचा एक नवीन तुकडा गेरूच्या रंगात बुडवला, जो स्वामींच्या आदेशाचा पारंपारिक रंग होता. कापड सुकल्यानंतर, माझ्या गुरूंनी ते मला संन्याशाच्या वस्त्रासारखे गुंडाळले.

"एके दिवशी तुम्ही पश्चिमेकडे जाल, जिथे रेशीमला प्राधान्य दिले जाते," तो म्हणाला. "प्रतीक म्हणून, मी तुमच्यासाठी पारंपारिक कापसाऐवजी हे रेशीम

साहित्य निवडले आहे."

भारतात, जिथे भिक्षू गरिबीचा आदर्श स्वीकारतात, तिथे रेशमी कपडे घातलेले स्वामी हे एक असामान्य दृश्य आहे. तथापि, बरेच योगी रेशमी कपडे घालतात, जे कापसापेक्षा काही सूक्ष्म शारीरिक प्रवाहांना चांगले जतन करतात.

"मी सकाळी तिरस्कार करणारा ते समारंभ" श्री युक्तेश्वर टिप्पणी केली. "मी इच्छा बनवणे तू अ स्वामी मध्ये द बिडवत

(गैर-विधी) रीतीने."

बिबिडिसा किंवा स्वामीत्वाची विस्तृत दीक्षा यामध्ये अग्नि समारंभाचा समावेश असतो, ज्या दरम्यान प्रतीकात्मक अंत्यसंस्कार केले जातात. शिष्याचे भौतिक शरीर मृत म्हणून दर्शविले जाते, ज्ञानाच्या ज्वालेत दहन केले जाते. त्यानंतर नवीन

स्वामींना एक मंत्र दिला जातो, जसे की: "हा आत्मा ब्रह्म आहे" २४-२ किंवा "तू तो आहेस" किंवा "मी तो आहे." तथापि, श्री युक्तेश्वरांनी साधेपणाच्या प्रेमामुळे सर्व औपचारिक विधी सोडून दिले आणि मला फक्त एक नवीन नाव निवडण्यास सांगितले.

"मी इच्छा देणे तू द विशेषाधिकार च्या निवडणे ते स्वतः," तो म्हणाले, हसत.

"योगानंद," मी क्षणभर विचार करून उत्तर दिले. या नावाचा शब्दशः अर्थ " दैवी मिलन (योग) द्वारे आनंद (आनंद) " असा होतो.

"असं असू दे. मुकुंद लाल घोष हे तुमचं आडनाव सोडून, यापुढे तुम्हाला स्वामी संप्रदायाच्या गिरी शाखेचे योगानंद म्हणतील."

जेव्हा मी श्री युक्तेश्वरासमोर गुडघे टेकले आणि पहिल्यांदाच त्यांना माझे नवीन नाव उच्चारताना ऐकले, तेव्हा माझे हृदय कृतज्ञतेने भरून आले. त्याने किती प्रेमाने आणि अथक परिश्रम केले होते की, तो मुलगा मुकुंद कधीतरी भिक्षू योगानंदात रूपांतरित होईल! मी भगवान शंकराच्या दीर्घ संस्कृत मंत्रातील काही श्लोक आनंदाने गायले:

"मन, बुद्धी, अहंकार, भावना नाही; आकाश,
पृथ्वी किंवा धातू मी नाही.
मी तो आहे, मी तो आहे, धन्य आत्मा, मी तो आहे!
मला जन्म नाही, मृत्यू नाही, जात नाही; वडील,
आई, मला काही नाही.
मी तो आहे, मी तो आहे, धन्य आत्मा, मी तो आहे!
कल्पनांच्या उड्डाणांच्या पलीकडे, निराकार मी
आहे, सर्व जीवनाच्या अवयवांमध्ये व्यापलेला आहे;
मला बंधनाची भीती वाटत नाही; मी मुक्त आहे, सदैव
मुक्त आहे, मी तो आहे, मी तो आहे, धन्य आत्मा, मी
तो आहे!"

प्रत्येक स्वामी प्राचीन मठ व्यवस्थेचा आहे जो शंकराने त्याच्या सध्याच्या

स्वरूपात आयोजित केला होता.

२४-३ कारण ही एक औपचारिक व्यवस्था आहे, ज्यामध्ये
सक्रिय नेते म्हणून काम करणाऱ्या संत प्रतिनिधींची अखंड रांग असल्याने, कोणताही माणूस स्वतःला स्वामी ही पदवी देऊ शकत नाही. तो योग्यरित्या ती दुसऱ्या स्वामींकडूनच प्राप्त करतो; अशा प्रकारे सर्व भिक्षू त्यांचा आध्यात्मिक वंश

एकाच सामान्य गुरू, भगवान शंकरापासून शोधतात. गरिबी, पवित्रता आणि आध्यात्मिक गुरूच्या आज्ञाधारकतेच्या प्रतिज्ञेद्वारे, अनेक कॅथोलिक ख्रिश्चन भिक्षूंच्या आज्ञा स्वामींच्या क्रमासारखे दिसतात.

त्यांच्या नवीन नावाव्यतिरिक्त, जे सहसा आनंदाने संपते, स्वामी एक शीर्षक घेतात जे स्वामी ऑर्डरच्या दहा उपविभागांपैकी एकाशी त्यांचे औपचारिक संबंध दर्शवते. हे दासनमी किंवा

दहा उपनामांमध्ये गिरी (पर्वत) समाविष्ट आहे, ज्याचे श्री युक्तेश्वर आणि म्हणूनच मी स्वतः आहोत. इतर शाखांमध्ये सागर (समुद्र), भारती (जमीन), अरण्य (वन), पुरी (मार्ग), तीर्थ (तीर्थस्थान) आणि सरस्वती (निसर्गाचे ज्ञान) यांचा समावेश आहे.

अशा प्रकारे स्वामींना मिळालेल्या नवीन नावाचे दुहेरी महत्त्व आहे आणि ते काही दैवी गुण किंवा स्थिती - प्रेम, ज्ञान, भक्ती, सेवा, योग - आणि निसर्गाशी सुसंवाद साधून, जे तिच्या महासागर, पर्वत, आकाशाच्या असीम विशालतेत व्यक्त होते, त्याद्वारे परम आनंद (आनंद) प्राप्त करण्याचे प्रतिनिधित्व करते.

सर्व मानवजातीची निःस्वार्थ सेवा आणि वैयक्तिक संबंध आणि महत्त्वाकांक्षा सोडून देण्याच्या आदर्शामुळे बहुतेक स्वामी भारतात किंवा कधीकधी परदेशात मानवतावादी आणि शैक्षणिक कार्यात सक्रियपणे सहभागी होतात. जात, पंथ, वर्ग, रंग, लिंग किंवा वंश या सर्व पूर्वग्रहांना दुर्लक्षित करून, स्वामी मानवी बंधुत्वाच्या नियमांचे पालन करतात. त्याचे ध्येय आत्म्याशी पूर्ण एकता आहे. "मी तो आहे" या विचाराने त्याच्या जागृत आणि सुप्त चेतनेला ओतणे, तो जगात समाधानाने फिरतो पण त्याचे नाही. अशा प्रकारे तो त्याच्या स्वामी - एकता साध्य करण्याचा प्रयत्न करणारा - या पदवीचे समर्थन करू शकतो. स्व किंवा स्व सह. हे जोडण्याची गरज नाही की सर्व औपचारिकपणे पदवी असलेले स्वामी त्यांचे उच्च ध्येय गाठण्यात तितकेच यशस्वी होत नाहीत.

श्री युक्तेश्वर हे स्वामी आणि योगी दोघेही होते. प्राचीन धर्माशी असलेल्या संबंधामुळे औपचारिकरित्या भिक्षू असलेला स्वामी नेहमीच योगी नसतो. जो कोणी देवाच्या संपर्काचे वैज्ञानिक तंत्र आचरण करतो तो योगी असतो; तो विवाहित असो वा अविवाहित, सांसारिक असो किंवा औपचारिक धार्मिक संबंधांचा असो. स्वामी केवळ कोरड्या तर्काचा, थंड विचारसरणीचा मार्ग अवलंबू शकतो. त्याग; पण योगी स्वतःला एका निश्चित, टप्प्याटप्प्याने प्रक्रियेत गुंतवून ठेवतो ज्याद्वारे शरीर आणि मन शिस्तबद्ध होते आणि आत्मा मुक्त होतो. भावनिक आधारावर किंवा श्रद्धेने काहीही गृहीत न धरता, योगी सुरुवातीच्या ऋषींनी प्रथम आखलेल्या व्यायामांच्या पूर्णपणे चाचणी केलेल्या मालिकेचा अभ्यास करतो. योगाने भारतातील प्रत्येक युगात असे पुरुष निर्माण केले आहेत जे खरोखर मुक्त, खरोखर योगी-ख्रिस्त बनले आहेत.

इतर कोणत्याही विज्ञानाप्रमाणे, योग हा प्रत्येक हवामान आणि काळातील लोकांना लागू आहे. काही अज्ञानी लेखकांनी मांडलेला सिद्धांत की योग "पाश्चात्य लोकांसाठी अयोग्य आहे" हा पूर्णपणे खोटा आहे आणि दुर्दैवाने अनेक प्रामाणिक विद्यार्थ्यांना त्याचे बहुविध आशीर्वाद मिळविण्यापासून रोखले आहे. योग ही विचारांच्या नैसर्गिक अशांततेला आवर घालण्याची एक पद्धत आहे, जी अन्यथा निष्पक्षपणे प्रतिबंधित करते सर्व लोकांना, सर्व देशातील, त्यांच्या आत्म्याच्या खऱ्या स्वरूपाकडे पाहण्यापासून रोखण्यासाठी. योगाला कोणताही अडथळा येऊ शकत नाही. पूर्व आणि पश्चिम सूर्याच्या उपचारात्मक आणि समतोल प्रकाशापेक्षाही जास्त आहे. जोपर्यंत माणसाकडे अस्थिर विचारांसह मन आहे, तोपर्यंत योग किंवा नियंत्रणाची सार्वत्रिक गरज राहील.

"द्वारे बी. के. मित्रा मध्ये "कल्याण- कल्पतूर-

द परमेश्वर मध्ये त्याचा पैलू म्हणून शिवा

कृष्णासारखे ऐतिहासिक व्यक्तिमत्व नसून, शिव हे देवाला त्याच्या त्रिगुणी स्वरूपाच्या शेवटच्या पैलूत (निर्माता-पालक-विनाशक) दिलेले नाव आहे. माया किंवा भ्रमाचा नाश करणारा शिव, धर्मग्रंथांमध्ये प्रतीकात्मकपणे त्यागांचा देव, योगींचा राजा म्हणून दर्शविला आहे.
हिंदू कलेत तो नेहमीच त्याच्या केसांमध्ये अमावस्येसह आणि फेद
घातलेल्या सापांच्या माळासह, वाईटावर मात करण्याचे आणि परिपूर्ण
ज्ञानाचे प्राचीन प्रतीक, धारण केलेले दाखवले जाते. त्याच्या कपाळावर सर्वज्ञतेचा "एकच" डोळा उघडा आहे.

प्राचीन ऋषी पतंजली "योग" ची व्याख्या "मनाच्या चढउतारांवर नियंत्रण" अशी करतात.

२४-४ त्यांचे अतिशय लहान आणि उत्कृष्ट व्याख्यान, योगसूत्रे, हिंदू

तत्वज्ञानाच्या सहा प्रणालींपैकी एक आहेत.

२४-५ पाश्चात्य तत्वज्ञानाच्या
विरुद्ध, सर्व सहा हिंदू प्रणाली केवळ सैद्धांतिकच नाही तर व्यावहारिक शिकवणींना मूर्त रूप देतात. प्रत्येक कल्पनीय ऑन्टोलॉजिकल चौकशी व्यतिरिक्त, सहा प्रणाली दुःख कायमचे काढून टाकण्याच्या उद्देशाने सहा निश्चित विषय तयार करतात आणि शाश्वत आनंदाची प्राप्ती.

सर्व सहा प्रणालींना जोडणारा समान धागा म्हणजे अंतिम वास्तवाच्या ज्ञानाशिवाय मानवाला खरे स्वातंत्र्य शक्य नाही ही घोषणा. नंतरच्या उपनिषदांनी सहा प्रणालींपैकी योगसूत्रांना सत्याची थेट जाणीव मिळविण्यासाठी सर्वात प्रभावी पद्धती म्हणून समर्थन दिले आहे. योगाच्या व्यावहारिक तंत्रांद्वारे, मनुष्य अनुमानांच्या ओसाड क्षेत्रांना कायमचे मागे सोडतो आणि अनुभवात सत्य साराचे आकलन करतो.

योग पद्धतीला अष्टांगिक मार्ग म्हणून ओळखले जाते. पहिल्या पायऱ्या, (१) यम आणि (२) नियम, यासाठी दहा नकारात्मक आणि सकारात्मक नैतिकतेचे पालन करणे आवश्यक आहे - इतरांना इजा करणे टाळणे, असत्य बोलणे, चोरी करणे, असंयम न बाळगणे, भेटवस्तू स्वीकारणे (ज्यामुळे कर्तव्ये येतात); आणि शरीर आणि मनाची शुद्धता, समाधान, आत्म-शिस्त, अभ्यास आणि देवाची भक्ती.

पुढील पायऱ्या आहेत (३) आसन (उजवी मुद्रा); पाठीचा कणा सरळ धरला पाहिजे आणि शरीर ध्यानासाठी आरामदायी स्थितीत स्थिर केले पाहिजे; (४) प्राणायाम (प्राणांचे नियंत्रण, सूक्ष्म जीवन प्रवाह); आणि (५) प्रत्याहार (बाह्य वस्तूंपासून इंद्रियांचे काढून घेणे).

शेवटचे टप्पे योगाचे प्रकार आहेत: (६) धारणा (एकाग्रता); मनाला एकाच विचारात धरून ठेवणे; (७) ध्यान (ध्यान), आणि (८) समाधी (अतिचेतन धारणा). हा योगाचा अष्टांगिक

मार्ग आहे

२४-६ जे कैवल्य (निरपेक्षता) च्या अंतिम ध्येयाकडे घेऊन जाते, ज्याला
अधिक समजण्याजोगेपणे "सर्व बौद्धिक आकलनाच्या पलीकडे असलेल्या सत्याची जाणीव" असे म्हटले जाऊ शकते.

"कोणते मोठे आहे," असे कोणी विचारू शकेल, "स्वामी की योगी?" जर आणि जेव्हा देवाशी अंतिम एकात्मता प्राप्त होते, तेव्हा विविध मार्गांचे भेद नाहीसे होतात. तथापि, भगवद्गीता सांगते की योगाच्या पद्धती सर्वसमावेशक आहेत. त्याच्या तंत्रे केवळ विशिष्ट प्रकार आणि स्वभावांसाठी नाहीत, जसे की काही मोजके लोक जे मठ जीवनाकडे झुकतात; योगाला औपचारिक निष्ठेची आवश्यकता नाही. कारण योगशास्त्र सार्वत्रिक गरज पूर्ण करते, त्याची नैसर्गिक सार्वत्रिक लागूता आहे.

खरा योगी जगात कर्तव्यनिष्ठ राहू शकतो; तिथे तो पाण्यावर लोणीसारखा असतो, आणि सहज विरघळलेल्या दुधासारखा नसतो जो मळलेला आणि अनुशासित नसलेला असतो. आपल्या ऐहिक जबाबदाऱ्या पूर्ण करणे हाच खरोखर उच्च मार्ग आहे, जर योगी अहंकारी इच्छांपासून मानसिकरित्या मुक्त राहून देवाच्या स्वेच्छेने काम करणाऱ्या साधनाप्रमाणे आपली भूमिका बजावत असेल.

आज अमेरिकन, युरोपियन किंवा इतर गैर-हिंदू समाजात असे अनेक महान आत्मे राहतात, ज्यांनी योगी आणि स्वामी हे शब्द कधीही ऐकले नसले तरी ते त्या शब्दांचे खरे उदाहरण आहेत. मानवजातीच्या त्यांच्या निःस्वार्थ सेवेद्वारे, किंवा त्यांच्या आवडी आणि विचारांवर प्रभुत्व मिळवून, किंवा त्यांच्या एकाग्रतेच्या महान शक्तींद्वारे, ते एका अर्थाने योगी आहेत; त्यांनी स्वतःसाठी योग-स्व- नियंत्रण. जर या लोकांना योगाचे निश्चित विज्ञान शिकवले गेले तर ते आणखी उंची गाठू शकतील, ज्यामुळे एखाद्याच्या मनाची आणि जीवनाची अधिक जाणीवपूर्वक दिशा शक्य होते.

काही पाश्चात्य लेखकांनी योगाचा वरवरचा गैरसमज केला आहे, परंतु त्याचे टीकाकार कधीही त्याचे अभ्यासक. मध्ये अनेक विचारशील श्रद्धांजली ते योग मे असणे उल्लेख केला एक द्वारे डॉ. सी.
जी. जंग, द प्रसिद्ध स्विस मानसशास्त्रज्ञ.

"जेव्हा एखादी धार्मिक पद्धत स्वतःला 'वैज्ञानिक' म्हणून सिद्ध करते, तेव्हा ती पश्चिमेकडील जनतेला खात्री असू शकते. योग ही अपेक्षा पूर्ण करतो," डॉ. जंग

लिहितात.

२४-७ "नवीन गोष्टींचे आकर्षण आणि अर्धवट समजलेल्यांच्या
आकर्षणाव्यतिरिक्त, योगाचे अनेक अनुयायी असण्याचे चांगले कारण आहे. ते नियंत्रित अनुभवाची शक्यता देते आणि अशा प्रकारे 'तथ्ये'ची वैज्ञानिक गरज पूर्ण करते आणि याशिवाय, त्याच्या रुंदी आणि खोलीमुळे, त्याच्या आदरणीय वयामुळे, त्याच्या सिद्धांतामुळे आणि पद्धतीमुळे, ज्यामध्ये जीवनाचा प्रत्येक टप्पा

समाविष्ट आहे, ते स्वप्नातही न पाहिलेल्या शक्यतांचे आश्वासन देते.

"प्रत्येक धार्मिक किंवा तात्विक पद्धतीचा अर्थ एक मानसिक शिस्त असते, म्हणजेच मानसिक स्वच्छतेची एक पद्धत. योगाच्या विविध, पूर्णपणे शारीरिक प्रक्रिया

२४-८
याचा अर्थ असा की शारीरिक स्वच्छता जी सामान्य जिम्नॅस्टिक्स आणि श्वासोच्छवासाच्या व्यायामांपेक्षा श्रेष्ठ आहे, कारण ती केवळ यांत्रिक आणि वैज्ञानिक नाही तर तात्विक देखील आहे; शरीराच्या अवयवांच्या प्रशिक्षणात, ते

एकत्र करते त्यांना सह द संपूर्ण च्या द आत्मा, म्हणून आहे अगदी स्पष्ट, साठी उदाहरणार्थ, मध्ये द प्राणायाम
व्यायाम कुठे प्राण आहे दोन्ही द श्वास आणि द सार्वत्रिक गतिशीलता च्या द विश्व.

"जेव्हा व्यक्ती जे काही करत असते ते देखील एक वैश्विक घटना असते, तेव्हा शरीरात अनुभवलेला परिणाम (अंतर्ज्ञान), आत्म्याच्या भावनेशी (सार्वत्रिक कल्पना) एकरूप होतो आणि त्यातून एक जिवंत ऐक्य विकसित होते जे कोणतेही तंत्र, कितीही वैज्ञानिक असले तरी, निर्माण करू शकत नाही. योगसाधना अकल्पनीय आहे आणि योग ज्या संकल्पनांवर आधारित आहे त्याशिवाय ती निरर्थक देखील ठरेल. ती शारीरिक आणि आध्यात्मिक यांना एकमेकांशी असाधारणपणे संपूर्णपणे जोडते.

"पूर्वेकडे, जिथे या कल्पना आणि पद्धती विकसित झाल्या आहेत, आणि जिथे हजारो लोकांसाठी वर्षानुवर्षे एका अखंड परंपरेने आवश्यक आध्यात्मिक पाया निर्माण केला आहे, योग हा, जसे मी सहज मानू शकतो, शरीर आणि मन एकत्र मिसळण्याची परिपूर्ण आणि योग्य पद्धत आहे जेणेकरून ते एक अशी एकता निर्माण करतील ज्यावर प्रश्नचिन्ह उपस्थित करणे कठीण आहे. ही एकता एक मानसिक स्वभाव निर्माण करते ज्यामुळे चेतनेच्या पलीकडे जाणारे अंतर्ज्ञान शक्य होते."

पाश्चात्य काळ खरोखरच जवळ येत आहे जेव्हा आत्म-नियंत्रणाचे अंतर्गत विज्ञान

निसर्गावरील बाह्य विजयाइतकेच आवश्यक मानले जाईल. या नवीन अणुयुगात मानवांचे मन

आता वैज्ञानिकदृष्ट्या निर्विवाद सत्याने शांत आणि विस्तृत होईल की पदार्थ

प्रत्यक्षात उर्जेचा केंद्रबिंदू आहे. मानवी मनाच्या सूक्ष्म शक्ती दगड आणि

धातूंमधील उर्जेपेक्षा मोठ्या प्रमाणात मुक्त करू शकतात आणि त्या केल्या

पाहिजेत, अन्यथा भौतिक अणु राक्षस, नव्याने मुक्त झाला, जगावर अविचारी विनाश आणेल.

२४-९

24-1: मी करिंथकरांस ७:३२- ३३.

24-2: शब्दशः, "हे आत्मा आहे आत्मा." द सर्वोच्च आत्मा, द निर्माण न झालेले, आहे पूर्णपणे अट नसलेला (नेटी, नेटी नाही हे, (तसं नाही) पण वेदांतात अनेकदा सत्- चित-आनंद, म्हणजेच अस्तित्व-बुद्धिमत्ता-आनंद असा उल्लेख केला जातो.

24-3: कधीकधी शंकराचार्य म्हणतात. आचार्य म्हणजे "धार्मिक शिक्षक". शंकराचार्यांचा तिथी हा नेहमीच्या शैक्षणिक केंद्राचा भाग आहे. वाद. अ काही नोंदी सूचित करणे ते द अतुलनीय एकनिष्ठ जगले पासून ५१० ते ४७८ इ.स.पू.; पश्चिम इतिहासकार आठव्या शतकाच्या उत्तरार्धात त्यांना नियुक्त करा. शंकराच्या ब्रह्मसूत्रांच्या प्रसिद्ध व्याख्यानात रस असलेल्या वाचकांना डॉ. पॉल ड्यूसेन यांच्या सिस्टम ऑफ द वेदांत (शिकागो: ओपन कोर्ट पब्लिशिंग कंपनी,) मध्ये एक काळजीपूर्वक इंग्रजी अनुवाद सापडेल. १९१२). लहान अर्क पासून त्याचे लेखन इच्छा असणे सापडले मध्ये निवडले कामे च्या श्री शंकराचार्य (नाटेसन आणि कंपनी, मद्रास).

24-4: "चित्ता वृत्ती निरोध" - योग सूत्र मी:२. पतंजलीचे तारीख आहे अज्ञात, तरी अ क्रमांक च्या विद्वान ठिकाण त्याला मध्ये दुसरा शतक इ.स.पू. द ऋषी दिले पुढे

ग्रंथ चालू सर्व विषय सह असे अंतर्दृष्टी ते वय आहे झाले शक्तीहीन हुलकावणी देणे त्यांना; तरीही, ते द त्यानंतरचा गोंधळ च्या इतिहासकार, द ऋषी बनवले नाही प्रयत्न ते जोडणे त्यांचे स्वतःचे तारखा आणि व्यक्तिमत्त्वे ते त्यांचे साहित्यिक काम करते. ते माहित होते त्यांचे जगतो होते फक्त तात्पुरते महत्वाचे म्हणून चमकणे च्या द महान अनंत जीवन; आणि ते सत्य कालातीत आहे, ट्रेडमार्क करणे अशक्य आहे आणि त्यांचे स्वतःचे खाजगी ताबा नाही.

24-5: द सहा सनातनी प्रणाली (सद्दर्शन) आहेत सांख्य, योग, वेदांत, मीमांसा, न्याय, आणि वैसेसिका. वाचक च्या विद्वत्तापूर्ण वाकलेला इच्छा आनंद मध्ये द बारकावे आणि रुंद व्याप्ती च्या हे प्राचीन सूत्रीकरण म्हणून सारांशित, मध्ये इंग्रजी, भारतीय तत्वज्ञानाचा इतिहास , खंड १, प्रा. सुरेंद्रनाथ दासगुप्ता (केंब्रिज युनिव्हर्सिटी प्रेस, १९२२).

24-6: नाही ते असणे गोंधळलेला सह द "नोबल आठपट मार्ग" च्या बौद्ध धर्म, अ मार्गदर्शक ते माणसाचे आचरण च्या जीवन, म्हणून अनुसरण करते (१) बरोबर आदर्श,
(२) बरोबर हेतू, (३) बरोबर भाषण, (४) बरोबर कृती, (५) बरोबर म्हणजे च्या उपजीविका,
(६) बरोबर प्रयत्न, (७) स्वतःचे योग्य स्मरण, (८) योग्य अनुभूती (समाधी).

24-7: डॉ. जंग उपस्थित राहिले द भारतीय विज्ञान काँग्रेस मध्ये १९३७ आणि
मिळाले एक सन्माननीय पदवी पासून द विद्यापीठ कलकत्त्याचे.

24-8: डॉ. जंग आहे येथे संदर्भ देणे ते हठ योग, अ विशेषीकृत शाखा च्या शारीरिक आसने आणि तंत्रे साठी आरोग्य आणि

दीर्घायुष्य. हठ आहे उपयुक्त, आणि उत्पादन करते नेत्रदीपक शारीरिक निकाल, पण हे .शाखा च्या योग आहे थोडे वापरलेले द्वारे योगी आध्यात्मिक मुक्ततेवर झुकलेले

24-9: प्लेटोच्या अटलांटिसच्या तिमायस कथेत, तो तेथील रहिवाशांच्या वैज्ञानिक ज्ञानाच्या प्रगत अवस्थेबद्दल सांगतो. हरवलेला खंड सुमारे ९५०० ईसापूर्व निसर्गाच्या प्रलयातून नाहीसा झाला असे मानले जाते; तथापि, काही आध्यात्मिक लेखक, राज्य ते द अटलांटियन्स होते नष्ट झाले म्हणून अ निकाल च्या त्यांचे गैरवापर च्या अणु शक्ती. दोन फ्रेंच लेखक अलिकडेच ' अटलांटिसची ग्रंथसूची' संकलित केली आहे, ज्यामध्ये १७०० हून अधिक ऐतिहासिक आणि इतर संदर्भांची यादी आहे.

प्रकरण: २५

भाऊ अनंता आणि बहीण नलिनी

"अनंत करू शकत नाही जगणे; द वाळू च्या त्याचे कर्म साठी हे जीवन आहे धावणे बाहेर."

एका सकाळी मी खोल ध्यानात बसलो होतो तेव्हा हे अविचारी शब्द माझ्या अंतरात्म्याला भिडले. स्वामींच्या आश्रमात प्रवेश केल्यानंतर काही वेळातच, मी माझ्या जन्मस्थानी, गोरखपूरला, माझा मोठा भाऊ अनंत याच्या पाहुण्या म्हणून भेट दिली. अचानक झालेल्या आजाराने तो अंथरुणावरच राहिला; मी त्याला प्रेमाने सांभाळले.

त्या गंभीर अंतःकरणातील घोषणेमुळे मी दुःखाने भरून गेलो. मला वाटले की मी गोरखपूरमध्ये जास्त काळ राहणे सहन करू शकत नाही, फक्त माझ्या असहाय्य नजरेसमोरून माझा भाऊ निघून गेला. माझ्या नातेवाईकांकडून समजूतदार टीका होत असताना, मी पहिल्या उपलब्ध बोटीने भारत सोडला. ती बर्मा आणि चीन समुद्राच्या बाजूने जपानला गेली. मी कोबे येथे उतरलो, जिथे मी फक्त काही दिवस घालवले. माझे हृदय दर्शनासाठी खूप जड होते.

भारताच्या परतीच्या प्रवासात, बोट शांघायला पोहोचली. तिथे जहाजाचे वैद्य डॉ. मिश्रा यांनी मला अनेक क्युरिओ दुकानांमध्ये मार्गदर्शन केले, जिथे मी श्री युक्तेश्वर, माझे कुटुंब आणि मित्रांसाठी विविध भेटवस्तू निवडल्या. अनंतासाठी मी बांबूचा एक मोठा कोरीव तुकडा खरेदी केला. चिनी विक्रेत्याने मला बांबूची आठवण दिली की मी ती जमिनीवर टाकली आणि ओरडून म्हणालो, "मी हे माझ्या प्रिय मृत भावासाठी विकत घेतले आहे!"

त्याचा आत्मा अनंतात मुक्त होत आहे याची मला स्पष्ट जाणीव झाली होती. त्याच्या पडण्याने स्मारकाला तीव्र आणि प्रतीकात्मकरित्या तडे गेले; रडण्याच्या आवाजात मी बांबूच्या पृष्ठभागावर लिहिले: "माझ्या प्रिय अनंतासाठी, आता गेले."

माझा साथीदार, डॉक्टर, या सर्व घटना एका व्यंग्यात्मक हास्यासह पाहत

होता. "तुमचे अश्रू जपून ठेवा," तो म्हणाला. "तो मेला आहे याची खात्री

होईपर्यंत ते का ढाळायचे?"

आमची बोट कलकत्त्याला पोहोचली तेव्हा डॉ. मिश्रा पुन्हा माझ्यासोबत आले. माझा धाकटा भाऊ बिष्णू गोदीवर माझे स्वागत करण्यासाठी वाट पाहत होता.

"मला माहित आहे अनंत या जगातून निघून गेला आहे," मी बिष्णूला बोलायला वेळ मिळण्यापूर्वीच म्हणालो. "कृपया मला आणि येथील डॉक्टरांना सांगा, अनंत कधी वारला."

बिष्णू नाव दिलेले द तारीख, कोणते होते द खूप दिवस ते मी होते विकत घेतले द स्मृतिचिन्हे मध्ये शांघाय.

"इथे बघा!" डॉ. मिश्रा स्खलन झाले. "याबद्दल काहीही बोलू देऊ नका! प्राध्यापक वैद्यकीय अभ्यासक्रमात मानसिक टेलिपॅथीचा एक वर्षाचा अभ्यास जोडणार आहेत, जो आधीच पुरेसा आहे!"

मी गुरपार रोडवरील आमच्या घरात प्रवेश करताच वडिलांनी मला प्रेमाने मिठी मारली. "तू आला आहेस," तो प्रेमाने म्हणाला. त्याच्या डोळ्यातून दोन मोठे अश्रू वाहत होते. सामान्यतः अप्रत्यक्षपणे, त्याने मला कधीही प्रेमाचे हे संकेत दाखवले नव्हते. बाहेरून गंभीर वडील, आतून त्यांचे हृदय वितळणारे होते. च्या अ आई. मध्ये सर्व त्याचे व्यवहार सह द कुटुंब, त्याचे दुहेरी पालकत्वाचा भूमिका होते स्पष्टपणे प्रकट.

अनंताच्या निधनानंतर लगेचच, माझी धाकटी बहीण नलिनीला एका दैवी उपचाराने मृत्यूच्या दारातून परत आणले. ही कहाणी सांगण्यापूर्वी, मी तिच्या सुरुवातीच्या आयुष्यातील काही टप्प्यांचा उल्लेख करेन.

बालपणीचे नलिनी आणि माझे नाते फारसे आनंदी नव्हते. मी खूप बारीक होतो; ती आणखी बारीक होती. एका अचेतन हेतूने किंवा "जटिलतेमुळे" जे मानसोपचारतज्ज्ञांना ओळखण्यास अडचण येणार नाही, मी अनेकदा माझ्या बहिणीला तिच्या मृत दिसण्याबद्दल चिडवायचो. तिचे उत्तर अत्यंत तरुणपणाच्या निर्दयी स्पष्टवक्त्यासह तितकेच झिरपले होते.
कधीकधी आई मध्यस्थी करायची आणि लहान मुलांचे भांडण तात्पुरते थांबवायचे, माझ्या कानावर, म्हणजे मोठ्या माणसाच्या कानावर, एका हलक्या पेटीने.

वेळ निघून गेला; नलिनीचा कलकत्ता येथील तरुण डॉक्टर पंचानन बोस यांच्याशी विवाह झाला. त्यांना वडिलांकडून उदार हुंडा मिळाला असावा, कदाचित (मी बहिणीला सांगितल्याप्रमाणे) मानवी बीन-स्टोबशी स्वतःला जोडून त्याच्या नशिबासाठी होणारा वर.

विस्तृत करा लग्न संस्कार होते साजरा केला मध्ये देय वेळ. चालू द लग्न रात्र, मी सामील झाले द आमच्या कलकत्त्याच्या घराच्या बैठकीच्या खोलीत नातेवाईकांचा मोठा आणि आनंदी गट. वर एका प्रचंड सोन्याच्या ब्रोकेड केलेल्या उशीवर टेकलेला होता,

त्याच्या बाजूला नलिनी होती. एक भव्य जांभळी रेशमी साडी

२५-१ अरेरे, तिची कोनीयता
पूर्णपणे लपवू शकलो नाही. मी माझ्या नवीनच्या उशीच्या मागे स्वतःला आश्रय दिला. मेहुण्याशी बोलला आणि मैत्रीपूर्ण पद्धतीने त्याच्याकडे हसला. लग्नाच्या दिवसापर्यंत त्याने नलिनीला कधीही पाहिले नव्हते, जेव्हा त्याला अखेर लग्नाच्या

लॉटरीमध्ये काय मिळणार आहे हे कळले.

माझी सहानुभूती जाणवत असताना, डॉ. बोस यांनी नलिनीला नम्रपणे बोट दाखवले आणि माझ्या कानात कुजबुजले, "बोल, हे काय आहे?"

"का, डॉक्टर," मी उत्तर दिले, "ते आहे अ सांगाडा साठी तुमचे निरीक्षण!"

आनंदाने थरथर कापत, मला आणि माझ्या मेहुण्याला आमच्या जमलेल्या नातेवाईकांसमोर योग्य सजावट राखणे कठीण झाले.

जसजशी वर्षे जात राहिली तसतसे डॉ. बोस आमच्या कुटुंबाचे लाडके बनले, आजारपणात जेव्हा जेव्हा त्यांना भेटायला जायचे तेव्हा ते त्यांना भेटायचे. ते आणि मी घट्ट मित्र झालो, अनेकदा एकत्र विनोद करायचो, सहसा नलिनी आमचे लक्ष्य असायचे.

"ही एक वैद्यकीय कुतूहल आहे," माझ्या मेहुण्याने एके दिवशी मला सांगितले. "मी तुझ्या पातळ बहिणीच्या कॉड लिव्हर ऑइल, बटर, माल्ट, मध, मासे, मांस, अंडी, टॉनिकवर सर्वकाही वापरून पाहिले आहे. तरीही तिला इंचाचा शंभरावा भागही फुगलेला नाही." आम्ही दोघेही हसलो.

काही दिवसांनी मी बोसच्या घरी गेलो. तिथं माझं काम फक्त काही मिनिटांतच झालं; मी निघणार होते, कुणाच्याही लक्षात न आल्याने, मला वाटलं, नलिनी. मी दारापाशी पोहोचताच मला तिचा आवाज ऐकू आला, तो प्रेमळ पण आज्ञा देणारा.

"भाऊ, इकडे ये. यावेळी तू मला स्लिप देणार नाहीस. मला तुझ्याशी बोलायचे आहे."

मी तिच्या खोलीत जाण्यासाठी पायऱ्या चढलो. मला आश्चर्य वाटले की तिला अश्रू

अनावर झाले.

"प्रिय भाऊ," ती म्हणाली, "चला आपण जुनी कुरघोडी पुरून टाकूया. मला दिसतंय की तुझे पाय आता आध्यात्मिक मार्गावर स्थिर झाले आहेत. मला प्रत्येक बाबतीत तुझ्यासारखे व्हायचे आहे." ती आशेने म्हणाली, "तू आता दिसायला बळकट आहेस; तू मला मदत करू शकशील का? माझा नवरा माझ्या जवळ येत नाही आणि मी त्याच्यावर खूप प्रेम करते!
पण तरीही मला देवाच्या साक्षात्कारात आणखी प्रगती करायची आहे, जरी मला

२५-

२ पातळ राहावे लागले तरी आणि अनाकर्षक."

तिच्या या विनंतीने माझे हृदय खूप भावले. आमची नवीन मैत्री हळूहळू वाढत गेली; एके दिवशी तिने माझी शिष्य होण्याची विनंती केली.

"तुम्हाला आवडेल त्या पद्धतीने मला शिकवा. मी टॉनिकऐवजी देवावर विश्वास ठेवते." तिने औषधांचा एक मूठभर गोळा केला आणि छताच्या नाल्यात ओतला.

म्हणून अ चाचणी च्या तिचे विश्वास, मी विचारले तिचे ते वगळणे पासून तिचे आहार सर्व मासे, मांस, आणि अंडी.

काही महिन्यांनंतर, ज्या काळात नलिनीने मी सांगितलेल्या विविध नियमांचे काटेकोरपणे पालन केले होते आणि असंख्य अडचणी असूनही तिने तिच्या शाकाहारी
आहाराचे पालन केले होते, मी तिला भेटायला गेलो.

"बहिणी, तू आध्यात्मिक आज्ञांचे प्रामाणिकपणे पालन करत आहेस; तुझे बक्षीस जवळ
आले आहे." मी खोडकरपणे हसलो. "तुला किती जाड व्हायचे आहे - आमच्या काकूंसारखे जाड जिने वर्षानुवर्षे तिचे पाय पाहिले नाहीत?"

"नाही! पण मी लांब ते असणे म्हणून बळकट म्हणून तू आहेत."

मी गंभीरपणे उत्तर दिले. "देवाच्या कृपेने, जसे मी नेहमीच खरे बोललो आहे, तसेच

आताही खरे बोलतो.

" २५-३ दैवी आशीर्वादाने, आजपासून तुमचे शरीर नक्कीच बदलेल; एका
महिन्यात त्याचे वजन माझ्या शरीराइतकेच होईल."

माझ्या हृदयातील हे शब्द पूर्ण झाले. तीस दिवसांत, नलिनीचे वजन माझ्या वजनाइतके झाले. नवीन गोलाकारपणाने तिला सौंदर्य दिले; तिचा नवरा प्रेमात पडला. त्यांचे लग्न अशा प्रकारे सुरू झाले

अशुभपणे, वळले बाहेर ते असणे आदर्शपणे आनंदी.

जपानहून परतल्यावर मला कळले की माझ्या अनुपस्थितीत नलिनीला विषमज्वर झाला होता. मी तिच्या घरी धावत गेलो आणि तिला फक्त सांगाड्यात पडलेले पाहून मला धक्का बसला. ती कोमात होती.

"तिचे मन आजाराने गोंधळून जाण्यापूर्वी," माझ्या मेहुण्याने मला सांगितले, "ती नेहमी म्हणायची: 'जर भाऊ मुकुंद इथे असता तर माझे असे हाल झाले नसते.'" तो निराशेने पुढे म्हणाला, "इतर डॉक्टर आणि मी स्वतः पहा नाही आशा. रक्त आमांश आहे सेट मध्ये, नंतर तिचे लांब चढाओढ सह टायफॉइड."

माझ्या प्रार्थनेने मी स्वर्ग आणि पृथ्वी हलवू लागलो. एका अँग्लो-इंडियन नर्सला बोलावून, जिने मला पूर्ण सहकार्य केले, मी माझ्या बहिणीला उपचारांच्या विविध योग तंत्रांचा वापर केला. रक्तातील आमांश नाहीसा झाला.

पण डॉ. बोस यांनी दुःखाने डोके हलवले. "तिला आता रक्त सांडायला उरलेले

नाही." "ती बरी होईल," मी ठामपणे उत्तर दिले. "सात दिवसांत तिचा ताप निघून

जाईल."

एका आठवड्यानंतर नलिनीने डोळे उघडले आणि माझ्याकडे प्रेमाने ओळखीने पाहिले हे पाहून मला खूप आनंद झाला. त्या दिवसापासून तिची तब्येत लवकर सुधारली. जरी तिचे वजन सामान्य झाले असले तरी, तिच्या जवळजवळ प्राणघातक आजाराचा एक दुःखद घाव तिच्यावर होता: तिचे पाय अर्धांगवायू झाले होते. भारतीय आणि इंग्रजी तज्ञांनी तिला निराशाजनक अपंग घोषित केले.

प्रार्थनेद्वारे मी तिच्या आयुष्यासाठी केलेल्या अविरत युद्धाने मी थकलो होतो. मी गेलो श्री युक्तेश्वरांची मदत मागण्यासाठी सेरामपूरला. मी नलिनीच्या दुर्दशेबद्दल त्यांना सांगितले तेव्हा त्यांच्या डोळ्यांत खोल सहानुभूती होती.

"तुझ्या बहिणीचे पाय एका महिन्याच्या शेवटी सामान्य होतील." तो पुढे म्हणाला, "तिला तिच्या त्वचेजवळ, दोन कॅरेटच्या मोत्याचा एक छिद्र नसलेला पट्टा घालू द्या, जो क्लॅपने घट्ट धरून असेल."

मी दंडवत घातलेला मी स्वतः येथे त्याचे पाय सह आनंदी आराम.

"साहेब, तुम्ही एक गुरु आहात; तिच्या बरे होण्याचे तुमचे वचन पुरेसे आहे पण जर तुम्ही आग्रह धरला तर मी तिला लगेच एक मोती आणून देईन."

माझ्या गुरूंनी मान हलवली. "हो, ते कर." त्यांनी नलिनीच्या शारीरिक आणि मानसिक वैशिष्ट्यांचे अचूक वर्णन केले, जिला त्यांनी कधीही पाहिले नव्हते.

"सर," मी चौकशी केली, "आहे हे एक ज्योतिषशास्त्रीय विश्लेषण? तू करा नाही माहित आहे तिचे जन्म दिवस किंवा तास."

श्री युक्तेश्वर हसले. "एक सखोल ज्योतिषशास्त्र आहे, जे कॅलेंडर आणि घड्याळांच्या साक्षीवर अवलंबून नाही. प्रत्येक मनुष्य हा निर्मात्याचा किंवा वैश्विक मानवाचा एक भाग आहे; त्याचे स्वर्गीय शरीर तसेच पृथ्वीचे शरीर आहे. मानवी डोळा भौतिक स्वरूप पाहतो, परंतु आतील डोळा अधिक खोलवर प्रवेश करतो, अगदी त्या सार्वत्रिक नमुन्यापर्यंत ज्याचा प्रत्येक मनुष्य एक अविभाज्य आणि वैयक्तिक भाग आहे."

मी परत केले ते कलकत्ता आणि खरेदी केलेले अ मोती साठी नलिनी. अ महिना नंतर, तिचे अर्धांगवायू झालेला पाय होते

पूर्णपणे बरे झाले.

बहिणीने मला माझ्या गुरूंबद्दल मनापासून कृतज्ञता व्यक्त करण्यास सांगितले. त्यांनी तिचा संदेश शांतपणे ऐकला. पण मी निरोप घेत असतानाच त्यांनी गर्भवती असल्याचे म्हटले.

"तुमच्या बहिणीला अनेक डॉक्टरांनी सांगितले आहे की ती कधीही मुले होऊ शकत नाही. तिला खात्री द्या की काही वर्षांत ती दोन मुलींना जन्म देईल."

काही वर्षे नंतर, ते नलिनीचे आनंद, ती भोक अ मुलगी, अनुसरण केले मध्ये अ काही वर्षे द्वारे दुसरा मुलगी.

"तुमच्या स्वामींनी आमच्या घराला, आमच्या संपूर्ण कुटुंबाला आशीर्वाद दिला आहे," माझी बहीण म्हणाली. "अशा माणसाची उपस्थिती संपूर्ण भारतासाठी एक पवित्रता आहे. प्रिय बंधू, कृपया श्री युक्तेश्वरजींना सांगा की, तुमच्याद्वारे, मी स्वतःला त्यांच्या क्रियायोग शिष्यांपैकी एक मानते."

25-1: द शोभायमानपणे आच्छादित ड्रेस च्या भारतीय महिला.

25-2: कारण सर्वाधिक व्यक्ती मध्ये भारत आहेत पातळ, वाजवी घट्टपणा आहे विचारात घेतलेले खूप इष्ट.

25-3: द हिंदू धर्मग्रंथ जाहीर करणे ते त्या WHO नेहमीप्रमाणे बोलणे द सत्य इच्छा विकसित करणे द पॉवर च्या प्रत्यक्षात आणणे त्यांचे शब्द. ते मनापासून जे आदेश देतात ते जीवनात खरे ठरतील.

प्रकरण: २६

द विज्ञान च्या क्रिया योग

क्रियायोगाचे विज्ञान आधुनिक भारतात माझ्या गुरूंचे गुरू लाहिरी महाशय यांच्या साधनाद्वारे व्यापकपणे प्रसिद्ध झाले. क्रियाचे संस्कृत मूळ कृ म्हणजे करणे, कृती करणे आणि प्रतिक्रिया देणे आहे; हेच मूळ कर्म या शब्दात आढळते, जे कारण आणि परिणामाचे नैसर्गिक तत्व आहे. अशा प्रकारे क्रियायोग म्हणजे "एका विशिष्ट कृती किंवा संस्काराद्वारे अनंताशी एकरूप होणे (योग)." जो योगी त्याच्या तंत्राचे विश्वासूपणे पालन करतो तो हळूहळू कर्म किंवा कार्यकारणभावाच्या सार्वत्रिक साखळीतून मुक्त होतो.

काही प्राचीन योगिक आदेशांमुळे, मी सामान्य लोकांसाठी असलेल्या पुस्तकाच्या पानांमध्ये क्रियायोगाचे संपूर्ण स्पष्टीकरण देऊ शकत नाही. प्रत्यक्ष तंत्र क्रियाबान किंवा क्रियायोगीकडून शिकले पाहिजे; येथे एक विस्तृत संदर्भ पुरेसा आहे.

क्रिया योग आहे अ साधे, मानसिक-शारीरिक पद्धत द्वारे कोणते द मानव रक्त आहे कार्बनमुक्त

आणि ऑक्सिजनने रिचार्ज केले जाते. मेंदू आणि पाठीच्या कण्याच्या केंद्रांना पुनरुज्जीवित करण्यासाठी या अतिरिक्त ऑक्सिजनचे अणू जीवन प्रवाहात रूपांतरित केले जातात.

26-1 शिरासंबंधी रक्ताचे संचय थांबवून, योगी ऊतींचे क्षय कमी करण्यास
किंवा रोखण्यास सक्षम असतो; प्रगत योगी त्याच्या पेशींना शुद्ध उर्जेमध्ये रूपांतरित करतो. एलीया, येशू, कबीर आणि इतर पैगंबर क्रिया किंवा तत्सम तंत्राच्या वापरात भूतकाळातील निपुण होते, ज्याद्वारे ते त्यांच्या शरीरांना इच्छेनुसार अभौतिक बनवत असत.

क्रिया हे एक प्राचीन शास्त्र आहे. लाहिरी महाशयांना ते त्यांचे गुरु बाबाजी यांच्याकडून मिळाले, ज्यांनी अंधकारयुगात हरवलेल्या तंत्राचा पुन्हा शोध लावला आणि स्पष्टीकरण दिले.

" या एकोणिसाव्या शतकात मी तुमच्याद्वारे जगाला जो क्रियायोग देत आहे," बाबाजींनी लाहिरी महाशयांना सांगितले, "हे त्याच विज्ञानाचे पुनरुज्जीवन आहे जे कृष्णाने हजारो वर्षांपूर्वी अर्जुनाला दिले होते आणि जे नंतर पतंजली आणि ख्रिस्त, संत जॉन, संत पॉल आणि इतर शिष्यांना ज्ञात झाले."

भारताचे महान संदेष्टा कृष्ण यांनी भगवद्गीतेच्या एका श्लोकात क्रियायोगाचा उल्लेख केला आहे: "बाहेर जाणाऱ्या श्वासात श्वास घेण्याने आणि बाहेर जाणाऱ्या श्वासात श्वास घेण्याने, योगी या दोन्ही श्वासांना निष्क्रिय करतो; अशा प्रकारे

तो हृदयातील जीवनशक्ती सोडतो आणि ती आपल्या नियंत्रणाखाली आणतो." २६-२ याचा अर्थ असा आहे: "योगी शरीरातील जीवनशक्तीच्या वाढीद्वारे क्षय थांबवतो आणि अपान (धारा काढून टाकून) शरीरातील वाढीतील उत्परिवर्तन थांबवतो. अशा प्रकारे हृदय शांत करून क्षय आणि वाढ निष्क्रिय करून, योगी जीवन नियंत्रण शिकतो."

कृष्ण

२६-३ देखील सांगतात की त्यानेच, त्याच्या पूर्वीच्या अवतारात, अविनाशी योग
एका प्राचीन प्रकाशमान, विवस्वतला सांगितला, ज्याने तो महान कायदेकर्त्या मनूला

दिला.

२६-४ त्याने, भारताच्या सौर योद्धा राजवंशाचे जनक इक्ष्वाकू यांना सूचना
दिल्या. अशा प्रकारे एकमेकांकडून दुसऱ्याकडे जात, भौतिकवादी युग येईपर्यंत

ऋषींनी राजयोगाचे रक्षण केले.

२६-५ मग, पुरोहितांच्या गुप्ततेमुळे आणि माणसाच्या
उदासीनतेमुळे, पवित्र ज्ञान हळूहळू दुर्गम झाले.

योगाचे अग्रणी प्रणेते, प्राचीन ऋषी पतंजली यांनी क्रिया योगाचा दोनदा उल्लेख केला आहे, ज्यांनी लिहिले: " क्रिया योगात शरीर शिस्त, मानसिक नियंत्रण आणि ओमचे

ध्यान यांचा समावेश आहे." २६-६ पतंजली ध्यानात ऐकू येणारा ओमचा खरा वैश्विक ध्वनी

म्हणून देवाबद्दल बोलतात.

२६-७ औम हा सर्जनशील शब्द आहे,

२६-८ कंपन मोटरचा आवाज.
योगाभ्यास करणाऱ्यालाही लवकरच ओमचा अद्भुत आवाज आतून ऐकू येतो. हे आनंददायी आध्यात्मिक प्रोत्साहन मिळाल्याने, भक्ताला खात्री होते की तो खरोखरच दिव्य क्षेत्रांच्या संपर्कात आहे.

पतंजली दुसऱ्यांदा जीवन-नियंत्रण किंवा क्रिया तंत्राचा उल्लेख अशा प्रकारे करतात: " प्रेरणा आणि श्वासोच्छवासाचा मार्ग वेगळे करून प्राप्त होणाऱ्या

प्राणायामाद्वारे मुक्ती साध्य करता येते." २६-९

संत पॉलला क्रियायोगाची किंवा त्याच्यासारखीच एक पद्धत माहित होती, ज्याद्वारे तो जीवनाच्या प्रवाहांना इंद्रियांकडे आणि इंद्रियांमधून बदलू शकत होता. म्हणूनच तो म्हणू शकला: "खरोखर, मी ख्रिस्तामध्ये असलेल्या आपल्या आनंदाचा निषेध

करतो, मी दररोज मरतो." २६-१० दररोज आपली शारीरिक जीवनशक्ती काढून टाकून, त्याने योगाच्या माध्यमातून ती ख्रिस्ताच्या चेतनेच्या आनंद (शाश्वत आनंद) सोबत जोडली. त्या आनंदी अवस्थेत, तो

जाणीवपूर्वक जाणीव असलेला च्या असणे मृत ते द भ्रामक संवेदी जग च्या माया.

ईश्वर-संपर्काच्या सुरुवातीच्या अवस्थेत (सबिकल्प समाधी) भक्ताची चेतना वैश्विक आत्म्याशी विलीन होते; त्याची जीवनशक्ती शरीरातून काढून टाकली जाते, जी "मृत" किंवा गतिहीन आणि कडक दिसते. त्याच्या निलंबित अॅनिमेशनच्या शारीरिक स्थितीची पूर्णपणे जाणीव असते. जसे तो उच्च आध्यात्मिक अवस्थांमध्ये (निर्बिकल्प समाधी) प्रगती करतो, तथापि, तो शारीरिक स्थिरतेशिवाय आणि त्याच्या सामान्य जागृत जाणीवेत, सांसारिक कर्तव्ये पार पाडत असतानाही देवाशी संवाद

साधतो.

२६-११

" क्रियायोग हे एक असे साधन आहे ज्याद्वारे मानवी उत्क्रांती जलद करता येते," श्री युक्तेश्वर यांनी त्यांच्या विद्यार्थ्यांना समजावून सांगितले. "प्राचीन योगींनी शोधून काढले की वैश्विक चेतनेचे रहस्य श्वासोच्छवासाच्या प्रभुत्वाशी जवळून जोडलेले आहे. जगाच्या ज्ञानाच्या खजिन्यात हे भारताचे अद्वितीय आणि अमर योगदान आहे. हृदयाचे पंप राखण्यात सामान्यतः गुंतलेली जीवनशक्ती, श्वासाच्या सततच्या मागण्या शांत आणि स्थिर करण्याच्या पद्धतीने उच्च क्रियाकलापांसाठी मुक्त केली पाहिजे."

क्रिया योगी मानसिकरित्या त्याच्या जीवनशक्तीला सहा पाठीच्या केंद्रांभोवती (मेड्युलरी, ग्रीवा, पृष्ठीय, लंबर, त्रिकोणी आणि कोसीजियल प्लेक्सस) वर आणि खाली फिरण्यासाठी निर्देशित करतो, जे राशीच्या बारा सूक्ष्म चिन्हांशी संबंधित आहेत, प्रतीकात्मक वैश्विक पुरुष. मनुष्याच्या संवेदनशील पाठीच्या कण्याभोवती उर्जेचे अर्धे मिनिट फिरणे त्याच्या उत्क्रांतीत सूक्ष्म प्रगतीवर परिणाम करते; क्रियाचा तो अर्धा मिनिट नैसर्गिक आध्यात्मिक उलथापालथ एक वर्षाच्या बरोबरीचा असतो.

सर्वज्ञ आध्यात्मिक डोळ्याच्या सूर्याभोवती फिरणाऱ्या सहा (ध्रुवीयतेनुसार बारा) आतील नक्षत्रांसह मानवाची सूक्ष्म प्रणाली भौतिक सूर्य आणि बारा राशींशी परस्परसंबंधित आहे. अशा प्रकारे सर्व मानव आंतरिक आणि बाह्य विश्वाने प्रभावित होतात. प्राचीन ऋषींनी शोधून काढले की मनुष्याचे पृथ्वीवरील आणि स्वर्गीय वातावरण, बारा वर्षांच्या चक्रात, त्याला त्याच्या नैसर्गिक मार्गावर पुढे ढकलते. धर्मग्रंथांमध्ये असे म्हटले आहे की मानवाला त्याच्या मानवी मेंदूला वैश्विक चेतना व्यक्त करण्यासाठी पुरेसे परिपूर्ण करण्यासाठी दहा लाख वर्षांच्या सामान्य, रोगरहित उत्क्रांतीची आवश्यकता आहे.

एक हजार क्रिया योगींना एका दिवसात नैसर्गिक उत्क्रांतीच्या एक हजार वर्षांच्या समतुल्य मिळतात: एका वर्षात ३,६५,००० वर्षांच्या उत्क्रांतीच्या. अशा प्रकारे, तीन वर्षांत, एक क्रिया योगी बुद्धिमान स्व-प्रयत्नाने तेच परिणाम साध्य करू शकतो जे निसर्ग दहा लाख वर्षांत आणतो. अर्थात, क्रिया शॉर्टकट फक्त सखोल विकसित योगीच घेऊ शकतात. गुरुच्या मार्गदर्शनाने, अशा योगींनी त्यांचे शरीर आणि मेंदू सघन अभ्यासाद्वारे निर्माण होणारी शक्ती प्राप्त करण्यासाठी काळजीपूर्वक तयार केले आहेत.

क्रिया नवशिक्या व्यक्ती दिवसातून दोनदा फक्त चौदा ते अठ्ठावीस वेळा योग व्यायाम

करतो. अनेक योगी सहा, बारा, चोवीस किंवा अठ्ठेचाळीस वर्षांत मुक्ती मिळवतात. एक योगी जो मरतो आधी साध्य करणे पूर्ण साकार होणे वाहून नेतो सह त्याला द चांगले कर्म च्या त्याचे भूतकाळ क्रिया प्रयत्न; त्याच्या नवीन आयुष्यात तो त्याच्या अनंत ध्येयाकडे सुसंवादीपणे प्रेरित होतो.

सरासरी माणसाचे शरीर हे पन्नास वॅटच्या दिव्यासारखे असते, जे अब्जावधी लोकांना सामावून घेऊ शकत नाही. क्रियेच्या अतिरेकी सरावामुळे निर्माण होणारी शक्ती. क्रियेच्या साध्या आणि "निर्दोष" पद्धतींमध्ये हळूहळू आणि नियमित वाढ झाल्यामुळे, माणसाचे शरीर दिवसेंदिवस सूक्ष्मदृष्ट्या रूपांतरित होत जाते आणि शेवटी वैश्विक उर्जेच्या अमर्याद क्षमता व्यक्त करण्यासाठी तयार होते - भौतिकदृष्ट्या पहिले

सक्रिय अभिव्यक्ती च्या आत्मा.

क्रिया योगाचे अनेक दिशाभूल करणाऱ्या धर्मांधांनी शिकवलेल्या अवैज्ञानिक श्वासोच्छवासाच्या व्यायामांशी काहीही संबंध नाही. फुफ्फुसांमध्ये जबरदस्तीने श्वास रोखून ठेवण्याचा त्यांचा प्रयत्न केवळ अनैसर्गिकच नाही तर निश्चितच अप्रिय आहे. दुसरीकडे, क्रिया सुरुवातीपासूनच शांततेची भावना आणि मणक्यामध्ये पुनर्जन्म परिणामाच्या सुखदायक संवेदनांसह असते.

प्राचीन योगिक तंत्र श्वासाचे मनामध्ये रूपांतर करते. आध्यात्मिक प्रगतीद्वारे, व्यक्ती श्वासाला मनाची क्रिया - स्वप्न - श्वास म्हणून ओळखू शकते.

अनेक चित्रे करू शकतो असणे दिलेले च्या द गणितीय नातेसंबंध दरम्यान माणसाचे श्वसन गती आणि त्याच्या जाणीवेच्या अवस्थांमधील फरक. ज्या व्यक्तीचे लक्ष पूर्णपणे गुंतलेले असते, जसे की एखाद्या जवळून विणलेल्या बौद्धिक युक्तिवादाचे अनुसरण करताना किंवा काही नाजूक किंवा कठीण शारीरिक कामगिरी करण्याचा प्रयत्न करताना, तो आपोआप खूप हळू श्वास घेतो. लक्ष स्थिर करणे हे मंद श्वासोच्छवासावर अवलंबून असते; जलद किंवा असमान श्वास हे हानिकारक भावनिक अवस्थांचे अपरिहार्य साथीदार असतात: भीती, वासना, राग. अस्वस्थ माकड एका मिनिटात 32 वेळा वेगाने श्वास घेतो, उलट माणसाची सरासरी १८ वेळा. हत्ती, कासव, साप आणि इतर प्राणी त्यांच्यासाठी प्रसिद्ध आहेत दीर्घायुष्य असलेल्या कासवाचा श्वसन दर माणसापेक्षा कमी असतो.

उदाहरणार्थ, ३०० वर्षांचे कासव,

२६-१२ एका मिनिटात फक्त ४ वेळा श्वास घेतो.

झोपेचे पुनरुज्जीवन करणारे परिणाम माणसाला शरीर आणि श्वासोच्छवासाबद्दल तात्पुरते अनभिज्ञतेमुळे होतात. झोपलेला माणूस योगी बनतो; दररोज रात्री तो नकळतपणे योगिक संस्कार करतो. स्वतःला शारीरिक ओळखीपासून मुक्त करणे आणि मुख्य मेंदूच्या प्रदेशात आणि त्याच्या पाठीच्या केंद्रांच्या सहा उप-गतिशास्त्रांमध्ये जीवनशक्तीचे उपचार करणार्या प्रवाहांमध्ये विलीन होणे. अशा प्रकारे झोपलेला व्यक्ती नकळतपणे वैश्विक उर्जेच्या साठ्यात डुबकी मारतो जी सर्व जीवन टिकवून ठेवते.

स्वेच्छेने योगी एक साधी, नैसर्गिक प्रक्रिया जाणीवपूर्वक करतो, मंद गतीने झोपणाऱ्या व्यक्तीप्रमाणे अजाणतेपणे नाही. क्रिया योगी त्याच्या तंत्राचा वापर करून त्याच्या सर्व भौतिक पेशींना अविरत प्रकाशाने संतृप्त करतो आणि त्यांना चुंबकीय अवस्थेत ठेवतो. तो वैज्ञानिकदृष्ट्या अवचेतन झोप किंवा बेशुद्धीच्या अवस्था निर्माण न करता श्वासोच्छवास अनावश्यक करतो.

क्रिया द्वारे, बाहेर जाणारी जीवनशक्ती इंद्रियांमध्ये वाया जात नाही आणि तिचा गैरवापर होत नाही, तर ती मर्यादित असते सूक्ष्म पाठीच्या कण्यातील उर्जेशी पुन्हा एकत्र येणे. जीवनाच्या अशा बळकटीकरणामुळे, योगींचे शरीर आणि मेंदूच्या पेशी आध्यात्मिक अमृताने विद्युतीकृत होतात. अशा प्रकारे तो स्वतःला नैसर्गिक नियमांचे अभ्यासलेले पालन करण्यापासून दूर करतो, जे त्याला योग्य अन्न, सूर्यप्रकाश आणि सुसंवादी विचारांद्वारे दिलेल्या चक्रीय मार्गांनीच दहा लाख वर्षांच्या ध्येयापर्यंत घेऊन जाऊ शकते. मेंदूच्या रचनेत थोडासाही दृष्टीक्षेपात बदल घडवून आणण्यासाठी बारा वर्षांचे सामान्य निरोगी जीवन आवश्यक

आहे आणि वैश्विक चेतनेच्या प्रकटीकरणासाठी मेंदूच्या तळाला पुरेसे परिष्कृत करण्यासाठी दहा लाख सौर परतावा आवश्यक आहे.

आत्म्याला शरीराशी जोडणारी श्वासाची दोरी सोडवून, क्रिया आयुष्य वाढवण्याचे आणि चेतनेला अनंततेपर्यंत वाढवण्याचे काम करते. योग पद्धत मन आणि भौतिक इंद्रियांमधील संघर्षावर मात करते आणि भक्ताला त्याचे शाश्वत राज्य पुन्हा मिळविण्यासाठी मुक्त करते. त्याला माहित आहे की त्याचे खरे स्वरूप भौतिक आवरणाने किंवा श्वासाने बांधलेले नाही, जे हवेच्या नश्वर गुलामगिरीचे प्रतीक आहे, निसर्गाच्या मूलभूत सक्तींशी.

आत्मनिरीक्षण, किंवा "शांततेत बसणे", ही जीवनशक्तीने एकत्र बांधलेल्या मन आणि इंद्रियांना जबरदस्तीने वेगळे करण्याचा एक अवैज्ञानिक मार्ग आहे. दिव्यतेकडे परत जाण्याचा प्रयत्न करणारे चिंतनशील मन, जीवनाच्या प्रवाहांद्वारे सतत इंद्रियांकडे खेचले जाते. जीवनशक्तीद्वारे मनावर थेट नियंत्रण ठेवणारी क्रिया, अनंताकडे जाण्याचा सर्वात सोपा, सर्वात प्रभावी आणि सर्वात वैज्ञानिक मार्ग आहे. देवाकडे जाण्याच्या संथ, अनिश्चित "बैलगाडी" धर्मशास्त्रीय मार्गाच्या विपरीत, क्रियाला "विमान" मार्ग म्हणता येईल.

योगशास्त्र हे सर्व प्रकारच्या एकाग्रता आणि ध्यान व्यायामांच्या अनुभवजन्य विचारावर आधारित आहे. योग भक्ताला इच्छेनुसार, जीवन प्रवाह बंद किंवा चालू करण्यास सक्षम करते. दृष्टी, ध्वनी, गंध, चव आणि स्पर्शाचे पाच इंद्रिय दूरध्वनी. इंद्रियविच्छेदनाची ही शक्ती प्राप्त करून, योगीला त्याचे मन इच्छेनुसार दैवी क्षेत्रांशी किंवा भौतिक जगाशी जोडणे सोपे वाटते. आता त्याला अनिच्छेने जीवनशक्तीने गोंधळलेल्या संवेदनांच्या आणि अस्वस्थ विचारांच्या सांसारिक क्षेत्रात परत आणले जात नाही. त्याच्या शरीराचा आणि मनाचा स्वामी, क्रिया योगी. शेवटी "शेवटच्या शत्रूवर", मृत्यूवर विजय मिळवतो.

म्हणून तू मृत्युला खाऊ घालशील, जो माणसांना खाऊ घालतो: आणि एकदा मृत्यू मेला की, नंतर मरणे राहणार नाही.

२६ - १३

क्रियायोगीचे जीवन भूतकाळातील कर्मांच्या परिणामांनी नव्हे तर केवळ आत्म्याच्या निर्देशांनी प्रभावित होते. अशाप्रकारे भक्त अहंकारी कृतींचे, चांगल्या आणि वाईट, सामान्य जीवनाचे, गरुडाच्या हृदयासाठी गोंधळलेले आणि गोगलगायीसारखे, मंद, उत्क्रांतीवादी निरीक्षण टाळतो.

आत्मिक जीवनाची उच्चतम पद्धत योगींना मुक्त करते, जो त्याच्या अहंकाराच्या तुरुंगवासापासून मुक्त होऊन, सर्वव्यापीतेच्या खोल हवेचा आस्वाद घेतो. याउलट, नैसर्गिक जीवनाचे गुलामगिरी अपमानजनक गतीने सेट केली आहे.
उत्क्रांतीवादी व्यवस्थेनुसार आपले जीवन जगून, माणूस निसर्गाकडून कोणतीही सवलतीची घाई करू शकत नाही परंतु, त्याच्या शारीरिक आणि मानसिक देणगीच्या नियमांविरुद्ध चुका न करता जगत असताना, अंतिम मुक्ती जाणून घेण्यासाठी त्याला अजूनही सुमारे दहा लाख वर्षे अवतार धारण करण्याची आवश्यकता आहे.

योगींच्या दुर्बिणीसंबंधीच्या पद्धती, आत्म-व्यक्तिमत्त्वाच्या बाजूने शारीरिक आणि मानसिक ओळखींपासून स्वतःला अलिप्त करून, अशा प्रकारे हजारो वर्षांपर्यंत बंडखोरी करणाऱ्यांना शोभतात. ही संख्यात्मक परिघ सामान्य माणसासाठी वाढवली जाते, जो निसर्गाशीही सुसंगत राहतो, त्याच्या आत्म्याशी तर दूरच राहतो, परंतु त्याऐवजी अनैसर्गिक गुंतागुंतीचा पाठलाग करतो, अशा प्रकारे आक्षेपार्ह मध्ये त्याचे शरीर आणि विचार द गोड मानसिक आरोग्य च्या निसर्ग. च्या साठी त्याला, दोन वेळा अ मुक्तीसाठी लाखो वर्षे पुरेशी असू शकतात.

स्थूल माणसाला क्वचितच किंवा कधीच कळत नाही की त्याचे शरीर हे एक राज्य आहे, ज्याचे नियंत्रण कवटीच्या सिंहासनावर बसलेल्या सम्राट आत्म्याद्वारे केले जाते, ज्याच्या सहा पाठीच्या केंद्रांमध्ये किंवा गोलांमध्ये उपकंपनी प्रतिनिधी असतात. चेतना. ही ईश्वरशाही आज्ञाधारक प्रजेच्या समूहात पसरलेली आहे: सत्तावीस

हजार अब्ज पेशी - ज्यांच्याकडे निश्चितच स्वयंचलित बुद्धिमत्ता आहे ज्याद्वारे ते शारीरिक वाढ, परिवर्तन आणि विघटन या सर्व कर्तव्ये पार पाडतात - आणि साठ वर्षांच्या सरासरी आयुष्यात माणसाच्या चेतनेत पन्नास दशलक्ष मूलभूत विचार, भावना आणि पर्यायी टप्प्यांचे बदल. सम्राट आत्म्याविरुद्ध शारीरिक किंवा मेंदूच्या पेशींचा कोणताही स्पष्ट बंड, जो रोग किंवा नैराश्याच्या रूपात प्रकट होतो, तो नम्र नागरिकांमधील बेईमानपणामुळे नाही तर भूतकाळातील किंवा वर्तमानातील गैरवापरामुळे आहे. माणसाला त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचा किंवा स्वातंत्र्याचा, जो त्याला आत्म्यासोबत एकाच वेळी दिला जातो आणि कधीही रद्द करता येत नाही.

स्वतःला उथळ अहंकाराने ओळखून, माणूस गृहीत धरतो की तोच विचार करतो, इच्छा करतो, अनुभवतो, अन्न पचवतो आणि स्वतःला जिवंत ठेवतो, चिंतनातून कधीही कबूल करत नाही (फक्त थोडेसे पुरेसे असेल!) की त्याच्या सामान्य जीवनात तो भूतकाळातील कृती (कर्म) आणि निसर्गाची बाहुली आहे. किंवा वातावरण. प्रत्येक माणसाच्या बौद्धिक प्रतिक्रिया, भावना, मनःस्थिती आणि सवयी भूतकाळातील कारणांच्या परिणामांनी मर्यादित असतात, मग ते या जीवनातील असोत किंवा मागील जीवनातील असोत. तथापि, अशा प्रभावांपेक्षा उंच आहे त्याचा राजसी आत्मा. क्षणभंगुर सत्ये आणि स्वातंत्र्ये सोडून, क्रिया योगी सर्व मोहभंगाच्या पलीकडे जाऊन त्याच्या अबाधित अस्तित्वात प्रवेश करतो. सर्व धर्मग्रंथ मानवाला नाशवंत शरीर नसून एक जिवंत आत्मा असल्याचे घोषित करतात; क्रियाद्वारे त्याला शास्त्रीय सत्य सिद्ध करण्याची पद्धत दिली जाते.

"बाह्य कर्मकांड अज्ञानाचा नाश करू शकत नाहीत, कारण ते परस्परविरोधी नाहीत," असे शंकराने त्यांच्या प्रसिद्ध " सेंच्युरी ऑफ व्हर्सेस" मध्ये लिहिले आहे. "केवळ साकारलेले ज्ञान अज्ञानाचा नाश करते... ज्ञान चौकशीशिवाय इतर कोणत्याही मार्गाने उदयास येऊ शकत नाही. 'मी कोण आहे? हे विश्व कसे जन्माला आले? त्याचा निर्माता कोण आहे? त्याचे भौतिक कारण काय आहे?' अशा प्रकारच्या चौकशीचा संदर्भ आहे." बुद्धीकडे या प्रश्नांची उत्तरे नाहीत; म्हणूनच ऋषींनी आध्यात्मिक चौकशीचे तंत्र म्हणून योग विकसित केला.

क्रियायोग हा खरा "अग्निविधी" आहे ज्याचे अनेकदा भगवद्गीतेत कौतुक केले आहे. योगाचे शुद्धीकरण करणारे अग्नि शाश्वत प्रकाश आणतात आणि म्हणूनच ते बाह्य आणि कमी प्रभावी धार्मिक अग्निविधींपेक्षा बरेच वेगळे आहेत, जिथे सत्याची जाणीव अनेकदा जाळली जाते, धूपासह गंभीर नामजपाच्या साथीने!

प्रगत योगी, आपले सर्व मन, इच्छाशक्ती आणि भावनांना शारीरिक इच्छांशी खोट्या ओळखीपासून दूर ठेवून, मेरुदंडातील अलौकिक शक्तींशी आपले मन एकरूप करून, अशा प्रकारे देवाने ठरवल्याप्रमाणे या जगात जगतो, भूतकाळातील आवेगांनी किंवा ताज्या मानवी प्रेरणांच्या नवीन मूर्खपणाने प्रेरित होत नाही. असा योगी त्याच्या परम इच्छेची पूर्तता, अक्षय आनंदी आत्म्याच्या अंतिम आश्रयस्थानात सुरक्षितपणे प्राप्त करतो.

योगी त्याच्या चक्रव्यूहाच्या मानवी आकांक्षा अतुलनीय देवाला समर्पित एकेश्वरवादी अग्नीला अर्पण करतो. हा खरोखरच खरा योगिक अग्नि सोहळा आहे, ज्यामध्ये भूतकाळातील आणि वर्तमानातील सर्व इच्छा दैवी प्रेमाने भरलेल्या इंधनाप्रमाणे असतात. परम ज्वाला सर्व मानवी वेडेपणाचे बलिदान स्वीकारते आणि मनुष्य कचरामुक्त होतो. त्याच्या हाडांमधून सर्व इच्छा असलेले मांस काढून टाकले जाते, त्याचा कर्माचा सांगाडा ज्ञानाच्या जंतुनाशक सूर्यात रंगला जातो, तो शेवटी स्वच्छ होतो, मनुष्य आणि निर्मात्यासमोर निरुपद्रवी असतो.

योगाच्या निश्चित आणि पद्धतशीर परिणामकारकतेचा उल्लेख करताना, भगवान श्रीकृष्ण

तांत्रिक योगीची प्रशंसा पुढील शब्दांत करतात: "योगी हा शरीर-शिस्त करणाऱ्या

तपस्वींपेक्षा श्रेष्ठ आहे, ज्ञानमार्गाच्या (ज्ञानयोग) किंवा कर्ममार्गाच्या (कर्मयोग) अनुयायांपेक्षाही श्रेष्ठ आहे; हे शिष्य अर्जुना, तू योगी हो!" २६-१४

26-1: द नोंदलेले शास्त्रज्ञ, डॉ. जॉर्ज प. क्रिल च्या क्लीव्हलँड, स्पष्ट केले आधी अ १९४० बैठक च्या द अमेरिकन असोसिएशन फॉर द प्रगती च्या विज्ञान द प्रयोग द्वारे कोणते तो होते सिद्ध झाले ते सर्व शारीरिक ऊती आहेत विद्युतदृष्ट्या नकारात्मक, मेंदू आणि मज्जासंस्थेच्या ऊती वगळता जे विद्युतदृष्ट्या सकारात्मक राहतात कारण ते अधिक जलद गतीने पुनरुज्जीवित ऑक्सिजन घेतात.

26-2: भागवत गीता,

चौथा:२९. २६-३: भागवत

गीता चौथा:१-२.

26-4 मानव धर्मशास्त्रांचे लेखक. कॅनोनाइज्ड कॉमन लॉच्या या संस्था आजही भारतात प्रभावी आहेत. फ्रेंच विद्वान, लुई जॅकोलियट, लिहितात की मनूची तारीख "भारताच्या पूर्व-ऐतिहासिक काळातील रात्री हरवली आहे; आणि नाही विद्वान आहे धाडस केले ते नकार देणे त्याला द शीर्षक च्या द सर्वाधिक प्राचीन कायदे करणारा मध्ये द जग." मध्ये ला बायबल डॅन्स ल'इंडे, पृष्ठे ३३-३७, जॅकोलियट जस्टिनियनची रोमन संहिता मनूच्या कायद्यांचे बारकाईने पालन करते हे सिद्ध करण्यासाठी समांतर मजकूर संदर्भ पुनरुत्पादित करते.

26-5: द सुरुवात च्या द भौतिकवादी वय, त्यानुसार ते हिंदू शास्त्रानुसार हिशेब, होते ३१०२ इ.स.पू. हे होते द सुरुवात द उतरत्या क्रमाने द्वापर वय (पहा पृष्ठ १७४). आधुनिक विद्वान, आनंदाने विश्वास ठेवणे ते १०,००० वर्षे पूर्वी सर्व पुरुष होते
बुडालेले मध्ये अ क्रूर दगड वय, थोडक्यात डिसमिस करा म्हणून "मिथक" सर्व नोंदी .आणि परंपरा च्या खूप प्राचीन संस्कृती भारत, चीन, इजिप्त आणि इतर देशांमध्ये

26-6: पतंजलीचे सूत्र, II:1. क्रियायोग हे शब्द वापरताना, पतंजली शिकवल्या जाणाऱ्या अचूक तंत्राचा संदर्भ देत होते. द्वारे बाबाजी, किंवा एक खूप समान ते ते. ते ते होते अ निश्चित तंत्र च्या जीवन नियंत्रण आहे सिद्ध झाले द्वारे पतंजलीचे सूत्र II:49.

26-7: पतंजलीचे सूत्रे, मी:२७.

26-8: "मध्ये द सुरुवात होते द शब्द, आणि द शब्द होते सह देवा, आणि द शब्द होते देव. .... सर्व गोष्टी होते बनवले द्वारे
त्याला; आणि जे काही निर्माण झाले ते त्याच्याशिवाय झाले नाही." - योहान १:१-३." वेदांमधील "ओम" हा पवित्र शब्द बनला. अमीन च्या द मुस्लिमांनो, हम च्या द तिबेटी, आणि आमेन च्या द ख्रिश्चन (त्याचे अर्थ मध्ये हिब्रू असणे नक्कीच, " जो आमेन, जो विश्वासू आणि खरा साक्षीदार, देवाच्या निर्मितीचा आरंभ आहे तो हे म्हणतो." - .प्रकटीकरण ३:१४

26-9: सूत्रे दुसरा:४९..

26-10: मी करिंथकरांस १५:३१. "आमचे आनंदी" आहे द बरोबर भाषांतर; नाही, म्हणून सहसा दिलेले, "तुमचे आनंद करत आहे." सेंट. पॉल ख्रिस्ताच्या चेतनेच्या सर्वव्यापीतेचा संदर्भ देत होते..

26-11: कल्प म्हणजे वेळ किंवा युग. सबिकल्पा म्हणजे विषय ते वेळ किंवा बदल; काही लिंक सह प्रकृती किंवा पदार्थ राहते.
निर्विकल्प म्हणजे कालातीत, न बदलणारा; हे आहे द सर्वोच्च राज्य च्या समाधी ।

26-12: त्यानुसार ते द लिंकन ग्रंथालय च्या आवश्यक माहिती, पृष्ठ. १०३०, द
महाकाय कासव जगतो दरम्यान २०० आणि ३०० वर्षे.

26-13: शेक्सपियर: सॉनेट

#१४६. 26-14: भगवद्गीता,

VI:46.

प्रकरण: २७

स्थापना अ योग शाळा येथे रांची

"का आहेत तू तिरस्कार करणारा ते संघटनात्मक काम?"

मास्टर्स प्रश्न चकित मी अ थोडा. ते आहे खरे ते माझे खाजगी खात्री येथे द वेळ होते ते

संघटना होते "शिंगे" घरटे."

"हे एक कृतघ्न काम आहे, साहेब," मी उत्तर दिले. "नेता काहीही करतो किंवा करत
नाही, त्याची टीका होतेच."

फक्त स्वतःसाठी संपूर्ण दिव्य चना (दूध दही) हवी आहे का?" माझ्या गुरूंच्या प्रत्युत्तरासोबत एक कडक नजरही होती. "जर उदार हृदयाच्या गुरुंची एक रांग त्यांचे ज्ञान इतरांपर्यंत पोहोचवण्यास तयार नसती तर तुम्ही किंवा इतर कोणीही योगाद्वारे देवाशी संपर्क साधू शकला असता का?" तो पुढे म्हणाला, "देव मध आहे, संघटना पोळ्या आहेत; दोन्ही आवश्यक आहेत. अर्थातच, आत्म्याशिवाय कोणतेही रूप निरुपयोगी आहे, परंतु तुम्ही आध्यात्मिक अमृताने भरलेल्या पोळ्या का सुरू करू नये?"

त्यांच्या सल्ल्याने मला खूप प्रभावित केले. जरी मी बाहेरून काहीही उत्तर दिले नाही, तरी माझ्या मनात एक दृढ निश्चय निर्माण झाला: माझ्या गुरुंच्या चरणी मी जे अढळ सत्य शिकलो ते मी माझ्या सहकाऱ्यांसोबत, माझ्या मनाप्रमाणे, शेअर करेन. "प्रभु," मी प्रार्थना केली, "माझ्या भक्तीच्या पवित्र जागेवर तुझे प्रेम सदैव चमकू दे आणि मी ते प्रेम इतरांच्या हृदयात जागवू शकेन."

मागील एका प्रसंगी, मी मठात सामील होण्यापूर्वी, श्री युक्तेश्वर यांनी एक
अत्यंत अनपेक्षित टिप्पणी केली होती.

"तुम्हाला म्हातारपणी पत्नीचा सहवास कसा उणे पडेल!" तो म्हणाला होता. "तुम्ही सहमत नाही का की कुटुंबातील पुरूष, पत्नी आणि मुलांचे पालनपोषण करण्यासाठी उपयुक्त कामात गुंतलेला, देवाच्या दृष्टीने फायदेशीर भूमिका बजावतो?"

"महाराज," मी घाबरून निषेध केला होता, "तुम्हाला माहिती आहे की या जीवनात माझी इच्छा फक्त वैश्विक प्रियकरालाच स्वीकारण्याची आहे."

गुरुजी इतके आनंदाने हसले होते की मला समजले की त्यांचे निरीक्षण फक्त माझ्या श्रद्धेची परीक्षा घेण्यासाठी केले आहे.

"लक्षात ठेवा," तो हळूच म्हणाला होता, "जो आपल्या सांसारिक कर्तव्यांचा त्याग करतो तो केवळ मोठ्या कुटुंबाची जबाबदारी स्वीकारूनच स्वतःला न्याय देऊ शकतो."

तरुणांसाठी सर्वांगीण शिक्षणाचा आदर्श नेहमीच माझ्या हृदयाच्या जवळ होता. शरीर आणि बुद्धीच्या विकासासाठी असलेल्या सामान्य शिक्षणाचे कोरडे परिणाम मला स्पष्टपणे दिसले. नैतिक आणि आध्यात्मिक मूल्ये, ज्यांच्या कौतुकाशिवाय कोणताही माणूस आनंदापर्यंत पोहोचू शकत नाही, ती अद्याप अस्तित्वात नव्हती. औपचारिक अभ्यासक्रमाचा अभाव. मी अशी शाळा शोधण्याचा निर्धार केला जिथे तरुण मुले पूर्ण पुरुषत्वापर्यंत विकसित होऊ शकतील. त्या दिशेने माझे पहिले पाऊल बंगालमधील दिहिका या छोट्या ग्रामीण भागात सात मुलांसह टाकले गेले.

एक वर्षानंतर, १९१८ मध्ये, कासीमबाजारचे महाराजा सर मनिंद्र चंद्र नूंडी यांच्या उदारतेमुळे, मी माझा वेगाने वाढणारा गट रांचीला हलवू शकलो.

कलकत्त्यापासून सुमारे दोनशे मैल अंतरावर असलेल्या बिहारमधील या शहराला
भारतातील सर्वात आरोग्यदायी हवामानांपैकी एक लाभले आहे. रांची येथील
कासीमबाजार पॅलेस नवीन शाळेच्या मुख्यालयात रूपांतरित करण्यात आले, ज्याला मी

ब्रह्मचर्य विद्यालय

२७-१ असे नाव दिले. ऋषींच्या शैक्षणिक आदर्शांनुसार.

त्यांचे वन आश्रम होते झाले द प्राचीन जागा च्या शिकणे, धर्मनिरपेक्ष आणि दैवी, साठी द तरुणाई च्या

भारत.

रांची येथे मी व्याकरण आणि हायस्कूलच्या दोन्ही वर्गांसाठी एक शैक्षणिक कार्यक्रम आयोजित केला. त्यात कृषी, औद्योगिक, व्यावसायिक आणि शैक्षणिक विषयांचा समावेश होता. विद्यार्थ्यांना योग एकाग्रता आणि ध्यान, आणि शारीरिक विकासाची एक अनोखी प्रणाली, "योगोदा" देखील शिकवली जात होती, ज्याची तत्त्वे मी १९१६ मध्ये शोधली होती.

माणसाचे शरीर हे एका विद्युत बॅटरीसारखे आहे हे लक्षात घेऊन, मी असा तर्क केला की मानवी इच्छेच्या थेट शक्तीद्वारे ते उर्जेने रिचार्ज केले जाऊ शकते. कोणतीही कृती, लहान किंवा मोठी, इच्छाशक्तीशिवाय शक्य नसल्यामुळे, माणूस त्याच्या मुख्य प्रेरक शक्तीचा, इच्छेचा वापर करून, त्याच्या शारीरिक ऊतींचे नूतनीकरण करू शकतो, जड उपकरणे किंवा यांत्रिक व्यायामाशिवाय. म्हणून मी रांचीच्या विद्यार्थ्यांना माझे साधे "योगाद" तंत्र शिकवले ज्याद्वारे माणसाच्या मेड्युला ओब्लॉन्गाटामध्ये केंद्रित जीवनशक्ती, वैश्विक उर्जेच्या अमर्याद पुरवठ्यातून जाणीवपूर्वक आणि त्वरित रिचार्ज केली जाऊ शकते.

मुलांनी या प्रशिक्षणाला उत्तम प्रतिसाद दिला, शरीराच्या एका भागातून दुसऱ्या भागात जीवनशक्ती स्थानांतरित करण्याची आणि कठीण शरीराच्या स्थितीत परिपूर्ण

संतुलित बसण्याची असाधारण क्षमता विकसित केली.

२७-२ त्यांनी शक्ती आणि
सहनशक्तीचे असे पराक्रम केले ज्यांची बरोबरी अनेक शक्तिशाली प्रौढ करू शकले नाहीत. माझा धाकटा भाऊ, बिष्णू चरण घोष, रांची शाळेत दाखल झाला; तो नंतर बंगालमधील एक आघाडीचे भौतिक संस्कृतीशास्त्रज्ञ. त्यांनी आणि त्यांच्या एका
विद्यार्थ्याने युरोप आणि अमेरिकेचा प्रवास केला, त्यांनी शक्ती आणि कौशल्याचे प्रदर्शन केले ज्यामुळे विद्यापीठातील विद्वानांना आश्चर्य वाटले, ज्यामध्ये न्यू यॉर्कमधील कोलंबिया विद्यापीठातील विद्वानांचाही समावेश होता.

रांची येथील पहिल्या वर्षाच्या अखेरीस प्रवेशासाठी अर्ज दोन हजारांपर्यंत पोहोचले. परंतु त्यावेळी केवळ निवासी असलेली शाळा फक्त शंभर जणांना सामावून घेऊ शकत होती. लवकरच दिवसाच्या विद्यार्थ्यांसाठी सूचना जोडण्यात आल्या.

विद्यालयात मला लहान मुलांचे वडील-आई म्हणून काम करावे लागले आणि अनेक
संघटनात्मक अडचणींना तोंड द्यावे लागले. मला अनेकदा ख्रिस्ताचे शब्द आठवले: "मी तुम्हाला खरे सांगतो, असा कोणताही पुरुष नाही ज्याने घर, भाऊ, बहिणी, वडील, आई, पत्नी, मुले, किंवा माझ्यासाठी आणि सुवार्तेसाठी, पण त्याला सध्याच्या काळात शंभरपट घरे, भाऊ, बहिणी, आया, मुले आणि जमिनी मिळतील, छळासह; आणि येणाऱ्या जगात

अनंतकाळचे जीवन मिळेल." २७-३ श्री युक्तेश्वर यांनी या शब्दांचा अर्थ असा लावला होता: "जो भक्त लग्न आणि कुटुंबाच्या जीवनातील अनुभवांना सोडून देतो आणि लहान घरातील समस्या आणि मर्यादित कार्ये समाजाच्या सेवेच्या मोठ्या जबाबदाऱ्यांसाठी बदलतो, तो असे कार्य करतो ज्याला अनेकदा गैरसमज असलेल्या जगाकडून छळ येतो, परंतु दैवी आंतरिक समाधान देखील मिळते."

गंगेवरील दक्षिणेश्वर येथे आत्म-साक्षात्कार फेलोशिपचे सुंदर आश्रम, योगोदा मठ. पूर्व आणि पश्चिमेकडील विद्यार्थ्यांसाठी योग रिट्रीट
म्हणून १९३८ मध्ये स्थापना झाली.

योगोदा सत्संग ब्रह्मचर्य विद्यालयाची मध्यवर्ती इमारत, १९१८ मध्ये मुलांसाठी योग शाळा म्हणून स्थापन झाली, ज्यामध्ये व्याकरण आणि उच्च माध्यमिक शिक्षण दिले जाते. त्याच्याशी परोपकारी लाहिरी महाशय मिशन
जोडलेले आहे.

एके दिवशी माझे वडील रांचीला वडिलांचा आशीर्वाद देण्यासाठी आले, परंतु बंगाल-नागपूर रेल्वेमध्ये नोकरीची ऑफर नाकारून मी त्यांना दुखावले होते म्हणून त्यांनी ते बराच काळ रोखून ठेवले होते.

"बेटा," तो म्हणाला, "मी आता तुझ्या आयुष्यातील निवडीशी सहमत झालो आहे. या आनंदी, उत्सुक तरुणांमध्ये तुला पाहून मला आनंद होतो; रेल्वे वेळापत्रकांच्या निर्जीव आकृत्यांपेक्षा तू इथे आहेस." त्याने माझ्या मागे धावणाऱ्या डझनभर लहान मुलांच्या गटाकडे हात हलवला. "मला फक्त आठ मुले होती," त्याने डोळे मिचकावत निरीक्षण केले, "पण मला तुझी भावना जाणवते!"

आमच्याकडे एक मोठी फळबागा आणि पंचवीस एकर सुपीक जमीन असल्याने, विद्यार्थी, शिक्षक आणि मी या आदर्श परिसरात बाहेर काम करण्याचे अनेक आनंदी तास अनुभवले. आमच्याकडे अनेक पाळीव प्राणी होते, ज्यात एक लहान हरण देखील होता जो मुलांनी खूप आवडला होता. मलाही तो हरण इतका आवडायचा की मी त्याला माझ्या खोलीत झोपू दिले.

पहाटेच्या वेळी, तो लहान प्राणी सकाळच्या प्रेमासाठी माझ्या पलंगावर येत असे.

एके दिवशी मी त्या पाळीव प्राण्याला नेहमीपेक्षा लवकर खायला दिले, कारण मला रांची शहरात काही काम करायचे होते. मी परत येईपर्यंत त्या पिल्लाला खाऊ घालू नका अशी मी मुलांना ताकीद दिली होती, पण त्यापैकी एकाने आज्ञाभंग केला.

आणि हरणाच्या पिल्लाला भरपूर दूध दिले. संध्याकाळी मी परत आलो तेव्हा मला दुःखद बातमी ऐकू आली: "छोटा हरण जवळजवळ मेला आहे, जास्त खाल्ल्याने."

रडत, मी त्या निर्जीव पाळीव प्राण्याला माझ्या मांडीवर ठेवले. मी देवाला त्याचे जीवन वाचवण्यासाठी दयाळूपणे प्रार्थना केली. काही तासांनंतर, त्या लहान प्राण्याने डोळे उघडले, उभे राहिले आणि अशक्तपणे चालले. संपूर्ण शाळा आनंदाने ओरडली.

पण त्या रात्री मला एक गहन धडा मिळाला, जो मी कधीही विसरू शकत नाही. मी दोन वाजेपर्यंत हरणांसोबत जागा राहिलो, त्यानंतर मी झोपी गेलो. स्वप्नात हरण दिसले आणि माझ्याशी बोलले:

"तू मला अडवत आहेस. कृपया मला जाऊ दे; मला जाऊ

दे!" "ठीक आहे," मी स्वप्नात उत्तर दिले.

मी जागे होणे लगेच, आणि रडले बाहेर, "मुलांनो, द हरीण आहे मरत आहे!" द मुले घाईघाईने आलेले ते माझे बाजू.

मी त्या खोलीच्या कोपऱ्यात पळत गेलो जिथे मी त्या पाळीव प्राण्याला ठेवले होते. त्याने उठण्याचा शेवटचा प्रयत्न केला, तो माझ्याकडे अडखळला आणि नंतर माझ्या पायाजवळ पडला आणि मृतावस्थेत गेला.

प्राण्यांच्या नशिबाचे मार्गदर्शन आणि नियमन करणाऱ्या सामूहिक कर्मानुसार, हरणाचे आयुष्य संपले होते आणि ते एका उच्च स्वरूपाकडे जाण्यास तयार होते. परंतु माझ्या खोल आसक्तीमुळे, जी मला नंतर स्वार्थी असल्याचे जाणवले आणि माझ्या उत्कट प्रार्थनेमुळे, मी त्याला त्या प्राण्यांच्या स्वरूपाच्या मर्यादांमध्ये धरून ठेवू शकलो ज्यापासून आत्मा मुक्त होण्यासाठी संघर्ष करत होता. हरणाच्या आत्म्याने स्वप्नात आपली विनंती केली कारण, माझ्या प्रेमळ परवानगीशिवाय, तो जाणार नव्हता किंवा जाऊ शकत नव्हता. मी सहमत होताच, तो निघून गेला.

सर्व दुःख माझ्यापासून दूर गेले; मला पुन्हा एकदा जाणवले की देवाची इच्छा आहे की त्याच्या मुलांनी प्रत्येक गोष्टीवर प्रेम करावे. त्याला, आणि मृत्यूने सर्व काही संपते असे भ्रमात वाटू नये. अज्ञानी माणूस फक्त मृत्यूची अजिंक्य भिंत पाहतो, जी त्याच्या प्रिय मित्रांना कायमचे लपवून ठेवते. परंतु अनासक्त माणूस, जो इतरांना परमेश्वराचे अभिव्यक्ती म्हणून प्रेम करतो, तो समजतो की मृत्यूच्या वेळी प्रियजन फक्त त्याच्यामध्ये आनंदाच्या श्वासासाठी परत आले आहेत.

रांची शाळा ही लहान आणि साध्या सुरुवातीपासून आता भारतात प्रसिद्ध असलेल्या संस्थेत वाढली. शाळेतील अनेक विभागांना ऋषींच्या शैक्षणिक आदर्शांना कायम ठेवण्यात आनंद मानणाऱ्यांच्या स्वयंसेवी देणग्यांद्वारे पाठिंबा दिला जातो.

योगोदा सत्संग या सामान्य नावाखाली,

२७-४ मिदनापूर, लक्ष्मणपूर आणि पुरी येथे
भरभराटीच्या शाखा शाळा स्थापन झाल्या आहेत.

रांची मुख्यालयात एक वैद्यकीय विभाग आहे जिथे परिसरातील गरिबांना औषधे आणि

डॉक्टरांच्या सेवा मोफत पुरवल्या जातात. उपचार घेतलेल्यांची संख्या सरासरी १८,००० पेक्षा जास्त आहे. व्यक्ती अ वर्ष. द विद्यालय आहे बनवले त्याचे चिन्ह, तसेच, मध्ये भारतीय स्पर्धात्मक खेळ, आणि शैक्षणिक क्षेत्रात, जिथे रांचीच्या अनेक माजी विद्यार्थ्यांनी नंतर स्वतःला वेगळे केले आहे विद्यापीठ जीवन.

द शाळा, आता मध्ये त्याचे अठ्ठावीसावे वर्ष आणि द मध्यभागी च्या अनेक उपक्रम,

२७-५
आहे झाले सन्मानित

पूर्व आणि पश्चिमेकडील प्रतिष्ठित पुरुषांच्या भेटींमुळे. विद्यालयाच्या पहिल्या वर्षात त्याची पाहणी करणाऱ्या सर्वात सुरुवातीच्या महान व्यक्तींपैकी एक म्हणजे बनारसचे "दोन शरीरे असलेले संत" स्वामी प्रणवनंद. महान गुरुने झाडांखाली आयोजित केलेले नयनरम्य बाह्य वर्ग पाहिले आणि संध्याकाळी तरुण मुले तासनतास योग ध्यानात स्थिर बसलेली पाहिली, तेव्हा ते खूप प्रभावित झाले.

"या संस्थेत तरुणांना योग्य प्रशिक्षण देण्यासाठी लाहिरी महाशयांचे आदर्श राबवले जात आहेत हे पाहून माझ्या हृदयात आनंद येतो," तो म्हणाला. माझ्या गुरूंचे आशीर्वाद त्यावर असोत."

माझ्या बाजूला बसलेल्या एका तरुणाने त्या महान योगीला प्रश्न

विचारण्याचे धाडस केले. "महाराज," तो म्हणाला, "मी भिक्षू होऊ

का? माझे जीवन फक्त देवासाठी आहे का?"

तरी स्वामी प्रणवनंद हसले हळूवारपणे, त्याचे डोळे होते छेदन द भविष्य.

"बाळा," तो म्हणाला, "जेव्हा तू मोठा होशील तेव्हा एक सुंदर वधू तुझी वाट पाहत असेल." स्वामींच्या संप्रदायामध्ये प्रवेश करण्यासाठी वर्षानुवर्षे नियोजन केल्यानंतर, त्या मुलाने अखेर लग्न केले.

स्वामी प्रणवनंद रांचीला भेट दिल्यानंतर काही काळानंतर, मी माझ्या वडिलांसोबत कलकत्ता येथील घरी गेलो जिथे योगी तात्पुरते राहत होते. प्रणवनंद यांनी मला इतक्या वर्षांपूर्वी केलेली भविष्यवाणी माझ्या मनात धावून आली: "मी तुला, तुझ्या वडिलांसोबत, नंतर भेटेन."

वडील स्वामींच्या खोलीत प्रवेश करताच, महान योगी त्यांच्या आसनावरून उठले आणि माझ्या पालकांना प्रेमाने आदराने मिठी मारली.

"भागवती," तो म्हणाला, "तू स्वतःबद्दल काय करत आहेस? तुला तुझा मुलगा अनंताकडे धावताना दिसत नाही का?" माझ्या वडिलांसमोर त्याची स्तुती ऐकून मी लाजलो. स्वामी पुढे म्हणाले, "तुम्हाला आठवते का आमचे धन्य गुरु किती वेळा म्हणायचे: ' बनत, बनत,

बण जय.' २६-६ म्हणून क्रियायोग सतत करत राहा आणि दैवी प्रवेशद्वारांपर्यंत लवकर पोहोचा."

बनारसमध्ये माझ्या पहिल्याच भेटीत प्रणवनंद यांचे शरीर इतके चांगले आणि मजबूत दिसले होते की आता त्यांचे वय निश्चितच वाढले आहे, जरी त्यांची मुद्रा अजूनही उल्लेखनीयपणे ताठ होती.

"स्वामीजी," मी त्यांच्या डोळ्यात थेट पाहत विचारले, "कृपया मला खरं सांगा: तुम्हाला वय वाढत चालले आहे असे वाटत नाही का? शरीर कमकुवत होत चालले आहे, त्यामुळे देवाबद्दलची तुमची धारणा कमी होत आहे का?"

तो देवदूतासारखा हसला. "प्रियजन आता माझ्यासोबत पूर्वीपेक्षा जास्त आहे."

त्याच्या पूर्ण विश्वासाने माझे मन आणि आत्मा व्यापून गेले. तो पुढे म्हणाला, "मी अजूनही दोन पेन्शनचा आनंद घेत आहे - एक भागवतीकडून येथे, आणि एक वरून." आकाशाकडे बोट दाखवत, संत आनंदात पडले, त्यांचा चेहरा दैवी तेजाने उजळला - माझ्या प्रश्नाचे एक मोठे उत्तर.

प्रणवनंदच्या खोलीत अनेक रोपे आणि बियाण्यांचे पॅकेट असल्याचे पाहून मी त्यांचा उद्देश विचारला.

"मी बनारस कायमचा सोडला आहे," तो म्हणाला, "आणि आता हिमालयाच्या दिशेने जात आहे. तिथे मी माझ्या शिष्यांसाठी एक आश्रम उघडेन. या बियाण्यांमधून पालक आणि इतर काही भाज्या तयार होतील. माझे प्रियजन साधेपणाने जगतील, आनंदी देव-मिलनात त्यांचा वेळ घालवतील. इतर कशाचीही गरज नाही."

वडील विचारले त्याचे भाऊ शिष्य कधी तो होईल परत येणे ते कलकत्ता.

"पुन्हा कधीही नाही," संताने उत्तर दिले. "या वर्षी लाहिरी महाशयांनी मला सांगितले होते की मी माझे प्रिय बनारस कायमचे सोडून हिमालयात जाईन, तिथे माझे नश्वर शरीर फेकून देईन."

त्यांचे हे शब्द ऐकून माझे डोळे अश्रूंनी भरले, पण स्वामी शांतपणे हसले. त्यांनी मला एका लहान स्वर्गीय मुलाची आठवण करून दिली, जो दैवी मातेच्या मांडीवर सुरक्षितपणे बसला होता. वर्षांच्या ओझ्याचा एका महान योगीच्या सर्वोच्च आध्यात्मिक शक्तींच्या पूर्ण ताब्यावर कोणताही वाईट परिणाम होत नाही. तो इच्छेनुसार त्याचे शरीर नूतनीकरण करण्यास सक्षम असतो; तरीही कधीकधी तो वृद्धत्वाची प्रक्रिया थांबवण्याची पर्वा करत नाही, परंतु त्याचे कर्म कार्य करू देतो. स्वतःला भौतिक पातळीवर बाहेर काढतो, नवीन अवतारात कर्म करण्याची आवश्यकता वगळण्यासाठी त्याच्या जुन्या शरीराचा वेळ वाचवण्याचे साधन म्हणून वापर करतो.

महिने नंतर मी भेटले एक जुने मित्रा, सानंदन, WHO होते एक च्या प्रणवनंद यांचे बंद करा शिष्य.

"माझे लाडके गुरु गेले आहेत," तो रडत रडत मला म्हणाला. "त्याने ऋषिकेशजवळ एक आश्रम स्थापन केला आणि आम्हाला प्रेमळ प्रशिक्षण दिले. जेव्हा आम्ही खूप चांगले स्थिरावलो होतो आणि जलद आध्यात्मिक बनत होतो त्याच्या कंपनीत प्रगती होत
असताना, त्याने एके दिवशी ऋषिकेशहून आलेल्या मोठ्या जमावाला जेवू घालण्याचा प्रस्ताव दिला. मी विचारले त्याला एवढी मोठी संख्या का हवी होती?

"'हा माझा शेवटचा उत्सव समारंभ आहे,' तो म्हणाला. त्याच्या शब्दांचा पूर्ण अर्थ मला समजला नाही.

"प्रणबानंदजींनी मोठ्या प्रमाणात जेवण बनवण्यास मदत केली. आम्ही सुमारे २००० पाहुण्यांना जेवू घातले. मेजवानीनंतर, ते एका उंच व्यासपीठावर बसले आणि त्यांनी अनंतावर एक प्रेरित प्रवचन दिले. शेवटी, हजारो लोकांच्या नजरेसमोर, मी व्यासपीठावर त्यांच्या शेजारी बसलो असताना, ते माझ्याकडे वळले आणि असामान्य ताकदीने बोलले."

"'सनंदन, असणे तयार; मी सकाळी जात आहे ते लाथ मारणे द फ्रेम.

२७-७ '

"अचंबित शांततेनंतर, मी मोठ्याने ओरडलो, 'गुरुजी, हे करू नका! कृपया, कृपया, हे करू नका!' गर्दी जिभेने बांधलेली होती, उत्सुकतेने आमच्याकडे पाहत होती. माझे गुरु माझ्याकडे हसले, परंतु त्यांची गंभीर नजर आधीच अनंतकाळवर स्थिर होती.

"'स्वार्थी होऊ नका,' तो म्हणाला, 'माझ्यासाठी दुःखी होऊ नका. मी खूप दिवसांपासून

आनंदाने तुमची सर्वांची सेवा करत आहे; आता आनंद करा आणि माझ्या कल्याणासाठी शुभेच्छा द्या. मी माझ्या वैश्विक प्रियकराला भेटायला जात आहे.' कुजबुजत प्रणवनंदजी म्हणाले, 'मी लवकरच पुनर्जन्म घेईन. अनंत आनंदाचा अल्पकाळ

अनुभवल्यानंतर, मी परत येईन. पृथ्वीवर येऊन बाबाजींमध्ये सामील व्हा.

२७-८ माझा
आत्मा नवीन शरीरात कधी आणि कुठे समाविष्ठ झाला आहे हे तुम्हाला लवकरच कळेल.

"तो रडले पुन्हा, 'सनंदन, येथे मी लाथ मारणे द फ्रेम द्वारे द दुसरा क्रिया योग.

२७- ९

"त्याने आमच्यासमोर असलेल्या चेहऱ्यांच्या समुद्राकडे पाहिले आणि आशीर्वाद दिला. त्याने आपले लक्ष आध्यात्मिक डोळ्याकडे वळवत, तो स्थिर झाला. गोंधळलेल्या जमावाला वाटले की तो आनंदी अवस्थेत ध्यान करत आहे, तो आधीच देहाच्या मंडपातून बाहेर पडला होता आणि त्याचा आत्मा वैश्विक विशालतेत बुडला होता. शिष्यांनी कमळाच्या आसनात बसलेल्या त्याच्या शरीराला स्पर्श केला, पण तो आता उबदार देह राहिला नाही. फक्त एक कडक शरीर उरले होते; भाडेकरू अमर किनाऱ्यावर पळून गेला होता."

मी चौकशी केली कुठे प्रणवनंद होते ते असणे पुनर्जन्म.

"ही एक पवित्र श्रद्धा आहे जी मी कोणालाही सांगू शकत नाही," सानंदनने उत्तर दिले. "कदाचित तुम्हाला दुसरा मार्ग सापडेल."

वर्षांनंतर मला स्वामी केशानंद

२७-१० कडून कळले नवीन शरीरात जन्मल्यानंतर काही
वर्षांनी प्रणवनंद हिमालयातील बद्रीनारायण येथे गेले होते आणि तेथे ते महान बाबाजींभोवती असलेल्या संतांच्या गटात सामील झाले होते.

27-1: विद्यालय, शाळा. येथे ब्रह्मचर्य म्हणजे माणसाच्या जीवनासाठी वैदिक योजनेतील चार टप्प्यांपैकी एक, ज्यामध्ये समाविष्ट आहे ते च्या (१) द ब्रह्मचारी विद्यार्थी (ब्रह्मचारी); (२) द घरमालक सह सांसारिक जबाबदाऱ्या (गृहस्थ);
द संन्यासी (वानप्रस्थ); (४) द वन रहिवासी किंवा भटकंती करणारा, मोफत पासून)३(सर्व पार्थिव चिंता (संन्यासी). हे आदर्श योजना च्या जीवन, तर नाही व्यापकपणे निरीक्षण केले मध्ये आधुनिक भारत, स्थिर आहे अनेक श्रद्धाळू अनुयायी. द चार टप्पे आहेत गुरूच्या आयुष्यभर मार्गदर्शनाखाली धार्मिकरित्या पार पाडले .जाते

27-2: अ क्रमांक च्या अमेरिकन विद्यार्थी तसेच आहे प्रभुत्व मिळवले विविध
आसने किंवा आसने, यासह बर्नार्ड कोल, लॉस एंजेलिसमधील सेल्फ-रियलायझेशन फेलोशिप शिकवणींचे प्रशिक्षक.

27-3: मार्क १०:२९- ३०..

27-4: योगोदा: योग, संघटन, सुसंवाद, समतोल; हो, ते कोणते प्रदान करते. सत-संग: बसला, सत्य; सांगा, फेलोशिप. मध्ये पश्चिम, ते टाळा द वापर च्या अ संस्कृत नाव, द योगोदा सत-संग हालचाल आहे झाले म्हणतात द आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप.

27-5: द उपक्रम येथे रांची आहेत वर्णन केलेले अधिक पूर्णपणे मध्ये प्रकरण ४०. द लक्ष्मणपूर शाळा आहे मध्ये द सक्षम शुल्क श्री. जी.सी. डे, बी.ए. यांचे वैद्यकीय विभाग डॉ. एस.एन. पाल आणि शशी भूषण मलिक यांच्या देखरेखीखाली आहे.

27-6: एक च्या लाहिरी महाशयांचे आवडते टिप्पणी, दिलेले म्हणून प्रोत्साहन साठी त्याचे विद्यार्थ्यांचे चिकाटी. अ मुक्त भाषांतर असे आहे:
"प्रयत्नशील, प्रयत्नशील, एक दिवस पहा! दैवी ध्येय!"

27-7: म्हणजे, देणे वर द शरीर.

27-8: लाहिरी महाशयांचे गुरु, WHO आहे स्थिर जगणे. (पहा प्रकरण ३३ .)

27-9 लाहिरी महाशयांनी शिकवलेली दुसरी क्रिया, ज्या भक्ताने ती पारंगत केली आहे त्याला ती सोडून परत येण्यास सक्षम करते. शरीर जाणीवपूर्वक येथे कोणताही वेळ. प्रगत योगी वापर द दुसरा क्रिया तंत्र दरम्यान द शेवटचा बाहेर पडा च्या मृत्यू, अ ज्या क्षणी त्यांना नेहमीच आधीच माहिती असते.

27-10: माझे बैठक सह केशवानंद आहे वर्णन केलेले मध्ये प्रकरण ४२.

प्रकरण: २८

काशी, पुनर्जन्म आणि पुन्हा शोधले

"कृपया करा नाही जा मध्ये द पाणी. द्या आम्हाला आंघोळ करणे द्वारे बुडवणे आमचे बादल्या."

मी रांचीला आठ मैलांच्या हायकिंगवर माझ्यासोबत आलेल्या तरुण विद्यार्थ्यांना संबोधित करत होतो. शेजारील एक टेकडी. आमच्या समोरचा तलाव आकर्षक होता, पण माझ्या मनात त्याबद्दल एक प्रकारचा तिटकारा निर्माण झाला होता.
माझ्या आजूबाजूच्या गटाने बादल्या बुडवण्याच्या माझ्या उदाहरणाचे अनुकरण केले, परंतु काही मुले थंड पाण्याच्या मोहाला बळी पडली. त्यांनी डुबकी मारली नाही तोच मोठे पाण्याचे साप त्यांच्याभोवती फिरू लागले. मुले विनोदी चतुराईने तलावातून बाहेर आली.

आमच्या गंतव्यस्थानी पोहोचल्यानंतर आम्ही पिकनिकच्या जेवणाचा आनंद घेतला. मी एका झाडाखाली बसलो होतो, विद्यार्थ्यांच्या गटाने वेढलेले होते. मला प्रेरणादायी मूडमध्ये पाहून त्यांनी मला प्रश्नांची झोड उठवली.

"कृपया मला सांगा, महाराज," एका युवकाने विचारले, "मी नेहमी त्यागाच्या
मार्गात तुमच्यासोबत राहीन का?"

"आह, नाही," मी उत्तर दिले, "तू इच्छा असणे जबरदस्तीने घेतले दूर ते तुमचे घर, आणि नंतर तू इच्छा लग्न कर."

अविश्वसनीयपणे, त्याने एक तीव्र निषेध केला. "मी मेलो तरच मला घरी घेऊन जाऊ शकतो." पण काही महिन्यांत, त्याच्या अश्रू ढाळणाऱ्या प्रतिकाराला न जुमानता, त्याचे पालक त्याला घेऊन जाण्यासाठी आले; काही वर्षांनी, त्याने लग्न केले.

अनेक प्रश्नांची उत्तरे दिल्यानंतर, काशी नावाच्या एका मुलाने मला संबोधित केले. तो सुमारे बारा वर्षांचा होता, एक हुशार विद्यार्थी होता आणि सर्वांचा लाडका होता.

"सर," तो म्हणाले, "काय इच्छा असणे माझे नशीब?"

"तू करेल लवकरच असणे मृत." द उत्तर द्या आले पासून माझे ओठ सह एक अप्रतिरोधक सक्ती.

या अनपेक्षित खुलाशाने मला आणि उपस्थित असलेल्या सर्वांना धक्का बसला आणि दुःख झाले. मी स्वतःला एक भयानक बाळ म्हणून शांतपणे फटकारले, आणि पुढील प्रश्नांची उत्तरे देण्यास नकार दिला.

चालू आमचे परत येणे ते द शाळा, काशी आले ते माझे खोली.

"जर मी मेलो, तर माझ्या पुनर्जन्मात तू मला शोधशील का आणि मला पुन्हा आध्यात्मिक मार्गावर आणशील का?" तो रडला.

मला ही कठीण गुप्त जबाबदारी नाकारावी लागली. पण त्यानंतर आठवडे काशी माझ्यावर हट्टीपणे दबाव आणत राहिला. तो अगदी निराश झालेला पाहून, मी शेवटी त्याला धीर दिला.

"होय," मी वचन दिले. "जर द स्वर्गीय वडील उधार देते त्याचे मदत, मी इच्छा प्रयत्न करा ते शोधा तू."

उन्हाळ्याच्या सुट्टीत, मी एका छोट्या सहलीला निघालो. काशीला सोबत नेऊ शकलो नाही याचा पश्चात्ताप करून, मी निघण्यापूर्वी त्याला माझ्या खोलीत बोलावले आणि काळजीपूर्वक सूचना दिल्या की, सर्व प्रकारच्या प्रलोभनांविरुद्ध, शाळेच्या आध्यात्मिक स्पंदनांमध्ये राहावे. मला असे वाटले की जर तो घरी गेला नाही तर तो येणारा आपत्ती टाळू शकेल.

मी निघालो तेव्हाच काशीचे वडील रांचीला आले. पंधरा दिवस त्यांनी त्यांच्या मुलाची इच्छा मोडण्याचा प्रयत्न केला, त्यांना समजावून सांगितले की जर काशी त्यांच्या आईला भेटण्यासाठी फक्त चार दिवसांसाठी कलकत्त्याला गेला तर, तो परत येऊ शकतो. काशीने आग्रहाने नकार दिला. शेवटी वडिलांनी सांगितले की तो मुलाला घेऊन जाईल. पोलिसांच्या मदतीने तेथून निघून गेले. या धमकीमुळे काशी अस्वस्थ झाला, जो शाळेच्या कोणत्याही प्रतिकूल प्रसिद्धीचे कारण बनण्यास तयार नव्हता. त्याला जाण्याशिवाय पर्याय नव्हता.

काही दिवसांनी मी रांचीला परतलो. काशीला कसे काढून टाकण्यात आले आहे हे ऐकताच मी लगेच कलकत्त्याला रवाना झालो. तिथे मी घोडागाडी पकडली. खूप विचित्रपणे, जेव्हा गाडी गंगेवरील हावडा पुलावरून जात होती, तेव्हा मला काशीचे वडील आणि इतर नातेवाईक शोकाकुल कपडे घातलेले दिसले. माझ्या ड्रायव्हरला थांबायला ओरडून मी धावत बाहेर पडलो आणि त्या दुर्दैवी वडिलांकडे पाहिले.

"श्री. खुनी," मी रडले काही प्रमाणात अवास्तवपणे, "तू आहे मारले माझे मुलगा!"

काशीला जबरदस्तीने कलकत्त्याला आणून त्याने केलेली चूक वडिलांना आधीच कळली होती. तिथे राहिल्या काही दिवसांत त्याने दूषित अन्न खाल्ले, कॉलरा झाला आणि तो मरण पावला.

काशीवरील माझे प्रेम आणि मृत्यूनंतर त्याला शोधण्याची प्रतिज्ञा, रात्रंदिवस मला छळत होती. मी कुठेही गेलो तरी त्याचा चेहरा माझ्यासमोर येत असे. मी त्याच्यासाठी एक संस्मरणीय शोध सुरू केला, अगदी खूप पूर्वी मी माझ्या हरवलेल्या आईला शोधत होतो तसाच.

माझा भाऊ बिष्णू; सेरामपूरचे मोतीलाल मुखर्जी, श्री युक्तेश्वरांचे अत्यंत प्रगत शिष्य; माझे वडील; मिस्टर राइट; स्वतः; तुलसी नारायण बोस; रांचीचे स्वामी सत्यानंद

१९२० च्या धार्मिक उदारमतवादी आंतरराष्ट्रीय काँग्रेसला प्रतिनिधींचा
एक गट बोस्टन, जिथे मी अमेरिकेत माझे पहिले भाषण दिले. (डावीकडून
उजवीकडे) रेव्ह. क्ले मॅककॉली, रेव्ह. टी. रोंडा विल्यम्स, प्रो. एस.
उशिगासाकी, रेव्ह. जाबेझ टी. सुंदरलँड, मी स्वतः, रेव्ह. चास. डब्ल्यू.
वेंडटे, रेव्ह. सॅम्युअल ए. एलियट, रेव्ह. बेसिल मार्टिन, रेव्ह.
ख्रिस्तोफर जे. रस्ता, रेव्ह. शमुवेल एम. क्रोथर्स.

मला वाटले की देवाने मला तर्कशक्ती दिली असल्याने, मला तिचा वापर करावा लागेल आणि माझ्या शक्तींचा पुरेपूर वापर करावा लागेल जेणेकरून त्या मुलाचे सूक्ष्म स्थान जाणून घेण्यासाठी मी सूक्ष्म नियम शोधू शकेन. तो अपूर्ण इच्छांनी कंपित होणारा आत्मा होता, मला जाणवले - सूक्ष्म प्रदेशातील लाखो तेजस्वी आत्म्यांमध्ये कुठेतरी तरंगणारा प्रकाशाचा समूह. मी त्याच्याशी कसे जुळवून घेऊ? त्याला, इतर आत्म्यांच्या इतक्या थरथरणाऱ्या प्रकाशांमध्ये?

वापरणे अ गुप्त योग तंत्र, मी प्रसारित केले माझे प्रेम ते काशीचा आत्मा माध्यमातून द मायक्रोफोन च्या

आध्यात्मिक डोळा, भुवयांमधील आतील बिंदू. वर उचललेल्या हातांच्या आणि बोटांच्या अँटेनाने, मी अनेकदा वळले मी स्वतः गोल आणि गोल, प्रयत्न करणे ते शोधा द दिशा मध्ये कोणते तो गर्भाच्या रूपात पुनर्जन्म झाला होता. माझ्या हृदयाच्या एकाग्रतेने सुरळीत होणाऱ्या रेडिओमध्ये त्याच्याकडून प्रतिसाद मिळेल अशी मला

आशा होती.

२८-१

मला अंतर्ज्ञानाने वाटले की काशी लवकरच पृथ्वीवर परत येईल आणि जर मी त्याला सतत माझा आवाज देत राहिलो तर त्याचा आत्मा प्रतिसाद देईल. मला माहित होते की काशीने पाठवलेला थोडासाही आवेग माझ्या बोटांमध्ये, हातांमध्ये, बाहूंमध्ये, पाठीच्या कण्यामध्ये आणि नसांमध्ये जाणवेल.

काशीच्या मृत्युनंतर जवळजवळ सहा महिने मी अविचल उत्साहाने योग पद्धतीचा सराव केला. कलकत्त्याच्या गर्दीच्या बोबाजार विभागात एका सकाळी काही मित्रांसोबत चालत असताना, मी नेहमीप्रमाणे माझे हात वर केले. पहिल्यांदाच प्रतिसाद मिळाला. माझ्या बोटांवर आणि तळहातांवरून विद्युत आवेग येत असल्याचे पाहून मला खूप आनंद झाला. या प्रवाहांनी माझ्या चेतनेच्या खोल अंतरातून एका जबरदस्त विचारात रूपांतर केले: "मी काशी आहे; मी काशी आहे; माझ्याकडे या!"

मी माझ्या हृदयाच्या रेडिओवर लक्ष केंद्रित केले तेव्हा हा विचार जवळजवळ ऐकू

येऊ लागला. काशीच्या वैशिष्ट्यपूर्ण, किंचित कर्कश कुजबुजात,

२८-२ मी त्याचे

समन्स वारंवार ऐकले. मी माझ्या एका साथीदाराचा, प्रकाश दासचा,

२८-३ चा हात धरला.
आणि त्याच्याकडे आनंदाने हसले.

"ते दिसते म्हणून तरी मी आहे स्थित काशी!"

मी माझ्या मित्रांच्या निःसंदिग्ध मनोरंजनाकडे आणि जाणाऱ्या गर्दीकडे वळू
लागलो. जेव्हा मी जवळच्या रस्त्याकडे तोंड केले तेव्हाच माझ्या बोटांमधून विद्युत आवेग घुसले, ज्याला "सर्पेंटाइन लेन" असे योग्य नाव देण्यात आले. जेव्हा मी दुसऱ्या दिशेने वळलो तेव्हा सूक्ष्म प्रवाह नाहीसे झाले.

"अहो," मी उद्गारलो, "काशीचा आत्मा या गल्लीत घर असलेल्या एखाद्या आईच्या पोटात राहत असावा."

मी आणि माझे सहकारी सर्पेन्टाइन लेन जवळ पोहोचलो; माझ्या वर केलेल्या हातांमधील कंपने अधिक तीव्र झाली, अधिक स्पष्ट झाली. जणू काही चुंबकाने मला रस्त्याच्या उजव्या बाजूला ओढले. एका विशिष्ट घराच्या प्रवेशद्वाराजवळ पोहोचल्यावर, मी स्वतःला गोंधळलेले पाहून थक्क झालो. मी तीव्र उत्साहाच्या स्थितीत, माझा श्वास रोखून दार ठोठावले. मला वाटले की माझ्या दीर्घ, कठीण आणि निश्चितच असामान्य शोधाचा यशस्वी शेवट झाला आहे!

एका नोकराने दार उघडले, ज्याने मला सांगितले की तिचा मालक घरी आहे. तो दुसऱ्या मजल्यावरून जिना उतरला आणि माझ्याकडे प्रश्नार्थकपणे हसला. मला माझा प्रश्न कसा विचारावा हे कळत नव्हते, एकाच वेळी तो समर्पक आणि अविचारी होता.

"कृपया सांगा मी, साहेब, जर तू आणि तुमचे पत्नी आहे झाले अपेक्षा करणे अ मूल साठी बद्दल सहा महिने?"

"हो, ते तसं आहे." मी पारंपारिक नारिंगी वस्त्र परिधान केलेला स्वामी, संन्यासी असल्याचे पाहून तो नम्रपणे म्हणाला, "माझे व्यवहार तुम्हाला कसे माहित आहेत ते मला सांगा."

कधी तो ऐकले बद्दल काशी आणि द वचन देणे मी होते दिलेले, द आश्चर्यचकित माणूस विश्वास ठेवला माझे कथा.

"तुला गोऱ्या रंगाचा एक मुलगा जन्माला येईल," मी त्याला सांगितले. "त्याचा चेहरा रुंद असेल, त्याच्या कपाळावर एक गुच्छ असेल. त्याचा स्वभाव विशेषतः आध्यात्मिक असेल." मला खात्री होती की येणाऱ्या मुलामध्ये काशीसारखेच काहीसे साम्य असेल.

नंतर मी त्या मुलाला भेटायला गेलो, ज्याच्या पालकांनी त्याला त्याचे जुने नाव
काशी ठेवले होते. अगदी बालपणातही तो माझ्या प्रिय रांचीच्या विद्यार्थ्यासारखाच दिसत होता. त्या मुलाने मला क्षणार्धात प्रेम दाखवले; भूतकाळाचे आकर्षण दुप्पट तीव्रतेने जागृत झाले.

काही वर्षांनंतर, अमेरिकेत असताना, त्या किशोरवयीन मुलाने मला पत्र लिहिले. त्याने संन्याशाच्या मार्गावर चालण्याची त्याची तीव्र इच्छा स्पष्ट केली. मी त्याला एका हिमालयीन गुरुकडे निर्देशित केले जे आजही पुनर्जन्म घेतलेल्या काशीचे मार्गदर्शन करतात.

28-1: भुवयांच्या मधल्या बिंदूपासून प्रक्षेपित होणारी इच्छाशक्ती योगी विचारांचे प्रसारण उपकरण म्हणून ओळखतात. कधी द भावना आहे शांतपणे एकाग्र चालू द हृदय, ते कृती म्हणून अ मानसिक रेडिओ, आणि करू शकतो प्राप्त करणे द संदेश दूरवरून किंवा जवळून येणाऱ्या इतरांचे. टेलिपॅथीमध्ये एका व्यक्तीच्या मनातील विचारांचे सूक्ष्म स्पंदने सूक्ष्म ईथरच्या सूक्ष्म स्पंदनांद्वारे आणि नंतर स्थूल पार्थिव ईथरद्वारे प्रसारित होतात, ज्यामुळे विद्युत लहरी निर्माण होतात ज्या दुसऱ्या व्यक्तीच्या मनात विचार लहरींमध्ये रूपांतरित होतात.

28-2: प्रत्येक आत्मा मध्ये त्याचे शुद्ध राज्य आहे सर्वज्ञ. काशीचा आत्मा आठवले सर्व द वैशिष्ट्ये च्या काशी, द मुलगा, आणि म्हणून माझी ओळख पटवण्यासाठी त्याच्या कर्कश आवाजाची नक्कल केली.

28-3: प्रकाश दास आहे द उपस्थित दिग्दर्शक च्या आमचे योगोदा गणित (आश्रम) येथे दक्षिणेश्वर मध्ये बंगाल.

प्रकरण: २९

रवींद्रनाथ टागोर आणि मी तुलना करा शाळा

"रवींद्रनाथ टागोर शिकवले आम्हाला ते गाणे, म्हणून अ नैसर्गिक फॉर्म च्या स्वतः अभिव्यक्ती, जसे द पक्षी."

माझ्या रांची शाळेतील चौदा वर्षांचा हुशार मुलगा भोला नाथने मला हे स्पष्टीकरण दिले, जेव्हा मी एका सकाळी त्याच्या मधुर गाण्याबद्दल त्याचे कौतुक केले. चिथावणी असो वा नसो, त्या मुलाने एक सुरमय प्रवाह सोडला. तो पूर्वी बोलपूर येथील "शांतिनिकेतन" (शांतीचे आश्रयस्थान) या प्रसिद्ध टागोर शाळेत शिकला होता.

"रवींद्रनाथांची गाणी लहानपणापासूनच माझ्या ओठांवर आहेत," मी माझ्या सोबत्याला सांगितले. "सर्व बंगाल, अगदी निरक्षर शेतकरी देखील, त्यांच्या उदात्त श्लोकात रमतात."

भोला आणि मी एकत्र टागोर यांचे काही रिफरेंस गायले, ज्यांनी हजारो भारतीय कवितांना संगीत दिले आहे, काही मूळ आणि काही जुन्या काळातील.

"रवींद्रनाथांना साहित्याचे नोबेल पारितोषिक मिळाल्यानंतर मी लगेचच त्यांना भेटलो," मी नंतर टिप्पणी केली. "आमचे बोलणे. मी त्यांना भेटायला आकर्षित झालो कारण त्यांच्या साहित्यिक टीकाकारांना तोंड देण्याच्या त्यांच्या अराजकीय धाडसाचे मला कौतुक वाटले." मी हसलो.

भोला उत्सुकतेने चौकशी केली द कथा.

"बंगाली कवितेत एक नवीन शैली आणल्याबद्दल विद्वानांनी टागोरांवर कडक टीका केली," मी सुरुवात केली. "त्यांनी बोलचाल आणि शास्त्रीय अभिव्यक्तींचे मिश्रण केले, पंडितांच्या हृदयाला प्रिय असलेल्या सर्व निर्धारित मर्यादांकडे दुर्लक्ष केले. त्यांच्या गाण्यांमध्ये भावनिकदृष्ट्या आकर्षक शब्दांमध्ये खोल तात्विक सत्याचे मूर्त रूप आहे, स्वीकृत साहित्यिक स्वरूपांचा फारसा विचार केला जात नाही.

"एका प्रभावशाली समीक्षकाने रवींद्रनाथांना 'कबुतर-कवी' असे संबोधले, ज्याने एका रुपयाला आपल्या छापील कविता विकल्या.' पण टागोरांचा सूड उगवण्याची वेळ आली होती; त्यांनी त्यांच्या गीतांजली ("गीत अर्पण") या कादंबरीचे इंग्रजीत भाषांतर केल्यानंतर लगेचच संपूर्ण पाश्चात्य जगाने त्यांच्या चरणी श्रद्धांजली वाहिली. त्यांच्या एकेकाळी टीकाकारांसह अनेक विद्वान शांतिनिकेतनला अभिनंदन करण्यासाठी गेले.

"रवींद्रनाथांनी जाणूनबुजून बराच विलंब केल्यानंतरच त्यांच्या पाहुण्यांचे स्वागत केले आणि नंतर निश्चिंत शांततेत त्यांची प्रशंसा ऐकली. शेवटी त्यांनी त्यांच्या स्वतःच्या टीकेच्या शस्त्रांवर उलटा हल्ला केला.

"'सज्जनांनो,' तो म्हणाला, 'तुम्ही येथे देत असलेले सुगंधी सन्मान तुमच्या भूतकाळातील तिरस्काराच्या दुर्गंधीमध्ये विसंगतपणे मिसळलेले आहेत. मला मिळालेला नोबेल पुरस्कार आणि तुमच्या अचानक झालेल्या कौतुकाच्या तीव्र शक्तींमध्ये काही संबंध असू शकतो का? मी अजूनही तोच कवी आहे ज्याने बंगालच्या देवळात पहिल्यांदा माझे नम्र फुले अर्पण करताना तुम्हाला नाराज केले होते.'

"टागोरांनी दिलेल्या धाडसी शिक्षेचा वृत्तान्त वर्तमानपत्रांनी प्रकाशित केला. खुशामताने न संमोहित झालेल्या माणसाच्या स्पष्टवक्त्या शब्दांचे मला कौतुक वाटले," मी पुढे म्हटले. "रवींद्रनाथांशी माझी ओळख कलकत्त्यात त्यांचे सचिव

श्री. सी.एफ. अँड्र्यूज,

२९-१ यांनी करून दिली. ज्यांनी फक्त बंगाली धोतर घातले
होते. त्यांनी टागोरांना प्रेमाने गुरुदेव म्हणून संबोधले.

"रवींद्रनाथांनी माझे स्वागत उदारतेने केले. त्यांच्या अंगातून आकर्षण, संस्कृती आणि सौजन्याचे एक शांत आभा निर्माण झाली. त्यांच्या साहित्यिक पार्श्वभूमीबद्दलच्या माझ्या प्रश्नाचे उत्तर देताना, टागोरांनी मला सांगितले की आपल्या धार्मिक महाकाव्यांव्यतिरिक्त, त्यांच्या प्रेरणेचा एक प्राचीन स्रोत शास्त्रीय कवी विद्यापती होता."

या आठवणींनी प्रेरित होऊन, मी टागोरांच्या जुन्या बंगाली गाण्याची आवृत्ती गायला सुरुवात केली, "तुझ्या प्रेमाचा दिवा लाव." भोला आणि मी विद्यालयाच्या मैदानावर फिरत असताना आनंदाने जयजयकार केला.

रांची शाळेच्या स्थापनेनंतर सुमारे दोन वर्षांनी, मला रवींद्रनाथांकडून शांतिनिकेतनला भेटण्यासाठी आमच्या शैक्षणिक आदर्शांवर चर्चा करण्यासाठी आमंत्रण मिळाले. मी आनंदाने गेलो. मी आत शिरलो तेव्हा कवी त्यांच्या अभ्यासिकेत बसले होते; तेव्हा मला वाटले की, आमच्या पहिल्या भेटीप्रमाणेच, ते तितकेच आकर्षक होते. कोणत्याही चित्रकाराला आवडेल अशा उत्कृष्ट पुरुषत्वाचे एक आदर्श. त्याचा सुंदरपणे कोरलेला चेहरा, एक उदात्त कुलगुरू, लांब केस आणि वाहत्या दाढीने सजवलेला होता. मोठे, वितळणारे डोळे; एक देवदूतासारखे हास्य; आणि एक

बासरीसारखा आवाज जो अक्षरशः मंत्रमुग्ध करणारा होता. दृढ, उंच आणि गंभीर, त्याने जवळजवळ स्त्रीसारखी कोमलता आणि मुलाच्या आनंददायी उत्स्फूर्ततेचे मिश्रण केले. कोणत्याही आदर्श संकल्पना नाहीत या सौम्य गायकापेक्षा कवीला अधिक योग्य अवतार सापडू शकतो.

टागोर आणि मी लवकरच आमच्या शाळांचा तुलनात्मक अभ्यासात गुंतलो, दोन्हीही अपारंपरिक धर्तीवर स्थापन झाल्या. आम्हाला अनेक समान वैशिष्ट्ये आढळली - बाहेरील सूचना, साधेपणा, मुलांच्या सर्जनशील भावनेला भरपूर वाव. तथापि, रवींद्रनाथांनी साहित्य आणि कवितेच्या अभ्यासावर आणि संगीत आणि गाण्याद्वारे आत्म-अभिव्यक्तीवर बराच भर दिला, जे मी भोलाच्या बाबतीत आधीच लक्षात घेतले होते. शांतिनिकेतनच्या मुलांनी मौन कालावधी पाळला, परंतु त्यांना कोणतेही विशेष योग प्रशिक्षण दिले गेले नाही.

रांची येथील सर्व विद्यार्थ्यांना शिकवल्या जाणाऱ्या उत्साहवर्धक "योगादा" व्यायामांचे आणि योग एकाग्रतेच्या तंत्रांचे माझे वर्णन कवीने कौतुकास्पद लक्ष देऊन ऐकले.

टागोरांनी मला त्यांच्या सुरुवातीच्या शैक्षणिक संघर्षांबद्दल सांगितले. "पाचवीनंतर मी शाळेतून पळून गेलो," तो हसत म्हणाला. त्याच्या जन्मजात काव्यात्मक नाजूकपणाला कसे अपमानित केले गेले हे मी सहजपणे समजू शकतो. शाळेतील उदास, शिस्तप्रिय वातावरण.

"म्हणूनच मी सावलीच्या झाडांखाली आणि आकाशाच्या तेजाखाली शांतिनिकेतन उघडले."

तो सुंदर बागेत अभ्यास करणाऱ्या एका लहान गटाकडे स्पष्टपणे इशारा केला. "एक मूल त्याच्या नैसर्गिक वातावरणात फुले आणि गाणी गाणाऱ्या पक्ष्यांमध्ये असते. केवळ अशा प्रकारे तो त्याच्या वैयक्तिक देणगीची लपलेली संपत्ती पूर्णपणे व्यक्त करू शकतो. खरे शिक्षण कधीही बाहेरून गर्दीने भरलेले आणि पंप केलेले असू शकत नाही; उलट त्याने आतल्या ज्ञानाच्या अमर्याद साठ्यांना उत्स्फूर्तपणे पृष्ठभागावर

आणण्यास मदत केली पाहिजे." २९-२

मी मान्य केले. "तरुणांच्या आदर्शवादी आणि नायक-पूजक प्रवृत्ती सांख्यिकी आणि कालक्रमानुसार कालखंडांच्या विशेष आहारावर उपाशी आहेत."

कवीने त्यांचे वडील देवेंद्रनाथ यांच्याबद्दल प्रेमाने सांगितले,
ज्यांनी शांतिनिकेतनच्या सुरुवातीस प्रेरणा दिली होती.

"वडिलांनी मला ही सुपीक जमीन भेट दिली, जिथे त्यांनी आधीच एक अतिथीगृह आणि मंदिर बांधले होते," रवींद्रनाथांनी मला सांगितले. "मी १९०१ मध्ये फक्त दहा मुलांसह येथे माझा शैक्षणिक प्रयोग सुरू केला. नोबेल पारितोषिकासह आलेले आठ हजार पौंड सर्व शाळेच्या देखभालीसाठी गेले."

द वडीलधाऱ्या व्यक्ती टागोर, देवेंद्रनाथ, ज्ञात दूर आणि रुंद म्हणून "महर्षी," होते अ खूप त्यांच्या आत्मचरित्रातून हे लक्षात येते की ते एक उल्लेखनीय पुरुष होते. त्यांच्या तारुण्यातील दोन वर्षे हिमालयात ध्यानधारणेत घालवली गेली.

त्यानंतर, त्यांचे वडील द्वारकानाथ टागोर हे त्यांच्या उदार सार्वजनिक दानांसाठी संपूर्ण बंगालमध्ये प्रसिद्ध होते. या गौरवशाली वृक्षापासून प्रतिभावंतांचे कुटुंब निर्माण झाले आहे. एकटे रवींद्रनाथच नाही; त्यांच्या सर्व नातेवाईकांनी सर्जनशील अभिव्यक्तीमध्ये स्वतःला वेगळे केले आहे. त्यांचे भाऊ,

गोगोनेन्द्र आणि अबनींद्र, हे आघाडीच्या कलाकारांपैकी आहेत

29- ३ च्या भारत;
दुसरा भाऊ, द्विजेंद्र, आहे अ खोलवर पाहणारा तत्वज्ञानी, येथे कोणाचे सौम्य कॉल करा पक्षी आणि जंगलातील प्राणी प्रतिसाद देतात.

रवींद्रनाथांनी मला गेस्ट हाऊसमध्ये रात्री राहण्यासाठी आमंत्रित केले. संध्याकाळी, कवीला अंगणात एका गटासह बसलेले पाहणे खरोखरच एक मोहक दृश्य होते. वेळ मागे सरकत होता:

माझ्यासमोर ते दृश्य एखाद्या प्राचीन आश्रमासारखे होते - आनंदी गायक जो त्याच्या भक्तांनी वेढलेला होता, सर्वजण दैवी प्रेमाने वेढलेले होते. टागोरांनी प्रत्येक बंध सुसंवादाच्या दोरीने विणला. कधीही ठाम नसताना, त्यांनी एका अप्रतिम चुंबकाने हृदय आकर्षित केले आणि जिंकले. परमेश्वराच्या बागेत कवितेचा दुर्मिळ बहर फुलला, नैसर्गिक सुगंधाने इतरांना आकर्षित केले!

त्यांच्या मधुर आवाजात, रवींद्रनाथांनी त्यांच्या काही नवीन कविता आम्हाला वाचून दाखवल्या. त्यांच्या विद्यार्थ्यांच्या मनोरंजनासाठी लिहिलेली त्यांची बहुतेक गाणी आणि नाटके शांतिनिकेतनमध्ये रचली गेली आहेत. माझ्या मते, त्यांच्या ओळींचे सौंदर्य जवळजवळ प्रत्येक कवितांमध्ये देवाचा उल्लेख करण्याच्या त्यांच्या कलेत आहे. श्लोक, तरीही क्वचितच पवित्र नावाचा उल्लेख. "गायनाच्या आनंदाने नशेत," त्याने लिहिले, "मी स्वतःला विसरतो आणि तुला माझा स्वामी असलेला मित्र म्हणतो."

दुसऱ्या दिवशी, जेवणानंतर, मी कवीला अनिच्छेने निरोप दिला. मला आनंद आहे की त्यांची छोटीशी शाळा आता "विश्वभारती" या आंतरराष्ट्रीय विद्यापीठात वाढली आहे, जिथे सर्व देशांच्या विद्वानांना एक आदर्श वातावरण सापडले आहे.

"जिथे मन भयमुक्त असते आणि डोके उंच असते; जिथे ज्ञान मुक्त असते;
जिथे जग अरुंद घरगुती भिंतींनी तुकड्यांमध्ये विभागलेले नाही;
कुठे शब्द ये बाहेर पासून द खोली च्या सत्य;
कुठे अथक प्रयत्नशील ताणणे त्याचे शस्त्रे दिशेने परिपूर्णता;
जिथे तर्कशक्तीचा स्पष्ट प्रवाह मृत सवयीच्या उदास वाळवंटातील वाळूमध्ये हरवलेला नाही;
जिथे मनाला तू सतत विस्तारणाऱ्या विचार आणि कृतीकडे नेतोस;
त्या स्वातंत्र्याच्या स्वर्गात, माझ्या पित्या, माझ्या

देशाला जागे करू दे!" २९-४

रवींद्रनाथ टागोर

29-1: द इंग्रजी लेखक आणि प्रचारक, बंद करा मित्र च्या महात्मा गांधी. श्री. अँड्र्यूज आहे सन्मानित मध्ये भारत साठी त्याचे त्याच्या दत्तक जमिनीसाठी अनेक सेवा.

29-2: "आत्मा अनेकदा जन्माला आला आहे, किंवा हिंदू म्हणतात त्याप्रमाणे, 'हजारो जन्मांमधून अस्तित्वाच्या मार्गावर प्रवास करत आहे'"... तिथे आहे काहीही नाही च्या कोणते ती आहे नाही मिळवले द ज्ञान; नाही आश्चर्य ते ती आहे सक्षम ते आठवणे . . . तिला पूर्वी काय माहित होते. कारण चौकशी आणि शिकणे हे सर्वस्व आहे." - इमर्सन.

29-3: रवींद्रनाथ, तसेच, मध्ये त्याचे साठचे दशक, गुंतलेले मध्ये अ गंभीर अभ्यास च्या चित्रकला. प्रदर्शने च्या त्याचे "भविष्यकालीन" काम काही

वर्षांपूर्वी युरोपियन राजधान्या आणि न्यू यॉर्कमध्ये देण्यात आले होते.

29-4: गीतांजली (न्यू यॉर्क: मॅकमिलन कंपनी). कवीचा विचारशील अभ्यास द फिलॉसॉफी ऑफ रवींद्रनाथ मध्ये मिळेल. टागोर, द्वारे द साजरा केला विद्वान, सर एस. राधाकृष्णन (मॅकमिलन, १९१८). आणखी एक व्याख्यात्मक खंड आहे
बी. के. रॉय यांचे रवींद्रनाथ टागोर: द माणूस आणि त्याचे कविता (नवीन यॉर्क: डोड, मीड, १९१५). बुद्ध आणि द गॉस्पेल बौद्ध धर्माचे (नवीन यॉर्क: पुटनमचे, १९१६), द्वारे द प्रख्यात ओरिएंटल कला अधिकार, आनंद के. कुमारस्वामी, समाविष्ट आहे .कवीचे भाऊ अबनींद्र नाथ टागोर यांनी रंगीत अनेक चित्रे

प्रकरण: ३०

द कायदा च्या चमत्कार

महान कादंबरीकार लिओ टॉल्स्टॉय यांनी " द थ्री हर्मिट्स" ही एक रमणीय कथा लिहिली.

त्यांचे मित्र निकोलस रोएरिच

३०-१ ने कथेचा सारांश खालीलप्रमाणे दिला आहे:

"एका बेटावर तीन वृद्ध साधू राहत होते. ते इतके साधे होते की ते फक्त एकच प्रार्थना करायचे: 'आम्ही तिघे आहोत; तू तिघे आहेस - आमच्यावर दया कर!' या भोळ्या प्रार्थनेत मोठे चमत्कार दिसून आले.

"स्थानिक बिशप

३०-२ तीन साधू आणि त्यांच्या अयोग्य प्रार्थनेबद्दल ऐकून, त्यांना
भेटून त्यांना धार्मिक प्रार्थना शिकवण्याचा निर्णय घेतला. तो बेटावर पोहोचला, साधूंना सांगितले की त्यांची स्वर्गीय प्रार्थना अपमानास्पद आहे आणि त्यांना अनेक पारंपारिक प्रार्थना शिकवल्या. त्यानंतर बिशप एका बोटीवर निघून गेला. त्याला जहाजाच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश दिसला. तो जवळ येताच, त्याने तीन साधूंना पाहिले, जे हात धरून लाटांवर धावत होते आणि जहाजाला मागे टाकण्याच्या प्रयत्नात होते.

"'तुम्ही आम्हाला शिकवलेल्या प्रार्थना आम्ही विसरलो आहोत,' ते बिशपकडे पोहोचताच ओरडले, 'आणि तुम्हाला त्या पुन्हा करण्यास सांगण्यास घाई केली आहे.' घाबरलेल्या बिशपने डोके हलवले.

"'प्रियजनांनो,' त्याने नम्रपणे उत्तर दिले, 'तुमच्या जुन्या

प्रार्थनेनुसार जगत राहा!'" ते तिघे संत पाण्यावरून कसे चालले?

कसे केले ख्रिस्त पुनरुत्थान करणे त्याचे वधस्तंभावर खिळलेले शरीर?

कसे केले लाहिरी महाशय आणि श्री युक्तेश्वर कामगिरी करणे त्यांचे चमत्कार?

आधुनिक विज्ञानाकडे अद्याप कोणतेही उत्तर नाही; जरी अणुबॉम्बच्या आगमनाने आणि रडारच्या चमत्कारांमुळे, जगाच्या मनाची व्याप्ती अचानक वाढली आहे. वैज्ञानिक शब्दसंग्रहात "अशक्य" हा शब्द कमी होत चालला आहे.

प्राचीन वैदिक शास्त्रे घोषित करतात की भौतिक जग मायेच्या एका मूलभूत

नियमानुसार चालते, सापेक्षता आणि द्वैत तत्त्वानुसार. देव, एकमेव जीवन, एक परिपूर्ण एकता आहे; तो खोट्या किंवा

अवास्तव पडदा. तो वैश्विक भ्रम माया आहे. आधुनिक काळातील प्रत्येक महान वैज्ञानिक शोधाने ऋषींच्या या साध्या घोषणेची पुष्टी केली आहे.

न्यूटनचा गती नियम हा मायाचा नियम आहे: "प्रत्येक क्रियेला नेहमीच समान आणि विरुद्ध प्रतिक्रिया असते; कोणत्याही दोन शरीरांच्या परस्पर क्रिया नेहमीच समान आणि विरुद्ध दिशेने निर्देशित असतात." म्हणून क्रिया आणि प्रतिक्रिया अगदी समान असतात. "एकच बल असणे अशक्य आहे. समान आणि विरुद्ध बलांची जोडी असली पाहिजे आणि नेहमीच असते."

मूलभूत नैसर्गिक क्रिया त्यांच्या मूळ उत्पत्तीचे स्पष्टीकरण देतात. उदाहरणार्थ, वीज ही प्रतिकर्षण आणि आकर्षणाची घटना आहे; त्याचे इलेक्ट्रॉन आणि प्रोटॉन हे विद्युत विरुद्ध आहेत. दुसरे उदाहरण: पदार्थाचा अणू किंवा अंतिम कण हा पृथ्वीप्रमाणेच सकारात्मक आणि नकारात्मक ध्रुवांसह एक चुंबक आहे. संपूर्ण अभूतपूर्व जग ध्रुवीयतेच्या अदम्य प्रभावाखाली आहे; भौतिकशास्त्र, रसायनशास्त्र किंवा इतर कोणत्याही विज्ञानाचा कोणताही नियम कधीही अंतर्निहित विरुद्ध किंवा विरोधाभासी तत्त्वांपासून मुक्त आढळत नाही.

भौतिक विज्ञान, मायाच्या बाहेर, म्हणजेच सृष्टीची रचना आणि रचना याच्या बाहेर नियम तयार करू शकत नाही. निसर्ग स्वतः माया आहे; नैसर्गिक विज्ञानाला तिच्या अटळ अस्तित्वाशी लढावे लागते. तिच्या स्वतःच्या क्षेत्रात, ती शाश्वत आणि अक्षय आहे; भविष्यातील शास्त्रज्ञ तिच्या विविध अनंततेच्या एकामागून एक पैलू तपासण्याशिवाय दुसरे काहीही करू शकत नाहीत. अशाप्रकारे विज्ञान एका शाश्वत प्रवाहात राहते, अंतिमतेपर्यंत पोहोचू शकत नाही; आधीच अस्तित्वात असलेल्या आणि कार्यरत विश्वाचे नियम तयार करण्यास खरोखरच योग्य आहे, परंतु नियम तयार करणारा आणि एकमेव ऑपरेटर शोधण्यास शक्तीहीन आहे. गुरुत्वाकर्षण आणि वीजेचे भव्य प्रकटीकरण ज्ञात झाले आहेत, परंतु गुरुत्वाकर्षण आणि वीजेचे काय आहे हे कोणालाही माहिती नाही.

30-3

"द्वारे बी. के. मित्रा मध्ये "कल्याण- कल्पतूर-

अ गुरु आणि शिष्य

वन आश्रमशाळा होते द प्राचीन जागा च्या शिकणे, धर्मनिरपेक्ष आणि दैवी, साठी द तरुणाई

भारताचे. येथे एक आदरणीय गुरु, लाकडी ध्यान कोपराच्या आधारावर
टेकून, आपल्या शिष्याला आत्म्याच्या पवित्र रहस्यांमध्ये दीक्षा
देत आहेत.

मायावर मात करणे हे मानवजातीला सहस्रकाच्या संदेष्ट्यांनी सोपवलेले काम होते. सृष्टीच्या द्वैताच्या पलीकडे जाणे आणि निर्मात्याची एकता अनुभवणे हे मानवाचे सर्वोच्च ध्येय मानले गेले होते. वैश्विक भ्रमाला चिकटून राहणाऱ्यांनी त्याचा ध्रुवीयतेचा आवश्यक नियम स्वीकारला पाहिजे: प्रवाह आणि ओहोटी, उदय आणि पतन, दिवस आणि रात्र, सुख आणि वेदना, चांगले आणि वाईट, जन्म आणि मृत्यू. काही हजार मानवी जन्मानंतर, मानवाला मायेच्या सक्तींपेक्षाही आशादायक नजरेने पाहण्याची ही चक्रीय पद्धत सुरू होते.

मायेचा पडदा फाडणे म्हणजे सृष्टीचे रहस्य उलगडणे आहे. अशा प्रकारे विश्वाला खोडून काढणारा योगी हा एकमेव खरा एकेश्वरवादी आहे. इतर सर्वजण मूर्तिपूजक प्रतिमांची पूजा करत आहेत. जोपर्यंत मनुष्य निसर्गाच्या द्वैतवादी भ्रमांना बळी पडतो तोपर्यंत जनुसमुख माया त्याची देवी आहे; तो एकमेव खऱ्या देवाला ओळखू शकत नाही.

जागतिक भ्रम, माया, याला वैयक्तिकरित्या अविद्या म्हणतात, ज्याचा शब्दशः अर्थ "ज्ञान नाही," अज्ञान, भ्रम. माया किंवा अविद्या कधीही बौद्धिक दृढनिश्चय किंवा विश्लेषणाद्वारे नष्ट होऊ शकत नाही, तर केवळ निर्बिकल्प समाधीची अंतर्गत अवस्था प्राप्त करून नष्ट केली जाऊ शकते. जुन्या करारातील संदेष्टे, आणि सर्व देशांचे आणि युगांचे द्रष्टे, त्या जाणीवेच्या अवस्थेतून बोलले. यहेज्केल म्हणतो (४३:१-२): "नंतर तो आणले मी ते द गेट, सम द गेट ते दिसते दिशेने द पूर्व: आणि, पाहा, इस्राएलच्या देवाचे तेज पूर्वेकडून आले. त्याचा आवाज अनेक पाण्याच्या आवाजासारखा होता: आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने चमकली." कपाळावरील (पूर्वेकडील) दिव्य डोळ्यातून, योगी आपल्या चेतनेला सर्वव्यापीतेत घेऊन जातो, शब्द किंवा ओम ऐकतो, अनेक पाण्याचा दिव्य आवाज किंवा कंपन जे सृष्टीचे एकमेव वास्तव आहे.

विश्वाच्या अब्जावधी रहस्यांपैकी, सर्वात अभूतपूर्व म्हणजे प्रकाश. ध्वनी- लहरींपेक्षा, ज्यांच्या प्रसारणासाठी हवा किंवा इतर भौतिक माध्यमांची आवश्यकता असते, प्रकाश-लहरी आंतरतारकीय अवकाशाच्या पोकळीतून मुक्तपणे जातात. अवतरण सिद्धांतात प्रकाशाचे आंतरग्रहीय माध्यम म्हणून मानले जाणारे काल्पनिक ईथर देखील आइन्स्टाइनच्या आधारावर टाकून दिले जाऊ शकते की अवकाशाचे भौमितिक गुणधर्म ईथरच्या सिद्धांताला अनावश्यक बनवतात. दोन्ही गृहीतकांमध्ये, प्रकाश कोणत्याही नैसर्गिक प्रकटीकरणातील सर्वात सूक्ष्म, भौतिक अवलंबित्वापासून मुक्त राहतो.

आइन्स्टाईनच्या विशाल संकल्पनांमध्ये, प्रकाशाचा वेग - प्रति सेकंद १,८६,००० मैल - संपूर्ण सापेक्षतेच्या सिद्धांतावर वर्चस्व गाजवतो. तो गणितीयदृष्ट्या सिद्ध करतो की, मनुष्याच्या मर्यादित मनाच्या बाबतीत, अस्थिर प्रवाहाच्या विश्वात प्रकाशाचा वेग हा एकमेव स्थिर आहे. काळ आणि अवकाशाचे सर्व मानवी मानक प्रकाश-वेगाच्या एकमेव निरपेक्षतेवर अवलंबून असतात. आतापर्यंत मानले गेलेले अमूर्त शाश्वत नाहीत, काळ आणि अवकाश हे सापेक्ष आणि मर्यादित घटक आहेत, जे केवळ प्रकाश-

वेगाच्या मापदंडाच्या संदर्भात त्यांची मापन वैधता मिळवतात. अवकाशाला एक परिमाणात्मक सापेक्षता म्हणून जोडताना, काळाने जुन्या दाव्यांना एका अपरिवर्तनीय मूल्याच्या स्वाधीन केले आहे. काळ आता त्याच्या योग्य स्वरूपाकडे - अस्पष्टतेचा एक साधा सार - काढून टाकला आहे! त्याच्या लेखणीच्या काही समीकरणात्मक फटक्यांनी, आइन्स्टाईनने प्रकाश वगळता विश्वातील प्रत्येक स्थिर वास्तवाला काढून टाकले आहे.

नंतरच्या विकासात, त्यांच्या युनिफाइड फील्ड थिअरीमध्ये, महान भौतिकशास्त्रज्ञ गुरुत्वाकर्षण आणि विद्युतचुंबकत्वाचे नियम एकाच गणितीय सूत्रात मूर्त रूप देतात.

एकाच नियमावरील भिन्नतेची रचना, आइन्स्टाईन

30-4 युगानुयुगे ऋषींपर्यंत पोहोचते
ज्यांनी निर्मितीची एकमेव रचना - प्रोटीन माया - अशी घोषणा केली.

सापेक्षतेच्या युगाच्या सिद्धांतावर अंतिम अणूचा शोध घेण्याच्या गणितीय शक्यता निर्माण झाल्या आहेत. महान शास्त्रज्ञ आता धाडसाने असे म्हणत आहेत की अणू केवळ पदार्थ नसून ऊर्जा आहे, परंतु अणुऊर्जा ही मूलतः मनाची वस्तू आहे.

"भौतिक विज्ञान सावल्यांच्या जगाशी संबंधित आहे याची स्पष्ट जाणीव ही सर्वात महत्त्वाची प्रगती आहे," सर आर्थर स्टॅनली एडिंग्टन द नेचर ऑफ द फिजिकल वर्ल्ड मध्ये लिहितात. "भौतिकशास्त्राच्या जगात आपण परिचित जीवनाच्या नाटकाचा छायाचित्र सादरीकरण पाहतो. सावलीच्या कागदावर सावलीची शाई वाहत असताना माझ्या कोपराची सावली सावलीच्या टेबलावर असते. हे सर्व प्रतीकात्मक आहे आणि प्रतीक म्हणून भौतिकशास्त्रज्ञ ते सोडतो. नंतर येतो किमयागार मन जो प्रतीकांचे रूपांतर करतो. ....निष्कर्ष कठोरपणे सांगायचे तर, जगाची सामग्री
म्हणजे मन-
सामान. . द वास्तववादी पदार्थ आणि शेतं च्या सक्ती च्या माजी शारीरिक सिद्धांत आहेत पूर्णपणे असंबद्ध
वगळता मध्ये तर दूर म्हणून द मनाला भिडणारे आहे स्वतः फिरवणे हे कल्पना. द बाह्य जग आहे अशा प्रकारे
सावल्यांचे जग बनूया. आपले भ्रम दूर करून आपण पदार्थ काढून टाकला आहे, कारण आपण खरोखर पाहिले आहे की पदार्थ हा आपल्या सर्वात मोठ्या भ्रमांपैकी एक आहे."

इलेक्ट्रॉन सूक्ष्मदर्शकाच्या अलिकडच्या शोधामुळे अणूंच्या प्रकाश-साराचा आणि निसर्गाच्या अपरिहार्य द्वैताचा निश्चित पुरावा मिळाला. न्यू यॉर्क टाईम्सने अमेरिकन असोसिएशनच्या बैठकीसमोर १९३७ मध्ये इलेक्ट्रॉन सूक्ष्मदर्शकाच्या प्रात्यक्षिकाचा पुढील अहवाल दिला. विज्ञानाच्या प्रगतीसाठी:

"टंगस्टनची स्फटिक रचना, जी आतापर्यंत केवळ एक्स-रे द्वारे अप्रत्यक्षपणे ज्ञात होती, ती एका फ्लोरोसेंट स्क्रीनवर ठळकपणे रेखाटली गेली होती, ज्यामध्ये नऊ अणू त्यांच्या योग्य स्थानांवर अवकाश जाळीत, एका घनात, प्रत्येक कोपऱ्यात एक अणू आणि मध्यभागी एक अणू दर्शविला गेला होता. टंगस्टनच्या क्रिस्टल जाळीतील अणू फ्लोरोसेंट स्क्रीनवर प्रकाशाच्या बिंदूंच्या रूपात दिसले, जे भौमितिक नमुन्यात व्यवस्थित होते. प्रकाशाच्या या क्रिस्टल घनाच्या विरुद्ध हवेचे भडिमार करणारे रेणू प्रकाशाच्या नृत्य बिंदूंच्या रूपात पाहिले जाऊ शकतात, जसे हलत्या पाण्यावर चमकणाऱ्या सूर्यप्रकाशाच्या बिंदूंसारखे. . . .

"इलेक्ट्रॉन सूक्ष्मदर्शकाचे तत्व प्रथम १९२७ मध्ये न्यू यॉर्क शहरातील बेल टेलिफोन प्रयोगशाळांचे डॉ. क्लिंटन जे. डेव्हिसन आणि लेस्टर एच. जर्मर यांनी शोधून काढले, त्यांना असे आढळून आले की इलेक्ट्रॉनमध्ये दुहेरी व्यक्तिमत्व आहे ज्यामध्ये कण आणि लाट दोन्हीचे वैशिष्ट्य आहे. लाटाच्या गुणवत्तेने इलेक्ट्रॉनला प्रकाशाचे वैशिष्ट्य दिले आणि लेन्सद्वारे प्रकाशाचे लक्ष केंद्रित करण्यासारख्या पद्धतीने इलेक्ट्रॉन 'फोकस' करण्यासाठी मार्ग शोधण्याचा शोध सुरू झाला.

"इलेक्ट्रॉनच्या जेकिल-हाइड गुणवत्तेच्या शोधासाठी, ज्याने १९२४ मध्ये फ्रेंच

नोबेल पारितोषिक विजेते भौतिकशास्त्रज्ञ डी ब्रोगली यांनी केलेल्या भाकिताची पुष्टी केली आणि भौतिक निसर्गाच्या संपूर्ण क्षेत्राचे दुहेरी व्यक्तिमत्व असल्याचे दाखवून दिले, डॉ. डेव्हिसन यांना भौतिकशास्त्रातील नोबेल पारितोषिक देखील मिळाले."

"ज्ञानाचा प्रवाह," सर जेम्स जीन्स द मिस्ट्रियस युनिव्हर्समध्ये लिहितात, "यांत्रिक नसलेल्या वास्तवाकडे वाटचाल करत आहे; विश्व एका महान यंत्रापेक्षा एका महान विचारासारखे दिसू लागले आहे." अशाप्रकारे विसाव्या शतकातील विज्ञान हे वेदांमधील एका पानासारखे वाटत आहे.

विज्ञानाकडून, जर ते असायलाच हवे असेल, तर माणसाला हे तात्विक सत्य शिकावे की भौतिक विश्व अस्तित्वात नाही; त्याचे तंतुमय रूप म्हणजे माया, भ्रम आहे. त्याचे वास्तवाचे मृगजळ विश्लेषणादरम्यान तुटतात. भौतिक विश्वाचे आश्वासक आधार एक एक करून त्याच्या पायाखाली कोसळत असताना, माणसाला त्याची मूर्तिपूजक भरवसा, "माझ्याशिवाय तुला इतर कोणतेही देव नसावेत" या दैवी आज्ञेचे भूतकाळातील उल्लंघन अंधुकपणे जाणवते.

वस्तुमान आणि ऊर्जेच्या समतुल्यतेचे वर्णन करणाऱ्या त्यांच्या प्रसिद्ध समीकरणात, आइन्स्टाईनने सिद्ध केले की पदार्थाच्या कोणत्याही कणातील ऊर्जा त्याच्या वस्तुमानाच्या किंवा वजनाच्या गुणाकाराने प्रकाशाच्या वेगाच्या वर्गाइतकी असते. अणुऊर्जेचे प्रकाशन भौतिक कणांच्या नाशातून होते. पदार्थाचा "मृत्यू" हा अणुयुगाचा "जन्म" आहे.

प्रकाश-वेग हा एक गणितीय मानक किंवा स्थिरांक आहे कारण त्याचे १,८६,००० मैल प्रति सेकंदात एक परिपूर्ण मूल्य आहे, तर कारण कोणतेही भौतिक शरीर, ज्याचे वस्तुमान त्याच्या वेगासह वाढते, ते कधीही प्रकाशाचा वेग गाठू शकत नाही. दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर: ज्या भौतिक शरीराचे वस्तुमान अनंत आहे तेच प्रकाशाच्या वेगाच्या बरोबरीचे असू शकते.

. हे संकल्पना आणते आम्हाला करण्यासाठी द कायदा च्या चमत्कार

जे स्वामी त्यांच्या शरीरांना किंवा इतर कोणत्याही वस्तूला भौतिक आणि अभौतिक बनवू शकतात, प्रकाशाच्या वेगाने हालचाल करू शकतात आणि सर्जनशील प्रकाश-किरणांचा वापर करून त्वरित दृश्यमानता आणू शकतात कोणताही शारीरिक प्रकटीकरण, आहे पूर्ण झाले द आवश्यक आइन्स्टाइनचा अट: त्यांचे वस्तुमान अनंत आहे.

परिपूर्ण योगीची जाणीव सहजपणे ओळखली जाते, ती संकुचित शरीराने नव्हे तर वैश्विक रचनेशी. गुरुत्वाकर्षण, मग ते न्यूटनचे "बल" असो किंवा आइन्स्टाईनचे "जडत्वाचे प्रकटीकरण" असो, ते गुरुला "वजन" या गुणधर्माचे प्रदर्शन करण्यास भाग पाडण्यास असमर्थ आहे, जे सर्व भौतिक वस्तूंचे वेगळे गुरुत्वाकर्षण स्थिती आहे. जो स्वतःला सर्वव्यापी आत्मा म्हणून ओळखतो तो आता काळ आणि अवकाशातील शरीराच्या कठोरतेच्या अधीन नाही. त्यांचे कैद करणारे "रिंग-पास-नॉट" हे विद्रावकाला समर्पित झाले आहे: "मी तो आहे."

"फियाट लक्स! आणि प्रकाश निर्माण झाला." देवाने त्याच्या सुव्यवस्थित

निर्मितीला दिलेली पहिली आज्ञा (उत्पत्ति १:३) एकमेव अणु वास्तव अस्तित्वात आणली: प्रकाश. या अमूर्त माध्यमाच्या किरणांवर सर्व दैवी प्रकटीकरणे होतात. प्रत्येक युगातील भक्त देवाच्या ज्वाला आणि प्रकाशाच्या रूपात प्रकट होण्याची साक्ष देतात. "राजांचा राजा आणि प्रभूंचा प्रभु; ज्याला फक्त अमरत्व आहे, ज्या

प्रकाशात कोणीही पोहोचू शकत नाही." ३०-५

परिपूर्ण ध्यानाद्वारे आपली जाणीव निर्माणकर्त्याशी विलीन करणारा योगी विश्वाचे सार प्रकाशासारखे पाहतो; त्याच्यासाठी प्रकाश किरणांमध्ये कोणताही फरक नाही. पाणी आणि प्रकाशकिरणांनी भूमी निर्माण केली आहे. पदार्थ-चेतनेपासून

मुक्त, अवकाशाच्या तीन आयामांपासून आणि काळाच्या चौथ्या आयामांपासून मुक्त, एक गुरु त्याच्या प्रकाशाच्या शरीराला पृथ्वी, पाणी, अग्नी किंवा हवेच्या प्रकाशकिरणांवर समान सहजतेने स्थानांतरित करतो. मुक्त करणाऱ्या आध्यात्मिक डोळ्यावर दीर्घकाळ एकाग्रतेने योगी पदार्थ आणि त्याच्या गुरुत्वाकर्षण वजनाबद्दलच्या सर्व भ्रमांचा नाश करण्यास सक्षम झाला आहे; तेव्हापासून तो विश्वाला मूलतः अविभाजित प्रकाशाच्या वस्तुमान म्हणून पाहतो.

"ऑप्टिकल प्रतिमा," डॉ. एल. टी. ट्रोलँड च्या हार्वर्ड सांगतो आम्हाला, "आहेत बांधलेले वर चालू द समान तत्व म्हणून द

सामान्य 'अर्ध-टोन' कोरीवकाम; म्हणजेच, ते सूक्ष्म ठिपके किंवा स्ट्रिपलिंग्जपासून बनलेले असतात जे डोळ्यांना ओळखता येत नाहीत. रेटिनाची संवेदनशीलता इतकी जास्त असते की दृश्यमान
योग्य प्रकारच्या प्रकाशाच्या तुलनेने कमी प्रमाणात संवेदना निर्माण होऊ शकतात." प्रकाशाच्या घटनांबद्दल गुरुच्या दैवी ज्ञानाद्वारे, तो सर्वव्यापी प्रकाश अणूंना त्वरित ग्रहणक्षम प्रकटीकरणात प्रक्षेपित करू शकतो. प्रक्षेपणाचे वास्तविक स्वरूप - मग ते झाड असो, औषध असो, मानवी शरीर असो - योगीच्या इच्छाशक्ती आणि दृश्यमानतेच्या शक्तींशी सुसंगत असते.

माणसाच्या स्वप्न-जाणीवात, जिथे तो झोपेत दररोज त्याला घेरणाऱ्या अहंकारी मर्यादांवरील आपला ताबा सोडतो, तिथे त्याच्या मनाची सर्वशक्तिमानता रात्रीच्या वेळी दिसून येते. पाहा! स्वप्नात खूप दिवसांपासून मृत असलेले मित्र, सर्वात दूरचे खंड, पुनरुत्थान झालेले लोक उभे आहेत. त्याच्या बालपणीचे दृश्ये. स्वप्नांच्या घटनांमध्ये सर्व लोकांना ज्ञात असलेल्या त्या मुक्त आणि अशर्त चेतनेसह, ईश्वरी युक्त स्वामीने कधीही न तुटणारा दुवा निर्माण केला आहे. सर्व वैयक्तिक हेतूंपासून निष्पाप आणि निर्मात्याने त्याला दिलेल्या सर्जनशील इच्छेचा वापर करून, योगी भक्ताच्या कोणत्याही प्रामाणिक प्रार्थनेला पूर्ण करण्यासाठी विश्वाच्या प्रकाश अणूंची पुनर्रचना करतो. या उद्देशाने मनुष्य आणि सृष्टीची निर्मिती झाली आहे: तो मायेचा स्वामी म्हणून उभा राहावा, विश्वावरील त्याचे वर्चस्व जाणून.

"आणि देव म्हणाला, आपण आपल्या प्रतिरूपात, आपल्या प्रतिरूपात मानव निर्माण करूया:

आणि त्यांना राज्य मिळावे." समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी, गुरेढोरे, सर्व पृथ्वी आणि जमिनीवर सरपटणाऱ्या प्रत्येक रांगणाऱ्या प्राण्यांवर." ३०-६

मध्ये १९१५, लवकरच नंतर मी होते प्रवेश केला द स्वामी ऑर्डर, मी साक्षीदार अ दृष्टी च्या हिंसक विरोधाभास. त्यात द सापेक्षता च्या मानव जाणीव होते स्पष्टपणे स्थापित; मी स्पष्टपणे जाणवले द एकता मायेच्या वेदनादायक द्वैतांमागील शाश्वत प्रकाशाचे. एका सकाळी मी वडिलांच्या गुरपार रोडवरील घरातील माझ्या छोट्याशा अटारी खोलीत बसलो असताना मला हे दर्शन घडले. युरोपमध्ये अनेक महिने पहिले महायुद्ध सुरू होते; मी दुःखाने मोठ्या प्रमाणात झालेल्या मृत्यूंबद्दल विचार करत होतो.

मी ध्यानात डोळे मिटले असताना, अचानक माझी जाणीव एका युद्धनौकेच्या कप्तानच्या शरीरात गेली. किनाऱ्यावरील बॅटरी आणि जहाजाच्या तोफांमध्ये गोळीबार होत असताना तोफांच्या गडगडाटाने हवेत गोंधळ उडाला. एक मोठा गोळी पावडर मॅगझिनवर आदळला आणि माझे जहाज फाडून टाकले. स्फोटातून वाचलेल्या काही खलाशांसह मी पाण्यात उडी मारली.

हृदय धडधडत असताना, मी सुरक्षितपणे किनाऱ्यावर पोहोचलो. पण अरेरे! एका भटक्या गोळीने माझ्या छातीतच आपला भयंकर वार केला. मी कण्हत जमिनीवर पडलो. माझे संपूर्ण शरीर लकवाग्रस्त झाले होते, तरीही मला ते कसे आहे याची जाणीव होती कारण एखाद्याला एक पाय झोपेत गेल्याची जाणीव होते.

"शेवटी मृत्यूच्या गूढ पावलांनी मला गाठलेच," मी विचार केला. शेवटचा उसासा टाकत, मी बेशुद्धावस्थेत बुडणार होतो तेव्हा अचानक! मी माझ्या गुरपार रोडवरील खोलीत कमळाच्या आसनात बसलेला आढळलो.

मी आनंदाने माझ्या परत मिळवलेल्या शरीराला - हाताने हात लावला आणि चिमटीत घेतले तेव्हा उन्मादपूर्ण अश्रू वाहत होते. छातीत गोळी लागल्यापासून मी मुक्त होतो. मी जिवंत आहे याची खात्री करण्यासाठी मी इकडे तिकडे हलत होतो, श्वास घेत आणि सोडत होतो. या आत्म-अभिनंदनांमध्ये, मला पुन्हा एकदा माझी जाणीव रक्ताळलेल्या किनाऱ्यावरील कॅप्टनच्या मृत शरीरावर स्थानांतरित झालेली आढळली. माझ्या मनात एक प्रचंड गोंधळ उडाला.

"प्रभु," मी प्रार्थना केली, "मी आहे मी मृत किंवा जिवंत?"

संपूर्ण क्षितिजावर प्रकाशाचा एक तेजस्वी खेळ पसरला. एक मऊ कंपन शब्दांमध्ये रूपांतरित झाले:

"प्रकाशाचा जीवनाशी किंवा मृत्यूशी काय संबंध? माझ्या प्रकाशाच्या प्रतिमेत मी तुला निर्माण केले आहे. द जीवन आणि मृत्यूचे सापेक्षता वैश्विक स्वप्नाशी संबंधित आहेत. तुझ्या स्वप्नहीन अस्तित्वाकडे पाहा! जागे हो, माझ्या बाळा, जागे हो!"

मानवाच्या जागृतीच्या पायऱ्या म्हणून, परमेश्वर शास्त्रज्ञांना त्याच्या निर्मितीची रहस्ये योग्य वेळी आणि ठिकाणी शोधण्यासाठी प्रेरित करतो. अनेक आधुनिक शोध मानवांना दैवी बुद्धिमत्तेच्या मार्गदर्शनाखाली एकाच शक्ती-प्रकाशाची विविध अभिव्यक्ती म्हणून विश्वाचे आकलन करण्यास मदत करतात. मोशन पिक्चर, रेडिओ, टेलिव्हिजन, रडार, फोटो-इलेक्ट्रिक सेल - अणुऊर्जेचा सर्व-दिसणारा "विद्युत डोळा", या सर्व गोष्टी प्रकाशाच्या इलेक्ट्रोमॅग्नेटिक घटनेवर आधारित आहेत.

चित्रपट कला कोणत्याही चमत्काराचे चित्रण करू शकते. प्रभावी दृश्य दृष्टिकोनातून, छायाचित्रणाची फसवणूक करण्यास कोणत्याही चमत्काराला मनाई नाही. माणसाचे पारदर्शक सूक्ष्म शरीर त्याच्या स्थूल भौतिक स्वरूपातून उठताना दिसते, तो पाण्यावर चालू शकतो, मृतांना पुनरुत्थान करू शकतो, विकासाचा नैसर्गिक क्रम उलट करू शकतो आणि काळ आणि अवकाशाशी कहर करू शकतो. प्रकाश प्रतिमा त्याच्या इच्छेनुसार एकत्र करून, छायाचित्रकार प्रत्यक्ष प्रकाश किरणांसह निर्माण केलेले दृश्यात्मक चमत्कार साध्य करतो.

चित्रपटातील जिवंत प्रतिमा सृष्टीबद्दल अनेक सत्ये स्पष्ट करतात. वैश्विक दिग्दर्शकाने स्वतःची नाटके लिहिली आहेत आणि शतकानुशतके रंगमंचावर भव्य कलाकारांना एकत्र केले आहे. अनंतकाळच्या अंधाराच्या मंडपातून, तो सलग युगांच्या चित्रपटांमधून त्याचे सर्जनशील किरण ओततो आणि चित्रे अवकाशाच्या पडद्यावर टाकली जातात. ज्याप्रमाणे चित्रपटातील प्रतिमा वास्तविक वाटतात, परंतु केवळ प्रकाश आणि सावलीचे संयोजन आहेत, त्याचप्रमाणे वैश्विक विविधता एक भ्रामक भासते. ग्रहांचे गोल, त्यांच्या असंख्य जीवन स्वरूपांसह, एका वैश्विक चित्रपटातील आकृत्यांशिवाय दुसरे काहीही नाहीत, पाच इंद्रियांच्या आकलनांना तात्पुरते खरे असतात कारण दृश्ये अनंत सर्जनशील किरणाद्वारे मनुष्याच्या चेतनेच्या पडद्यावर टाकली जातात.

सिनेमाचा प्रेक्षक वर पाहून पाहू शकतो की सर्व पडद्यावरच्या प्रतिमा एका प्रतिमाहीन प्रकाशाच्या किरणातून प्रकट होत आहेत. रंगीत वैश्विक नाटकही त्याचप्रमाणे एका वैश्विक स्रोताच्या एकाच पांढऱ्या प्रकाशातून निर्माण होत आहे. अकल्पनीय कल्पकतेने देव त्याच्या मानवी मुलांसाठी मनोरंजनाचे नाटक सादर करत आहे, त्यांना त्याच्या ग्रह रंगभूमीत कलाकार तसेच प्रेक्षक बनवत आहे.

एके दिवशी मी युरोपियन युद्धभूमीवरील न्यूजरील पाहण्यासाठी एका मोशन पिक्चर हाऊसमध्ये प्रवेश केला. पश्चिमेकडे पहिले महायुद्ध अजूनही चालू होते; न्यूजरीलने

इतक्या वास्तववादी पद्धतीने त्या कत्तलीचे रेकॉर्डिंग केले की मी व्याकुळ मनाने थिएटर सोडले.

"प्रभु," मी प्रार्थना केली, "का मित्र तू परवानगी देणे असे त्रास होत आहे?"

मला आश्चर्य वाटले, तेव्हा मला लगेचच युरोपियन युद्धभूमींचे दृश्य दिसले. मृत आणि मरणाऱ्यांनी भरलेल्या संघर्षाची भयावहता क्रूरतेने कितीतरी पटीने जास्त होती.

कोणताही प्रतिनिधित्व च्या द न्यूजरील.

"लक्षपूर्वक बघा!" एका सौम्य आवाजाने माझ्या अंतर्मनाला स्पर्श केला. "तुम्हाला दिसेल की फ्रान्समध्ये आता साकारले जाणारे हे दृश्ये केवळ एक छायारोस्कुरो नाटक आहेत. ते वैश्विक चित्रपट आहेत, तुम्ही नुकतेच पाहिलेल्या थिएटर न्यूजरीलइतकेच वास्तविक आणि अवास्तव - नाटकातील एक नाटक."

माझे हृदय अजूनही समाधानी नव्हते. दैवी वाणी पुढे म्हणाली: "सृष्टी ही प्रकाश आणि सावली दोन्ही आहे, अन्यथा कोणतेही चित्र शक्य नाही. मायेचे चांगले आणि वाईट कधीही वर्चस्वात बदलले पाहिजे. जर या जगात आनंद अविरत असता, तर माणूस कधी दुसरे शोधेल का? दुःखाशिवाय तो त्याचे शाश्वत घर सोडले आहे हे आठवण्याची त्याला पर्वा नाही. वेदना ही आठवणीची एक गोष्ट आहे. सुटकेचा मार्ग ज्ञान आहे! मृत्यूची शोकांतिका अवास्तव आहे; जे लोक त्यावर थरथर कापतात ते एका अज्ञानी अभिनेत्यासारखे आहेत जो रंगमंचावर भीतीने मरतो जेव्हा त्याच्यावर रिकाम्या काडतुसापेक्षा जास्त काही गोळीबार केला जात नाही. माझे पुत्र प्रकाशाचे पुत्र आहेत; ते कायमचे भ्रमात झोपणार नाहीत."

मायेचे शास्त्रवचन वाचले असले तरी, त्यांनी मला वैयक्तिक दृष्टिकोन आणि त्यांच्यासोबतच्या सांत्वनाच्या शब्दांसह येणारी खोल अंतर्दृष्टी दिली नव्हती. जेव्हा एखाद्याला शेवटी खात्री पटते की निर्मिती ही केवळ एक विशाल चलचित्र आहे आणि त्यात नाही तर त्याच्या पलीकडे त्याचे स्वतःचे वास्तव आहे तेव्हा त्याचे मूल्ये खोलवर बदलतात.

हा अध्याय लिहिणे संपवताच, मी माझ्या पलंगावर कमळाच्या मुद्रेत बसलो. माझ्या खोलीत दोन सावलीतल्या दिव्यांनी मंद प्रकाश टाकला होता. मी वर पाहिले तर छतावर मोहरीच्या रंगाचे छोटे दिवे होते, जे चमकत होते आणि रेडियमसारख्या चमकाने थरथरत होते. पावसाच्या चादरींसारखे असंख्य पेन्सिल किरण एका पारदर्शक शाफ्टमध्ये जमा झाले आणि माझ्यावर शांतपणे ओतले.

माझ्या शरीराचे स्थूलपण लगेचच गेले आणि ते सूक्ष्म पोत मध्ये रूपांतरित झाले. बेडला स्पर्श न करता, वजनहीन शरीर थोडेसे आणि आळीपाळीने डावीकडे आणि उजवीकडे सरकले तेव्हा मला एक तरंगणारी भावना जाणवली. मी खोलीभोवती पाहिले; फर्निचर आणि भिंती नेहमीप्रमाणेच होत्या, परंतु प्रकाशाचा छोटासा भाग इतका वाढला होता की छत अदृश्य होते. मी आश्चर्यचकित झालो.

"ही तर वैश्विक गतिमान चित्रांची यंत्रणा आहे." प्रकाशातून जणू काही एक आवाज आला. "तुमच्या बेडशीटच्या पांढऱ्या पडद्यावर त्याचा किरण टाकून ते तुमच्या शरीराचे चित्र तयार करत आहे. पाहा, तुमचे रूप म्हणजे प्रकाशाशिवाय दुसरे काही नाही!"

मी माझ्या हातांकडे पाहिले आणि त्यांना पुढे-मागे हलवले, पण त्यांचे वजन मला जाणवले नाही. एक आनंदी आनंद ओसंडून वाहत होता. मी. हे वैश्विक खोड च्या प्रकाश, बहरलेला म्हणून माझे शरीर, वाटले अ दैवी प्रतिकृती चित्रपटगृहातील प्रोजेक्शन बूथमधून बाहेर पडणाऱ्या आणि पडद्यावर चित्रांच्या रूपात प्रकट होणाऱ्या प्रकाशकिरणांचा.

माझ्या स्वतःच्या बेडरूमच्या मंद प्रकाशात मी माझ्या शरीराचे हे चित्रपट बराच काळ अनुभवले. मला अनेक दृश्ये पाहिल्यानंतरही, एकही दृश्य आता इतके वेगळे नव्हते. जसजसे माझा घन शरीराचा भ्रम पूर्णपणे नाहीसा होत गेला आणि सर्व वस्तूंचे सार प्रकाश आहे याची जाणीव वाढत गेली, तसतसे मी लाईफट्रॉनच्या धडधडणाऱ्या प्रवाहाकडे पाहिले आणि विनवणीपूर्वक बोललो.

"दिव्य प्रकाशा, कृपया हे माझे नम्र शारीरिक चित्र, स्वतःमध्ये काढून घे, जसे एलीयाला ज्वालेने स्वर्गात ओढले होते."

ही प्रार्थना स्पष्टपणे धक्कादायक होती; किरण गायब झाले. माझे शरीर पुन्हा त्याचे सामान्य वजन मिळवून बेडवर पडले; चमकदार छताच्या दिव्यांचा थवा लुकलुकत होता आणि नाहीसा झाला. ही पृथ्वी सोडण्याची माझी वेळ अजून आली नव्हती.

"याशिवाय," मी तात्विकदृष्ट्या विचार केला, "संदेष्टा एलीया माझ्या
गृहीतकावर नाराज असू शकतो!"

30-1: हे प्रसिद्ध रशियन कलाकार आणि तत्वज्ञानी आहे झाले जगणे साठी अनेक वर्षे मध्ये भारत जवळ द हिमालय. "पासून शिखरे येतो प्रकटीकरण," तो आहे लिहिलेले. "मध्ये गुहा आणि यावर द शिखर परिषदा जगले द ऋषी. ओव्हर द बर्फाळ शिखरे च्या हिमालय ताऱ्यांपेक्षाही तेजस्वी आणि विलक्षण विजेच्या लखलखाटांपेक्षाही तेजस्वी प्रकाशाने पेटतो."

30-2: द कथा मे आहे अ ऐतिहासिक आधार; एक संपादकीय नोंद माहिती देतो आम्हाला ते द बिशप भेटले द तीन भिक्षू तर तो मुख्य देवदूतापासून ड्विना नदीच्या मुखाशी असलेल्या स्लोव्हेत्स्की मठाकडे प्रवास करत होता.

30-3: महान शोधक मार्कोनी यांनी अंतिम टप्प्यांपूर्वी वैज्ञानिक अपुरेपणाची पुढील कबुली दिली: "अक्षमता च्या विज्ञान ते सोडवणे जीवन आहे परिपूर्ण. हे वस्तुस्थिती होईल असणे खरोखर भयावह होते ते नाही साठी विश्वास. द गूढता च्या जीवन "मानवाच्या विचारांसमोर निश्चितच सर्वात चिरस्थायी समस्या आहे."

30-4: अ सुगावा ते द दिशा घेतले द्वारे आइन्स्टाईनचे प्रतिभाशाली आहे दिलेले द्वारे द वस्तुस्थिती ते तो आहे अ आयुष्यभर शिष्य च्या द महान तत्वज्ञानी स्पिनोझा, ज्यांचे सर्वात प्रसिद्ध काम म्हणजे भौमितिक क्रमाने प्रदर्शित केलेले नीतिमत्ता.

30-5: मी तीमथ्य ६:१५- १६.

30-6: उत्पत्ती १:२६.

प्रकरण: ३१

एक मुलाखत सह द पवित्र आई

"आदरणीय आई, मी बालपणीच तुमच्या पैगंबर पतीकडून बाल्यावस्थेत बाप्तिस्मा घेतला होता. ते माझ्या आईवडिलांचे आणि माझ्या स्वतःच्या गुरु श्री युक्तेश्वरजींचे

गुरु होते. म्हणून तुम्ही मला तुमच्या पवित्र जीवनातील काही घटना ऐकण्याचा बहुमान द्याल का?"

मी लाहिरी महाशयांच्या जीवनसाथी श्रीमती काशी मोनी यांना उद्देशून बोलत होतो. मी बनारसमध्ये थोड्या काळासाठी आलो होतो, त्यामुळे मी त्या पूजनीय महिलेला भेटण्याची खूप दिवसांपासूनची इच्छा पूर्ण करत होतो. बनारसच्या गरुडेश्वर मोहुल्ला भागातील जुन्या लाहिरी निवासस्थानी तिने माझे उदार स्वागत केले. वयस्कर असूनही, ती कमळासारखी फुलत होती, शांतपणे आध्यात्मिक सुगंध देत होती. ती मध्यम बांधणीची, बारीक मान आणि गोरी त्वचा असलेली होती. मोठ्या, तेजस्वी डोळ्यांनी तिचा मातृत्वाचा चेहरा मऊ केला.

"बेटा, तू आहेत स्वागत आहे येथे. ये वरच्या मजल्यावर."

काशी मोनी एका लहान खोलीत गेली जिथे ती काही काळ तिच्या पतीसोबत राहत होती. ज्या मंदिरात अतुलनीय गुरु विवाहाचे मानवी नाटक करण्यासाठी अवतरले होते ते मंदिर पाहण्याचा मला सन्मान वाटला. त्या सभ्य महिलेने मला तिच्या बाजूला असलेल्या उशीच्या सीटवर बसण्याचा इशारा केला.

"माझ्या पतीच्या दैवी उंचीची जाणीव मला अनेक वर्षे झाली," तिने सुरुवात केली. "एके रात्री, याच खोलीत, मला एक स्पष्ट स्वप्न पडले. माझ्यावर अकल्पनीय कृपेने तेजस्वी देवदूत तरंगत होते. ते दृश्य इतके वास्तववादी होते की मी लगेच जागा झालो; खोली विचित्रपणे चमकदार प्रकाशाने व्यापलेली होती.

"माझा नवरा, कमळाच्या मुद्रेत, खोलीच्या मध्यभागी उंचावर होता, त्याच्याभोवती देवदूत होते जे तळहातावर बांधलेल्या हातांच्या विनवणीसह त्याची पूजा करत होते. आश्चर्यचकित होऊन, मला खात्री पटली की मी अजूनही स्वप्न पाहत आहे."

"'बाई,' लाहिरी महाशय म्हणाल्या, 'तू स्वप्न पाहत नाहीस. तुझी झोप कायमची सोडून दे.' तो हळूहळू जमिनीवर उतरत असताना, मी त्याच्या पायाशी लोटांगण घातले.

"'प्रभु,' मी ओरडलो, 'पुन्हा पुन्हा पुन्हा तुमच्यासमोर नतमस्तक होतो! तुम्हाला

माझा पती मानल्याबद्दल तुम्ही मला क्षमा कराल का? मला लाज वाटते की मी दिव्य

जागृत झालेल्याच्या बाजूला अज्ञानात झोपलो आहे. या रात्रीपासून, तुम्ही माझे

पती नसून माझे गुरु आहात. तुम्ही माझ्या तुच्छ आत्म्याला तुमचा शिष्य म्हणून

स्वीकाराल का?' 31-1

"गुरुंनी मला हळूवारपणे स्पर्श केला. 'पवित्र आत्म्या, ऊठ. तुला स्वीकारण्यात आले आहे.' त्यांनी देवदूतांकडे इशारा केला. 'कृपया या प्रत्येक पवित्र संताला आळीपाळीने नमन करा.'

"जेव्हा मी माझे नम्र मुखोद्घाटन पूर्ण केले, तेव्हा देवदूतांचे आवाज एकत्र ऐकू आले, जणू काही एखाद्या प्राचीन धर्मग्रंथातील एका गटातले आवाज.

"'देवाच्या पती, तू धन्य आहेस. आम्ही तुला नमस्कार करतो.' त्यांनी माझ्या पाया पडून नतमस्तक झाले आणि पाहा! त्यांची तेजस्वी रूपे नाहीशी झाली. खोली अंधारली.

"माझे गुरु विचारले मी ते प्राप्त करणे दीक्षा मध्ये क्रिया योग.

"'चा अर्थात,' मी प्रतिसाद दिला. 'मी सकाळी माफ करा नाही ते आहे होते त्याचे आशीर्वाद पूर्वीचे मध्ये माझे जीवन.

"'वेळ अजून योग्य नव्हती.' लाहिरी महाशय हसून सांत्वन देत म्हणाले. 'तुमच्या कर्माचा बराचसा भाग मी शांतपणे तुम्हाला कसरत करण्यास मदत केली आहे. आता तुम्ही इच्छुक आणि तयार आहात.'

"त्याने माझ्या कपाळाला स्पर्श केला. चक्राकार प्रकाशाचे थवे दिसू लागले; ते तेज हळूहळू ओपल-निळ्या आध्यात्मिक डोळ्यात रूपांतरित झाले, सोनेरी रंगात रचलेले आणि एका पांढऱ्या पंचकोनी ताऱ्याने मध्यभागी.

"'ताऱ्यातून तुमच्या चेतनेला अनंताच्या राज्यात प्रवेश करा.' माझ्या गुरूंच्या आवाजात एक नवीन लय होती, दूरच्या संगीतासारखी मऊ.

"दृष्टी नंतर दृष्टी तुटलेले म्हणून सागरी सर्फ चालू द किनारे च्या माझे आत्मा. द विहंगम गोल शेवटी

आनंदाच्या समुद्रात विरघळून गेलो. मी सतत उसळणाऱ्या आनंदात स्वतःला हरवून गेलो. काही तासांनंतर जेव्हा मी या जगाची जाणीव परतलो तेव्हा गुरुजींनी मला क्रियायोगाचे तंत्र दिले.

"त्या रात्रीपासून, लाहिरी महाशय पुन्हा कधीही माझ्या खोलीत झोपले नाहीत. त्यानंतर ते कधीही झोपले नाहीत. ते दिवसा आणि रात्री त्यांच्या शिष्यांच्या सहवासात खाली समोरच्या खोलीत राहिले."

ती प्रतिष्ठित महिला गप्प बसली. त्या उदात्त योगीशी असलेल्या तिच्या नात्याचे वेगळेपण लक्षात आल्याने, मी शेवटी आणखी आठवणी विचारण्याचे धाडस केले.

"बेटा, तू लोभी आहेस. तरीही तुला आणखी एक गोष्ट सांगावी लागेल." ती लाजून हसली.
"मी माझ्या गुरु-पतीविरुद्ध केलेल्या पापाची कबुली देईन. दीक्षा घेतल्यानंतर
काही महिन्यांनी, मला निराश आणि दुर्लक्षित वाटू लागले. एका सकाळी लाहिरी महाशय
एक लेख आणण्यासाठी या छोट्या खोलीत शिरले; मी लगेच त्यांच्या मागे गेलो. हिंसक भ्रमातून बाहेर पडून, मी त्यांना कठोरपणे संबोधित केले.

"'तुम्ही तुमचा सगळा वेळ शिष्यांसोबत घालवता. तुमच्या पत्नी आणि मुलांबद्दलच्या तुमच्या जबाबदाऱ्यांबद्दल काय? कुटुंबासाठी अधिक पैसे पुरवण्यात तुम्हाला रस नाही याचे मला वाईट वाटते.'

"मालकाने क्षणभर माझ्याकडे पाहिले, मग पाहा! तो निघून गेला होता. आश्चर्यचकित आणि घाबरलेल्या अवस्थेत, मला खोलीच्या प्रत्येक भागातून एक आवाज ऐकू आला:

"'ते आहे सर्व काहीही नाही, नको तू बघा? कसे करू शकतो अ काहीही नाही जसे मी उत्पादन करणे संपत्ती साठी तू?'

"'गुरुजी,' मी ओरडलो, 'मी लाखो वेळा क्षमा मागतो! माझे पापी डोळे तुम्हाला आता पाहू शकत नाहीत; कृपया तुमच्या पवित्र स्वरूपात प्रकट व्हा.'

"'मी इथे आहे.' हे उत्तर माझ्या वरून आले. मी वर पाहिले आणि गुरुला साकारताना पाहिले. हवा, त्याचे डोके छताला स्पर्श करत होते. त्याचे डोळे आंधळ्या ज्वालांसारखे होते. भीतीने मी वेडा झालो होतो, तो शांतपणे जमिनीवर उतरल्यानंतर मी त्याच्या पायाशी रडत पडलो होतो.

"'बाई,' तो म्हणाला, 'मातीच्या तुटपुंज्या वस्तूंपेक्षा दैवी संपत्ती शोधा. आतील खजिना मिळवल्यानंतर, तुला आढळेल की बाह्य पुरवठा नेहमीच येत असतो.' तो पुढे म्हणाला, 'माझा एक आध्यात्मिक पुत्र तुझी तरतूद करेल.'

"माझे गुरुचे शब्द नैसर्गिकरित्या आले खरे; अ शिष्य केले निघून जा अ लक्षणीय बेरीज साठी आमचे कुटुंब."

काशी मोनीने तिचे अद्भुत अनुभव माझ्यासोबत शेअर केल्याबद्दल मी तिचे आभार मानले.

३१-२ दुसऱ्या दिवशी मी तिच्या घरी परतलो आणि टिनकोरी आणि डुकोरी लाहिरी यांच्याशी
अनेक तास तात्विक चर्चा केली. भारताच्या महान योगींचे हे दोन संत पुत्र त्यांच्या

आदर्श पावलावर पाऊल ठेवून चालले. दोघेही गोरे, उंच, दृढनिश्चयी आणि दाढीवाले होते, मृदू आवाज आणि जुन्या काळातील आकर्षक वृत्तीचे होते.

त्यांची पत्नी ही लाहिरी महाशयांची एकमेव महिला शिष्य नव्हती; माझ्या आईसह शेकडो इतर शिष्य होते. एकदा एका महिला चेलाने गुरुंकडे त्यांचा फोटो मागितला. त्यांनी तिला एक

छापणे, लक्षात ठेवणे, "जर तू समजणे ते अ संरक्षण, मग ते आहे तर; अन्यथा ते आहे फक्त अ चित्र."

काही दिवसांनी ही महिला आणि लाहिरी महाशयांची सून योगायोगाने एका टेबलावर बसून भगवद्गीता शिकत होत्या ज्याच्या मागे गुरूंचा फोटो होता. अचानक एक वीज कोसळली. मोठ्या रागाने बाहेर पडा.

"लाहिरी महाशय, आमचे रक्षण करा!" महिलांनी चित्रापुढे नतमस्तक झाले. त्या वाचत असलेल्या पुस्तकावर वीज पडली, परंतु दोन्ही भक्तांना काहीही इजा झाली नाही.

"मला असं वाटलं जणू काही माझ्याभोवती बर्फाची चादर ठेवली आहे जेणेकरून कडक उन्हापासून बचाव होईल," चेलाने स्पष्ट केले.

लाहिरी महाशयांनी एका महिला शिष्या अभोया हिच्या बाबतीत दोन चमत्कार केले. ती आणि तिचा पती, जो कलकत्ताचा वकील होता, एके दिवशी गुरुंना भेटण्यासाठी बनारसला निघाले. त्यांच्या गाडीला प्रचंड वाहतुकीमुळे उशीर झाला; ते हावडा मुख्य स्टेशनवर पोहोचले तेव्हा त्यांना निघण्यासाठी बनारसची ट्रेन शिट्टी वाजवताना ऐकू आली.

अभोया, जवळ द तिकीट कार्यालय, उभे राहिले शांतपणे.

"लाहिरी महाशय, मी तुम्हाला ट्रेन थांबवण्याची विनंती करते!" तिने शांतपणे प्रार्थना केली. "तुम्हाला भेटण्यासाठी आणखी एक दिवस वाट पाहण्याच्या विलंबाचे दुःख मी सहन करू शकत नाही."

घोरणाऱ्या ट्रेनची चाके सतत फिरत राहिली, पण पुढे काहीच प्रगती झाली नाही. अभियंता आणि प्रवासी हे दृश्य पाहण्यासाठी प्लॅटफॉर्मवर उतरले. एका इंग्रजी रेल्वे गार्डने अभोया आणि तिच्या पतीशी संपर्क साधला. सर्व पूर्वापार विपरीत, त्याने स्वेच्छेने आपली सेवा दिली.

"बाबू," तो म्हणाले, "देणे मी द पैसे. मी इच्छा खरेदी करा तुमचे तिकिटे तर तू मिळवा जहाजावर."

जोडप्याने बसताच आणि तिकिटे मिळाल्यानंतर, ट्रेन हळूहळू पुढे सरकली. घाबरून, इंजिनिअर आणि प्रवासी पुन्हा त्यांच्या जागी चढून गेले, त्यांना कसे कळले नाही. ट्रेन सुरू झाली, किंवा ती सुरुवातीला का थांबली होती हेही कळले नाही.

बनारसमधील लाहिरी महाशयांच्या घरी पोहोचल्यावर, अभोयने शांतपणे गुरुजींना साष्टांग दंडवत घातले आणि त्यांचे पाय स्पर्श करण्याचा प्रयत्न केला.

"स्वतःला शांत कर, अभोया," तो म्हणाला. "तुला मला त्रास द्यायला किती आवडते! जणू काही तू पुढच्या ट्रेनने इथे येऊ शकला नसतास!"

अभोया आणखी एका संस्मरणीय प्रसंगी लाहिरी महाशयांना भेटायला गेली. यावेळी तिला त्यांची मध्यस्थी हवी होती, ट्रेनने नाही तर करकोचाने.

"माझे नववे मूल जगावे म्हणून मी तुम्हाला आशीर्वाद देण्याची विनंती करते," ती म्हणाली. "मला आठ बाळे झाली आहेत; सर्व जन्मानंतर लगेचच मरण पावली."

द मास्टर हसले सहानुभूतीने. "तुमचे येत आहे मूल इच्छा राहतात. कृपया अनुसरण करा माझे सूचना

काळजीपूर्वक. बाळ, मुलगी, रात्री जन्माला येईल. पहाटेपर्यंत तेलाचा दिवा जळत राहील याची काळजी घ्या. झोपू नका आणि अशा प्रकारे प्रकाश विझू देऊ नका."

अभोयाचे बाळ रात्री जन्माला आले, अगदी सर्वज्ञ गुरुंनी सांगितल्याप्रमाणे. आईने तिच्या दाईला दिवा तेलाने भरून ठेवण्याची सूचना केली. दोन्ही महिला पहाटेपर्यंत तातडीची जागृती करत राहिल्या, पण शेवटी झोपी गेल्या. दिव्याचे तेल जवळजवळ संपले होते; प्रकाश मंदपणे लुकलुकत होता.

बेडरूमचा दरवाजा उघडला आणि जोरात आवाज करत उघडला. घाबरलेल्या स्त्रिया जागे झाल्या. त्यांच्या आश्चर्यचकित डोळ्यांनी लाहिरी महाशयांचे रूप पाहिले.

"अभोया, बघ, लाईट जवळजवळ संपला आहे!" त्याने दिव्याकडे बोट दाखवले, जो नर्सने घाईघाईने पुन्हा भरला. तो पुन्हा तेजस्वीपणे जळताच, मालक गायब झाला. दार बंद झाले; कुंडी उघडी होती आणि त्यात कोणताही ऐवज दिसत नव्हता.

अभोयाचे नववा मूल वाचले; मध्ये १९३५, कधी मी बनवले चौकशी, ती होते स्थिर जगणे.

लाहिरी महाशयांचे एक शिष्य, आदरणीय काली कुमार रॉय यांनी मला त्यांच्या गुरुंसोबतच्या जीवनातील अनेक मनोरंजक तपशील सांगितले.

"मी अनेकदा त्यांच्या बनारस येथील घरी आठवडे पाहुणा असायचो," रॉय मला म्हणाले. "मी

पाहिले की अनेक संत व्यक्ती, दंडा

३१-३ रात्रीच्या शांततेत स्वामी गुरुंच्या चरणी
बसण्यासाठी आले.
कधीकधी ते ध्यान आणि तत्वज्ञानाच्या मुद्द्यांवर चर्चा करत असत. पहाटेच्या वेळी मान्यवर पाहुणे निघून जात असत. माझ्या भेटी दरम्यान मला आढळले की लाहिरी महाशय एकदाही झोपायला गेले नाहीत.

"मालकासोबतच्या माझ्या सहवासाच्या सुरुवातीच्या काळात, मला माझ्या मालकाच्या विरोधाला तोंड द्यावे लागले," रॉय पुढे म्हणाले. "तो भौतिकवादात बुडाला होता.

"'मला माझ्या कर्मचाऱ्यांमध्ये धार्मिक कट्टरतावादी नको आहेत,' तो उपहासाने म्हणाला. 'जर मी कधी तुमच्या ढोंगी गुरूला भेटलो तर मी त्यांना आठवणीत ठेवण्यासाठी काही शब्द देईन.'

"ही भयानक धमकी माझ्या नियमित कार्यक्रमात व्यत्यय आणू शकली नाही; मी जवळजवळ दररोज संध्याकाळी माझ्या गुरूंच्या उपस्थितीत घालवत असे. एका रात्री माझा मालक माझ्या मागे लागला आणि उद्धटपणे खोलीत घुसला. तो निःसंशयपणे त्याने वचन दिलेले चटकेदार भाषण उच्चारण्यात पूर्णपणे गुंतलेला होता. तो माणूस स्वतः बसला की लाहिरी महाशयांनी सुमारे बारा शिष्यांच्या छोट्या गटाला संबोधित केले.

"'करेल का तू सर्व जसे ते पहा अ चित्र?

"आम्ही मान हलवली तेव्हा त्याने आम्हाला खोली अंधारात करायला सांगितले. 'एकमेकांच्या मागे वर्तुळात बसा,' तो म्हणाला, 'आणि समोरच्या माणसाच्या डोळ्यांवर हात ठेवा.'

"माझा मालकही अनिच्छेने, मालकाच्या सूचनांचे पालन करत होता हे पाहून मला आश्चर्य वाटले नाही. काही मिनिटांत लाहिरी महाशयांनी आम्हाला विचारले की आम्ही काय पाहत आहोत."

"'महाराज,' मी उत्तर दिले, 'एक सुंदर स्त्री दिसते. ती लाल रंगाची साडी घालते आणि हत्तीच्या कानाच्या रोपाजवळ उभी असते.' इतर सर्व शिष्यांनीही तेच वर्णन केले. गुरु माझ्या मालकाकडे वळले. 'तुम्ही त्या महिलेला ओळखता का?'

"'हो.' तो माणूस त्याच्या स्वभावात नवीन असलेल्या भावनांशी झुंजत होता हे स्पष्ट आहे. 'मला चांगली पत्नी असूनही मी तिच्यावर माझे पैसे मूर्खपणाने खर्च करत आहे. मला येथे आणलेल्या हेतूंची मला लाज वाटते. तुम्ही मला माफ कराल आणि मला शिष्य म्हणून स्वीकाराल का?'

"'जर तू सहा महिने चांगले नैतिक जीवन जगलास तर मी तुला स्वीकारेन.' गुरु गूढपणे म्हणाले, 'नाहीतर मला तुला दीक्षा द्यावी लागणार नाही.'

"तीन महिने माझ्या मालकाने प्रलोभनापासून दूर राहिलं; नंतर त्याने त्या महिलेशी पुन्हा पूर्वीचे संबंध सुरू केले. दोन महिन्यांनंतर तो मरण पावला. अशा प्रकारे मला माझ्या गुरूंनी त्या पुरूषाच्या दीक्षा घेण्याच्या अशक्यतेबद्दल केलेली गुप्त भविष्यवाणी समजली."

लाहिरी महाशयांचे एक अतिशय प्रसिद्ध मित्र होते, स्वामी त्रैलंगा, ज्यांचे वय तीनशे वर्षांहून अधिक होते. हे दोन्ही योगी अनेकदा ध्यानधारणेत एकत्र बसायचे. त्रैलंगा यांची कीर्ती इतकी व्यापक आहे की त्यांच्या आश्चर्यकारक चमत्कारांच्या कोणत्याही कथेत सत्य असण्याची शक्यता फार कमी हिंदू नाकारतील. जर ख्रिस्त पृथ्वीवर परतला आणि न्यू यॉर्कच्या रस्त्यांवर फिरला, त्याच्या दैवी शक्तींचे प्रदर्शन करत राहिला, तर तो बनारसच्या गर्दीच्या गल्ल्यांमधून जाताना त्रैलंगासारखाच उत्साह निर्माण करेल.

अनेक प्रसंगी स्वामींना कोणताही दुष्परिणाम न होता, सर्वात घातक विष पिताना पाहिले गेले. हजारो लोकांनी, ज्यात अजूनही जिवंत असलेल्या काही जणांसह, गंगेवर त्रैलंगा तरंगताना पाहिले आहे. ते अनेक दिवस एकत्र पाण्यावर बसायचे किंवा लाटाखाली बराच काळ लपून राहायचे. बनारसच्या स्नानघाटांवर एक सामान्य दृश्य म्हणजे स्वामींचे गतिहीन शरीर दगडी पाट्यांवर, निर्दयी भारतीय सूर्याच्या प्रकाशात पूर्णपणे उघडे पडणे. या पराक्रमांद्वारे त्रैलंगा लोकांना शिकवण्याचा प्रयत्न करत होता की योगीचे जीवन ऑक्सिजन किंवा सामान्य परिस्थिती आणि सावधगिरींवर अवलंबून नसते. तो पाण्यावर असो वा पाण्याखाली असो, आणि त्याचे शरीर भयंकर सूर्यकिरणांच्या संपर्कात असो वा नसो, गुरुने सिद्ध केले की तो दैवी जाणीवेने जगतो: मृत्यू त्याला स्पर्श करू शकत नाही.

योगी केवळ आध्यात्मिकच नव्हे तर शारीरिकदृष्ट्याही महान होते. त्यांचे वजन तीनशेपेक्षा जास्त होते. पौंड: त्याच्या आयुष्यातील प्रत्येक वर्षासाठी एक पौंड! तो खूप क्वचितच जेवत असल्याने, गूढता वाढत जाते. अ तथापि, जेव्हा गुरु काही खास कारणास्तव, बहुतेकदा केवळ स्वतःलाच माहीत असलेल्या सूक्ष्म कारणासाठी, आरोग्याच्या सर्व सामान्य नियमांकडे दुर्लक्ष करू इच्छितात तेव्हा ते सहजपणे दुर्लक्ष करतात. महान संत जे जगापासून जागृत झाले आहेत वैश्विक स्वप्न आणि दैवी मनातील कल्पना म्हणून या जगाची जाणीव करून देणारे, शरीरासोबत त्यांच्या इच्छेनुसार वागू शकतात, त्यांना माहित आहे की ते केवळ संक्षेपित किंवा गोठलेल्या उर्जेचे एक हाताळता येणारे स्वरूप आहे. जरी भौतिक शास्त्रज्ञांना आता हे समजले

आहे की पदार्थ हे केवळ संचित उर्जेशिवाय दुसरे काहीही नाही, परंतु पूर्णपणे प्रकाशित झालेले स्वामी पदार्थ-नियंत्रणाच्या क्षेत्रात सिद्धांतापासून व्यवहारात बराच काळ गेले आहेत.

त्रैलंगा नेहमीच पूर्णपणे नग्न राहिला. बनारसच्या छळलेल्या पोलिसांनी त्याला एक गोंधळात टाकणारे समस्याग्रस्त मूल मानले. ईडन बागेतील सुरुवातीच्या आदामाप्रमाणे, नैसर्गिक स्वामी त्याच्या नग्नतेबद्दल पूर्णपणे बेशुद्ध होते. तथापि, पोलिसांना याची जाणीव होती आणि त्यांनी त्याला अविचारीपणे तुरुंगात टाकले. सामान्य लाजिरवाणेपणा निर्माण झाला; त्याचे प्रचंड शरीर

लवकरच त्रैलंगा तुरुंगाच्या छतावर नेहमीच्या पूर्ण स्वरूपात दिसला. त्याच्या कोठडीला अजूनही सुरक्षितपणे बंदिस्त ठेवण्यात आले होते, पण त्याला पळून जाण्याच्या मार्गाचा काहीच अंदाज आला नाही.

कायद्याच्या हताश अधिकाऱ्यांनी पुन्हा एकदा आपले कर्तव्य बजावले. यावेळी स्वामींच्या कक्षासमोर एक रक्षक तैनात करण्यात आला. कदाचित तो पुन्हा योग्य वेळेपूर्वी निवृत्त झाला. लवकरच त्रैलंगा छतावरून बेफिकीरपणे फिरताना दिसला. न्याय आंधळा आहे; मूर्ख पोलिसांनी तिचा पाठलाग करण्याचा निर्णय घेतला. उदाहरण.

महान योगींनी नेहमीचेच मौन पाळले.

३१-४ त्याचा गोल चेहरा आणि मोठे, पिपटीसारखे पोट
असूनही, त्रैलंगा फक्त अधूनमधूनच जेवत असे. अनेक आठवडे अन्न न घेतल्यावर, तो भक्तांकडून त्याला अर्पण केलेल्या ढोंगी दुधाच्या भांड्यांनी उपवास सोडत असे. एकदा एका संशयवादीने त्रैलंगाला ढोंगी म्हणून उघड करण्याचा निर्णय घेतला. भिंती पांढरी करण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या कॅल्शियम-चुनाच्या मिश्रणाची एक मोठी बादली स्वामींसमोर ठेवण्यात आली.

"गुरुजी," भौतिकवादी म्हणाला, उपहासात्मक आदराने, "मी तुमच्यासाठी काही क्लॅबर केलेले दूध आणले आहे. कृपया ते प्या."

त्रैलंगा निर्विवादपणे, शेवटच्या थेंबापर्यंत, जळत्या चुन्याच्या पात्रातून पाणी काढून टाकत होता. काही मिनिटांतच तो दुष्कर्म करणारा वेदनेने जमिनीवर पडला.

"मदत करा, स्वामी, मदत करा!" तो ओरडला. "मी सकाळी चालू आग! क्षमा करा माझे दुष्ट चाचणी!"

त्या महान योगींनी आपले नेहमीचे मौन तोडले. "उपहास करणारा," तो म्हणाला, "जेव्हा
तू मला विष दिलेस तेव्हा तुला कळले नाही की माझे जीवन आणि तुझ्या स्वतःचे जीवन एकरूप आहे. माझ्या पोटात देव आहे हे मला माहीत नसले तर चुना मला मारून टाकेल. आता तुला बूमरँगचा दैवी अर्थ कळला आहे, पुन्हा कधीही कोणावरही युक्त्या करू नकोस."

द चांगले शुद्ध केलेले पापी, बरे झाले द्वारे त्रैलंगा चे शब्द, आडवे बसणे कमकुवतपणे दूर.

वेदनेचे उलटे होणे हे स्वामीच्या कोणत्याही इच्छेमुळे नव्हते, तर सृष्टीच्या सर्वात दूरच्या झुलत्या कक्षाला समर्थन देणाऱ्या न्यायाच्या नियमाच्या अचल वापरामुळे घडले. त्रैलंगासारखे ईश्वर-साक्षात्काराचे पुरुष दैवी नियमाला
तात्काळ कार्य करू देतात; त्यांनी अहंकाराच्या सर्व अडथळ्यांना कायमचे दूर केले आहे.

धार्मिकतेचे स्वयंचलित बदल, जे बहुतेकदा अनपेक्षित नाण्याने दिले जातात जसे की त्रैलंगा आणि त्याच्या खूनी व्यक्तीच्या बाबतीत, मानवी अन्यायाबद्दलचा आपला घाईघाईचा राग शांत करतात. "सूड घेणे माझे आहे; मी परतफेड करीन, असे प्रभु म्हणतो."

३१-५ माणसाच्या अल्पसंख्यक साधनसंपत्तीची काय गरज आहे? विश्व योग्यरित्या
प्रतिशोधासाठी कट रचते. मंद मन दैवी न्याय, प्रेम, सर्वज्ञता, अमरत्वाच्या शक्यतेला नाकारते. "हवेशी शास्त्रीय अनुमान!" हा असंवेदनशील दृष्टिकोन, भयानक

वैश्विक दृश्यापूर्वी, घटनांचा एक समूह जागृत करतो जो स्वतःची जागृती आणतो.

ख्रिस्ताने जेरुसलेममध्ये त्याच्या विजयी प्रवेशाच्या प्रसंगी आध्यात्मिक नियमांच्या सर्वशक्तिमानतेचा उल्लेख केला होता. शिष्य आणि जमाव आनंदाने ओरडत होते आणि "स्वर्गात शांती आणि सर्वोच्चस्थानी गौरव" असे ओरडत होते, तेव्हा काही परुश्यांनी त्या अपमानास्पद तमाशाची तक्रार केली. "प्रभु," त्यांनी निषेध केला, "तुमच्या शिष्यांना दटावा."

"मी तुम्हाला सांगतो," येशूने उत्तर दिले, "जर हे गप्प राहिले तर धोंडे लगेच ओरडतील." 31-6

परुशांना दिलेल्या या फटकारात, ख्रिस्त हे दाखवून देत होता की दैवी न्याय हा लाक्षणिक अमूर्तपणा नाही आणि शांतीचा माणूस, जरी त्याची जीभ मुळापासून फाडली गेली तरी, त्याचे भाषण आणि त्याचे संरक्षण सृष्टीच्या पायथ्याशी, वैश्विक व्यवस्थेतच सापडेल.

"तुम्हाला वाटतं," येशू म्हणत होता, "शांततेच्या माणसांना गप्प करण्यासाठी? तसेच तुम्ही गळा दाबण्याची आशा करू शकता का? देवाचा आवाज, ज्याचे दगडच त्याचे गौरव आणि त्याची सर्वव्यापीता गातात. स्वर्गातील शांतीचा सन्मान करण्यासाठी लोकांनी उत्सव साजरा करू नये, तर पृथ्वीवर युद्धासाठी ओरडण्यासाठी गर्दीने एकत्र जमावे अशी तुम्ही मागणी कराल का? मग परुश्यांनो, जगाचा पाया उलथवून टाकण्यासाठी तयारी करा; कारण केवळ सज्जन माणसेच नाहीत तर दगड, पृथ्वी, पाणी, अग्नि आणि वायू तुमच्याविरुद्ध उठतील आणि त्याच्या सुव्यवस्थित सुसंवादाची साक्ष देतील."

ख्रिस्तासारख्या योगी त्रैलंगा यांची कृपा एकदा माझ्या साजो मामावर (मामा) झाली होती. एका सकाळी काकांनी बनारस घाटावर भक्तांच्या गर्दीने वेढलेले गुरु पाहिले. ते त्रैलंगा जवळ पोहोचले, ज्यांचे पाय त्यांनी नम्रपणे स्पर्श केले. एका वेदनादायक जुनाट आजारातून स्वतःला त्वरित मुक्त झाल्याचे पाहून काका

आश्चर्यचकित झाले.

३१-७

या महान योगींची एकमेव जिवंत शिष्या शंकरी माई जिव ही एक महिला आहे. त्रैलंगाच्या शिष्यांपैकी एकाची मुलगी, तिला बालपणापासूनच स्वामींचे प्रशिक्षण मिळाले. ती बद्रीनाथ, केदारनाथ, अमरनाथ आणि पशुपतीनाथ जवळील एकाकी हिमालयीन गुहांच्या मालिकेत चाळीस वर्षे राहिली. १८२६ मध्ये जन्मलेली ही ब्रह्मचारिणी (महिला तपस्वी) आता शतक ओलांडली आहे. दिसण्यात वयस्कर नसली तरी, तिने तिचे काळे केस, चमकणारे दात आणि अद्भुत ऊर्जा टिकवून ठेवली आहे. ती दर काही वर्षांनी नियतकालिक मेळावे किंवा धार्मिक मेळ्यांना उपस्थित राहण्यासाठी तिच्या एकांतवासातून बाहेर पडते.

या महिला संताने अनेकदा लाहिरी महाशयांना भेटायला जायचे. तिने सांगितले आहे की एके दिवशी, कलकत्ता जवळील बराकपूर विभागात, ती लाहिरी महाशयांच्या बाजूला बसली असताना, त्यांचे महान गुरु बाबाजी शांतपणे खोलीत आले आणि त्या दोघांशी संवाद साधला.

एकदा तिचे गुरु त्रैलंगा यांनी नेहमीचे मौन सोडून लाहिरी महाशयांचा सार्वजनिक ठिकाणी अतिशय स्पष्टपणे आदर केला. बनारसच्या एका शिष्याने आक्षेप घेतला.

"सर," तो म्हणाले, "का करा तू, अ स्वामी आणि अ त्याग करणे, दाखवा असे आदर ते अ घरमालक?"

"माझ्या मुला," त्रैलांगाने उत्तर दिले, "लाहिरी महाशय हे एका दिव्य मांजरीच्या पिल्लासारखे आहेत, जे वैश्विक मातेने त्याला जिथे ठेवले आहे तिथेच राहतात. कर्तव्यदक्षपणे सांसारिक पुरुषाची भूमिका बजावत असताना, त्याला तो परिपूर्ण

आत्मसाक्षात्कार मिळाला आहे ज्यासाठी मी माझा कमरपट्टा देखील त्यागला आहे!"

31-1: एक आहे आठवण करून दिली येथे च्या मिल्टनचे ओळ: "तो

साठी देव फक्त, ती साठी देव मध्ये "त्याला." ३१-२: आदरणीय

आई १९३० मध्ये बनारस येथे गेली.

31-3: कर्मचारी, प्रतीकात्मक द पाठीचा कणा दोरी, वाहून नेले विधीनुसार द्वारे निश्चित ऑर्डर च्या भिक्षू.

31-4: तो होते अ मुनी, अ साधू WHO निरीक्षण करतो मौना, आध्यात्मिक शांतता. द संस्कृत मूळ मुनी आहे समान ते ग्रीक मोनोस , "एकटा, एकटा," ज्यावरून इंग्रजी शब्द मंक, मोनिझम इत्यादी आले आहेत.

31-5: रोमन्स १२:१९.

31-6: लूक १९:३७- ४०.

31-7: द जगतो च्या त्रैलंगा आणि इतर उत्तम मास्टर्स आठवण करून देणे आम्हाला च्या येशूचे शब्द: "आणि हे चिन्हे करेल अनुसरण करा त्यांना जे विश्वास ठेवतात; मध्ये माझे नाव (द ख्रिस्त जाणीव) ते करेल कास्ट बाहेर भुते; ते करेल बोलणे सह नवीन भाषा; ते साप उचलतील; आणि जर त्यांनी कोणतेही प्राणघातक पदार्थ पिले तरी
ते त्यांना बाधणार नाही; ते आजारी लोकांवर हात ठेवतील आणि ते बरे होतील.”—
मार्क १६:१७-१८.

प्रकरण: ३२

रामा आहे वाढवलेले पासून द मृत

"आता अ निश्चित माणूस होते आजारी, नाव दिलेले लाजर. कधी येशू ऐकले ते, तो म्हणाले, हे आजारपण आहे

नाही ला मृत्यू, पण साठी द गौरव च्या देवा, ते द मुलगा च्या देव कदाचित असणे गौरविलेले त्याद्वारे.

३२- १

एका सकाळच्या उन्हात श्री युक्तेश्वर त्यांच्या सेरामपूर आश्रमाच्या बाल्कनीत ख्रिश्चन धर्मग्रंथांचे स्पष्टीकरण देत होते. गुरुंच्या इतर काही शिष्यांव्यतिरिक्त, मी माझ्या रांचीच्या विद्यार्थ्यांच्या एका लहान गटासह उपस्थित होतो.

"या उताऱ्यात येशू स्वतःला देवाचा पुत्र म्हणतो. जरी तो खरोखर देवाशी एकरूप झाला असला तरी, येथे त्याचा संदर्भ खोलवर अवैयक्तिक अर्थपूर्ण आहे," माझ्या गुरूंनी स्पष्ट केले. "देवाचा पुत्र हा ख्रिस्त किंवा मानवातील दैवी चेतना आहे. कोणताही नश्वर देवाचे गौरव करू शकत नाही. मनुष्य आपल्या निर्माणकर्त्याला देऊ शकणारा एकमेव सन्मान म्हणजे त्याला शोधणे; मनुष्य अशा अमूर्ततेचे गौरव करू शकत नाही ज्याला तो ओळखत नाही. संतांच्या मस्तकाभोवती असलेला 'गौरव' किंवा निंबस हा दैवी श्रद्धांजली अर्पण करण्याच्या त्यांच्या क्षमतेचा प्रतीकात्मक साक्षीदार आहे."

श्री युक्तेश्वरांनी लाजरच्या पुनरुत्थानाची अद्भुत कहाणी वाचून दाखवली. शेवटी गुरुजी दीर्घ शांततेत पडले, त्यांच्या गुडघ्यावर पवित्र ग्रंथ उघडला.

"मलाही असाच चमत्कार पाहण्याचे भाग्य लाभले." माझे गुरू शेवटी गंभीर भावनेने बोलले. "लाहिरी महाशयांनी माझ्या एका मित्राला मृतातून उठवले."

माझ्या बाजूला बसलेली तरुण मुलं उत्सुकतेने हसली. माझ्यातही तो मुलगा इतका होता की मला केवळ तत्वज्ञानच नाही तर विशेषतः श्री युक्तेश्वरांना सांगणारी कोणतीही गोष्ट आवडली.

बद्दल त्याचे अद्भुत अनुभव सह त्याचे गुरु.

"माझा मित्र राम आणि मी अविभाज्य होतो," गुरुजींनी सुरुवात केली. "तो लाजाळू आणि एकांतवासी असल्याने, तो फक्त मध्यरात्री आणि पहाटेच्या वेळी आमचे गुरु लाहिरी महाशयांना भेटायला जायचा, जेव्हा दिवसा शिष्यांचा जमाव नसायचा. रामाचा सर्वात जवळचा मित्र म्हणून, मी एक आध्यात्मिक मार्ग म्हणून काम केले ज्याद्वारे तो त्याच्या आध्यात्मिक धारणांची संपत्ती बाहेर टाकत असे. मला त्याच्या आदर्श सहवासात प्रेरणा मिळाली." माझ्या गुरुचा चेहरा आठवणींनी मऊ झाला.

"रामाची अचानक गंभीर परीक्षा झाली," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले. "त्यांना आशियाई कॉलराचा आजार झाला. गंभीर आजाराच्या वेळी आमच्या गुरुंनी डॉक्टरांच्या सेवेला कधीही आक्षेप घेतला नाही म्हणून, दोन तज्ञांना बोलावण्यात आले. त्या आजारी माणसाची सेवा करण्याच्या उतावीळ गर्दीत, मी लाहिरी महाशयांना मदतीसाठी मनापासून प्रार्थना करत होतो. मी घाईघाईने त्यांच्या घरी गेलो आणि रडत रडत कहाणी सांगितली.

"'द डॉक्टर आहेत पाहणे रामा. तो इच्छा असणे बरं. माझे गुरु हसले आनंदाने.

"मी परत केले सह अ प्रकाश हृदय ते माझे मित्राचे पलंगाच्या बाजूला, फक्त ते शोधा त्याला मध्ये अ मरत आहे राज्य.

"'तो एक किंवा दोन तासांपेक्षा जास्त काळ टिकू शकत नाही,' एका वैद्याने निराशेच्या भावनेने मला सांगितले. मी पुन्हा एकदा घाईघाईने लाहिरी महाशयांकडे गेलो.

"'डॉक्टर कर्तव्यदक्ष माणसे आहेत. मला खात्री आहे की रामा बरा होईल.' मालकांनी मला आनंदाने पाठवले.

"रामाच्या घरी मला दोन्ही डॉक्टर गेलेले आढळले. एकाने माझ्यासाठी एक चिठ्ठी सोडली होती: 'आम्ही आमचे सर्वोत्तम प्रयत्न केले आहेत, पण त्याचा केस निराशाजनक आहे.'"

"माझा मित्र खरोखरच एका मरणासन्न माणसाचे चित्र होता. लाहिरी महाशयांचे शब्द खरे कसे होऊ शकत नाहीत हे मला समजले नाही, तरीही रामाच्या वेगाने ओसरणाऱ्या जीवनाचे दृश्य माझ्या मनात सतत येत होते: 'आता सर्व काही संपले आहे.' श्रद्धा आणि भीतीदायक शंकांच्या समुद्रात असे फेकून देत, मी माझ्या मित्राची शक्य तितकी सेवा केली. तो ओरडण्यासाठी स्वतःला जागृत करत म्हणाला:

"'युक्तेश्वर, धावणे ते मास्टर आणि सांगा त्याला मी सकाळी गेले. विचारा त्याला ते आशीर्वाद द्या माझे शरीर आधी त्याचे शेवटचा संस्कार.

सह हे शब्द रामा उसासा टाकला जोरदारपणे आणि दिले वर द भूत.

३२- २

"मी त्यांच्या प्रिय रूपाने तासभर रडलो. नेहमीच शांततेचा प्रेमी, आता तो मृत्यूसारखी शांतता अनुभवत होता. दुसरा शिष्य आत आला; मी परत येईपर्यंत त्याला घरातच राहण्यास सांगितले. अर्धवट स्तब्ध होऊन मी माझ्या गुरूंकडे परतलो.

"'कसे आहे रामा आता? लाहिरी महाशयांचे चेहरा होते पुष्पहार घातलेला मध्ये हसणे.

"'साहेब, तो कसा आहे ते तुम्हाला लवकरच दिसेल,' मी भावनिकपणे म्हणालो. 'काही तासांत

तुम्हाला त्याचा मृतदेह दिसेल, तो स्मशानभूमीत नेण्यापूर्वी.' मी तुटून पडलो आणि उघडपणे ओरडलो.

"'युक्तेश्वर, नियंत्रण स्वतः. बसा शांतपणे आणि ध्यान करा. माझे गुरु निवृत्त मध्ये समाधी । द

दुपार आणि रात्र अखंड शांततेत गेली; मी आंतरिक शांतता परत मिळविण्यासाठी अयशस्वी प्रयत्न केले.

"पहाटेच्या वेळी लाहिरी महाशयांनी माझ्याकडे सांत्वनाने पाहिले. 'मला दिसतंय की तू अजूनही अस्वस्थ आहेस. काल तू मला स्पष्ट का केलं नाहीस की तू रामाला औषधाच्या स्वरूपात प्रत्यक्ष मदत करावी अशी अपेक्षा केली होतीस?' गुरुने कच्च्या एरंडेल तेलाच्या कपाच्या आकाराच्या दिव्याकडे बोट दाखवले. 'दिव्यातून एक छोटी बाटली
भरा; रामाच्या तोंडात सात थेंब घाला.'

"'सर,' मी निषेध केला, 'तो' आहे झाले मृत पासून काल दुपार. च्या काय वापर आहे द तेल आता?

"'काही हरकत नाही; मी सांगतो तसे करा.' लाहिरी महाशयांचा आनंदी मूड अनाकलनीय होता; मी अजूनही शोकाच्या असह्य वेदनांमध्ये होतो. थोडेसे तेल ओतून मी रामाच्या घरी निघालो.

"मला माझ्या मित्राचे शरीर मृत्यूच्या झटक्यात कडक झालेले आढळले. त्याच्या भयानक अवस्थेकडे लक्ष न देता, मी माझ्या उजव्या बोटाने त्याचे ओठ उघडले आणि माझ्या डाव्या हाताने आणि कॉर्कच्या मदतीने त्याच्या दातांवर तेलाचा थेंब थेंब टाकण्यात यशस्वी झालो."

"सातवा थेंब त्याच्या थंड ओठांना स्पर्श करताच, रामाला प्रचंड थरकाप उडाला. तो आश्चर्याने उठून बसला तेव्हा त्याचे स्नायू डोक्यापासून पायापर्यंत कंप पावले.

"'मी लाहिरी महाशयांना प्रकाशाच्या झगमगाटात पाहिले,' तो ओरडला. 'तो सूर्यासारखा चमकला. 'उठ; झोप सोडून दे,' त्याने मला आज्ञा केली. 'मला भेटण्यासाठी युक्तेश्वरासोबत ये.''

"त्या प्राणघातक आजारानंतर रामाने स्वतः कपडे घातले आणि आपल्या गुरूंच्या घरी जाण्याइतपत बलवान झाले तेव्हा मला माझ्या डोळ्यांवर विश्वासच बसत नव्हता. तिथे त्याने कृतज्ञतेच्या अश्रूंनी लाहिरी महाशयांना साष्टांग दंडवत घातला."

"द मास्टर होते बाजूला स्वतः सह आनंद. त्याचे डोळे चमकणारा येथे मी खोडकरपणे.

"'युक्तेश्वर,' तो म्हणाला, 'यापुढे तू एरंडेल तेलाची बाटली सोबत घेऊन जाण्यास

नक्कीच चुकणार नाहीस! जेव्हा जेव्हा तुला प्रेत दिसेल तेव्हा फक्त तेल लावा! का,

सात थेंब दिव्याच्या तेलाने यमाची शक्ती नक्कीच विफल होईल!' ३२-३

"'गुरुजी, तू आहेत उपहास करणे मी. मी नको समजून घेणे; कृपया बिंदू बाहेर द निसर्ग च्या माझे चूक.'

"'मी तुम्हाला दोनदा सांगितले होते की राम बरा होईल; पण तुम्ही माझ्यावर पूर्णपणे विश्वास ठेवू शकत नव्हता,' लाहिरी महाशयांनी स्पष्ट केले. 'माझा अर्थ असा नव्हता
की डॉक्टर त्याला बरे करू शकतील; मी फक्त एवढेच सांगितले की ते उपस्थित होते. माझ्या दोन्ही विधानांमध्ये कोणताही कारणात्मक संबंध नव्हता. मला
डॉक्टरांमध्ये व्यत्यय आणायचा नव्हता; त्यांनाही जगायचे आहे.' आनंदाने

गूंजणाऱ्या आवाजात माझे गुरु पुढे म्हणाले, 'नेहमी जाणून घ्या की अक्षय परमात्मा

३२-४ डॉक्टर असो वा नसो, तो कोणालाही बरे करू शकतो.

"'मला माझी चूक कळली,' मी पश्चात्तापाने कबूल केले. 'मला आता माहित आहे की तुमचा साधा शब्द संपूर्ण विश्वावर बंधनकारक आहे.'"

श्री युक्तेश्वर यांनी ही अद्भुत कथा संपवताच, मंत्रमुग्ध झालेल्या श्रोत्यांपैकी एकाने एक प्रश्न विचारला जो एका लहान मुलाने विचारला होता, तो दुप्पट समजण्यासारखा होता.

"सर," तो म्हणाले, "का केले तुमचे गुरु वापर एरंडेल तेल?"

"बाळा, तेल देण्याचा काही अर्थ नव्हता, फक्त मला काहीतरी भौतिक अपेक्षा होती आणि लाहिरी महाशयांनी माझ्या मोठ्या श्रद्धेला जागृत करण्यासाठी वस्तुनिष्ठ प्रतीक म्हणून जवळचे तेल निवडले. गुरुंनी रामाला मृत्युदंडाची परवानगी दिली, कारण मला अंशतः शंका होती. परंतु दिव्य गुरुंना माहित होते की शिष्य बरा होईल असे त्यांनी सांगितले होते, तरीसुद्धा रामाला बरे करावे लागेल, जरी त्यांना मृत्यूपासून बरे करावे लागले, हा आजार सहसा शेवटचा असतो!"

श्री युक्तेश्वर डिसमिस केले द थोडे गट, आणि इशारा केला मी ते अ ब्लँकेट आसन येथे त्याचे पाय.

"योगानंद," तो असामान्य गंभीरतेने म्हणाला, "तुम्ही जन्मापासूनच लाहिरी महाशयांच्या प्रत्यक्ष शिष्यांनी वेढलेले आहात. महान गुरुने आपले उदात्त जीवन अंशतः एकांतवासात जगले आणि त्याच्या अनुयायांना त्याच्या शिकवणींभोवती कोणतेही संघटन बांधण्याची परवानगी देण्यास दृढपणे नकार दिला. तरीही, त्याने एक महत्त्वपूर्ण भाकीत केले.

"'माझ्या निधनानंतर सुमारे पन्नास वर्षांनी,' तो म्हणाला, 'माझे जीवन पश्चिमेकडील योगामध्ये खोलवर रुची दाखविल्यामुळे लिहिले जाईल. योगाचा संदेश जगभर पसरेल आणि एका पित्याच्या थेट अनुभूतीतून निर्माण होणारा मानवी बंधुत्व स्थापित करण्यास मदत करेल.'

"माझ्या मुला योगानंद," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले, "तुम्ही तो संदेश पसरवण्यात आणि त्या पवित्र जीवनाचे लेखन करण्यात तुमची भूमिका बजावली पाहिजे."

१८९५ मध्ये लाहिरी महाशयांच्या निधनानंतर पन्नास वर्षांनी १९४५ मध्ये संपले, हे या वर्तमान पुस्तकाचे पूर्णत्वाचे वर्ष होते. १९४५ हे वर्ष देखील या योगायोगाने सुरू झाले आहे हे पाहून मला आश्चर्य वाटल्याशिवाय राहात नाही. एक नवीन युग - क्रांतिकारी अणुऊर्जेचा युग. सर्व विचारशील मन शांती आणि बंधुत्वाच्या तातडीच्या समस्यांकडे पूर्वी कधीही न पाहिलेल्या प्रमाणात वळतात, अन्यथा शारीरिक शक्तीचा सतत वापर केल्याने सर्व मानवांना समस्यांसह बाहेर काढावे लागेल.

जरी मानवजात आणि त्याची कामे काळ किंवा बॉम्बमुळे अदृश्य होतात, तरी सूर्य त्याच्या मार्गात डळमळत नाही; तारे त्यांची अचल जागृती ठेवतात. वैश्विक नियम थांबवता येत नाही किंवा बदलता येत नाही, आणि मानवाने स्वतःला त्याच्याशी सुसंगत ठेवणे चांगले होईल. जर विश्व शक्तीच्या विरोधात असेल, जर सूर्य ग्रहांशी युद्ध करत नसेल तर योग्य वेळी ताऱ्यांना त्यांचे छोटेसे नियंत्रण देण्यासाठी निवृत्त होत असेल, तर आपल्या हातातील मुठीचा काय उपयोग? त्यातून खरोखर शांती येईल का? क्रूरता नाही तर सद्भावना सार्वत्रिक स्नायूंना सज्ज करते; शांततेत असलेल्या मानवतेला विजयाची अंतहीन फळे कळतील, जी रक्ताच्या मातीत वाढलेल्या कोणत्याही

फळांपेक्षा चवीला गोड असतील.

प्रभावी राष्ट्रसंघ हा मानवी हृदयांचा एक नैसर्गिक, निनावी संघ असेल. पृथ्वीवरील दुःखांवर उपचार करण्यासाठी आवश्यक असलेली व्यापक सहानुभूती आणि विवेकी अंतर्दृष्टी केवळ मानवाच्या विविधतेच्या बौद्धिक विचारातून येऊ शकत नाही, तर मानवाच्या एकमेव एकतेच्या - देवाशी असलेल्या त्याच्या नात्यातील ज्ञानातून येऊ शकते. जगातील सर्वोच्च आदर्श - बंधुता - मे योगाद्वारे शांती - साकार करण्याच्या दिशेने, परमात्म्याशी वैयक्तिक संपर्काचे विज्ञान, कालांतराने सर्व देशातील सर्व लोकांमध्ये पसरले.

जरी भारताची संस्कृती इतर कोणत्याही संस्कृतीपेक्षा प्राचीन असली तरी, काही इतिहासकारांनी असे नोंदवले आहे की राष्ट्रीय अस्तित्वाचा तिचा पराक्रम हा अपघात नाही, तर प्रत्येक पिढीतील तिच्या सर्वोत्तम पुरुषांद्वारे भारताने दिलेल्या शाश्वत सत्यांच्या भक्तीतील एक तार्किक घटना आहे. अस्तित्वाच्या निरंतरतेद्वारे, युगांपूर्वीच्या अक्रियाशीलतेद्वारे - धुळीने माखलेले विद्वान खरोखर किती लोकांना काळाच्या आव्हानाला भारताने सर्वात योग्य उत्तर दिले आहे हे सांगू शकतात का?

बायबलमधील कथा

३२-५ जर दहा नीतिमान लोक आढळले तर सदोम शहर वाचवावे अशी अब्राहामची
परमेश्वराला केलेली विनंती आणि "दहा जणांसाठी मी ते नष्ट करणार नाही" हे दैवी उत्तर, बॅबिलोन, इजिप्त आणि एकेकाळी तिचे समकालीन असलेल्या इतर बलाढ्य राष्ट्रांच्या विस्मृतीतून भारताच्या सुटकेच्या प्रकाशात नवीन अर्थ प्राप्त करते. परमेश्वराचे उत्तर स्पष्टपणे दर्शवते की एक भूमी तिच्या भौतिक कामगिरीने नव्हे तर मानवाच्या उत्कृष्ट कृतींनी जगते.

या विसाव्या शतकात, अर्ध्या शतकापूर्वी रक्तात रंगलेले, दैवी शब्द पुन्हा ऐकू येऊ द्या: लाच न देणाऱ्या न्यायाधीशाच्या दृष्टीने महान असे दहा पुरुष निर्माण करू शकणारे कोणतेही राष्ट्र नष्ट होणार नाही. अशा प्रकारच्या समजुतींना मान देऊन, भारताने काळाच्या हजारो धूर्ततेसमोर स्वतःला मूर्ख नसल्याचे सिद्ध केले आहे. प्रत्येक शतकात आत्मसाक्षात्कारी गुरूंनी तिच्या मातीला पवित्र केले आहे; लाहिरी महाशय आणि त्यांचे शिष्य श्री युक्तेश्वर यांच्यासारखे आधुनिक ख्रिस्तासारखे ऋषी हे घोषित करण्यासाठी उभे राहतात की योगाचे विज्ञान माणसाच्या आनंदासाठी आणि राष्ट्राच्या दीर्घायुष्यासाठी कोणत्याही भौतिक प्रगतीपेक्षा अधिक महत्त्वाचे आहे.

लाहिरी महाशयांच्या जीवनाबद्दल आणि त्यांच्या वैश्विक सिद्धांताबद्दलची फारच कमी माहिती कधीही छापील स्वरूपात आली आहे. भारत, अमेरिका आणि युरोपमध्ये गेल्या तीन दशकांपासून, मला त्यांच्या योगमुक्तीच्या संदेशात खोल आणि प्रामाणिक रस असल्याचे आढळले आहे; गुरुच्या जीवनाचा लेखी अहवाल, जसे त्यांनी भाकीत केले होते, आता पश्चिमेकडे आवश्यक आहे, जिथे महान आधुनिक योगींचे जीवन फारसे ज्ञात नाही.

गुरुंच्या जीवनावर इंग्रजीत एक-दोन लहान पत्रके लिहिली गेली आहेत. बंगाली भाषेत

एक चरित्र, श्री श्री

३२-६ श्यामा चरण लाहिरी महाशय १९४१ मध्ये प्रकट झाले. ते
माझे शिष्य स्वामी सत्यानंद यांनी लिहिले होते, जे अनेक वर्षांपासून रांची येथील आमच्या विद्यालयात आचार्य (आध्यात्मिक गुरु) आहेत. मी त्यांच्या पुस्तकातील काही उतारे भाषांतरित केले आहेत आणि ते लाहिरी महाशयांना समर्पित या विभागात समाविष्ट केले आहेत.

लाहिरी महाशयांचा जन्म प्राचीन वंशाच्या एका धार्मिक ब्राह्मण कुटुंबात ३० सप्टेंबर १८२८ रोजी झाला. त्यांचे जन्मस्थान बंगालमधील कृष्णनगरजवळील नादिया जिल्ह्यातील घुरणी हे गाव होते. ते आदरणीय गौर मोहन लाहिरी यांच्या दुसऱ्या पत्नी मुक्ताकशी यांचे सर्वात धाकटे पुत्र होते. (तीन मुलांच्या जन्मानंतर त्याची पहिली पत्नी तीर्थयात्रेदरम्यान मरण पावली होती.) मुलाची आई त्याच्या बालपणातच मरण पावली; तिच्याबद्दल फारसे माहिती नाही, ती भगवान शिवाची उत्कट भक्त

होती हे उघड करणारे तथ्य,

३२-७ शास्त्रानुसार "योगींचा राजा" म्हणून नियुक्त केले
आहे.

लाहिरी नावाचा मुलगा, ज्याचे नाव श्यामा चरण होते, त्याने आपले बालपण नादिया येथील वडिलोपार्जित घरात घालवले. तीन-चार वर्षांचा असताना तो अनेकदा योगींच्या स्थितीत वाळूखाली बसलेला दिसला, त्याचे डोके वगळता त्याचे शरीर पूर्णपणे लपलेले होते.

१८३३ च्या हिवाळ्यात, जवळच्या जलंगी नदीने आपला मार्ग बदलला आणि गंगेच्या खोल पाण्यात गायब झाली तेव्हा लाहिरी इस्टेट नष्ट झाली. लाहिरींनी स्थापन केलेल्या शिवमंदिरांपैकी एक कुटुंबाच्या घरासह नदीत गेले. एका भक्ताने भगवान शिवाची दगडी प्रतिमा वाहत्या पाण्यातून वाचवली आणि ती एका नवीन मंदिरात ठेवली, जी आता घुर्णी म्हणून ओळखली जाते.

शिव जागा.

गौर मोहन लाहिरी आणि त्यांचे कुटुंब नादिया सोडून बनारसचे रहिवासी बनले, जिथे त्यांच्या वडिलांनी ताबडतोब शिवमंदिर बांधले. त्यांनी वैदिक शिस्तीनुसार आपले घर चालवले, नियमित पूजा, दानधर्म आणि शास्त्रांचा अभ्यास केला. तथापि, त्यांनी न्यायी आणि मोकळ्या मनाने आधुनिक कल्पनांच्या फायदेशीर प्रवाहाकडे दुर्लक्ष केले नाही.

लाहिरी हा मुलगा बनारसच्या अभ्यासगटांमध्ये हिंदी आणि उर्दूचे धडे घेत असे. तो जॉय नारायण घोषाल यांच्या शाळेत शिकला, जिथे त्याला संस्कृत, बंगाली, फ्रेंच आणि इंग्रजी भाषेचे शिक्षण मिळत असे. वेदांचा बारकाईने अभ्यास करत, तरुण योगी विद्वान ब्राह्मणांच्या शास्त्रीय चर्चा उत्सुकतेने ऐकत असे, ज्यात नाग-भट्ट नावाचा एक मरहट्ट पंडित देखील होता.

श्यामा चरण हा एक दयाळू, सौम्य आणि धाडसी तरुण होता, त्याच्या सर्व साथीदारांना
तो खूप आवडायचा. सुदृढ, तेजस्वी आणि शक्तिशाली शरीरयष्टीमुळे तो पोहण्यात आणि
अनेक कौशल्यपूर्ण कामांमध्ये पारंगत होता.

१८४६ मध्ये श्यामा चरण लाहिरी यांचे लग्न श्री देबनारायण संन्याल यांची कन्या श्रीमती काशी मोनी यांच्याशी झाले. एक आदर्श भारतीय गृहिणी, काशी मोनी यांनी त्यांचे घरकाम आणि पाहुण्यांची आणि गरिबांची सेवा करण्याचे पारंपारिक गृहस्थ कर्तव्य आनंदाने पार पाडले. दोन संत पुत्र, टिनकोरी आणि डुकोरी यांनी या विवाहाला आशीर्वाद दिला.

१८५१ मध्ये वयाच्या २३ व्या वर्षी, लाहिरी महाशय यांनी इंग्रजी सरकारच्या लष्करी अभियांत्रिकी विभागात लेखापाल पद स्वीकारले. त्यांच्या सेवेच्या काळात त्यांना अनेक पदोन्नती मिळाल्या. अशाप्रकारे ते केवळ देवाच्या नजरेत एक गुरु नव्हते तर जगात कार्यालयीन कामगार म्हणून त्यांनी बजावलेल्या छोट्या मानवी नाटकातही यशस्वी झाले.

लष्करी विभागाची कार्यालये हलवण्यात आल्यानंतर, लाहिरी महाशयांना गाजीपूर, मिर्जापूर, दानापूर, नैनी ताल, बनारस आणि इतर ठिकाणी हलवण्यात आले. वडिलांच्या मृत्यूनंतर, लाहिरींना त्यांच्या कुटुंबाची संपूर्ण जबाबदारी स्वीकारावी लागली, ज्यांच्यासाठी त्यांनी बनारसच्या गरुडेश्वर मोहुल्ला परिसरात एक शांत निवासस्थान विकत घेतले.

तेहतीसाव्या वर्षी लाहिरी महाशयांना पृथ्वीवर पुनर्जन्म घेण्याचा उद्देश पूर्ण होताना दिसला. राखेने लपलेल्या ज्वालाला, दीर्घकाळ धुमसत असलेल्या, आगीत स्फोट होण्याची संधी मिळाली. मानवांच्या नजरेपलीकडे असलेला एक दैवी आदेश, योग्य वेळी सर्व गोष्टी बाह्य प्रकटीकरणात आणण्यासाठी रहस्यमयपणे कार्य करतो. तो त्याच्या महान आत्म्याला भेटला. गुरू, बाबाजी, राणीखेतजवळ, आणि त्यांच्याकडून क्रिया योगाची दीक्षा घेतली.

ही शुभ घटना केवळ त्याच्यासोबत घडली नाही; हा संपूर्ण मानवजातीसाठी एक भाग्यवान क्षण होता, ज्यांपैकी अनेकांना नंतर क्रिया ही आत्मजागृतीची देणगी प्राप्त

करण्याचे सौभाग्य मिळाले. हरवलेली, किंवा दीर्घकाळापासून लुप्त झालेली, योगाची सर्वोच्च कला पुन्हा प्रकाशात येत होती. अनेक आध्यात्मिक तहानलेल्या पुरुष आणि स्त्रियांना अखेर क्रियायोगाच्या थंड पाण्याचा मार्ग सापडला. हिंदू आख्यायिकेप्रमाणे, जिथे गंगा माता तिचा दिव्य प्रवाह शुष्क भक्त भगीरथाला अर्पण करते, त्याचप्रमाणे क्रियाचा स्वर्गीय पूर हिमालयाच्या गुप्त स्तंभांमधून मानवांच्या धुळीच्या ठिकाणी वाहू लागला.

. ३२-१: जॉन ११:१-४

३२-२: अ कॉलरा बळी आहे अनेकदा तर्कसंगत आणि पूर्णपणे

जाणीवपूर्वक बरोबर वर ते द क्षण च्या मृत्यू. ३२-३: मृत्यूची

.देवता

३२-४: शब्दशः,

"सर्वोच्च आत्मा." ३२-

.५: उत्पत्ति १८:२३-३२

३२-६: श्री, अ उपसर्ग अर्थ "पवित्र," आहे जोडलेले (सर्वसाधारणपणे दोनदा किंवा .तीनदा) ते नावे च्या उत्तम भारतीय शिक्षक

३२-७: ब्रह्मा, विष्णू आणि शिव या त्रिमूर्तींपैकी एक - ज्यांचे सार्वत्रिक कार्य अनुक्रमे निर्मिती, जतन आणि संहार-पुनर्स्थापना आहे. शिव (कधीकधी शिव
असे लिहिले जाते), ज्याला पौराणिक कथांमध्ये त्यागांचा देव म्हणून दर्शविले जाते, दिसते मध्ये दृष्टान्त ते त्याचे भक्त अंतर्गत विविध पैलू, असे म्हणून .महादेव, द मॅट केलेले केस असलेला तपस्वी, आणि नटराज, वैश्विक नर्तक

प्रकरण: ३३

बाबाजी, द योगी-ख्रिस्त च्या आधुनिक भारत

बद्रीनारायण जवळील उत्तरेकडील हिमालयीन खडकांना अजूनही लाहिरी महाशयांचे गुरु बाबाजींच्या जिवंत उपस्थितीचा आशीर्वाद आहे. एकांत गुरुने शतकानुशतके, कदाचित सहस्राब्दींपासून त्यांचे भौतिक स्वरूप टिकवून ठेवले आहे. अमर बाबाजी एक अवतार आहेत. या संस्कृत शब्दाचा अर्थ "अव" असा होतो; त्याची मुळे " अव " म्हणजे "खाली" आणि "त्रि " म्हणजे "जाणे" अशी आहेत. हिंदू धर्मग्रंथांमध्ये, अवतार म्हणजे देवत्वाचे देहात अवतरण होय.

"बाबाजींची आध्यात्मिक अवस्था मानवी आकलनशक्तीच्या पलीकडे आहे," श्री युक्तेश्वरांनी मला समजावून सांगितले. "माणसांची वामनदृष्टी त्यांच्या दिव्य ताऱ्याला छेदू शकत नाही. अवताराच्या प्राप्तीचे चित्रण करण्याचा प्रयत्नही व्यर्थ जातो. ते अकल्पनीय आहे."

उपनिषदांनी आध्यात्मिक प्रगतीच्या प्रत्येक टप्प्याचे सूक्ष्मपणे वर्गीकरण केले आहे. सिद्ध ("परिपूर्ण अस्तित्व") जीवन्मुक्त ("जगताना मुक्त") च्या अवस्थेपासून प्रगती करून एक परमुक्त ("सर्वोच्च मुक्त" - मृत्यूवर पूर्ण अधिकार); नंतरचा पूर्णपणे सुटला आहे मायिक गुलामगिरी आणि त्याचा पुनर्जन्म फेरी. म्हणून परमुक्त क्वचितच भौतिक शरीरात परत येतो; जर तो परत आला तर तो एक अवतार आहे, जगावर अलौकिक आशीर्वादांचा दैवी नियुक्त माध्यम आहे.

एक अवतार आहे विषय नसलेला ते द सार्वत्रिक अर्थव्यवस्था; त्याचे शुद्ध शरीर, दृश्यमान म्हणून अ प्रकाश प्रतिमा, आहे मोफत

निसर्गाच्या कोणत्याही ऋणातून. अवताराच्या रूपात सहज नजरेला काहीही असामान्य दिसत नाही पण ते जमिनीवर सावली टाकत नाही किंवा पाऊल ठेवत नाही. हे आतील अंधाराच्या आणि भौतिक बंधनाच्या अभावाचे बाह्य प्रतीकात्मक पुरावे आहेत. अशा देव-पुरुषालाच त्यामागील सत्य माहित असते. जीवन आणि मृत्यूच्या सापेक्षतेबद्दल. ओमर खय्याम, ज्याचा इतका घोर गैरसमज झाला होता, त्याने त्यांच्या अमर ग्रंथ, रुबैयतमध्ये या मुक्त माणसाबद्दल गायले:

"अरे, माझ्या आनंदाचा चंद्र, ज्याला माहित नाही की तो कधीच कमी होत नाही, स्वर्गाचा चंद्र पुन्हा एकदा उगवत आहे; यापुढे ती माझ्यानंतर याच बागेतून किती वेळा उगवेल - व्यर्थ!"

"आनंदाचा चंद्र" हा देव आहे, शाश्वत ध्रुवीय, कधीही कालबाह्य नाही. "स्वर्गाचा चंद्र" हा बाह्य विश्व आहे, जो नियतकालिक पुनरावृत्तीच्या नियमाने बांधलेला आहे. त्याच्या साखळ्या पर्शियन द्रष्ट्याने त्याच्या आत्म-साक्षात्काराद्वारे कायमच्या विरघळवल्या होत्या. "यानंतर ती किती वेळा उठेल... माझ्या मागे - व्यर्थ!" एका उन्मत्त विश्वाने पूर्णपणे वगळण्याचा शोध घेतल्याने किती निराशा झाली!

ख्रिस्ताने आपले स्वातंत्र्य दुसऱ्या प्रकारे व्यक्त केले: "आणि एक शास्त्री आला

आणि त्याला म्हणाला, गुरुजी, तुम्ही जिथे जाल तिथे मी तुमच्या मागे येईन. आणि येशू

त्याला म्हणाला, कोल्ह्यांना बिळे आहेत आणि आकाशातील पक्ष्यांना घरटे आहेत; पण

मनुष्याच्या पुत्राला डोके टेकावयास जागा नाही." ३३-१

प्रशस्त सह सर्वव्यापी, करू शकतो ख्रिस्त खरंच असणे अनुसरण केले वगळता मध्ये द व्यापक आत्मा?

कृष्ण, राम, बुद्ध आणि पतंजली हे प्राचीन भारतीय अवतारांपैकी एक होते. दक्षिण भारतीय अवतार अगस्त्य यांच्याभोवती तमिळ भाषेतील एक मोठे काव्य साहित्य विकसित झाले आहे. ख्रिश्चन युगाच्या आधीच्या आणि नंतरच्या शतकांमध्ये त्यांनी अनेक चमत्कार केले आणि आजही त्यांचे भौतिक स्वरूप टिकवून ठेवण्याचे श्रेय त्यांना दिले जाते.

भारतातील बाबाजींचे ध्येय म्हणजे पैगंबरांना त्यांचे विशेष आदेश पार पाडण्यात मदत करणे. अ शा प् र का रे तो महावतार (महान अवतार) च्या शास्त्रीय वर्गीकरणासाठी पात्र ठरतो. त्याने असे म्हटले आहे की त्याने स्वामी संप्रदायाचे प्राचीन संस्थापक शंकर आणि मध्ययुगीन प्रसिद्ध संत कबीर यांना योग दीक्षा दिली. त्याचे एकोणिसाव्या शतकातील प्रमुख शिष्य, जसे आपल्याला माहित आहे, लाहिरी महाशय होते, हरवलेल्या क्रिया कलेचे पुनरुज्जीवन करणारे.

बाबाजी, द महावतार
गुरु च्या लाहिरी महाशय

मी आहे मदत केली एक कलाकार ते काढा अ खरे समानता च्या द उत्तम योगी-ख्रिस्त च्या आधुनिक भारत.

महावतार ख्रिस्ताबरोबर सतत संवादात आहे; एकत्रितपणे ते मुक्तीचे स्पंदने
पाठवतात आणि या युगासाठी मोक्षाचे आध्यात्मिक तंत्र आखले आहे. या दोन पूर्ण-प्रकाशित स्वामींचे कार्य - एक शरीरासह आणि एक शरीराशिवाय - राष्ट्रांना आत्मघातकी युद्धे, वंश द्वेष, धार्मिक सांप्रदायिकता आणि भौतिकवादाच्या बुमरँग-दुष्ट गोष्टींचा त्याग करण्यास प्रेरित करणे आहे. बाबाजींना आधुनिक काळातील ट्रेंडची, विशेषतः पाश्चात्य संस्कृतीच्या प्रभावाची आणि गुंतागुंतीची चांगली जाणीव आहे आणि त्यांना योगाच्या आत्म-मुक्तीचा प्रसार पश्चिम आणि पूर्वेमध्ये समान रीतीने करण्याची आवश्यकता जाणवते.

बाबाजींचा कोणताही ऐतिहासिक संदर्भ नाही हे आपल्याला आश्चर्यचकित करण्याची गरज नाही. महान गुरु कोणत्याही शतकात कधीही उघडपणे प्रकट झाले नाहीत; प्रसिद्धीच्या चुकीच्या अर्थ लावणाऱ्या झगमगाटाला त्यांच्या सहस्रक योजनांमध्ये स्थान नाही. निर्माणकर्त्याप्रमाणे, एकमेव पण मूक शक्ती, बाबाजी एका नम्र अंधकारात काम करतात.

ख्रिस्त आणि कृष्णासारखे महान संदेष्टे एका विशिष्ट आणि अद्भुत उद्देशासाठी पृथ्वीवर येतात; ते साध्य होताच ते निघून जातात. बाबाजींसारखे इतर अवतार असे कार्य करतात जे इतिहासातील कोणत्याही एका उल्लेखनीय घटनेपेक्षा शतकानुशतके मानवाच्या मंद विकासात्मक प्रगतीबद्दल त्यांना जास्त काळजी वाटते. अशा गुरुंना नेहमीच सार्वजनिक नजरेपासून स्वतःला लपवून ठेवते आणि त्यांच्या इच्छेनुसार अदृश्य होण्याची शक्ती असते. या कारणांमुळे आणि ते सामान्यतः त्यांच्या शिष्यांना त्यांच्याबद्दल मौन बाळगण्याची सूचना देतात, त्यामुळे अनेक उत्तुंग

आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वे जगाला माहीत नाहीत. मी या पानांमध्ये बाबाजींबद्दल फक्त त्यांच्या जीवनाचा एक संकेत देतो - फक्त काही तथ्ये जी त्यांना सार्वजनिकरित्या सांगणे योग्य आणि उपयुक्त वाटते.

नाही मर्यादित करणे तथ्ये बद्दल बाबाजींचे कुटुंब किंवा जन्मस्थान, प्रिय ते द विश्लेषणकाराचे हृदय, आहे कधीही झाले

शोधून काढले. त्यांचे भाषण सामान्यतः हिंदीमध्ये असते, परंतु ते कोणत्याही भाषेत सहज संवाद साधतात. त्यांनी बाबाजी (पूज्य पिता) हे साधे नाव धारण केले आहे; लाहिरी महाशयांच्या शिष्यांनी त्यांना दिलेल्या आदराच्या इतर पदव्या म्हणजे महामुनी बाबाजी महाराज (सर्वोच्च आनंदी संत), महायोगी (योगींमध्ये श्रेष्ठ), त्रंबक बाबा आणि शिव बाबा (शिवाच्या अवतारांची उपाधी). पृथ्वीमुक्त गुरुचे आडनाव आपल्याला माहित नसले तरी काही फरक पडतो का?

"जेव्हा जेव्हा कोणी बाबाजींचे नाव आदराने उच्चारतो," लाहिरी महाशय म्हणाले, "तेव्हा त्या भक्ताला त्वरित आध्यात्मिक आशीर्वाद मिळतो."

या अमर गुरूच्या शरीरावर वयाचे कोणतेही चिन्ह नाहीत; ते पंचवीस वर्षांचे तरुण दिसतात. गोरी त्वचा, मध्यम शरीरयष्टी आणि उंचीचे, बाबाजींचे सुंदर, बलवान शरीर एक स्पष्ट तेज पसरवते. त्यांचे डोळे काळे, शांत आणि कोमल आहेत; त्यांचे लांब, चमकदार केस तांब्याच्या रंगाचे आहेत. एक अतिशय विचित्र वस्तुस्थिती अशी आहे की बाबाजी त्यांचे शिष्य लाहिरी महाशय यांच्याशी विलक्षण तंतोतंत साम्य आहेत. ही समानता इतकी आश्चर्यकारक आहे की, त्यांच्या नंतरच्या काळात, लाहिरी महाशय हे तरुण दिसणाऱ्या बाबाजींचे वडील म्हणून गेले असावेत.

स्वामी केवलानंद, माझे पवित्र संस्कृत शिक्षक, खर्च केला काही वेळ सह बाबाजी मध्ये द हिमालय.

"अतुलनीय गुरु डोंगरात एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी त्याच्या गटासह फिरतो," केवलानंद यांनी मला सांगितले. "त्याच्या लहान गटात दोन अत्यंत प्रगत अमेरिकन
शिष्य आहेत. बाबाजी काही काळ एका परिसरात राहिल्यानंतर ते म्हणतात: 'डेरा दंड
उठाओ.' ('आपण आपला छावणी आणि काठी उचलूया.') त्यांच्याकडे एक प्रतीकात्मक दंड (बांबूची काठी) असते. त्याचे शब्द त्याच्या गटासह त्वरित दुसऱ्या ठिकाणी जाण्यासाठी संकेत आहेत. तो नेहमीच सूक्ष्म प्रवासाची ही पद्धत वापरत नाही; कधीकधी तो शिखरावरून शिखरावर पायी जातो.

"बाबाजींना इतर लोक फक्त तेव्हाच पाहू शकतात किंवा ओळखू शकतात जेव्हा ते इच्छितात. त्यांच्याकडे वेगवेगळ्या भक्तांना ते थोड्या वेगळ्या स्वरूपात दिसले
- कधीकधी दाढी-मिशा नसलेले, तर कधीकधी त्यांच्यासोबत. त्यांच्या अविनाशी शरीराला अन्नाची आवश्यकता नसल्यामुळे, ते गुरु क्वचितच जेवतात. भेट देणाऱ्या शिष्यांशी सामाजिक सौजन्य म्हणून, ते कधीकधी फळे किंवा दूध आणि स्पष्ट लोणीमध्ये शिजवलेले भात स्वीकारतात.

"बाबाजींच्या जीवनातील दोन आश्चर्यकारक घटना मला माहिती आहेत," केवलानंद पुढे म्हणाले. "एके रात्री त्यांचे शिष्य एका पवित्र वैदिक समारंभासाठी धगधगत्या एका मोठ्या अग्नीभोवती बसले होते. गुरुने अचानक एक जळत्या लाकडाचा तुकडा घेतला आणि अग्नीजवळ असलेल्या एका चेलाच्या उघड्या खांद्यावर हलकेच मारले.

"'महाराज, कसे क्रूर! लाहिरी महाशय, WHO होते उपस्थित, बनवले हे निषेध.

"'त्याच्या भूतकाळातील कर्माच्या नियमानुसार, त्याला तुमच्या डोळ्यांसमोर जळून राख झालेले पाहणे तुम्हाला आवडेल का?'"

"या शब्दांनी बाबाजींनी चेलाच्या विद्रूप खांद्यावर आपला उपचार करणारा हात ठेवला. 'मी आज रात्री तुला वेदनादायक मृत्यूपासून मुक्त केले आहे. तुझ्या थोड्याशा दुःखाने अग्निद्वारे कर्माचा नियम पूर्ण झाला आहे.'

"दुसऱ्या प्रसंगी बाबाजींच्या पवित्र मंडळाला एका अनोळखी व्यक्तीच्या आगमनाने विस्कळीत केले होते. ते आश्चर्यकारक कौशल्याने गुरुच्या छावणीजवळील जवळजवळ दुर्गम कड्यावर चढले होते.

"'महाराज, तुम्हीच महान बाबाजी असाल.' त्या माणसाचा चेहरा अवर्णनीय आदराने उजळला होता. 'या निषिद्ध खडकांमध्ये मी अनेक महिन्यांपासून तुमचा अखंड शोध घेत आहे. मला शिष्य म्हणून स्वीकारण्याची मी तुम्हाला विनंती करतो.'

"कधी द उत्तम गुरु बनवले नाही प्रतिसाद, द माणूस टोकदार ते द खडकाळ दरी येथे त्याचे पाय.

"जर तू मला नकार दिलास तर मी या डोंगरावरून उडी मारेन. जर मी तुझे मार्गदर्शन दैवीकडे मिळवू शकलो नाही तर जीवनाचे काहीच मूल्य नाही."

"'मग उडी मारा,' बाबाजी भावनिकपणे म्हणाले. 'तुमच्या सध्याच्या विकासाच्या
स्थितीत मी तुम्हाला स्वीकारू शकत नाही.'

"त्या माणसाने ताबडतोब स्वतःला कड्यावरून उडी मारली. बाबाजींनी धक्का बसलेल्या शिष्यांना त्या अनोळखी व्यक्तीचे शरीर आणण्याची सूचना केली. जेव्हा ते विद्रूप रूप घेऊन परतले तेव्हा गुरुंनी आपला दिव्य हात मृत माणसावर ठेवला. पाहा! त्याने डोळे उघडले आणि सर्वशक्तिमान देवासमोर नम्रपणे नतमस्तक झाले.

"'तुम्ही आता शिष्यत्वासाठी तयार आहात.' बाबाजींनी त्यांच्या पुनरुत्थान झालेल्या चेलावर प्रेमाने प्रकाश टाकला. 'तू धैर्याने कठीण परीक्षेत उत्तीर्ण झाला आहेस. मृत्यू तुम्हाला पुन्हा स्पर्श करणार नाही; आता तुम्ही आमच्या अमर कळपातील एक आहात.' मग त्यांनी त्यांचे नेहमीचे प्रस्थान शब्द उच्चारले, 'देरा दंड उठाओ' ; संपूर्ण गट डोंगरावरून गायब झाला."

अवतार सर्वव्यापी आत्म्यात राहतो; त्याच्यासाठी चौरसाच्या विरुद्ध अंतर नाही. म्हणूनच, फक्त एकच कारण बाबाजींना शतकानुशतके त्यांचे भौतिक स्वरूप टिकवून ठेवण्यास प्रेरित करू शकते: मानवतेला त्याच्या स्वतःच्या शक्यतांचे ठोस उदाहरण देण्याची इच्छा. माणसाने कधीही देहातील देवत्वाची झलक दाखवली नाही, तो त्याच्या नश्वरतेच्या पलीकडे जाऊ शकत नाही या जड मायिक भ्रमाने तो दबलेला राहील.

येशूला सुरुवातीपासूनच त्याच्या जीवनाचा क्रम माहित होता; तो प्रत्येक घटनेतून स्वतःसाठी, कोणत्याही कर्माच्या सक्तीमुळे नाही, तर केवळ चिंतनशील मानवी उन्नतीसाठी गेला. त्याचे चार पत्रकार-शिष्य - मत्तय, मार्क, लूक आणि योहान - यांनी नंतरच्या पिढ्यांच्या फायद्यासाठी हे अवर्णनीय नाटक रेकॉर्ड केले.

च्या साठी बाबाजी, तसेच, तिथे आहे नाही सापेक्षता च्या भूतकाळ, उपस्थित, भविष्य; पासून द सुरुवात तो आहे त्याच्या आयुष्यातील सर्व टप्प्यांबद्दल त्याला माहिती होती. तरीही, माणसांच्या मर्यादित समजुतीनुसार स्वतःला सामावून घेत, त्याने त्याच्या दैवी जीवनातील अनेक कृत्ये एक किंवा अधिक साक्षीदारांच्या उपस्थितीत केली आहेत. अशा प्रकारे असे घडले की लाहिरी महाशयांचा एक शिष्य उपस्थित होता जेव्हा बाबाजींना शारीरिक अमरत्वाची शक्यता घोषित करण्याची वेळ आली आहे असे

वाटले. त्याने राम गोपाल मुझुमदारांसमोर हे वचन उच्चारले, जेणेकरून ते शेवटी इतर साधकांच्या हृदयांच्या प्रेरणा म्हणून ओळखले जाऊ शकेल. महान लोक त्यांचे शब्द बोलतात आणि नैसर्गिक वाटणाऱ्या घटनांमध्ये सहभागी होतात, केवळ मानवाच्या भल्यासाठी, जसे ख्रिस्ताने म्हटले होते: "पिता... मला माहित होते की तू नेहमीच माझे ऐकतोस: परंतु जे लोक उभे आहेत त्यांच्यामुळे मी हे सांगितले, जेणेकरून ते विश्वास ठेवतील की तू मला पाठवले आहेस." 33-2 दरम्यान

"निद्राहीन संत" राम गोपाल यांच्यासोबत रणबाजपूरला माझी भेट,

३३-३ त्याने
बाबाजींसोबतच्या पहिल्या भेटीची अद्भुत कहाणी सांगितली.

"मी कधीकधी बनारसमधील लाहिरी महाशयांच्या चरणी बसण्यासाठी माझ्या एकाकी गुहेतून बाहेर पडायचो," राम गोपाल मला म्हणाले. "एका मध्यरात्री मी त्यांच्या शिष्यांच्या गटात शांतपणे ध्यान करत असताना, गुरुजींनी एक आश्चर्यकारक विनंती केली.

"'राम गोपाळ,' तो म्हणाले, 'जा' येथे एकदा ते द दशमेश आंघोळ घाट.'

"मी लवकरच त्या निर्जन ठिकाणी पोहोचलो. रात्र चंद्रप्रकाश आणि चमकणाऱ्या ताऱ्यांनी उजळून निघाली होती. मी थोडा वेळ शांत बसल्यानंतर, माझे लक्ष माझ्या पायाजवळील एका मोठ्या दगडी पाटीकडे गेले. तो हळूहळू वर आला आणि त्यातून एक भूमिगत गुहा उघड झाली. तो दगड अज्ञात मार्गाने संतुलित राहिला, तेव्हा एका तरुण आणि अत्यंत सुंदर स्त्रीचे आच्छादित रूप गुहेतून हवेत उंच उडाले. एका मऊ प्रभामंडळाने वेढलेली, ती हळूहळू माझ्यासमोर खाली आली आणि अविचल उभी राहिली, आतल्या आनंदात बुडालेली. शेवटी ती हलली आणि हळूवारपणे बोलली.

"'मी माताजी आहे,

३३-४ बाबाजींची बहीण. मी त्यांना आणि लाहिरी महाशयांना आज रात्री
माझ्या गुहेत एका महत्त्वाच्या विषयावर चर्चा करण्यासाठी येण्यास सांगितले आहे.

"गंगेवर एक अंधःकारमय प्रकाश वेगाने तरंगत होता; त्या अस्पष्ट पाण्यात विचित्र तेजस्वीपणाचे परावर्तन होत होते. तो जवळ येत होता आणि एका अंधुक चमकाने तो जवळून दिसत होता." माताजींच्या बाजूला जाऊन ते लगेचच लाहिरी महाशयांच्या मानवी रूपात विलीन झाले. त्यांनी त्या महिला संताच्या चरणी नम्रपणे नतमस्तक झाले.

"माझ्या गोंधळातून सावरण्यापूर्वीच, आकाशात फिरणाऱ्या गूढ प्रकाशाच्या एका चक्राकार समूहाचे दर्शन पाहून मी आणखी आश्चर्यचकित झालो. वेगाने खाली येत, ज्वलंत भोवरा आमच्या गटाजवळ आला आणि एका सुंदर तरुणाच्या शरीरात साकार झाला, जो मला लगेच समजला की तो बाबाजी आहे. तो लाहिरी महाशय सारखा दिसत होता, फरक एवढाच होता की बाबाजी खूपच तरुण दिसत होते आणि त्यांचे केस लांब, चमकदार होते.

"लाहिरी महाशय, माताजी आणि मी गुरुंच्या चरणी नतमस्तक झालो. त्यांच्या दिव्य देहाला स्पर्श करताच माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक तंतूला आनंदमय वैभवाची अलौकिक अनुभूती भावली."

"'धन्य बहिणी,' बाबाजी म्हणाले, 'मी माझे रूप सोडून अनंत प्रवाहात डुबकी
मारण्याचा विचार करत आहे.'

"'प्रिय स्वामी, मी तुमची योजना आधीच पाहिली आहे. मला आज रात्री तुमच्याशी याबद्दल चर्चा करायची होती. तुम्ही तुमचे शरीर का सोडावे?' त्या गौरवशाली महिलेने त्याच्याकडे विनवणीपूर्वक पाहिले.

"'काय आहे द फरक जर मी घालणे अ दृश्यमान किंवा अदृश्य लाट चालू द महासागर च्या माझे आत्मा?

"माताजींनी विचित्र बुद्धीने उत्तर दिले. 'अमर गुरुजी, जर काही फरक पडत नसेल, तर

कृपया तुमचे स्वरूप कधीही सोडू नका.' ३३-५

"'असणे ते तर,' बाबाजी म्हणाला गंभीरपणे. 'मी इच्छा कधीही नाही निघून जा माझे शारीरिक शरीर. ते इच्छा नेहमी राहणे दृश्यमान

या पृथ्वीवरील कमीत कमी लोकांना. परमेश्वराने तुमच्या तोंडून त्याची इच्छा बोलून दाखवली आहे.'

"या श्रेष्ठ व्यक्तींमधील संभाषण मी विस्मयाने ऐकत असताना, महान गुरु माझ्याकडे एका सौम्य हावभावाने वळले.

"'घाबरू नकोस, राम गोपाल,' तो म्हणाला, 'या अमर वचनाच्या ठिकाणी साक्षीदार होण्याचे भाग्य तुला लाभले आहे.'

"बाबाजींच्या वाणीतील मधुर सुर जसजसा कमी होत गेला, तसतसे त्यांचे आणि लाहिरी महाशयांचे रूप हळूहळू वर आले आणि गंगेवरून मागे सरकले. रात्रीच्या आकाशात ते अदृश्य होत असताना त्यांच्या शरीरावर तेजस्वी प्रकाशाचा एक कर्णकर्कश किरण पसरला. माताजींचे रूप तरंगत गुहेत गेले आणि खाली आले; दगड स्लॅब स्वतःहून बंद झाला आहे, जणू काही एखाद्या अदृश्य लीव्हरेजवर काम करत आहे.

"असीम प्रेरणा घेऊन, मी लाहिरी महाशयांच्या घरी परतलो. पहाटे मी त्यांच्यासमोर नतमस्तक झालो तेव्हा माझे गुरु माझ्याकडे समजूतदारपणे हसले.

"'राम गोपाल, मी तुझ्यासाठी आनंदी आहे,' तो म्हणाला. 'बाबाजी आणि माताजींना भेटण्याची तू मला अनेकदा व्यक्त केलेली इच्छा अखेर पवित्र पूर्ण झाली आहे.'

"माझ्या सहशिष्यांनी मला सांगितले की लाहिरी महाशय आदल्या संध्याकाळपासून त्यांच्या व्यासपीठावरून हलले नाहीत.

घाटावर गेल्यानंतर त्यांनी अमरत्वावर एक अद्भुत प्रवचन दिले,' असे एका चेलाने मला सांगितले. पहिल्यांदाच मला शास्त्रातील श्लोकांमधील सत्य पूर्णपणे जाणवले ज्यामध्ये असे म्हटले आहे की आत्म-साक्षात्कार करणारा माणूस एकाच वेळी दोन किंवा अधिक शरीरात वेगवेगळ्या ठिकाणी प्रकट होऊ शकतो.

"लाहिरी महाशयांनी नंतर मला या पृथ्वीसाठी लपलेल्या दैवी योजनेबद्दल अनेक आध्यात्मिक मुद्दे समजावून सांगितले," राम गोपाल यांनी निष्कर्ष काढला. "बाबाजींना या विशिष्ट जगाच्या चक्राच्या कालावधीसाठी त्यांच्या शरीरात राहण्यासाठी देवाने निवडले आहे. युगे येतील आणि जातील - तरीही अमर स्वामी,

33-6

शतकांचे नाटक पाहणारा, या पार्थिव रंगमंचावर उपस्थित असेल."

प्रकरण ३३ तळटीपा

.३३-१: मॅथ्यू ८:१९ -२०

.३३-२: जॉन ११:४१- ४२

33-3: द सर्वव्यापी योगी WHO निरीक्षण केले ते मी अयशस्वी ते धनुष्य आधी द तारकेश्वर देवस्थान (प्रकरण १३).

33-4: "पवित्र आई." माताजी तसेच आहे जगले माध्यमातून द शतके; ती आहे जवळजवळ म्हणून

दूर प्रगत आध्यात्मिकदृष्ट्या म्हणून तिचे भाऊ. ती दशासमेड घाटाजवळील एका लपलेल्या भूमिगत गुहेत आनंदात आहे.

33-5: हे घटना आठवण करून देतो एक च्या थेल्स. द उत्तम ग्रीक तत्वज्ञानी शिकवले ते तिथे होते नाही फरक दरम्यान जीवन आणि मृत्यू. "मग का," एका टीकाकाराने विचारले, "तुम्ही मरत नाही?" "कारण," थेल्सने उत्तर दिले, "त्याने काही फरक पडत नाही."

33-6: "खरंच, खरोखर, मी म्हणा ला तू, जर अ माणूस ठेवा माझे म्हणणे (राहिले अखंडपणे मध्ये द ख्रिस्त जाणीव), तो करेल

प्रकरण : ३४

भौतिकीकरण अ राजवाडा मध्ये द हिमालय

"बाबाजींची लाहिरी महाशयांशी झालेली पहिली भेट ही एक रोमांचक कहाणी आहे आणि ती अशा काही कहाण्यांपैकी एक आहे जी आपल्याला अमर गुरूची सविस्तर झलक देते ."

हे शब्द स्वामी केवलानंद यांनी एका अद्भुत कथेची प्रस्तावना म्हणून वापरले होते . त्यांनी पहिल्यांदाच ती कथन केली तेव्हा मी अक्षरशः मंत्रमुग्ध झालो . इतर अनेक प्रसंगी मी माझ्या सौम्य संस्कृत शिक्षकांना ती कहाणी पुन्हा सांगण्यास भाग पाडले , जी नंतर श्री युक्तेश्वर यांनी मला जवळजवळ त्याच शब्दात सांगितली . या दोन्ही लाहिरी महाशय शिष्यांनी ही अद्भुत कथा त्यांच्या गुरूंच्या तोंडून थेट ऐकली होती .

"बाबाजींशी माझी पहिली भेट माझ्या तेहतीसव्या वर्षी झाली ," लाहिरी महाशय म्हणाले होते . "१८६१ च्या शरद ऋतूमध्ये मी दानापूरमध्ये लष्करी अभियांत्रिकी विभागात सरकारी लेखापाल म्हणून तैनात होतो . एके दिवशी सकाळी ऑफिस मॅनेजरने मला बोलावले .

३४-१-सैन्य चौकी आहे . आता स्थापित होत आहे .

"एका नोकरासह , मी ५०० मैलांच्या प्रवासाला निघालो . घोडा आणि बग्गीने प्रवास करून , आम्ही तीस दिवसांत रानीखेतच्या हिमालयीन ठिकाणी पोहोचलो . ३४-२

"माझ्या ऑफिसच्या जबाबदाऱ्या कठीण नव्हत्या ; मी भव्य टेकड्यांमध्ये अनेक तास फिरू शकलो . मला एक अफवा ऐकू आली की महान संतांनी त्यांच्या उपस्थितीने या प्रदेशाला आशीर्वाद दिला आहे ; मला त्यांना पाहण्याची तीव्र इच्छा झाली . एका पहाटे दुपारी एका भटकंती दरम्यान , दूरवरून एक आवाज माझे नाव घेत ऐकून मी थक्क झालो . मी द्रोणगिरी पर्वतावर माझी जोरदार चढाई सुरू ठेवली . जंगलावर अंधार पडण्यापूर्वी मी माझी पावले मागे घेऊ शकणार नाही या विचाराने मला थोडीशी अस्वस्थता आली .

"मी शेवटी एका छोट्याशा मोकळ्या जागेत पोहोचलो ज्याच्या दोन्ही बाजूंनी गुहा होत्या . एका खडकाळ कड्यावर एक हसणारा तरुण उभा होता , त्याने स्वागतासाठी हात पुढे केला . मला आश्चर्य वाटले की , त्याच्या तांबड्या रंगाच्या केसांशिवाय , तो

माझ्यासारखाच होता.

"'लाहिरी, तू आहे ये! द संत संबोधित मी प्रेमाने मध्ये हिंदी. 'विश्रांती घ्या' येथे मध्ये हे गुहा. ते

होते मी WHO म्हणतात तू.

"मी प्रवेश केला अ नीटनेटके थोडे गुहा कोणते समाविष्ट अनेक लोकरीचे ब्लँकेट आणि अ काही कमंडुलस
(भीक मागणे वाट्या).

"'लाहिरी, करा तू लक्षात ठेवा ते बसण्याची जागा? द योगी टोकदार ते अ दुमडलेला ब्लँकेट मध्ये एक कोपरा.

"'नाही, साहेब.' माझ्या साहसाच्या विचित्रतेमुळे थोडेसे स्तब्ध होऊन मी म्हणालो, 'रात्र होण्यापूर्वी मला आता निघायला हवे. सकाळी माझ्या ऑफिसमध्ये काम आहे.'

"त्या गूढ संताने इंग्रजीत उत्तर दिले, 'ऑफिस तुमच्यासाठी आणले होते, तुम्ही ऑफिससाठी नाही.'

"मी स्तब्ध झालो की हा वन तपस्वी केवळ इंग्रजीच बोलत नाही तर ख्रिस्ताच्या

शब्दांचे अर्थ देखील सांगतो." ३४-३

"'माझा तार प्रभावी झाला आहे हे मला दिसतंय.' योगींचे हे विधान मला समजण्यासारखे नव्हते; मी त्याचा अर्थ विचारला.

"'मी संदर्भ देणे ते द तार ते बोलावले तू ते हे वेगळे भाग. ते होते मी WHO तुमच्या वरिष्ठ अधिकाऱ्याच्या मनाला शांतपणे सुचवले की तुमची रानीखेतला बदली करावी. जेव्हा एखाद्याला मानवजातीशी एकता जाणवते तेव्हा सर्व मने प्रेषण केंद्रे बनतात ज्याद्वारे तो काम करू शकतो. "होईल.' तो हळूवारपणे म्हणाला, 'लाहिरी, ही गुहा तुम्हाला नक्कीच ओळखीची वाटतेय का?'

"मी गोंधळलेले शांतता राखत असताना, संत जवळ आले आणि माझ्यावर हळूवारपणे प्रहार केला." त्याच्या चुंबकीय स्पर्शाने, माझ्या मेंदूतून एक अद्भुत प्रवाह वाहत होता, ज्याने माझ्या मागील जन्मातील गोड बीज-आठवणी सोडल्या.

"'मला आठवतंय!' आनंदाच्या आकांताने माझा आवाज अर्धवट दबला होता. 'तुम्ही माझे गुरु बाबाजी आहात, जे नेहमीच माझे आहेत! माझ्या मनात भूतकाळातील दृश्ये स्पष्टपणे उलगडतात; या गुहेत मी माझ्या शेवटच्या अवताराची अनेक वर्षे घालवली!' अवर्णनीय आठवणींनी मला ग्रासले तेव्हा मी अश्रूंनी माझ्या स्वामींचे पाय आवळले.

"'तीन दशकांहून अधिक काळ मी इथे तुझी वाट पाहत आहे - तू माझ्याकडे परत येण्याची वाट पाहत आहेस!' बाबाजींचा आवाज स्वर्गीय प्रेमाने गुंजला. 'तू निसटलास आणि समुद्राच्या अशांत लाटांमध्ये गायब झालास. मृत्यूपलीकडचे जीवन. तुझ्या कर्माच्या जादूच्या कांडीने तुला स्पर्श केला आणि तू निघून गेलास! जरी तू मला गमावलेस, तरी मी तुला कधीही गमावले नाही! मी त्या तेजस्वी सूक्ष्म समुद्रावर तुमचा पाठलाग केला जिथे तेजस्वी देवदूत प्रवास करतात. अंधार, वादळ, उलथापालथ आणि प्रकाश यातून मी तुझ्या मागे गेलो, जसे आई पक्षी तिच्या पिलांचे रक्षण करते. तू तुझ्या मानवी गर्भाच्या जीवनाचा कालावधी पूर्ण करत असताना, बाळ म्हणून उदयास आलास, माझी नजर सतत तुझ्यावर होती. जेव्हा तू लहानपणी नादियाच्या वाळूखाली

कमळाच्या आसनात तुझे छोटेसे रूप झाकले होतेस, तेव्हा मी अदृश्यपणे उपस्थित होतो! धीराने, महिन्यांमागून महिने, वर्षानुवर्षे, मी या परिपूर्ण दिवसाची वाट पाहत तुझी काळजी घेत आहे. आता तू माझ्यासोबत आहेस! पाहा, ही तुझी गुहा आहे, जुनी प्रिय! मी ती नेहमीच स्वच्छ आणि तुझ्यासाठी तयार ठेवली आहे. हा तुझा पवित्र आसन - घोंगडी आहे, जिथे तू दररोज बसून तुझे विस्तारित हृदय देवाने भरत असेस! पाहा, तिथे तुझा वाडगा आहे, ज्यातून तू अनेकदा माझ्या हातून बनवलेले अमृत प्यायलास! बघ मी पितळेचा प्याला कसा चमकदारपणे पॉलिश करून ठेवला आहे,

ते तू कदाचित पेय पुन्हा तिथून! माझे स्वतःचे, करा तू आता समजले?

"'माझ्या गुरुजी, मी काय बोलू?' मी तुटून पडून म्हणालो. 'अशा अमर प्रेमाबद्दल कोणी कुठे ऐकले आहे?' मी माझ्या शाश्वत खजिन्याकडे, जीवन आणि मृत्यूमध्ये असलेल्या माझ्या गुरुकडे, दीर्घकाळ आणि उत्साहाने पाहत राहिलो.

"'लाहिरी, तुला शुद्धीकरणाची गरज आहे. या भांड्यातील तेल प्या आणि नदीकाठी झोपा.' बाबाजींचे व्यावहारिक शहाणपण, मी एका जलद, आठवण करून देणाऱ्या स्मितहास्याने प्रतिबिंबित केले, ते नेहमीच समोर येत असे.

"मी त्याच्या सूचनांचे पालन केले. जरी बर्फाळ हिमालयीन रात्र खाली येत होती, तरी माझ्या शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये एक आरामदायी उष्णता, एक आतील किरणोत्सर्ग धडधडू लागला. मी आश्चर्यचकित झालो. त्या अज्ञात तेलात वैश्विक उष्णता होती का?

"अंधारात माझ्याभोवती कडक वारे वाहत होते, एक भयंकर आव्हान देत होते. गोगाश नदीच्या थंड लाटा अधूनमधून माझ्या शरीरावर आदळत होत्या, खडकाळ काठावर पसरत होत्या. वाघ जवळून ओरडत होते, पण माझे हृदय भयमुक्त होते; माझ्या आत नव्याने निर्माण झालेल्या तेजस्वी शक्तीने अजिंक्य संरक्षणाचे आश्वासन दिले. काही तास वेगाने गेले; आठवणी पुसल्या गेल्या. माझ्या दिव्य गुरूंसोबतच्या पुनर्मिलनाच्या सध्याच्या तेजस्वी नमुन्यात दुसऱ्या जीवनाचे दर्शन घडले.

"जवळ येणाऱ्या पावलांच्या आवाजाने माझे एकांतात विचार खंडित झाले. अंधारात, एका माणसाच्या हाताने मला हळूवारपणे माझ्या पायांवर उभे राहण्यास मदत केली आणि मला काही कोरडे कपडे दिले."

"'ये, भाऊ,' माझे सोबती म्हणाला. 'द मास्टर वाट पाहत आहे तू.

"तो जंगलातून मार्ग दाखवत होता. त्या काळोख्या रात्री अचानक दूरवर एका स्थिर प्रकाशाने उजळून निघाली.

"'करू शकतो ते असणे द सूर्योदय? मी चौकशी केली. 'नक्कीच द संपूर्ण रात्र आहे नाही उत्तीर्ण झाला?

"'मध्यरात्रीची वेळ आहे.' माझा मार्गदर्शक मंद हसला. 'काही प्रकाश म्हणजे सोनेरी राजवाड्याचा प्रकाश आहे, जो आज रात्री येथे अतुलनीय बाबाजींनी साकार केला. अंधुक भूतकाळात, तुम्ही एकदा राजवाड्याच्या सौंदर्याचा आनंद घेण्याची इच्छा व्यक्त केली होती. आमचे गुरु आता तुमची इच्छा पूर्ण करत आहेत, अशा प्रकारे तुम्हाला

कर्माच्या बंधनातून मुक्त करत आहेत.' 34-4 तो पुढे म्हणाला, 'आज रात्री
क्रियायोगात तुमची दीक्षा घेतल्याचे दृश्य भव्य राजवाडा असेल. तुमचे सर्व भाऊ येथे स्वागताच्या गाण्यात सामील होतात, तुमच्या दीर्घ वनवासाच्या शेवटी आनंद करतात. पहा!'

"चमकदार सोन्याचा एक विशाल राजवाडा आमच्यासमोर उभा होता. असंख्य रत्नांनी जडलेला आणि सुंदर बागांमध्ये वसलेला, तो अतुलनीय भव्यतेचा देखावा सादर करत होता. देवदूतांच्या चेहऱ्याचे संत तेजस्वी दारांजवळ उभे होते, माणिकांच्या तेजाने

अर्धे लाल झालेले होते.
सजावटीच्या कमानींमध्ये मोठ्या आकाराचे आणि चमकदार हिरे, मोती, नीलमणी आणि
पाचू जडवलेले होते.

"मी माझ्या सोबत्यामागे एका प्रशस्त स्वागत कक्षात गेलो. धूप आणि गुलाबांचा सुगंध हवेत दरवळत होता; मंद दिव्यांमुळे बहुरंगी चमक पसरली. भक्तांचे छोटे गट, काही गोरे, काही काळे, संगीतमय जप करत होते किंवा ध्यानस्थ स्थितीत बसून, आंतरिक शांततेत मग्न होते. वातावरणात एक चैतन्यशील आनंद पसरला होता.

"'तुमच्या डोळ्यांनी मेजवानी करा; या राजवाड्याच्या कलात्मक वैभवाचा आनंद घ्या, कारण ते केवळ तुमच्या सन्मानार्थ अस्तित्वात आले आहे.' मी आश्चर्याचे काही स्खलन उच्चारताच माझा मार्गदर्शक सहानुभूतीने हसला.

"'भाऊ,' मी म्हणालो, 'या रचनेचे सौंदर्य मानवी कल्पनेच्या सीमा ओलांडते. कृपया मला त्याच्या उत्पत्तीचे रहस्य सांगा.'

"'मी तुम्हाला आनंदाने ज्ञान देईन.' माझ्या सोबत्याचे काळेभोर डोळे ज्ञानाने चमकले. 'वास्तविकतेत या भौतिकीकरणात असे काहीही अवर्णनीय नाही. संपूर्ण विश्व हे एक भौतिकीकृत विचार आहे निर्माणकर्ता. अवकाशात तरंगणारा हा जड, पृथ्वीचा ढिगारा, देवाचे स्वप्न आहे. त्याने सर्व गोष्टी त्याच्या जाणीवेतून निर्माण केल्या, जसे मनुष्य त्याच्या स्वप्नातील जाणीवेत एखाद्या सृष्टीचे पुनरुत्पादन करतो आणि तिच्या प्राण्यांसह त्याला जिवंत करतो.

"'देवाने प्रथम पृथ्वीला एका कल्पनेच्या रूपात निर्माण केले. नंतर त्याने तिला गतिमान केले; उर्जेचे अणू अस्तित्वात आले. त्याने अणूंना या घन गोलात एकत्रित केले. देवाच्या इच्छेने त्याचे सर्व रेणू एकत्र ठेवले जातात. जेव्हा तो त्याची इच्छा मागे घेईल, तेव्हा पृथ्वी पुन्हा उर्जेमध्ये विघटित होईल. ऊर्जा विरघळेल." जाणीवेत; पृथ्वी-कल्पना वस्तुनिष्ठतेतून नाहीशी होईल.

"'स्वप्नाचे सार स्वप्न पाहणाऱ्याच्या अवचेतन विचाराने भौतिकीकरणात धरले जाते. जेव्हा ते सुसंगत विचार जागृत अवस्थेत मागे घेतले जाते, तेव्हा स्वप्न आणि त्याचे घटक विरघळतात. माणूस डोळे बंद करतो आणि एक स्वप्न-निर्मिती उभारतो जी जागृत झाल्यावर तो सहजतेने अभौतिकीकरण करतो. तो दैवी मूळ पद्धतीचे अनुसरण करतो. त्याचप्रमाणे, जेव्हा तो वैश्विक जाणीवेत जागृत होतो, तेव्हा तो वैश्विक स्वप्नातील भ्रमांना सहजतेने अभौतिकीकरण करतो.

"'अनंत सर्व-सिद्धी करणाऱ्या इच्छेने एकरूप असल्याने, बाबाजी मूलभूत अणूंना एकत्रित करण्यासाठी आणि कोणत्याही स्वरूपात प्रकट होण्यासाठी बोलावू शकतात. तात्काळ निर्माण झालेला हा सुवर्णमहाल वास्तविक आहे, जसा ही पृथ्वी वास्तविक आहे. बाबाजींनी आपल्या मनातून हे भव्य वाडा निर्माण केला आणि आपल्या इच्छेच्या शक्तीने त्याचे अणू एकत्र ठेवत आहेत, जसे देवाने ही पृथ्वी निर्माण केली आणि ती अबाधित ठेवत आहे.' ते पुढे म्हणाले, 'जेव्हा ही रचना त्याचा उद्देश पूर्ण करेल, तेव्हा बाबाजी तिचे भौतिकीकरण करतील.'

"मी आश्चर्याने गप्प बसलो असताना, माझ्या मार्गदर्शकाने एक धक्कादायक इशारा केला. 'रत्नांनी उत्कृष्टपणे सजवलेला हा चमकणारा राजवाडा मानवी प्रयत्नांनी किंवा कष्टाने काढलेल्या सोन्याने आणि रत्नांनी बांधलेला नाही. तो खंबीरपणे उभा

आहे, माणसासाठी एक मोठे आव्हान आहे.

३४-५ बाबाजींप्रमाणे जो कोणी स्वतःला देवाचा
पुत्र म्हणून ओळखतो, तो त्याच्या आत लपलेल्या अनंत शक्तींनी कोणतेही ध्येय गाठू

शकतो. एक सामान्य दगड स्वतःमध्ये अद्भुत अणुऊर्जेचे रहस्य लपवून ठेवतो; ३४-६
तरीही, नश्वर हा देवत्वाचा एक शक्तीगृह आहे.

"ऋषींनी जवळच्या टेबलावरून एक सुंदर फुलदाणी उचलली ज्याचे हँडल हिऱ्यांनी चमकत

होते. 'आपल्या महान गुरूंनी असंख्य मुक्त वैश्विक किरणांना एकत्रित करून हा महाल निर्माण केला,' तो पुढे म्हणाला. 'या फुलदाणीला आणि त्याच्या हिऱ्यांना स्पर्श करा; ते इंद्रिय अनुभवाच्या सर्व चाचण्या पूर्ण करतील.'

"मी तपासणी केली द फुलदाणी, आणि उत्तीर्ण माझे हात वर द गुळगुळीत खोलीच्या भिंती, जाड सह चमकणारे सोने. भव्यपणे पसरलेले प्रत्येक रत्न राजाच्या संग्रहाला पात्र होते. खोलवर माझ्या मनावर समाधान पसरले. माझ्या अवचेतनात जीवनापासून लपलेली एक बुडलेली इच्छा

आता गेले, वाटले एकाच वेळी समाधानी आणि विझले.

"माझ्या भव्य सहचराने मला सुशोभित कमानी आणि कॉरिडॉरमधून अनेक खोल्यांच्या मालिकेत नेले." सम्राटाच्या राजवाड्याच्या शैलीत समृद्धपणे सजवलेले. आम्ही एका विशाल दालनात प्रवेश केला. मध्यभागी एक सोनेरी सिंहासन होते, ज्यावर रंगांचे चमकदार मिश्रण असलेले रत्नजडित होते. तिथे, कमळाच्या मुद्रेत, सर्वोच्च बाबाजी बसले होते. मी त्यांच्या पायाजवळ चमकदार जमिनीवर गुडघे टेकले.

"'लाहिरी, तू अजूनही सोनेरी महालाच्या स्वप्नातील इच्छा पूर्ण करत आहेस का?' माझ्या गुरूंचे डोळे चमकत होते. जसे त्याचे स्वतःचे नीलमणी. 'जागे व्हा!' सर्व तुमचे पार्थिव तहान आहेत बद्दल ते असणे "कायमचे शांत झाले." त्याने काही गूढ आशीर्वादाचे शब्द कुरकुरले. 'माझ्या मुला, ऊठ. क्रियायोगाद्वारे देवाच्या राज्यात दीक्षा घे.'

"बाबाजींनी आपला हात पुढे केला; फळे आणि फुलांनी वेढलेला होम (यज्ञ) अग्नी प्रकट झाला. या ज्वलंत वेदीसमोर मला मुक्ती देणारी योगिक पद्धत मिळाली.

"पहाटेच्या वेळी विधी पूर्ण झाले. मला माझ्या आनंदी अवस्थेत झोपेची गरज भासली नाही आणि मी राजवाड्याभोवती फिरत राहिलो, सर्व बाजूंनी खजिना आणि अमूल्य कलाकृतींनी भरलेला.
भव्य बागांमध्ये उतरताना, मला जवळच त्याच गुहा आणि ओसाड डोंगराच्या कडा दिसल्या ज्या काल राजवाड्याला किंवा फुलांच्या टेरेसला लागून नव्हत्या.

"हिमालयाच्या थंड सूर्यप्रकाशात विलक्षण चमकणाऱ्या राजवाड्यात परत
प्रवेश करताना, मी माझ्या स्वामींच्या उपस्थितीचा शोध घेतला. ते अजूनही सिंहासनावर विराजमान होते, त्यांच्याभोवती अनेक शांत शिष्य होते.

"'लाहिरी, तू आहेत भूक लागली आहे. बाबाजी जोडले, 'बंद करा' तुमचे डोळे.

"जेव्हा मी ते पुन्हा उघडले तेव्हा तो मोहक राजवाडा आणि त्यातील नयनरम्य बागा गायब झाल्या होत्या. माझे स्वतःचे शरीर, बाबाजींचे रूप आणि चेल्यांचा समूह आता उघड्या जमिनीवर बसला होता." खडकाळ गुहेच्या सूर्यप्रकाशातील प्रवेशद्वारांपासून फार दूर नाही, गायब झालेल्या राजवाड्याच्या अगदी जागी. मला आठवले की माझ्या मार्गदर्शकाने असे म्हटले होते की राजवाडा डीमॅटिरियलाइज केला जाईल, त्याचा ज्या विचारातून ते उत्पन्न झाले होते त्या तत्वात बंदिस्त अणू मुक्त झाले. स्तब्ध असले तरी, मी माझ्या गुरूंकडे विश्वासाने पाहिले. चमत्कारांच्या या दिवशी पुढे काय अपेक्षा करावी हे मला माहित नव्हते.

"'ज्या उद्देशाने राजवाडा बांधला गेला होता तो आता साध्य झाला आहे,' बाबाजींनी स्पष्ट केले. त्यांनी जमिनीवरून एक मातीचे भांडे उचलले. 'तिथे हात ठेवा आणि तुम्हाला जे काही अन्न हवे ते घ्या.'

"मी रुंद, रिकाम्या वाटीला स्पर्श करताच, ते गरम बटर-फ्रायड लुची, कढीपत्ता आणि दुर्मिळ गोड पदार्थांनी भरले गेले. मी स्वतःला मदत केली, आणि पाहिले की भांडे नेहमीच भरलेले आहे. जेवण संपल्यावर मी आजूबाजूला पाणी शोधत होतो. माझ्या गुरूंनी

माझ्या समोर असलेल्या वाटीकडे बोट दाखवले. पाहा! जेवण झाले होते." नाहीसे झाले; त्याच्या जागी पाणी होते, डोंगराच्या ओढ्यासारखे स्वच्छ.

"'देवाच्या राज्यात सांसारिक पूर्ततेचे राज्य समाविष्ट आहे हे फार कमी लोकांना माहिती आहे,' बाबाजींनी निरीक्षण केले. 'दैवी क्षेत्र पृथ्वीपर्यंत पसरलेले आहे, परंतु नंतरचे, भ्रामक असल्याने, वास्तवाचे सार समाविष्ट करू शकत नाही.'

"'प्रिय गुरु, शेवटचा रात्र तू दाखवून दिले साठी मी द लिंक च्या सौंदर्य मध्ये स्वर्ग आणि पृथ्वी! मी

गायब झालेल्या राजवाड्याच्या आठवणींनी हसले; निश्चितच कोणत्याही साध्या योगीला यापेक्षा प्रभावी विलासितापूर्ण वातावरणात आत्म्याच्या महान रहस्यांमध्ये दीक्षा मिळाली नव्हती! मी शांतपणे पाहत होतो. सध्याच्या परिस्थितीच्या अगदी उलट. उजाड जमीन, आकाशी छप्पर, आदिम निवारा देणाऱ्या गुहा - हे सर्व माझ्या सभोवतालच्या सेराफिक संतांसाठी एक सुंदर नैसर्गिक वातावरण वाटत होते.

"मी त्या दुपारी माझ्या ब्लँकेटवर बसलो होतो, भूतकाळातील अनुभूतींच्या सहवासाने पवित्र झालेला. माझे दिव्य गुरु आले आणि त्यांनी माझ्या डोक्यावर हात फिरवला. मी निर्बिकल्प समाधी अवस्थेत प्रवेश केला, सात दिवस त्याच्या आनंदात अखंड राहिलो. आत्म-ज्ञानाच्या सलग स्तरांना ओलांडून, मी वास्तवाच्या अमर क्षेत्रात प्रवेश केला. सर्व भ्रामक मर्यादा दूर झाल्या; माझा आत्मा वैश्विक आत्म्याच्या शाश्वत वेदीवर पूर्णपणे स्थापित झाला. आठव्या दिवशी मी माझ्या गुरूंच्या पाया पडलो आणि त्यांना विनंती केली की त्यांनी मला या पवित्र अरण्यात नेहमीच त्यांच्या जवळ ठेवावे.

"'माझ्या मुला,' बाबाजींनी मला मिठी मारत म्हटले, 'या अवतारातील तुझी भूमिका बाह्य रंगमंचावर बजावली पाहिजे. जन्मपूर्व काळात अनेक जीवनातील एकाकी ध्यानाने आशीर्वादित, तुला आता माणसांच्या जगात मिसळले पाहिजे.

"'तुम्ही आधीच विवाहित पुरुष होता आणि माफक व्यवसायिक जबाबदाऱ्या होत्या, पण यावेळी तुम्ही मला भेटला नाहीत यामागे एक खोल हेतू आहे. हिमालयातील आमच्या गुप्त गटात सामील होण्याचे तुमचे विचार तुम्ही बाजूला ठेवले पाहिजेत; तुमचे जीवन गर्दीच्या बाजारपेठांमध्ये आहे, आदर्श योगी-गृहस्थांचे उदाहरण म्हणून काम करत आहे."

"'अनेक गोंधळलेल्या सांसारिक पुरुष आणि स्त्रियांचे आक्रोश महापुरुषांच्या कानावर पडले नाहीत,' तो पुढे म्हणाला. ' अनेक प्रामाणिक साधकांना क्रियायोगाद्वारे आध्यात्मिक सांत्वन देण्यासाठी तुम्हाला निवडण्यात आले आहे. कौटुंबिक बंधनांनी आणि जड सांसारिक कर्तव्यांनी ओझ्याखाली दबलेले लाखो लोक तुमच्याकडून, त्यांच्यासारख्या गृहस्थांकडून नवीन हृदय घेतील. तुम्ही त्यांना मार्गदर्शन केले पाहिजे की कुटुंबातील पुरुषाला सर्वोच्च योगिक प्राप्ती रोखल्या जात नाहीत. जगातही, जो योगी वैयक्तिक हेतू किंवा आसक्तीशिवाय विश्वासूपणे आपल्या जबाबदाऱ्या पार पाडतो, तो ज्ञानप्राप्तीच्या खात्रीशीर मार्गावर चालतो.

"कोणत्याही गरजेमुळे तुम्हाला जग सोडण्यास भाग पाडले जात नाही, कारण तुम्ही अंतर्मनात त्याचे प्रत्येक कर्मबंध आधीच तोडले आहे. या जगात नाही, तुम्हाला अजून त्यातच राहावे लागेल. अजून बरीच वर्षे शिल्लक आहेत ज्यात तुम्हाला तुमचे कुटुंब, व्यवसाय, नागरी आणि आध्यात्मिक कर्तव्ये प्रामाणिकपणे पार पाडावी लागतील. दैवी आशेचा एक गोड नवीन श्वास सांसारिक लोकांच्या शुष्क हृदयात प्रवेश करेल. तुमच्या संतुलित जीवनातून, त्यांना समजेल की मुक्ती ही बाह्य त्यागाऐवजी आतील त्यागांवर अवलंबून आहे."

"हिमालयातील उंच एकांतात माझ्या गुरूंचे ऐकत असताना माझे कुटुंब, कार्यालय, जग किती दूर वाटले. तरीही त्यांच्या शब्दांत दृढ सत्य होते; मी शांतीचे हे

आशीर्वादित आश्रयस्थान सोडण्यास नम्रपणे सहमत झालो. बाबाजींनी मला योगिक कला गुरुपासून शिष्याकडे प्रसारित करण्याचे प्राचीन कठोर नियम शिकवले.

"' क्रिया चावी फक्त पात्र चेलांनाच द्या,' बाबाजी म्हणाले. 'जो शोधात सर्वस्व अर्पण करण्याची प्रतिज्ञा करतो तो च्या द दैवी आहे फिट ते उलगडणे द अंतिम गूढ गोष्टी च्या जीवन माध्यमातून द विज्ञान च्या ध्यान.

"'देवदूत गुरु, तुम्ही आधीच हरवलेल्या क्रिया कला पुनरुज्जीवित करून मानवजातीला उपकार केले आहेत, शिष्यत्वाच्या कठोर आवश्यकता शिथिल करून तुम्ही तो लाभ वाढवणार नाही का?' मी पाहिले.

बाबाजींना विनवणी करत. 'मी प्रार्थना करतो की तुम्ही मला सर्व साधकांना क्रिया सांगण्याची परवानगी द्यावी, जरी सुरुवातीला ते स्वतःला संपूर्ण आंतरिक त्यागाची प्रतिज्ञा करू शकत नसले तरी. जगातील पीडित पुरुष आणि स्त्रिया, त्रिगुणी दुःखाने

पाठलाग करत,

३४-७ त्यांना विशेष प्रोत्साहनाची आवश्यकता आहे. जर क्रिया दीक्षा
रोखली गेली तर ते कधीही स्वातंत्र्याचा मार्ग स्वीकारू शकणार नाहीत.

"'असं होवो. तुमच्याद्वारे दैवी इच्छा व्यक्त झाली आहे.' या सोप्या शब्दांत, दयाळू गुरूंनी युगानुयुगे क्रिया जगापासून लपवून ठेवलेल्या कठोर सुरक्षा व्यवस्था
दूर केल्या. ' नम्रपणे मदत मागणाऱ्या सर्वांना क्रिया मुक्तपणे द्या.'

थोड्याशा शांततेनंतर, बाबाजी पुढे म्हणाले, 'तुमच्या प्रत्येक शिष्याला"

भगवद्गीतेतील हे भव्य वचन पुन्हा सांगा: "स्वल्पमस्य धर्मस्य, त्रयता महतो भोयत्" - "या धर्माचे थोडेसे आचरण देखील तुम्हाला भयानक भीती आणि प्रचंड

दुःखांपासून वाचवेल."' ३४-८

"दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी माझ्या गुरूंच्या पायाशी गुडघे टेकून त्यांच्या निरोपाच्या आशीर्वादासाठी आशीर्वाद घेतला तेव्हा त्यांना माझी त्यांना सोडून जाण्याची तीव्र अनिच्छा जाणवली.

"'माझ्या प्रिय मुला, आमच्यात कोणतेही वेगळेपण नाही.' त्याने माझ्या
खांद्याला प्रेमाने स्पर्श केला. 'तू कुठेही असशील, जेव्हा जेव्हा तू मला
हाक मारशील, मी लगेच तुझ्यासोबत असेन.'

"त्याच्या अद्भुत वचनाने सांत्वन मिळाले आणि देवाच्या ज्ञानाच्या नव्याने सापडलेल्या सोन्याने समृद्ध होऊन, मी डोंगरावरून खाली उतरलो. कार्यालयात माझे स्वागत माझ्या सहकारी कर्मचाऱ्यांनी केले, ज्यांना दहा दिवसांपासून मी हिमालयीन जंगलात हरवलो आहे असे वाटत होते. लवकरच मुख्यालयातून एक पत्र आले.

"'लाहिरीने दानापूरला

34-9 परतावे "ऑफिस," त्यावर लिहिले होते. 'त्याची रानीखेतला
बदली चुकून झाली. रानीखेतची जबाबदारी घेण्यासाठी दुसऱ्या माणसाला पाठवायला हवे होते.'

"भारताच्या या सर्वात दूरच्या ठिकाणी नेणाऱ्या घटनांमधील लपलेल्या क्रॉसक्रॉंट्सवर विचार करत मी हसलो.

"दानापूरला परतण्यापूर्वी, मी मुरादाबाद येथे एका बंगाली कुटुंबासोबत काही दिवस घालवले. सहा मित्रांचा एक गट माझे स्वागत करण्यासाठी जमला होता. मी संभाषण आध्यात्मिक विषयांकडे वळवताच, माझ्या यजमानाने उदासीनतेने पाहिले:

"'अरे, मध्ये हे दिवस भारत आहे निराधार च्या संत!

"'बाबू,' मी निषेध केला उबदारपणे, 'चा अभ्यासक्रम तिथे आहेत स्थिर उत्तम मास्टर्स मध्ये हे जमीन!

"उत्कृष्ट उत्साहाच्या मूडमध्ये, मला हिमालयातील माझे चमत्कारिक अनुभव सांगण्यास प्रवृत्त झाले. त्या छोट्याशा कंपनीला नम्रपणे अविश्वास वाटला.

"'लाहिरी,' एका माणसाने शांतपणे म्हटले, 'त्या दुर्मिळ पर्वतीय हवेत तुझे मन ताणतणावाखाली आहे. हे तू सांगितलेले काही दिवास्वप्न आहे.'

"जळत आहे सह द उत्साह च्या सत्य, मी बोलले शिवाय देय विचार केला. 'जर मी कॉल करा त्याला, माझे गुरु इच्छा

दिसणे बरोबर मध्ये हे घर.

"प्रत्येक डोळ्यात उत्सुकता चमकली; इतक्या विचित्र पद्धतीने एका संताचे अवतार पाहण्यासाठी हा गट उत्सुक होता यात आश्चर्य वाटण्यासारखे काही नव्हते. अर्ध्या अनिच्छेने, मी एक शांत खोली आणि दोन नवीन लोकरीचे ब्लँकेट मागितले.

"'गुरु आकाशातून साकार होतील,' मी म्हणालो. 'दाराबाहेर शांतपणे थांबा; मी लवकरच तुम्हाला फोन करेन.'

"मी ध्यानस्थ अवस्थेत बुडालो, माझ्या गुरूंना नम्रपणे बोलावले. अंधारलेली खोली लवकरच मंद श्रवणीय चंद्रप्रकाशाने भरून गेली; बाबाजींची तेजस्वी आकृती उदयास
आली.

"'लाहिरी, तू मला क्षुल्लक गोष्टींसाठी बोलावतोस का?' गुरुची नजर कडक होती. 'सत्य
हे प्रामाणिक साधकांसाठी आहे, निष्क्रिय उत्सुकतेसाठी नाही. जेव्हा कोणी ते
पाहतो तेव्हा त्यावर विश्वास ठेवणे सोपे असते; मग नाकारण्यासारखे काहीही नसते.' "ज्यांनी त्यांच्या नैसर्गिक भौतिकवादी संशयावर मात केली आहे त्यांनाच अतिइंद्रिय सत्याची पात्रता असते आणि तेच ते शोधून काढतात." तो गंभीरपणे म्हणाला, 'मला जाऊ द्या!'

"मी त्यांच्या पाया पडून विनवणी केली. 'पवित्र गुरुजी, मला माझी गंभीर चूक कळली
आहे; मी नम्रपणे क्षमा मागतो. या आध्यात्मिकदृष्ट्या अंध मनांमध्ये विश्वास निर्माण करण्यासाठी मी तुम्हाला बोलावण्याचे धाडस केले. तुम्ही माझ्या प्रार्थनेला कृपापूर्वक उपस्थित राहिला आहात म्हणून, कृपया माझ्या मित्रांना आशीर्वाद दिल्याशिवाय जाऊ नका. अविश्वासू असले तरी, किमान ते माझ्या विचित्र विधानांच्या सत्यतेची चौकशी करण्यास तयार होते.'

"'ठीक आहे; मी थोडा वेळ थांबेन. तुझ्या मित्रांसमोर तुझे शब्द बदनाम व्हावेत अशी माझी इच्छा नाही.' बाबाजींचा चेहरा मऊ झाला होता, पण त्यांनी हळूवारपणे पुढे म्हटले, 'यापुढे, माझ्या मुला, तुला माझी गरज असेल तेव्हा मी येईन, आणि तू मला हाक मारल्यावर नेहमीच नाही.

34-10

'

"मी दार उघडले तेव्हा त्या छोट्या गटात तणावपूर्ण शांतता पसरली. जणू काही त्यांच्या इंद्रियांवर विश्वास न ठेवता, माझे मित्र ब्लँकेट सीटवरील त्या तेजस्वी आकृतीकडे पाहत राहिले.

"'हे सामूहिक-हिप्नॉटिझम आहे!' एक माणूस उघडपणे हसला. 'आमच्या नकळत कोणीही या
खोलीत प्रवेश करू शकले नसते!'"

"बाबाजी हसत पुढे गेले आणि प्रत्येकाला त्यांच्या शरीराच्या उबदार, घन मांसाला स्पर्श करण्याचा इशारा केला. शंका दूर झाल्या, माझे मित्र विस्मयकारक पश्चात्तापात जमिनीवर लोटांगण घालू लागले.

"'चला हलुआ

34-11.html तयार राहा.' बाबाजींनी त्यांच्या भौतिक वास्तवाची खात्री
पटविण्यासाठी ही विनंती केली, मला माहित होते. लापशी उकळत असताना, दैवी गुरु

प्रेमळपणे गप्पा मारत होते. या संशयी थॉमसचे भक्त संत पॉलमध्ये रूपांतर खूप छान होते. आम्ही जेवल्यानंतर, बाबाजींनी आम्हा सर्वांना आळीपाळीने आशीर्वाद दिला. अचानक एक चमक आली; बाबाजींच्या शरीरातील इलेक्ट्रॉनिक घटकांचे तात्काळ विरघळणारे वाष्पयुक्त प्रकाशात रूपांतर होताना आम्ही पाहिले. गुरुच्या ईश्वर-संयोजित इच्छाशक्तीने त्यांच्या शरीराच्या रूपात एकत्रित असलेल्या इथर अणूंवरील पकड सैल केली होती; लगेचच अब्जावधी लहान लाइफट्रॉनिक ठिणग्या अनंत जलाशयात विरघळल्या.

"'सह माझे स्वतःचे डोळे मी आहे पाहिले द विजेता च्या मृत्यू. मैत्रा,

३४-१२ एक च्या द
गट, बोलले

आदराने. अलिकडेच जागृत झालेल्या आनंदाने त्यांचा चेहरा बदलला होता. 'एखादे मूल बुडबुड्यांशी खेळते तसे परात्पर गुरु काळ आणि अवकाशाशी खेळले. मी स्वर्ग आणि पृथ्वीच्या चाव्या असलेल्या एका व्यक्तीला पाहिले आहे.'

"मी लवकरच दानापूरला परतलो. आत्म्यात दृढ होऊन, मी पुन्हा एकदा गृहस्थ म्हणून विविध व्यवसाय आणि कौटुंबिक जबाबदाऱ्या स्वीकारल्या."

लाहिरी महाशयांनी स्वामी केवलानंद आणि श्री युक्तेश्वर यांना बाबाजींसोबतच्या दुसऱ्या भेटीची कहाणी सांगितली, जी परिस्थिती गुरूंच्या वचनाची आठवण करून देते: "तुम्हाला जेव्हा माझी गरज असेल तेव्हा मी येईन."

"ते दृश्य अलाहाबाद येथील कुंभमेळ्याचे होते," लाहिरी महाशयांनी त्यांच्या शिष्यांना सांगितले. "मी माझ्या कार्यालयीन कर्तव्यावरून एका छोट्या सुट्टीत तिथे गेलो होतो. मी भिक्षूंच्या गर्दीत फिरत असताना आणि पवित्र उत्सवात सहभागी होण्यासाठी दूरवरून आलेले साधू, मी एका राखेने माखलेल्या तपस्वीला पाहिले ज्याच्या हातात भिक्षेचा वाटी होता. माझ्या मनात विचार आला की तो माणूस ढोंगी आहे, परिधान करणे द बाहेरून चिन्हे च्या त्याग शिवाय अ संबंधित आतल्या बाजूने कृपा.

"मी त्या तपस्वीजवळून जात असतानाच माझी आश्चर्यचकित नजर बाबाजींवर पडली. ते एका जाळीदार केसांच्या अँकराईटसमोर गुडघे टेकले होते.

"'गुरुजी!' मी घाई केली ते त्याचे बाजू. 'महाराज, काय आहेत तू करत आहे इथे?

"'मी या संन्याशाचे पाय धुत आहे, आणि नंतर मी त्याचे स्वयंपाक भांडी स्वच्छ करेन.' बाबाजी लहान मुलासारखे माझ्याकडे हसले; मला माहित होते की तो हे सांगत होता की मी कोणाचीही टीका करू नये, तर सर्व देह-मंदिरांमध्ये, मग ते श्रेष्ठ असोत किंवा कनिष्ठ असोत, परमेश्वर समान रीतीने राहतो हे त्याला पहायचे आहे. महान गुरू पुढे म्हणाले, 'ज्ञानी आणि अज्ञानी साधूंची सेवा करून, मी देवाला इतर सर्वांपेक्षा जास्त आवडणारे, सर्वात मोठे सद्गुण शिकत आहे - नम्रता.'"

34-1: आता अ लष्करी सेनेटोरियम द्वारे १८६१ द ब्रिटिश सरकार होते आधीच
स्थापित निश्चित टेलिग्राफिक संप्रेषण.

34-2: रानीखेत, मध्ये द अल्मोडा जिल्हा च्या संयुक्त प्रांत, आहे स्थित येथे द पाय च्या नंदा देवी, द सर्वोच्च ब्रिटिश भारतातील हिमालयीन शिखर (२५,६६१ फूट).

34-3: "द शब्बाथ होते बनवले साठी माणूस, आणि नाही माणूस साठी द शब्बाथ."- मार्क २:२७.

34-4: द कर्माचा कायदा आवश्यक आहे ते प्रत्येक मानव इच्छा शोधा अंतिम पूर्तता. इच्छा आहे अशा प्रकारे द साखळी कोणते बांधतो पुनर्जन्माच्या चक्राकडे माणूस.

34-5:

काय आहे अ चमत्कार? - 'हा' अ"
निंदा, 'तीस एक अंतर्निहित
".व्यंगचित्र चालू मानवजात

. एडवर्ड तरुण, मध्ये रात्र विचार-

34-6: द सिद्धांत च्या द अणु रचना च्या पदार्थ होते स्पष्ट केले मध्ये द प्राचीन भारतीय वैसेसिका आणि न्याय ग्रंथ. "तेथे आहेत अफाट जग सर्व ठेवलेले दूर आत द पोकळी च्या प्रत्येक अणू, बहुविध म्हणून द मोट्स मध्ये अ सूर्यकिरण." - योग वसिष्ठ.

34-7: शारीरिक, मानसिक, आणि आध्यात्मिक दुःख; प्रकट, अनुक्रमे, मध्ये आजार,
मध्ये मानसिक अपुरेपणा किंवा "जटिलता," आणि आत्म-अज्ञानात.

34-8: प्रकरण दुसरा:४०.

34-9: अ शहर जवळ बनारस.

34-10: मध्ये द मार्ग ते द अनंत, सम प्रकाशित मास्टर्स जसे लाहिरी महाशय मे त्रास सहन करणे पासून एक जास्त च्या उत्साह, आणि विषय असणे ते शिस्त. मध्ये द भागवत गीता, आम्ही वाचा अनेक परिच्छेद कुठे द दैवी गुरु कृष्णा देते शिक्षा भक्तांचा राजकुमार अर्जुनाला.

34-11: अ लापशी बनवले च्या मलई च्या गहू तळलेले मध्ये लोणी, आणि उकडलेले सह दूध.

34-12: लाहिरी महाशय ज्या पुरुषाचा उल्लेख येथे करत आहेत तो मैत्र नंतर आत्म-साक्षात्कारात खूप प्रगत झाला. मी भेटले मैत्र लवकरच नंतर माझे पदवीदान समारंभ पासून उच्च शाळा; तो भेट दिली द महामंडळ आश्रम मध्ये मी बनारसमध्ये असताना. तेव्हा त्यांनी मला मुरादाबादमधील गटासमोर बाबाजींच्या भौतिकीकरणाबद्दल सांगितले. "चमत्काराचा परिणाम म्हणून," मैत्र यांनी मला समजावून सांगितले, "मी लाहिरी महाशयांचा आजीवन शिष्य झालो."

प्रकरण: ३५

द ख्रिस्तासारखे जीवन च्या लाहिरी महाशय

"अशा प्रकारे आपण सर्व धार्मिकता पूर्ण करणे योग्य आहे." ३५-१ बाप्तिस्मा
देणाऱ्या योहानाला लिहिलेल्या या शब्दांत आणि योहानाला बाप्तिस्मा देण्यास सांगण्याद्वारे, येशू त्याच्या गुरूंच्या दैवी अधिकारांना मान्यता देत होता.

पौर्वात्य दृष्टिकोनातून बायबलच्या आदरयुक्त अभ्यासातून,

३५-२ आणि
अंतर्ज्ञानाच्या आकलनातून, मला खात्री पटली आहे की बाप्तिस्मा करणारा योहान हा भूतकाळात ख्रिस्ताचा गुरु होता. बायबलमध्ये असे अनेक उतारे आहेत जे असे अनुमान काढतात की योहान आणि येशू त्यांच्या शेवटच्या अवतारात अनुक्रमे एलीया आणि त्याचा शिष्य एलीशा होते. (हे जुन्या करारातील स्पेलिंग आहेत. ग्रीक भाषांतरकारांनी ही नावे एलीया आणि एलीशियस अशी लिहिली आहेत; ते नवीन करारात या बदललेल्या स्वरूपात पुन्हा दिसतात.)

जुन्या कराराचा शेवट एलीया आणि अलीशाच्या पुनर्जन्माची भविष्यवाणी आहे: "पाहा, परमेश्वराचा महान आणि भयानक दिवस येण्यापूर्वी मी एलीया संदेष्ट्याला

तुमच्याकडे पाठवीन." ३५-३ अशाप्रकारे "प्रभूच्या येण्याआधी" पाठवलेला योहान (एलीया) थोडा आधी जन्मला. ख्रिस्तासाठी संदेशवाहक म्हणून काम करण्यासाठी. त्याचा होणारा मुलगा योहान हा दुसरा तिसरा कोणी नसून एलीया (एलिया) असेल याची साक्ष देण्यासाठी एका देवदूताने जखऱ्या पित्याला दर्शन दिले.

"पण द देवदूत म्हणाला ला त्याला, भीती नाही, जखऱ्या: साठी तुझे प्रार्थना आहे ऐकले; आणि तुझे पत्नी एलिझाबेथ

करेल अस्वल तू अ मुलगा, आणि तू करील कॉल करा त्याचे नाव जॉन. आणि अनेक च्या द मुले च्या इस्रायल
तो त्यांच्या देव परमेश्वराकडे वळेल का? आणि तो त्याच्यापुढे जाईल का

? ३५-४
एलीयाच्या आत्म्याने आणि सामर्थ्याने, वडिलांची मने मुलांकडे आणि आज्ञा न मानणाऱ्यांना नीतिमानांच्या ज्ञानाकडे वळविण्यासाठी; प्रभूसाठी तयार

केलेल्या लोकांना तयार करण्यासाठी." ३५-५ येशूने दोनदा स्पष्टपणे एलीया (एलिया) ला योहान म्हणून ओळखले: "एलीया आधीच आला आहे, आणि त्यांनी त्याला ओळखले नाही. .... मग शिष्यांनी

तो बाप्तिस्मा करणाऱ्या योहानाबद्दल बोलत होता हे त्यांना समजले." ३५-६ पुन्हा, ख्रिस्त म्हणतो: "कारण योहानापर्यंत सर्व संदेष्टे आणि नियमशास्त्र यांनी

भविष्यवाणी केली. आणि जर तुम्ही ते स्वीकाराल तर हा एलीया आहे, जो येणार होता." ३५-७ कधी जॉन नाकारले ते तो होते इलियास (एलीया), ३५-८ तो अर्थ ते मध्ये द नम्र
योहानाच्या वेशात तो आता महान गुरू एलीयाच्या बाह्य उंचीवर आला नाही. त्याच्या पूर्वीच्या अवतारात त्याने त्याच्या वैभवाचा आणि त्याच्या आध्यात्मिक संपत्तीचा "आवरण" त्याचा शिष्य अलीशाला दिला होता. "आणि अलीशा म्हणाला, मी तुला विनंती करतो, तुझ्या आत्म्याचा दुप्पट भाग माझ्यावर असू दे." आणि तो म्हणाला, तू एक कठीण गोष्ट मागितली आहेस; तरीही, जेव्हा मी तुझ्यापासून दूर नेले जाईल तेव्हा तू मला पाहिलेस,

तर ते तसे होईल." तू. . . . आणि त्याने एलीयाचा पडलेला झगा घेतला."

३५-९

भूमिका उलट्या झाल्या, कारण एलीया-योहान यांना आता अलीशा-येशूचे दिव्य गुरु होण्याची आवश्यकता नव्हती, जे आता दैवी साक्षात्कारात परिपूर्ण झाले आहेत.

जेव्हा ख्रिस्ताचे डोंगरावर रूपांतर झाले

३५-१० तो त्याचा गुरु एलीया होता,
मोशेसोबत, ज्याला त्याने पाहिले. पुन्हा, वधस्तंभावरील त्याच्या अंतःकरणाच्या वेळी, येशूने दैवी नावाने हाक मारली: " एली, एली, लामा सबख्थनी? " म्हणजे, माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू मला का सोडून दिलेस?" हे ऐकून तिथे उभे असलेल्यांपैकी काहींनी म्हटले, "हा माणूस एलीयाला बोलावत आहे. ....आपण पाहूया की एलीया

इच्छा ये ते जतन करा त्याला." ३५- ११

योहान आणि येशू यांच्यात असलेले गुरु आणि शिष्य यांचे शाश्वत बंधन बाबाजी आणि लाहिरी महाशय यांच्यासाठीही होते. अमर गुरुंनी त्यांच्या चेलाच्या शेवटच्या दोन जन्मांमध्ये फिरणाऱ्या लेथियन पाण्यात कोमलतेने पोहले आणि मुलाने आणि नंतर लाहिरी महाशयांनी उचललेल्या सलग पावलांचे मार्गदर्शन केले. शिष्य तेहतीस वर्षांचा होईपर्यंतच बाबाजींना कधीही न तुटलेला दुवा उघडपणे पुन्हा स्थापित करण्याची वेळ आली आहे असे वाटले.
मग, रानीखेतजवळ त्यांच्या संक्षिप्त भेटीनंतर, निस्वार्थी गुरुने त्यांच्या प्रिय शिष्याला त्या छोट्या पर्वतीय समूहातून बाहेर काढले आणि त्याला बाह्य जागतिक मोहिमेसाठी सोडले. "माझ्या मुला, तुला जेव्हा जेव्हा माझी गरज असेल तेव्हा मी येईन." कोणता नश्वर प्रेमी हे अनंत वचन देऊ शकतो?

सामान्य समाजाला माहीत नसताना, बनारसच्या एका दुर्गम कोपऱ्यातून एक महान आध्यात्मिक पुनर्जागरण सुरू झाले. ज्याप्रमाणे फुलांचा सुगंध दाबता येत नाही, त्याचप्रमाणे आदर्श गृहस्थ म्हणून शांतपणे जगणारे लाहिरी महाशय आपले जन्मजात

वैभव लपवू शकले नाहीत. हळूहळू, भारताच्या प्रत्येक भागातून, भक्त-मधमाश्या मुक्त गुरुचे दिव्य अमृत शोधू लागल्या.

इंग्रज ऑफिस सुपरिटेंडेंट त्यांच्या कर्मचाऱ्यामध्ये एक विचित्र अलौकिक बदल लक्षात घेणारे पहिले होते, ज्याला ते प्रेमाने "एक्स्टॅटिक बाबू" म्हणत.

"महाराज, तुम्ही दुःखी दिसता आहात. काय त्रास आहे?" लाहिरी महाशयांनी एके सकाळी त्यांच्या मालकाला ही सहानुभूतीपूर्ण चौकशी केली.

"माझे पत्नी मध्ये इंग्लंड आहे गंभीरपणे आजारी. मी सकाळी फाटलेले द्वारे चिंता."

"मी तुम्हाला तिच्याबद्दल काही सांगेन." लाहिरी महाशय खोलीतून बाहेर पडले आणि एका निर्जन जागी थोडा वेळ बसले. परत आल्यावर ते सांत्वन देत हसले.

"तुमच्या पत्नीची तब्येत सुधारत आहे; ती आता तुम्हाला पत्र लिहित आहे." सर्वज्ञ योगींनी पत्रातील काही भाग उद्धृत केले.

"उत्साही बाबू, मला आधीच माहित आहे की तुम्ही काही सामान्य माणूस नाही आहात. तरीही मला विश्वास बसत नाही की, तुम्ही तुमच्या मर्जीने वेळ आणि अवकाश हद्दपार करू शकता!"

अखेर वचन दिलेले पत्र आले. आश्चर्यचकित झालेल्या अधीक्षकांना आढळले की त्यात केवळ त्यांच्या पत्नीच्या बरे होण्याची आनंदाची बातमीच नाही तर काही आठवड्यांपूर्वी लाहिरी महाशयांनी पुन्हा सांगितलेली वाक्ये देखील आहेत.

काही महिन्यांनी पत्नी भारतात आली. ती ऑफिसला भेटायला गेली, जिथे लाहिरी महाशय शांतपणे त्यांच्या डेस्कवर बसले होते. ती बाई आदराने त्याच्याकडे गेली.

"महाराज," ती म्हणाली, "ते तुमचे तेजस्वी प्रकाशात प्रभामंडित रूप होते, जे मी काही महिन्यांपूर्वी लंडनमध्ये माझ्या आजारपणाच्या पलंगावर पाहिले होते. त्या क्षणी मी पूर्णपणे बरी झाले! लवकरच, मी भारताकडे जाणारी लांब समुद्री यात्रा करू शकलो."

दिवसेंदिवस, एक किंवा दोन भक्तांनी क्रिया दीक्षेसाठी उदात्त गुरुंना विनंती केली. या आध्यात्मिक कर्तव्यांव्यतिरिक्त, आणि त्यांच्या व्यवसाय आणि कौटुंबिक जीवनातील कर्तव्यांव्यतिरिक्त, महान गुरुंना शिक्षणात उत्साही रस होता. त्यांनी अनेक अभ्यास गटांचे आयोजन केले आणि बनारसच्या बंगालीटोला विभागात एका मोठ्या हायस्कूलच्या वाढीमध्ये सक्रिय भूमिका बजावली. शास्त्रांवरील त्यांच्या नियमित प्रवचनांना त्यांची " गीता सभा" असे म्हटले जाऊ लागले, ज्यामध्ये अनेक सत्यशोधक उत्सुकतेने उपस्थित राहत असत.

या विविध उपक्रमांद्वारे, लाहिरी महाशयांनी सामान्य आव्हानाचे उत्तर देण्याचा प्रयत्न केला: "व्यवसाय आणि सामाजिक कर्तव्ये पार पाडल्यानंतर, भक्ती ध्यानासाठी वेळ कुठे आहे?" महान गृहस्थ-गुरूंचे सुसंवादी संतुलित जीवन हजारो प्रश्न विचारणाऱ्या हृदयांसाठी मूक प्रेरणा बनले. केवळ एक माफक पगार मिळवणारे, काटकसर करणारे, दिखाऊ, सर्वांसाठी सुलभ असलेले, गुरु नैसर्गिकरित्या आणि आनंदाने सांसारिक जीवनाच्या मार्गावर पुढे गेले.

लाहिरी महाशय जरी परमात्म्याच्या आसनावर विराजमान असले तरी, त्यांनी सर्व लोकांबद्दल आदर दाखवला, त्यांच्यातील विविध गुणांची पर्वा न करता. जेव्हा त्यांचे भक्त त्यांना अभिवादन करायचे तेव्हा ते त्यांना वळून नमस्कार करायचे.
बालिश नम्रतेने, गुरु अनेकदा इतरांच्या पायांना स्पर्श करत असत, परंतु क्वचितच त्यांना असा आदर देण्याची परवानगी देत असत, जरी गुरुंना अशी नमस्कार करणे ही एक प्राचीन पूर्वेकडील पद्धत आहे. सानुकूल.

लाहिरी महाशयांच्या जीवनातील एक महत्त्वाचा भाग म्हणजे त्यांनी प्रत्येक

जातीच्या लोकांना क्रिया दीक्षेची भेट दिली. श्रद्धा. केवळ हिंदूच नव्हे तर मुस्लिम आणि ख्रिश्चन हे त्यांच्या प्रमुख शिष्यांपैकी होते. एकात्मवादी आणि द्वैतवादी, सर्व धर्मांचे किंवा स्थापित श्रद्धा नसलेले, त्यांना सार्वत्रिक गुरूंनी निष्पक्षपणे स्वीकारले आणि मार्गदर्शन केले. त्यांच्या अत्यंत प्रगत चेलांपैकी एक अब्दुल गुफूर खान होता, एक मुस्लिम. लाहिरी महाशयांनी उच्च जातीचे ब्राह्मण असूनही, त्यांच्या काळातील कठोर जातीय कट्टरता नष्ट करण्याचा सर्वतोपरी प्रयत्न केला हे त्यांच्याकडून मोठे धाडस दर्शवते. प्रत्येक क्षेत्रातील जीवन सापडले आश्रय अंतर्गत द मास्टर्स सर्वव्यापी पंख. आवडले सर्व देवाने प्रेरित संदेष्टे, लाहिरी

महाशय दिले नवीन आशा ते द बहिष्कृत आणि तळागाळात तुडवलेले च्या समाज.

"नेहमी लक्षात ठेवा की तुम्ही कोणाचेही नाही आणि कोणीही तुमचे नाही. एके दिवशी ते लक्षात ठेवा "तुम्हाला अचानक या जगातले सर्व काही सोडावे लागेल - म्हणून आताच देवाची ओळख करून घ्या," असे महान गुरूंनी त्यांच्या शिष्यांना सांगितले. "देव-धारणेच्या फुग्यात दररोज स्वार होऊन मृत्यूच्या येणाऱ्या सूक्ष्म प्रवासासाठी स्वतःला तयार करा. भ्रमाद्वारे तुम्ही स्वतःला मांस आणि हाडांच्या गठ्ठ्यासारखे

समजत आहात, जे जास्तीत जास्त त्रासांचे घरटे आहे.

३५-१२ सतत ध्यान करा, जेणेकरून
तुम्ही स्वतःला सर्व प्रकारच्या दुःखांपासून मुक्त, अनंत सार म्हणून लवकर पाहू शकाल. शरीराचे कैदी बनणे थांबवा; क्रियाच्या गुप्त किल्लीचा वापर करून, आत्म्यात पळून जाण्यास शिका."

महान गुरूंनी त्यांच्या विविध विद्यार्थ्यांना त्यांच्या स्वतःच्या श्रद्धेच्या चांगल्या पारंपारिक शिस्तीचे पालन करण्यास प्रोत्साहित केले. मुक्तीचे व्यावहारिक तंत्र म्हणून क्रियाच्या सर्वसमावेशक स्वरूपावर भर देऊन, लाहिरी महाशयांनी नंतर त्यांच्या चेलांना पर्यावरण आणि संगोपनाच्या अनुषंगाने त्यांचे जीवन व्यक्त करण्याची स्वातंत्र्य दिले.

"मुसलमानाने त्याची नमाज

३५-१३ करावी" "दिवसातून चार वेळा पूजा करावी," असे
गुरुंनी सांगितले. "हिंदूने दिवसातून चार वेळा ध्यानात बसावे. ख्रिश्चनने दिवसातून चार वेळा गुडघे टेकून देवाला प्रार्थना करावी आणि नंतर बायबल वाचावे."

भक्ती (भक्ती), कर्म (कृती), ज्ञान (ज्ञान) किंवा राज (शाही किंवा पूर्ण) योगाच्या मार्गांवर मार्गदर्शन केले. भिक्षुत्वाच्या औपचारिक मार्गात प्रवेश करू इच्छिणाऱ्या भक्तांना परवानगी देण्यास उशीर करणारे गुरु नेहमीच त्यांना मठ जीवनातील तपस्येवर चांगले चिंतन करण्याचा इशारा देत असत.

महान गुरूंनी त्यांच्या शिष्यांना शास्त्रांची सैद्धांतिक चर्चा टाळण्यास शिकवले. "तोच ज्ञानी आहे." WHO भक्त स्वतः ते जाणीव, नाही वाचन फक्त, द प्राचीन

खुलासे," तो म्हणाला. "ध्यानाने तुमच्या सर्व समस्या सोडवा.

३५-१४ प्रत्यक्ष
देवाशी संपर्क साधण्यासाठी निरुपयोगी धार्मिक अनुमानांची देवाणघेवाण करा. तुमच्या मनातील कट्टर धार्मिक कचरा काढून टाका; ताजे, उपचारात्मक विचार मनात येऊ द्या. प्रत्यक्ष आकलनाचे पाणी. स्वतःला सक्रिय आंतरिक मार्गदर्शनाशी जुळवून घ्या; जीवनातील प्रत्येक समस्येचे उत्तर दैवी वाणीत आहे. जरी स्वतःला अडचणीत आणण्याची माणसाची कल्पकता दिसून येते अंतहीन असण्यासाठी, अनंत समर्थकही कमी साधनसंपन्न नाही."

लाहिरी महाशय
शिष्य च्या बाबाजी

आणि गुरु च्या श्री युक्तेश्वर

भगवद्गीतेचे त्यांचे स्पष्टीकरण ऐकणाऱ्या शिष्यांच्या गटासमोर एके दिवशी गुरुजींचे सर्वव्यापीत्व दिसून आले. ते सर्व स्पंदनशील सृष्टीमध्ये कुटस्थ चैतन्य किंवा ख्रिस्त चेतनेचा अर्थ स्पष्ट करत असताना, लाहिरी महाशय अचानक श्वास रोखून ओरडले:

"मी सकाळी बुडणे मध्ये द शरीरे च्या अनेक आत्मा बंद द किनारा च्या जपान!"

दुसऱ्या दिवशी सकाळी चेलांनी वृत्तपत्रात जपानजवळ आदल्या दिवशी ज्यांचे जहाज कोसळले होते अशा अनेक लोकांच्या मृत्यूची बातमी वाचली.

लाहिरी महाशयांच्या दूरच्या शिष्यांना त्यांच्या अंतर्भूत उपस्थितीची जाणीव अनेकदा करून दिली जात असे. "क्रिया करणाऱ्यांसोबत मी नेहमीच असतो, " असे त्यांनी त्यांच्या जवळ राहू न शकणाऱ्या चेलांना सांत्वन देत म्हटले. "तुमच्या विस्तारित धारणेद्वारे मी तुम्हाला वैश्विक गृहाकडे मार्गदर्शन करेन."

स्वामी सत्यानंद यांना एका भक्ताने सांगितले की, बनारसला जाऊ न शकल्याने, त्या माणसाला स्वप्नात अचूक क्रिया दीक्षा मिळाली होती. त्यांच्या प्रार्थनेचे उत्तर म्हणून लाहिरी महाशय चेलाला सूचना देण्यासाठी प्रकट झाले होते.

जर एखाद्या शिष्याने त्याच्या कोणत्याही सांसारिक कर्तव्याकडे दुर्लक्ष
केले तर गुरु त्याला सौम्यपणे सुधारत आणि शिस्त लावत.

"लाहिरी महाशयांचे शब्द सौम्य आणि उपचार करणारे होते, जेव्हा त्यांना चेलाच्या चुकांबद्दल उघडपणे बोलण्यास भाग पाडले जात होते," श्री युक्तेश्वरांनी एकदा मला

सांगितले. ते दुःखाने पुढे म्हणाले, "आमच्या गुरुच्या टोमण्यांपासून कोणीही शिष्य कधीही पळून गेला नाही." मी हसू आवरू शकलो नाही, पण मी श्री युक्तेश्वरांना प्रामाणिकपणे आश्वासन दिले की, तीक्ष्ण किंवा

नाही, त्याचे प्रत्येक शब्द होते संगीत ते माझे कान.

लाहिरी महाशयांनी क्रिया काळजीपूर्वक चार प्रगतीशील दीक्षांमध्ये विभागली.

३५-

१५ भक्ताने निश्चित आध्यात्मिक प्रगती केल्यानंतरच त्याने तीन उच्च तंत्रे दिली.
एके दिवशी एका विशिष्ट चेलाला, ज्याला खात्री होती की त्याचे मूल्य योग्यरित्या मूल्यांकन केले जात नाही, त्याने त्याला आवाज दिला असंतोष.

"गुरुजी," तो म्हणाले, "नक्कीच मी सकाळी तयार आता साठी द दुसरा दीक्षा."

त्याच क्षणी दार उघडले, एका नम्र शिष्या, वृंदा भगत, ज्या बनारसच्या पोस्टमन होत्या, त्यांच्यासाठी.

"ब्रिंडा, इथे माझ्या शेजारी बस." महान गुरु त्याच्याकडे प्रेमाने हसले. "मला
सांग, तू क्रियाच्या दुसऱ्या तंत्रासाठी तयार आहेस का? "

त्या छोट्या पोस्टमनने हात जोडून विनंती केली. "गुरुदेवा," तो घाबरून म्हणाला, "आता दीक्षा नको, कृपया! मी कोणत्याही उच्च शिकवणी कशा आत्मसात करू शकतो? मी आज तुमचे आशीर्वाद मागण्यासाठी आलो आहे, कारण पहिल्या दिव्य क्रियेने मला इतका नशा चढवली आहे की मी माझी पत्रे पोहोचवू शकत नाही!"

"आधीच वृंदा आत्म्याच्या समुद्रात पोहत आहे." लाहिरी महाशयांच्या या शब्दांवर, त्यांच्या दुसऱ्या शिष्याने डोके लटकवले.

"गुरुजी," तो म्हणाले, "मी पहा मी आहे झाले अ गरीब कामगार, शोधणे दोष सह माझे साधने."

पोस्टमन, जो एक अशिक्षित माणूस होता, त्याने नंतर क्रियाद्वारे आपली अंतर्दृष्टी इतकी विकसित केली की विद्वान कधीकधी त्याच्याकडून संबंधित शास्त्रीय मुद्द्यांचा अर्थ शोधत असत. पाप आणि वाक्यरचना या दोन्ही बाबतीत निष्पाप असलेल्या, लहान वृंदाने विद्वान पंडितांच्या क्षेत्रात ख्याती मिळवली.

लाहिरी महाशयांच्या असंख्य बनारस शिष्यांव्यतिरिक्त, भारताच्या दूरदूरच्या भागातून शेकडो लोक त्यांच्याकडे येत असत. ते स्वतः अनेक वेळा बंगालला गेले आणि त्यांच्या दोन्ही मुलांच्या सासऱ्यांच्या घरी भेटी दिल्या. त्यांच्या उपस्थितीमुळे बंगाल लहान क्रिया गटांनी भरला गेला. विशेषतः कृष्णनगर आणि बिष्णुपूर जिल्ह्यांमध्ये, आजही अनेक मूक भक्तांनी आध्यात्मिक ध्यानाचा अदृश्य प्रवाह वाहत ठेवला आहे.

क्रिया प्राप्त करणाऱ्या अनेक संतांमध्ये बनारसचे प्रख्यात स्वामी भास्करनंद सरस्वती आणि उच्च पदाचे देवगडचे तपस्वी बालानंद ब्रह्मचारी यांचा उल्लेख करता येईल. काही काळासाठी लाहिरी महाशय बनारसचे महाराजा ईश्वरी नारायण सिंह बहादूर यांच्या मुलाचे खाजगी शिक्षक म्हणून काम करत होते. गुरुची आध्यात्मिक प्राप्ती ओळखून, महाराजांनी आणि त्यांच्या मुलाने, तसेच महाराजा जोतिंद्र मोहन ठाकूर यांनी क्रिया दीक्षा घेतली.

लाहिरी महाशयांचे अनेक शिष्य, ज्यांचे जागतिक स्तरावर प्रभावशाली स्थान होते,

ते प्रसिद्धीद्वारे क्रिया मंडळाचा विस्तार करू इच्छित होते. गुरुंनी त्यांची परवानगी नाकारली. बनारसच्या स्वामींचे राजेशाही वैद्य असलेल्या एका चेलाने गुरुचे नाव "काशी बाबा" (बनारसचे श्रेष्ठ) म्हणून पसरवण्यासाठी संघटित प्रयत्न

सुरू केले.

३५-१६ पुन्हा गुरूंनी ते करण्यास मनाई केली.

অন্তর্লক্ষ্যং বহির্দৃষ্টি নিমেষ উন্মেষ
বর্জিতা। এষা শাম্ভবী মুদ্রা
সর্ব তন্ত্রেষু গোপিতা

অর্থাৎ যাহার নিমেষ পড়ে না
তাহার শাম্ভবী মুদ্রা সিদ্ধ—

শ্রী শ্যামাচরণ দেবশর্মণ—

लाहिरी महाशयांचे बंगाली लिपीतील हस्ताक्षर आणि स्वाक्षरी वर दाखवली आहे. या ओळी एका चेलाला लिहिलेल्या पत्रात आढळतात; महान गुरु एका संस्कृत श्लोकाचा अर्थ खालीलप्रमाणे लावतात: "ज्याने शांततेची अशी अवस्था जिथे त्याच्या पापण्या लुकलुकत नाहीत, त्याला संभावी मुद्रा प्राप्त झाली आहे."
"श्री श्यामा चरण देवा शर्मन")स्वाक्षरी केलेले(

द आर्य मिशन संस्था हाती घेतले द प्रकाशन च्या अनेक च्या द गुरुचे शास्त्रानुसार

भाष्ये. येशू आणि इतर महान संदेष्ट्यांप्रमाणे, लाहिरी महाशयांनी स्वतः कोणतेही ग्रंथ लिहिले नाहीत, परंतु त्यांचे अंतर्दृष्टीपूर्ण अर्थ विविध शिष्यांनी रेकॉर्ड केले आणि व्यवस्थित केले. यापैकी काही स्वयंसेवी भाष्ये गुरूंच्या सखोल अंतर्दृष्टीचे योग्यरित्या वर्णन करण्यात इतरांपेक्षा अधिक स्पष्ट होती; तरीही, एकंदरीत, त्यांचे प्रयत्न यशस्वी झाले. त्यांच्या उत्साहामुळे, जगात लाहिरी महाशयांनी सव्वीस प्राचीन धर्मग्रंथांवर अतुलनीय भाष्ये केली आहेत.

गुरुजींचे नातू श्री आनंद मोहन लाहिरी यांनी क्रिया या विषयावर एक मनोरंजक पुस्तिका लिहिली आहे. " भगवद्गीतेचा मजकूर हा महाकाव्याचा एक भाग आहे, ज्यामध्ये अनेक गाठी-बिंदू (व्यास-कुट) आहेत," श्री आनंद यांनी लिहिले. "त्या गाठी-बिंदूंना प्रश्नचिन्ह न देता, आपल्याला एका विशिष्ट आणि सहज समजू शकणाऱ्या पौराणिक कथांशिवाय काहीही सापडत नाही. त्या ठेवा गाठी-बिंदू स्पष्टीकरण न मिळालेले आहेत, आणि आपण एक विज्ञान गमावले आहे जे पूर्वेने हजारो वर्षांच्या प्रयोगाच्या शोधानंतर अलौकिक संयमाने जतन केले आहे.

35-20 लाहिरी महाशयांच्या भाष्यांमुळेच
धर्माचे तेच विज्ञान प्रकाशात आले जे रूपकांपासून मुक्त होते, जे शास्त्रीय अक्षरे आणि प्रतिमांच्या कोड्यात इतक्या हुशारीने नजरेआड केले गेले होते.
आता केवळ शब्दांची अगम्य खेळी राहिलेली नाही, तर वैदिक उपासनेची अर्थहीन सूत्रे गुरुंनी वैज्ञानिक महत्त्वाने परिपूर्ण असल्याचे सिद्ध केले आहे. . . .

"आपल्याला माहित आहे की मनुष्य सहसा वाईट वासनांच्या बंडखोर प्रभावापुढे असहाय्य असतो, परंतु त्या शक्तीहीन होतात आणि जेव्हा क्रियेद्वारे त्याच्या मनात श्रेष्ठ आणि शाश्वत आनंदाची जाणीव जागृत होते तेव्हा त्याला त्यांच्या भोगात कोणताही हेतू सापडत नाही. येथे हार मानणे, खालच्या वासनांचा नकार, आनंदाच्या प्रतिपादनाशी समक्रमित होते. अशा मार्गाशिवाय, केवळ नकारात्मकतेत चालणारे शेकडो नैतिक सूत्र आपल्यासाठी निरुपयोगी आहेत.

"सांसारिक कार्यांबद्दलची आपली उत्सुकता आपल्यातील आध्यात्मिक विस्मयाची भावना नष्ट करते. आपण सर्व नावे आणि रूपांमागील महान जीवन समजून घेऊ शकत नाही, कारण विज्ञान आपल्याला हे कसे करावे हे सांगते. निसर्गाच्या शक्तींचा वापर करा; या ओळखीमुळे तिच्या अंतिम रहस्यांबद्दल तिरस्कार निर्माण झाला आहे. निसर्गाशी असलेले आपले नाते व्यावहारिक आहे. आपण तिला असे म्हणू शकतो की, आपल्या उद्देशांसाठी तिचा वापर कसा करता येईल हे जाणून घेण्यासाठी आपण तिला चिडवतो; आपण तिच्या उर्जेचा वापर करतो, ज्याचा स्रोत अद्याप अज्ञात आहे. विज्ञानात निसर्गाशी असलेले आपले नाते हे मनुष्य आणि त्याच्या सेवकामध्ये अस्तित्वात असलेले आहे, किंवा तात्विक अर्थाने ती साक्षीदार पेटीतील बंदिवानांसारखी आहे. आपण तिची उलटतपासणी करतो, तिला आव्हान देतो आणि तिच्या पुराव्यांचे सूक्ष्मपणे मानवी तराजूत तोलतो जे तिच्या लपलेल्या मूल्यांचे मोजमाप करू शकत नाही. दुसरीकडे, जेव्हा स्वतः उच्च शक्तीशी संवाद साधतो, तेव्हा निसर्ग आपोआप ताण किंवा ताण न घेता, माणसाच्या इच्छेचे पालन करतो. निसर्गावरील या सहज आदेशाला समजूतदार भौतिकवादी 'चमत्कारिक' म्हणतात.

"लाहिरी महाशयांच्या जीवनाने एक आदर्श निर्माण केला ज्यामुळे योग ही एक गूढ प्रथा आहे ही चुकीची धारणा बदलली. प्रत्येक माणूस क्रियेद्वारे निसर्गाशी असलेला त्याचा योग्य संबंध समजून घेण्याचा आणि सर्व घटनांबद्दल आध्यात्मिक आदर वाटण्याचा मार्ग शोधू शकतो, मग ते गूढ असोत किंवा दैनंदिन घडणाऱ्या असोत, भौतिक

विज्ञानाची वस्तुस्थिती असली तरीही.

३५-२१ आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की हजार
वर्षांपूर्वी जे गूढ होते ते आता राहिलेले नाही आणि आता जे गूढ आहे ते शंभर वर्षांनंतर कायदेशीररित्या समजण्यासारखे होऊ शकते. ते अनंत, शक्तीचा महासागर आहे, जो सर्व प्रकटीकरणांच्या मागे.

क्रियायोगाचा नियम शाश्वत आहे. तो गणितासारखाच खरा आहे; बेरीज आणि वजाबाकीच्या साध्या नियमांप्रमाणे, द कायदा च्या क्रिया करू शकतो कधीही नाही असणे नष्ट केले. जाळणे ते राख सर्व द पुस्तके चालू गणित,

तार्किकदृष्ट्या बुद्धी असलेले लोक नेहमीच अशा सत्यांचा पुन्हा शोध घेतील; योगावरील सर्व पवित्र ग्रंथ नष्ट करा, जेव्हा जेव्हा खरा योगी प्रकट होईल तेव्हा त्याचे मूलभूत नियम बाहेर येतील, ज्यामध्ये स्वतःमध्ये शुद्ध भक्ती आणि परिणामी शुद्ध ज्ञान असेल."

ज्याप्रमाणे बाबाजी हे अवतारांपैकी एक आहेत, एक महावतार आहेत आणि श्री युक्तेश्वर हे ज्ञानावतार किंवा ज्ञानाचा अवतार आहेत, त्याचप्रमाणे लाहिरी महाशय यांना योगावतार किंवा योगाचा अवतार म्हणता येईल. गुणात्मक आणि परिमाणात्मक दोन्ही प्रकारच्या चांगल्या मानकांनुसार, त्यांनी समाजाचा आध्यात्मिक स्तर उंचावला. त्यांच्या जवळच्या शिष्यांना ख्रिस्तासारख्या उंचीवर नेण्याच्या त्यांच्या सामर्थ्याने आणि जनतेमध्ये सत्याचा व्यापक प्रसार करण्याच्या त्यांच्या सामर्थ्याने, लाहिरी महाशय मानवजातीच्या तारणकर्त्यांमध्ये गणले जातात.

एक संदेष्टा म्हणून त्यांचे वेगळेपण एका निश्चित पद्धतीवर, क्रियावर, त्यांनी व्यावहारिक भर दिला, ज्यामुळे पहिल्यांदाच सर्व मानवांसाठी योग स्वातंत्र्याचे दरवाजे उघडले. त्यांच्या स्वतःच्या जीवनातील चमत्कारांव्यतिरिक्त, योगावतार योगाच्या प्राचीन गुंतागुंती कमी करून सर्व चमत्कारांच्या शिखरावर पोहोचले. एक प्रभावी साधेपणा जो सामान्यांच्या आवाक्याबाहेर नाही.

चमत्कारांच्या संदर्भात, लाहिरी महाशय अनेकदा म्हणायचे, "सर्वसाधारणपणे लोकांना माहीत नसलेल्या सूक्ष्म नियमांच्या कार्याची सार्वजनिकरित्या चर्चा किंवा प्रकाशन योग्य भेदभावाशिवाय करू नये." जर या पानांमध्ये मी त्यांच्या सावधगिरीच्या शब्दांचे उल्लंघन केल्याचे दिसून आले असेल, तर त्याचे कारण त्यांनी मला अंतर्मनातून आश्वासन दिले आहे. तसेच, बाबाजी, लाहिरी महाशय आणि श्री युक्तेश्वर यांच्या जीवनाची नोंद करताना, मी अनेक खऱ्या चमत्कारिक कथा वगळणे उचित मानले आहे, ज्यांचा समावेश सूक्ष्म तत्वज्ञानाचा एक स्पष्टीकरणात्मक खंड लिहिल्याशिवाय क्वचितच करता आला असता.

नवीन माणसांसाठी नवीन आशा! "दैवी मिलन," योगावताराने घोषित केले, "स्व-प्रयत्नाने शक्य आहे, आणि आहे नाही अवलंबून असलेला चालू धार्मिक श्रद्धा किंवा चालू द अनियंत्रित इच्छा च्या अ कॉस्मिक हुकूमशहा."

क्रिया किल्लीच्या वापरामुळे, जे लोक कोणत्याही माणसाच्या दिव्यतेवर विश्वास ठेवू शकत नाहीत त्यांना शेवटी स्वतःचे पूर्ण दिव्यत्व दिसेल.

35-1: मॅथ्यू ३:१५.

35-2: बायबलमधील अनेक उतारे असे दर्शवतात की पुनर्जन्माचा नियम समजला आणि स्वीकारला गेला. मानवजात उत्क्रांतीच्या वेगवेगळ्या अवस्थांसाठी पुनर्जन्म चक्र हे अधिक वाजवी स्पष्टीकरण आहे, सामान्य पाश्चात्य सिद्धांतापेक्षा जो असे गृहीत धरतो की काहीतरी (अहंकाराची जाणीव) शून्यातून आले आहे, वेगवेगळ्या प्रमाणात अस्तित्वात आहे. च्या कामुकता साठी तीस किंवा नव्वद वर्षे, आणि मग परत केले ते द मूळ रिकामा. द अकल्पनीय निसर्ग च्या असे मध्ययुगीन शाळेतील माणसाच्या हृदयाला आनंद देणारी पोकळी ही एक समस्या आहे.

35-3: मलाखी ४:५.

35-4: "आधी त्याला," म्हणजे,

"आधी द प्रभू." ३५-५: लूक १:१३-

१७.

.३५-६: मॅथ्यू १७:१२- १३

.३५-७: मॅथ्यू ११:१३- १४

.३५-८: जॉन १:२१

.३५-९: दुसरा राजे २:९ -१४

35-10: मॅथ्यू १७:३.

35-11: मॅथ्यू २७:४६- ४९.

35-12: "कसे अनेक प्रकार च्या मृत्यू आहेत मध्ये आमचे शरीरे! काहीही नाही आहे त्यामध्ये पण मृत्यू." -मार्टिन लूथर, मध्ये "टेबल- टॉक."

35-13: द प्रमुख प्रार्थना च्या द मुसलमान, सहसा पुनरावृत्ती चार किंवा पाच वेळा दररोज.

35-14: "शोधा सत्य मध्ये ध्यान, नाही मध्ये बुरशीयुक्त पुस्तके. पहा मध्ये द आकाश ते शोधा द चंद्र, नाही मध्ये द "तलाव." - पर्शियन म्हण.

35-15: म्हणून क्रिया योग आहे सक्षम च्या अनेक उपविभाग, लाहिरी महाशय शहाणपणाने चाळलेले बाहेर चार पावले कोणते तो ओळखले ज्यामध्ये आवश्यक मज्जा असते आणि जे प्रत्यक्ष व्यवहारात सर्वोच्च मूल्याचे होते.

35-16: इतर शीर्षके बहाल केलेले चालू लाहिरी महाशय द्वारे त्याचे शिष्य होते योगीबार (सर्वात महान च्या योगी), योगीराज (राजा च्या योगी), आणि मुनिबर (सर्वात महान संत), ज्यामध्ये मी योगावतार (योगाचा अवतार) जोडला आहे.

35-17: तो होते दिलेले, एकंदरीत, पस्तीस वर्षे च्या सेवा मध्ये एक विभाग च्या द सरकार.

35-18: प्राचीन संस्कृत ग्रंथांमध्ये औषधी वनस्पतींचे विस्तृत ज्ञान आढळते. हिमालयीन औषधी वनस्पतींचा वापर कायाकल्प उपचारात केला जात होता ज्याने १९३८ मध्ये पंडित मदन मोहन मालवीय यांच्यावर ही पद्धत वापरण्यात आली तेव्हा जगाचे लक्ष वेधले. ७७ वर्षीय कुलगुरू च्या बनारस हिंदू विद्यापीठ. करण्यासाठी अ उल्लेखनीय व्याप्ती, द नोंदलेले विद्वान परत मिळवले ४५ दिवसांत त्याचे आरोग्य, शक्ती, स्मरणशक्ती, सामान्य दृष्टी; तिसऱ्या दात येण्याचे संकेत दिसू लागले, तर सर्व सुरकुत्या गायब झाल्या. द हर्बल उपचार, ज्ञात म्हणून काया कल्पा, आहे एक च्या ८० पुनरुज्जीवन पद्धती रेखांकित केलेले मध्ये हिंदू आयुर्वेद किंवा वैद्यकीय शास्त्र. पंडित मालवीय यांनी श्री कल्पाचार्य स्वामी बेशुंददासजी यांच्या हस्ते उपचार घेतले, जे १७६६ हे त्यांचे जन्मवर्ष असल्याचे सांगतात. त्यांच्याकडे १०० वर्षांपेक्षा जास्त वयाचे असल्याचे सिद्ध करणारे कागदपत्रे आहेत; असोसिएटेड प्रेसच्या पत्रकारांनी टिप्पणी केली की ते सुमारे ४० वर्षांचे दिसत होते.

प्राचीन हिंदू ग्रंथांनी वैद्यकीय शास्त्राला ८ शाखांमध्ये विभागले: सल्य (शस्त्रक्रिया); सलक्य (मानेवरील आजार); कायचिकित्सा (औषध योग्य); भूतविद्या (मानसिक रोग); कौमारा (काळजी च्या बालपण); अगाडा (विषशास्त्र); रसायन (दीर्घायुष्य); वागिकरण (टॉनिक्स). वैदिक वैद्य नाजूक शस्त्रक्रिया उपकरणे वापरत असत, प्लास्टिक सर्जरी वापरत असत, समजत असत वैद्यकीय पद्धती ते प्रतिकार करणे द परिणाम च्या विष गॅस, सादर केले सिझेरियन विभाग आणि मेंदू शस्त्रक्रिया, औषधांच्या गतिमानतेत कुशल होते. इ.स.पूर्व ५ व्या शतकातील प्रसिद्ध वैद्य हिप्पोक्रेट्स यांनी त्यांच्या औषधोपचारातील बहुतेक साहित्य हिंदू .स्त्रोतांकडून घेतले होते

35-19: पूर्व भारतीय मार्गोसा वृक्ष. त्याचे औषधी मूल्य आता पश्चिमेकडे ओळखले गेले आहे, जिथे कडू कडुलिंब झाडाची साल आहे वापरलेले म्हणून अ टॉनिक, आणि द तेल पासून बियाणे आणि फळ आहे झाले सापडले च्या अत्यंत मूल्य मध्ये द उपचार च्या कुष्ठरोग आणि इतर आजार.

35-20: "सिंधू खोऱ्यातील पुरातत्वीय स्थळांमधून अलिकडेच उत्खनन केलेले अनेक सील, जे तिसऱ्या सहस्राब्दीतील असल्याचे आढळून येते. इ.स.पू., दाखवा आकडे बसलेला मध्ये ध्यानस्थ आसने आता वापरलेले मध्ये द प्रणाली च्या योग, आणि वॉरंट द त्या वेळीही योगाचे काही मूलभूत घटक आधीच ज्ञात होते असा निष्कर्ष काढणे योग्य नाही. भारतात पाच हजार वर्षांपासून अभ्यासलेल्या पद्धतींच्या मदतीने पद्धतशीर आत्मनिरीक्षण केले जात आहे असा निष्कर्ष आपण अवास्तवपणे काढू शकत नाही.
आहे विकसित निश्चित मौल्यवान धार्मिक वृत्ती च्या मन आणि नैतिक कल्पना कोणते आहेत अद्वितीय, येथे कमीत कमी
जीवनातील त्यांच्या व्यापक वापरात. यापैकी एक म्हणजे बौद्धिक श्रद्धा- सिद्धांताच्या प्रश्नांमध्ये सहिष्णुता - जी पश्चिमेला आश्चर्यकारक वाटते, जिथे अनेक शतकांपासून पाखंडी मतांचा शोध सामान्य होता आणि राष्ट्रांमध्ये रक्तरंजित युद्धे झाली. सांप्रदायिक स्पर्धा होते वारंवार." - अर्क पासून एक लेख द्वारे प्राध्यापक प. नॉर्मन तपकिरी मध्ये द मे, १९३९ समस्या अमेरिकन कौन्सिल ऑफ लर्न्ड सोसायटीज, वॉशिंग्टन, डीसीच्या बुलेटिनचे

35-21: येथे कार्लाइलच्या सार्टोर रेसार्टसमधील निरीक्षणाचा विचार केला
जातो: "जो माणूस आश्चर्य करू शकत नाही, जो सवयीने आश्चर्य (आणि पूजा) करत नाही,
तो असंख्य रॉयल सोसायट्यांचा अध्यक्ष होता आणि...त्याने सारांश च्या सर्व
प्रयोगशाळा आणि वेधशाळा, सह त्यांचे निकाल, मध्ये त्याचे एकटा डोके, -आहे पण अ
". जोडी च्या चष्मा मागे कोणते तिथे आहे डोळा नाही

प्रकरण: ३६

बाबाजींचे व्याज मध्ये द पश्चिम

"गुरुजी, केले तू कधीही भेटा बाबाजी?"

सेरामपूरमध्ये उन्हाळ्याची एक शांत रात्र होती; मी आश्रमाच्या दुसऱ्या मजली बाल्कनीत श्री युक्तेश्वरांच्या बाजूला बसलो होतो तेव्हा उष्ण कटिबंधातील मोठे तारे आमच्या डोक्यावरून चमकत होते.

"हो." माझ्या थेट प्रश्नावर गुरु हसले; त्यांचे डोळे आदराने चमकले. "मला तीन वेळा अमर गुरुंच्या दर्शनाचे आशीर्वाद मिळाले आहेत. आमची पहिली भेट अलाहाबादमध्ये कुंभमेळ्यात झाली होती. "

भारतात अनादी काळापासून आयोजित होणाऱ्या धार्मिक मेळ्यांना कुंभमेळे म्हणून ओळखले जाते; त्यांनी आध्यात्मिक ध्येये नेहमीच लोकांच्या डोळ्यासमोर ठेवली
आहेत. दर सहा वर्षांनी लाखो धर्मप्रेमी हिंदू हजारो साधू, योगी, स्वामी आणि सर्व प्रकारच्या तपस्वींना भेटण्यासाठी एकत्र येतात. बरेच संन्यासी असे आहेत जे मेळ्यांना उपस्थित राहून सांसारिक पुरुष आणि स्त्रियांना आशीर्वाद देण्याशिवाय कधीही त्यांचे एकांत स्थान सोडत नाहीत.

"बाबाजींना भेटलो तेव्हा मी स्वामी नव्हतो," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले. "पण मला लाहिरी महाशयांकडून क्रिया दीक्षा आधीच मिळाली होती. त्यांनी मला जानेवारी १८९४ मध्ये अलाहाबाद येथे भरणाऱ्या मेळ्याला उपस्थित राहण्यास प्रोत्साहित केले. कुंभाचा हा माझा पहिला अनुभव होता; गर्दीच्या आवाजाने आणि गर्दीने मी थोडेसे थक्क झालो. माझ्या सभोवताली शोधक नजरेने पाहताना मला गुरुचा प्रकाशमान चेहरा दिसला नाही. गंगेच्या काठावरील एका पूल ओलांडताना, मला जवळच एक ओळखीचा माणूस उभा असलेला दिसला, त्याचा भिक्षापात्र पुढे पसरलेला होता.

"'अरे, हा मेळा म्हणजे गोंगाट आणि भिकाऱ्यांचा गोंधळ आहे,' मी निराश होऊन विचार केला. 'मानवजातीच्या व्यावहारिक भल्यासाठी ज्ञानाच्या क्षेत्रांचा धीराने विस्तार करणारे पाश्चात्य शास्त्रज्ञ, धर्माचा दावा करणारे पण भिक्षेवर लक्ष केंद्रित करणारे या आळशी लोकांपेक्षा देवाला जास्त आवडत नाहीत का? '"

"माझ्या सामाजिक सुधारणांवरील धुमसत्या चिंतनात एका उंच संन्याशाच्या आवाजाने व्यत्यय आला जो माझ्यासमोर थांबला.

"'महाराज,' तो म्हणाला, 'एक संत

तुम्हाला हाक मारत आहे.' "'तो कोण

आहे?'"

"'ये आणि पहा साठी स्वतः.

"संकोचून खालील हे संक्षिप्त सल्ला, मी लवकरच सापडले मी स्वतः जवळ अ झाड कोणाचे फांद्या होते

आकर्षक शिष्यांसह एका गुरूला आश्रय देणे. गुरु, एक तेजस्वी असामान्य व्यक्तिमत्व, चमकदार काळ्या डोळ्यांसह, माझ्या जवळ येताच उठले आणि मला मिठी मारली.

"'स्वागत आहे, स्वामीजी,' तो प्रेमाने

म्हणाला. "'महाराज,' मी ठामपणे उत्तर

दिले, 'मी स्वामी नाही.'

"ज्यांना मला "स्वामी" ही पदवी देण्याचे दैवी आदेश आहेत त्यांनी ते कधीही सोडले नाही." संताने मला साधेपणाने संबोधले, परंतु त्यांच्या शब्दांत सत्याची खोल श्रद्धा होती; मी आध्यात्मिक आशीर्वादाच्या तात्काळ लाटेत बुडालो. प्राचीन

मठशाहीत अचानक माझ्या पदोन्नतीवर हसत,

३६-१ ज्याने मला अशा प्रकारे सन्मानित केले
होते, त्या मानवी रूपातील स्पष्टपणे महान आणि देवदूताच्या चरणी मी नतमस्तक झालो.

"बाबाजी - कारण ते खरंच होते - त्यांनी मला झाडाखाली त्यांच्या जवळच्या बसायला इशारा केला. ते बलवान आणि तरुण होते आणि लाहिरी महाशयांसारखे दिसत होते; तरीही साम्य मला जाणवले नाही, जरी मी अनेकदा दोन्ही गुरुंच्या दिसण्यात विलक्षण साम्य ऐकले होते. बाबाजी." त्याच्याकडे अशी शक्ती आहे ज्याद्वारे तो एखाद्या व्यक्तीच्या मनात कोणताही विशिष्ट विचार येण्यापासून रोखू शकतो. स्पष्टपणे, महान गुरूंनी मला त्यांच्या उपस्थितीत पूर्णपणे नैसर्गिक राहण्याची इच्छा केली होती, त्यांच्या ओळखीच्या ज्ञानाने मी भारावून जाऊ नये.

? काय करा तू विचार करा च्या द कुंभ मेला'"

"'मी खूप निराश झालो, साहेब.' मी घाईघाईने पुढे म्हटले, 'मी तुम्हाला भेटलो तोपर्यंत. कसा तरी संत आणि हा गोंधळ एकमेकांशी जुळत नाहीयेत.'

"'बाळा,' गुरु म्हणाले, जरी मी त्यांच्या वयाच्या जवळजवळ दुप्पट होतो, 'अनेकांच्या चुकांमुळे, संपूर्ण गोष्टींचा न्याय करू नका. पृथ्वीवरील प्रत्येक गोष्ट मिश्र स्वरूपाची आहे, वाळू आणि साखरेच्या मिश्रणासारखी. शहाण्या मुंगीसारखे व्हा जी फक्त साखर पकडते आणि वाळूला स्पर्श न करता सोडते. जरी येथील अनेक साधू अजूनही भ्रमात भटकत असले तरी, मेळ्याला काही देव- साक्षात्काराच्या पुरुषांनी आशीर्वाद दिला आहे.'

"मध्ये दृश्य च्या माझे स्वतःचे बैठक सह हे उंचावलेला गुरु, मी लवकर सहमत सह त्याचे निरीक्षण.

"'सर,' मी टिप्पणी केली, 'मी पश्चिमेकडील वैज्ञानिक पुरूषांचा विचार करत आहे, जे येथे जमलेल्या बहुतेक लोकांपेक्षा बुद्धिमत्तेत खूप मोठे आहेत, दूरच्या युरोप आणि अमेरिकेत राहतात, वेगवेगळ्या पंथांचे पालन करतात आणि सध्याच्या मेळाव्यांसारख्या खऱ्या मूल्यांबद्दल अनभिज्ञ आहेत. ते आहेत भारतातील गुरुंशी भेटीगाठी करून ज्यांना खूप फायदा होऊ शकतो. परंतु, बौद्धिक क्षमतांमध्ये उच्च

असले तरी, बरेच पाश्चात्य लोक भौतिकवादाच्या श्रेणीत आहेत. विज्ञान आणि तत्वज्ञानात प्रसिद्ध असलेले इतर लोक धर्मातील आवश्यक एकता ओळखत नाहीत. त्यांचे पंथ दुर्गम अडथळे म्हणून काम करतात जे त्यांना आपल्यापासून कायमचे वेगळे करण्याचा धोका देतात.

"'मी पाहिले की तुम्हाला पश्चिमेकडे आणि पूर्वेकडेही रस आहे.' बाबाजींचा
चेहरा संमतीने चमकला. 'तुमच्या हृदयातील वेदना मला जाणवल्या, ज्या सर्व लोकांसाठी पुरेशा व्यापक होत्या, मग ते पूर्वेकडील असोत किंवा पाश्चात्य
असोत. म्हणूनच मी तुम्हाला येथे बोलावले आहे.'

"'पूर्व आणि पश्चिम यांनी एकत्रितपणे क्रियाकलाप आणि अध्यात्माचा एक सुवर्ण मध्यम मार्ग स्थापित केला पाहिजे,' असे ते पुढे म्हणाले. 'भारताला भौतिक विकासात पश्चिमेकडून बरेच काही शिकण्यासारखे आहे; त्या बदल्यात, भारत अशा सार्वत्रिक पद्धती शिकवू शकतो ज्याद्वारे पश्चिमेला योगशास्त्राच्या अढळ पायावर त्यांचे धार्मिक विश्वास स्थापित करता येतील.

"'स्वामीजी, पूर्व आणि पश्चिम यांच्यातील येणाऱ्या सुसंवादी देवाणघेवाणीत तुमची भूमिका आहे. काही वर्षांनी मी तुम्हाला एक शिष्य पाठवीन ज्याला तुम्ही पश्चिमेकडे योग प्रसारासाठी प्रशिक्षित करू शकाल. तेथील अनेक आध्यात्मिक शोधणाऱ्या आत्म्यांच्या स्पंदनांचा मला पूर येतो. मला अमेरिका आणि युरोपमधील संभाव्य संत जागृत होण्याची वाट पाहत असल्याचे दिसते."

येथे हे बिंदू मध्ये त्याचे कथा, श्री युक्तेश्वर वळले त्याचे टक लावून पाहणे पूर्णपणे चालू माझे.

"माझ्या मुला," तो चंद्रप्रकाशात हसत म्हणाला, "तू तोच शिष्य आहेस ज्याला बाबाजींनी वर्षानुवर्षे मला पाठवण्याचे वचन दिले होते."

बाबाजींनी माझी पावले श्री युक्तेश्वराकडे वळवली हे ऐकून मला आनंद झाला, तरीही माझ्या प्रिय गुरूंपासून आणि साध्या आश्रमातील शांततेपासून दूर, पश्चिमेकडील दुर्गम भागात स्वतःची कल्पना करणे माझ्यासाठी कठीण होते.

भगवद्गीतेबद्दल सांगितले," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले. "मला आश्चर्य वाटले की, त्यांनी कौतुकाच्या काही शब्दांतून असे सूचित केले की त्यांना हे माहित होते की मी गीतेच्या विविध अध्यायांवर अर्थ लावले आहेत.

"'माझ्या विनंतीनुसार, स्वामीजी, कृपया दुसरे काम हाती घ्या,' असे महान गुरु म्हणाले. 'ख्रिश्चन आणि हिंदू धर्मग्रंथांमधील मूलभूत एकतेवर तुम्ही एक छोटेसे पुस्तक लिहिणार नाही का? समांतर संदर्भांद्वारे दाखवा की देवाच्या प्रेरित पुत्रांनीही तेच सत्य सांगितले आहे, जे आता लोकांच्या सांप्रदायिक फरकांमुळे अस्पष्ट झाले आहे.'

"'महाराज,'" ३६-२ मी उत्तर दिले निर्विवादपणे, 'काय?' अ आज्ञा! करेल मी असणे सक्षम ते पूर्ण करणे ते?

"बाबाजी मंद हसले. 'माझ्या मुला, तू संशय का घेतोस?' तो धीर देत म्हणाला. 'खरंच, हे सर्व कोणाचे काम आहे आणि सर्व कर्मांचा कर्ता कोण आहे? परमेश्वराने मला जे काही सांगितले आहे ते सत्यात उतरणारच आहे.'

"संतांच्या आशीर्वादाने मी स्वतःला सक्षम समजले आणि पुस्तक लिहिण्यास सहमती दर्शविली. विदाईची वेळ आली आहे हे पाहून अनिच्छेने मी माझ्या पानांच्या आसनावरून उठलो.

"'तुम्हाला लाहिरी माहित आहे का?' ३६-३ गुरुंनी विचारले. 'तो एक महान आत्मा आहे ना? त्याला आमच्या भेटीबद्दल सांगा.' त्यानंतर त्यांनी मला लाहिरी महाशयांसाठी एक

संदेश दिला.

"मी नम्रपणे निरोप दिल्यानंतर, संत सौम्यपणे हसले. 'तुमचे पुस्तक पूर्ण झाल्यावर मी तुम्हाला भेट देईन,' असे त्यांनी वचन दिले. 'आतापर्यंत निरोप.'

कुंभमेळ्यातील त्या अद्भुत संताची कहाणी सांगितली.

"'अरे, तू त्याला ओळखले नाहीस का?' लाहिरी महाशयांचे डोळे हास्याने नाचत होते. 'मला दिसतंय की तू हे करू शकला नाहीस, कारण त्याने तुला रोखले. ते माझे अतुलनीय गुरु आहेत, स्वर्गीय बाबाजी!'

"'बाबाजी!' मी पुन्हा म्हटले, आश्चर्यचकित होऊन. 'योगी-ख्रिस्त बाबाजी! अदृश्य-दृश्य तारणहार बाबाजी! अरे, जर मी फक्त भूतकाळ आठवू शकलो आणि पुन्हा एकदा त्याच्या उपस्थितीत राहू शकलो, त्याच्या कमळाप्रती माझी भक्ती दाखवू शकलो. पाय!

"'कधीही नाही मन,' लाहिरी महाशय म्हणाला सांत्वनदायकपणे. 'तो आहे वचन दिले ते पहा तू पुन्हा.

"'गुरुदेव, दिव्य गुरुने मला तुम्हाला एक संदेश देण्यास सांगितले आहे.
'लाहिरीला सांगा,' तो म्हणाला, "या जीवनासाठी साठवलेली शक्ती आता संपत आली आहे;
ती जवळजवळ संपली आहे."'

"हे गूढ शब्द मी उच्चारताच, लाहिरी महाशयांचे शरीर विजेच्या लाटेने स्पर्श केल्यासारखे थरथर कापले. क्षणार्धात त्यांच्याभोवतीचे सर्व काही शांत झाले; त्यांचा हसरा चेहरा अविश्वसनीयपणे कठोर झाला. एखाद्या लाकडी पुतळ्याप्रमाणे, त्याच्या आसनावर उदास आणि अचल, त्यांचे शरीर रंगहीन झाले. मी घाबरलो आणि गोंधळलो. माझ्या आयुष्यात मी कधीही या आनंदी आत्म्याला इतके भयानक गुरुत्वाकर्षण प्रकट करताना पाहिले नव्हते. उपस्थित असलेले इतर शिष्य भीतीने पाहू लागले.

"तीन तास पूर्णपणे शांततेत गेले. मग लाहिरी महाशयांनी त्यांचे नैसर्गिक, आनंदी वर्तन पुन्हा सुरू केले आणि प्रत्येक चेलाशी प्रेमाने बोलले. सर्वांनी सुटकेचा नि:श्वास सोडला."

"माझ्या स्वामींच्या प्रतिक्रियेवरून मला जाणवले की बाबाजींचा संदेश हा एक स्पष्ट संकेत होता..." ज्यामुळे लाहिरी महाशयांना समजले की त्यांचे शरीर लवकरच निष्क्रिय होईल. त्यांच्या अद्भुत शांततेने हे सिद्ध केले की माझ्या गुरूंनी त्यांच्या अस्तित्वावर तात्काळ नियंत्रण ठेवले होते, भौतिक जगाशी असलेल्या त्यांच्या आसक्तीची शेवटची दोरी तोडली होती आणि आत्म्यामध्ये त्यांच्या सदैव जिवंत ओळखीकडे पळून गेले होते. बाबाजींचे हे विधान त्यांच्या म्हणण्याची पद्धत होती: 'मी सदैव तुमच्यासोबत असेन.'

"जरी बाबाजी आणि लाहिरी महाशय सर्वज्ञ होते आणि त्यांना माझ्या किंवा इतर कोणत्याही मध्यस्थाद्वारे एकमेकांशी संवाद साधण्याची आवश्यकता नव्हती, तरीही ते महापुरुष बहुतेकदा मानवी नाटकात भूमिका बजावण्यास तयार होतात. कधीकधी ते त्यांच्या भविष्यवाण्या सामान्य पद्धतीने संदेशवाहकांद्वारे प्रसारित करतात, जेणेकरून त्यांच्या शब्दांची अंतिम पूर्तता नंतर कथा शिकणाऱ्या लोकांच्या विस्तृत वर्तुळात अधिक दैवी विश्वास निर्माण करू शकेल.

"मी लवकरच बनारस सोडले आणि बाबाजींनी विनंती केलेल्या शास्त्रीय लेखनावर सेरामपूरमध्ये काम करण्यास सुरुवात केली," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले. "मी माझे काम सुरू करताच अमर गुरूंना समर्पित एक कविता लिहू शकलो. माझ्या लेखणीतून

मधुर ओळी सहजतेने वाहत होत्या, जरी मी यापूर्वी कधीही संस्कृत कविता लिहिण्याचा प्रयत्न केला नव्हता.

"मध्ये द शांत च्या रात्र मी व्यस्त मी स्वतः वर अ तुलना च्या द बायबल आणि द

धर्मग्रंथ सनातन धर्माचे.

३६-४ धन्य प्रभु येशूचे शब्द उद्धृत करून, मी दाखवून

दिले की त्यांची शिकवण मूलतः वेदांच्या प्रकटीकरणांशी एकरूप होती. माझे पुस्तक
एका अक्षरात पूर्ण झाले, हे मला समाधान देणारे होते. थो ड् या च वे ळा त; म ला जा ण व ले की हे ज ल द आ शी र् वा द मा झ् या परम-गुरु-महाराजांच्या कृपेमुळे

मिळाले आहेत.

३६-५ हे प्रकरण प्रथम साधुसंवाद जर्नलमध्ये प्रकाशित झाले; नंतर ते
माझ्या किडरपोर शिष्यांपैकी एकाने खाजगीरित्या पुस्तक म्हणून छापले.

"माझे साहित्यिक प्रयत्न संपल्यानंतर दुसऱ्या दिवशी सकाळी," मास्टर पुढे म्हणाले, "मी रायकडे गेलो गंगेत स्नान करण्यासाठी येथे घाट आहे. घाट ओसाड होता; मी थोडा वेळ शांत उभा राहून सूर्यप्रकाशाचा आनंद घेतला. चमचमत्या पाण्यात डुबकी मारल्यानंतर, मी घरी जाण्यासाठी निघालो. शांततेत फक्त माझ्या गंगेने भिजलेल्या कपड्याचा आवाज येत होता, जो प्रत्येक पावलावर धूर येत होता. नदीकाठाजवळील मोठ्या वटवृक्षाच्या जागेच्या पलीकडे जाताना, एका तीव्र आवेगाने मला मागे वळून पाहण्यास भाग पाडले. तिथे, वटवृक्षाच्या सावलीत आणि काही शिष्यांनी वेढलेले, महान बाबाजी बसले होते!

"'नमस्कार, स्वामीजी!' गुरुजींचा सुंदर आवाज मला खात्री पटवून देत होता की मी स्वप्न पाहत नव्हतो. 'तुम्ही तुमचे पुस्तक यशस्वीरित्या पूर्ण केले आहे हे मला दिसते. मी वचन दिल्याप्रमाणे, मी तुमचे आभार मानण्यासाठी येथे आहे.'

"धडधडत्या हृदयाने, मी त्यांच्या चरणी पूर्णपणे नतमस्तक झालो. 'परम-गुरुजी,' मी विनवणीपूर्वक म्हणालो, 'तुम्ही आणि तुमचे चेला तुमच्या उपस्थितीने माझ्या जवळच्या घराचा सन्मान करणार नाही का?'"

"परात्पर गुरुंनी हसून नकार दिला. 'नाही, बाळा,' तो म्हणाला, 'आम्हाला झाडांचा आश्रय आवडणारे लोक आहेत; ही जागा खूपच आरामदायी आहे.'

"'कृपया थोडा वेळ थांबा, गुरुजी.' मी त्याच्याकडे विनवणीपूर्वक पाहिले. 'मी लगेच काही खास गोड पदार्थ घेऊन येईन.'

"काही मिनिटांत मी स्वादिष्ट पदार्थांचा ताट घेऊन परतलो तेव्हा, पाहा! भव्य वटवृक्ष आता स्वर्गीय पथकाला आश्रय देत नव्हता. मी घाटभर शोध घेतला, पण माझ्या मनात मला माहित होते की तो छोटासा गट आधीच अलौकिक पंखांवर पळून गेला आहे."

"मला खूप वाईट वाटले. 'आपण पुन्हा भेटलो तरी मला त्याच्याशी बोलण्याची पर्वा नाही,' मी स्वतःला खात्री दिली. 'तो मला अचानक सोडून जाण्यात निर्दयी होता.' अर्थात, हा प्रेमाचा राग होता आणि त्याहून अधिक काही नाही.

"काही महिन्यांनंतर मी बनारसमधील लाहिरी महाशयांना भेटायला गेलो. मी त्यांच्या छोट्याशा पार्लरमध्ये प्रवेश करताच, माझे गुरू हसून अभिवादन करत होते.

"'स्वागत आहे, युक्तेश्वर,' तो म्हणाला. 'तुम्ही बाबाजींना माझ्या खोलीच्या

उंबरठ्यावर भेटलात का?' "'का, नाही,' मी आश्चर्याने उत्तर दिले.

"'इकडे ये.' लाहिरी महाशयांनी माझ्या कपाळावर हळूवारपणे स्पर्श केला; लगेच मला दाराजवळ बाबाजींचे रूप दिसले, जे एका परिपूर्ण कमळासारखे फुलले होते.

"मला माझे जुने दुख आठवले, आणि मी झुकलो नाही. लाहिरी महाशयांनी आश्चर्याने

माझ्याकडे पाहिले. "दिव्य गुरुंनी अंधुक डोळ्यांनी माझ्याकडे पाहिले. 'तू

माझ्यावर रागावला आहेस.'

"'सर, मी का नसावे?' मी उत्तर दिले. 'तुम्ही तुमच्या जादूच्या गटासह हवेतून आलात आणि हवेत गायब झालात.'

"'मी तुला सांगितले होते की मी तुला भेटेन, पण मी किती काळ थांबेन हे सांगितले नाही.' बाबाजी मंद हसले. 'तू उत्साहाने भरलेला होतास. मी तुला खात्री देतो की तुझ्या अस्वस्थतेच्या झुळूकीने मी आकाशात बुडालो होतो.'

"या निरर्थक स्पष्टीकरणाने मी लगेच समाधानी झालो. मी त्यांच्या पाया पडलो; परात्पर गुरुंनी माझ्या खांद्यावर प्रेमाने थोपटले.

"'बाळा, तू अधिक ध्यान करायला हवे,' तो म्हणाला. 'तुझी नजर अजून निर्दोष नाहीये - तू मला सूर्यप्रकाशाच्या मागे लपलेले पाहू शकत नाहीस.' एका स्वर्गीय बासरीच्या आवाजातील या शब्दांसह, बाबाजी लपलेल्या तेजात अदृश्य झाले.

"माझ्या गुरुंना भेटण्यासाठी बनारसला जाणाऱ्या माझ्या शेवटच्या भेटींपैकी ती एक होती," श्री युक्तेश्वर यांनी शेवटी सांगितले. "कुंभमेळ्यात बाबाजींनी भाकीत केल्याप्रमाणे, लाहिरी महाशयांचा गृहस्थ-अवतार संपत आला होता. १८९५ च्या उन्हाळ्यात त्यांच्या दृढ शरीरावर पाठीवर एक लहान फोड आला. त्यांनी लान्सिंगला विरोध केला; ते त्यांच्या काही शिष्यांच्या वाईट कर्मांचे स्वतःच्या देहात काम करत होते. शेवटी काही चेला खूप आग्रही झाले; गुरुंनी गुप्तपणे उत्तर दिले:

"'द शरीर आहे ते शोधा अ कारण ते जा; मी इच्छा असणे अनुकूल ते काहीही असो तू हवे आहे ते करा.

"थोड्याच वेळानंतर त्या अतुलनीय गुरूने बनारसमध्ये आपले शरीर सोडले. आता मला त्यांच्या छोट्याशा पार्लरमध्ये त्यांना शोधण्याची गरज नाही; त्यांच्या सर्वव्यापी मार्गदर्शनामुळे मी माझ्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस धन्य मानतो."

वर्षांनंतर, स्वामी केशानंद यांच्या मुखातून,

३६-६ मी एक प्रगत शिष्य असल्याने, मी
लाहिरी महाशयांच्या निधनाबद्दल अनेक अद्भुत तपशील ऐकले.

"माझ्या गुरूंनी देहत्याग करण्याच्या काही दिवस आधी," केशवानंद मला म्हणाले, "मी हरद्वार येथील माझ्या आश्रमात बसलो असताना त्यांनी माझ्यासमोर स्वतःला भौतिक रूप दिले.

"'ये येथे एकदा ते बनारस. सह हे शब्द लाहिरी महाशय गायब झाले.

"मी लगेच बनारसला जाण्यासाठी प्रशिक्षित झालो. माझ्या गुरूंच्या घरी मला अनेक

शिष्य जमलेले आढळले. त्या दिवशी तासन्तास ३६-७ गुरुजींनी गीतेचे स्पष्टीकरण दिले
; नंतर त्यांनी आम्हाला सोप्या भाषेत संबोधित केले.

"'मी सकाळी जात आहे घरी.

"रडणे च्या वेदना तुटलेले बाहेर जसे एक अप्रतिरोधक टॉरेंट.

"'सांत्वन घ्या; मी पुन्हा उठेन.' या उच्चारानंतर लाहिरी महाशयांनी तीनदा आपले

शरीर वर्तुळात फिरवले, कमळाच्या आसनात उत्तरेकडे तोंड केले आणि तेजस्वीपणे

अंतिम महासमाधीत प्रवेश केला.

३६-८

"भक्तांना इतके प्रिय असलेल्या लाहिरी महाशयांच्या सुंदर शरीराचे अंत्यसंस्कार

मोठ्या उत्साहात करण्यात आले." "पवित्र गंगा नदीकाठी मणिकर्णिका घाटावर गृहस्थांचे विधी," केशवानंद पुढे म्हणाले. "दुसऱ्या दिवशी, सकाळी दहा वाजता, मी बनारसमध्ये असताना, माझी खोली एका मोठ्या प्रकाशाने उजळून निघाली. पाहा! माझ्यासमोर लाहिरी महाशयांचे रक्तमांसाचे रूप उभे होते! ते अगदी त्यांच्या जुन्या शरीरासारखे दिसत होते, परंतु ते तरुण आणि अधिक तेजस्वी दिसत होते. माझे दिव्य गुरु माझ्याशी बोलले.

"'केशानंद,' तो म्हणाला, 'मीच आहे. माझ्या दहन केलेल्या शरीराच्या विघटित अणूंमधून, मी एक पुनर्निर्मित रूप पुनरुज्जीवित केले आहे. जगात माझे गृहस्थांचे काम संपले आहे; पण मी पृथ्वी पूर्णपणे सोडत नाही. यापुढे मी बाबाजींसोबत हिमालयात आणि बाबाजींसोबत ब्रह्मांडात काही काळ घालवीन.'

"मला आशीर्वादाच्या काही शब्दांनी, ते दिव्य गुरु अदृश्य झाले. अद्भुत प्रेरणा माझ्या हृदयात भरून गेली; ख्रिस्त आणि कबीर यांच्या शिष्यांप्रमाणेच मीही आत्म्याने उन्नत झालो

36-9 जेव्हा त्यांनी शारीरिक मृत्यूनंतर त्यांच्या जिवंत
गुरूंना पाहिले होते.

"जेव्हा मी माझ्या एकाकी हरद्वार आश्रमात परतलो," केशवानंद पुढे म्हणाले, "मी माझ्या गुरूंची पवित्र राख माझ्यासोबत घेऊन गेलो. मला माहित आहे की ते अवकाश-लौकिक पिंजऱ्यातून सुटले आहेत; सर्वव्यापी पक्षी मुक्त झाला आहे. तरीही त्यांचे पवित्र अवशेष जतन केल्याने माझ्या हृदयाला दिलासा मिळाला."

पुनरुत्थान झालेल्या गुरूंच्या दर्शनाने धन्य झालेले आणखी एक शिष्य म्हणजे

कलकत्ता आर्य मिशन संस्थेचे संस्थापक संत पंचानन भट्टाचार्य. ३६-१०

मी पंचाननला त्यांच्या कलकत्त्याच्या घरी भेटायला गेलो आणि गुरुंसोबतच्या त्यांच्या अनेक वर्षांच्या कहाण्या आनंदाने ऐकल्या. शेवटी, त्यांनी मला
त्यांच्या आयुष्यातील सर्वात अद्भुत घटनेबद्दल सांगितले.

"येथे कलकत्त्यात," पंचानन म्हणाले, "त्यांच्या अंत्यसंस्कारानंतर सकाळी दहा वाजता, लाहिरी महाशय माझ्यासमोर जिवंत वैभवात प्रकट झाले."

"दोन शरीरे असलेले संत" स्वामी प्रणवनंद यांनीही मला त्यांच्या स्वतःच्या अलौकिक अनुभवाचे तपशील सांगितले.

"लाहिरी महाशयांनी देहत्याग करण्याच्या काही दिवस आधी," प्रणवनंद माझ्या रांची शाळेला भेट देताना मला म्हणाले होते, "मला त्यांच्याकडून एक पत्र मिळाले, ज्यामध्ये मला बनारसला ताबडतोब येण्याची विनंती करण्यात आली होती. तथापि, मला
उशीर झाला आणि मी लगेच निघू शकलो नाही. मी माझ्या प्रवासाच्या तयारीत असताना,
सकाळी दहा वाजता, माझ्या गुरूंची तेजस्वी प्रतिमा पाहून अचानक आनंदाने भारावून गेलो.

"'का?' घाई करा ते बनारस? लाहिरी महाशय म्हणाले, हसत. 'तू करेल शोधा मी तिथे नाही जास्त काळ.

"त्याच्या शब्दांचा अर्थ मला कळताच, मी तुटून पडलो आणि रडलो, मला वाटले की मी
त्याला फक्त एका दृष्टान्तात पाहत आहे.

"गुरुजी माझ्याकडे येऊन सांत्वन देत म्हणाले, 'हे बघ, माझ्या देहाला स्पर्श कर,' तो म्हणाला. 'मी नेहमीप्रमाणेच जिवंत आहे. शोक करू नकोस; मी कायम तुझ्यासोबत नाही
का?'"

या तीन महान शिष्यांच्या तोंडून, एक अद्भुत सत्यकथा समोर आली आहे: लाहिरी
महाशयांचे शरीर अग्नीत जाळल्यानंतर दुसऱ्या दिवशी सकाळी दहा वाजता, पुनरुत्थित गुरु, प्रत्यक्ष परंतु रूपांतरित शरीरात, तीन शिष्यांसमोर, प्रत्येकी
वेगवेगळ्या शहरात प्रकट झाले.

"तर कधी हे भ्रष्ट करेल आहे ठेवणे चालू अभ्रष्टता, आणि हे मर्त्य करेल आहे ठेवणे चालू

अमरत्व, मग हे वचन पूर्ण होईल जे लिहिले आहे: "मृत्यू विजयात गिळले गेले आहे." अरे

मृत्यु, तुझा नांगी कुठे आहे? अरे कबरे, तुझा विजय कुठे आहे?" ३६-११

36-1: श्री युक्तेश्वर होते नंतर औपचारिकरित्या सुरुवात केली मध्ये द स्वामी

ऑर्डर करा द्वारे द महंत (मठ डोके) च्या बुद्ध गया. ३६-२: "महान राजा" - आदराची

पदवी.

36-3: अ गुरु सहसा संदर्भित करते ते त्याचे स्वतःचे शिष्य फक्त द्वारे
त्याचे नाव, वगळणे कोणताही शीर्षक. अशा प्रकारे, बाबाजी म्हणाला "लाहिरी," "लाहिरी महाशय" नाही.

36-4: शब्दशः, "शाश्वत धर्म" द नाव दिलेले ते द शरीर च्या वैदिक शिकवणी. सनातन धर्म आहे ये ते असणे हिंदू धर्म म्हणतात पासून द वेळ च्या द ग्रीक WHO नियुक्त केलेले द लोक चालू द बँका च्या द नदी सिंधू म्हणून इंदूस , किंवा हिंदू. हिंदू हा शब्द, योग्यरित्या बोलल्यास, फक्त सनातन धर्म किंवा हिंदू धर्माच्या अनुयायांनाच सूचित करतो. भारतीय हा शब्द हिंदू आणि मुस्लिम आणि भारतातील इतर रहिवाशांना (आणि कोलंबसच्या गोंधळात टाकणाऱ्या भौगोलिक चुकीमुळे, अमेरिकन मंगोलॉइड आदिवासींना देखील लागू होतो) समान प्रमाणात लागू होतो.

भारताचे प्राचीन नाव आर्यावर्त आहे, ज्याचा शब्दशः अर्थ "आर्यांचे निवासस्थान" आहे. आर्य या शब्दाचा संस्कृत मूळ "योग्य, पवित्र, उदात्त" आहे. नंतर आध्यात्मिक नव्हे तर भौतिक वैशिष्ट्यांसाठी आर्य या शब्दाचा वांशिकदृष्ट्या गैरवापर झाल्यामुळे महान प्राच्यविद्याविद्, कमाल मुलर, ते म्हणा विचित्रपणे: "ते मी एक मानववंशशास्त्रज्ञ WHO बोलतो च्या एक आर्य वंश, आर्य रक्त, आर्य डोळे आणि केस, डोलिकोसेफेलिक शब्दकोश किंवा ब्रेकीसेफेलिक व्याकरणाबद्दल ".बोलणाऱ्या भाषाशास्त्रज्ञाइतकेच पापी आहेत

36-5: परम-गुरु आहे शब्दशः "गुरू सर्वोच्च" किंवा "गुरू पलीकडे," सूचित करणारा अ ओळ किंवा उत्तराधिकार च्या शिक्षक. बाबाजी, द
.गुरु च्या लाहिरी महाशय, होते द परम-गुरु च्या श्री युक्तेश्वर

36-6: माझे भेट द्या ते केशवानंद यांचे आश्रम आहे वर्णन केलेले चालू पृष्ठे. ४०५- ४०८.

36-7: सप्टेंबर २६, १८९५ आहे द तारीख चालू कोणते लाहिरी महाशय डावीकडे
त्याचे शरीर. मध्ये अ काही अधिक दिवस तो होईल त्यांचा अठ्ठासष्टावा
वाढदिवस गाठला आहे.

36-8: उत्तरेकडे तोंड करून आणि शरीर तीन वेळा फिरवून, हे वैदिक विधीचे भाग आहेत जे गुरु वापरतात ज्यांना आधीच माहित असते की कधी द अंतिम तास आहे बद्दल ते संप करणे साठी द शारीरिक शरीर. द शेवटचा ध्यान, दरम्यान कोणते द मास्टर विलीन होते स्वतःला वैश्विक एयूएममध्ये महा किंवा महान समाधी म्हणतात.

36-9: कबीर हे सोळाव्या शतकातील एक महान संत होते ज्यांच्या अनुयायांमध्ये हिंदू आणि मुसलमान दोघेही मोठ्या प्रमाणात होते. त्यावेळी च्या त्याचे मृत्यू, द शिष्य भांडण झाले वर द पद्धत च्या संचालन द अंत्यसंस्कार समारंभ. द चिडलेला मास्टर गुलाब पासून त्याचे अंतिम झोप, आणि दिले त्याचे सूचना. "अर्धा च्या माझे अवशेष करेल असणे पुरले द्वारे द मुस्लिम संस्कार;" तो म्हणाले, "उर्वरित अर्ध्या भागाचे हिंदू संस्काराने अंत्यसंस्कार होऊ द्या." त्यानंतर तो गायब झाला. जेव्हा शिष्यांनी त्याचे शरीर असलेली शवपेटी उघडली तेव्हा सोनेरी रंगाच्या चंपक फुलांच्या चमकदार संग्रहाशिवाय काहीही सापडले नाही. यातील अर्ध्या भागांना मुस्लिमांनी आज्ञाधारकपणे दफन केले, जे आजही त्याच्या दर्ग्याचा आदर करतात.

मध्ये त्याचे तरुणाई कबीर होते जवळ आले द्वारे दोन शिष्य WHO हवे होते मिनिट :बौद्धिक मार्गदर्शन बाजूने द गूढवादी मार्ग. स्वामींनी सरळ उत्तर दिले

मार्ग गृहीत धरते अंतर; जर तो असणे जवळ, नाही मार्ग सर्वात जास्त गरजू तू येथे" सर्व. खरोखरच ते बनवते मी स्मित करण्यासाठी ऐका च्या अ मासे पाण्याच्या "!तहानेत

36-10: पंचानॉन स्थापित, मध्ये अ सतरा एकर बाग येथे देवगड मध्ये बिहार, अ मंदिर असलेले अ दगड पुतळा लाहिरीचा महाशय. आणखी एक पुतळा च्या द उत्तम मास्टर आहे झाले सेट द्वारे शिष्य मध्ये द थोडे पार्लर च्या त्याचे बनारस घर.

36-11: मी करिंथकरांस १५:५४- ५५.

प्रकरण: ३७

मी जा करण्यासाठी अमेरिका

"अमेरिका! हे लोक नक्कीच अमेरिकन आहेत!" पाश्चात्य चेहऱ्यांचे एक विहंगम दृश्य माझ्या अंतर्मनासमोरून गेले तेव्हा हा माझा विचार होता.

ध्यानात मग्न असताना, मी रांची शाळेच्या स्टोअररूममध्ये काही धुळीने माखलेल्या पेट्यांमागे बसलो होतो. तरुणांसोबतच्या त्या व्यस्त वर्षात एकांत जागा शोधणे कठीण होते!

दृष्टान्त पुढे चालू राहिला; एक प्रचंड जनसमुदाय,

३७-१ माझ्याकडे बारकाईने पाहत,
अभिनेत्यासारखे चेतनेच्या टप्प्यावर पसरले.

स्टोअररूमचा दरवाजा उघडला; नेहमीप्रमाणे, एका तरुण मुलाला माझे लपण्याचे

ठिकाण सापडले. "इकडे ये, बिमल," मी आनंदाने ओरडलो. "माझ्याकडे तुझ्यासाठी एक

बातमी आहे: प्रभु मला अमेरिकेला बोलावत आहेत!" "अमेरिकेला?" त्या मुलाने माझे

शब्द अशा स्वरात उच्चारले की मी "चंद्राला" असे म्हटले आहे.

"हो! मी कोलंबसप्रमाणे अमेरिका शोधण्यासाठी निघालो आहे. त्याला वाटले की त्याला भारत सापडला आहे; निश्चितच त्या दोन्ही भूमींमध्ये एक कर्माचा संबंध आहे!"

बिमल पळून गेला; लवकरच संपूर्ण शाळेला दोन पायांच्या वर्तमानपत्राने कळवले.

३७-२ मी
गोंधळलेल्या प्राध्यापकांना बोलावले आणि शाळेचा ताबा त्यांच्या हाती दिला.

"मला माहित आहे की तुम्ही लाहिरी महाशयांच्या शिक्षणाच्या योग आदर्शांना नेहमीच अग्रेषित कराल," मी म्हणालो. "मी तुम्हाला वारंवार लिहीन; देवाची इच्छा असेल तर मी कधीतरी परत येईन."

रांचीच्या त्या लहान मुलांकडे आणि सनी परिसरात शेवटचे दर्शन घेताना माझ्या डोळ्यात अश्रू आले. माझ्या आयुष्यातील एक निश्चित युग आता संपले होते, हे मला माहित होते; आतापासून मी दूरच्या प्रदेशात राहणार आहे. माझ्या दर्शनानंतर काही तासांनी मी कलकत्त्याला रवाना झालो. दुसऱ्या दिवशी मला अमेरिकेत होणाऱ्या आंतरराष्ट्रीय धार्मिक उदारमतवादी काँग्रेसमध्ये भारतातील प्रतिनिधी म्हणून काम करण्याचे आमंत्रण मिळाले. अमेरिकन युनिटेरियन असोसिएशनच्या आश्रयाने ते त्याच वर्षी बोस्टनमध्ये भरणार होते.

माझे डोके मध्ये अ चक्कर मारणे, मी शोधलेले बाहेर श्री युक्तेश्वर मध्ये सेरामपूर.

"गुरुजी, मला अमेरिकेत एका धार्मिक परिषदेला संबोधित करण्यासाठी आमंत्रित

करण्यात आले आहे. मी जाऊ का?" "तुमच्यासाठी सर्व दरवाजे खुले आहेत,"

गुरुजींनी सरळ उत्तर दिले. "आता नाही तर कधीच नाही."

"पण, साहेब," मी म्हणाला मध्ये निराशा, "काय करा मी माहित आहे बद्दल सार्वजनिक बोलत आहात? क्वचितच आहे मी दिलेले अ व्याख्यान,

आणि कधीही नाही मध्ये इंग्रजी."

"इंग्रजी किंवा नाही इंग्रजी, तुमचे शब्द चालू योग करेल असणे ऐकले मध्ये द पश्चिम."

मी हसलो. "बरं, प्रिय गुरुजी, मला वाटतं अमेरिकन लोक बंगाली शिकतीलच असं नाही!

कृपया मला इंग्रजी भाषेच्या अडचणींवर मात करण्यासाठी आशीर्वाद द्या." ३७-३

जेव्हा मी माझ्या योजनांची बातमी बाबांना सांगितली तेव्हा ते पूर्णपणे स्तब्ध झाले. त्यांना अमेरिका खूपच दूर वाटत होती; त्यांना भीती वाटत होती की तो मला पुन्हा कधीही भेटणार नाही.

"तू कसा जाऊ शकतोस?" त्याने कठोरपणे विचारले. "तुला कोण पैसे देईल?" माझ्या शिक्षणाचा आणि संपूर्ण आयुष्याचा खर्च त्याने प्रेमाने उचलला असल्याने, त्याला नक्कीच आशा होती की त्याच्या प्रश्नामुळे माझा प्रकल्प लज्जास्पदरित्या थांबेल.

"प्रभू मला नक्कीच आर्थिक मदत करेल." हे उत्तर देताना, मला आग्रा येथील माझ्या भावाला अनंताला मी खूप पूर्वी दिलेल्या अशाच प्रकारच्या भेटीची आठवण झाली. फारशी फसवणूक न करता, मी पुढे म्हटले, "बाबा, कदाचित देव मला मदत करण्याचे तुमच्या मनात घालील."

"नाही, कधीच नाही!" तो पाहिले येथे मी दयनीयपणे.

म्हणून, दुसऱ्या दिवशी जेव्हा वडिलांनी मला मोठ्या रकमेचा चेक दिला तेव्हा मी थक्क झालो.

"मी तुम्हाला हे पैसे देतो," तो म्हणाला, "माझ्या वडिलांच्या क्षमतेनुसार नाही, तर लाहिरी महाशयांच्या विश्वासू शिष्या म्हणून." जा मग ते ते दूर पश्चिम जमीन; प्रसार तिथे द निष्पाप शिकवणी च्या क्रिया योग."

वडील ज्या निस्वार्थी भावनेने त्यांच्या वैयक्तिक इच्छांना लगेच बाजूला ठेवू शकले ते पाहून मी खूप प्रभावित झालो. आदल्या रात्री त्यांना हे समजले होते की परदेश प्रवासाची कोणतीही सामान्य इच्छा माझ्या प्रवासाला प्रेरित करत नव्हती.

"कदाचित आपण या आयुष्यात पुन्हा भेटणार नाही." वडील, जे यावेळी सत्तेसष्ट वर्षांचे होते, दुःखाने बोलले.

एक अंतर्ज्ञानी खात्री विचारले मी ते उत्तर, "नक्कीच द प्रभु इच्छा आणा आम्हाला एकत्र एकदा अधिक."

मी गुरुदेवांना आणि माझ्या जन्मभूमीला सोडून अमेरिकेच्या अज्ञात किनाऱ्यावर जाण्याच्या तयारीत असताना, मला थोडीशी भीती वाटली नाही. भौतिकवादी पाश्चात्य वातावरणाबद्दल मी अनेक कथा ऐकल्या होत्या, जे भारताच्या आध्यात्मिक पार्श्वभूमीपेक्षा खूप वेगळे होते, जे संतांच्या शतकानुशतके असलेल्या आभासह व्यापलेले होते. "एक प्राच्य शिक्षक जो पाश्चात्य वातावरणाचे धाडस करेल," मला वाटले, "कोणत्याही हिमालयीन थंडीच्या परीक्षांपेक्षाही कठोर असला पाहिजे!"

एका पहाटे मी प्रार्थना सुरू केली, प्रार्थना करत राहण्याचा, अगदी मरण्याचाही दृढ निश्चय करून, तोपर्यंत मला देवाचा आवाज ऐकू आला. मला त्याचे आशीर्वाद आणि आधुनिक उपयुक्ततावादाच्या धुक्यात मी स्वतःला गमावणार नाही याची खात्री हवी होती. माझे हृदय अमेरिकेला जाण्यासाठी तयार होते, परंतु त्याहूनही अधिक दृढनिश्चयी दैवी परवानगीचे सांत्वन ऐकण्याचा मी दृढनिश्चय केला.

मी रडत रडत प्रार्थना करत प्रार्थना करत राहिलो. काहीच उत्तर मिळाले नाही. माझी मूक याचना वेदनादायक उतारावर वाढत गेली, दुपारी मी शिगेला पोहोचलो; माझा मेंदू माझ्या वेदनेच्या दबावाला तोंड देऊ शकला नाही. जर मी माझ्या आतील उत्कटतेने पुन्हा एकदा रडलो तर, मी माझा मेंदू फुटेल असे वाटले. त्याच क्षणी गुरपार रोडवरील मी बसलेल्या खोलीच्या शेजारी असलेल्या प्रवेशद्वाराच्या बाहेर एक आवाज आला. दार उघडताच मला एक तरुण दिसला जो संन्याशाच्या साध्या पोशाखात होता. तो आत आला, त्याने मागे दार बंद केले आणि बसण्याची माझी विनंती नाकारत, उभे राहून माझ्याशी बोलू इच्छित असल्याचे संकेत दिले.

"तो बाबाजी असावा!" मी विचार केला, थक्क झालो, कारण माझ्या आधीच्या माणसाचे शरीर एका तरुण लाहिरी महाशयासारखे होते.

त्याने माझ्या विचाराचे उत्तर दिले. "हो, मी बाबाजी आहे." तो हिंदीत मधुर स्वरात म्हणाला. "आपल्या स्वर्गीय पित्याने तुमची प्रार्थना ऐकली आहे. तो मला तुम्हाला सांगण्याची आज्ञा देतो: तुमच्या गुरूंच्या आज्ञेचे पालन करा आणि अमेरिकेला जा. घाबरू नका; तुमचे रक्षण केले जाईल."

पश्चिमेकडे क्रियायोगाचा संदेश पोहोचवण्यासाठी मी तुम्हालाच निवडले आहे. खूप पूर्वी मी तुमचे गुरु युक्तेश्वर यांना कुंभमेळ्यात भेटलो होतो; तेव्हा मी त्यांना सांगितले होते की मी तुम्हाला प्रशिक्षणासाठी त्यांच्याकडे पाठवीन."

मी अवाक झालो, त्याच्या उपस्थितीने भक्तीभावाने भावुक झालो आणि त्याच्याकडून ऐकून मनाला खूप भाव आला. त्यांनी मला श्रीयुक्तेश्वराकडे नेले होते, असे त्यांचे स्वतःचे ओठ. मी अमर गुरुसमोर नतमस्तक झालो. त्यांनी मला कृपेने जमिनीवरून उचलले. माझ्या आयुष्याबद्दल अनेक गोष्टी सांगून, त्यांनी मला काही वैयक्तिक सूचना दिल्या आणि काही गुप्त भविष्यवाण्या सांगितल्या.

" क्रियायोग, ईश्वर-साक्षात्काराचे वैज्ञानिक तंत्र," त्यांनी शेवटी गंभीरतेने सांगितले, "शेवटी सर्व देशांमध्ये पसरेल आणि अनंत पित्याच्या मानवाच्या वैयक्तिक, दिव्य धारणेद्वारे राष्ट्रांना सुसंवाद साधण्यास मदत करेल."

भव्य शक्तीच्या नजरेने, गुरुने त्याच्या वैश्विक चेतनेची झलक दाखवून मला विद्युतीकरण केले. थोड्याच वेळात तो दाराकडे चालू लागला.

"माझ्यामागे येण्याचा प्रयत्न करू नकोस," तो म्हणाला. "तू ते

करू शकणार नाहीस." "कृपया, बाबाजी, जाऊ नकोस!" मी वारंवार

ओरडलो. "मला तुझ्यासोबत घेऊन जा!" मागे वळून पाहताना तो

म्हणाला, "आता नाही. पुन्हा कधीतरी."

भावनेच्या भरात मी त्याच्या इशाऱ्याकडे दुर्लक्ष केले. मी त्याचा पाठलाग करण्याचा प्रयत्न करत असताना मला आढळले की माझे पाय जमिनीवर घट्ट रुजले होते. दारातून बाबाजींनी माझ्याकडे शेवटची प्रेमळ नजर टाकली. त्यांनी आशीर्वाद

म्हणून हात वर केला आणि निघून गेले, माझी नजर त्याच्यावर तळमळीने खिळली होती.

काही मिनिटांनंतर माझे पाय मोकळे झाले. मी खाली बसलो आणि खोल ध्यानात गेलो, माझ्या प्रार्थनेचे उत्तर दिल्याबद्दलच नव्हे तर बाबाजींना भेटून आशीर्वाद दिल्याबद्दल देवाचे सतत आभार मानत होतो. त्या प्राचीन, सदैव तरुण गुरुच्या स्पर्शाने माझे संपूर्ण शरीर पवित्र झाल्यासारखे वाटले. त्यांना पाहण्याची माझी खूप दिवसांपासून तीव्र इच्छा होती.

आतापर्यंत, मी बाबाजींशी झालेल्या भेटीची ही कहाणी कोणालाही सांगितली नाही. ती अशी धरून माझ्या मानवी अनुभवांपैकी सर्वात पवित्र, मी ते माझ्या हृदयात लपवून ठेवले आहे. पण मला असा विचार आला की या आत्मचरित्राचे वाचक जर मी त्यांना स्वतःच्या डोळ्यांनी पाहिले असे सांगितले तर ते एकांत बाबाजींच्या वास्तवावर आणि त्यांच्या जागतिक हितसंबंधांवर विश्वास ठेवण्यास अधिक प्रवृत्त होतील. मी एका कलाकाराला आधुनिक भारतातील महान योगी-ख्रिस्ताचे खरे चित्र काढण्यास मदत केली आहे; ते या पुस्तकात दिसते.

द संध्याकाळ च्या माझे प्रस्थान साठी द संयुक्त राज्ये सापडले मी मध्ये श्री युक्तेश्वरांचे पवित्र उपस्थिती.

"तुम्ही हिंदू म्हणून जन्माला आला आहात हे विसरून जा, आणि अमेरिकन बनू नका. दोघांपैकी सर्वोत्तम घ्या," गुरुजींनी त्यांच्या शांत शहाणपणाच्या पद्धतीने सांगितले. "तुमचे खरे स्वरूप, देवाचे मूल बना. पृथ्वीवर विविध वंशांमध्ये विखुरलेल्या तुमच्या सर्व बांधवांचे सर्वोत्तम गुण तुमच्या अस्तित्वात शोधा आणि त्यात समाविष्ट करा."

मग त्याने मला आशीर्वाद दिला: "जे लोक देवाचा शोध घेण्यासाठी श्रद्धेने तुमच्याकडे येतात, त्यांना मदत केली जाईल. तुम्ही त्यांच्याकडे पाहताच, तुमच्या डोळ्यांतून निघणारा आध्यात्मिक प्रवाह त्यांच्या मेंदूत प्रवेश करेल आणि त्यांच्या भौतिक सवयी बदलेल, ज्यामुळे ते अधिक देव-जागरूक होतील."

तो पुढे म्हणाला, "प्रामाणिक आत्म्यांना आकर्षित करण्याचे तुमचे भाग्य
खूप चांगले आहे. तुम्ही कुठेही जाल, अगदी वाळवंटातही, तुम्हाला मित्र
सापडतील."

त्याचे दोन्ही आशीर्वाद पूर्णपणे सिद्ध झाले आहेत. मी अमेरिकेत एकटाच आलो, एका मित्राशिवाय एका अरण्यात, पण तिथे मला हजारो लोक काळाच्या कसोटीवर उतरलेल्या आत्म- शिक्षणांना स्वीकारण्यास तयार आढळले.

ऑगस्ट १९२० मध्ये मी भारत सोडला तेव्हा पहिल्या महायुद्धाच्या समाप्तीनंतर अमेरिकेला जाणारी पहिली प्रवासी बोट 'द सिटी ऑफ स्पार्टा ' होती. माझ्या पासपोर्टच्या मंजुरीशी संबंधित अनेक "लाल फिती" अडचणी, चमत्कारिकरित्या, दूर झाल्यानंतरच मी रस्ता बुक करू शकलो.

दोन महिन्यांच्या प्रवासादरम्यान एका सहप्रवाशाला कळले की मी बोस्टन काँग्रेसमध्ये भारतीय प्रतिनिधी आहे.

"स्वामी योगानंद," तो म्हणाला, अमेरिकन लोकांकडून माझे नाव उच्चारल्या जाणाऱ्या अनेक विचित्र उच्चारांपैकी पहिला उच्चार मी ऐकला, "कृपया प्रवाशांना पुढील व्याख्यान द्या." गुरुवारी रात्री. 'जीवनाची लढाई आणि ती कशी लढायची' या विषयावर होणाऱ्या भाषणाचा आपल्या सर्वांना फायदा होईल असे मला वाटते."

अरेरे! मला माझ्या स्वतःच्या आयुष्याची लढाई लढावी लागली, हे मला बुधवारी कळले. माझे विचार इंग्रजीतील व्याख्यानात मांडण्याचा प्रयत्न करत असताना, मी शेवटी

सर्व तयारी सोडून दिली; माझे विचार, एखाद्या जंगली शिंगरूने काठीकडे पाहत इंग्रजी व्याकरणाच्या नियमांशी कोणत्याही प्रकारचे सहकार्य नाकारले. तथापि, मास्टरच्या मागील आश्वासनांवर पूर्ण विश्वास ठेवून, मी गुरुवारी स्टीमरच्या सलूनमध्ये माझ्या प्रेक्षकांसमोर हजर झालो. माझ्या ओठांवर कोणतेही वक्तृत्व आले नाही; मी अवाक होऊन सभेसमोर उभा राहिलो. दहा मिनिटे चाललेल्या सहनशक्तीच्या स्पर्धेनंतर, प्रेक्षकांना माझी परिस्थिती कळली आणि ते हसायला लागले.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"[illegible]," [illegible], "[illegible]!"

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]:

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible] [illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

विशिष्ट रीतिरिवाज आणि श्रद्धा सार्वत्रिक करणे शक्य नाही, परंतु धर्मातील सामान्य घटक सार्वत्रिक केला जाऊ शकतो आणि आपण सर्वांना त्याचे पालन करण्यास आणि त्याचे पालन करण्यास सांगू शकतो."

वडिलांच्या उदार मदतीमुळे, काँग्रेस संपल्यानंतर मी अमेरिकेत राहू शकलो.

बोस्टनमध्ये चार आनंदी वर्षे सामान्य परिस्थितीत घालवली. मी सार्वजनिक

व्याख्याने दिली, वर्ग शिकवले आणि " सॉन्ग्स ऑफ द सोल" या कवितांचे पुस्तक लिहिले, ज्याची प्रस्तावना न्यू यॉर्क सिटी कॉलेजचे अध्यक्ष डॉ. फ्रेडरिक बी. रॉबिन्सन

यांनी केली आहे.

३७-५

१९२४ च्या उन्हाळ्यात मी ट्रान्सकॉन्टिनेंटल टूर सुरू केला, तेव्हा मी प्रमुख शहरांमध्ये हजारो लोकांसमोर भाषण दिले आणि माझ्या पश्चिमेकडील ट्रिपचा शेवट सुंदर अलास्काच्या उत्तरेकडील सुट्टीने केला.

मोठ्या मनाच्या विद्यार्थ्यांच्या मदतीने, १९२५ च्या अखेरीस मी लॉस
एंजेलिसमधील माउंट वॉशिंग्टन इस्टेट्सवर एक अमेरिकन मुख्यालय स्थापन केले. ही इमारत मी काश्मीरमध्ये माझ्या स्वप्नात वर्षानुवर्षे पाहिली होती. मी या
दूरच्या अमेरिकन क्रियाकलापांचे श्री युक्तेश्वर फोटो पाठवण्यास घाई केली. त्यांनी बंगालीमध्ये पोस्टकार्ड देऊन उत्तर दिले, ज्याचे मी येथे भाषांतर करतो:

११ वी ऑगस्ट, १९२६

मूल च्या माझे हृदय, ओ योगानंद!

तुमच्या शाळेचे आणि विद्यार्थ्यांचे फोटो पाहून माझ्या आयुष्यात किती आनंद येतो ते मी शब्दात व्यक्त करू शकत नाही. शब्द. वेगवेगळ्या शहरांमधील तुमच्या योग विद्यार्थ्यांना पाहून मी आनंदाने विरघळत आहे. जपाच्या पुष्टीकरणातील तुमच्या पद्धती, उपचारात्मक स्पंदने आणि दैवी उपचारात्मक प्रार्थना पाहून, मी मनापासून तुमचे आभार मानल्याशिवाय राहू शकत नाही. गेट, वर जाणारा वळणदार डोंगराळ मार्ग आणि सुंदर दृश्ये पाहून माउंट वॉशिंग्टन इस्टेट्सच्या खाली पसरलेले, मला ते सर्व माझ्या स्वतःच्या डोळ्यांनी पाहण्याची तीव्र इच्छा आहे.

इथे सगळं व्यवस्थित चालू आहे. देवाच्या कृपेने तुम्ही नेहमीच आनंदात

राहा. श्री युक्तेश्वर गिरी

वर्षे उलटत गेली. मी माझ्या नवीन भूमीच्या प्रत्येक भागात व्याख्याने दिली आणि शेकडो क्लब, महाविद्यालये, चर्च आणि प्रत्येक संप्रदायाच्या गटांना संबोधित केले. हजारो अमेरिकन लोकांनी योग दीक्षा घेतली. त्या सर्वांना मी १९२९ मध्ये प्रार्थना विचारांचे एक नवीन पुस्तक समर्पित केले - व्हिस्पर्स फ्रॉम अमेलिता

गल्ली-कुर्सी यांच्या प्रस्तावनेसह, इटरनिटी.

३७-६ मी येथे पुस्तकातील "देव! देव!
देव!" नावाची एक कविता देत आहे, जी मी एका रात्री व्याख्यानाच्या व्यासपीठावर उभा असताना रचली होती:

पासून द खोली च्या झोप,
जागृतीच्या सर्पिल पायऱ्या चढताना मी कुजबुजतो: देवा! देवा! देवा!
तूच अन्न आहेस, आणि जेव्हा मी रात्रीच्या तुझ्यापासून वियोगाचा उपवास सोडतो,
मी चव तू, आणि मानसिकदृष्ट्या म्हणा:

देवा! देवा! देवा!
मी कुठेही गेलो तरी, माझ्या मनाचा प्रकाश नेहमीच तुझ्यावर पडतो;
आणि मध्ये द लढाई दिवस च्या क्रियाकलाप
माझा मूक युद्धाचा आवाज नेहमीच असतो: देवा! देवा! देवा! जेव्हा संकटांचे वादळ ओरडतात आणि जेव्हा चिंता माझ्यावर ओरडतात,
मी बुडणे त्यांचे कोलाहल, मोठ्याने जप:
देवा! देवा! देवा!
जेव्हा माझे मन आठवणींच्या
धाग्यांनी स्वप्ने विणते,
मग चालू ते जादू कापड मी शोधा नक्षीदार:
देवा! देवा! देवा!
प्रत्येक रात्र, मध्ये वेळ च्या सर्वात खोल झोप, माझे शांतीचे स्वप्न आणि हाक, आनंद! आनंद!
आनंद! आणि माझा आनंद सतत गाणे गाऊन येतो:
देवा! देवा! देवा!
जागे होणे, खाणे, काम करणे, स्वप्न पाहणे, झोपणे,
सेवा करणे, ध्यान करणे, जप करणे, दिव्य प्रेम करणे,
माझा आत्मा सतत गुणगुणतो, कोणालाही ऐकू येत नाही:
देवा! देवा! देवा!

कधीकधी - सहसा महिन्याच्या पहिल्या दिवशी जेव्हा माउंट वॉशिंग्टन आणि इतर आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप केंद्रांच्या देखभालीसाठी बिल जमा होत असत! - मी भारताच्या साध्या शांततेबद्दल उत्सुकतेने विचार करत असे. पण दररोज मला पश्चिम आणि पूर्वेतील समजूतदारपणा वाढत असल्याचे दिसले; माझा आत्मा आनंदित झाला.

"निर्वासितांची आई" म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या स्टॅच्यू ऑफ लिबर्टीच्या पायथ्याशी कोरलेल्या एम्मा लाझारसच्या अद्भुत ओळींमध्ये मला अमेरिकेचे महान हृदय व्यक्त झालेले आढळले आहे:

पासून तिचे दिव्याचा हात
जगभर स्वागत आहे; तिच्या सौम्य डोळ्यांनी आज्ञा दिली
आहे जुळ्या शहरांनी बांधलेल्या हवेने बांधलेल्या
बंदराची.
"प्राचीन भूमी, तुझी भव्यता जपा!" ती शांत ओठांनी ओरडते. "तुमचे थकलेले, तुमचे गरीब, मुक्त श्वास घेण्याची आस असलेले तुमचे गर्दीचे लोक मला द्या,
तुझ्या भरभराटीच्या किनाऱ्यावरील तो कचऱ्याचा
कचरा. हे बेघर, वादळवाऱ्या माझ्याकडे पाठव, मी
सोनेरी दरवाज्याजवळचा माझा दिवा उचलतो.

37-1: अनेक च्या त्या चेहरे मी आहे पासून पाहिले मध्ये द पश्चिम, आणि तात्काळ ओळखले..

37-2: स्वामी प्रेमानंद, आता द नेता च्या द आत्म-साक्षात्कार चर्च च्या सर्व
धर्म मध्ये वॉशिंग्टन, डीसी, होते एक मी अमेरिकेला निघालो तेव्हा रांचीच्या शाळेतील विद्यार्थ्यांची संख्या. (तेव्हा ते ब्रह्मचारी जोतीन होते.)

37-3: श्री युक्तेश्वर आणि मी साधारणपणे संभाषण केले मध्ये बंगाली.

37-4: नवीन तीर्थयात्रा च्या द आत्मा (बोस्टन: बीकन दाबा, १९२१).

37-5: डॉ. आणि श्रीमती. रॉबिन्सन भेट दिली भारत मध्ये १९३९, आणि होते सन्मानित पाहुणे येथे द रांची शाळा.

37-6: हं. गल्ली-कुर्सी आणि तिचे नवरा, होमर सॅम्युअल्स, द पियानोवादक, आहे झाले क्रिया योग विद्यार्थी साठी वीस वर्षे. द प्रेरणादायी कथा च्या द प्रसिद्ध प्रथम डोना'ज वर्षे च्या संगीत आहे झाले अलिकडेच प्रकाशित (गल्ली-कुर्सीचे) जीवन च्या गाणे, सीई लेमासेना, पेबर कंपनी, न्यू यॉर्क, १९४५).

प्रकरण: ३८

लूथर बर्बँक -- अ संत मध्ये द गुलाब

"वैज्ञानिक ज्ञानाव्यतिरिक्त, वनस्पतींच्या प्रजननाचे रहस्य म्हणजे प्रेम." लूथर बर्बँकने हे शहाणपण सांगितले जेव्हा मी त्याच्या सांता रोसा बागेत त्याच्या शेजारी चालत होतो. आम्ही खाण्यायोग्य कॅक्टीच्या बेडजवळ थांबलो.

"मी 'मणक्याशिवाय' कॅक्टि बनवण्याचे प्रयोग करत असताना," तो पुढे म्हणाला, "मी अनेकदा बोललो प्रेमाची स्पंदने निर्माण करण्यासाठी वनस्पती. 'तुम्हाला घाबरण्याचे काहीही कारण नाही,' मी त्यांना सांगेन. 'तुम्ही घाबरू नका "तुमच्या बचावात्मक काट्यांची गरज आहे. मी तुमचे रक्षण करीन." हळूहळू वाळवंटातील उपयुक्त वनस्पती उदयास आली काटेरी नसलेली जात."

या चमत्काराने मी मोहित झालो. "प्रिय लूथर, कृपया मला माउंट वॉशिंग्टन येथील माझ्या बागेत लावण्यासाठी काही कॅक्टसची पाने द्या."

अ कामगार उभे राहणे जवळचा सुरुवात केली ते पट्टी बंद काही पाने; बर्बँक प्रतिबंधित त्याला.

"मी स्वतः स्वामींसाठी ती तोडून टाकीन." त्याने मला तीन पाने दिली, जी मी नंतर लावली, ती मोठी झाली आणि आनंदाने मी ती मोठी झाली.

त्या महान बागायतदाराने मला सांगितले की त्यांचा पहिला उल्लेखनीय विजय मोठा बटाटा होता, जो आता त्यांच्या नावाने ओळखला जातो. प्रतिभेच्या अथकतेने, त्यांनी जगासमोर शेकडो... सादर केले.

निसर्गात सुधारणा केल्या - टोमॅटो, कॉर्न, स्क्वॅश, चेरी, प्लम्स, नेक्टराइन, बेरी, पॉपीज, लिली, गुलाब या त्याच्या नवीन बर्बँक जाती.

लूथर मला त्या प्रसिद्ध अक्रोडाच्या झाडासमोर घेऊन जात होता ज्याच्या मदतीने त्याने नैसर्गिक उत्क्रांती दुर्बिणीने जलद करता येते हे सिद्ध केले होते, तेव्हा मी माझा कॅमेरा केंद्रित केला.

"फक्त सोळा वर्षांत," तो म्हणाला, "या अक्रोडाच्या झाडाने मुबलक प्रमाणात काजू उत्पादनाची अशी स्थिती गाठली की निसर्गाच्या मदतीशिवाय ते झाड दुप्पट वेळेत पोहोचले असते."

लूथर बरबँक, प्रिय मित्रा, पोझेस सह मी मध्ये त्याचे सांता गुलाब बाग.

बर्बँकचे थोडे दत्तक घेतलेले मुलगी आले रॅम्पिंग सह तिचे कुत्रा मध्ये द बाग.

"ती माझी मानवी वनस्पती आहे." लूथरने तिला प्रेमाने हात हलवला. "मी मानवतेला आता एका विशाल वनस्पती म्हणून पाहतो, ज्याला त्याच्या सर्वोच्च पूर्ततेसाठी फक्त प्रेम, महान बाह्य जगाचे नैसर्गिक आशीर्वाद आणि बुद्धिमान क्रॉसिंग आणि निवडीची आवश्यकता आहे. माझ्या स्वतःच्या आयुष्यात मी वनस्पती उत्क्रांतीमध्ये इतकी अद्भुत प्रगती पाहिली आहे की जेव्हा त्याच्या मुलांना साध्या आणि तर्कसंगत जीवनाची तत्त्वे शिकवली जातील तेव्हा मी एका निरोगी, आनंदी जगाची आशावादीपणे वाट पाहतो. आपण निसर्गाकडे आणि निसर्गाच्या देवाकडे परतले पाहिजे."

"लूथर, तुला माझ्या रांची शाळेत आनंद होईल, तिथल्या बाहेरच्या वर्गात आणि आनंद आणि साधेपणाच्या वातावरणात."

माझे शब्द बर्बँकच्या हृदयस्पर्शी बालशिक्षणाच्या अगदी जवळच्या स्वराला स्पर्शून गेले. त्याने मला प्रश्न विचारले, त्याच्या खोल, शांत डोळ्यांतून रस

चमकत होता.

"स्वामीजी," तो शेवटी म्हणाला, "तुमच्यासारख्या शाळा भविष्यातील सहस्रकाची एकमेव आशा आहेत. मी आपल्या काळातील शैक्षणिक व्यवस्थेविरुद्ध बंड करतो, जी निसर्गापासून तुटलेली आहे आणि सर्व गोष्टींचा गळा दाबून टाकणारी आहे."

व्यक्तिमत्व. मी सकाळी सह तू हृदय आणि आत्मा मध्ये तुमचे व्यावहारिक आदर्श च्या शिक्षण."

मी त्या सौम्य ऋषींना निरोप देत असताना, त्यांनी एक छोटासा खंड स्वाक्षरी करून मला

सादर केला.

३८- १ "येथे आहे माझे पुस्तक चालू द प्रशिक्षण च्या द मानव वनस्पती,"

३८-२ तो म्हणाला. "नवीन प्रकार च्या प्रशिक्षण हे आवश्यक असलेले निर्भय प्रयोग
आहेत. कधीकधी सर्वात धाडसी चाचण्या बाहेर काढण्यात यशस्वी झाल्या आहेत फळे आणि फुलांमध्ये सर्वोत्तम. मुलांसाठी शैक्षणिक नवकल्पना देखील अधिकाधिक आणि अधिक धाडसी झाल्या पाहिजेत."

त्या रात्री मी त्याचे छोटेसे पुस्तक खूप उत्सुकतेने वाचले. त्याच्या डोळ्यात वंशाच्या उज्ज्वल भविष्याची कल्पना येत होती, त्याने लिहिले: "या जगातील सर्वात हट्टी, वळणे सर्वात कठीण, एक वनस्पती आहे एकदा निश्चित मध्ये निश्चित सवयी. .... लक्षात ठेवा ते हे वनस्पती आहे जतन केलेले त्याचे व्यक्तिमत्व सर्व
युगानुयुगे; कदाचित ते असे आहे जे युगानुयुगे खडकांमध्येच मागे शोधले जाऊ शकते, या सर्व विशाल कालखंडात कधीही फारसे बदललेले नाही. तुम्ही का? समजा, या सर्व युगांच्या पुनरावृत्तीनंतर, वनस्पतीला अतुलनीय दृढ इच्छाशक्ती मिळाली नाही, जर तुम्ही त्याला म्हणायचे ठरवले तर? खरंच, काही वनस्पती, जसे की काही तळहाताच्या झाडे, इतकी चिकाटीची आहेत की कोणतीही मानवी शक्ती अद्याप त्यांना बदलू शकलेली नाही. मानवी इच्छाशक्ती ही वनस्पतीच्या इच्छेपुढे एक कमकुवत गोष्ट आहे. पण पहा की या संपूर्ण वनस्पतीची आयुष्यभराची हट्टीपणा फक्त त्याच्याशी एक नवीन जीवन मिसळून, त्याच्या जीवनात एक संपूर्ण आणि शक्तिशाली बदल घडवून आणून कशी मोडली जाते. मग जेव्हा द ब्रेक येतो, दुरुस्त करा ते द्वारे हे पिढ्या च्या रुग्ण देखरेख आणि निवड, आणि नवीन वनस्पती पुन्हा कधीही जुन्याकडे परत न जाण्यासाठी त्याच्या नवीन मार्गावर निघते, त्याची दृढ इच्छाशक्ती शेवटी तुटते आणि बदलते.

"जेव्हा मुलाच्या स्वभावासारख्या संवेदनशील आणि लवचिक गोष्टीचा विचार केला जातो तेव्हा समस्या खूपच सोपी होते."

या महान अमेरिकन व्यक्तीकडे आकर्षित झाल्यामुळे, मी त्याला पुन्हा पुन्हा भेटायला गेलो. एके सकाळी मी पोस्टमनच्या वेळेस पोहोचलो, ज्याने बर्बँकच्या अभ्यासिकेत सुमारे एक हजार पत्रे जमा केली होती.
बागायतदार लिहिले त्याला पासून सर्व भाग च्या द जग.

"स्वामीजी, तुमची उपस्थिती म्हणजे मला बागेत जाण्यासाठी फक्त एक निमित्त आहे," लूथर आनंदाने म्हणाला. त्याने शेकडो प्रवास फोल्डर्स असलेला एक मोठा डेस्क-ड्रॉवर उघडला.

"बघ," तो म्हणाला, "मी माझा प्रवास अशा प्रकारे करतो. माझ्या वनस्पती आणि पत्रव्यवहाराने बांधलेला, मी या चित्रांवर अधूनमधून एक नजर टाकून परदेशी भूमीची माझी इच्छा पूर्ण करतो."

माझी गाडी त्याच्या गेटसमोर उभी होती; मी आणि लूथर त्या छोट्याशा शहराच्या रस्त्यांवरून गाडी चालवत होतो, त्याच्या बागा त्याच्या स्वतःच्या प्रकारच्या

सांता रोसा, पीचब्लो आणि बर्बँक गुलाबांनी उजळलेल्या होत्या.

"माझा मित्र हेन्री फोर्ड आणि मी दोघेही पुनर्जन्माच्या प्राचीन सिद्धांतावर विश्वास ठेवतो," लूथरने मला सांगितले. "ते जीवनाच्या अशा पैलूंवर प्रकाश टाकते जे अन्यथा स्पष्ट करता येत नाहीत. स्मृती ही सत्याची परीक्षा नाही; फक्त माणूस
त्याचे भूतकाळ आठवत नाही म्हणून त्याला ते कधीच नव्हते हे सिद्ध होत नाही.
त्याच्या गर्भाशयाच्या जीवनाबद्दल आणि बालपणाबद्दल देखील स्मृती रिकामी आहे; पण तो कदाचित त्यातून गेला असेल!" तो हसला.

त्या महान शास्त्रज्ञाला क्रिया दीक्षा मिळाली होती. "स्वामीजी, मी या तंत्राचा सराव श्रद्धापूर्वक करतो," तो म्हणाला. विविध विषयांबद्दल मला अनेक विचारशील प्रश्न विचारल्यानंतर

पैलू च्या योग, लूथर टिप्पणी केली हळूहळू:

"पूर्वेकडे खरोखरच ज्ञानाचा प्रचंड साठा आहे जो पश्चिमेने क्वचितच शोधण्यास सुरुवात केली आहे."

निसर्गाशी असलेल्या जिव्हाळ्याच्या सहवासामुळे, ज्याने तिचे अनेक गुप्त रहस्ये त्याला उलगडली, त्यामुळे बर्बँकला अमर्याद आध्यात्मिक आदर मिळाला.

"कधीकधी मला अनंत शक्तीच्या खूप जवळचे वाटते," तो लाजून म्हणाला. त्याचा संवेदनशील, सुंदर नमुना असलेला चेहरा त्याच्या आठवणींनी उजळून निघाला. "मग मी माझ्या सभोवतालच्या आजारी लोकांना तसेच अनेक आजारी वनस्पतींना बरे करू शकलो."

त्याने मला त्याच्या आईबद्दल सांगितले, जी एक प्रामाणिक ख्रिश्चन होती. "तिच्या मृत्यूनंतर अनेक वेळा," लूथर म्हणाला, "तिच्या दृष्टान्तात दर्शनाने मला आशीर्वाद मिळाला आहे; ती माझ्याशी बोलली आहे."

आम्ही गाडी चालवली मागे अनिच्छेने दिशेने त्याचे घर आणि त्या वाट पाहत आहे हजार अक्षरे.

"ल्यूथर," मी म्हटले, "पुढच्या महिन्यात मी पूर्व आणि पश्चिमेकडील सत्य-अर्पण सादर करण्यासाठी एक मासिक सुरू करत आहे. कृपया मला मासिकाचे चांगले नाव ठरवण्यास मदत करा."

आम्ही काही काळ शीर्षकांवर चर्चा केली आणि शेवटी पूर्व-पश्चिम यावर एकमत झाले. आम्ही त्याच्या अभ्यासात पुन्हा प्रवेश केल्यानंतर, बर्बँकने मला "विज्ञान आणि संस्कृती" या विषयावर लिहिलेला एक लेख दिला.

"हे इच्छा जा मध्ये द पहिला समस्या च्या पूर्व-पश्चिम," मी म्हणाला कृतज्ञतेने.

आमची मैत्री जसजशी वाढत गेली तसतसे मी बर्बँकला माझा "अमेरिकन संत" म्हटले. "पाहा, एक माणूस," मी उद्धृत केले, "ज्याच्यामध्ये कोणताही कपट नाही!" त्याचे हृदय अगाधपणे खोल होते, नम्रता, संयम, त्याग यांच्याशी दीर्घकाळ परिचित होते. गुलाबांच्या मध्ये असलेले त्याचे छोटेसे घर कठोरपणे सोपे होते; त्याला विलासाची निरर्थकता, काही मालमत्तेचा आनंद माहित होता. ज्या नम्रतेने त्याने त्याची वैज्ञानिक कीर्ती परिधान केली होती ती मला वारंवार पिकणाऱ्या फळांच्या ओझ्याने झुकणाऱ्या झाडांची आठवण करून देत होती; ते आहे रिकाम्या अभिमानाने डोके वर काढणारे ते ओसाड झाड.

१९२६ मध्ये, माझ्या प्रिय मित्राचे निधन झाले तेव्हा मी न्यू यॉर्कमध्ये होतो. रडत रडत मी विचार केला, "अरे, त्याची आणखी एक झलक पाहण्यासाठी मी येथून सांता रोसा पर्यंत आनंदाने चालत जाईन!" सचिव आणि पाहुण्यांपासून स्वतःला दूर ठेवून, मी पुढचे चोवीस तास एकांतवासात घालवले.

दुसऱ्या दिवशी मी लूथरच्या एका मोठ्या चित्राभोवती वैदिक स्मारक विधी केला. हिंदू धार्मिक पोशाखात सजलेल्या माझ्या अमेरिकन विद्यार्थ्यांच्या एका गटाने फुले, पाणी आणि शारीरिक घटकांचे आणि अनंत स्रोतामध्ये त्यांच्या प्रकाशनाचे

अग्नि-प्रतिक अर्पण करताना प्राचीन स्तोत्रांचे गायन केले.

जरी बर्बँकचे रूप सांता रोसामध्ये त्याने वर्षानुवर्षे त्याच्या बागेत लावलेल्या लेबनॉन देवदाराच्या झाडाखाली असले तरी, रस्त्याच्या कडेला उमलणाऱ्या प्रत्येक मोठ्या डोळ्यांच्या फुलात त्याचा आत्मा माझ्यासाठी सामावलेला आहे. निसर्गाच्या प्रशस्त आत्म्यात काही काळासाठी मागे हटलेले, लूथर तिच्या वाऱ्यात कुजबुजत नाहीये का, तिच्या पहाटे चालत नाहीये का?

त्याचे नाव आता सामान्य भाषेच्या वारशात गेले आहे . "बरबँक " हे सकर्मक क्रियापद म्हणून सूचीबद्ध करून , वेबस्टरच्या न्यू इंटरनॅशनल डिक्शनरीमध्ये त्याची व्याख्या अशी आहे : "(वनस्पती) ओलांडणे किंवा कलम करणे . म्हणून , लाक्षणिक अर्थाने , चांगली वैशिष्ट्ये निवडून आणि वाईट नाकारून किंवा चांगली वैशिष्ट्ये जोडून (कोणतीही , प्रक्रिया किंवा संस्था म्हणून) सुधारणे ."

"प्रिय बर्बँक ," व्याख्या वाचल्यानंतर मी ओरडलो , "तुझे नावच आता चांगुलपणाचे समानार्थी शब्द झाले आहे !"

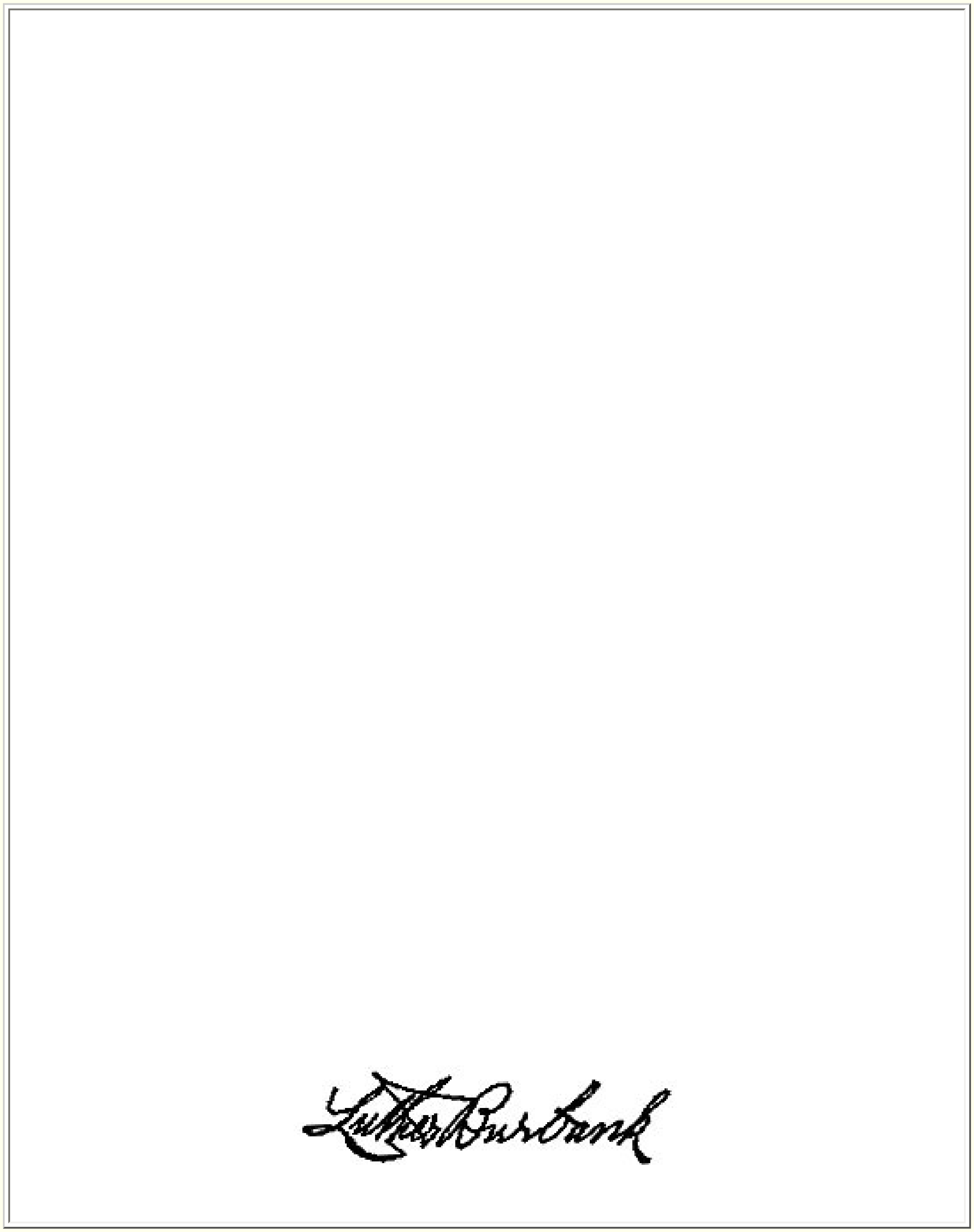

38-1 : बर्बँक तसेच दिले मी एक स्वाक्षरी केलेले चित्र च्या स्वतः . मी खजिना ते सम

म्हणून अ हिंदू व्यापारी एकदा मौल्यवान लिंकनचा फोटो. गृहयुद्धाच्या काळात अमेरिकेत असलेल्या द हिंदूला लिंकनबद्दल अशी प्रशंसा वाटली.

तो महान मुक्तिदात्याचे चित्र मिळवल्याशिवाय भारतात परतण्यास तयार नव्हता . स्वतःला दृढपणे उभे करत होता चालू लिंकनचे दार , द व्यापारी नकार दिला ते निघून जा पर्यंत द आश्चर्यचकित अध्यक्ष परवानगी आहे त्याला ते न्यू यॉर्कमधील प्रसिद्ध कलाकार डॅनियल हंटिंग्टन यांच्या सेवा घ्या . जेव्हा .पोर्ट्रेट पूर्ण झाले , तेव्हा हिंदूंनी ते विजयोत्सवात कलकत्त्याला नेले

38-2 : नवीन यॉर्क : शतक कंपनी , १९२२ .

प्रकरण : ३९

थेरेसी न्यूमन , द कॅथोलिक कलंकवादी

"भारतात परत या . मी पंधरा वर्षे तुमची धीराने वाट पाहत आहे . लवकरच मी शरीरातून बाहेर पडून तेजस्वी निवासस्थानी जाईन . योगानंद , ये !"

मी माझ्या माउंट वॉशिंग्टन मुख्यालयात ध्यानात बसलो असताना श्री युक्तेश्वरांचा आवाज माझ्या कानात आश्चर्यकारकपणे घुमला . डोळ्याच्या झटक्यात दहा हजार मैलांचा प्रवास करून , त्यांचा संदेश विजेच्या चमकासारखा माझ्या आत शिरला .

पंधरा वर्षे ! हो , मला कळले , आता १९३५ आहे ; मी अमेरिकेत माझ्या गुरूंच्या शिकवणींचा प्रसार करण्यात पंधरा वर्षे घालवली आहेत . आता ते मला आठवतात .

त्या दुपारी मी एका भेट देणाऱ्या शिष्याला माझा अनुभव सांगितला . क्रियायोगाअंतर्गत त्यांचा आध्यात्मिक विकास इतका उल्लेखनीय होता की मी त्यांना अनेकदा "संत " म्हणत असे , बाबाजींच्या भविष्यवाणीची आठवण करून देत असे की अमेरिका देखील प्राचीन योगिक मार्गाने दैवी साक्षात्काराचे पुरुष आणि स्त्रिया निर्माण करेल .

हे शिष्य आणि अ क्रमांक च्या इतर उदारतेने आग्रह धरला चालू बनवणे अ देणगी साठी माझे प्रवास . आर्थिक समस्या सुटल्याने मी युरोपमार्गे भारताला जाण्याची व्यवस्था केली . माउंट वॉशिंग्टन येथे आठवडे तयारीत व्यस्त ! मार्च १९३५ मध्ये कॅलिफोर्निया राज्याच्या कायद्यांनुसार एक ना -नफा संस्था म्हणून मी सेल्फ - रिअलायझेशन फेलोशिप चार्टर्ड केली . सर्व सार्वजनिक देणग्या तसेच माझी पुस्तके , मासिके , लेखी अभ्यासक्रम , वर्ग शिकवणी आणि उत्पन्नाच्या इतर सर्व स्रोतांच्या विक्रीतून मिळणारा महसूल या शैक्षणिक संस्थेला जातो .

"मी करेल असणे परत ," मी सांगितले माझे विद्यार्थी . "कधीही नाही करेल मी विसरणे

अमेरिका."

लॉस एंजेलिसमध्ये माझ्या प्रेमळ मित्रांनी दिलेल्या निरोप मेजवानीत, मी त्यांच्या चेहऱ्यांकडे खूप वेळ पाहिले आणि कृतज्ञतेने विचार केला, "प्रभु, जो तुम्हाला एकमेव दाता म्हणून आठवतो त्याला कधीही गोडवा कमी पडणार नाही."

च्या मैत्री मध्ये नश्वर."

मी ९ जून १९३५ रोजी न्यू यॉर्कहून जहाजाने निघालो

३९-१ युरोपात. माझ्यासोबत दोन
विद्यार्थी होते: माझे सेक्रेटरी, मिस्टर सी. रिचर्ड राईट आणि सिनसिनाटी येथील एक वृद्ध महिला, मिस एटी ब्लेच. आम्ही समुद्रातील शांततेचे दिवस उपभोगले, गेल्या घाईघाईच्या आठवड्यांपेक्षा हे एक स्वागतार्ह वेगळेपण होते. आमचा विश्रांतीचा काळ अल्पकाळ टिकला; आधुनिक बोटींच्या वेगात काही दुर्दैवी वैशिष्ट्ये आहेत!

इतर कोणत्याही जिज्ञासू पर्यटकांप्रमाणे, आम्ही लंडनच्या विशाल आणि प्राचीन शहरात फिरलो. दुसऱ्या दिवशी मला कॅक्सटन हॉलमध्ये एका मोठ्या सभेला संबोधित करण्यासाठी आमंत्रित करण्यात आले, जिथे सर फ्रान्सिस यंगहसबंड यांनी माझी लंडनच्या प्रेक्षकांशी ओळख करून दिली. आमच्या पक्षाने स्कॉटलंडमधील त्यांच्या इस्टेटमध्ये सर हॅरी लॉडर यांचे पाहुणे म्हणून एक आनंददायी दिवस घालवला. आम्ही लवकरच इंग्रजी चॅनेल ओलांडले. खंड, कारण मला बव्हेरियाला एक खास तीर्थयात्रा करायची होती. ही माझी एकमेव असेल कोनर्सरुथ येथील महान कॅथोलिक गूढवादी थेरेसे न्यूमन यांना भेटण्याची संधी मला मिळाली असे वाटले.

वर्षांपूर्वी मी थेरेसीचा एक अद्भुत वृत्तांत वाचला होता. लेखात दिलेली माहिती खालीलप्रमाणे होती:

(1)१८९८ मध्ये जन्मलेली थेरेस वयाच्या वीस व्या वर्षी एका अपघातात जखमी झाली होती; तिला आंधळी आणि अर्धांगवायू झाला.

(2)१९२३ मध्ये सेंट टेरेसाच्या "द लिटल फ्लॉवर" या प्रार्थनेमुळे तिला चमत्कारिकरित्या तिची दृष्टी परत मिळाली. नंतर थेरेसी न्यूमनचे अवयव तात्काळ बरे झाले.

(3)१९२३ पासून, थेरेसीने दररोज एक लहान पवित्र वेफर गिळण्याशिवाय, अन्न आणि
पेय पूर्णपणे वर्ज्य केले आहे.

(4) १९२६ मध्ये थेरेसीच्या डोक्यावर, छातीवर, हातावर आणि पायांवर ख्रिस्ताचे कलंक किंवा पवित्र जखमा दिसू लागल्या. त्यानंतरच्या प्रत्येक आठवड्याच्या शुक्रवारी, ती ख्रिस्ताच्या उत्कटतेतून गेली आहे, तिच्या स्वतःच्या शरीरात त्याच्या सर्व ऐतिहासिक वेदना सहन करत आहे.

(5)तिच्या गावातील फक्त साधी जर्मन भाषा जाणणारी थेरेसी तिच्या शुक्रवारीच्या ट्रान्स दरम्यान असे वाक्य उच्चारते जे विद्वानांनी प्राचीन अरामी म्हणून ओळखले आहेत. तिच्या दृष्टान्तात योग्य वेळी, ती हिब्रू किंवा ग्रीक बोलते.

(6) द्वारे चर्चसंबंधी परवानगी, थेरेसी आहे अनेक वेळा झाले अंतर्गत बंद करा वैज्ञानिक निरीक्षण. प्रोटेस्टंट जर्मन वृत्तपत्राचे संपादक डॉ. फ्रिट्झ गेरलिक, "कॅथोलिक फसवणूक उघड करण्यासाठी" कोनर्सरूथ येथे गेले, परंतु शेवटी त्यांनी तिचे

चरित्र आदरपूर्वक लिहिले.

३९-२

नेहमीप्रमाणे, पूर्वेकडील असो वा पश्चिमेकडील, मी एका संताला भेटण्यास उत्सुक होतो. १६ जुलै रोजी आमचा छोटासा गट कोन्नर्सरुथ या विचित्र गावात प्रवेश करत असताना मला आनंद झाला. बव्हेरियन शेतकऱ्यांनी आमच्या फोर्ड ऑटोमोबाईलमध्ये (अमेरिकेतून आमच्यासोबत आणलेल्या) आणि त्याच्या विविध गटात उत्साही रस दाखवला - एक अमेरिकन तरुण, एक वृद्ध महिला आणि कोटच्या कॉलरखाली लांब केस गुंडाळलेला एक ऑलिव्ह रंगाचा ओरिएंटल.

थेरेसीचे थोडे झोपडी, स्वच्छ आणि व्यवस्थित, सह तांबडी किंवा पांढरी फुले येणारे एक फुलझाड फुलणारा द्वारे अ आदिम बरं, होते अरेरे!

शांतपणे बंद. शेजारी आणि तिथून जाणारा गावातील पोस्टमनही आम्हाला कोणतीही माहिती देऊ शकला नाही. पाऊस पडू लागला; माझ्या साथीदारांनी आम्हाला निघून जाण्याचा सल्ला दिला.

"नाही," मी म्हणाला हट्टीपणे, "मी इच्छा राहा येथे पर्यंत मी शोधा काही सुगावा अग्रगण्य ते थेरेसी."

दोन तास उलटूनही आम्ही अजूनही आमच्या गाडीतच बसलो होतो, त्या उदास पावसात.
"प्रभु," मी तक्रार करत म्हणालो, "जर ती गायब झाली असेल तर तुम्ही मला इथे का
घेऊन आलात?"

एक इंग्रजी बोलणारे माणूस थांबले बाजूला आम्हाला, विनम्रपणे अर्पण करणे त्याचे मदत.

"थेरेसी कुठे आहे हे मला निश्चितपणे माहित नाही," तो म्हणाला, "पण ती अनेकदा येथून ऐंशी मैल अंतरावर असलेल्या आयशस्टॅट येथील सेमिनरी मास्टर प्रोफेसर वुर्झ यांच्या घरी भेट देते."

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आमचा गट आयशस्टॅट या शांत गावात मोटारीने गेला, जिथे दगडी रस्त्यांची रांग अरुंद होती. डॉ. वुर्झ यांनी त्यांच्या घरी आमचे स्वागत केले;
"हो, थेरेसी इथे आहे." त्यांनी तिला पाहुण्यांबद्दल माहिती दिली. लवकरच एक संदेशवाहक तिच्या उत्तरासह आला.

"जरी बिशपने मला त्यांच्या परवानगीशिवाय कोणालाही भेटू नये असे सांगितले असले तरी, मी भारतातील देवाच्या माणसाचे स्वागत करेन."

या शब्दांनी मनापासून प्रभावित होऊन, मी डॉ. वुर्जच्या मागे वरच्या मजल्यावर बैठकीच्या खोलीत गेलो. थेरेसी लगेच आत आली, तिच्यात शांती आणि आनंदाचे तेज पसरले. तिने काळा गाऊन आणि पांढरा केसांचा पोशाख घातला होता. जरी तिचे वय यावेळी सदतीस वर्षांचे असले तरी, ती खूपच तरुण वाटत होती, तिच्यात खरोखरच बालिश ताजेपणा आणि आकर्षण होते. निरोगी, सुदृढ, गुलाबी गाल आणि आनंदी, हा तो संत आहे जो खात नाही!

थेरेसने अतिशय सौम्य हस्तांदोलन करून माझे स्वागत केले. आम्ही दोघेही शांत संवादात चमकत होतो, एकमेकांना देवाचे प्रेमी म्हणून ओळखत होतो.

डॉ. वुर्झ यांनी प्रेमळपणे दुभाषी म्हणून काम करण्याची तयारी दर्शवली. आम्ही स्वतः बसलो तेव्हा मला लक्षात आले की थेरेसी माझ्याकडे भोळ्या कुतूहलाने पाहत होती; स्पष्टपणे बव्हेरियामध्ये हिंदू दुर्मिळ होते.

"नको तू खाणे काही?" मी हवे होते ते ऐका द उत्तर पासून तिचे

स्वतःचे "नाही, दररोज सकाळी सहा वाजता पवित्र तांदळाच्या

पिठाच्या वेफरशिवाय." "वेफर किती मोठा आहे?"

"ते कागदाएवढे पातळ आहे, एका लहान नाण्याएवढे." ती पुढे म्हणाली, "मी ते धार्मिक कारणांसाठी घेते; जर ते पवित्र नसेल तर मी ते गिळू शकत नाही."

"नक्कीच तुम्ही बारा वर्षे त्यावर जगू शकला नसता?" "मी

देवाच्या प्रकाशाने जगतो." तिचे उत्तर किती सोपे, किती

आइन्स्टाइनसारखे!

"मी पहा तू लक्षात घेणे ते ऊर्जा वाहते ते तुमचे शरीर पासून द ईथर, सूर्य, आणि हवा."

अ जलद स्मित तुटलेले वर तिचे चेहरा. "मी सकाळी तर आनंदी ते माहित आहे तू समजून घेणे कसे मी जगा."

"तुमचे पवित्र जीवन हे ख्रिस्ताने उच्चारलेल्या सत्याचे दररोजचे प्रदर्शन आहे:

'मनुष्य केवळ भाकरीने जगणार नाही, तर देवाच्या मुखातून निघणाऱ्या प्रत्येक

शब्दाने जगेल.'" ३९-३

माझ्या स्पष्टीकरणावर तिने पुन्हा आनंद व्यक्त केला. "खरंच असं आहे. आज मी पृथ्वीवर असण्यामागचे एक कारण म्हणजे माणूस केवळ अन्नाने नव्हे तर देवाच्या अदृश्य प्रकाशाने जगू शकतो हे सिद्ध करणे."

"करू शकतो तू शिकवणे इतर कसे ते राहतात शिवाय अन्न?"

ती दिसले अ क्षुल्लक गोष्ट धक्का बसला. "मी करू शकत नाही करा ते; देव करतो नाही इच्छा ते."

माझी नजर तिच्या मजबूत, सुंदर हातांवर पडताच, थेरेसने मला तिच्या दोन्ही तळहातांवर एक छोटासा, चौकोनी, नुकताच बरा झालेला जखम दाखवला. प्रत्येक हाताच्या मागच्या बाजूला, तिने एक लहान, चंद्रकोर दाखवला- आकाराची जखम, नुकतीच बरी झाली. प्रत्येक जखम थेट हातातून जात होती. त्या दृश्यामुळे मला चंद्रकोरी टोकांसह मोठ्या चौकोनी लोखंडी खिळ्यांची वेगळी आठवण झाली, जी अजूनही पूर्वेकडील देशांमध्ये वापरली जातात, परंतु मला पश्चिमेकडे पाहिल्याचे आठवत नाही.

त्या संताने मला तिच्या साप्ताहिक समाधिस्थळांबद्दल काहीतरी सांगितले. "एक असहाय्य प्रेक्षक म्हणून, मी ख्रिस्ताच्या संपूर्ण उत्कटतेचे निरीक्षण करतो." दर आठवड्याला, गुरुवारी मध्यरात्रीपासून शुक्रवारी दुपारी एक वाजेपर्यंत, तिच्या जखमा उघडतात आणि रक्तस्त्राव होतो; तिचे सामान्य १२१ पौंड वजन दहा पौंड कमी होते. तिच्या सहानुभूतीपूर्ण प्रेमात तीव्रतेने दुःख सहन करत, थेरेसी अजूनही या साप्ताहिक दृष्टान्तांची आनंदाने वाट पाहते. तिचा स्वामी.

मला लगेच जाणवले की तिचे विचित्र जीवन देवाने सर्व ख्रिश्चनांना नवीन करारात नोंदवलेल्या येशूच्या जीवनाची आणि क्रूसावर चढवण्याच्या ऐतिहासिक सत्यतेची खात्री देण्यासाठी आणि गॅलीलियन गुरु आणि त्याच्या भक्तांमधील सदैव जिवंत बंध नाट्यमयपणे प्रदर्शित करण्यासाठी बनवले आहे.

प्राध्यापक वुर्झ संबंधित काही च्या त्याचे अनुभव सह द संत.

"आमच्यापैकी बरेच जण, थेरेसीसह, जर्मनीमध्ये अनेक दिवस पर्यटनासाठी प्रवास करतात," त्याने मला सांगितले. "हा एक आश्चर्यकारक फरक आहे - आम्ही दिवसातून तीन वेळा जेवण घेतो, थेरेसी काहीही खात नाही. ती गुलाबासारखी ताजी राहते, ट्रिपमुळे आपल्याला होणाऱ्या थकव्याने ती अस्पृश्य राहते. जेव्हा आपण भूक लागतो आणि रस्त्याच्या कडेला असलेल्या हॉटेल्सचा शोध घेतो तेव्हा ती आनंदाने हसते."

प्राध्यापकांनी काही मनोरंजक शारीरिक तपशील जोडले: "थेरेस अन्न घेत नसल्याने

तिचे पोट आकुंचन पावले आहे. तिला मलमूत्र बाहेर पडत नाही, परंतु तिच्या घामाच्या ग्रंथी काम करतात; तिची त्वचा नेहमीच मऊ आणि कडक असते."

येथे द वेळ च्या विदाई, मी व्यक्त केलेले ते थेरेसी माझे इच्छा ते असणे उपस्थित येथे तिचे ट्रान्स.

"हो, पुढच्या शुक्रवारी कोन्नर्सरुथला या," ती विनम्रतेने म्हणाली. "बिशप तुम्हाला परवानगी देतील. तुम्ही मला आयशस्टॅटमध्ये शोधले याचा मला खूप आनंद आहे."

थेरेसने अनेक वेळा हळूवारपणे हस्तांदोलन केले आणि आमच्यासोबत गेटपर्यंत चालत गेली. मिस्टर राईटने ऑटोमोबाईल रेडिओ चालू केला; संत थोडे उत्साही हसत ते तपासत होते. तरुणांचा इतका मोठा जमाव जमला की थेरेस घरात परतली. आम्हाला ती खिडकीतून दिसली, जिथे ती आमच्याकडे पाहत होती, बालिशपणासारखी हात हलवत होती.

दुसऱ्या दिवशी थेरेसच्या दोन भावांशी झालेल्या संभाषणातून, जे खूप दयाळू आणि मिलनसार होते, आम्हाला कळले की संत रात्री फक्त एक किंवा दोन तास झोपतात. तिच्या शरीरात अनेक जखमा असूनही, ती सक्रिय आणि उर्जेने भरलेली आहे. तिला पक्षी आवडतात, माशांच्या मत्स्यालयाची काळजी घेते आणि तिच्या बागेत अनेकदा काम करते. तिचा पत्रव्यवहार मोठा आहे; कॅथोलिक भक्त तिला प्रार्थना आणि उपचार आशीर्वादांसाठी लिहितात. तिच्यामुळे अनेक साधक गंभीर आजारांपासून बरे झाले आहेत.

तिचा भाऊ फर्डिनांड, सुमारे तेवीस वर्षांचा, त्याने स्पष्ट केले की प्रार्थनेद्वारे, थेरेसीमध्ये स्वतःच्या शरीरावर इतरांचे आजार बरे करण्याची शक्ती आहे. संताने अन्नापासून दूर राहणे त्या काळापासून सुरू केले आहे जेव्हा तिने प्रार्थना केली होती की तिच्या पॅरिशमधील एका तरुणाचा घशाचा आजार, जो नंतर पवित्र धर्मात प्रवेश करण्याची तयारी करत होता, तो तिच्या स्वतःच्या घशात हस्तांतरित व्हावा.

गुरुवारी दुपारी आमचा गट बिशपच्या घरी गेला, त्यांनी माझ्या वाहत्या केसांकडे आश्चर्याने पाहिले. त्यांनी लगेच आवश्यक परवाना लिहून दिला. त्यासाठी कोणतेही शुल्क आकारले गेले नाही; चर्चने बनवलेला नियम फक्त थेरेसीला अनौपचारिक पर्यटकांच्या गर्दीपासून वाचवण्यासाठी आहे, जे मागील वर्षांत शुक्रवारी हजारोंच्या संख्येने येत असत.

शुक्रवारी सकाळी साडेनऊच्या सुमारास आम्ही कोन्नर्सरुथला पोहोचलो. मला दिसले की थेरेसीच्या छोट्याशा झोपडीत तिला भरपूर प्रकाश मिळावा म्हणून काचेच्या छताचा एक खास भाग आहे. आम्हाला पाहून आनंद झाला दरवाजे आता बंद नव्हते, तर आदरातिथ्यपूर्ण जल्लोषात उघडे होते. परवाने घेऊन सुमारे वीस पाहुण्यांची रांग लागली होती. बरेच जण दूरवरून हे गूढ समाधी पाहण्यासाठी आले होते.

थेरेसने प्राध्यापकांच्या घरी माझी पहिली परीक्षा उत्तीर्ण केली होती, तिच्या अंतर्ज्ञानी ज्ञानामुळे की मला तिला आध्यात्मिक कारणांसाठी भेटायचे आहे, केवळ कुतूहल पूर्ण करण्यासाठी नाही.

माझी दुसरी चाचणी या वस्तुस्थितीशी संबंधित होती की, मी वरच्या मजल्यावर तिच्या खोलीत जाण्यापूर्वी, टेलिपॅथिक आणि टेलिव्हिजन संबंधात तिच्याशी एकरूप होण्यासाठी मी स्वतःला योगिक ट्रान्स अवस्थेत ठेवले. मी तिच्या खोलीत प्रवेश केला, पाहुण्यांनी भरलेला; ती बेडवर पांढरा झगा घालून झोपली होती. श्री.
राईट माझ्या मागे जवळून येत असताना, मी उंबरठ्याच्या आतच थांबलो, एका विचित्र आणि सर्वात भयानक दृश्याने मी थक्क झालो.

थेरेस न्यूमन

प्रसिद्ध कॅथोलिक कलंकवादी WHO प्रेरणादायी माझे १९३५ तीर्थयात्रा ते कोन्नर्सरूथ, बव्हेरिया

थेरेसच्या खालच्या पापण्यांमधून रक्ताचा प्रवाह एक इंच रुंद स्वरूपात पातळ आणि सतत वाहत होता. तिची नजर कपाळाच्या मध्यभागी असलेल्या आध्यात्मिक डोळ्यावर केंद्रित होती. तिच्या डोक्याभोवती गुंडाळलेला कापड काट्याच्या मुकुटाच्या कलंकित जखमांमधून रक्ताने भिजला होता. खूप वर्षांपूर्वी जिथे ख्रिस्ताच्या शरीरावर सैनिकाच्या भाल्याच्या वाराचा शेवटचा अपमान झाला होता, त्या ठिकाणी तिच्या बाजूला झालेल्या जखमेतून तिच्या हृदयावर पांढरा वस्त्र लालसरपणे पसरला होता.

थेरेसचे हात मातृत्वाच्या हावभावात पुढे केले होते, विनवणी करत होते; तिच्या चेहऱ्यावर एक प्रकारचा त्रासदायक आणि दैवी भाव होता. ती बारीक दिसत होती, अनेक सूक्ष्म तसेच बाह्य मार्गांनी बदललेली होती.
परकीय भाषेत कुरकुर करत, ती तिच्या आतील दृष्टीसमोर दिसणाऱ्या व्यक्तींशी किंचित थरथरत्या ओठांनी बोलत होती.

मी तिच्याशी एकरूप होत असताना, मला तिच्या दृष्टान्तातील दृश्ये दिसू लागली. ती

येशूला थट्टा करणाऱ्या गर्दीत क्रॉस वाहून नेताना पाहत होती.

३९-४ अचानक तिने
घाबरून डोके वर केले: प्रभू क्रूर भाराखाली पडला होता. दृष्टी नाहीशी झाली. तीव्र करुणेच्या थकव्याने, थेरेसी तिच्या उशीवर जोरदारपणे बसली.

त्याच क्षणी मला माझ्या मागे एक मोठा आवाज ऐकू आला. एका सेकंदासाठी मी डोके फिरवले तेव्हा मला दोन पुरुष एका लोटांगण घातलेल्या शरीराला घेऊन जाताना दिसले. पण मी खोल अचेतन अवस्थेतून बाहेर येत असल्याने, मी पडलेल्या व्यक्तीला लगेच ओळखता आले नाही. मी पुन्हा एकदा थेरेसीच्या चेहऱ्यावर नजर ठेवली, रक्ताच्या प्रवाहाखाली

मृतवत फिकट, पण आता शांत, पवित्रता आणि पवित्रता पसरत आहे. मी नंतर मागे पाहिले आणि मिस्टर राईट गालावर हात ठेवून उभे असलेले पाहिले, ज्यातून रक्त वाहत होते. टपकणारा.

"डिक," मी चौकशी केली उत्सुकतेने, "होते तू द एक WHO पडले?"

"होय, मी बेशुद्ध पडले येथे द भयानक तमाशा."

"बरं," मी म्हणाला सांत्वन देऊन, "तू आहेत धाडसी ते परत येणे आणि पहा यावर द दृष्टी पुन्हा."

यात्रेकरूंच्या धीराने वाट पाहणाऱ्या रांगेची आठवण ठेवून, मी आणि श्री राईट

यांनी शांतपणे थेरेसीला निरोप दिला आणि तिच्या पवित्र उपस्थितीतून निघून गेलो.

३९-५

दुसऱ्या दिवशी आमचा छोटासा गट दक्षिणेकडे मोटारीने निघाला, आम्ही गाड्यांवर अवलंबून नव्हतो याबद्दल आभारी आहोत, परंतु ग्रामीण भागात आम्ही जिथे जिथे जाऊ तिथे फोर्ड थांबवू शकतो. आम्ही प्रत्येक मिनिटाचा आनंद घेतला. अ दौरा माध्यमातून जर्मनी, हॉलंड, फ्रान्स, आणि द स्विस आल्प्स. मध्ये इटली आम्ही बनवले अ विशेष नम्रतेचे प्रेषित, संत फ्रान्सिस यांच्या सन्मानार्थ असिसीची सहल. युरोपियन दौरा

ग्रीसमध्ये संपला, जिथे आम्ही अथेनियन मंदिरे पाहिली आणि सभ्य सॉक्रेटिस ३९-६ मध्ये ज्या तुरुंगात होते ते पाहिले. त्याने त्याचे मृत्युचे औषध प्यायले होते.
ग्रीक लोकांनी सर्वत्र अलाबास्टरमध्ये ज्या कलात्मकतेने आपले आवडते काम केले आहे त्याबद्दल कौतुकाने भरलेले आहे.

आम्ही उन्हाळी भूमध्य समुद्र ओलांडून पॅलेस्टाईनमध्ये उतरलो. पवित्र भूमीवर दिवसेंदिवस भटकंती करत असताना, मला तीर्थयात्रेचे मूल्य पूर्वीपेक्षाही अधिक पटले. ख्रिस्त पॅलेस्टाईनमध्ये सर्वव्यापी आहे; मी त्याच्या शेजारी बेथलेहेम, गेथसेमाने, कॅलव्हरी, पवित्र जैतुनाच्या पर्वतावर आणि जॉर्डन नदी आणि गालील समुद्राजवळ आदराने फिरलो.

आमच्या छोट्याशा गटाने बर्थ मॅन्जर, योसेफचे सुतारकामाचे दुकान, लाजरची कबर, मार्था आणि मेरीचे घर, शेवटच्या जेवणाचे हॉल येथे भेट दिली. पुरातनता उलगडत गेली; दृश्यानुसार, मी ख्रिस्ताने युगानुयुगे खेळलेले दैवी नाटक पाहिले.

आधुनिक कैरो आणि प्राचीन पिरॅमिड्स असलेल्या इजिप्तकडे. मग अरुंद लाल समुद्रातून, विशाल अरबी समुद्रावरून एक बोट; पाहा, भारत!

39-1: द उल्लेखनीय समावेश येथे च्या अ पूर्ण तारीख आहे देय ते द वस्तुस्थिती ते माझे सचिव, श्री. राईट, ठेवले अ प्रवास डायरी.

39-2: इतर पुस्तके चालू तिचे जीवन आहेत थेरेसी न्यूमन: अ कलंकवादी च्या
आमचे दिवस , आणि पुढे इतिहास च्या थेरेस न्यूमन, दोन्ही फ्रेडरिक रिटर वॉन लामा (मिलवॉकी: ब्रूस पब. कंपनी) द्वारे.

39-3: मॅथ्यू ४:४. माणसाचे शरीर बॅटरी आहे नाही टिकवलेले द्वारे स्थूल अन्न (ब्रेड) एकटा, पण द्वारे द कंपन करणारा वैश्विक ऊर्जा (शब्द, किंवा AUM). अदृश्य शक्ती मानवी शरीरात मेडुला ओब्लॉन्गाटाच्या दारातून वाहते. हे सहावे शारीरिक केंद्र मानेच्या मागील बाजूस पाच मेरुदंड चक्रांच्या वर स्थित आहे (संस्कृतमध्ये "चाके" किंवा विकिरण शक्तीचे केंद्र). मेडुला शरीराच्या वैश्विक

जीवनशक्तीच्या (AUM) पुरवठ्यासाठी मुख्य प्रवेशद्वार आहे आणि ते थेट माणसाच्या इच्छाशक्तीशी जोडलेले आहे, जे तिसऱ्या डोळ्यातील सातव्या किंवा ख्रिस्त चेतना केंद्रात (कुटस्थ) केंद्रित आहे. दरम्यान द भुवया. कॉस्मिक ऊर्जा आहे मग साठवलेले वर मध्ये द मेंदू म्हणून अ जलाशय च्या अनंत क्षमता, वेदांमध्ये काव्यात्मक भाषेत "हजार पाकळ्यांचे प्रकाशकमळ" असे उल्लेख केले आहे. बायबल नेहमीच AUM ला "पवित्र आत्मा" किंवा अदृश्य जीवनशक्ती म्हणून संबोधते जी सर्व सृष्टीला दैवीपणे आधार देते. "काय? तुम्हाला माहित नाही की तुमचे शरीर तुमच्यामध्ये असलेल्या पवित्र आत्म्याचे मंदिर आहे, जो तुम्हाला देवाकडून मिळाला आहे, आणि तुम्ही स्वतःचे नाही?" - १ करिंथकर ६:१९.

39-4: दरम्यान द तास आधीचे माझे आगमन, थेरेसी होते आधीच उत्तीर्ण माध्यमातून अनेक दृष्टान्त च्या द बंद करणे दिवस ख्रिस्ताच्या मध्ये जीवन. तिचे प्रवेशद्वार सहसा सुरू होते सह दृश्ये च्या द कार्यक्रम कोणते अनुसरण केले द शेवटचा रात्रीचे जेवण. तिचे दृष्टान्त येशूच्या क्रूसावरील मृत्युने किंवा कधीकधी त्याच्या दफनाने समाप्त होते.

39-5: थेरेसी आहे वाचले द नाझी छळ, आणि आहे स्थिर उपस्थित मध्ये कोन्नर्सरूथ, त्यानुसार ते १९४५ अमेरिकन जर्मनीहून बातम्यांचे प्रेषण.

39-6: युसेबियसमधील एका उताऱ्यात सॉक्रेटिस आणि एका हिंदू ऋषी यांच्यातील एका मनोरंजक भेटीचे वर्णन आहे. उतारा असा आहे: "संगीतकार अरिस्टोक्सेनस, भारतीयांबद्दल पुढील कथा सांगतो. यापैकी एक माणूस अथेन्समध्ये सॉक्रेटिसला भेटला आणि विचारले त्याला काय होते द व्याप्ती च्या त्याचे तत्वज्ञान. 'एक चौकशी मध्ये मानव घटना,' उत्तर दिले सॉक्रेटीस. येथे हे द इंडियन बर्स्ट बाहेर हसणे. 'कसे करू शकतो अ माणूस चौकशी करणे मध्ये मानव घटना,' तो म्हणाले, 'कधी तो आहे अज्ञानी च्या दैवी "एक?'" अॅरिस्टोक्सेनस हा अॅरिस्टॉटलचा विद्यार्थी आणि हार्मोनिक्सवरील एक प्रसिद्ध लेखक होता. त्याची तारीख ३३० ईसापूर्व आहे.

प्रकरण: ४०

मी परत करण्यासाठी भारत

कृतज्ञतेने मी भारताच्या पवित्र हवेचा आनंद घेत होतो. आमची राजपुताना बोट २२ ऑगस्ट १९३५ रोजी मुंबईच्या विशाल बंदरात बंदरात आली. जहाजावरून बाहेर पडण्याचा हा माझा पहिला दिवसही पुढच्या वर्षाची पूर्वझलक होता - बारा महिन्यांच्या अविरत उपक्रमांची. मित्र पुष्पहार आणि शुभेच्छा घेऊन डॉकवर जमले होते; लवकरच, ताजमहाल हॉटेलमधील आमच्या सूटमध्ये, पत्रकार आणि छायाचित्रकारांची गर्दी झाली.

मुंबई हे माझ्यासाठी नवीन शहर होते; मला ते उत्साहीपणे आधुनिक वाटले,

पश्चिमेकडील अनेक नवोपक्रमांसह. प्रशस्त बुलेव्हार्ड्सवर खजुराची झाडे आहेत;

भव्य राज्य संरचना प्राचीन मंदिरांशी रस निर्माण करण्यासाठी स्पर्धा करतात.

तथापि, दर्शनासाठी खूप कमी वेळ दिला जात होता; मी अधीर होतो, माझ्या प्रिय गुरू

आणि इतर प्रियजनांना पाहण्यासाठी उत्सुक होतो. फोर्डला सामानाच्या गाडीत भरून,

आमचा गट लवकरच पूर्वेकडे ट्रेनने कलकत्त्याकडे वेगाने जात होता. ४०-१

आम्ही हावडा स्टेशनवर पोहोचलो तेव्हा आमच्या स्वागतासाठी इतकी मोठी गर्दी जमली होती की काही वेळ आम्ही ट्रेनमधून उतरू शकलो नाही. कासिमबाजारचे तरुण महाराजा आणि माझा भाऊ बिष्णू स्वागत समितीचे प्रमुख होते; आमच्या स्वागताच्या उबदारपणा आणि विशालतेसाठी मी तयार नव्हतो.

त्याआधी मोटारगाड्या आणि मोटारसायकलींची रांग होती आणि ढोल-ताशांच्या आणि शंखांच्या आनंदी आवाजात, मिस ब्लेच, मिस्टर राईट आणि मी, डोक्यापासून पायापर्यंत फुलांच्या हारांनी सजवलेले, हळू हळू गाडी चालवत माझ्या वडिलांच्या घरी पोहोचलो.

माझ्या वृद्ध आईवडिलांनी मला मृतातून परत आलेल्या व्यक्तीप्रमाणे मिठी मारली; आम्ही आनंदाने अवाक होऊन एकमेकांकडे पाहत होतो. भाऊ आणि बहिणी, काका, काकू आणि चुलत भाऊ, विद्यार्थी आणि वर्षानुवर्षे भूतकाळातील मित्र माझ्याभोवती जमा झाले होते, आमच्यात एकही डोळा कोरडा नव्हता. आता आठवणींच्या संग्रहात गेल्यावर, प्रेमळ पुनर्मिलनाचे दृश्य माझ्या हृदयात जिवंतपणे टिकून आहे, अविस्मरणीय आहे.

म्हणून साठी माझे बैठक सह श्री युक्तेश्वर, शब्द अपयशी होणे मी; द्या द खालील वर्णन पासून माझे

सचिव पुरेसे.

"आज, अत्यंत उत्सुकतेने भरलेल्या, मी योगानंदजींना कलकत्ताहून सेरामपूरला गाडीने नेले," श्री राईट यांनी त्यांच्या प्रवास डायरीत नोंदवले. "आम्ही विचित्र दुकानांजवळून गेलो, त्यापैकी एक योगानंदजींचे त्यांच्या कॉलेजच्या काळातले आवडते खाण्याचे ठिकाण होते, आणि शेवटी एका अरुंद, भिंतीच्या गल्लीत प्रवेश केला. अचानक डावीकडे वळलो, आणि आमच्यासमोर एक साधा पण प्रेरणादायी दुमजली आश्रम दिसला, त्याची स्पॅनिश शैलीची बाल्कनी वरच्या मजल्यावरून उभी होती. शांत एकांततेची व्यापक छाप होती.

"गंभीर नम्रतेने मी योगानंदजींच्या मागे आश्रमाच्या भिंतींच्या अंगणात गेलो. हृदयाची धडधड वेगाने वाढत होती, आम्ही काही जुन्या सिमेंटच्या पायऱ्या चढत गेलो, निःसंशयपणे, असंख्य सत्यशोधकांनी भरलेल्या पायऱ्यांवरून. आम्ही जसजसे पुढे जात होतो तसतसे तणाव अधिकाधिक तीव्र होत गेला. आमच्यासमोर, पायऱ्यांच्या माथ्याजवळ, शांतपणे महान देव, स्वामी श्री युक्तेश्वरजी, एका ऋषीच्या उदात्त पोझमध्ये उभे होते.

"त्यांच्या उदात्त उपस्थितीत राहण्याच्या सौभाग्याने मी स्वतःला धन्य समजत असताना माझे हृदय धीरगंभीर आणि फुलून आले. योगानंदजींनी गुडघ्यावर पडून, झुकलेल्या डोक्याने, कृतज्ञता आणि अभिवादन अर्पण केले, हाताने त्यांच्या गुरूंच्या चरणांना स्पर्श केला आणि नंतर, नम्रतेने स्वतःच्या मस्तकाला नमस्कार केला तेव्हा माझ्या उत्सुकतेने अश्रूंनी माझे डोळे पाणावले. त्यानंतर ते उठले आणि श्री युक्तेश्वरजींनी त्यांना छातीच्या दोन्ही बाजूंनी मिठी मारली.

"सुरुवातीला शब्दच निघाले नाहीत, पण सर्वात तीव्र भावना आत्म्याच्या मूक वाक्यांमधून व्यक्त झाली. त्यांचे डोळे कसे चमकले आणि नवीन आत्म-मिलनाच्या उबाने तेजस्वी झाले! शांत अंगणातून एक कोमल कंपने उसळली आणि सूर्य देखील ढगांमधून निघून गेला आणि अचानक वैभवाची लाट आली.

"गुरुसमोर गुडघे टेकून मी माझे स्वतःचे अव्यक्त प्रेम आणि आभार मानले, त्यांच्या स्पर्शाने वेळ आणि सेवेने स्तब्ध झालेले पाय, आणि त्यांचे आशीर्वाद स्वीकारत. मी तेव्हा उभा राहिलो आणि दोन आत्मपरीक्षणाने चमकणारे सुंदर खोल डोळे, तरीही आनंदाने तेजस्वी. आम्ही त्यांच्या बैठकीच्या खोलीत प्रवेश केला, ज्याची संपूर्ण बाजू रस्त्यावरून दिसणाऱ्या बाहेरील बाल्कनीकडे उघडत होती. गुरुजींनी स्वतःला एका जीर्ण झालेल्या डेव्हनपोर्टवर बांधले, सिमेंटच्या जमिनीवर झाकलेल्या गादीवर बसले. योगानंदजी आणि मी गुरुंच्या पायाजवळ बसलो, आमच्या स्थितीला आराम देण्यासाठी आणि त्यांच्याकडे झुकण्यासाठी केशरी रंगाच्या उशा होत्या. स्ट्रॉ चटईवर.

"मी दोन्ही स्वामीजींमधील बंगाली संभाषणात भेदण्याचा प्रयत्न केला - मला आढळले की इंग्रजीमध्ये ते एकत्र असताना ते निरर्थक असतात, जरी स्वामीजी महाराज, ज्यांना इतर लोक महान गुरु म्हणतात, ते ते बोलू शकतात आणि बहुतेकदा बोलतात. परंतु त्यांच्या हृदयस्पर्शी स्मित आणि चमकणाऱ्या डोळ्यांमधून मला त्या महान व्यक्तीची संतत्वाची जाणीव झाली. त्यांच्या आनंदी, गंभीर संभाषणात एक गुण सहज लक्षात येतो तो म्हणजे विधानातील निश्चित सकारात्मकता - एका ज्ञानी माणसाचे

लक्षण, जो जाणतो की तो जाणतो, कारण तो देवाला जाणतो. त्यांची महान बुद्धी, उद्देशाची ताकद आणि दृढनिश्चय प्रत्येक प्रकारे स्पष्ट आहे."

"वेळोवेळी आदराने त्याचा अभ्यास करताना, मला असे आढळले की तो मोठा, क्रीडापटू आहे, त्यागाच्या परीक्षा आणि त्यागांनी तो कठोर झाला आहे. त्याचे संतुलन भव्य आहे. एक निश्चितपणे उतार असलेले कपाळ, जसे की जर शोधत आहे द स्वर्ग, वर्चस्व गाजवते त्याचे दैवी चेहरा. तो आहे अ उलट मोठे आणि घरगुती नाक,

ज्याच्या मदतीने तो निष्क्रिय क्षणांमध्ये स्वतःला मनोरंजन करतो, लहान मुलाप्रमाणे बोटांनी ते हलवत असतो. त्याचे शक्तिशाली काळे डोळे एका अलौकिक निळ्या रिंगने व्यापलेले असतात. मध्यभागी विभागलेले त्याचे केस चांदीसारखे सुरू होतात आणि चांदी-सोनेरी आणि चांदी-काळ्या रेषांमध्ये बदलतात आणि खांद्यावर वलयांमध्ये संपतात. त्याची दाढी आणि मिशा कमी किंवा पातळ आहेत, तरीही त्याचे गुण वाढवतात आणि त्याच्या व्यक्तिरेखेप्रमाणे, ते त्याच वेळी खोल आणि हलके असतात.

"त्याच्या छातीतून खोलवर येणारे एक आनंदी आणि गुरगुरणारे हास्य आहे, ज्यामुळे तो थरथर कापतो आणि संपूर्ण शरीर थरथर कापतो - खूप आनंदी आणि प्रामाणिक. त्याचा चेहरा आणि उंची त्यांच्या ताकदीने आश्चर्यकारक आहे, जसे की त्याच्या स्नायूंच्या बोटांमध्येही. तो सन्माननीय पावले आणि ताठ स्थितीत हालचाल करतो.

"तो फक्त सामान्य धोतर आणि शर्ट परिधान करत होता, दोन्ही एकेकाळी गेरू रंगाचे होते, पण आता एक फिकट संत्री.

"इकडे तिकडे पाहताना मला असे आढळले की ही जीर्ण झालेली खोली मालकाला भौतिक सुखसोयींबद्दल आसक्ती नसल्याचे दर्शविते. लांब खोलीच्या हवामानामुळे डाग पडलेल्या पांढऱ्या भिंती फिकट निळ्या प्लास्टरने मढलेल्या होत्या. खोलीच्या एका टोकाला साध्या भक्तीने माळ घातलेले लाहिरी महाशयांचे चित्र टांगलेले होते. योगानंदजी पहिल्यांदाच बोस्टनमध्ये आले होते आणि धर्म परिषदेत इतर प्रतिनिधींसोबत उभे होते, असे एक जुने चित्र देखील होते.

"मला आधुनिकता आणि पुरातनतेचा एक विलक्षण संगम दिसला. एक प्रचंड, कापलेला काचेचा, मेणबत्तीने प्रकाशलेला झुंबर वापरात नसलेल्या कोळशाच्या जाळ्यांनी झाकलेला होता आणि भिंतीवर एक उज्ज्वल, अद्ययावत कॅलेंडर होते. संपूर्ण खोलीत शांतता आणि शांततेचा सुगंध दरवळत होता. बाल्कनीच्या पलीकडे मला मूक संरक्षणात आश्रमावर उंच उंच नारळाची झाडे दिसत होती.

"हे पाहणे मनोरंजक आहे की गुरुंना फक्त टाळ्या वाजवाव्या लागतात आणि ते पूर्ण करण्यापूर्वी, त्यांना काही लहान शिष्य सेवा देतात किंवा त्यांच्याकडे जातात. योगायोगाने, मला त्यापैकी एकाकडे खूप आकर्षण आहे - प्रफुल्ल नावाचा एक पातळ

मुलगा,

४०-२ वर्षांचा. खांद्यापर्यंत लांब काळे केस, चमकदार काळ्या डोळ्यांची एक
अतिशय भेदक जोडी आणि एक स्वर्गीय हास्य; त्याचे डोळे चमकतात, त्याच्या तोंडाचे कोपरे वर येतात तेव्हा, संध्याकाळच्या वेळी दिसणाऱ्या तारे आणि चंद्रकोरसारखे.

"स्वामी श्री युक्तेश्वरजींना त्यांच्या 'उत्पादनाच्या' परतफेडीचा आनंद स्पष्टपणे तीव्र आहे (आणि ते 'उत्पादनाच्या उत्पादनाबद्दल' काहीसे उत्सुक असल्याचे दिसते). तथापि, महापुरुषाच्या स्वभावातील ज्ञानाच्या पैलूचे प्राबल्य त्यांच्या भावनांच्या बाह्य अभिव्यक्तीला अडथळा आणते.

"शिष्य त्याच्या गुरूकडे परतल्यावर रीतीप्रमाणे योगानंदजींनी त्याला काही भेटवस्तू दिल्या. आम्ही नंतर साधे पण चांगले शिजवलेले जेवण घेतले. सर्व पदार्थ भाज्या आणि भाताचे मिश्रण होते. 'बोटांनी खाणे', उदाहरणार्थ, मी अनेक भारतीय रीतिरिवाजांचा वापर केल्याबद्दल श्री युक्तेश्वरजी खूश झाले.

"कित्येक तासांच्या उडत्या बंगाली वाक्यांशांनंतर, उबदार हास्य आणि आनंदी

नजरेच्या देवाणघेवाणीनंतर, आम्ही त्यांच्या चरणी नमस्कार केला, ४०-३

व्या
प्रणयाने निरोप दिला. आणि एका पवित्र भेटीची आणि अभिवादनाची चिरंतन आठवण घेऊन कलकत्त्याला रवाना झालो. जरी मी प्रामुख्याने त्यांच्याबद्दलच्या माझ्या बाह्य प्रभावांबद्दल लिहितो, तरीही मला नेहमीच संताच्या खऱ्या पायाची जाणीव होती - त्यांच्या आध्यात्मिक वैभवाची. मी त्याची शक्ती अनुभवली, आणि ती भावना माझा दैवी आशीर्वाद म्हणून घेऊन जाईल."

अमेरिका, युरोप आणि पॅलेस्टाईनमधून मी श्री युक्तेश्वरांसाठी अनेक भेटवस्तू आणल्या होत्या. त्यांनी त्या हसतमुखाने स्वीकारल्या, पण कोणत्याही टिप्पणीशिवाय. माझ्या स्वतःच्या वापरासाठी, मी जर्मनीमध्ये छत्री-छडीचे मिश्रण विकत घेतले होते. भारतात मी ती छडी गुरुजींना देण्याचे ठरवले.

"या भेटवस्तूची मी खरोखर कदर करतो!" माझ्या गुरूंचे डोळे प्रेमाने माझ्यावर वळले. त्याने अनपेक्षित टिप्पणी करताना समजून घेतले. सर्व भेटवस्तूंमधून, तो पाहुण्यांना दाखवण्यासाठी निवडलेला काठी होता.

"गुरुजी, कृपया मला बैठकीच्या खोलीसाठी नवीन गालिचा आणण्याची परवानगी
द्या." मी पाहिले होते की श्रीयुक्तेश्वराची वाघाची कातडी फाटलेल्या गालिच्यावर ठेवली होती.

"जर तुम्हाला आवडत असेल तर ते करा." माझ्या गुरूंचा आवाज उत्साही नव्हता. "पाहा, माझी वाघाची चटई छान आणि स्वच्छ आहे; मी माझ्या स्वतःच्या छोट्याशा राज्यात राजा आहे. त्याच्या पलीकडे विशाल जग आहे, फक्त बाह्य गोष्टींमध्ये रस आहे."

त्याने हे शब्द उच्चारताच मला वर्षे मागे सरकल्यासारखे वाटले; पुन्हा एकदा मी एक तरुण शिष्य आहे, रोजच्या शिक्षेच्या अग्नीत शुद्ध झालेला!

सेरामपूर आणि कलकत्ता सोडून मी स्वतःला दूर करू शकलो तेव्हा मी मिस्टर राईटसोबत रांचीला निघालो. तिथे किती स्वागत होते, खऱ्या अर्थाने टाळ्यांचा कडकडाट! माझ्या पंधरा वर्षांच्या अनुपस्थितीत शाळेचा झेंडा फडकवत ठेवणाऱ्या निस्वार्थी शिक्षकांना मिठी मारताना माझ्या डोळ्यात अश्रू आले. निवासी आणि दिवसभर शाळेतील विद्यार्थ्यांचे तेजस्वी चेहरे आणि आनंदी हास्य त्यांच्या बहुआयामी शाळा आणि योग प्रशिक्षणाच्या मूल्याचे पुरेसे पुरावे होते.

तरीही, अरेरे! रांची संस्था अत्यंत आर्थिक अडचणीत होती. सर मनिंद्र चंद्र नूंडी, ज्यांचे कासिमबाजार पॅलेस मध्यवर्ती शाळेच्या इमारतीत रूपांतरित झाले होते आणि ज्यांनी अनेक राजेशाही देणग्या दिल्या होत्या, ते आता मृत झाले होते. पुरेशा सार्वजनिक पाठिंब्याअभावी शाळेचे अनेक मोफत, परोपकारी पैलू आता गंभीरपणे धोक्यात आले होते.

अमेरिकेत गेल्या काही वर्षात मी त्याच्या व्यावहारिक शहाणपणाबद्दल, अडथळ्यांसमोरील त्याच्या निडर आत्म्याबद्दल शिकलो नव्हतो. एक आठवडा मी रांचीमध्ये राहिलो, गंभीर समस्यांशी झुंजत होतो. त्यानंतर कलकत्त्यात प्रमुख नेते आणि शिक्षकांच्या मुलाखती झाल्या, कासीमबाजारच्या तरुण महाराजांशी दीर्घ चर्चा झाली, माझ्या वडिलांना आर्थिक आवाहन केले आणि पाहा! रांचीचा डळमळीत पाया दुरुस्त होऊ लागला. एका मोठ्या चेकसह अनेक देणग्या वेळेच्या आत आल्या. माझे अमेरिकन विद्यार्थी.

भारतात आल्यानंतर काही महिन्यांतच, रांची शाळेला कायदेशीररित्या समाविष्ट झाल्याचा आनंद मला मिळाला. कायमस्वरूपी योग शैक्षणिक केंद्राचे माझे आयुष्यभराचे स्वप्न पूर्ण झाले. १९१७ मध्ये सात मुलांच्या गटासह माझ्या

आयुष्याच्या सुरुवातीलाच या स्वप्नाने मला मार्गदर्शन केले होते.

१९३५ पासूनच्या दशकात, रांचीने मुलांच्या शाळेच्या पलीकडे जाऊन आपली व्याप्ती वाढवली आहे. श्यामा चरण लाहिरी महाशय मिशनमध्ये आता व्यापक मानवतावादी उपक्रम राबविले जातात.

ही शाळा, किंवा योगोदा सत्संग ब्रह्मचर्य विद्यालय, व्याकरण आणि उच्च माध्यमिक शाळेतील विषयांचे बाह्य वर्ग चालवते. निवासी विद्यार्थी आणि डे स्कॉलर्सना व्यावसायिक शिक्षण देखील मिळते

काही प्रकारचे प्रशिक्षण. मुले स्वतः त्यांच्या बहुतेक क्रियाकलापांचे नियमन स्वायत्त समित्यांद्वारे करतात. शिक्षक म्हणून माझ्या कारकिर्दीच्या अगदी सुरुवातीलाच मला असे आढळून आले की जे मुले शिक्षकांना फसवण्यात आनंद घेतात ते त्यांच्या सहकाऱ्यांनी ठरवलेले शिस्तबद्ध नियम आनंदाने स्वीकारतात. मी स्वतः कधीही आदर्श विद्यार्थी नव्हतो, मला सर्व बालिश खोड्या आणि समस्यांबद्दल सहानुभूती होती.

खेळ आणि खेळांना प्रोत्साहन दिले जाते; मैदाने हॉकी आणि फुटबॉलच्या सरावाने गूंजून जातात. रांचीचे विद्यार्थी अनेकदा स्पर्धात्मक स्पर्धांमध्ये चषक जिंकतात. बाहेरील व्यायामशाळा दूरवर प्रसिद्ध आहे. स्नायू रिचार्जिंग माध्यमातून इच्छा पॉवर आहे द योगोदा वैशिष्ट्य: मानसिक दिशा च्या जीवन ऊर्जा शरीराच्या कोणत्याही भागाला. मुलांना आसने (आसन), तलवार आणि लाठी (काठी) खेळणे आणि जुजित्सू शिकवले जाते. द योगोदा आरोग्य प्रदर्शने येथे द रांची विद्यालय आहे झाले उपस्थित राहिले हजारोंनी.

कोळ, संथाल आणि मुंडा यांना प्राथमिक विषयांचे शिक्षण हिंदीमध्ये दिले जाते. जवळच्या गावांमध्ये फक्त मुलींसाठी वर्ग आयोजित केले जातात.

रांची येथील अद्वितीय वैशिष्ट्य म्हणजे क्रियायोगाची दीक्षा. मुले दररोज त्यांचे आध्यात्मिक व्यायाम करतात, गीता जप करतात आणि त्यांना साधेपणा, आत्मत्याग, सन्मान आणि सत्य हे गुण शिकवले जातात. त्यांना वाईट म्हणजे दुःख निर्माण करणारे; चांगले म्हणजे खऱ्या आनंदाचे परिणाम देणारे कृत्य असे म्हटले जाते. वाईटाची तुलना विषारी मधाशी करता येते, मोहक पण मृत्यूने भरलेले.

एकाग्रतेच्या तंत्राने शरीर आणि मनाच्या अस्वस्थतेवर मात करून आश्चर्यकारक

परिणाम मिळाले आहेत: रांचीमध्ये नऊ किंवा दहा वर्षांच्या एका आकर्षक लहानशा

शरीराला बसलेले पाहणे ही काही नवीन गोष्ट नाही. एक तास किंवा त्याहून अधिक काळ अखंड शांततेत, अध्यात्मिक डोळ्याकडे डोळे न उघडता पाहणे. अनेकदा रांचीच्या या विद्यार्थ्यांचे चित्र माझ्या मनात परत आले आहे, कारण मी जगभरातील अशा महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांना पाहिले आहे जे एका वर्गाच्या कालावधीत शांत बसू

शकत नाहीत.

४०-४

रांची समुद्रसपाटीपासून २००० फूट उंचीवर आहे; हवामान सौम्य आणि समतोल आहे. एका मोठ्या तलावाजवळील पंचवीस एकर जागेत भारतातील सर्वोत्तम बागांपैकी एक आहे - आंबा, पेरू, लिची, फणस, खजूर - पाचशे फळझाडे. मुले स्वतः भाज्या पिकवतात आणि त्यांच्या चरख्यावर काततात.

पाश्चात्य पर्यटकांसाठी एक अतिथीगृह खुले आहे. रांची ग्रंथालयात पश्चिम आणि पूर्वेकडून देणग्या मिळालेल्या असंख्य मासिके आणि इंग्रजी आणि बंगाली भाषेतील सुमारे एक हजार खंड आहेत. येथे जगातील धर्मग्रंथांचा संग्रह आहे. एका सु-वर्गीकृत संग्रहालयात पुरातत्वीय, भूगर्भीय आणि मानववंशशास्त्रीय प्रदर्शने आहेत; प्रभूच्या विविध पृथ्वीवरील माझ्या भटकंतीचे मोठ्या प्रमाणात ट्रॉफी आहेत.

लाहिरी महाशय मिशनच्या धर्मादाय रुग्णालय आणि दवाखान्याने, ज्यांच्या दूरवरच्या

गावांमध्ये अनेक बाह्य शाखा आहेत, त्यांनी आधीच भारतातील १,५०,००० गरिबांना सेवा दिली आहे. रांचीच्या विद्यार्थ्यांना प्रथमोपचाराचे प्रशिक्षण दिले जाते आणि त्यांनी पूर किंवा दुष्काळाच्या दुःखद काळात त्यांच्या प्रांताची प्रशंसनीय सेवा केली आहे.

बागेत एक शिवमंदिर आहे, ज्यामध्ये धन्य गुरु लाहिरी महाशय यांची मूर्ती आहे. आंब्याच्या कुंड्याखाली बागेत दररोज प्रार्थना आणि शास्त्र वर्ग आयोजित केले जातात.

रांचीच्या निवासी आणि योग वैशिष्ट्यांसह शाखा हायस्कूल उघडण्यात आल्या आहेत आणि आता त्या भरभराटीला येत आहेत. लक्ष्मणपूर येथील मुलांसाठी योगोदा सत्संग विद्यापीठ (शाळा) ही आहेत. बिहारमध्ये; आणि मिदनापूरमधील एजमालीचक येथील योगोदा सत्संग हायस्कूल आणि आश्रम.

१९३९ मध्ये गंगेच्या अगदी काठावर दक्षिणेश्वर येथे एक भव्य योगोदा मठ समर्पित करण्यात आला. कलकत्त्यापासून काही मैल उत्तरेस, हे नवीन आश्रम शहरवासीयांसाठी शांतीचे आश्रयस्थान आहे. पाश्चात्य पाहुण्यांसाठी आणि विशेषतः आध्यात्मिक साक्षात्कारासाठी आपले जीवन समर्पित करणाऱ्या साधकांसाठी योग्य निवास व्यवस्था उपलब्ध आहे. योगोदा मठाच्या उपक्रमांमध्ये भारताच्या विविध भागांमधील विद्यार्थ्यांना दर पंधरवड्याला आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप शिकवणी पाठवणे समाविष्ट आहे.

हे सांगण्याची गरज नाही की या सर्व शैक्षणिक आणि मानवतावादी उपक्रमांसाठी अनेक शिक्षक आणि कार्यकर्त्यांची आत्मत्यागी सेवा आणि समर्पण आवश्यक आहे. मी त्यांची नावे येथे सूचीबद्ध करत नाही, कारण ते खूप असंख्य आहेत; परंतु माझ्या हृदयात प्रत्येकाचे एक तेजस्वी स्थान आहे. लाहिरी महाशयांच्या आदर्शांनी प्रेरित होऊन, या शिक्षकांनी नम्रपणे सेवा करण्यासाठी, मोठ्या प्रमाणात दान करण्यासाठी आशादायक सांसारिक ध्येये सोडून दिली आहेत.

श्री राईट यांनी रांचीतील मुलांशी अनेक जलद मैत्री केली; साधे धोतर परिधान करून, ते त्यांच्यामध्ये काही काळ राहिले. रांची, कलकत्ता, श्रीरामपूर, जिथे जिथे गेले तिथे माझे सचिव, ज्यांनी वर्णनाची एक ज्वलंत देणगी, त्याने त्याच्या साहसांची नोंद करण्यासाठी त्याची प्रवास डायरी काढली. एका संध्याकाळी मी त्याला एक प्रश्न विचारला.

"डिक, काय आहे तुमचे ठसा च्या भारत?"

"शांतता," तो म्हणाला विचारपूर्वक. "द वांशिक आभा आहे शांतता."

40-1: आम्ही तुटलेले आमचे प्रवास मध्ये मध्यवर्ती प्रांत, अर्धवट ओलांडून द
खंड, ते पहा महात्मा गांधी येथे वर्धा. त्या दिवसांचे वर्णन अध्याय ४४
मध्ये केले आहे.

40-2: प्रफुल्ल होते द मुलगा WHO होते झाले उपस्थित सह मास्टर कधी अ कोब्रा जवळ आले (पहा पृष्ठ ११६).

40-3: शब्दशः, "पवित्र नाव," अ शब्द च्या अभिवादन मध्ये हिंदू, सोबत असलेले द्वारे तळहातावर बांधलेला हात उचलले पासून द नमस्कार करताना कपाळाला हृदय. भारतात हस्तांदोलन करून पाश्चात्य अभिवादनाची जागा प्रोनाम घेतली जाते.

40-4: विशिष्ट एकाग्रता तंत्रांद्वारे मानसिक प्रशिक्षण दिल्याने प्रत्येक भारतीय पिढीमध्ये विलक्षण स्मरणशक्ती असलेले पुरुष निर्माण झाले आहेत. सर टी. विजयराघवाचारी यांनी हिंदुस्तान टाईम्समध्ये मद्रासच्या आधुनिक व्यावसायिक "स्मृतिपुरुषांना" दिलेल्या चाचण्यांचे वर्णन केले आहे. "हे पुरुष," त्यांनी

लिहिले, "संस्कृत साहित्यात असामान्यपणे शिकलेले होते. मोठ्या प्रेक्षकांमध्ये बसून, ते एकाच वेळी अनेक प्रेक्षकांनी दिलेल्या चाचण्यांइतकेच होते. चाचणी अशी असेल: एक व्यक्ती घंटा वाजवू लागेल, 'स्मृतिपुरुषाला' किती रिंग मोजाव्या लागतील. दुसरा व्यक्ती कागदावरून बेरीज, वजाबाकी, गुणाकार आणि भागाकार यांचा समावेश असलेल्या अंकगणितातील एक लांब व्यायाम लिहून देईल. तिसरा व्यक्ती रामायण किंवा महाभारतातील एक लांब मालिका वाचत राहील. च्या कविता, कोणते होते ते असणे पुनरुत्पादित; अ चौथा होईल सेट समस्या मध्ये सत्यापन कोणते आवश्यक द ची रचना श्लोक मध्ये योग्य मीटर चालू अ दिलेले विषय, प्रत्येक ओळ ते शेवट मध्ये अ निर्दिष्ट केलेले शब्द, अ पाचवा माणूस होईल वाहून नेणे चालू सह अ सहावा एक धार्मिक वादविवाद, ज्याची भाषा वादविवाद करणाऱ्यांनी ज्या क्रमाने चालवली त्याच क्रमाने उद्धृत करावी लागली आणि सातवा माणूस चाक फिरवत होता, ज्याच्या आवर्तनांची संख्या मोजावी लागली. द स्मृती तज्ञ होते एकाच वेळी ते करा सर्व हे पराक्रम पूर्णपणे द्वारे मानसिक प्रक्रिया, म्हणून तो होते परवानगी आहे कागद आणि पेन्सिल नाही. क्षमतेवर होणारा ताण भयानक असेल. साधारणपणे नकळत मत्सर करणारे पुरुष मूल्य कमी करण्यास प्रवृत्त असतात असे प्रयत्न द्वारे प्रभावित करणारा ते विश्वास ठेवणे ते ते सहभागी करणे फक्त द व्यायाम च्या द कमी कार्यपद्धती च्या द मेंदू. तथापि, हा शुद्ध स्मृतीचा प्रश्न नाही. मनाची प्रचंड एकाग्रता हा त्याहून मोठा घटक आहे."

प्रकरण: ४१

एक आयडिल मध्ये दक्षिण भारत

"तू आहेत द पहिला पाश्चात्य, डिक, कधीही ते प्रविष्ट करा ते तीर्थक्षेत्र. अनेक इतर आहे प्रयत्न केला मध्ये व्यर्थ."

माझ्या बोलण्याने मिस्टर राईट घाबरले आणि नंतर खूश झाले. आम्ही दक्षिण भारतातील म्हैसूरच्या टेकड्यांवरील सुंदर चामुंडी मंदिरातून नुकतेच निघालो होतो. तिथे आम्ही सोन्यासमोर नतमस्तक झालो होतो आणि चांदी वेद्या च्या द देवी चामुंडी, संरक्षक देवता च्या द कुटुंब च्या द राज्य करणारा महाराजा.

"या अद्वितीय सन्मानाची आठवण म्हणून," श्री राईट म्हणाले, काही आशीर्वादित गुलाबाच्या पाकळ्या काळजीपूर्वक बाजूला ठेवत, "पुजारींनी गुलाबपाणी शिंपडलेले हे फूल मी नेहमीच जपून ठेवेन."

मी आणि माझा साथीदार

४१-१ १९३५ चा नोव्हेंबर महिना म्हैसूर राज्याचे पाहुणे
म्हणून घालवत होतो. महाराजा, प.पू. श्री कृष्णराज वाडियार चौथे, हे आपल्या लोकांबद्दल बुद्धिमान भक्ती असलेले एक आदर्श राजपुत्र आहेत. एक धार्मिक हिंदू असलेल्या महाराजांनी एका सक्षम मुसलमान मिर्झा इस्माईलला त्यांचे दिवाण किंवा पंतप्रधान म्हणून अधिकार दिले आहेत. म्हैसूरच्या सत्तर लाख रहिवाशांना विधानसभा आणि विधानपरिषदेत लोकप्रिय प्रतिनिधित्व दिले जाते.

महाराजांचे वारस, परमपवित्र युवाराज, सर श्री कृष्ण नरसिंहराज वाडियार यांनी माझ्या सचिवाला आणि मला त्यांच्या प्रबुद्ध आणि प्रगतीशील क्षेत्रात भेट देण्यासाठी आमंत्रित केले होते. गेल्या पंधरवड्यात मी टाउन हॉल, महाराजा कॉलेज, युनिव्हर्सिटी मेडिकल स्कूल आणि बंगळुरूमधील तीन सामूहिक सभा, नॅशनल हायस्कूल, इंटरमीडिएट कॉलेज आणि चेट्टी टाउन हॉल येथे हजारो म्हैसूर नागरिकांना आणि विद्यार्थ्यांना संबोधित केले होते जिथे तीन हजारांहून अधिक लोक जमले होते. उत्सुक श्रोत्यांना मी अमेरिकेचे जे तेजस्वी चित्र काढले त्याचे श्रेय देता आले का, मला माहित नाही; परंतु जेव्हा मी पूर्व आणि पश्चिमेकडील सर्वोत्तम वैशिष्ट्यांच्या देवाणघेवाणीतून होणाऱ्या परस्पर फायद्यांबद्दल बोललो तेव्हा टाळ्यांचा कडकडाट नेहमीच सर्वात जास्त होता.

मिस्टर राईट आणि मी आता उष्णकटिबंधीय शांततेत आराम करत होतो. त्यांच्या प्रवास डायरीत म्हैसूरबद्दलच्या त्यांच्या अनुभवांचा पुढील वृत्तांत आहे:

"उसाच्या तुकड्यांनी भरलेल्या चमकदार हिरव्या भातशेती, खडकाळ टेकड्यांच्या संरक्षक पायथ्याशी वसलेल्या - काळ्या दगडाच्या विष्ठेसारख्या पाचूच्या पॅनोरामावर टेकड्या - आणि गंभीर टेकड्यांच्या मागे विश्रांती शोधत असताना सूर्य अचानक आणि नाट्यमयपणे गायब झाल्यामुळे रंगांचा खेळ अधिकच वाढतो.

"अनेक उत्साही क्षण आहे झाले खर्च केला मध्ये टक लावून पाहणे, जवळजवळ अनुपस्थित-मनापासून, येथे द नेहमीच-

आकाशात पसरलेला देवाचा बदलता कॅनव्हास, कारण त्याच्या स्पर्शानेच जीवनाच्या ताजेपणाने कंप पावणारे रंग निर्माण होऊ शकतात. जेव्हा माणूस केवळ रंगद्रव्यांचे अनुकरण करण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा रंगांचे ते तारुण्य हरवून जाते, कारण परमेश्वर अधिक सोप्या आणि प्रभावी माध्यमांचा अवलंब करतो - तेले किंवा रंगद्रव्ये नसून केवळ प्रकाशाचे किरण असतात. तो येथे प्रकाशाचा एक शिडकावा टाकतो आणि तो प्रतिबिंबित करतो लाल; तो पुन्हा ब्रश हलवतो आणि तो हळूहळू नारिंगी आणि सोनेरी रंगात मिसळतो; नंतर एका टोकदार जोराने तो वार करणे द ढग सह अ स्ट्रीक च्या जांभळा ते पाने अ अंगठी किंवा झालर च्या लाल गळणे ढगांमधील जखमेतून बाहेर पडतो; आणि म्हणूनच, तो सतत खेळतो, रात्र आणि सकाळ सारखाच, सतत बदलणारा, सतत नवीन, सतत ताजा; कोणतेही नमुने नाहीत, कोणतेही डुप्लिकेट नाहीत, रंग नाहीत फक्त सारखेच. दिवस आणि रात्रीच्या भारतीय बदलाचे सौंदर्य इतरत्र अतुलनीय आहे; अनेकदा आकाश असे दिसते की जणू देवाने सर्व काही घेतले आहे त्याच्या किटमधील रंग आणि त्यांना आकाशात एक शक्तिशाली कॅलिडोस्कोपिक टॉस दिला.

"मला विशाल कृष्णराज सागर धरणाच्या संध्याकाळच्या भेटीचे वैभव सांगावे लागेल,

४१-२ म्हैसूरच्या बाहेर बारा मैलांवर बांधलेले. योगानंदजी आणि मी एका लहान
बसमध्ये चढलो आणि एका लहान मुलाला अधिकृत क्रॅंकर किंवा बॅटरी पर्याय म्हणून घेऊन, एका गुळगुळीत कच्च्या रस्त्यावरून निघालो, अगदी सूर्यप्रकाश होताच. क्षितिजावर येऊन पिकलेल्या टोमॅटोसारखे कुजत आहे.

"आमचा प्रवास सर्वव्यापी चौकोनी भातशेती ओलांडून, दिलासा देणाऱ्या वडाच्या रांगेतून गेला." उंच नारळाच्या झाडांच्या मध्ये झाडे, जवळजवळ जंगलाएवढी दाट झाडी होती आणि शेवटी, एका टेकडीच्या शिखरावर पोहोचताना, आम्ही एका प्रचंड कृत्रिम तलावाच्या समोर आलो, जो प्रतिबिंबित करत होता द तारे आणि झालर च्या तळवे आणि इतर झाडे, वेढलेले द्वारे सुंदर टेरेस्ड धरणाच्या काठावर बागा आणि विजेच्या दिव्यांची रांग - आणि त्याखाली आमच्या डोळ्यांना गीझरसारख्या कारंज्यांवर रंगीत किरणांचा एक चमकदार देखावा दिसला, जसे की चमकदार शाईचे अनेक प्रवाह बाहेर पडत होते
- भव्य निळे धबधबे, लाल मोतीबिंदू रोखणारे, हिरवे आणि पिवळे फवारे, पाणी फेकणारे हत्ती, शिकागो वर्ल्ड फेअरचे लघुचित्र, आणि तरीही आधुनिकपणे उत्कृष्ट भातशेती आणि साध्या लोकांच्या या प्राचीन भूमीत, ज्यांनी आमचे इतके प्रेमळ स्वागत केले आहे की मी योगानंदजींना अमेरिकेत परत आणण्यासाठी माझ्या शक्तीपेक्षा जास्त वेळ लागेल अशी भीती वाटते.

"आणखी एक दुर्मिळ सौभाग्य - माझी पहिली हत्तीची सवारी. काल युवराजांनी आम्हाला त्यांच्या उन्हाळी राजवाड्यात त्यांच्या एका प्रचंड हत्तीवर स्वार होण्यासाठी आमंत्रित केले. मी हावड्यावर किंवा खोगीरावर चढण्यासाठी एक शिडी चढलो, जी रेशमी उशीने बांधलेली आणि बॉक्ससारखी आहे; आणि नंतर लोळण्यासाठी, फेकण्यासाठी, डोलण्यासाठी आणि दरीत खाली उतरण्यासाठी, काळजी करण्यास किंवा ओरडण्यास खूप उत्साहित होण्यासाठी, परंतु प्रिय जीवनासाठी लटकत राहण्यासाठी!"

ऐतिहासिक आणि पुरातत्वीय अवशेषांनी समृद्ध असलेला दक्षिण भारत हा निश्चित आणि तरीही अनिर्णीत आकर्षणाचा देश आहे. म्हैसूरच्या उत्तरेला भारतातील सर्वात मोठे मूळ राज्य, हैदराबाद आहे, जे गोदावरी नदीने कापलेले एक सुंदर पठार आहे. विस्तृत सुपीक मैदाने, सुंदर निलगिरी किंवा "निळे पर्वत", चुनखडी किंवा ग्रॅनाइटच्या

ओसाड टेकड्या असलेले इतर प्रदेश. हैदराबादचा इतिहास ही एक लांब, रंगीत कहाणी आहे, जी तीन हजार वर्षांपूर्वी आंध्र राजांच्या काळात सुरू झाली आणि इ.स. १२९४ पर्यंत हिंदू राजवंशांच्या काळात चालू राहिली, जेव्हा ती मुस्लिम शासकांच्या वंशाकडे गेली ज्यांनी राज्य केले. या दिवशी.

संपूर्ण भारतातील वास्तुकला, शिल्पकला आणि चित्रकलेचे सर्वात आश्चर्यकारक प्रदर्शन हैदराबाद येथे वेरूळ आणि अजिंठा येथील प्राचीन दगडी कोरीवकाम असलेल्या गुहांमध्ये आढळते. वेरूळ येथील कैलास, एक विशाल अखंड मंदिर, मायकेलएंजेलोच्या भव्य प्रमाणात देव, मानव आणि प्राण्यांच्या कोरलेल्या आकृत्या आहेत. अजिंठा हे पाच कॅथेड्रल आणि पंचवीस मठांचे ठिकाण आहे,

सर्व खडक उत्खनन प्रचंड भित्तिचित्रित खांबांनी राखलेले आहे ज्यावर कलाकार आणि शिल्पकारांनी त्यांची प्रतिभा अमर केली आहे.

हैदराबाद शहर उस्मानिया विद्यापीठ आणि भव्य मक्का मशीद मशिदीने सजवलेले आहे, जिथे दहा हजार मुसलमान प्रार्थनेसाठी एकत्र येऊ शकतात.

म्हैसूर राज्य देखील एक निसर्गरम्य अद्भुत भूमी आहे, समुद्रसपाटीपासून तीन हजार फूट उंचीवर, घनदाट उष्णकटिबंधीय जंगलांनी भरलेले, वन्य हत्ती, बायसन, अस्वल, चित्ता आणि वाघांचे घर. त्याची दोन प्रमुख शहरे, बंगळुरू आणि म्हैसूर, स्वच्छ, आकर्षक आहेत, अनेक उद्याने आणि सार्वजनिक बागा आहेत.

अकराव्या ते पंधराव्या शतकातील हिंदू राजांच्या आश्रयाखाली म्हैसूरमध्ये
हिंदू वास्तुकला आणि शिल्पकला सर्वोच्च परिपूर्णता प्राप्त झाली. राजा विष्णुवर्धनाच्या कारकिर्दीत पूर्ण झालेले अकराव्या शतकातील उत्कृष्ट नमुना बेलूर येथील मंदिर, त्याच्या तपशीलांच्या नाजूकपणा आणि विपुल प्रतिमांसाठी जगात अतुलनीय आहे.

उत्तर म्हैसूरमध्ये सापडलेले दगडी खांब इ.स.पू. तिसऱ्या शतकातील आहेत, जे राजा अशोकाच्या स्मृतींना उजाळा देतात. तो त्यावेळी मौर्य राजवंशाच्या सिंहासनावर बसला; त्याच्या साम्राज्यात जवळजवळ संपूर्ण आधुनिक भारत, अफगाणिस्तान आणि बलुचिस्तानचा समावेश होता. पाश्चात्य इतिहासकार देखील एक अतुलनीय शासक मानणाऱ्या या प्रतिष्ठित सम्राटाने दगडी स्मारकावर खालील ज्ञान सोडले आहे:

हे धार्मिक शिलालेख कोरले गेले आहे जेणेकरून आपल्या मुलांना आणि नातवंडांना असे वाटू नये की नवीन विजय आवश्यक आहे; जेणेकरून त्यांना असे वाटू नये की तलवारीने मिळवलेले विजय हे विजयाचे नाव आहे; जेणेकरून त्यांना त्यात विनाश आणि हिंसाचार याशिवाय काहीही दिसू नये; जेणेकरून ते धर्माच्या विजयाशिवाय दुसरे काहीही खरे विजय मानू नये. अशा विजयांचे या जगात आणि परलोकातही मूल्य आहे.

अशोक हा महाकाय चंद्रगुप्त मौर्य (ग्रीकांना सँड्रोकोटस म्हणून ओळखले जाणारे) यांचा नातू होता, जो त्याच्या तारुण्यात अलेक्झांडर द ग्रेटला भेटला होता. नंतर चंद्रगुप्ताने भारतात राहिलेल्या मॅसेडोनियन सैन्यांचा नाश केला, पंजाबमध्ये सेल्युकसच्या आक्रमणकारी ग्रीक सैन्याचा पराभव केला आणि नंतर त्याच्या पटना दरबारात हेलेनिक राजदूत मेगास्थेनिसचे स्वागत केले.

अलेक्झांडरच्या भारत मोहिमेत सोबत आलेल्या किंवा त्याच्या मागे आलेल्या ग्रीक इतिहासकारांनी आणि इतरांनी अत्यंत मनोरंजक कथा बारकाईने नोंदवल्या आहेत. एरियन, डायोडोरोस, प्लुटार्क, आणि स्ट्रॅबो द भूगोलशास्त्रज्ञ आहे झाले भाषांतरित

द्वारे डॉ. जे. प. एम'क्रिन्डल

४१-३ प्राचीन भारतावर प्रकाश टाकण्यासाठी.
अलेक्झांडरच्या अयशस्वी आक्रमणाचे सर्वात प्रशंसनीय वैशिष्ट्य म्हणजे त्याने हिंदू तत्वज्ञानात आणि वेळोवेळी भेटणाऱ्या योगी आणि पवित्र पुरुषांमध्ये दाखवलेली खोल रस आणि ज्यांच्या समाजाची तो उत्सुकतेने वाट पाहत असे. ग्रीक योद्धा उत्तर भारतातील तक्षशिला येथे आल्यानंतर काही काळानंतर, त्याने डायोजेनिसच्या हेलेनिक शाळेचा शिष्य ओनेसिक्रिटोस या दूताला एका भारतीय शिक्षकाला, दंडामिसला, जो एक महान संन्यासी होता, आणण्यासाठी पाठवले. तक्षशिला.

"ब्राह्मणांच्या गुरु, तुम्हाला नमस्कार असो!" ओनेसिक्रिटॉस त्याच्या जंगलातील एकाकीपणात दांडामिसचा शोध घेतल्यानंतर म्हणाला. "सर्व मानवांचा सार्वभौम प्रभु अलेक्झांडर असल्याने, पराक्रमी देव झ्यूसचा पुत्र तुम्हाला त्याच्याकडे जाण्यास सांगतो, आणि जर तुम्ही त्याचे पालन केले तर तो तुम्हाला मोठ्या भेटवस्तू देईल, परंतु जर तुम्ही नकार दिला तर तो तुमचे डोके कापून टाकेल!"

योगींनी हे अगदी सक्तीचे आमंत्रण शांतपणे स्वीकारले आणि "त्याने त्याच्या पानांच्या पलंगावरून डोके वर केले नाही."

"जर अलेक्झांडर तसा असेल तर मीही झ्यूसचा मुलगा आहे," त्याने टिप्पणी केली. "मला अलेक्झांडरचे काहीही नको आहे, कारण माझ्याकडे जे आहे त्यात मी समाधानी आहे, तर मी पाहतो की तो त्याच्या माणसांसह समुद्र आणि जमिनीवर कोणत्याही फायद्यासाठी भटकतो आणि त्याचे भटकंती कधीही संपत नाही."

"जा आणि अलेक्झांडरला सांग की सर्वोच्च राजा देव कधीही उद्धट चुकीचा कर्ता नसतो, तर तो प्रकाशाचा, शांतीचा, जीवनाचा, पाण्याचा, मानवाच्या शरीराचा आणि आत्म्याचा निर्माता; जेव्हा मृत्यू सर्व लोकांना मुक्त करतो तेव्हा तो त्यांना स्वीकारतो, कोणत्याही प्रकारे वाईट रोगाच्या अधीन नसतो. तो एकमेव माझ्या श्रद्धांजलीचा देव आहे, जो कत्तलीचा तिरस्कार करतो आणि युद्धांना भडकवत नाही.

"अलेक्झांडर देव नाही, कारण त्याला मृत्यूची चव चाखावी लागेल," ऋषी शांत तिरस्काराने पुढे म्हणाले. "तो जगाचा स्वामी कसा असू शकतो, जेव्हा तो अद्याप स्वतःला आंतरिक सिंहासनावर बसलेला नाही?" सार्वभौम सत्ता? तो अद्याप अधोलोकात जिवंतपणे प्रवेश केलेला नाही, किंवा त्याला त्याचा मार्ग माहित नाही द सूर्य माध्यमातून द मध्यवर्ती प्रदेश च्या द पृथ्वी, तर द राष्ट्रे चालू त्याचे सीमा आहे त्याचे नावही ऐकले नव्हते!"

या शिक्षेनंतर, "जगाच्या स्वामी" च्या कानावर हल्ला करण्यासाठी पाठवलेला सर्वात क्रूर, ऋषींनी विडंबनात्मकपणे जोडले, "जर अलेक्झांडरचे सध्याचे राज्य त्याच्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी पुरेसे सक्षम नसेल, तर त्याला गंगा नदी ओलांडू द्या; तेथे

त्याला त्याच्या सर्व माणसांना आधार देण्यासाठी सक्षम प्रदेश मिळेल, जर या बाजूला असलेला देश त्याला रोखण्यासाठी खूपच अरुंद असेल तर.

४१-४

"तथापि, हे जाणून घ्या की अलेक्झांडर जे काही देतो आणि त्याने दिलेल्या भेटवस्तू माझ्यासाठी पूर्णपणे निरुपयोगी आहेत; ज्या गोष्टी मला आवडतात आणि ज्यांचा मला खरा उपयोग आणि मूल्य आहे त्या म्हणजे ही पाने जी माझे आहेत."

घर, मला रोजचे अन्न पुरवणारी ही बहरलेली झाडे आणि माझे पेय असलेले पाणी; तर चिंताग्रस्त काळजीने जमा केलेली इतर सर्व संपत्ती माझ्यासाठी विनाशकारी ठरणार नाही. जे त्यांना गोळा करतात आणि फक्त दुःख आणि त्रास देतात, ज्याने प्रत्येक गरीब माणूस पूर्णपणे भरलेला असतो. माझ्याबद्दल, मी जंगलाच्या पानांवर झोपतो, आणि पहारेकऱ्याची आवश्यकता असलेले काहीही नसताना, शांत झोपेत माझे डोळे बंद करतो; जर माझ्याकडे पहारेकऱ्यासाठी काही असते तर ते झोप दूर करेल. पृथ्वी मला सर्वकाही पुरवते, अगदी आई तिच्या मुलाला दूध देते तसे. मी जिथे जायचे तिथे जातो, आणि मला स्वतःला अडचणीत आणण्याची कोणतीही काळजी नसते.

"जर अलेक्झांडरने माझे डोके कापले तर तो माझ्या आत्म्याचा नाशही करू शकत नाही. माझे डोके एकटे, नंतर शांत, राहतील, शरीराला फाटलेल्या वस्त्रासारखे जमिनीवर सोडून देईन, जिथून ते घेतले होते. मग मी, आत्मा बनून, माझ्या देवाकडे जाईन, ज्याने आपल्या सर्वांना देहात सामावून घेतले आणि पृथ्वीवर सोडले, हे सिद्ध करण्यासाठी की, खाली असताना, आपण त्याच्या नियमांचे पालन करून जगू की नाही आणि कोण करेल जेव्हा आपण येथून त्याच्या उपस्थितीकडे जातो तेव्हा आपल्या सर्वांकडून आपल्या जीवनाचा हिशोब मागतो, कारण तो न्यायाधीश आहे सर्व गर्विष्ठ चुकांचे; कारण अत्याचारितांचे कण्हणे हे त्या लोकांची शिक्षा बनते. अत्याचारी.

"तर मग अलेक्झांडरला या धमक्यांनी धनाची इच्छा असलेल्या आणि मृत्युला घाबरणाऱ्यांना घाबरवू द्या, कारण आपल्याविरुद्ध ही दोन्ही शस्त्रे शक्तिहीन आहेत; ब्राह्मणांना सोने आवडत नाही आणि मृत्यूलाही घाबरत नाही. जा आणि अलेक्झांडरला हे सांग: दंडमिसला तुमच्या कोणत्याही गोष्टीची गरज नाही, आणि म्हणून तो तुमच्याकडे जाणार नाही, आणि जर तुम्हाला दंडमिसकडून काही हवे असेल तर त्याच्याकडे या."

अलेक्झांडरने ओनेसिक्रिटॉस द्वारे योगींचा संदेश बारकाईने ऐकला आणि "वाटले दांडामिसला पाहण्याची इच्छा पूर्वीपेक्षाही अधिक तीव्र झाली, जो म्हातारा आणि नग्न असला तरी, तो एकमेव शत्रू होता ज्याच्याशी तो, अनेक राष्ट्रांचा विजेता, त्याच्या जोडीदारापेक्षा जास्त वेळा भेटला होता."

अलेक्झांडरने तक्षशिला येथे अनेक ब्राह्मण तपस्वींना आमंत्रित केले जे तात्विक प्रश्नांची उत्तरे देण्याच्या कौशल्यासाठी प्रसिद्ध होते. शाब्दिक चकमकीचा वृत्तान्त प्लुटार्कने दिला आहे; अलेक्झांडरने स्वतः सर्व प्रश्नांची रचना केली.

"ज्यांचे प्रमाण जास्त आहे, जिवंत की मृत?"

"जिवंत, कारण मृत नाहीत."

"मोठ्या प्राण्यांची पैदास कोण करते, समुद्र की

जमीन?" "जमीन, कारण समुद्र हा जमिनीचाच एक भाग

आहे."

"कोणते आहे द सर्वात हुशार च्या पशू?"

"ज्याची माणसाला अजून ओळख झालेली नाही." (माणूस अज्ञाताची भीती

बाळगतो.) "आधी कोणते अस्तित्वात होते, दिवस की रात्र?"

"दिवस एक दिवसाने पहिला होता." या उत्तरामुळे अलेक्झांडरला आश्चर्य वाटले; ब्राह्मण पुढे म्हणाला: "अशक्य प्रश्नांना अशक्य उत्तरे आवश्यक असतात."

"कसे सर्वोत्तम मे अ माणूस बनवणे स्वतः प्रिय?"

"जर एखाद्या माणसाला प्रचंड शक्ती मिळाली असेल, तरीही तो स्वतःला घाबरवत नसेल तर

तो त्याला प्रिय ठरेल." "माणूस देव कसा बनू शकतो?" ४१-५

"माणसाला जे करणे अशक्य आहे ते करून." "कोणते अधिक

मजबूत आहे, जीवन की मृत्यू?"

"जीवन, कारण ते अस्वल तर अनेक वाईट गोष्टी."

अलेक्झांडरने भारतातून आपला गुरू म्हणून एक खरा योगी बाहेर काढण्यात यश मिळवले. हा माणूस स्वामी स्फिन्स होता, ज्याला ग्रीक लोक "कलानोस" म्हणत असत कारण कालीच्या रूपातील देवाचे भक्त संत, तिचे शुभ नाव उच्चारून सर्वांना अभिवादन करत असत.

कलानोस अलेक्झांडरसोबत पर्शियाला गेला. एका विशिष्ट दिवशी, पर्शियातील सुसा येथे, संपूर्ण मॅसेडोनियन सैन्यासमोर अंत्यसंस्काराच्या चितेत जाऊन कलानोसने आपले वृद्ध शरीर त्यागले. इतिहासकारांचे मत योगींना वेदना किंवा मृत्यूची भीती नव्हती आणि आगीत भस्मसात झाल्यावर ते एकदाही आपल्या जागेवरून हलले नाहीत हे पाहून सैनिकांना झालेले आश्चर्य नोंदवा. निघण्यापूर्वी त्याच्या अंत्यसंस्कारासाठी, कलानोसने त्याच्या सर्व जवळच्या साथीदारांना आलिंगन दिले होते, परंतु अलेक्झांडरला निरोप देण्यापासून परावृत्त केले, ज्याला हिंदू ऋषींनी फक्त टिप्पणी केली होती:

"मी करेल पहा तू लवकरच मध्ये बॅबिलोन."

अलेक्झांडर पर्शिया सोडून गेला आणि एका वर्षानंतर बॅबिलोनमध्ये त्याचा मृत्यू झाला. त्याच्या भारतीय गुरूंचे शब्द त्याच्या म्हणण्याचा एक मार्ग होते की तो जीवनात आणि मृत्यूमध्ये अलेक्झांडरसोबत असेल.

ग्रीक इतिहासकारांनी भारतीय समाजाचे अनेक स्पष्ट आणि प्रेरणादायी चित्रे

आपल्यासमोर ठेवली आहेत. एरियन आपल्याला सांगतात की, हिंदू कायदा लोकांचे रक्षण

करतो आणि "असे आदेश देतो की त्यांच्यापैकी कोणीही कोणत्याही परिस्थितीत गुलाम

राहू नये, परंतु स्वतः स्वातंत्र्याचा आनंद घेत, सर्वांना असलेल्या समान हक्काचा

आदर करावा. ज्यांनी इतरांवर वर्चस्व गाजवायचे किंवा त्यांच्याशी झुकायचे नाही हे

शिकले आहे त्यांना सर्व प्रकारच्या उतार-चढावांसाठी अनुकूल असलेले जीवन मिळेल."

४१-६

"भारतीय," दुसऱ्या मजकुरात म्हटले आहे, "व्याजावर पैसे देत नाहीत, किंवा कर्ज कसे

घ्यायचे हे त्यांना माहिती नाही. भारतीयांसाठी चुकीचे करणे किंवा सहन करणे हे स्थापित पद्धतीच्या विरुद्ध आहे, आणि म्हणूनच ते करार करत नाहीत किंवा रोखे मागत नाहीत." आपल्याला सांगितले जाते की, उपचार हे साध्या आणि नैसर्गिक मार्गांनी होते. "औषधांच्या वापरापेक्षा आहाराचे नियमन करून उपचार केले जातात. सर्वात आदरणीय उपाय म्हणजे मलम आणि मलम. इतर सर्व मोठ्या प्रमाणात हानिकारक मानले

जातात." युद्धात सहभागी होणे क्षत्रिय किंवा योद्धा जातीपुरते मर्यादित नव्हते. "या जमिनीवर काम करत असलेल्या शेतकऱ्यावर शत्रू येऊन त्याचे कोणतेही नुकसान करणार नाही, कारण या प्रकारच्या पुरुषांसाठी "सार्वजनिक हितकारक म्हणून गणल्या जाणाऱ्या वर्गाला सर्व प्रकारच्या हानीपासून संरक्षण मिळते. अशा प्रकारे जमीन नापीक राहून भरपूर पीक घेते, त्यामुळे रहिवाशांना जीवन आनंददायी बनवण्यासाठी

आवश्यक असलेल्या गोष्टी पुरवल्या जातात." ४१-७

३०५ मध्ये अलेक्झांडरचा सेनापती सेल्युकस याचा पराभव करणाऱ्या सम्राट चंद्रगुप्ताने सात निर्णय घेतले वर्षे नंतर ते हात वर द लगाम च्या भारताचे सरकार ते त्याचे मुलगा. प्रवास ते दक्षिण भारतात, चंद्रगुप्ताने आपल्या आयुष्यातील शेवटची बारा वर्षे एका निराधार तपस्वी म्हणून घालवली, श्रवणबेळगोला येथील एका खडकाळ गुहेत आत्मसाक्षात्काराच्या शोधात, ज्याला आता म्हैसूरचे मंदिर म्हणून सन्मानित केले जाते. जवळच आहे. संत कोमतेस्वर यांच्या सन्मानार्थ इ.स. ९८३ मध्ये जैनांनी एका प्रचंड दगडातून कोरलेली ही जगातील सर्वात मोठी मूर्ती आहे.

म्हैसूरची सर्वव्यापी धार्मिक स्थळे दक्षिणेकडील अनेक महान संतांची सतत आठवण करून देतात. भारत. एक च्या हे मास्टर्स, थयुमनावर, आहे डावीकडे आम्हाला द खालील आव्हानात्मक कविता:

तू करू शकतो नियंत्रण अ वेडा हत्ती;
तुम्ही अस्वल आणि वाघाचे तोंड बंद करू शकता; तुम्ही
सिंहावर स्वार होऊ शकता;
तू करू शकतो खेळा सह द नाग;
किमया करून तुम्ही तुमचा उदरनिर्वाह करू शकता;
तुम्ही विश्वात गुप्तपणे भटकू शकता; तुम्ही
देवांचे सेवक बनवू शकता;
तू करू शकतो असणे कधीही तरुण;
तू करू शकतो चालणे चालू पाणी आणि राहतात मध्ये आग;
पण नियंत्रण च्या द मन आहे चांगले आणि अधिक कठीण.

भारताच्या दक्षिणेकडील त्रावणकोर या सुंदर आणि सुपीक राज्यात, जिथे नद्या आणि कालव्यांमधून वाहतूक केली जाते, महाराज दरवर्षी युद्धांमुळे आणि दूरच्या भूतकाळात अनेक लहान राज्यांच्या त्रावणकोरशी जोडणीमुळे झालेल्या पापांचे प्रायश्चित्त करण्याची वंशपरंपरागत जबाबदारी स्वीकारतात. दरवर्षी छप्पन दिवस महाराजा वैदिक स्तोत्रे आणि पठण ऐकण्यासाठी दिवसातून तीनदा मंदिराला भेट देतात; प्रायश्चित्त समारंभ लक्षदीपम किंवा लाखो दिव्यांनी मंदिर प्रकाशित करून संपतो.

महान हिंदू कायदेकार मनु

४१-८ राजाची कर्तव्ये त्याने स्पष्ट केली आहेत. "त्याने
इंद्राप्रमाणे (देवांचा स्वामी) सुविधांचा वर्षाव करावा; सूर्य पाण्यापासून वाफ काढतो त्याप्रमाणे सौम्यपणे आणि अदृश्यपणे कर वसूल करावे; वारा सर्वत्र फिरतो त्याप्रमाणे आपल्या प्रजेच्या जीवनात प्रवेश करावा; यमाप्रमाणे (मृत्यूचा देव) सर्वांना न्याय द्यावा; अपराध्यांना वरुणाप्रमाणे (आकाश आणि वाऱ्याचा वैदिक देव) फासावर बांधावे; चंद्राप्रमाणे सर्वांना प्रसन्न करावे, अग्नीच्या देवाप्रमाणे दुष्ट शत्रूंना जाळून टाकावे; आणि पृथ्वी देवतेप्रमाणे सर्वांना आधार द्यावा."

"युद्धात राजाने विषारी किंवा अग्निमय शस्त्रांनी लढू नये किंवा कमकुवत, तयार नसलेल्या किंवा शस्त्र नसलेल्या शत्रूंना किंवा घाबरलेल्या किंवा संरक्षणासाठी

प्रार्थना करणाऱ्या किंवा पळून जाणाऱ्या माणसांना मारू नये. युद्धाचा अवलंब फक्त शेवटचा उपाय म्हणून केला पाहिजे. युद्धात निकाल नेहमीच संशयास्पद असतात."

भारताच्या आग्नेय किनाऱ्यावरील मद्रास प्रेसिडेन्सीमध्ये मद्रास हे सपाट, प्रशस्त, समुद्रकिनारी असलेले शहर आणि पल्लव राजवंशाची राजधानी असलेले सुवर्णनगरी कोंजीवरम आहे ज्यांच्यावर राजे राज्य करत होते.

ख्रिश्चन युगाच्या सुरुवातीच्या शतकांमध्ये. आधुनिक मद्रास प्रेसीडेंसीमध्ये अहिंसक महात्मा गांधींच्या आदर्शांनी मोठी प्रगती केली आहे; पांढऱ्या रंगाच्या "गांधी टोप्या" सर्वत्र दिसतात. दक्षिणेत साधारणपणे महात्मा गांधींनी "अस्पृश्यांसाठी" अनेक महत्त्वाच्या मंदिर सुधारणा तसेच जातिव्यवस्थेत सुधारणा केल्या आहेत.

महान कायदेकर्त्या मनूने मांडलेल्या जातिव्यवस्थेची उत्पत्ती प्रशंसनीय होती. त्यांनी स्पष्टपणे पाहिले की नैसर्गिक उत्क्रांतीमुळे पुरुषांना चार महान वर्गांमध्ये विभागले गेले आहे: जे त्यांच्या शारीरिक श्रमाद्वारे समाजाची सेवा करण्यास सक्षम आहेत (शुद्र); जे त्यांच्या माध्यमातून सेवा करतात मानसिकता, कौशल्य, शेती, व्यापार, वाणिज्य, सर्वसाधारणपणे व्यावसायिक जीवन (वैश्य); ज्यांची प्रतिभा प्रशासकीय, कार्यकारी आणि संरक्षक-शासक आणि योद्धे आहेत (क्षत्रिय); चिंतनशील स्वभावाचे, आध्यात्मिकरित्या प्रेरित आणि प्रेरणादायी (ब्राह्मण). "जन्म, संस्कार, अभ्यास किंवा वंश हे ठरवू शकत नाही की एखादी व्यक्ती दोनदा जन्मलेली आहे (म्हणजेच, ब्राह्मण);" महाभारत घोषित करते, "फक्त चारित्र्य

आणि आचरणच ठरवू शकतात." ४१-९ मनूने सूचना दिली समाजाने आपल्या सदस्यांना
त्यांच्याकडे ज्ञान, सद्गुण, वय, नातेसंबंध किंवा शेवटी संपत्ती असल्याने आदर दाखवावा. वैदिक भारतातील संपत्ती नेहमीच तिरस्काराची मानली जात असे जर ती धर्मादाय कारणांसाठी साठवली गेली किंवा उपलब्ध झाली नाही. मोठ्या प्रमाणात श्रीमंत नसलेल्या उदार पुरुषांना समाजात खालच्या दर्जाचे स्थान देण्यात आले.

शतकानुशतके जातीव्यवस्था कठोर होत गेली आणि वंशपरंपरागत अडथळा निर्माण झाला तेव्हा गंभीर दुष्प्रवृत्ती निर्माण झाल्या. गांधींसारखे समाजसुधारक आणि भारतातील असंख्य समाजांचे सदस्य आज जन्मावर नव्हे तर केवळ नैसर्गिक पात्रतेवर आधारित जातीच्या प्राचीन मूल्यांची पुनर्संचयित करण्यात मंद पण खात्रीशीर प्रगती करत आहेत. पृथ्वीवरील प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे विशिष्ट दुःख निर्माण करणारे कर्म आहेत ज्यांचा सामना करण्यासाठी आणि त्यांना दूर करण्यासाठी; भारत देखील तिच्या बहुमुखी आणि अभेद्य आत्म्याने जाती-सुधारणेच्या कार्यात स्वतःला बरोबर असल्याचे सिद्ध करेल.

दक्षिण भारत इतका आकर्षक आहे की मिस्टर राईट आणि मी आमचा रम्य प्रवास लांबवण्याची आतुरतेने वाट पाहत होतो. पण काळ, त्याच्या अनादी उद्धटपणामुळे, आम्हाला कोणताही सभ्य कालावधी दिला नाही. मी लवकरच कलकत्ता विद्यापीठात भारतीय तत्वज्ञान काँग्रेसच्या समारोप सत्राला संबोधित करणार होतो. म्हैसूर भेटीच्या शेवटी, मला भारतीय अकादमीचे अध्यक्ष सर सी.व्ही. रमण यांच्याशी झालेल्या गप्पांचा आनंद झाला. विज्ञान. या हुशार हिंदू भौतिकशास्त्रज्ञाला १९३० मध्ये प्रकाशाच्या प्रसारातील त्यांच्या महत्त्वाच्या शोधासाठी नोबेल पारितोषिक देण्यात आले - "रामन इफेक्ट" जो आता प्रत्येक शाळकरी मुलाला माहित आहे.

४१-१० वर्षांच्या सदाशिव ब्राह्मणाच्या स्मृतीप्रित्यर्थ पवित्र असलेल्या एका
लहानशा मंदिरासमोर थांबलो. ज्यांच्या अठराव्या शतकातील जीवनकथेत चमत्कारांचा समूह आहे. पुडुक्कोटाईच्या राजाने बांधलेले नेरुर येथील एक मोठे सदाशिव मंदिर हे एक तीर्थक्षेत्र आहे ज्याने असंख्य दैवी उपचार पाहिले आहेत.

सदाशिव, एक प्रेमळ आणि पूर्णपणे प्रकाशित गुरु, यांच्या अनेक विचित्र कथा अजूनही दक्षिण भारतीय ग्रामस्थांमध्ये प्रचलित आहेत. एके दिवशी कावेरी नदीच्या काठावर समाधीत बुडलेले असताना, अचानक आलेल्या पुरात सदाशिव वाहून गेल्याचे दिसून आले. काही आठवड्यांनंतर तो मातीच्या ढिगाऱ्याखाली खोलवर गाडलेला आढळला. गावकऱ्यांच्या फावड्या त्याच्या शरीरावर आदळताच, संत उठले आणि वेगाने निघून गेले.

सदाशिव कधीही एकही शब्द बोलला नाही किंवा कपडे घातले नाहीत. एका सकाळी तो नग्न योगी एका मुसलमान सरदाराच्या तंबूत निर्दयपणे शिरला. त्याच्या स्त्रिया घाबरून ओरडल्या; तो योद्धा क्रूरपणे वागला. तलवार जोर देणे येथे सदाशिवा, कोणाचे हात होते विच्छेदित. द मास्टर निघून गेले काळजी न करता.

पश्चात्तापाने भरलेल्या मुसलमानाने जमिनीवरून हात उचलला आणि सदाशिवाच्या मागे गेला. योगींनी शांतपणे रक्तस्त्राव झालेल्या बुंध्यात आपला हात घातला. जेव्हा योद्ध्याने नम्रपणे काही आध्यात्मिक सूचना मागितल्या तेव्हा सदाशिवाने वाळूवर बोट ठेवून लिहिले:

"करू नाही करा काय तू हवे आहे, आणि मग तू मे करा काय तू जसे."

मुसलमानांना मनाची उच्च स्थिती मिळाली आणि त्यांनी अहंकारावर नियंत्रण
मिळवून आत्म्याच्या मुक्ततेसाठी मार्गदर्शक होण्याचा संतांचा
विरोधाभासी सल्ला समजून घेतला.

एकदा गावातील मुलांनी सदाशिवाच्या उपस्थितीत १५० मैल दूर असलेल्या मदुराच्या धार्मिक उत्सवाला भेट देण्याची इच्छा व्यक्त केली. योगींनी लहान मुलांना त्यांच्या शरीराला स्पर्श करण्याचे संकेत दिले. लगेचच संपूर्ण गटाला मदुरा येथे नेण्यात आले. मुले हजारो यात्रेकरूंमध्ये आनंदाने फिरू लागली. काही तासांतच योगी त्याच्या साध्या हाताने त्याचे छोटेसे सामान घरी घेऊन आला. वाहतुकीचे साधन. आश्चर्यचकित झालेल्या पालकांनी प्रतिमांच्या मिरवणुकीच्या ज्वलंत कहाण्या ऐकल्या आणि लक्षात आले की अनेक मुले मदुरा मिठाईच्या पिशव्या घेऊन जात होती.

एका अविश्वासू तरुणाने संत आणि कथेची थट्टा केली. दुसऱ्या दिवशी सकाळी तो सदाशिवाकडे गेला.

"गुरुजी," तो तिरस्काराने म्हणाला, "तुम्ही काल इतर मुलांसाठी घेतल्याप्रमाणे मलाही उत्सवाला का घेऊन जात नाही?"

सदाशिवाने आज्ञा पाळली; तो मुलगा लगेचच दूरच्या शहरातील गर्दीत सापडला. पण अरेरे! जेव्हा तो तरुण निघून जाऊ इच्छित होता तेव्हा संत कुठे होते? थकलेला मुलगा पायी चालण्याच्या प्राचीन आणि गूढ पद्धतीने आपल्या घरी पोहोचला.

41-1: मिस ब्लेच, असमर्थ ते राखणे द सक्रिय गती सेट द्वारे श्री. राईट आणि मी स्वतः, राहिले आनंदाने सह माझे कलकत्त्यातील नातेवाईक.

41-2: हे धरण, एक प्रचंड जलविद्युत प्रतिष्ठापन, म्हैसूर शहराला प्रकाश देते आणि रेशीम, साबण आणि चंदन तेलाच्या कारखान्यांना वीज देते. म्हैसूरमधील चंदनाच्या स्मृतिचिन्हांमध्ये एक आनंददायी सुगंध आहे जो वेळ संपत नाही; थोडासा टोकदार टोक पुनरुज्जीवित करते द वास. म्हैसूर बढाई मारतो काही च्या द सर्वात मोठा अग्रणी औद्योगिक उपक्रम मध्ये भारत, यासह कोलार सोन्याच्या खाणी, म्हैसूर साखर कारखाना, भद्रावती येथील प्रचंड लोखंड आणि पोलाद कारखाने आणि स्वस्त आणि कार्यक्षम म्हैसूर राज्य रेल्वे जी राज्याच्या ३०,००० चौरस मैलांपैकी बरेच भाग व्यापते.

द महाराजा आणि युवराज WHO होते माझे यजमान मध्ये म्हैसूर मध्ये १९३५ आहे दोन्ही अलिकडेच मृत्यू झाला. द मुलगा च्या द युवराज, सध्याचे महाराजा हे एक उद्यमशील .शासक आहेत आणि त्यांनी म्हैसूरच्या उद्योगात एक मोठा विमान कारखाना जोडला आहे

41-3: सहा खंड चालू प्राचीन भारत (कलकत्ता, १८७९).

४१-५: दोन्हीपैकी नाही अलेक्झांडर किंवा नाही कोणताही च्या त्याचे सेनापती कधीही ओलांडले द गंगा. शोधत आहे निश्चित प्रतिकार मध्ये वायव्य, द मॅसेडोनियन सैन्य नकार दिला ते आत शिरणे पुढे; अलेक्झांडर होते जबरदस्तीने ते निघून जा .भारत आणि शोधणे पर्शियातील त्याचे विजय

41-5: पासून हे प्रश्न आम्ही मे अंदाज लावणे ते द "मुलगा च्या झ्यूस" होते एक अधूनमधून शंका ते तो होते आधीच परिपूर्णता प्राप्त केली.

41-6: सर्व ग्रीक निरीक्षक टिप्पणी चालू द अभाव च्या गुलामगिरी मध्ये भारत, अ वैशिष्ट्य येथे पूर्ण फरक सह द रचना हेलेनिक समाजाचे.

41-7: सर्जनशील भारत द्वारे प्रा. बेनॉय कुमार सरकार देते अ व्यापक चित्र च्या भारताचे प्राचीन आणि आधुनिक

कामगिरी आणि वेगळेपणा दाखवणारा मूल्ये मध्ये अर्थशास्त्र, राजकीय विज्ञान, साहित्य, कला, आणि सामाजिक तत्वज्ञान. (लाहोर: मोतीलाल बनारसी दास, प्रकाशक, 1937, 714 pp., $5.00.)

आणखी एक शिफारस केलेले खंड आहे भारतीय संस्कृती माध्यमातून द वय, द्वारे एस. .व्ही. वेणतेश्वर (नवीन यॉर्क: लाँगमन्स, हिरवा अँड कंपनी, $५.००)

41-8: मनु आहे द सार्वत्रिक कायदे करणारा; नाही एकटा साठी हिंदू समाज, पण साठी द जग. सर्व प्रणाली च्या शहाणा सामाजिक नियम आणि सम न्याय आहेत नक्षीदार नंतर मनु. नित्शे आहे पैसे दिले द खालील श्रद्धांजली: "मी माहित आहे च्या नाही पुस्तक मध्ये कोणते तर अनेक नाजूक आणि दयाळूपणे गोष्टी आहेत म्हणाला ते स्त्री म्हणून मध्ये द कायद्याचे पुस्तक च्या मनु; त्या जुने राखाडी दाढी आणि संत आहे अ स्त्रियांशी शौर्य दाखवण्याची पद्धत जी कदाचित मागे टाकता येणार नाही... एक अतुलनीय बौद्धिक आणि श्रेष्ठ काम... उदात्त मूल्यांनी परिपूर्ण, ते परिपूर्णतेच्या भावनेने भरलेले आहे, जीवनाला हो म्हणणारे आहे आणि स्वतःबद्दल आणि जीवनाबद्दल कल्याणाची विजयी भावना आहे; संपूर्ण पुस्तकावर सूर्य चमकतो."

41-9: "समावेश मध्ये एक च्या हे चार जाती मूळतः अवलंबून नाही चालू अ माणसाचे जन्म पण चालू त्याचे नैसर्गिक क्षमता दाखवल्याप्रमाणे द्वारे द ध्येय मध्ये जीवन तो निवडून आलेले ते साध्य करा," एक लेख मध्ये पूर्व-पश्चिम साठी जानेवारी, १९३५, सांगतो आम्हाला. "हे ध्येय गाठता आले असणे (१) काम, इच्छा, क्रियाकलाप च्या द जीवन च्या द इंद्रिये (शूद्र टप्पा), (२) अर्था, फायदा,
समाधान देणारा पण नियंत्रित करणे इच्छा (वैश्य अवस्था), (३) धर्म, आत्म-शिस्त, जबाबदारीचे जीवन आणि योग्य कृती (क्षत्रिय अवस्था), (४) मोक्ष, मुक्तता, द
जीवन च्या अध्यात्म आणि धार्मिक शिकवणे (ब्राह्मण टप्पा). हे चार जाती प्रस्तुत करणे सेवा मानवतेला (१) शरीर, (२) मन, (३) इच्छाशक्ती, (४)
आत्म्याद्वारे.

या चार अवस्थांचा संबंध निसर्गाच्या शाश्वत गुणांमध्ये, तम, रज आणि सत्त्वात" आहे: अडथळा, क्रियाकलाप, आणि विस्तार; किंवा, वस्तुमान, ऊर्जा, आणि बुद्धिमत्ता. द चार नैसर्गिक जाती आहेत चिन्हांकित द्वारे द गुनास म्हणून (१) तमस (अज्ञान), (२) तमस- राजस (मिश्रण) च्या अज्ञान आणि क्रियाकलाप), (३) राजसत्व (मिश्रण) च्या बरोबर क्रियाकलाप आणि ज्ञानप्राप्ती), (४) सत्त्व (ज्ञान). अशा प्रकारे आहे निसर्ग चिन्हांकित प्रत्येक माणूस सह त्याचे जात, द्वारे द स्वतःमध्ये एक किंवा दोन गुणांचे मिश्रण असलेले प्राबल्य. अर्थातच प्रत्येक मानवामध्ये वेगवेगळ्या प्रमाणात तिन्ही गुण असतात. गुरुच माणसाची जात किंवा उत्क्रांती स्थिती .योग्यरित्या ठरवू शकेल

ते अ निश्चित व्याप्ती, सर्व शर्यती आणि राष्ट्रे निरीक्षण करणे मध्ये सराव," जर नाही मध्ये सिद्धांत, द वैशिष्ट्ये च्या जात. कुठे तिथे आहे उत्तम परवाना किंवा तथाकथित स्वातंत्र्य, विशेषतः मध्ये आंतरविवाह दरम्यान अतिरेकी मध्ये द नैसर्गिक जाती, द शर्यत कमी होते दूर जाते आणि नामशेष होते. पुराण संहिता अशा संयोगांच्या संततीची तुलना वांझ संकरांशी करते, जसे की खेचर जे स्वतःच्या प्रजातीचा प्रसार करण्यास असमर्थ असते. कृत्रिम प्रजाती अखेर नष्ट होतात. इतिहास मुबलक पुरावे देतो च्या असंख्य उत्तम शर्यती कोणते नाही जास्त काळ आहे कोणताही जगणे प्रतिनिधी. द जात प्रणाली च्या भारत आहे जमा केलेले तिच्याकडून

सर्वाधिक खोलवरचा विचारवंत सह असणे द तपासा किंवा प्रतिबंधात्मक विरुद्ध परवाना कोणते आहे जतन केलेले द शुद्धता च्या द हजारो वर्षांच्या उतार-".चढावातून वंश सुरक्षितपणे आणला, तर इतर वंश विस्मृतीत गायब झाले आहेत

41-10: त्यांचे पूर्ण नाव श्री सदाशिवेंद्र सरस्वती स्वामी होते. औपचारिक शंकराच्या ओळीतील प्रख्यात उत्तराधिकारी, जगद्गुरू श्री शंकराचार्य च्या शृंगेरी गणित, लिहिले एक प्रेरणादायी ओड समर्पित ते सदाशिवा. पूर्व-पश्चिम साठी जुलै, १९४२ मध्ये सदाशिवाच्या जीवनावर एक लेख प्रकाशित झाला.

प्रकरण: ४२

शेवटचा दिवस सह माझे गुरु

"गुरुजी, आज सकाळी तुम्हाला एकटे पाहून मला आनंद झाला." मी नुकताच सेरामपूर आश्रमात पोहोचलो होतो, फळे आणि गुलाबांचा सुगंधित ओझे घेऊन. श्री युक्तेश्वरांनी माझ्याकडे नम्रपणे पाहिले.

"काय आहे तुमचे प्रश्न?" मास्टर पाहिले बद्दल द खोली म्हणून तरी तो होते शोधत आहे पळून जाणे.

"गुरुजी, मी तुमच्याकडे हायस्कूलच्या तरुणपणी आलो होतो; आता मी एक प्रौढ माणूस आहे, जरी माझे केस पांढरे किंवा दोन. पहिल्या तासापासून आतापर्यंत तू माझ्यावर मूक प्रेमाचा वर्षाव केलास, तरी तुला हे कळते का? एकदा फक्त, चालू द दिवस च्या बैठक, आहे तू कधीही म्हणाले, 'मी प्रेम तू?" मी पाहिले येथे त्याला विनवणीपूर्वक.

गुरुजींनी आपली नजर खाली केली. "योगानंद, मी शब्दहीन हृदयाने जपलेल्या उबदार भावनांना वाणीच्या थंड क्षेत्रात आणावे का?"

"गुरुजी, मी माहित आहे तू प्रेम मी, पण माझे मर्त्य कान वेदना ते ऐका तू म्हणा तर."

"तुमच्या मनाप्रमाणे होवो. माझ्या वैवाहिक जीवनात मला अनेकदा योगमार्गाचे प्रशिक्षण घेण्यासाठी मुलगा हवा होता. पण जेव्हा तुम्ही माझ्या आयुष्यात आलात तेव्हा मी समाधानी होतो; तुमच्यामध्ये मला माझा मुलगा सापडला आहे." दोन स्पष्ट अश्रूंचे थेंब श्री युक्तेश्वरांच्या डोळ्यात उभा राहिला. "योगानंद, मी तुला नेहमीच प्रेम करतो."

"तुमचे उत्तर म्हणजे माझा स्वर्गात जाण्याचा पासपोर्ट आहे." त्याच्या बोलण्याने माझ्या हृदयातून एक ओझे कमी झाले, ते कायमचे विरघळले. त्याच्या शांततेबद्दल मला अनेकदा आश्चर्य वाटायचे. तो भावनाशून्य आणि स्वार्थी आहे हे लक्षात येताच. स्वतःला आवरत होते, तरीही कधीकधी मला भीती वाटत होती की मी त्याला पूर्णपणे संतुष्ट करण्यात अयशस्वी झालो आहे. त्याचा स्वभाव एक विचित्र होता, कधीही पूर्णपणे ओळखता येणार नाही; एक खोल आणि स्थिर, बाह्य जगाला अगम्य स्वभाव, ज्याच्या मूल्यांच्या तो खूप पूर्वीपासून पलीकडे होता.

काही दिवसांनी, जेव्हा मी कलकत्त्याच्या अल्बर्ट हॉलमध्ये मोठ्या संख्येने उपस्थित असलेल्या प्रेक्षकांसमोर भाषण दिले, तेव्हा श्री युक्तेश्वर यांनी संतोषचे महाराज आणि कलकत्त्याच्या महापौरांसह व्यासपीठावर माझ्या शेजारी बसण्यास सहमती दर्शविली. जरी गुरुजींनी मला काहीही सांगितले नाही, तरी मी माझ्या भाषणादरम्यान अधूनमधून त्यांच्याकडे पाहिले आणि मला वाटले की त्यांच्या डोळ्यात एक आनंदाची चमक आहे.

त्यानंतर सेरामपूर कॉलेजच्या माजी विद्यार्थ्यांसमोर एक भाषण झाले. मी माझ्या जुन्या वर्गमित्रांकडे पाहिले आणि ते त्यांच्या स्वतःच्या "मॅड मंक" कडे पाहत असताना, आनंदाश्रू निर्लज्जपणे दिसू लागले. माझे तत्वज्ञानाचे चांदीचे जिव्हाळ्याचे प्राध्यापक, डॉ. घोषाल, माझे स्वागत करण्यासाठी पुढे आले, आमचे सर्व भूतकाळातील गैरसमज किमयागार काळाने दूर केले.

डिसेंबरच्या अखेरीस सेरामपूर आश्रमात हिवाळी संक्रांती उत्सव साजरा करण्यात आला. नेहमीप्रमाणे, श्री युक्तेश्वरांचे शिष्य दूरदूरून एकत्र आले. भक्ती संकीर्तन, क्रिस्टो-दा यांच्या अमृत-मधुर आवाजातील एकल, तरुण शिष्यांनी दिलेला मेजवानी, आश्रमाच्या गर्दीच्या अंगणात ताऱ्यांखाली गुरुंचे गहन हृदयस्पर्शी प्रवचन - आठवणी, आठवणी! गेल्या काही वर्षांचे आनंदी उत्सव! आज रात्री मात्र एक

नवीन वैशिष्ट्य असणार होते.

"योगानंद, कृपया सभेला इंग्रजीत संबोधित करा." गुरुजींनी ही दुहेरी असामान्य विनंती केली तेव्हा त्यांचे डोळे चमकले; ते माझ्या इंग्रजीतील पहिल्या व्याख्यानापूर्वीच्या जहाजावरील संकटाचा विचार करत होते का? मी माझ्या भावंडांच्या श्रोत्यांना ही गोष्ट सांगितली आणि आमच्या गुरुजींना भावपूर्ण श्रद्धांजली अर्पण करून शेवट केला.

"त्यांचे सर्वव्यापी मार्गदर्शन समुद्रातील स्टीमरवर एकट्यानेच माझ्यासोबत नव्हते," मी निष्कर्ष काढला, "तर अमेरिकेच्या विशाल आणि आदरातिथ्यशील भूमीत माझ्या पंधरा वर्षांच्या प्रवासात दररोज होते."

पाहुणे निघून गेल्यानंतर, श्री युक्तेश्वरांनी मला त्याच बेडरूममध्ये बोलावले जिथे - माझ्या लहानपणाच्या एका उत्सवानंतर - मला त्यांच्या लाकडी पलंगावर झोपण्याची परवानगी देण्यात आली होती. आज रात्री माझे गुरु शांतपणे बसले होते, त्यांच्या पायाजवळ शिष्यांचा एक अर्धवर्तुळ होता. मी खोलीत लवकर प्रवेश करताच त्यांनी स्मितहास्य केले.

"योगानंद, तू आता कलकत्त्याला जात आहेस का? उद्या इथे परत ये. मला तुला काही गोष्टी सांगायच्या आहेत."

दुसऱ्या दिवशी दुपारी, काही साध्या आशीर्वाद शब्दांसह, श्री युक्तेश्वरांनी मला

परमहंस ही भिक्षू पदवी बहाल केली.

४२-१

स्वामी पदवीची जागा घेते," मी त्यांच्यासमोर गुडघे टेकले तेव्हा तो म्हणाला. शांत हास्यासह मी परमहंसजींच्या उच्चारावरून माझ्या अमेरिकन विद्यार्थ्यांना

होणाऱ्या संघर्षाचा विचार केला.

४२-२

"माझे पृथ्वीवरील काम आता संपले आहे; तुम्ही पुढे चालू ठेवावे." गुरुजी शांतपणे बोलले, त्यांचे डोळे शांत आणि सौम्य होते. माझे हृदय भीतीने धडधडत होते.

"कृपया पुरी येथील आमच्या आश्रमाची जबाबदारी घेण्यासाठी कोणालातरी पाठवा," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले. "मी सर्व काही तुमच्या हातात सोपवतो. तुम्ही तुमच्या जीवनाची आणि संस्थेची बोट यशस्वीरित्या दिव्य किनाऱ्यावर नेऊ शकाल."

मध्ये अश्रू, मी होते आलिंगन देणे त्याचे पाय; तो गुलाब आणि धन्य मी प्रेमाने.

दुसऱ्या दिवशी मी रांचीहून एका शिष्याला, स्वामी सेवानंद यांना बोलावले आणि

त्यांना आश्रमाचे काम स्वीकारण्यासाठी पुरी येथे पाठवले.

४२-३ नंतर माझ्या
गुरूंनी त्यांच्या मालमत्तेचा ताबा घेण्याच्या कायदेशीर तपशीलांवर माझ्याशी चर्चा केली; त्यांच्या मृत्यूनंतर, त्यांच्या दोन आश्रम आणि इतर मालमत्तेचा ताबा घेण्यासाठी नातेवाईकांकडून खटला होण्याची शक्यता टाळण्यासाठी ते उत्सुक होते, ज्या त्यांना पूर्णपणे हस्तांतरित करायच्या होत्या. धर्मादाय कारणांसाठी.

"मास्टर किडरपोरला भेट देण्यासाठी अलिकडेच व्यवस्था करण्यात आली होती,

४२-४ "पण
तो गेला नाही." एके दिवशी दुपारी माझ्या भावाचे शिष्य अमूलय बाबू यांनी मला ही टिप्पणी केली; मला पूर्वसूचनेची थंड लाट जाणवली. माझ्या तीव्र प्रश्नांना उत्तर देताना, श्री युक्तेश्वरांनी फक्त एवढेच उत्तर दिले, "मी आता किडरपोरला जाणार नाही." क्षणभर, गुरु घाबरलेल्या मुलासारखे थरथर कापले.

("शरीराच्या निवासस्थानाशी असलेली आसक्ती, स्वतःच्या स्वभावातून उदयास येणारी [म्हणजे, अनादी मुळांपासून, मृत्यूच्या भूतकाळातील अनुभवांपासून उद्भवणारी],"

पतंजलीने लिहिले,

४२-५ "महान संतांमध्येही थोड्या प्रमाणात असते." मृत्यूवरील
त्यांच्या काही प्रवचनांमध्ये, माझे गुरू पुढे म्हणाले होते: "ज्याप्रमाणे लांब पिंजऱ्यात बंद पक्षी दार उघडल्यावर त्याचे नेहमीचे घर सोडण्यास कचरतो."

"गुरुजी," मी विनंती केली त्याला सह अ रडणे, "नको म्हणा ते! कधीही नाही स्पष्टपणे त्या शब्द ते मी!"

श्री युक्तेश्वरांचा चेहरा शांत हास्याने निश्चिंत झाला. त्यांचा ८१ वा वाढदिवस जवळ आला असला तरी, तो निरोगी आणि बलवान दिसत होता.

माझ्या गुरूंच्या अव्यक्त पण तीव्र प्रेमाच्या सूर्यप्रकाशात दिवसेंदिवस रमताना, मी त्यांच्या जवळ येत असलेल्या जाण्याबद्दल त्यांनी दिलेले विविध संकेत माझ्या जाणीवपूर्वक मनातून काढून टाकले.

"साहेब, या महिन्यात अलाहाबाद येथे कुंभमेळा भरत आहे." मी मास्टरना मेळ्याच्या

तारखा दाखवल्या. एक बंगाली पंचांग.

४२-६

"करू तू खरोखर हवे आहे ते जाऊ?"

श्रीयुक्तेश्वर मला सोडून जाण्यास कचरत आहेत हे मला कळले नाही, म्हणून मी पुढे म्हणालो, "एकदा तुम्ही अलाहाबाद कुंभात बाबाजींचे धन्य दर्शन घेतले असेल. कदाचित यावेळी मला त्यांचे दर्शन घेण्याचे भाग्य लाभेल."

"मला वाटत नाही की तू त्याला तिथे भेटशील." मग माझे गुरु गप्प बसले, माझ्या योजनांमध्ये अडथळा आणू इच्छित नव्हते.

दुसऱ्या दिवशी मी एका लहान गटासह अलाहाबादला निघालो तेव्हा गुरुजींनी

त्यांच्या नेहमीच्या पद्धतीने मला शांतपणे आशीर्वाद दिला. स्पष्टपणे मी

श्रीयुक्तेश्वरांच्या वृत्तीतील परिणामांकडे दुर्लक्ष करत होतो कारण प्रभु

मला माझ्या गुरुंच्या निधनाचे साक्षीदार होण्यास भाग पाडले जाण्याचा अनुभव घेऊ

इच्छित होते. माझ्या आयुष्यात नेहमीच असे घडले आहे की, माझ्या प्रियजनांच्या

मृत्युनंतर, देवाने दयाळूपणे मला त्या ठिकाणापासून दूर ठेवण्याची व्यवस्था

केली आहे. ४२-७

आमचा गट २३ जानेवारी १९३६ रोजी कुंभमेळ्यात पोहोचला. जवळजवळ दोन जणांची गर्दी लाखो लोकांची गर्दी हे एक प्रभावी दृश्य होते, अगदी जबरदस्तही होते. भारतीय लोकांची विलक्षण प्रतिभा म्हणजे अगदी कनिष्ठ शेतकऱ्यामध्येही आत्म्याच्या मूल्याबद्दल आणि सांसारिक संबंध सोडून भविष्यकथन शोधणाऱ्या भिक्षू आणि साधूंबद्दलचा उपजत आदर. ढोंगी आणि ढोंगी खरोखरच आहेत, परंतु भारत सर्वांचा आदर करतो कारण काही मोजके लोक संपूर्ण भूमीला अलौकिक आशीर्वादांनी प्रकाशित करतात. हे विशाल दृश्य पाहणाऱ्या पाश्चात्य लोकांना भूमीची नाडी, ती आध्यात्मिक उत्साह अनुभवण्याची एक अनोखी संधी मिळाली ज्यासाठी काळाच्या प्रहारापूर्वी भारत तिच्या अदृश्य चैतन्याचे ऋणी आहे.

द स्त्री योगी, शंकरी माई अरेरे, फक्त जगणे शिष्य च्या द उत्तम त्रैलंगा स्वामी.

तिच्या शेजारी बसलेली पगडी घातलेली व्यक्ती म्हणजे स्वामी बेनोयानंद, बिहारमधील आमच्या रांची योग शाळेचे संचालक. हा फोटो १९३८ मध्ये हरद्वार कुंभमेळ्यात काढला गेला होता; त्या महिला संताचे वय तेव्हा ११२ वर्षांचे होते.

कृष्णानंद, येथे द १९३६ अलाहाबाद कुंभ मेळा, सह त्याचे वश करणे शाकाहारी सिंहीण.

श्री युक्तेश्वराच्या सेरामपूर आश्रमातील दुसऱ्या मजल्यावरील जेवणाचे
अंगण. मी माझ्या गुरूंच्या चरणांजवळ (मध्यभागी)
बसलो आहे.

आमच्या गटाने पहिला दिवस निरखून पाहत घालवला. येथे असंख्य स्नान करणारे पापांची

क्षमा मागण्यासाठी पवित्र नदीत डुबकी मारत होते; तिथे आम्ही पूजाविधीचे गंभीर विधी पाहिले; तिथे संतांच्या धुळीने माखलेल्या पायांवर भक्तीपर अर्पण केले जात होते; आमच्या डोक्यांचे वळण, आणि हत्तींची रांग, कपाळावर बसलेले घोडे आणि मंद गतीने चालणारे राजपुताना उंट, किंवा एक विचित्र धार्मिक मिरवणूक.

नग्न साधू, हात हलवणे राजदंड च्या सोने आणि चांदी, किंवा झेंडे आणि स्ट्रीमर्स च्या रेशमी मखमली.

फक्त कमरेचे कपडे घातलेले अँकराईट लहान गटात शांतपणे बसले होते, त्यांचे शरीर उष्णता आणि थंडीपासून संरक्षण करणाऱ्या राखेने माखलेले होते. त्यांच्या कपाळावर चंदनाच्या एका ठिपक्याद्वारे आध्यात्मिक डोळा स्पष्टपणे दर्शविला जात होता. हजारो लोक मुंडण केलेले स्वामी, गेरूचे कपडे घातलेले आणि बांबूची काठी आणि भिक्षा मागण्याचे भांडे घेऊन आले होते. त्यांचे चेहरे तेजस्वी होते. द संन्यास घेणारे शांतता म्हणून ते चाललो बद्दल किंवा धरले तात्विक चर्चा सह शिष्य.

इकडे तिकडे झाडांखाली, जळत्या लाकडांच्या मोठ्या ढिगाऱ्यांभोवती,

४२-८ वर्षांचे

सुंदर साधू होते. त्यांचे केस डोक्यावर गुंडाळलेले आणि गुंडाळलेले होते.
काहींच्या दाढी अनेक फूट लांबीच्या होत्या, कुरळे करून गाठी बांधलेल्या होत्या. ते शांतपणे ध्यान करत होते, किंवा आशीर्वाद देण्यासाठी हात पुढे करत होते. भिकाऱ्यांचा जमाव, हत्तींवर बसलेले महाराजे, रंगीबेरंगी साड्या घातलेल्या महिला
- त्यांच्या बांगड्या आणि पायघोळ झणझणीत, विचित्रपणे उंच धरलेले बारीक हात असलेले फकीर, ध्यानाच्या कोपराचे आधार घेतलेले ब्रह्मचारी, ज्यांच्या गांभीर्याने आंतरिक आनंद लपलेला होता असे नम्र ऋषी. गोंधळाच्या वरती आम्हाला मंदिरातील घंटांचा अखंड आवाज ऐकू आला.

आमच्या दुसऱ्या मेळ्याच्या दिवशी मी आणि माझे सहकारी विविध आश्रम आणि तात्पुरत्या झोपड्यांमध्ये प्रवेश केला आणि संत व्यक्तींना प्रार्थना केली. आम्हाला स्वामी संप्रदायाच्या गिरी शाखेच्या नेत्याचा आशीर्वाद मिळाला - एक पातळ, तपस्वी भिक्षू ज्याचे डोळे अग्नीच्या हसऱ्या डोळ्यांसारखे होते. आमची पुढची भेट आम्हाला एका आश्रमात घेऊन गेली ज्याच्या गुरूंनी गेल्या नऊ वर्षांपासून मौन व्रत आणि कठोर फलदायी आहार पाळला होता. आश्रमाच्या हॉलमधील मध्यवर्ती व्यासपीठावर एक अंध साधू, प्रगला चक्षु बसला होता, जो शास्त्रांमध्ये गाढ ज्ञानी होता आणि सर्व पंथांमध्ये अत्यंत आदरणीय होता.

वेदांतावर हिंदीमध्ये एक छोटेसे प्रवचन दिल्यानंतर, आमचा गट शांत आश्रमातून बाहेर पडला आणि जवळच असलेल्या स्वामी कृष्णानंद यांचे स्वागत केले, गुलाबी गाल आणि प्रभावी खांदे असलेले एक देखणे भिक्षू. त्यांच्या शेजारी एक पाळीव सिंहीण बसली होती. भिक्षूच्या आध्यात्मिक आकर्षणाला बळी पडून - मला खात्री आहे की त्याच्या शक्तिशाली शरीरयष्टीला नाही! - जंगलातील प्राणी भात आणि दुधाच्या फायद्यासाठी सर्व मांस नाकारतो. स्वामींनी पिवळसर केस असलेल्या प्राण्याला खोल, आकर्षक गुरगुरत " ओम " उच्चारण्यास शिकवले आहे - एक मांजर भक्त!

आमची पुढची भेट, एका विद्वान तरुण साधूची मुलाखत, श्री. राईट यांच्या चमकदार प्रवास डायरीमध्ये चांगल्या प्रकारे वर्णन केली आहे.

"आम्ही फोर्ड गाडीने गंगा नदीच्या अगदी खालच्या भागात एका कर्कश पोंटून
पुलावरून प्रवास करत होतो, गर्दीतून आणि अरुंद, वळणावळणाच्या गल्ल्यांवरून सापासारखे रेंगाळत जात होतो, नदीकाठच्या त्या जागेवरून जात होतो जिथे योगानंदजींनी मला बाबाजी आणि श्री युक्तेश्वरजींचे भेटीचे ठिकाण म्हणून दाखवले

होते.
थोड्या वेळाने गाडीतून उतरल्यानंतर, आम्ही साधूंच्या आगीच्या दाट धुरातून आणि निसरड्या वाळूवरून काही अंतर चालत गेलो आणि चिखलाने बनवलेल्या छोट्या, अगदी साध्या झोपड्यांजवळ पोहोचलो. आम्ही या क्षुल्लक तात्पुरत्या निवासस्थानांपैकी एकाच्या समोर थांबलो, जिथे एक पिग्मी दरवाजा नसलेला प्रवेशद्वार होता, कारा पत्रीचा आश्रय होता, जो एक तरुण भटकणारा साधू होता जो त्याच्या अपवादात्मक बुद्धिमत्तेसाठी प्रसिद्ध होता. तिथे तो पेंढ्याच्या ढिगाऱ्यावर पाय ठेवून बसला होता, त्याचे एकमेव पांघरूण - आणि योगायोगाने त्याची एकमेव मालमत्ता - त्याच्या खांद्यावर गुंडाळलेले गेरूचे कापड होते.

"आम्ही झोपडीत चारही पायांनी रेंगाळत गेलो आणि या ज्ञानी आत्म्याच्या पायाशी नामकरण केल्यानंतर, प्रवेशद्वारावरील रॉकेलचा कंदील विचित्रपणे चमकत असताना, खरोखरच एक दिव्य चेहरा आमच्याकडे पाहून हसला,

गवताच्या भिंतींवर नाचणाऱ्या सावल्या. त्याचा चेहरा, विशेषतः त्याचे डोळे आणि परिपूर्ण दात, तेजस्वी आणि चमकत होते. हिंदी ऐकून मला गोंधळ झाला असला तरी, त्याचे भाव खूप प्रकट करणारे होते; तो उत्साह, प्रेम, आध्यात्मिक वैभवाने भरलेला होता. त्याच्या महानतेबद्दल कोणीही चुकून बोलू शकत नाही.

"भौतिक जगाशी आसक्त नसलेल्या व्यक्तीच्या आनंदी जीवनाची कल्पना करा; कपड्यांच्या समस्येपासून मुक्त; अन्नाची तहान न लागणे, कधीही भीक न मागणे, एका दिवसाशिवाय कधीही शिजवलेल्या अन्नाला स्पर्श न करणे, कधीही भिक्षेचा कटोरा बाळगणे; पैशाच्या सर्व अडचणींपासून मुक्त असणे, कधीही पैसे हाताळू नयेत, कधीही वस्तू साठवून ठेवू नयेत, नेहमी देवावर विश्वास ठेवणे; वाहतुकीच्या चिंतांपासून मुक्त असणे, कधीही वाहने चालवू नयेत, परंतु पवित्र नद्यांच्या काठावर नेहमी चालणे; आसक्ती वाढू नये म्हणून एका आठवड्यापेक्षा जास्त काळ एकाच ठिकाणी न थांबणे.

"किती विनम्र आत्मा! वेदांमध्ये असामान्यपणे शिकलेला, आणि बनारस विद्यापीठातून एमए पदवी आणि शास्त्री (शास्त्रांचा मास्टर) ही पदवी धारण केलेला. मी त्याच्या पायाजवळ बसलो तेव्हा मला एक उदात्त भावना जाणवली; हे सर्व खरे, प्राचीन भारत पाहण्याच्या माझ्या इच्छेचे उत्तर वाटत होते, कारण तो आध्यात्मिक महापुरुषांच्या या भूमीचा खरा प्रतिनिधी आहे."

मी कारा पत्रीला त्याच्या भटकंती जीवनाबद्दल विचारले. "तुमच्याकडे हिवाळ्यासाठी

अतिरिक्त कपडे नाहीत का?" "नाही, हे पुरेसे आहे."

"करू तू वाहून नेणे कोणताही पुस्तके?"

"नाही, ज्यांना माझे ऐकायचे आहे त्यांना मी आठवणीतून

शिकवतो." "तुम्ही आणखी काय करता?"

"मी फिरणे द्वारे द गंगा."

त्याच्या या शांत शब्दांनी, त्याच्या साधेपणाच्या जीवनाची तळमळ माझ्या मनात जागी झाली. मला अमेरिका आणि माझ्या खांद्यावर असलेल्या सर्व जबाबदाऱ्या आठवल्या.

"नाही, योगानंद," मी क्षणभर दुःखाने विचार केला, "या आयुष्यात गंगेजवळ फिरणे तुमच्यासाठी नाही."

साधूने मला त्यांच्या काही आध्यात्मिक अनुभूती सांगितल्यानंतर, मी अचानक

एक प्रश्न विचारला. "तुम्ही हे वर्णन शास्त्रीय कथेवरून देत आहात की

अंतर्गत अनुभवातून?"

"अर्धा पासून पुस्तक शिकणे," तो उत्तर दिले सह अ सरळ हास्य, "आणि अर्धा पासून अनुभव."

आम्ही थोडा वेळ ध्यानस्थ शांततेत आनंदाने बसलो. त्यांच्या पवित्र उपस्थितीतून निघून गेल्यावर मी श्री. राईट यांना म्हणालो, "तो सोनेरी पेंढ्याच्या सिंहासनावर बसलेला राजा आहे."

मेळ्याच्या मैदानावर ताऱ्यांखाली जेवण केले, काठ्यांनी बांधलेल्या पानांच्या प्लेट्समधून जेवलो. भारतात भांडी धुण्याचे प्रमाण कमी झाले आहे!

आणखी दोन दिवस आकर्षक कुंभ; नंतर वायव्येस जमुना काठाने आग्रा पर्यंत. मी पुन्हा एकदा ताजमहालकडे पाहिले; माझ्या आठवणीत जितेंद्र माझ्या बाजूला उभा होता, संगमरवरातील स्वप्नाने विस्मित झाला होता. नंतर स्वामी केशवानंदांच्या वृंदावन आश्रमाकडे.

केशानंदांना शोधण्याचा माझा उद्देश या पुस्तकाशी संबंधित होता. लाहिरी महाशयांचे जीवन लिहिण्याची श्री युक्तेश्वरांची विनंती मी कधीही विसरलो नव्हतो. भारतात राहताना मी योगावताराच्या शिष्यांशी आणि नातेवाईकांशी थेट संपर्क साधण्याची प्रत्येक संधी घेत होतो. त्यांच्या संभाषणांची नोंद मोठ्या प्रमाणात करत, मी तथ्ये आणि तारखा पडताळल्या आणि छायाचित्रे, जुनी पत्रे आणि कागदपत्रे गोळा केली. माझा लाहिरी महाशयांचा पोर्टफोलिओ वाढू लागला; मला निराशेने जाणवले की माझ्यापुढे लेखकत्वाचे कष्टाचे काम आहे. मी प्रार्थना केली की मी त्या महान गुरूच्या चरित्रकाराच्या भूमिकेइतकेच काम करू शकेन. त्यांच्या अनेक शिष्यांना भीती होती की लेखी अहवालात त्यांच्या गुरुचा अपमान केला जाईल किंवा त्यांचा चुकीचा अर्थ लावला जाईल.

"एखाद्या दैवी अवताराच्या जीवनाला थंड शब्दात न्याय देणे कठीण आहे,"
पंचानन भट्टाचार्य यांनी एकदा मला सांगितले होते.

इतर जवळचे शिष्य देखील अशाच प्रकारे योगावताराला त्यांच्या हृदयात अमर गुरु म्हणून लपवून ठेवण्यात समाधानी होते. तरीही, लाहिरी महाशयांच्या त्यांच्या चरित्राबद्दलच्या भाकिताची जाणीव ठेवून, मी त्यांच्या बाह्य जीवनातील तथ्ये सुरक्षित करण्यासाठी आणि सिद्ध करण्यासाठी कोणतेही प्रयत्न सोडले नाहीत.

स्वामी केशवानंद यांनी वृंदावन येथे त्यांच्या कात्यायनी पीठ आश्रमात आमच्या पक्षाचे हार्दिक स्वागत केले. आश्रम ही एक भव्य विटांची इमारत आहे जिथे भव्य काळे खांब आहेत आणि ती एका सुंदर बागेत आहे. त्यांनी आम्हाला येथे नेले. एकदा लाहिरी महाशयांच्या चित्राच्या विस्ताराने सजवलेल्या बैठकीच्या खोलीत. स्वामी वयाची नव्वदी जवळ येत होती, पण त्याच्या स्नायूंच्या शरीरातून शक्ती आणि आरोग्याचे किरण उमटत होते. लांब केस आणि बर्फाळ दाढी, आनंदाने चमकणारे डोळे असलेले ते एक वास्तविक पितृसत्ताक अवतार होते. मी त्याला सांगितले की मला त्याचे नाव माझ्या भारताच्या गुरुंवरील पुस्तकात लिहायचे आहे.

"तुमच्या आधीच्या आयुष्याबद्दल सांगा." मी विनवणीपूर्वक हसलो; महान
योगी बहुतेकदा संवाद साधण्यास असमर्थ असतात.

केशानंद यांनी नम्रतेचा इशारा दिला. "बाह्य क्षण फारसा दिसत नाही. जवळजवळ माझे संपूर्ण आयुष्य हिमालयातील एकांतवासात, एका शांत गुहेतून दुसऱ्या गुहेत पायी प्रवास करण्यात गेले आहे. काही काळ मी हरद्वारच्या बाहेर एक छोटासा आश्रम चालवला होता, जो सर्व बाजूंनी उंच झाडांच्या झुडुपांनी वेढलेला होता. नागांच्या सर्वत्र उपस्थितीमुळे ते एक शांत ठिकाण होते जिथे प्रवाशांनी फारसे भेट दिली नाही." केशानंद हसले. "नंतर गंगेच्या पुरात आश्रम आणि नाग दोन्ही वाहून गेले. त्यानंतर माझ्या शिष्यांनी मला हे वृंदावन आश्रम बांधण्यास मदत केली."

आमच्या गटातील एकाने स्वामींना विचारले की त्यांनी हिमालयीन वाघांपासून स्वतःचे

संरक्षण कसे केले.

४२- ९

केशानंदने डोके हलवले. "त्या उच्च आध्यात्मिक उंचीवर," तो म्हणाला, "वन्य प्राणी क्वचितच योगींना त्रास देतात. एकदा जंगलात मी एका वाघाला समोरासमोर भेटलो. माझ्या अचानक वीर्यस्खलनाने, तो प्राणी जणू दगडात बदलला होता." स्वामी पुन्हा त्याच्या आठवणींनी हसले.

"कधीकधी मी डावीकडे माझे एकांतवास ते भेट द्या माझे गुरु मध्ये बनारस. तो वापरलेले ते विनोद सह मी वर माझे

अविरत प्रवास मध्ये द हिमालयीन वाळवंट.

"'तुझ्या पायावर भटकंतीची खूण आहे,' तो मला एकदा म्हणाला होता. 'पवित्र हिमालय तुला भुरळ घालण्याइतपत विस्तृत आहे याचा मला आनंद आहे.'

"अनेक वेळा," केशानंद पुढे म्हणाले, "त्यांच्या देहत्यागाच्या आधी आणि नंतरही, लाहिरी महाशय माझ्यासमोर शारीरिकरित्या प्रकट झाले आहेत. त्यांच्यासाठी हिमालयाची कोणतीही उंची दुर्गम नाही!"

दोन तासांनंतर तो आम्हाला जेवणाच्या अंगणात घेऊन गेला. मी निराशेने शांतपणे
उसासा टाकला. आणखी पंधरा कोर्स जेवण! भारतीय आदरातिथ्याचा एक वर्षापेक्षा कमी वेळ झाला आणि माझे वजन पन्नास पौंड वाढले! तरीही माझ्या सन्मानार्थ अंतहीन मेजवानीसाठी काळजीपूर्वक तयार केलेले कोणतेही पदार्थ नाकारणे हे असभ्यतेची परिसीमा मानली गेली असती. भारतात (दुसऱ्या कुठेही नाही, अरेरे!) चांगले पॅड घातलेले स्वामी हे एक आनंददायी दृश्य मानले जाते. ४२-१०

श्री. राईट, मी स्वतः, मिस ब्लेच -- मध्ये इजिप्त

रवींद्रनाथ टागोर, प्रेरणादायी कवी च्या बंगाल, आणि नोबेल पुरस्कार विजेता मध्ये साहित्य

श्री राईट आणि मी वृंदाबन येथील भव्य आश्रमात पूज्य स्वामी केशवानंद आणि त्यांच्या एका शिष्यासोबत फोटो काढतो.

नंतर रात्रीचे जेवण, केशवानंद एलईडी मी ते अ एकांत कोपरा.

"तुमचे आगमन आहे नाही अनपेक्षित" तो म्हणाला. "मी आहे अ

संदेश साठी "तुम्ही." मला आश्चर्य वाटले; केशवानंदांना

भेटण्याच्या माझ्या योजनेबद्दल कोणालाही माहिती नव्हती.

"गेल्या वर्षी बद्रीनारायण जवळील उत्तर हिमालयात फिरत असताना," स्वामी पुढे म्हणाले, "मी माझा मार्ग चुकलो. एका प्रशस्त गुहेत आश्रय दिसला, जो रिकामा होता, जरी खडकाळ जमिनीतील एका छिद्रात आगीचे निखारे चमकत होते. या एकाकी निवासस्थानातील रहिवाशाबद्दल विचार करत मी आगीजवळ बसलो, माझी नजर गुहेच्या सूर्यप्रकाशाच्या प्रवेशद्वारावर खिळली होती.

"'केशानंद, तू इथे आहेस याचा मला आनंद आहे.' हे शब्द माझ्या मागून आले. मी वळलो, चकित झालो आणि बाबाजींना पाहून थक्क झालो! महान गुरु गुहेच्या एका अंतरावर स्वतःला साकारले होते. अनेक वर्षांनी त्यांना पुन्हा पाहून आनंद झाला, मी त्यांच्या पवित्र चरणी नतमस्तक झालो.

"'मी तुला इथे बोलावले आहे,' बाबाजी पुढे म्हणाले. 'म्हणूनच तू तुझा मार्ग चुकलास आणि या गुहेतील माझ्या तात्पुरत्या निवासस्थानी नेण्यात आले. आमच्या शेवटच्या भेटीला बराच काळ लोटला आहे; पुन्हा एकदा तुला अभिवादन करताना मला आनंद होत आहे.'

"अमर गुरुने मला आध्यात्मिक मदतीचे काही शब्द देऊन आशीर्वाद दिला, नंतर पुढे

म्हटले: 'मी तुम्हाला योगानंदांसाठी एक संदेश देतो. भारतात परतल्यावर तो तुम्हाला भेट देईल. त्याच्या गुरूशी आणि लाहिरीच्या जिवंत शिष्यांशी संबंधित अनेक गोष्टी योगानंदला पूर्णपणे व्यस्त ठेवतील. तर त्याला सांगा की मी यावेळी त्याला भेटणार नाही, कारण तो उत्सुकतेने आशा करत आहे; पण मी त्याला दुसऱ्या वेळी भेटेन."

मी होते खोलवर स्पर्श केला ते प्राप्त करणे पासून केशवानंद यांचे ओठ हे सांत्वन देणारा वचन देणे पासून बाबाजी. अ

माझ्या हृदयातील काही वेदना नाहीशा झाल्या; श्रीयुक्तेश्वरांनी सांगितल्याप्रमाणे, बाबाजी कुंभमेळ्यात आले नाहीत याचे मला आता दुःख राहिले नाही.

खर्च एक रात्र म्हणून पाहुणे च्या द आश्रम, आमचे पार्टी सेट बाहेर द खालील दुपार कलकत्त्यासाठी. जमना नदीच्या पुलावरून प्रवास करताना, सूर्य आकाशात आग लावत असताना, वृंदावनच्या क्षितिजाचे एक भव्य दृश्य आम्हाला अनुभवायला मिळाले - व्हल्कन रंगाची एक खरी भट्टी, जी आमच्या खाली शांत पाण्यात प्रतिबिंबित होत होती.

जमना समुद्रकिनारा बाल श्रीकृष्णाच्या आठवणींनी पवित्र आहे. येथे त्याने गोपींसोबतच्या त्याच्या लीला (नाटकांमध्ये) निष्पाप गोडवा, अलौकिक प्रेमाचे उदाहरण देतो. कोणते कधीही अस्तित्वात आहे दरम्यान अ दैवी अवतार आणि त्याचे भक्त. द जीवन च्या प्रभु कृष्णा अनेक पाश्चात्य टीकाकारांनी याचा गैरसमज केला आहे. शास्त्रीय रूपक शाब्दिक मनांना गोंधळात टाकणारे आहे. एका अनुवादकाने केलेली एक हास्यास्पद चूक हा मुद्दा स्पष्ट करेल. ही कथा एका प्रेरित मध्ययुगीन संत, मोची रविदास यांच्याशी संबंधित आहे, ज्यांनी संपूर्ण मानवजातीत लपलेल्या आध्यात्मिक वैभवाच्या स्वतःच्या व्यापाराच्या सोप्या शब्दांत गायले:

अंतर्गत द अफाट तिजोरी च्या निळा
जगतो द देवत्व कपडे घातलेला मध्ये लपवा.

एका पाश्चात्य लेखकाने रविदासांच्या कवितेचे पादचाऱ्यांकडून दिलेले स्पष्टीकरण ऐकून हसू लपवण्यासाठी कोणीतरी बाजूला वळते:

"त्याने नंतर एक झोपडी बांधली, त्यात कातडीपासून बनवलेली एक मूर्ती स्थापन केली आणि त्याची पूजा करण्यास स्वतःला झोकून दिले."

रविदास हे महान कबीरांचे भाऊ शिष्य होते. रविदासांच्या श्रेष्ठ चेलांपैकी एक चितोडची राणी होती. तिने तिच्या गुरूच्या सन्मानार्थ आयोजित केलेल्या मेजवानीसाठी मोठ्या संख्येने ब्राह्मणांना आमंत्रित केले होते, परंतु त्यांनी एका नीच मोचीसोबत जेवण्यास नकार दिला. ते स्वतःचे जेवण करण्यासाठी सन्मानाने अलिप्तपणे बसले. शुद्ध जेवण, पाहा! प्रत्येक ब्राह्मणाला त्याच्या बाजूला रविदासांचे रूप सापडले. या सामूहिक दर्शनाने चितोडमध्ये व्यापक आध्यात्मिक पुनरुज्जीवन घडवले.

काही दिवसांतच आमचा छोटासा गट कलकत्त्याला पोहोचला. श्रीयुक्तेश्वरांना भेटण्यासाठी उत्सुक असलेले, ते श्रीरामपूर सोडून आता दक्षिणेस सुमारे तीनशे मैल अंतरावर असलेल्या पुरी येथे आहेत हे ऐकून मला निराशा झाली.

"पुरी आश्रमात लवकर या." हा तार ८ मार्च रोजी एका भावाच्या शिष्याने अतुल चंद्र यांना पाठवला होता. रॉय चौधरी, एक च्या मास्टर्स चेलास मध्ये कलकत्ता. बातम्या

च्या द संदेश पोहोचले माझे कान; त्रासलेला येथे त्याचे परिणाम, मी सोडले ते माझे गुडघे आणि विनवणी केली देव ते माझे गुरुचे जीव वाचो. मी वडिलांच्या घरातून ट्रेनसाठी निघणार होतो तेव्हा आतून एक दिव्य आवाज आला.

"करू नाही जा ते पुरी आज रात्री. तुझे प्रार्थना करू शकत नाही तो मंजूर."

"प्रभु," मी दुःखाने म्हणालो, "तुम्हाला पुरी येथे माझ्यासोबत 'युद्धाच्या भांडणात' सहभागी व्हायचे नाहीये, जिथे तुम्हाला गुरुच्या जीवनासाठी माझ्या अविरत प्रार्थना नाकाराव्या लागतील. मग, तुमच्या आज्ञेनुसार त्यांनी उच्च कर्तव्यांसाठी निघून जावे का?"

आतील आज्ञेचे पालन करून, मी त्या रात्री पुरीला निघालो नाही. दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी मी ट्रेनसाठी निघालो; वाटेत, सात वाजता, अचानक एका काळ्या सूक्ष्म

ढगाने आकाश व्यापले.

४२- ११ नंतर, जेव्हा गाडी पुरीकडे जात होती, तेव्हा मला
श्रीयुक्तेश्वराचे दर्शन झाले. ते बसलेले होते, अतिशय गंभीर चेहऱ्याचे, दोन्ही बाजूला दिवे होते.

"सगळं संपलं का?" मी विनवणी करत माझे

हात वर केले. त्याने मान हलवली आणि

हळूहळू गायब झाला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी पुरी रेल्वे प्लॅटफॉर्मवर उभा असताना, अजूनही आशा सोडून देत असताना, एक अज्ञात माणूस माझ्याकडे आला.

"तुम्हाला कळलं का की तुमचा गुरु गेला आहे?" तो मला आणखी काही न बोलता निघून गेला; तो कोण होता हे मला कधीच कळले नाही आणि मला कुठे शोधायचे हे त्याला कसे कळले.

स्तब्ध होऊन, मी प्लॅटफॉर्मच्या भिंतीवर झुललो, कारण मला जाणवले की माझे गुरु वेगवेगळ्या मार्गांनी मला विनाशकारी बातमी देण्याचा प्रयत्न करीत आहेत. बंडखोरीने पेटलेला माझा आत्मा ज्वालामुखीसारखा होता. मी पुरी आश्रमात पोहोचलो तेव्हा मी कोसळण्याच्या जवळ पोहोचलो होतो. आतला आवाज कोमलतेने पुनरावृत्ती करत होता: "स्वतःला सावर. शांत राहा."

मी आश्रमाच्या खोलीत प्रवेश केला जिथे गुरुजींचे शरीर, अकल्पनीयपणे जिवंत, कमळाच्या आसनात बसले होते - आरोग्य आणि प्रेमाचे चित्र. त्यांच्या निधनाच्या काही काळापूर्वी, माझे गुरुजी तापाने थोडे आजारी होते, परंतु त्यांच्या अनंतात स्वर्गारोहणाच्या दिवसापूर्वी, त्यांचे शरीर पूर्णपणे बरे झाले होते. मी त्यांच्या प्रिय रूपाकडे कितीही वेळा पाहिले तरी मला कळत नव्हते की त्यांचे जीवन निघून गेले आहे. त्यांची त्वचा गुळगुळीत आणि मऊ होती; त्यांच्या चेहऱ्यावर शांततेचा एक आनंददायी भाव होता. गूढ आवाहनाच्या वेळी त्यांनी जाणीवपूर्वक आपल्या शरीराचा त्याग केला होता.

"द सिंह च्या बंगाल आहे गेला!" मी रडले मध्ये अ स्तब्ध होणे.

मी १० मार्च रोजी धार्मिक विधी केले. श्री युक्तेश्वर यांना

४२-१२ रोजी दफन

करण्यात आले. पुरी आश्रमातील बागेत स्वामींच्या प्राचीन विधींसह. नंतर त्यांचे
शिष्य दूरदूरहून स्थानिक विषुववृत्तीय स्मारक सेवेत त्यांच्या गुरूंचा सन्मान करण्यासाठी आले. कलकत्त्याचे आघाडीचे वृत्तपत्र असलेल्या अमृता बाजार

पत्रिकाने त्यांचे चित्र आणि पुढील वृत्त प्रकाशित केले:

मृत्युभंडारा समारंभ २१ मार्च रोजी पुरी येथे झाला. अनेक शिष्य विधींसाठी पुरी येथे आले होते.

भगवद्गीतेचे एक महान व्याख्याते, स्वामी महाराज हे बनारसचे योगीराज श्री श्याम चरण लाहिरी महाशय यांचे एक महान शिष्य होते. स्वामी महाराज हे भारतातील अनेक योगोदा सत्संग (आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप) केंद्रांचे संस्थापक होते आणि त्यांचे स्वामी योगानंद यांनी पश्चिमेकडे नेलेल्या योग चळवळीमागील ते एक महान प्रेरणास्थान होते.

प्रमुख शिष्य. श्री युक्तेश्वरजींच्या भविष्यसूचक शक्ती आणि खोल अनुभूतीमुळेच स्वामी योगानंदांना महासागर पार करून अमेरिकेत भारताच्या स्वामींचा संदेश पसरवण्याची प्रेरणा मिळाली.

भगवद्गीता आणि इतर धर्मग्रंथांचे त्यांनी केलेले स्पष्टीकरण श्री युक्तेश्वरजींच्या पूर्व आणि पश्चिम या दोन्ही तत्त्वज्ञानावरील प्रभुत्वाच्या खोलीची साक्ष देते आणि ते पूर्व आणि पश्चिम यांच्यातील एकतेसाठी डोळे उघडणारे म्हणून राहिले आहे. सर्व धार्मिक श्रद्धांच्या एकतेवर त्यांचा विश्वास असल्याने, श्री युक्तेश्वर महाराजांनी धर्मात वैज्ञानिक भावना रुजवण्यासाठी विविध पंथ आणि श्रद्धांच्या नेत्यांच्या सहकार्याने साधू सभा (संतांची संस्था) स्थापन केली. त्यांच्या निधनाच्या वेळी त्यांनी साधू सभेचे अध्यक्ष म्हणून त्यांचे उत्तराधिकारी स्वामी योगानंद यांना नियुक्त केले.

अशा महान माणसाच्या निधनाने आज भारत खरोखरच गरीब झाला आहे. त्यांच्या जवळ येण्याचे भाग्य लाभलेले सर्व भाग्यवान त्यांच्यात भारतीय संस्कृती आणि साधनेची खरी भावना निर्माण करतील.

मी कलकत्त्याला परतलो. सेरामपूरच्या आश्रमात त्याच्या पवित्र आठवणी घेऊन जाण्याचा माझा स्वतःवर विश्वास नव्हता, म्हणून मी सेरामपूरमधील श्री युक्तेश्वरांचा छोटासा शिष्य प्रफुल्ल याला बोलावले आणि त्याला रांचीच्या शाळेत प्रवेश देण्याची व्यवस्था केली.

"ज्या दिवशी सकाळी तू अलाहाबाद मेळ्यासाठी निघालास ," प्रफुल्ल मला म्हणाला, "मास्टर डेव्हनपोर्टवर खूप झोपले होते.

"'योगानंद गेला आहे!' तो ओरडला. 'योगानंद गेला आहे!' तो गूढपणे म्हणाला, 'मला त्याला दुसऱ्या कुठल्यातरी मार्गाने सांगावे लागेल.' मग तो तासन्तास शांत बसला."

माझे दिवस व्याख्याने, वर्ग, मुलाखती आणि जुन्या मित्रांसोबतच्या पुनर्मिलनांनी भरलेले होते. एका पोकळ हास्याखाली आणि अविरत क्रियाकलापांच्या जीवनाखाली, काळ्या विचारांच्या प्रवाहाने माझ्या सर्व धारणांच्या वाळूखाली इतक्या वर्षांपासून वाहणाऱ्या आनंदाच्या आतील नदीला प्रदूषित केले.

"तो दिव्य ऋषी कुठे गेला?" मी एका त्रासलेल्या आत्म्याच्या खोलीतून

शांतपणे ओरडलो. काहीच उत्तर आले नाही.

"सद्गुरुंनी वैश्विक प्रियजनांशी त्यांचे मिलन पूर्ण केले आहे हे उत्तम आहे," माझ्या मनाने मला खात्री दिली. "तो मृत्युशून्यतेच्या अधिपत्यामध्ये सदैव तेजस्वी आहे."

"तुम्हाला तो पुन्हा कधीही जुन्या सेरामपूर हवेलीत दिसणार नाही," माझे हृदय दुःखाने म्हणाले. "तुम्ही आता तुमच्या मित्रांना त्याला भेटायला आणू शकत नाही, किंवा अभिमानाने म्हणू शकत नाही: 'पाहा, भारताचे ज्ञानावतार तिथे आहे!'"

जूनच्या सुरुवातीला आमच्या पक्षाला मुंबईहून पश्चिमेकडे जाण्याची व्यवस्था श्री. राईट यांनी केली. मे महिन्यात कलकत्ता येथे निरोप मेजवानी आणि भाषणे दिल्यानंतर, मिस ब्लेच, मिस्टर राईट आणि मी फोर्डने मुंबईला निघालो. आमच्या आगमनानंतर, जहाज अधिकाऱ्यांनी आम्हाला आमचा प्रवास रद्द करण्यास सांगितले, कारण फोर्डसाठी जागा मिळाली नाही, जी आम्हाला पुन्हा युरोपमध्ये लागेल.

"कधीही नाही मन," मी म्हणाला उदासपणे ते श्री. राईट. "मी हवे आहे ते परत येणे एकदा अधिक ते पुरी." मी शांतपणे

जोडले, "चला माझे अश्रू एकदा पुन्हा पाणी द कबर च्या माझे गुरु."

42-1: शब्दशः, परम, सर्वोच्च; हंस , हंस. शास्त्रीय कथेत हंसाला ब्रह्माचे वाहन म्हणून दर्शविले आहे, जे सर्वोच्च आहे. आत्मा; म्हणून द चिन्ह च्या भेदभाव, द पांढरा हंसा हंस आहे विचार च्या म्हणून सक्षम ते वेगळे करणे द खरे दूध आणि पाण्याच्या मिश्रणातून निघणारा सोम अमृत. हम-सा (उच्चारित होंग-सौ) हे दोन पवित्र संस्कृत मंत्र आहेत ज्यांचा येणारा आणि जाणारा श्वासाशी कंपनात्मक संबंध आहे. अहम-सा म्हणजे शब्दशः "मी तो आहे."

42-2: ते आहे साधारणपणे टाळले द अडचण द्वारे संबोधित करणे मी म्हणून साहेब.

42-3: येथे द पुरी आश्रम, स्वामी सेवानंद आहे स्थिर संचालन अ लहान, भरभराटीचा योग शाळा साठी मुले, आणि प्रौढांसाठी ध्यान गट. संत आणि पंडितांच्या बैठका वेळोवेळी तिथे होतात.

42-4: अ विभाग च्या

कलकत्ता. ४२-५:

सूत्रे: II:९.

42-6: धार्मिक मेळा आहेत उल्लेख केला मध्ये द प्राचीन महाभारत. द चीनी प्रवासी हियुएन त्सियांग आहे डावीकडे एक ६४४ मध्ये अलाहाबाद येथे भरलेल्या एका विशाल कुंभमेळ्याचा वृत्तांत. सर्वात मोठा मेळा दर बाराव्या वर्षी भरतो; पुढचा सर्वात मोठा (अर्ध किंवा अर्धा) कुंभ दर सहाव्या वर्षी भरतो. दर तिसऱ्या वर्षी लहान मेळे भरतात आणि सुमारे दहा लाख भाविक आकर्षित होतात. अलाहाबाद, हरद्वार, नाशिक आणि उज्जैन ही चार पवित्र मेळे शहरे आहेत.

सुरुवातीच्या चिनी प्रवाशांनी भारतीय समाजाचे अनेक आकर्षक चित्र आपल्यासमोर सोडले आहेत. चिनी धर्मगुरू फा-ह्सियन यांनी एक वृत्तांत लिहिला आहे च्या त्याचे अकरा वर्षे मध्ये भारत दरम्यान द राज्य करणे च्या चंद्रगुप्त दुसरा (लवकर चौथा शतक). द चीनी लेखक ते म्हणतात: "देशभरात कोणीही कोणत्याही सजीव
ते डुक्कर किंवा पक्षी पाळत........ प्राण्याला मारत नाही, किंवा वाइन पीत नाही. नाहीत; तेथे कोणतेही नाहीत

व्यवहार मध्ये गुरेढोरे, नाही कसाई दुकाने किंवा डिस्टिलरीज. खोल्या सह बेड आणि गाद्या, अन्न आणि कपडे, आहेत प्रदान केलेले निवासी आणि प्रवासी याजकांसाठी निश्चितच, आणि हे सर्व ठिकाणी सारखेच आहे. याजक स्वतःला परोपकारात गुंतवून ठेवतात सेवाकार्ये आणि सह जप करणे धार्मिक विधी; किंवा ते बसणे मध्ये ध्यान." फा-ह्सियन सांगतो आम्हाला द भारतीय लोक आनंदी आणि प्रामाणिक होते; .मृत्युदंडाची शिक्षा अज्ञात होती

42-7: मी होते नाही उपस्थित येथे द मृतांची संख्या च्या माझे आई, वडीलधाऱ्या व्यक्ती भाऊ अनंता, सर्वात मोठा बहीण रोमा, गुरुजी, वडील, किंवा अनेक जवळच्या शिष्यांचे.

वडील उत्तीर्ण चालू येथे कलकत्ता मध्ये १९४२, येथे द वय च्या (एकोणऐंशी.)(

42-8: लाखो भारतीय साधूंवर सात नेत्यांच्या कार्यकारी समितीचे नियंत्रण असते, जी प्रतिनिधित्व करते सात मोठे विभाग च्या भारत. द उपस्थित महामंडलेश्वर किंवा अध्यक्ष आहे जयेंद्र पुरी. हे पवित्र माणूस खूप संयमी असतो, तो अनेकदा त्याचे बोलणे फक्त तीन शब्दांपुरते मर्यादित ठेवतो - सत्य, प्रेम आणि काम. पुरेसे संभाषण!

42-9: वाघाला चकवण्यासाठी अनेक पद्धती आहेत असे दिसते. ऑस्ट्रेलियन संशोधक, फ्रान्सिस बिर्टल्स यांनी सांगितले आहे की त्यांना भारतीय जंगले "विविध, सुंदर आणि सुरक्षित" आढळली. त्यांचे सुरक्षिततेचे आकर्षण फ्लायपेपर होते. "दररोज रात्री मी काही प्रमाणात पसरवतो" च्या पत्रके आजूबाजूला माझे छावणी आणि होते कधीही नाही अस्वस्थ," तो स्पष्ट केले. "द कारण आहे मानसिक. द वाघ आहे तो खूप जागरूक प्रतिष्ठेचा प्राणी आहे. तो फिरतो आणि माणसाला आव्हान देतो जोपर्यंत तो कागदावर येत नाही; मग तो सरकतो. चिकट कागदावर बसल्यानंतर कोणताही प्रतिष्ठित वाघ माणसाला तोंड देण्याचे धाडस करणार नाही!"

42-10: नंतर मी परत केले ते अमेरिका मी घेतले बंद पासष्ट पाउंड.

42-11: श्री युक्तेश्वर उत्तीर्ण येथे हे तास-७:०० पंतप्रधान, मार्च ९, १९३६.

42-12: भारतातील अंत्यसंस्काराच्या रीतिरिवाजांनुसार गृहस्थांसाठी अंत्यसंस्कार आवश्यक असतात; इतर पंथांच्या स्वामी आणि भिक्षूंना अंत्यसंस्कार केले जात नाहीत, पण पुरले. (तेथे आहेत अधूनमधून अपवाद.) द शरीरे च्या भिक्षू आहेत प्रतीकात्मकदृष्ट्या विचारात घेतलेले ते मठ व्रताच्या वेळी ज्ञानाच्या अग्नीत अंत्यसंस्कार केले आहेत.

प्रकरण: ४३

द पुनरुत्थान च्या श्री युक्तेश्वर

"भगवान कृष्ण!" मी मुंबईतील रीजेंट हॉटेलमधील माझ्या खोलीत बसलो असताना
अवताराचे तेजस्वी रूप एका तेजस्वी प्रकाशात प्रकट झाले. रस्त्याच्या पलीकडे असलेल्या एका उंच इमारतीच्या छतावर चमकणारे, माझ्या लांब उघड्या तिसऱ्या मजल्याच्या खिडकीतून मी बाहेर पाहत असताना अचानक माझ्या नजरेसमोर ते अवर्णनीय दृश्य कोसळले.

त्या दिव्य मूर्तीने मला हात हलवत हसत आणि नमस्कारात मान हलवत अभिवादन केले. जेव्हा मला भगवान श्रीकृष्णाचा नेमका संदेश समजला नाही, तेव्हा ते आशीर्वाद देऊन निघून गेले. आश्चर्यकारकपणे प्रेरित होऊन, मला असे वाटले की काहीतरी आध्यात्मिक घटना घडल्याचे भाकीत केले आहे.

माझा पश्चिमेकडील प्रवास सध्या रद्द करण्यात आला होता. बंगालच्या परतीच्या भेटीला जाण्यापूर्वी माझे मुंबईत अनेक जाहीर भाषणे करण्याचे नियोजन होते.

१९ जून १९३६ रोजी दुपारी तीन वाजता बॉम्बे हॉटेलमध्ये माझ्या पलंगावर बसलो होतो - कृष्णाच्या दर्शनानंतर एका आठवड्याने - एका आनंदी प्रकाशाने मी ध्यानातून जागा झालो. माझ्या उघड्या होण्यापूर्वी आणि आश्चर्यचकित डोळ्यांनी, संपूर्ण खोली एका विचित्र जगात रूपांतरित झाली, सूर्यप्रकाश अलौकिक वैभवात रूपांतरित झाला.

श्रीयुक्तेश्वराचे रक्त-मांसाचे रूप पाहून मला आनंदाच्या लाटा आल्या!

"माझ्या मुला!" गुरु प्रेमळपणे बोलले, त्यांच्या चेहऱ्यावर

देवदूतासारखे मोहक हास्य होते.

आयुष्यात पहिल्यांदाच मी त्याच्या पायाशी गुडघे टेकून अभिवादन केले नाही तर लगेचच त्याला माझ्या मिठीत घेण्यासाठी पुढे गेलो. क्षणांचे क्षण! गेल्या महिन्यांतील वेदना प्रचंड होत्या आणि आता येणाऱ्या मुसळधार आनंदासमोर मी वजनहीन समजलो.

"माझ्या स्वामी, माझ्या हृदयाच्या प्रिये, तू मला का सोडून गेलास?" मी आनंदाच्या अतिरेकात असंबद्ध होतो. "का? केले तू द्या मी जा ते द कुंभ मेळा? कसे कडवटपणे आहे मी दोषी ठरवले मी स्वतः साठी निघून जाणे तू!"

"द्वारे बी. के. मित्रा मध्ये "कल्याण- कल्पतूर-

कृष्णा, प्राचीन पैगंबर ऑफ भारत

एका आधुनिक कलाकाराची दैवी गुरूची संकल्पना ज्याचा भगवद्गीतेतील आध्यात्मिक सल्ला हिंदू बायबलमध्ये बदलला आहे. हिंदू कलेत कृष्णाचे केसांमध्ये मोरपंख (भगवंतांच्या लीला, खेळ किंवा सर्जनशील खेळाचे
प्रतीक) आणि बासरी घेऊन चित्रण केले आहे, ज्याच्या मोहक स्वरांनी
भक्तांना त्यांच्या माया किंवा वैश्विक भ्रमाच्या झोपेतून एक एक करून जागृत केले आहे.

"ज्या तीर्थस्थळाला प्रथम पाहण्याची तुमची आनंदी अपेक्षा मला अडथळा आणायची नव्हती जिथे मी बाबाजींना भेटलो. मी तुम्हाला थोड्या काळासाठी सोडून गेलो; मी पुन्हा तुमच्यासोबत नाही का?"

"पण, गुरुजी, तुम्हीच तोच देवाचा सिंह आहात का? तुम्हीही पुरीच्या क्रूर वाळूखाली मी पुरलेल्या शरीरासारखे शरीर धारण केले आहे का?"

"हो, माझ्या बाळा, मी तसाच आहे. हे रक्त-मांसाचे शरीर आहे. जरी मी ते अलौकिक मानत असलो तरी, तुझ्या दृष्टीने ते भौतिक आहे. वैश्विक अणूंपासून मी एक पूर्णपणे नवीन शरीर निर्माण केले, अगदी त्या वैश्विक-स्वप्नातील भौतिक शरीरासारखे जे तू पुरी येथील स्वप्नातील वाळूच्या खाली तुझ्या स्वप्नातील जगात ठेवले होते. मी खरोखर पुनरुत्थित झालो आहे - पृथ्वीवर नाही तर एका सूक्ष्म ग्रहावर. त्याचे रहिवासी माझ्या उच्च दर्जांना पूर्ण करण्यास पृथ्वीवरील मानवतेपेक्षा अधिक सक्षम आहेत. तिथे तू आणि तुझे उदात्त प्रियजन कधीतरी माझ्यासोबत येतील."

"अमर" गुरु, सांगा मी अधिक!"

गुरुजींनी एक जलद, आनंदी हास्य केले. "कृपया, प्रिये," तो म्हणाला, "तू तुझी पकड

थोडी हलकी करणार नाहीस का?"

"थोडंसंच!" मी त्याला ऑक्टोपसच्या पकडीने मिठी मारत होतो. मला तोच मंद, सुगंधित, नैसर्गिक वास जाणवत होता जो त्याच्या शरीराचा पूर्वीचा वैशिष्ट्य होता. त्याच्या रोमांचक स्पर्शाचा

जेव्हा जेव्हा मी त्या गौरवशाली तासांची आठवण करतो तेव्हा माझ्या हातांच्या आतील बाजूस आणि तळहातांवर दैवी देह अजूनही टिकून राहतो.

"जसे संदेष्टे पृथ्वीवर लोकांना त्यांचे शारीरिक कर्म करण्यास मदत करण्यासाठी

पाठवले जातात, त्याचप्रमाणे मलाही निर्देशित केले आहे देव ते सेवा करणे चालू एक सूक्ष्म ग्रह म्हणून अ तारणहार" श्री युक्तेश्वर स्पष्ट केले. "ते आहे हिरण्यलोक किंवा 'प्रकाशित सूक्ष्म ग्रह' असे म्हणतात. तिथे मी प्रगत प्राण्यांना सूक्ष्म कर्मापासून मुक्त होण्यास आणि अशा प्रकारे सूक्ष्म पुनर्जन्मापासून मुक्ती मिळविण्यास मदत करत आहे. हिरण्यलोकावरील रहिवासी आध्यात्मिकदृष्ट्या अत्यंत विकसित आहेत; त्या सर्वांना त्यांच्या शेवटच्या पृथ्वी अवतारात, मृत्यूच्या वेळी जाणीवपूर्वक त्यांचे भौतिक शरीर सोडण्याची ध्यान-प्रदत्त शक्ती प्राप्त झाली होती. पृथ्वीवर सबिकल्प समाधीच्या पलीकडे निर्बिकल्प समाधीच्या उच्च अवस्थेत

गेल्याशिवाय कोणीही हिरण्यलोकात प्रवेश करू शकत नाही.

४३-१

"हिरण्यालोकाचे रहिवासी आधीच सामान्य सूक्ष्म गोलाकारांमधून गेले आहेत, जिथे पृथ्वीवरील जवळजवळ सर्व प्राण्यांना मृत्यूच्या वेळी जावे लागते; तेथे त्यांनी सूक्ष्म जगात त्यांच्या भूतकाळातील कर्मांचे अनेक बीज तयार केले. सूक्ष्म जगात असे मुक्ती कार्य प्रभावीपणे प्रगत प्राणी करू शकत नाहीत. नंतर, त्यांच्या सूक्ष्म शरीरात अडकलेल्या कर्मांच्या कोशातून त्यांच्या आत्म्यांना अधिक पूर्णपणे मुक्त करण्यासाठी, या उच्च प्राण्यांना वैश्विक कायद्याद्वारे हिरण्यलोक, सूक्ष्म सूर्य किंवा स्वर्गात नवीन सूक्ष्म शरीरांसह पुनर्जन्म घेण्यासाठी ओढले गेले, जिथे मी त्यांना मदत करण्यासाठी पुनरुत्थान केले आहे. हिरण्यलोकात असे अत्यंत प्रगत प्राणी देखील आहेत जे श्रेष्ठ, सूक्ष्म, कारण जगातून आले आहेत."

माझे मन आता माझ्या गुरूंशी इतके परिपूर्ण एकरूप झाले होते की ते त्यांचे शब्द-चित्रे अंशतः भाषणाद्वारे आणि अंशतः विचार-स्थानांतरणाद्वारे मला सांगत होते. अशाप्रकारे मला त्यांचे विचार-पत्रके लवकर मिळत होती.

"तुम्ही शास्त्रांमध्ये वाचले असेल," गुरुजी पुढे म्हणाले, "की देवाने मानवी आत्म्याला तीन शरीरात सलगपणे व्यापले आहे - कल्पना, किंवा कारण, शरीर; सूक्ष्म सूक्ष्म शरीर, माणसाच्या मानसिक आणि भावनिक स्वभाव; आणि स्थूल भौतिक शरीर. पृथ्वीवर माणूस त्याच्या भौतिक इंद्रियांनी सुसज्ज असतो. एक सूक्ष्म जीव त्याच्या चेतना आणि भावनांसह आणि जीवनकेंद्रांनी बनलेले शरीर वापरून कार्य करतो.

४३-२ एक कारण-शरीर असलेला प्राणी कल्पनांच्या आनंदमय क्षेत्रात राहतो. माझे काम त्या सूक्ष्म प्राण्यांसोबत आहे जे कारण जगात प्रवेश करण्याची तयारी करत आहेत."

"आदरणीय स्वामी, कृपया मला सूक्ष्म विश्वाबद्दल अधिक सांगा." श्री युक्तेश्वरांच्या विनंतीवरून मी माझे आलिंगन थोडेसे शिथिल केले असले तरी, माझे हात अजूनही त्यांच्याभोवती होते. सर्वांपलीकडे असलेला खजिना खजिना, माझ्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी मृत्यूवर हसणारे माझे गुरु!

"अनेक सूक्ष्म ग्रह आहेत, जे सूक्ष्म प्राण्यांनी भरलेले आहेत," गुरुजींनी

सुरुवात केली. "रहिवासी एका ग्रहावरून दुसऱ्या ग्रहावर जाण्यासाठी सूक्ष्म विमाने किंवा प्रकाशाच्या वस्तुमानांचा वापर करतात, वीज आणि किरणोत्सर्गी उर्जेपेक्षा वेगाने.

"प्रकाश आणि रंगांच्या विविध सूक्ष्म कंपनांनी बनलेले सूक्ष्म विश्व हे भौतिक विश्वापेक्षा शेकडो पट मोठे आहे. संपूर्ण भौतिक निर्मिती सूक्ष्म गोलाच्या विशाल तेजस्वी फुग्याखाली एका लहानशा घन टोपलीसारखी लटकलेली आहे. ज्याप्रमाणे अनेक भौतिक सूर्य आणि तारे अवकाशात फिरतात, त्याचप्रमाणे असंख्य सूक्ष्म सौर आणि तारकीय प्रणाली देखील आहेत. त्यांच्या ग्रहांमध्ये सूक्ष्म सूर्य आणि चंद्र आहेत, जे भौतिक सूर्यांपेक्षा अधिक सुंदर आहेत. सूक्ष्म प्रकाशमान अरोरासारखे दिसतात.

बोरेलिस - सूर्यप्रकाशातील सूक्ष्म अरोरा हा सौम्य-किरण असलेल्या चंद्र-अरोरापेक्षा अधिक तेजस्वी आहे. सूक्ष्म दिवस आणि रात्र पृथ्वीपेक्षा जास्त लांब असतात.

"सूक्ष्म जग हे असीम सुंदर, स्वच्छ, शुद्ध आणि व्यवस्थित आहे. कोणतेही मृत ग्रह किंवा ओसाड जमीन नाही. स्थलीय दोष - तण, जीवाणू, कीटक, साप - अनुपस्थित आहेत. पृथ्वीवरील बदलत्या हवामान आणि ऋतूंपेक्षा, सूक्ष्म ग्रह शाश्वत वसंत ऋतूचे समान तापमान राखतात, ज्यामध्ये कधीकधी चमकदार पांढरा बर्फ आणि अनेक रंगांच्या प्रकाशाचा पाऊस पडतो. सूक्ष्म ग्रह ओपल तलाव आणि तेजस्वी समुद्र आणि इंद्रधनुष्य नद्यांमध्ये विपुल प्रमाणात आढळतात.

"हिरण्यलोकाचे सूक्ष्म सूक्ष्म स्वर्ग नव्हे तर सामान्य सूक्ष्म विश्व - यात लोक आहेत पृथ्वीवरून कमी-अधिक प्रमाणात अलिकडेच आलेले लाखो सूक्ष्म प्राणी, तसेच असंख्य परी, जलपरी, मासे, प्राणी, भूत, ग्नोम, देवता आणि आत्मे, हे सर्व कर्माच्या गुणवत्तेनुसार वेगवेगळ्या सूक्ष्म ग्रहांवर राहतात. चांगल्या आणि वाईट आत्म्यांसाठी विविध गोलाकार वाड्या किंवा कंपन क्षेत्रे प्रदान केली जातात. चांगले आत्मे मुक्तपणे प्रवास करू शकतात, परंतु वाईट आत्मे मर्यादित क्षेत्रांमध्ये मर्यादित असतात. ज्याप्रमाणे मानव पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर राहतात, त्याचप्रमाणे मातीत किडे, पाण्यात मासे आणि हवेत पक्षी राहतात, त्याचप्रमाणे वेगवेगळ्या दर्जाच्या सूक्ष्म प्राण्यांना योग्य कंपन क्षेत्रांमध्ये नियुक्त केले जाते.

"इतर जगातून बाहेर काढलेल्या पडलेल्या काळ्या देवदूतांमध्ये, लाईफट्रॉनिक

बॉम्ब किंवा मानसिक मंत्र

43-3 सह घर्षण आणि युद्ध होते. कंपनशील किरणे. हे प्राणी
खालच्या सूक्ष्म विश्वाच्या अंधकारमय प्रदेशात राहतात आणि त्यांचे वाईट कर्म करतात.

"अंधाराच्या सूक्ष्म कारागृहाच्या वरच्या विशाल क्षेत्रात, सर्व काही तेजस्वी आणि सुंदर आहे. सूक्ष्म विश्व हे पृथ्वीपेक्षा नैसर्गिकरित्या दैवी इच्छा आणि परिपूर्णतेच्या योजनेशी अधिक सुसंगत आहे. प्रत्येक सूक्ष्म वस्तू प्रामुख्याने देवाच्या इच्छेने आणि अंशतः सूक्ष्म प्राण्यांच्या इच्छेने प्रकट होते. त्यांच्याकडे आधीच निर्माण केलेल्या कोणत्याही गोष्टीची कृपा आणि स्वरूप सुधारण्याची किंवा वाढविण्याची शक्ती आहे. परमेश्वर. त्याने त्याच्या सूक्ष्म मुलांना सूक्ष्म विश्वात बदल किंवा सुधारणा करण्याचे स्वातंत्र्य आणि विशेषाधिकार दिले आहेत. पृथ्वीवर घन पदार्थाचे रूपांतर नैसर्गिक किंवा रासायनिक प्रक्रियेद्वारे द्रव किंवा इतर स्वरूपात करावे लागते, परंतु सूक्ष्म घन पदार्थ केवळ आणि त्वरित रहिवाशांच्या इच्छेने सूक्ष्म द्रव, वायू किंवा उर्जेमध्ये होतात.

"समुद्र, जमीन आणि हवेत युद्ध आणि खून यामुळे पृथ्वी अंधारात आहे," माझे गुरु पुढे म्हणाले, "पण सूक्ष्म क्षेत्रे माहित आहे अ आनंदी सुसंवाद आणि समानता. सूक्ष्म प्राणी अभौतिकीकरण करणे किंवा फुले, मासे किंवा प्राणी काही काळासाठी स्वतःचे रूपांतर करू शकतात. सूक्ष्म पुरुष. सर्व सूक्ष्म प्राणी कोणतेही रूप धारण करण्यास स्वतंत्र आहेत आणि ते सहजपणे एकत्र येऊ शकतात. कोणताही निश्चित, निश्चित,

नैसर्गिक नियम त्यांना वेढत नाही - उदाहरणार्थ, कोणताही सूक्ष्म वृक्ष यशस्वीरित्या सूक्ष्म आंबा किंवा इतर इच्छित फळ, फूल किंवा खरोखरच इतर कोणतीही वस्तू निर्माण करण्यास सांगितले.
काही कर्माचे बंधने आहेत, परंतु सूक्ष्म जगात विविध स्वरूपांच्या इष्टतेबद्दल कोणतेही भेद नाहीत. देवाच्या सर्जनशील प्रकाशाने सर्वकाही चैतन्यशील आहे.

"कोणीही स्त्रीपासून जन्माला येत नाही; सूक्ष्म प्राण्यांकडून त्यांच्या वैश्विक इच्छेच्या मदतीने संततीला विशेष नमुन्यातील, सूक्ष्मदृष्ट्या संकुचित स्वरूपात रूपांतरित केले जाते. अलीकडेच शारीरिकदृष्ट्या विरक्त झालेले अस्तित्व अशाच मानसिक आणि आध्यात्मिक प्रवृत्तींनी आकर्षित झालेल्या आमंत्रणाद्वारे सूक्ष्म कुटुंबात येते.

"सूक्ष्म शरीर थंडी, उष्णता किंवा इतर नैसर्गिक परिस्थितींच्या अधीन नसते. शरीररचनामध्ये सूक्ष्म मेंदू, किंवा प्रकाशाचे हजार पाकळ्यांचे कमळ आणि अंतराळातील सहा जागृत केंद्रे समाविष्ट असतात." सुषुम्ना, किंवा सूक्ष्म सेरेब्रो-स्पाइनल अक्ष. हृदय सूक्ष्म मेंदूतून वैश्विक ऊर्जा तसेच प्रकाश काढते आणि ती सूक्ष्म नसा आणि शरीराच्या पेशी किंवा लाईफट्रॉनमध्ये पंप करते. सूक्ष्म प्राणी त्यांच्या शरीरावर लाईफट्रॉनिक बल किंवा मॅन्ट्रिक कंपनांद्वारे परिणाम करू शकतात.

"सूक्ष्म शरीर हे शेवटच्या भौतिक स्वरूपाचे अचूक प्रतिरूप आहे. सूक्ष्म प्राणी त्यांच्या पूर्वीच्या पार्थिव वास्तव्यात तारुण्यात असलेलेच स्वरूप टिकवून ठेवतात; कधीकधी एखादा सूक्ष्म प्राणी माझ्यासारखाच त्याचे वृद्धत्वाचे स्वरूप टिकवून ठेवण्याची निवड करतो." तारुण्याचे सार प्रकट करणारे गुरु आनंदाने हसले.

"फक्त पाच इंद्रियांनी ओळखल्या जाणाऱ्या अवकाशीय, त्रिमितीय भौतिक जगाच्या

विपरीत, सूक्ष्म गोलाकार सर्वसमावेशक सहाव्या इंद्रिय-अंतर्ज्ञानाने दृश्यमान

असतात," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले. "अंतर्ज्ञानात्मक भावनेने, सर्व सूक्ष्म

प्राणी पाहतात, ऐकतात, वास घेतात, चव घेतात आणि स्पर्श करतात. त्यांना तीन डोळे

आहेत, ज्यापैकी दोन अंशतः बंद आहेत. कपाळावर उभ्या स्थितीत असलेला तिसरा आणि

मुख्य सूक्ष्म डोळा आहे. उघडे. सूक्ष्म प्राण्यांमध्ये सर्व बाह्य संवेदी अवयव असतात - कान, डोळे, नाक, जीभ आणि त्वचा - परंतु ते शरीराच्या कोणत्याही भागातून संवेदना अनुभवण्यासाठी अंतर्ज्ञानी इंद्रियांचा वापर करतात; ते कान, नाक किंवा त्वचेद्वारे पाहू शकतात. ते डोळ्यांद्वारे किंवा जिभेद्वारे ऐकू शकतात आणि कान

किंवा त्वचेद्वारे चव घेऊ शकतात, इत्यादी.

४३-४

"माणसाचे भौतिक शरीर असंख्य धोक्यांना तोंड देत असते आणि ते सहजपणे दुखापत किंवा अपंग होते; अलौकिक सूक्ष्म शरीर कधीकधी कापले किंवा जखम केले जाऊ शकते परंतु केवळ इच्छाशक्तीने ते लगेच बरे होते."

"गुरुदेव, आहेत सर्व सूक्ष्म व्यक्ती सुंदर?"

"सूक्ष्म जगात सौंदर्य हा एक आध्यात्मिक गुण आहे, बाह्य स्वरूप नाही," श्री युक्तेश्वरांनी उत्तर दिले. "म्हणूनच सूक्ष्म प्राणी चेहऱ्याच्या वैशिष्ट्यांना फारसे महत्त्व देत नाहीत. तथापि, त्यांना नवीन, रंगीबेरंगी, सूक्ष्म भौतिक शरीरांसह स्वतःला वेषभूषा करण्याचा विशेषाधिकार आहे. ज्याप्रमाणे सांसारिक पुरुष उत्सव कार्यक्रमांसाठी नवीन वस्त्रे घालतात, त्याचप्रमाणे सूक्ष्म प्राणी विशेषतः डिझाइन केलेल्या स्वरूपात स्वतःला सजवण्यासाठी प्रसंग शोधतात.

"हिरण्यालोक सारख्या उच्च सूक्ष्म ग्रहांवर आनंदी सूक्ष्म उत्सव होतात जेव्हा एखादा जीव आध्यात्मिक प्रगतीद्वारे सूक्ष्म जगातून मुक्त होतो आणि म्हणून कारण जगाच्या स्वर्गात प्रवेश करण्यास तयार होतो. अशा प्रसंगी अदृश्य स्वर्गीय पिता आणि त्याच्यात विलीन झालेले संत स्वतःला त्यांच्या पसंतीच्या शरीरात साकार करतात आणि सूक्ष्म उत्सवात सामील होतात. त्यांच्या प्रिय भक्ताला प्रसन्न

करण्यासाठी, भगवान कोणतेही इच्छित रूप धारण करतात. जर भक्तीद्वारे भक्ती केली जाते, तो देवाला दैवी आई म्हणून पाहतो. पिता येशूला - अनंत एकाचे रूप इतर संकल्पनांपेक्षा आकर्षक होते. निर्मात्याने त्याच्या प्रत्येक प्राण्याला दिलेले व्यक्तिमत्व प्रत्येक कल्पना करण्यायोग्य आणि अकल्पनीय बनवते. परमेश्वराच्या बहुमुखी प्रतिभेची मागणी करा!" मी आणि माझे गुरु आनंदाने एकत्र हसलो.

"इतर जीवनातील मित्र सूक्ष्म जगात एकमेकांना सहजपणे ओळखतात," श्री युक्तेश्वर त्यांच्या सुंदर, बासरीसारख्या आवाजात पुढे म्हणाले. "मैत्रीच्या अमरत्वावर आनंदित होऊन, त्यांना प्रेमाची अविनाशीता जाणवते, जी पृथ्वीवरील जीवनातील दुःखद, भ्रामक वियोगाच्या वेळी अनेकदा संशयास्पद असते."

"द अंतर्ज्ञान च्या सूक्ष्म प्राणी छेदतो माध्यमातून द पडदा आणि निरीक्षण करतो मानव उपक्रम चालू पृथ्वी, पण माणूस त्याची सहावी इंद्रिय थोडी विकसित झाल्याशिवाय सूक्ष्म जग पाहू शकत नाही. हजारो पृथ्वीवासीयांनी क्षणभरासाठी सूक्ष्म जीव किंवा सूक्ष्म जगाची झलक पाहिली आहे.

"हिरण्यलोकावरील प्रगत प्राणी दीर्घ सूक्ष्म दिवस आणि रात्रीच्या काळात परमानंदात जागृत राहतात, ज्यामुळे वैश्विक सरकारच्या गुंतागुंतीच्या समस्या सोडवण्यास आणि उधळपट्टी केलेल्या पुत्रांच्या, पृथ्वीवरील आत्म्यांच्या मुक्ततेस मदत होते. जेव्हा हिरण्यलोक प्राणी झोपतात तेव्हा त्यांना कधीकधी स्वप्नासारखे सूक्ष्म दृश्ये दिसतात. त्यांचे मन सहसा सर्वोच्च निर्बिकल्प आनंदाच्या जाणीवेच्या अवस्थेत मग्न असते.

"सूक्ष्म जगतातील सर्व भागातील रहिवासी अजूनही मानसिक यातनांना बळी पडतात. हिरण्यलोक सारख्या ग्रहांवरील उच्च प्राण्यांच्या संवेदनशील मनांना आचरणात किंवा सत्याच्या आकलनात काही चूक झाल्यास तीव्र वेदना होतात. हे प्रगत प्राणी त्यांच्या प्रत्येक कृती आणि विचारांना आध्यात्मिक कायद्याच्या परिपूर्णतेशी जुळवून घेण्याचा प्रयत्न करतात.

"सूक्ष्म रहिवाशांमधील संवाद पूर्णपणे सूक्ष्म टेलिपॅथी आणि टेलिव्हिजनद्वारे होतो; पृथ्वीवरील रहिवाशांना लिखित आणि बोललेल्या शब्दांबद्दल जो गोंधळ आणि गैरसमज सहन करावा लागतो तो गोंधळ आणि गैरसमज नाही. ज्याप्रमाणे चित्रपटाच्या पडद्यावर लोक प्रकाश चित्रांच्या मालिकेतून हालचाल आणि कृती करताना दिसतात आणि प्रत्यक्षात श्वास घेत नाहीत, त्याचप्रमाणे सूक्ष्म प्राणी ऑक्सिजनपासून शक्ती काढण्याची आवश्यकता नसताना, प्रकाशाच्या बुद्धिमत्तेने निर्देशित आणि समन्वित प्रतिमा म्हणून चालतात आणि कार्य करतात. मनुष्य पोषणासाठी घन, द्रव, वायू आणि उर्जेवर अवलंबून असतो; सूक्ष्म प्राणी प्रामुख्याने वैश्विक प्रकाशाद्वारे स्वतःचे पालनपोषण करतात."

"माझ्या स्वामी, सूक्ष्म प्राणी काही खातात का?" मी माझ्या सर्व क्षमता - मन, हृदय, आत्मा - यांच्या ग्रहणक्षमतेसह त्याच्या अद्भुत स्पष्टीकरणात गुंतलो होतो. सत्याच्या अतिचेतन धारणा कायमस्वरूपी वास्तविक आणि अपरिवर्तनीय असतात, तर क्षणभंगुर इंद्रिय अनुभव आणि संस्कार कधीही तात्पुरते किंवा तुलनेने खरे नसतात आणि लवकरच त्यांची सर्व जिवंतता स्मृतीतून गमावतात. माझ्या गुरूंचे शब्द माझ्या अस्तित्वाच्या चर्मपत्रावर इतके भेदकपणे अंकित झाले होते की कधीही, माझे मन अतिचेतन अवस्थेत स्थानांतरित करून, मी स्पष्टपणे दैवी अनुभव पुन्हा अनुभवू शकतो.

"तेजस्वी किरणांसारखा भाज्या भरपूर असणे मध्ये द सूक्ष्म माती" तो उत्तर दिले. "द सूक्ष्म प्राणी भाज्या खातात आणि प्रकाशाच्या तेजस्वी झऱ्यांमधून आणि सूक्ष्म झऱ्यांमधून आणि नद्यांमधून वाहणारे अमृत पितात. ज्याप्रमाणे पृथ्वीवरील व्यक्तींच्या अदृश्य प्रतिमा ईथरमधून काढल्या जाऊ शकतात आणि टेलिव्हिजन उपकरणाद्वारे दृश्यमान केल्या जाऊ शकतात, नंतर पुन्हा अवकाशात टाकल्या जाऊ शकतात, त्याचप्रमाणे ईथरमध्ये तरंगणाऱ्या भाज्या आणि वनस्पतींचे देव-निर्मित, अदृश्य सूक्ष्म रेखाचित्रे एका सूक्ष्म ग्रहावर अवक्षेपित होतात. द्वारे द इच्छा च्या त्याचे रहिवासी. मध्ये द समान मार्ग, पासून द सर्वात वाईट फॅन्सी च्या हे

प्राणी, सुगंधित फुलांच्या संपूर्ण बागा भौतिक बनतात, नंतर ईथरिक अदृश्यतेकडे परत येतात.
जरी हिरण्यलोक सारख्या स्वर्गीय ग्रहांवरील रहिवासी खाण्याच्या कोणत्याही गरजेपासून जवळजवळ मुक्त असले तरी, कारण जगात जवळजवळ पूर्णपणे मुक्त आत्म्यांचे अशर्त अस्तित्व त्याहूनही उच्च आहे, जे आनंदाच्या मान्नाशिवाय काहीही खात नाहीत.

"पृथ्वीपासून मुक्त झालेला सूक्ष्म जीव पृथ्वीवरील वेगवेगळ्या अवतारांमध्ये

प्राप्त झालेले असंख्य नातेवाईक, वडील, माता, पत्नी, पती आणि मित्रांना भेटतो,

४३-

५ कारण ते वेळोवेळी सूक्ष्म क्षेत्रांच्या विविध भागात दिसतात. म्हणूनच, तो
विशेषतः कोणावर प्रेम करावे हे समजून घेण्यास गोंधळलेला असतो; तो अशा प्रकारे सर्वांना, मुलांप्रमाणे आणि

देवाचे वैयक्तिकृत अभिव्यक्ती. प्रियजनांचे बाह्य स्वरूप कमी-अधिक प्रमाणात कोणत्याही विशिष्ट आत्म्याच्या नवीनतम जीवनात नवीन गुणांच्या विकासानुसार बदलले असले तरी, सूक्ष्म जीव त्याच्या अचल अंतर्ज्ञानाचा वापर करून अस्तित्वाच्या इतर स्तरांवर एकेकाळी प्रिय असलेल्या सर्वांना ओळखतो आणि त्यांच्या नवीन सूक्ष्म घरात त्यांचे स्वागत करतो. कारण सृष्टीतील प्रत्येक अणू

व्यक्तिमत्त्वाने अभेद्यपणे भरलेला आहे,

४३-६ एखाद्या सूक्ष्म मित्राला तो
कोणताही पोशाख घातला तरी तो ओळखला जाईल, जरी पृथ्वीवर एखाद्या अभिनेत्याची ओळख कोणत्याही वेशात असली तरीही जवळून निरीक्षण करून शोधता येते.

"सूक्ष्म जगात आयुष्यमान पृथ्वीपेक्षा खूप जास्त असते. एक सामान्य प्रगत सूक्ष्म पृथ्वीवरील काळाच्या मानकांनुसार मोजले जाणारे सरासरी आयुष्यमान पाचशे ते एक हजार वर्षांपर्यंत असते. काही रेडवुड वृक्ष बहुतेक झाडांपेक्षा हजारो वर्षे जगतात किंवा काही योगी बहुतेक पुरुष साठ वर्षांच्या आधी मरतात तरी काही शंभर वर्षे जगतात, त्याचप्रमाणे काही सूक्ष्म प्राणी सूक्ष्म अस्तित्वाच्या नेहमीच्या कालावधीपेक्षा खूप जास्त काळ जगतात. सूक्ष्म जगाला भेट देणारे त्यांच्या शारीरिक कर्माच्या वजनानुसार तेथे जास्त किंवा कमी कालावधीसाठी राहतात, जे त्यांना एका विशिष्ट वेळेत पृथ्वीवर परत आणते.

"सूक्ष्म जीवाला त्याचे तेजस्वी शरीर सोडताना मृत्यूशी वेदनादायक संघर्ष करावा लागत नाही. तरीही यातील बरेच जीव सूक्ष्म कारणासाठी त्यांचे सूक्ष्म रूप सोडण्याच्या विचाराने थोडे घाबरतात. सूक्ष्म जग अनिच्छेने मृत्यू, रोग आणि वृद्धत्वापासून मुक्त आहे. हे तीन भय म्हणजे पृथ्वीचा शाप आहे, जिथे माणसाने त्याच्या जाणीवेला परवानगी दिली आहे. ते ओळखणे स्वतः जवळजवळ पूर्णपणे सह अ नाजूक शारीरिक शरीर आवश्यक स्थिर मदत करणे पासून हवा, अन्न आणि झोप, अस्तित्वात राहण्यासाठी.

"शारीरिक मृत्यूमध्ये श्वासोच्छवास नाहीसा होतो आणि देह पेशींचे विघटन होते. सूक्ष्म मृत्यूमध्ये लाइफट्रॉनचे विखुरणे समाविष्ट असते, जे सूक्ष्म प्राण्यांचे जीवन बनवतात अशा उर्जेच्या प्रकट एककांचे. शारीरिक मृत्यूच्या वेळी एक प्राणी देहाची जाणीव गमावतो आणि सूक्ष्म जगात त्याच्या सूक्ष्म शरीराची जाणीव होते. योग्य वेळी सूक्ष्म मृत्यू अनुभवणे, अशाप्रकारे अस्तित्व सूक्ष्म जन्म आणि मृत्युच्या जाणीवेपासून भौतिक जन्म आणि मृत्युपर्यंत जाते. सूक्ष्म आणि भौतिक आवरणाचे हे आवर्ती चक्र सर्व अज्ञानी प्राण्यांचे अपरिहार्य भाग्य आहे. स्वर्ग आणि नरकाच्या शास्त्रीय व्याख्या कधीकधी माणसाच्या अवचेतनाला खोलवर ढवळून काढतात. आठवणी च्या त्याचे लांब मालिका च्या अनुभव मध्ये द आनंददायी सूक्ष्म आणि निराशाजनक पार्थिव जग."

"प्रिय गुरुजी," मी विचारले, "पृथ्वीवरील पुनर्जन्म आणि सूक्ष्म आणि कारण क्षेत्रातील फरक तुम्ही कृपया अधिक तपशीलवार वर्णन कराल का?"

"मनुष्य हा एक वैयक्तिक आत्मा म्हणून मूलतः कारण-शरीर आहे," माझ्या गुरूंनी स्पष्ट केले. "ते शरीर एक मॅट्रिक्स आहे च्या द पस्तीस कल्पना आवश्यक द्वारे देव म्हणून द मूलभूत किंवा कारणात्मक विचार सैन्य पासून ज्यातून नंतर त्याने एकोणीस घटकांचे सूक्ष्म सूक्ष्म शरीर आणि सोळा घटकांचे स्थूल भौतिक शरीर तयार केले.

"सूक्ष्म शरीराचे एकोणीस घटक मानसिक, भावनिक आणि जीवनदायी आहेत. एकोणीस घटक म्हणजे बुद्धिमत्ता; अहंकार; भावना; मन (इंद्रिय-चेतना); ज्ञानाची पाच साधने, दृष्टी, श्रवण, गंध, चव, स्पर्श या इंद्रियांचे सूक्ष्म समकक्ष; कृतीची पाच साधने, प्रजनन, उत्सर्जन, कार्यकारी क्षमतांसाठी मानसिक पत्रव्यवहार.

बोलणे, चालणे आणि हाताने कौशल्य वापरणे; आणि शरीराचे स्फटिकीकरण, आत्मसात करणे, निर्मूलन करणे, चयापचय करणे आणि रक्ताभिसरण करण्याची कार्ये करण्यासाठी सक्षम असलेली जीवनशक्तीची पाच साधने. एकोणीस घटकांचे हे सूक्ष्म सूक्ष्म आवरण भौतिक शरीराच्या मृत्यूनंतरही टिकून राहते, जे सोळा स्थूल धातू आणि अधातू घटकांपासून बनलेले आहे.

"देवाने स्वतःमध्ये वेगवेगळ्या कल्पनांचा विचार केला आणि त्या स्वप्नांमध्ये प्रक्षेपित केल्या. अशा प्रकारे लेडी कॉस्मिक ड्रीम तिच्या सापेक्षतेच्या सर्व प्रचंड अंतहीन अलंकारांनी सजवून उदयास आली.

"कारण शरीराच्या पस्तीस विचार श्रेणींमध्ये, देवाने माणसाच्या एकोणीस वर्षांच्या सर्व गुंतागुंतींचे विस्ताराने वर्णन केले आहे." सूक्ष्म आणि सोळा शारीरिक समकक्ष. द्वारे संक्षेपण च्या कंपन करणारा शक्ती, प्रथम सूक्ष्म, नंतर स्थूल, त्याने मानवाचे सूक्ष्म शरीर आणि शेवटी त्याचे भौतिक स्वरूप निर्माण केले. सापेक्षतेच्या नियमानुसार, ज्याद्वारे मुख्य साधेपणा गोंधळात टाकणारे अनेक पटींनी बनले आहे, कारणात्मक विश्व आणि कारणात्मक शरीर हे सूक्ष्म विश्व आणि सूक्ष्म शरीरापेक्षा वेगळे आहेत; भौतिक विश्व आणि भौतिक शरीर हे देखील सृष्टीच्या इतर स्वरूपांपेक्षा वैशिष्ट्यपूर्णपणे भिन्न आहेत.

"देहमय शरीर हे निर्मात्याच्या स्थिर, वस्तुनिष्ठ स्वप्नांनी बनलेले आहे. पृथ्वीवर द्वैत नेहमीच उपस्थित असतात: रोग आणि आरोग्य, दुःख आणि सुख, नुकसान आणि लाभ. मानवांना त्रिमितीय पदार्थांमध्ये मर्यादा आणि प्रतिकार आढळतो. जेव्हा माणसाची जगण्याची इच्छा रोग किंवा इतर कारणांमुळे तीव्रपणे डळमळीत होते तेव्हा मृत्यू येतो; देहाचा जड आवरण तात्पुरता निघून जातो. तथापि, आत्मा सूक्ष्म आणि कारण

देहांमध्ये बंदिस्त राहतो.

४३-७ तिन्ही शरीरे ज्या चिकट शक्तीने एकत्र धरली जातात
ती म्हणजे इच्छा. अपूर्ण इच्छांची शक्ती ही माणसाच्या सर्व गुलामगिरीचे मूळ आहे.

"शारीरिक इच्छा अहंकार आणि इंद्रियसुखांमध्ये रुजलेल्या असतात. इंद्रिय अनुभवाची सक्ती किंवा मोह ही सूक्ष्म आसक्ती किंवा कारणात्मक धारणांशी जोडलेल्या इच्छा-शक्तीपेक्षा अधिक शक्तिशाली असते.

"सूक्ष्म इच्छा कंपनाच्या दृष्टीने आनंदाभोवती केंद्रित असतात. सूक्ष्म प्राणी गोलांच्या अलौकिक संगीताचा आनंद घेतात आणि बदलत्या प्रकाशाच्या अथक अभिव्यक्ती म्हणून सर्व सृष्टीच्या दृश्याने मोहित होतात. सूक्ष्म प्राणी प्रकाशाचा वास, चव आणि स्पर्श देखील करतात. अशा प्रकारे सूक्ष्म इच्छा सूक्ष्म जीवाच्या सर्व वस्तू आणि अनुभवांना प्रकाशाच्या स्वरूपात किंवा संक्षेपित विचार किंवा स्वप्नांच्या स्वरूपात प्रक्षेपित करण्याच्या शक्तीशी जोडल्या जातात.

"कारणात्मक इच्छा आहेत पूर्ण झाले द्वारे आकलन फक्त. द जवळजवळ मुक्त प्राणी WHO आहेत बंदिस्त फक्त कारणात्मक शरीरात, ते संपूर्ण विश्वाला देवाच्या स्वप्न-कल्पनांच्या साकारतेसारखे पाहतात; ते निव्वळ विचारात काहीही आणि सर्वकाही भौतिक बनवू शकतात. म्हणून कारणात्मक प्राणी भौतिक संवेदना किंवा सूक्ष्म आनंदांचा आनंद घेणे हे स्थूल आणि आत्म्याच्या सूक्ष्म संवेदनांना गुदमरणारे मानतात. कारणात्मक प्राणी त्यांच्या इच्छांना त्वरित भौतिक बनवून

पूर्ण करतात.

४३-८ जे स्वतःला केवळ कारण शरीराच्या नाजूक आवरणाने झाकलेले पाहतात
ते निर्माणकर्त्याच्या रूपातही विश्वांना प्रकट करू शकतात. सर्व सृष्टी ही वैश्विक स्वप्न-रचनेने बनलेली असल्याने, कारण शरीराने पातळपणे वेढलेल्या आत्म्याला शक्तीची विशाल अनुभूती असते.

"स्वभावाने अदृश्य असलेला आत्मा केवळ त्याच्या शरीराच्या किंवा शरीराच्या

उपस्थितीने ओळखता येतो." फक्त उपस्थिती च्या अ शरीर सूचित करते ते त्याचे

अस्तित्व आहे बनवले शक्य द्वारे अपूर्ण इच्छा.

४३-

९

"जोपर्यंत माणसाचा आत्मा एका, दोन किंवा तीन शरीरांच्या पात्रात बंदिस्त असतो, अज्ञान आणि इच्छांच्या बंधनांनी घट्ट बंद केलेला असतो, तोपर्यंत तो आत्म्याच्या समुद्रात विलीन होऊ शकत नाही. जेव्हा स्थूल भौतिक पात्र मृत्यूच्या हातोड्याने नष्ट होते, इतर दोन आवरणे - सूक्ष्म आणि "कारणभाव-अजूनही आत्म्याला जाणीवपूर्वक सर्वव्यापी जीवनात सामील होण्यापासून रोखण्यासाठी शिल्लक आहे. जेव्हा ज्ञानाद्वारे इच्छाशून्यता प्राप्त होते, तेव्हा त्याची शक्ती उर्वरित दोन पात्रांचे विघटन करते. लहान मानवी आत्मा शेवटी मुक्त होऊन बाहेर पडतो; तो अगणित विशालतेशी एकरूप होतो."

मी विचारले माझे दैवी गुरु ते शेड पुढे प्रकाश चालू द उच्च आणि गूढ कारणात्मक जग.

"कारणात्मक जग अवर्णनीयपणे सूक्ष्म आहे," त्याने उत्तर दिले. "ते समजून घेण्यासाठी, एखाद्याला त्याच्याकडे इतक्या प्रचंड एकाग्रतेची शक्ती आहे की तो डोळे बंद करून सूक्ष्म विश्व आणि भौतिक विश्वाचे त्यांच्या सर्व विशालतेत - घन टोपलीसह तेजस्वी फुगा - केवळ कल्पनांमध्ये अस्तित्वात असल्याचे दृश्यमान करू शकेल. जर या अलौकिक एकाग्रतेद्वारे एखाद्याला रूपांतरित करण्यात किंवा निराकरण करणे द दोन विश्व सह सर्व त्यांचे गुंतागुंत मध्ये निखळ कल्पना, तो होईल मग कारणात्मक जगात पोहोचा आणि मन आणि पदार्थ यांच्यातील संलयनाच्या सीमेवर उभे रहा. तेथे सर्व निर्मित गोष्टी - घन पदार्थ, द्रव, वायू, वीज, ऊर्जा, सर्व प्राणी, देव, मानव, प्राणी, वनस्पती, जीवाणू - चेतनेचे रूप म्हणून दिसतात, जसे माणूस डोळे बंद करून जाणू शकतो की तो अस्तित्वात आहे, जरी त्याचे शरीर त्याच्या भौतिक डोळ्यांना अदृश्य आहे आणि केवळ एका कल्पनेच्या रूपात उपस्थित आहे.

"मनुष्य जे काही कल्पनारम्यपणे करू शकतो, तेच कार्यकारणभाव प्रत्यक्षात करू शकतो. सर्वात प्रचंड कल्पनाशील मानवी बुद्धिमत्ता, केवळ मनात, एका विचारांच्या टोकापासून दुसऱ्या टोकापर्यंत, मानसिकदृष्ट्या एका ग्रहावरून दुसऱ्या ग्रहावर उडी मारण्यास, किंवा अनंतकाळाच्या खड्ड्यात अविरतपणे कोसळण्यास, किंवा आकाशगंगेच्या छतावर रॉकेटसारखे उडण्यास किंवा आकाशगंगेच्या मार्गांवर आणि तारांकित जागेवर शोधप्रकाशाप्रमाणे चमकण्यास सक्षम आहे. परंतु कार्यकारणभावातील प्राण्यांना खूप मोठे स्वातंत्र्य आहे आणि ते कोणत्याही भौतिक किंवा सूक्ष्म अडथळा किंवा कर्माच्या मर्यादेशिवाय त्यांचे विचार त्वरित वस्तुनिष्ठतेमध्ये सहजपणे प्रकट करू शकतात.

"कारणभाव असलेल्या प्राण्यांना हे समजते की भौतिक विश्व हे प्रामुख्याने इलेक्ट्रॉनपासून बनलेले नाही, किंवा सूक्ष्म विश्व हे मुळात लाईफट्रॉनपासून बनलेले आहे - प्रत्यक्षात दोन्ही देव-विचारांच्या सूक्ष्म कणांपासून तयार केले गेले आहेत, मायाने कापले आणि विभाजित केले आहेत, सापेक्षतेचा नियम जो नोमेनॉनला त्याच्या घटनेपासून वेगळे करण्यासाठी हस्तक्षेप करतो.

"कारणास्तव जगातील आत्मे एकमेकांना आनंदी आत्म्याचे वैयक्तिक बिंदू म्हणून ओळखतात; त्यांच्या विचार-गोष्टी हीच त्यांच्याभोवती असलेली एकमेव वस्तू आहेत. कारणास्तव प्राणी त्यांच्या शरीरातील आणि विचारांमधील फरक केवळ कल्पना म्हणून

पाहतात. एक माणूस डोळे बंद करून, चमकदार पांढरा प्रकाश किंवा मंद निळा धुके पाहू शकतो, म्हणून कारणास्तव प्राणी केवळ विचाराने पाहू, ऐकू, अनुभवू, चव घेऊ आणि स्पर्श करू शकतात; ते वैश्विक मनाच्या शक्तीने काहीही निर्माण करतात किंवा ते विरघळवतात."

"कारण जगात मृत्यू आणि पुनर्जन्म दोन्ही विचारात असतात. कारण देही असलेले प्राणी फक्त शाश्वत नवीन ज्ञानाचे अमृत. ते शांतीच्या झऱ्यांमधून पितात, बोधांच्या मार्गहीन मातीवर फिरतात, आनंदाच्या अनंत सागरात पोहतात. त्यांचे तेजस्वी विचार-देह आत्म्याने निर्मित कोट्यवधी ग्रहांच्या पलीकडे, विश्वाचे ताजे बुडबुडे, ज्ञान-तारे, सोनेरी तेजोमेघांची वर्णक्रमीय स्वप्ने, अनंताच्या निळ्या छातीवर झिरपताना पहा!

"अनेक प्राणी हजारो वर्षे कारणात्मक विश्वात राहतात. खोल आनंदाने मुक्त आत्मा नंतर स्वतःला लहान कारणात्मक शरीरातून बाहेर काढतो आणि कारणात्मक विश्वाच्या विशालतेला धारण करतो. शक्ती, प्रेम, इच्छाशक्ती, आनंद, शांती, अंतर्ज्ञान, शांतता, आत्म-नियंत्रण आणि एकाग्रतेच्या विशिष्ट लाटा, कल्पनांचे सर्व वेगळे प्रवाह, आनंदाच्या सदैव आनंदाच्या समुद्रात विरघळतात. आता आत्म्याला त्याचा आनंद चेतनेच्या वैयक्तिक लाटेच्या रूपात अनुभवावा लागत नाही, तर तो एका वैश्विक महासागरात विलीन होतो, त्याच्या सर्व लाटा - शाश्वत हास्य, रोमांच, धडधडांसह.

"जेव्हा आत्मा तीन शरीरांच्या कोशातून बाहेर पडतो तेव्हा तो सापेक्षतेच्या

नियमापासून कायमचा सुटतो आणि अवर्णनीय सनातन बनतो." ४३-१० सर्वव्यापीतेचे फुलपाखरू पहा, त्याचे पंख तारे, चंद्र आणि सूर्यांनी कोरलेले आहेत! आत्म्यात विस्तारलेला आत्मा प्रकाशहीन प्रकाशाच्या, अंधारहीन अंधाराच्या, अविचारी विचारांच्या क्षेत्रात एकटाच राहतो, देवाच्या विश्वनिर्मितीच्या स्वप्नात आनंदाच्या परमानंदाने मातलेला असतो."

"अ मोफत आत्मा!" मी स्खलन झालेले मध्ये विस्मय.

"जेव्हा एखादा आत्मा शेवटी शारीरिक भ्रमाच्या तीन भांड्यांमधून बाहेर पडतो," गुरु पुढे म्हणाले, "तो व्यक्तिमत्त्व गमावल्याशिवाय अनंताशी एकरूप होतो. ख्रिस्ताने येशू म्हणून जन्माला येण्यापूर्वीच हे अंतिम स्वातंत्र्य जिंकले होते. त्याच्या भूतकाळातील तीन टप्प्यांमध्ये, त्याच्या पृथ्वीवरील जीवनात मृत्यु आणि पुनरुत्थानाच्या अनुभवाचे तीन दिवस म्हणून प्रतीक म्हणून, त्याला आत्म्यात पूर्णपणे उठण्याची शक्ती प्राप्त झाली होती.

"अविकसित माणसाला त्याच्या तीन शरीरांमधून बाहेर पडण्यासाठी असंख्य पार्थिव, सूक्ष्म आणि कारणात्मक अवतार घ्यावे लागतात. ही अंतिम स्वातंत्र्य प्राप्त करणारा गुरु इतर मानवांना देवाकडे परत आणण्यासाठी संदेष्टा म्हणून पृथ्वीवर परतण्याचा पर्याय निवडू शकतो, किंवा माझ्यासारखा तो सूक्ष्म विश्वात राहण्याचा पर्याय निवडू शकतो. तेथे एक तारणहार रहिवाशांच्या कर्माचा काही भार स्वीकारतो 43-11 आणि अशा प्रकारे त्यांना सूक्ष्म विश्वातील पुनर्जन्माचे चक्र संपवून कायमचे कारण क्षेत्रात जाण्यास मदत होते. किंवा एक मुक्त आत्मा कारण जगात प्रवेश करू शकतो जेणेकरून त्याच्या प्राण्यांना कारण शरीरात त्यांचा कालावधी कमी करण्यास आणि अशा प्रकारे परिपूर्ण स्वातंत्र्य प्राप्त करण्यास मदत होईल."

"पुनरुत्थान झालेल्या, मला आत्म्यांना तिन्ही लोकात परत जाण्यास भाग पाडणाऱ्या कर्माबद्दल अधिक जाणून घ्यायचे आहे." मी माझ्या सर्वज्ञ स्वामीचे ऐकू शकेन असे मला वाटले. त्याच्या पृथ्वीवरील जीवनात मी कधीही त्याच्या इतक्या ज्ञानाचा आत्मसात करू शकलो नव्हतो. आता पहिल्यांदाच मला जीवन आणि मृत्यूच्या चेकरबोर्डवरील गूढ अंतराळांबद्दल स्पष्ट, निश्चित अंतर्दृष्टी मिळत होती.

"सूक्ष्म जगात कायमचे वास्तव्य शक्य होण्यापूर्वी माणसाचे शारीरिक कर्म किंवा इच्छा पूर्णपणे पूर्ण झाल्या पाहिजेत," माझ्या गुरूंनी त्यांच्या रोमांचक आवाजात स्पष्ट केले. "दोन प्रकारचे प्राणी राहतात मध्ये द सूक्ष्म गोल. त्या WHO स्थिर आहे पार्थिव कर्म ते विल्हेवाट लावणे च्या आणि WHO म्हणून, ज्यांना त्यांचे

कर्माचे ऋण फेडण्यासाठी स्थूल भौतिक शरीरात पुन्हा वास्तव्य करावे लागते त्यांना शारीरिक मृत्यूनंतर, कायमचे रहिवासी म्हणून न पाहता सूक्ष्म जगात तात्पुरते पाहुणे म्हणून वर्गीकृत केले जाऊ शकते.

"ज्यांना पार्थिव कर्माची पूर्तता झाली नाही त्यांना सूक्ष्म मृत्यूनंतर वैश्विक कल्पनांच्या उच्च कारण क्षेत्रात जाण्याची परवानगी नाही, परंतु त्यांना केवळ भौतिक आणि सूक्ष्म जगापासूनच ये-जा करावी लागते, त्यांच्या सोळा स्थूल घटकांच्या भौतिक शरीराची आणि एकोणीस सूक्ष्म घटकांच्या सूक्ष्म शरीराची अनुक्रमे जाणीव असते. तथापि, त्यांच्या भौतिक शरीराच्या प्रत्येक नुकसानानंतर, एक अविकसित

पृथ्वीपासून असणे बहुतेकदा मृत्यूच्या झोपेच्या खोल स्तब्धतेत राहते आणि सुंदर सूक्ष्म गोलाची त्याला जाणीव नसते. सूक्ष्म विश्रांतीनंतर, असा माणूस पुढील धड्यांसाठी भौतिक पातळीवर परत येतो, हळूहळू वारंवार प्रवास करून स्वतःला सवय करतो. सूक्ष्म सूक्ष्म पोताचे जग.

"दुसरीकडे, सूक्ष्म विश्वाचे सामान्य किंवा दीर्घकाळापासून स्थापित रहिवासी असे आहेत जे सर्व भौतिक इच्छांपासून कायमचे मुक्त झाले आहेत, त्यांना पृथ्वीच्या स्थूल कंपनांकडे परत जाण्याची आवश्यकता नाही. अशा प्राण्यांना फक्त सूक्ष्म आणि कारणात्मक कर्म करावे लागतात. सूक्ष्म मृत्यूच्या वेळी हे प्राणी अमर्याद सूक्ष्म आणि अधिक नाजूक कारणात्मक जग. वैश्विक नियमाने निश्चित केलेल्या एका विशिष्ट कालावधीच्या शेवटी कारणात्मक शरीराचे विचार-स्वरूप सोडून देऊन, हे प्रगत प्राणी नंतर हिरण्यलोक किंवा तत्सम उच्च सूक्ष्म ग्रहावर परत जातात, त्यांचे अविभाज्य सूक्ष्म कर्म करण्यासाठी एका नवीन सूक्ष्म शरीरात पुनर्जन्म घेतात.

"माझ्या मुला, आता तुला हे पूर्णपणे समजले असेल की मी दैवी आदेशाने पुनरुत्थान झालो आहे," श्री युक्तेश्वर पुढे म्हणाले, "पृथ्वीवरून वर येणाऱ्या सूक्ष्म जीवांपेक्षा, कारण क्षेत्रातून परत येणाऱ्या सूक्ष्म पुनर्जन्म घेणाऱ्या आत्म्यांचा तारणहार म्हणून. पृथ्वीवरील लोक, जर त्यांच्याकडे भौतिक कर्माचे अवशेष अजूनही राहिले तर ते हिरण्यलोक सारख्या उच्च सूक्ष्म ग्रहांवर पोहोचत नाहीत.

"जसे पृथ्वीवरील बहुतेक लोकांनी ध्यानाद्वारे दृष्टी प्राप्त केली नाही, तसेच त्यांचे कौतुक कसे करावे हे शिकलेले नाही." श्रेष्ठ आनंद आणि फायदे च्या सूक्ष्म जीवन आणि अशा प्रकारे, नंतर मृत्यू, इच्छा ते परत येणे ते पृथ्वीवरील मर्यादित, अपूर्ण सुखांमुळे, अनेक सूक्ष्म प्राणी, त्यांच्या सूक्ष्म शरीरांच्या सामान्य विघटनाच्या वेळी, कारण जगात आध्यात्मिक आनंदाची प्रगत स्थिती चित्रित करण्यात अयशस्वी होतात आणि अधिक स्थूल आणि भडक सूक्ष्म आनंदाच्या विचारांवर लक्ष केंद्रित करून, सूक्ष्म स्वर्गात परत जाण्याची इच्छा बाळगतात. अशा प्राण्यांनी जड सूक्ष्म कर्मांची पूर्तता करून नंतरचे जीवन साध्य करावे. सूक्ष्म मृत्यू म्हणजे कारणात्मक विचारांच्या जगात कायमचा मुक्काम, जो निर्माणकर्त्यापासून इतका पातळपणे विभाजित आहे.

"जेव्हा एखाद्या जीवाला डोळ्यांना आनंद देणाऱ्या सूक्ष्म विश्वात अनुभव घेण्याची इच्छा नसते आणि त्याला तिथे परत जाण्याचा मोह होत नाही, तेव्हाच तो कारण जगात राहतो. सर्व कारण कर्म किंवा भूतकाळातील इच्छांच्या बीजांना मुक्त करण्याचे काम तेथे पूर्ण करून, बंदिस्त आत्मा अज्ञानाच्या तीन कॉर्कपैकी शेवटचा कॉर्क बाहेर काढतो आणि कारण शरीराच्या शेवटच्या भांड्यातून बाहेर पडून, शाश्वततेशी मिसळतो."

"आता करा तू समजले?" मास्टर हसले तर मंत्रमुग्ध करणारे!

"होय, माध्यमातून तुमचे कृपा. मी सकाळी अवाक सह आनंद आणि कृतज्ञता."

गाण्यांमधून किंवा कथेतून मला कधीही इतके प्रेरणादायी ज्ञान मिळाले नव्हते. जरी

हिंदू धर्मग्रंथांमध्ये कारण आणि सूक्ष्म जग आणि मानवाच्या तीन शरीरांचा
उल्लेख असला तरी, माझ्या पुनरुत्थित स्वामीच्या उबदार प्रामाणिकपणाच्या तुलनेत ती पाने किती दूर आणि अर्थहीन आहेत! त्याच्यासाठी खरोखरच असा एकही "अनडिस्व्हर्ड देश" अस्तित्वात नव्हता ज्याच्या जन्मापासून कोणताही प्रवासी परत येणार नाही!

"मनुष्याच्या तीन शरीरांचे आंतरप्रवेश त्याच्या त्रिगुणी स्वभावाद्वारे अनेक प्रकारे व्यक्त होते," माझे उत्तम गुरु गेला वर. "मध्ये द जागृत राज्य चालू पृथ्वी अ मानव असणे आहे जाणीवपूर्वक त्याच्या तीनही वाहनांपैकी कमी-अधिक प्रमाणात. जेव्हा तो इंद्रियेनुसार चाखण्याचा, वास घेण्याचा, स्पर्श करण्याचा, ऐकण्याचा प्रयत्न करतो,

किंवा पाहताना, तो प्रामुख्याने त्याच्या भौतिक शरीराद्वारे कार्य करत असतो. दृश्यमान किंवा इच्छुक असताना, तो प्रामुख्याने त्याच्या सूक्ष्म शरीराद्वारे कार्य करत असतो. जेव्हा माणूस विचार करतो किंवा आत्मनिरीक्षण किंवा ध्यानात खोलवर जातो तेव्हा त्याचे कार्यकारण माध्यम अभिव्यक्त होते; प्रतिभेचे वैश्विक विचार अशा माणसाकडे येतात जो सवयीने त्याच्या कार्यकारण शरीराशी संपर्क साधतो. या अर्थाने एखाद्या व्यक्तीचे वर्गीकरण 'भौतिक मनुष्य', 'ऊर्जावान मनुष्य' किंवा 'बुद्धिमान मनुष्य' असे केले जाऊ शकते.

"माणूस दररोज सुमारे सोळा तास स्वतःला त्याच्या भौतिक वाहनाशी ओळख करून देतो. नंतर तो झोपतो; जर तो स्वप्न पाहतो, तर तो त्याच्या सूक्ष्म शरीरात राहतो, सूक्ष्म प्राण्यांप्रमाणेच कोणतीही वस्तू सहजतेने निर्माण करतो. जर माणसाची झोप खोल आणि स्वप्नरहित असेल, तर तो काही तासांसाठी त्याची जाणीव किंवा 'मी'ची भावना कारण शरीरात स्थानांतरित करण्यास सक्षम असतो; अशी झोप पुनरुज्जीवित करणारी असते. स्वप्न पाहणारा त्याच्या सूक्ष्म शरीराशी संपर्क साधत असतो, कारण शरीराशी नाही; त्याची झोप पूर्णपणे ताजी नसते."

मी होते झाले प्रेमाने निरीक्षण करणे श्री युक्तेश्वर तर तो दिले त्याचे अद्भुत प्रदर्शन.

"देवदूत गुरु," मी म्हणालो, "तुमचे शरीर अगदी तसेच दिसते जसे मी पुरी आश्रमात रडलो होतो तेव्हा होते."

"हो, माझे नवीन शरीर हे जुन्या शरीराची परिपूर्ण प्रत आहे. मी या शरीराचे
भौतिकीकरण कधीही, पृथ्वीवर असताना केलेल्यापेक्षा कितीतरी वेळा करतो. जलद अभौतिकीकरण करून, मी आता प्रकाशाच्या अभिव्यक्तीने एका ग्रहावरून दुसऱ्या ग्रहावर किंवा खरंच, सूक्ष्म ते कारण किंवा भौतिक विश्वात त्वरित प्रवास करतो." माझे दिव्य गुरु हसले. "तुम्ही आजकाल इतक्या वेगाने फिरत असला तरी, मुंबईत तुम्हाला शोधण्यात मला काहीच अडचण आली नाही!"

"ओ गुरुजी, मी होते शोक करणारा तर खोलवर बद्दल तुमचे मृत्यू!"

"अरे, मी कुठे मेलो? काही विरोधाभास तर नाही ना?" श्री युक्तेश्वरांचे डोळे प्रेमाने आणि करमणुकीने चमकत होते.

"तू फक्त पृथ्वीवर स्वप्न पाहत होतास; त्या पृथ्वीवर तू माझे स्वप्न पाहिले - शरीर," तो पुढे म्हणाला. "नंतर तू त्या स्वप्नातील प्रतिमेला पुरलेस. आता माझे सूक्ष्म मांसल शरीर - जे तू पाहतोस आणि आताही अगदी जवळून आलिंगन देत आहेस! - देवाच्या दुसऱ्या सूक्ष्म स्वप्नातील ग्रहावर पुनरुत्थित झाले आहे. एके दिवशी ते सूक्ष्म स्वप्न-शरीर आणि सूक्ष्म स्वप्न-ग्रह नाहीसे होतील; ते देखील कायमचे नसतात. सर्व स्वप्न-फुगे अखेरीस शेवटच्या जागृत स्पर्शाने फुटले पाहिजेत. माझ्या मुला योगानंद, स्वप्ने आणि वास्तव यात फरक कर!"

वेदांताची ही कल्पना

४३-१२ पुनरुत्थानाने मला आश्चर्यचकित केले. पुरी येथे
गुरुजींचे निर्जीव शरीर पाहून मला त्यांची दया आली होती याची मला लाज वाटली. शेवटी मला समजले की माझे गुरु नेहमीच देवामध्ये पूर्णपणे जागृत होते, त्यांचे

स्वतःचे जीवन आणि पृथ्वीवरील उत्तीर्ण होणे आणि त्यांचे सध्याचे पुनरुत्थान हे वैश्विक स्वप्नातील दैवी कल्पनांच्या सापेक्षतेपेक्षा अधिक काही नाही.

"योगानंद, मी आता तुला माझ्या जीवनाचे, मृत्यूचे आणि पुनरुत्थानाचे सत्य सांगितले आहे. माझ्यासाठी शोक करू नकोस; त्याऐवजी देवाने स्वप्नात पाहिलेल्या माणसांच्या पृथ्वीपासून ते देवाने स्वप्नात पाहिलेल्या दुसऱ्या ग्रहापर्यंत माझ्या पुनरुत्थानाची कहाणी सर्वत्र प्रसारित कर! जगाच्या दुःखाने वेड्या, मृत्यूला घाबरणाऱ्या स्वप्न पाहणाऱ्यांच्या हृदयात नवीन आशा निर्माण होईल."

"होय, गुरुजी!" कसे स्वेच्छेने होईल मी शेअर सह इतर माझे आनंद येथे त्याचे पुनरुत्थान!

"पृथ्वीवर माझे दर्जा अस्वस्थपणे उच्च होते, बहुतेक पुरुषांच्या स्वभावांना शोभणारे नव्हते. अनेकदा मी तुला माझ्यापेक्षा जास्त फटकारले. तू माझ्या परीक्षेत उत्तीर्ण झालास; तुझे प्रेम सर्व प्रकारच्या फटकारांच्या ढगांमधून चमकत होते." तो कोमलतेने पुढे म्हणाला, "मी आज तुला हे सांगण्यासाठीही आलो आहे: मी पुन्हा कधीही धिक्काराची कडक नजर ठेवणार नाही. मी तुला पुन्हा कधीही फटकारणार नाही."

माझ्या महान गुरूंच्या शिक्षेला मी किती चुकलो होतो! प्रत्येक गुरू संरक्षणाचा संरक्षक देवदूत होता.

"प्रिय गुरुजी! फटकारणे मी अ दशलक्ष वेळा-करणे फटकारणे मी आता!"

"मी तुला आता कधीच दटावणार नाही." त्याचा दिव्य आवाज गंभीर होता, तरीही त्याच्या आत हास्याचा प्रवाह होता. "जोपर्यंत देवाच्या मायास्वप्नात आपली दोन्ही रूपे वेगवेगळी दिसतात तोपर्यंत तू आणि मी एकत्र हसत राहू. शेवटी आपण वैश्विक प्रियकरात एकरूप होऊ; आपले हास्य त्याचे हास्य असेल, आपले आनंदाचे एकीकृत गाणे अनंतकाळपर्यंत कंपित होत राहील आणि देव-सुसंगत आत्म्यांना प्रसारित केले जाईल!"

श्री युक्तेश्वर यांनी मला काही बाबींवर प्रकाश टाकला ज्या मी येथे उघड करू शकत नाही. मुंबईतील हॉटेलच्या खोलीत त्यांनी माझ्यासोबत घालवलेल्या दोन तासांत त्यांनी माझ्या प्रत्येक प्रश्नाचे उत्तर दिले. १९३६ च्या जूनच्या दिवशी त्यांनी सांगितलेल्या अनेक जागतिक भविष्यवाण्या आधीच पूर्ण झाल्या आहेत.

"प्रिये, मी आता तुला सोडून जात आहे!" हे शब्द ऐकताच मला गुरु माझ्या बाहूंमध्ये विरघळत असल्याचे जाणवले.

"माझ्या बाळा," त्याचा आवाज माझ्या आत्म्यात घुमला, "जेव्हा जेव्हा तू निर्बिकल्प समाधीच्या दारातून प्रवेश करशील आणि मला हाक मारशील, तेव्हा मी आजच्याप्रमाणेच रक्तमांसात तुझ्याकडे येईन."

या स्वर्गीय वचनाबरोबर श्रीयुक्तेश्वर माझ्या नजरेतून नाहीसे झाले. संगीतमय गर्जनेत एक ढग-आवाज पुन्हा पुन्हा आला: "सर्वांना सांगा! ज्याला निर्बिकल्पाद्वारे कळते की तुमची पृथ्वी ही देवाचे स्वप्न आहे, तो हिरण्यलोकाच्या सूक्ष्म स्वप्न-निर्मित ग्रहावर येऊ शकतो आणि तेथे मला माझ्या पृथ्वीसारख्याच शरीरात पुनरुत्थित झालेले पाहतो. योगानंद, सर्वांना सांगा!"

वियोगाचे दुःख गेले. त्याच्या मृत्यूबद्दलची करुणा आणि दुःख, माझ्या शांतीचा
बराच काळ लुटणारा, आता पूर्ण लज्जेने पळून गेला. अंतहीन, नव्याने उघडलेल्या आत्म-छिद्रांमधून आनंद झऱ्यासारखा वाहत होता. प्राचीन काळी वापरात नसलेले, ते आता परमानंदाच्या वाहत्या प्रवाहात शुद्धतेत रुंद झाले.
माझ्या भूतकाळातील अवचेतन विचार आणि भावना त्यांच्या कर्माच्या कलंकांना दूर करून, श्री युक्तेश्वरांच्या दिव्य भेटीमुळे तेजस्वीपणे नूतनीकरण झाले.

माझ्या आत्मचरित्राच्या या प्रकरणात मी माझ्या गुरूंच्या आज्ञेचे पालन केले आहे आणि आनंदाची बातमी पसरवली आहे, जरी ती पुन्हा एकदा एका विचित्र पिढीला गोंधळात टाकते. कुरकुरत, माणूस हे चांगले जाणतो; निराशा क्वचितच परकी असते; तरीही या विकृती आहेत, माणसाच्या खऱ्या नशिबाचा भाग नाहीत. ज्या दिवशी तो इच्छा करेल, तो स्वातंत्र्याच्या मार्गावर निघून जातो. त्याने त्याच्या "धूळ-तू-कला" सल्लागारांच्या घाणेरड्या निराशावादाकडे खूप दिवसांपासून ऐकले आहे, अजिंक्य आत्म्याकडे दुर्लक्ष केले आहे.

मी होते नाही द फक्त एक विशेषाधिकारप्राप्त ते बघा द पुनरुत्थान झाले गुरु.

श्रीयुक्तेश्वरांच्या चेलांपैकी एक वृद्ध महिला होती, ज्यांना प्रेमाने मा (आई) म्हणून ओळखले जात असे, तिचे घर पुरी आश्रमाजवळ होते. गुरुजी सकाळी फिरायला जाताना अनेकदा तिच्याशी गप्पा मारण्यासाठी थांबत असत. १६ मार्च १९३६ च्या संध्याकाळी, मा आश्रमात आल्या आणि त्यांनी त्यांच्या गुरूंना भेटण्याची विनंती केली.

"का, गुरुजी आठवडाभरापूर्वीच वारले!" पुरी आश्रमाचे प्रभारी स्वामी सेवानंद तिच्याकडे उदासपणे पाहू लागले.

"ते अशक्य आहे!" ती किंचित हसली. "कदाचित तुम्ही फक्त आग्रही पाहुण्यांपासून गुरुचे रक्षण करण्याचा प्रयत्न करत आहात?"

"नाही." सेवानंदांनी दफनविधीची माहिती सांगितली. "ये," तो म्हणाला, "मी तुला श्री युक्तेश्वरजींच्या समाधीच्या समोरील बागेत घेऊन जातो."

आईने मान हलवली. "त्याची कबर नाहीये! आज सकाळी दहा वाजता तो माझ्या दाराबाहेरून त्याच्या नेहमीच्या चालत गेला! मी त्याच्याशी काही मिनिटे बाहेरच्या प्रकाशात बोललो.

"'ये हे संध्याकाळी ते द आश्रम,' तो म्हणाला.

"मी इथे आहे! या जुन्या राखाडी डोक्यावर आशीर्वादांचा वर्षाव होवो! अमर गुरुंना मला हे समजावे अशी इच्छा होती की ते आज सकाळी कोणत्या दिव्य शरीरात मला भेटले आहेत!"

द आश्चर्यचकित सेवानंद गुडघे टेकणे आधी तिला.

"आई," तो म्हणाले, "काय अ वजन च्या दुःख तू लिफ्ट पासून माझे हृदय! तो आहे उठला!"

43-1: मध्ये सबिकल्पा समाधी द भक्त आहे आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगती केली ते अ राज्य च्या आतल्या बाजूने दैवी संघटन, पण करू शकत नाही त्याचे जतन करणे वैश्विक जाणीव वगळता मध्ये द गतिहीन ट्रान्स-अवस्था. द्वारे सतत ध्यान, तो पोहोचते द श्रेष्ठ राज्य निर्बिकल्प समाधी, जिथे तो जगात मुक्तपणे संचार करतो आणि ईश्वर- साक्षात्काराचा कोणताही तोटा न होता आपली बाह्य कर्तव्ये पार पाडतो.

43-2: श्री युक्तेश्वर वापरलेले द शब्द प्राण; मी आहे भाषांतरित ते म्हणून लाईफट्रॉन. द हिंदू धर्मग्रंथ संदर्भ देणे नाही फक्त ते द अनु, "अणू," आणि ते द परमाणु, "पलीकडे द अणू," बारीक इलेक्ट्रॉनिक ऊर्जा; पण तसेच ते प्राण, "सर्जनशील लाईफट्रॉनिक बल." अणू आणि इलेक्ट्रॉन आहेत अंध शक्ती; प्राण आहे स्वाभाविकपणे बुद्धिमान. द प्राणिक लाईफट्रॉन मध्ये द शुक्राणूजन्य आणि अंडा, उदाहरणार्थ, कर्माच्या रचनेनुसार गर्भाच्या विकासाचे मार्गदर्शन करा.

43-3 मंत्राचे विशेषण, एकाग्रतेच्या मानसिक तोफाने सोडलेले जप बीज-ध्वनी. पुराणे (प्राचीन शास्त्रे) किंवा ग्रंथ) वर्णन करणे हे मांत्रिक युद्धे दरम्यान देवास आणि असुर (देवता आणि भुते). एक असुर एकदा प्रयत्न केला एका शक्तिशाली मंत्राने देवाला मारणे. परंतु चुकीच्या उच्चारामुळे मानसिक

बॉम्बने बूमरँगसारखे काम केले आणि राक्षसाला मारले.

43-4: उदाहरणे च्या असे शक्ती आहेत नाही इच्छा असणे सम चालू पृथ्वी, म्हणून मध्ये द केस च्या हेलन केलर आणि इतर दुर्मिळ प्राणी.

43-5: प्रभु बुद्ध होते एकदा विचारले का अ माणूस पाहिजे प्रेम सर्व व्यक्ती तितकेच. "कारण," द उत्तम शिक्षक उत्तर दिले, "मध्ये खूप असंख्य आणि विविध
आयुर्मान च्या प्रत्येक माणूस, प्रत्येक इतर असणे आहे येथे एक वेळ किंवा
दुसरा झाले प्रिय ते त्याला."

43-6: द आठ मूलभूत गुण कोणते प्रविष्ट करा मध्ये सर्व तयार केले जीवन, पासून अणू ते माणूस, आहेत पृथ्वी, पाणी, आग, हवा, आकाश, गति, मन आणि व्यक्तिमत्व. (भगवद्गीता: सातवा:४.)

43-7: शरीर सूचित करते कोणताही आत्म्याला आच्छादित करणे, की नाही स्थूल किंवा सूक्ष्म. द तीन शरीरे आहेत पिंजरे साठी द पक्षी च्या स्वर्ग.

43-8: अगदी म्हणून बाबाजी मदत केली लाहिरी महाशय ते सुटका करणे स्वतः च्या अ अवचेतन इच्छा पासून काही भूतकाळ जीवन साठी अ राजवाडा, अध्याय ३४ मध्ये वर्णन केल्याप्रमाणे.

43-9: "आणि तो त्यांना म्हणाला, जिथे प्रेत असेल तिथे गरुड एकत्र होतील." - लूक १७:३७. जिथेही द आत्मा आहे बंदिस्त मध्ये द शारीरिक शरीर किंवा मध्ये द सूक्ष्म शरीर किंवा मध्ये द कारणात्मक शरीर, तिथे द गरुड च्या मानवी इंद्रियांच्या कमकुवतपणावर किंवा सूक्ष्म आणि कारणात्मक आसक्तींवर बळी पडणाऱ्या इच्छा - आत्म्याला कैदी ठेवण्यासाठी देखील एकत्र येतील.

43-10: "जो विजय मिळवेल त्याला मी माझ्या देवाच्या मंदिरात एक खांब बनवीन, आणि तो पुन्हा कधीही बाहेर जाणार नाही (म्हणजेच, पुनर्जन्म घेईल)" नाही अधिक). ते त्याला ते मात करतो इच्छा मी अनुदान देणे ते बसणे सह मी मध्ये माझे सिंहासन, सम म्हणून मी तसेच मात केली, आणि
.सकाळी सेट खाली सह माझे वडील मध्ये त्याचे सिंहासन." - प्रकटीकरण ३:१२, २१

43-11: श्री युक्तेश्वर हे सूचित करत होते की, त्यांच्या पार्थिव अवतारातही त्यांनी कधीकधी रोगाचे ओझे घेतले होते. ते हलके करणे त्याचे शिष्यांचे कर्म, तर मध्ये द सूक्ष्म जग त्याचे मिशन म्हणून अ तारणारा सक्षम त्याला ते घेणे चालू निश्चित हिरण्यलोकावरील रहिवाशांचे सूक्ष्म कर्म, आणि अशा प्रकारे उच्च कारण जगात त्यांची उत्क्रांती जलद होते.

43-12: जीवन आणि मृत्यू म्हणून सापेक्षता च्या विचार फक्त. वेदांत गुण बाहेर ते देव आहे द फक्त वास्तव; सर्व निर्मिती किंवा वेगळे अस्तित्व आहे माया किंवा भ्रम. हे तत्वज्ञान च्या अद्वैतवाद मिळाले त्याचे सर्वोच्च अभिव्यक्ती मध्ये द शंकराचार्यांचे उपनिषद भाष्य.

प्रकरण: ४४

सह महात्मा गांधी येथे वर्धा

"वर्ध्यात आपले स्वागत आहे!" महात्मा गांधींचे सचिव महादेव देसाई यांनी मिस ब्लेच, मिस्टर राईट आणि माझे स्वागत या प्रेमळ शब्दांनी आणि खद्दर (घरगुती कापसाचे) पुष्पहार भेट देऊन केले. आमचा छोटासा गट ऑगस्ट महिन्याच्या एका पहाटे वर्धा स्टेशनवर उतरला होता, ट्रेनची धूळ आणि उष्णता सोडल्याबद्दल आनंदी होतो. आमचे सामान बैलगाडीत ठेवून, आम्ही श्री. देसाई आणि त्यांचे सहकारी, बाबासाहेब देशमुख आणि डॉ. पिंगळे यांच्यासह एका उघड्या मोटारगाडीत चढलो. चिखलाने भरलेल्या

ग्रामीण रस्त्यांवरून थोड्या अंतरावर गेल्यावर आम्हाला मगनवाडी येथे पोहोचवले, जे भारताचे राजकीय संतांचे आश्रम आहे.

श्री. देसाई आम्हाला ताबडतोब लिहिण्याच्या खोलीत घेऊन गेले जिथे, पाय आडवे करून, महात्मा गांधी बसले होते. एका हातात पेन आणि दुसऱ्या हातात कागदाचा तुकडा, त्यांच्या चेहऱ्यावर एक विशाल, मनमोहक, उबदार हास्य!

"स्वागत आहे!" तो लिहिलेले मध्ये हिंदी; ते होते अ सोमवार, त्याचे साप्ताहिक दिवस च्या शांतता.

जरी ही आमची पहिली भेट होती, तरी आम्ही एकमेकांवर प्रेमाने ओतप्रोत होतो. १९२५ मध्ये महात्मा गांधींनी रांची शाळेला भेट देऊन त्यांचा सन्मान केला होता आणि त्यांच्या पाहुण्यांच्या पुस्तकात त्यांना आदरांजली वाहिली होती.

१०० पौंड वजनाच्या या लहान संताने शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक आरोग्याचे दर्शन घडवले. त्याचे मऊ तपकिरी डोळे बुद्धिमत्ता, प्रामाणिकपणा आणि विवेकाने चमकत होते; या राजकारण्याने बुद्धिमत्तेची बरोबरी केली आहे आणि हजारो कायदेशीर, सामाजिक आणि राजकीय लढायांमध्ये विजयी ठरले आहे. जगातील इतर कोणत्याही नेत्याने आपल्या लोकांच्या हृदयात भारतासाठी गांधींनी व्यापलेले सुरक्षित स्थान मिळवलेले नाही. निरक्षर लाखो लोक. त्यांची उत्स्फूर्त श्रद्धांजली म्हणजे

त्यांचे प्रसिद्ध शीर्षक - महात्मा, "महान आत्मा". ४४-१ त्यांच्यासाठीच गांधीजी
त्यांचे कपडे मोठ्या प्रमाणात कार्टून केलेल्या लंगोटीपुरते मर्यादित ठेवतात, जे दलित जनतेशी असलेल्या त्यांच्या एकतेचे प्रतीक आहे ज्यांना आता जास्त परवडत नाही.

महात्मा गांधी

ऑगस्ट १९३५ मध्ये वर्धा येथील त्यांच्या आश्रमात मी भारतातील राजकीय संतांसोबत शांत जेवणाचा आनंद घेत आहे.

"आश्रमातील रहिवासी पूर्णपणे तुमच्या ताब्यात आहेत; कृपया कोणत्याही सेवेसाठी त्यांना बोलवा." श्री. देसाई आमच्या गटाला लेखन कक्षातून अतिथीगृहाकडे घेऊन जात असताना, महात्माजींनी वैशिष्ट्यपूर्ण सौजन्याने ही घाईघाईने लिहिलेली चिठ्ठी मला दिली.

आमच्या मार्गदर्शकाने आम्हाला बागा आणि फुलांच्या शेतांमधून जाळीदार खिडक्या असलेल्या टाइलच्या छताच्या इमारतीत नेले. श्री देसाई म्हणाले की, समोरच्या अंगणात पंचवीस फूट रुंदीची एक विहीर पाणी साठवण्यासाठी वापरली जात होती; जवळच भात मळणीसाठी फिरणारे सिमेंटचे चाक होते. आमच्या प्रत्येक लहान बेडरूममध्ये फक्त एक

अपूरणीय किमान जागा होती - दोरीने बनवलेला एक बेड. पांढरे धुतलेले स्वयंपाकघर. एका कोपऱ्यात नळ आणि दुसऱ्या कोपऱ्यात स्वयंपाकासाठी शेकोटी होती. साधे आर्केडियन आवाज आमच्या कानात पोहोचत होते - कावळे आणि चिमण्यांचे ओरडणे, गुरांचे किंचाळणे आणि दगड चिरण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या छिन्नींचा आवाज.

निरीक्षण करणे श्री. राईटचे प्रवास डायरी, श्री. देसाई उघडले अ पृष्ठ आणि लिहिले चालू ते अ यादी च्या सत्याग्रह

४४-२: नवस घेतले द्वारे सर्व द महात्मा यांचे कडक अनुयायी (सत्याग्रही)

"अहिंसा; सत्य; चोरी न करणे; ब्रह्मचर्य; मालकी नसणे; शरीर-श्रम; टाळूवर नियंत्रण; निर्भयता; सर्व धर्मांबद्दल समान आदर; स्वदेशी (घरगुती वस्तूंचा वापर); अस्पृश्यतेपासून मुक्तता. हे अकरा व्रत नम्रतेच्या भावनेने पाळले पाहिजेत."

(गांधी स्वतः स्वाक्षरी केलेले हे पृष्ठ चालू द खालील दिवस, देणे द तारीख ऑगस्ट २७, १९३५.)

आमच्या आगमनानंतर दोन तासांनी माझ्या सोबत्यांना आणि मला जेवणासाठी बोलावण्यात आले. महात्मा आधीच आश्रमाच्या पोर्चच्या खाली, त्यांच्या अभ्यासिकेच्या अंगणाच्या पलीकडे बसले होते. सुमारे पंचवीस अनवाणी सत्याग्रही पितळी कप आणि प्लेट्ससमोर बसले होते. प्रार्थनेचा एक समूह गट; नंतर मोठ्या पितळी भांड्यांमधून जेवण दिले गेले ज्यामध्ये तूप शिंपडलेल्या चपाती (संपूर्ण-गहू बेखमीर ब्रेड) ; तलसरी (उकडलेल्या आणि बारीक केलेल्या भाज्या) आणि लिंबाचा ठिणगी होती.

महात्माजींनी चपाती, उकडलेले बीट, काही कच्च्या भाज्या आणि संत्री खाल्ल्या. त्यांच्या प्लेटच्या बाजूला खूप कडू कडुलिंबाच्या पानांचा एक मोठा गोळा होता, जो रक्त साफ करणारे एक प्रसिद्ध साधन होते. त्यांनी त्यांच्या चमच्याने एक भाग वेगळा केला आणि माझ्या प्लेटवर ठेवला. मी ते पाणी ओतून मळले, बालपणीचे दिवस आठवले जेव्हा आईने मला तो अप्रिय डोस गिळण्यास भाग पाडले होते. तथापि, गांधीजी हळूहळू कडुलिंबाची पेस्ट तितक्याच चवीने खात होते जणू ते एक स्वादिष्ट गोड पदार्थ आहे.

या क्षुल्लक घटनेत मला महात्माजींची मन इंद्रियांपासून वेगळे करण्याची क्षमता दिसून आली. काही वर्षांपूर्वी त्यांच्यावर केलेली प्रसिद्ध अपेंडेक्टॉमी मला आठवली. भूल देण्यास नकार देऊन, संताने संपूर्ण शस्त्रक्रियेदरम्यान त्यांच्या शिष्यांशी आनंदाने गप्पा मारल्या, त्यांच्या संसर्गजन्य हास्यातून त्यांना वेदनांची जाणीव नसल्याचे दिसून आले.

दुपारी गांधीजींच्या प्रसिद्ध शिष्या, अॅडमिरल मिस मॅडेलीन स्लेड (आता मीराबाई म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या) यांच्या कन्या, यांच्याशी गप्पा मारण्याची संधी

मिळाली.

४४-३ तिने तिच्या दैनंदिन कामांबद्दल, निर्दोष हिंदीत मला सांगितले
तेव्हा तिचा मजबूत, शांत चेहरा उत्साहाने उजळून निघाला.

"ग्रामीण पुनर्बांधणीचे काम फायदेशीर आहे! आमच्यातील एक गट दररोज सकाळी पाच वाजता जवळच्या गावकऱ्यांची सेवा करण्यासाठी आणि त्यांना साधी स्वच्छता शिकवण्यासाठी जातो. आम्ही त्यांची शौचालये आणि मातीच्या गवताच्या झोपड्या स्वच्छ करण्याचा प्रयत्न करतो. गावकरी निरक्षर आहेत; त्यांना उदाहरणाशिवाय शिक्षण देता येत नाही!" ती आनंदाने हसली.

मी या उच्चभ्रू इंग्रजी महिलेकडे कौतुकाने पाहिले जिच्या खऱ्या ख्रिश्चन नम्रतेमुळे ती सामान्यतः फक्त "अस्पृश्य" लोक करत असलेले मैला सफाईचे काम करू शकते.

"मी १९२५ मध्ये भारतात आलो," ती मला म्हणाली. "या देशात मला असे वाटते की मी 'घरी परतलो आहे.' आता मी माझ्या जुन्या आयुष्यात आणि जुन्या आवडींमध्ये परतण्यास कधीही तयार राहणार नाही."

आम्ही काही वेळ अमेरिकेबद्दल चर्चा केली. "भारताला भेट देणाऱ्या अनेक अमेरिकन

लोकांना आध्यात्मिक विषयांमध्ये किती रस आहे हे पाहून मला नेहमीच आनंद होतो आणि

आश्चर्य वाटते," ती म्हणाली. ४४-४

लवकरच मीराबाईचे हात चरख्यात (चरखा फिरवण्यात) व्यस्त झाले, सर्व आश्रम खोल्यांमध्ये सर्वव्यापी आणि खरंच, महात्माजींमुळे, ग्रामीण भारतात सर्वव्यापी.

गांधीजींकडे कुटीरगृहाच्या पुनरुज्जीवनाला प्रोत्साहन देण्याची ठोस आर्थिक आणि सांस्कृतिक कारणे आहेत. उद्योग, पण तो सर्व आधुनिक प्रगतीचा कट्टर नकार देण्याचा सल्ला देत नाही. यंत्रसामग्री, ट्रेन, ऑटोमोबाइल, टेलिग्राफ यांनी त्याच्या स्वतःच्या प्रचंड आयुष्यात महत्त्वाची भूमिका बजावली आहे! पन्नास वर्षांच्या सार्वजनिक सेवेने, तुरुंगात आणि बाहेर, राजकीय जगातील व्यावहारिक तपशीलांशी आणि कठोर वास्तवांशी दररोज झुंजणे, यामुळे त्याचे संतुलन, मोकळेपणा, विवेक आणि विचित्र मानवी तमाशाचे विनोदी कौतुक वाढले आहे.

बाबासाहेब देशमुख यांचे पाहुणे म्हणून आमच्या तिघांनी सहा वाजता जेवणाचा आनंद घेतला. संध्याकाळी ७:०० वाजताची प्रार्थना एका तासात आम्हाला मगनवाडी आश्रमात परत सापडले, जिथे तीस सत्याग्रही गटात होते तिथे छतावर चढत होतो. मध्ये अ अर्धवर्तुळ आजूबाजूला गांधी. तो होते बसणे चालू अ पेंढा चटई, एक प्राचीन त्याच्यासमोर खिशातील घड्याळ उभे होते. मावळत्या सूर्याने तळहाताच्या झाडांवर आणि वडाच्या झाडांवर शेवटचा प्रकाश टाकला; रात्रीचा गोंधळ आणि खरखरीचा आवाज सुरू झाला होता. वातावरणात शांतता होती; मी आनंदित झालो होतो.

श्री. देसाई यांच्या नेतृत्वाखाली एक गंभीर मंत्रोच्चार, ज्याला सर्वांनी प्रतिसाद दिला; नंतर गीता वाचन. महात्माजींनी मला समारोप प्रार्थना करण्यास सांगितले. विचार आणि आकांक्षेचे असे दिव्य एकरूपता! कायमची आठवण: सुरुवातीच्या ताऱ्यांखाली वर्ध्याच्या छतावरील ध्यान.

रात्री आठ वाजता गांधीजींनी आपले मौन सोडले. त्यांच्या आयुष्यातील प्रचंड कष्टांमुळे त्यांना त्यांचा वेळ काटेकोरपणे द्यावा लागला.

"स्वागत आहे, स्वामीजी!" यावेळी महात्माजींचे अभिवादन कागदाद्वारे नव्हते. आम्ही नुकतेच छतावरून त्यांच्या लेखन कक्षात उतरलो होतो, फक्त चौकोनी चटई (खुर्च्या नाहीत), पुस्तके असलेले एक कमी डेस्क, कागदपत्रे, आणि अ काही सामान्य पेन (नाही कारंजे पेन); अ अव्यक्त घड्याळ टिक केलेले मध्ये एक कोपरा. शांती आणि भक्तीचा एक सर्वव्यापी आभा. गांधी त्यांचे एक मनमोहक, गुहेसारखे, जवळजवळ दात नसलेले हास्य देत होते.

"वर्षांपूर्वी," त्याने स्पष्ट केले, "मी माझ्या पत्रव्यवहाराची काळजी घेण्यासाठी वेळ मिळावा म्हणून आठवड्यातून एक मौन दिवस पाळण्यास सुरुवात केली. पण आता ते चोवीस तास एक महत्त्वाची आध्यात्मिक गरज बनली आहेत. वेळोवेळी मौन बाळगणे हा यातना नसून एक आशीर्वाद आहे."

मी मनापासून सहमत झालो.

४४-५ महात्मा गांधींनी मला अमेरिका आणि युरोपबद्दल प्रश्न
विचारले; आम्ही भारत आणि जागतिक परिस्थितीबद्दल चर्चा केली.

"महादेव," गांधीजी म्हणाले, श्री. देसाई खोलीत प्रवेश करताच, "उद्या रात्री स्वामीजी योगावर बोलू शकतील यासाठी कृपया टाउन हॉलमध्ये व्यवस्था करा."

मी महात्माजींना शुभरात्री म्हणत असताना, त्यांनी मला विचारपूर्वक सिट्रोनेला

तेलाची बाटली दिली. "वर्ध्याच्या डासांना अहिंसेबद्दल काहीही माहिती नाही,

४४-६

स्वामीजी!" तो हसत म्हणाला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आमच्या छोट्या गटाने गव्हाच्या लापशीचा, त्यात गुळ आणि दूध घालून लवकर नाश्ता केला. साडेदहा वाजता आम्हाला गांधी आणि सत्याग्रहींसोबत जेवणासाठी आश्रमाच्या पोर्चमध्ये बोलावण्यात आले. आज मेनूमध्ये तपकिरी तांदूळ, नवीन भाज्या आणि वेलचीच्या बियांचा समावेश होता.

दुपारच्या वेळी मी आश्रमाच्या परिसरात, काही अभेद्य गायींच्या चराईवर फिरत असताना आढळलो. गायींचे रक्षण करणे ही गांधीजींची आवड आहे.

"माझ्यासाठी गाय म्हणजे संपूर्ण मानवाच्या अव्यक्त जग, जे माणसाच्या स्वतःच्या जातीच्या पलीकडे सहानुभूती पसरवते," महात्मा गांधींनी स्पष्ट केले आहे. "गायीद्वारे माणसाला त्याची ओळख पटवण्याची आज्ञा दिली जाते. त्या सर्व जीवांसह. प्राचीन ऋषींनी गायीलाच देवाच्या नावाखाली का निवडले हे मला स्पष्ट आहे. भारतातील गाय ही सर्वोत्तम तुलना होती; ती भरपूर प्रमाणात देणारी होती. तिने केवळ दूध दिले नाही तर शेती देखील शक्य केली. गाय ही करुणेची कविता आहे; सौम्य प्राण्यामध्ये करुणा दिसते. ती लाखो मानवजातीची दुसरी आई आहे. गायीचे रक्षण म्हणजे देवाच्या संपूर्ण मुक्या सृष्टीचे रक्षण. सृष्टीच्या खालच्या वर्गाचे आवाहन अधिकच प्रभावी आहे कारण ती अवाक आहे."

सनातनी हिंदूंना दररोज तीन विधी करण्याचे आदेश दिले आहेत. एक म्हणजे भूत यज्ञ, जो देवाला अन्न अर्पण करतो. प्राणी राज्य. हे समारंभ प्रतीक आहे माणसाचे साकार होणे च्या त्याचे कर्तव्ये ते निर्मितीचे कमी विकसित स्वरूप, सहजतेने शारीरिक ओळखींशी जोडलेले जे मानवाला देखील खराब करते जीवन, पण मानवतेसाठी वैशिष्ट्यपूर्ण असलेल्या मुक्तीदायक तर्काच्या गुणवत्तेचा अभाव. भूत यज्ञ अशाप्रकारे दुर्बलांना मदत करण्याची माणसाची तयारी अधिक बळकट होते, कारण त्याला उच्च अदृश्य प्राण्यांच्या असंख्य आकांक्षांनी सांत्वन मिळते. पृथ्वी, समुद्र आणि आकाशातील उधळपट्टी असलेल्या निसर्गाच्या देणग्या पुनरुज्जीवित करण्यासाठीही माणूस बंधनात आहे. निसर्ग, प्राणी, माणूस आणि सूक्ष्म देवदूतांमधील असंवादशीलतेचा उत्क्रांतीवादी अडथळा अशा प्रकारे मूक प्रेमाच्या कार्यालयांनी दूर केला आहे.

इतर दोन दैनिक यज्ञ म्हणजे पित्री आणि नृ. पित्री यज्ञ म्हणजे पूर्वजांना अर्पण केलेले अर्पण. भूतकाळातील त्याच्या ऋणाची कबुली देण्याचे प्रतीक म्हणून, ज्याच्या ज्ञानाचे सार आज मानवतेला प्रकाशित करते. नृयज्ञ हा अनोळखी किंवा गरिबांना अन्नदान आहे, मनुष्याच्या वर्तमान जबाबदाऱ्यांचे प्रतीक आहे, समकालीन लोकांप्रती त्याची कर्तव्ये आहेत.

दुपारी मी गांधींच्या लहान मुलींसाठी असलेल्या आश्रमाला भेट देऊन एका मैत्रीपूर्ण नृयज्ञाची पूर्तता केली. दहा मिनिटांच्या प्रवासात मिस्टर राईट माझ्यासोबत होते. लांब-दांड्यांच्या रंगीबेरंगी साड्यांवर लहान तरुण

फुलांसारखे चेहरे! हिंदीमध्ये एका संक्षिप्त भाषणाच्या शेवटी

४४-७ मी बाहेर जे
देत होतो, तेवढ्यात अचानक मुसळधार पाऊस पडला. हसत हसत, मी आणि मिस्टर राईट गाडीत चढलो आणि रौप्य चादरींच्या मध्ये मगनवाडीकडे परतलो. किती उष्णकटिबंधीय तीव्रता आणि उष्णकटिबंधीय पाऊस!

पुन्हा एकदा अतिथीगृहात प्रवेश केल्यावर मला सर्वत्र दिसणाऱ्या साधेपणा आणि आत्मत्यागाच्या पुराव्यांनी पुन्हा एकदा धक्का बसला. गांधीजींनी त्यांच्या वैवाहिक जीवनाच्या सुरुवातीलाच मालमत्ता न घेण्याचा व्रत घेतला होता. २०,००० डॉलर्सपेक्षा जास्त वार्षिक उत्पन्न देणाऱ्या व्यापक कायदेशीर पद्धतीचा त्याग करून, महात्मा गांधींनी त्यांची सर्व संपत्ती गरिबांमध्ये वाटून दिली.

श्री युक्तेश्वर वापरलेले ते पोक करणे सौम्य मजा येथे द सामान्यतः अपुरा संकल्पना च्या त्याग.

"भिकारी संपत्तीचा त्याग करू शकत नाही," गुरु म्हणायचे. "जर एखादा माणूस शोक करत असेल: 'माझ्या व्यवसायाने "मी अपयशी ठरलो; माझी पत्नी मला सोडून गेली आहे; मी सर्वस्व सोडून मठात प्रवेश करेन,' तो कोणत्या सांसारिक त्यागाचा उल्लेख करत आहे? त्याने संपत्ती आणि प्रेमाचा त्याग केला नाही; त्यांनी त्याचा त्याग केला!"

दुसरीकडे, गांधींसारख्या संतांनी केवळ भौतिक त्यागच केला नाही तर स्वार्थी हेतू आणि खाजगी ध्येयाचा त्याग करणे देखील कठीण केले आहे, ज्यामुळे त्यांचे अंतरात्म्य आत्म्यात विलीन झाले आहे.

द प्रवाह च्या मानवता म्हणून अ संपूर्ण.

महात्मा गांधींनी त्यांच्या संपत्तीचा काही भाग स्वतःसाठी आणि मुलांसाठी बाजूला ठेवला नाही तेव्हा त्यांच्या उल्लेखनीय पत्नी कस्तुराबाई यांनी आक्षेप घेतला नाही. लहानपणीच लग्न झालेल्या गांधीजी आणि त्यांच्या पत्नीने अनेक मुलांच्या

जन्मानंतर ब्रह्मचर्य व्रत घेतले.

४४-८ तीव्रतेत एक शांत नायिका त्यांचे एकत्र
आयुष्य असलेले नाट्य, कस्तुराबाई तिच्या पतीच्या मागे तुरुंगात गेल्या, त्यांचे तीन आठवड्यांचे आयुष्य शेअर केले उपवास, आणि पूर्णपणे वाहून नेणे तिचे शेअर च्या त्याचे अंतहीन जबाबदाऱ्या. ती आहे पैसे दिले गांधीजींना पुढील श्रद्धांजली:

तुमचा आयुष्यभराचा साथीदार आणि मदतनीस होण्याचा बहुमान मिळाल्याबद्दल मी तुमचे आभारी आहे. ब्रह्मचर्य (आत्मनियंत्रण) वर आधारित असलेल्या जगातील सर्वात परिपूर्ण विवाहाबद्दल मी तुमचे आभारी आहे, लैंगिकतेवर नाही. भारतासाठी तुमच्या आयुष्यात तुम्ही मला तुमच्या बरोबरीचे मानले याबद्दल मी तुमचे आभारी आहे. जुगार, शर्यत, महिला, दारू आणि गाण्यात वेळ घालवणाऱ्या, लहान मुलाला त्याच्या बालपणीच्या खेळण्यांमुळे लवकर थकवणाऱ्या पतींपैकी तुम्ही नाही आहात याबद्दल मी तुमचे आभारी आहे. इतरांच्या श्रमाचे शोषण करून श्रीमंत होण्यासाठी तुमचा वेळ घालवणाऱ्या पतींपैकी तुम्ही नाही आहात याबद्दल मी किती आभारी आहे.

तुम्ही लाचखोरीपेक्षा देव आणि देशाला प्राधान्य दिले याबद्दल मी किती आभारी आहे, तुमच्या दृढनिश्चयांचे धैर्य आणि देवावर पूर्ण आणि पूर्ण विश्वास आहे याबद्दल मी किती आभारी आहे. देव आणि त्याचा देश माझ्यापेक्षा वरचढ असलेल्या पतीबद्दल मी किती आभारी आहे. जेव्हा मी आमच्या राहणीमानात, इतक्या मोठ्या प्रमाणात ते इतक्या कमी प्रमाणात, तुम्ही केलेल्या बदलाविरुद्ध कुरकुर केली आणि बंड केले तेव्हा तुम्ही माझ्याबद्दल आणि माझ्या तरुणपणातील कमतरतांबद्दल सहनशीलता दाखवल्याबद्दल मी तुमचे आभारी आहे.

लहानपणी मी तुझ्या आईवडिलांच्या घरी राहत असे; तुझी आई एक उत्तम आणि चांगली स्त्री होती; तिने मला प्रशिक्षण दिले, एक धाडसी, धाडसी पत्नी कशी बनायची आणि तिच्या मुलाचे, माझ्या भावी पतीचे प्रेम आणि आदर कसा जपायचा हे शिकवले. जसजशी वर्षे गेली आणि तू भारताची सर्वात प्रिय नेता बनलीस, तसतसे मला काहीही नाही च्या द भीती ते वेढणे द पत्नी WHO मे असणे कास्ट बाजूला कधी तिचे नवरा आहे यशाची शिडी चढली, जसे इतर देशांमध्ये अनेकदा घडते. मला माहित होते की मृत्यू आपल्याला पती-पत्नी म्हणून शोधेल.

महात्मा गांधी लाखो रुपयांचा निधी उभारू शकतील अशा सार्वजनिक निधीच्या खजिनदार म्हणून कस्तुराबाईंनी वर्षानुवर्षे कर्तव्य बजावले. भारतीय घरांमध्ये अशा अनेक विनोदी कथा आहेत ज्या गांधी सभेत पत्नींनी कोणतेही दागिने घालावेत याबद्दल पतींना होणारी भीती; दलितांसाठी प्रार्थना करणारी महात्मा गांधींची जादुई जीभ, श्रीमंतांच्या हातातून आणि गळ्यातून सोन्याच्या बांगड्या आणि हिऱ्यांचे हार थेट संग्रहाच्या टोपलीत टाकते!

एके दिवशी सार्वजनिक कोषाध्यक्ष कस्तुराबाई यांना चार रुपयांच्या वाटपाचा हिशेब देता आला नाही. गांधींनी रीतसर एक लेखापरीक्षण प्रकाशित केले ज्यामध्ये त्यांनी

त्यांच्या पत्नीच्या चार रुपयांच्या तफावतीकडे स्पष्टपणे लक्ष वेधले.

मी माझ्या अमेरिकन विद्यार्थ्यांच्या वर्गांसमोर ही गोष्ट अनेकदा सांगितली होती. एका संध्याकाळी हॉलमध्ये एका महिलेने संतापाने श्वास घेतला.

"महात्मा असो वा नसो," ती ओरडली होती, "जर तो माझा नवरा असता तर मी त्याला इतक्या अनावश्यक सार्वजनिक अपमानाबद्दल काळ्या डोळ्याने पाहिले असते!"

अमेरिकन बायका आणि हिंदू बायका या विषयावर आमच्यात काही विनोदी गप्पा झाल्यानंतर, मी अधिक स्पष्टीकरण दिले.

"श्रीमती गांधी महात्मा गांधींना त्यांचे पती म्हणून नव्हे तर त्यांचे गुरु

मानतात, ज्यांना अधिकार आहे "कस्तुराबाईंना जाहीरपणे फटकारल्यानंतर काही काळानंतर, गांधीजींना राजकीय आरोपाखाली तुरुंगवासाची शिक्षा सुनावण्यात आली. ते शांतपणे आपल्या पत्नीला निरोप देत असताना, ती त्यांच्या पाया पडली. 'स्वामी,' ती

नम्रपणे म्हणाली, 'जर मी तुम्हाला कधी दुखावले असेल तर कृपया मला माफ करा.'" ४४-९

वर्ध्यात दुपारी तीन वाजता, मी आधीच्या भेटीनुसार, स्वतःला त्या संताच्या लेखन कक्षात नेले ज्यांनी स्वतःच्या पत्नीला एक अविस्मरणीय शिष्य बनवले होते - हा एक दुर्मिळ चमत्कार होता! गांधीजींनी त्यांच्या अविस्मरणीय हास्यासह वर पाहिले.

"महात्माजी," मी त्यांच्या शेजारी न धुता बसलेल्या चटईवर बसलो असताना म्हणालो, "कृपया मला अहिंसेची तुमची व्याख्या सांगा."

"द टाळणे च्या हानी ते कोणताही जगणे प्राणी मध्ये विचार किंवा कृत्य."

"सुंदर आदर्श! पण जग नेहमीच विचारेल: एखाद्याने मुलाचे किंवा स्वतःचे रक्षण करण्यासाठी नागाला मारू नये का?"

"मी माझ्या दोन प्रतिज्ञा - निर्भयता आणि अहत्या - मोडल्याशिवाय नागाला मारू शकत नव्हतो. प्रेमाच्या स्पंदनांनी सापाला शांत करण्याचा मी आतल्या आत प्रयत्न करेन. माझ्या परिस्थितीनुसार मी माझे दर्जा कमी करू शकत नाही." त्यांच्या आश्चर्यकारक स्पष्टतेने, गांधीजी पुढे म्हणाले, "जर मला नागाचा सामना करावा लागला तर मी हे संभाषण पुढे चालू ठेवू शकलो नसतो हे मी कबूल करतो!"

मी टिप्पणी केली चालू अनेक खूप अलीकडील पश्चिम पुस्तके चालू आहार कोणते घालणे चालू त्याचे डेस्क.

सत्याग्रह चळवळीत आहार महत्त्वाचा आहे - इतर सर्वत्र," तो हसत म्हणाला. "मी सत्याग्रहींसाठी पूर्ण संयमाचा पुरस्कार करतो म्हणून, मी नेहमीच
ब्रह्मचारींसाठी सर्वोत्तम आहार शोधण्याचा प्रयत्न करत असतो. प्रजनन वृत्तीवर नियंत्रण ठेवण्यापूर्वी एखाद्याने आपल्या टाळूवर विजय मिळवला पाहिजे. अर्ध-उपासमार किंवा असंतुलित आहार हे उत्तर नाही. अन्नाच्या अंतर्गत लोभावर मात केल्यानंतर, सत्याग्रहीने सर्व आवश्यक जीवनसत्त्वे, खनिजे, कॅलरीज इत्यादींसह तर्कसंगत शाकाहारी आहाराचे पालन करणे सुरू ठेवले पाहिजे. खाण्याच्या बाबतीत आतील आणि बाह्य ज्ञानाने, सत्याग्रहींचे लैंगिक द्रव सहजपणे संपूर्ण शरीरासाठी महत्वाच्या उर्जेमध्ये रूपांतरित होते."

महात्माजींनी आणि मी चांगल्या मांस-पर्यायांबद्दलच्या आमच्या ज्ञानाची
तुलना केली. " उत्कृष्ट आहे," मी म्हणालो. "कॅलिफोर्नियातील माझ्या
केंद्राजवळ असंख्य अव्होकॅडो ग्रोव्ह आहेत."

गांधीजींचा चेहरा उत्सुकतेने उजळला. "मला आश्चर्य वाटते की ते वर्ध्यात वाढतील का? सत्याग्रहींना नवीन अन्न आवडेल."

" लॉस एंजेलिसहून वर्ध्याला काही अॅव्होकॅडो रोपे नक्कीच पाठवेन." ४४-१० मी पुढे म्हणालो, "अंडी हे उच्च प्रथिनेयुक्त अन्न आहे; सत्याग्रहींना ते खाण्यास मनाई आहे का?"

"अनफर्टिलाइज्ड अंडी नाही." महात्मा आठवण करून देत हसले. "वर्षानुवर्षे मी त्यांचा वापर मान्य केला नाही; आजही मी वैयक्तिकरित्या ते खात नाही. माझ्या एका सूनची एकदा कुपोषणाने मृत्युमुखी पडली होती; तिच्या डॉक्टरांनी अंडी देण्याचा आग्रह धरला. मी सहमत नव्हतो आणि तिला काही अंडी देण्याचा सल्ला दिला. अंडी- पर्यायी.

"'गांधीजी,' द डॉक्टर म्हणाले, 'गर्भपात न झालेले' अंडी समाविष्ट करणे नाही जीवन शुक्राणू; नाही हत्या आहे सहभागी.

"मग मी आनंदाने माझ्या सुनेला अंडी खाण्याची परवानगी दिली; ती लवकरच बरी झाली."

आदल्या रात्री गांधीजींनी लाहिरी महाशयांचा क्रियायोग घेण्याची इच्छा व्यक्त केली होती. महात्माजींच्या मोकळ्या मनाने आणि जिज्ञासू वृत्तीने मी प्रभावित झालो. त्यांच्या दैवी शोधात ते बालिश आहेत, येशूने मुलांमध्ये जी शुद्ध ग्रहणशीलता प्रशंसा केली होती ती प्रकट करतात, "... स्वर्गाचे राज्य अशांचे आहे."

माझ्या वचन दिलेल्या सूचनांची वेळ आली होती; आता अनेक सत्याग्रही खोलीत दाखल झाले - श्री. देसाई, डॉ. पिंगळे आणि क्रिया तंत्राची इच्छा असलेले काही इतर.

मी प्रथम त्या लहान वर्गाला शारीरिक योगोदा व्यायाम शिकवले. शरीर वीस भागांमध्ये विभागलेले दिसते; इच्छाशक्ती प्रत्येक भागाकडे आलटून पालटून ऊर्जा निर्देशित करते. लवकरच माझ्यासमोर प्रत्येकजण मानवी मोटरप्रमाणे कंप पावू
लागला. गांधीजींच्या वीस शरीराच्या अवयवांवर होणारा लहरी प्रभाव पाहणे सोपे होते, जे नेहमीच पूर्णपणे दृश्यमान होते! जरी ते खूप पातळ असले तरी ते अप्रिय नाहीत; त्यांच्या शरीराची त्वचा गुळगुळीत आणि सुरकुत्या नसलेली आहे.

नंतर मी सुरुवात केली द गट मध्ये द मुक्त करणारा तंत्र च्या क्रिया योग.

महात्मा गांधींनी सर्व जागतिक धर्मांचा आदरपूर्वक अभ्यास केला आहे. जैन धर्मग्रंथ,

बायबलमधील नवीन करार आणि टॉल्स्टॉय यांचे समाजशास्त्रीय लेखन

४४-११ गांधीजींच्या
अहिंसक विचारांचे तीन मुख्य स्रोत आहेत. त्यांनी त्यांचे सिद्धांत असे सांगितले आहेत:

मी बायबल, कुराण आणि झेंड-अवेस्ता

४४-१२ वर विश्वास ठेवतो. वेदांइतकेच दैवी
प्रेरणा असणे. मी गुरुंच्या संस्थेवर विश्वास ठेवतो, परंतु या युगात लाखो लोकांना गुरुशिवाय राहावे लागते, कारण ते दुर्मिळ आहे. वस्तू ते शोधा अ संयोजन च्या परिपूर्ण शुद्धता आणि परिपूर्ण शिकणे. पण एक गरज नाही आपल्या धर्माचे सत्य जाणून घेण्याची निराशा, कारण हिंदू धर्माची मूलभूत तत्त्वे प्रत्येकाच्या बाबतीत महान धर्म अपरिवर्तनीय आहेत आणि सहज समजतात.

मी विश्वास ठेवणे जसे प्रत्येक हिंदू मध्ये देव आणि त्याचे एकता, मध्ये पुनर्जन्म आणि मोक्ष. ....मी करू शकतो नाही अधिक
माझ्या स्वतःच्या पत्नीपेक्षा हिंदू धर्माबद्दलच्या माझ्या भावनांचे वर्णन करा. ती मला जगातल्या इतर कोणत्याही स्त्रीइतकी प्रभावित करते. असे नाही की तिच्यात

कोणतेही दोष नाहीत; मी धाडस करतो की तिच्यात माझ्यापेक्षा बरेच काही आहे. पण एका अविभाज्य बंधनाची भावना आहे. तरीही मला हिंदू धर्माबद्दल आणि त्याच्या सर्व दोषांबद्दल आणि मर्यादांबद्दल वाटते. गीतेचे संगीत किंवा तुलसीदासांचे रामायण जितके मला आनंद देते तितके दुसरे काहीही नाही. जेव्हा मला वाटले की मी शेवटचा श्वास घेत आहे, तेव्हा गीता माझे सांत्वन होते.

हिंदू धर्म हा एक विशिष्ट धर्म नाही. त्यात जगातील सर्व पैगंबरांच्या उपासनेला जागा

आहे.

४४-१३ सामान्य अर्थाने हा धर्मप्रचारक धर्म नाही. यात काही शंका नाही

अनेक जमातींना त्याच्या समूहात सामावून घेतले, परंतु हे सामावून घेणे उत्क्रांतीवादी, अगोचर स्वरूपाचे राहिले आहे. हिंदू धर्म प्रत्येक माणसाला त्याच्या स्वतःच्या श्रद्धेनुसार किंवा धर्मानुसार देवाची उपासना करण्यास

सांगतो,

४४-१४ आणि म्हणून सर्व धर्मांसोबत शांतीने राहतो.

ख्रिस्ताबद्दल गांधीजींनी लिहिले आहे: "मला खात्री आहे की जर तो आता लोकांमध्ये राहत असता, तर तो अशा अनेकांच्या जीवनाला आशीर्वाद देईल ज्यांनी कदाचित त्याचे नावही ऐकले नसेल... जसे लिहिले आहे: 'मला प्रभु, प्रभु... असे म्हणणारा प्रत्येकजण

नाही तर माझ्या पित्याच्या इच्छेप्रमाणे वागणारा तोच.' ४४-१५ स्वतःच्या
जीवनाच्या धड्यात, येशूने मानवतेला एक भव्य उद्देश आणि एकमेव ध्येय दिले ज्यासाठी आपण सर्वांनी आकांक्षा बाळगली पाहिजे. माझा असा विश्वास आहे की तो केवळ ख्रिश्चन धर्माचा नाही तर संपूर्ण जगाचा, सर्व देशांचा आणि वंशांचा आहे."

वर्धा येथील माझ्या शेवटच्या संध्याकाळी मी टाऊन हॉलमध्ये श्री. देसाई यांनी बोलावलेल्या सभेला संबोधित केले. योगावरील भाषण ऐकण्यासाठी सुमारे ४०० लोक जमलेल्या खोलीत खिडक्यांच्या चौकटींजवळ गर्दी होती. मी प्रथम हिंदीत, नंतर इंग्रजीत भाषण दिले. शांतता आणि पत्रव्यवहाराने वेढलेले गांधीजींचे शुभ रात्रीचे दर्शन घेण्यासाठी आमचा छोटासा गट वेळेवर आश्रमात परतला.

मी पहाटे ५:०० वाजता उठलो तेव्हा रात्र अजून चालूच होती; गावातील जीवन आधीच ढवळून निघाले होते; प्रथम आश्रमाच्या वेशीजवळ एक बैलगाडी, नंतर एक शेतकरी ज्याच्या डोक्यावर त्याचे मोठे ओझे अनिश्चितपणे होते. नाश्त्यानंतर आम्ही तिघेही गांधींना निरोप देण्यासाठी शोधत होतो. संत त्यांच्या सकाळच्या प्रार्थनेसाठी चार वाजता उठले.

"महात्माजी, निरोप!" मी गुडघे टेकणे ते स्पर्श करा त्याचे पाय. "भारत आहे सुरक्षित मध्ये तुमचे ठेवणे!"

वर्धा येथील रमणीय घटनेपासून वर्षानुवर्षे उलटली आहेत; युद्धात बुडालेल्या जगाने पृथ्वी, महासागर आणि आकाश काळे झाले आहेत. महान नेत्यांमध्ये एकटे राहून, गांधीजींनी सशस्त्र शक्तीला व्यावहारिक अहिंसक पर्याय दिला आहे. तक्रारींचे निवारण करण्यासाठी आणि अन्याय दूर करण्यासाठी, महात्मा गांधींनी अहिंसक मार्ग ज्यांनी पुन्हा पुन्हा त्यांची प्रभावीता सिद्ध केली आहे. तो आपला सिद्धांत या शब्दांत सांगतो:

मला असे आढळून आले आहे की विनाशाच्या मध्यभागी जीवन टिकून राहते. म्हणून विनाशापेक्षाही उच्च कायदा असला पाहिजे. केवळ त्या कायद्यानुसारच सुव्यवस्थित समाज सुगम आणि जीवन जगण्यायोग्य असेल.

जर हा जीवनाचा नियम असेल तर आपण तो दैनंदिन जीवनात राबवला पाहिजे. जिथे जिथे युद्धे होतात, जिथे जिथे आपला सामना शत्रूशी होतो तिथे तिथे प्रेमाने जिंका. मला असे आढळले आहे की प्रेमाचा एक निश्चित नियम माझ्या स्वतःच्या आयुष्यात विनाशाच्या नियमाने कधीही न केलेले उत्तर दिले आहे.

भारतात या कायद्याच्या अंमलबजावणीचे दृश्यमान प्रात्यक्षिक आपल्याला शक्य तितक्या व्यापक प्रमाणात दिसून आले आहे. भारतातील ३६०,०००,००० लोकांमध्ये अहिंसा शिरली आहे असा मी दावा करत नाही, परंतु मी असा दावा करतो की तो अविश्वसनीयपणे कमी वेळात इतर कोणत्याही सिद्धांतापेक्षा खोलवर गेला आहे.

अहिंसेची मानसिक स्थिती प्राप्त करण्यासाठी प्रशिक्षणाचा एक कठीण मार्ग लागतो. हे एका सैनिकाच्या जीवनासारखे शिस्तबद्ध जीवन आहे. मन, शरीर आणि वाणी योग्य समन्वयात असतील तरच परिपूर्ण स्थिती प्राप्त होते. जर आपण सत्य आणि अहिंसेचा नियम जीवनाचा नियम बनवण्याचा निर्धार केला तर प्रत्येक समस्या सोडवण्यास मदत करेल.

ज्याप्रमाणे एक शास्त्रज्ञ निसर्गाच्या नियमांच्या विविध उपयोगांमधून चमत्कार करतो, त्याचप्रमाणे जो माणूस प्रेमाच्या नियमांना वैज्ञानिक अचूकतेने लागू करतो तो त्याहूनही मोठे चमत्कार करू शकतो. अहिंसा म्हणजे उदाहरणार्थ, वीज सारख्या निसर्गाच्या शक्तींपेक्षा अनंतपणे अधिक अद्भुत आणि सूक्ष्म. प्रेमाचा नियम हे कोणत्याही आधुनिक विज्ञानापेक्षा खूप मोठे विज्ञान आहे.

इतिहासाचा आढावा घेतल्यास, कोणीही असे म्हणू शकतो की मानवजातीच्या समस्या क्रूर शक्तीच्या वापराने सोडवल्या गेल्या नाहीत. पहिल्या महायुद्धाने युद्ध कर्माचा एक जगभर पसरवणारा बर्फाचा गोळा निर्माण केला जो दुसऱ्या महायुद्धात फुगला. केवळ बंधुत्वाची उबदारताच सध्याच्या युद्ध कर्माच्या प्रचंड बर्फाचा गोळा वितळवू शकते जी अन्यथा तिसऱ्या महायुद्धात वाढू शकते. हे अपवित्र त्रिमूर्ती अणुबॉम्बच्या अंतिम स्फोटाने चौथ्या महायुद्धाची शक्यता कायमची नष्ट करेल. वाद मिटवण्यासाठी मानवी तर्काऐवजी जंगल तर्काचा वापर केल्यास पृथ्वी पुन्हा जंगलात बदलेल. जर जीवनात भाऊ नसतील तर हिंसक मृत्यूमध्ये भाऊ.

युद्ध आणि गुन्हेगारी कधीही फायदेशीर ठरत नाहीत. स्फोटक शून्यतेच्या धुरात गेलेले अब्जावधी डॉलर्स एक नवीन जग निर्माण करण्यासाठी पुरेसे असते, जे जवळजवळ रोगमुक्त आणि गरिबीमुक्त असते. भीती, अराजकता, दुष्काळ, साथीची, भयानक नृत्याची पृथ्वी नाही, तर शांतीची, समृद्धीची आणि ज्ञानाची विस्तृत भूमी आहे.

गांधीजींचा अहिंसक आवाज माणसाच्या सर्वोच्च विवेकाला आवाहन करतो. राष्ट्रांनी आता मृत्यूशी नाही तर जीवनाशी जोडले पाहिजे; विनाशाशी नाही तर बांधकामाशी; संहारकर्त्याशी नाही तर निर्मात्याशी.

"कोणत्याही दुखापतीनंतरही क्षमा करावी," महाभारत म्हणते. "असे म्हटले जाते की प्रजातींचे सातत्य हे माणसाच्या क्षमाशीलतेमुळे आहे. क्षमा म्हणजे पवित्रता; क्षमा केल्याने विश्व एकत्र येते. क्षमा ही पराक्रमी व्यक्तीची शक्ती आहे; क्षमा म्हणजे त्याग; क्षमा म्हणजे मनाची शांती. क्षमा आणि सौम्यता हे स्वाभिमानी लोकांचे गुण आहेत."
ते प्रतिनिधित्व करणे शाश्वत सद्गुण."

अहिंसा ही क्षमा आणि प्रेमाच्या नियमाची नैसर्गिक वाढ आहे. गांधीजी घोषणा करतात, "जर एखाद्या धार्मिक लढाईत जीव गमावण्याची आवश्यकता भासली तर, एखाद्याने येशूप्रमाणे इतरांचे नाही तर स्वतःचे रक्त सांडण्यास तयार असले पाहिजे. अखेर जगात कमी रक्त सांडले जाईल."

सत्याग्रहींनी प्रेमाने द्वेषाचा, अहिंसेने हिंसाचाराचा प्रतिकार केला, ज्यांनी सूड घेण्याऐवजी स्वतःला निर्दयीपणे कत्तल होऊ दिली, त्यांच्यावर एके दिवशी महाकाव्ये लिहिली जातील. परिणाम चालू निश्चित ऐतिहासिक प्रसंग होते ते द सशस्त्र विरोधक फेकले खाली त्यांचे बंदुका आणि पळून गेला, लाज वाटली, हादरले ते त्यांचे खोली द्वारे द दृष्टी च्या पुरुष WHO मूल्यवान द जीवन च्या दुसरा स्वतःच्या वर.

"जर गरज पडली तर मी युगानुयुगे वाट पाहीन," गांधी म्हणतात, "रक्तरंजित मार्गांनी

माझ्या देशाचे स्वातंत्र्य मिळवण्यापेक्षा." महात्मा कधीही हा भव्य इशारा विसरत

नाहीत: "तलवार धरणारे सर्व तलवारीनेच नष्ट होतील." ४४-१६ गांधींनी लिहिले आहे:

मी स्वतःला राष्ट्रवादी म्हणतो, पण माझा राष्ट्रवाद विश्वाइतकाच व्यापक आहे. त्यात सर्व काही समाविष्ट आहे द राष्ट्रे च्या द पृथ्वी.

४४-१७ माझे राष्ट्रवाद
समाविष्ट आहे द कल्याण च्या द संपूर्ण जग. मी करा

माझा भारत इतर राष्ट्रांच्या राखेवर उभा राहू इच्छित नाही. भारताने एकाही मानवाचे शोषण करावे असे मला वाटत नाही. भारत बलवान असावा अशी माझी इच्छा आहे जेणेकरून तो इतर राष्ट्रांनाही तिच्या शक्तीने संक्रमित करू शकेल. आज युरोपमधील एकाही राष्ट्राचे असे नाही; ते इतरांना शक्ती देत नाहीत.

अध्यक्ष विल्सन यांनी त्यांचे सुंदर चौदा मुद्दे नमूद केले, परंतु ते म्हणाले: "शेवटी, जर शांततेसाठी आमचे हे प्रयत्न अयशस्वी झाले, तर आम्हाला आमच्या शस्त्रास्त्रांचा वापर करावा लागेल." मी ती भूमिका उलट करू इच्छितो आणि मी म्हणतो: "आमची शस्त्रास्त्रे आधीच अपयशी ठरली आहेत. चला आता आपण काहीतरी नवीन शोधूया; प्रेम आणि देवाची शक्ती जे सत्य आहे ते वापरून पाहूया." जेव्हा आपल्याला ते मिळेल, तेव्हा आपल्याला दुसरे काहीही नको असेल.

महात्मा गांधींनी हजारो खऱ्या सत्याग्रहींना (ज्यांनी या प्रकरणाच्या पहिल्या भागात उल्लेख केलेले अकरा कठोर प्रतिज्ञा घेतले आहेत) प्रशिक्षण देऊन, ज्यांनी संदेश पसरवला; भारतीय जनतेला आध्यात्मिक आणि अखेरीस भौतिक गोष्टी समजून घेण्यासाठी धीराने शिक्षित करून अहिंसेचे फायदे; आपल्या लोकांना अहिंसक शस्त्रांनी सशस्त्र करून - अन्यायाला असहकार, शस्त्रांचा अवलंब करण्याऐवजी अपमान, तुरुंगवास, मृत्यू सहन करण्याची तयारी; सत्याग्रहींमध्ये वीर हौतात्म्याच्या असंख्य उदाहरणांद्वारे जागतिक सहानुभूती मिळवून, गांधींनी अहिंसेचे व्यावहारिक स्वरूप, युद्धाशिवाय वाद मिटवण्याची त्याची गंभीर शक्ती नाट्यमयपणे चित्रित केली आहे.

गांधीजींनी अहिंसक मार्गांनी त्यांच्या भूमीसाठी इतक्या मोठ्या संख्येने राजकीय सवलती जिंकल्या आहेत की गोळ्यांशिवाय इतर कोणत्याही देशाच्या नेत्याने कधीही जिंकल्या नव्हत्या. सर्व चुका आणि वाईट गोष्टींचे निर्मूलन करण्यासाठी अहिंसक पद्धती केवळ भारतातच नव्हे तर जगभरातही उल्लेखनीयपणे लागू केल्या गेल्या आहेत. राजकीय क्षेत्रात पण भारतीय सामाजिक सुधारणांच्या नाजूक आणि गुंतागुंतीच्या क्षेत्रात. गांधी आणि त्यांच्या अनुयायांनी हिंदू आणि मुस्लिमांमधील अनेक जुने कलह दूर केले आहेत; लाखो मुस्लिम महात्मा गांधींना त्यांचा नेता मानतात. अस्पृश्यांमध्ये तो त्यांचा निर्भय आणि विजयी विजेता होता. "जर माझ्यासाठी पुनर्जन्म असेल तर," गांधींनी लिहिले, "मी इच्छा ते असणे जन्मलेले अ निष्क्रिय मध्ये द मध्यभागी च्या पाराया, कारण त्याद्वारे मी होईल असणे सक्षम ते त्यांना अधिक प्रभावी सेवा द्या."

महात्मा खरोखरच एक "महान आत्मा" आहेत, परंतु लाखो अशिक्षित लोकांकडे ही पदवी

बहाल करण्याची विवेकबुद्धी होती. या सौम्य प्रेषिताचा त्याच्याच देशात सन्मान

केला जातो. कनिष्ठ शेतकरी गांधींच्या उच्च आव्हानाला तोंड देऊ शकला आहे. महात्मा

माणसाच्या अंतर्निहित श्रेष्ठतेवर मनापासून विश्वास ठेवतात. अपरिहार्य

अपयशांनी त्याला कधीही निराश केले नाही. "जरी विरोधक त्याला खेळवत असला तरी "वीस वेळा खोटे बोलले," तो लिहितो, " सत्याग्रही एकविसाव्यांदा त्याच्यावर विश्वास ठेवण्यास तयार आहे, कारण मानवी स्वभावावर अप्रत्यक्ष विश्वास हाच पंथाचा सार

आहे." ४४-१८

"महात्माजी, तुम्ही एक अपवादात्मक माणूस आहात. तुम्ही जगाने तुमच्यासारखे वागावे अशी अपेक्षा करू नये." एका टीकाकाराने एकदा हे निरीक्षण केले होते.

"शरीर सुधारता येते असे गृहीत धरून आपण स्वतःला कसे फसवतो हे उत्सुकतेचे आहे, परंतु आत्म्याच्या लपलेल्या शक्तींना जागृत करणे अशक्य आहे," गांधीजींनी उत्तर दिले. "मी हे दाखवण्याचा प्रयत्न करत आहे की जर माझ्याकडे यापैकी काही शक्ती असतील तर मी आपल्यापैकी कोणाहीइतकाच कमकुवत नश्वर आहे आणि माझ्यात कधीही असाधारण काहीही नव्हते आणि आताही नाही. मी इतर कोणत्याही नश्वरांप्रमाणे चूक करण्यास सक्षम एक साधा व्यक्ती आहे. तथापि, माझ्याकडे माझ्या चुका कबूल करण्यासाठी आणि माझे पाऊल मागे घेण्यासाठी पुरेशी नम्रता आहे हे मला मान्य आहे. मला मान्य आहे की माझा देवावर आणि त्याच्या चांगुलपणावर अढळ विश्वास आहे आणि एक

सत्य आणि प्रेमाबद्दलची अविनाशी आवड. पण प्रत्येक व्यक्तीमध्ये हेच सुप्त असते का? जर आपल्याला प्रगती करायची असेल, तर आपण इतिहासाची पुनरावृत्ती करू नये तर नवीन इतिहास घडवला पाहिजे. आपल्या पूर्वजांनी सोडलेल्या वारशात भर घातली पाहिजे. जर आपण अभूतपूर्व जगात नवीन शोध आणि शोध लावू शकलो तर आपण आध्यात्मिक क्षेत्रात आपले दिवाळखोरी जाहीर केली पाहिजे का? अपवादांना नियम बनवण्यासाठी त्यांची संख्या वाढवणे अशक्य आहे का? माणूस नेहमीच प्रथम क्रूर आणि जर असेल तर माणूस नंतर

असावा का?" ४४-१९

१७ व्या शतकात पेनसिल्व्हेनियामध्ये त्यांची वसाहत स्थापन करताना विल्यम पेनने केलेल्या यशस्वी अहिंसक प्रयोगाचे अमेरिकन लोक अभिमानाने स्मरण करतील. तिथे "किल्ले नव्हते, सैनिक नव्हते, सैन्य नव्हते, अगदी शस्त्रेही नव्हती." नवीन स्थायिक आणि रेड इंडियन्समध्ये सुरू असलेल्या क्रूर सीमा युद्धांमध्ये आणि कत्तलींमध्ये, पेनसिल्व्हेनियाचे क्वेकरच निर्दोष राहिले. "इतरांना मारण्यात आले; इतरांची कत्तल करण्यात आली; पण ते सुरक्षित होते. एकाही क्वेकर महिलेला मारहाण झाली नाही; एका क्वेकर मुलाला मारण्यात आले, एका क्वेकर माणसाला छळण्यात आले नाही." जेव्हा क्वेकरांना अखेर राज्य सरकार सोडण्यास भाग पाडण्यात आले, तेव्हा "युद्ध सुरू झाले आणि काही पेनसिल्व्हेनियावासी मारले गेले. परंतु फक्त
तीन क्वेकर मारले गेले, त्यापैकी तीन जण आतापर्यंत संरक्षणाची शस्त्रे बाळगण्याइतपत त्यांच्या विश्वासापासून पतन पावले होते."

"पहिल्या महायुद्धात बळाचा वापर शांतता आणू शकला नाही," असे फ्रँकलिन डी.
रुझवेल्ट यांनी नमूद केले आहे. "विजय आणि पराभव दोन्हीही निर्जीव होते. जगाने हा धडा शिकायला हवा होता."

"हिंसेची शस्त्रे जितकी जास्त तितकी मानवजातीवर जास्त संकटे येतील," लाओ-त्झू शिकवत. "हिंसेचा विजय शोकाच्या उत्सवात संपतो."

सत्याग्रहाच्या आधारावर यशस्वी झाली, तर ती देशभक्तीला आणि जर मी पूर्ण
नम्रतेने असे म्हणेन तर जीवनाला एक नवीन अर्थ देईल."

गांधीजींच्या कार्यक्रमाला अव्यवहार्य स्वप्न पाहणारा म्हणून पश्चिमेकडून नाकारण्यापूर्वी, गॅलीलच्या गुरुने सत्याग्रहाची जी व्याख्या दिली आहे त्यावर प्रथम विचार करूया:

"तुम्ही ऐकले आहे की असे सांगितले होते की, 'डोळ्याबद्दल डोळा आणि दाताबद्दल दात';

पण मी तुम्हाला सांगतो की, वाईटाला विरोध करू नका: ४४-२० पण जो कोणी तुझ्या उजव्या गालावर मारील, त्याच्याकडे दुसराही गाल पुढे कर.”

गांधीजींचा काळ, वैश्विक वेळेच्या सुंदर अचूकतेसह, दोन महायुद्धांमुळे आधीच उजाड आणि उद्ध्वस्त झालेल्या शतकात वाढला आहे. त्यांच्या जीवनाच्या ग्रॅनाइट भिंतीवर एक दैवी हस्ताक्षर दिसते: भावंडांमध्ये आणखी रक्तपात होण्याविरुद्ध इशारा.

महात्मा गांधीजींचे हस्तलेखन मध्ये हिंदी

ઈસ સંસ્થાકી મૈં સર્વપ્રકાર સે ઉન્નતિ ચાહતા હું ઈસ સંસ્થા કા મેરે મનપર અચ્છા અસર પડા હૈ. ચરખેકી પ્રવૃત્તિમેં મૈં જ્યાદા જ્ઞાન ઔર આત્માકી આશા રખતા હું.

[illegible]

મોહનદાસ ગાંધી

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

44-1 : [illegible]

44-2 : [illegible]

44-3 : [illegible]

44-4: मिस स्लेड आठवण करून दिली मी च्या दुसरा प्रतिष्ठित पश्चिम स्त्री, मिस मार्गारेट वुड्रो विल्सन, सर्वात मोठा ची मुलगी अमेरिकेचे उत्तम अध्यक्ष. मी भेटले तिचे मध्ये नवीन यॉर्क; ती होते तीव्रतेने रस असलेले मध्ये भारत. नंतर ती गेला ते पाँडिचेरी, जिथे तिने तिच्या आयुष्यातील शेवटची पाच वर्षे घालवली, श्री अरबिंदो घोष यांच्या चरणी आनंदाने शिस्तीचा मार्ग अवलंबला.
हे ऋषी कधीही नाही बोलतो; तो शांतपणे अभिवादन करतो त्याचे शिष्य चालू तीन वार्षिक .प्रसंग फक्त

44-5: च्या साठी वर्षे मध्ये अमेरिका मी होते झाले निरीक्षण करणे पूर्णविराम च्या शांतता, ते द गोंधळ च्या कॉल करणारे आणि सचिव.

44-6: निरुपद्रवीपणा; अहिंसा; द पाया रॉक च्या गांधींचे पंथ. तो होते जन्मलेले मध्ये अ कुटुंब च्या कडक जैन, जे अहिंसेला मूळ-सद्गुण मानतात. हिंदू धर्माचा
एक पंथ, जैन धर्म, इसवी सन पूर्व सहाव्या शतकात महावीर यांनी स्थापन केला
होता, जो

समकालीन च्या बुद्ध. महावीर म्हणजे "छान नायक"; मे तो पहा खाली द शतके चालू त्याचे !वीर मुलगा गांधी

44-7: हिंदी आहे द भाषा फ्रान्स साठी द संपूर्ण च्या भारत. एक इंडो- आर्य भाषा आधारित मोठ्या प्रमाणात चालू संस्कृत मुळे, हिंदी ही उत्तर भारतातील प्रमुख स्थानिक भाषा आहे. पश्चिम हिंदीची मुख्य बोली हिंदुस्तानी आहे, जी देवनागरी (संस्कृत) आणि अरबी दोन्ही अक्षरांमध्ये लिहिली जाते. तिची उपबोली, उर्दू, मुस्लिम बोलतात.

44-8: गांधी आहे वर्णन केलेले त्याचे जीवन सह अ विनाशकारी प्रामाणिकपणा मध्ये
द कथा च्या माझे प्रयोग सह सत्य (अहमदाबाद: नवजीवन दाबा, १९२७- २९, २ खंड.) हे आत्मचरित्र आहे झाले सारांशित मध्ये महात्मा गांधी, त्याचे स्वतःचे कथा, जॉन हेन्स होम्स (न्यू यॉर्क: मॅकमिलन कंपनी, १९३०) यांच्या प्रस्तावनेसह, सीएफ अँड्र्यूज यांनी संपादित केलेले.

अनेक आत्मचरित्र भरलेले सह प्रसिद्ध नावे आणि रंगीत कार्यक्रम आहेत जवळजवळ पूर्णपणे शांत चालू कोणताही टप्पा च्या अंतर्गत विश्लेषण किंवा विकास. एक घालते खाली प्रत्येक च्या हे पुस्तके सह अ निश्चित असंतोष, म्हणून तरी म्हणत: "येथे आहे "अनेक प्रसिद्ध व्यक्तींना ओळखणारा, पण स्वतःला कधीच ओळखणारा माणूस." गांधींच्या आत्मचरित्रात ही प्रतिक्रिया अशक्य आहे; ते कोणत्याही युगाच्या इतिहासात दुर्मिळ असलेल्या सत्याबद्दल अवैयक्तिक भक्तीने त्यांचे दोष आणि .फसवेगिरी उघड करतात

44-9: कस्तुराबाई गांधी यांचे २२ फेब्रुवारी १९४४ रोजी पुणे येथे तुरुंगात निधन झाले. सहसा भावनाशून्य असलेले गांधी शांतपणे रडले. लवकरच नंतर तिचे चाहते होते सुचवले अ स्मारक निधी मध्ये तिचे सन्मान, १२५ लाख च्या रुपये (जवळजवळ चार दशलक्ष डॉलर्स) ओतले मध्ये पासून सर्व वर भारत. गांधी आहे व्यवस्था केलेले ते द निधी असणे वापरलेले साठी गाव कल्याण काम मध्ये महिला आणि मुले. तो त्याच्या इंग्रजी साप्ताहिक, हरिजन मध्ये त्याच्या क्रियाकलापांचे वृत्तांकन करतो.

44-10: मी पाठवले अ पाठवणे ते वर्धा, लवकरच नंतर माझे परत येणे ते अमेरिका. द वनस्पती, अरेरे! मृत्यू झाला चालू द मार्ग, असमर्थ लांब समुद्री
वाहतुकीच्या कठीण परिस्थितीचा सामना करण्यासाठी.

44-11: थोरो, रस्किन, आणि मॅझिनी आहेत तीन इतर पश्चिम लेखक कोणाचे समाजशास्त्रीय दृश्ये गांधी आहे काळजीपूर्वक अभ्यास केला.

44-12: द पवित्र शास्त्र दिलेले ते पर्शिया बद्दल १००० इ.स.पू. द्वारे झोरोस्टर.

44-13: द अद्वितीय वैशिष्ट्य च्या हिंदू धर्म मध्ये द जग धर्म आहे ते ते मिळवते नाही पासून अ एकटा उत्तम संस्थापक पण पासून द अव्यक्त वैदिक शास्त्रे. हिंदू धर्म अशा प्रकारे देते व्याप्ती साठी भक्तीपूर्ण समावेश मध्ये त्याचे घडी करणे च्या संदेष्टे सर्व वय आणि सर्व जमिनी. द वैदिक धर्मग्रंथ नियमन करणे नाही फक्त भक्तीपूर्ण पद्धती पण सर्व महत्वाचे सामाजिक रीतिरिवाज, मध्ये माणसाच्या प्रत्येक कृतीला दैवी कायद्याशी सुसंगत करण्याचा प्रयत्न.

44-14: कायद्यासाठी एक व्यापक संस्कृत शब्द; कायद्याचे पालन किंवा नैसर्गिक

नीतिमत्ता; परिस्थितीत अंतर्निहित कर्तव्य. मध्ये कोणते अ माणूस शोधतो स्वतः येथे कोणताही दिलेले वेळ. द धर्मग्रंथ परिभाषित करा धर्म म्हणून "द नैसर्गिक सार्वत्रिक नियम ज्यांचे पालन केल्याने मनुष्य स्वतःला अधोगती आणि दुःखापासून वाचवू शकतो."

44-15: मॅथ्यू ७:२१.

44-16: मॅथ्यू २६:५२.

44-17: "चला नाही अ माणूस गौरव मध्ये हे, ते तो प्रेम त्याचे देश; द्या त्याला उलट गौरव मध्ये हे, ते तो प्रेम त्याचे दयाळू." - पर्शियन म्हण.

44-18: "मग पेत्र त्याच्याकडे आला आणि म्हणाला, प्रभू, माझा भाऊ किती वेळा माझ्याविरुद्ध पाप करतो आणि मी त्याला किती वेळा क्षमा करेन? सात वेळा पर्यंत?" येशू म्हणतो ला त्याला, मी म्हणा नाही ला तू, पर्यंत सात वेळा: पण, पर्यंत सत्तर वेळा सात." - मॅथ्यू १८:२१-२२.

44-19: महान विद्युत अभियंता चार्ल्स पी. स्टाइनमेट्झ यांना एकदा श्री. रॉजर डब्ल्यू. बॅबसन यांनी विचारले होते: "पुढील पन्नास वर्षांत कोणत्या क्षेत्रात संशोधनाचा सर्वात मोठा विकास होईल?" "मला वाटते की सर्वात मोठा शोध या काळात लावला जाईल आध्यात्मिक ओळी," स्टाइनमेट्झ उत्तर दिले. "येथे आहे अ सक्ती कोणते इतिहास स्पष्टपणे शिकवते आहे झाले द सर्वात मोठा पॉवर मध्ये मानवांचा विकास. तरीही आपण फक्त त्याच्याशी खेळत आहोत आणि आपल्याकडे भौतिक क्षमता असल्याने त्याचा कधीही गांभीर्याने अभ्यास केलेला नाही. शक्ती. एखाद्या दिवशी लोक इच्छा शिका ते साहित्य गोष्टी करा नाही आणा आनंद आणि आहेत च्या थोडे वापर मध्ये बनवणे पुरुष आणि स्त्रिया सर्जनशील आणि शक्तिशाली. मग जगातील शास्त्रज्ञ त्यांच्या प्रयोगशाळा देव, प्रार्थना आणि आध्यात्मिक शक्तींच्या अभ्यासासाठी वळवतील ज्या अद्याप क्वचितच उघडल्या गेल्या आहेत. जेव्हा हा दिवस येईल तेव्हा जगाला एका पिढीत गेल्या चार पिढीपेक्षा जास्त प्रगती दिसेल."

44-20: ते आहे, प्रतिकार करणे नाही वाईट सह वाईट. (मॅथ्यू ५:३८-३९)

प्रकरण: ४५

द बंगाली "आनंदाने भरलेला" आई

"साहेब, निर्मला देवींना एक झलक दाखवल्याशिवाय भारत सोडून जाऊ नका. त्यांचे पावित्र्य खूप आहे; त्यांना आनंद मोयी मा (आनंदाने व्यापलेली आई) म्हणून सर्वत्र ओळखले जाते." माझी भाची, अमियो बोस, माझ्याकडे उत्सुकतेने पाहत होती.

"नक्कीच! मला त्या संत महिलेला पाहण्याची खूप इच्छा आहे." मी पुढे म्हटले, "मी तिच्या ईश्वरप्राप्तीच्या प्रगत अवस्थेबद्दल वाचले आहे. तिच्याबद्दल एक छोटासा लेख काही वर्षांपूर्वी पूर्व-पश्चिम मध्ये प्रकाशित झाला होता."

"मी तिला भेटलो आहे," अमियो पुढे म्हणाला. "ती अलिकडेच माझ्या स्वतःच्या जमशेदपूर या छोट्याशा गावाला भेट दिली. एका शिष्याच्या विनंतीवरून, आनंद मोयी मा एका मरणासन्न माणसाच्या घरी गेली. ती त्याच्या पलंगाजवळ उभी राहिली; तिचा हात त्याच्या कपाळाला स्पर्श करताच, त्याचा मृत्यूचा आवाज थांबला. आजार लगेच नाहीसा झाला; त्या माणसाला आनंदाने आश्चर्य वाटले की तो बरा झाला आहे."

काही दिवसांनी मला कळले की आनंदी आई कलकत्त्याच्या भवानीपूर विभागात एका शिष्याच्या घरी राहत आहेत. मिस्टर राईट आणि मी माझ्या वडिलांच्या कलकत्ता येथील घरातून लगेच निघालो. फोर्ड भवानीपूरच्या घराजवळ येताच, मी आणि माझ्या सोबतीला रस्त्यावर एक असामान्य दृश्य दिसले.

आनंद मोयी मा एका उघड्या मोटारीत उभ्या होत्या आणि सुमारे शंभर शिष्यांच्या गर्दीला आशीर्वाद देत होत्या. त्या निघण्याच्या ठिकाणी होत्या हे स्पष्ट दिसत होते. मिस्टर राईट यांनी काही अंतरावर फोर्ड पार्क केली आणि माझ्यासोबत शांत गर्दीकडे पायी चालत गेले. त्या महिला संताने आमच्या दिशेने पाहिले; ती तिच्या गाडीतून उठली आणि आमच्याकडे चालू लागली.

"बाबा, तुम्ही आला आहात!" या उत्कट शब्दांनी तिने तिचा हात माझ्या गळ्यात आणि तिचे डोके माझ्या खांद्यावर ठेवले. मिस्टर राईट, ज्यांना मी नुकतेच सांगितले होते की मी त्या संताला ओळखत नाही, ते होते. स्वागताच्या या विलक्षण प्रदर्शनाचा खूप आनंद घेत आहे. शंभर चेलांचे डोळे देखील त्या प्रेमळ झांकीवर काही आश्चर्याने खिळले होते.

समाधीच्या उच्च अवस्थेत होते. स्त्री म्हणून तिच्या बाह्य पोशाखाकडे पूर्णपणे दुर्लक्ष करून, ती स्वतःला एक अचल आत्मा म्हणून ओळखत होती; त्या विमानातून ती

आनंदाने दुसऱ्या देवाच्या भक्ताचे स्वागत करत होती. तिने मला हात धरून तिच्या गाडीत नेले.

"आनंद मोयी आई, मी सकाळी विलंब करणे तुमचे प्रवास!" मी निषेध केला.

"बाबा, मी तुम्हाला या आयुष्यात पहिल्यांदाच भेटत आहे, खूप वर्षांनी!" ती म्हणाली. "कृपया अजून जाऊ नका."

आम्ही गाडीच्या मागच्या सीटवर एकत्र बसलो. आनंदी आई लवकरच स्थिर आनंदात शिरली. तिचे सुंदर डोळे स्वर्गाकडे पाहू लागले आणि अर्धे उघडलेले, शांत झाले, जवळच्या आतील एलिसियमकडे पाहत होते. शिष्यांनी हळूवारपणे जयजयकार केला: "देवी आईचा विजय!"

मला भारतात देव-साक्षात्काराचे अनेक पुरुष सापडले होते, परंतु इतक्या उच्च दर्जाच्या संत स्त्रीला मी यापूर्वी कधीही भेटलो नव्हतो. तिचा सौम्य चेहरा तिला आनंदी मातेचे नाव देणाऱ्या अवर्णनीय आनंदाने उजळून निघाला होता. तिच्या उघड्या डोक्याच्या मागे लांब काळे केस सैल पडले होते. तिच्या कपाळावर चंदनाच्या लेपचा लाल ठिपका तिच्या आत नेहमीच उघडणाऱ्या आध्यात्मिक डोळ्याचे प्रतीक होता. लहान चेहरा, लहान हात, लहान पाय - तिच्या आध्यात्मिक विशालतेच्या अगदी उलट!

मी ठेवणे काही प्रश्न ते अ जवळचा स्त्री चेला तर आनंद मोयी आई राहिले मोहित.

"आनंददायी आई भारतात खूप प्रवास करते; अनेक भागात तिचे शेकडो शिष्य आहेत," चेलाने मला सांगितले. "तिच्या धाडसी प्रयत्नांमुळे अनेक इच्छित सामाजिक सुधारणा घडून आल्या आहेत.
ब्राह्मण असूनही, संत कोणत्याही जातीभेदांना मान्यता देत नाहीत.

४५-१ आमच्यापैकी
एक गट नेहमीच तिच्यासोबत प्रवास करतो, तिच्या सुखसोयींची काळजी घेतो. आम्हाला तिची आई बनवावी लागते; ती तिच्या शरीराची दखल घेत नाही. जर कोणी तिला अन्न दिले नाही तर ती जेवत नाही किंवा कोणतीही चौकशी करत नाही. तिच्यासमोर जेवण ठेवले तरी ती त्यांना स्पर्श करत नाही. या जगातून ती गायब होऊ नये म्हणून, आम्ही शिष्य तिला स्वतःच्या हातांनी जेवू घालतो. दिवसभर ती अनेकदा दैवी समाधिस्थ राहते, क्वचितच श्वास घेते, डोळे मिचकावत असते. तिच्या प्रमुख शिष्यांपैकी एक तिचा पती आहे. लग्नानंतर लगेचच त्याने मौनधारणेचे व्रत घेतले.

चेलाने एका रुंद खांद्याच्या, लांब केसांच्या आणि वाढलेल्या दाढीच्या माणसाकडे बोट दाखवले. तो गर्दीच्या मध्यभागी शांतपणे उभा होता, त्याचे हात शिष्याच्या आदरयुक्त वृत्तीने जोडलेले होते.

अनंतात डुबकी मारून ताजेतवाने झालेले आनंद मोयी मा आता तिचे मन भौतिक जगावर केंद्रित करत होते.

"बाबा, कृपया मला सांगा तुम्ही कुठे राहता." तिचा आवाज स्पष्ट

आणि मधुर होता. "सध्या, कलकत्ता किंवा रांचीमध्ये; पण लवकरच मी

अमेरिकेला परतेन." "अमेरिका?"

"हो. एका भारतीय महिला संताचे आध्यात्मिक साधकांना तिथे मनापासून कौतुक वाटेल. तुम्हाला जायला आवडेल का?"

"जर वडील करू शकतो घेणे मी, मी इच्छा जा."

हे उत्तर द्या कारणीभूत तिचे जवळचा शिष्य ते सुरुवात मध्ये अलार्म.

"आमच्यापैकी वीस किंवा त्याहून अधिक जण नेहमीच आनंदी आईसोबत प्रवास करतात," त्यापैकी एकाने मला ठामपणे सांगितले. "आम्ही तिच्याशिवाय राहू शकत नाही. ती कुठेही जाईल, आपण जायलाच हवे."

माझ्यात उत्स्फूर्त वाढ होण्याचा अव्यवहार्य गुणधर्म असल्याने मी
अनिच्छेने योजना सोडून दिली!

"कृपया तुमच्या शिष्यांसह किमान रांचीला तरी या," संतांचा निरोप घेताना मी म्हणालो. "स्वतः एक दिव्य मूल म्हणून, माझ्या शाळेतील लहान मुलांचा आनंद तुम्हाला मिळेल."

"जेव्हाही वडील घेते मी, मी इच्छा आनंदाने जा."

थोड्याच वेळात रांची विद्यालय संतांच्या वचन दिलेल्या भेटीसाठी उत्साहात सज्ज झाले. तरुणांना उत्सवाच्या कोणत्याही दिवसाची उत्सुकता होती - कोणतेही धडे नसणे, तासन्तास संगीत आणि कळसासाठी मेजवानी!

"विजय! आनंद मोयी माँ, की जय!" संतांच्या गटाने शाळेच्या प्रवेशद्वारात प्रवेश करताच असंख्य उत्साही लहान गळ्यांमधून येणारा हा पुनरुच्चारित मंत्र संतांच्या गटाचे स्वागत करत होता. झेंडूच्या फुलांचा वर्षाव, झांजांचा आवाज, शंखांचा लयबद्ध आवाज आणि मृदंग ढोलाचा आवाज! आनंदी आई सूर्यप्रकाशित विद्यालयाच्या मैदानावर हसत हसत फिरत होती, ती नेहमीच तिच्या आत एक सुदृढ स्वर्ग घेऊन जात होती.

"इथे खूप सुंदर आहे," आनंद मोयी माने मी तिला मुख्य इमारतीत घेऊन जाताना विनम्रपणे सांगितले. ती माझ्या शेजारी बालिश हास्य घेऊन बसली. सर्वात जवळच्या प्रिय मैत्रिणींपैकी, तिने सर्वांना जाणवून दिले, तरीही तिच्याभोवती नेहमीच दूरस्थतेचा एक आभा होता - सर्वव्यापीतेचा विरोधाभासी अलगाव.

"कृपया सांगा मी काहीतरी च्या तुमचे जीवन."

"वडिलांना त्याबद्दल सर्व माहिती आहे; ते पुन्हा का सांगायचे?" तिला स्पष्टपणे वाटले की एका लहान अवताराचा वास्तविक इतिहास दुर्लक्षित आहे.

मी हसले, हळूवारपणे पुनरावृत्ती माझे प्रश्न.

"बाबा, सांगण्यासारखे फारसे काही नाही." तिने तिचे सुंदर हात एका तिरस्कारपूर्ण हावभावात पसरवले. "माझी जाणीव या तात्पुरत्या शरीराशी कधीच जुळली नाही. बाबा, मी या पृथ्वीवर येण्यापूर्वी 'मी तशीच होते.' लहान मुलगी म्हणून, 'मी तशीच होते.' मी स्त्रीत्वात वाढलो, पण तरीही 'मी तशीच होते.' जेव्हा मी ज्या कुटुंबात जन्मलो त्या कुटुंबाने या शरीराचे लग्न करण्याची व्यवस्था केली, तेव्हा 'मी तशीच होते.' आणि जेव्हा, वासनेच्या नशेत, माझा नवरा माझ्याकडे आला आणि माझ्या शरीराला हलकेच स्पर्श करून प्रेमळ शब्द बोलला, तेव्हा त्याला एक जबरदस्त धक्का बसला, जणू काही वीज पडली, कारण तेव्हाही 'मी तशीच होते.'

"माझे नवरा गुडघे टेकणे आधी मी, दुमडलेला त्याचे हात, आणि विनवणी केली माझे क्षमा.

"आई," तो म्हणाला, "कारण मी तुमच्या शारीरिक मंदिराला वासनेच्या विचाराने स्पर्श करून अपवित्र केले आहे - मला माहित नाही की त्यामध्ये माझी पत्नी नाही तर दैवी आई आहे - मी ही गंभीर प्रतिज्ञा घेतो: मी तुमचा शिष्य राहीन, एक ब्रह्मचारी अनुयायी राहीन, सेवक म्हणून शांतपणे तुमची काळजी घेईन, मी जिवंत असेपर्यंत कधीही कोणाशीही बोलणार नाही. अशा प्रकारे मी आज केलेल्या पापाचे प्रायश्चित्त करेन."

विरुद्ध तू, माझे गुरु.

"मी माझ्या नवऱ्याच्या या प्रस्तावाला शांतपणे स्वीकारले तरीही, 'मी तशीच होते.' आणि, बाबा, आता तुमच्या समोर, 'मी तोच आहे.' त्यानंतर, अनंतकाळच्या दालनात माझ्याभोवती सृष्टीचे नृत्य बदलले तरी, 'मी तोच राहीन.'"

आनंद मोयी मां एका खोल ध्यानस्थ अवस्थेत बुडाली. तिचे रूप पुतळ्यासारखे होते; ती तिच्या सदैव बोलावणाऱ्या राज्यात पळून गेली होती. तिच्या डोळ्यांचे काळे तळे निर्जीव आणि काचेसारखे दिसत होते. संत जेव्हा भौतिक शरीरातून त्यांची जाणीव काढून टाकतात तेव्हा ही अभिव्यक्ती अनेकदा दिसून येते, जी नंतर आत्माहीन मातीच्या तुकड्यापेक्षा जास्त काही नाही. आम्ही एका तासभर आनंदाच्या समाधीत एकत्र बसलो. ती एका समलिंगी छोट्या हास्यासह या जगात परतली.

"कृपया, आनंद मोयी माँ," मी म्हणालो, "माझ्यासोबत बागेत चला. मिस्टर राईट काही फोटो काढतील."

"नक्कीच, बाबा. तुमची इच्छा ही माझी इच्छा आहे." तिने अनेक छायाचित्रे काढताना तिच्या तेजस्वी डोळ्यांनी न बदलणारा दैवी तेज कायम ठेवला.

मेजवानीची वेळ झाली! आनंद मोयी मां तिच्या ब्लँकेट-सीटवर बसली, तिच्या कोपरावर एक शिष्य तिला खायला घालत होती. बाळाप्रमाणे, संताने चेला ओठांवर आणल्यानंतर आज्ञाधारकपणे अन्न गिळले. हे स्पष्ट होते की आनंदी मातेला करी आणि गोड पदार्थांमध्ये कोणताही फरक कळला नाही!

संध्याकाळ होत असताना, संत तिच्या गटासह गुलाबाच्या पाकळ्यांच्या वर्षावात निघून गेले, लहान मुलांवर आशीर्वाद देण्यासाठी तिचे हात वर केले. तिने सहजतेने जागृत केलेल्या प्रेमाने त्यांचे चेहरे चमकले.

"तू तुझा देव परमेश्वर ह्यावर पूर्ण अंतःकरणाने, पूर्ण जिवाने, पूर्ण मनाने आणि

पूर्ण शक्तीने प्रीती कर," ख्रिस्ताने घोषित केले आहे, "ही पहिली आज्ञा आहे." ४५-२

प्रत्येक कनिष्ठ आसक्ती बाजूला ठेवून, आनंद मोयी मां परमेश्वराला आपली एकमेव निष्ठा अर्पण करते. विद्वानांच्या केस कापणाऱ्या भेदभावांनी नव्हे तर श्रद्धेच्या खात्रीशीर तर्काने, बालसुलभ संताने मानवी जीवनातील एकमेव समस्या सोडवली आहे - देवाशी एकतेची स्थापना. मानवाला ही कठोर साधेपणा विसरला आहे, आता लाखो समस्यांनी ग्रासले आहे. देवावरील एकेश्वरवादी प्रेमाला नकार देऊन, राष्ट्रे दानाच्या बाह्य मंदिरांसमोर आदराने त्यांची अविश्वासूता लपवतात.
हे मानवतावादी हातवारे आहेत सद्गुणी, कारण साठी अ क्षण ते वळवणे माणसाचे स्वतःकडून लक्ष वेधले जाते, परंतु ते त्याला जीवनातील त्याच्या एकमेव जबाबदारीपासून मुक्त करत नाहीत, ज्याला येशूने पहिली आज्ञा म्हणून संबोधले आहे. देवावर प्रेम करण्याचे उत्थान करणारे कर्तव्य त्याच्या एकमेव परोपकारी व्यक्तीने मुक्तपणे दिलेल्या हवेच्या पहिल्या श्वासाने गृहीत धरले जाते.

रांची भेटीनंतर आणखी एका प्रसंगी मला आनंद मोयी मां यांना भेटण्याची संधी मिळाली.

काही महिन्यांनंतर त्या सेरामपूर स्टेशनच्या प्लॅटफॉर्मवर त्यांच्या शिष्यांमध्ये ट्रेनची वाट पाहत उभ्या होत्या.

"बाबा, मी हिमालयात जात आहे," तिने मला सांगितले. "देहरादुनमध्ये उदार
शिष्यांनी माझ्यासाठी एक आश्रम बांधला आहे."

ती ट्रेनमध्ये चढत असताना, गर्दीत असो, ट्रेनमध्ये असो, मेजवानी करत असो किंवा शांत बसून असो, तिचे डोळे कधीही देवापासून दूर गेले नाहीत हे पाहून मला आश्चर्य वाटले. माझ्या आत मला अजूनही तिचा आवाज ऐकू येतो, अगणित गोडवाचा प्रतिध्वनी:

"पाहा, आता आणि नेहमी एक सह द शाश्वत, 'मी सकाळी कधीही द "तेच."

45-1: आनंद मोयी मा यांच्या जीवनातील काही आणखी तथ्ये मला पूर्व-पश्चिम मध्ये छापली गेली. संताचा जन्म १८९३ मध्ये मध्यवर्ती भागातील ढाका येथे झाला. बंगाल. निरक्षर, ती आहे अद्याप स्तब्ध द बुद्धिजीवी द्वारे तिचे शहाणपण. तिचे श्लोक मध्ये संस्कृत आहे भरलेले विद्वानांना आश्चर्य वाटले. तिने तिच्या केवळ उपस्थितीने शोकग्रस्तांना सांत्वन दिले आहे आणि चमत्कारिक उपचार केले आहेत.

45-2: मार्क १२:३०.

प्रकरण: ४६

द स्त्री योगी WHO कधीही नाही खातो

"साहेब, आज सकाळी आपण कुठे जाणार आहोत?" मिस्टर राईट फोर्ड गाडी चालवत होते; त्यांनी रस्त्यावरून डोळे काढून माझ्याकडे प्रश्नार्थक नजरेने पाहिले. दिवसेंदिवस त्यांना क्वचितच कळत होते की त्यांना पुढे बंगालचा कोणता भाग सापडेल.

"देवाची इच्छा असेल तर," मी श्रद्धेने उत्तर दिले, "आपण जगातील आठवे आश्चर्य पाहण्यासाठी निघालो आहोत - एक महिला संत जिचा आहार हवा आहे!"

"थेरेस न्यूमन नंतरच्या चमत्कारांची पुनरावृत्ती." पण मिस्टर राईट त्याच उत्साहाने हसले; त्यांनी गाडीचा वेगही वाढवला. त्यांच्या प्रवास डायरीसाठी आणखी एक विलक्षण गोष्ट! सामान्य पर्यटकांपैकी एक नाही, ते!

रांचीची शाळा नुकतीच आमच्या मागे राहिली होती; आम्ही सूर्योदयापूर्वीच उगवले होते. माझ्या सेक्रेटरी आणि माझ्याशिवाय, तीन बंगाली मित्र पार्टीत होते. आम्ही सकाळच्या नैसर्गिक मद्याचा आनंद घेत उत्साही हवेत प्यायलो. आमच्या ड्रायव्हरने सकाळी उठणाऱ्या शेतकऱ्यांमध्ये आणि दुचाक्यांच्या गाड्यांमध्ये सावधगिरीने गाडी चालवली, हळू हळू जोखडात बांधलेल्या, कुबड्या खांद्यावर असलेल्या बैलांनी ओढलेल्या, हॉर्न वाजवणाऱ्या घुसखोराने रस्त्यावर वाद घालण्यास प्रवृत्त.

"सर, आम्ही होईल जसे ते माहित आहे अधिक च्या द उपवास संत."

"[illegible]," [illegible]. "[illegible]

विद्वान गृहस्थ, स्थिती लाल नंदी. ते माझ्या भावाच्या बिष्णूला शिकवण्यासाठी अनेकदा गुरपार रोडवरील घरी येत असत."

"'मी गिरी बालाला चांगले ओळखते,' स्थिती बाबूंनी मला सांगितले. 'ती एका विशिष्ट योग तंत्राचा वापर करते ज्यामुळे ती न खाता जगू शकते. मी इच्छापूरजवळील नवाबगंजमध्ये

तिचा जवळचा शेजारी होतो.

४६-१ मी तिच्यावर बारकाईने लक्ष ठेवण्याचा प्रयत्न केला;
ती अन्न किंवा पेय घेत असल्याचा पुरावा मला कधीच मिळाला नाही. माझी उत्सुकता अखेर

इतकी वाढली की मी बर्दवानच्या महाराजांकडे

४६-२ अशी धाव घेतली. आणि त्याला चौकशी
करण्यास सांगितले. कथेने आश्चर्यचकित होऊन त्याने तिला आपल्या राजवाड्यात बोलावले. तिने एका परीक्षेला होकार दिला आणि दोन महिने त्याच्या घराच्या एका छोट्याशा भागात बंदिस्त राहिली. नंतर ती वीस दिवसांच्या राजवाड्याच्या भेटीसाठी परतली; आणि नंतर पंधरा दिवसांच्या तिसऱ्या परीक्षेसाठी. महाराजांनी स्वतः मला सांगितले की या तीन कठोर तपासणींमुळे तिला तिच्या न खाण्याच्या स्थितीबद्दल खात्री पटली होती.

"स्थिती बाबूची ही कहाणी माझ्या मनात पंचवीस वर्षांहून अधिक काळापासून आहे," मी

निष्कर्ष काढला. "अमेरिकेत कधीकधी मला वाटायचे की काळाची नदी योगिनी

४६-३

गिळंकृत तर करणार नाही ना? मी तिला भेटायच्या आधीच. ती आता बरीच वयस्कर असेल. ती
कुठे राहते किंवा राहते की नाही हे मला माहित नाही. पण काही तासांत आपण पुरुलियाला पोहोचू; तिच्या भावाचे तिथे घर आहे."

द्वारे दहा-साडेदहा आमचे थोडे गट होते संभाषण सह द भाऊ, लंबादार डे, अ वकील च्या पुरुलिया.

"हो, माझी बहीण राहत आहे. ती कधीकधी माझ्यासोबत इथे राहते, पण सध्या ती बिउर येथील आमच्या घरी आहे." लंबदर बाबूंनी संशयाने फोर्डकडे पाहिले. "स्वामीजी, मला वाटते की बिउरच्या आत कधीही कोणतीही गाडी घुसली नसेल. बैलगाडीच्या प्राचीन धक्क्याला तुम्ही सर्वांनी स्वतःला झोकून दिले तर उत्तम होईल!"

म्हणून एक आवाज आमचे पार्टी वचन दिलेले निष्ठा ते द अभिमान च्या डेट्रॉईट.

"फोर्ड अमेरिकेतून येते," मी वकिलाला सांगितले. "बंगालच्या हृदयाशी परिचित होण्याची संधी हिरावून घेणे लाजिरवाणे ठरेल!"

"मे गणेश

४६-४ "तुमच्यासोबत चला!" लंबदर बाबू हसत म्हणाले. त्यांनी विनम्रपणे
पुढे म्हटले, "जर तुम्ही कधी तिथे पोहोचलात तर मला खात्री आहे की गिरी बाला तुम्हाला पाहून आनंदी होईल. ती सत्तरीच्या जवळ येत आहे, पण तिची तब्येत उत्तम आहे."

"कृपया मला सांगा, साहेब, ती काहीही खात नाही हे पूर्णपणे खरे असेल का?" मी थेट त्याच्या डोळ्यात पाहिले, मनाच्या त्या गूढ खिडक्या.

गिरी बाला

या महान महिला योगींनी १८८० पासून अन्न किंवा पेय घेतलेले नाही. मी
तिच्यासोबत चित्रात आहे, १९३६ मध्ये, बंगालमधील बिउर या एकाकी गावात
तिच्या घरी. बर्दवानच्या महाराजांनी तिच्या न खाण्याच्या अवस्थेची काटेकोरपणे तपासणी केली आहे. ती तिच्या शरीराला आकाश, सूर्य आणि
हवेपासून वैश्विक उर्जेने रिचार्ज करण्यासाठी एका विशिष्ट योग
तंत्राचा वापर करते.

"खरं आहे." त्याची नजर उघडी आणि आदरणीय होती. "पाच दशकांहून अधिक काळ मी तिला कधीही घास खाताना पाहिले नाही. जर जग अचानक संपले तर माझ्या बहिणीला जेवताना पाहून मला जास्त आश्चर्य वाटेल!"

आम्ही हसले एकत्र वर द अशक्यता च्या हे दोन वैश्विक कार्यक्रम.

"गिरी बाला यांनी त्यांच्या योगाभ्यासासाठी कधीही दुर्गम एकांत शोधला नाही," लंबदार बाबू पुढे म्हणाले. "तिने तिचे संपूर्ण आयुष्य तिच्या कुटुंब आणि मित्रांभोवती घालवले आहे. ते सर्व आता तिच्या विचित्र अवस्थेला चांगलेच सरावले आहेत. जर गिरी बाला अचानक काही खाण्याचा निर्णय घेतात तर त्यांच्यापैकी कोणीही स्तब्ध होणार नाही! बहीण स्वाभाविकपणे निवृत्त होत आहे, जसे की एका हिंदू विधवेला शोभते, परंतु पुरुलिया आणि बिउरमधील आमच्या लहान मंडळाला माहित आहे की ती अक्षरशः एक 'अपवादात्मक' महिला आहे."

भावाची प्रामाणिकता दिसून आली. आमच्या छोट्या गटाने त्यांचे आभार मानले आणि बिउरकडे निघाले. आम्ही कढीपत्ता आणि लुचीसाठी रस्त्यावरील एका दुकानात थांबलो, तेव्हा मिस्टर राईट साध्या हिंदू पद्धतीने बोटांनी जेवताना पाहण्यासाठी

अर्चिनचा थवा जमला.

४६-५ तीव्र भूकेमुळे आम्हाला अशा दुपारसाठी स्वतःला बळकटी
मिळाली जी सध्या अज्ञात असल्याने खूपच कष्टाची ठरणार होती.

आमचा मार्ग आता पूर्वेकडे उन्हात भाजलेल्या भातशेतींमधून बंगालच्या बर्दवान विभागात जात होता. दाट झाडींनी नटलेल्या रस्त्यांवरून चालत; मोठ्या, छत्रीसारख्या फांद्या असलेल्या झाडांमधून मैना आणि पट्टेदार बुलबुलांचे गाणे येत होते. अधूनमधून बैलगाडी, रिनी, रिनी, मंजू, मंजू किंचाळणे च्या त्याचे धुरा आणि लोखंडी कवचाचा वापर लाकडी चाके विरोधाभासी तीव्रतेने

मध्ये मन सह द झपाटणे, हलके च्या स्वयं टायर वर द खानदानी डांबर च्या द शहरे.

"डिक, थांब!" माझ्या अचानक केलेल्या विनंतीमुळे फोर्डकडून धक्कादायक निषेध व्यक्त झाला. "ते जास्त ओझे असलेले आंब्याचे झाड आमंत्रण ओरडत आहे!"

आम्ही पाचही जण मुलांसारखे आंब्यांनी भरलेल्या जमिनीवर धावत गेलो; झाड पिकत
असताना त्याने उदारतेने त्याची फळे टाकली होती.

"अनेक आंबे न दिसण्यासाठी जन्माला येतात," मी थोडक्यात सांगितले, "आणि त्याचा
गोडवा खडकाळ जमिनीवर वाया घालवण्यासाठी."

"अमेरिकेत असं काही नाहीये स्वामीजी?" माझ्या बंगाली विद्यार्थ्यांपैकी एक असलेल्या शैलेश मुजुमदार हसले.

"नाही," मी कबूल केले, आंब्याच्या रसाने आणि समाधानाने भरलेले. "पश्चिमेकडील या फळाची मला किती आठवण आली! आंब्याशिवाय हिंदूंचे स्वर्ग अकल्पनीय आहे!"

मी निवडले वर अ रॉक आणि खाली पडलेले अ अभिमानी सौंदर्य लपलेले चालू द सर्वोच्च अंग.

"डिक," मी उष्णकटिबंधीय सूर्याने उबदार असलेल्या अमृताच्या चाव्यांच्या दरम्यान विचारले, "गाडीत सर्व कॅमेरे आहेत का?"

"होय, साहेब; मध्ये द सामान डबा."

"जर गिरी बाला खऱ्या संत असल्याचे सिद्ध झाले तर मला पश्चिमेकडील देशांमध्ये तिच्याबद्दल लिहायचे आहे. अशा प्रेरणादायी शक्ती असलेल्या हिंदू योगिनीने या बहुतेक आंब्यांप्रमाणे अज्ञात जगू नये आणि मरू नये."

अर्धा एक तास नंतर मी होते स्थिर फिरणे मध्ये द सिल्व्हन शांतता.

"सर," मिस्टर राईट म्हणाले, "आपण सूर्यास्त होण्यापूर्वी गिरी बाला येथे पोहोचले पाहिजे, जेणेकरून छायाचित्रांसाठी पुरेसा प्रकाश मिळेल." त्यांनी हसून पुढे म्हटले, "पाश्चिमात्य लोक संशयी आहेत; कोणत्याही चित्रांशिवाय आपण त्या महिलेवर विश्वास ठेवण्याची अपेक्षा करू शकत नाही!"

हे बिट च्या ज्ञान होते निर्विवाद; मी वळले माझे मागे चालू मोह आणि पुन्हा प्रवेश केला द गाडी.

"तू बरोबर आहेस, डिक," आम्ही पुढे जात असताना मी उसासा टाकला, "मी पाश्चात्य वास्तववादाच्या वेदीवर आंब्याचे स्वर्ग अर्पण करतो. आपल्याकडे छायाचित्रे असली पाहिजेत!"

रस्ता अधिकाधिक आजारी होत गेला: सुरकुत्या, कडक मातीचे फोड, म्हातारपणातील दुःखद आजार! आमचा गट अधूनमधून खाली उतरत असे जेणेकरून मिस्टर राईट फोर्ड गाडी सहजपणे चालवू शकतील, जी आम्ही चौघांनी मागून ढकलली.

"लांबदार बाबू खरे बोलले," शैलेशने कबूल केले. "गाडी आम्हाला घेऊन जात नाहीये; आम्ही गाडी घेऊन जात आहोत!"

आमचे चढणे, चढाई स्वयं थकवा होते मोहित कधीही आणि अनॉन द्वारे द देखावा च्या अ गाव,

प्रत्येक एक अ दृश्य च्या विचित्र साधेपणा.

"आमचा मार्ग जंगलाच्या सावलीत वसलेल्या प्राचीन, अबाधित गावांमधील ताडाच्या वृक्षांमधून वळसा घालून जात होता," श्री राईट यांनी त्यांच्या प्रवास डायरीत ५ मे १९३६ च्या तारखेखाली नोंदवले आहे. "देवाच्या नावांपैकी एकाने सजवलेल्या गवताच्या मातीच्या झोपड्यांचे हे समूह खूप आकर्षक आहेत." दार; अनेक लहान, नग्न मुले निष्पापपणे खेळत आहेत, थांबून टक लावून पाहत आहेत किंवा बेभानपणे पळत आहेत. त्यांच्या गावातून वेडेपणाने फिरणाऱ्या या मोठ्या, काळ्या, बैलाशिवायच्या गाडीतून. स्त्रिया फक्त सावलीतून डोकावत आहेत, तर पुरुष रस्त्याच्या कडेला असलेल्या झाडांखाली आळशीपणे रमतात, त्यांच्या बेफिकीरीमुळे उत्सुक असतात. एका ठिकाणी, सर्व गावकरी मोठ्या हौदात आनंदाने आंघोळ करत होते (त्यांच्या कपड्यांमध्ये, त्यांच्या अंगाभोवती कोरडे कपडे गुंडाळून, ओले कपडे टाकून). महिला बेअरिंग पाणी ते त्यांचे घरे, मध्ये प्रचंड पितळ जार.

"रस्त्याने आम्हाला डोंगर आणि कड्यांमधून एक आनंददायी धावपळ करायला लावली; आम्ही उड्या मारल्या, फेऱ्या मारल्या, लहान ओढ्यांमध्ये बुडलो, एका अपूर्ण कॉजवेभोवती वळसा घालून, कोरड्या, वाळूच्या नदीच्या पात्रातून सरकलो आणि शेवटी, संध्याकाळी ५:०० वाजता, आम्ही आमच्या गंतव्यस्थानाच्या, बिउरच्या जवळ पोहोचलो. दाट पानांच्या आश्रयात लपलेले, बांकुरा जिल्ह्याच्या आतील भागात असलेले हे छोटेसे गाव पावसाळ्यात प्रवाशांसाठी अशक्य असते, जेव्हा ओढे प्रचंड वाहत असतात आणि रस्ते सापासारखे चिखलाचे विष ओततात.

"मंदिरातील प्रार्थना संपवून (एकांत शेतात) घरी जाताना उपासकांच्या गटात मार्गदर्शक मागताना, आम्हाला गिरिबाला घेऊन जाण्यासाठी उत्सुक असलेल्या डझनभर तुटपुंज्या कपड्यांमध्ये अडकलेल्या मुलांनी वेढले होते.

"रस्ता खजुराच्या झाडाकडे जात होता जिथे मातीच्या झोपड्यांचा समूह होता, पण आम्ही तिथे पोहोचण्यापूर्वीच, फोर्ड गाडी एका धोकादायक कोनात क्षणभर झुकली, वर फेकली गेली आणि खाली पडली. अरुंद वाट झाडे आणि टाक्यांभोवती, कड्यांवरून, खड्ड्यांमध्ये आणि खोल खड्ड्यांमध्ये गेली. गाडी झुडपांच्या ढिगाऱ्यावर नांगरली गेली, नंतर एका टेकडीवर जमिनीवर उभी राहिली, ज्यामुळे मातीचे ढिगारे उचलावे लागले; आम्ही हळूहळू आणि काळजीपूर्वक पुढे गेलो; अचानक मध्यभागी झुडुपांच्या ढिगाऱ्याने मार्ग थांबवला. गाडीच्या ट्रॅकवरून, एका उतारावरून एका कोरड्या टाकीकडे वळणे आवश्यक होते, ज्यातून बचाव करण्यासाठी काही खरडपट्टी, खरडपट्टी आणि फावडे काढावे लागले. पुन्हा पुन्हा रस्ता दुर्गम वाटत होता, पण तीर्थयात्रा पुढे चालूच राहिली पाहिजे; शेकडो मुले आणि पालक पाहत असताना, मदत करणाऱ्या मुलांनी कुदळ आणले आणि अडथळे (गणेशाच्या सावल्या!) पाडले.

"लवकरच आम्ही प्राचीन काळाच्या दोन रस्त्यांवरून पुढे जात होतो, झोपडीच्या दारातून स्त्रिया डोळे विस्फारून पाहत होत्या, आमच्या बाजूने आणि मागे पुरुष येत होते, मुले जमिनीवर चढण्यासाठी धावत होती." मिरवणूक. आमची गाडी कदाचित या रस्त्यांवरून जाणारी पहिली गाडी होती; 'बैलगाडी संघ' नक्कीच इथे सर्वशक्तिमान व्हा! आम्ही किती खळबळ निर्माण केली - एका अमेरिकनने चालवलेला आणि एका फुंकर मारणाऱ्या कारमधून त्यांच्या गावाच्या परिसरात प्रवेश करणारा, प्राचीन गोपनीयता आणि पावित्र्य भंग करणारा एक गट!

"एका अरुंद गल्लीत थांबल्यावर आम्ही गिरी बाला यांच्या वडिलोपार्जित घरापासून शंभर फूट अंतरावर पोहोचलो. खडतर कामामुळे निर्माण झालेल्या लांब रस्त्याच्या संघर्षानंतर आम्हाला समाधानाचा थरार जाणवला. आम्ही विटा आणि प्लास्टरने बनवलेल्या एका मोठ्या, दुमजली इमारतीजवळ पोहोचलो, जी आजूबाजूच्या अॅडोब झोपड्यांवर पसरलेली होती; घराची दुरुस्ती सुरू होती, कारण त्याभोवती बांबूची वैशिष्ट्यपूर्ण उष्णकटिबंधीय चौकट होती.

"प्रभूच्या 'भुकेल्या' स्पर्शाने आशीर्वादित झालेल्याच्या उघड्या दारांसमोर आम्ही तीव्र अपेक्षेने आणि दबलेल्या आनंदाने उभे राहिलो. गावकरी, तरुण आणि वृद्ध, नग्न आणि कपडे घातलेले, स्त्रिया काहीशा अलिप्त पण जिज्ञासू होत्या, पुरुष आणि मुले निर्लज्जपणे आमच्या टाचांकडे पाहत होते आणि हे अभूतपूर्व दृश्य पाहत होते.

"लवकरच दारात एक लहान आकृती दिसली - गिरी बाला! ती निस्तेज, सोनेरी रेशमी कापडात गुंडाळलेली होती; सामान्यतः भारतीय पद्धतीने, ती तिच्या स्वदेशी कापडाच्या वरच्या पटाखाली किंचित डोकावत नम्रपणे आणि संकोचून पुढे सरकली. तिच्या डोक्याच्या तुकड्याच्या सावलीत तिचे डोळे धुमसत्या अंगारांसारखे चमकत होते; आम्ही एका अत्यंत उदार आणि दयाळू चेहऱ्याने मोहित झालो, सांसारिक आसक्तीपासून मुक्त, साक्षात्कार आणि समजुतीचा चेहरा.

"नम्रपणे ती जवळ आले आणि शांतपणे संमती दिली ते आमचे स्नॅपिंग अ क्रमांक च्या

चित्रे सह आमचे 'स्थिर' आणि 'चित्रपट' कॅमेरे.

४६-६ तिने धीराने आणि लाजाळूपणे
आमच्या पोश्चर अॅडजस्टमेंटच्या फोटो तंत्रांचा सामना केला. आणि प्रकाश व्यवस्था. शेवटी आम्ही होते रेकॉर्ड केलेले साठी वंशज अनेक छायाचित्रे जगातील एकमेव स्त्री जी पन्नास वर्षांहून अधिक काळ अन्नपाण्याशिवाय जगली असे म्हटले जाते. (थेरेस न्यूमन, अर्थातच, १९२३ पासून उपवास करत आहेत.) गिरी बाला आमच्यासमोर उभी असताना, तिच्या शरीराचे काहीही दिसत नव्हते, ती सैल कपड्याने पूर्णपणे झाकलेली होती, तिच्या खाली पडलेल्या डोळ्यांसह चेहरा, तिचे हात आणि तिचे लहान पाय वगळता, सर्वात जास्त मातृत्वाचे भाव होते. दुर्मिळ शांतता आणि निष्पाप संतुलनाचा चेहरा. रुंद, बालिश, थरथरणारे ओठ, अ स्त्रीलिंगी नाक, अरुंद, चमकणारा डोळे, आणि अ दुःखी हास्य."

मिस्टर राईट यांच्यासारख्याच गिरीबालाची छाप मलाही पडली; आध्यात्मिकतेने तिला तिच्या सौम्य चमकदार बुरख्यासारखे वेढले होते. ती माझ्यासमोर गृहस्थांकडून साधूला अभिवादन करण्याच्या पारंपारिक हावभावात आली. तिच्या साध्या मोहकतेने आणि शांत हास्याने आम्हाला मधुर वक्तृत्वापेक्षाही जास्त स्वागत केले; आमचा कठीण, धुळीने भरलेला प्रवास विसरला गेला.

त्या लहान संताने व्हरांड्यात पाय आडवे करून बसले. वयाच्या जखमा असूनही, ती क्षीण झाली नव्हती; तिची ऑलिव्ह रंगाची त्वचा स्वच्छ आणि निरोगी होती.

"आई," मी बंगालीमध्ये म्हणालो, "पंचवीस वर्षांहून अधिक काळ मी या तीर्थयात्रेबद्दल उत्सुकतेने विचार करत आहे! मी स्थिती लाल नुंडी
बाबूंकडून तुमच्या पवित्र जीवनाबद्दल ऐकले."

ती मान हलवली मध्ये पोचपावती. "होय, माझे चांगले शेजारी मध्ये नवाबगंज."

"त्या काळात मी महासागर पार केले आहेत, पण कधीतरी भेटण्याची माझी सुरुवातीची योजना मी कधीही विसरलो नाही "तुम्ही. तुम्ही इथे इतक्या अस्पष्टपणे जे उदात्त नाटक सादर करत आहात ते अशा जगासमोर सादर केले पाहिजे जे दीर्घकाळापासून आंतरिक अन्नाला विसरले आहे."

संताने एका मिनिटासाठी डोळे वर केले, शांत उत्सुकतेने

हसले. "बाबा (माननीय वडील) चांगले जाणतात," तिने नम्रपणे

उत्तर दिले.

तिने कोणताही राग व्यक्त केला नाही याचा मला आनंद झाला; प्रसिद्धीच्या विचारावर महान योगी किंवा योगिनी किती प्रतिक्रिया देतील हे कधीच कळत नाही. ते नियमानुसार, ते गहन आत्मिक संशोधन शांतपणे करू इच्छितात, म्हणून ते ते टाळतात. जेव्हा त्यांचे जीवन प्रदर्शित करण्याची योग्य वेळ येते तेव्हा त्यांना एक आंतरिक मान्यता मिळते.

उघडपणे साठी द फायदा च्या शोधत आहे मन.

"आई," मी पुढे म्हणालो, "तर मग, मी तुला अनेक प्रश्नांचे ओझे दिल्याबद्दल मला माफ कर. कृपया फक्त तुला आवडतील अशा प्रश्नांची उत्तरे दे; मी तुझी शांतता देखील समजेन."

तिने दयाळूपणे हात पसरले. "माझ्यासारख्या क्षुल्लक व्यक्तीला समाधानकारक उत्तरे देता येतील म्हणून मला उत्तर देण्यास आनंद होत आहे."

"अरे, नाही, नाही नगण्य!" मी निषेध केला प्रामाणिकपणे. "तू आहेत अ उत्तम आत्मा."

"मी सर्वांची नम्र सेवक आहे." ती विचित्रपणे म्हणाली, "मला लोकांना

स्वयंपाक करायला आणि खायला घालायला आवडते." मला वाटले, एका न खाणाऱ्या

संतासाठी हा एक विचित्र मनोरंजन आहे!

"सांगा मी, आई, पासून तुमचे स्वतःचे लिप्स-डू तू राहतात शिवाय अन्न?"

"ते खरं आहे." ती काही क्षण गप्प राहिली; तिच्या पुढच्या बोलण्यावरून असे दिसून आले की तिला मानसिक अंकगणिताचा त्रास होत होता. "बारा वर्षे चार महिने वयापासून ते माझ्या सध्याच्या अठ्ठासष्ट वर्षांच्या वयापर्यंत - छप्पन वर्षांहून अधिक काळ - मी अन्न खाल्ले नाही किंवा द्रवपदार्थ घेतले नाहीत."

"आहेत तू कधीही नाही मोहात पडलेला ते खा?"

"जर मला अन्नाची तल्लफ वाटत असेल तर मला जेवावेच लागेल." तिने हे स्वयंसिद्ध सत्य अगदी साधेपणाने सांगितले, जे दिवसातून तीन वेळा जेवणाभोवती फिरणाऱ्या जगालाही चांगलेच माहित आहे!

"पण तू काहीतरी खातोस!" माझ्या स्वरात एक संतापाची भावना

होती. "नक्कीच!" ती लगेच समजून हसली.

"तुमचे पोषण हवेच्या आणि सूर्यप्रकाशाच्या सूक्ष्म उर्जेपासून मिळते,

४६-७ आणि
त्या वैश्विक शक्तीपासून जी तुमच्या शरीराला मेडुला ओब्लोंगाटा द्वारे रिचार्ज करते."

"बाबा माहित आहे." पुन्हा ती मान्य केले, तिचे पद्धत शांत करणारे आणि महत्व न देणारा.

"आई, कृपया मला तुमच्या सुरुवातीच्या आयुष्याबद्दल सांगा. त्यात संपूर्ण भारतासाठी आणि समुद्रापलीकडील आपल्या बंधू आणि बहिणींसाठीही खूप रस आहे."

गिरी बाला ठेवणे बाजूला तिचे नेहमीचा राखीव, आरामदायी मध्ये अ संभाषणात्मक मूड.

"असंच असो." तिचा आवाज मंद आणि ठाम होता. "मी या जंगली प्रदेशात जन्मलो. माझे बालपण

अविस्मरणीय होते, फक्त मला एक अतृप्त भूक होती. सुरुवातीच्या काळात माझी लग्न ठरली होती.

"'बाळा,' माझी आई मला नेहमी ताकीद द्यायची, 'तुझ्या लोभाला आवर घालण्याचा प्रयत्न कर. जेव्हा तुला तुझ्या नवऱ्याच्या कुटुंबात अनोळखी लोकांमध्ये राहण्याची वेळ येईल, तेव्हा जर तुझे दिवस फक्त खाण्यातच गेले तर ते तुझ्याबद्दल काय विचार करतील?'"

"तिला ज्या संकटाची कल्पना होती ते घडले. मी फक्त बारा वर्षांची होते तेव्हा मी नवाबगंजमध्ये माझ्या पतीच्या लोकांमध्ये सामील झाले. माझ्या सासूबाई सकाळी, दुपारी आणि रात्री माझ्या खादाड सवयींबद्दल मला लाजवत असत. तथापि, तिचे शिव्या देणे हे माझ्यासाठी एक आशीर्वाद होते; त्यांनी माझ्या सुप्त आध्यात्मिक प्रवृत्तींना जागृत केले. एका सकाळी तिचा उपहास निर्दयी होता.

"'मी लवकरच तुला सिद्ध करेन,' मी म्हणालो, चटकन चावला, 'की मी जिवंत असेपर्यंत पुन्हा कधीही अन्नाला स्पर्श करणार नाही.'"

"माझ्या सासूबाई उपहासाने हसल्या. 'तर!' ती म्हणाली, 'जेवल्याशिवाय कसे जगता येईल, जेव्हा तुम्ही जास्त खाल्ल्याशिवाय राहू शकत नाही?'

"ही टिप्पणी अनुत्तरीत होती! तरीही एका लोखंडी संकल्पाने माझ्या आत्म्याला बळकटी दिली. एका निर्जन ठिकाणी मी माझ्या स्वर्गीय पित्याला शोधत होतो.

"'प्रभु,' मी सतत प्रार्थना केली, 'कृपया मला एक गुरु पाठवा, जो मला अन्नाने नव्हे
तर तुमच्या प्रकाशाने जगायला शिकवू शकेल.'"

"एक दिव्य आनंद माझ्यावर कोसळला. एका आनंदाच्या जादूने मी गंगेवरील नवाबगंज घाटाकडे निघालो. वाटेत मला माझ्या पतीच्या कुटुंबातील पुजारी भेटला.

"'पूज्य साहेब,' मी म्हणाला विश्वासाने, 'कृपा करून सांगा मी कसे ते राहतात शिवाय खात आहे.

"तो उत्तर न देता माझ्याकडे पाहत राहिला. शेवटी तो सांत्वनाच्या स्वरात बोलला. 'बाळा,' तो म्हणाला, 'आज संध्याकाळी मंदिरात ये; मी तुझ्यासाठी एक खास वैदिक समारंभ करेन.'

"हे अस्पष्ट उत्तर मी शोधत नव्हतो; मी घाटाकडे निघालो. सकाळचा सूर्य पाण्याला छेद देत होता; मी गंगेत स्वतःला शुद्ध केले, जणू काही एखाद्या पवित्र दीक्षेसाठी. नदीकाठून बाहेर पडताच, माझे ओले कपडे माझ्याभोवती होते, दिवसाच्या विस्तृत प्रकाशात माझे स्वामी माझ्यासमोर स्वतःला साकार करत होते!

"'प्रिय लहाना,' तो प्रेमळ करुणेच्या स्वरात म्हणाला, 'तुझी तातडीची प्रार्थना पूर्ण करण्यासाठी देवाने येथे पाठवलेला मी गुरु आहे. त्याच्या असामान्य स्वरूपाने तो खूप प्रभावित झाला! आजपासून तू अमर्याद प्रवाहातून पोसलेल्या सूक्ष्म प्रकाशाने जगशील.'"

गिरी बाला गप्प बसले. मी मिस्टर राईट यांची पेन्सिल आणि पॅड घेतली आणि त्यांच्या माहितीसाठी काही गोष्टी इंग्रजीत भाषांतरित केल्या.

संतांनी पुन्हा कहाणी सुरू केली, तिचा सौम्य आवाज क्वचितच ऐकू येत होता. " घाट निर्जन होता, पण माझ्या गुरूंनी आमच्याभोवती एक संरक्षक प्रकाशाची आभा पसरवली, जेणेकरून नंतर कोणताही भटका आंघोळ करणारा आम्हाला त्रास देऊ नये. त्यांनी मला दीक्षा दिली. एक क्रिया तंत्र जे शरीराला नश्वरांच्या स्थूल अन्नावरील

अवलंबित्वापासून मुक्त करते. या तंत्रात एका विशिष्ट मंत्राचा वापर समाविष्ट आहे

४६-८ आणि सामान्य माणसापेक्षाही कठीण असा श्वास घेण्याचा व्यायाम. यात कोणतेही औषध किंवा जादूचा समावेश नाही; क्रियापलीकडे काहीही नाही. "

मध्ये द पद्धत च्या द अमेरिकन वर्तमानपत्र रिपोर्टर, WHO होते नकळतपणे शिकवले मी त्याचे

कार्यपद्धतीनुसार, मी गिरी बाला यांना जगासाठी मनोरंजक वाटणाऱ्या अनेक बाबींवर प्रश्न विचारले. तिने मला हळूहळू खालील माहिती दिली:

"मला कधीही मुले झाली नाहीत; अनेक वर्षांपूर्वी मी विधवा झाले. मी खूप कमी झोपते, कारण झोप आणि जागरण माझ्यासाठी सारखेच आहे. मी रात्री ध्यान करते, दिवसा माझे घरगुती कर्तव्य पार पाडते. ऋतूनुसार हवामानात होणारा बदल मला थोडासा जाणवतो. मी कधीही आजारी पडलेलो नाही किंवा कोणताही आजार अनुभवला नाही. चुकून दुखापत झाली की मला फक्त किंचित वेदना होतात. माझे कोणतेही शारीरिक मलमूत्र नाही. मी माझे हृदय आणि श्वास नियंत्रित करू शकते. मी अनेकदा माझ्या गुरुंना तसेच इतर महान आत्म्यांना दर्शनात पाहतो."

"आई," मी विचारले, "तू इतरांना अन्नाशिवाय जगण्याची पद्धत का शिकवत

नाहीस?" जगातील लाखो उपाशी लोकांसाठी असलेल्या माझ्या

महत्त्वाकांक्षी आशा अंकुरातच कोरल्या गेल्या.

"नाही." तिने मान हलवली. "माझ्या गुरूंनी मला सक्त आज्ञा दिली होती की मी हे रहस्य उघड करू नये. देवाच्या निर्मितीच्या नाटकात छेडछाड करण्याची त्याची इच्छा नाही. जर मी अनेक लोकांना न खाता जगायला शिकवले तर शेतकरी माझे आभार मानणार नाहीत!
चवदार फळे जमिनीवर निरुपयोगी पडतील. असे दिसते की दुःख, उपासमार आणि रोग हे
आपल्या कर्माचे फटके आहेत जे शेवटी आपल्याला जीवनाचा खरा अर्थ शोधण्यास
प्रवृत्त करतात."

"आई," मी म्हणाला हळूहळू, "काय आहे द वापर च्या तुमचे असणे झाले एकटे बाहेर ते राहतात शिवाय जेवत आहेस?"

"माणूस आत्मा आहे हे सिद्ध करण्यासाठी." तिचा चेहरा ज्ञानाने उजळला. "दैवी प्रगतीने तो हळूहळू अन्नाने नव्हे तर शाश्वत प्रकाशाने जगायला शिकू शकतो
हे दाखवण्यासाठी."

संत एका खोल ध्यानस्थ अवस्थेत बुडाले. तिची नजर आतल्या दिशेने वळली; तिच्या डोळ्यांतील कोमल खोली भावहीन झाली. तिने एक विशिष्ट उसासा टाकला, जो त्या आनंददायी श्वासहीन समाधीची पूर्वसूचना होती. काही काळासाठी ती प्रश्नरहित क्षेत्रात, आंतरिक आनंदाच्या स्वर्गात पळून गेली होती.

उष्णकटिबंधीय अंधार पडला होता. सावलीत शांतपणे बसलेल्या अनेक गावकऱ्यांच्या चेहऱ्यावर एका लहान रॉकेलच्या दिव्याचा प्रकाश चमकत होता. झोपड्यांमधील दूरवर दिसणारे चमकणारे किडे आणि तेलाचे कंदील मखमली रात्रीत तेजस्वी भयानक नमुने तयार करत होते. तो वियोगाचा वेदनादायक क्षण होता; आमच्या छोट्या पक्षासमोर एक संथ, कंटाळवाणा प्रवास उभा होता.

"गिरी बाला," मी म्हणाला म्हणून द संत उघडले तिचे डोळे, "कृपया देणे मी अ आठवणींचा संग्रह पट्टी च्या एक च्या तुमचे
". साड्या

ती लवकरच बनारसच्या रेशमाचा तुकडा घेऊन परत आली, ती अचानक जमिनीवर लोटांगण
घालत असताना हातात ती पुढे केली.

"आई," मी म्हणाला आदरपूर्वक, "त्याऐवजी द्या मी स्पर्श करा तुमचे स्वतःचे धन्य पाय!"

46-1: मध्ये उत्तरेकडील बंगाल.

46-2: एच. एच. सर बिजय चांद महताब, आता मृत. त्याचे कुटुंब निःसंशयपणे ताब्यात
आहे काही रेकॉर्ड च्या द महाराजांचे गिरी बाला यांच्या तीन तपासण्या.

46-3: स्त्री योगी.

46-4 : "रिमूव्हर च्या अडथळे ," द देव च्या चांगले भाग्य .

46-5 : श्री युक्तेश्वर वापरलेले ते म्हणा : "द प्रभु आहे दिलेले आम्हाला द फळे च्या द चांगले पृथ्वी . आम्ही जसे ते पहा आमचे अन्न , ते वास घेणे ते चाखण्यासाठी - हिंदूंना ते स्पर्श करायलाही आवडते !" जेवणाला दुसरे कोणी उपस्थित नसेल तर ते ऐकायलाही हरकत नाही !

46-6 : श्री . राईट तसेच घेतले हालचाल चित्रे च्या श्री युक्तेश्वर दरम्यान

त्याचे शेवटचा हिवाळा संक्रांती उत्सव मध्ये सेरामपूर . ४६-७: "आपण जे खातो

ते रेडिएशन असते ; आपल्या अन्नात खूप जास्त ऊर्जा असते ," क्लीव्हलँडचे डॉ .

जॉर्ज डब्ल्यू . क्रिले यांनी एका
एकत्र येणे च्या वैद्यकीय पुरुष चालू मे १७ , १९३३ मध्ये मेम्फिस . "हे सर्व
महत्वाचे रेडिएशन , कोणते प्रकाशने विद्युत प्रवाह

कारण शरीराचे विद्युत सर्किट , मज्जासंस्था , सूर्याच्या किरणांद्वारे अन्नाला दिले जाते . डॉ . क्रिले म्हणतात की , अणू हे सौर मंडळे आहेत . अणू आहेत द वाहने ते आहेत भरलेले सह सौर तेज म्हणून तर अनेक गुंडाळलेला झरे . हे असंख्य अणूभर ऊर्जा अन्न म्हणून घेतली जाते . मानवी शरीरात प्रवेश केल्यानंतर , हे ताण वाहने , अणू , शरीराच्या प्रोटोप्लाझममध्ये सोडले जातात , द तेज फर्निचरिंग नवीन रासायनिक ऊर्जा , नवीन विद्युत प्रवाह . 'तुमचे शरीर आहे बनवले वर च्या असे "अणू ," डॉ . क्रिले म्हणाले . 'ते तुमचे स्नायू , मेंदू आणि डोळे आणि कान यांसारखे ज्ञानेंद्रिये "'.आहेत

एखाद्या दिवशी शास्त्रज्ञ इच्छा शोधणे कसे माणूस करू शकतो राहतात थेट चालू सौर ऊर्जा . "क्लोरोफिल आहे द फक्त पदार्थ ज्ञात निसर्गात ते कसा तरी ताब्यात आहे द पॉवर ते कृती करणे म्हणून अ 'सूर्यप्रकाश ' सापळा ,'" विल्यम एल . लॉरेन्स लिहितो मध्ये द नवीन यॉर्क "ते सूर्यप्रकाशाची ऊर्जा 'पकडते ' आणि वनस्पतींमध्ये साठवते . त्याशिवाय कोणतेही जीवन अस्तित्वात असू शकत नाही . आपण खाल्लेल्या वनस्पती -अन्नात किंवा वनस्पती खाणाऱ्या प्राण्यांच्या मांसात .साठवलेल्या सौर ऊर्जेपासून आपल्याला जगण्यासाठी आवश्यक असलेली ऊर्जा मिळते "

द ऊर्जा आम्ही मिळवणे पासून कोळसा किंवा तेल आहे सौर ऊर्जा अडकलेले द्वारे द क्लोरोफिल मध्ये वनस्पती जीवन लाखो च्या वर्षे पूर्वी . आम्ही क्लोरोफिलच्या ".माध्यमातून सूर्याच्या प्रभावाखाली जगा

४६-८: शक्तिशाली कंपन करणारा जप . द शब्दशः भाषांतर च्या संस्कृत मंत्र आहे "वाद्य च्या विचार केला ," सूचित करणारा द आदर्श , ऐकू न येणारा ध्वनी कोणते प्रतिनिधित्व करणे एक पैलू च्या निर्मिती ; कधी स्वरबद्ध म्हणून अक्षरे , अ मंत्र बनवते अ सार्वत्रिक शब्दावली . ध्वनीच्या अमर्याद शक्ती AUM पासून .येतात , जो "शब्द " किंवा कॉस्मिक मोटरचा सर्जनशील आवाज आहे

प्रकरण: ४७

मी परत करण्यासाठी द पश्चिम

"मी भारत आणि अमेरिकेत अनेक योगाभ्यासाचे धडे दिले आहेत; पण मी हे कबूल करतो की, एक हिंदू म्हणून, इंग्रजी विद्यार्थ्यांसाठी वर्ग आयोजित करताना मला असामान्य आनंद होत आहे."

माझ्या लंडनमधील वर्गातील सदस्य कौतुकाने हसले; कोणत्याही राजकीय गोंधळामुळे आमच्या योग शांततेत कधीही व्यत्यय आला नाही.

भारत आता एक पवित्र स्मृती बनला होता. सप्टेंबर १९३६ आहे; सोळा महिन्यांपूर्वी दिलेले वचन पूर्ण करण्यासाठी मी इंग्लंडमध्ये आहे, लंडनमध्ये पुन्हा व्याख्यान देण्याचे.

इंग्लंड देखील कालातीत योग संदेशाला स्वीकारतो. ग्रोसव्हेनॉर हाऊसमधील माझ्या निवासस्थानावर रिपोर्टर आणि न्यूजरील कॅमेरामनची गर्दी होती. ब्रिटिश नॅशनल कौन्सिल ऑफ द वर्ल्ड

२९ सप्टेंबर रोजी व्हाईटफील्डच्या कॉंग्रेगेशनल चर्चमध्ये फेलोशिप ऑफ फेथ्सने एक बैठक आयोजित केली होती जिथे मी "फेथशिपमधील विश्वास संस्कृती कशी वाचवू शकतो" या महत्त्वाच्या विषयावर श्रोत्यांना संबोधित केले. कॅक्सटन हॉलमध्ये रात्री आठ वाजता झालेल्या व्याख्यानांनी इतकी गर्दी केली की दोन रात्री साडेनऊ वाजता विंडसर हाऊस सभागृहात माझ्या दुसऱ्या भाषणासाठी गर्दी झाली. पुढील आठवड्यात योग वर्ग इतके मोठे झाले की श्री. राईट यांना दुसऱ्या सभागृहात स्थानांतरित करण्याची व्यवस्था करावी लागली.

इंग्रजी दृढतेची आध्यात्मिक नात्यात प्रशंसनीय अभिव्यक्ती आहे. माझ्या जाण्यानंतर लंडनच्या योग विद्यार्थ्यांनी एकनिष्ठपणे स्वतःला एका आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप सेंटरमध्ये संघटित केले आणि कटू युद्धाच्या काळात दर आठवड्याला त्यांच्या ध्यान बैठका घेतल्या.

इंग्लंडमधील अविस्मरणीय आठवडे; लंडनमध्ये प्रेक्षणीय स्थळे पाहण्याचे दिवस, नंतर सुंदर ग्रामीण भाग पाहण्याचे दिवस. मिस्टर राईट आणि मी विश्वासू फोर्डला ब्रिटिश इतिहासातील महान कवी आणि नायकांच्या जन्मस्थळांना आणि थडग्यांना भेट देण्यासाठी बोलावले.

आमचा छोटासा गट ऑक्टोबरच्या अखेरीस साउथहॅम्प्टनहून अमेरिकेसाठी ब्रेमेनवरून निघाला. न्यू यॉर्क बंदरातील भव्य स्टॅच्यू ऑफ लिबर्टीने केवळ मिस ब्लेच आणि मिस्टर राईट यांच्या घशातच नव्हे तर माझ्या स्वतःच्या घशातही आनंदाचा भावनिक झोत आणला.

प्राचीन मातीशी संघर्ष झाल्यामुळे थोडीशी झिजलेली फोर्ड अजूनही तेजस्वी होती; आता तिने कॅलिफोर्नियाच्या ट्रान्सकॉन्टिनेंटल ट्रिपची प्रगती केली. १९३६ च्या उत्तरार्धात, माउंट वॉशिंग्टन पहा.

लॉस एंजेलिस सेंटरमध्ये दरवर्षी वर्षाच्या शेवटीच्या सुट्ट्या साजऱ्या केल्या जातात ज्यामध्ये २४ डिसेंबर रोजी (आध्यात्मिक ख्रिसमस) आठ तासांचा सामूहिक ध्यान असतो आणि त्यानंतर दुसऱ्या दिवशी मेजवानी (सामाजिक ख्रिसमस) असते. या वर्षीच्या उत्सवात तीन जगांच्या प्रवाशांचे स्वागत करण्यासाठी आलेल्या दूरच्या शहरांमधून आलेल्या प्रिय मित्र आणि विद्यार्थ्यांची उपस्थिती अधिकच वाढली.

नाताळच्या मेजवानीत या आनंदाच्या प्रसंगी पंधरा हजार मैलांवरून आणलेले स्वादिष्ट पदार्थ होते: काश्मीरचे गुच्ची मशरूम, कॅन केलेला रसगुल्ला आणि आंब्याचा लगदा, पापड बिस्किटे आणि तेल. आ म च् या आ ई स् क् री म ला च व दे णा रे भारतीय केवडा फूल. संध्याकाळी आम्ही एका मोठ्या चमकणाऱ्या ख्रिसमस ट्रीभोवती एकत्र जमलो होतो, जवळच असलेल्या शेकोटीत सुगंधी सायप्रसच्या लाकडांचा तडाखा होता.

भेटवस्तूंची वेळ! पृथ्वीच्या दूरच्या कोपऱ्यातून - पॅलेस्टाईन, इजिप्त, भारत, इंग्लंड, फ्रान्स, इटली - भेटवस्तू. श्री राईट यांनी प्रत्येक परदेशी जंक्शनवर किती कष्टाने खोडांची मोजणी केली होती, की अमेरिकेतील प्रियजनांसाठी असलेल्या खजिन्याला कोणत्याही चोरट्याला मिळाले नाही! पवित्र भूमीतील पवित्र जैतुनाच्या झाडाचे फलक, बेल्जियम आणि हॉलंडमधील नाजूक लेस आणि भरतकाम, पर्शियन गालिचे, बारीक

विणलेले काश्मिरी शाल, म्हैसूरमधील कायमचे सुगंधित चंदनाच्या ट्रे, मध्य प्रांतातील शिव "बैलांचा डोळा" दगड, फार पूर्वीपासून पळून गेलेल्या राजवंशांची जुनी भारतीय नाणी, रत्नजडित फुलदाण्या आणि कप, लघुचित्रे, टेपेस्ट्री, मंदिरातील धूप आणि अत्तरे, स्वदेशी कापसाचे प्रिंट, लाखेचे काम, म्हैसूर हस्तिदंती कोरीवकाम, त्यांच्या जिज्ञासू लांब पायाचे बोट असलेले पर्शियन चप्पल, विलक्षण जुने प्रकाशित हस्तलिखिते, मखमली, ब्रोकेड, गांधी टोप्या, कुंभारकाम, फरशा, पितळकाम, प्रार्थना गालिचे - लूट तीन खंड!

एक द्वारे एक मी वितरित द आनंदाने गुंडाळलेले पॅकेजेस पासून द अफाट ढीग अंतर्गत द झाड.

"ज्ञानमाता भगिनी!" मी गोड चेहरा आणि खोल जाणीव असलेल्या संत अमेरिकन महिलेला एक लांब पेटी दिली, जी माझ्या अनुपस्थितीत माउंट वॉशिंग्टन येथे प्रभारी होती. तिने कागदी टिश्यूमधून सोनेरी बनारस रेशमी साडी उचलली.

"धन्यवाद तू, साहेब; ते आणते द स्पर्धा च्या भारत आधी माझे डोळे."

"मिस्टर डिकिन्सन!" पुढच्या पार्सलमध्ये मी कलकत्त्याच्या बाजारातून खरेदी केलेली भेट होती. "मिस्टर डिकिन्सन यांना हे आवडेल," मी त्यावेळी विचार केला होता. माझे प्रिय शिष्य, मिस्टर डिकिन्सन १९२५ मध्ये माउंट वॉशिंग्टनच्या स्थापनेपासून प्रत्येक ख्रिसमस उत्सवात उपस्थित होते. या अकराव्या वार्षिक उत्सवात, ते माझ्यासमोर उभे होते आणि त्यांच्या चौकोनी छोट्या पॅकेजचे रिबन उघडत होते.

"चांदीचा कप!" भावनेने त्रस्त होऊन, तो त्या वर्तमानाकडे पाहत राहिला, एक उंच पिण्याच्या कप. तो काही अंतरावर बसला होता, कदाचित तो स्तब्ध झाला होता. सांताक्लॉजची भूमिका पुन्हा सुरू करण्यापूर्वी मी त्याच्याकडे प्रेमाने हसलो.

स्खलन संध्याकाळची सांगता सर्व भेटवस्तू देणाऱ्याला प्रार्थना करून झाली; त्यानंतर गटाने ख्रिसमस कॅरोल गायले.

श्री. डिकिन्सन आणि मी होते गप्पा मारणे एकत्र कधीतरी नंतर.

"सर," तो म्हणाला, "चांदीच्या कपबद्दल मला आता तुमचे आभार मानू द्या. नाताळच्या रात्री मला शब्दच सापडले नाहीत."

"मी आणले द भेटवस्तू विशेषतः साठी तू."

"तेहचाळीस वर्षांपासून मी त्या चांदीच्या कपाची वाट पाहत आहे! ही एक मोठी कहाणी आहे, जी मी माझ्या आत लपवून ठेवली आहे." मिस्टर डिकिन्सन यांनी लाजून माझ्याकडे पाहिले. "सुरुवात नाट्यमय होती: मी बुडत होतो. माझ्या मोठ्या भावाने मला नेब्रास्काच्या एका लहान शहरात पंधरा फूट उंच तलावात खेळकरपणे ढकलले होते. तेव्हा मी फक्त पाच वर्षांचा होतो. मी दुसऱ्यांदा पाण्याखाली बुडणार होतो तेव्हा एक चमकदार बहुरंगी प्रकाश दिसला, ज्याने सर्व जागा व्यापली. मध्यभागी शांत डोळे आणि आश्वासक हास्य असलेल्या माणसाची आकृती होती. माझे शरीर तिसऱ्यांदा बुडत होते तेव्हा माझ्या भावाच्या एका साथीदाराने एका उंच बारीक विलोच्या झाडाला इतक्या कमी पाण्यात वाकवले की मी माझ्या हताश बोटांनी ते पकडू शकलो. मुलांनी मला काठावर उचलले आणि मला यशस्वीरित्या प्रथमोपचार दिला.

"बारा वर्षांनंतर, सतरा वर्षांचा असताना, मी माझ्या आईसोबत शिकागोला गेलो. ते १८९३ होते; महान जागतिक धर्म संसदेचे अधिवेशन सुरू होते. मी आणि आई एका मुख्य रस्त्यावरून चालत होतो, तेव्हा मला पुन्हा एकदा प्रकाशाचा एक प्रचंड चमक दिसला. काही पावलांवर, आरामात चालत असताना, तोच माणूस ज्याला मी वर्षानुवर्षे दृष्टान्तात पाहिले होते. तो एका मोठ्या सभागृहाजवळ आला आणि गायब झाला. दाराच्या आत.

श्री. आणि. आणि. डिकिन्सन च्या लॉस एंजेलिस; तो शोधलेले अ चांदी कप

श्री युक्तेश्वर आणि मी स्वतः मध्ये कलकत्ता, १९३५. तो आहे वाहून नेणे द भेटवस्तू छत्री- काठी

रांचीचे विद्यार्थी आणि शिक्षकांचा एक गट कासीमबाजारच्या आदरणीय महाराजांसोबत फोटो काढत आहे (मध्यभागी, पांढऱ्या पोशाखात). १९१८ मध्ये
त्यांनी त्यांचा कासीमबाजार पॅलेस आणि रांचीमधील पंचवीस एकर जमीन
माझ्या मुलांसाठीच्या योगा शाळेसाठी कायमस्वरूपी जागा म्हणून दिली.

"'आई,' मी ओरडले, 'ते' होते द माणूस WHO दिसले येथे द वेळ मी होते बुडणे!'

"ती आणि मी घाईघाईने इमारतीत गेलो; तो माणूस व्याख्यानाच्या व्यासपीठावर बसला

होता. आम्हाला लवकरच कळले की तो भारताचा स्वामी विवेकानंद होता." ४७-१ त्याने
मनाला भिडणारे भाषण दिल्यानंतर, मी त्याला भेटायला पुढे गेलो. तो माझ्याकडे पाहून प्रेमाने हसला, जणू काही आपण जुने मित्र आहोत. मी इतका लहान होतो की मला माझ्या भावना कशा व्यक्त करायच्या हे माहित नव्हते, पण माझ्या मनात मला आशा होती की तो माझे शिक्षक होण्याची तयारी दाखवेल. त्याने माझे विचार वाचले.

"'नाही, माझ्या मुला, मी तुझा गुरु नाही.' विवेकानंदांनी त्यांच्या सुंदर, भेदक डोळ्यांनी माझ्या स्वतःच्या गुरुकडे पाहिले. 'तुमचे गुरु नंतर येतील. ते तुम्हाला चांदीचा प्याला देतील.' थोड्या वेळाने, ते हसत म्हणाले, 'तो तुमच्यावर आता जितके आशीर्वाद धरू शकत नाही तितके जास्त आशीर्वाद वर्षाव करेल.'

"काही दिवसांतच मी शिकागो सोडले," मिस्टर डिकिन्सन पुढे म्हणाले, "आणि महान विवेकानंदांना पुन्हा कधीही पाहिले नाही. पण त्यांनी उच्चारलेले प्रत्येक शब्द माझ्या अंतरंगात कायमचे कोरले गेले. वर्षे गेली; कोणताही शिक्षक दिसला नाही. १९२५ मध्ये एका रात्री मी परमेश्वराने मला माझे गुरु पाठवावे अशी मनापासून प्रार्थना केली. काही तासांनंतर, सुरांच्या मऊ लयीने मला झोपेतून जागा करण्यात आले. बासरी आणि इतर वाद्ये घेऊन स्वर्गीय प्राण्यांचा एक गट माझ्यासमोर आला. तेजस्वी संगीताने हवा भरल्यानंतर, देवदूत हळूहळू अदृश्य झाले.

"दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी मी पहिल्यांदाच लॉस एंजेलिसमध्ये तुमच्या व्याख्यानांना उपस्थित राहिलो आणि तेव्हा मला कळले की माझी प्रार्थना मान्य झाली आहे."

आम्ही हसले येथे प्रत्येक इतर मध्ये शांतता.

"मी गेल्या अकरा वर्षांपासून तुमचा क्रियायोग शिष्य आहे," श्री. डिकिन्सन पुढे म्हणाले. "कधीकधी मला चांदीच्या कपाबद्दल आश्चर्य वाटायचे; विवेकानंदांचे शब्द फक्त रूपकात्मक होते हे मी जवळजवळ स्वतःला पटवून दिले होते. पण नाताळच्या रात्री, जेव्हा तुम्ही मला झाडाजवळील चौकोनी पेटी दिली, मी पाहिले, साठी द तिसरा वेळ मध्ये माझे जीवन, द समान चमकदार फ्लॅश च्या प्रकाश. मध्ये दुसरा मिनिट मी होते

विवेकानंदांनी त्रेचाळीस वर्षांपूर्वी मला दिलेल्या माझ्या गुरूंच्या भेटीकडे पाहत होतो - एक चांदीचा प्याला!”

.४७-१: द प्रमुख शिष्य च्या द ख्रिस्तासारखे मास्टर श्री रामकृष्ण

प्रकरण: ४८

येथे एन्सिनिटास मध्ये कॅलिफोर्निया

"सर, आश्चर्य! तुमच्या परदेशात अनुपस्थितीत आम्ही हे एन्सिनिटास आश्रम बांधले आहे; ते 'स्वागत-घर' भेट आहे!" सिस्टर ज्ञानमाता हसत हसत मला एका गेटमधून आणि झाडांच्या सावलीत चालत वर घेऊन गेल्या.

मला एक इमारत दिसली जी एका मोठ्या पांढऱ्या समुद्राच्या लाटेसारखी निळ्या खाऱ्या पाण्याकडे झेपावत होती. प्रथम अवाक होऊन, नंतर "ओह!" आणि "आह!" असे आवाज आले, शेवटी आनंद आणि कृतज्ञतेचा अपुरा शब्दसंग्रह असताना, मी आश्रमाचे निरीक्षण केले - सोळा असामान्यपणे मोठ्या खोल्या, प्रत्येकी मोहकपणे सजवलेल्या.

भव्य मध्यवर्ती सभागृह, ज्यामध्ये कमाल मर्यादेपर्यंत उंच खिडक्या आहेत, ते गवत, समुद्र, आकाश - पन्ना, ओपल, नीलमणी रंगात रंगवलेले एक सिम्फनी यांचे एकत्रित वेदीवर दिसते. सभागृहाच्या विशाल फायरप्लेसवरील आवरणात लाहिरी महाशयांची फ्रेम केलेली प्रतिमा आहे, जे या दूरच्या प्रशांत स्वर्गावर आपले आशीर्वाद हसत आहेत.

हॉलच्या अगदी खाली, अगदी उंचवट्यात बांधलेल्या, दोन एकाकी ध्यान गुहा आकाश आणि समुद्राच्या अनंततेला तोंड देतात. व्हरांडा, सूर्यस्नान करणारे कोपरे, एकर बाग, निलगिरीचे एक ग्रोव्ह, गुलाब आणि लिलींमधून शांत वृक्षांकडे जाणारे ध्वजस्तंभांचे मार्ग, एका वेगळ्या समुद्रकिनाऱ्यावर संपणारे लांब पायऱ्या आणि विशाल पाणी! स्वप्न कधी अधिक ठोस होते का?

"संतांचे चांगले, वीर आणि उदार आत्मे येथे येवोत," असे झेंड-अवेस्ता मधील "निवासासाठी प्रार्थना" असे लिहिले आहे, जे एका आश्रमाच्या दारावर टांगलेले आहे, "आणि ते आपल्यासोबत हातमिळवणी करून पुढे जाऊ शकतील, त्यांच्या आशीर्वादित देणग्यांचे उपचारात्मक गुण पृथ्वीइतके पसरलेले, नद्याइतके दूरवर पसरलेले, सूर्याइतके उंच पसरलेले, चांगल्या माणसांच्या प्रगतीसाठी, विपुलता आणि वैभवाच्या वाढीसाठी देत राहतील."

"या घरातील आज्ञाधारकतेचा अवज्ञावर विजय असो; येथे शांतीचा कलहावर विजय असो; लोभावर मुक्त अंतःकरणाचा त्याग, कपटावर सत्य भाषण, तिरस्कारावर आदर असो. आपले मन आनंदित व्हावे आणि आपले आत्मे उन्नत व्हावेत, आपले शरीर देखील गौरविले जावे; आणि हे प्रकाशमय दिव्य, आपण तुला पाहू या, आणि आपण, जवळ येऊन, तुझ्याभोवती येऊ आणि तुझ्यापर्यंत पोहोचूया."

संपूर्ण सहवास!"

एन्सिनिटास, कॅलिफोर्निया, पॅसिफिक महासागराकडे पाहत. मुख्य इमारत आणि सेल्फ-रिअलायझेशन फेलोशिपच्या मैदानाचा एक भाग.

हे आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप आश्रम काही अमेरिकन शिष्यांच्या उदारतेमुळे शक्य झाले आहे, अमर्याद जबाबदाऱ्या असलेले अमेरिकन व्यापारी जे अजूनही त्यांच्या क्रियायोगासाठी दररोज वेळ काढतात. भारत आणि युरोपमधील माझ्या वास्तव्यादरम्यान आश्रमाच्या बांधकामाचा एकही शब्द माझ्यापर्यंत पोहोचू दिला गेला नाही. आश्चर्य, आनंद!

अमेरिकेतील माझ्या सुरुवातीच्या काळात मी समुद्रकिनारी असलेल्या आश्रमासाठी एका लहान जागेच्या शोधात कॅलिफोर्नियाच्या किनाऱ्यावर फेरफटका मारला होता; जेव्हा जेव्हा मला योग्य जागा सापडायची तेव्हा तेव्हा काहीतरी अडथळा मला अडथळा

आणत असे. आता एन्सिनिटासच्या विस्तृत एकरांवर नजर टाकत,

४८-१ श्री
युक्तेश्वरांच्या फार पूर्वीच्या भविष्यवाणीची सहज पूर्णता मी नम्रपणे पाहिली: "समुद्राजवळील एक आश्रम."

काही महिन्यांनंतर, १९३७ च्या ईस्टरला, मी एन्सिनिटास येथील गुळगुळीत लॉनवर पहिला कार्यक्रम आयोजित केला अनेक सूर्योदय सेवा. जुन्या काळातील जादूगारांप्रमाणे, शेकडो विद्यार्थी पूर्वेकडील आकाशात दररोजच्या चमत्काराकडे, सुरुवातीच्या सौर अग्निविधीकडे भक्तीपूर्ण विस्मयाने पाहत होते. पश्चिमेला अक्षय प्रशांत महासागर होता, त्याची गंभीर स्तुती करत होता; दूरवर, एक लहान पांढरी नौका आणि एका सीगलचे एकाकी उड्डाण. "ख्रिस्त, तू उठला आहेस!" स्थानिक सूर्यासोबत एकटा नाही, तर आत्म्याच्या शाश्वत पहाटे!

अनेक आनंदी महिने गेले; परिपूर्ण सौंदर्याच्या शांततेत मी आश्रमात एक दीर्घ-प्रकल्पित काम, कॉस्मिक चँट्स पूर्ण करू शकलो. मी इंग्रजी शब्द आणि पाश्चात्य संगीताच्या नोटेशनवर सुमारे चाळीस गाणी सेट केली, काही मूळ, तर काही माझ्या प्राचीन सुरांचे रूपांतर. शंकराचार्यांचा मंत्र, "नो बर्थ, नो डेथ"; श्री युक्तेश्वरांचे दोन आवडते: "वेक, यट वेक, ओ माय सेंट!" आणि "डिझायर, माय ग्रेट एनिमी"; कर्कश संस्कृत "ह्यम टू ब्रह्मा"; जुनी बंगाली गाणी, "व्हॉट लाइटनिंग फ्लॅश!" आणि "दे हॅव हर्ड तुझे नाव"; टागोरांचे "हू इज इन माय टेम्पल?"; आणि माझ्या

अनेक रचना: "आय विल बी थाइन ऑलवेज," "इन द लँड बियॉन्ड माय ड्रीम्स," "कम आउट ऑफ द सायलेंट स्काय," "लिसन टू माय सोल कॉल," "इन द टेम्पल ऑफ सायलेन्स," आणि "तू माझे जीवन आर्ट करतोस."

च्या साठी अ प्रस्तावना ते द गाण्याचे पुस्तक मी सांगितले माझे पहिला उत्कृष्ट अनुभव सह द ग्रहणक्षमता च्या

पूर्वेकडील विचित्र भक्तीमय वातावरणात पाश्चिमात्य लोक. प्रसंगी एका सार्वजनिक व्याख्यानाचा होता; वेळ, १८ एप्रिल १९२६; ठिकाण, न्यू यॉर्कमधील कार्नेगी हॉल.

"मिस्टर हन्सिकर," मी एका अमेरिकन विद्यार्थ्याला सांगितले होते, "मी प्रेक्षकांना 'हे देवा सुंदर!' हा प्राचीन हिंदू मंत्र गाण्यास सांगण्याची योजना आखत आहे."

"सर," मिस्टर हन्सिकर यांनी निषेध केला होता, "ही ओरिएंटल गाणी अमेरिकन समजुतीसाठी परकी आहेत. जर व्याख्यानात जास्त पिकलेल्या टोमॅटोच्या भाष्याने बिघाड झाला तर ते किती लाजिरवाणे आहे!"

मी हसून असहमत होतो. "संगीत ही एक वैश्विक भाषा आहे. अमेरिकन लोक या उदात्त

मंत्रातील आत्म्याची आकांक्षा अनुभवण्यात चुकणार नाहीत." ४८-२

व्याख्यानादरम्यान श्री. हन्सिकर माझ्या मागे व्यासपीठावर बसले होते, कदाचित त्यांना माझ्या सुरक्षिततेची भीती वाटत होती. त्यांच्या शंका निराधार होत्या; केवळ अवांछित भाज्यांचा अभावच नव्हता, तर एक तास पंचवीस मिनिटे "हे देवा सुंदर!" चे नारे अखंडपणे वाजत होते. पासून तीन हजार गळा. ब्लेस' नाही जास्त काळ, प्रिय नवीन यॉर्कर्स; तुमचे आनंदाच्या साध्या आवाजात हृदये उचंबळून आली होती! त्या संध्याकाळी दैवी उपचार झाले होते. भक्तांमध्ये प्रभूच्या धन्य नावाचा प्रेमाने जप करणे.

साहित्यिक मंत्र्याचे एकांत जीवन हे माझे फार काळ काम राहिले नाही. लवकरच मी दर पंधरवड्याला लॉस एंजेलिस आणि एन्सिनिटासमध्ये विभागू लागलो. रविवारच्या सेवा, वर्ग, क्लब आणि महाविद्यालयांसमोर व्याख्याने, विद्यार्थ्यांच्या मुलाखती, पत्रव्यवहाराचे अविरत प्रवाह, पूर्व-पश्चिमेसाठी लेख, भारतातील क्रियाकलापांचे दिशानिर्देश आणि अमेरिकन शहरांमधील असंख्य लहान केंद्रे. दूरच्या योग साधकांसाठी, ज्यांच्या उत्साहाला जागेची मर्यादा नाही, त्यांच्यासाठी क्रिया
आणि इतर आत्म-साक्षात्कार फेलोशिप शिकवणींच्या अभ्यासाच्या मालिकेत मांडणी करण्यासाठी बराच वेळ देण्यात आला.

आनंदी समर्पण च्या अ आत्म-साक्षात्कार चर्च च्या सर्व धर्म घेतले ठिकाण मध्ये १९३८ येथे वॉशिंग्टन,
डीसी, सुंदर परिसराच्या मध्ये वसलेले, भव्य चर्च शहराच्या एका भागात उभे आहे ज्याला "फ्रेंडशिप हाइट्स" म्हणतात. वॉशिंग्टनचे नेते स्वामी प्रेमानंद आहेत, त्यांनी रांची स्कूल आणि कलकत्ता विद्यापीठातून शिक्षण घेतले आहे. मी त्यांना १९२८ मध्ये वॉशिंग्टन सेल्फ-रियलायझेशन फेलोशिप सेंटरचे नेतृत्व स्वीकारण्यासाठी बोलावले होते.

"प्रेमानंद," मी त्यांच्या नवीन मंदिराच्या भेटीदरम्यान त्यांना सांगितले, "हे पूर्वेकडील मुख्यालय तुमच्या अथक भक्तीचे दगडात कोरलेले स्मारक आहे. देशाच्या राजधानीत तुम्ही लाहिरी महाशयांच्या आदर्शांचा प्रकाश उंचावला आहे."

प्रेमानंद माझ्यासोबत वॉशिंग्टनहून बोस्टनमधील सेल्फ-रियलायझेशन फेलोशिप सेंटरला थोडक्यात भेट देण्यासाठी आले होते. १९२० पासून स्थिर राहिलेल्या क्रिया

योग बँडला पुन्हा पाहणे किती आनंददायी होते! बोस्टनचे नेते, डॉ. एम.डब्ल्यू. लुईस यांनी माझ्या सोबत्याला आणि मला एका आधुनिक, कलात्मकरित्या सजवलेल्या सूटमध्ये ठेवले.

"सर," डॉ. लुईस हसत मला म्हणाले, "अमेरिकेत तुमच्या सुरुवातीच्या काळात तुम्ही या शहरात एकाच खोलीत राहत होता, बाथरूमशिवाय. मी तुम्हाला हे सांगू इच्छित होतो की बोस्टनमध्ये काही आलिशान अपार्टमेंट आहेत!"

जवळ येणाऱ्या कत्तलीच्या सावल्या जगावर वाढत होत्या; आधीच तीव्र कानांना युद्धाचे भयानक ढोल ऐकू येत होते. कॅलिफोर्नियातील हजारो लोकांच्या मुलाखती दरम्यान आणि जगभरातील पत्रव्यवहारातून मला आढळले की पुरुष आणि स्त्रिया त्यांच्या हृदयाचा खोलवर शोध घेत होते; दुःखद बाह्य असुरक्षिततेने शाश्वत अँकरेजची आवश्यकता अधोरेखित केली होती.

"आम्हाला ध्यानाचे मूल्य खरोखरच कळले आहे," लंडन सेल्फ-रियलायझेशन फेलोशिप सेंटरच्या नेत्याने १९४१ मध्ये मला लिहिले, "आणि आम्हाला माहित आहे की काहीही आमच्या आंतरिक शांतीला भंग करू शकत नाही. गेल्या काही आठवड्यात बैठकींदरम्यान आम्ही हवाई हल्ल्याच्या इशाऱ्या ऐकल्या आहेत आणि स्फोटांचा आवाज ऐकला आहे. विलंबित कृती बॉम्ब, पण आमचे विद्यार्थी स्थिर गोळा करणे आणि पूर्णपणे आनंद घ्या आमचे सुंदर सेवा."

अमेरिकेने युद्धात प्रवेश करण्यापूर्वी युद्धग्रस्त इंग्लंडमधून मला आणखी एक पत्र आले. द विस्डम ऑफ द ईस्ट सिरीजचे प्रसिद्ध संपादक डॉ. एल. क्रॅनमर बिंग यांनी अतिशय दयनीय शब्दात लिहिले:

"जेव्हा मी पूर्व-पश्चिम वाचले तेव्हा मला जाणवले की आपण किती दूर आहोत, वरवर पाहता आपण दोन ठिकाणी राहत आहोत." वेगवेगळी दुनिया. सौंदर्य, सुव्यवस्था, शांतता आणि शांती मला लॉस एंजेलिसहून बंदरात जाताना येते. संकटग्रस्त शहराकडे पवित्र ग्रेलच्या आशीर्वादांनी आणि सांत्वनाने भरलेले जहाज.

"मी स्वप्नात पाहतोय की तुमचा ताडाच्या झाडाचा वृक्ष, समुद्राच्या पसरलेल्या आणि पर्वतांच्या दृश्यांसह एन्सिनिटास येथील मंदिर, आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे आध्यात्मिक वृत्तीच्या पुरुष आणि स्त्रियांचा सहवास, एकात्मतेत गुंतलेला, सर्जनशील कार्यात मग्न असलेला आणि चिंतनात भरलेला समुदाय. हे माझ्या स्वतःच्या दृष्टिकोनाचे जग आहे, ज्याच्या निर्मितीमध्ये मी माझा छोटासा वाटा उचलण्याची आशा करत होतो, आणि आता..."

"कदाचित शरीरात मी कधीही तुमच्या सुवर्ण किनाऱ्यावर पोहोचू शकणार नाही किंवा तुमच्या मंदिरात पूजा करू शकणार नाही. पण हे काहीतरी आणि त्याहूनही अधिक आहे, हे दर्शन घेणे आणि युद्धाच्या दरम्यानही तुमच्या बंदरांमध्ये आणि तुमच्या टेकड्यांमध्ये अजूनही शांतता आहे हे जाणून घेणे. पहाटेची वाट पाहणाऱ्या टेहळणी बुरुजावर लिहिलेल्या एका सामान्य सैनिकाकडून सर्व फेलोशिपला शुभेच्छा."

युद्धाच्या काळात ज्या लोकांना नवीन कराराचा अभ्यास करण्यास भाग पाडले गेले नव्हते त्यांच्यामध्ये आध्यात्मिक जागृती झाली. युद्धाच्या कडू औषधी वनस्पतींपासून बनवलेला एक गोड पदार्थ! वाढत्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी, सर्व धर्मांचे एक प्रेरणादायी छोटेसे आत्म-साक्षात्कार चर्च बांधले गेले आणि समर्पित केले गेले. मध्ये १९४२ येथे हॉलीवूड. द साइट चेहरे ऑलिव्ह टेकडी आणि द दूरवरचा लॉस एंजेलिस प्लॅनेटेरियम. निळ्या, पांढऱ्या आणि सोनेरी रंगात सजवलेले हे चर्च एका मोठ्या तलावात पाण्याच्या हायसिंथमध्ये प्रतिबिंबित होते. बागा फुलांनी, काही चकित करणाऱ्या दगडी हरणांनी, एका रंगीत काचेच्या काचेने सजवलेल्या आहेत. पेर्गोला, आणि एक विचित्र शुभेच्छा देणारा. पैशांसह आणि मानवाच्या कॅलिडोस्कोपिक इच्छांसह, आत्म्याच्या एकमेव खजिन्यासाठी अनेक शुद्ध आकांक्षा आहेत! लाहिरी

महाशय आणि श्री युक्तेश्वर, आणि कृष्ण, बुद्ध, कन्फ्यूशियस, सेंट फ्रान्सिस आणि शेवटच्या जेवणाच्या वेळी ख्रिस्ताच्या सुंदर मोत्याच्या प्रतिकृती असलेल्या लहान कोनाड्यांमधून एक सार्वत्रिक दयाळूपणा वाहतो.

१९४३ मध्ये सॅन दिएगो येथे सर्व धर्मांचे आणखी एक आत्म-साक्षात्कार चर्च स्थापन झाले. हे एक शांत टेकडीवरील मंदिर आहे, जे निलगिरीच्या उताराच्या दरीत उभे आहे आणि चमकणारे सॅन दिएगो उपसागराकडे पाहते.

एका संध्याकाळी या शांत आश्रयस्थानात बसून, मी माझे हृदय गाण्यात ओतत होतो. माझ्या बोटांखाली चर्चचा गोड आवाज होता, माझ्या ओठांवर एका प्राचीन बंगाली भाषेची तळमळ होती.

भक्त WHO होते शोधले साठी शाश्वत सांत्वन:

मध्ये हे जग, आई, काहीही नाही करू शकतो प्रेम मी;
या जगात त्यांना दैवी प्रेम माहित नाही. शुद्ध
प्रेमळ प्रेम कुठे आहे?
तुला खरोखर प्रेम करणारा कुठे आहे?
तिथे माझे हृदय आसुसले आहे.

चॅपलमधील माझे सोबती, सॅन दिएगो सेंटर लीडर डॉ. लॉयड केनेल, गाण्याचे शब्द ऐकून थोडे हसत होते.

"खरंच सांगा, परमहंसजी, ते योग्य ठरले का?" त्याने माझ्याकडे प्रामाणिकपणे पाहिले. त्याचा संक्षिप्त प्रश्न मला समजला: "तुम्ही अमेरिकेत आनंदी होता का? निराशा, मनातील वेदना, नेतृत्व करू न शकलेले केंद्रीय नेते, शिकवू न शकलेले विद्यार्थी याबद्दल काय?"

"धन्य तो माणूस ज्याची परीक्षा प्रभु घेतो, डॉक्टर! तो अधूनमधून माझ्यावर ओझे टाकण्यासाठी आठवत असतो!" मग मला सर्व विश्वासू लोकांबद्दल, त्यांच्या प्रेमाबद्दल, भक्तीबद्दल आणि अमेरिकेच्या हृदयात ते समजून घेतले होते. मी हळू हळू जोर देत पुढे गेलो, "पण माझे उत्तर आहे: हो, हजार वेळा हो! ते सार्थक ठरले आहे; पश्चिम आणि पूर्वेला एकमेव चिरस्थायी बंधनात, आध्यात्मिक बंधनात जवळ आणलेले पाहणे, हे माझ्या स्वप्नापेक्षाही अधिक, एक सतत प्रेरणा ठरले आहे!"

मी शांतपणे एक प्रार्थना केली: "बाबाजी आणि श्री युक्तेश्वरजींना वाटेल की मी माझे कर्तव्य बजावले आहे, त्यांनी मला ज्या उच्च आशेने पाठवले होते ती निराश करू नये."

मी वळले पुन्हा ते द अवयव; हे वेळ माझे गाणे होते रंगीत सह अ युद्धविषयक शौर्य:

काळाचे चक्र चंद्र आणि ताऱ्यांचे अनेक
जीवन आणि अनेक तेजस्वी हसऱ्या सकाळ
पूर्ण करते - पण तरीही माझा आत्मा पुढे
जात आहे!

अंधार, मृत्यू आणि अपयश एकमेकांशी
स्पर्धा करत होते; माझा मार्ग रोखण्यासाठी त्यांनी खूप प्रयत्न केले; मत्सरी निसर्गाशी माझा लढा बलवान आहे - पण तरीही माझा आत्मा पुढे जात आहे!

१९४५ च्या नवीन वर्षाच्या आठवड्यात मी माझ्या एन्सिनिटास अभ्यासात काम करत होतो, या पुस्तकाच्या हस्तलिखिताची उजळणी करत होतो.

"परमहंसजी, कृपया बाहेर या." बोस्टनहून भेटीवर आलेले डॉ. लुईस माझ्या खिडकीबाहेरून माझ्याकडे विनवणीपूर्वक हसले. लवकरच आम्ही उन्हात फिरायला लागलो. माझ्या सोबत्याने कोस्ट हायवेला लागून असलेल्या फेलोशिप प्रॉपर्टीच्या काठावर बांधकाम सुरू असलेल्या नवीन टॉवर्सकडे बोट दाखवले.

"सर, माझ्या मागच्या भेटीपासून मला इथे खूप सुधारणा दिसत आहेत." डॉ. लुईस दरवर्षी दोनदा बोस्टनहून एन्सिनिटासला येतात.

"हो, डॉक्टर, मी बराच काळ विचार करत असलेला प्रकल्प निश्चित स्वरूप धारण करू लागला आहे. या सुंदर परिसरात मी एक लघु जागतिक वसाहत सुरू केली आहे. बंधुता हा एक आदर्श आहे जो उपदेशापेक्षा उदाहरणाने अधिक चांगल्या प्रकारे समजला जातो! येथे एक लहान सुसंवादी गट पृथ्वीवरील इतर आदर्श समुदायांना प्रेरणा देऊ शकतो."

"अ भव्य कल्पना, साहेब! द वसाहत इच्छा निश्चितच असणे अ यश जर प्रत्येकजण प्रामाणिकपणे करतो त्याचे भाग!"

"'जग' हा एक मोठा शब्द आहे, परंतु माणसाने स्वतःला जागतिक नागरिकाच्या दृष्टिकोनातून विचारात घेऊन त्याची निष्ठा वाढवली पाहिजे," मी पुढे म्हटले. "ज्या व्यक्तीला खरोखर वाटते: 'जग ही माझी मातृभूमी आहे; ती माझी अमेरिका आहे, माझा भारत आहे, माझा फिलीपिन्स आहे, माझा इंग्लंड आहे, माझा आफ्रिका आहे, त्याला उपयुक्त आणि आनंदी जीवनासाठी कधीही वाव राहणार नाही. त्याच्या नैसर्गिक स्थानिक अभिमानाला अमर्याद विस्तार असेल; तो सर्जनशील वैश्विक प्रवाहांच्या संपर्कात असेल."

डॉ. लुईस आणि मी आश्रमाजवळील कमळाच्या तलावाच्या वर थांबलो. आमच्या खाली अमर्याद प्रशांत महासागर होता.

"हेच पाणी पश्चिम आणि पूर्वेच्या किनाऱ्यांवर, कॅलिफोर्निया आणि चीनमध्ये समान रीतीने तुटते." माझ्या साथीदाराने सत्तर दशलक्ष चौरस मैलांच्या पहिल्या महासागरात एक छोटासा दगड फेकला. "एन्सिनिटास हे जागतिक वसाहतीचे प्रतीकात्मक ठिकाण आहे."

"ते खरे आहे, डॉक्टर. आपण येथे अनेक परिषदा आणि धर्म परिषदेचे आयोजन करू, ज्यामध्ये सर्व देशांतील प्रतिनिधींना आमंत्रित केले जाईल. आपल्या सभागृहात राष्ट्रांचे ध्वज लटकतील. जगातील प्रमुख धर्मांना समर्पित असलेल्या जागेवर लहान मंदिरे बांधली जातील."

"शक्य तितक्या लवकर," मी पुढे म्हणालो, "मी येथे एक योग संस्था उघडण्याची योजना आखत आहे. पाश्चिमात्य देशांमध्ये क्रियायोगाची पवित्र भूमिका आता सुरू झाली आहे. सर्व मानवांना हे कळावे की सर्व मानवी दुःखांवर मात करण्यासाठी आत्म-साक्षात्काराचे एक निश्चित, वैज्ञानिक तंत्र आहे!"

१९४५ मध्ये सॅन फ्रान्सिस्को येथे शांतता परिषदेच्या आयोजनादरम्यान झालेल्या आंतरजातीय बैठकीतील वक्ते. (डावीकडून उजवीकडे) डॉ. मॅनेक अँकलेसारिया, जॉन कोही, मी स्वतः, ह्यू ई. मॅकबेथ, विन्स एम.

वॉशिंग्टन, डीसी मधील सर्व धर्मांचे आत्म-साक्षात्कार चर्च, ज्यांचे नेते, स्वामी प्रेमानंद, माझ्यासोबत येथे चित्रित आहेत.

माझे आदरणीय वडील, बसलेला मध्ये द शांत कमळ स्थिती, कलकत्ता, १९३६

रात्रीच्या सुमारास माझ्या प्रिय मित्राने - अमेरिकेतील पहिले क्रिया योगी - आध्यात्मिक आधारावर स्थापन केलेल्या जागतिक वसाहतींच्या गरजेबद्दल माझ्याशी चर्चा केली. "समाज" नावाच्या मानववंशीय अमूर्ततेमुळे निर्माण झालेले दुष्परिणाम अधिक वास्तववादीपणे प्रत्येकाच्या दाराशी उभे केले जाऊ शकतात. नागरिक सद्गुण फुलण्यापूर्वी युटोपिया खाजगी उदरात उगवला पाहिजे. माणूस हा एक आत्मा आहे, संस्था नाही; केवळ त्याच्या अंतर्गत सुधारणा बाह्यांना कायमस्वरूपी बनवू शकतात. आध्यात्मिक मूल्यांवर, आत्म-साक्षात्कारावर ताण देऊन, जागतिक बंधुत्वाचे उदाहरण देणारी वसाहत तिच्या स्थानाबाहेर प्रेरणादायी स्पंदने पाठवण्यास सक्षम होते.

१५ ऑगस्ट १९४५, दुसऱ्या जागतिक युद्धाची समाप्ती! एका जगाचा अंत; एका गूढ अणुयुगाची पहाट! आश्रमातील रहिवासी मुख्य सभागृहात आभारप्रदर्शनाच्या प्रार्थनेसाठी जमले. "स्वर्गीय पित्या, पुन्हा कधीही असे होऊ देऊ नका! तुमची
मुले आतापासून भावांसारखी जातात!"

युद्धाच्या काळातील तणाव गेला; आमचे मन शांतीच्या सूर्यप्रकाशात चमकत होते. मी माझ्या प्रत्येक अमेरिकन साथीदाराकडे आनंदाने पाहत होतो.

"प्रभु," मी विचार कृतज्ञतेने, "तू लवकर दिलेले हे साधू अ मोठे कुटुंब!"

४८-१: अ लहान शहर चालू कोस्ट महामार्ग १०१, एन्सिनिटास आहे १०० मैल दक्षिण च्या

लॉस अँजेलिस, आणि २५ मैल उत्तर च्या सॅन दिएगो. ४८-२: मी येथे गुरु नानकांच्या

:गाण्याचे शब्द भाषांतरित करतो

ओ देव सुंदर! ओ देव सुंदर!
,जंगलात, तू हिरवा आहेस

पर्वतावर, तू उंच आहेस,
आत द नदी, तू कला अस्वस्थ,
!समुद्रात, तू गंभीर आहेस

करण्यासाठी द सेवा देणारा,
तू कला सेवा, प्रियकरासाठी,
,तू प्रेम आहेस

,करण्यासाठी द दुःखी, तू कला सहानुभूती

!करण्यासाठी द योगी, तू कला आनंद

ओ देव सुंदर! ओ देव सुंदर!
तुझ्या चरणी, मी नतमस्तक
!आहे

www.

. kriyayoga.com .

1.

2.

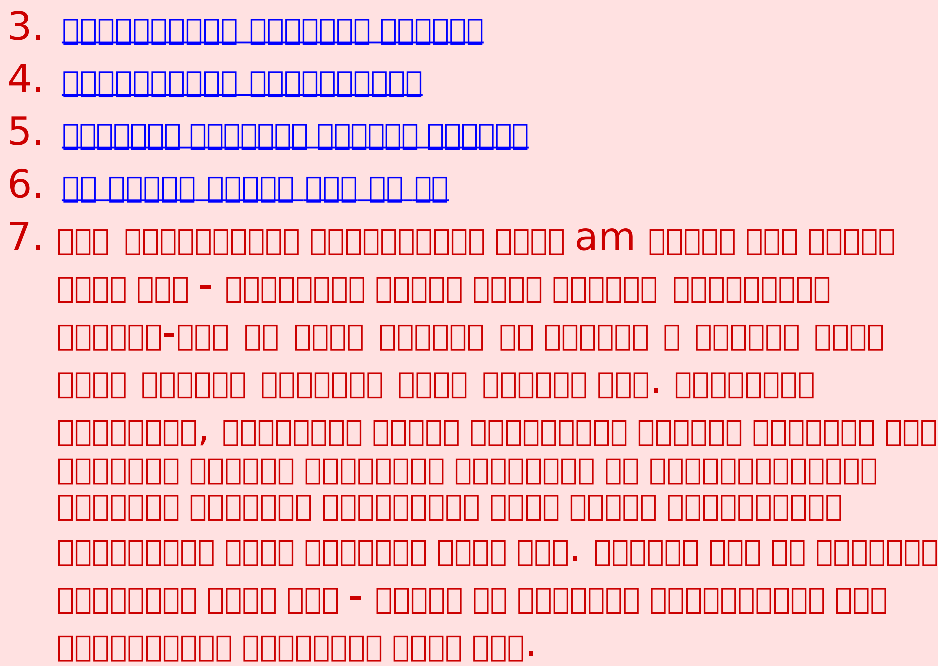

3. [illegible]
4. [illegible]
5. [illegible]
6. [illegible]
7. [illegible] am [illegible] - [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible] - [illegible].

[illegible]

[illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] | " [illegible] " [illegible] . [illegible]" | [illegible]" | [illegible] | [illegible] - [illegible] | "[illegible]" [illegible]

[illegible]

[illegible]

आध्यात्मिक लेख

एका ज्ञानी माणसाच्या जीवनातील काही झलक
स्व-ज्ञान संस्थेचे माजी अध्यक्ष श्री दया माता यांनी लिहिलेले
ज्याने शिक्षक परमहंस योगानंद यांच्या शिकवणींची
.नोंद केली आणि पिढ्यानपिढ्या जतन केल्या
जेव्हा मी पहिल्यांदा परमहंस योगानंदांना पाहिले तेव्हा ते १९३१ मध्ये सॉल्ट लेक सिटीमध्ये एका मोठ्या, .आश्चर्यचकित प्रेक्षकांसमोर भाषण देत होते
गर्दीच्या हॉलच्या मागच्या कोपऱ्यात उभा राहून, मी माझ्या आजूबाजूच्या सर्व गोष्टींकडे दुर्लक्ष करत होतो, .फक्त वक्ता आणि त्याचे शब्द

माझे संपूर्ण अस्तित्व माझ्या आत्म्यात वाहणाऱ्या दैवी ज्ञान आणि प्रेमात बुडाले होते, माझे हृदय आणि मन भरून गेले होते. मी फक्त एवढेच विचार करू शकत होतो की, "ही व्यक्ती देवावर प्रेम करते जसे मी नेहमीच त्याच्यावर प्रेम करण्याची इच्छा बाळगतो. तो देवाला जाणतो आणि मी त्याचेच अनुसरण करेन" आणि त्या क्षणापासून मी तेच केले .आहे
माझ्या आदरणीय गुरू परमहंस यांच्यासोबतच्या सुरुवातीच्या काळात मी त्यांच्या शब्दांची तेजस्वी आध्यात्मिक शक्ती माझ्या आयुष्यात अनुभवली, तेव्हा संपूर्ण जगासाठी आणि सर्व पिढ्यांसाठी त्यांचे शहाणपणपूर्ण वचने रेकॉर्ड करण्याची आणि जतन करण्याची .तीव्र भावना माझ्या मनात निर्माण झाली
सुदैवाने, गुरु परमहंस यांच्यासोबतच्या माझ्या अनेक वर्षांच्या सहवासात, मी त्यांची व्याख्याने आणि वैयक्तिक सल्ला रेकॉर्ड केला - आश्चर्यकारक ज्ञान आणि अद्वितीय .दैवी प्रेमाचा एक महान आणि विपुल खजिना
देवदूतीय शिक्षकाची प्रेरणा त्यांच्या सततच्या
भाषणात विपुल प्रमाणात वाहत होती; ते अनेकदा काही मिनिटे न .थांबता बोलत असत, किंवा कधीकधी पूर्ण तास बोलत असत त्यांचे श्रोते आश्चर्याने आणि मोहात पडून बसले
असताना, माझी लेखणी अविश्वसनीय वेगाने पुढे सरकत होती! मी लघुलेखन वापरून त्यांचे शब्द लिप्यंतरित करत असताना, मला असे वाटले की जणू काही एक अनोखा आशीर्वाद आला आहे, ज्याने शिक्षकांचा आवाज पानांवरील लघुलेखन चिन्हांमध्ये त्वरित .अनुवादित केला
ते सामान्य लिखाणात रूपांतरित करणे हे एक पवित्र
कर्तव्य आणि आजही एक आशीर्वादित कृत्य होते - आणि आजही आहे. या सर्व काळानंतरही - माझे काही निरीक्षण चाळीस वर्षांहून अधिक काळाचे आहे - जेव्हा मी ते लिप्यंतर करायला सुरुवात करतो, तेव्हा मला ते माझ्या मनात चमत्कारिकरित्या ताजे वाटते, जणू काही ते काल लिहिलेले आहे, इतके की मी - प्रत्येक वाक्यांशात - माझ्या आत्म्याच्या सर्वात खोल .कोपऱ्यात देवदूतांच्या आवाजाचा विशिष्ट स्वर ऐकू शकतो

शिक्षक क्वचितच त्यांच्या व्याख्यानांची तयारी करत
असत जर त्यांनी तयारी केली असती तर त्यात काही तथ्ये जलद आणि थोडक्यात लिहून ठेवली असती. मंदिराकडे जाताना, ते आमच्यापैकी एकाला - गाडीत - विचारायचे की
आज माझ्या व्याख्यानाचा विषय काय आहे?" तो त्या " विषयावर आपले मन केंद्रित करायचा आणि नंतर दैवी प्रेरणेचा .एक अंतर्गत स्रोत वापरून, तात्पुरते व्याख्यान द्यायचा शिक्षकांच्या व्याख्यानांचे विषय मंदिरांमध्ये आधीच जाहीर केले जात होते, परंतु जेव्हा तो बोलू लागला तेव्हा त्याचे मन कधीकधी पूर्णपणे वेगळ्या क्षेत्रात काम करत .असे
दिवसाचा विषय काहीही असो, शिक्षक त्या क्षणी
त्यांच्या मनाला व्यापून टाकणारे सत्य बोलले, त्यांच्या आध्यात्मिक अनुभवातून आणि अंतर्ज्ञानाने, निश्चित समजुतीतून अमूल्य ज्ञानाचा सतत प्रवाह ओतला. जवळजवळ नेहमीच, प्रवचनाच्या शेवटी, अनेक लोक त्यांना त्रास देणाऱ्या विषयावर किंवा कदाचित त्यांच्यासाठी विशेष रस असलेल्या तात्विक कल्पनेच्या स्पष्टीकरणाबद्दल त्यांनी दिलेल्या ज्ञानाबद्दल कृतज्ञता व्यक्त करण्यासाठी पुढे .येत असत
कधीकधी, व्याख्यान देताना, शिक्षकाची जाणीव इतकी उंच भरारी घेत असे की ते क्षणभर श्रोत्यांना विसरून थेट देवाशी संवाद साधत असत. त्यांचे संपूर्ण अस्तित्व आनंदाने .भरलेले आणि दैवी प्रेमाने भरलेले असे
उच्च चेतनेच्या त्या अवस्थांमध्ये, त्याची चेतना
दैवी चेतनेशी परिपूर्ण सुसंगत होती, म्हणून त्याने स्वतःमधील सत्य जाणले आणि त्याने जे अनुभवले आणि पाहिले .त्याचे वर्णन केले
परमहंस योगानंदांच्या तेजस्वी उपस्थितीने इतरांना भीती वाटली असेल, परंतु त्यांची उबदारता, नम्रता आणि शांत नम्रता यामुळे उपस्थित असलेल्या प्रत्येकामध्ये लगेचच शांतता आणि शांतता निर्माण झाली. प्रत्येक व्यक्तीला असे वाटले की जणू गुरुचे शब्द त्यांना वैयक्तिकरित्या .उद्देशून आहेत

विनोद आणि हलकेफुलकेपणा हे शिक्षकांच्या व्यक्तिमत्त्वाचे आकर्षक गुण होते. काळजीपूर्वक निवडलेल्या वाक्यांशाने, अर्थपूर्ण हावभावाने किंवा आकर्षक चेहऱ्यावरील हावभावाने, एखाद्या विशिष्ट मुद्द्याचे स्पष्टीकरण देण्यासाठी किंवा एखाद्या विशिष्ट विषयावर किंवा एखाद्या गहन आणि सूक्ष्म मुद्द्यावर दीर्घ आणि तीव्र मानसिक एकाग्रतेनंतर श्रोत्यांना आराम देण्यासाठी, तो योग्य वेळी मैत्रीपूर्ण .प्रतिसाद आणि मनापासून हास्य निर्माण करू शकत होता एखादी व्यक्ती पुस्तकात अद्वितीय गुणधर्मांची नोंद
करू शकत नाही. परमहंस योगानंद यांचे एकूण व्यक्तिमत्व तेजस्वी, चैतन्यशील आणि प्रेमळ आहे. तथापि, हा संक्षिप्त अनुवाद सादर करताना माझी नम्र आशा आहे की वाचकाला त्यांच्या शिकवणींचा आनंद आणि कौतुक वाढवेल अशी वैयक्तिक .झलक मिळेल
माझ्या देवदूतीय शिक्षकाला दैवी उपस्थितीशी परिपूर्ण सुसंवाद आणि पवित्र सुसंगततेत पाहिल्यानंतर, आणि त्यांच्या समृद्ध आणि सुपीक आत्म्याचे विपुल सत्य आणि हृदयस्पर्शी प्रवाह ऐकल्यानंतर; सर्व पिढ्यांसाठी त्यांच्या महान शिकवणी नोंदवून ठेवल्या; आणि आता त्या वाचकांच्या हाती सोपवताना, मी उद्गारल्याशिवाय राहू शकत !नाही: अरे, माझा मोठा आनंद
मी सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो की
शिक्षकांचे उदात्त शब्द देवावरील दृढ विश्वासाचे आणि त्याच्यावरील दैवी प्रेमाचे दरवाजे उघडतील ज्यांना ते .हवे आहे

पुनर्जन्माचा सिद्धांत हे वैज्ञानिकदृष्ट्या सिद्ध केले जाऊ शकते

जर एखादी व्यक्ती विश्वातील एका न्याय्य देवावर
विश्वास ठेवते, तर पुनर्जन्माची कल्पना स्वीकारणे सोपे होते, कारण या दोन्ही संकल्पना एकमेकांवर अवलंबून आहेत. पण संशयवादी आणि नास्तिकांचे काय? पुनर्जन्माची वास्तविकता त्यांच्या समाधानासाठी वैज्ञानिकदृष्ट्या सिद्ध करता येईल का? आणि पुनर्जन्माच्या सिद्धांताचे कठोर वैज्ञानिक विश्लेषण केले जाऊ शकते का, केवळ आशा देण्यासाठीच नाही तर ?त्याच्या सत्यतेचा पुरावा देण्यासाठी देखील
भौतिकवादी शास्त्रज्ञांचा असा दावा आहे की त्यांना अद्याप देवाच्या अस्तित्वाचा कोणताही प्रत्यक्ष पुरावा सापडलेला नाही, आणि म्हणूनच ते त्याच्या न्याय्य कायद्याच्या अस्तित्वाचा कोणताही पुरावा देऊ शकत नाहीत जो सर्व मानवांना अवतारात परतून उत्क्रांती आणि प्रगती .करण्यासाठी समान संधी देतो
निष्पाप मुलांचे दुःख, अन्याय आणि जीवनातील अन्याय या सर्व गोष्टी अशा शास्त्रज्ञांना अस्पष्ट आणि अवर्णनीय वाटतात, ज्या न्याय्य निर्मात्याच्या अनुपस्थितीकडे .निर्देश करतात
दुसरीकडे, न्याय्य आणि न्याय्य देवावर विश्वास
ठेवणारे बहुतेक लोक केवळ श्रद्धेवर विश्वास ठेवतात, अविश्वासूंना देण्यासाठी त्यांच्याकडे कोणताही पुरावा नसतो. ते त्यांच्या श्रद्धेची तपासणी करण्यास किंवा तार्किक प्रश्नांना तोंड देण्यास कचरतात कारण ते गमावतील किंवा सामाजिक अशांतता निर्माण करतील. दुसऱ्या शब्दांत, त्यांना त्यांच्या श्रद्धेला मान्यता देऊ शकेल अशा कोणत्याही वैज्ञानिक किंवा आध्यात्मिक कायद्याची माहिती .नसते
पण नैसर्गिक घटना उघड करण्यासाठी शास्त्रज्ञांनी वापरलेल्या प्रायोगिक पद्धतींप्रमाणेच आध्यात्मिक कायद्याचाही कठोर अभ्यास का केला जात नाही? हा प्रश्न शतकानुशतके भारतातील आध्यात्मिक विद्वानांनी विचारला होता, ज्यांनी त्याचे उत्तर देण्यासाठी स्वयंस्फूर्तपणे पुढाकार घेतला. त्यांच्या प्रयोगांमुळे अशा वैज्ञानिक पद्धती निर्माण झाल्या ज्या कोणीही आध्यात्मिक कायद्याचे

उलगडा करण्यासाठी आणि अशा प्रकारे पुनर्जन्म आणि सर्व .अंतिम वैश्विक सत्ये समजून घेण्यासाठी वापरू शकतात जोपर्यंत पुराव्याचे साधन अस्तित्वात आहे, तोपर्यंत कोणालाही असे म्हणण्याचा अधिकार नाही की अवताराकडे परतणे आणि इतर आध्यात्मिक कायदे चुकीचे आहेत, जोपर्यंत त्याने पद्धती वापरून पाहिल्या नाहीत आणि स्वतःच्या डोळ्यांनी .तथ्ये पाहिली नाहीत
संशयवादी निसर्गवादीला त्याचे मत व्यक्त करण्याचा .अधिकार आहे, परंतु ते फक्त एक मत राहते, तथ्य नाही नैसर्गिक विज्ञानात, कोणत्याही सिद्धांताचा तपास करण्यासाठी विशिष्ट प्रक्रियांचे पालन करावे लागते. जंतू उघड्या डोळ्यांना अदृश्य असतात, म्हणून त्यांचे निरीक्षण करण्यासाठी सूक्ष्मदर्शक आवश्यक आहे. जर कोणी सूक्ष्मदर्शकातून पाहण्यास नकार दिला, तर असे म्हणता येणार नाही की त्यांनी जंतूंच्या अस्तित्वाच्या सिद्धांताची तपासणी आणि पडताळणी केली आहे. परिणामी, त्यांच्या मताला काही महत्त्व नाही कारण त्यांनी सिद्धांताची वैधता सिद्ध करण्यासाठी शिफारस केलेल्या .नियमांचे पालन केलेले नाही
अध्यात्मालाही हेच लागू होते. प्रयोग करण्यास इच्छुक असलेल्या प्रत्येकासाठी पद्धती तयार केल्या गेल्या आहेत, नियम स्थापित केले गेले आहेत आणि निकाल सादर केले गेले आहेत. तथापि, पाश्चात्य जगात, आध्यात्मिक नियमांची छाननी करण्यासाठी वैज्ञानिक पद्धतीचा अभाव असल्याने मानवी जीवनातील एक महत्वाची शक्ती म्हणून धर्माचे मूल्य खूपच कमी झाले आहे. आध्यात्मिक सिद्धांतांना सखोल अभ्यास आणि पद्धतशीर आध्यात्मिक चौकशीचा निश्चित परिणाम मानण्याऐवजी वैयक्तिक श्रद्धेनुसार स्वीकारले किंवा .नाकारले जातात
प्राचीन भारतीय ऋषींनी हे अपरिवर्तनीय वैश्विक नियम कसे उघड केले? त्यांच्या आश्रमांच्या प्रयोगशाळांमध्ये मानवी जीवन आणि विचारांवर प्रयोग करून नैसर्गिक गोष्टींचे स्वरूप समजून घेण्यासाठी, आपण नैसर्गिक साहित्यांचा प्रयोग केला पाहिजे त्याचप्रमाणे, पुनर्जन्माबद्दल किंवा एकाच आत्म्याच्या अनेक

शरीरांमधून स्थानांतरणाबद्दल सत्य शोधण्यासाठी, मानवी .चेतनेवर प्रयोग करणे आवश्यक आहे
या प्राचीन विद्वानांना असे आढळून आले की जागृती, स्वप्न पाहणे आणि स्वप्न नसलेल्या झोपेदरम्यान विचारांमध्ये विविध अनुभव आणि चढउतार असूनही, मानवी स्वतःचे अस्तित्व आयुष्यभर अपरिवर्तित राहते. त्यांना असे आढळून आले की संवेदी प्रभाव, वातावरण, विचार आणि शारीरिक अवस्था सर्व बदलतात, परंतु स्वतःची भावना किंवा अहंकार जन्मापासून मृत्यूपर्यंत पूर्णपणे अपरिवर्तित .राहतो
भारतीय प्रायोगिक शास्त्रज्ञांनी पुष्टी केली आहे की जागृती, स्वप्ने आणि स्वप्नरहित झोपेच्या चढउतारांच्या अवस्थांपासून स्वतंत्रपणे, सतत, जाणीवपूर्वक आणि स्वतंत्र निरीक्षणाद्वारे स्वतःवर काळजीपूर्वक लक्ष केंद्रित करून, एखादी व्यक्ती स्वतःचे स्थिर आणि शाश्वत .स्वरूप जाणू शकते
एखाद्या व्यक्तीला बहुतेकदा यापैकी एका अवस्थेची
जाणीव असते. जागृत असताना त्यांना जाणीवपूर्वक जाणीव असते आणि कधीकधी त्यांना त्यांच्या स्वप्नातील अवस्थेची जाणीव देखील असू शकते. स्वप्न पाहत असताना एखाद्याला स्वप्न पडत .आहे असे वाटणे असामान्य नाही
विशिष्ट पद्धती आणि पद्धतींद्वारे, एखादी व्यक्ती वर उल्लेख केलेल्या प्रत्येक अवस्थेची जाणीवपूर्वक जाणीव राखू शकते. ते चौथी अवस्था - उच्च चेतनेची धन्य अवस्था - .देखील प्राप्त करू शकतात
झोपेच्या दरम्यान, नसा आणि इंद्रियांमधील क्रियाकलाप कमी झाल्यामुळे अनैच्छिक विश्रांती येते. सरावाने, जागृत असताना आणि जाणीवपूर्वक प्रयत्न करून ही विश्रांती निर्माण करता येते. गाढ झोपेत किंवा मृत्यूमध्ये, हृदय आणि पाठीच्या कण्यामधून जीवन ऊर्जा बाहेर पडल्याने संपूर्ण विश्रांती येते. खोल ध्यानाद्वारे, जागृत असताना ही संपूर्ण विश्रांती जाणीवपूर्वक प्रेरित करता येते. दुसऱ्या शब्दांत, प्रत्येक अनैच्छिक शारीरिक कार्य विशिष्ट व्यायामाद्वारे जाणीवपूर्वक आणि जाणूनबुजून .नियंत्रित केले जाऊ शकते

प्राचीन भारतीय ऋषींनी असा निष्कर्ष काढला की मृत्यू म्हणजे मानवी शरीराच्या दिव्यातून जीवनशक्ती काढून घेणे, ज्यामध्ये त्याच्या नसा, इंद्रिये आणि जीवनशक्तीच्या असंख्य वाहिन्यांचा समावेश आहे. ज्याप्रमाणे तुटलेल्या बल्बमधून वीज काढून घेतल्यावर ती मरत नाही, त्याचप्रमाणे अनैच्छिक नसांमधून काढून घेतल्यावर जीवनशक्ती देखील नष्ट होत नाही. ऊर्जा नष्ट होणे अशक्य आहे. ती मृत्यूच्या वेळी .शरीरातून बाहेर पडते आणि वैश्विक उर्जेकडे परत येते झोपेच्या वेळी, नसांमधील विद्युत प्रवाह तात्पुरता
बंद झाल्यामुळे संवेदी मन काम करणे थांबवते. मृत्यूच्या वेळी, मानवी चेतना शरीरातून स्वतःला व्यक्त करणे पूर्णपणे थांबवते, जे नंतर अर्धांगवायू झालेल्या हातासारखे दिसते; त्याच्या मालकाला त्याची उपस्थिती माहित असते परंतु त्यावर नियंत्रण ठेवण्यास किंवा त्यावर कृती करण्यास असमर्थता असते. वैद्यकीय नोंदींमध्ये एका पाद्रीच्या घटनेचे वर्णन आहे जो कोमात गेला आणि त्याच्या सभोवतालच्या लोकांना त्याच्या स्पष्ट मृत्यूबद्दल शोक करताना ऐकले, तरीही तो त्याच्या शारीरिक कार्यांद्वारे त्याच्या भावना व्यक्त करण्यास असमर्थ होता. त्याच्या शारीरिक यंत्रणा अचानक बंद झाल्या आणि त्याने त्याच्या मानसिक आदेशांना प्रतिसाद देण्यास नकार दिला. चोवीस तास या अवस्थेत घालवल्यानंतर आणि ज्यावेळी त्याला दफनविधीसाठी नेले जाणार होते, तेव्हा त्याने प्रचंड प्रयत्न केले आणि हालचाल करण्यात यशस्वी झाले. शरीर निर्जीव दिसत असतानाही स्वतःच्या भावनेची टिकाव किती आहे हे या घटनेवरून दिसून .येते
ज्ञानी लोक म्हणतात की एखाद्याने जाणीवपूर्वक शरीरापासून क्रियाकलाप आणि चेतना वेगळे केली पाहिजे, झोपेच्या अवस्थेचे जाणीवपूर्वक निरीक्षण केले पाहिजे आणि हृदय आणि पाठीच्या कण्यातील केंद्रांमधून जाणीवपूर्वक क्रियाकलाप स्वेच्छेने मागे घेण्याचा सराव केला पाहिजे. असे केल्याने, व्यक्ती जाणीवपूर्वक स्वीकारण्यास शिकते की मृत्यू त्याच्यावर नकळत आणि त्याच्या इच्छेशिवाय .लादेल

महत्वाची ऊर्जा मेडुला ओब्लॉन्गाटा द्वारे शरीरात प्रवेश करते आणि मेंदूच्या जलाशयात साठवली जाते. नंतर ती पाठीच्या कण्यातील जीवन आणि चेतनेच्या पाच इतर केंद्रांमध्ये उतरते, जिथे ती संवेदी अवयवांमध्ये आणि .शरीराच्या उर्वरित भागात वितरित केली जाते
मृत्यूच्या वेळी, जीवनशक्ती पूर्णपणे आणि निश्चितपणे मणक्यात खेचली जाते आणि मेडुला ओब्लॉन्गाटाद्वारे शरीरात सोडली जाते. एक कुशल योगी इच्छाशक्ती आणि जाणीवेद्वारे, शरीर आणि इंद्रियांमधून ही जीवनशक्ती मणक्यात खेचू शकतो आणि ती पवित्र बोधाच्या सर्वोच्च केंद्रांमध्ये पाठवू शकतो, जिथे त्यांना "मृत" असल्याचा आनंद मिळतो - म्हणजेच मर्यादित भौतिक चेतनेच्या आसक्तीमुळे निर्माण होणाऱ्या .संवेदी भ्रमांपासून मुक्तता मिळते
भारतीय सम्राट रजनीत सिंग यांच्या दरबारात साधू
हरिदास नावाच्या माणसाबद्दल फ्रेंच आणि इतर युरोपीय वैद्यांच्या नोंदींमध्ये एक कागदोपत्री खटला आहे. या प्रकरणातून असे दिसून येते की साधू हरिदास त्यांच्या शरीरापासून त्यांची महत्वाची क्रिया आणि चेतना वेगळे करू शकले आणि नंतर काही महिन्यांनंतर त्यांना पुन्हा जोडू शकले. त्यांचे शरीर जमिनीखाली दफन करण्यात आले आणि अनेक महिने त्या भागात कडक, चोवीस तास देखरेख ठेवण्यात आली. या कालावधीच्या शेवटी, त्यांचे शरीर बाहेर काढण्यात आले आणि युरोपियन वैद्यांनी त्यांची तपासणी केली ज्यांनी त्यांना मृत घोषित केले. तथापि, या घोषणेनंतर काही मिनिटांनी, त्यांनी डोळे उघडले आणि त्यांच्या सर्व शारीरिक कार्यांवर नियंत्रण मिळवले, त्यानंतर अनेक वर्षे जगले. त्यांनी सरावाने त्यांच्या शरीराच्या आणि मनाच्या सर्व अनैच्छिक कार्यांवर नियंत्रण कसे ठेवावे हे शिकले होते. ते एक आध्यात्मिक विद्वान होते ज्यांनी वैश्विक कायद्याचे खरे स्वरूप समजून घेण्यासाठी ऋषींनी शिफारस केलेले आध्यात्मिक प्रयोग केले होते. परिणामी, ते मृत्यूनंतर मानवी अस्तित्वाची सातत्य आणि अमर .आत्म्याच्या साराची अविनाशीता सिद्ध करू शकले पुनर्जन्माचे वैज्ञानिक सत्य स्वतःला सिद्ध करू इच्छिणाऱ्यांनी प्रथम शरीराला आत्म्यापासून जाणीवपूर्वक

वेगळे करून मृत्यूनंतर चेतनेची सातत्यता दाखवली पाहिजे. हे शतकांपूर्वी भारतीय आध्यात्मिक विद्वानांनी स्थापित केलेल्या नियमांचे पालन करून केले जाऊ शकते. जेव्हा एखादी व्यक्ती झोपेच्या वेळी जागे राहण्यास, इच्छेनुसार स्वप्ने पाहण्यास आणि पाच इंद्रियांना जाणीवपूर्वक वेगळे करण्यास शिकते - झोपेच्या वेळी जसे निष्क्रियपणे घडते तसे नाही - आणि जेव्हा ते हृदयाच्या कार्यावर नियंत्रण ठेवण्यास शिकतात, तेव्हा त्यांना जाणीवपूर्वक मृत्यू किंवा शारीरिक बेशुद्धीची स्थिती (बेशुद्धीची स्थिती .नाही) अनुभवता येईल
आपले ऋषी म्हणतात की बालपण, तारुण्य आणि वृद्धापकाळाच्या सर्व टप्प्यांमध्ये आत्मा जाणीवपूर्वक स्वतःची जाणीव ठेवतो. देहधारी आत्मा सतत एखाद्या व्यक्तीला अनुभव येणाऱ्या सर्व क्रमिक अवस्थांबद्दल जागरूक असतो, ज्यामध्ये मृत्यूनंतर दुसरे शरीर प्राप्त करणे आणि भौतिक आणि अलौकिक जगांमध्ये जाणे यांचा समावेश आहे. हे सत्य अध्यात्मिक शास्त्रात पारंगत असलेल्यांना .निर्विवाद आहे
वर उल्लेख केलेल्या चार अवस्थांकडे नेणाऱ्या पद्धतींचा सराव करून, आपण स्वतःला त्याच्या अस्तित्वाच्या अवस्थेत ट्रॅक करू शकतो. आपण मृत्यूदरम्यान, वैश्विक अवकाशात त्याचे भटकंती आणि नवीन शरीरात त्याचे पुनरागमन दरम्यान जाणीवपूर्वक ट्रॅक करू .शकतो
ज्यांना या गोष्टी शिकवल्या जात नाहीत ते जास्त झोपेच्या काळात जाणीव ठेवू शकत नाहीत: मृत्यू अशाप्रकारे, त्यांना त्यांनी अनुभवलेली कोणतीही मागील अवस्था आठवत नाही, अगदी एकाच आयुष्यात "खोल झोपेचे" काळ देखील आठवत .नाही
त्या नियमांची चाचणी करणाऱ्या आणि सिद्ध करणाऱ्या
आणि जगाला मौल्यवान, पडताळणीयोग्य ज्ञान देणाऱ्या प्राचीन भारतीय विद्वानांच्या पद्धतींचा अवलंब करून, पुनर्जन्माबद्दल आणि इतर सर्व शाश्वत सत्यांबद्दल .वैज्ञानिक सत्य शिकता येते

आत्म्याचे हास्य

खरे हास्य म्हणजे आध्यात्मिक आनंदाचे हास्य, जे
चिंतन, देवाचे चिंतन आणि त्याची उपस्थिती जाणवण्यापासून जन्मलेले असते. माझे हास्य माझ्या आत असलेल्या एका खोल आनंदातून येते - एक आनंद जो सर्वांना उपलब्ध आहे. हे फुललेल्या गुलाबाच्या हृदयातून येणाऱ्या सुगंधासारखे आहे. हा महान आनंद इतरांना आनंदाच्या पवित्र पाण्यात .बुडण्यासाठी आमंत्रित करतो

सरासरी व्यक्तीला चार अवस्था माहित असतात: इच्छा
पूर्ण झाल्यावर आनंद, ती नाकारली गेल्यावर दुःख, आनंदी किंवा निराश नसताना कंटाळा आणि आनंद, वेदना आणि कंटाळवाण्या भावना किंवा मानसिक अवस्थांवर मात करताना .शांती

शांती ही एक अत्यंत इष्ट अवस्था आहे जी दुःख आणि आनंद
या दोन्हींच्या अनुपस्थितीमुळे आणि कंटाळवाण्यापणाच्या अभावामुळे उद्भवते. या अवस्था आत्म्याच्या पृष्ठभागावर सतत तरंगत राहतात. वेदना आणि आनंदाच्या अशांत लाटांवर स्वार झाल्यानंतर, ज्यामध्ये वारंवार थकव्याच्या खोलवर बुडणे समाविष्ट आहे, शांतीच्या शांत समुद्रावर तरंगण्यात आनंद आहे. पण शांतीपेक्षाही मोठे म्हणजे आध्यात्मिक आनंद - आत्म्याचा आनंद - अंतिम आनंद. हा एक शाश्वत आनंद आहे जो कधीही कमी होत नाही तर अनंतकाळ आत्म्यासोबत राहतो. हा सर्वोच्च आनंद केवळ दैवी उपस्थितीच्या जाणीवेतूनच मिळू .शकतो

जर तुम्ही चंद्रप्रकाशाखाली पाण्याचा वाटी ठेवला आणि नंतर तो हलवला तर तुम्ही चंद्राची विकृत प्रतिमा तयार कराल. जेव्हा पाणी वाटीत स्थिर होते तेव्हा प्रतिबिंब स्पष्ट होते. ज्या क्षणी वाटीत पाणी स्थिर असते आणि चंद्राचा चेहरा स्पष्टतेने प्रतिबिंबित करते त्यांची तुलना चिंतनशील शांततेच्या आणि खोल स्थिरतेच्या अवस्थेशी करता येते. चिंतनाच्या शांततेत, संवेदना आणि विचारांच्या सर्व लाटा मनातून वाहणे बंद होते आणि शांततेच्या या खोल

अवस्थेत, चिंतनशील व्यक्ती, त्या शांततेत, आत्म्याच्या तळ्यात प्रतिबिंबित झालेल्या दैवी उपस्थितीच्या पूर्ण .चंद्राला पाहते

शांती ही एक निष्क्रिय अवस्था आहे, ज्यामध्ये आनंद, वेदना आणि उदासीनतेच्या लाटा नसतात. अशा प्रकारे, ध्यान करणारा थोड्या वेळाने पुन्हा भावनांच्या लाटा अनुभवण्यासाठी आकर्षित होतो. परंतु ध्यानातील शांती जितकी खोलवर जाते तितकी ती आध्यात्मिक शांततेत आणि परिणामी, सकारात्मक आनंदात रूपांतरित होते, जेणेकरून ध्यान करणाऱ्याला सतत नूतनीकरण आणि पूर्णपणे समाधानी .असलेला आनंद अनुभवता येतो

जेव्हा तुम्ही झोपता तेव्हा तुम्ही निष्क्रियपणे
विचार आणि भावना शांत करता पण जेव्हा तुम्ही ध्यानाद्वारे जाणीवपूर्वक विचार आणि भावना शांत करता तेव्हा तुम्हाला पहिली गोष्ट अनुभवायला मिळते ती म्हणजे शांततेची अवस्था आणि तुमच्या चेहऱ्याचे स्नायू नैसर्गिकरित्या आंतरिक शांती प्रतिबिंबित करणारे हास्य तयार करतात. परंतु तुमच्या आत्म्याची शुद्धता जाणण्यासाठी तुम्हाला या शांततेच्या अवस्थेच्या पलीकडे पाहावे लागेल - संवेदी उत्तेजनांनी किंवा इंद्रियांशी संबंधित विचारांवर स्वयंचलित प्रतिक्रियांमुळे अशुद्ध असलेली शुद्धता. त्यानंतर तुम्ही अनुभवलेली अवस्था ही शाश्वत, सतत .नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदाची असते

पैगंबर आणि संतांच्या हृदयात हा आनंद सतत असतो. ते सुरक्षितता आणि शांती अनुभवतात, ते क्रोधाच्या वादळांनी अढळ आणि अपराजित असतात आणि चिंता आणि भीती त्यांना स्पर्श करत नाहीत. तर्क किंवा अंतर्दृष्टीच्या धारदार शस्त्राचा वापर करून, ते स्वतःचे विचार किंवा इतरांचे विचार मनाच्या ऑपरेटिंग टेबलावर विच्छेदन करू शकतात आणि त्यांची शांती आणि प्रसन्नता राखू शकतात. या आनंददायी अवस्थेत, सर्व दुःख नाहीसे होते आणि आनंदी साधकाच्या अस्तित्वात आध्यात्मिक विवेक जागृत होतो, ज्यामुळे त्यांचे ईश्वराशी असलेले नाते .दृढ होते

बहुतेक हास्य हे दयाळूपणाच्या कृतींमधून किंवा
मैत्री, प्रेम, सौम्यता किंवा करुणेच्या भावनांमधून निर्माण होणाऱ्या चांगल्या भावनांमधून निर्माण होते. पण हसण्याचा सर्वात अद्भुत मार्ग म्हणजे जेव्हा एखाद्याचे हृदय देवाच्या प्रेमाने भरलेले असते तेव्हा तो सर्वांवर प्रेम करू शकेल आणि सतत हसण्यास सक्षम असेल. इतर सर्व प्रकारचे हास्य क्षणभंगुर असतात कारण भावना कितीही चांगल्या असोत, चमकतात, फिके पडतात आणि नंतर मरतात. देवाचा आनंद टिकतो तोच एकमेव आनंद जेव्हा तुमच्याकडे तो आनंद असतो तेव्हा तुम्ही नेहमीच हसू शकता; अन्यथा, तुमच्या दयाळूपणाला असभ्यतेने प्रतिसाद देणाऱ्या व्यक्तीबद्दल .तुम्हाला प्रेम वाटू शकणार नाही

मी एका माणसाला ओळखतो ज्याने त्याच्या पत्नीच्या मृत्यूवर खूप दुःख व्यक्त केले. मी त्याच्या वरवरच्या, ढोंगी भावना तपासून पाहिल्या आणि त्याला सांगितले, "तू एका महिन्यात पुन्हा लग्न करशील" तो रागावला आणि मला पुन्हा भेटण्यास नकार दिला, परंतु त्याच्या पत्नीच्या मृत्यूनंतर एका महिन्यात त्याने पुन्हा लग्न केले. त्याला वाटले की त्याचे त्याच्या पहिल्या पत्नीवरचे प्रेम अफाट !आहे, पण तो तिला खूप लवकर विसरला

माझे गुरु श्री युक्तस्वरजी यांनी मला ही छोटीशी
गोष्ट सांगितली तेव्हा मी जो महान धडा शिकलो तो मी कधीही :विसरणार नाही

मी लहान असताना, शेजाऱ्यांच्या मालकीचा एक लहान,"
कुरूप दिसणारा कुत्रा घेण्याच्या कल्पनेने मला वेड लागले होते आणि तो कुत्रा मिळवण्यासाठी मी आठवडे घरात गोंधळ घातला. मी अधिक सुंदर दिसणाऱ्या पाळीव प्राण्यांच्या सर्व ऑफर हट्टीपणे नाकारल्या. मला फक्त तोच कुत्रा हवा होता, ".दुसरा कोणताच नाही

तीच आसक्ती लोकांना मोहात अडकवते. प्रेमी एखाद्या विशिष्ट चेहऱ्याकडे इतके चुंबकीयदृष्ट्या आकर्षित होतात की त्यांना इतरत्र सांत्वन मिळत नाही. परंतु आपण इतरांमध्ये जे सौंदर्य शोधले पाहिजे ते म्हणजे शारीरिक

सौंदर्य नव्हे तर उदात्त कर्मांचे, सद्गुणी चारित्र्याचे .आणि आध्यात्मिक प्रवृत्तीचे सौंदर्य

जेव्हा तुमचा आत्मा आनंदाने भरलेला असतो, तेव्हा
तुम्ही आकर्षक बनता. मला फक्त एक प्रामाणिक, निष्पाप हास्य आवडते कारण त्याशिवाय लोक बाहुल्यांपेक्षा वेगळे नाहीत. आज ते म्हणतात की ते तुमच्यावर कायमचे प्रेम करतील, आणि उद्या ते पुरले जातील. तर त्यांचे महान प्रेम कुठे आहे? आणि "तू माझे जीवन आहेस आणि मी तुमच्यावर कायमचे प्रेम .करेन?" ही पूर्ण खात्री कुठे आहे

पण जर तुम्ही देवाला फक्त एकदाच "मी तुझ्यावर प्रेम करतो" असे म्हणू दिले तर ते प्रेम खरोखरच शाश्वत राहील. जेव्हा तुम्हाला देवामध्ये सर्वकाही सापडते: जगातील सर्व प्रेम, अस्तित्वातील सर्व शक्ती, मानवी प्रेमाचे तुकडे, मूठभर पैसे, किंवा हे किंवा ते शोधण्यात वेळ का वाया घालवायचा? आपण सत्तेच्या लोभाने देवाचा शोध घेऊ नये, तर प्रेमाच्या इच्छेतून देवाचा शोध घ्यावा. मग आपल्याला सर्वात मोठा खजिना सापडेल आणि जेव्हा आपण देवावर खोल, मनापासून प्रेम करतो, तेव्हा तो आपल्याला उत्तर देईल आणि आपल्याला त्याचे प्रेम आपल्या हृदयात धडधडत असल्याचे .जाणवेल

साधकाने वारंवार ध्यान करावे, कारण देवाचे चिंतन केल्याने जीवन गोड होते ध्यान हे पैसे, मानवी प्रेम किंवा मनात येणाऱ्या इतर कोणत्याही गोष्टीसाठी असंख्य तास घालवण्यापेक्षा खूप मोठे आहे. जितके जास्त ध्यान केले जाते आणि काम करताना त्याचे मन आध्यात्मिक स्थितीत स्थिर राहते तितकेच तो हसण्यास सक्षम होतो. मी आता आणि नेहमीच त्या क्षेत्रात असतो - देवाच्या धन्य जाणीवेत काहीही माझ्यावर परिणाम करत नाही. एकटा असो किंवा इतरांसोबत, देवाचा आनंद नेहमीच माझ्या आत धडधडत असतो. मी माझे हास्य टिकवून ठेवण्यात यशस्वी झालो आहे पण ते हास्य जिंकणे कठीण काम होते! तेच हास्य तुमच्या आत देखील आहे - आत्म्याचा तोच आनंद आणि आनंद तुमच्या आत राहतो. तुम्हाला ते मिळवण्याची गरज नाही, फक्त ते परत मिळवण्यासाठी तुम्ही ते

इंद्रियांसह आत्म-तृप्तीद्वारे तात्पुरते गमावले आणि .तुम्ही ते परत मिळवू शकता

जो कोणी असा विश्वास ठेवतो की भौतिक गोष्टी, ज्या
दृष्टी, श्रवण, चव, वास आणि स्पर्शाद्वारे अनुभवल्या जाऊ शकतात, त्या शुद्ध आनंद देतात, तो गंभीरपणे चुकीचा आहे. इंद्रिये आनंद देत नाहीत; उलट, त्या आपल्याला त्यापासून वंचित ठेवतात जर तुम्ही तुमच्या आनंदावर अटी लादल्या, जसे की "मी तो चेहरा पाहिल्याशिवाय आनंदी राहू शकत नाही," तर तुम्हाला कधीही शुद्ध, शुद्ध आनंदाची चव मिळणार नाही, कारण इंद्रिय सुख क्षणभंगुर असतात दिवस आणि वर्षे भौतिक सौंदर्यावर परिणाम करतात. भौतिक जगात प्रत्येक गोष्ट बदलाच्या नियमाच्या अधीन आहे. अशा प्रकारे, जरी एखादी व्यक्ती जगातील प्रत्येक सुंदर चेहरा पाहू शकली, प्रत्येक आवाज ऐकू शकली आणि त्याला हव्या असलेल्या प्रत्येक गोष्टीला स्पर्श करू शकली, तरीही त्यांना खरा आनंद मिळणार नाही तरीही, ते स्वतःला असे समजण्यात भ्रमित करू शकतात की ते आनंदी आहेत. कधीकधी, काहीतरी मिळविण्यासाठी प्रचंड प्रयत्न केल्यानंतर, त्यांना आढळते की त्या वस्तूमध्येच आनंद नाही तरीही, त्यांना त्यांनी केलेल्या प्रयत्नातून काही समाधान मिळते आणि म्हणून त्यांना वाटते की ते आनंदी आहेत परंतु या प्रकारचे समाधान तात्पुरते आणि क्षणभंगुर .असते

म्हणून इंद्रियांमध्ये आनंद शोधणे व्यर्थ आहे. आध्यात्मिक आनंद शब्दांमध्ये आणि चेहऱ्यावरील हावभावांमध्ये शोधला पाहिजे आणि व्यक्त केला पाहिजे. जेव्हा एखादी व्यक्ती हे करते, तेव्हा एक लहानसे हास्य देखील त्याच्या आशीर्वादित चुंबकत्वाने त्याच्या सभोवतालच्या प्रत्येकाला व्यापून टाकेल आणि इतरांना आनंद .वाटेल

पण फक्त देवच हृदय बदलू शकतो. आपण स्वतःला चांगले करण्याची क्षमता देऊ नये. अस्तित्वात असलेला एकमेव खरा चांगला करणारा देव आहे. हे जग त्याचे आहे. जर तुम्हाला त्याची उपस्थिती जाणवली आणि जाणवले की तो सर्व गोष्टींवर

नियंत्रण ठेवतो आणि जर तुम्ही सर्व काही त्याच्यावर सोपवले - चांगली कृत्ये आणि वाईट कृत्ये - तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुमच्या सर्व कृती चांगल्या .कृत्यांमध्ये रूपांतरित होतील

जेव्हा देवाची जाणीव तुमच्यामध्ये असेल, तेव्हा
तुम्ही त्याला नाराज करणारे काहीही करण्यास असमर्थ असाल. आपण आपले जीवन त्याला समर्पित केले पाहिजे आणि हे ओळखले पाहिजे की देवच उदात्त विचारांना प्रेरणा देतो आणि आपल्याला चांगली कृत्ये करण्यास प्रेरित करतो. आपण तो "अहंकार" काढून टाकला पाहिजे, जो या मुक्ती देणाऱ्या ज्ञानातील सर्वात मोठा अडथळा आहे. जर देवाने त्यांच्या मेडुला ओब्लॉन्गाटामधील जीवनाची लहानशी ठिणगी विझवली तर एखाद्या व्यक्तीला हात वर करता येणार नाही! [प्राथमिक बिंदू ज्याद्वारे जीवनशक्ती शरीरात प्रवेश करते]

मी एकदा बाहेर बसलो होतो, आणि खूप थंडी होती. मी माझी जाणीव आत वळवली, आणि क्षणार्धात, मला थंडी अजिबात जाणवत नव्हती. मी प्रचंड आनंदाने भरून गेलो आणि वेळोवेळी, मी माझे शरीर आणि माझ्या सभोवतालची प्रत्येक गोष्ट एकाच प्रकाशात विरघळताना पाहिली. जर मी त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित केले तर मला माझ्या सभोवतालचे आकार दिसू शकत होते आणि जर मी प्रकाशावर लक्ष केंद्रित केले तर जग नाहीसे होईल. जाणीवेशिवाय काहीही दिसत नाही. जर तुमचे मन पूर्ण नियंत्रणात असेल आणि तुम्ही स्वतःमध्ये, आत, स्वतःमध्ये, आत पहाल, तर तुम्हाला तो महान दिव्य प्रकाश दिसेल, अगदी .तुमचे डोळे उघडे असतानाही

जेव्हा तुम्ही तुमच्या डोळ्यांनी तुमची नजर बाहेर
वळवता तेव्हा तुमची चेतना बाह्य जगाला पाहते. अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट ही देवाच्या वैश्विक चित्रपटातील एक गतिमान प्रतिमा आहे. त्या दिवशी, मला माझ्या चेतनेला देवाकडून येणारे स्वप्ने असलेल्या संवेदना आणि विचार दिसू लागले. मी माझी चेतना आत वळवली तेव्हा मला कोणत्याही संवेदनाशिवाय शुद्ध आनंदही जाणवू लागला. जरी मी त्या कडक थंडीत बसलो होतो, फक्त हलके कपडे घातले होते, तरी मला थंडी

जाणवत होती आणि दृश्ये अदृश्य होतात आणि फक्त आनंदच जागृत होतो. नंतर, त्या महान आनंदाचा अनुभव घेताना मला काही .संवेदना जाणवल्या

आपण स्वतःला देव अनुभवण्यासाठी प्रशिक्षित केले
पाहिजे. आपण एक छोटी प्रार्थना वाचून किंवा साध्या प्रकाशाचे साक्षीने समाधान मानू नये. जो कोणी आपल्या लैंगिक इच्छांवर नियंत्रण ठेवू शकतो, काही प्रमाणात आपल्या इंद्रियांचे व्यवस्थापन करू शकतो आणि आपल्या सर्व शक्तीने देवाचा पाठलाग करू शकतो, त्याला जर त्याची इच्छा असेल तर तो निःसंशयपणे दैवी भेट अनुभवेल. जरी एखादी व्यक्ती नैतिकतेची मोठी समर्थक असली आणि आध्यात्मिक प्रवृत्ती आणि स्वभाव बाळगत असली तरी, प्रत्यक्ष दैवी .अनुभूतीशिवाय हे पुरेसे नाही

एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला फसवू नये जर त्याला आध्यात्मिक अनुभवाची आकांक्षा असेल तर त्याने योग्यरित्या ध्यान करावे आणि देवाला म्हणावे: "प्रभु, मला माझ्या कमकुवतपणा माहित आहेत, परंतु त्या माझ्या आणि तुमच्यामध्ये अडथळा म्हणून उभ्या राहणार नाहीत. मला फक्त तुमच्यासोबत राहायचे आहे कारण तुम्हीच मला निर्माण केले ".आहे आणि माझे पहिले कर्तव्य तुमच्याप्रती आहे

ज्ञानी लोक साधकाला सल्ला देतात की त्याने स्वतःला
पापी समजू नये, किंवा स्वतःला नीतिमान म्हणवून घेऊ नये आणि अहंकारी बनू नये, तर देव त्याच्यासोबत आहे आणि त्याच्याद्वारे कार्य करत आहे हे समजून घ्यावे. मग तो एक नवीन जग पाहील. दैवी जाणीवेशिवाय, हे जग संघर्ष, हिंसाचार आणि कटू आणि भयानक निराशेने भरलेले दिसते. त्या सर्वोच्च .दैवी जाणीवेशिवाय दुसरा कोणताही आश्रय नाही

एका सेकंदात, देव मृत्यूमुळे या जगातून निघून
गेलेल्या प्रत्येकाची हुबेहूब प्रतिकृती निर्माण करू शकतो. आपण हे सत्य ओळखले पाहिजे. देव आपल्याला हे समजून घ्यावे अशी इच्छा आहे की ही निर्मिती केवळ एक तमाशा आहे जर आपण या देखाव्याला जास्त गांभीर्याने घेतले तर आपल्याला दुःख होईल आणि त्याचा आनंद गमावून बसावे लागेल आणि आपण

त्याचे आजार, वेदना, दु:ख आणि ओझे असलेले जीवन सहन करू .शकणार नाही

जेव्हा मला शारीरिक वेदना होतात तेव्हा मी माझे मन माझ्या भुवयांमधील आध्यात्मिक केंद्रबिंदूवर ठेवतो आणि मला अजिबात वेदना होत नाहीत पण जेव्हा मी वेदनांच्या उगमावर लक्ष केंद्रित करतो तेव्हा मला ते एक भ्रम वाटते जर तुम्ही तुमची आध्यात्मिक जाणीव राखू शकलात, तर तुमच्या आत्म्यासमोरून दुःखाच्या भ्रामक सावल्या गेल्या तरी तुम्हाला त्रास होणार नाही. देवाला सतत प्रार्थना करा जेणेकरून तो तुमच्यातील अद्वितीय आणि आनंदी वास्तव .म्हणून स्वतःला प्रकट करेल

लोक खूप वेळ वाया घालवतात आणि मृत्यू त्यांना एक एक
करून हिरावून घेतो. जीवनाचा उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे .आणि ते ध्येय साध्य केल्याशिवाय हे शरीर सोडू नये

देवाची इच्छा आहे की आपण आपली जाणीव वाढवावी आणि या जगाच्या द्वैतांपासून वर जावे, परंतु तो मनुष्याला वासनेच्या आजारापासून स्वतःला बरे केल्याशिवाय या .भ्रमाच्या आश्रयातून कायमचे बाहेर पडू देणार नाही

आपण जे काही करतो ते देवासाठी केले पाहिजे आध्यात्मिक प्रगतीसाठी ध्यान करण्याइतकेच देवासाठी काम करणे देखील .महत्त्वाचे आहे

रात्री, जेव्हा शिष्य देवाचे ध्यान करतो, तेव्हा
त्याचा आत्मा उत्तेजित होतो आणि तो त्याच्या आनंदात मग्न होतो. दिवसा तो आपले काम करत असताना, तो त्या अवस्थेची आठवण सोबत घेऊन येतो आणि त्याचा आनंद टिकवून ठेवतो, अशा प्रकारे तो देवाशी सहवासात राहतो आणि तो नेहमी हसून म्हणू शकतो: "थोडेसे दुःख किंवा थोडेसे आनंद, किंवा थोडीशी शांती, माझ्या आत्म्याच्या सतत नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदात ".कोणताही गोंधळ किंवा अस्वस्थता आणू शकत नाही

आपण जीवनातील भ्रामक भ्रमांचा उपहास केला पाहिजे आणि त्याकडे सतत बदलणाऱ्या, क्षणभंगुर वैश्विक प्रतिमांची

मालिका म्हणून पाहिले पाहिजे तरच आपण वैश्विक भ्रमाच्या जादूतून सुटू शकू आपण देवाच्या कृपेने जगले पाहिजे जेव्हा आपण जीवनातील विविध घटनांमध्ये दृढ आणि दृढनिश्चयी राहू शकतो, तेव्हा आपल्याला हे समजेल की देव हा विश्वातील एकमेव खरा वास्तव आहे देव आपल्याला हानी पोहोचवू इच्छित नाही कारण त्याने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे आपण स्वतःला कमकुवत मानव म्हणून विचार करणे थांबवले पाहिजे आणि आपल्यातील अफाट वैश्विक क्षमता ओळखली पाहिजे, .मुक्त होण्याची वाट पाहत आहोत

जेव्हा एखादी व्यक्ती कर्करोग किंवा इतर कोणत्याही आजाराने ग्रस्त असते तेव्हा ती क्षुल्लक बाब नसते तरीही, संदेष्टे आणि संतांनी खूप सहन केले, आजारी लोकांना बरे केले आणि काहींनी मृतांना उठवले आणि त्यांचा दैवी आनंद त्यांच्या आयुष्यभर त्यांच्यासोबत राहिला. त्याचप्रमाणे, आपण आपल्या हृदयाने, मनाने आणि हेतूने देवाकडे परतले पाहिजे परंतु आपण त्याच्यापर्यंत पोहोचू शकणार नाही जोपर्यंत आपण हे कबूल करत नाही की आपल्याला इतर सर्व .गोष्टींपेक्षा त्याची इच्छा आहे

माणसाने देवाला प्रश्न विचारू नये, कारण जर तो असे
करेल तर त्याला फक्त शंकाच येतील. जोपर्यंत तो त्याच्याशी एकरूप होत नाही तोपर्यंत तो त्याचे कायदे जाणून घेऊ शकणार नाही. मग ते कायदे पूर्णपणे तर्कसंगत दृष्टिकोनातून समजून ?घेण्याचा प्रयत्न करण्यात वेळ का वाया घालवायचा

जर तुम्ही अशी कादंबरी वाचली जिथे नायकाला वाईट
वागणूक दिली जाते आणि खलनायक विजयी होत असल्याचे दिसते आणि जिथे प्रत्येक प्रकरण त्याच्या आधीच्या प्रकरणाच्या विरोधात आहे, तर तुम्हाला लेखकाबद्दल निराशा आणि राग येईल. पण जेव्हा तुम्ही शेवटचा प्रकरण वाचता तेव्हा तुम्हाला आराम वाटेल आणि तिच्या जटिलतेमुळे आणि गुंतागुंतीच्या कथानकामुळे ती एक अद्भुत कादंबरी वाटेल. त्याचप्रमाणे, देव अस्तित्वातील सर्वात महान कादंबरीचा लेखक आहे आणि सृष्टीतील विरोधाभास आणि गुंतागुंत महान मानवी मनालाही गोंधळात टाकतील. पण जेव्हा आपण त्याला शेवटच्या प्रकरणात

शोधतो तेव्हा तो मानवी जीवनातील सर्व रहस्यांचे निराकरण करेल आणि जेव्हा आपल्याला त्याच्याकडून थेट उत्तर मिळेल तेव्हा आपल्याला त्याच्या न्याय आणि शहाणपणाबद्दल शंका !राहणार नाही. किती अद्भुत आहे

दैवी उपस्थिती शंका, दुःख आणि भीती दूर करते
ज्यांच्या हृदयात देव वास करतो ते भीतीने मात करतात, त्यापासून पळून जातात आणि स्वतःला वैश्विक भ्रमांपासून मुक्त करतात. मग ते हसतील आणि म्हणतील, "शेवटी, मला जीवनाचे रहस्य आणि अस्तित्वाचे रहस्य माहित आहे" पण आपण प्रथम ज्ञान शोधू नये. आपण प्रथम देवावर प्रेम केले पाहिजे आणि नंतर तो आपल्याला जे काही जाणून घ्यायचे आहे ते सर्व प्रकट करेल. जेव्हा हे घडते, तेव्हा माझ्या मित्रा, तू कायमचे हसशील. तुझे विचार, शब्द, लेखन आणि तू जे काही करतोस ते त्या हास्याच्या तेजस्वी आनंदाने ओतले जाईल. तू जिथे जिथे विचार करशील तिथे तिथे हास्याच सुगंध सोडशील आणि त्या .ठिकाणी भेट देणारे सर्वजण देवासोबत हसतील

जेव्हा तुम्ही त्याच्या अवर्णनीय आनंदात राहता
तेव्हा तुम्ही नेहमीच हसत राहू शकता, कारण ते इतके पवित्र .आहे की त्याबद्दल बोलता येत नाही

.तुम्हाला शांती असो

स्वार्थ आणि परोपकार

एखादी व्यक्ती शब्द, कृती आणि विचारातून इतरांना जे काही प्रोजेक्ट करते किंवा पाठवते ते त्याच प्रकारे आणि त्याच प्रमाणात त्यांच्याकडे परत आकर्षित होते. त्यांचे खरे स्वरूप त्यांच्या चेहऱ्यावरील हावभाव आणि कृतींमधून प्रकट होईल. इतरांना त्यांचे मानसिक कंपन किंवा लहरी जाणवतील आणि त्यांच्यावरील प्रतिक्रिया त्या कंपनांच्या .स्वरूपाशी सुसंगत असतील - नकारात्मक किंवा सकारात्मक

जो कोणी दुष्ट स्वार्थाचा मार्ग स्वीकारतो, इतर त्याच्याकडून सर्वकाही हिरावून घेण्याचा प्रयत्न करतील, परंतु जर तो वेगळा असेल तर इतर त्याला उदारता आणि .सहानुभूती दाखवतील

आपण सर्वकाही मिळवू शकत नाही. आपल्याकडे जे आहे ते देवाकडून मिळालेली देणगी आहे, जी आपण या पृथ्वीवर राहून तात्पुरत्या वापरासाठी आहे. लवकरच किंवा नंतर, आपल्याला आपल्या संपत्तीपासून वेगळे व्हावे लागेल, मग ते अपघात, चोरी, झीज किंवा मृत्यूमुळे असो. म्हणूनच, जेव्हा आपण केवळ मालकी हक्कासाठी कोणत्याही गोष्टीला चिकटून राहण्याचा किंवा धरून ठेवण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा आपण स्वतःला .फसवत असतो

आपण इतक्या वर्षांपासून ज्या शरीरात राहतो आहोत ते देखील एके दिवशी सोडून दिले जाईल. म्हणूनच, आपल्याजवळ अशा गोष्टी आहेत ज्या खरोखर ताब्यात घेता येत नाहीत असे मानण्यास स्वतःला भाग पाडणे ही चूक आहे. जेव्हा आपल्याला एखादी गोष्ट दिली जाते, तेव्हा आपण हे समजून घेतले पाहिजे की ती केवळ मर्यादित काळासाठी आपली असते आणि आपण ती .इतरांसोबत वाटण्यास तयार असले पाहिजे

जेव्हा एखादी व्यक्ती त्याच्या गरजेपेक्षा जास्त लोभ .करते तेव्हा त्याच्यासाठी मोठ्या समस्या वाट पाहत असतात देवावर प्रेम करणारा नम्र माणूस सर्वांपेक्षा
श्रेष्ठ असतो
देव आपल्यापासून लपलेला नाही तो आपल्याशी
फुलांद्वारे, आपल्या विचारांद्वारे आणि सर्व .सृष्टीद्वारे बोलतो
अस्तित्वाचा एकमेव उद्देश म्हणजे माणसाला त्याचे रहस्य उलगडण्यास प्रवृत्त करणे आणि देव त्याच्या मागे .आहे याची जाणीव करून देणे
ज्यांना स्वतःमध्ये सुसंवाद आणि एकरूपता जाणवते .त्यांना निसर्गातील सुसंवाद आणि एकरूपता माहित असते

आपल्याला अन्न, वस्त्र आणि काही प्रमाणात आर्थिक सुरक्षितता यासारख्या मूलभूत गरजा असायलाच हव्यात यात

काही शंका नाही, परंतु या गोष्टींच्या शोधात आपल्याला अनावश्यक गरजांपासून मुक्तता मिळवावी लागेल आणि याचा अर्थ असा आहे की गरजेपेक्षा जास्त गोष्टी मिळवण्याच्या .तीव्र इच्छा आणि ज्वलंत इच्छा

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपल्या गरजा पूर्ण करण्याच्या प्रयत्नात, आपण इतरांना त्यांच्या गरजा पूर्ण करण्यास मदत केली पाहिजे आणि आपण जे कमावतो ते कमी .भाग्यवान लोकांमध्ये वाटून घेतले पाहिजे

आपण हे लक्षात ठेवूया की आपण जागतिक कुटुंबाचा
अविभाज्य भाग आहोत आणि त्याशिवाय जगू शकत नाही सुतार, शोधक किंवा शेतकरी नसता तर जीवन कसे असते? सेवा आणि कौशल्याच्या देवाणघेवाणीद्वारे, देव आपल्याला इतरांचा विचार करायला लावतो, कारण केवळ स्वतःसाठी जगणे ही एक गंभीर .चूक आहे

जेव्हा आपण स्वतःच्या आनंदाचा विचार करतो तेव्हा आपण इतरांच्या आनंदाचाही विचार केला पाहिजे. जागतिक कुटुंबासाठी सर्वकाही सोडून देणे आवश्यक नाही, कारण ते अशक्य आहे. परंतु आपण इतरांबद्दल सहानुभूती बाळगली पाहिजे आणि त्यांच्या गरजा विचारात घेतल्या पाहिजेत कारण आपला स्वतःचा देव आपल्याला एकमेकांकडून जितके मिळते तितकेच आपण एकमेकांना द्यावे अशी इच्छा करतो. इतर आपले मोठे स्वतःचे असतात परंतु सामान्य माणूस प्रथम आणि सर्वात .महत्त्वाचे म्हणजे फक्त स्वतःचाच विचार करतो

जगण्याची प्रवृत्ती प्रबळ आहे यात काही शंका नाही पण
जग आपल्यातील ही भावना वाढवते आणि आपल्यातील प्रत्येक गोष्टीला चिकटून राहण्याची आवश्यकता सुचवते. तथापि, आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाचे सर्व सेवक त्याचे .कुटुंब आहेत आणि आपण सर्व या पृथ्वीवर भाऊ-बहिणी आहोत

देवाने मानवजातीला तर्क आणि समज दिली आहे, ज्यामुळे आपल्याला भूक आणि थंडी अनुभवता येते. आपण हे ओळखले पाहिजे की आपल्या सभोवतालच्या इतरांनाही भूक आणि थंडी अनुभवायला मिळते. जेव्हा आपण स्वतःचे सांत्वन शोधतो तेव्हा आपण

इतरांनाही सांत्वन मिळविण्यात मदत करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. आपल्याला वेदना आणि दुःख आवडत नाही, म्हणून आपण आपल्या सभोवतालच्या गरजूंना त्यांचे दुःख कमी करण्यासाठी आणि त्यांचे दुःख दूर करण्यासाठी मदतीचा हात पुढे केला पाहिजे. त्यांनाही आपल्यासारखेच दुःख सहन करावे लागते आणि .काहींना आपल्यापेक्षाही जास्त त्रास सहन करावा लागू शकतो

जर एखाद्या व्यक्तीची सहानुभूती त्याच्या कुटुंब आणि मित्रांपुरती मर्यादित असेल आणि इतर कोणीही नसेल, तर तो स्वतःला मर्यादित करतो आणि त्याच्या आयुष्यातून आनंद .पळून जातो आणि त्याची जागा अनपेक्षित समस्या घेतात

आपण आपल्या क्षमतेनुसार इतरांना मदत करण्यास तयार
असले पाहिजे आणि ज्यांना आपण भेटतो त्यांना मदत करण्यात आनंद मिळवला पाहिजे. आपण याला त्याग मानू नये, कारण जर आपण असे केले तर मदत करणे हे एक ओझे होईल. त्याऐवजी, आपण आंतरिक आनंद अनुभवला पाहिजे, कारण देणे धन्य आहे आणि जे इतरांना भौतिक आणि भावनिकदृष्ट्या मदत करण्याचा प्रयत्न करतात आणि त्यांचे तुटलेले हृदय दुरुस्त करतात त्यांना एक आनंद .मिळतो

जर जगाने आपला दुष्ट स्वार्थ सोडला तर आपल्याला या .पृथ्वीवर स्वर्ग दिसेल

युद्धाची बीजे द्वेषपूर्ण स्वार्थाच्या
केंद्रस्थानी आहेत. सुरुवातीच्या मानवांनी प्रथम दगडी काठ्यांचा वापर केला, जे नंतर धनुष्यबाणांमध्ये विकसित झाले, जेणेकरून ते स्वतःचे स्वार्थ इतरांच्या स्वार्थापासून वाचवू शकतील. नंतर, रायफल आणि पिस्तूल, नंतर मशीन गन आणि त्यानंतर बॉम्ब आणि विषारी वायूचा शोध लागला - हे सर्व एका गटाच्या स्वार्थाचे दुसऱ्या गटाच्या .स्वार्थापासून रक्षण करण्यासाठी होते

या घृणास्पद स्वार्थामुळे, युद्धे सुरू होतात, आर्थिक .संतुलन बिघडते आणि मंदी आणि नंतर नैराश्य येते

मानवतेची विध्वंसक क्षमता तिच्या रचनात्मक क्षमतेपेक्षा जास्त वाढली आहे आणि विकसित झाली आहे. हे घातक उकळणे - द्वेषपूर्ण स्वार्थाचे उकळणे - अखेर फुटेल. पण दुर्दैवाने, मानवता जागृत होण्यापूर्वी आणि राष्ट्रीय स्वार्थ वैयक्तिक स्वार्थापेक्षा कमी हानिकारक नाही हे लक्षात येण्यापूर्वी अनेक जीव नष्ट होतील. एक राष्ट्र मूलतः लहान गटांनी बनलेले असते आणि ते गट व्यक्तींनी .बनलेले असतात; स्वतःपासून सुरुवात करावी लागते

देशांमधील सीमा निश्चित नसतात आणि जगातील सरकारे सतत .बदलत असतात

इतरांच्या हक्कांची आणि आनंदाची पर्वा न करता आनंद शोधणारा स्वार्थ, किंवा स्वतःच्या हेतूंसाठी इतरांचे हक्क आणि हित पायदळी तुडवणारा, गरिबी, दुःख आणि दुःख निर्माण करणारा स्वार्थ. इतरांच्या खर्चावर समृद्धी ही एक गंभीर चूक आहे. महान लोक वाटून घेण्याच्या आणि देण्याच्या खऱ्या आध्यात्मिक इच्छेवर आधारित परोपकाराचा पुरस्कार .करतात

साम्यवाद, जो बाह्यतः जनतेला विपुलता आणि समृद्धीचे आश्वासन देतो, तो यशस्वी होणार नाही आणि एके दिवशी तो कोसळेल कारण तो जबरदस्ती आणि वैयक्तिक स्वातंत्र्यांच्या दडपशाहीवर आधारित आहे (टीप: हे व्याख्यान मास्टर परमहंस यांनी १९३७ मध्ये दिले होते आणि तो निष्कर्ष खरोखरच खरा ठरला आहे!)

जर एखाद्या व्यक्तीने फक्त त्यांच्या हातांवर आणि पायांवर लक्ष केंद्रित केले आणि त्यांच्या डोक्याकडे दुर्लक्ष केले, तर मेंदू मोटर कौशल्यांचे मार्गदर्शन करण्यासाठी कार्य करणार नाही. सर्व शारीरिक कार्ये समन्वयित केली पाहिजेत. त्याचप्रमाणे, राष्ट्रे आणि समाजांमधील मनांनी (निर्णय घेणाऱ्यांनी) हात आणि पाय (कार्यबल) यांच्याशी समन्वय साधून काम केले पाहिजे, कारण जर हितसंबंधांमध्ये संघर्ष झाला तर सुव्यवस्था बिघडेल, .अराजकता पसरेल आणि दुःख निर्माण होईल

जगात दोनच शिक्षक आहेत. जो देवाला आपला मार्गदर्शक
आणि मार्गदर्शक मानतो त्याला घाबरण्याचे कारण नाही. जो सैतानाला आपला नेता आणि मार्गदर्शक मानतो त्याला खूप दुःख .होईल

या जीवनात बहुतेक लोकांसाठी मुख्य शब्द "मी" आहे. आध्यात्मिक स्वभाव आणि प्रवृत्ती असलेले लोक इतरांबद्दलही तेवढेच विचार करतात जितके ते स्वतःबद्दल विचार करतात. जे फक्त स्वतःबद्दल विचार करतात ते त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांचे शत्रुत्व आणि राग स्वतःवर ओढवतात. परंतु जे इतरांच्या भावना आणि हितसंबंधांचा विचार करतात त्यांना असे आढळते की इतर त्यांचा विचार करतात आणि .त्यांच्या भावनांचा विचार करतात

जर एका शहरात शंभर लोक असतील आणि प्रत्येकजण दुसऱ्यांकडून पैसे घेण्याचा प्रयत्न करत असेल तर प्रत्येकाचे नव्व्याण्णव शत्रू असतील पण जर प्रत्येकाने दुसऱ्यांना मदत करण्याचा प्रयत्न केला तर प्रत्येकाचे .नव्व्याण्णव मित्र असतील

मी असेच जगलो आणि इतरांना देऊन काहीही गमावले नाही.
खरं तर, मी जे काही दिले ते देवाच्या कृपेने गुणाकार करून मला परत मिळाले. आता मला कशाचीही आस नाही कारण माझ्या आत जे आहे ते जग देऊ शकणाऱ्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा मोठे आणि मौल्यवान आहे. एखादी व्यक्ती खरोखर आनंदाचा शोध घेते आणि एकदा आनंद मिळाला की, त्याकडे नेणाऱ्या परिस्थितीची गरज .नाहीशी होते

माझ्याकडे बँक खाते नाही कारण या जगात माझी एकमेव हमी म्हणजे लोकांच्या माझ्याबद्दलच्या चांगल्या भावना. मी इतर कोणत्याही पार्थिव हमीवर विश्वास ठेवत नाही. खरी संपत्ती म्हणजे आपल्या भावांच्या आणि मित्रांच्या हृदयात .राहणे

जेव्हा आपण परोपकारी असतो तेव्हा आपण आनंदी होतो आणि
जर आपण हा दृष्टिकोन स्वीकारला तर आपल्या सभोवतालचे इतर लोक आपल्या वागण्याने प्रभावित होतील आणि आपले अनुकरण

करण्याचा प्रयत्न करतील. आपण स्वार्थ दूर केला पाहिजे, जो .सर्व वैयक्तिक आणि राष्ट्रीय वाईटांचे मूळ आहे

परोपकार जागरूकता वाढवतो

जेव्हा तुम्ही इतरांना चांगले हेतू पाठवता तेव्हा तुमची जाणीव वाढते जेव्हा तुम्ही तुमच्या शेजाऱ्याचा विचार करता तेव्हा तुमच्या अस्तित्वाचा एक भाग त्या विचारासोबत सक्रिय होतो पण फक्त विचार करणे पुरेसे नाही; .आपण आपले विचार कृतीत आणण्यास तयार असले पाहिजे

विवाह परोपकाराचा धडा देतो दोन लोक त्यांचे जीवन
एकत्र सामायिक करण्याचा प्रयत्न करतात मग मुले येतात आणि पालक त्यांच्यासोबत जे काही आहे ते शेअर करतात पण फक्त जवळच्या कुटुंबाचा (म्हणजे फक्त तुम्ही आणि मी, किंवा फक्त आपण) विचार करणे हा स्वार्थाचा एक प्रकार आहे. वेळ येईल जेव्हा प्रियजन आपल्यापासून दूर जातील आणि तीच जीवनाची पद्धत आहे. हे आपल्याला आठवण करून देते की मानवतेचे अंतिम ध्येय म्हणजे इतरांसाठी काम करून आणि त्यांच्यासोबत जीवनाचे आशीर्वाद सामायिक करून आपल्या .जाणीवेच्या सीमा वाढवणे

परोपकार त्याच्या मालकाला अनेक आशीर्वाद आणि महान
आनंद देतो, कारण परोपकाराद्वारे माणूस स्वतःचा आनंद जपतो माझे ध्येय इतरांना आनंदी करणे आहे, कारण माझे आनंद .त्यांच्या आनंदातून निर्माण होते

आपण आपला आनंद इतरांसोबत शेअर केल्याशिवाय आपण खऱ्या अर्थाने यशाचा आस्वाद घेऊ शकत नाही. मी फक्त कुटुंबातील सदस्यांबद्दल नाही तर सर्व लोकांबद्दल बोलत आहे. आपण इतरांचा विचार केला पाहिजे आणि आपल्या क्षमतेनुसार त्यांना मदत केली पाहिजे. याचा अर्थ स्वतःला गरीब करणे असा नाही, तर खरी, मैत्रीपूर्ण काळजी आणि शेअर करण्याची तयारी दाखवली पाहिजे. आपण प्रथम स्वतःवर न्यायाची तत्त्वे लागू

केली पाहिजेत. आपण स्वतः परोपकारी नसल्यास आपण इतरांना परोपकार शिकवू शकत नाही. स्वतःपासून सुरुवात करून, आपण .इतरांसाठी चांगले आदर्श बनतो

मी माझे आयुष्य इतरांची सेवा करण्यासाठी आणि त्यांचे कल्याण करण्यासाठी समर्पित केले आहे. मी खूप प्रवास केला आहे आणि मोठ्या प्रेक्षकांना व्याख्याने दिली आहेत. पण मला माहित आहे की मी माझ्या लेखन आणि शिकवणींद्वारे .इतरांची सर्वोत्तम सेवा करतो

गर्दी व्याख्याने ऐकण्यासाठी येते, खऱ्या प्रेमामुळे नाही तर लोक प्रेरणा आणि आध्यात्मिक सांत्वनासाठी येतात पण मला असे आत्मे हवे आहेत जे सत्याचा शोध घेतात, जे देवावर प्रेम करतात म्हणूनच मी देवाचे ध्यान करण्याच्या गरजेवर .लक्ष केंद्रित केले आहे आणि करत राहीन

आध्यात्मिक क्षेत्रात गंभीर आणि चिकाटीने काम करणारे सर्व साधक जर इच्छा आणि परिश्रमाने पुढे जात राहिले तर .त्यांना यश मिळेल

आपण देवावर आपल्या संपूर्ण अंतःकरणाने, मनाने, आत्म्याने आणि शक्तीने प्रेम केले पाहिजे आणि आपल्या .शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम केले पाहिजे

देवावर संपूर्ण हृदयाने, मनाने, आत्म्याने आणि
शक्तीने प्रेम करणे म्हणजे काय? हृदय म्हणजे भावना, मन म्हणजे एकाग्रता, आत्मा म्हणजे ध्यानात खोल आध्यात्मिक सुसंवाद आणि शक्ती म्हणजे आपली सर्व ऊर्जा देवाकडे निर्देशित करणे याचा अर्थ असा की देवावर आपल्या सर्व भावनांनी, ध्यानात एकाग्रतेने प्रेम करणे आणि जीवनाची ऊर्जा किंवा शक्ती भौतिकतेपासून आध्यात्मिकतेकडे वळवून, .शरीरापासून देवाकडे लक्ष वळवून

चिंतनाशिवाय देवावर प्रेम करणे शक्य नाही, कारण केवळ चिंतनातूनच आपण आपल्या आध्यात्मिक स्वरूपाची जाणीव करू शकतो, जो आत्मा म्हणून कायमचा आणि कायमचा देवाशी जोडलेला .आहे ज्याने त्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे

आपण स्वतःमध्ये देवाच्या उदात्त प्रेमासाठी एक
सिंहासन बांधले पाहिजे जीवनात यापेक्षा महत्त्वाचे काहीही नाही त्याच्यावर प्रेम करणे, त्याच्याबद्दल बोलणे आणि इतरांना त्याला जाणून घेण्यासाठी प्रबोधन करणे यापेक्षा मोठी महत्वाकांक्षा नाही मला लोकांकडून दुसरे .काहीही नको आहे

जे लोक प्रामाणिकपणे आध्यात्मिक अनुभव घेतात त्यांच्यासोबत माझा आध्यात्मिक अनुभव शेअर करणे हा एक आनंद आहे. देवाबद्दल त्यांच्याशी बोलणे आणि त्यांची उपस्थिती अनुभवण्यास मदत करणे यापेक्षा जास्त आनंद मला .काहीही देत नाही

देवावर प्रेम करणे आणि त्याच्या सेवकांवर प्रेम करणे
हे अद्भुत आहे जेव्हा आपण त्याला शोधतो तेव्हा आपल्याला त्याचे प्रेम प्रत्येकामध्ये जाणवते विश्वात प्रेमाच्या .शक्तीपेक्षा मोठी कोणतीही शक्ती नाही

मी स्वर्ग आणि महासागरांवर विराजमान असलेल्या
सर्वोच्च परमेश्वराला पाहतो आणि माझ्या चेतनेच्या सिंहासनावर मी त्याला माझ्या आत आणि सर्वांच्या आत्म्यात उपस्थित असल्याचे पाहतो आणि मी त्याला त्याच्या सर्व अनंत रूपांमध्ये आणि निर्मितीमध्ये प्रकट झालेल्या .प्रकटीकरणांमध्ये आलिंगन देतो

मानव सतत त्या "दुसऱ्या गोष्टीचा" शोध घेत असतो ज्याच्यामुळे त्यांना पूर्ण आणि चिरस्थायी आनंद मिळेल अशी त्यांना आशा असते. ज्या आत्म्यांनी देवाचा शोध घेतला आहे आणि त्याला शोधले आहे, त्यांचा शोध संपला आहे, कारण देव .ती "दुसरी गोष्ट" आहे

.देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो आणि तुमच्यावर शांती असो

आत्मे आणि भूत
त्याची वास्तविकता आणि सार
आत्मे, भूत, खजिना शोधणारे भूत, चेटकीण, प्रेत खाणारे
भूत आणि व्हॅम्पायर यांच्याबद्दल सर्व प्रकारच्या कथा

आणि कथा आहेत आणि या प्राण्यांशी भेट झाल्याचा दावा करणाऱ्या लोकांची संख्या कमी नाही.
मला आलेल्या अनेक प्रकरणांपैकी, बहुतेक
प्रकरणांमध्ये गंभीर मानसिक भ्रमांनी ग्रस्त व्यक्तींचा समावेश होता. अशाच एका महिलेने रक्तपिपासू, नरकीय प्राण्यांबद्दल एक पुस्तक वाचले होते आणि तिचे भ्रम इतके स्पष्ट होते की तिला असे वाटले की दररोज रात्री एक भूत तिचे रक्त शोषत आहे. ती मला भेटायला येई तेव्हा ती बरी व्हायची, पण रात्रीच्या भूताची कल्पना तिच्या मनात कायम राहिली कारण आजार पुन्हा येणार होता. ती अकाली मरण पावली, तिच्या स्वतःच्या भ्रमांनी ग्रासली.
१६ व्या शतकात जादूटोण्यावरील विश्वास व्यापक होता
आणि शेकडो लोकांना जादूटोणा असल्याचा संशय होता, त्यांच्यावर सैतानाशी संबंध असल्याचा खोटा आरोप करण्यात आला आणि परिणामी त्यांचा मृत्यू झाला. जोन ऑफ आर्कला खांबाला बांधण्यात आले आणि खांबावर जाळण्यात आले कारण तिला जादूटोणा मानले जात असे.
या विश्वाच्या मागे आणखी एक जग लपलेले आहे, अलौकिक क्षेत्र, त्याचे रहिवासी प्रकाशाने बनलेले ग्रह स्वरूपात स्थित आहेत. हे प्राणी, किंवा "भूत", आपल्या डोळ्यांना अदृश्य असतात आणि सहसा त्यांच्या जगात मर्यादित राहतात, जसे आपण आपल्या भौतिक जगात मर्यादित असतो. जर ग्रह क्षेत्रातील दुर्भावनापूर्ण रहिवाशांना आपल्या पृथ्वीच्या पातळीवर प्रवेश करून आपल्याला हानी पोहोचवणे सोपे असते, तर आपण कायमचे भय आणि दहशतीत जगलो असतो. आपल्या भूमीत आधीच पुरेशा भयावहता आणि दहशती आहेत. देवाला नक्कीच भूत आणि राक्षसांचा हस्तक्षेप आपल्या दुःखात भर घालायची नाहीये!
तथापि, काही ग्रहीय प्राणी आहेत ज्यांना भटकंती
करणारे आत्मे म्हणून ओळखले जाते. हे आत्मे पृथ्वीशी मजबूत आसक्ती आणि मानवी शरीरात प्रवेश करण्याची इच्छा बाळगून बांधलेले असतात जेणेकरून ते त्यांच्या कामुक सुखांसाठी एक वाहन म्हणून वापरतील. हे प्राणी सहसा अदृश्य असतात आणि सामान्य लोकांवर प्रभाव पाडण्याची त्यांची शक्ती नसते. कधीकधी, दुष्ट आत्मे एखाद्या व्यक्तीच्या शरीरात आणि

मनावर प्रवेश करण्यात आणि त्यांचा ताबा घेण्यास यशस्वी होतात. हे फक्त तेव्हाच घडते जेव्हा ती व्यक्ती मानसिकदृष्ट्या असंतुलित असते, जेव्हा त्यांचे मन निष्क्रिय किंवा विचारहीन राहिल्यामुळे कमकुवत झाले असते, जसे की कोणीतरी त्यांची कार आतल्या चाव्याने अनलॉक करून सोडते. अशा परिस्थितीत, एक भटकंती कारमध्ये प्रवेश करू शकते आणि निघून जाऊ शकते.
भटकंती करणारे आत्मे म्हणजे असे आत्मे ज्यांनी मृत्यूमुळे आपले शरीर गमावले आहे परंतु त्यांच्याशी खोलवर जोडलेले आहेत. म्हणूनच, ते त्यांचे ध्येय साध्य करण्यासाठी कोणत्याही व्यक्तीच्या शरीराचा वापर करण्याचा सर्वतोपरी प्रयत्न करतात. सुदैवाने, भटकंती करणारे आत्मे आध्यात्मिक विचार आणि चेतनेच्या तीव्र स्पंदनांना तोंड देऊ शकत नाहीत. देवाचे जे प्रामाणिक साधक त्याचे चिंतन आणि ध्यान करतात त्यांना या हरवलेल्या आणि दिशाभूल झालेल्या प्राण्यांपासून घाबरण्याचे कारण नाही. देव हा सर्वोच्च आत्मा आहे आणि कोणताही आत्मा, कितीही वाईट असला तरी, देवावर प्रेम करणाऱ्या आणि सतत त्याचे स्मरण करणाऱ्यांना हानी पोहोचवू शकत नाही.
ग्रहांच्या प्राण्यांचे स्वरूप समजून घेण्यासाठी,
आपण प्रथम स्वतःला समजून घेतले पाहिजे जेव्हा देवाने आपल्याला निर्माण केले, तेव्हा त्याने प्रथम आपल्याला चेतना म्हणून निर्माण केले त्याच्या सर्वव्यापी मनापासून, त्याने आपल्याला घडवले आणि या दृष्टिकोनातून, आपण प्रामुख्याने मानसिक प्राणी आहोत. जेव्हा तुम्ही काहीतरी नवीन निर्माण करता तेव्हा पहिले पाऊल म्हणजे तुमच्या मनात त्याचे मॉडेल तयार करणे हे खरे नाही का? मग तुम्ही आवश्यक साहित्य गोळा करता आणि शेवटी ती कल्पना जिवंत करता. हे आपल्या रचनेला आणि सर्व सृष्टीच्या रचनेला देखील लागू होते. आपल्याकडे तीन स्वभाव आहेत: मानसिक स्वभाव (कल्पना), अलौकिक स्वभाव (निर्मितीचे साहित्य) आणि भौतिक स्वभाव (घन उत्पादन)
भौतिक शरीर हे १६ घटकांनी बनलेले आहे. पण भौतिक
घटकांचे हे रासायनिक पदार्थ शरीराला मनाचे साधन

बनवण्यासाठी कसे एकत्र केले गेले हे खरोखरच आश्चर्यकारक आहे!
काही लोकांना दरवर्षी एक नवीन गाडी खरेदी करायची असते
पण त्यांना त्यांचे जुने भौतिक मॉडेल साठ, सत्तर किंवा त्याहूनही अधिक वर्षे ठेवावे लागते! शरीर झीज होऊनही, ते ठेवण्याची इच्छा देव म्हणतो, "पुरे झाले! मला या शरीरातून सोडा!" तोपर्यंत ती व्यक्ती त्यांच्या क्षयग्रस्त शरीरातून उडी मारते आणि स्वतःला प्रकाश आणि चैतन्य असलेल्या अलौकिक शरीरात शोधते. त्यांना हे पाहून आनंद होतो की त्यांच्याकडे त्यांच्या नवीन शरीरात ऐकण्याची, पाहण्याची आणि स्पर्श करण्याची क्षमता आहे आणि त्यांच्याकडे तोडण्यासाठी हाडे नाहीत किंवा मांस खराब होणार नाही.
जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते तेव्हा त्याचे भौतिक शरीर कुजते, परंतु त्याचे ग्रह शरीर पूर्णपणे त्याच्या मूळ स्थितीत राहते.
पृथ्वी सोडून गेलेले ते आत्मे कुठे आहेत? ते आकाशात फिरतात तुम्ही म्हणाल, "ते अशक्य आहे," पण चला ही तुलना करूया:
जर मी एखाद्या आदिम जमातीच्या सदस्याला सांगितले की संगीत ईथरमध्ये आहे आणि ते उचलून ऐकू येते, तर ते माझ्यावर हसतील किंवा कदाचित घाबरतील पण जर मी रेडिओ आणला आणि संगीत आणि गाणी प्रसारित करणाऱ्या स्टेशनवर ट्यून केला तर ते माझा दावा खोडून काढू शकणार नाहीत त्याचप्रमाणे, मी इतरांना दाखवून देऊ शकतो की परग्रही प्राणी ईथरमधून प्रवास करतात आणि ते ते नाकारण्यास अक्षम असतील परग्रही जग येथे आहे, भौतिक विश्वाच्या दाट कंपनांच्या पलीकडे.
जर लोकांना त्यांच्या सभोवतालच्या आकाशात असंख्य ग्रहांचे प्राणी दिसले तर बरेच लोक भीतीने ग्रासले असते आणि काही जण त्यांच्या मृत प्रियजनांचा शोध घेण्याचा प्रयत्न करतात.
जर तुम्ही आध्यात्मिक डोळ्यावर खोलवर लक्ष केंद्रित केले तर तुम्ही आंतरिक दृष्टीद्वारे, ते तेजस्वी जग पाहू शकता ज्यामध्ये अलौकिक क्षेत्रात गेलेले सर्व आत्मे

राहतात. मानवांमध्ये, हृदय एक ग्रहणकर्ता म्हणून काम करते आणि आध्यात्मिक डोळा प्रकाश प्रसारित करते. जरी तुम्ही तुमच्या निघून गेलेल्या प्रियजनांना पाहू शकत नसलात तरी, जर तुम्ही शांतपणे तुमच्या भावना हृदयावर केंद्रित केल्या तर तुम्हाला तुमच्या प्रियजनांची उपस्थिती जाणवेल जे तेजस्वी शरीरात अस्तित्वात आहेत आणि भौतिक शरीराच्या बंधनातून मुक्तता अनुभवत आहेत.
मला पृथ्वीच्या पातळीवरून निघून गेलेले अनेक ग्रहजीव दिसतात, पण ते मला पाहू शकत नाहीत. मी स्वतःला त्यांच्यासमोर दृश्यमान करत नाही, पण मला हवे असल्यास मी त्यांना पाहू शकतो.
म्हणून, जेव्हा आपण मृत्यूच्या वेळी शरीर सोडतो
तेव्हा आपण पूर्णपणे मुक्त नसतो. आपले आत्मे दोन सूक्ष्म स्वरूपात बंदिस्त राहतात: ग्रह (ऊर्जा शरीर) आणि कारण (विचार शरीर).
जेव्हा एखादा मनुष्य भौतिक रूप धारण करतो, तेव्हा तो
या जगात एक दृश्यमान प्राणी बनतो. त्याच्या भौतिक शरीराच्या मृत्यूनंतर, तो ग्रहांच्या जगात "भूत" म्हणून राहतो, म्हणजेच, मानसिक क्षमता आणि त्याच्या पृथ्वीवरील अस्तित्वादरम्यान त्याला वेगळे करणाऱ्या मानसिकता आणि वैशिष्ट्यांनी संपन्न असलेल्या अदृश्य प्राणी म्हणून. अर्थात, ग्रह जगतातील रहिवासी त्यांच्या तेजस्वी
शरीरात एकमेकांना पाहू शकतात, परंतु आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे ग्रह जगात कसे प्रवेश करायचे हे आपल्याला माहित नसल्यास पृथ्वीवरील ग्रहांचे प्राणी सहसा आपल्यासाठी अदृश्य असतात. जेव्हा आत्मे त्यांचे अलौकिक शरीर सोडून कारण जगाच्या मानसिक स्थितीत प्रवेश करतात, तेव्हा ते पूर्णपणे नाहीसे होत नाहीत, तर पूर्णपणे अदृश्य होतात, जसे विचार अदृश्य असतात.
जेव्हा आत्मे शारीरिक इच्छांपासून मुक्त होतात,
तेव्हा त्यांना पुन्हा पृथ्वीवर अवतार घेण्याची आवश्यकता नसते. हे आत्मे नंतर ग्रहलोक आणि कारणलोक स्वर्ग यांच्यामध्ये जातात, त्या अवस्थेतून आध्यात्मिक मुक्तता होईपर्यंत ग्रहलोकात अवतार घेत राहतात. जेव्हा सर्व

कारणलोक इच्छा संपतात, तेव्हा व्यक्ती खरोखर मुक्त किंवा मुक्त आत्मा बनते.
जर मृत आत्म्याच्या पार्थिव अस्तित्वाच्या इच्छा अजूनही अपूर्ण असतील, तर तो त्या इच्छा ग्रहांच्या क्षेत्रात अनुभवत राहील आणि भौतिक शरीरात स्वतःला व्यक्त करण्याची इच्छा बाळगेल. अशा प्रकारे, तो आत्मा त्याच्या ग्रहांच्या शरीरासह, शुक्राणू आणि अंडापासून बनलेल्या पेशीकडे (शुक्राणू पेशी) परत ओढला जातो आणि नवजात बाळाच्या रूपात पुनर्जन्म घेतो.
एखाद्या व्यक्तीने कोणत्याही शारीरिक कमतरतेचे
श्रेय स्वतःला कायमचे देणे मूर्खपणाचे आहे समजा या आयुष्यात एखाद्याने एक हात गमावला आणि त्या नुकसानाची कल्पना त्यांच्या चेतनेत रुजली, स्वतःला खात्री पटवून दिली की ते पुन्हा कधीही त्याचा वापर करू शकत नाहीत जेव्हा त्यांना पुनर्जन्म मिळेल तेव्हा ते त्यांच्यासोबत हरवलेल्या हाताची भावना घेऊन येतील जर हा नकारात्मक विचार पुरेसा मजबूत असेल, तर तो नवीन शरीराचे हात निर्माण करणाऱ्या जाणीवपूर्वक महत्वाच्या क्रियाकलापांच्या सर्जनशील कार्यात अडथळा आणू शकतो. म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने कधीही भौतिक शरीराच्या अपूर्णता आणि कमतरतांद्वारे स्वतःची व्याख्या करू नये. अशा मर्यादा आत्म्याशी संबंधित नाहीत, जी देवाची शुद्ध आणि परिपूर्ण प्रतिमा आहे.
अशाप्रकारे, तुम्हाला दिसेल की तुम्ही भौतिक रूप
धारण करण्यापूर्वी, तुम्ही एक आत्मा होता आणि मृत्यूनंतर, तुम्ही पुन्हा एकदा आत्म्याकडे परत जाल आपण झोपेत असतानाही आत्मे असतो, कारण झोपेत आपल्याला स्वतःला भौतिक शरीर म्हणून अजिबात माहिती नसते. म्हणून, जेव्हा तुम्ही झोपेत असता तेव्हा तुम्ही एक आत्मा असता आणि मृत्यूनंतर तुम्ही एक आत्मा असता, तेव्हा आत्म्यांना भीती का वाटावी? तुम्ही नेहमीच आहात - एक आत्मा - आणि तुम्ही नेहमीच असाल - आणि तुम्ही सर्वकाळ हेच राहाल.
फरक एवढाच आहे की जेव्हा तुम्ही मृत्यूच्या वेळी ग्रहलोकात प्रवेश करता तेव्हा तुम्ही आता तुमच्यासारखे भौतिक शरीर तयार करू शकत नाही. केवळ सर्वोच्च

निर्मात्याशी एकरूप झालेले महान स्वामीच असे करू शकतात. आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगत आत्मे ग्रहवाहनाच्या सूक्ष्म स्पंदनांना मूर्त शरीरात रूपांतरित करू शकतात.
आपल्याला मृत्यूची भीती वेदना आणि विनाशाच्या कल्पनेमुळे वाटते. हा एक गैरसमज आहे. येशू ख्रिस्ताने त्याच्या मृत्युनंतर स्वतःला शारीरिक स्वरूपात त्याच्या शिष्यांना प्रकट केले. लाहिरी महाशय त्याच्या मृत्युनंतर दुसऱ्या दिवशी रक्त आणि मांसात परतले. आम्ही दाखवून दिले आहे की त्यांचा नाश झाला नाही.
(आणि रसूल (सल्लल्लाहु अलैहि वसल्लम) म्हणाले, "स्वप्नात तुमच्यापैकी सर्वात खरे बोलणारे तेच आहे जे तुमच्या बोलण्यात सर्वात खरे आहे" आणि, "जो मला स्वप्नात पाहतो तो जणू काही प्रत्यक्षात मला पाहतो")
आध्यात्मिक ध्रुवांची प्रकरणे दुर्मिळ असली तरी, त्यांच्या साक्ष चुकीच्या आहेत असे म्हणता कामा नये.
मी माझे गुरु श्री युक्त्सुवर यांना स्वतः पाहिले, जे त्यांच्या मृत्यूनंतर सुमारे तीन महिन्यांनी पुनरुत्थित झाले (या साइटवर आध्यात्मिक जग: त्याची वास्तविकता आणि निसर्ग पहा)
ज्ञानाच्या पवित्र ग्रंथांमध्ये असे म्हटले आहे की मानवी आत्मा हा मूलतः दैवी आत्म्याचे प्रतिबिंब आहे. तो कधीही मृत्यूचे दुःख किंवा जन्माचे दुःख अनुभवत नाही आणि जोपर्यंत अस्तित्व टिकते तोपर्यंत त्याचे अस्तित्व शाश्वत आहे. हा आत्मा सदैव जिवंत आणि अपरिवर्तनीय आहे, क्षयाने अस्पृश्य आहे आणि विनाशाने प्रभावित होत नाही. बऱ्याच वेळा, दूर राहणाऱ्या एका आजारी शिष्याने त्याच्या भक्ती आणि प्रेमाच्या बळावर माझे ग्रहदेह त्याच्याकडे आकर्षित केले. असाच एक प्रसंग सेवा देवी नावाच्या शिष्यासोबत घडला. ती एक अपवादात्मकपणे समर्पित शिष्या होती. एकदा, ती खूप आजारी पडली पण तिने ते सर्वांपासून लपवून ठेवले. मी तिला रुग्णालयात भेटायला गेलो तेव्हा ती मला म्हणाली, "कृपया देवाला विनंती करा की मला या शरीरात आणखी ठेवू नका."
नंतर, मी पॅसिफिक किनाऱ्यावरील एन्सिनिटास आश्रमात परतलो आणि एका सकाळी मला अचानक सेवा देवीचे पारदर्शक

ग्रहांचे कंपन जाणवले. तिच्या भक्ती आणि आध्यात्मिक प्रेमाने तिने माझे अलौकिक शरीर तिच्याकडे ओढले. लगेचच, माझे भौतिक शरीर गोठले, जणू काही त्यातून जीवन निघून गेले आहे. मला नंतर सांगण्यात आले की सेवा देवीने अचानक ओरडले, "स्वामीजी येथे आहेत!" माझे शरीर सोडण्यापूर्वी, कारण तिला जाणीवपूर्वक जाणीव होती की मी दुसऱ्या जगात जात आहे. नंतर, मी तिला पाहिले, तिचे शरीर तेजस्वी, माझ्या एका वर्गात बसलेले, जसे ती तिच्या आयुष्यात प्रकट झाली होती. जर कोणी मला त्यावेळी स्पर्श केला असता, तर ते देखील तिला पाहू शकले असते, जरी आध्यात्मिक जागरूकतेच्या त्या अवस्थेत असलेले लोक इतरांना त्यांना स्पर्श करू देत नाहीत.
आपण मृत्यूचा उंबरठा ओलांडला आहे आणि अनेक वेळा
जीवनात परतलो आहोत, मग मृत्यूची भीती का बाळगावी? तो आपल्याला मुक्त करण्यासाठी येतो. अर्थात, आपण मृत्यूची इच्छा करू नये, परंतु आपण त्यात सांत्वन शोधले पाहिजे - जेव्हा ते स्वतःहून येते - आपल्याला विविध संकटांपासून मुक्त करण्यासाठी.
या भौतिक तुरुंगात दीर्घकाळ राहिल्यामुळे लोक मृत्यूला घाबरतात, इतके की ते त्यातून बाहेर पडण्याची भीती बाळगतात पण एखाद्या व्यक्तीला घाबरणे मूर्खपणाचे आहे.
देवाची इच्छा आहे की आपण हे प्राचीन भौतिक मॉडेल मरेपर्यंत बाळगावे, म्हणून आपण ते जतन केले पाहिजे आणि त्याची आवश्यक काळजी घेतली पाहिजे.
भारतात एका मरणासन्न तरुणाची कथा आहे जो त्याच्या सभोवतालच्या दुःखाचे आणि वियोगाच्या वेदनांचे आक्रोश ऐकून ओरडला:
सहानुभूतीच्या ओरडांनी माझ्या आत्म्याचा अपमान करू नकोस.
जेव्हा तुम्ही प्रकाश आणि प्रेमाच्या शाश्वत क्षेत्रात प्रवेश करता
मीच तो आहे ज्याला तुमची दया आली पाहिजे आणि तुमच्या परिस्थितीबद्दल दया वाटली पाहिजे.
माझ्याबद्दल

आजनंतर कोणतेही आजार नाहीत.
एकही हाड मोडलेले नाही.
दुःख नाही, असह्य वेदना नाही
कारण मी आनंदाचे स्वप्न पाहतो आणि आनंदाच्या
समुद्रात पोहतो.
आणि मी आनंदाचा श्वास घेतो.
वाढवलेले कामाचे तास!
माणसाला माहित नाही की या जगात त्याचे काय होईल तो
भीती आणि मानसिक चिंतांमध्ये राहतो ज्यांनी त्याला सोडून दिले आहे त्यांना त्याच्यावर दया करा आणि त्याच्या जगातून त्याला आशीर्वाद द्या. मी हे एका आईला सांगितले ज्याने तिचा मुलगा गमावला होता आणि मी समजावून सांगणे संपवताच तिने लगेच तिचे अश्रू पुसले आणि म्हणाली: "मला कधीही इतकी शांती मिळाली नाही, माझा मुलगा मुक्त झाला आहे हे जाणून मला आनंद झाला. मला वाटले की त्याच्यासोबत काहीतरी भयंकर घडले आहे."
अनेक आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगत लोक त्यांचे ईथरिक
शरीर पाहू शकतात.
जेव्हा मृत्यूच्या वेळी ईथरिक शरीर भौतिक शरीरावर
चढते किंवा सोडते, तेव्हा निघून जाणाऱ्या व्यक्तीला त्यांचे शरीर मृत दिसते. प्रगत योगी इच्छाशक्तीद्वारे भौतिक शरीराच्या पलीकडे जातात तेव्हा हाच अनुभव येतो, ज्यामुळे त्यांना इच्छेनुसार त्यांच्या शरीरात सोडता येते आणि परत येऊ शकते. तथापि, असे मानणारे बरेच लोक चुकीचे आहेत की ते हे करू शकतात. फक्त काहीतरी अनुभवण्याचा विचार करणे म्हणजे ते घडेल असे नाही. पद्धत जाणून घेणे आवश्यक आहे.
एकदा, न्यू यॉर्कमध्ये एक माणूस माझ्याकडे आला आणि त्याने आग्रह धरला की तो त्याच्या भौतिक शरीरातून (इथरिकली) प्रवास करू शकतो. मी त्याला म्हणालो, "मला असं वाटत नाही; तू कल्पना करत आहेस की तुझ्यात ती क्षमता आहे" पण त्याने माझी परीक्षा घेण्याचा आग्रह धरला. मी होकार दिला आणि म्हणालो, "ठीक आहे, मग इथरिकली प्रवास कर आणि खाली जा आणि मला सांग की तिथे रेस्टॉरंटमध्ये काय चालले आहे."

तो क्षणभर गप्प राहिला, मग म्हणाला, "उजव्या कोपऱ्यात
एक भव्य पियानो आहे"
मला खात्री होती की तो त्याची कल्पना करत असेल कारण त्याचा श्वास आणि नाडी सामान्य होती.
म्हणून मी म्हणालो, "उलट, मला वाटतं तुला तिथे एका टेबलाभोवती दोन महिला बसलेल्या आढळतील" त्याने माझी थट्टा केली. मग आम्ही एकत्र रेस्टॉरंटमध्ये गेलो, आणि कोपऱ्यात पियानो नव्हता, फक्त दोन महिला टेबलाभोवती बसल्या होत्या. शेवटी, आमच्या मित्राला समजले की तो त्याच्या स्वतःच्या कल्पनांनी भ्रमित झाला आहे. माझ्या गूढ ग्रहांच्या दृश्यांमध्ये, मी अनेकदा
भयानक घटना पाहतो, पण त्या मला एखाद्या चित्रपटासारख्या वाटतात. जग हे आपले मनोरंजन करण्यासाठी होते, आपल्याला त्रास देण्यासाठी किंवा घाबरवण्यासाठी नाही आणि सर्वशक्तिमान देवाने त्याच्या निर्मितीचे नाटक अविश्वसनीयपणे गुंतागुंतीचे बनवले, जे चांगल्या आणि वाईटाच्या विरोधाभासांनी भरलेले आहे.
आपण आपले लपलेले आध्यात्मिक स्वरूप समजून घेण्यासाठी स्वतःला प्रशिक्षित केले पाहिजे. परंतु जोपर्यंत आपण आपले विचार सतत भौतिक शरीरापुरते मर्यादित ठेवतो तोपर्यंत हे अशक्य आहे. भौतिक गोष्टींबद्दल सतत व्यस्त राहिल्याने आपण भौतिकवादी बनतो आणि आपल्या आध्यात्मिक आकांक्षा दाबून टाकतो. आपण देवाला आपल्या जीवनात सर्वात महत्त्वाचे स्थान दिले पाहिजे. जर आपण त्याला दुय्यम स्थानावर ठेवले तर तो आपल्याकडे येणार नाही आणि आपण त्याला ओळखू शकणार नाही. जगाचे प्रलोभने असंख्य आणि नेहमीचे असतात. ज्यांना अध्यात्माची इच्छा आहे त्यांनी त्यांची इच्छाशक्ती सक्रिय केली पाहिजे आणि सुरक्षित आणि शांत क्षेत्रात पोहोचण्यासाठी प्रलोभनांच्या घनदाट जंगलातून मार्ग काढला पाहिजे.
अलौकिक ग्रहांचे उदय तेव्हाच जाणीवपूर्वक अनुभवता
येते जेव्हा एखादी व्यक्ती आध्यात्मिक परमानंदाच्या गहन अवस्थेत प्रवेश करते, त्यांची जाणीव जागरूकतेच्या उच्च पातळीपर्यंत वाढवते. त्यांच्या आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे, ते अवकाशातील कोणताही बिंदू पाहू शकतात, मग

तो या जगात असो किंवा अलौकिक क्षेत्रात असो. ते काळ आणि अवकाशाच्या मर्यादा देखील ओलांडू शकतात. काही आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगत व्यक्तींमध्ये त्यांचे अलौकिक आणि अगदी भौतिक शरीर कोणत्याही ठिकाणी संकुचित करण्याची क्षमता असते. या अवस्थेला द्विस्थानिकरण किंवा द्वैत उपस्थिती म्हणतात, जिथे एखादी व्यक्ती एकाच वेळी दोन किंवा अधिक ठिकाणी असू शकते. या अवस्थेत, भौतिक शरीर एका अॅनिमेशनच्यास्थितीत असते, जे एका ट्रान्ससारखे असते. जेव्हा गुरु आध्यात्मिक परमानंदाच्या सर्वोच्च टप्प्यावर (दैवी ज्ञानाचा टप्पा) पोहोचतो, तेव्हा ते आनंदाच्या पवित्र अवस्थेत मग्न राहून त्यांची सर्व कार्ये सामान्यपणे करू शकतात.
जो देवाचा आश्रय घेतो त्याला कोणीही इजा करू शकत नाही आणि जोपर्यंत तो देवावर विश्वास ठेवतो आणि त्याच्या मार्गदर्शनाचे पालन करतो तोपर्यंत त्याला घाबरण्याचे कारण नाही. पण जेव्हा एखादी व्यक्ती नकारात्मक विचारांना आपल्या मनात येऊ देते आणि असे मानते की कोणीतरी त्याचे नुकसान करण्याचा प्रयत्न करत आहे, तेव्हा तो त्या व्यक्तीला तसे करण्याची शक्ती देतो.
कल्पना करा की कोणीतरी तुम्हाला खोटा विचार पाठवत आहे आणि तुम्ही तो स्वीकारता, तर तुम्हाला नक्कीच त्याचे नुकसान होईल पण तुमच्यात वाईट विचारांना नकार देण्याची शक्ती आहे. वाईट हेतू असलेल्यांना घाबरू नका, कारण तुम्ही मानसिकदृष्ट्या कमकुवत असल्याशिवाय कोणीही तुमच्यावर प्रभाव टाकू शकत नाही. भीती आणि बंद मन वाईटाला प्रवेश देऊ देते. पण जेव्हा तुम्ही स्वतःला कबूल करता की, "देव माझ्यासोबत आहे आणि माझे रक्षण करतो," तेव्हा इतरांच्या विचारांमधूनच तुम्हाला चांगले मिळेल. जरी कोणी तुम्हाला वाईट विचार पाठवले तरी ते तुमच्यापर्यंत पोहोचणार नाहीत; उलट, ते पाठवणाऱ्यावर हल्ला करतील, त्याला अशा प्रकारे नुकसान करतील ज्या प्रकारे तो जाणतो किंवा जाणत नाही. स्वतःला देवाभोवती वेढून घ्या आणि विश्वातील सर्वात शक्तिशाली शक्ती असलेल्या त्याच्या आशीर्वादित नावाचा आश्रय घ्या. ही एक अभेद्य भिंत आहे ज्याच्या विरुद्ध वाईट, खोटेपणा आणि ढोंगाचे सर्व बाण तुटतात आणि जिथून

सर्व नकारात्मक विचार विचलित होतात आणि त्यांच्या स्रोताकडे आणि उत्पत्तीकर्त्याकडे परत जातात!
भटक्या भुतांच्या आणि भटक्या आत्म्यांच्या
शक्तींकडे किंवा काळ्या जादूच्या अभ्यासकांकडे लक्ष देऊ नका जीवनाच्या क्षेत्रात अनेक महान आणि सतत वैश्विक शक्ती कार्यरत आहेत चांगल्या आणि वाईटामध्ये वैश्विक युद्ध चालू आहे परंतु जे प्रामाणिक श्रद्धावान त्यांच्या श्रद्धेनुसार आणि चांगल्या हेतूंनुसार वागतात त्यांना कोणतीही भीती नाही, कारण शेवटी चांगुलपणाचाच विजय होईल. हे जग अदृश्य प्राणी आणि शक्तींनी नियंत्रित केले
आहे: एका बाजूला देव, त्याचे संदेष्टे आणि त्याचे संत आणि दुसरीकडे सैतान, त्याचे सेवक आणि त्याचे दुष्ट युती. देव आणि त्याचे देवदूत आणि सैतान आणि त्याचे सहयोगी यांच्यात एक मोठी रस्सीखेच सुरू आहे. ही समस्या केवळ भ्रम म्हणून नाकारता येणार नाही. जर सैतान अस्तित्वात नसता, तर आपण त्याच्याविरुद्ध देवाची मदत घेतली नसती. वाईट अस्तित्वात आहे आणि सर्व मार्गांनी आणि पद्धतींनी त्याचा सामना केला पाहिजे.
जेव्हा देवाने मानवजातीला निर्माण केले तेव्हा
त्याने सैतानालाही निर्माण केले. सैतान त्याच्या भ्रामक शक्तीने लोकांची परीक्षा घेण्यासाठी अस्तित्वात आहे. जोपर्यंत आग लोखंड वितळवत नाही, तोपर्यंत पोलाद हातोडा किंवा बनावट बनवता येत नाही. म्हणून जेव्हा आजार किंवा वेदना येतात तेव्हा लक्षात ठेवा की ही एक परीक्षा आहे जी उत्तीर्ण होणे आवश्यक आहे. अशा परीक्षांमुळे तक्रार करू नका किंवा दुःखी होऊ नका. अनेक महान आत्मे भयंकर आजारांनी मरण पावले आहेत आणि प्रचंड दुःख सहन केले आहे. काहींना गंभीर अपंगत्व आले होते, तरीही त्यांनी त्यांचा विश्वास कायम ठेवला आणि समाधानाने सर्वोच्च वैभवात पोहोचले. आपला ग्रह पृथ्वी हा सर्वात दाट लोकवस्ती असलेल्या ठिकाणांपैकी एक आहे. या पृथ्वीपेक्षाही अगणित चांगले जग आहेत, जे सर्व प्रकारच्या त्रासांनी आणि संकटांनी भरलेले आहे. तरीही, देव त्याच्या दयेने आपल्याला विसरत नाही; उलट, तो आपल्या दुःखांवर आणि आपल्या मार्गात येणाऱ्या

अडथळ्यांवर मात करण्यासाठी अनेक मार्गांनी आपल्याला मदत करण्याचा प्रयत्न करतो.
देव, त्याचे देवदूत आणि लाखो चांगले आत्मे पृथ्वीवर
एक पवित्र सुसंवाद स्थापित करण्यासाठी प्रयत्न करतात प्रत्येक चांगला गुण आणि फायदेशीर गुण चांगल्या आत्म्यापासून उद्भवतो, कारण चांगले आत्मे आपल्या मनाच्या मातीत सतत सद्गुणी विचार आणि हेतूंचे बीज पेरतात. तथापि, त्याच वेळी, अंधाराचा राजा - सैतान - त्याच्या दुष्ट आत्मिक अनुयायांच्या मदतीने जगात अराजकता आणि त्रास निर्माण करतो. सैतानशिवाय रोगाचे जंतू कोणी निर्माण केले? त्याने प्लेग, नंतर क्षयरोग आणि आणखी एक प्राणघातक पीडा, कर्करोग आणि इतर अनेक प्रकार निर्माण केले - मानवजातीला त्रास देण्यासाठी सर्व राक्षसी पद्धती परंतु देव अनेक संशोधकांना रोग निर्मूलनासाठी नवीन आणि फायदेशीर मार्ग शोधण्यास प्रेरित करतो.
लैंगिक सुख हे दैवी आनंदाचे भ्रामक प्रतिरूप आहे जेव्हा लैंगिक संबंध विश्वासू प्रेमापासून वेगळे केले जातात आणि पशुवादी प्रवृत्ती पूर्ण करण्यासाठी वापरले जातात, तेव्हा ते मानवी चेतनाला इंद्रियांच्या बंधनात ठेवण्यासाठी सैतानाच्या हातातील एक साधन बनते, ज्यामुळे दैवी चेतना अनुभवण्यास असमर्थ होते.
आध्यात्मिक आनंदाच्या जागी सैतानाने एक खोटे त्रिमूर्ती निर्माण केली आहे. ती त्रिमूर्ती म्हणजे अनियंत्रित वासना, दारूची इच्छा आणि पैशाचा लोभ.
जेव्हा आदाम आणि हव्वा यांना लैंगिक संवेदना
अनुभवल्या, तेव्हा ते स्वर्गातून पडले, आध्यात्मिक आनंदात देवाशी एकता अनुभवण्याची परवानगी देणारी दैवी जाणीव गमावली म्हणून, त्यांना एदेन बागेतून हाकलून लावण्यात आले तेव्हापासून, मानवजातीला इतर सर्व प्राण्यांप्रमाणे लैंगिकरित्या पुनरुत्पादन करण्यास भाग पाडले गेले आहे. स्त्री वेदनादायक आणि कठीण मार्गाने जन्म देते त्यानंतर, पती-पत्नीने त्यांच्याकडे जे आहे ते स्वीकारले पाहिजे जर त्यांना स्वार्थी आणि दोषपूर्ण मूल असेल, तर ते त्याचे संगोपन करण्यास बांधील आहेत. मूलतः, त्यांच्याकडे तर्कशक्तीद्वारे त्यांना हवे ते निर्माण

करण्याची शक्ती होती, जसे देव करतो तसे निर्दोषतेचे ते सुरुवातीचे दिवस धन्य असोत खरोखर, ते आनंदी आणि गौरवशाली दिवस होते.
आणि या सर्वानंतर, शेवटी, सैतान स्वतः देवाच्या हातात
एक साधन बनेल. सैतान मानवजातीला दिलेली वचने पाळत नाही, आणि म्हणूनच, निराश आणि भ्रमनिरास झालेले लोक मदतीसाठी आणि त्यांच्या आशा पूर्ण करण्यासाठी विश्वासू प्रभूकडे वळतात.
पण देवाकडे वळण्यासाठी आपल्याला निराशेची वाट पाहण्याची गरज नाही. आपण आपली सर्व अंडी एकाच टोपलीत ठेवू नये.
आपण आपल्या सुखाच्या आशा शरीराच्या नाजूक
टोपलीपुरत्या आणि जगातील अल्पकालीन सुखांपुरत्या मर्यादित ठेवू नयेत.
चला, माझ्या मित्रांनो, आपल्या चांगल्या
विचारांद्वारे देव आपल्याशी बोलत असलेला आवाज ऐकूया. देव, त्याचे संदेष्टे आणि त्याचे देवदूत हे उदात्त विचार निर्माण करतात. सैतान आणि त्याचे सेवक त्यांच्या स्वतःच्या प्रतिमेत विचार आणि प्रलोभने निर्माण करतात. जेव्हा जेव्हा तुमच्या मनात एखादा वाईट विचार येतो तेव्हा पश्चात्ताप न करता तो दूर करा, आणि सैतान तुमच्यावर त्याचा प्रभाव पाडू शकणार नाही आणि तुमचे नुकसान करू शकणार नाही. लक्षात ठेवा की ज्या क्षणी तुम्ही चुकीचा विचार करता, त्या क्षणी तुम्ही सैतानाच्या जवळ एक पाऊल टाकता.
माणूस सतत गतीमध्ये असतो, चांगल्या आणि वाईटाच्या
मध्ये पुढे मागे फिरत असतो.
या शटल डिप्लोमसीपासून वाचण्यासाठी, सैतान आणि
त्याच्या साथीदारांचा हात देवाच्या हृदयापर्यंत पोहोचू शकत नाही अशा ठिकाणी जावे लागेल आणि तुमच्यावर शांती असो. बदलांमध्ये मानसिक संतुलन
पाश्चात्य लोक शारीरिक आरामावर भर देतात जेव्हा
हवामान अत्यंत उष्ण असते तेव्हा त्यांना थंडावा नसल्यामुळे त्रास होतो आणि जेव्हा अत्यंत थंड असते तेव्हा कृत्रिम उष्णता नसल्यामुळे त्यांना अस्वस्थता वाटते

परंतु भारतीय शिक्षक एक वेगळे तत्वज्ञान देतात ते म्हणतात की उष्णता आणि थंडी, सुख आणि वेदना यांच्याबद्दलची संवेदनशीलता ही भ्रामक इंद्रियांच्या भ्रामक सूचनांमधून आणि त्यांच्या अंतहीन मागण्यांशी एखाद्या व्यक्तीच्या सहभागातून आणि प्रतिसादातून उद्भवते. तथापि, शहाणा माणूस तोच आहे जो इंद्रियांच्या पकडीतून सुटतो आणि सर्व .द्वैतांच्या पलीकडे जातो
महान विचारवंत असे सुचवत नाहीत की एखाद्याने स्वतःला इतके शिस्त लावावी की त्याच्या शरीराला हानी पोहोचेल, उलट, जेव्हा उष्णता किंवा थंडी असह्य होते तेव्हा त्या भावनेपासून स्वतःला मानसिकरित्या मुक्त करण्याचा सल्ला देतात, त्याच वेळी त्या स्थितीसाठी तर्कशुद्ध उपाय .शोधण्याचा सल्ला देतात
गीता म्हणते: "जे लोक इंद्रियसुखांनी बांधलेले असतात
ते ध्यानासाठी आवश्यक असलेले मानसिक संतुलन प्राप्त करू शकत नाहीत आणि समाधी आध्यात्मिक आनंदाच्या परमानंदाने ते ". देवाशी एकरूप होऊ शकत नाहीत
जेव्हा एखादी व्यक्ती मानसिकदृष्ट्या स्वतःला इंद्रियांच्या त्रासांपासून वेगळे करण्यास व्यवस्थापित करते, तेव्हा त्यांना आंतरिक शांती मिळते. येणाऱ्या आणि जाणाऱ्या संवेदनांनी प्रभावित न होता, ते आत्म्याची आवश्यक, अपरिवर्तनीय शांती प्रकट करतात. त्या स्थिर, अटल जाणीवेमध्ये, ते परिपूर्ण, अनंत आणि अपरिवर्तनीयतेशी .एकरूप होतात
सर्व शारीरिक संवेदनांना निष्क्रिय प्रतिसाद मन आणि आत्मा दोघांनाही त्रास देतो जेव्हा आत्मा अस्वस्थ होतो, तेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांचे खरे स्वरूप गमावते, जे शांतता आहे. देव पृथ्वीवरील सर्वात उष्ण आणि थंड ठिकाणी उपस्थित असतो. तो आर्क्टिक आणि रिकाम्या भागात आहे, त्याच्या पृथ्वीवरील निर्मितीच्या अत्यंत परिस्थिती आणि तापमानाचा परिणाम होत नाही. त्याच्या प्रतिमेत निर्माण झालेल्या मानवांनी त्याचे वर्तन अनुकरण करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. देवाने आपल्याला या शरीरात ठेवले आहे, उष्णता आणि थंडी, सुख आणि वेदना यांच्या अधीन आहे, परंतु तो इच्छितो की आपण या द्वैताकडे संतुलित मनाने पाहिले

पाहिजे. तो इच्छितो की आपण सर्व प्रकारच्या द्वैतापेक्षा वर जावे. आपण बेपर्वाई किंवा दूरदृष्टीचा अभाव न ठेवता शक्ती आणि सहनशक्ती जोपासली पाहिजे. जेव्हा आपण अति उष्णता किंवा थंडी टाळू शकत नाही, तेव्हा आपण आपले मन त्यांच्यापासून वेगळे केले पाहिजे. हे करण्यासाठी आपण जितके जास्त प्रयत्न करतो तितके मन स्वतःला मुक्त करते, जेणेकरून अवांछित संवेदना आपल्या चेतनेवर किंवा भावनांवर .नकारात्मक परिणाम करू शकत नाहीत
त्वचेच्या पृष्ठभागावर स्पर्श जाणवत नाही; या
संवेदना मेंदूमध्ये प्रक्रिया केल्या जातात. एखादी व्यक्ती फक्त चव, स्पर्श, वास, ऐकू किंवा मनाद्वारे पाहू शकते. आपल्याला जिभेच्या पृष्ठभागावर चव अनुभवायला मिळते असे दिसते, परंतु प्रत्यक्षात मेंदूच ती चव नोंदवतो. त्याचप्रमाणे, जेव्हा शरीराचा एखादा भाग जखमी होतो तेव्हा वेदना प्रामुख्याने मनात जाणवते, प्रभावित अवयवात नाही. वेदना जाणवण्यासाठी आपल्याकडे दोन यंत्रणा आहेत: मज्जातंतू आणि मेंदूत स्टेम जेव्हा मेंदू मज्जातंतू आणि मेंदूत संवाद साधू देतो तेव्हा संवेदना उद्भवते. जोपर्यंत मेंदू वेदना ओळखत नाही तोपर्यंत वेदना होत नाही. हा महान भारतीय गुरूंचा उल्लेखनीय शोध आहे. जेव्हा एखादी व्यक्ती क्लोरोफॉर्म किंवा भूल देणाऱ्या औषधाच्या प्रभावाखाली असते तेव्हा त्यांना वेदना जाणवत नाहीत कारण संवेदना मेंदूपर्यंत पोहोचत नाहीत. मज्जातंतूंच्या टोकांवर लहान केस असतात ज्याद्वारे वेदना सिग्नल मेंदूला प्रसारित केले जातात. भूल देणारे या वेदना सिग्नलच्या प्रसारणास .प्रतिबंध करते
मेंदू हा मनाचा संवेदी अवयव आहे आणि सर्व शारीरिक संवेदना नसा आणि मेंदूद्वारे त्याच्यापर्यंत पोहोचतात कारण मन मेंदूशी जोडलेले असते, ते या संवेदना स्वीकारते आणि त्यांचा अर्थ लावते. सकारात्मक विचारांनी बळकट झालेले मन आनंद आणि वेदनांच्या संवेदनांनी कमी प्रभावित होते. ते .या संवेदनांची जाणीव ठेवते पण त्यांच्याशी बांधलेले नसते मानवांना त्यांच्या शरीराचे रक्षण करण्यासाठी
संवेदना देण्यात आल्या होत्या. त्याशिवाय, एखाद्या व्यक्तीला कळत नकळत गंभीर दुखापत किंवा भाजणे सहन करावे

लागू शकते. प्राण्यांमध्ये ही क्षमता विकसित झालेली नाही, आणि म्हणूनच त्यांच्या वेदना कमी स्पष्ट होतात; अन्यथा, हत्या आणि कत्तलीच्या काही पद्धतींद्वारे त्यांच्यावर होणारी क्रूरता असह्य झाली असती. उदाहरणार्थ, खेकडे जिवंत !असताना उकळत्या पाण्यात टाकले जातात
वेदना आणि आनंद दोन्ही मनाची निर्मिती असल्याने,
मनावर नियंत्रण ठेवून शारीरिक वेदना कमी करता येतात. मग, वेदना न अनुभवता असामान्य स्थितीचे सूचक म्हणून संवेदना अनुभवता येतात. भगवद्गीता यावर अधिक खोलवर लक्ष केंद्रित करते. आनंद किंवा वेदनांबद्दल अतिसंवेदनशीलता त्यांचे परिणाम तीव्र करते, तर कमी संवेदनशीलता वेदनांमुळे कमी प्रभावित होते आणि संवेदी सुखांचे गुलाम बनते. मी माझ्या शरीराला आणि मनाला उत्तेजनांबद्दल कमी संवेदनशील होण्यासाठी प्रशिक्षित केले आणि स्वतःला संवेदी विचलनांपासून मुक्त केले. हे प्रशिक्षण म्हणजे इंद्रियांच्या पकडीतून आणि त्यांच्या अंतहीन .मागण्यांपासून मुक्त होण्याचा मार्ग
एका डॉक्टरकडे इतकी मानसिक ताकद होती की तो स्वतःवर धोकादायक शस्त्रक्रिया करू शकला! अर्थात, शारीरिक आसक्तींनी गुलाम झालेल्या मनासाठी हे अशक्य आहे परंतु प्रशिक्षण घेतल्यास, मन अविश्वसनीयपणे मजबूत होऊ शकते एखादी व्यक्ती जितकी जास्त त्यांच्या मनाला प्रशिक्षित आणि परिष्कृत करते तितकेच ते त्यावर नियंत्रण ठेवू शकतात. बिघडलेले मूल अगदी थोड्याशा नुकसानानेही खूप दुःखी होते, तर लवचिकता आणि सहनशक्तीमध्ये प्रशिक्षित झालेले मूल गंभीर दुखापतींमुळेही क्वचितच वेदनेने डगमगते किंवा मागे .हटते
या संदर्भात, महान भारतीय गुरुंनी दिलेली प्रशिक्षण पद्धत पश्चिम भारतातील शिकवलेल्या पद्धतीपेक्षा पूर्णपणे वेगळी आहे. पश्चिम भारतातील आध्यात्मिक शिक्षक त्यांच्या शिष्यांना शरीर आणि त्याच्या इंद्रियांच्या गुलामगिरीतून पूर्णपणे मुक्त होण्यास प्रशिक्षित करतात. पश्चिमेकडील देशांमध्ये विकसित झालेल्या सुखसोयी शरीराच्या भोगांना प्रोत्साहन देतात आणि परिणामी, मानसिक क्षमता विकसित करण्यासाठी गुंतवले जाणारे प्रयत्न कमीत

कमी आणि नगण्य आहेत. भारतात, आपण (आमच्या मार्गदर्शकांच्या निवृत्तीमध्ये) इंद्रियांची शक्ती अंकुरातच कशी दाबून टाकायची हे शिकतो जेणेकरून आपण त्यांचे गुलाम होऊ नये. बिहारमधील रांची येथील माझ्या शाळेत, आम्ही कधीकधी लहान मुलांना कठीण जमिनीवर लहान चटईंवर झोपवायचे आणि ते शारीरिक आणि मानसिकदृष्ट्या .निरोगी आणि मजबूत झाले
पाश्चात्य लोकांना विश्रांती आणि शांत झोपेच्या अनेक बाह्य साधनांची सवय आहे भारतात, आम्ही ध्यानासाठी गरम वाळूवर बसायचो हळूहळू, आम्ही दिवसभर उष्णतेत आणि थंडीतही बसू शकलो. या प्रशिक्षणामुळे, मी अशी मानसिक क्षमता प्राप्त केली की काहीही माझ्या चेतनेला त्रास देऊ शकत नाही किंवा प्रभावित करू शकत नाही जेव्हा मी माझे मन माझ्या इंद्रियांपासून वेगळे करतो तेव्हा मला काहीही .त्रास देत नाही
वर्षांपूर्वी, हवामान असह्यपणे गरम होते, आणि प्रत्येकजण श्वास घेत होता मानसिक सहवासातून, त्यांची अस्वस्थता माझ्याकडे हस्तांतरित झाली, ज्यामुळे मी लक्ष केंद्रित करू शकलो नाही आणि लेख लिहू शकलो नाही. मग मी स्वतःला फटकारले आणि म्हणालो, "हे सर्व का?" आणि देवाला .प्रार्थना केली
अरे देवा, तीच वीज ओव्हनमध्ये उष्णता आणि" रेफ्रिजरेटरमध्ये बर्फ निर्माण करते, त्यामुळे हवामान "!सौम्य आहे
लगेचच वातावरण माझ्यासाठी आल्हाददायक झाले, जणू काही बर्फाचा थर माझ्या शरीराला वेढला आहे, आणि मला खूप प्रेरणा .मिळू लागली आणि मी कोणत्याही अडचणीशिवाय लिहू लागलो एकदा, वर्षांपूर्वी, मी एका ओपन-टॉप कारमधून एका क्रॉस-स्टेट रोड ट्रिपवर होतो, ज्यामध्ये काही तरुण स्व-शोध विद्यार्थ्यांचा समावेश होता, त्यापैकी एक माझा सेक्रेटरी होता. तो आणि मी गाडीत एक लहान ब्लँकेट शेअर करत झोपलो. रात्र गोठवणारी थंडी होती. मी गाढ झोपेत असताना, त्याने माझ्यावरून ब्लँकेट काढला आणि मी अर्धवट जागे असताना, मी नकळत त्याच्यावरून ब्लँकेट काढला! हे काही वेळ

चालले. मग माझे मन म्हणाले, "तू असे का वागतोस? सर्व काही "!ठीक आहे, तू उबदार आहेस
मग मी ब्लँकेट फेकून दिले, उठून बसलो आणि ध्यान करू लागलो जोपर्यंत माझे शरीर भाकरीसारखे उबदार वाटले नाही. दोन तासांनंतर जेव्हा शिष्य जागे झाले, थंडीने थरथर कापत होते, तेव्हा त्यांना मी गतिहीन आढळले. मी पवित्र आनंदात हरवले होते आणि मी मेलो आहे असे समजून त्यांनी त्यांच्या ओरडण्याने मला माझ्या आध्यात्मिक आनंदातून उठवण्याचा प्रयत्न केला. पण मी हसलो आणि म्हणालो, "तरुणांनो, हा सगळा गोंधळ का? चला आपण आपल्या मार्गावर चालूया" त्यांनी विरोध केला, "तुम्ही कोट किंवा ब्लँकेटशिवाय गोठवणाऱ्या थंडीत बसला होता!" तरीही मला सर्दी झाली नाही. मी एकटाच उबदार !होतो
मनाला अधिक सकारात्मक बनण्यासाठी प्रशिक्षित करणे आवश्यक आहे जर तुम्ही सर्दी होणार नाही असा निश्चय केला तर सर्दी होण्याची शक्यता कमी होईल मनाला वेदनेवर मात करण्यासाठी देखील प्रशिक्षित केले पाहिजे मानसिक संवेदनशीलता वेदनेला मोठे करते आणि वेदनेला मोठे करणे म्हणजे स्वतःमधील देवाची प्रतिमा विसरणे - ती पवित्र आणि .अजिंक्य प्रतिमा
प्राचीन भारतीय ऋषींनी म्हटले आहे की वयाच्या तीन
व्या वर्षी माणसामध्ये सर्व सवयी तयार होऊ लागतात. एकदा या सवयी खोलवर रुजल्या आणि जागरूक मनामध्ये रुजल्या की त्या बदलणे खूप कठीण असते. जर तुमच्या कुटुंबाने आणि वातावरणाने तुमच्या मनात तुम्हाला काय आवडते आणि काय नाही हे बिंबवले असेल, तर हे संस्कार आयुष्यभर तुमच्यासोबत राहू शकतात. माझे ज्ञानी गुरू श्री युक्तीश्वर यांच्याकडून मी पहिली गोष्ट शिकलो ती म्हणजे संवेदनांशी संबंधित मानसिक आवेगांवर मात करणे. जेव्हा मी पहिल्यांदा त्यांच्याकडे प्रशिक्षणासाठी गेलो तेव्हा थंड हवामानात उबदार ब्लँकेट न वापरल्यास मला सर्दी होईल. पण माझ्या शिक्षकाने मला या प्रवृत्तीवर मात करण्यासाठी माझ्या मनाची शक्ती कशी वापरायची हे शिकवले. परिणामी, गुरुचे प्रशिक्षण मिळेपर्यंत मला लहानपणापासूनच त्रास देणाऱ्या !सर्दीपासून मी मुक्त झालो

काही लोक म्हणतात की आपण केवळ तर्कावर अवलंबून राहावे
तर काहींना वाटते की आपण आपल्या इंद्रियांचे समाधान केले .पाहिजे दोन्ही भूमिका टोकाच्या आहेत
एका सिद्धांतानुसार, शरीराचे आरोग्य आणि कल्याण सुनिश्चित करण्यासाठी नियमित वैद्यकीय तपासणी करणे उचित आहे, जसे की वेळोवेळी तुमच्या कारची तपासणी करणे. हे अर्थपूर्ण आहे पण मानव हे यंत्र नाहीत जर तुमचे मानसिक आरोग्य तुमच्या शारीरिक स्थितीवर अवलंबून असेल, तर लवकरच किंवा नंतर मन शरीराच्या मागण्यांनी गुलाम होईल, ज्यामुळे सर्व प्रकारच्या आणि प्रमाणात औषधे आणि इतर शारीरिक उपचार निष्प्रभ होतील. हे स्पष्ट करते की आपण असाध्य आजारांना का बळी पडतो कारण मनाने शरीराचा स्वामी होण्यास नकार दिला .आहे. शारीरिक दुर्बलता रुजली आहे
सुरुवातीला संयम राखणे सर्वोत्तम आहे जर तुम्हाला किरकोळ दुखापत झाली असेल, तर थोडे आयोडीन लावा, परंतु पूर्णपणे औषधांवर अवलंबून राहू नका. हळूहळू अधिकाधिक तर्कशक्तीवर अवलंबून राहता येईपर्यंत वाजवी आणि योग्य खबरदारी घ्या. महान शिक्षक स्वतः देवाने निर्माण केलेल्या औषधी वनस्पती आणि रसायनांपासून बनवलेली औषधे वापरत असत. आध्यात्मिक शिक्षकासाठी औषधे आणि औषधे आवश्यक नसतात, परंतु देवाची शक्ती असंख्य प्रकारे कार्य करते हे दाखवण्यासाठी, ते कधीकधी काही औषधी तयारी वापरणे निवडू शकतात. कोणत्याही परिस्थितीत, विजय तर्कशक्तीमध्ये आहे. जेव्हा तुम्ही दृढ विश्वास गाठता की तुम्ही कोणत्याही प्रतिकूल परिणामांशिवाय सर्व औषधांशिवाय करू शकता, .तेव्हा तुम्ही विजयी होता आणि शरीरावर प्रभुत्व मिळवता एकदा, एका शिक्षकाचा हात तुटला आणि त्याने त्यावर उपचार करून मलमपट्टी करण्याची परवानगी दिली. अपघातानंतर लगेचच एक श्रीमंत माणूस त्याला भेटायला आला, तेव्हा घाबरलेल्या विद्यार्थ्यांना वाटले की शिक्षकाचा हात गोफणीत (मानेभोवती लटकलेला) पाहून तो पाहुणा निराश होईल. शिक्षक पाहुण्याला म्हणाले, "तुम्ही पाहू शकता, माझा हात तुटला आहे आणि मला वेदना होत आहेत. विद्यार्थी कल्पना करतात की माझा तुटलेला हात पाहून तुम्हाला वाटेल की

देवाने मला सोडून दिले आहे आणि आता तो माझी काळजी घेत नाही. ".त्यांच्याकडे लक्ष देऊ नका
दुसऱ्या एका प्रसंगी, तोच शिक्षक उदात्त आनंदाच्या अवस्थेत देवाला गाणे गात होता, तेव्हा तो जवळच्याच एका चमकत्या निखाऱ्याच्या ढिगाऱ्यावर पडला तरीही, तो गात राहिला जेव्हा विद्यार्थ्यांनी त्याला वर उचलले तेव्हा त्यांना आढळले की काही जिवंत निखाऱ्या त्याच्या पाठीला चिकटल्या होत्या आणि त्याचे शरीर जळत होते. ते भयानक दृश्य पाहून ते घाबरले, परंतु शिक्षक हसले आणि शांतपणे म्हणाले, "बरं, या सर्व गोंधळाऐवजी निखारे काढा!" त्याने कोणत्याही वेदनेची तक्रार केली नाही. शिक्षकांनी दाखवलेली ही मानसिक श्रेष्ठता आहे. या प्रसंगी, शिक्षकाने सिद्ध केले की तो खरोखरच वेदनेपेक्षा वरचा आहे. पहिल्या प्रसंगी, त्याने दाखवून दिले होते की त्याला वेदनेचा त्रास झाला होता .परंतु तो संयम आणि नम्रतेने सहन केला
शरीर आणि त्याच्या मागण्यांबाबत ठाम भूमिका घेतली पाहिजे. शास्त्रांमध्ये असे म्हटले आहे की उष्णता आणि थंडी, सुख आणि वेदना या संकल्पना इंद्रियांच्या त्या भावना किंवा संवेदनांच्या स्रोतांशी असलेल्या संपर्कातून उद्भवतात. तथापि, या भावना आणि संवेदना सुरुवात आणि शेवटापर्यंत मर्यादित आहेत. त्या क्षणभंगुर आणि क्षणभंगुर आहेत आणि म्हणून त्यांना धीर आणि सहनशीलतेने सहन केले पाहिजे. थोड्याशा थंडीने किंवा वेदनांनी प्रभावित का व्हावे? मनाला इतर सर्व प्रकारच्या वेदना आणि दुःखांपेक्षा वर येईपर्यंत सहन करण्याचे .प्रशिक्षण देऊन मोठे मानसिक धैर्य जोपासले पाहिजे
शरीर हे फक्त मांसाने झाकलेले एक पिंजरा आहे,
ज्यामध्ये जीवनाचा पक्षी मर्यादित काळासाठी राहतो. जीवन स्वतः शरीरापासून पूर्णपणे मुक्त आहे, परंतु जीवन शरीराच्या मर्यादित, प्रतिबंधात्मक अवस्थांशी जोडलेले .आणि बांधलेले आहे आणि म्हणूनच ते ग्रस्त आहे
जागे असताना, तुम्हाला शारीरिक संवेदनांची जाणीव
होते पण झोपेच्या वेळी, जेव्हा तुमचे मन शरीरापासून मुक्त असते, तेव्हा तुम्हाला त्या संवेदनांची जाणीव नसते, उलट .तुम्हाला एक खोल शांती अनुभवायला मिळते

मनुष्य देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाला असल्याने, तो शारीरिक संवेदनांपासून पूर्णपणे अलिप्त राहून शरीरात राहण्यास सक्षम आहे. परंतु त्याऐवजी, तो शारीरिक अवस्था .स्वतःवर घेतो आणि त्या सर्वांना अधिक वास्तविक बनवतो संवेदनांपासून मुक्त होण्यासाठी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला शरीरापासून मानसिकरित्या वेगळे केले पाहिजे म्हणूनच संत आनंद आणि दुःख या दोन्हींच्या मानसिक पलीकडे जाण्याचा सल्ला देतात आणि हे केवळ सरावानेच साध्य करता येते. मी हे सत्य स्वतःला सिद्ध केले आहे आणि मला माहित आहे की अतिसंवेदनशीलतेमुळे अनेक हानी होतात. इंद्रियांच्या मागण्यांचे विनम्र पालन हे सर्व वेदना आणि दुःखाचे मूळ आहे. देवाने आपल्यासाठी दुःख निश्चित केले नाही. त्याने आपल्याला मार्गदर्शन आणि मनोरंजन करण्यासाठी संवेदी धारणा निर्माण केल्या आणि आपण भौतिक शरीराचा सुज्ञपणे वापर करावा असा त्याचा हेतू होता आणि अजूनही आहे, त्याच्याशी इतके संलग्न होऊ नये की आपण दुःखी आणि दुःखी होऊ. जर एखाद्या व्यक्तीला पाळीव प्राण्यावर खोलवर प्रेम असेल, तर ते त्या प्राण्याच्या संवेदनांना प्रतिसाद देतील, जरी ते शारीरिकदृष्ट्या त्याच्याशी जोडलेले नसले तरी मज्जासंस्था त्याचप्रमाणे, आपल्या शारीरिक वेदना .शरीराशी असलेल्या अत्यधिक मानसिक आसक्तीमुळे उद्भवतात मनाला शरीरावर अधिक प्रभुत्व मिळवावे लागेल मनाच्या सामर्थ्याने जगणे हे अद्भुत आहे, कारण मन जे काही मागितले जाते ते करू शकते आणि मनावर अधिकाधिक अवलंबून कसे राहता येईल? हळूहळू स्वतःला उष्णता आणि थंडीची सवय लावून, मजबूत गादीवर झोपून आणि परिचित आरामांवर अवलंबून राहणे कमी करून मी बोलत असताना, आजच्या उच्च तापमानाबद्दल मला
पूर्णपणे माहिती नव्हते, पण फक्त उष्णतेचा उल्लेख .केल्यावरच मला ते जाणवू लागले
एकदा मी अत्यंत उष्ण हवामानात व्याख्यान देत होतो.
शिवाय, माझ्या शरीरातील उष्णता वाढली, जसे मी आध्यात्मिक विषयांवर व्याख्यान देतो तेव्हा वाढते. माझे मन म्हणत होते, "तुम्ही तुमचा घामाने भिजलेला चेहरा पुसल्याशिवाय ".व्याख्यान पूर्ण करू शकत नाही

मी माझ्या खिशात रुमाल शोधत होतो पण मला तो सापडला
नाही. मग मी आध्यात्मिक डोळ्यात डोकावले आणि माझ्या मनात कुजबुजले: "कुठलीही उष्णता नाही" लगेचच गुदमरणारी उष्णता नाहीशी झाली आणि मी शांतपणे आणि आनंदाने व्याख्यान चालू .ठेवले. एका शांत थंडावासह
या गोष्टी स्वतः सराव करा आणि मी जे म्हणतोय ते खरे
आहे का ते पहा. तुम्ही संवेदनशीलतेने वेदना वाढवू शकता आणि मानसिक स्वातंत्र्याने ती कमी करू शकता. जेव्हा एखाद्या प्रिय व्यक्तीचे निधन होते, तेव्हा अति दुःख करण्याऐवजी, आपण हे स्वीकारले पाहिजे की ते देवाच्या इच्छेनुसार उच्च क्षेत्रात गेले आहेत आणि देवाला त्यांच्यासाठी काय चांगले आहे हे माहित आहे. आपण त्यांच्या मुक्ततेबद्दल देवाचे आभार मानले पाहिजेत आणि त्यांना प्रेमळ विचार आणि शुभेच्छा पाठवल्या पाहिजेत, देवाला विनंती केली पाहिजे की तो त्यांना स्वीकारो आणि त्यांच्यावर दया आणि कृपा अशा शाश्वत निवासस्थानी पाठवो जिथे त्यांना कोणतेही भय किंवा .दुःख नसेल
प्रियजनांच्या मृत्युचे दुःख होणे स्वाभाविक आहे; अन्यथा, आपण मानव नसतो. तथापि, दुःखाच्या भावना त्यांच्यावर नकारात्मक परिणाम करतात, त्यांना स्वर्गीय क्षेत्रापेक्षा पृथ्वीच्या जवळ ठेवतात. अति उदासीनता मृत आत्म्याला अधिक शांती आणि स्वातंत्र्याकडे जाण्यापासून .रोखते
आज पृथ्वीवरील बहुतेक रहिवासी शंभर वर्षांपूर्वी
येथे नव्हते. इतर आपल्या आधी येथे होते आणि आपणही काही वर्षांत येथे नसू. आपला काळ संपेल आणि येणाऱ्या पिढ्या आपल्याला आठवणार नाहीत. उलट, लोकांना तेव्हा वाटेल, जसे आपल्याला आता वाटते, की हे जग त्यांचे जग आहे, परंतु ते त्यांच्याकडून काढून घेतले जाईल आणि ते त्यातून, एक एक करून मृत्यू ही मानवी गरज असेल; अन्यथा, दयाळू देवाने ते कोणालाही होऊ दिले नसते. म्हणून, आपण देवावरील आपला .विश्वास दृढ केला पाहिजे आणि मृत्यूला घाबरू नये ज्यांना मृत्यूची भीती वाटते ते त्यांचे खरे स्वरूप ओळखू शकत नाहीत. शेक्सपियर म्हणाला होता: "कायर लोक

त्यांच्या मृत्यूपूर्वी अनेक वेळा मरतात; शूरांना ".मृत्यूचा अनुभव एकदाच येतो
भित्रा माणूस मानसिक त्रास आणि मंद मृत्यूच्या
स्थितीत आपले दिवस घालवतो. धाडसी माणूस फक्त अंतिम मृत्यू जलद आणि वेदनारहित अनुभवतो. जर एखादी व्यक्ती नैसर्गिक मृत्यूने मरते किंवा आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगत असते, तर शरीराच्या मृत्यूनंतर त्याची आध्यात्मिक जाणीव लगेच जागृत होते आणि तो स्वतःला अस्तित्वाच्या दुसऱ्या .पातळीवर शोधतो - सर्व संवेदना असलेले पण शरीराशिवाय धारणा मनावर आधारित असते. मृत्यूमध्ये, एखादी व्यक्ती त्यांचे घन भौतिक शरीर सोडते, जे खालच्या दर्जाच्या मनाची .प्रतिमा असते आणि आत्म्याच्या सर्व त्रासांचे कारण असते दोन प्रकारचे लोक असतात: जे सतत तक्रार करतात आणि जगाच्या दुःखांबद्दल शोक करतात आणि जे जीवनातील अडचणींवर हसून मात करतात, प्रतिकूल परिस्थितीतही सकारात्मकता टिकवून ठेवतात. गोष्टींना जास्त गांभीर्याने घेण्याची गरज नाही जर प्रत्येकजण अधिक सकारात्मक आणि सुसंवादी असता .तर जग आतापेक्षा खूप चांगले ठिकाण असते
आधुनिक जीवनातील अडचणी आणि गुंतागुंतींमध्ये, संस्कृतीच्या जंगलात खरी परीक्षा आहे. माणूस जे काही करतो ते त्याच्याकडेच परत येते, चांगल्यासाठी चांगले आणि वाईटासाठी वाईट जे इतरांचा द्वेष करतात त्यांचाही द्वेष केला जाईल. जे स्वतःला नकारात्मक विचारांनी आणि परस्परविरोधी भावनांनी भरतात ते स्वतःचे चारित्र्य नष्ट करतात आणि स्वतःचे आनंद विझवतात. जर तुम्हाला राग येत असेल, फेरफटका मारा आणि एक ते पंधरा मोजा, किंवा तुमचे लक्ष आनंददायी आणि आनंदी गोष्टीकडे वळवा. जेव्हा इतर तुमच्याशी वाईट वागतात, तेव्हा त्यांच्याशीही तसेच वागण्याचा प्रयत्न करणे मूर्खपणाचे आहे. जेव्हा तुम्ही रागावता, तुमचे मन उकळते, तुमच्या हृदयाच्या झडपांना त्रास होतो आणि तुमचे शरीर चैतन्य गमावते आणि थकते. शांती आणि चांगुलपणाच्या लाटा पाठवा ज्या तुमच्या आत्म्याचे खरे स्वरूप, तुमच्यातील दैवी प्रतिमा सर्वोत्तमपणे व्यक्त करतात. मग, कोणीही तुम्हाला हादरवू शकणार नाही किंवा तुमची .शांती बिघडू शकणार नाही

थोडक्यात, प्रत्येक गोष्ट मनापासून सुरू होते पाप ही मनाची निर्मिती आहे लहान मुले पापाची जाणीव न होता नग्न फिरतात. शुद्ध आणि स्पष्ट मन असलेल्या व्यक्तीसाठी सर्व काही शुद्ध असते, परंतु
.कामुक उदारमतवादी माणसाला सगळं वाईट आणि वाईट वाटतं
जर एखाद्या व्यक्तीची कृती वाईट असेल तर त्याचे संशय(वाईट असतील आणि तो ज्याची कल्पना करण्याची सवय आहे)त्यावरच विश्वास ठेवेल
असंयमी मन आपल्या जीवनात अराजकता निर्माण करते
ज्यांचे मन त्यांच्या इंद्रियांनी गुलाम केलेले असते ते कलह आणि युद्धाचे भडकावणारे आणि अन्याय आणि अंधाराचे .आधारस्तंभ असतात
देवाने आपले आत्मे इंद्रियांनी संपन्न असलेल्या या शरीरात ठेवले आहेत जेणेकरून आपण या जगात जगू शकू आणि आपल्या स्वतःच्या आणि इतरांच्या अनुभवांमधून शिकू शकू, आपल्या सभोवतालच्या सतत बदलणाऱ्या घटना आणि परिस्थितींमुळे आपला आनंद प्रभावित होऊ देऊ नये. देवाची इच्छा आहे की आपण आपल्या इच्छांवर नियंत्रण ठेवावे, त्यांना आपल्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नये आणि केवळ सर्वकाही उज्ज्वल आणि आनंदी असतानाच नव्हे तर अडचणी आणि कष्टांच्या दरम्यान देखील मानसिक संतुलन राखावे. .आत्मज्ञान आपल्याला हे प्रभुत्व देते
जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य कधीच थांबत नाही, परंतु माणसामध्ये सर्व संवेदी अनुभवांपेक्षा वर उठण्याची आणि जीवनातील विरोधाभासांनी प्रभावित न होण्याची मानसिक .क्षमता असते
मानवांनी गोष्टी आणि घटनांकडे संतुलित दृष्टिकोनातून पाहिले तर ते जीवनातील मर्यादांवर मात करू शकतात. असे केल्याने, ते त्यांचे अदम्य आध्यात्मिक स्वरूप प्रकट .करतात
जे लोक शिस्तीच्या या टप्प्यावर पोहोचले आहेत ते मानवजातीमध्ये राजांसारखे राहतात आणि अनंत परिपूर्णतेशी .एकरूप होतात जे बदल किंवा बदलाच्या अधीन नाही
योगाच्या आध्यात्मिक शिकवणी जीवनाच्या तपशीलांना बारकाईने अचूकतेने संबोधित करतात, सर्व परिस्थितीत कसे

वागावे हे शिकवतात. मानवांना देवाच्या प्रतिमेत निर्माण केले गेले आहे, परंतु त्यांचा त्या आशीर्वादित प्रतिमेशी संपर्क तुटला आहे आणि त्यांना ते स्वतःमध्ये पुन्हा .शोधावे लागेल
मातीच्या ढिगाऱ्याखाली गाडलेले शुद्ध सोने शुद्ध सोनेच राहते, ते लपवूनही त्याचे सर्व गुणधर्म टिकवून ठेवते. ते उघड करण्यासाठी, मातीत खोलवर खोदून ते सापडेपर्यंत शोध घ्यावा लागतो. त्याचप्रमाणे, मातीसारख्या सवयी आणि मातीच्या संवेदनांचे अनेक थर उदात्त, सोनेरी आत्म्याला व्यापतात. ही "माती" ही चिंता, भीती, द्वेष, मत्सर, कनिष्ठता आणि चुकीच्या धारणा यासारख्या मानवी मानसिक समस्यांचे मूळ आहे आणि इतर सर्व निंदनीय गुणांचा पाया आहे. या नीच मातीपासून मुक्त होण्यासाठी, शरीर आणि इंद्रियांच्या संबंधात मनाची एक मजबूत आणि लवचिक स्थिती जोपासली पाहिजे. शरीराशी असलेले आसक्ती विविध भीतींना जन्म देते ज्याची मी माझ्या मनात सर्व प्रकारच्या वेदनांची कल्पना केली आहे आणि त्या .सर्वांवर विजय मिळवला आहे
देवाच्या शुद्ध प्रतिमेत निर्माण केले आहे हे समजून घेण्यासाठी, एखाद्याने भीती आणि रागाच्या वर उठून अतिसंवेदनशीलतेवर मात केली पाहिजे. काही लोकांना खूश करणे कठीण असते कारण ते वरवरच्या सवयी आणि जीवनातील क्षुल्लक तपशीलांनी जखडलेले असतात. परंतु मजबूत बुद्धिमत्तेचा माणूस म्हणू शकतो की, "आज मी मऊ पलंगावर झोपू शकतो आणि उद्या जमिनीवर; माझ्यासाठी सर्व काही सारखेच आहे" आणि असेच पुढे ही मानसिक तटस्थता मनाला प्रशिक्षित करते, ज्यामुळे ते तुमच्या आज्ञांचे पालन करते आणि तुमच्या .विनंत्या पूर्ण करण्यास सक्षम होते
मित्रांनो, मन खूप फसवे आहे पण शुद्धीकरणाद्वारे ते शिष्टाचार आणि चांगले वर्तन शिकते. जेव्हा तुम्ही म्हणता, "मला अशा प्रकारच्या अन्नाशिवाय चालणार नाही," तेव्हा मन उत्तर देते, "त्या प्रकारच्या अन्नाशिवाय चालणे अशक्य "!आहे
पण तुमचा आत्मा तर्कशक्तीच्या पलीकडे आहे जर तुम्ही म्हणाल की, "मी कोणत्याही मानवाला किंवा कोणत्याही

गोष्टीला माझे गुलाम बनवू देणार नाही," तर तर्कशक्ती उत्तर देईल, जर विधान दृढ असेल आणि सूचना मजबूत असेल तर तुम्ही मन आणि शरीर दोन्हीचे स्वामी आहात; त्यांचे गुलाम .होऊ नका किंवा त्यांच्या तालावर नाचू नका
भावनांच्या बंधनातून मुक्तता हाच शांती आणि आनंदाचा एकमेव मार्ग आहे. परिस्थिती काहीही असो, सर्व वेदनादायक संवेदनशीलतेच्या पलीकडे जाण्याचा आणि स्वतःला आनंदी !करण्याचा प्रयत्न करा, कारण तुम्ही हे करू शकता :पूर्वेकडील ज्ञान ग्रंथ म्हणतात
योग ध्यानाद्वारे प्राप्त होणारी संपूर्ण आंतरिक" "शांतीची अवस्था
ज्याद्वारे आत्मा भर दुपारी सूर्याप्रमाणे चमकणाऱ्या .परमात्म्याला पाहून आनंदित होतो
जिथे आत्म्याची अंतर्दृष्टी सर्वात मोठा आनंद
अनुभवते आणि अनुभवते
.लपलेले रहस्य जाणून योगी आनंदित होतो
जो कोणी त्या धन्य अवस्थेत पोहोचतो तो खजिन्यांचा
.खजिना सापडल्याबद्दल स्वतःचे अभिनंदन करतो
तो काळाच्या कपटापासून आणि जीवनातील आश्चर्यांपासून .स्वतःमध्ये सुरक्षित राहतो
ती अवस्था, ज्याला योग म्हणतात, ती दुःख आणि
.वेदनेपासून मुक्तीची अवस्था आहे
जे धैर्यवान हृदयाने आणि अढळ दृढनिश्चयाने ते साध्य .करण्याचा प्रयत्न करतात ते धन्य आहेत
आणि ज्याला ते सापडते आणि सर्व कल्पनेपेक्षा जास्त
.आनंद मिळतो त्याचे अभिनंदन
.ते वर्णनाला आव्हान देते
.तुम्हाला शांती असो
राग नियंत्रण

काहींना वाटेल की हा विषय फक्त त्यांच्यासाठी आहे ज्यांना सहज राग येतो किंवा चिडचिड होते. पण ही भावना वरवर दिसते त्यापेक्षा खूपच खोल आहे. एखादी व्यक्ती रागाच्या बाह्य स्वरूपावर किंवा हिंसक अभिव्यक्तीवर नियंत्रण ठेवण्यात यशस्वी होऊ शकते, तरीही तिच्यात लपलेला राग आणि

दडपलेला राग असतो. हा राग अनेक प्रकारे प्रकट होतो: जलद स्वभाव, चिडचिड, रागाचा झटका, अधीरता, अस्वस्थता, असंतोष, .मत्सर, मनःस्थिती आणि दुःख

खरं तर, प्रत्येकजण काही प्रमाणात रागाच्या समस्येने ग्रस्त असतो, जोपर्यंत ते जाणीवेच्या प्रगत टप्प्यावर, आध्यात्मिक परमानंदाच्या टप्प्यावर किंवा शांततेच्या .स्थितीत पोहोचलेले नसतात

राग - तो कोणत्याही स्वरूपात असो - इच्छा पूर्ण
करण्यास असमर्थतेमुळे उद्भवतो. आत्म्याच्या त्याच्या दैवी स्रोताशी असलेल्या संबंधातून निर्माण होणाऱ्या आंतरिक आनंदाच्या अनुपस्थितीत, माणूस त्याच्या इच्छा इंद्रिय सुखांद्वारे पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करतो जे त्यांच्या नश्वरतेमुळे आणि अनेकदा अस्वस्थ परिणामांमुळे .स्वाभाविकपणे अप्रिय असतात

त्या इच्छा अनेकदा निराशा आणि नंतर क्रोध निर्माण
.करतात, ज्यामुळे आध्यात्मिक चेतनेचा नाश होतो

रागावर मात करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग म्हणजे त्याच्या मूळ कारणाकडे लक्ष देणे: इच्छा जितक्या जास्त इच्छा असतील तितक्या जास्त निराशा असतील प्रत्येक इच्छा पूर्ण करणे अशक्य आहे कारण तृष्णा अतृप्त आणि अमर्याद असतात आपण जितके जास्त इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करतो तितके आपण तिच्याशी अधिक जोडलेले बनतो आणि आपली ओढ जितकी मजबूत होते तितकीच आपल्या इच्छा पूर्ण करणाऱ्या आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करणाऱ्या गोष्टींपासून वंचित .राहण्याचे दुःख आपल्याला जास्त होते

उदाहरणार्थ, निसर्गाने आपल्याला भुकेची भावना दिली
आहे जेणेकरून आपल्याला कळेल की शरीराला कधी अन्नाची आवश्यकता आहे. परंतु आसक्ती ही भावना वाढवते आणि तिचे मानसिक वेदनांमध्ये रूपांतर करते. जर अन्नावर प्रेम करणाऱ्या एखाद्या व्यक्तीला तीन दिवस खाण्यापासून दूर राहण्यास भाग पाडले गेले - मग ते आरोग्यासाठी असो किंवा

आध्यात्मिक कारणांसाठी - अशा उपवासात काही प्रमाणात राग .येण्याची शक्यता असते

दुसरीकडे, काही लोक अन्नाच्या अभावाची चिंता न करता दिवसेंदिवस अन्नापासून दूर राहू शकतात, कारण त्यांनी शरीराच्या इच्छांशी संलग्न न राहण्यात सराव केला आहे आणि .यशस्वी झाले आहेत

एकदा आपल्याला समजले की इच्छा ही रागाचे मूळ कारण आहे,
की त्या इच्छांना रचनात्मकपणे कसे सामोरे जावे याचे प्रभावी मार्ग आपल्याला जाणून घ्यायचे आहेत. यासाठी अनेक :दृष्टिकोन आहेत

पहिला: इच्छा पूर्ण करणे

साध्या, निरुपद्रवी इच्छांसाठी, तार्किक कृती म्हणजे त्या पूर्ण करणे. तथापि, जेव्हा त्या इच्छा पूर्ण .केल्यामुळे नवीन इच्छा उद्भवतात तेव्हा समस्या उद्भवते

.तुम्हाला शांती असो

चांगल्या उद्यासाठी काळजीपूर्वक नियोजन

जर तुम्ही आयुष्यात यशाच्या संधींची वाट पाहत ध्येयहीनपणे भटकत राहिलात, तर त्या संधी तुमच्याकडे येणार नाहीत आणि तुम्हाला यश मिळणार नाही. पण जर तुम्ही स्वतःचे भविष्य घडवत असाल आणि तुमच्या उद्याचा नकाशा स्वतःच्या हातांनी काढत असाल, तर तुमचे ध्येय साध्य करण्यात आनंद करा, कारण तुम्ही तुमच्या इच्छित ध्येयापर्यंत .पोहोचण्याच्या अगदी जवळ आहात

यशस्वी नकाशा तयार करण्यासाठी, तुम्हाला सर्वप्रथम तुमचे ध्येय निश्चित करावे लागेल. तुमच्यासाठी यशाचा अर्थ काय आहे? तुम्हाला यशापासून काय हवे आहे? जर तुमचे उत्तर प्रसिद्धी, संपत्ती किंवा स्वार्थी भौतिक इच्छांची पूर्तता असेल, तर तुम्ही भयानक निराशा आणि पूर्ण अपयशाकडे .जात आहात

सर्वात अयशस्वी लोक ते असतात ज्यांचे नाव सर्वांच्या ओठांवर असते. ज्यांच्याकडे भौतिक मानकांनुसार, त्यांच्या आत्म्याला हवे असलेले सर्व काही खरेदी करण्याची आणि बाळगण्याची क्षमता असते, पण तरीही त्यांना आनंद मिळत ?नाही! मग त्याच मृत मार्गावर का चालत राहावे

प्रसिद्धी आणि सौभाग्य ही खऱ्या यशाची फळे असू शकतात,
पण ते यशाचे सार नाहीत किंवा ते सर्वात महत्वाचे गुण .नाहीत. खरं तर, यश मिळविण्यासाठी ते अजिबात आवश्यक नाहीत

तर मग उद्देश काय आहे? जीवनातून काय शोधावे? एकच ध्येय आहे ज्याचा पाठलाग करणे आणि त्यासाठी प्रयत्न करणे योग्य आहे: आनंद यासाठी प्रत्येक क्षणातून जीवनातील लपलेले खजिना काढणे आवश्यक आहे, जे शोधण्यात कुशल आहेत आणि ते .खजिने कुठे आहेत हे जाणतात

आणि हे आनंदाच्या शोधक, हे जाणून घ्या की जर तुम्ही
तुमचे लक्ष तुमच्या दिवसापुरते मर्यादित ठेवले तर

आणि जर तुम्ही तुमच्या दयाळू शब्दांनी, फायदेशीर कृतींनी आणि चांगल्या विचारांनी तुमचा दिवस समृद्ध केला तर

तुमचा दिवस तुमचा विश्वासू मित्र आणि तुमची .सुवर्णसंधी असेल

तुमचा पासपोर्ट आणि व्हिसा हे यशाने भरलेल्या
.आशादायक आणि उज्ज्वल भविष्यात तुमचा प्रवेश असेल

म्हणूनच, तुमच्या भविष्याचे नियोजन करण्याचे पुढचे पाऊल म्हणजे तुमच्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवसातील गोष्टींचे काळजीपूर्वक निरीक्षण करणे आणि जे फायदेशीर आणि सकारात्मक आहे ते टिकवून ठेवणे. जर तुम्ही हे करण्यात .कमी पडलात, तर तुम्ही थांबून आढावा घेतला पाहिजे

यश मिळविण्यासाठी, खालील महत्त्वाचे घटक विचारात
:घेतले पाहिजेत, ज्याशिवाय यश मिळवता येत नाही

सकाळी उठल्यावर लगेच अंथरुणातून उडी मारून दिवसाच्या .कामांना सुरुवात करू नका

हळूहळू तुमची ऊर्जा परत मिळवण्यासाठी तुमच्या
संपूर्ण शरीराला अनेक वेळा ताण द्या आणि आराम करा. तुमचा दैनंदिन दिनचर्या सुरू करण्यापूर्वी, हा तुमच्या आयुष्यातील सर्वोत्तम दिवस असेल याची खात्री करण्यासाठी थोडा वेळ घ्या. काहीही झाले तरी तुमचा दिवस असाच जाईल याची खात्री स्वतःला द्या. प्रार्थना आणि ध्यानाने सुरुवात केल्याने तुमचा विश्वास दृढ होईल आणि तुम्हाला आवश्यक .असलेली शक्ती मिळेल

तुमचे जीवन सोपे करा. मानवी शोधांचा आनंद घेण्यासाठी त्यावर अवलंबून राहू नका. जर तुम्ही स्वतःला क्षणभंगुर सुखांपुरते मर्यादित ठेवले तर तुम्ही चिडचिडे, गोंधळलेले आणि मूडी व्हाल. दूरदर्शन, रात्री उशिरा होणाऱ्या मेळाव्यांशी आणि मेजवान्यांशी सतत जोड राहण्याची गरज .नाही, जे आता सामाजिक रीतिरिवाज बनले आहेत

कोणीतरी एकदा म्हटले होते - आणि त्याचे शब्द किती खरे आहेत - की आपले काम आपल्याला मारत नाही, तर आपण आपला मोकळा वेळ कसा घालवतो हे आपल्याला मारते! जर तुम्ही तुमचे जीवन सोपे केले आणि समाजाच्या साखळ्यांमध्ये स्वतःला जखडून ठेवले नाही तर तुम्ही जास्त काळ जगाल - देवाची इच्छा - आणि जीवनाचा अधिक आनंद घ्याल - छोट्या छोट्या गोष्टींमध्ये .मिळणारा आनंद शोधा

तुमच्या हातात असलेले काम तुमच्या क्षमतेनुसार पूर्ण .करण्यासाठी सर्वोत्तम प्रयत्न करा

जर तुम्ही तुमच्या सध्याच्या नोकरीवर असमाधानी असाल,
तर चिंता आणि अव्यवस्थित कामगिरी काहीही बदलणार नाही. परिस्थिती काहीही असो, सकारात्मक दृष्टिकोनाने ती हाताळण्याचा प्रयत्न करा आणि दोन गोष्टींपैकी एक घडेल: एकतर तुम्हाला कळेल की तुम्ही एक मौल्यवान संधी गमावली आहे, किंवा अचानक एक नवीन दार उघडेल, ज्यामुळे तुम्ही

तुमच्या गरजा पूर्ण करणारी आणि तुमच्या आकांक्षा पूर्ण .करणारी नोकरी शोधू शकाल

.जीवन ही देण्याची आणि घेण्याची एक सतत प्रक्रिया आहे

तुम्ही जितके देता त्यापेक्षा जास्त घेऊ नका आणि न
घेता देण्यापुरते मर्यादित राहू नका, यासाठी संतुलित .राहा

तुमचा दृष्टिकोन विस्तृत करा

इतरांच्या जीवनात आणि क्रियाकलापांमध्ये रस दाखवा स्वतःच्या पलीकडे पहा - तुमच्या कुटुंबाकडे, तुमच्या कुटुंबाच्या पलीकडे तुमच्या मित्रांकडे आणि तुमच्या मित्रांच्या पलीकडे सर्व लोकांकडे पहा विज्ञान पुष्टी करते की तुम्ही एका संपूर्णतेचा भाग आहात, म्हणून तुमचे .मोठे स्वतःला विसरू नका

तुमचे जीवन संतुलित करा

प्रत्येक दिवसात काम, विश्रांती, विश्रांती, अभ्यास आणि चिंतन यांचा समावेश असावा. तुम्ही शरीर, मन आणि आत्मा असलेले प्राणी आहात. आरोग्य, चैतन्य आणि ज्ञान मिळविण्यासाठी या महत्वाच्या घटकांचे संतुलित आणि .सुसंवादी पद्धतीने पालनपोषण करा

.हसण्यास लवकर या

भुवया उंचावण्यास मंद

मदत करण्याच्या इच्छेने प्रेरित

वाट पाहण्यास आणि बदलण्यास तयार, आणि संधींबद्दल सतर्क

.दिवसाच्या शेवटी खाते तपासा

तुम्ही केलेल्या प्रगतीबद्दल स्वतःचे अभिनंदन करा. तुम्ही एका रात्रीत बदलणार नाही, म्हणून चांगल्या

दृढनिश्चयाने आणि स्पष्ट दृष्टिकोनाने चुकांना तोंड .देण्यास घाबरू नका

झोपण्यापूर्वी, तुमचे व्यवहार देवावर सोपवा, हे जाणून घ्या की तो तुम्हाला एकटे सोडणार नाही, परंतु जोपर्यंत तुम्ही प्रयत्न कराल आणि त्याची मदत आणि मार्गदर्शन घ्याल तोपर्यंत तो तुम्हाला संधी देईल आणि तुमच्यासाठी दरवाजे .उघडेल

जेव्हा तुम्हाला झोप येते आणि झोपण्यापूर्वी,
देवाच्या मदतीने उद्याचा दिवस आजपेक्षा चांगला असेल याची .खात्री करा

जर तुम्ही एक बारकाईने नियोजनकार आणि कुशल बांधकाम व्यावसायिक असाल तर

जर तुम्ही तुमच्या नकाशातील तपशीलांचे पालन केले तर

!अपयशी होणे अशक्य आहे

जेव्हा तुम्ही तुमच्या आध्यात्मिक श्रद्धांची चाचणी घेण्याचा प्रयत्न करता तेव्हा एक नवीन जग उघडते. स्वतःला आणि देवाला जाणून घेण्यासाठी आत्मपरीक्षण करणे आवश्यक आहे. तुम्हाला खूप धार्मिक वाटू शकते आणि तुमचे मन त्यावर समाधानी असू शकते. परंतु जोपर्यंत तुमच्या अस्तित्वाला खात्री होत नाही की तुमच्या प्रार्थनांना थेट प्रतिसाद मिळत आहे, तोपर्यंत कोणत्याही धार्मिक औपचारिकतेमुळे तुम्हाला मदत होऊ शकत नाही. देवाचे उत्तर मिळणे कठीण असू शकते, परंतु स्वर्गात तुमची प्रत्यक्ष प्रवेश सुनिश्चित करण्यासाठी, तुम्हाला तुमच्या प्रार्थनांची शक्ती अनुभवावी लागेल जेणेकरून तुम्ही त्यांना खरोखर सक्रिय .करू शकाल

लहानपणी मी ठरवले होते की जेव्हा जेव्हा मी देवाकडे प्रार्थना करेन तेव्हा माझ्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळेल. तो अढळ दृढनिश्चय हाच मार्ग आहे. प्रत्येक परीक्षा तुमच्या दृढनिश्चयाला कमकुवत करेल आणि तुमच्या इच्छेला कमकुवत करेल, परंतु देवाची उत्तर देण्याची शक्ती अमर्याद

आहे. चिकाटी आणि इच्छाशक्तीचा सातत्यपूर्ण वापर देवाच्या .प्रतिसादाला कारणीभूत ठरेल

मन एकाग्र करण्याचा योग्य मार्ग शिकणे आवश्यक आहे
एकांत आणि खाजगी चिंतनासाठी पुरेसा वेळ असणे देखील महत्त्वाचे आहे इतरांशी सतत संवाद साधल्याने आध्यात्मिक विकासात अडथळा येतो बहुतेक लोक स्पंजसारखे असतात; ते तुमच्याकडून सर्वकाही शोषून घेतात आणि त्या बदल्यात तुम्हाला क्वचितच काहीही मिळते. अर्थात, आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रामाणिक आणि बलवान असलेल्या इतरांसोबत राहणे फायदेशीर आहे जर प्रत्येक व्यक्तीला दुसऱ्याची ताकद, प्रामाणिकपणा आणि इच्छाशक्तीची जाणीव असेल, तर त्यांच्यामध्ये उदात्त आध्यात्मिक गुण वाटले जाऊ .शकतात

क्षुल्लक गोष्टींमध्ये वेळ वाया घालवू नये बरेच लोक स्वतःला निरर्थक कामांमध्ये गुंतवून ठेवतात आणि जर तुम्ही त्यांच्यापैकी एखाद्याला विचारले की ते काय करत होते, तर ते उत्तर देतील, "मी नेहमीच व्यस्त होतो!" पण त्यांना त्या "कामाबद्दल" काहीच आठवत नाही! शिवाय, जास्त विश्रांती आणि मनोरंजन मानसिक आरोग्य कमकुवत करते जर तुम्ही दररोज चित्रपट पाहिले तर ते त्यांचे आकर्षण गमावतील आणि तुम्हाला कंटाळा येईल चित्रपट सारखेच असतात, फक्त वेगवेगळ्या पात्रांसह: प्रेमी, साहसी, नायक, खलनायक आणि असे बरेच काही आपल्याला चित्रपटाची कथा पाहण्याचा .आनंद घेता येईल, परंतु जीवन क्वचितच असे असते

जीवन हे अविश्वसनीयपणे फसवे आहे, आणि आपण त्याच्याकडे अशाच दृष्टिकोनातून पाहिले पाहिजे जर आपण त्याच्या फसवणुकीवर आणि भ्रमांवर प्रथम मात केली नाही, तर आपण इतर कोणालाही मदत करू शकणार नाही. एकाग्र मनाच्या एकांतात सर्व महान कामगिरीचा कारखाना आहे. हे लक्षात ठेवा आणि या अद्भुत कारखान्यात, प्रत्येक प्रतिकूल अडथळ्यावर मात .करण्यासाठी आपल्या इच्छाशक्तीचे नमुने सतत विणत रहा

तुमची इच्छाशक्ती सतत प्रशिक्षित करा आणि बळकट करा. जोपर्यंत तुम्ही तुमचा वेळ किंवा शक्ती वाया घालवत नाही

तोपर्यंत या कारखान्यात दिवसरात्र काम करण्याच्या .तुमच्याकडे अनेक संधी आहेत

रात्रीच्या वेळी, मी स्वतःसोबत एकटे राहण्याच्या, जगापासून दूर राहण्याच्या, माझ्या आध्यात्मिक एकाकीपणात माझ्या इच्छेसह एकांतवासात राहण्याच्या सांसारिक मागण्यांपासून दूर जातो, जिथे मी माझे विचार माझ्या इच्छेनुसार मार्गदर्शन करतो आणि स्वतःमध्ये निर्णय घेतो जेव्हा मी माझ्या इच्छेला चांगल्या आणि फायदेशीर कार्यात गुंतण्यासाठी उद्युक्त करतो, तेव्हा ते माझ्यासाठी यश निर्माण करते. अशा प्रकारे, मी माझ्या इच्छेचा अनेक वेळा प्रभावीपणे वापर केला आहे परंतु जोपर्यंत इच्छाशक्तीचा .वापर सतत होत नाही तोपर्यंत हे साध्य होत नाही

माझी इच्छा, सार्वत्रिक इच्छेने ओतप्रोत, मला जे हवे" आहे ते घडवून आणेल!" असे म्हणता येणे आणि पुष्टी करणे किती अद्भुत असेल! जर तुम्ही आत्मसंतुष्ट झालात आणि देवाने तुम्हाला दिलेल्या तुमच्या स्वतःच्या इच्छेचा वापर न करता सर्वकाही दैवी इच्छेवर सोपवले, तर तुम्हाला इच्छित परिणाम साध्य होणार नाही. दैवी शक्ती तुम्हाला स्वतःहून मदत करू इच्छिते. विनवणी किंवा विनवणी करण्याची गरज नाही; उलट, तुम्ही तुमच्या इच्छेचा वापर मागण्यासाठी आणि मागणी करण्यासाठी केला पाहिजे - एक योग्य वारस म्हणून - आणि त्यानुसार कृती करा. तुम्ही तुमच्या मनातून ही कल्पना काढून टाकली पाहिजे की देव, त्याच्या सामर्थ्याने आणि अलौकिक शक्तीने, स्वर्गात दूर आणि लपलेला आहे आणि या पृथ्वीच्या चिंता आणि संकटांमध्ये तुम्ही एकटे आहात. लक्षात ठेवा की दैवी इच्छा तुमच्या मानवी इच्छेच्या पलीकडे आहे, परंतु अमर्याद समुद्रासारखी ती अफाट शक्ती, तुमचे मन उघडे आणि तुमचे हृदय ग्रहणशील असल्याशिवाय .तुमच्यापर्यंत पोहोचणार नाही

.तुम्हाला शांती असो

वेडसर विचारांवर मात करणे

सैतान, किंवा वैश्विक फसवणूक, आपल्याला सतत त्याच्या सापळ्यात अडकवते, आपल्या अज्ञानाचा आणि भोळ्यापणाचा फायदा घेते, अशा प्रकारे देवाच्या उद्देशांना अडथळा आणते. देव, त्याच्या परिपूर्ण वैश्विक शक्तीने, सैतानाला सहजपणे पराभूत करू शकतो, परंतु तो मानवजातीला वाईटाच्या तावडीतून सुटण्यासाठी त्याच्या बुद्धीचा, इच्छाशक्तीचा आणि विवेकाचा वापर करण्यास प्राधान्य देतो. आपण क्षणभंगुर इंद्रिय सुखांपेक्षा आध्यात्मिक आनंदाची जितकी जास्त निवड करतो तितकेच विरोधी शक्ती त्याच्या काळ्या शक्तीपासून मुक्त होते. म्हणून, सैतान आणि त्याच्या पाशांवर मात करण्यासाठी देवाला सहकार्य करणे आपल्यावर अवलंबून आहे.

जेव्हा एखादी व्यक्ती आळशी, निष्काळजी किंवा कामात दिरंगाई करते तेव्हा ते सैतानाला त्यांना जवळ आणण्यास मदत करतात. येशूने त्याच्या शिष्यांना प्रार्थना करण्यास सांगितले, "आणि आम्हाला परीक्षेत आणू नका, तर वाईटापासून वाचवा" आणि पवित्र कुराणात आपण वाचतो, "म्हणा, 'मी मानवजातीच्या प्रभूचा आश्रय घेतो, त्या कुजबुजणाऱ्याच्या वाईटापासून जो मागे हटतो'" हा कुजबुजणारा आपण स्वतः बनवलेला नाही; उलट, तो भौतिक जगातला आहे आणि सर्व लोक त्याच्या अधीन आहेत. परंतु देवाने आपल्याला स्वतःला मुक्त करण्यास सक्षम करण्यासाठी, त्याने आपल्याला तर्क, विवेक आणि इच्छाशक्ती दिली आहे.

पापी कृतींना आपली पसंती म्हणजे स्वतःला दुःख,
अशांतता आणि हेवा न करता येणाऱ्या संकटांमध्ये टाकणे. जेव्हा आपण आपल्या चुकीच्या विचारांमुळे पडतो किंवा घसरतो तेव्हा आपण प्रार्थना केली पाहिजे: "हे प्रभू, आम्हाला येथे सोडू नकोस, तर ज्ञान आणि इच्छाशक्तीच्या बळावर आम्हाला वर उचल आणि वाईटाच्या पकडीतून मुक्त केल्यानंतर, जर तुला आमची परीक्षा घ्यायची असेल, तर प्रथम स्वतःला आमच्यासमोर प्रकट कर जेणेकरून आम्हाला कळेल की तू कोणत्याही प्रलोभनापेक्षा अधिक आकर्षक आहेस आणि कोणत्याही मोहापेक्षा किंवा वासनेपेक्षा आत्मा आणि इंद्रियांना अधिक आनंददायी आहेस."

जोपर्यंत एखादी व्यक्ती स्वतःला त्यांच्या कल्याणासाठी हानिकारक असलेल्या काही सुखांना नाकारण्यास तयार नसते, तोपर्यंत ते सैतानाच्या प्रभावाखाली असतात आणि लवकरच किंवा नंतर हानिकारक कामुक प्रलोभनांना बळी पडण्याचे भयंकर परिणाम भोगावे लागतात. तथापि, जर त्यांना खात्री असेल की प्रलोभन किंवा प्रलोभन धोकादायक आणि विनाशकारी आहे कारण ते खूप आनंदाचे आश्वासन देते परंतु शेवटी फक्त पश्चात्ताप, पश्चात्ताप आणि एक पीडादायक विवेक देते, तर ते सैतानावर मात करू शकतात.

मोहाला आकर्षण असते यात काही शंका नाही. आपल्या इंद्रियांचे पूर्णपणे बाह्य जगाकडे लक्ष असते. मेंदूतून नसांमधून डोळे, कान, नाक, जीभ आणि त्वचेकडे महत्वाच्या उर्जेचा प्रवाह वाहतो. या अवयवांमधून आपण ज्या संवेदना अनुभवतो त्या या उत्सर्जित प्रवाहाचा परिणाम आहेत आणि म्हणूनच आपण संवेदनांचा आनंद घेतो. इंद्रिये अशा प्रकारे कार्य करतात. तथापि, त्यांच्या अतिरेकी भोगाचे स्वतःचे धोके आणि धोके आहेत. जोपर्यंत एखादी व्यक्ती समज आणि ज्ञानावर दृढपणे स्थिर होत नाही, तोपर्यंत ही उत्सर्जित ऊर्जा (इंद्रियांकडे वाहणारी) त्यांना इंद्रियांचे गुलाम बनवते.

पाच इंद्रिये ही पाच-किरणांच्या प्रकाशकिरणांसारखी असतात या प्रकाशाद्वारे, आपण भौतिक जगाचे आकलन करतो आणि अनुभवतो. आपल्याला डोळ्यांना, कानांना, गंधांना, चवीला आणि स्पर्शाला आनंद देणाऱ्या गोष्टींचा आनंद घेण्याची सवय होते. काहीतरी अनुभवण्याची इच्छा सहसा एक मूळ सवय बनते. समस्या अशी आहे की बहुतेक लोकांनी कधीही पदार्थाच्या मागे लपलेल्या दैवी आत्म्याचा अनुभव घेतलेला नाही आणि म्हणूनच त्यांच्याकडे आनंददायी आणि रोमांचक संवेदी धारणांची तुलना लपलेल्या आत्म्याच्या अवर्णनीय आनंदाशी करण्यासाठी मानकांचा अभाव आहे. जोपर्यंत एखादी व्यक्ती मानसिकदृष्ट्या संवेदी उत्तेजनांना इतक्या बिंदूपर्यंत ओलांडत नाही की ते त्यांना आकर्षित करू शकत नाहीत किंवा प्रभावित करू शकत नाहीत तोपर्यंत अशी तुलना करण्याचा कोणताही मार्ग नाही.

या सापळ्यापासून वाचण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे बौद्धिक किंवा वैयक्तिक अनुभवाद्वारे हे समजून घेणे की उच्च आनंद आणि सुख खरोखर अस्तित्वात आहेत.

हानिकारक चुकांपासून दूर राहण्याचे आदेश आणि शिफारसी सहसा व्यर्थ असतात, कारण तुम्ही एखाद्याला काही करू नये असे सांगताच, ते लगेच ते करू इच्छितात.

निषिद्ध फळ सुरुवातीला चविष्ट आणि गोड असते, पण शेवटी त्याची चव पित्तासारखी कडू असते. तरीही, लोकांना कितीही वेदना होत असल्या तरी, ते शिकत नाहीत किंवा पश्चात्ताप करत नाहीत, परंतु शारीरिक आणि नैतिक हानी कितीही मोठी असली तरीही तेच तेच करत राहतात.

जेव्हा संवेदी अनुभवांची पसंती दृढ होते, तेव्हा ती
सवय मेंदूचा ताबा घेते आणि एका अत्याचारी हुकूमशहात बदलते, तिच्या मालकाला अशा आकांक्षा सोडण्यास आणि कधीही समाधानी किंवा शमविल्या न जाणाऱ्या इच्छा पूर्ण करण्यास सांगते, जरी हे व्यक्तीच्या सर्वोत्तम हिताच्या विरुद्ध आहे आणि त्याच्या तत्त्वांशी संघर्ष करते.

एखादी कृती पुन्हा करायची इच्छा नसेल, पण ती करायला
भाग पाडले जाईल. स्वतःला अशा टप्प्यावर पोहोचू देऊ नका जिथे तुम्ही दबून जाल - हानिकारक, विध्वंसक सवयींचे बळी आणि भ्रष्ट कल्पना आणि वाईट ध्यासांचे बळी तुम्ही स्वतःचे आणि तुमच्या नशिबाचे स्वामी असले पाहिजे. कोणालाही किंवा कशालाही तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नका. जेव्हा एखादी विशिष्ट संवेदना अनुभवण्याची इच्छा एक परिचित सवय बनते, तेव्हा ती प्रथा बंद केली पाहिजे.

मला लिंबूपाण्यासारखे पेय खूप आवडायचे. काही विद्यार्थी मला ते ताजेतवाने पेय देत असत, म्हणून मी ते नेहमीच माझ्या आवाक्यात ठेवत असे. पण एके दिवशी मला आढळले की त्या पेयाचा माझा साठा संपला होता आणि मी ते चुकवले, पण मी म्हणालो: "अरे, ताजेतवाने पेय, तुम्ही तुमची मर्यादा ओलांडली आहे, साहेब, आणि आता आपण वेगळे होण्याची वेळ आली आहे, निरोप!"

दुसऱ्या दिवशी मी मुद्दाम त्या पेयाचा एक डोस ट्राय केला आणि त्याची चव खूपच वाईट वाटली. याचे कारण म्हणजे आदल्या दिवशी माझे विचार इतके तीव्र होते की त्याची इच्छा लगेच नाहीशी झाली.

माझ्याकडून घेतलेले काहीही मी गमावत नाही, किंवा मी स्वेच्छेने काहीही सोडत नाही. कोणताही भौतिक आराम मला बांधू शकत नाही. आपल्याला जीवनातील सर्व अनुभव आसक्ती किंवा अवलंबित्वाशिवाय अनुभवता आले पाहिजेत. खरोखर, आत्म-नियंत्रित व्यक्ती भौतिक जगात शिस्तबद्ध इंद्रियांसह, सर्व प्रकारच्या उत्कटतेपासून मुक्त होऊन, आंतरिक शांती प्राप्त करते.

साधनसंपत्ती आणि सुखसोयी असणे ठीक आहे, परंतु
एखाद्या व्यक्तीला अनावश्यक सुखसोयी मिळवण्याची गरज जितकी जास्त जाणवते तितकेच ते स्वतःला गुलामगिरीच्या स्थितीत कैद करतात. जेव्हा त्यांची इच्छाशक्ती आणि विवेकबुद्धी इंद्रियांच्या बंधनात अडकते, तेव्हा ते त्यांची आध्यात्मिक जाणीव गमावतात आणि उच्च पातळीच्या चेतनेशी जोडण्यास असमर्थ होतात. पैगंबर आणि नीतिमान संत साधे जीवन जगले, तरीही ते त्यांच्या जीवनशैलीत आनंदी आणि समाधानी होते. ते आनंदाने जगले आणि स्वर्गात देवासोबत तसेच राहिले. जे लोक अज्ञानाच्या जोखडाखाली, इच्छांच्या दबावाखाली जगतात, ते पृथ्वीवरील प्रलोभनांचा आणि विचलितांचा प्रतिकार करेपर्यंत ते जन्मानंतर जन्म त्याच स्थितीत राहतील.

(जेणेकरून आपल्या खऱ्या आनंदाला काहीही हानी पोहोचवू नये. राग, खादाडपणा, लोभ, लोभ, मत्सर, अति लैंगिक उत्तेजना, मद्यपान आणि ड्रग्ज या विध्वंसक भावना मानवी आरोग्यासाठी आणि मनासाठी हानिकारक आहेत कारण त्या आध्यात्मिक आनंद अनुभवण्यापासून रोखतात. जर तुम्हाला आनंदी राहायचे असेल तर जास्त भोगाद्वारे इंद्रियांचा गैरवापर करू नये. अस्वस्थ संवेदी अनुभव)

ज्ञानाच्या गडावर स्वतःचे रक्षण करा, कारण ते सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे. खरी समज तुम्हाला अभेद्य बनवेल,

जेणेकरून काहीही तुमचे नुकसान करू शकणार नाही. परंतु जोपर्यंत ज्ञान प्राप्त होत नाही तोपर्यंत, एखाद्याचे पहिले कर्तव्य म्हणजे जेव्हा वेडसर विचार येतात तेव्हा कृती किंवा जबरदस्त इच्छा थांबवणे. तरच एखादी व्यक्ती त्या प्रकरणाचा शहाणपणाने आणि विचारपूर्वक विचार करू शकते. जर एखाद्याने प्रथम विचार करण्याचा प्रयत्न केला तर त्याला जबरदस्ती केली जाईल आणि त्याच्या इच्छेविरुद्ध त्याला जे करायचे नाही ते करण्याची इच्छा असेल, कारण वेडसर विचार मनावर ताबा मिळवतील आणि त्याची अंतर्दृष्टी अंध करतील.

अशा परिस्थितीत, एखाद्याने असे म्हटले पाहिजे की, "मी
हे अपमानापेक्षा मृत्यूने करणार नाही," आणि संकोच न करता परिस्थिती किंवा ठिकाण सोडले पाहिजे. दुष्ट सैतानाच्या पाशातून सुटण्याचा हा सर्वात खात्रीशीर आणि प्रभावी मार्ग आहे. सैतानाच्या प्रलोभनांच्या हल्ल्यात प्रतिसाद न देण्याची ही ताकद जितकी जास्त जोपासली जाईल तितकाच त्याचा आनंद जास्त असेल, कारण खरा आनंद विवेक आपल्याला जे करण्यास सांगतो आणि जे करण्यापासून किंवा करण्यापासून रोखतो ते करण्याच्या क्षमतेत असतो.

माझ्या मित्रा, तुमच्या वातावरणाला किंवा इंद्रिय इच्छांना तुमची इच्छा मोडू देऊ नका किंवा तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू नका हे जाणून घ्या की सद्गुण आणि आध्यात्मिक जीवन हे वासनेच्या आहारी जाण्यापेक्षा अनंतपणे अधिक उदात्त आहेत. मोहाच्या साखळ्या लोकांना हातपाय बांधतात; त्यांना तुम्हाला बांधू देऊ नका जर तुम्ही देवाला त्याच्या प्रेमाची चव चाखण्यासाठी प्रार्थना केली, फक्त एकदाच, आणि तुम्हाला त्या सर्वोच्च दैवी प्रेमाचा अनुभव आला, तर तुम्हाला नंतर दुसरे काहीही हवे राहणार नाही आणि नीच इच्छा तुमच्या मनाला आणि हृदयाला ताब्यात घेणार नाहीत.

जेव्हा तुम्हाला खात्री पटते की देव हा विश्वातील सर्वात मोठा आकर्षण आहे आणि तो सर्वात मोठा खजिना आहे,

तेव्हा दुसरे काहीही तुम्हाला मोहात पाडू शकणार नाही किंवा तुमच्या विवेकशक्तीवर मात करू शकणार नाही.

देवाला जाणून घेणे ही सर्वोच्च आकांक्षा आणि सर्वात प्रिय विनंती आहे, कारण ती शाश्वत आनंद आहे ज्याला अंत नाही! आपण देवाची इच्छा केली पाहिजे कारण तो आपल्या सर्व वेदना आणि आजारांवर उपचार करणारा मलम आणि प्रभावी औषध आहे आणि तो आपल्या सर्व गरजांना प्रत्यक्ष प्रतिसाद देतो.

आपले हृदय ज्या गोष्टींसाठी आसुसलेले असते, जळत असते आणि ज्यासाठी रडत असते - प्रेम, प्रतिष्ठा, ज्ञान, संपत्ती आणि इतर सर्व काही - आपल्याला आनंद आणि समृद्धीच्या समुद्राशी परिपूर्ण आध्यात्मिक सुसंवाद साधून मिळते.

मृत्यूमुळे एखाद्या व्यक्तीला, जरी तो या जगातील
सर्वात प्रसिद्ध आणि प्रभावशाली व्यक्ती असला तरी, त्याच्या दर्जा आणि प्रसिद्धीच्या जाणीवेचा अंत होईल आणि त्यांना हे कळणार नाही की लोक त्यांची पूजा करतात. परंतु हे जग सोडून गेल्यानंतरही, पैगंबर आणि महान व्यक्तींना त्यांच्या अनुयायांना असलेल्या प्रेमाची जाणीव असते कारण त्यांची चेतना सर्वज्ञ देवाच्या चेतनेशी एकरूप होते, जो दृश्यमान आणि अदृश्य अशा दोन्ही प्रकारच्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणुमध्ये वास करतो.

मग हे जग सोडून जाताच जे तुम्ही गमावाल ते मिळवण्यासाठी का कष्ट करायचे आणि धडपड करायची?

पैसा, प्रसिद्धी, प्रतिष्ठा, प्रतिष्ठा, इच्छा पूर्ण करणे आणि भौतिक सुखसोयी या सर्व तात्पुरत्या आणि मर्यादित गोष्टी आहेत ज्या देवाच्या आत्म्याशी आणि प्रकाशाशी पवित्र सुसंवादाच्या खऱ्या आनंदाची जागा घेऊ शकत नाहीत.

प्रलोभन हे केवळ तेव्हाच शक्तिशाली असते कारण मानवांमध्ये त्याची तुलना जे चांगले आहे त्याच्याशी करण्याची क्षमता नसते.

जेव्हा प्रलोभनाचे वारे वाहतात तेव्हा तुमची समज तात्पुरती इच्छा आणि सवयींच्या बंधनात अडकते. परंतु स्वातंत्र्याचा सर्वोच्च मार्ग म्हणजे देवाच्या अक्षय आणि अंतहीन आनंदात बुडून जाणे, आणि अशा प्रकारे तुम्ही प्रलोभनाच्या अदृश्य चुंबकीय पकडीतून सहजपणे सुटू शकाल आणि त्याचे भयानक परिणाम लक्षात घ्याल की आध्यात्मिक आनंद हे सांसारिक सुखांपेक्षा अधिक उदात्त आहेत आणि आत्म्याच्या स्वभावाशी सुसंगत आहेत.

जर तुम्हाला या जीवनात खरा आनंद मिळाला तर तो
तुम्हाला आता मिळेल आणि परलोकातही मिळेल. निवड तुमची आहे, साधका: देवाचा शाश्वत आनंद, जो तुम्ही स्वतःला काही सांसारिक सुखे नाकारून किंवा क्षणभंगुर सांसारिक आनंदाने आता मिळवू शकता? जेव्हा तुमचे मन उच्च सत्यांसाठी उघडेल आणि तुमचे हृदय प्रकाशाच्या तेजासाठी उघडेल, तेव्हा तुम्हाला दोघांमधील फरक कळेल आणि सर्वोत्तम काय आहे ते निवडाल.

तुम्ही उंची गाठण्यासाठी आणि आध्यात्मिक शिखरांवर जाण्यासाठी केलेले प्रत्येक प्रयत्न देवाला लक्षात येईल आणि तो तुम्हाला सर्वोत्तम बक्षीस देईल.

माझ्या मित्रा, तू पापी आहेस असे समजू नकोस तू देवाची शुद्ध प्रतिमा आहेस जरी तू सर्वात मोठा पापी असलास तरी काही फरक पडत नाही, जर तू चुकीचा मार्ग बदलून पश्चात्ताप केलास आणि पुन्हा कधीही त्याकडे परत येऊ नकोस तर जर तू सद्गुणांच्या मार्गावर चालण्याचा निर्धार केला असेल तर तू पापी नाहीस.

जो पापी आपल्या कुटिल मार्गांचा त्याग करून खऱ्या भक्तीने केवळ देवाची उपासना करतो तो देखील नीतिमानांमध्ये गणला जाऊ शकतो. त्याच्या आध्यात्मिक दृढनिश्चयाद्वारे, तो सद्गुणी बनेल, ज्ञान आणि ज्ञानात वाढेल, अमर्याद पवित्र शांती प्राप्त करेल आणि देवाचे संरक्षण, सुरक्षा आणि सुरक्षितता अनुभवेल.

एक नवीन पान उलटा आणि स्वतःला आठवण करून द्या की
तुम्ही नेहमीच चांगले आहात आणि तुम्ही फक्त स्वप्नात पाहिले होते की तुम्ही चुकीचे आहात देवाचे हृदय विशाल आहे आणि त्याचे दार नेहमीच विश्वासूंसाठी उघडे असते जे त्यांचे जीवन चांगल्यासाठी बदलू इच्छितात वाईट म्हणजे एक भयानक दुःस्वप्न किंवा भयावह स्वप्न ज्याचा आत्म्याच्या शुद्ध स्वभावाशी काहीही संबंध नाही.

मोह हा गोड विषासारखा किंवा विषारी मधासारखा असतो जो चवीला चविष्ट असतो, पण तो रक्तात वाहतो आणि शरीराच्या अवयवांचा नाश करतो, म्हणून त्यापासून दूर राहणेच चांगले.

या जगात लोक ज्या आनंदाचा शोध घेतात आणि शोधतात ते भ्रामक आणि क्षणभंगुर आहे. दैवी आनंद शाश्वत आणि चिरंतन आहे. जे टिकते त्याची तळमळ आणि या जगातील क्षणभंगुर सुखांना आणि सुखांना नाकारण्याचा दृढनिश्चय करा, ज्यांना कायमस्वरूपी अस्तित्व नाही. तुम्ही हा दृष्टिकोन बाळगला पाहिजे. जगाला तुम्हाला दिशाभूल करू देऊ नका किंवा त्याच्या काठीने तुम्हाला चालवू देऊ नका आणि कधीही विसरू नका की देव हा एकमेव सत्य आहे. खरा आनंद केवळ दैवी उपस्थितीची जाणीव करून आणि त्याच्या उत्कृष्ट आनंदाचा अनुभव घेण्यातच मिळू शकतो.

मनुष्य अज्ञानाच्या स्वप्नांमध्ये बुडालेला असतो, तो अशी कल्पना करतो की तो आजार, दुःख आणि गरिबीचे दुःख सहन करत आहे. एकदा देवाच्या एका महान पुरूषाने प्रार्थना केली तेव्हा तो अचानक ओरडला: “मला वाटले की मी एकटाच या भौतिक रचनेत राहतो, पण आता मी त्यात प्रकट झालेला शाश्वत अस्तित्व पाहतो. हा छोटासा अहंकार, जो मांस आणि हाडांच्या गठ्ठ्यापेक्षा अधिक काही नाही, तो मी नाही. अनंत परिपूर्णता माझ्या शरीरात राहते. ती माझी संपूर्णता आहे आणि मी त्याला माझी सर्वोच्च निष्ठा देतो.”

ते ज्ञान एके दिवशी प्रत्येक प्रामाणिक साधकाला
मिळेल, आणि ते स्वतःला नश्वर प्राणी, पुरुष किंवा महिला म्हणून विचार करणार नाहीत, उलट त्यांना कळेल की ते देवत्वाच्या प्रतिमेत बनलेले आत्मा आहेत. देवाचे राज्य

मानवतेमध्ये वास करते आणि सर्वोच्च आत्मा त्यांच्या अस्तित्वात वास करतो.

आत्मा शरीराशी इच्छा, प्रलोभने, त्रास, काळजी आणि
भीती यांच्या साखळीने बांधलेला असतो आणि तो स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो. जर तो शारीरिक चेतनेशी बांधणारी साखळी ओढत राहिला तर दैवी हात एके दिवशी हस्तक्षेप करेल आणि ती साखळी तोडेल आणि आत्मा मुक्त होईल.

ज्यांना आध्यात्मिक शांती हवी आहे त्यांनी देवाचे
आकलन आणि सखोल चिंतन करून प्रलोभन आणि दुःखापासून स्वतःचे रक्षण केले पाहिजे. जे देवाकडे दुर्लक्ष करतात, जे त्याला विश्वाचा आणि त्यातील सर्व गोष्टींचा निर्माता म्हणून ओळखत नाहीत, त्यांना त्याची उपस्थिती अनुभवता येत नाही किंवा त्याचा प्रकाश दिसत नाही.

ध्यान म्हणजे स्वतःला वारंवार आठवण करून देणे की आपण मर्यादित भौतिक शरीर नाही तर परिपूर्ण, मुक्त दिव्य आत्मा आहोत. ध्यान म्हणजे स्वतःच्या खऱ्या स्वतःची जाणीवपूर्वक आठवण आणि स्वतःची खोटी ओळख विसरणे. जर एखादा मद्यधुंद राजपुत्र एखाद्या नीच परिसरात गेला आणि त्याची स्मृती आणि त्याची खरी ओळख तात्पुरती गमावल्यामुळे, त्याच्या स्थितीबद्दल रडू लागला आणि म्हणाला, "अरे, मी किती गरीब आहे आणि मला मदतीची किती गरज आहे!" त्याचे साथीदार त्याच्यावर हसतील आणि म्हणतील, "शांत राहा आणि लक्षात ठेवा की तुम्ही एक राजकुमार आहात, महाराज!"

त्याचप्रमाणे, माणूस भ्रम आणि भ्रमाच्या स्थितीत
आहे. तो स्वतःला एक असहाय्य नश्वर, संघर्ष करणारा आणि कष्टाळू, प्रत्येक दिशेने चिंतांच्या लाटांनी भरकटलेला मानतो. त्याला जागृत होण्याची आणि स्वतःला पूर्ण खात्रीने पुष्टी देण्याची वेळ आली आहे की तो एक आत्मा आहे, या जगाच्या बदलांच्या आणि प्रभावांच्या अधीन नाही, ते कितीही भयानक आणि भयानक वाटले तरी त्याला हे समजले पाहिजे की तो धन्य दैवी आत्म्याचा एक जिवंत ठिणगी आहे आणि त्याचे सार शुद्ध आणि ओसंडून वाहणारे आनंद आहे. जर तो हे

विचार पुन्हा पुन्हा, रात्रंदिवस पुनरावृत्ती करत राहिला तर त्याला शेवटी त्याचे खरे स्वरूप समजेल: एक अमर आत्मा.

मोह, लोभ, लोक आणि संपत्तीची आसक्ती, इंद्रियांचे गुलामगिरी, आध्यात्मिक स्वरूपाचे अज्ञान, आळस आणि एकसंध, यांत्रिक जीवन हे सर्व आनंदाचे सर्वात भयंकर शत्रू आहेत.

चिंतनाच्या क्षेत्रात फुलणाऱ्या आणि वाढणाऱ्या
पवित्र चेतनेत दृढपणे रुजलेल्या मनाने तुमची कर्तव्ये करा, आणि मग तुम्ही खरोखर आनंदी व्हाल, भ्रमात नाही आणि सन्माननीय जीवनाचा आनंद घ्याल.

जेव्हा मी ध्यान करायला सुरुवात केली तेव्हा मला कधीच वाटले नव्हते की मला इतका मोठा आनंद मिळेल पण जसजसे दिवस जात गेले तसतसे माझी शांती वाढत गेली आणि मी ध्यानाच्या समुद्रात खोलवर जात गेलो तसतसा माझा आनंद वाढत गेला.

जर एखादी व्यक्ती त्यांच्या आयुष्याला कंटाळली असेल, तरीही ती अधिकाधिक संपत्ती आणि नवीन संवेदी अनुभवांची इच्छा बाळगत असेल, तर ती व्यक्ती चुकीच्या आणि वाकड्या मार्गावर आहे आणि त्याला मार्ग बदलावा लागेल. वेडसर विचारांच्या प्रभावापासून वाचण्याचा सर्वात खात्रीचा मार्ग म्हणजे देवाशी सुसंगत राहून साधे, नैसर्गिक जीवन जगणे - अडचणी आणि गुंतागुंतींपासून मुक्त.

मानव अनैसर्गिक जीवन का जगतात?

जग जे आनंद देण्यास आधीच असमर्थ आहे, त्याचा तो इतका हताश आणि दुःखी होऊन शोध का घेतो?

मित्रांनो, जीवन खूप मौल्यवान आहे.

मी दररोज देवाला प्रार्थना करतो: "जर तुला माझ्या मालकीचे सर्व काही काढून घ्यायचे असेल तर ते तुझी इच्छा असू दे, आणि मी तुझ्या निर्णय आणि शहाणपणाला आक्षेप घेणार नाही कारण मला माहित आहे की तुला माझ्यासाठी जे चांगले आहे ते हवे आहे. मी इतरांना संतुष्ट करण्याचा प्रयत्न

करेन, पण हे परमेश्वरा, तुझी संतुष्टी प्रथम येते आणि तीच या जीवनातील माझे अंतिम ध्येय आहे."

जेव्हा तुम्ही अशी प्रार्थना करता तेव्हा तुम्हाला अनेक परीक्षा आणि इच्छांचा सामना करावा लागू शकतो, परंतु जर तुम्ही वाईट वासना आणि चुकीच्या इच्छांचा प्रतिकार करत राहिलात तर देव तुमच्या जवळ येईल आणि तुमच्यावर त्याचे आशीर्वाद देईल. तुम्हाला आढळेल की त्याची उपस्थिती एका उग्र प्रवाहासारखी आहे जी तुमच्या जीवनातील सर्व नकारात्मकता वाहून नेते आणि तुमच्या आत्म्याला पूर्णपणे शुद्ध करते.

जो स्वतःला नीच इच्छांपासून रोखतो त्याला असे आढळते
की त्याच्या इंद्रिय इच्छा थोड्या काळासाठी कमी होतात आणि मागे फक्त तळमळ आणि तळमळ राहते. परंतु जो देवाचा प्रकाश पाहतो आणि त्याची उपस्थिती अनुभवतो तो आत्म्याच्या स्वभावाच्या विरुद्ध असलेल्या प्रत्येक इच्छेपासून मुक्त होतो.

देवाच्या प्रकाशाने आपण अंधार दूर करूया

चला, चांगल्या कल्पनांनी वाईट कल्पनांना हरवूया.

ध्यानाद्वारे सर्वोच्च दैवी आकर्षण शोधण्याच्या मोहावर आपण मात करूया.

हे ऑब्सेसिव्ह-कंपल्सिव्ह डिसऑर्डर विरुद्ध सर्वोत्तम आणि सर्वात प्रभावी शस्त्र आहे.

जेव्हा जेव्हा तुम्हाला असे वाटते की तुमची इच्छाशक्ती वाईट वर्चस्व आणि अशुद्ध प्रभावाला बळी पडत आहे, तेव्हा देवावर आशा ठेवा आणि त्याची मदत घ्या जोपर्यंत तुम्हाला त्याची आशीर्वादित उपस्थिती जाणवत नाही जी सर्व वाईट विचारांना दूर करते आणि आत्म्याला आनंद, ज्ञान, शांती आणि निश्चिततेने भरते.

तुम्हाला शांती असो.

ग्रहांच्या प्रभावावर मात करणे

माझ्या शिक्षकाने मला एके दिवशी सांगितले:

"का, मुकुंद (परमहंस), तुला ग्रहांचा आर्मबँड मिळत
नाही का?"

मी म्हणालो, "हे माझ्यासाठी आवश्यक आहे का गुरुजी? मी ज्योतिषशास्त्रावर विश्वास ठेवत नाही"

त्याने उत्तर दिले: "प्रश्न श्रद्धेचा नाही तर,
एखाद्या व्यक्तीने घेतलेली योग्य वैज्ञानिक भूमिका ही आहे की तो विषय खरा आहे का. गुरुत्वाकर्षणाचा नियम न्यूटनच्या आधीही तितकाच प्रभावीपणे काम करत होता जितका त्याच्या नंतरही करत होता. जर विश्वाच्या नियमांचे कार्य मानवी संमतीवर अवलंबून असते, तर अराजकता आणि अव्यवस्था पसरली असती."

"धोकेबाजांनी ज्योतिषशास्त्राच्या प्राचीन
शास्त्राला सध्याच्या लज्जास्पद स्थितीत आणले आहे. ज्योतिषशास्त्र हे गणितीय आणि तात्विकदृष्ट्या एक विशाल आणि समृद्ध शास्त्र आहे, जे केवळ ज्ञानात खोलवर पारंगत आणि विज्ञानात दृढ असलेल्यांनाच योग्यरित्या समजू शकते. जर अज्ञानी लोक आकाश वाचण्यात आणि त्याचा अर्थ लावण्यात चुकले आणि समजण्यायोग्य शब्दांऐवजी (लेख) पाहिले तर या अपूर्ण आणि दोषपूर्ण जगात हे अपेक्षित आहे आणि जे स्वतःला 'ज्ञानी' समजतात त्यांच्यावर शहाणपण वाया घालवू नये."

माझे शिक्षक पुढे म्हणाले: “विश्वाचे सर्व भाग एकमेकांशी जवळून जोडलेले आहेत आणि एकमेकांशी संवाद साधतात. विश्वाची नियमित आणि संतुलित लय देवाणघेवाण किंवा देणे आणि घेणे यावर आधारित आहे. मानवाने त्याच्या मानवी स्वरूपात दोन शक्तींचा प्रतिकार केला पाहिजे: पहिली म्हणजे पृथ्वी, पाणी, अग्नी, वायू आणि आकाश या घटकांच्या मिश्रणामुळे निर्माण होणारी अंतर्गत अशांतता आणि दुसरी म्हणजे नैसर्गिक क्षयाची बाह्य शक्ती. जोपर्यंत मनुष्य त्याच्या नश्वर अस्तित्वाशी संघर्षात

राहतो, तोपर्यंत तो पृथ्वीवर आणि स्वर्गात होणाऱ्या हजारो परिवर्तनांनी प्रभावित होतो.

ज्योतिषशास्त्र म्हणजे ग्रहांच्या प्रभावांना मानवी प्रतिसादाचा अभ्यास. ताऱ्यांमध्ये जाणीवपूर्वक परोपकार किंवा द्वेष नसतो, तर ते सकारात्मक आणि नकारात्मक किरणे उत्सर्जित करतात. हे किरणे स्वतः मानवतेला फायदा किंवा हानी पोहोचवत नाहीत, परंतु ते भूतकाळात मानवांनी निर्माण केलेल्या कारणे आणि परिणामांचे संतुलन साधण्याच्या बाह्य प्रक्रियेसाठी एक कायदेशीर मार्ग प्रदान करतात.

"एखाद्या मुलाचा जन्म एका विशिष्ट दिवशी आणि तासाला होतो जेव्हा आकाशीय किरणे त्याच्या कर्माशी किंवा त्याच्या वैयक्तिक भूतकाळाशी गणितीय सुसंगत असतात. त्याची राशीचा चार्ट हा एक अचूक चित्र आहे जो त्याच्या अपरिवर्तनीय भूतकाळ आणि संभाव्य भविष्यातील परिणामांचे भाकित करतो. परंतु ही जन्म चार्ट केवळ वाढत्या अंतर्दृष्टी असलेल्यांनाच वाचता येते किंवा त्याचा अर्थ लावता येतो आणि हे दुर्मिळ आहेत."

"जन्माच्या वेळी क्षितिजावर स्पष्टपणे प्रसारित होणारा संदेश नशिबाला - भूतकाळातील चांगल्या किंवा वाईट कर्मांचे परिणाम - स्वीकारण्यासाठी नाही तर मानवी इच्छाशक्तीला त्याच्या वैश्विक बंधनातून बाहेर पडण्यासाठी प्रेरित करणे आणि जागृत करणे आहे. एखाद्या व्यक्तीने बांधलेली प्रत्येक गोष्ट सोडली जाऊ शकते आणि तोच एकटा अशा परिस्थिती निर्माण करण्यास जबाबदार आहे ज्या आता त्याच्या जीवनावर नियंत्रण ठेवतात, मग त्यांचा स्वभाव काहीही असो आणि त्याने ती कारणे आणि परिस्थिती निर्माण केल्यामुळे, त्याच्या आध्यात्मिक संसाधनांमुळे त्याच्याकडे सर्व मर्यादांवर मात करण्याची क्षमता आहे, ज्या ग्रहांच्या दबावाच्या अधीन नाहीत."

"ज्योतिषशास्त्राची अंधश्रद्धाळू भीती एखाद्या व्यक्तीला एक स्वयंचलित बनवते जो नम्रपणे आणि नम्रपणे स्वयंचलित मार्गदर्शनावर अवलंबून असतो. शहाणा माणूस ग्रहांवर विजय मिळवतो, म्हणजेच तो सृष्टीपासून

निर्मात्याकडे आपली निष्ठा हस्तांतरित करून आपल्या भूतकाळातून सुटतो. त्याला दैवी आत्म्याशी असलेले त्याचे एकत्व जितके जास्त कळते तितकेच तो पदार्थाचे गुलाम बनतो. मानवी आत्मा कायमचा मुक्त आहे, तो जन्माला येत नाही म्हणून मरत नाही आणि त्याचे नशीब ग्रह आणि ताऱ्यांशी बांधले जाऊ शकत नाही किंवा त्यांच्या प्रभावाखाली येऊ शकत नाही."

"मनुष्य हा एक शरीर असलेला आत्मा आहे. जेव्हा तो
खरोखर स्वतःचे सार समजून घेतो, तेव्हा तो सर्व जबरदस्ती आणि अत्याचारी मॉडेल्स आणि नमुने मागे सोडतो. परंतु जर तो गोंधळलेला राहिला आणि त्याची आध्यात्मिक स्मृती कमी राहिली तर तो पर्यावरण आणि निसर्गाच्या कायद्याच्या लपलेल्या बंधनांना बळी पडेल."

"देव एकरूपता आणि एकरूपता आहे, आणि जो उपासक
त्याच्याशी एकरूप आहे तो चुकीचे वागणार नाही, परंतु त्याचे सर्व कार्य स्वर्गाच्या नियमांनुसार योग्य आणि नैसर्गिक पद्धतीने होईल आणि खोल प्रार्थना आणि ध्यान केल्यानंतर त्याला दैवी आत्म्याशी असलेले त्याचे नाते जाणवेल. त्या आंतरिक संरक्षणापेक्षा मोठी शक्ती दुसरी कोणतीही नाही."

मी आदरणीय सेरी युक्त्सुअरचे स्पष्टीकरण समजून घेण्याचा प्रयत्न केला आणि बराच वेळ शांत राहिल्यानंतर मी म्हणालो: "मग माझ्या प्रिय साहेब, तुम्ही मला हे ब्रेसलेट का घालायचे असे तुम्हाला वाटते?"

शिक्षकाने उत्तर दिले: "प्रवासी जेव्हा त्याच्या गंतव्यस्थानावर पोहोचतो तेव्हाच त्याला दिशानिर्देश आणि नकाशे सोडून देणे योग्य ठरते. परंतु प्रवासादरम्यान, तो प्रत्येक योग्य शॉर्टकटचा फायदा घेण्याचा प्रयत्न करतो. प्राचीन ऋषींनी भ्रम आणि फसवणुकीच्या जगात माणसाच्या अलिप्ततेचा कालावधी कमी करण्यासाठी अनेक मार्ग आणि साधने शोधून काढली. कर्माच्या नियमात काही स्वयंचलित वैशिष्ट्ये आहेत जी ज्ञानाच्या बोटांनी कुशलतेने समायोजित केली जाऊ शकतात."

"सर्व मानवी आजार सार्वभौम कायद्याचे उल्लंघन
केल्याने उद्भवतात. पवित्र शास्त्रे मानवाला निसर्गाच्या नियमांचे पालन करण्याचा सल्ला देतात, तसेच देवाच्या सर्वशक्तिमानतेवर पूर्ण विश्वास ठेवतात. त्याचे कर्तव्य असे म्हणणे आहे: 'प्रभु, मी तुझ्यावर विश्वास ठेवतो आणि मला माहित आहे की तू मला मदत करू शकतोस, तरीही मी माझ्या चुकांचे परिणाम पूर्ववत करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन' प्रार्थना, इच्छाशक्ती, योग ध्यान, ऋषी आणि संतांचा सल्ला आणि ज्योतिषीय बांगड्या वापरून - भूतकाळातील हानिकारक प्रभावांना कमी किंवा पूर्णपणे तटस्थ केले जाऊ शकते."

"ज्याप्रमाणे घरामध्ये वीज पडण्यासाठी तांब्याच्या रॉडने सुसज्ज असते, त्याचप्रमाणे मानवी शरीराला विविध संरक्षणात्मक उपायांचा फायदा होऊ शकतो. पारदर्शक विद्युत आणि चुंबकीय किरणे संपूर्ण विश्वात सतत फिरत असतात आणि मानवी शरीरावर परिणाम करतात, चांगले किंवा वाईट. प्राचीन काळापासून, आपल्या ऋषीमुनींनी सूक्ष्म वैश्विक प्रभावांच्या प्रतिकूल परिणामांना कसे तोंड द्यावे यावर विचार केला आहे. त्यांनी शोधून काढले की शुद्ध धातू ग्रहांच्या किरणांचे उत्सर्जन करतात जे ग्रहांच्या नकारात्मक आकर्षणाला तोंड देतात. हे देखील सिद्ध झाले आहे की काही वनस्पती संयुगे फायदेशीर आहेत. सर्वात प्रभावी घटक शुद्ध, निर्दोष रत्ने आहेत, ज्यांचे वजन दोन कॅरेटपेक्षा कमी नाही. ज्योतिषशास्त्राच्या व्यावहारिक संरक्षणात्मक वापरांना भारताबाहेरील संशोधकांकडून क्वचितच लक्ष वेधले गेले आहे. एक साधी, निश्चित वस्तुस्थिती अशी आहे की योग्य रत्ने, धातू किंवा वनस्पती तयारी योग्य वजनाची नसल्यास निरुपयोगी आहेत, जर हे उपचार करणारे घटक त्वचेच्या जवळच्या संपर्कात वापरले गेले तर"

मी म्हणालो, "महाराज, मी तुमचा सल्ला नक्कीच घेईन आणि
एक ब्रेसलेट घेईन, पण खगोलीय पिंडांवर मात करण्याचा विचारच मला आश्चर्यचकित करतो!"

त्यानंतर श्री युक्तीश्वरांनी अचूक सूचना जोडल्या,
ते म्हणाले:

"सर्वसाधारण कारणांसाठी मी सोने, चांदी आणि तांब्यापासून बनवलेले ब्रेसलेट शिफारस करेन, परंतु तुमच्या विशिष्ट बाबतीत मी तुम्हाला चांदी आणि शिशापासून बनवलेले ब्रेसलेट घेऊ इच्छितो."

मी म्हणालो, "साहेब, तुमचे नेमके ध्येय काय आहे?"

शिक्षकाने उत्तर दिले: "ग्रह तुझ्याशी मैत्रीपूर्ण भूमिका घेण्याची तयारी करत आहेत, मुकांदा पण घाबरू नकोस, कारण दैवी भविष्य तुमचे रक्षण करेल. आतापासून एका महिन्याच्या आत, तुम्हाला यकृताच्या मोठ्या विकारांनी ग्रासले जाईल. हा आजार सहा महिने टिकेल असे मानले जाते, परंतु ग्रहांच्या ब्रेसलेटचा वापर करून, तुम्ही हा कालावधी फक्त चोवीस दिवसांपर्यंत कमी कराल."

दुसऱ्या दिवशी मी एका ज्वेलर्सचा शोध घेतला आणि लगेचच ब्रेसलेट मिळवले, जे मी घातले. माझी तब्येत इतकी चांगली होती की मी माझ्या गुरुची भविष्यवाणी विसरलो, जे सेरामपूर सोडून वाराणसीला गेले होते. आमच्या संभाषणानंतर तीस दिवसांनी, मला माझ्या यकृतात अचानक वेदना जाणवल्या. पुढील आठवडे असह्य वेदनांचे दुःस्वप्न होते. माझ्या गुरुला त्रास देण्यास तयार नव्हतो. मला वाटले की मी माझी परीक्षा एकट्याने, धीराने आणि धैर्याने सहन करू शकतो. पण तेवीस दिवसांच्या यातनांनंतर, माझा संकल्प कमकुवत झाला आणि मी ट्रेनने वाराणसीला गेलो, जिथे श्री युक्तीश्वरांनी माझे विलक्षण उबदार स्वागत केले. तथापि, त्यांनी मला माझ्या बिघडत्या प्रकृतीबद्दल खाजगीरित्या सांगण्याची संधी दिली नाही. त्या दिवशी त्यांचे आशीर्वाद घेण्यासाठी अनेक भक्त त्यांच्याकडे आले होते. आजारी असल्याने, मी एका कोपऱ्यात माघार घेतली. जेवणानंतर पाहुणे निघून गेले नाहीत, जेव्हा माझ्या गुरुने मला त्यांच्या घराच्या अष्टकोनी व्हरांड्यात बोलावले तेव्हा त्यांनी मला संबोधित केले, दूरवर पाहत होते आणि पुढे-मागे जात होते, कधीकधी चंद्रप्रकाश रोखत होते:

"मला वाटतंय तू तुझ्या यकृताच्या विकाराबद्दल बोलत आहेस. तुला चोवीस दिवसांपासून वेदना होत आहेत ना?"

मी उत्तर दिले: "होय, साहेब"

तो म्हणाला, "मी तुम्हाला शिकवलेला पोटाचा व्यायाम करा."

मी उत्तर दिले, "जर तुम्हाला माहित असते, साहेब,
माझ्या दुःखाची व्याप्ती, तर तुम्ही मला व्यायाम करायला सांगितले नसते" तरीही, मी त्यांच्या आज्ञेचे पालन करण्याचा एक छोटासा प्रयत्न केला. शिक्षकांनी माझ्याकडे प्रश्नार्थक नजरेने पाहिले.

"तुम्ही म्हणता की तुम्हाला वेदना होतात, आणि मी
म्हणतो की वेदना होत नाहीत. हा विरोधाभास कसा असू शकतो?"

मला चक्कर आली, मग माझ्यावर आनंदाची भावना पसरली, आणि मला आता इतके आठवडे झोपेचा आशीर्वाद हिरावून घेणारा सततचा त्रास जाणवत नव्हता. "श्री युक्त्सुर" या शब्दांच्या फक्त उल्लेखानेच वेदना पूर्णपणे नाहीशा झाल्या, जणू काही ती कधीच अस्तित्वात नव्हती.

मी कृतज्ञतेने त्याच्या चरणी नतमस्तक होऊ लागलो, पण त्याने मला थांबवले आणि म्हणाला:

"ते विसरून जा, उठा आणि गंगेवरील चंद्राच्या
सौंदर्याचा आनंद घ्या" मी त्यांच्या शेजारी शांतपणे उभा राहिलो तेव्हा शिक्षकांचे डोळे आनंदाने चमकले. त्यांच्या वागण्यावरून मला समजले की त्यांना मला असे वाटावे की त्यांना नाही तर देवाने मला बरे केले आहे.

आणि आजही, मी त्या दिवसाची आठवण म्हणून तेच जड
चांदीचे शिसे ब्रेसलेट घालतो, जेव्हा मला जाणवले की मी खरोखरच एका असाधारण आणि अपवादात्मक व्यक्तीसोबत राहत आहे तेव्हाची एक ज्वलंत आठवण. नंतर, मी माझ्या मित्रांना उपचारांसाठी श्री युक्तीश्वरकडे घेऊन जायचो आणि ते

नेहमीच दागिने किंवा ब्रेसलेट वापरण्याची शिफारस करायचे, ग्रहज्ञानाचा सराव म्हणून त्यांचा वापर प्रशंसा करायचे.

लहानपणापासूनच मला ज्योतिषशास्त्राबद्दल दोन कारणांमुळे तिटकारा वाटत होता: पहिले म्हणजे, ज्योतिषशास्त्रात अनेकांना राजीनामा आणि अधीनतेने वेडे झालेले पाहून आणि दुसरे म्हणजे, कुटुंबातील ज्योतिषाने केलेली भविष्यवाणी: "तू तीन वेळा लग्न करशील आणि दोनदा विधवा होशील" मी यावर बराच काळ विचार करत असे आणि तिहेरी लग्नाच्या वेदीवरील यज्ञ कोकऱ्यासारखे वाटायचे. एके दिवशी, माझा मोठा भाऊ अनंत मला म्हणाला:

"तुमच्या नशिबाचा स्वीकार करणे तुमच्या हिताचे आहे, कारण तुमच्या जन्मकुंडलीने आधीच दाखवून दिले आहे की तुमच्या सुरुवातीच्या काळात तुम्ही घरातून हिमालयात पळून जाल आणि परतण्यास भाग पाडले जाईल." त्याचप्रमाणे, तुमच्या लग्नांबद्दलची भविष्यवाणी खरी ठरणार आहे.

एका रात्री, भविष्यवाणी पूर्णपणे खोटी असल्याचे
लक्षात आल्याने, तिने मनोऱ्याच्या नकाशाला आग लावली आणि त्याची राख एका पाकिटात ठेवली ज्यावर तिने लिहिले: "पवित्र ज्ञानाच्या आगीने जाळल्यास भूतकाळातील कर्माचे बीज अंकुरू शकत नाहीत". त्यानंतर तिने तो पाकिट एका प्रमुख ठिकाणी ठेवला. अनंताने हे स्पष्ट आव्हान वाचले आणि उपहासाने हसून म्हणाली:

"तुम्ही हा कागद जाळला तितक्या सहजपणे सत्य नष्ट करू
शकत नाही."

खरंच, मी प्रौढ होण्यापूर्वी तीन वेळा माझ्या
कुटुंबाने माझा साखरपुडा करण्याचा प्रयत्न केला आणि मी प्रत्येक वेळी नकार दिला, कारण देवावरील माझे प्रेम भूतकाळातील कोणत्याही सांसारिक विचारांपेक्षा अधिक मजबूत आहे हे जाणून मी नेहमीच माझ्या शिक्षकांच्या शहाणपणाच्या शब्दांवर विचार करत असे:

"एखादी व्यक्ती जितकी जास्त स्वतःला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करते, तितकाच त्याचा त्याच्या पारदर्शक आध्यात्मिक स्पंदनांद्वारे संपूर्ण विश्वावर प्रभाव जास्त पडतो आणि त्याच वेळी बाह्य घटनांचा त्याच्यावर कमी परिणाम होतो."

कधीकधी मी ज्योतिषांना ग्रहांच्या अनुक्रमानुसार माझ्या सर्वात वाईट काळाचा अंदाज घेण्यास सांगायचो, तरीही त्या काळात मी जे काही करायचे ठरवले ते मी साध्य करू शकलो. त्या प्रसंगी माझे यश असाधारण अडचणींनी भरलेले होते हे खरे आहे, परंतु माझा आत्मविश्वास सुदृढ होता. दैवी भविष्यावर विश्वास आणि इच्छाशक्तीचा योग्य वापर - मानवजातीला देवाने दिलेली देणगी - ही एक प्रचंड शक्ती आहे, जी ग्रह आणि ताऱ्यांमधून निघणाऱ्या अलौकिक लाटांपेक्षा खूप मोठी आहे.

मला जाणवले की जन्माच्या वेळी तारे जे नोंदवतात त्याचा अर्थ असा नाही की एखादी व्यक्ती त्यांच्या भूतकाळाची कठपुतळी आहे उलट, ग्रहांचा प्रभाव वाढीसाठी उत्प्रेरक असतो. खगोलीय पिंड सर्व बंधनांपासून मुक्त होण्याची व्यक्तीची इच्छा जागृत करण्याचे काम करतात. देवाने प्रत्येक मानवाला एका अद्वितीय आणि संपन्न आत्म्याने निर्माण केले आहे, आणि म्हणूनच प्रत्येक व्यक्तीची एकूण निर्मितीमध्ये एक आवश्यक भूमिका आहे, ती भूमिका आधाराची असो किंवा अवलंबित्वाची असो. मानवी तारण बाह्य विजयांवर अवलंबून नाही तर अंतर्गत आध्यात्मिक विजयांवर अवलंबून आहे.

स्रोत: योगींच्या आठवणी - एक आत्मचरित्र (योगीच्या जीवनात भारतीय तत्वज्ञान) लेखक: परमहंस योगानंद आध्यात्मिक प्रगती
गुरु परमहंस योगानंद यांच्या शिकवणीतून

आजच्या जगाकडे पाहताना, त्याच्या सर्व समस्या, गुंतागुंत, गोंधळ, अशांतता, अज्ञान आणि संघर्षांसह, मानवजातीने विकास आणि प्रगतीच्या एका नवीन टप्प्यात प्रवेश केला आहे यावर विश्वास ठेवणे कठीण आहे. तरीही,

मानवजातीने कठोर, भौतिकवादी युगांना मागे टाकले आहे आणि त्याच्या वरच्या उत्क्रांतीच्या या नवीन टप्प्याच्या उंबरठ्याकडे जलद, तीव्र पावले उचलली आहेत.

आपण या अणुयुगाच्या जवळ येत असताना, अंधार युगात
अज्ञात असलेल्या अनेक निसर्ग शक्ती आता शोधल्या जात आहेत आणि त्यांचा वापर केला जात आहे, ज्यामुळे जागतिक संप्रेषणाची गती आणि औषध, शेती, वाहतूक आणि इतर क्षेत्रातील प्रगती वेगवान होण्यास मदत होत आहे.

खरंच, आधुनिक तांत्रिक साधनांनी दैनंदिन जीवनाचे
स्वरूप आमूलाग्र बदलले आहे जसे आपण जाणतो आणि जाणतो.

परंतु मानवजातीने सहन केलेले अंधकारमय युग अजूनही लोकांवर एक मजबूत आणि व्यापक प्रभाव पाडतात. म्हणूनच मानव प्रगत वैज्ञानिक पद्धतींचा वापर केवळ चांगल्यासाठीच करत नाहीत तर स्वार्थ, विनाश आणि लोभ यासारख्या मूलभूत, भौतिकवादी प्रवृत्तींना पोसण्यासाठी आणि बळकटी देण्यासाठी देखील करतात. अशाप्रकारे, अंधकारमय युगाचा प्रभाव येणाऱ्या अनेक वर्षांपर्यंत कायम राहील.

या वाढत्या युगाने प्रगत तांत्रिक पद्धती आणि साधनांमुळे अनेक सुखसोयी दिल्या आहेत आणि लोकांना पूर्वी उपलब्ध नसलेला मोकळा वेळ देखील दिला आहे. अंधकारमय युगात, लोक प्रत्येक जागृत क्षण आणि त्यांची सर्व शक्ती त्यांच्या मूलभूत गरजा पूर्ण करण्यासाठी आणि जिवंत राहण्यासाठी खर्च करत असत. लोकसंख्येच्या अगदी लहान भागाकडे उच्च ध्येयांसाठी पुरेसा वेळ होता.

आता - किमान औद्योगिक देशांमध्ये - प्रत्येकजण त्या श्रेणीत येतो. पण लोक त्यांच्या मोकळ्या वेळेत आणि विश्रांतीमध्ये काय करतात?

जीवनाच्या उद्देशाबद्दल त्यांना माहिती नसल्यामुळे,
ते त्यांचा वेळ आणि शक्ती अंतहीन मनोरंजनावर वाया घालवतात. पश्चिमेकडील सरासरी व्यक्ती आठवड्यातून जवळजवळ पन्नास तास टेलिव्हिजन पाहण्यात घालवते. कल्पना करा की जर

ते लांब तास फलदायी आध्यात्मिक कार्यात घालवले गेले तर लोक किती आनंदी होतील आणि जग किती चांगले होईल!

जे ध्यान करतात ते त्यांचा वेळ सुज्ञपणे आणि प्रभावीपणे वापरतात दुर्दैवाने, बहुतेक लोक देवापासून आणि त्याच्या नियमांपासून भरकटले आहेत.

म्हणूनच जग सध्याच्या दयनीय स्थितीत आहे. आम्हाला सुरक्षितता, समृद्धी आणि शांतीच्या जगात जगायचे आहे अशी आमची इच्छा आहे. पण अशांत जगात राहूनही कठीण आणि कटू परिस्थितीवर विचार करणाऱ्यांसाठी धडे आहेत. हे जग आपले कायमचे घर नाही याची आठवण करून देते. खरी सुरक्षितता आणि सुरक्षितता बाह्य जगात आढळत नाही आणि म्हणूनच, आपण देवाचा शोध घेतला पाहिजे आणि त्याचे संरक्षण मागितले पाहिजे.

शांतता आणि समृद्धीच्या काळात, जिथे बेरोजगारी किंवा पर्यावरणीय समस्या नसतात, लोक "शांत, निराश" राहतात, जसे तत्वज्ञानी थोरो म्हणतात का? कारण या समृद्धी असूनही, लोकांना आध्यात्मिक भूक आणि त्यांच्या जीवनात काहीतरी गहाळ असल्याची जन्मजात तळमळ वाटते.

ती गोष्ट म्हणजे देव.

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की, बाह्य परिस्थिती काहीही असो, आध्यात्मिक प्रगती वैयक्तिक प्रयत्नांवर अवलंबून असते. अगदी अंधकारमय युगात आणि सर्वात वाईट परिस्थितीतही, काही पुरुष आणि स्त्रिया दैवी ज्ञान प्राप्त करण्यात यशस्वी झाले. म्हणूनच, आपण जगाच्या परिस्थितीने आध्यात्मिकरित्या प्रभावित होऊ नये. आध्यात्मिक प्रयत्नांचे सर्वोच्च महत्त्व आपण कधीही विसरू नये.

आपण या कठीण परिस्थितीत जगत असल्याने, आपण
भविष्याबद्दल आणि त्यातून येऊ शकणाऱ्या अप्रिय आश्चर्यांबद्दल देखील विचार करतो. हे स्वाभाविक आहे पण जर आपण या गोष्टींवर जास्त लक्ष केंद्रित केले आणि जर आपण अनुमान आणि भीतीला आपल्या विचारांवर कब्जा करू दिला तर

आपण देवाला आपल्या जीवनातून बाहेर काढतो आणि त्याच्याशी जोडण्याची आणि त्याच्या संरक्षणाचा आनंद घेण्याची मौल्यवान संधी गमावतो.

लोकांना भविष्यात नेमके काय होईल हे जाणून घ्यायचे
आहे का? त्यांची चिंता वाढवण्यासाठी?

भीती आणि चिंतांना बळी पडून आपण आपल्या मनावर किती प्रचंड ओझे टाकतो हे जर आपल्याला खरोखर समजले असते, तर आतापर्यंतच्या आपल्या लवचिकतेबद्दल आपण आश्चर्यचकित झालो असतो. चिंता आणि चिंता मनाला कमकुवत करतात, ज्यामुळे भीती आत्म्यात शिरते आणि परिणामी आपण आपले मानसिक आणि आध्यात्मिक संतुलन गमावतो. आपली समस्या वर्तमानात जगण्याऐवजी भविष्यात आणि भूतकाळात एकाच वेळी जगण्याचा प्रयत्न करण्यात आहे. हे ओझे मनासाठी खूप जड आहेत.

आपण आपल्या विचारांचे विश्लेषण केले पाहिजे बहुतेक वेळा, आपण भविष्यात किंवा भूतकाळात पळून जातो हा पूर्णपणे अपव्यय आहे आपण वर्तमानात जगले पाहिजे आणि वर्तमान देवाच्या विचारांनी भरले पाहिजे.

पृथ्वीवरील कोणतेही ठिकाण घटना आणि धोक्यांपासून
खरोखर सुरक्षित नाही. खरे संरक्षण प्रामाणिकपणे आणि सरळपणे जगण्यात, इतरांशी सत्यतेने आणि प्रामाणिकपणे वागण्यात आणि प्रार्थना, ध्यान आणि देवाशी एकरूपता राखण्यात आहे.

या कारणास्तव, आपण देवाशी एकरूप होण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत. हीच एकरूपता प्रत्येक आजारावर उपचार आहे आणि जीवनातील आघात आणि काळाच्या जखमांपासून बरे होण्याचे साधन आहे.

जीवनातील भयानक घटना आणि दुःस्वप्नांनी आपण घाबरू नये. आजारपण, गरिबी किंवा अपघातांनी आपण घाबरू नये. जेव्हा आपण स्वतःला परीक्षा आणि संकटांच्या मध्ये सापडतो, तेव्हा आपण या अनुभवांचे भ्रामक स्वरूप ओळखूया आणि समजून घेऊया की आपण सकारात्मक विचारसरणी, योग्य

निर्णय आणि सर्व मदत आणि संरक्षणाचा स्रोत असलेल्या देवाशी आध्यात्मिक सुसंवाद साधून प्रतिकूल परिस्थितींवर मात करू शकतो.

देवाबाहेर कोणतेही संरक्षण किंवा सुरक्षितता नाही.
जर आपल्याला सुरक्षितता आणि मनःशांती हवी असेल तर आपण पूर्णपणे त्याच्याकडे वळले पाहिजे.

या जगात पूर्ण समाधान मिळवणे कठीण आहे, जे आपले खरे घर नाही. या पृथ्वीवरील आपले अस्तित्व तात्पुरते आहे. आपण जीवनाचे धडे शिकण्यासाठी शाळेत आहोत. जेव्हा आपण हे सत्य विसरतो तेव्हा आपल्या अडचणी सुरू होतात आणि सर्व बाजूंनी समस्या आपल्याला घेरतात.

देवाशिवाय जगण्यासारखे काहीही नाही बाकी सर्व काही निघून जाईल आणि आपल्याला एकटे सोडेल आपण शाश्वत आणि चिरस्थायी शोधले पाहिजे मानवी प्रेम क्षणभंगुर आहे आणि हळूहळू कमी होत जाते मानवी प्रेमामागे दैवी प्रेम आहे आणि तेच सर्वात मोठे प्रेम आहे, जे हृदयाच्या आकांक्षा पूर्ण करते आणि आत्म्याची तहान भागवते चला आपण देवाने आपल्याला जे काही दिले आहे त्याचा आनंद घेऊया इतर कोणत्याही गोष्टीची आस न बाळगता आपण देवाला कसे जाणून घ्यावे हे शिकण्यासाठी या पृथ्वीवर आलो आहोत आपल्या अस्तित्वाचा येथे दुसरा कोणताही उद्देश नाही

प्रामाणिक साधकांना देव मिळेल आणि त्यांचे जीवन
शांती, शांती, कृपा आणि आनंदाने भरलेले असेल त्याला जाणून घेण्याची इच्छा प्रबळ आणि चिकाटीची असली पाहिजे आणि त्याचे परिणाम निश्चित असतील (जो दार ठोठावेल तो ऐकेल) जे देवाला ओळखतात ते सतत आनंद आणि आनंद अनुभवतात.

देवाचा शोध मानवी मैत्री, विवाह किंवा भौतिक यशाच्या शोधात विसंगत नाही. या गोष्टी देखील जीवनातील धड्यांचे अविभाज्य भाग आहेत. वास्तव आणि भ्रम यांच्यातील फरक ओळखणे आणि भौतिक ध्येये आणि यश आपल्याला आपल्या सर्व विचार आणि कृतींद्वारे आपण ज्या आनंदाची आकांक्षा बाळगतो आणि

मिळविण्याचा प्रयत्न करतो ते देऊ शकत नाही हे ओळखणे महत्त्वाचे आहे.

हे तत्वज्ञान जीवन उदास किंवा नकारात्मक बनवत नाही.

तुम्हाला शांती असो.

सत्य आणि वास्तवाची सखोलता

सत्य हा एक शब्द आहे जो अस्पष्टतेने व्यापलेला आहे
आणि बर्याच अस्पष्टतेने अस्पष्ट आहे. ही संकल्पना स्पष्ट करणे आणि स्पष्ट करणे कठीण आहे. प्रत्येकाची श्रद्धा आणि श्रद्धा असतात, ते त्यांच्या श्रद्धेने शपथ घेतात की तेच परिपूर्ण सत्य आहेत. परंतु कल्पनांच्या या विशाल श्रेणीमध्ये सत्य आणि वास्तविक काय आहे हे निश्चितपणे कसे ठरवता येईल?

सत्य हे सापेक्ष आणि निरपेक्ष दोन्ही असते. ते
त्याच्या निरपेक्ष स्थितीपर्यंत पोहोचण्यापूर्वी विकास आणि परिष्करणाच्या अनेक सापेक्ष टप्प्यांमधून जाते. उदाहरणार्थ, दोन लोक एका व्यावसायिक प्रकल्पावर चर्चा करत आहेत. एक अशी कल्पना मांडतो जी यशाची हमी देते, तर दुसरा एक प्रतिवाद मांडतो जो समान ध्येय साध्य करतो परंतु अतिरिक्त फायद्यांसह. मग दुसरा कोणीतरी एक चांगली कल्पना घेऊन येतो, इत्यादी सर्व प्रस्तावित दृष्टिकोन निर्विवादपणे "योग्य" होते, परंतु केवळ सापेक्ष अर्थाने.

सत्य हेच शाश्वत आनंद देते

त्याच्या पूर्ण अर्थाने, खऱ्या आनंदाच्या विरोधात असलेली प्रत्येक गोष्ट खोटी आहे आणि जी शाश्वत आनंद आणते ती खरी आहे खरा आनंद म्हणजे भौतिक यश किंवा क्षणिक आनंदासोबत येणारा क्षणभंगुर उत्साह नाही, तर आत्म्याच्या त्याच्या स्रोताशी सुसंगततेतून येणारा आनंद आहे: देवा या मानकानुसार, तुम्ही केलेल्या कोणत्याही कृतीचा त्याच्या परिणामावरून आणि ती तुम्हाला शाश्वत आनंद देईल की नाही

यावर निर्णय घेऊ शकता (कारण खरंच, कृती त्यांच्या शेवटांवरून ठरवल्या जातात!)

अंतिम सत्य म्हणजे देव आणि देवच अंतिम सत्य आहे. संपूर्ण विश्व हे देवाच्या शाश्वत नियमांद्वारे या सत्यावर आधारित आहे. हे नियम मूलभूत, कालातीत सत्य आहेत, पूर्णपणे अपरिवर्तनीय आहेत आणि कोणत्याही मानवी हाताळणी किंवा विकृतीच्या पलीकडे आहेत. उदाहरणार्थ, खून किंवा हानी पोहोचवण्यापासून परावृत्त करण्याचा पूर्ण अधिकार आहे, परंतु दोन वाईट गोष्टींपैकी कमी म्हणजे निष्पापांना दुष्टांपासून वाचवण्यासाठी किंवा अधिक प्रगत प्राण्यांना कमी प्रगत प्राण्यांपासून वाचवण्यासाठी बळाचा वापर करणे. तथापि, केवळ मारण्याच्या इच्छेपोटी काहीही नष्ट करणे चुकीचे आहे.

सार्वत्रिक नियम प्रेमाद्वारे सुसंवाद आणि जवळीक दर्शवितो, म्हणजेच प्रेम आणि सहिष्णुता. जर आपल्याला सत्य शोधायचे असेल, तर आपले विचार आणि कृती भौतिक, नैतिक आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या, दैवी सत्याच्या शाश्वत नियमांनुसार सुदृढ असणे आवश्यक आहे.

सत्य हे अंतिम सार आहे पण ते सार कुठे आहे आणि ते कसे शोधता येईल?

सत्यापर्यंत पोहोचण्याचे तीन मार्ग आहेत: इंद्रियांच्या आकलनाद्वारे, तार्किक तर्काद्वारे आणि अंतर्ज्ञान किंवा आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे.

जर तुमची संवेदी धारणा चुकीची असेल, तर तुमचा तार्किक निष्कर्ष देखील चुकीचा असेल. तुम्ही क्षितिजाकडे पाहाल आणि तुम्हाला धूर दिसल्यामुळे आग दिसते असे दिसेल; पण तुम्ही त्या जागेजवळ जाता तेव्हा तुम्हाला आढळेल की धूर दिसत असलेला धूर धुळीच्या ढगाशिवाय दुसरे काहीही नव्हते. कोणत्याही गोष्टीचे सत्य जाणून घेण्यासाठी, तुम्ही तुमच्या दृष्टी आणि श्रवणशक्तीवर तसेच तुमच्या वास, चव आणि स्पर्श या इंद्रियांवर, तर्कशक्तीवर अवलंबून राहता. परंतु हे घटक एकत्रितपणे सत्याचा अंतिम पुरावा असू शकत

नाहीत, कारण जर इंद्रिये खोटे बोलत असतील तर तर्क देखील खोटे बोलेल. तर्क त्याचे ठसे तयार करते आणि इंद्रियांकडून मिळालेल्या अहवालांवर आधारित त्याचे निष्कर्ष आणि खात्री पटवते, परंतु इंद्रिये त्यांच्या स्वभावाने खूप मर्यादित आहेत. म्हणूनच पैगंबरांनी त्यांच्या समजुती आणि बुद्धीच्या पातळीनुसार लोकांना संबोधित केले, कारण ते - लोक - पाहतात पण जाणत नाहीत, ऐकतात पण समजत नाहीत किंवा समजत नाहीत (ते बहिरे, मुके आणि आंधळे आहेत, म्हणून ते तर्क करत नाहीत)!

मानवी कानाला फक्त विशिष्ट श्रेणीतील कंपनांची जाणीव होते; ते सर्वात मोठा किंवा मंद आवाज ओळखू शकत नाही जर तुमचे ऐकणे पुरेसे वाढले असते, तर तुम्हाला विश्वाने निर्माण केलेला अद्भुत, भव्य आवाज ऐकू येत असे जेव्हा ते अनंत अवकाशातून उडते. अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट गतिमान आहे आणि ही गती ध्वनीसह असते. गतिशिवाय काहीही अस्तित्वात नाही, अलौकिक विश्वाच्या क्षेत्रात, जिथे हालचाल किंवा कंपन नाही, जर मानवी आत्म्याच्या क्षमता पुरेशा विकसित झाल्या असतील, तर अलौकिक कानाने सूक्ष्म आवाज ऐकू येत होते - पारदर्शक शक्ती असलेले ध्वनी, शरीराला उच्च श्रवणशक्ती प्रदान करतात.

त्याचप्रमाणे, जर तुमच्या डोळ्यांची शक्ती वाढवली गेली, तर तुम्हाला सर्व रंग आणि प्रकारांचे प्रकाश दिसतील. तुमचे भौतिक डोळे तुम्हाला प्रकाशाची मर्यादित श्रेणी दाखवतात, तर तुमचे आध्यात्मिक (ईथरिक) डोळे देवाच्या सर्जनशील प्रकाशाने बनलेले प्रतिमा म्हणून गोष्टींचे खरे स्वरूप पाहतात. तुमचे संपूर्ण शरीर, जे तुम्हाला मांसाच्या दाट वस्तुमानाच्या रूपात दिसते, ते इलेक्ट्रोमॅग्नेटिक लाटांशिवाय दुसरे काहीही नाही. डॉ. क्रायल यांनी दाखवून दिले की मृत वासराचा मेंदू आणि मृत मानवाचा मेंदू प्रचंड प्रमाणात विद्युत किरणोत्सर्ग उत्सर्जित करतो. जेव्हा तुम्ही तुमचे डोळे बंद करता तेव्हा तुम्हाला सहसा फक्त अंधार दिसतो परंतु आध्यात्मिक विकासासह, तुम्हाला अद्भुत दिवे दिसतील आणि प्रकाश

अंधारात चमकतो, आणि अंधाराने तो पाहिलेला नाही (स्वर्ग आणि पृथ्वीचा प्रकाश).

ही मूलभूत सत्ये मानवांना कळत नाहीत कारण त्यांच्या इंद्रिये केवळ मर्यादित श्रेणीतील तीव्र कंपनांशी जुळलेल्या असतात.

अंतर्ज्ञान किंवा प्रकटीकरण: ज्ञानाच्या सर्वव्यापी आत्म्याची शक्ती

मग आपण इंद्रियांच्या मागे लपलेले सत्य आणि
त्यांच्या धारणा कशा जाणून घेऊ शकतो? विश्लेषण किंवा तर्कशुद्ध स्पष्टीकरणाद्वारे हे अशक्य आहे, कारण मन इंद्रियांशी बांधलेले आहे आणि ते फक्त इंद्रियांनी प्रदान केलेल्या गोष्टीच काढू शकते. त्याच्या सभोवतालच्या अनंत शक्तींना जाणण्याची क्षमता त्याच्यात नाही. केवळ आत्म्याच्या अंतर्ज्ञानाने किंवा विशिष्ट अंतर्ज्ञानानेच सत्य जाणून घेता येते. अंतर्दृष्टी ही इंद्रियांद्वारे नव्हे तर थेट धारणा आहे - आत्म्याची शुद्ध, सत्य आणि नेहमीच अचूक भावना.

तुम्हाला ज्या संवेदना अनुभवायला मिळतात पण समजावून सांगता येत नाहीत, त्या संवेदनांवरून तुम्हाला या अंतर्ज्ञानाच्या स्वरूपाची कल्पना येऊ शकते, ज्याला कधीकधी "व्यक्तीचे हृदय त्यांचे मार्गदर्शक असते" असे म्हटले जाते. तुम्हाला असे वाटते की कोणत्याही संवेदी पुराव्याशिवाय काहीतरी घडणार आहे. हे एक सत्य आहे जे घटनांशी कोणत्याही तार्किक संबंधाशिवाय स्वतःला प्रकट करते. तुम्ही शांतपणे बसून अशा एखाद्या व्यक्तीबद्दल विचार करत असाल ज्याला तुम्ही बराच काळ पाहिले नाही किंवा संपर्क साधला नाही, आणि मग अचानक तुम्ही त्यांना भेटता किंवा त्यांच्याकडून ऐकता. ते कसे घडले? अंतर्ज्ञानाच्या क्षणभंगुर चमकांमधून हे घडते. प्रत्येकाने अशा चमकांचा अनुभव घेतला आहे.

निर्णयातील चुका अंतर्ज्ञानाच्या अभावामुळे
उद्भवतात बहुतेक लोकांना खोलवर असे वाटते की ते जीवनात

महान गोष्टी साध्य करण्यास आणि महान गोष्टी साध्य करण्यास सक्षम आहेत, परंतु त्यांच्याकडे अंतर्ज्ञानी शक्ती नसल्याने, ती सुप्त क्षमता सुप्त राहते. यशस्वी होण्यासाठी आणि चुकांमुळे होणारे दुःख टाळण्यासाठी, प्रत्येक गोष्टीतील अंतर्निहित सत्य समजून घेण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. हे केवळ अंतर्ज्ञानी अंतर्दृष्टी जोपासल्यानेच शक्य आहे. हीच या प्रकरणाची व्यावहारिक वास्तविकता आहे. म्हणूनच, मी सर्वांना सर्व गोष्टींमध्ये सत्य शोधण्याचा सल्ला देतो, मग ते इतरांशी असलेल्या संबंधांमध्ये असो, कामावर असो, त्यांच्या वैवाहिक जीवनात असो - थोडक्यात, जीवनाच्या प्रत्येक पैलूमध्ये. अंतर्ज्ञान आवश्यक आहे; ते अपरिहार्य आहे आणि त्याशिवाय सोडले जाऊ शकत नाही.

अंतर्ज्ञानाचा अभाव चुकीच्या निर्णयांना आणि
बेपर्वा कृतींना कारणीभूत ठरतो, विशेषतः अविश्वसनीय व्यावसायिक भागीदार निवडताना किंवा चुकीच्या वैयक्तिक संबंधांमध्ये अडकणे. इंद्रियांद्वारे प्रदान केलेल्या माहितीमुळे तर्क मर्यादित आणि मर्यादित असल्याने, जर इंद्रियांची फसवणूक झाली तर एखाद्या व्यक्तीला त्याचे खरे स्वरूप न कळता अपवादात्मकपणे अद्भुत समजू शकते.

किंवा तुम्हाला वाटेल की तुम्हाला तुमचा जीवनसाथी (तुमचा सोलमेट) सापडला आहे आणि तुम्ही त्या व्यक्तीशी लग्न कराल, फक्त तुमच्या नात्याचा शेवट घटस्फोटात किंवा विसंगती आणि सुसंवादाच्या अभावामुळे झालेल्या वादात होईल. पण आतील अंतर्ज्ञान अशा चुका करत नाही. ते डोळ्यांतून बाहेर पडणारा चुंबकत्व किंवा मोहक, तेजस्वी चेहरा पाहत नाही; उलट, ते त्या व्यक्तीच्या हृदयात काय आहे ते अचूकतेने जाणते आणि जाणते आणि त्यांना ते खरोखर कोण आहेत हे ओळखते.

माझे महान गुरू श्री युक्तीश्वर यांच्या मदतीने मी विकसित केलेल्या अंतर्ज्ञानामुळे, मी मानवी स्वभावाबद्दल कधीही चुकीचे ठरलो नाही. या बाबतीत माझी आंतरिक जाणीव नेहमीच मला खूप मदत करत आली आहे. पण मी

लोकांची नकारात्मक बाजू पाहण्याचा प्रयत्न करत नाही. इतरांना मदत करण्यासाठी, मी त्यांना माझे निःशर्त प्रेम देतो, जरी मला माहित असते की ते त्यांच्या वैयक्तिक फायद्यासाठी माझ्या विश्वासाचा गैरफायदा घेऊ शकतात.

अंतर्ज्ञानाचा अभाव असलेले बरेच लोक अपयशी ठरलेल्या आर्थिक उपक्रमांमध्ये पैसे गुंतवतात आणि परिणामी, माझ्या अचल अंतर्ज्ञानामुळे मी घेतलेल्या प्रत्येक निर्णयात यशस्वी झालेले सर्व काही गमावतात.

जसजशी एखादी व्यक्ती वाढते आणि विकसित होते तसतसे अंतर्ज्ञान एक वेगळी भावना किंवा शांत आवाज म्हणून उदयास येते कारण स्त्रिया पुरुषांपेक्षा भावनांशी अधिक जुळवून घेतात, त्यांच्याकडे सामान्यतः जास्त अंतर्ज्ञान असते, जेव्हा भावनांनी मात केली जाते तेव्हा पुरुष सामान्यतः तर्काने मार्गदर्शन करतात, तर स्त्रिया भावनांनी मार्गदर्शन करतात जर एखाद्या पुरुषाचे मन सुदृढ आणि संवेदनशील असेल, तर तर्क आणि भावना यांच्यातील हे संतुलन निःसंशयपणे त्याला अंतर्ज्ञान विकसित करण्यास मदत करेल.

अंतर्ज्ञानाद्वारे जीवनाचा उद्देश जाणून घेणे

जर तुम्ही तुमच्या अंतर्ज्ञानाचा वापर केलात तर तुम्हाला या पृथ्वीवरील तुमच्या अस्तित्वाचा उद्देश कळेल आणि जेव्हा तुम्हाला तो उद्देश समजेल तेव्हा तुम्हाला आनंद मिळेल. ही पृथ्वी एक रंगमंच आहे आणि देव दिग्दर्शक आहे. जर प्रत्येकजण राजा किंवा राणीची भूमिका करण्याचा आग्रह धरत असेल, तर नाटक यशस्वी होऊ शकत नाही. नाटक यशस्वी होण्यासाठी सेवक, नायक आणि राजा या सर्वांनाच आपापल्या भूमिका बजावाव्या लागतात. दैवी नाटकाच्या चांगल्या कथानकाला खलनायक बिघडवतात. जे लोक त्या भूमिका निवडतात त्यांना दैवी मार्गदर्शनाचे उल्लंघन केल्याबद्दल मोठी किंमत मोजावी लागेल.

एखाद्या व्यक्तीने कोणतेही सांसारिक स्थान मिळवले किंवा त्याने कितीही संपत्ती जमवली तरी, जर तो आपले ध्येय साध्य करण्यासाठी आणि मिळवण्यासाठी अनैतिक मार्गांचा वापर करत असेल तर त्याला यशस्वी मानले जाऊ शकत नाही. खरा आनंद तेव्हाच शक्य आहे जेव्हा एखादी व्यक्ती आपली भूमिका योग्यरित्या बजावते, अन्यथा नाही. करोडपतीची भूमिका करणारा आणि लहान व्यापाऱ्याची भूमिका करणारा देवाच्या दृष्टीने समान आहेत, कारण शेवटच्या दिवशी, देव त्यांची प्रत्येक मालमत्ता आणि पदव्या काढून घेईल. तुम्ही तुमच्या आत्म्यात जे साठवता तेच तुम्ही हे जग सोडून गेल्यानंतर तुमच्यासोबत असेल.

महान आणि विद्वान, पैगंबर आणि ऋषी, त्यांच्या अंतर्ज्ञानी शक्तींमुळे सत्य जाणतात. ते केवळ त्यांच्या डोळ्यांनी आणि मनानेच नव्हे तर त्यांच्या स्पष्ट आणि अत्यंत विकसित अंतर्ज्ञानाने देखील गोष्टी पाहतात, ज्याद्वारे ते सर्वकाही जाणतात.

देवाच्या नजरेत आपण कोणती भूमिका बजावतो हे
महत्त्वाचे नाही, तर आपण ती कशी बजावतो हे महत्त्वाचे आहे. तुमची भूमिका कठीण असल्यास दुःखी किंवा निराश होऊ नका. तुमची भूमिका योग्यरित्या पार पाडल्याने देवाच्या नजरेत तुमचे यश निश्चित होईल; अन्यथा, तुम्ही खरोखर मुक्त राहणार नाही.

ध्यान अंतर्ज्ञान विकसित करते

सत्य जाणून घेण्याचा आणि त्याच्या तत्त्वांनुसार जगण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी किंवा अंतर्ज्ञान विकसित करणे. मग तुम्हाला समजेल की जीवनाला अर्थ आहे आणि तुमचा आतील आवाज तुम्हाला मार्गदर्शन करेल आणि तुमच्या पावलांना दिशा देईल, जीवनात तुमची भूमिका काहीही असो.

तो आवाज खूप पूर्वीच अस्वस्थ विचारांनी बुडवून पुरला गेला आहे. खऱ्या अर्थाने खात्रीची भावना परत मिळवण्याचा सर्वात खात्रीशीर मार्ग म्हणजे सकाळी उठल्यावर आणि रात्री झोपण्यापूर्वी ध्यान करणे.

ज्याप्रमाणे आपण आपल्या व्यावसायिक आणि सामाजिक भेटी पाळतो, त्याचप्रमाणे आपण देवासोबतची भेटही पाळली पाहिजे. आपल्याला असे वाटेल की आपल्या व्यस्त जीवनात आपल्याला आध्यात्मिक गोष्टींसाठी वेळ मिळत नाही, परंतु देवाला आपला विचार करण्यापासून आणि आपल्या गरजा पूर्ण करण्यापासून काहीही रोखत नाही. आपण प्रार्थना केली पाहिजे, खोलवर ध्यान केले पाहिजे आणि त्याच्या उत्तराची वाट पाहिली पाहिजे. जर आपण त्याला प्रेमाने आणि खोल एकाग्रतेने संबोधले तर तो आपल्या प्रार्थनांचे उत्तर देईल. मग आपल्याला त्याची उपस्थिती आपल्या अंतःकरणात आनंद आणि शांती म्हणून जाणवेल. जेव्हा तो आनंद आणि शांती येईल, तेव्हा सर्वोच्च शक्तीशी एक जिवंत आणि प्रभावी संबंध स्थापित होईल. आपण या संधीचा फायदा घेण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, कारण प्रयत्नांशिवाय कोणतेही यश मिळू शकत नाही.

जर तुम्ही तुमचे आयुष्य एकामागून एक थराराचा पाठलाग करण्यात घालवले तर तुम्हाला खरा आनंद कधीच कळणार नाही. साधेपणाने जगा आणि आयुष्य अधिक सहजपणे घ्या. आनंद म्हणजे स्वतःला खोलवर विचार करण्यासाठी आणि महान गोष्टींवर चिंतन करण्यासाठी पुरेसा वेळ देणे.

अधूनमधून एकटे वेळ घालवा आणि थोडा वेळ शांततेचा सराव करा; तुम्हाला स्वतःला फरक दिसेल जर रेडिओ किंवा टेलिव्हिजन सतत चालू असेल, किंवा जर सतत उत्तेजना आणि मनोरंजन तुमच्या इंद्रियांवर कब्जा करत असेल, तर ते तुमच्या नसा खराब करेल आणि तुम्हाला चिडचिडे बनवेल.

इतरांना दुरुस्त करण्यावर जास्त लक्ष केंद्रित करू
नका, आधी स्वतःला दुरुस्त करा - देव तुम्हाला दुरुस्त करो! उत्कृष्टता आणि यशाचा सर्वात मोठा आखाडा घरात आहे, स्वतःच्या घरातला देवदूत हा सर्वत्र देवदूत असतो,

एखाद्या व्यक्तीचा सौम्य आवाज आणि शांत वर्तन इतर कोठूनही जास्त आवश्यक असते.

कधीही अपयशी न होणारी शक्ती

जेव्हा आपण देवाशी जोडले जातो तेव्हा अंतर्ज्ञानी
समज आपल्याला प्रेरणा देईल आणि आपण जे काही करतो त्यात मार्गदर्शन करेल. आपण जाणीवपूर्वक ही आशीर्वादित शक्ती बाळगली पाहिजे. ती आपल्या आत आहे; आपल्याला फक्त ती प्रकट करायची आहे. मला फक्त उत्सुकता असलेल्यांमध्ये रस नाही, तर जे खरोखर सत्य शोधत आहेत त्यांच्यामध्ये मी देवाशी सतत संवाद साधतो आणि फक्त अशा लोकांना शोधत आहे जे त्याला जाणून घेण्याची प्रामाणिक इच्छा बाळगतात.

तुम्हाला आढळेल की ही शक्ती तुमच्या परिस्थिती सुधारण्यासाठी आणि तुमच्यासाठी गोष्टी सोप्या करण्यासाठी प्रत्येक गोष्टीत कार्यरत आहे. जेव्हा तुम्ही या शक्तीशी जोडले जाल तेव्हा तुमचे कल्याण वैश्विक उर्जेने भरलेले असेल आणि तुमचे मन अधिक शुद्ध, केंद्रित, तीक्ष्ण आणि भेदक होईल. तुमचा आत्मा देवाच्या जिवंत सत्यासाठी आणि अक्षय ज्ञानासाठी एक पात्र आहे हे तुम्हाला जाणवेल.

देव आरोग्य, समृद्धी, ज्ञान आणि शाश्वत आनंदाचा स्रोत आहे जेव्हा आपण त्याच्याशी जोडले जातो तेव्हा आपले जीवन संपूर्ण आणि पूर्ण होते त्याच्याशिवाय जीवन अपूर्ण आहे आपण या सर्वोच्च शक्तीवर चिंतन केले पाहिजे जी आपल्याला जीवन, शक्ती आणि ज्ञान देते आपण प्रार्थना केली पाहिजे की सत्य आपल्या मनात, आपल्या शरीरात शक्ती आणि आपल्या आत्म्यात अविरत आनंद वाहावा.

बंद डोळ्यांच्या अंधारामागे विश्वाच्या अद्भुत
शक्ती, सर्व चांगले आत्मे आणि उदात्त आत्मे आणि आध्यात्मिक क्षेत्रांचा अनंत विस्तार आहे. जर तुम्ही चिंतन केले तर तुम्हाला परम सत्याची जाणीव होईल आणि

तुमच्या जीवनात आणि सृष्टीतील सर्व अद्भुत आणि गौरवशाली गोष्टींमध्ये त्याचे अद्भुत कार्य दिसेल.

देव तुम्हाला यश देवो आणि तुमच्यावर शांती असो.

उपवास म्हणजे आरोग्य आणि कल्याण
"तुम्ही उपवास ठेवावा, कारण त्यासारखे काहीही नाही" (हदीस)
[हा विषय पवित्र कुराणात नमूद केलेल्या उपवासाच्या विरोधात नाही, किंवा तो कोणालाही त्यांच्या पारंपारिक उपवास पद्धतीचा त्याग करण्याचे आवाहन करत नाही, ज्याचा आम्ही आदर करतो आणि जे उपवास करतात त्यांचा आम्ही आदर करतो, देवाला प्रार्थना करतो की त्याने त्यांना नेहमीच आशीर्वाद द्यावा आणि त्यांचे उपवास स्वीकारावेत. येथे विशिष्ट शारीरिक आणि आध्यात्मिक परिणामांसाठी उपचारात्मक उपवासाचा अर्थ आहे, आणि म्हणूनच हे स्पष्टीकरण आवश्यक होते]
उपवासाचे शारीरिक परिणाम आणि आध्यात्मिक अनुभव
खरोखरच आश्चर्यकारक आहेत. जड, खडबडीत सवयींपासून मुक्त झाल्यावर आत्मा शरीराच्या मागण्यांपासून मुक्त होतो. मी उपवासाचा तीसवा दिवस पूर्ण केला आहे आणि मला असे वाटते की जणू काही मी अन्नच चाखले नाही.
शक्य असल्यास, प्रत्येकाने तीन दिवस किंवा त्याहून
अधिक काळ उपवास करण्याचा प्रयत्न करावा आणि हळूहळू त्यांना कळेल की अन्नाशिवाय जगणे शक्य आहे.
निरोगी व्यक्तींना तीन दिवस उपवास करण्यास अडचण येऊ नये. तज्ञांच्या देखरेखीखाली दीर्घकाळ उपवास करावा. जुनाट आजार किंवा शारीरिक अपंगत्व असलेल्या कोणत्याही व्यक्तीने उपवास आणि पोषणाचा अनुभव असलेल्या डॉक्टरांचा सल्ला घेतल्यानंतरच उपवास करावा.
शारीरिक वेदना आणि वेदना शरीराच्या प्रणालींमध्ये बिघाड आणि दुरुस्ती आणि देखभालीची आवश्यकता दर्शवितात लोक त्यांच्या गाड्या स्वच्छ आणि सुस्थितीत ठेवतात! मानवी शरीर कोणत्याही कारपेक्षा खूपच गुंतागुंतीचे आणि गुंतागुंतीचे आहे आणि देवाची इच्छा आहे की आपण ते स्वच्छ

आणि योग्यरित्या कार्यरत ठेवावे, त्याच्या शक्तीवर अधिकाधिक अवलंबून राहावे. चांगल्या आरोग्याचे रहस्य केवळ रासायनिक घटकांमध्येच नाही तर देवाच्या शक्तीवर किंवा शरीरातील जीवनशक्तीवर अवलंबून राहण्यात देखील आहे. आपल्या शरीरातील ही जीवनशक्ती खरोखरच जीवनाचा स्रोत आहे. ही एक सततची शक्ती आहे जी देवाच्या आज्ञेने आपल्या अवयवांना निर्माण करते आणि टिकवून ठेवते. ही जीवनशक्ती मनाच्या शक्तीने बळकट होते आणि अन्नाने तिचे पोषण होते. तथापि, जर तिचा गैरवापर केला गेला तर ती कार्य करणे थांबवते आणि अखेरीस काम करण्यास नकार देते. उदाहरणार्थ, डोळ्यांमध्ये तिची शक्ती कमकुवत होऊ शकते, ज्यामुळे दृष्टी अंधुक होऊ शकते. कोणताही अन्न शक्ती देऊ शकत नाही, हवेचा कोणताही बदल पेशींना ताजेतवाने करू शकत नाही आणि त्यांना पुनरुज्जीवित करू शकत नाही आणि जेव्हा शरीराची अंतर्निहित जीवनशक्ती कमी होऊ लागते तेव्हा काहीही ऊर्जा पुनर्संचयित करू शकत नाही.
उपवासामुळे थकलेल्या अवयवांना, तसेच शरीराच्या प्रणालींना आणि जीवनशक्तीला विश्रांती मिळते, ज्यामुळे ते अतिकामापासून मुक्त होते. जेव्हा तुम्ही जीवनशक्तीला असे सुचवणे थांबवता की तिला अन्न, पाणी, ऑक्सिजन आणि सूर्यप्रकाशाच्या बाह्य स्रोतांवर अवलंबून राहावे लागते, तेव्हा ती मुक्त आणि स्वावलंबी बनते.
वर्षातील ३६५ दिवस जास्त खाल्ल्याने विविध आजार
होतात. सतत खाणे, शरीराला त्याची गरज असो वा नसो, खरोखरच त्याच्यासाठी एक शाप आहे. एखादी व्यक्ती जितकी जास्त त्यांच्या चवीच्या इंद्रियांवर लक्ष केंद्रित करेल आणि ती पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करेल तितकेच त्यांना जास्त आजार होतील. अन्नाचा आनंद घेणे चांगले आहे, परंतु त्याच्या गुलामगिरीत वेदनादायक गुंतागुंत आणि भयानक परिणाम आहेत. अशाप्रकारे, एखादी व्यक्ती शरीराशी आणि त्याच्या मागण्यांशी असलेल्या त्यांच्या आसक्तीद्वारे स्वतःचे नुकसान करते. लोकांना हे समजण्याची वेळ आली आहे की ही जीवनशक्ती आहे जी शरीराला टिकवून ठेवते आणि ते चैतन्यशील आणि उत्साही ठेवते.

आपण - कोणत्याही ध्यासाशिवाय - मनाच्या शक्तींना बळकट करण्यासाठी आणि ते अधिक स्वावलंबी बनवण्यासाठी मनावर सर्वाधिक भर दिला पाहिजे. जर एखादी व्यक्ती आपले मन शरीराच्या गुलामगिरीत ठेवण्याचा आग्रह धरते, तर मन त्याची शक्ती सोडून देऊन प्रत्युत्तर देईल, ज्यामुळे व्यक्तीला मदतीसाठी दुसऱ्यावर किंवा कशावर तरी अवलंबून राहण्यास भाग पाडले जाईल. ज्या रुग्णाचे मन इतके कमकुवत झाले आहे की आजार आणखी बिकट होत आहे अशा रुग्णाला कोणताही डॉक्टर किंवा औषध मदत करू शकत नाही. तीन चतुर्थांश उपचार मनात असतात.
भारतात, आपण इच्छाशक्तीने शरीरावर विजय मिळवायला
शिकतो, ज्यामुळे व्यक्ती मनावर खूप अवलंबून राहू शकते. आरोग्य आणि उपचारांसाठी सतत भौतिक साधनांचा वापर करणारे लोक त्यांची सवय होतात आणि त्यामुळे सतत त्यांच्यावर अवलंबून राहतात. पण मानसिक शक्ती सर्वोच्च आहे. हळूहळू मनाचा आणि त्याच्या क्षमतांचा जास्तीत जास्त वापर करायला शिकले पाहिजे; मग एखाद्याला हे समजेल की मन हे एक सर्वोच्च साधन आहे आणि मन जे काही मागितले जाईल ते करेल. मी माझ्या स्वतःच्या आयुष्यात हे प्रत्यक्ष पाहिले आहे आणि अनुभवले आहे.
मी एके दिवशी व्याख्यान देत होतो, आणि खूप गरम होते माझ्या चेहऱ्यावरून घाम येत होता, आणि मला माझा रुमाल सापडत नव्हता क्षणभर मी गोंधळलो होतो, पण मी माझे पूर्ण लक्ष माझ्या इच्छेच्या केंद्रावर (माझ्या भुवयांमधील भागावर) केंद्रित केले आणि शांतपणे प्रार्थना केली, "प्रभु, तुमच्या कृपेने, माझे शरीर थंड झाले आहे!" लगेचच, घाम निघून गेला आणि माझे शरीर जितके थंड असावे तितके थंड झाले! म्हणून, मनावर अवलंबून राहणे खूप फायदेशीर आहे! तथापि, एखाद्याने अतिरेकी जाऊ नये आणि शरीराला पूर्णपणे नाकारू नये, कारण जर कोणी असे केले तर तो विचार करू, खाऊ किंवा हालचाल करू शकणार नाही.
काही लोक शरीरावर मनाचे नियंत्रण आहे हे सिद्ध करण्याचा प्रयत्न करतात, प्रामुख्याने आरोग्य दाखवण्यासाठी पण आरोग्य हे जीवनाचे अंतिम ध्येय नाही देवापर्यंत पोहोचणे हा खरा उद्देश आहे एखाद्याला काही

काळासाठी निरोगी वाटेल, पण असा काळ येईल जेव्हा काहीही मदत करणार नाही मग, कोण मदत करेल? देव उपवास हा देवाच्या जवळ जाण्याचा एक उत्तम मार्ग आहे तो जीवनशक्तीला अन्नाच्या गुलामगिरीतून मुक्त करतो, देव आपल्या शरीराचे पोषण करतो आणि त्यांना जिवंत ठेवतो याची पुष्टी करतो. पण सवयी इतक्या शक्तिशाली असतात की फक्त अन्नाचा विचारच तुम्हाला लगेच खाण्याची इच्छा निर्माण करतो एकदा, मी भारतात लहान असताना, मला सर्दी झाली. मला चिंच हवी होती, जी सर्दीसाठी खूप वाईट मानली जाते. माझ्या बहिणीने हट्टीपणाने नकार दिला, परंतु माझ्या हट्टीपणामुळे, तिने मला काही फळे आणली. मी एक तुकडा चावला आणि नंतर ते गिळल्याशिवाय थुंकले, कारण चवीची इच्छा पूर्ण झाली होती. मानवांना अनेकदा खादाडपणाचे नियंत्रण असते. दुर्दैवाने, देवाने शरीर अशा प्रकारे निर्माण केले नाही की ज्यामुळे आपण चवीचा आनंद घेऊ शकतो आणि हानिकारक अतिरेक करू शकतो किंवा पचनसंस्थेला आणि इतर अवयवांना हानी पोहोचवल्याशिवाय अस्वस्थ अन्न सेवन करू शकतो.
पण खरं तर, आरोग्य आणि आनंदाचा एकमेव मार्ग - सर्वात शहाणा मार्ग - आत्म-नियंत्रण हाच आहे. एखाद्या व्यक्तीला मिळू शकणारी सर्वात मोठी कामगिरी म्हणजे स्वतःचे स्वामी असणे, त्यांच्या इंद्रियांच्या अत्याचाराच्या अधीन न राहता. जर तुम्ही एखाद्या उपकरणाला जास्त विद्युत चार्ज दिला तर ते जळून जाईल. त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही तुमच्या पचनसंस्थेला अन्नाने ओव्हरलोड करता तेव्हा पचनासाठी जबाबदार असलेली जीवनशक्ती कमी होते. जेव्हा तुम्ही जास्त खाणे थांबवता आणि उपवास करता तेव्हा ही जीवनशक्ती विश्रांती घेते आणि वैश्विक उर्जेने रिचार्ज होते.
जर तुमची गाडी बिघडली तर तुम्ही ती दुरुस्तीच्या दुकानात पाठवता. आवश्यक प्रक्रिया पूर्ण झाल्यानंतर, ती काही काळ चांगली चालते जोपर्यंत दुसरे काहीतरी बिघडत नाही आणि तुम्ही ती पुढील देखभाल आणि दुरुस्तीसाठी परत पाठवता. शरीरावरही हेच लागू होते. उपवासाचे शारीरिक परिणाम आश्चर्यकारक आहेत. संत्र्याच्या रसावर तीन दिवसांचा उपवास तात्पुरता शरीर दुरुस्त करेल परंतु जास्त

वेळचा उपवास तो पूर्णपणे दुरुस्त करेल आणि तुम्हाला पोलादासारखे मजबूत वाटेल. जर तुम्हाला कायमस्वरूपी आरोग्य हवे असेल, तर तुम्ही नेहमी तुम्ही खात असलेल्या अन्नाची गुणवत्ता आणि प्रमाण निरीक्षण केले पाहिजे. उपवास करताना काय करावे हे तुम्हाला माहित असले
पाहिजे. तीन दिवसांपेक्षा जास्त उपवास करू इच्छिणाऱ्यांसाठी वैद्यकीय देखरेख आवश्यक आहे. मी कोणालाही त्यांचा पहिला उपवास जास्त लांब करण्याचा सल्ला देत नाही, कारण त्यांना अशक्तपणा आणि थकवा जाणवेल. आठवड्यातून एक दिवस फळांच्या रसावर किंवा महिन्यातून सलग तीन दिवस संत्र्याच्या रसावर उपवास करणे हे उपवासाची सवय लावण्याचे चांगले मार्ग आहेत. उपवास करणाऱ्या व्यक्तीने अशा सहानुभूतीशील लोकांशी सामना करण्यासाठी मानसिकदृष्ट्या तयार असले पाहिजे जे त्यांना खात्री देतील की जर त्यांनी खाल्ले नाही तर ते आजारी पडतील किंवा मरतील (देव करो). दीर्घ उपवास करताना तुम्हाला अशक्तपणा जाणवू शकतो हे खरे आहे, परंतु हे फक्त पहिल्या काही दिवसातच घडते कारण तुमची जीवनशक्ती अन्नाची सवय झाली आहे. परंतु हळूहळू, जसजसे दिवस जातात तसतसे तुम्ही कमकुवतपणाची भावना गमावता. तुमची जीवनशक्ती आणि आत्मा अन्नापासून अलिप्त होतात आणि तुम्हाला आढळते की शरीर खरोखरच जीवनशक्तीने टिकून आहे.
वजन कमी न करता व्यक्ती उपवास कसा करू शकते याचे
रहस्य मला माहित आहे जेव्हा जीवनशक्ती जाणीवपूर्वक नियंत्रित केली जाते तेव्हा ती शरीराचे वजन कमी करण्यासाठी किंवा राखण्यासाठी वापरली जाऊ शकते जेव्हा ही पद्धत वापरली जाते तेव्हा उपवासाचा कालावधी कितीही लांब असला तरी शरीराचे नैसर्गिक तापमान कमी होत नाही. शरीरातील एका विशिष्ट वाहिनीद्वारे वैश्विक ऊर्जा खेचून, बाह्य स्रोतांवर अवलंबून राहण्याऐवजी जीवनशक्ती त्या उर्जेने पुन्हा भरली जाते.
जीवन हे शाश्वत आहे आणि ते श्वास, अन्न, पाणी किंवा सूर्यप्रकाशावर अवलंबून नाही. लक्षात ठेवा की तुम्ही एक अमर आत्मा आहात जो प्रथम आणि सर्वात आधी देवाच्या सामर्थ्याने जगतो आणि इतर कोणत्याही शक्तीने नाही.

शारीरिक मृत्यूनंतरही चेतना जिवंत राहते, परंतु सामान्य व्यक्ती सातत्यतेची भावना गमावून बसते आणि त्यांना वाटते की आपण मृत आहोत, म्हणून आपल्याला त्याची भीती बाळगण्याची गरज नाही. झोपेत असताना आपल्या शरीरातील संवेदना गमावण्याची भीती वाटत नाही; उलट, आपण झोपेला मुक्तीची अवस्था म्हणून स्वीकारतो ज्याची आपण उत्सुकतेने वाट पाहत असतो. त्याचप्रमाणे, मृत्यू ही विश्रांतीची अवस्था आहे - जीवनातून निवृत्ती. जेव्हा मृत्यू येतो तेव्हा त्यावर हसा. मृत्यू ही फक्त एक परीक्षा आहे ज्याचा उद्देश एक गहन धडा शिकवणे आहे. तुम्ही एक आत्मा आहात आणि आत्मा मरत नाही. जेव्हा तुम्हाला ते आता कळू शकते तेव्हा तुम्हाला हे शिकवण्यासाठी मृत्यूची वाट पाहण्याची गरज नाही. तुम्हाला पहिला धडा शिकायला हवा तो म्हणजे जीवन अन्नावर अवलंबून नाही. उपवास करून, तुम्ही स्वतः हे पुष्टी करू शकता.
प्रत्येकाने त्यांच्या मानसिक क्षमता विकसित करण्यासाठी काम केले पाहिजे जेणेकरून ते सर्व परिस्थितीत त्यांची कर्तव्ये चांगल्या प्रकारे पार पाडू शकतील. सुव्यवस्था आणि शिस्त पाळली पाहिजे; तथापि, जीवन आणि त्याच्या आव्हानांना सामोरे जाताना कठोर नसून लवचिक आणि तर्कसंगत असले पाहिजे.
मुलाच्या सर्व मूलभूत सवयी तीन ते सात वयोगटातील
असतात. एक सहाय्यक वातावरण त्यांच्या विकासाचे मार्गदर्शन करण्यास मदत करते. तथापि, प्रमुख प्रवृत्ती बदलण्यासाठी विशेष मार्गदर्शन आवश्यक आहे.
माझ्या खाजगी शाळेत, मी मुलांना शरीराशी वागण्याचे
कठोर प्रशिक्षण दिले. ते उपवास करत असत आणि उशाशिवाय जमिनीवर ब्लँकेटवर झोपत असत. कधीकधी ते तासन्तास ध्यान करत असत. मुलांना शरीराच्या बंधनातून मुक्त होण्यास मदत करणे अत्यंत महत्त्वाचे आणि आयुष्यभरासाठी आशीर्वाद आहे. एकदा, माझा एक विद्यार्थी डोळे मिचकावून न जाता बारा तास ध्यानात बसला. अशा संतुलनामुळे प्रचंड आनंद मिळतो. आदर्श प्रशिक्षण शरीर, मन आणि आत्म्याच्या संतुलित, वैज्ञानिक शिस्तीत आहे. उपवासाचे सार आणि महत्त्व हेच आहे.

उपवासामागे एक आधिभौतिक, अलौकिक ज्ञान आहे. खरंच,
माणूस केवळ भाकरीने जगत नाही. दोन गोष्टी आपल्याला पृथ्वीशी बांधून ठेवतात: श्वास आणि अन्न. झोपेच्या वेळी, आत्मा शारीरिक जाणीवेपासून अलिप्त असल्याने व्यक्ती श्वास किंवा अन्नाची गरज ओळखत नाही. उपवास मनाला त्याच प्रकारे उन्नत करतो. उपवासाद्वारे, मन स्वतःच्या अंतर्निहित शक्तींवर अवलंबून असते. जेव्हा या शक्ती प्रकट होतात, तेव्हा शरीरातील जीवनशक्ती वैश्विक ईथरमधून मेंदू आणि मणक्याद्वारे शरीरात सतत वाहणाऱ्या शाश्वत उर्जेद्वारे वाढविली जाते.
जेव्हा शरीराला आधार देणाऱ्या बाह्य भौतिक स्रोतांपासून जीवनशक्ती वेगळी होते, तेव्हा तिला आतून आधार मिळतो आणि मनाला हे जाणवते की शरीर ज्या घन पदार्थांवर अवलंबून आहे ते केवळ उर्जेचे खडबडीत आणि केंद्रित प्रकटीकरण आहेत. मन त्यानंतर थेट जीवनशक्तीशी संवाद साधू शकते, तिला शरीरात इच्छित बदल घडवून आणण्याची सूचना देऊ शकते.
मनामध्ये काहीही करण्याची शक्ती असते म्हणूनच येशू ख्रिस्त दगडांना भाकरीत बदलू शकले, जसे पैगंबर (सल्लल्लाहु अलैहि वसल्लम) यांच्या बोटांमधून पाणी वाहत होते, जेव्हा त्यांनी थोडेसे पाणी असलेल्या भांड्यात हात घातला आणि म्हटले: पवित्र शुद्धीकरण आणि देवाच्या आशीर्वादाकडे या.
म्हणून, अन्नावर पूर्ण अवलंबून राहणे हा मनावर आणि माणसाच्या आत असलेल्या जीवनशक्तीवर अन्याय आहे. दीर्घकाळ उपवास केल्याने, उपवास करणाऱ्याला हे जाणवते की सर्वकाही बुद्धी आहे.
या विश्वातील प्रत्येक शक्ती, शरीर किंवा वस्तू ही दिव्य मनाची निर्मिती आहे, ज्याप्रमाणे स्वप्नात तुम्हाला दिसणाऱ्या सर्व गोष्टी अवचेतन मनाने निर्माण केल्या जातात.
उपवास करताना मन शरीरावर नियंत्रण ठेवते, जर
तुम्हाला वाटत असेल की तुमचे शरीर कमकुवत होईल, तर ते खरोखरच कमकुवत होईल आणि जर तुम्हाला वाटत असेल की उपवास

केल्याने तुमची शक्ती कमी होईल, तर त्या विचारामुळे तुम्हाला कमकुवत वाटेल.
पण जर तुम्ही स्वतःला पटवून दिले की तुमचे शरीर मजबूत आहे, तर तुम्हाला थकवा जाणवणार नाही; त्याऐवजी, तुम्हाला एक उत्तम, ताजेतवाने ऊर्जा जाणवेल. बहुतेक लोकांना हे माहित नाही कारण त्यांनी ते कधीही अनुभवलेले नाही. जोपर्यंत तुम्ही त्याच्या शक्ती सक्रिय करत नाही तोपर्यंत मन त्याचे चमत्कार प्रकट करणार नाही आणि जोपर्यंत तुम्ही भौतिक गोष्टींवर खूप अवलंबून राहता तोपर्यंत ते कार्य करणार नाही म्हणून, त्याचे चमत्कार सामान्य आकलनापासून लपलेले राहतात.
पण जेव्हा तुम्ही उपवासाद्वारे तर्कशक्तीवर अवलंबून राहण्यास शिकाल, तेव्हा तुम्हाला ते प्रत्येक गोष्टीत कार्यरत आढळेल, मग ते आजारावर मात करणे असो, समृद्धी आणि विपुलता आणणे असो किंवा जीवनाचे अंतिम ध्येय साध्य करणे असो: देवाला शोधणे असो.
जो कोणी आपल्या मनावर नियंत्रण ठेवू शकतो तो आपल्या शरीरावर आणि त्याच्या गरजांवरही नियंत्रण ठेवू शकतो आणि आत्मा आणि शरीराला एकत्र बांधणाऱ्या सांसारिक बंधनांपासून आध्यात्मिक शांती आणि मुक्ती मिळवू शकतो. दुसरीकडे, पदार्थाच्या अस्तित्वाचा अभाव आणि आत्म्याच्या सार्वत्रिकतेवरील विश्वास अस्पष्ट सिद्धांतांवर किंवा तार्किकदृष्ट्या स्पष्ट न करता येणाऱ्या सिद्धांतांवर आधारित नसावा, तर तो व्यावहारिक पाया आणि खोल आत्म-जागरूकतेवर आधारित असावा.
लोक सहसा अन्नाने टिकून राहणाऱ्या शरीराशी एकरूप होतात, परंतु त्यांना हे समजत नाही की शरीराचा प्राथमिक स्रोत जीवनशक्ती आहे. ज्या शरीरातून वैश्विक प्रवाह काढून टाकला गेला आहे त्या शरीराला अन्न किंवा इतर कोणतेही बाह्य साधन पुनरुज्जीवित करू शकत नाही.
भौतिक मानवी शरीर आणि मन यांच्यातील संबंध ऊर्जा किंवा जीवनशक्ती आहे. प्राचीन भारतीय ऋषींनी ही ऊर्जा (प्राण) शोधून काढली आणि प्राणायाम नावाचे विज्ञान विकसित केले, ज्याचा अर्थ शरीरातील जीवनशक्तीचे जाणीवपूर्वक नियंत्रण करणे असा होतो.

येशू ख्रिस्ताने अरण्यात चाळीस दिवस उपवास केला आणि पैगंबर, शांती असो, उपवास करत असत आणि म्हणत असत: "उपवास करा आणि तुम्ही निरोगी व्हाल"
जे कधीही उपवास करत नाहीत त्यांना अनुभवावरून कळत
नाही की अन्नाशिवाय जीवन शक्य आहे.
आठवडाभर चालणाऱ्या उपवासाच्या सुरुवातीच्या
टप्प्यात भूक लागते. तथापि, जसजसे दिवस जातात तसतसे उपवास करणाऱ्याला हलकेपणा, ऊर्जा, चैतन्य आणि शारीरिक बंधनांपासून मुक्ततेची भावना येते. का? कारण शरीराला भौतिक अन्नापासून वंचित ठेवल्याने ते अभौतिक पोषणावर अवलंबून राहण्यास भाग पाडते: प्रवाह, ऊर्जा, क्रियाकलाप किंवा जीवनशक्ती.
मानवी इच्छाशक्ती ही ऊर्जेचा सर्वात मोठा उत्पादक
आहे. इच्छाशक्ती आणि उत्स्फूर्त इच्छेद्वारे, एखादी व्यक्ती अनंत साठ्यातून त्वरित आध्यात्मिक शक्ती मिळवू शकते.
ज्या व्यक्तीला त्यांचे दैनंदिन काम करायला तयार
नसते त्याला उर्जेचा आणि चैतन्याचा अभाव जाणवतो. दुसरीकडे, जो व्यक्ती परिश्रमपूर्वक, उत्साहाने आणि काम करण्याची खरी इच्छा बाळगून काम करतो तो वैश्विक प्रवाहाने व्यापलेला असतो आणि त्याचे शरीर आणि आत्मा चैतन्याच्या घटकांनी भरलेले असतात.
जो कोणी इच्छाशक्तीने जगण्याचे आधिभौतिक मार्ग जाणतो आणि त्यांचा सराव करतो आणि त्याच्या अक्षय वैश्विक स्रोतातून जाणीवपूर्वक जीवनशक्ती कशी काढायची हे जाणतो, तो अनेक भौतिक बंधनांपासून मुक्त होतो.
भारतातील ऋषी आणि योगी म्हणतात की पदार्थ हा एक केंद्रित मानसिक सार आहे. त्यांच्यापैकी काहींनी स्वतःचे शरीर आणि इतर गोष्टी इच्छेने भौतिक बनवण्याची आणि हाताळण्याची क्षमता दाखवून हे सत्य सिद्ध केले.
आधुनिक विज्ञानाने हे सिद्ध केले आहे की पदार्थ कंपन शक्तींनी बनलेला आहे. खडक आणि ग्रहांपासून मानवांपर्यंत विश्वातील सर्व रूपे आणि आकार तयार करणारे रासायनिक घटक हे इलेक्ट्रॉन कंपनांच्या विविध रूपे आणि भिन्नतेपेक्षा अधिक काही नाहीत. उदाहरणार्थ, बर्फ त्याच्या थंडपणा, वजन

आणि आकाराने वैशिष्ट्यीकृत आहे. ते पाहिले आणि स्पर्श केले जाऊ शकते. जर आपण बर्फ वितळवला तर ते पाण्यात बदलते. जर आपण पाणी उकळले तर ते वाफेत बदलते आणि नंतर अदृश्य होते. म्हणूनच, वैज्ञानिक दृष्टिकोनातून, बर्फ किंवा बर्फ खरोखर अस्तित्वात नाही, जरी ते आपल्या इंद्रियांना जाणवते. त्याचे सार अदृश्य इलेक्ट्रॉन किंवा उर्जेचे रूप आहे.
दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर, जे विरघळू शकते किंवा अदृश्य अवस्थेत विरघळू शकते त्याला वास्तविक अस्तित्व आहे असे म्हणता येणार नाही. या दृष्टिकोनातून, पदार्थ अस्तित्वात नसलेला मानला जाऊ शकतो, परंतु त्याचे अस्तित्व सापेक्ष आहे.
पदार्थ आपल्या मनाच्या संबंधात अस्तित्वात आहे पण मूलतः, ती एक अदृश्य शक्ती आहे जी देखावा आणि भौतिक स्वरूपात वगळता नष्ट होत नाही किंवा बदलत नाही. त्याचप्रमाणे, मानवी मन आणि पदार्थ हे दैवी चेतनेचे प्रकटीकरण आहेत, जे केवळ स्वरूपात अस्तित्वात आहेत. सत्य हे आहे की केवळ वैश्विक मन खरोखर अस्तित्वात आहे. ज्याप्रमाणे मूल पालकांपासून जन्माला येते, त्याचप्रमाणे पदार्थ त्याच्या अस्तित्वासाठी मनावर अवलंबून असतो पदार्थ हा दैवी मनाचा एक उत्पादन आहे आणि मानवी मनाला तो समजण्यासारखा दिसतो. स्वतःमध्ये, पदार्थाला वास्तव नसते कारण त्याचे अंतर्गत अस्तित्व नसते.
पदार्थाच्या इलेक्ट्रॉनिक शक्ती, जरी वेड्या असल्या तरी, त्यामध्ये आत्म-जागरूक वैश्विक जीवन शक्तीची कंपने असतात, जी एका दैवी स्रोतापासून उद्भवतात.
देव म्हणाला, "आकाश आणि पृथ्वीचा प्रकाश," म्हणून प्रकाश होऊ दे, आणि प्रकाश झाला याचा अर्थ असा की दैवी मन आणि दैवी इच्छेचे केंद्र प्रकाश किंवा कंपन करणारी ऊर्जा बनले.
जीवनाचा वैश्विक प्रवाह आणि त्यानंतर अधिक शक्तीने कंपन करणारे इलेक्ट्रॉन हे निसर्गाच्या विविध, पारदर्शक शक्तींमध्ये रूपांतरित झाले. या शक्ती भौतिक विश्वाची

रचना असलेल्या मूलभूत भौतिक घटकांच्या रूपात प्रकट झाल्या.
पदार्थ हे मानवी चेतनेला वास्तविक आणि ग्रहणक्षम
आहे. परंतु अनुभव, तर्कशास्त्र आणि काही प्रयोगशाळेतील प्रयोगांद्वारे, मानवजातीने शोधून काढले आहे की दृश्य जगाच्या सर्व भ्रामक प्रतिमा आणि स्वरूपांमागे एक कायमस्वरूपी आणि अपरिवर्तनीय सर्जनशील शक्ती असली पाहिजे.
हे सत्य समुद्राचे स्वरूप समजून घेऊन समजू शकते, जो अस्तित्वात आहे जरी त्याच्या लाटा एकाच महान साराचे तात्पुरते प्रकटीकरण आहेत: महासागर स्वतः लाटा समुद्राशिवाय अस्तित्वात राहू शकत नाहीत, परंतु महासागर लाटांसोबत आणि त्याशिवाय अस्तित्वात आहे.
या संकल्पना बौद्धिकदृष्ट्या समजल्या जाऊ शकतात,
परंतु जोपर्यंत व्यक्ती पदार्थाचे जीवनशक्तीत आणि जीवनशक्तीचे वैश्विक चेतनेत रूपांतर करायला शिकत नाही तोपर्यंत त्या खऱ्या अर्थाने समजू शकत नाहीत, जसे पैगंबर, काही महान व्यक्ती आणि आत्मज्ञान असलेल्यांनी केले आहे आणि करत आहेत. या प्रबुद्ध व्यक्तींसाठी, पदार्थ स्वतः अस्तित्वात नाही, कारण त्यांना खात्री आहे की निर्मितीच्या लाटांच्या खाली आत्म्याचा अपरिवर्तनीय आणि अपरिवर्तनीय महासागर आहे.
वेदांत आणि योगाच्या तत्वज्ञानात, विश्व हे
ईश्वराच्या शाश्वत, जागृत चेतनेतील एक स्वप्न आहे (ज्याला झोप किंवा झोप येत नाही). पदार्थ आणि मन, तारे आणि ग्रहांसह विश्व, घनदाट पृष्ठभागाच्या लाटा आणि भौतिक निर्मितीचे सूक्ष्म, पारदर्शक अंतर्प्रवाह, भावना, इच्छाशक्ती आणि चेतनेच्या मानवी क्षमता आणि जीवन आणि मृत्यू, रात्र आणि दिवस, आरोग्य आणि आजार, यश आणि अपयश या सर्व अवस्था या वैश्विक स्वप्नाला नियंत्रित करणाऱ्या सापेक्षतेच्या नियमानुसार वास्तव आहेत.
सापेक्षतेच्या दृष्टिकोनातून पाहिलेली प्रत्येक गोष्ट केवळ मानवी स्वप्न पाहणाऱ्यासाठीच वास्तविक असते, जो भव्य वैश्विक स्वप्नात आपली छोटीशी भूमिका बजावतो. वैश्विक भ्रम किंवा सापेक्षतेच्या नियमापासून

वाचण्यासाठी, मानवतेने या स्वप्नातून देवाच्या शाश्वत जाणीवेसाठी जागृत होणे आवश्यक आहे.
आपण कल्पनाशक्ती किंवा नकार देऊन, मृत्यू नाकारताना जीवन स्वीकारून किंवा आजाराकडे दुर्लक्ष करून आरोग्य स्वीकारून हे स्वप्न बदलू शकत नाही. प्रत्येक अवस्था ही त्याच्या विरुद्ध बाजूचा अविभाज्य भाग असते, जसे नाण्याची दुसरी बाजू किंवा कापडाचा तुकडा. द्वैत वेगळे नसून एकमेकांशी जोडलेले असतात. सत्याचा शोध घेणारा आपल्या मनात त्यांना वेगळे करण्याचा प्रयत्न करत नाही, तर ज्ञान आणि बुद्धीद्वारे त्यांना ओलांडतो.
जो कोणी केवळ सकारात्मक, आनंदी आणि उपयुक्त पैलूंना द्वैतवादी स्वरूपाच्या तथ्यांप्रमाणे स्वीकारू इच्छितो तो स्वप्नाळू जगाच्या भ्रमात बुडालेला असतो. ज्याप्रमाणे एखाद्या व्यक्तीला काही काळासाठी खरी वाटणारी स्वप्ने पडतात, परंतु जागृत अवस्थेत गेल्यावर त्यांची वैधता संपते, त्याचप्रमाणे एखाद्या व्यक्तीला वास्तविक वाटणाऱ्या पदार्थाच्या स्वप्नातून जागे होणे आणि आत्म्याच्या वास्तविक आणि अपरिवर्तनीय जगात जगणे शक्य आहे.
केवळ परिपूर्ण व्यक्ती, ज्याने ध्यान आणि चिंतनातून आपल्या चेतनेचा विस्तार आणि अनंत परमतेमध्ये रूपांतर करण्यास शिकले आहे, तेच सृष्टीला एक दिव्य स्वप्न म्हणून पाहू शकतात. केवळ तेच निश्चितपणे घोषित करू शकतात की पदार्थ अस्तित्वात नाही. सतत आत्म-शिस्तीद्वारे, आंतरिक शक्तीचा विकास करून आणि वैज्ञानिक योग ध्यानाच्या सरावाने किंवा आध्यात्मिक साक्षात्काराच्या इतर कोणत्याही मार्गाने - मग ते श्रद्धा, प्रेम, सेवा, आत्मत्याग किंवा प्रामाणिक उपासना असो - देवाचा साधक द्वैतांना विरघळवू शकतो आणि बहुलता आणि विविधतेच्या सर्व प्रकटीकरणांमागील शाश्वत एकता जाणू शकतो.
जो कोणी वैश्विक भ्रमातून मुक्त होतो त्याला माहित
असते की सर्वशक्तिमान देव सर्व अस्तित्वात आहे आणि अशा प्रकारे तो त्याच्या दिव्य चेतनेला स्पर्श करतो आणि सत्याचे सार जाणतो.
तुम्हाला शांती असो.

श्रीमंत तो आहे ज्याला देवाने श्रीमंत केले आहे.

शिक्षक परमहंस योगानंद यांनी सांगितल्याप्रमाणे

सम्राट अकबर (१५५६-१६०९ इ.स.) हा भारताच्या मुघल सम्राटांपैकी एक होता आणि इतिहासातील आशिया खंडातील महान शासकांपैकी एक होता. आपल्या लोकांप्रती असलेल्या न्याय आणि निष्पक्षतेमुळे आणि त्यांच्या कल्याणाची खरी काळजी घेतल्यामुळे त्याला "मानवतेचा संरक्षक" ही पदवी मिळाली. त्याने गमावलेले भारतीय प्रदेश परत मिळवण्यासाठी आणि त्यांना एका मजबूत, केंद्रीकृत राज्यात एकत्रित करण्यासाठी परिश्रमपूर्वक काम केले.

अकबर हा भारतातील विविध धर्मांमधील सहिष्णुतेचा एक महान पुरस्कर्ते होता. त्याच्या कारकिर्दीत, हिंदू धर्म आणि इस्लाम पूर्णपणे सुसंवादाने एकत्र वाढले. मुस्लिम सम्राट (अकबर) कधीकधी इस्लामिक पोशाख परिधान करत असे आणि मशिदीत नमाज पठण करण्यासाठी जात असे आणि इतर वेळी तो भारतीय पोशाख परिधान करत असे आणि ध्यान आणि उपासनेसाठी हिंदू मंदिरात जात असे.

या महान हृदयाच्या आणि उदार सम्राटाने देशभरातील गरजूंना आणि सामाजिक संस्थांना भेटवस्तू आणि देणग्या देण्यात एकही दिवस थांबला नाही.

आठ उत्तम घोडे असलेल्या आलिशान शाही गाडीत बसणे हा त्याचा रिवाज होता. पहारेकरी आणि घोषणा देणारे त्याच्या भव्य मिरवणुकीच्या आगमनाची घोषणा संपूर्ण शहरात ढोल, झांज आणि तुतारी वाजवून करत असत.

एवढी वैभव आणि वैभव असूनही, जर प्रजाजनांना त्यांच्याकडे विनंती करायची असेल किंवा मदत मागायची असेल तर त्यांनी कधीही आणि कोणत्याही ठिकाणी मिरवणूक थांबवावी असे त्यांच्यापैकी सर्वात महान व्यक्तीकडून कडक आदेश होते.

एके दिवशी, भव्य शाही मिरवणूक दोन्ही बाजूंना
झाडांनी भरलेल्या एका विस्तीर्ण रस्त्यावरून जात असताना, सम्राटाने दोन अंध पुरुषांना काही मीटर अंतरावर बसलेले पाहिले आणि ते मदत आणि दानधर्मासाठी ओरडत होते.

वडिलांनी गाडी पहिल्या आंधळ्यासमोर थांबायला
सांगितली, जो ओरडत होता:

"श्रीमंत ते असतात ज्यांना सम्राट श्रीमंत बनवतो"

तो वाक्य काळजीपूर्वक ऐकल्यानंतर, त्याने
ड्रायव्हरला दुसऱ्या आंधळ्या माणसाकडे जाण्यास सांगितले जो ओरडत होता:

"खरा श्रीमंत तोच आहे ज्याला देवाने श्रीमंत केले
आहे"

महिनाभर, सम्राट जेव्हा जेव्हा त्या दोन अंधांजवळून
जात असे तेव्हा तेव्हा तो तेच दोन वाक्ये ऐकत असे, जे त्याच्याकडे आणि देवाकडे संपत्ती मागत होते. शेवटी, त्याच्या मनात करुणेची भावना निर्माण झाली आणि तो पहिल्या माणसाला मदत करू इच्छित होता, ज्याचे ब्रीदवाक्य होते: "सर्वात श्रीमंत तोच असतो ज्याला सम्राट श्रीमंत बनवतो".

एके दिवशी, अकबराने राजवाड्यातील बेकरला एक मोठी
भाकरी (जाड कामज प्रकारची) भाजण्यास सांगितले ज्याच्या मध्यभागी शुद्ध सोन्याने भरलेले होते. अकबरने ही भाकरी पहिल्या आंधळ्याला दिली आणि दुसऱ्याकडे पूर्णपणे दुर्लक्ष केले, ज्याला सम्राटाकडून नाही तर देवाकडून संपत्तीची आशा होती.

त्यानंतर थोड्याच वेळात, अकबर शिकारीला गेला आणि परत येताना तो त्याच रस्त्यावरून गेला आणि त्याला सोन्याची भाकरी देणारा तो आंधळा माणूस त्याच्या जागीच उभा असलेला दिसला, तो पूर्वीसारखाच ओरडत होता: 'श्रीमंत तोच आहे ज्याला सम्राटाने श्रीमंत केले आहे'.

त्याने आंधळ्या माणसासमोर शाही गाडी थांबवण्यास सांगितले आणि त्याला म्हटले: "मी तुला दिलेल्या भाकरीचे तू काय केलेस?"

त्या माणसाने उत्तर दिले:

'महाराज, तुम्ही मला इतक्या दयाळूपणे दिलेली भाकरी
खूप मोठी होती आणि खूप जड असल्याने ती नीट भाजली नाही, म्हणून मी ती दुसऱ्या आंधळ्या माणसाला दहा फिलमध्ये विकली आणि तुमच्या उदारतेमुळे मिळालेल्या त्या फिल मिळाल्याबद्दल मी कृतज्ञ आहे.'

अकबरने दुसऱ्या आंधळ्या माणसाला शोधले पण तो सापडला नाही. त्याच्याबद्दल विचारपूस केल्यानंतर, त्याला कळले की त्याने तो भाकरी त्याच्या पत्नीला दिला होता आणि तिने तो कापताच तिला सोने सापडले. त्याच्या मदतीने, त्यांनी एक सामान्य घर विकत घेतले आणि देवाने त्यांची इच्छा पूर्ण केल्यानंतर आणि त्यांच्या विपुल कृपेने त्यांना समृद्ध केल्यानंतर त्यांची परिस्थिती सुधारली.

हे ऐकून, सम्राटाला घटनेचे गहन महत्त्व समजले. त्याने अतुलनीय नम्रतेने, संताप आणि रागाचे नाटक केले आणि पहिल्या आंधळ्याला फटकारले आणि म्हटले:

'मूर्खा, तू काय केलेस? तू माझ्या सोन्याने भरलेली
भाकरी तुझ्या मित्राला दिलीस जो माझ्यावर श्रीमंतीसाठी नाही तर देवावर अवलंबून होता. आतापासून तू त्याचे ब्रीदवाक्य स्वीकारले पाहिजे आणि तो पूर्वीप्रमाणेच घोषित केले पाहिजे: श्रीमंत तोच आहे ज्याला देवाने समृद्ध केले आहे.'

किंवा त्या संदर्भात काहीतरी:

ज्याच्याकडे देणारा आहे तो देतो

त्यालाच श्रीमंत म्हणतात.

तुम्हाला शांती असो.

चुंबकीय किंवा बौद्धिक अन्न

जेव्हा लोक अन्न किंवा पोषणाबद्दल बोलतात तेव्हा त्यांचा अर्थ सहसा शरीराला आधार देण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या भौतिक अन्नाचा असतो. परंतु इतर प्रकारचे अन्न असे आहे जे भौतिक अन्नापेक्षा कमी महत्त्वाचे नाहीत आणि बहुतेकदा त्याहूनही अधिक महत्त्वाचे असतात.

त्या बौद्धिक किंवा आध्यात्मिक अन्नांपैकी:

मानसिक क्रियाकलाप किंवा मन, ज्ञान आणि आध्यात्मिक विवेकाची एकाग्रता

शारीरिक अन्न शरीराच्या पेशींना आधार देते, तर बौद्धिक अन्न मनाला निरोगी कल्पनांनी भारित करते, तर ज्ञानाचे अन्न आत्म्याला ताजेतवाने करते आणि त्याच्या क्षमता विकसित करते.

बौद्धिक पोषणामध्ये सामान्यतः एखाद्या व्यक्तीने विचार केलेल्या कल्पना आणि इतरांकडून त्यांच्याशी संपर्क आणि संवादातून प्राप्त होणाऱ्या कल्पनांचा समावेश असतो.

शांत आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार चुंबकीय
आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात. एखादी व्यक्ती शांत वातावरणातून बौद्धिक पोषण घेते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक, संगतीमुळे उद्भवतात, ज्यामुळे चिंताग्रस्त विचार आणि अस्वस्थ मनःस्थिती निर्माण होते.

शरीराला शारीरिक अन्नापासून ऊर्जा आणि क्रियाकलाप मिळतात, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा चार्जेस पुरवतात जे घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा पचण्यास सोपे असतात जे सहजपणे जिवंत उर्जेमध्ये रूपांतरित होऊ शकत नाहीत.

जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात रूपांतर करू शकाल

अशक्तपणा आणि दुर्बलतेपासून आरोग्य आणि चैतन्याकडे जीवनाच्या मार्गांवर एकटे असले तरी आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने चाला.
आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्याचा आंतरिक आनंद आणि देवाच्या न्यायावर आणि सत्याच्या असत्यावर आणि वास्तवाच्या भ्रमावर विजयावर अढळ विश्वास
आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीकडे सोडण्याचा प्रयत्न करता
तिचे हृदय प्रेमळ आणि कृतज्ञ आहे.
आणि इतरांबद्दल चांगले हेतू
तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय आहे.
आणि मग ते सुंदर आणि फायदेशीर असलेल्या प्रत्येक गोष्टीला तुमच्याकडे आकर्षित करेल.
गोष्टींपासून, लोकांपासून आणि परिस्थितींपासून तिला सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे प्रवास सुरू ठेवण्याची नितांत गरज आहे.
आणि शेवटचे पण महत्त्वाचे नाही
जेव्हा तुम्ही तुमच्या गरजेनुसार मिळवण्यासाठी प्रयत्न करता आणि देव तुमच्यासाठी जे सोपे करतो त्यात समाधानी असता
सांसारिक संपत्तीने वेडे झालेल्या आणि त्याच्या क्षणभंगुर सुखांचा लोभी असलेल्यांपेक्षा आत्म्याने अधिक श्रीमंत आणि समाधानी व्हा.
तुम्हाला शांती असो.

देव त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांना सोडत नाही

योगीज मेमॉयर्स: ऑटोबायोग्राफी (योगीच्या जीवनात भारतीय तत्वज्ञान) या पुस्तकातून.

"जर आमच्या वडिलांनी तुला वारसा हिरावून घेतला असता, मुकुंद

(१)
, तर तू खरोखरच त्याला पात्र ठरला असतास, कारण तू
तुझे आयुष्य मूर्खपणाने आणि मूर्खपणाने वाया घालवत आहेस!"

अशाप्रकारे माझ्या मोठ्या भावाचे प्रवचन माझ्या
कानावर पडले. मी जितेंद्रसोबत ट्रेनमधून नुकताच परतलो होतो, धुळीचा थर पसरला होता. आम्ही अनंताच्या घरी पोहोचलो, जो शेवटी आग्रा या जुन्या शहरात गेला होता. माझा मोठा भाऊ सरकारच्या सार्वजनिक बांधकाम विभागात अकाउंटंट म्हणून काम करत होता, म्हणून मी त्याला म्हणालो, "तुम्हाला माहिती आहे, भाऊ अनंत, मी माझा वारसा देवाकडे मागत आहे."

त्याने उत्तर दिले: "पैसा आधी येतो आणि देव नंतर येतो! कोणास ठाऊक? आयुष्य कदाचित खूप लांब असेल!"

मी म्हणालो: "देव प्रथम येतो, आणि पैसा त्याचा सेवक
आहे! आणि कोण भाकीत करू शकतो? आयुष्य कदाचित लहान असेल!"

माझे उत्तर आपोआप आले, मला काहीही होणार आहे याची
जाणीव न होता (पण अरेरे! अनंताने लहान वयातच हे जग सोडले)

माझ्या भावाचे डोळे समाधानाने चमकले, कारण त्याला अजूनही मी कुटुंबाच्या घरट्यात परतण्याची आशा होती आणि तो म्हणाला:

"मला वाटतं हे आश्रमातील ज्ञान आहे पण मला वाटतंय की
तू बनारस सोडून गेला आहेस!"

म्हणून मी त्याला म्हणालो, "बनारसमधील माझा मुक्काम व्यर्थ गेला नाही, कारण मला तिथे माझ्या मनातील सर्व काही सापडले! आणि तुम्ही खात्री बाळगा की मला जे सापडले ते तो

(विद्वान) नव्हता जो तुम्हाला तुमच्या सहवासात भेटला होता किंवा त्याचा मुलगा नव्हता."

घडलेल्या घटनेची आठवण करून अनंत माझ्यासोबत हसला, त्याने कबूल केले की त्याने बनारसला माझा मार्गदर्शक म्हणून निवडलेला ज्योतिषी विद्वान खरोखरच दूरदृष्टी आणि अंतर्दृष्टीचा अभाव असल्याचे दिसून आले. त्याने मला विचारले:

"तर मग तुझा काय प्लॅन आहे, माझ्या हरवलेल्या, भटकणाऱ्या भावा?"

मी उत्तर दिले, स्पष्टीकरण देत: "जितेंद्रने मला ताजमहालच्या अद्भुत गोष्टींचा आनंद घेण्यासाठी त्याच्यासोबत आग्रा येथे जाण्यास सांगितले आणि त्यानंतर आपण माझ्या मार्गदर्शकाकडे जाऊ ज्याला मी अलीकडेच भेटलो, ज्याचे वाराणसीमध्ये आश्रम आहे."

अनंत आमच्याशी खूप चांगले वागला आणि संध्याकाळी तो माझ्याकडे बारकाईने पाहत राहिला, म्हणून मी स्वतःला म्हणालो:

"मला माहित आहे त्या दिसण्यामागे काय आहे! तो काहीतरी रचत आहे!"

आणि खरंच, नाश्त्याच्या वेळी मी जे भाकित केले होते
तेच घडले. अनंत कालच्या संभाषणाचे धागेदोरे गोळा करत निरागस दिसत होता आणि म्हणाला, "तर, तुला असे वाटते की तुला आमच्या वडिलांच्या पैशांची गरज नाही!"

मी म्हणालो: "त्याऐवजी, माझा भरवसा फक्त देवावर आहे"

त्याने उत्तर दिले: "शब्द स्वस्त आहेत, मुकांदा! नशिबाने आतापर्यंत तुझे रक्षण केले आहे. पण जर तुला अन्न आणि निवारा देण्यासाठी त्या अदृश्य हातावर अवलंबून राहावे लागले तर तुझी परिस्थिती किती लाजिरवाणी असेल! तू नक्कीच रस्त्यावर भीक मागशील!"

मी म्हणालो: "देव करो! मी देवाऐवजी वाटसरूंवर विश्वास ठेवणार नाही, जो त्याची उपासना करणाऱ्या आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्यांसाठी उदरनिर्वाहाचे दरवाजे उघडतो आणि त्यांना भीक मागण्याशिवाय उपजीविकेचे असंख्य स्रोत प्रदान करतो!"

तो म्हणाला: "हे सर्व वक्तृत्वपूर्ण अभिव्यक्ती आणि
भडक भाषा आहे! समजा मी तुम्हाला तुमचे तत्वज्ञान, ज्याबद्दल तुम्ही बढाई मारता आणि बढाई मारता, ते या भौतिक जगात वास्तविक अनुभवाच्या कसोटीवर उतरवण्यास सांगितले, तर तुम्ही ते स्वीकाराल का?"

मी म्हणालो: "हो, मी मान्य करतो! देवाला फक्त
सैद्धांतिक क्षेत्रात मर्यादित ठेवणे परवानगी आहे का?"

तो म्हणाला, "आपण पाहू आज तुम्हाला माझे विचार
विस्तृत करण्याची किंवा त्यांची वैधता मान्य करण्याची संधी मिळेल."

अनंत क्षणभर नाट्यमयपणे थांबला, नंतर हळू आणि
शांतपणे बोलत राहिला, म्हणाला:

"मी तुम्हाला तुमच्या मित्र जितेंद्रसोबत आज सकाळी जवळच्या ब्रिंडबेन शहरात पाठवण्याचा प्रस्ताव देतो, या अटीवर की तुम्ही तुमच्यासोबत एकही रुपया घेऊ नका, अन्न किंवा पैशाची भीक मागू नका, तुमच्या अडचणीबद्दल कोणालाही सांगू नका आणि अन्नाशिवाय राहू नका किंवा ब्रिंडबेनमध्ये अडकून पडू नका. जर तुम्ही मध्यरात्रीपूर्वी माझ्या घरी या परीक्षेच्या कोणत्याही अटींचे उल्लंघन न करता परत आलात तर मी आग्र्यातील सर्वात आश्चर्यचकित व्यक्ती असेन!"

मी म्हणालो, "आणि मी आव्हान स्वीकारतो"

माझ्या शब्दांत किंवा माझ्या हृदयात कोणताही संकोच नव्हता. दैवी हस्तक्षेपाच्या आनंदी आठवणी माझ्यासमोर चमकत होत्या: लाहिरी महाशयच्या प्रतिमेसमोर देवाला प्रार्थना करून प्राणघातक कॉलरापासून माझे बरे होणे; लाहोरच्या घराच्या छतावरून उडणाऱ्या दोन पतंगांची भेट;

बरेलीच्या निराशा आणि निराशेत अगदी वेळेवर आलेला ताबीज; पंडितांच्या अंगणाबाहेर बनारसच्या अनामिक साधूचा निर्णायक संदेश; पवित्र मातेचे दर्शन आणि तिच्या प्रेमाच्या उदात्त शब्दांचे ऐकणे आणि गुरु महाशयद्वारे माझ्या इच्छेला तिचा त्वरित प्रतिसाद; शेवटच्या क्षणी आलेले मार्गदर्शन आणि मला माझा हायस्कूल डिप्लोमा मिळविण्यात मदत केली; आणि नंतर माझ्या परिसरातील शिक्षक, स्वप्नांच्या आयुष्याच्या धुक्यात मला आलेला शेवटचा आशीर्वाद. या कठोर जगात संघर्ष करण्यासाठी मी माझे "तत्वज्ञान" कधीही अपुरे पडू देणार नाही, असे जग जे फक्त मूर्त पुरावे आणि पुराव्यांवर विश्वास ठेवते.

माझ्या भावाने उत्तर दिले, "चॅलेंज स्वीकारणे तुमच्यासाठी सन्मानाची गोष्ट आहे, आणि मी आत्ताच तुमच्यासोबत ट्रेनमध्ये जाईन."

मग अनंत आश्चर्याने थबकलेल्या जितेंद्रकडे वळला आणि त्याला उद्देशून म्हणाला: "तुम्ही त्याच्यासोबत साक्षीदार म्हणून आणि बहुधा बळी म्हणूनही जावे!"

अर्ध्या तासात, जितेंद्र आणि मी अचानक झालेल्या या प्रवासासाठी एकेरी तिकिटे काढत होतो, अनंतने स्टेशनच्या एका कोपऱ्यात आमची कसून तपासणी केली आणि स्वतः खात्री केली की आमच्याकडे पैसे नाहीत आणि आम्ही आमच्या कमरेभोवती गुंडाळलेले कापडाचे तुकडे आवश्यकतेपेक्षा जास्त लपलेले नाहीत.

"अनंत, मला एक-दोन रुपये राखीव ठेव म्हणजे दुर्दैवाने
मी तुला तार पाठवू शकेन," पैसा आणि श्रद्धेतील वाढत्या संघर्षात माझ्या मित्राने विरोध केला.

मी त्याला तिरस्काराने ओरडलो: "जितेंद्र, जर तू अंतिम हमी म्हणून पैसे सोबत नेलेस तर मी ही चाचणी पुढे नेणार नाही"

जितेंद्रने उत्तर दिले, "नाण्यांचा आवाज आश्वासक
आहे" पण जेव्हा तिने त्याला कडक शब्दांत फटकारले तेव्हा त्याच्याकडे गप्प राहण्याशिवाय पर्याय नव्हता.

माझा मोठा भाऊ म्हणाला, "मुकांडा, मी निर्दयी नाहीये"

अनंताच्या आवाजात नम्रतेचा एक सुर घुमला, कदाचित
त्याचा विवेक त्याला दोन कंगाल मुलांना अनोळखी शहरात पाठवल्याबद्दल किंवा देवाच्या शक्तीवर विश्वास नसल्याबद्दल टोचत असेल, मग तो पुढे म्हणाला:

"जर, कोणत्याही योगायोगाने किंवा कृपेने, मी ब्रँडीबनच्या अग्निपरीक्षेतून यशस्वीरित्या बाहेर पडलो, तर मी तुम्हाला तुमचा शिष्य म्हणून पवित्र करण्यास सांगेन."

हे वचन असामान्य आणि प्रस्थापित रीतिरिवाज आणि परंपरांशी विसंगत होते. भारतीय कुटुंबांमध्ये, मोठा भाऊ त्याच्यापेक्षा लहान असलेल्यांसमोर क्वचितच नतमस्तक होतो; त्याच्यापेक्षा लहान मुलांकडून आदर आणि आज्ञाधारकता मिळविण्यात तो वडिलांनंतर दुसऱ्या क्रमांकावर येतो. तथापि, त्याने जे सांगितले त्यावर भाष्य करण्यासाठी वेळच शिल्लक नव्हता, कारण ट्रेन आधीच पुढे जाऊ लागली होती.

ट्रेन वेगाने जात असताना जितेंद्र दुःखाने शांत
राहिला, नंतर शेवटी त्याच्या सीटवर बसला आणि मला दुखणाऱ्या ठिकाणी जोरात चिमटा काढत म्हणाला:

"देव आपल्याला पुढचे जेवण देईल असे कोणतेही संकेत मला दिसत नाहीत!"

म्हणून मी म्हणालो, "शांत राहा, संशयी, कारण देव गुप्तपणे काम करतो"

त्याने उत्तर दिले: "तुम्ही त्याला घाई करू शकाल का?
मला भूक लागली आहे, फक्त आपल्यासाठी काय वाट पाहत आहे याचा विचार करत. मी वाराणसी सोडले ते ताजमहाल

पाहण्यासाठी, माझ्या स्वतःच्या थडग्यात जाण्यासाठी नाही!"

म्हणून मी म्हणालो, "धैर्य धरा आणि आनंद करा,
जितेंद्र! आपण ब्रिंडीबनच्या पवित्र चमत्कारांचे पहिले दर्शन घेण्यासाठी जात नाही का?" भगवान श्रीकृष्णाच्या चरणांनी आशीर्वादित भूमीवर पाऊल ठेवण्याची माझी इच्छा आहे, या विचारानेच मी तळमळून जातो."

त्याच क्षणी आमच्या डब्याचा दरवाजा उघडला आणि दोन
माणसे आत आली. पुढचा थांबा शेवटचा होता.

माझ्या समोर बसलेल्या अनोळखी व्यक्तीने मला लक्षवेधी उत्सुकतेने विचारले: "अरे मित्रांनो, ब्रँडनबर्गमध्ये तुमचे काही मित्र आहेत का?"

मी थंडपणे त्याच्यावरून नजर हटवली आणि म्हणालो, "ते
तुझं काम नाहीये"

तो म्हणाला, "कदाचित तुम्ही हृदय चोराच्या जादूने तुमच्या कुटुंबापासून पळून गेला असाल. मी देखील आध्यात्मिक आकांक्षांचा माणूस आहे, आणि मी तुम्हाला या तीव्र उष्णतेपासून अन्न आणि निवारा मिळवून देईन."

मी उत्तर दिले: "नाही, साहेब, आम्हाला एकटे सोडा.
तुम्ही उदार आहात, पण तुम्ही आम्हाला पळून जाणारे समजण्यात चुकला आहात."

आमचा संवाद तिथेच संपला. ट्रेन थांबताच आणि जितेंद्र आणि मी प्लॅटफॉर्मवर उतरलो, आमच्या दोन अपघाती मित्रांनी आम्हाला मिठी मारली आणि टॅक्सी बोलावली.

आम्ही सदाहरित वृक्षांच्या मध्ये एका भव्य ठिकाणी
एका भव्य चॅपलसमोर उतरलो. तिथले दानशूर लोक परिचित होते हे स्पष्ट होते, एक हसरा मुलगा आमच्याकडे आला आणि आम्हाला कोणत्याही टिप्पणीशिवाय एका स्वागत कक्षात घेऊन गेला जिथे एका प्रतिष्ठित, तेजस्वी वृद्ध महिलेने आमचे स्वागत केले.

त्यापैकी एकाने परिचारिकाला उद्देशून म्हटले, "आई गौरी, दोन्ही राजपुत्रांना उपस्थित राहता येणार नाही. शेवटच्या क्षणी त्यांचा कार्यक्रम बदलला आहे आणि ते तुमचे मनापासून आभार आणि मनापासून माफी मागतात. पण आम्ही आणखी दोन पाहुणे आणले आहेत ज्यांना आम्ही ट्रेनमध्ये भेटलो तेव्हा मला वाटले की ते भगवान श्रीकृष्णाचे शिष्य आहेत."

दोन्ही सोबती दाराकडे निघाले आणि म्हणाले: "आम्ही तुम्हाला निरोप देतो, आमचे दोन छोटे मित्र, देवाची इच्छा असेल तर आपण पुन्हा भेटू".

आई जौरी तिच्या अनपेक्षित पाहुण्यांना गोड, कोमल स्मितहास्य करत म्हणाली, "स्वागत आहे! तुम्ही यापेक्षा चांगल्या दिवशी इथे येऊ शकला नसता. मी दोन राजपुत्र या आश्रमात येतील अशी अपेक्षा करत होतो. तुम्ही आलात याचा मला खूप आनंद आहे, अन्यथा मी इतक्या काळजीपूर्वक बनवलेले जेवण जर कोणी चाखायला आणि आस्वाद घ्यायला मिळाले नसते तर मी लाजेने वितळून गेलो असतो!"

या दयाळू शब्दांचा जितेंद्रवर आश्चर्यकारक परिणाम
झाला, तो रडला. ब्रिंडबेनमध्ये त्याला ज्या आपत्तीची भीती वाटत होती ती राजे आणि राजपुत्रांसाठी योग्य असलेल्या मेजवानीत रूपांतरित झाली होती. अचानक घडलेल्या या वळणामुळे तो सहन करू शकला नाही. यजमानाने त्याच्याकडे उत्सुकतेने पाहिले पण कोणतेही भाष्य केले नाही, कदाचित किशोरवयीन मुलाच्या भावनिक उद्रेकाची जाणीव होती.

आम्हाला दुपारच्या जेवणाचे आमंत्रण देण्यात आले आणि
आई जौरी आम्हाला जेवणाच्या खोलीत घेऊन गेली, जिथे सुगंधी वास येत होता, नंतर शेजारच्या स्वयंपाकघरात गायब झाली.

आणि मी या क्षणाची वाट पाहत होतो, म्हणून मी जितेंद्रच्या शरीरावर एक योग्य जागा निवडली आणि त्याने मला ट्रेनमध्ये ज्या प्रकारे चिमटा काढला होता त्याच प्रकारे त्याला चिमटा काढला, म्हणाला:

"देव काम करतो, आणि तेही लवकर, अहो अल्पविश्वासू!"

आम्ही भरतकाम केलेल्या ब्लँकेटवर बसलो असताना, परिचारिका एक पंखा घेऊन परतली, जी तिने आम्हाला पारंपारिक पूर्वेकडील शैलीत न थांबता पंखा लावली. भिक्षूंनी जवळजवळ तीस वेगवेगळ्या प्रकारचे जेवण आणले. हे सामान्य जेवण नव्हते, तर एक भव्य मेजवानी होती! या ग्रहावर आल्यापासून, आम्ही कधीही अशा स्वादिष्ट पदार्थांचा आस्वाद घेतला नव्हता.

तो आमच्या परिचारिकांना उद्देशून म्हणाला: "हे खरोखर राजपुत्रांसाठी योग्य पदार्थ आहेत, आदरणीय आई! तुमच्या राजेशाही पाहुण्यांनी या मेजवानीला उपस्थित राहण्यापेक्षा कोणती तातडीची गोष्ट जास्त महत्त्वाची मानली हे मला माहित नाही! तुम्ही आम्हाला आयुष्यभराची एक आठवण दिली आहे जी आम्ही कधीही विसरणार नाही!"

अनंताच्या अटींमुळे आम्हाला अधिक माहिती देता आली
नाही, म्हणून आम्ही त्या आदरणीय महिलेला समजावून सांगू शकलो नाही की आमच्या कृतज्ञतेचा दुहेरी अर्थ आहे, परंतु आमची भक्ती स्पष्ट होती. आम्ही त्यांचे आशीर्वाद आणि आश्रमात पुन्हा भेट देण्याचे उबदार आमंत्रण घेऊन निघालो.

बाहेरची उष्णता असह्य होती, म्हणून मी आणि माझ्या मित्राने मठाच्या प्रवेशद्वाराजवळील कदंबाच्या झाडाच्या सावलीत आश्रय घेतला. त्यानंतर जितेंद्रने दुसऱ्यांदा आपली भीती आणि संशय व्यक्त करताना दुखावणारे शब्द बोलले:

"तुम्ही मला किती मोठ्या संकटात टाकले आहे! आमचे जेवण
हे नशिबाचे होते! आणि आता हातात एकही नाणे नसताना आपण या शहराच्या सौंदर्याचा आनंद कसा घेऊ शकतो? आणि मग, आपण अनंताच्या घरी कसे परतू शकतो हे मला सांगू शकाल का?"

म्हणून मी म्हणालो: "आता तुमचे पोट भरले आहे, तुम्ही देवाला किती लवकर विसरता!"

माझे शब्द कठोर नव्हते, तर निंदनीय होते स्वर्गाच्या आशीर्वादांच्या बाबतीत मानवी स्मरणशक्ती किती लहान आहे!

या जगात असा एकही माणूस नाही ज्याला त्यांच्या विनवणीचे उत्तर मिळाले नाही.

जितेंद्रने उत्तर दिले, "तुमच्यासारख्या बेपर्वा माणसासोबत जोखीम पत्करण्याचा माझा मूर्खपणा मी कधीही विसरणार नाही!"

मी म्हणालो, "पुरे झाले जितेंद्र, कारण ज्या देवाने आपल्याला खायला दिले तोच देव ब्रिंडबनमध्ये आपली काळजी घेतो आणि आपल्याला परत आग्र्याला आणेल!"

माझे बोलणे संपताच, एक तरुण, ज्याच्या चेहऱ्यावर आश्वासक आणि सांत्वनदायक भाव होता, तो आमच्याकडे वेगाने आला. आमच्या झाडाखाली उभा राहून, त्याने माझ्यासमोर नतमस्तक होऊन म्हटले:

"माझ्या प्रिय मित्रा, तू आणि तुझा साथीदार इथे
अनोळखी असाल, म्हणून मला तुझा यजमान आणि मार्गदर्शक बनू दे."

जरी त्या भारतीय माणसाचा चेहरा क्वचितच फिकट पडत
होता, तरी जितेंद्रचा चेहरा लगेच आजारपणाचा पिवळा झाला. मी नम्रपणे ती ऑफर नाकारली. पण तो तरुण खूप चिडला, अशा प्रकारे की, इतर परिस्थितीत, तो खूपच हास्यास्पद ठरला असता. त्याने उत्तर दिले:

"तुम्ही नक्कीच माझ्यापासून सुटका मिळवू शकणार
नाही!"

मी म्हणालो, "का नाही?"

त्याने माझ्याकडे आत्मविश्वासाने पाहिले आणि
म्हणाला, "कारण तू माझा गुरु आहेस. मी दुपारी ध्यान करत असताना, मला एका दृष्टान्तात धन्य भगवान श्रीकृष्ण दिसले आणि त्यांनी मला याच झाडाखाली दोन आकृत्या दाखवल्या. त्यापैकी एक तुमचा चेहरा होता, माझे गुरु, जो मी माझ्या ध्यानात अनेकदा पाहिला आहे! जर तुम्ही माझ्या नम्र सेवा स्वीकारल्या तर मला किती आनंद होईल!"

म्हणून मी म्हणालो, "तुम्हाला मी सापडलो याचा मलाही आनंद आहे. ना देवाने आपल्याला सोडले आहे ना माणसाने आपल्याला सोडले आहे!"

मी स्थिर उभा राहिलो, माझ्यासमोर असलेल्या त्या
उत्सुक चेहऱ्याकडे हसत होतो, तरी श्रद्धेच्या भावनेने मला दैवी चरणी आत्म्याने नतमस्तक केले.

तो मुलगा म्हणाला, "माझ्या मित्रांनो, तुम्ही माझ्या घरी भेट द्यावी अशी माझी किती इच्छा आहे!"

मी म्हणालो, "तू एक उदार तरुण आहेस, पण आम्ही ते करू
शकत नाही कारण आम्ही आग्रा येथील माझ्या भावाचे पाहुणे आहोत."

तो म्हणाला, "मग या भेटीची आठवण म्हणून मला किमान
तुम्हा दोघांसोबत ब्रिंडीबनला जाण्याची परवानगी द्या."

मी आनंदाने आमंत्रण स्वीकारले. त्या तरुणाने - ज्याचे नाव प्रताप चॅटर्जी होते - घोडागाडी मागितली आणि आम्ही मधान मोहन मंदिर आणि इतर कृष्ण मंदिरांकडे निघालो. आम्ही मंदिरात प्रार्थना करत असतानाच अंधार पडला. नंतर, प्रताप म्हणाला:

"मी काही मिठाई खाण्याची परवानगी घेऊ का?"

तो रेल्वे स्टेशनजवळील एका दुकानात शिरला, आम्ही
रुंद रस्त्यावरून चालत असताना, जी आता गर्दीने भरलेली होती आणि तुलनेने थंड झाली होती. आमचा मित्र थोड्या वेळासाठी गायब झाला आणि मोठ्या प्रमाणात मिठाई घेऊन परतला. तो आमच्या आग्रा प्रवासासाठी खरेदी केलेल्या दोन तिकिटांसह नोटांचा एक डबा हातात धरून विनवणीपूर्ण हसला आणि म्हणाला, "मला हा आध्यात्मिक सन्मान द्या अशी मी तुम्हाला विनंती करतो."

माझा स्वीकार म्हणजे त्या अदृश्य हाताबद्दलचा आदर होता. अनंताने ज्याची थट्टा केली होती ती त्याची उदारता गरजेपेक्षा कितीतरी जास्त नव्हती का?

आम्ही स्टेशनजवळ एक निर्जन कोपरा शोधत होतो आणि मी म्हणालो:

"प्रताप, मी तुला क्रिया शिकवीन: आधुनिक युगातील महान योगी लाहिरी महाशय यांची पद्धत आणि त्यांची ही पद्धत तुझा आध्यात्मिक मार्गदर्शक असेल"

अर्ध्या तासात दीक्षा झाली आणि मी नवीन शिष्याला उद्देशून म्हटले: "क्रिया ही तुमच्या इच्छा पूर्ण करणारी मौल्यवान रत्न असेल. ही कला, जी तुम्हाला सोपी वाटते, त्यात जलद आध्यात्मिक प्रगतीची पद्धत आहे. पवित्र भारतीय शास्त्रे सांगतात की अवतारी मानवी आत्म्याला वैश्विक फसवणुकीपासून मुक्त होण्यासाठी दहा लाख वर्षे लागतात, परंतु हा दीर्घ नैसर्गिक कालावधी क्रियायोगाद्वारे खूपच कमी केला जाऊ शकतो. ज्याप्रमाणे जगदेशचंद्र बोस यांनी सिद्ध केले की वनस्पतीची वाढ नेहमीपेक्षा जास्त वेगवान होऊ शकते, त्याचप्रमाणे गूढ ज्ञानाद्वारे मानवाची आध्यात्मिक वाढ देखील वेगवान होऊ शकते. तुमच्या सरावात प्रामाणिक रहा, आणि तुम्ही शिक्षकांचे गुरु आणि मार्गदर्शकांचे मार्गदर्शक असलेल्या देवाच्या जवळ जाल."

प्रताप विचारपूर्वक म्हणाला, "मी खूप दिवसांपासून
शोधत असलेली ही धन्य योगिक किल्ली सापडल्याबद्दल मला खूप आनंद होत आहे. त्याचा आध्यात्मिक प्रभाव मला इंद्रियांच्या बंधनातून मुक्त करेल आणि मला उच्च स्थानांकडे नेईल. आज भगवान श्रीकृष्णांना पाहणे हे माझ्या आयुष्यातील एक मोठे आशीर्वाद आहे."

आम्ही क्षणभर शांतपणे बसलो आणि समजून घेत राहिलो, मग स्टेशनकडे निवांतपणे चालत गेलो. मी ट्रेनमध्ये चढताना मला आनंदाने भरून गेले, तर जितेंद्र रडत होता. प्रतापला दिलेला माझा निरोप मार्मिक होता, माझ्या दोन्ही मित्रांच्या उसासे आणि रडण्याने विरामचिन्हे पुन्हा एकदा, जितेंद्र दुःखाने भरला, यावेळी स्वतःसाठी नाही तर स्वतःविरुद्ध, आणि तो म्हणू लागला:

"अरे, देवावरचा माझा विश्वास किती कमकुवत होता! माझे हृदय कठोर झाले होते, पण आता मी कधीही देवाच्या काळजीवर शंका घेणार नाही"

मध्यरात्री होताच, एकही पैसा न पाठवता पाठवलेले दोन साहसी अनंताच्या घरात शिरले. त्याचा चेहरा खरोखरच वचन दिल्याप्रमाणे, आश्चर्याने भरलेला होता. शांतपणे, टेबलावर रुपयांचा पाऊस पडला. तो गमतीने म्हणाला, "खरं सांग, जितेंद्र! या तरुणाने हायवेवर दरोडा टाकला नाही का?"

पण कथेचा तपशील ऐकताच, माझा भाऊ गंभीर झाला आणि नंतर निराश झाला, आणि तो अशा आध्यात्मिक उत्साहाने बोलला जो मी यापूर्वी कधीही पाहिला नव्हता:

"मागणी आणि पुरवठ्याचा नियम माझ्या विचारापेक्षा
खूपच पारदर्शक क्षितिजावर पोहोचत आहे आणि पहिल्यांदाच मला समजले की तुम्हाला या जगात पैशाची आणि त्याच्या अश्लील साठ्याची पर्वा का नाही"

जरी उशीर झाला असला तरी, माझ्या भावाने ते क्रियायोगाला समर्पित करण्याचा आग्रह धरला. अशाप्रकारे, मास्टर मुकांड यांना एका दिवसात न मागितलेल्या दोन "विद्यार्थ्यांची" जबाबदारी घ्यावी लागली.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आम्ही शांत आणि सुसंवादाच्या वातावरणात नाश्ता केला, जो आदल्या दिवशी नव्हता. मी जितेंद्रकडे हसून म्हणालो:

"तुम्ही ताजमहाल पाहण्यापासून वंचित राहणार नाही. सेरामपूरला जाण्यापूर्वी ते पाहून घेऊया"

आम्ही अनंताला निरोप दिला आणि आग्राच्या भव्य आणि अभिमानास्पद स्मारकावर आमची नजर टाकली: ताजमहाल, त्याचा पांढरा संगमरवरी सूर्यप्रकाशात चमकत होता परिपूर्ण सुसंवादाच्या स्वप्नासारखा. गडद डेरेदार झाडे, हिरवीगार कुरण आणि शांत तलाव यांनी वेढलेले, त्याचे आतील भाग अर्ध-मौल्यवान दगडांनी जडवलेल्या गुंतागुंतीच्या

कोरीवकामांनी सजवलेले होते. तपकिरी आणि जांभळ्या संगमरवरावर सुंदर हार आणि आकृतिबंध गुंफलेले आणि एकमेकांशी जोडलेले होते, तर घुमटातून येणारा प्रकाश सम्राट शाहजहान आणि त्याच्या राज्याची राणी आणि त्याच्या प्रेमाचे विषय असलेल्या मुमताजी महल यांच्या थडग्यांना आंघोळ घालत होता.

मी पुरेसे पाहिले आहे आणि माझ्या शिक्षकांना
भेटण्यास उत्सुक आहे असे वाटून मी लगेच जितेंद्रसोबत बंगालच्या दिशेने निघालो. माझा साथीदार म्हणाला, "मुकंदा, मी अनेक महिन्यांपासून माझ्या कुटुंबाला पाहिले नाही. मी माझा प्लॅन बदलला आहे आणि नंतर सेरामपूरला तुमच्या शिक्षकांना भेटू शकतो."

माझा साथीदार - ज्याला दयाळूपणे स्वभावाचे म्हटले
जाऊ शकते - मला कलकत्त्यात सोडले आणि मी उत्तरेला बारा मैल अंतरावर असलेल्या सेब्रमपूर येथे लोकल ट्रेनने पोहोचलो.

वाराणसीमध्ये माझ्या गुरूला भेटून अठ्ठावीस दिवस
उलटून गेले आहेत आणि त्यांनी मला सांगितले आहे की, "तू चार आठवड्यांत परत येशील!" हे लक्षात आल्यावर मला आश्चर्याचा धक्का बसला आणि मी शांत रायघाटावरील त्यांच्या आश्रमाच्या अंगणात धडधडत्या हृदयाने उभा राहिलो, पहिल्यांदाच त्या आश्रमात प्रवेश केला जिथे मला पुढील दहा वर्षांचा मोठा काळ भारताचे महान ऋषी, माझे गुरू स्वामी श्री युक्तेश्वर यांच्यासोबत घालवायचा होता! शिक्षक परमहंस आणि टागोर
(योगीच्या जीवनात भारताचे तत्वज्ञान) या पुस्तकातून

परमहंस योगानंद ऋषींसाठी
"रवींद्रनाथ टागोरांनी आपल्याला गाण्यातील पक्ष्यांप्रमाणेच स्वाभाविकपणे आणि उत्स्फूर्तपणे आत्म-अभिव्यक्तीचे साधन म्हणून गाणे शिकवले"
रांची स्कूलमध्ये शिकणाऱ्या भोला नट या १४
वर्षांच्या हुशार मुलाने मला हे स्पष्टीकरण दिले. एका सकाळी मी त्याच्या मधुर गायनाचे कौतुक केल्यानंतर, तो

मुलगा सुरात वाहत असे. प्रसंगी असो वा नसो, तो मुलगा सुरात वाहत असे. त्याने पूर्वी बुलपूरमधील टागोरांच्या प्रसिद्ध शांतीनकितान, म्हणजेच "शांतीचे बंदर" येथे शिक्षण घेतले होते.
मी माझ्या सोबत्याला म्हणालो, "रवींद्रनाथांचे
स्तोत्र माझ्या लहानपणापासूनच माझ्या ओठांवर आहेत. सर्व बंगाली, अगदी निरक्षर गावकरी देखील त्यांच्या उत्कृष्ट काव्याचा खूप आनंद घेतात."
आणि तिने भोलासोबत टागोरांच्या काही ओळी वाचल्या, ज्यांनी हजारो भारतीय कवितांना संगीत दिले होते, त्यापैकी काही त्यांच्या स्वतःच्या रचना होत्या आणि काही प्राचीन होत्या.
आम्ही गाणे संपवल्यानंतर, मी हसत म्हणालो, "रवींद्रनाथांना साहित्याचे नोबेल पारितोषिक मिळाल्यानंतर मी लगेच भेटलो. टीकाकारांशी वागताना त्यांच्या अराजकीय धाडसाचे कौतुक झाल्यामुळे मला त्यांची भेट घेण्याची तीव्र इच्छा झाली."
भोलाने कथेबद्दल उत्सुकतेने विचारले, म्हणून मी म्हणालो: "भाषाशास्त्रज्ञांनी टागोरांवर कडक टीका केली आहे कारण त्यांनी भाषाशास्त्रज्ञ ज्या भाषिक सीमांना महत्त्व देतात त्याकडे दुर्लक्ष करून बोलचाल आणि शास्त्रीय अभिव्यक्तींचे मिश्रण करून बंगाली कवितेत एक नवीन शैली आणली. त्यांच्या कवितांमध्ये प्रस्थापित साहित्यिक स्वरूपांचे पालन न करता आकर्षक, भावनिक अभिव्यक्तींमध्ये खोल तात्विक सत्ये आहेत."
"एका प्रभावशाली समीक्षकाने एकदा रवींद्रनाथांचे वर्णन - तिरस्काराने आणि तिरस्काराने - 'कबुतराचा कवी ज्याने आपले कवच मुद्रकांना कवडीमोल किमतीत विकले' असे केले होते. पण टागोरांचा सूड आता येणार होता! त्यांच्या पुस्तकाचे (गीतांजली: द सॉन्ग ऑफरिंग्ज) इंग्रजीत भाषांतर झाल्यावर संपूर्ण पाश्चात्य साहित्य जगताने त्यांना श्रद्धांजली वाहिली. त्यांच्या माजी समीक्षकांसह विद्वानांचा एक मोठा गट त्यांचे अभिनंदन करण्यासाठी शांतिनिकेतियनला ट्रेनने प्रवास करत होता."

रवींद्रनाथांनी जाणूनबुजून बराच विलंब करून
त्यांच्या पाहुण्यांचे स्वागत केले, नंतर शांतपणे आणि उदासीनतेने त्यांची प्रशंसा ऐकली. शेवटी, त्यांनी त्यांच्या टीकेचे शस्त्र त्यांच्यावर रोखले आणि म्हटले: "सज्जनांनो, तुम्ही मला येथे श्रद्धा आणि सन्मानाचे
जे सुगंधी गुलाब अर्पण करता ते तुमच्या पूर्वीच्या तिरस्काराच्या दुर्गंधीमध्ये मिसळलेले आहेत. मला नोबेल पारितोषिक मिळणे आणि तुमच्या अचानक झालेल्या कौतुकाचा काही संबंध आहे का? मी अजूनही तोच कवी आहे ज्याने बंगालच्या मंदिरात माझे नम्र फुले अर्पण करताना तुम्हाला दुखावले होते."
"वृत्तपत्रांनी टागोरांच्या धाडसी टीकाचा सारांश प्रकाशित केला आणि खुशामत आणि ढोंगीपणाने फसलेल्या माणसाच्या स्पष्टवक्तेपणाचे मला कौतुक वाटले." "रवींद्रनाथांशी माझी ओळख कलकत्त्यात त्यांचे सचिव श्री. सी.एफ. अँड्रस

(१) यांनी करून दिली
, जे फक्त बंगाली पोशाखात
होते आणि जे टागोरांना प्रेमाने त्यांचे देवदूतीय गुरु (गुरुदेव) म्हणत."
"रवींद्रनाथांनी माझे प्रेमाने स्वागत केले, त्यांच्याभोवती करिष्माचे आभाळ, समृद्ध संस्कृती आणि खऱ्या सौजन्य होते. टागोरांनी त्यांच्या साहित्याच्या स्रोतांबद्दलच्या माझ्या प्रश्नाचे उत्तर असे दिले की त्यांची मुख्य प्रेरणा आपल्या धार्मिक महाकाव्यांमधून आणि चौदाव्या शतकात राहणाऱ्या कवी विद्यापती यांच्या कृतींमधून आली आहे."
या आठवणींनी प्रेरित होऊन, मी टागोरांनी एका जुन्या बंगाली गाण्याला नवीन स्वरूपात रूपांतरित केले होते, ज्याची सुरुवात "तुमच्या प्रेमाचा दिवा लावा" ने झाली. शाळेच्या अंगणात फिरत असताना भोला माझ्यासोबत आनंदी गाण्यात सामील झाला.
रांची शाळेच्या स्थापनेनंतर सुमारे दोन वर्षांनी,
मला रवींद्रनाथांकडून शांतिनिकेतनला आमच्या शैक्षणिक आदर्शांवर चर्चा करण्यासाठी आमंत्रण मिळाले. मी आनंदाने ते स्वीकारले आणि त्यांना भेटायला गेलो. मी पोहोचलो तेव्हा ते त्यांच्या डेस्कवर बसले होते आणि ते मला खऱ्या

पुरुषत्वाचे प्रतीक वाटले, जसे की कोणताही कलाकार कल्पना करू शकतो. त्यांचा देखणा, नाजूक आकाराचा चेहरा कुलीनता आणि प्रतिष्ठेचे तेज पसरवत होता, लांब केसांनी, वाहत्या दाढीने आणि मोठ्या, दयाळू डोळ्यांनी, सर्व देवदूतांच्या हास्याने सजलेला होता. बासरीच्या तालांसारखा त्यांचा मधुर आवाज हृदयाला मोहून टाकत होता. तो उंच, बलवान आणि शांत होता, एका स्त्रीची कोमलता आणि आनंदी मुलाची निरागसता मूर्त रूप देत होता. मला शंका आहे की प्रेरित कवीचा दुसरा कोणताही आदर्श या कोमल, भावपूर्ण वाचकापेक्षा अधिक प्रामाणिक अभिव्यक्ती शोधू शकेल.
मी ताबडतोब टागोरांसोबत आमच्या दोन्ही शैक्षणिक संस्थांचा तुलनात्मक आणि सखोल अभ्यास सुरू केला, दोन्ही अपारंपरिक तत्त्वांवर आधारित होत्या. आम्हाला त्यांच्यात अनेक समानता आढळल्या, जसे की खुल्या हवेत शिक्षण, साधेपणा आणि लहान मुलांमध्ये सर्जनशीलतेला प्रोत्साहन. तथापि, रवींद्रनाथ साहित्य आणि कवितेच्या अभ्यासाला आणि संगीत आणि गाण्याद्वारे आत्म-अभिव्यक्तीला खूप महत्त्व देत होते, जे मी भोलामध्ये आधीच पाहिले होते. शांतिनिकेतनच्या मुलांनी मौनाचा सराव केला, परंतु त्यांना विशेष योग प्रशिक्षण मिळाले नाही. शरीराच्या पेशींना सक्रिय आणि चैतन्यशील बनवणाऱ्या योगोड व्यायामांचे स्पष्टीकरण आणि रांचीच्या सर्व शिष्यांना शिकवल्या जाणाऱ्या योगिक एकाग्रता पद्धतीचे स्पष्टीकरण कवीने गांभीर्याने ऐकले.
टागोरांनी मला त्यांच्या सुरुवातीच्या शैक्षणिक संघर्षांबद्दल सांगितले आणि हसत हसत म्हणाले, "मी पाच वर्षांचा झाल्यावर शाळेतून पळून गेलो." शाळेतील भयानक शिस्तीच्या वातावरणाशी त्यांची नाजूक काव्यात्मक संवेदनशीलता कशी भिडली हे मला लगेच लक्षात आले.
कवीने हिरव्यागार बागेत शिकणाऱ्या
विद्यार्थ्यांच्या गटाकडे हातवारे करत म्हटले:
"याच कारणास्तव मी झाडांच्या सावलीत आणि आकाशाच्या वैभवाखाली सँटिनिकिटियन इन्स्टिट्यूटची स्थापना केली. मुलाला असे वाटते की तो त्याच्या नैसर्गिक वातावरणात फुले आणि गाणारे पक्ष्यांमध्ये आहे जेणेकरून तो त्याच्या

स्वतःच्या प्रतिभेची आंतरिक संपत्ती व्यक्त करू शकेल. खरे ज्ञान बाह्य स्रोतांमधून पंप केले जाऊ शकत नाही किंवा भरले जाऊ शकत नाही, तर ज्ञान हे मानवी आत्म्याच्या खोलीत लपलेल्या असीम ज्ञानाच्या खजिन्याला प्रकट करण्यासाठी मदत करणारे असले पाहिजे" (२)
मी त्याच्याशी सहमत झालो आणि पुढे म्हणालो:
"मुलांच्या आदर्शवादी प्रवृत्ती आणि त्यांचे नायकांबद्दलचे प्रेम आणि वीरता सामान्य शाळांमध्ये उपासमारीने मरतात कारण ते आकडेवारी, घटना आणि ऐतिहासिक कालखंडांनी बनवलेल्या अन्नापुरते मर्यादित असतात" कवीने त्यांचे वडील देवेंद्रनाथ यांच्याबद्दल प्रेमाने सांगितले, ज्यांनी त्यांना शांतिनिकेतनला जाण्यासाठी प्रेरणा दिली. ते म्हणाले: "माझ्या वडिलांनी मला ही सुपीक जमीन दिली जिथे त्यांनी एक मंदिर आणि एक अतिथीगृह बांधले होते. माझा शैक्षणिक अनुभव येथे १९०१ मध्ये फक्त दहा मुलांपासून सुरू झाला. नोबेल पारितोषिकासह मला मिळालेले आठ हजार पौंड मी शाळेच्या देखभालीवर खर्च केले."
थोरले टागोर (देवेंद्रनाथ), ज्यांना महर्षी (महान
ऋषी) म्हणून ओळखले जाते, ते खरोखरच उल्लेखनीय पुरुष होते, जसे त्यांच्या जीवनकथेवरून दिसून येते. त्यांनी त्यांच्या तारुण्याची दोन वर्षे हिमालयीन मठांमध्ये ध्यान करण्यात घालवली. त्याचप्रमाणे, त्यांचे वडील द्वारकानाथ हे त्यांच्या उदार सार्वजनिक परोपकारासाठी संपूर्ण बंगालमध्ये प्रसिद्ध होते. या सुपीक जमिनीतून उगवलेल्या दिग्गजांच्या कुटुंबात रवींद्रनाथ त्यांच्या सर्जनशील अभिव्यक्तीमध्ये एकटे नव्हते; त्यांच्या नातेवाईकांनी त्यांची प्रतिभा सामायिक केली. त्यांचे चुलत भाऊ, गोगोनेन्द्र आणि उपनेन्द्र, हे भारतातील सर्वात प्रतिष्ठित कलाकारांमध्ये गणले जातात

(३) रवींद्रनाथांचे
भाऊ, द्विजेंद्र, देखील एक प्रगल्भ तत्वज्ञानी होते जे जंगलातील पक्षी आणि प्राण्यांनाही प्रिय होते. रवींद्रनाथांनी मला त्यांच्या पाहुण्यांच्या घरात रात्र घालवण्यासाठी आमंत्रित केले. त्या संध्याकाळी कवी विद्यार्थ्यांच्या गटासोबत अंगणात बसले होते तेव्हा

किती भव्य दृश्य होते! वेळ थांबल्यासारखा वाटत होता आणि ते दृश्य मला एखाद्या प्राचीन आश्रमासारखे वाटले, कवी टागोर त्यांच्या शिष्यांनी वेढलेले, आनंद आणि पवित्र प्रेमाच्या वातावरणात वेढलेले. टागोर स्नेहाच्या प्रत्येक बंधनाला सुसंवाद आणि सौहार्दाच्या धाग्यांनी विणत आणि परिपूर्ण करत होते. देवाच्या बागेत प्रामाणिक आध्यात्मिक कवितेचे किती दुर्मिळ फूल उमलले होते, जे त्याच्या नैसर्गिक सौंदर्याने आणि सुगंधाने इतरांना त्याच्याकडे आकर्षित करत होते!
त्यांच्या सुरेल आवाजात, रवींद्रनाथांनी त्यांच्या काही नवीन रचलेल्या, गोड कविता आम्हाला वाचून दाखवल्या. त्यांच्या शिष्यांना आनंद आणि आनंद देण्यासाठी रचलेले त्यांचे बहुतेक स्तोत्रे आणि कथा शांतिनिकेतनमध्ये आढळतात. माझ्या मते, त्यांच्या कवितेचे सौंदर्य जवळजवळ प्रत्येक श्लोकात देवाच्या संदर्भात आहे, जरी पवित्र नावाचा स्पष्ट उल्लेख केलेला नाही. उदाहरणार्थ, ते म्हणतात:
"जेव्हा मी गाण्याच्या नशेत असतो, तेव्हा मी स्वतःला विसरतो आणि तुला माझा मित्र म्हणतो, हे माझे स्वामी!" दुसऱ्या दिवशी जेवणानंतर, मी अनिच्छेने कवीला निरोप दिला. मला आनंद आहे की त्यांची छोटी शाळा आता विश्व भारती आंतरराष्ट्रीय विद्यापीठ

(४) मध्ये वाढली आहे आणि विकसित
झाली आहे, जिथे सर्व देशांतील विद्यार्थ्यांना एक आदर्श वातावरण मिळते.
जिथे मन भीतीपासून मुक्त होते आणि डोके
उंचावलेले असते
जिथे ज्ञान मुक्त आणि अनियंत्रित आहे,
अरुंद स्थानिक भिंतींमुळे जगाचे तुकडे झालेले
नाहीत.
आणि जिथे शब्द सत्याच्या खोलीतून बाहेर
पडतात,
आणि कठोर प्रयत्न त्यांची पोहोच
परिपूर्णतेकडे वाढवतात
जिथे मृत चालीरीतींच्या उजाड वालुकामय वाळवंटात विवेकाचा शुद्ध झरा हरवलेला नाही,

आणि जसजसे ते सतत विस्तारणाऱ्या विचार आणि
कृतीत पुढे सरकते,
जेणेकरून माझा देश त्या स्वातंत्र्याच्या
आकाशात जागृत होईल, हे माझ्या पित्या

(५)

यशाच्या गुपित्यांची गुरुकिल्ली

यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक, बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल.

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये.

यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे.

एखादी व्यक्ती बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते,
त्या काळात त्यांच्या कुटुंबातील सदस्यांशी बोलण्यास नकार देऊ शकते. या व्यक्तीला परिणामी काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, परंतु त्यांचे वर्तन स्वार्थी आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक आहे. जोपर्यंत त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ शकत नाही.

त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे हा केवळ स्वतःहून कल्याणाचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही तर इतरांना

त्यांच्या भौतिक परिस्थिती आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत करण्याच्या बाबतीत आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे.

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे.

उदाहरणार्थ, हेन्री फोर्डने भरपूर संपत्ती कमावली, तरीही तो दानधर्मावर विश्वास ठेवत नव्हता, जो त्याला आळस आणि आळसाला प्रोत्साहन देणारा मानला जात असे. त्याऐवजी, त्याने अनेकांना रोजगार आणि उपजीविका उपलब्ध करून दिली. जर हेन्री फोर्डने पैसे कमवत इतरांना समृद्धी दिली तर तो योग्य मार्गाने यशस्वी झाला.

महान संतांनाही पूर्ण मोक्ष मिळत नाही जोपर्यंत ते त्यांचे यश - त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान - इतरांना पवित्र समज प्राप्त करण्यास मदत करून सामायिक करत नाहीत. म्हणूनच, जे अशा टप्प्यावर पोहोचले आहेत आणि अशा अवस्था प्राप्त केल्या आहेत ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज प्रदान करण्यास उत्सुक असतात.

जर तुम्हाला खरे यश मिळवायचे असेल, तर तुम्ही केवळ तुमच्या स्वतःच्या आनंदाचीच नव्हे तर इतरांच्या आनंदाचीही हमी द्याल.

पूर्व आणि पश्चिम यांच्यातील यशाच्या मानकांमधील फरक

पूर्व आणि पश्चिमेकडे यशाचे वेगवेगळे निकष आहेत दुर्दैवाने, पूर्वेकडे पाश्चात्य चित्रपटांमध्ये दिसणाऱ्या वाईट पैलूंचे अनुकरण वाढत आहे काही चित्रपट सांत्वन देतात, परंतु वास्तविक जीवन हे दाखवून देते की यश सोपे नाही. जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला उपजीविका मिळविण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो. तुमचे शरीर टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि

आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी आवश्यक असलेल्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यशस्वी झालात तरी ते यश क्षणभंगुर आहे. शरीर अखेर विश्रांती घेईल. इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी झुंजणे आवश्यक आहे. या शक्ती तुम्हाला कोणत्याही अर्थपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात.

पश्चिमेकडे सध्याच्या जीवनाशी संबंधित आंशिक किंवा तात्पुरत्या यशावर लक्ष केंद्रित केले आहे, तर दुसरीकडे, पूर्वेकडे पूर्ण, चिरस्थायी आणि चिरस्थायी यशावर लक्ष केंद्रित केले आहे.

ज्यांनी शाश्वत यशाच्या शिखरावर पोहोचले आहे त्यांना आपण म्हणतो (दोन्ही जगातील विजेते न्यायाधीशाच्या दृष्टीने यशस्वी)

हे लोक शरीराने, मनाने आणि आत्म्याने आनंदी असतात. त्यांच्याकडे काही गोष्टी असतील, पण त्यांच्याकडे खूप मोठी संपत्ती आहे: आंतरिक शांतीची संपत्ती आणि आत्मा आणि दैवी आत्म्यामधील संबंध आणि शरीर आणि वैश्विक जीवनातील संबंधांची आध्यात्मिक समज.

पूर्वेकडे, अशा प्रकारच्या यशाची कल्पना मुलाच्या
मनात रुजवली जाते. पश्चिमेकडे, मुलाला एक पिगी बँक दिली जाते आणि इच्छा पूर्ण करण्यासाठी पैशाची आकांक्षा बाळगण्यास शिकवले जाते.

पुरेसे भौतिक यश मिळविण्यासाठी कठोर परिश्रम करणे
ठीक आहे, परंतु मुलांना शाश्वत यशाचे मूल्य देखील शिकवले पाहिजे आत्म्याची संपत्ती अनंतकाळच्या बँकेत कायमची असते आणि तुम्ही त्या बँकेतून कधीही आनंद काढून घेऊ शकता.

परंतु जर तुमच्याकडे भौतिक जबाबदाऱ्या असतील ज्या तुम्ही पूर्ण करू शकत नसाल तर आध्यात्मिक यश देखील एकतर्फी आणि असंतुलित असू शकते.

निसर्गाच्या नियमांपासून स्वतःला मुक्त करणारे महान योगीच भौतिक गोष्टींकडे पूर्णपणे दुर्लक्ष करू शकतात.

पूर्वेकडे, आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक
लक्ष केंद्रित केले गेले आहे, तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे. पश्चिमेकडे, काही भौतिक सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे. या दोघांमध्ये संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे, कारण जीवनाच्या फक्त एकाच पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास असमर्थता येते.

उदाहरणार्थ, जर एखादा कलाकार केवळ कलेवर लक्ष
केंद्रित करतो आणि इतर सर्व गोष्टींकडे दुर्लक्ष करतो, तर त्यामुळे असंतुलन निर्माण होते जे चिंता आणि दुःखाच्या रूपात प्रकट होते. तथापि, अध्यात्म, काम, विज्ञान आणि सेवा यांच्यासोबत कलेवर लक्ष केंद्रित केल्याने एक अद्भुत संतुलन, पूर्ण यश आणि खरा आनंद मिळेल.

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात. परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि मनःशांती बिघडवणारे त्रास.

जीवन म्हणजे फक्त जगणे नाही.

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घेण्यासाठी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घेण्यासाठी निर्माण केली आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी वैश्विक योजनेचा अर्थ समजून

घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत. दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. परंतु जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नियुक्त भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात.

देवाने वैश्विक भ्रमाला अत्यंत शक्तिशाली बनवले आहे.

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो तुम्हाला वाटेल
की पैसा म्हणजे आनंद आहे, पण जेव्हा तुम्ही ते मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि—देव करो—तुमचे आरोग्य गमावू शकता किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही असू शकतात पण इतरांसोबत असंख्य समस्यांना तोंड द्यावे लागते, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त द्वेष आणि संताप मिळतो. देवाशिवाय, या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर समाधान देऊ शकत नाही.

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू.

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा पॅटर्न पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा हास्यास्पद, अर्थहीन आणि निरर्थक असू शकतात.

त्या रीतिरिवाजांचे आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक मार्ग आहे

सुरुवातीला, प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही खरे आहे, तर परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि, आंधळेपणाने परंपरांचे पालन करणे मूर्खपणाचे आहे. आपण सत्य जाणून घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे, आपल्याला काय आनंद देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे.

जीवन सोपे केले पाहिजे जर तुम्ही मानवी वर्तनाच्या वैयक्तिक वैशिष्ट्यांचे वस्तुनिष्ठ विश्लेषण केले तर तुम्हाला आढळेल की आपल्या काही चालीरीती आणि परंपरा हास्यास्पद आहेत.

पश्चिमेकडे लोक अनेक नियमांचे पालन करतात.
संध्याकाळी बाहेर जाण्यासाठी, जेवणाच्या पार्ट्यांसाठी, भेटींसाठी आणि बाहेर जाण्यासाठी विशिष्ट कपडे असतात. मी एकदा धूम्रपान करणाऱ्यांसाठी खास जॅकेटची जाहिरातही पाहिली होती!

संघटना उत्तम आहे, परंतु संघटना आणि कार्यपद्धतीचे जास्त पालन केल्याने अनेकदा दुःख होते.

पूर्वेकडे घरे आणि कपडे साधे आहेत. पश्चिमेकडे जीवन इतके गुंतागुंतीचे आहे की, विशिष्ट पद्धतीने गोष्टी करण्यावर जास्त लक्ष केंद्रित केल्यामुळे आनंद आपल्याला मिळत नाही.

घर आणि टेबल एका विशिष्ट पद्धतीने कसे व्यवस्थित करायचे यावर भर देऊन जीवन गुंतागुंतीचे का करायचे?

पूर्वेकडे, जेव्हा आपण लोकांना भेटीसाठी आमंत्रित
करतो तेव्हा सर्वांना आनंद होतो आणि त्या भेटींची उत्सुकतेने वाट पाहत असतात.

पश्चिमेकडे, पाहुण्यांना आमंत्रित केले जाते,
त्यानंतर सर्वकाही परिपूर्ण आहे याची खात्री करण्यासाठी

तासन्तास जोरदार तयारी केली जाते. पाहुणे आल्यावर, यजमान त्यांच्या जाण्याची आतुरतेने वाट पाहत असतो!

राहणीमान, कपडे आणि अन्न सोपे केले पाहिजे रेस्टॉरंटमध्ये जेवण खाणे आर्थिकदृष्ट्या व्यावहारिक नसू शकते, परंतु कधीकधी असे करणे ठीक आहे स्वयंपाकघरात जास्त वेळ घालवणे योग्य नाही, इतर, अधिक महत्त्वाच्या गोष्टींचा आनंद घेण्यासाठी वेळ सोडणे योग्य नाही.

माझ्या प्रवासादरम्यान आणि व्याख्यानांमध्ये, मी
माझा आहार सोपा केला. मी फक्त माझ्या खोलीत थोडे दूध, कोशिंबिरीचे पान आणि चीज ठेवले आणि मी त्यात आरामात होतो.

स्वर्ग आपल्या आत आहे, गोष्टींमध्ये नाही.

भारतात आमच्या तपस्वी प्रशिक्षणात, आम्ही आमच्या इच्छांवर नियंत्रण ठेवण्यास आणि आम्हाला जे आवडते, नापसंत आणि प्राधान्य आहे त्यापेक्षा वर उठण्यास शिकलो. आम्हाला मिळालेल्या प्रत्येक गोष्टीबद्दल आम्ही कृतज्ञ होतो. पश्चिमेकडे, तथापि, बहुतेक लोक इतके काही असूनही दुःखी असतात, जणू काही त्यांच्याकडे ते अजिबात नव्हते. इच्छांना सीमा नसते सकाळी, दाढी केल्यानंतर आणि कपडे घालल्यानंतर, पतीला सर्वात आधी नाश्ता हवा असतो. तो टेबलावर बसताच, त्याला इच्छा असते की त्याच्या पत्नीने दुसरे काहीतरी तयार केले असते. तिलाही इच्छा असते की तिच्याकडे चांगले प्लेट्स, चमचे, चाकू आणि काटे असावेत.

दिवस जातात, आणि या आणि त्या इच्छा चालू राहतात जोपर्यंत काहीही त्यांना समाधान देत नाही. शेवटी, जोडपे एकमेकांना संतुष्ट करण्यात अपयशी ठरतात आणि त्यांच्या मुलांमध्येही आनंद मिळत नाही, त्यांचा वैवाहिक आनंद गमावतात कारण ते निराश होतात, ते त्यांच्या जवळच्या लोकांवर हल्ला करतात. पत्नी तिच्या पतीला जास्त त्रास देते, त्रास देते आणि टीका करते, तर तो मुलांवर ओरडतो आणि मुले त्यांच्या पालकांविरुद्ध बंड करतात आणि त्यांच्या मित्रांसोबत मूर्ख कृत्ये करतात (आणि म्हणून चक्र चालू राहते)

संपत्ती असणे चुकीचे नाही; आपल्या संपत्तीला आपल्या मालकीची परवानगी देणे ही चूक आहे. आपण स्वतःला लोक आणि गोष्टींशी असलेल्या आसक्तीपासून मुक्त केले पाहिजे कारण आसक्ती दुःख आणते.

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते.

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखसोयी खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की ते विशिष्ट गोष्ट मिळवल्याशिवाय आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती गोष्ट मिळवल्यानंतरही, त्यांना तात्पुरता आनंद असूनही खरा आनंद मिळणार नाही. मग केवळ वचने मोडणाऱ्या पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्यात काय अर्थ आहे?

लोकांनी साधेपणाने जगावे, सतत लक्ष देण्याची गरज असलेल्या अनेक वस्तूंची गरज नसावी.

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर!

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना

कोणत्या प्रकारे मदत मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही.

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा अनेक वेळा अनुभवला आहे.

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि खोल आनंद दिला आहे.

जर मला मिळालेली आध्यात्मिक समज आणि अनुभव नसता तर मी पृथ्वीवरील सर्वात दुःखी व्यक्ती असतो. मी खूप संपत्ती मिळवली आहे, पण मी तिला गुलाम बनवू दिले नाही, किंवा मी तिला मला स्पर्श करू दिला नाही किंवा बदलू दिले नाही. मी जे काही कमावतो ते देवाच्या मार्गात आणि गरजूंना देतो. माझा आंतरिक आनंद हा माझा सर्वात मोठा ठेवा आहे - एक असा खजिना ज्याचे राजे देखील फक्त स्वप्न पाहू शकतात.

यश हे अंतर्गत कामगिरीवर अवलंबून असते.

जेव्हा तुम्ही मोठ्या संख्येने लोकांना आनंद किंवा यशाची कमतरता पाहता, तेव्हा असे गृहीत धरू नका की हे त्यांचे नशीब आहे. तुम्ही स्वतःला जे काही बनवायचे आहे ते बनवू शकता. तुमचे अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते. जर तुमच्यात काहीतरी कमी असेल तर तुम्ही आनंदी राहणार नाही. पण जर तुमच्यात काहीतरी बाह्य कमतरता असेल आणि तरीही तुम्ही स्वतःमध्ये आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात. म्हणूनच, केवळ बाह्य परिस्थितीवरून लोकांचे मूल्यांकन करणे अशक्य आहे. या विशाल गर्दीत, असे लोक असू शकतात ज्यांनी आध्यात्मिक उन्नती प्राप्त केली आहे आणि त्यांना खोल आंतरिक शांती आणि आध्यात्मिक आनंद मिळाला आहे.

या कारणास्तव, नैतिक आणि बौद्धिक यश - वाईट सवयी आणि अस्वस्थ इच्छांच्या आदेशांपासून मुक्तता - भौतिक यशापेक्षा खूप जास्त आनंद देते. बौद्धिक यशात एक मानसिक कल्याण आहे जे बाह्य परिस्थिती हिरावून घेऊ शकत नाही. तुम्ही तुमचा सर्व वेळ संपत्ती जमा करण्यात घालवू शकता, परंतु ती संपत्ती तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि सुरक्षितता देणार नाही. उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल, कारण खरे आनंद आणि शांती भौतिक संपत्तीमध्ये नाही तर मनात राहते.

जर तुम्ही तुमच्या मनाला मशागत करण्यासाठी वेळ काढला नाही, तर कितीही भौतिक संपत्ती तुम्हाला समाधानी करू शकणार नाही. ही मशागत छळ नाही, तर तुमच्या चेतनेला आनंदाकडे नेणारे विचार आणि कृती वाढवण्याचे प्रशिक्षण देणे आहे.

तुमचा आनंद हाच तुमचे यश आहे, म्हणून कोणालाही ते तुमच्यापासून हिरावून घेऊ देऊ नका जे तुम्हाला नाराज करण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्यापासून स्वतःचे रक्षण करा मी लहान असताना, जेव्हा कोणी माझ्याबद्दल खोट्या अफवा पसरवायचे तेव्हा मी माझा राग गमावायचो नंतर, मला जाणवले की लोकांच्या मान्यता किंवा प्रशंसापेक्षा माझी मनःशांती जास्त महत्त्वाची आहे.

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे योग्य आहे ते करत आहात, तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा आहे. विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे.

जर एखादी व्यक्ती पैसे कमवत नसेल तर ते पैसे
कमवण्यावर लक्ष केंद्रित करत नसल्यामुळे आहे. त्याचप्रमाणे, जर ते दुःखी असतील तर ते आनंद मिळविण्यावर लक्ष केंद्रित करत नसल्यामुळे आहे.

सोन्याचा भार पाठीवर वाहून नेणाऱ्या खेचराला त्याच्या खांद्यावर जीवनाचे ओझे वाहून नेण्यात इतका व्यस्त असतो की तो रस्त्याच्या शेवटी काही आनंद मिळवण्याच्या आशेने स्वतःमध्ये एक परम आणि चिरस्थायी आध्यात्मिक आनंद बाळगतो हे तो विसरतो.

(जसे वाळवंटातील उंट, पाठीवर पाणी वाहून नेताना तहानेने मरतात)

कारण तो "गोष्टींमध्ये" आनंद शोधतो, त्याला हे माहित नसते की त्याच्या आत आनंदाची संपत्ती आहे.

कर्तव्याचे योग्य पालन करणे

योग जीवनातील जबाबदाऱ्यांकडे दुर्लक्ष करण्याचा
किंवा टाळण्याचा सल्ला देत नाही, उलट, जीवनाच्या नाट्यात तुमची भूमिका बजावताना तुमचे मन देवाने भरण्यास सांगते. जर तुम्हाला जंगलात किंवा पर्वतांमध्ये एकांत जीवन हवे असेल, आणि तुम्हाला असे वाटते की तुमची कर्तव्ये सोडून देऊन तुम्हाला देव मिळेल, तर तुम्ही प्रथम दिवसभर अनेक दिवस ध्यानात (स्थिर) बसण्यास तयार असले पाहिजे आणि सक्षम असले पाहिजे. ज्यांना हे शक्य आहे त्यांच्यासाठी असा प्रयत्न निश्चितच कौतुकास्पद आहे. परंतु जगात असणे, पण जगात नसणे हे त्याहूनही मोठे आहे; एकाच वेळी देवाचा विचार करताना इतरांच्या हितासाठी तुमच्या खऱ्या जबाबदाऱ्या पूर्ण करणे.

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात जाऊ नये. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नाही याचा पुरावा आहे. उदाहरणार्थ, जर तुम्ही तुमच्या आरोग्याच्या किंमतीवर आर्थिक यश मिळवण्याचा प्रयत्न करत असाल, तर तुम्ही तुमच्या शारीरिक कल्याणाकडे दुर्लक्ष करत आहात. त्याचप्रमाणे, जर तुम्ही धर्माचे इतके वेड लावले की

तुम्ही तुमच्या आर्थिक जबाबदाऱ्यांकडे दुर्लक्ष केले तर तुम्ही संतुलित नाही कारण तुम्ही एका कर्तव्याला तुमच्या शरीर आणि कुटुंबाप्रती असलेल्या तुमच्या कर्तव्यांशी संघर्ष करू दिला आहे. आणि जर तुम्ही देवाप्रती असलेल्या तुमच्या कर्तव्याकडे दुर्लक्ष केले कारण तुमचे सर्व लक्ष तुमच्या कुटुंबावर केंद्रित आहे, तर ते खरे कर्तव्य नाही.

बरेच जण विचारतात: "आपल्या ऐहिक जबाबदाऱ्या पूर्ण करण्यासाठी आपण प्रथम भौतिक यश मिळवावे आणि नंतर देवाचा शोध घ्यावा?" किंवा "आपण प्रथम देवाचा शोध घ्यावा आणि नंतर यश मिळवावे?"

देव प्रथम येतो, आणि आपण आपला दिवस त्याच्याबद्दल
विचार केल्याशिवाय आणि त्याच्यावर खोलवर चिंतन केल्याशिवाय सुरू किंवा संपू नये. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि उर्जेशिवाय आपण काहीही साध्य करू शकणार नाही. म्हणूनच, आपले सर्वात मोठे कर्तव्य त्याच्याप्रती आहे जर आपण त्याच्याप्रती आपले कर्तव्य पूर्ण न करता इतर सर्व कर्तव्ये पूर्ण केली तर तो प्रसन्न होणार नाही. देवाला आनंद होईल अशा प्रकारे आपली कृती करणे चांगले.

भौतिक यशासोबत देवाचा शोध एकत्र करण्याचा विचार करणे खूप छान आहे. पण जोपर्यंत कोणी सखोल आणि नियमितपणे ध्यान करत नाही, जेणेकरून त्यांची देवाची जाणीव प्रथम दृढपणे स्थापित होईल, तोपर्यंत जग त्यांच्या चेतनेला व्यापून टाकेल आणि त्यांना आध्यात्मिक गोष्टींसाठी वेळच उरणार नाही. आणि जर आपल्याला देव आपल्यासोबत आहे ही निश्चित भावना नसेल, तर आपली सांसारिक कर्तव्ये अनेकदा मानसिक यातनांचे स्रोत बनतात. पण जेव्हा तुम्हाला असे वाटते की देव नेहमीच तुमच्यासोबत आहे आणि तुमची कर्तव्ये पार पाडताना त्याचा विचार कराल, तेव्हा तुम्ही सर्वात आनंदी लोकांपैकी एक व्हाल.

जे देवावर प्रेम करतात ते धन्य आहेत, कारण ते शाश्वत समाधानात आणि शाश्वत आनंदात आहेत.

जर मला माझे गुरू स्वामी श्री युक्तेश्वर यांचे दैवी ज्ञान मिळाले नसते, तर मी खूप पूर्वी माझा संकल्प गमावला असता आणि लोकांना मदत करू शकलो नसतो आणि देवाचा शोध आणि ध्यान करण्यासाठी मंदिरे बांधू शकलो नसतो. हे सर्व असूनही, काहींनी मला सहकार्य करण्याऐवजी माझा मार्ग अडवण्याचा प्रयत्न केला आहे.

जो कोणी लोकांना असे वागवतो की जणू तो त्यांचा मालक
आहे ज्याचे पालन करणे त्यांना बंधनकारक आहे, ते त्याच्या विरोधात जातील आणि सर्व मार्गांनी आणि पद्धतींनी त्याला काढून टाकण्याचा प्रयत्न करतील.

पण जर तुम्ही खऱ्या प्रेमाने इतरांना मार्गदर्शन करण्याचा आणि सल्ला देण्याचा प्रयत्न केला तर ते तुम्हाला त्यांच्या हृदयाचा राजा बनवतील आणि जेव्हा तुम्ही सर्वांना समान प्रेम करता तेव्हा तुम्ही त्या प्रेमाला प्रतिसाद देणाऱ्यांना ओळखू शकाल.

दैवी प्रेम अतुलनीय आहे

काही भक्तांना देवासोबतच्या दैवी प्रेमाची कहाणी तुम्हाला माहिती असती तर बरे झाले असते! जीवनातील दुसरा कोणताही अनुभव त्या आनंदाची तुलना करू शकत नाही. मी एका संताला ओळखत होतो जो सतत देवाच्या प्रेमात मग्न होता आणि त्याच्या चेहऱ्यावरून पवित्र प्रेम पसरले होते. देवाची नजर नेहमीच त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांवर असते आणि तो त्यांना एका क्षणासाठीही सोडत नाही.

माझ्या सभोवतालच्या प्रत्येक गोष्टीत मला माझा प्रिय देव दिसतो.

मी त्याला फुलांमधून माझ्याकडे पाहताना आणि
चंद्राच्या खिडकीतून माझ्याकडे पाहताना पाहिले.

मला ते निसर्गाच्या चेहऱ्यावर आणि उदात्त आणि दयाळू हृदय असलेल्या लोकांच्या चेहऱ्यावर दिसते.

आपण सर्वश्रेष्ठ प्रिय, सर्व चांगुलपणा, प्रेम आणि कृपेचा स्रोत, त्याकडे दुर्लक्ष करू नये. तसेच आपण आपले हृदय या जगाच्या भ्रम आणि क्षुल्लक गोष्टींनी भरलेले राहू देऊ नये, तर त्याऐवजी दैवी प्रेमाने भरलेले असू देऊ नये, जे हृदयाला पुनरुज्जीवित करते, मनाला प्रेरणा देते आणि आत्म्याचे सामर्थ्य नूतनीकरण करते. ते प्रेम अतुलनीय असते जेव्हा दैवी प्रेम साधकाचे अस्तित्व धारण करते, तेव्हा त्याच्या शरीराच्या पेशी आनंदित होतात आणि तो सर्वात मोठ्या आनंदाने भरलेला असतो आणि या अनुभवाबद्दल, देवाच्या एका प्रेमीने गायले:

जेव्हा विश्वाचा प्रभू आध्यात्मिक मंदिरात प्रवेश
केला

माझ्या हृदयात आनंदाने गर्दी केली आणि मी त्याचे ठोके विसरलो.

जसे माझ्या शरीरातील सर्व पेशी त्यांचे नेमलेले काम विसरल्या

अनंतकाळच्या जीवनाचा आवाज ऐकून ती आश्चर्यचकित झाली.

अस्तित्वातील सर्वात महान प्रिय व्यक्तीचा आवाज, जीवनाचा स्रोत असलेल्या देवाचा आवाज

माझे हृदय, माझा मेंदू आणि माझ्या अस्तित्वाचा
प्रत्येक अणू विद्युतीकरणित झाला.

कारण तिला परम पवित्र दैवी उपस्थितीने स्पर्श केला
होता

ही दैवी प्रेमाची आणि देवावर प्रेम करणाऱ्यांच्या जीवनावर होणाऱ्या परिणामाची एक संक्षिप्त झलक आहे.

द्वेष आणि युद्ध लोकांच्या हृदयात निर्माण करणारे
आणि सोडणारे दुःख हे सिद्ध करतात की अध्यात्म, करुणा, दया आणि प्रेम ही सर्वोच्च शक्ती आहेत. द्वेष विनाशकारी आहे, तर प्रेम ही विश्वातील सर्वात मोठी रचनात्मक शक्ती आहे.

म्हणून, माझ्या प्रिय मित्रांनो, आपण द्वेषाची निरर्थकता आणि युद्धाची मूर्खता ओळखली पाहिजे आणि आपल्या संपूर्ण अस्तित्वाने देवाकडे वळले पाहिजे आणि त्याच्यावर आपल्या संपूर्ण हृदयाने प्रेम केले पाहिजे कारण त्याचे प्रेम पूर्ण समाधान आणि समाधानाने भरलेले यश देते: असे यश जे अन्यथा मिळवता येत नाही.

केवळ प्रेमच एक चांगले जग निर्माण करू शकेल, त्याच्या रहिवाशांना चांगले जीवन देईल आणि त्यांना सन्माननीय जीवन देईल जर राष्ट्रांनी चुकीच्या मार्गांनी एकमेकांवर लादणे थांबवले आणि त्याऐवजी प्रेम आणि परस्पर समर्थन स्वीकारले तर आपल्याला जागतिक यश मिळेल, ज्याचे फळ पृथ्वीवरील सर्व लोकांना मिळेल.

युद्धांमध्ये एका माणसाने दुसऱ्या माणसाला
मारण्यासाठी खर्च केलेल्या लाखो रुपयांचा विचार करा! मानवतेला किती लाजिरवाणे वाटते! आणि त्याचा शेवटचा परिणाम वेदना, दुःख, विनाश आणि विध्वंस याशिवाय काय असू शकतो?

या मानवी दुःखाचा अंत करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे प्रेम.

जोपर्यंत एक राष्ट्र मोठ्या प्रमाणात विनाशकारी शस्त्रे बनवत आणि विकसित करत आहे, तोपर्यंत इतर राष्ट्रे स्वतःचे रक्षण करण्यासाठी आणखी अत्याधुनिक आणि प्राणघातक पद्धती आणि शस्त्रे शोधण्याचा प्रयत्न करतील आणि लोक सतत भीतीत जगतील. सर्व राष्ट्रे द्वेष आणि युद्धाला चालना देण्याऐवजी प्रेम आणि समजूतदारपणा का जोपासत नाहीत? खरा उपाय प्रेम आणि समजूतदारपणाच्या सार्वत्रिक धर्मात आहे प्रेम मानवतेला विजयी बनवते.

प्रत्येक शक्तीमागील शक्ती

सर्वप्रथम, विश्वाच्या प्रभूसोबत यश मिळवा लोक त्यांच्या कामात इतके गुंतलेले असतात की त्यांना वाटते की त्यांच्याकडे देवाबद्दल विचार करण्यासाठी वेळ नाही पण

जर देवाने त्यांच्या शरीरातून आणि मनातून त्याची शक्ती काढून घेतली तर त्यांचे काय होईल? हृदय धडधडणे बंद होईल आणि मेंदू विचार करण्याची क्षमता गमावेल.

देव म्हणजे प्रत्येक मानवी प्रेमामागील दैवी प्रेम, प्रत्येक मनामागील वैश्विक मन, प्रत्येक इच्छेमागील अंतिम इच्छाशक्ती, प्रत्येक ऐहिक यशामागील सर्वात मोठे यश आणि सर्व शक्तींमागील सर्वोच्च शक्ती.

ते प्रत्येक नसेतील रक्त आणि शब्दांमागील श्वास आहे.

जर त्याने माझ्याकडून त्याची सत्ता काढून घेतली तर मी लगेच बोलणे बंद करेन आणि माझा आवाज कायमचा बंद होईल.

जर त्याची शक्ती आपल्या हृदयात आणि मनात काम करत नसती
तर आपण निर्जीव प्रेते असतो.

जे सुंदर आहे ते जपूया - देव तुमचे रक्षण करो... आणि
आपण हे लक्षात ठेवूया की जीवनात आपले पहिले कर्तव्य देवाप्रती आहे.

जेव्हा आपण ते पवित्र कर्तव्य पार पाडतो, तेव्हा आपण आपल्या स्रोताशी जोडले जातो आणि आपले हृदय आनंदाने भरून जाते; तेच सर्वात मोठे यश आणि अंतिम विजय आहे. तुम्हाला शांती असो.
तपस्वी राजाची कहाणी

फार पूर्वी, भारतात, हिंदू आध्यात्मिक ग्रंथांमधील सर्वात महान भगवद्गीतेचे लेखक, व्यास नावाचे एक महान ऋषी राहत होते. त्यांच्या अफाट आध्यात्मिक शक्तींद्वारे, ते त्यांच्या पत्नीच्या गर्भाशयात एका उदात्त आत्म्याला बोलावू शकले. गर्भ तिच्या आत वाढत असताना, पित्याने त्यांच्या पत्नीच्या अवचेतन मनाद्वारे जन्मलेल्या मुलाला ज्ञानाचे रहस्य आणि ज्ञानाचे सार दिले.

जन्माच्या वेळी, बाळाचे नाव सुकदेव ठेवण्यात आले. त्याच्या बुद्धिमान वडिलांच्या प्रशिक्षण आणि काळजीमुळे, तो सर्व बाबतीत एक असाधारण मुलगा असल्याचे

सिद्ध झाले. वयाच्या सातव्या वर्षी, त्याने तत्वज्ञान आणि ज्ञानाची सर्व पुस्तके तोंडपाठ केली होती आणि अधिक ज्ञान मिळविण्यासाठी ज्ञानी शिक्षकाच्या शोधात जगाचा त्याग करण्यास तयार होता.

भारतात, सत्याची तहान लागलेला साधक आध्यात्मिक
गुरूंचा शोध घेतो जोपर्यंत त्याला खोलवर जाणवत नाही की तोच देवाने त्याला अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशाकडे पाठवलेला मार्गदर्शक आहे.

जेव्हा आध्यात्मिक ज्ञानाची इच्छा त्याच्या सुरुवातीच्या टप्प्यात असते, तेव्हा साधकाला विविध स्रोतांकडून अधूनमधून आध्यात्मिक सूचना मिळतात. परंतु जेव्हा देवाची इच्छा तीव्र होते, तेव्हा देव त्याला दैवी विज्ञानांवर दृढपणे आधारित एक आध्यात्मिक शिक्षक पाठवतो, जो इच्छुक साधकाला आध्यात्मिक घराकडे - मानवाच्या आत असलेल्या देवाच्या राज्याकडे परत मार्गदर्शन करण्याचे पवित्र माध्यम म्हणून काम करतो.

जेव्हा सुकदेवाने आध्यात्मिक मार्गदर्शकाच्या शोधात निघण्याचा निर्णय घेतला, तेव्हा त्याच्या वडिलांनी त्याला प्रांताचा राज्यपाल राजा जनककडे जाण्याचा सल्ला दिला. सुकदेव आपली पुस्तके घेऊन राजदरबारात गेले. राजवाड्याच्या प्रवेशद्वारातून आत प्रवेश करताच, त्याने राजाला माणिक आणि हिऱ्यांनी जडवलेल्या सोन्याच्या सिंहासनावर बसलेले पाहिले, त्याच्याभोवती महिलांचा एक गट होता जो त्याला ताडाच्या पंखांनी पंखा लावत होता (जसे प्राचीन भारतात कडक उन्हाळ्यात प्रथा होती).

तेव्हा राजा गणक (मोंजी) त्याच्या सिंहासनावर पूर्वेकडील हुक्का पीत होता, आणि बालक सुकदेव ते दृश्य पाहून स्तब्ध झाला आणि स्वतःशी म्हणाला: "या सांसारिक राजाकडे मला अगदी गाभाऱ्यात पाठवल्याबद्दल माझ्या वडिलांना लाज वाटते! अशा भौतिकवादी प्रवृत्ती आणि चारित्र्याचा माणूस माझा गुरू कसा असू शकतो?!"

पण राजा गणक हा राजा आणि संत दोन्ही होता. तो जगात
राहिला पण जगाचा नव्हता. अध्यात्मात इतका प्रगत असल्याने, त्याने टेलिपॅथीद्वारे सुकदेवाच्या मनात काय चालले आहे हे पाहिले. सुकदेव त्याचा दरबार सोडून गेला आणि जिथून आला होता तिथेच परतला.

संत राजाने त्या मुलाच्या मागे एक दूत पाठवला आणि त्याला परत येण्यास सांगितले. परत आल्यावर, गुरु आणि शिष्य समोरासमोर भेटले, त्यानंतर राजाने आपल्या सहाय्यकांना काढून टाकले आणि लगेचच देव आणि त्याच्या चमत्कारांबद्दल एक आकर्षक आणि सखोल संभाषण सुरू केले.

चार तास उलटले आणि सुकदेवाला भूक लागली आणि तो अस्वस्थ झाला, पण देवाच्या समुद्रात बुडालेला आणि त्याच्या प्रेमाने मातलेला राजा गणक त्याला त्रास देऊ इच्छित नव्हता.

आणखी एक तास उलटला नाही तोच दोन दूत आले आणि ओरडून म्हणाले: "महाराज, संपूर्ण शहर जळत आहे आणि धगधगत्या ज्वाळा राजवाड्याजवळ येत आहेत, तुम्ही अग्निशमन प्रयत्नांवर देखरेख करण्यास दयाळू व्हाल का?"

राजाने उत्तर दिले, "मी माझ्या मित्र सुकदेवाशी त्या दयाळू देवाबद्दल संभाषणात मग्न आहे जो त्याच्यावर आश्रय घेणाऱ्या आणि त्याच्या मदतीवर विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांचे रक्षण करतो. माझ्याकडे दुसरे काहीही करण्यासाठी वेळ नाही. मला एकटे सोडा आणि इतरांना आग विझवण्यास मदत करा."

आणखी एका तासानंतर, तेच दोन दूत राजा जनककडे परत आले
आणि ओरडून म्हणाले, "हे युगाच्या राजा, आम्ही तुम्हाला ताबडतोब निघून जाण्याची विनंती करतो. राजवाडा आगीने वेढलेला आहे आणि ज्वाला तुमच्या खोलीकडे वेगाने येत आहेत."

राजाने उत्तर दिले, "काही हरकत नाही! मला त्रास देऊ
नकोस, मी अजूनही माझ्या प्रिय मित्रासोबत दैवी वाइन पीत आहे. जा आणि जे शक्य आहे ते कर."

राजाच्या प्रतिक्रियेने सुकदेव आश्चर्यचकित झाला, पण त्याने शांत राहण्याचा प्रयत्न केला, त्याच्या सभोवतालच्या गोंधळाचा काहीही परिणाम झाला नाही. थोड्याच वेळात, आगीने जळलेले दोन पुरुष राजाजवळ आले आणि त्यांच्या फुफ्फुसांच्या वरच्या भागात ओरडले: "हे पराक्रमी राजा, पहा! धगधगत्या ज्वाला तुमच्या सिंहासनाजवळ येत आहेत! महाराज, आगीने तुम्हाला भस्म करण्यापूर्वी पळून जा!"

राजाने उत्तर दिले, "जा, तुमच्या स्वतःच्या
सुरक्षेसाठी मी सर्व-रक्षक देवाच्या बाहूंमध्ये सुरक्षित आणि सुरक्षित आहे असे मला वाटते आणि मला आग आणि त्याच्या विनाशकारी ज्वालांची भीती वाटत नाही."

दोघेही आपले प्राण वाचवून पळून गेले आणि आग त्याच्या शेजारी असलेल्या सुकदेवाच्या पुस्तकांच्या ढिगाऱ्याजवळ येऊ लागली, तरीही राजा शांत राहिला आणि घडणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीबद्दल त्याला काळजी नव्हती.

हे ऐकून, सुकदेव घाबरला आणि त्याचे मन शांत झाले. तो त्याच्या आसनावरून उठला आणि त्याच्या मौल्यवान पुस्तकांचे रक्षण करण्याचा प्रयत्न करत आपल्या हातांनी ज्वालांवर प्रहार करू लागला. मग राजा गणक हसला आणि एका हावभावाने ज्वाला अशा प्रकारे गायब झाल्या की जणू त्या कधीच नव्हत्या. सुकदेव जे पाहिले ते पाहून आश्चर्यचकित झाला आणि आश्चर्य आणि गोंधळाने भरून परत त्याच्या आसनावर बसला.

शेवटी, राजा शांतपणे म्हणाला, "हे मुला सुकदेवा,
जेव्हा तू मला पाहिलेस तेव्हा तुला वाटले की मी सांसारिक गोष्टींमध्ये बुडालेला राजा आहे, पण स्वतःकडे पाहा! तू तुझ्या पुस्तकांचे रक्षण करण्यासाठी सर्वशक्तिमान आणि रक्षणकर्ता देवाचा त्याग केलास, तर मी माझ्या जळत्या राज्याकडे आणि राजवाड्याकडे लक्ष दिले नाही. देवाने हा

चमत्कार करून तुला दाखवले की जगात तू कितीही तपस्वी असला तरी, तू देवापेक्षा तुझ्या पुस्तकांशी अधिक संलग्न आहेस आणि माझ्या राज्याशी अधिक संलग्न आहेस, जरी मी एकांत आणि आश्रमाऐवजी जगात राहतो."

सुकदेवाला लाज वाटली आणि त्याच वेळी त्याला जाणवले की
हा पवित्र राजा - आणि दुसरा कोणी नाही - त्याचा आध्यात्मिक मार्गदर्शक होता.

त्यानंतर राजा गणक्काने सुकदेवाला जगात जगण्याची कला शिकवण्यासाठी कठोर परीक्षा देण्यास सांगितले. एका दिवशी राजाने सुकदेवाला तेलाने भरलेले दोन वाट्या दिले आणि त्याला म्हटले: "दोन्ही हातात एक वाटी ठेवा आणि राजवाड्याच्या सर्व खोल्यांमध्ये त्याच्या आलिशान फर्निचरसह प्रवेश करा आणि त्यातील सर्व सामान पाहून माझ्याकडे परत या. पण लक्षात ठेवा की जर तुम्ही गालिच्यांवर तेलाचा एक थेंबही पडू दिला तर मी तुम्हाला माझा शिष्य म्हणून स्वीकारणार नाही."

राजाने आपल्या दोन रक्षकांना सुकदेवासोबत येण्यास सांगितले.

ती परीक्षा खरोखरच कठीण होती, पण दोन तासांनंतर
सुखदेव विजयी झाला. त्याने त्याच्या पसरलेल्या हातात असलेल्या दोन भरलेल्या वाट्यांमधून तेलाचा एक थेंबही सांडू दिला नव्हता.

राजा त्याला म्हणाला, "सोकदेवा, राजवाड्यातील
प्रत्येक खोलीची माहिती मला सांग."

"राजा," सुकदेवाने उत्तर दिले, "माझे मन गालिच्यांवर तेल सांडण्यापासून रोखण्यात पूर्णपणे गढून गेले होते, आणि म्हणून मला राजवाड्यात दुसरे काहीही दिसले नाही."

राजाने उत्तर दिले, "सुकदेवा, तू मला निराश केलेस! तू माझी परीक्षा उत्तीर्ण झाला नाहीस. मी तुला राजवाड्यातील सर्व गोष्टी तपासण्यास सांगितले होते आणि त्याच वेळी दोन्ही वाट्यांमधून तेलाचा एक थेंबही सांडू देऊ नये असे

सांगितले होते. परत जा आणि पुन्हा प्रयत्न करा, आणि काम पूर्ण झाल्यावर माझ्याकडे या आणि तू काय पाहिले ते मला सांगा."

दहा तासांनंतर, सुखदेव शांतपणे परतला. त्याने तेल सांडले नव्हते आणि पूर्वीसारखा घाम गाळला नव्हता किंवा अस्वस्थ झाला नव्हता. तो राजवाड्यातील सामग्रीबद्दल राजाच्या प्रश्नांची उत्तरे देऊ शकला आणि त्याच्या खोल्यांचे तपशील उल्लेखनीय अचूकतेने वर्णन करू शकला.

राजा गणक सुकदेवाच्या परीक्षेतील यशाने खूश झाला आणि त्याने हळू आवाजात म्हटले:

"माझ्या मुला, दुःखाचे मूळ संपत्तीशी नाही तर
संपत्तीशी असलेली ओढ आहे."

हे सुखदेवा, या जगात आपले काहीही नाही; या पृथ्वीवरील आपल्या तात्पुरत्या वास्तव्यादरम्यान आपल्याला वापरण्यासाठी गोष्टी दिल्या आहेत. काहींना इतरांपेक्षा जास्त वापरायचे असते, परंतु लक्षात ठेवा की श्रीमंत आणि गरीब दोघेही निघून जाण्याची वेळ आल्यावर सर्वकाही मागे सोडून जातील. एखाद्या व्यक्तीने असंतुलित जीवन जगू नये, फक्त देवाचा विचार करून आणि त्यांच्या सांसारिक कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष करून, जसे की राजवाड्यातील सामग्री न पाहता आपले मन तेलावर केंद्रित करणे. परंतु तुमच्या दुसऱ्या भेटीत, तुम्ही तुमचे लक्ष प्रामुख्याने तेलावर ठेवले, तरीही त्याच वेळी तुम्ही राजवाड्यातील सर्वकाही पाहिले आणि त्यातील उत्कृष्ट तपशील आत्मसात केले. त्याचप्रमाणे, तुम्ही तुमचे मन देवाशी जोडले पाहिजे, तुमच्या बुद्धीच्या पात्रातून ज्ञानाचे तेल सांडू देऊ नये आणि त्याच वेळी स्वतःला आणि ज्यांना देवाने तुमच्या काळजीत ठेवले आहे त्यांना मदत करण्यासाठी जे योग्य आहे ते करण्यात आणि चांगले करण्यात सक्रिय रहा.

तुम्हाला शांती असो.

मृत्यू ही सुरुवात आहे की शेवट?

वर्षानुवर्षे आणि महिन्यांत, मी जीवन आणि मृत्यूचे रहस्य आणि जीर्ण शरीर सोडल्यानंतर आत्मे अवतारात परत येतात की नाही हे कळेपर्यंत मी सखोल आणि सतत शोध घेतला.

बहुतेक लोकांना, हे केवळ एक कल्पना किंवा पुराव्याअभावी फक्त एक श्रद्धा वाटते. पण मी केवळ श्रद्धेवरून बोलत नाही; मला मृत्यूनंतरच्या जीवनाचे आणि पुनर्जन्माचे पुरावे सापडले आहेत. म्हणून, मी माझ्या स्वतःच्या वैयक्तिक अनुभवावरून ही वस्तुस्थिती पुष्टी करू शकतो.

जरी मानव मृत्यूकडे भयावह आणि दुःखाने पाहतो, तरी आपल्या आधी त्या आनंदी जगात गेलेले लोक मृत्यूला आनंद, शांती आणि स्वातंत्र्याचा एक अद्भुत अनुभव मानतात.

मृत्यूनंतरचे जीवन किती अद्भुत असेल! हाडांचा हा जड गठ्ठा त्याच्याशी संबंधित सर्व वेदना आणि त्रासांसह वाहून नेण्याची गरज राहणार नाही अलौकिक जगातील आत्मे त्यांची जाणीव टिकवून ठेवतात आणि सर्व भौतिक, भौतिक बंधनांपासून मुक्ततेत आनंद करतात.

मृत्यूच्या वेळी, एखादी व्यक्ती भौतिक शरीराच्या मर्यादा विसरते आणि त्याला जाणीव होते की ती खरोखर किती मुक्त आहे. काही सेकंदांसाठी भीतीची भावना असते: अज्ञाताची भीती, मानवी चेतनेला अपरिचित असलेल्या गोष्टीची भीती पण नंतर आत्म्याला सर्व बंधनांपासून मुक्त झाल्याचा, विशेषतः भौतिक पिंजऱ्याबाहेर अस्तित्वाची भावना, सखोल ज्ञान आणि जबरदस्त आनंद अनुभवतो.

घाबरण्यासारखे काहीही नाही, कारण जोपर्यंत माणूस
मेला नाही तोपर्यंत तो जिवंत असतो आणि जेव्हा तो मरतो तेव्हा तो शेवट असतो आणि घाबरण्यासारखे काहीही उरणार नाही.

मृत्यू हा एक सामान्य अनुभव आहे: प्रत्येक मानव ज्यातून जातो तो बदल. मृत्यू प्रत्येकाला होतो आणि तो

जीवनातील ओझे आणि चिंतांपासून विश्रांतीचा काळ आहे या वस्तुस्थितीने आपण स्वतःला सांत्वन देऊया.

मृत्यू हा एक आनंददायी अनुभव आहे, परंतु जीवनातील
कठोर धड्यांपासून सुटका म्हणून त्याची इच्छा करू नये. पळून जाणे ही एक चूक आहे. या पृथ्वीवरील परिस्थिती काहीही असो, धैर्याने आणि शौर्याने त्यांचा सामना केला पाहिजे. जेव्हा जीवनातील आव्हानांना तोंड देण्यात यशस्वी होतो, तेव्हा मृत्यू हा एक योग्य बक्षीस बनतो.

मृत्यू हा शेवट नाही, तर न्यायाच्या दैवी नियमाने (कर्माने) आत्म्यांना दिलेली तात्पुरती मुक्तता आहे जेव्हा ते त्यांचे कार्य चांगल्या प्रकारे करतात किंवा जेव्हा वेदना त्यांची शक्ती संपवतात जेणेकरून ते जगणे सहन करू शकत नाहीत आणि त्यांच्या मार्गावर चालू राहतात.

जे लोक दुःख सहन करतात (आणि जे चिंतन करतात) त्यांच्यासाठी, मृत्यू म्हणजे शरीराच्या वेदनादायक यातनांपासून शांतता, जागृती आणि शांतीच्या स्थितीत मुक्तता. वृद्धांसाठी, ही वर्षानुवर्षे सतत काम आणि संघर्षातून मिळवलेली योग्य पेन्शन आहे. प्रत्येकासाठी, ही एक स्वागतार्ह विश्रांती आहे. परंतु या विश्रांती दरम्यान, पृथ्वीवरील अस्तित्वादरम्यान अपूर्ण राहिलेल्या सुप्त इच्छा जागृत होतात आणि आत्म्याला त्या पूर्ण करण्याची आवश्यकता जाणवते. जेव्हा या इच्छा पुरेशा प्रबळ होतात, तेव्हा आत्मा पृथ्वीवर परत खेचला जातो आणि पुनर्जन्म घेतो.

आपला खरा 'स्व' किंवा आत्मा, त्याच्या सारात अमर आहे. मृत्यू नावाच्या बदलामुळे आपण काही काळ झोपू शकतो, परंतु आपली आवश्यक ओळख कधीही नष्ट होऊ शकत नाही. आपण अस्तित्वात आहोत आणि आपले अस्तित्व शाश्वत आहे. एक लाट किनाऱ्यावर येते आणि नंतर त्याचे सार न गमावता समुद्रात परत येते; उलट, ती समुद्रात विलीन होते किंवा दुसऱ्या लाटेच्या रूपात परत येते.

शरीर हे वैश्विक महासागरातून बाहेर पडले आहे आणि ते नष्ट होईल, परंतु शरीरात वास करणाऱ्या आत्म्याचे सार कधीही अनंतकाळासाठी अस्तित्वात राहणार नाही कारण त्या दिव्य साराचा नाश अशक्य आहे.

आपल्या प्रियजनांचा मृत्यू झाल्यावर आपण का रडतो?
कारण आपण आपल्या नुकसानाबद्दल दुःखी असतो जर आपल्या प्रियजनांनी आपल्याला जीवनाच्या शाळांपेक्षा चांगल्या शाळांमध्ये शिक्षण घेण्यासाठी सोडले असेल, तर आपण त्यांच्यासाठी शोक करण्याऐवजी त्यांच्यासाठी आनंद केला पाहिजे. मृत आत्म्यांसाठी शोक केल्याने त्यांना आपल्या दुःखाच्या दोरीने पृथ्वीवर बांधून ठेवले जाते, देवाच्या अमर्याद क्षितिजाच्या उच्च पातळीपर्यंत त्यांची प्रगती रोखली जाते.

जीवनात कठोर परिश्रम करणाऱ्यांना मृत्यू उच्च पद आणि पदावर बढती म्हणून येतो आणि जे अपयशी ठरतात त्यांच्यासाठी ते नवीन वातावरणात पुन्हा प्रयत्न करण्याची आणि यश मिळविण्याची एक नवीन संधी देण्यासाठी देखील येते.

जे लोक ज्ञानहीन आहेत ते मृत्यूला एक जाड भिंत मानतात
जी त्यांच्या मित्रांना आणि प्रियजनांना कायमचे लपवून ठेवते. परंतु जे आसक्ती आणि स्वार्थी इच्छांपासून मुक्त आहेत, जे इतरांना देवाचे मानवी अभिव्यक्ती म्हणून प्रेम करतात, त्यांना हे समजते की मृत्यूमध्ये त्यांचे प्रियजन देवाकडे परत येतात आणि त्याच्या विशाल विस्तारात स्वातंत्र्य आणि शुद्ध आनंदाचा श्वास घेतात.

आपण ज्यांनी आपले जीवन संपवले आहे त्यांना प्रेमळ
विचार पाठवले पाहिजेत आणि देवाकडे त्यांच्या नवीन जगात त्यांना शांती आणि सांत्वन देण्याची विनंती केली पाहिजे. हे भुवयांमधील बिंदूवर लक्ष केंद्रित करून आणि नंतरच्या जीवनात आपल्या प्रियजनांना आध्यात्मिक संदेश पाठवून केले जाऊ शकते. जर आपले संदेश सतत असतील तर ते नक्कीच त्यांना जाणवतील आणि आपल्या भावनांना प्रतिसाद देतील. कारण ते आपला विचार करतात आणि आपल्यासाठी आसुसलेले असतात,

जसे आपण त्यांना आठवतो आणि त्यांना प्रेम आणि आसुसाचे संदेश पाठवतो तेव्हा त्यांना आनंद होतो.

आणि तो दिवस येईल जेव्हा देव एकमेकांवर प्रेम करणाऱ्यांना पुन्हा एकत्र करेल, आणि तेव्हा आपल्याला कळेल की हे मानवी जीवन केवळ अस्तित्वात नाही, तर या आणि पुढच्या आयुष्यात आपल्या मित्रांसोबत आणि प्रियजनांसोबतच्या शाश्वत आणि अखंड नातेसंबंधाच्या साखळीतील एक कडी आहे.

तुम्हाला शांती असो.

योग्य निकाल

मन सर्वकाही निर्माण करते आणि नवीन शोधते, म्हणून ते योग्यरित्या मार्गदर्शन केले पाहिजे जेणेकरून ते निर्माण करू नये

फक्त चांगल्या कल्पना आणि गोष्टी जर तुम्ही एखादी कल्पना, इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चयाने धरली तर ती

जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या इच्छेचा वापर हेतूंसाठी करू शकेल तेव्हा ते दृश्यमान आणि मूर्त स्वरूप धारण करेल.

नेहमी उपयुक्त आणि रचनात्मक राहून, तो त्याच्या नशिबाचा स्वामी बनतो.

तुमची इच्छाशक्ती चार्ज करण्याचे आणि ती मजबूत आणि प्रभावी बनवण्याचे तीन महत्त्वाचे मार्ग आहेत:

पूर्वी सराव करणे आणि प्रभुत्व मिळवणे अशक्य असलेली साधी नोकरी किंवा व्यवसाय निवडणे आणि

त्या नोकरी किंवा व्यवसायात यश

प्रथम, जे निवडले आहे ते साध्य करण्यायोग्य आहे याची खात्री करा आणि नंतर अपयशाला तोंड देऊन हार मानू नका.

आणि अपयश

एकाच ध्येयावर प्रयत्न केंद्रित करणे आणि ते साध्य करण्यासाठी उपलब्ध असलेल्या सर्व ऊर्जा आणि संधींचा वापर करणे.

हेच ध्येय आहे.

एखाद्या व्यक्तीला काय हवे आहे आणि त्यासाठी काय प्रयत्न करावे लागतात हे त्याच्या शांत आत्म्यात नेहमीच सुनिश्चित करणे खूप महत्वाचे आहे.

त्याची विनंती त्याच्या हितासाठी आणि दैवी
इच्छेनुसार आहे मग तो त्याची पूर्ण शक्ती वापरू शकतो

सर्व शक्तीचा स्रोत असलेल्या देवावर आपले मन
केंद्रित करून, आपले ध्येय साध्य करण्याची त्याची इच्छाशक्ती

आणि कामगिरी

भीती जीवनाची ऊर्जा कमकुवत करते.

मानवी मन हे ऊर्जेचे किंवा जीवनावश्यक
क्रियाकलापांचे एक विशाल भांडार आहे. ही क्रिया म्हणजे

स्नायूंच्या हालचालींमध्ये आणि हृदय, फुफ्फुसे आणि डायाफ्रामच्या कार्यामध्ये त्याचा सतत वापर

पेशीय चयापचय आणि रक्तातील रासायनिक अभिक्रिया, आणि संवेदी अवयवांच्या कार्यात

(नसा) याव्यतिरिक्त, मोठ्या प्रमाणात महत्वाची ऊर्जा खर्च होते

विचार, भावना आणि इच्छाशक्ती

भीती जीवनाची क्रिया कमकुवत करते ती सक्रिय इच्छाशक्तीच्या सर्वात भयंकर शत्रूंपैकी एक आहे. भीती यावर आधारित आहे

सामान्यतः नसांकडे नियमितपणे वाहणाऱ्या जीवन क्रियाकलापांना दाबून आणि अडथळा आणून, असे दिसते की जणू काही

ते अर्धांगवायू झाले आहे, त्यामुळे शरीर सुस्त होते
आणि त्याची जीवनशैली लक्षणीयरीत्या कमी होते.

भीती तुम्हाला तुमच्या भीतीचे कारण काढून टाकण्यास
मदत करत नाही, ती इच्छाशक्ती कमकुवत करते आणि मेंदूला जास्त उत्तेजित करते.

शरीराच्या अवयवांना अडथळा आणणारा संकेत पाठविणे भीती हृदयाला पकडते आणि प्रक्रियेत अडथळा आणते.

जेव्हा चेतना देवावर केंद्रित असते तेव्हा पचनामुळे अनेक शारीरिक त्रास होतात.

आपण कशाचीही भीती बाळगणार नाही आणि आपण धैर्याने आणि श्रद्धेने प्रत्येक अडथळा आणि अडथळ्यावर मात करू शकू.

इच्छा म्हणजे ऊर्जा नसलेली इच्छा आणि हेतू म्हणजे काहीतरी करण्याचा संकल्प: इच्छा पूर्ण करण्याचा किंवा

दुसरीकडे, इच्छाशक्तीची इच्छाशक्ती अशी व्यक्त करता येते: "मी जे हवे आहे ते साध्य होईपर्यंत मी अथक परिश्रम करतो"

"मला ते हवे आहे" जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या इच्छेला प्रशिक्षित करते, तेव्हा ते महत्वाच्या क्रियाकलापांच्या शक्ती सोडू शकतात.

आणि आवश्यक ते न करता फक्त काहीतरी मिळवण्याची इच्छा
न करता, त्याचे मार्गदर्शन करणे

ती गोष्ट मिळवण्यासाठी

अपयशानंतरचे नवीन प्रयत्न खऱ्या अर्थाने वाढ देतात

अपयश देखील इच्छाशक्तीसाठी आणि शारीरिक आणि आध्यात्मिक वाढीसाठी उत्प्रेरक म्हणून काम केले पाहिजे जेव्हा अपयश येते

कोणत्याही प्रकल्पासाठी, सर्व संबंधित घटक,
परिस्थिती आणि परिस्थितींचे विश्लेषण करून त्यांना दूर करणे फायदेशीर ठरते.

भविष्यात त्याच चुका पुन्हा होण्याची शक्यता
पूर्णपणे काढून टाकणे. अपयश अक्षम करणे हा सर्वात योग्य मार्ग आहे.

आणि यशाची बीजे पेरण्यासाठी सर्वात सुपीक हंगाम

परिस्थितीमुळे होणाऱ्या मारहाणीमुळे जखमा आणि जखमा
होऊ शकतात, परंतु एखाद्याने संयम राखला पाहिजे.

सरळ आणि डोके उंच ठेवून आपण प्रयत्न करणे सोडू नये, तर पुन्हा प्रयत्न करावे.

त्याशिवाय, आपण कितीही वेळा अपयशी ठरलो तरी आपण
प्रयत्न केले पाहिजेत जेव्हा आपल्याला असे वाटते की

आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न केले आहेत हे आपल्याला खोलवर जाणवेपर्यंत, आता संघर्ष करण्याची ताकद आपल्यात नाही.

आम्ही आमचे सर्वोत्तम प्रयत्न केले आणि आमच्या प्रयत्नांना यश येईपर्यंत आम्ही आमचे सर्वोत्तम प्रयत्न करू.

आपण आपल्या प्रबळ इच्छाशक्तीचा वापर करून शेवटपर्यंत जीवनाच्या लढाईत टिकून राहिले पाहिजे.

आयुष्यातील सर्व अडचणींवर मात करून

अपयशानंतरच्या नवीन प्रयत्नांमुळे खऱ्या अर्थाने
वाढ होते, परंतु त्या प्रयत्नांना समन्वय आणि चालना मिळाली पाहिजे.

काळजीपूर्वक लक्ष देऊन आणि प्रभावी गतिमान इच्छाशक्तीने

जरी तुम्ही आतापर्यंत अपयशी ठरला असला तरी, लढणे थांबवणे आणि अपयशाला नशीब मानणे मूर्खपणाचे आहे.

आणि नशिबाने, वेळ आहे तोपर्यंत प्रयत्न थांबवण्यापेक्षा लढत मरणे चांगले.

तो अधिक साध्य करू शकतो, कारण त्याचे प्रयत्न
त्याच्या मृत्यूनंतरही नवीन जीवनात सुरू राहतील.

यश आणि अपयश हे एखाद्या व्यक्तीने भूतकाळात केलेल्या कृतींचे, तसेच काय केले आहे याचे योग्य परिणाम आहेत

तो आता ते करत आहे म्हणून, यशाच्या कल्पना जागृत
केल्या पाहिजेत आणि भूतकाळातील अवतारांमधून रिचार्ज केल्या पाहिजेत.

सध्याच्या जीवनात अपयशाच्या विचारांवर नियंत्रण ठेवण्यासाठी सक्रियता आणि चैतन्यशीलतेसह

यशस्वी व्यक्तीला येणाऱ्या अडचणी आणि त्रास इतरांपेक्षा जास्त असू शकतात.

अयशस्वी व्यक्तीने त्याचा सामना केला पण पहिल्याने स्वतःला अपयशाची कल्पना पूर्णपणे नाकारण्याचे प्रशिक्षण दिले.

आणि नेहमीच तपशीलवार

मनाला निराशा आणि निराशेकडून विजय आणि विजयाकडे, चिंतेकडून शांततेकडे वळवले पाहिजे.

बौद्धिक गोंधळ आणि मानसिक चिंता पासून मानसिक एकाग्रतेपर्यंत, गोंधळ आणि अशांततेपासून

शांतीकडे, आणि शांतीकडून पवित्र आध्यात्मिक आनंदाकडे

जेव्हा तुमच्याकडे हे आत्मज्ञान असेल, तेव्हा तुमच्या जीवनाचा उद्देश यशाने युक्त आणि साध्य झालेला असेल.

गौरवशाली

मनोविश्लेषणाची आवश्यकता

ज्यांना यश मिळवायचे आहे त्यांच्यासाठी आम्ही हा
सल्ला देतो:

यशाचे आणखी एक रहस्य म्हणजे मनोविश्लेषण
आत्मनिरीक्षण हा एक आरसा आहे ज्याद्वारे आपण पाहू शकतो

तुमच्या मनातील लपलेले खोलवर, जे अन्यथा
तुमच्यापासून लपलेले असते, ते उघड होतात. अपयशाचे मुद्दे ओळखण्याचा प्रयत्न करा.

चांगल्या आणि वाईट प्रवृत्ती आणि कल यांच्यातील फरक ओळखा तुम्ही आता कुठे उभे आहात हे समजून घेण्यासाठी आत्म-विश्लेषणाचा वापर करा.

तुम्हाला काय साध्य करायचे आहे आणि तुमच्या मार्गात कोणते अडथळे आहेत? तुमच्या प्रत्यक्ष कामाचे स्वरूप परिभाषित करा.

तुमच्या जीवनाचा उद्देश जाणून घ्या. एका प्रामाणिक व्यक्तिमत्त्वाचे सर्व गुण आत्मसात करण्याचा प्रयत्न करा.

आणि ती श्रेष्ठी, जी आकांक्षा आणि इच्छांपासून
विचलित होत नाही, तिचे मन देवाशी सुसंगत आणि एकरूप ठेवते.

तुम्ही तुमच्या इच्छित ध्येयाच्या मार्गावर जलद, सुरक्षित आणि आत्मविश्वासाने प्रगती कराल.

अंतिम ध्येय म्हणजे देवाकडे जाण्याचा मार्ग शोधणे पण कर्तव्ये आणि जबाबदाऱ्या आहेत.

या जगात या गोष्टी साध्य आणि पूर्ण केल्या पाहिजेत इच्छाशक्ती आणि पुढाकार आपल्याला मदत करेल.
त्या वचनबद्धता परिभाषित करणे आणि त्या पूर्ण प्रमाणात पूर्ण करणे
सर्जनशील पुढाकाराची शक्ती
पुढाकार म्हणजे काय? ती एखाद्या व्यक्तीमधील एक सर्जनशील क्षमता आहे: निर्मात्याकडून एक ठिणगी.
अनंतता अशी गोष्ट निर्माण करण्याची क्षमता देते जी यापूर्वी कोणीही निर्माण केलेली नाही, जसे ती देते
नवीन आणि सर्जनशील पद्धतीने गोष्टी करण्याची प्रेरणा उत्साही व्यक्तीची कामगिरी
हा उपक्रम एखाद्या शूटिंग स्टारइतकाच तेजस्वी आणि आश्चर्यकारक असू शकतो आणि तो काहीतरी निर्माण करत असल्याचे दिसते
शून्यातून, हे सिद्ध होते की जे अशक्य वाटते ते खरोखर शक्य आहे ते वापरून
माणूस ही आत्म्याची सर्वात मोठी सर्जनशील शक्ती आहे. पुढाकार आणि नवोन्मेषाची भावना एखाद्या व्यक्तीला स्वतःच्या पायावर, मुक्त आणि स्वतंत्रपणे उभे राहण्यास सक्षम करते;
यशाचे एक वैशिष्ट्य
देवाची प्रतिमा प्रत्येकात आहे
बरेच लोक स्वतःच्या उणीवांना माफ करतात आणि इतरांची निंदा करत राहतात. आपण हे उलट केले पाहिजे.
इतरांच्या चुकांकडे दुर्लक्ष करणे (जे लोकांसाठी हानिकारक नाहीत) आणि स्वतःच्या चुकांना कमी लेखणे ही भूमिका आहे.

सूक्ष्मदर्शक

कधीकधी इतरांचे विश्लेषण करणे आवश्यक असते, परंतु
अशा परिस्थितीत, एखाद्याने आपले विचार स्वतःकडेच ठेवले पाहिजेत.

पक्षपात आणि भेदभावापासून मुक्त निष्पक्ष आणि निःपक्षपाती विचार हे आरशासारखे असते.

तो स्पष्ट, अढळ आरसा, जो घाईघाईने केलेल्या निषेधाने
न डगमगणारा आहे आणि त्या आरशात दिसणारे सर्व काही

ते जसे आहे तसेच दिसेल, त्यात कोणतेही अलंकार किंवा विकृती नसेल.

चला, प्रत्येक मानवात देवाची प्रतिमा पाहूया, मग तो कोणत्याही जातीचा असो किंवा पंथाचा असो, आपण प्रेमाचा गोडवा चाखूया.

पवित्र म्हणजे जेव्हा आपल्याला मानवतेशी एकता
जाणवते, परस्पर सेवेपूर्वी नाही.

आपण लहान स्व (अहंकार) विसरून जातो आणि एका महान
स्वला स्पर्श करतो ज्याला कोणतीही मर्यादा किंवा बंधने नाहीत.

तिला: सर्व मानवांना एकत्र आणणारा आणि त्यांना एकत्र आणणारा दैवी आत्मा

बौद्धिक सवयी मानवी जीवनावर नियंत्रण ठेवतात.

मानवी सवयींमध्ये यशाला गती देण्याची किंवा विलंब करण्याची शक्ती असते. ती क्षणभंगुर प्रेरणा नाही किंवा

उज्ज्वल विचार, खरंच दैनंदिन मानसिक सवयी, आपल्या जीवनाचा मार्ग ठरवतात.

मानसिक सवयी हे एक मानसिक चुंबक आहे जे विशिष्ट प्रकारच्या गोष्टी आणि लोकांना आपल्याकडे आकर्षित करते.

आणि परिस्थिती चांगल्या विचारसरणीच्या सवयी आपल्याला अनुकूल आणि फायदेशीर संधी आकर्षित करण्यास सक्षम करतात, परंतु

वाईट बौद्धिक सवयी आपल्याला सांसारिक स्वभाव आणि प्रवृत्ती असलेल्यांच्या आणि अशा परिस्थितींच्या जवळ आणतात ज्या

शिफारस केली

वाईट सवयींना चालना देणारी कोणतीही गोष्ट टाळून त्या निष्क्रिय करता येतात आणि त्यांची शक्ती निष्क्रिय करता येते.

किंवा सतत त्यावर लक्ष केंद्रित न करता ते पुन्हा
जिवंत करा त्यानंतर, मन सवयीकडे वळवावे.

दयाळूपणा आणि तो आपल्या जीवनाचा अविभाज्य भाग होईपर्यंत सतत विकसित करण्यासाठी काम करणे ही आपण करू शकतो.

त्याच्यावर विश्वास ठेवा आणि त्याच्यावर अवलंबून
राहा

आपल्या आत दोन विरोधी शक्ती एका अथक संघर्षात आहेत:
एक अशी शक्ती जी आपल्याला जे करू नये ते करण्यास भाग पाडते.

आपण ते करतो, आणि इतर आपल्याला काय करावे हे सुचवतात, अशा गोष्टी ज्या अधिक

अडचण पहिला आवाज वाईटाचा आवाज आहे, तर दुसरा आवाज चांगल्याचा किंवा देवाचा आवाज आहे.

आपण दररोज शिकत असलेल्या कठीण धड्यांमधून, आपल्याला स्पष्टपणे दिसून येते की वाईट सवयी झाडाचे पोषण करतात.

अंतहीन भौतिक इच्छा, तर चांगल्या सवयी इच्छांच्या झाडाला पोषण देतात

आणि उदात्त आध्यात्मिक आकांक्षा योग्य विकासावर अधिकाधिक लक्ष केंद्रित केले पाहिजे.

धन्य आध्यात्मिक वृक्षासाठी, जेणेकरून एके दिवशी आपल्याला परिपक्व आत्म-ज्ञानाचे फळ मिळेल

भूक

जर एखादी व्यक्ती सर्व प्रकारच्या वाईट सवयींपासून स्वतःला मुक्त करू शकते आणि जर ती सर्व काही करू शकते

चांगले आणि उदात्त म्हणजे कुलीनता आणि दयाळूपणाद्वारे प्रेम, वाईटामुळे दुःख आणि पश्चात्ताप होतो म्हणून नाही.

तो आत्म्याने वाढेल आणि मार्गावर पुढे जाईल.

एखादी व्यक्ती जेव्हा स्वेच्छेने आणि स्वेच्छेने त्यांच्या वाईट सवयी सोडून देईल तेव्हाच ती मुक्त होईल जेव्हा ती

तो एक स्वामी बनतो, त्याच्या भावना, विचार आणि आवश्यक
ते करण्याची इच्छाशक्ती यांना आदेश देण्यास सक्षम असतो.

त्याने ते केले, जरी ते त्याच्या इच्छेविरुद्ध गेले
तरी आत्म-नियंत्रण आणि आत्म-नियंत्रणाच्या त्या शक्तीने

शाश्वत स्वातंत्र्याचे बीज आतच दडलेले आहे

मी आतापर्यंत यशाच्या अनेक महत्त्वाच्या वैशिष्ट्यांचा उल्लेख केला आहे: सकारात्मक विचारसरणी, सक्रिय इच्छाशक्ती,

मनोविश्लेषण, पुढाकार आणि आत्म-नियंत्रण असंख्य पुस्तके यापैकी एक किंवा अधिक गोष्टींवर भर देतात.

या वैशिष्ट्यांपेक्षा जास्त, परंतु ते घटकांमागील दैवी शक्ती मान्य करत नाही

हेच यश आहे. यश मिळविण्यासाठी दैवी इच्छेशी जुळवून घेणे हा सर्वात महत्वाचा घटक आहे.

दैवी इच्छा ही पृथ्वी आणि तिच्यावरील सर्व गोष्टींना आणि विश्वाला आणि त्यातील सर्व गोष्टींना हालचाल करणारी शक्ती आहे. ही देवाची इच्छा आहे.

अवकाशात तारे चालवणारा देव आहे आणि त्याची इच्छा ग्रहांना त्यांच्या मार्गावर आणते.

आणि जन्म, वाढ आणि क्षय यांचे चक्र सर्व प्रकारच्या जीवनावर नियंत्रण ठेवते. देव धन्य असो आणि त्याची इच्छा धन्य असो. ज्ञानी आणि सर्वज्ञ

तुमच्यावर शांती, दया आणि देवाचे आशीर्वाद असोत.

आध्यात्मिक आनंद
आध्यात्मिक परमानंदाचा प्रत्यक्ष अनुभव
देवाने आपल्याला आध्यात्मिक प्रेरणेची शक्ती दिली
आहे: आपल्यामध्ये त्याच्या उपस्थितीचा आनंद अनुभवण्याची क्षमता. परंतु अस्तित्वातील वाईट शक्तींनी खोटे आणि भ्रामक अनुकरण करण्याचे विविध प्रकार तयार केले आहेत. दारू आणि ड्रग्जचा तात्पुरता उत्साह हा खऱ्या आध्यात्मिक अनुभवांचा बनावटपणा आहे. दारू आणि ड्रग्जचा वापर अनेकदा लैंगिक प्रथांमध्ये गुंतण्यास कारणीभूत ठरतो ज्यामुळे मनाला तीव्र शारीरिक जागरूकता मर्यादित करून आध्यात्मिक .प्रेरणा मिळण्यास अडथळा येतो
बरेच लोक चिंता दूर करण्यासाठी आणि वेदनादायक, त्रासदायक आठवणी पुसून टाकण्यासाठी दारू पितात. पण अशा प्रकारची विस्मृती एखाद्या व्यक्तीच्या जन्मजात आध्यात्मिक ज्ञानापासून वंचित ठेवते - हो, ती त्यांच्या समस्यांवर मात करण्यास आणि चिरस्थायी आनंद मिळविण्यास .मदत करणारी शक्ती हिरावून घेते
देव आनंद आणि आनंदाचा स्रोत आहे आणि तो आपल्याला त्याच्या सतत नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदाचा शोध घ्यावा आणि .तो आपल्या आत शोधावा अशी त्याची इच्छा आहे
एक भ्रामक, सैतानी वैश्विक शक्ती आहे - सैतान, इब्लिस, ख्रिस्तविरोधी किंवा ख्रिस्तविरोधी - जी या विश्वातील

सर्व सुंदर आणि उदात्त प्रकटीकरणे आणि संकल्पनांमध्ये .अथकपणे बदल करण्याचा प्रयत्न करते
संपूर्ण सृष्टीमध्ये, आपल्याला चांगल्या आणि
वाईटाच्या द्वैत शक्ती एकमेकांच्या विरोधात आणि विरोधाभासी दिसतात: देवाने प्रेम निर्माण केले आणि आसुरी शक्तीने द्वेष निर्माण केला देवाने दया आणि उदारता निर्माण केली आणि आसुरी शक्तीने स्वार्थ आणि आत्म-प्रेम निर्माण केले देवाने शांती आणि सुसंवाद निर्माण केला आणि आसुरी शक्तीने कलह आणि संघर्ष निर्माण केला
हे जाणून, साधकाने हे समजून घेतले पाहिजे की अल्कोहोल आणि ड्रग्ज त्याच्या आनंदासाठी अत्यंत हानिकारक आहेत कारण ते खरा आध्यात्मिक आनंद लपवतात आणि मेंदूच्या पेशींना नुकसान पोहोचवतात, ज्यामुळे त्याच्या बुद्धिमत्तेवर आणि विवेकबुद्धीवर नकारात्मक परिणाम होतो. अल्कोहोल किंवा ड्रग्जच्या वापराचा एक डोस देखील व्यसनास कारणीभूत ठरू शकतो, विशेषतः जर भूतकाळातील या हानिकारक पदार्थांचा धोका असेल तर वाईट गोष्टी टाळल्या पाहिजेत .कारण त्या वाईट आहेत
जेव्हा तुम्हाला खरा आध्यात्मिक आनंद अनुभवायला
मिळेल तेव्हा तुम्हाला असे आढळेल की इतर कोणताही अनुभव त्यांच्याशी तुलना करू शकत नाही. पालकांनी नेहमीच त्यांच्या मुलांना ध्यान आणि जाणीवपूर्वक विवेक शिकवून त्यांच्यामध्ये आध्यात्मिक जागरूकता निर्माण करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, अन्यथा ते फसव्या आणि खोट्या .सुखांच्या आगीशी खेळण्याच्या मोहाला बळी पडणार नाहीत खरा आनंद अंतहीन असतो पण दारू आणि ड्रग्जपासून
मिळणारे सुख क्षणभंगुर असतात आणि त्यांच्या मागे फक्त .पश्चात्ताप आणि विनाशकारी भावना राहतात
दररोज रात्री, आपल्या शांत आणि निवांत झोपेदरम्यान, आपल्याला शांती आणि आनंदाची चव येते जेव्हा आपण गाढ झोपेत जातो, तेव्हा देव आपल्याला एका उदात्त, शांत चेतनेच्या अवस्थेत जगण्याची परवानगी देतो, ज्यामध्ये आपण या जगाच्या सर्व चिंता आणि चिंता विसरून जातो. ध्यानात, आपण आपल्या जागृतीच्या वेळी देखील मनाची ही आशीर्वादित स्थिती .अनुभवू शकतो आणि दुसऱ्या स्तरावर शांतीचा अनुभव घेऊ शकतो

जेव्हा दैवी आनंद उतरतो, तेव्हा माझा श्वास शांत होतो आणि माझा आत्मा वर चढतो, एकाच वेळी हजारो झोपेचा आनंद अनुभवतो, तरीही मी माझ्या सामान्य संवेदना गमावत नाही. हा वैश्विक अनुभव त्यांच्यासाठी राखीव आहे जे चेतनेच्या .सर्वोच्च अवस्थेपर्यंत खोलवर जातात
जेव्हा तुमचे अस्तित्व देवाच्या जबरदस्त आनंदाने भरलेले असते, तेव्हा शरीर पूर्णपणे स्थिर होते, श्वास थांबतो, विचार शांत होतात आणि हळूहळू नाहीसे होतात. ध्यान करणाऱ्याला त्याच्या आत्म्याची वास्तविकता आणि निर्मात्याशी असलेली त्याची जवळीक जाणवते, म्हणून तो दैवी आनंद पितो आणि हजारो वाइनच्या डोस देऊ शकत नसलेल्या .आनंदाचा आनंद घेतो
जागृती आणि झोपेच्या दरम्यानच्या सीमेवर सामान्य व्यक्तीला तंद्री वाटते, थोड्या काळासाठी निरोगीपणाची भावना येते, परंतु जेव्हा ते गाढ झोपेत जातात तेव्हा ही भावना लवकर कमी होते. झोप म्हणजे पूर्णपणे बेशुद्ध होणे नाही कारण जागे असताना तुम्हाला माहिती असते की तुमची झोप .शांत होती की नाही
झोपेच्या अनेक अवस्था असतात - काही हलक्या, काही खोल
पण जाणीवपूर्वक देवासोबत माणसाला होणारे आध्यात्मिक अनुभव झोपेच्या किंवा झोपेच्या (झोपेच्या आधी येणारी तंद्री किंवा झोप) सर्वात मोठ्या आनंदापेक्षा अधिक .उत्साहवर्धक आणि ताजेतवाने असतात
झोपेच्या गूढ आणि रहस्यांच्या पलीकडे हे पवित्र आनंद आहेत
मी माझ्या इच्छेनुसार कोणत्याही स्थितीत राहू शकतो.
मी बहुतेकदा झोपेच्या जगात आणि जगाच्या जाणीवेमध्ये .राहतो: एका उदात्त अवस्थेत
मानवी मनाची व्याप्ती खूप मोठी, अमर्याद आहे, परंतु बहुतेकदा ते माहित नसते. मी एकाच वेळी दोन अवस्था अनुभवू शकतो: गाढ झोप आणि पूर्ण जागृती किंवा मी एकाच वेळी झोपू शकतो, स्वप्न पाहू शकतो आणि माझ्या आजूबाजूला घडणाऱ्या .सर्व गोष्टी ऐकू शकतो
कधीकधी मी सामान्य माणसासारखा झोपतो मी झोपू शकतो आणि स्वतःला पूर्णपणे जागरूकपणे पाहू शकतो उच्च अवस्थेत,

तुमचे शरीर आणि मन झोपलेले असते, तरीही तुम्हाला घडणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीची पूर्ण जाणीव असते हे केवळ जाणीवपूर्वक आणि जाणूनबुजून उच्च चेतनेच्या अवस्थेत प्रवेश करण्याची आणि जाणीवपूर्वक आणि जाणूनबुजून जागृततेच्या सामान्य .स्थितीत परत येण्याची क्षमता विकसित करूनच शक्य आहे ध्यान, आंतरिक शांती किंवा कल्पनेद्वारे परत
येण्याची शक्यता नसल्यास शरीर सोडण्याची भीती बाळगण्याची अजिबात गरज नाही. काहींनी मांडलेली ही कल्पना निराधार आहे. शरीराशी असलेली आसक्ती इतकी मजबूत आहे की त्यातून सुटणे सोपे नाही. जरी जाणीव कमी झाली तरी, जोपर्यंत अवचेतन मन त्याच्याशी जोडलेले राहते तोपर्यंत शरीर पूर्णपणे सोडणे .शक्य नाही
जर तुम्ही एखाद्या गोष्टीचे अति तीव्रतेने दृश्यमान केले तर ती गोष्ट एक भ्रम बनेल, ज्यामध्ये कोणत्याही व्यक्तिनिष्ठ वास्तवाचा समावेश नसेल. कल्पनाशक्ती आणि आत्म-ज्ञान यातील फरक समजून घेतला पाहिजे. दैवी आत्म-ज्ञानाचा - तुमच्यातील देवाच्या जाणीवेचा - आवश्यक पुरावा .म्हणजे खरोखर आणि निःशर्त आनंदी असणे
जर तुम्हाला ध्यानात वाढता आणि सतत आनंद मिळत असेल, तर
हे जाणून घ्या की तुम्ही तुमच्या आत्म्यात देवाची उपस्थिती अनुभवत आहात. तथापि, जर पवित्र आनंदाच्या प्रवाहात काही विराम किंवा व्यत्यय येत असेल, तर हे तुमच्या चेतनेतील एका परदेशी घटकाचा पुरावा आहे जो आंतरिक .आनंद पुनर्संचयित करण्यासाठी काढून टाकला पाहिजे देवाला खरोखर ओळखणाऱ्या आध्यात्मिक गुरूची एकच इच्छा असते: जे लोक देवाचा शोध घेतात त्यांना आध्यात्मिक मार्गदर्शन देणे, त्यांना देवाचे चिंतन करण्यास आणि हृदय, आत्मा, मन आणि कृतीने त्याच्या जवळ जाण्यास प्रोत्साहित करणे. जे कोणी त्याच्याशी संवाद साधतात त्यांना त्याच्याद्वारे देवाचे आशीर्वाद मिळतात, कारण तो .सर्वशक्तिमान देवाच्या हातात फक्त एक नम्र साधन आहे केवळ आध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त झाले आहे असे समजून देवासोबत राहू शकत नाही. उच्च पदांवर पोहोचण्यासाठी स्वतःची सुधारणा आणि नैतिक शुद्धीकरण या आवश्यक पूर्वअट आहेत. देवाला शक्य मार्गाने जाणून घेणे आणि त्याला खऱ्या

मार्गाने जाणून घेणे यात खूप फरक आहे. केवळ नम्रता, शहाणपण, प्रामाणिकपणा, सद्गुणी चारित्र्य आणि मनापासूनच्या तळमळीनेच देवाला खरोखर ओळखता येते. नम्र लोकच देवाला .ओळखतात आणि देव त्यांना ओळखतो
जे लोक वैश्विक चेतनेत खोलवर जातात त्यांच्यात नैसर्गिकरित्या असाधारण आध्यात्मिक क्षमता आणि नैसर्गिक शक्तींवर नियंत्रण विकसित होते. तथापि, खऱ्या दिव्य चेतनेची प्राप्ती करणारा कोणीही ज्ञान किंवा विवेकाशिवाय त्यांच्या शक्तींचा वापर बढाई मारण्यासाठी आणि .दिखाव्यासाठी करत नाही
ज्ञानी लोक हे समजतात की देव हा अस्तित्वाचा एकमेव प्रतिनिधी आहे आणि नम्रपणे, ते त्याला त्याने दिलेल्या .असाधारण देणग्यांचे श्रेय देतात
अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट चमत्कार नाही का? आणि माणूस, केवळ त्याच्या अस्तित्वाच्या आधारे, एक ?चमत्कार नाही का
जर मानव देवाने निर्माण केलेल्या सर्व चमत्कारांनी ?समाधानी नसेल, तर संतांनी अधिक चमत्कार का करावेत देवाचे नीतिमान संत देवाने सांगितल्याशिवाय काहीही
करत नाहीत, आणि कधीकधी अस्पष्ट आणि समजण्यास कठीण असलेल्या कारणांमुळे
उच्च चेतना ही अवचेतन चेतनेपेक्षा कशी वेगळी असते हे
.मी एका उदाहरणाद्वारे स्पष्ट करेन
उच्च चेतना ही अशी अवस्था आहे जिथे तुम्ही जागे
असताना, झोपेत असताना आणि पूर्णपणे जाणीव असताना - इच्छेने आणि कोणत्याही बाह्य उत्तेजनाविना शरीरात कोणतीही .संवेदना निर्माण करू शकता
अचेतन कल्पनाशक्तीच्या क्षेत्रात (स्वप्नांच्या
जगात), तुम्ही एक कप गरम दूध पिऊ शकता, परंतु हा अनुभव तुमच्यावर लादला जातो. उच्च चेतनेमध्ये, तुम्ही जाणीवपूर्वक इच्छाशक्तीद्वारे तीच गोष्ट किंवा इतर .काहीही अनुभवू शकता
जोपर्यंत कोणी असे करू शकत नाही, तोपर्यंत त्याने स्वतःला असे समजू नये की तो उच्च चेतनेच्या उंचीवर पोहोचला आहे. मार्ग लांब वाटू शकतो, परंतु हजार मैलांचा

प्रवास एका पावलाने सुरू होतो आणि जोपर्यंत माणूस आशावादी राहतो, तोपर्यंत कोणताही अडथळा इच्छित ध्येय साध्य .करण्यापासून रोखू शकत नाही
झोपेच्या वेळी उलगडणाऱ्या अवचेतन मनाच्या
चमत्कारांनी लाखो लोक मोहित होतात. पण उच्च अवस्थेत, तुम्ही कल्पनाशक्तीद्वारे नव्हे तर वास्तवातून तुम्हाला काय हवे आहे ते पाहू शकता किंवा जाणून घेऊ शकता. मी या खुर्चीवर बसून माझे मन कोणत्याही ठिकाणी वळवू शकतो आणि .तिथे नेमके काय घडत आहे ते पाहू शकतो
कधीकधी शिष्य अवचेतन मनामध्ये राहतात, आणि कधीकधी ते उच्च चेतनेकडे जातात आणि काही निवडक लोक उच्च चेतनेच्या पलीकडे जाऊन वैश्विक चेतना प्राप्त करण्यास सक्षम असतात: दैवी आत्म्याचे क्षेत्र, ज्याचे कोणतेही मूळ किंवा कारण .नाही
शुद्ध आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत, साधकाला गोष्टी अनुभवण्यासाठी कोणत्याही पूर्वकल्पनेची आवश्यकता नसते जेव्हा ते वैश्विक चेतनेशी एकरूप होतात, तेव्हा त्यांची जाणीव अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणूमध्ये विस्तारते आणि विलीन होते, संपूर्ण विश्वाची आणि सर्व प्राण्यांची जाणीवपूर्वक जाणीव होते. हा अनुभव चेतनेचा अंतहीन विस्तार आहे. ज्यांना ही जाणीव अनुभवायला मिळते त्यांना गवताच्या तंतूंमध्ये आणि पर्वतशिखरांवर, तसेच त्यांच्या शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये आणि अवकाशातील .प्रत्येक अणूमध्ये उपस्थित असल्याचे जाणवते
.पण वैश्विक जाणीव त्याही पलीकडे आहे
जेव्हा एखादी व्यक्ती संपूर्ण अस्तित्वात स्वतःची उपस्थिती जाणवू शकते
आनंदाला हे देखील माहित आहे की अस्तित्वाच्या पलीकडे .काय आहे
ते सर्वव्यापी दैवी चेतनेशी एकरूप होते. तुम्हाला .शांती असो

अंतर्दृष्टी
अंतर्दृष्टी म्हणजे असे साधन आहे ज्याद्वारे आपण रूपांचे जग जाणू शकतो, जे पाच इंद्रियांनी किंवा बुद्धीने जाणले जात नाही. हे खरे आहे की रूपांचे जग इंद्रियांच्या जगात आणि त्याद्वारे प्रकट होते आणि हे खरे आहे की नंतरचे जाणून घेणे म्हणजे पहिले जाणून घेणे, परंतु दोन्ही कसे ओळखले जातात यात फरक आहे.
आपण संवेदी जगाला त्याच्या सर्व आयामांमध्ये खरोखरच संवेदी आकलन किंवा केवळ विचाराद्वारे जाणून घेऊ शकतो का? नक्कीच नाही निसर्गात आणि आपल्या स्वतःच्या शरीरात अनंत सत्ये, घटना, कायदे आणि नातेसंबंध आहेत जे मानवजातीसाठी सीलबंद पुस्तके आणि लपलेले रहस्ये आहेत. तर मग आपण सर्व विचार आणि संवेदी आकलनांच्या पलीकडे असलेल्या आध्यात्मिक क्षेत्रांचे आकलन कसे करू शकतो? अंतर्दृष्टी आत्म्याच्या आतून येते आणि कार्य करते,
तर विचार आत्म्याशिवाय येतो. अंतर्दृष्टी आपल्याला सत्याशी समोरासमोर उभे राहण्यास मदत करते, तर विचार आपल्याला त्याची अप्रत्यक्ष प्रतिमा देते.
अंतर्दृष्टी सत्याला संपूर्ण म्हणून पाहते कारण ते
एका विचित्र आणि अद्भुत संबंधामुळे (त्याच्या आणि सत्याच्या दरम्यान) असते, तर मन सत्याचे विभाजन आणि तुकडे करण्याचे काम करते.
प्रत्येक मानवाकडे बुद्धिमत्ता असते तशीच अंतर्दृष्टीची शक्ती असते आणि ज्याप्रमाणे विचारांना प्रशिक्षित आणि परिष्कृत केले जाऊ शकते, त्याचप्रमाणे अंतर्दृष्टी देखील जोपासली आणि विकसित केली जाऊ शकते अंतर्दृष्टीमध्ये, आपण सत्याशी पूर्णपणे सुसंगत
असतो. आनंदाचे जग, संख्येत एकता असलेले) आणि आध्यात्मिक जगाचे नियंत्रण करणाऱ्या अंतर्गत नियमांसह, आणि आपण देवाशी देखील एकरूप आहोत.
आपण आपले अस्तित्व कसे निश्चित करतो? ते संवेदी आकलनांद्वारे आहे का? आपल्या इंद्रिये आपल्याला आपल्या अस्तित्वाची माहिती देतात आणि आपल्या अस्तित्वाच्या जाणीवेचा स्रोत प्रकट करतात का? अर्थातच नाही अस्तित्वाची भावना इंद्रियांवर अवलंबून नाही, ज्यांना

आपण संवेदनांच्या प्रक्रियेचाच एक भाग आहोत हे आपल्याला प्रथम समजल्याशिवाय जाणीवपूर्वक काहीही कळू शकत नाही. संवेदी धारणा आणि विचार करण्याची प्रक्रिया आपल्याला सांगते की आपण अस्तित्वात आहोत? नक्कीच नाही, कारण मनाच्या डेटामध्ये संवेदी संस्कार असतात आणि ते - जसे दिसून येते - आपण अस्तित्वात आहोत हे सिद्ध करण्यास असमर्थ आहेत.
विचार करण्याची कृती आपल्याला अस्तित्वाची जाणीव देऊ शकत नाही कारण अस्तित्व हे विचार प्रक्रियेतच अंतर्निहित आहे जेव्हा आपण स्वतःची तुलना बाह्य जगाशी करतो आणि आपण अस्तित्वात आहोत असे तर्क करण्याचा किंवा अनुमान काढण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा अस्तित्वाची जाणीव विचार आणि तर्क करण्याच्या कृतीतच असते विचारांच्या मर्यादा आणि इंद्रियांची अपुरीता लक्षात घेता, आपण अस्तित्वात आहोत हे आपल्याला कसे कळेल? उत्तर केवळ आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीमध्ये आहे हे ज्ञान अंतर्ज्ञानाचे प्रकटीकरण आहे ते तर्क आणि इंद्रियांच्या पलीकडे जाते, ज्यांचे अंतर्दृष्टीशिवाय अस्तित्व नाही.
अंतर्दृष्टीची व्याख्या करणे कठीण आहे कारण ती
आपल्या सर्वांच्या खूप जवळ आहे. आपल्यापैकी प्रत्येकाला ते जाणवते. अस्तित्वात्मक जाणीव म्हणजे काय हे आपल्याला माहित नाही का? ती इतकी परिचित आहे की व्याख्येला आव्हान देते. जर तुम्ही एखाद्याला विचारले की त्यांना त्यांचे अस्तित्व कसे माहित आहे, तर ते उत्तर देऊ शकणार नाहीत. त्यांना माहिती आहे, पण ते ते परिभाषित करू शकत नाहीत. ते ते स्पष्ट करण्याचा आणि व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करू शकतात, पण त्यांचे शब्द त्यांना स्वतःमध्ये जे वाटते ते व्यक्त करू शकत नाहीत. अंतर्दृष्टीमध्ये ही क्षमता त्याच्या सर्व स्वरूपात आणि प्रकटीकरणांमध्ये आहे. चौथी पद्धत, जी इतरत्र स्पष्ट केली आहे, ती अंतर्दृष्टीवर आधारित आहे. आपण जितके जास्त त्याकडे लक्ष देऊ तितके जास्त आपण देवाला ओळखू.
अंतर्दृष्टीद्वारे, एखाद्याला देवाची ओळख होते आणि इंद्रिय आणि आदर्श जगामध्ये एक संबंध स्थापित होतो. नंतरचे इंद्रिय जगात आणि त्याद्वारे जाणवते. नंतर

इंद्रियांचा प्रभाव कमी होतो, त्रासदायक विचार नाहीसे होतात आणि आपल्याला आनंदाचा स्रोत असलेल्या देवाची ओळख होते आणि आपल्या आत एक आणि सर्व एक असल्याची जाणीव होते. ही जगातील पैगंबर, महान व्यक्ती आणि ऋषी यांच्याकडे असलेली अंतर्दृष्टी आहे.
तिसरी पद्धत, किंवा आधी वर्णन केलेली चिंतनशील पद्धत, जेव्हा आपण ती परिश्रमपूर्वक आणि सक्रियपणे सराव करतो तेव्हा आपल्याला अंतर्दृष्टीच्या जगात घेऊन जाते, परंतु ती एक अप्रत्यक्ष पद्धत आहे आणि प्रत्यक्ष अंतर्दृष्टी किंवा ज्ञानाद्वारे काय घडते ते आपल्यामध्ये निर्माण करण्यासाठी अधिक वेळ लागतो.
म्हणून, अंतर्दृष्टीद्वारे आपण देवाला त्याच्या सर्व प्रकटीकरणांमध्ये जाणू शकतो. आपल्या इंद्रियांना तो आपल्याला प्रकट करण्यास असमर्थ आहे, कारण त्या केवळ त्याचे बाह्य स्वरूप जाणतात. कोणतीही बुद्धी किंवा तर्क खरोखर देवाला ओळखू शकत नाही, कारण बुद्धी इंद्रियांच्या माहिती आणि डेटाच्या पलीकडे जाऊ शकत नाही. ते फक्त संवेदी छापांचे आयोजन आणि अर्थ लावू शकते.
जेव्हा इंद्रिये आपल्याला देवाच्या जवळ आणण्यात
अपयशी ठरतात, तेव्हा बुद्धी देखील अपयशी ठरते कारण ती त्यांच्यावर अवलंबून असते. म्हणून, देवाला त्याच्या आशीर्वादित स्वरूपात आणि त्याच्या इतर प्रकटीकरणांमध्ये प्रकट करण्यासाठी आपण आंतरिक दृष्टीकडे वळले पाहिजे. तथापि, या अंतर्ज्ञानी आकलनामध्ये अनेक अडथळे आहेत,
जसे की आजारपण, मानसिक कमकुवतपणा, शंका, आळस, भौतिक महत्त्वाकांक्षा, विचलित विचार आणि अस्थिरता. हे अडथळे एकतर वारशाने मिळालेले असतात किंवा इतरांच्या सहवासातून मिळवलेले असतात. हानिकारक आणि अस्वस्थ गोष्टींकडे आपला वारसा असलेला कल मजबूत मानसिक प्रयत्नांनी दूर केला जाऊ शकतो, ज्याप्रमाणे आपण इच्छाशक्तीद्वारे अपयश आणि निराशेवर मात करू शकतो. योग्य प्रयत्नांनी आणि चांगल्या लोकांच्या - देवाला समर्पित असलेल्या - सहवासाने आपण आत्म्याच्या बागेतून वाईट सवयी उपटून टाकू शकतो आणि त्यांच्या जागी चांगल्या सवयी लावू शकतो.

ज्यांनी त्यांच्या आयुष्यात सत्य पाहिले आहे, स्पर्श केले आहे आणि समजून घेतले आहे त्यांच्यासोबत आपण नसल्यास, ते सत्य काय आहे हे आपल्याला कळणार नाही.
चौकशीची भावना प्रत्येकामध्ये अंतर्निहित असते आणि
या जगातील प्रत्येक व्यक्ती सत्याचा शोध घेणारा आहे, जो त्याचा शाश्वत वारसा आहे, आणि तो सतत त्याचा शोध घेत असतो, शहाणपणाने असो वा मूर्खपणे, जोपर्यंत त्याला ते सापडत नाही आणि ते पूर्णपणे परत मिळत नाही.
अजून उशीर झालेला नाहीये. जे प्रयत्न करतात ते यशस्वी होतात आणि जे चिकाटीने काम करतात ते त्यांच्या ध्येयापर्यंत पोहोचतात!
अदृश्य मानव
गुरु परमहंस योगानंद
मानवांना उघड्या डोळ्यांनी अदृश्य प्राणी म्हणून पाहण्याची कल्पनाच अनैसर्गिक आणि अतार्किक वाटते. आपण दररोज भौतिक प्राणी म्हणून स्वतःला दिसतो पण असे अनेक मार्ग आहेत ज्याद्वारे आपण आपला लपलेला, आवश्यक स्वभाव प्रकट करतो.
उदाहरणार्थ, जर तुम्ही डोळे बंद केले तर तुमचे शरीर तुमच्यासाठी अदृश्य होते. मग तुम्हाला कसे कळेल की तुम्ही अस्तित्वात आहात? तुम्हाला तुमच्या शरीराचे वजन जाणवते आणि तुम्ही ऐकू शकता, वास घेऊ शकता, चव घेऊ शकता आणि अनुभवू शकता, परंतु तुम्ही विचार आणि भावनांमध्ये फक्त स्वतः आहात. तुम्ही एक लपलेले गाभा आहात ज्याभोवती अनेक विचार फिरतात. आता तुमचे डोळे उघडा. प्रश्न असा आहे की: तुम्ही ते रूप आहात जे तुम्ही पाहता, की ते आंतरिक अस्तित्व आहात जे तुम्ही काही क्षणापूर्वी डोळे बंद करून अनुभवले होते?
दृश्यमान मानवाला फारसे महत्त्व नाही. लपलेला 'स्व' किंवा आत्मा हा खरोखर महत्त्वाचा आहे. झोपेत असताना, तुम्हाला दृश्यमान मानवाची माहिती नसते, परंतु तुम्हाला स्वतःची जाणीव असते कारण जागे झाल्यावर तुम्हाला कळते की तुमची झोप शांत आणि निवांत होती की नाही. म्हणूनच, तुमचा लपलेला 'स्व' खरा आहे. या अदृश्य 'स्व'शिवाय, तुमच्या

दृश्यमान प्रतिमेला काही अर्थ किंवा महत्त्व राहणार नाही.
लपलेल्या 'स्व'शिवाय, शरीर निरुपयोगी ठरेल, एखाद्या निर्जीव प्रेतासारखे किंवा कडक शवासारखे.
लपलेले, आतील 'स्व' हेच खरे आहे तरीही, विचित्रपणे, लोक
या लपलेल्या 'स्व'च्या स्वरूपाचे विश्लेषण करण्याचा प्रयत्न करत नाहीत! त्यांचे लक्ष पूर्णपणे भौतिक स्वरूपावर केंद्रित असते, ज्याला ते सहजपणे स्पर्श करू शकतात आणि पाहू शकतात. म्हणूनच, ते त्यांचे दिवस आणि रात्र त्यांच्या भौतिक शरीराची आणि त्याच्या गरजांची काळजी घेण्यात घालवतात, कधीही विचार करण्यास थांबत नाहीत की अदृश्य आतील 'स्व' हेच खरे वास्तव आहे.
भौतिक शरीरात प्रकाशाचे एक शरीर असते जे त्याच्यासारखेच असते, जरी ते मानवी दृष्टीस अदृश्य असले तरी ते आत्म्याचे ग्रह किंवा अलौकिक आवरण असते.
ज्या लोकांचे बोट कापले गेले आहे त्यांना असे वाटते
की ते अजूनही तिथेच आहे ज्यांनी एखादा अवयव गमावला आहे त्यांना ही भावना माहित आहे शरीरातील प्रत्येक अवयवाचा एक लपलेला, अलौकिक समकक्ष किंवा समकक्ष आहे भौतिक हृदयाच्या मागे एक लपलेले हृदय आहे, ज्याशिवाय दृश्यमान हृदय धडकू शकत नाही मानवांमध्ये दृष्टी, श्रवण, मेंदू, हाडे आणि नसा हे अदृश्य अवयव आहेत हे अवयव, जे प्रकाश आणि क्रियाकलापांचे ऊती आहेत, ते मानवाचे अदृश्य ग्रह शरीर बनवतात ग्रह किंवा अलौकिक शरीर अगदी दृश्यमान भौतिक शरीरासारखे आहे फरक असा आहे की त्याचे तेजस्वी, महत्त्वपूर्ण स्वरूप अत्यंत सूक्ष्म आहे
जेव्हा शरीराला अपंगत्व येते तेव्हा एखाद्याने
स्वतःला असे पटवून देऊ नये की त्याची दृष्टी गेली आहे किंवा हात गेला आहे. अदृश्य डोळे आणि हात अजूनही आहेत. जरी शारीरिक हात अर्धांगवायू झाला असला तरी, अदृश्य हात अपंग नाही. कधीही असा विश्वास करू नका की अदृश्य अवयव शारीरिक अवयवांच्या आजारामुळे कोणत्याही प्रकारे प्रभावित होतात, कारण नकारात्मक विचार भौतिक शरीराच्या अवयवांमध्ये जाणीवपूर्वक जीवनशक्तीचा प्रवाह रोखतील.

तारेतून विद्युत प्रवाह वाहतो कोणता जास्त
महत्त्वाचा आहे: तार की वीज? तार फक्त त्यातून वीज जाण्यासाठी अस्तित्वात असते विजेचे अस्तित्व तारेवर अवलंबून नसते त्याचप्रमाणे, शरीर हे अदृश्य अस्तित्वाने, आत्म्याने वापरण्यासाठी अस्तित्वात आहे, उलट नाही. दुर्दैवाने, हे लपलेले 'स्व' शरीराशी बांधलेले आहे! अन्यथा, आपण पाण्यावर चालू शकतो, अवकाशात उडू शकतो आणि शरीरात परत येऊ शकतो.
आच्छादित स्वतःच्या अलौकिक शरीरात त्याच्या भौतिक समकक्षापेक्षा खूप जास्त संवेदी धारणा असतात. मानवांनी अशा यंत्रे तयार केली आहेत जी काही प्रकरणांमध्ये भौतिक शरीरापेक्षा खूपच श्रेष्ठ आहेत, जी असंख्य मर्यादांमुळे मर्यादित आहे. परंतु जसजशी तुमची अलौकिक शरीराची जाणीव विकसित होते तसतसे तुम्हाला आढळेल की ते कान जे ऐकू शकत नाही ते ऐकू शकते आणि डोळ्यांना जे दिसत नाही ते पाहू शकते. ते भौतिक इंद्रियांच्या क्षेत्राबाहेरील गोष्टींना वास, चव आणि स्पर्श देखील करू शकते.
लोकांना नेहमीच भौतिक शरीराच्या दिव्याबद्दल काळजी असते आणि त्यात रस असतो, परंतु त्यांना तो दिवा पेटवणाऱ्या गुप्त विजेचा शोध घेण्याचा विचारही कधी येत नाही.
दृश्यमान मानव हा सोळा घटकांपासून बनलेला आहे:
बाजारात खरेदी करता येणारे रासायनिक पदार्थ! भौतिक शरीर त्याच्या घटक घटकांच्या बाबतीत फारसे मूल्यवान नाही. मानवतेने अदृश्य मानवाची चांगली समज विकसित करण्याची वेळ आली आहे. हा लपलेला मानव तो आहे ज्याच्याकडे क्षमता, विचार आणि साथीदार आहेत, जो प्रेम करतो आणि विचार करतो आणि त्याच्याशिवाय, भौतिक शरीरात ज्या रासायनिक घटकांपासून ते बनले आहे त्याशिवाय काहीही नाही.
मनाचा प्रकाश आतल्या बाजूला, बंदिस्त, दृश्यमान मानवापासून दूर असावा.
शरीराला पाठदुखी आणि पेटके येतात आणि वयानुसार ते
खराब होते आणि क्षय पावते. ते सतत रडत असते, विव्हळत असते आणि या किंवा त्या गोष्टीसाठी तळमळत असते.

दृश्यमान मानव हाड चिरडणाऱ्या हिंसक पडण्याचा सामना करू शकत नाही आणि कधीकधी एका लहानशा खुंटीच्या टोचण्यानेही तो आकुंचन पावतो.
अदृश्य मानव हानीरहित आहे तो मुक्त आणि अनियंत्रित
आहे तो भौतिक शरीराच्या सर्व त्रासांना आणि त्रासांना दूर करू शकतो.
आपल्या आत लपलेला माणूस हाच आपला खरा स्वभाव आहे. शरीराच्या अणूंच्या मागे असलेले अस्तित्व म्हणजे आत्मा, जो बदलत नाही, बदलत नाही आणि कधीही चढ-उतार किंवा विनाशाच्या अधीन नाही.
एखाद्या व्यक्तीला वाटेल की ते शरीर आहेत, पण ते
नाहीत. बर्फाचा तुकडा बाष्पीभवनाने वितळू शकतो आणि दृष्टीआड होऊ शकतो. ही प्रक्रिया बाष्पाचे द्रवात संक्षेपण करून आणि नंतर द्रव पुन्हा घनरूपात गोठवून उलट करता येते.
केवळ भौतिक शरीराच्या जाणीवेत जगणे आध्यात्मिकदृष्ट्या हानिकारक आहे कारण शरीर आजारपण, दुखापत, भूक आणि मृत्यूच्या वेदनांना बळी पडते. आपण स्वतःला असे पटवून देऊ नये की आपण केवळ हे दृश्यमान शरीर आहोत, जे क्षय आणि नाशाच्या अधीन आहे.
आपल्यातील लपलेल्या मानवतेला मारता किंवा हानी पोहोचवता येत नाही. आपण आपल्या अज्ञात, शाश्वत स्वभावाला समजून घेण्यासाठी अधिक प्रयत्न करू नये का?
या लपलेल्या 'स्व' बद्दलचे आपले ज्ञान वाढवून, आपण
महान स्वामींप्रमाणे दृश्यमान मानवावर नियंत्रण ठेवू शकू. ज्यांना त्यांच्या पवित्र शक्ती जाणवतात आणि लपलेल्या 'आत्म' ची उपस्थिती जाणवते ते दृश्यमान मानव संकटात आणि धोक्यात असतानाही शारीरिक दुःखापासून स्वतःला अलिप्त ठेवू शकतात.
ते सार्वभौमत्व साध्य करण्याचा मार्ग कोणता आहे?
चिंतन आणि शांततेच्या शांततेत जास्त वेळ घालवला
पाहिजे सुरुवातीला हे अवांछनीय वाटू शकते, कारण शरीराची जाणीवपूर्वक जाणीव ठेवून आणि त्याच्या संवेदनांशी जास्त ओळख करून जगल्याने एखाद्याच्या अंतहीन त्रास, इच्छा आणि गरजांव्यतिरिक्त इतर कोणत्याही गोष्टीचा विचार करणे

कठीण होते. परंतु जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या आध्यात्मिक ओळखीची पुष्टी करते आणि स्वतःला खात्री पटवून देते की ते खरोखरच देवाच्या शुद्ध प्रतिमेत निर्माण झाले आहेत, त्यांचे जीवन कोणत्याही प्रकारे नष्ट होऊ शकत नाही आणि ते लपलेले, शाश्वत अस्तित्व आहेत तेव्हा मानवी चेतनेत एक नवीन आयाम उघडेल.
तो अदृश्य मानव देवाच्या प्रतिमेत, दैवी
आत्म्यासारखा मुक्त, दृश्यमान मानवामध्ये जगातील सर्व अडचणी आणि त्रास आहेत. आपल्या शरीराची जाणीव होताच, आपण त्यांच्या मर्यादांनी बांधले जातो. म्हणूनच महापुरुष आपल्याला डोळे बंद करून स्वतःला आठवण करून देण्यास शिकवतात - लपलेल्या आत्म्यावर ध्यान करून - की आपण शरीराच्या मर्यादित शारीरिक क्षमतांनी बांधलेले नाही. मी अनेकदा मोठ्या श्रद्धेने आणि खात्रीने म्हटले आहे
की, "मी माझ्या भौतिक शरीराने बांधील नाही. मला जिथे जायचे आहे तिथे मी लगेच तिथे असतो."
तुम्ही म्हणाल, "ही फक्त एक कल्पना आहे" ठीक आहे पण कल्पना म्हणजे काय? तुमच्या आजूबाजूला तुम्ही जे काही पाहता ते एक ठोस कल्पना आहे. विचाराशिवाय तुम्ही काहीही कल्पना करू शकत नाही. विचार स्वतः अदृश्य आहे, तरीही तो आपल्याला दिसणारी प्रत्येक गोष्ट खरी बनवतो. म्हणून, जर तुम्ही तुमचे विचार नियंत्रित करू शकलात, तर तुम्ही सर्वकाही दृश्यमान करू शकता आणि तुमच्या मानसिक एकाग्रतेच्या शक्तीने तुम्ही सर्वकाही पाहू शकता. जेव्हा तुम्ही तुमचे मन तीव्रतेने आणि खोलवर
केंद्रित करता तेव्हा तुम्ही तुमच्या मनाच्या डोळ्यांनी तुम्ही काय विचार करत आहात ते पाहू शकता, जसे तुम्ही ते तुमच्या भौतिक डोळ्यांनी पाहत आहात. अदृश्य विचार दृश्यमान अनुभवांमध्ये रूपांतरित होऊ शकतात.
जर तुम्ही डोळे बंद केले तर तुम्हाला तुमचे शरीर दिसत नाही, तरीही ते तुमच्यासाठी खरे राहते. मग तुम्हाला लपलेले स्वतःला फक्त तुम्ही पाहू शकत नाही म्हणून ते अवास्तव का वाटते?

ध्यान करताना तुम्ही बंद डोळ्यांमागील अंधारात पाहता आणि तुमचे मन तुमच्या आत लपलेल्या स्वतःवर किंवा आत्म्यावर केंद्रित करता.
आत्म-शिस्तीचा सराव करून आणि तुमच्या आध्यात्मिक मार्गदर्शकाने दिलेल्या वैज्ञानिक ध्यान तंत्रांनुसार तुमचे मन आत वळवून, तुम्ही हळूहळू आध्यात्मिकदृष्ट्या विकसित व्हाल तुमचे ध्यान अधिक खोलवर जाईल आणि तुमचा अदृश्य स्व - तुमच्यातील देवाची आध्यात्मिक प्रतिमा - तुमच्यासाठी वास्तविक होईल. आत्म-ज्ञानाच्या या आनंददायी जागृतीमध्ये, एकेकाळी इतकी वास्तविक असलेली मर्यादित भौतिक जाणीव अवास्तव बनते आणि तुम्हाला कळते की तुम्ही तुमचा खरा, अजिंक्य स्व शोधला आहे आणि देवाशी त्याचे एकत्व अनुभवले आहे.
तुम्हाला हे देखील कळेल की अदृश्य मानव भौतिक शरीराशी मानसिक आणि भावनिक दोरी आणि पृथ्वीवरील विशिष्ट गोष्टींसाठीच्या इच्छांनी कसा बांधला जातो.
पण जेव्हा, सखोल ध्यानाद्वारे, तुम्ही त्या साखळ्या उलगडू शकाल किंवा तोडू शकाल, तेव्हा तुम्ही मुक्त व्हाल आणि तुम्हाला कळेल की तुम्ही देवाची प्रतिमा आहात. भौतिक आणि भौतिक संवेदनांच्या जंगलात कैद झालेल्या अदृश्य मानवाचा शोध घ्या.
जर तुम्ही त्या अदृश्य मानवाला एकदाच ओळखले असते, तर तुम्हाला हे जाणवले असते की त्याचे भौतिक शरीर हे त्याचे बाह्य कवच आहे, आणि त्याचे शरीर तेजस्वी आहे आणि त्याचे अंतर्गत बौद्धिक शरीर देखील आहे, आणि तुम्हाला हेही कळले असते की तुम्ही किती विचित्र आहात!
तुमचे विचार त्या अदृश्य 'स्व' वर केंद्रित करा. दृश्यमान मानव हा एक भ्रम आणि फसवणूक आहे. आतील किंवा अदृश्य 'स्व' हाच खरा आहे जेव्हा तुम्हाला हे कळेल, तेव्हा तुम्हाला कळेल की तुम्ही रक्त आणि मांस नाही आहात, तर एक लपलेला 'स्व' आहात जो क्षय आणि विनाशाच्या पलीकडे आहे. तुम्ही एक आत्मा आहात आणि आत्मा मरत नाही! कबरेत
तुमचा अंत आहे असे समजू नका जेव्हा भौतिक शरीर मरते तेव्हा आत्मा अस्तित्वाच्या दुसऱ्या पातळीवर जातो

काहीही खरोखर नष्ट होत नाही शरीराचे मूळ स्वरूप आकाशात नेहमीच उपस्थित असते
लोकांना असे वाटते की त्यांचे निघून गेलेले प्रियजन कायमचे गेले आहेत कारण त्यांच्याकडे त्यांच्या पारदर्शक स्वरूपात त्यांना पाहण्यासाठी मानसिक एकाग्रतेचा अभाव आहे जिथे ते राहतात त्या अलौकिक क्षेत्रात नेहमी या सत्यांवर चिंतन करा आणि स्वतःला पुन्हा सांगा - जर तुम्हाला या बाबींमध्ये रस असेल तर - "मी देवाची तेजस्वी रचना आहे मी शाश्वत आहे आणि देवाच्या राज्यात सतत भटकत आहे".
तू तो गुप्त अस्तित्व आहेस ज्याला मृत्यू स्पर्श करू शकत नाही आणि दुर्दैव प्रभावित करू शकत नाही, आणि तू अनंतकाळपर्यंत असाच राहशील मग तुला आताच तुझ्या अमरत्वाची जाणीव का होत नाही?
आपले भौतिक डोळे आपल्याला हे द्वैत जग खरे आहे असे समजण्यास फसवतात. तुमचे आध्यात्मिक डोळे उघडा आणि तुमचे अदृश्य रूप पहा. जेव्हा तुमचा आध्यात्मिक डोळा आतील शांततेच्या शांततेत उघडेल तेव्हा लपलेले दृश्यमान होईल. जेव्हा तुम्ही विचार करता, स्वप्न पाहता आणि खोलवर लक्ष केंद्रित करता तेव्हा तुम्ही अशी व्यक्ती असता जी नजरेआड राहते. ती व्यक्ती खरी असते आणि दिसणारी व्यक्ती फक्त त्यांची सावली असते.
सावली विसरून जा आणि खरी गोष्ट लक्षात ठेवा
अदृश्य व्यक्तीशी एकरूप व्हा
सर्व सृष्टीच्या प्रभूची शुद्ध प्रतिमा!
तुम्हाला शांती असो.

वैश्विक चेतनेचा परिचय

जोपर्यंत थोडासा बौद्धिक थरकाप किंवा मानसिक चिंतेची
एक छोटीशी लाट असते तोपर्यंत वैश्विक चेतना प्राप्त होऊ शकत नाही. वैज्ञानिक ध्यान तंत्रे मानसिक एकाग्रतेची गुणवत्ता मोठ्या प्रमाणात सुधारतात आणि त्यांच्या विचारांवर नियंत्रण ठेवण्याची क्षमता वाढवतात, अशा प्रकारे त्यांना बेशुद्धीच्या क्षेत्रात वर्षानुवर्षे

निष्फळ भटकंतीपासून वाचवतात. स्मृतींचे भांडार आणि झोप आणि स्वप्नांचे क्षेत्र म्हणून बेशुद्धीची उपयुक्तता आपण नाकारत नाही. तथापि, हे क्षेत्र ध्यानासाठी अडथळा ठरू शकते आणि कल्पनारम्य आणि प्रवृत्तींना बळी पडणाऱ्यांना ते स्वतःचे आकर्षण आहे जे कल्पनारम्य भ्रमांच्या क्षेत्रात प्रवेश करून आत्मिक जगाशी जोडण्यासाठी प्रवृत्त होतात ज्यांचे कोणतेही वास्तव किंवा आध्यात्मिक मूल्य नाही आणि रात्रीच्या वेळी सामान्य स्वप्नांपेक्षा फारसे वेगळे नाहीत. वैयक्तिक प्रयत्नांव्यतिरिक्त, वैज्ञानिक ध्यान पद्धती मनाला आत्म-ज्ञान आणि देवाशी सुसंवादाच्या उदात्त स्थितीत उन्नत करतात.

टाळले पाहिजे ते म्हणजे भ्रामक, काल्पनिक अनुभवांनी भरलेले क्षेत्र जे काही जण आध्यात्मिक समजतात, परंतु जे आध्यात्मिक नसतात. खरे आध्यात्मिक अनुभव आणि सत्याची खरी जाणीव मनाला देवावर केंद्रित केल्याशिवाय मिळू शकत नाही. चिंतनशील एकाग्रता ही पूर्ण मानसिक शोषणाची आणि चेतनेची पूर्ण स्थिरता आहे. अस्तित्वाचे स्वरूप हालचाल आहे, तर आत्म्याचे स्वरूप स्थिरता किंवा अचलता आहे. म्हणूनच, पवित्र सुसंवादासाठी एकाग्रता आवश्यक आहे. आत्म-ज्ञानाच्या धड्यांमध्ये शिकवल्या जाणाऱ्या एकाग्रता आणि ध्यानाच्या पद्धती आणि कला मानवी चेतनेचे दैवी चेतनेशी संपूर्ण संरेखन करतात.

जगाची पद्धत म्हणजे भरपूर उपदेश करणे आणि थोडे आचरणात आणणे. तुम्ही मधाबद्दलचे व्याख्यान शंभर वेळा ऐकू शकाल, पण जोपर्यंत तुम्ही ते चाखत नाही तोपर्यंत तुम्हाला त्याची चव कळणार नाही. त्याचप्रमाणे, कोणत्याही शिकवणीचे खरे मूल्य केवळ सरावानेच समजू शकते. आपण पैगंबर आणि महान व्यक्तींच्या शिकवणी लागू केल्या पाहिजेत आणि त्याप्रमाणे जगले पाहिजे. मग त्यांचे सत्य आपले सत्य बनतील आणि आपल्याला हे समजेल की सत्य सिद्ध आणि प्रदर्शित केले जाऊ शकते आणि ते सार्वत्रिक आहे. जेव्हा आपण सत्याच्या प्रकाशात चालतो, आपले श्रद्धा किंवा मार्ग

काहीही असो, देव आपले कार्य स्वीकारेल आणि आपल्याला त्याच्या निवडलेल्यांमध्ये समाविष्ट करेल.

प्रामाणिकपणा आणि दृढतेने सत्याच्या मार्गावर चालले पाहिजे, प्रिय साधका, लक्षात ठेवा की लाखो लोकांमध्ये, फक्त काही लोक खरोखरच देवाचा शोध घेतात आणि त्या साधकांमध्येही, फक्त काही लोक शेवटपर्यंत टिकून राहतात परंतु जो मार्गावर टिकून राहतो तो देवाला ओळखेल जोपर्यंत त्यांचे हृदय देवाबरोबर आहे तोपर्यंत ते त्यांच्या इच्छित ध्येयापर्यंत पोहोचतील, ते कितीही वेळा अडखळले आणि पडले तरीही जोपर्यंत त्यांचे हेतू शुद्ध आहेत आणि त्यांचे हेतू स्वच्छ आहेत तोपर्यंत त्यांना भीती वाटण्याचे कारण नाही आणि ते दुःखी होणार नाहीत.

म्हणून, आपण देवाचे चिंतन आपल्या जीवनात जिवंत अनुभव बनवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत. श्रद्धेतील प्रामाणिकपणा ही एक अत्यावश्यक आणि अपरिहार्य आवश्यकता आहे, कारण केवळ ढोंग केल्याने एखाद्याचा अहंकार वाढतो आणि तो त्याच्या खऱ्या उद्देशापासून दूर जातो.

मला आशा आहे की सर्वशक्तिमान देव तुमच्या जीवनात
प्रथम स्थान घेईल आणि तुम्ही त्याला कधीही विसरणार नाही, एका क्षणासाठीही नाही. तुम्ही या जगाच्या क्षणभंगुर सुखांवर समाधानी राहू नका, तर देवाला तुमचे आशीर्वादित गंतव्यस्थान आणि जीवनातील तुमचे अंतिम ध्येय बनवा. मर्यादित शरीराच्या मागे असीम परिपूर्णता आहे. मी आध्यात्मिक बाबींबद्दल बोलत नाही जोपर्यंत मला देव माझ्यासोबत जाणवत नाही आणि मी त्याच्याशी परिपूर्ण सुसंगत आहे. आणि जेव्हा मी त्या जाणीवेतून बोलतो, तेव्हा मला माहित आहे की माझे शब्द सत्याच्या आत्म्याने ओतलेले आहेत आणि सर्व प्रामाणिक साधकांना मी जे बोलतो त्याचे सत्य जाणवेल.

असे लोक आहेत जे तथ्यांना भ्रमात गोंधळात टाकतात, ते असा आग्रह धरतात की तथ्ये ही मिथक आणि भ्रम आहेत आणि भ्रम ही तथ्ये आहेत आणि अंधारात चमकणारे दिवे आहेत.

प्रगती आणि आध्यात्मिक वाढीसाठी आध्यात्मिक
मार्गावर लक्ष केंद्रित करण्याची क्षमता अपरिहार्य आहे. मानसिक एकाग्रतेशिवाय, कोणीही कधीही देव शोधू शकत नाही. इतर पार्थिव आवाज आणि विचलित करणाऱ्या गोष्टींचा प्रवेश रोखण्यासाठी आपण चेतनेच्या खिडक्या बंद करायला शिकले पाहिजे.

जेव्हा चेतना कॅलिब्रेट केली जाते आणि आध्यात्मिकरित्या ट्यून केली जाते, तेव्हा एक अनुभवात्मक संबंध निर्माण होतो आणि साधकाला दैवी उपस्थिती जाणवते. देव नेहमीच आणि सदैव मानवतेसोबत आणि सर्वत्र असतो. तथापि, त्याची उपस्थिती जाणण्यास असमर्थता मनाच्या अनेक निव्वळ सांसारिक बाबींमध्ये व्यस्ततेमुळे उद्भवते. लक्ष केंद्रित करणे किंवा देवावर ध्यान करणे हे एक साधन आहे जे आपल्याला त्याची जवळीक जाणवण्यास सक्षम करते. यासाठी, सूफी सतत स्मरणात गुंततात, देवाचे नाव पुन्हा पुन्हा सांगतात (जसे की "देवाशिवाय कोणीही देव नाही" किंवा "हे जिवंत, हे स्वयं-अस्तित्वात") जोपर्यंत त्यांचे संपूर्ण अस्तित्व अर्थात लीन होत नाही तोपर्यंत त्यांची चेतना नंतर सहजपणे आध्यात्मिक परिमाणात संक्रमण करते आणि त्यांना खोल ध्यानात योगींनी अनुभवलेल्या आध्यात्मिक परमानंदाच्या अवस्था अनुभवतात. आध्यात्मिक अनुभव एक आहे, तो प्राप्त करण्याचे वेगवेगळे मार्ग असूनही.

देव मानवतेपासून दूर नाही. मानवताच आपल्या विचार आणि कृतींद्वारे जाणूनबुजून देवापासून दूर जाते. ध्यानात जेव्हा तुम्हाला खरा आध्यात्मिक प्रकाश जाणवतो, तेव्हा तो समजून घेण्याचा प्रयत्न करा आणि तुम्ही त्यात आहात असे वाटण्याचा प्रयत्न करा: त्याच्यासोबत एकरूप होऊन देव त्या प्रकाशाच्या केंद्रस्थानी आहे - प्रकाशावर प्रकाश आणि तुम्ही त्या धन्य प्रकाशाच्या जितके जवळ जाल तितके तुम्ही देवाच्या जवळ जाल.

दैवी प्रकाशाचे एक विशिष्ट लक्षण म्हणजे त्याचे
दर्शन नेहमीच शरीराच्या प्रत्येक ऊतींच्या प्रत्येक पेशीतील प्रत्येक अणूमध्ये पसरलेल्या आनंदाच्या किंवा

आनंदाच्या तात्काळ आणि तीव्र भावनेसह असते. ही आनंदाची भावना भ्रामक नाही; उलट, काहींना आध्यात्मिक आनंदाची तीव्रता सहन करणे कठीण वाटते कारण मन आणि शरीर त्याची सवय नसते. हा आनंद हे अंतिम ध्येय आहे आणि ज्यांनी त्याचे अमृत चाखले आहे ते धन्य आहेत, कारण त्यांनी जीवनाच्या जिवंत पाण्याच्या झऱ्यातून प्यायले आहे.

एकाग्रतेदरम्यान जितकी शांती मिळेल तितकेच त्यांचे देवावरील ध्यान अधिक सखोल आणि यशस्वी होईल जर आध्यात्मिक पुस्तके वाचण्याऐवजी ध्यानासाठी वेळ दिला असता, तर मानसिक आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगती खूप जास्त झाली असती. गंभीर साधक त्यांची झोप कमी करतात आणि ध्यानासाठी अधिक तास देतात कारण ध्यानात त्यांना मिळणारा आराम झोपेपेक्षा शंभर पट जास्त उत्साहवर्धक आणि ताजेतवाने असतो.

जोपर्यंत एखादी व्यक्ती त्यांच्या चेतनेतील
आवाजांना शांत करू शकत नाही तोपर्यंत ते देवापर्यंत पोहोचू शकत नाहीत. म्हणूनच पैगंबर आणि संतांनी गुहा, पर्वत आणि जंगलांमध्ये आश्रय घेतला. एकाग्रता आणि ध्यानाच्या सरावाने स्वतःला वारंवार आंतरिक शांततेत बुडवून घेण्याची निकडीची गरज आहे, आणि मग महान शांती आणि खोल आनंद मिळेल. जसे ज्ञानग्रंथ म्हणतात:

जो व्यक्ती नवीन इच्छा आणि संपत्तीच्या आकांक्षांपासून मुक्त आहे, जो आपले हृदय आणि मन (भावना आणि विचार) नियंत्रित करतो आणि शांत जागा शोधतो, त्याने नेहमीच वैश्विक आत्म्याशी एकरूप होण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

प्रार्थनास्थळांमध्ये चिंतनशील शांततेचा अधिक सराव करण्याची देखील आवश्यकता आहे. आपण कमी बोलले पाहिजे आणि जास्त ध्यान केले पाहिजे. भारतातील माझ्या आध्यात्मिक प्रशिक्षणादरम्यान, माझे शिक्षक, श्री युक्तीश्वर, आम्हाला कधीकधी फक्त एक व्याख्यान देत असत. बहुतेक वेळा, आम्ही त्यांच्याभोवती शांततेने आणि खोल एकाग्रतेने बसायचो.

खऱ्या आध्यात्मिक मार्गदर्शकाकडे केवळ लेखी ज्ञानापेक्षा जास्त ज्ञान असते. त्याच्याकडून आपण शहाणपण आणि एकेश्वरवादी ज्ञान शिकू शकतो कारण तो जाणतो आणि त्याला माहित आहे की तो जाणतो, कारण त्याला स्वतःमधील आणि स्वतःबद्दलचे सत्य माहित आहे आणि त्याने केवळ पुस्तके वाचलेली नाहीत.

अवकाश दोन भागात किंवा पैलूंमध्ये विभागलेला आहे. निर्मिती ही अवकाशाचा एक पैलू आहे आणि दुसऱ्या पैलूवर एकटा देव आहे, जिथे निर्मिती अजिबात अस्तित्वात नाही. ते अंधाराचे क्षेत्र आहे जे अंधार नाही आणि प्रकाशाचे क्षेत्र आहे जे प्रकाशमान नाही. जिथे सूर्य उगवत नाही, चंद्र चमकत नाही आणि अग्नी पेटत नाही, तिथे देवाचे शाश्वत, शाश्वत निवासस्थान आहे.

हे द्वैत मानवी चेतनेला देखील लागू होते. मानवाचे दोन पैलू आहेत: एक दृश्यमान आणि दुसरे अदृश्य. उघड्या डोळ्यांनी, तुम्ही प्रकट अस्तित्व जाणता आणि स्वतःला त्यात पाहता. बंद डोळ्यांनी, तुम्हाला एका गडद शून्यतेशिवाय काहीही दिसत नाही. तरीही, तुमची चेतना अत्यंत ग्रहणक्षम आणि सक्रिय राहते. जर, खोल चिंतनाद्वारे, तुम्ही बंद डोळ्यांमागील अंधारात प्रवेश करू शकलात, तर तुम्हाला सर्व सृष्टी ज्या प्रकाशातून बाहेर पडली आहे तो प्रकाश जाणवेल. आध्यात्मिक आनंदाच्या स्थितीत, चेतना प्रकट प्रकाशाच्या पलीकडे जाते आणि सृष्टीच्या सर्व रूपे आणि आकारांमागे अस्तित्वात असलेल्या वैश्विक चेतनेच्या क्षेत्रात प्रवेश करते. ही चेतना सर्व संवेदी धारणांना मागे टाकते. त्याचे सार, त्याचा आनंद आणि त्याच्याशी संबंधित अवस्थांबद्दल, त्यांचे अचूक वर्णन करणे कठीण आहे कारण ते अशा आध्यात्मिक परिमाणाचे आहेत जे लोक क्वचितच भेट देतात, जरी त्याचे सत्य आणि त्याच्या अस्तित्वाचे सत्य अस्तित्वात असूनही.

देवाने आपल्याला आपल्या चेतनेत, विश्वाचे नियम कसे कार्य करतात हे अनुभवण्याची संधी दिली आहे. डोळे बंद करूनही जाणीव होऊ शकणारी ही निराकार चेतना स्थिती अनंत

क्षेत्राशी (अंधाराशिवाय अंधार) आणि (प्रकाशाशिवाय प्रकाश) तुलना करता येते, जिथे देव त्याच्या भौतिक निर्मितीचे वैशिष्ट्य असलेल्या कोणत्याही रूपे, गुणधर्म आणि द्वैतांशिवाय अस्तित्वात आहे. सृष्टीच्या पलीकडे असलेल्या अनंतकाळाच्या या अमर्याद विस्तारात, देव केवळ परिपूर्ण आनंदाच्या जाणीवेत अस्तित्वात आहे, जो कायमचा उपस्थित आहे, जागरूक आहे आणि नूतनीकरण केलेला आहे. ही जाणीव वर्णन आणि तुलनाला आव्हान देते कारण ती पूर्णपणे अद्वितीय आहे. अनंतकाळच्या या क्षेत्रात, जिथे परम आणि अनंत सर्वोच्च राज्य करतात, तेथे कोणतेही जग किंवा कोणत्याही प्रकारचे प्राणी नाहीत परंतु अवकाशाच्या दुसऱ्या बाजूला, देव स्वतःमध्ये सर्वकाही - सर्व सृष्टी - जाणवतो.

अदृश्य जगात विश्वांचा कारखाना आहे. एका खगोलशास्त्रज्ञाने असे म्हटले की अवकाश खरोखरच आश्चर्यकारक आहे; सर्व काही त्यातून बाहेर पडते आणि त्यात विरघळते. तर, अणू, त्यांचे घटक आणि संपूर्ण जग कुठे गायब होतात?

जेव्हा जेव्हा पदार्थ आकर्षक आणि मोहक वाटेल तेव्हा डोळे बंद करा, स्वतःमध्ये पहा आणि जीवनाच्या उगमाचे चिंतन करा. तुम्हाला काहीही दिसत नसेल आणि काहीही जाणवत नसेल, परंतु सर्व दृश्यमान गोष्टी त्या अदृश्य उगमातून बाहेर पडतात (आणि प्रकाश अंधारात चमकतो) (स्वर्ग आणि पृथ्वीचा प्रकाश). जर तुम्ही शांत, खोल एकाग्रतेने अंधारात पाहत राहिलात तर तुम्हाला तो महान प्रकाश मिळेल कारण अंधाराच्या पलीकडे आध्यात्मिक जागरूकता आहे आणि अंधाराच्या पलीकडे इतर क्षेत्रे आहेत (माझ्या वडिलांच्या घरात अनेक वाडे आहेत) (आणि परलोकाचे घर चांगले आहे, आणि नीतिमानांसाठी किती उत्तम घर आहे!)

वैश्विक मन हे अवकाशाच्या पलीकडे थेट अस्तित्वात आहे मानवी जाणीवेच्या पलीकडे देवाची जाणीव आहे त्याच्या उपस्थितीबद्दलचे हे अज्ञान पुरेसे आहे आपण चिंतनाद्वारे अंधाराला ढवळून काढले पाहिजे आणि तो सापडेपर्यंत थांबू

नये. अनंत परिपूर्णतेमध्ये, असंख्य धारणा, असंख्य आंतरिक दृष्टी आणि जीवनातील सर्व समस्यांचे निराकरण आहे.

आत्मनिरीक्षणातून मला समजलेली सत्ये इतर माध्यमांद्वारे वैज्ञानिकदृष्ट्या शोधले जाणारे शारीरिक नियम प्रकट करतात जेव्हा मी माझे डोळे बंद करतो तेव्हा मला माझ्या शरीरात वाहणारे जीवनाचे पारदर्शक प्रवाह दिसतात. तुम्ही ज्या शांततेचा अनुभव घेत आहात त्यात तुम्ही एकटे आहात असे समजू नका. देव तुमच्यासोबत आहे आणि तो नाही असे मानण्याचे कोणतेही कारण नाही. हवा रिसीव्हर्सद्वारे ऐकल्या जाणाऱ्या संगीताने भरलेली आहे. म्हणूनच तो देवासोबत आहे. तो आपल्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक क्षणी आपल्यासोबत आहे. परंतु त्याची उपस्थिती जाणण्यासाठी, आपण खोल ध्यानाचा सराव केला पाहिजे. देव आपल्यासोबत आहे याची थोडीशीही खूण मिळेपर्यंत आपण आपल्या पापण्या झोपेत बंद होऊ देऊ नयेत; तरच आपण शांत आणि शांत झोपू शकतो. आणि तुम्ही, जे तळमळत आणि आतुरतेने वागता, अंधारात लक्षपूर्वक पाहता जोपर्यंत तुम्हाला त्याचे अद्भुत रहस्य सापडत नाही.

एकदा, मी दुपारी चारच्या सुमारास माझ्या लायब्ररीत
बसलो होतो, तेव्हा अचानक माझा श्वास थांबला आणि माझे हातपाय कडक झाले. मी स्वतःला मृत्यूची प्रक्रिया पाहताना पाहिले. श्वास आणि हालचाल माझ्या शरीरातून निघून गेली, तरीही मी जाणीवपूर्वक राहिलो. हा एक अद्भुत अनुभव होता. मी माझे शरीर आणि संपूर्ण निसर्ग दैवी प्रकाशाने बनलेल्या गतिमान वैश्विक प्रतिमा म्हणून पाहिले आणि मी आनंदाने उद्गारलो, "देवा, मृत्यू नाही! हे संपूर्ण जग फक्त एक गतिमान प्रतिमा गॅलरी आहे!"

आपल्या खुर्चीवर किंवा सिंहासनावर बसलेला शासक म्हणू शकतो: "मी आज्ञाधारक स्वामी आहे, माझ्यापुढे डोके झुकतात" परंतु मृत्यूला त्या आज्ञाधारक स्वामीला त्याच्या प्राणघातक प्रहारांपैकी एक देऊ द्या आणि तो भूतकाळातील गोष्ट होईल.

माझ्या मित्रांनो, खरा राजा तोच आहे जो देवावर प्रेम करतो, सर्व सृष्टीमध्ये त्याची उपस्थिती जाणवतो आणि स्वतःची काळजी घेतो तशी इतरांची काळजी घेतो. मृत्यू देखील त्याला घाबरणार नाही किंवा भयभीत करणार नाही, कारण तो त्याला देवाच्या राज्यात जाण्याचा मार्ग मानतो (जिथे ते कायमचे राहतील).

मानवी चेतनेचा वैश्विक चेतनेपर्यंत विस्तार
करण्याचे तीन मार्ग आहेत. पहिला मार्ग म्हणजे सामाजिक मार्ग, जिथे आपण आपल्या आत्म्यातून स्वार्थ दूर करतो आणि लोकांना मदत करण्यास आणि गरजूंची सेवा करण्यास पूर्णपणे तयार असतो. आपण आपल्या मित्रांशी एकनिष्ठ आणि विश्वासू असले पाहिजे आणि देवाने आपल्याला दिलेल्या कुटुंबातील प्रत्येकाबद्दल प्रेम वाटले पाहिजे जेणेकरून आपण इतरांबद्दल खरी काळजी दाखवून आणि त्यांच्यासाठी काम करून आपल्या चेतनेच्या सीमा वाढवू शकू. आपण कौटुंबिक जीवनात आपल्या प्रियजनांसाठी प्रेम आणि त्याग शिकतो आणि अशा प्रकारे आपण आपल्या चेतनेत काही विस्तार साधतो. परंतु हे पुरेसे नाही. एका अरुंद वर्तुळापर्यंत मर्यादित असलेले प्रेम मर्यादित होते आणि विस्तार करण्यास असमर्थ होते. जेव्हा ते अव्यक्तिक बनते तेव्हा त्याचे वर्तुळ वाढते आणि त्याची पोहोच वाढते. या प्रकारच्या प्रेमाचे पालनपोषण केले पाहिजे आणि आपण सर्वांना आपल्या कुटुंबासाठी आणि प्रियजनांसाठी जे प्रेम वाटते तेच प्रेम देण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, जसे आपण स्वतःसाठी काम करतो तसेच इतरांसाठी काम करतो (देव चांगले करणाऱ्यांना प्रेम करतो). वैश्विक चेतना प्राप्त करण्याचा हा सामाजिक मार्ग आहे - सेवा आणि प्रेमाचा मार्ग.

देव आपल्याला एका महान वैश्विक कुटुंबाप्रमाणे प्रेम करतो आणि आपण एकमेकांवर प्रेम करावे अशी अपेक्षा करतो जर आपण प्रेम केले तर आपल्याला आनंद मिळतो; जर आपण प्रेम केले नाही तर आपण स्वतःला दुःख आणि दुःखाने शिक्षा करतो.

जगाची विचारसरणी बदलली पाहिजे आपण सर्व आहोत कारण
आपला खरा स्वभाव मूळतः सर्वव्यापी आहे.

मला इतरांना देण्यात आनंद मिळतो आणि त्यांचा आनंद पाहण्यात मला सर्वात मोठा आनंद मिळतो जेव्हा आपण इतरांवर प्रेम करतो आणि त्यांच्याशी सहानुभूती दाखवतो तेव्हा आपल्याला आढळते की संपूर्ण अस्तित्व आपल्याला प्रतिसाद देते पैगंबर आणि महान व्यक्तींनी आपल्याला वैश्विक जागरूकता प्राप्त करण्याचा मार्ग दाखवला आहे अशा प्रकारे आपण स्वेच्छेने प्रेम, सेवा आणि करुणा दिली पाहिजे.

सार्वत्रिक जाणीव असलेली व्यक्ती आनंदी असते. ते त्यांचे प्रेम काही निवडक लोकांपुरते मर्यादित ठेवत नाहीत, त्यांच्या प्रेमाच्या आणि करुणेच्या वर्तुळातून इतर सर्वांना वगळत नाहीत. आपण संपूर्ण जगाला आपले कुटुंब म्हणून अशा प्रकारे पाहिले पाहिजे. ही जाणीव नेहमीच माझ्यासोबत असते आणि मला वाटते की प्रत्येकजण माझा आहे. सार्वत्रिक जाणीव असलेली व्यक्ती सर्व लोकांवर तितकेच प्रेम करते जितके ते त्यांचे भाऊ, बहिणी, पालक आणि मित्रांवर प्रेम करतात.

वैश्विक चेतनेचा दुसरा मार्ग म्हणजे आत्म-शिस्त. एखाद्याने अतिरेकाला बळी पडू नये. गोष्टींचा आनंद घेणे ठीक आहे, परंतु त्याचे हृदय आणि आत्मा त्यांच्याशी संलग्न होऊ नये. ज्यांना त्यांच्या चेतनेच्या सीमा वाढवायच्या आहेत त्यांनी विचार आणि कृतीत मुक्त, दयाळू, सौम्य आणि आनंददायी, स्वयं-शिस्तबद्ध, त्यांच्या इच्छांवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे, हानिकारक सवयींचे गुलामगिरी टाळली पाहिजे आणि नैतिक आणि नैतिकदृष्ट्या न्याय्य असलेल्या त्यांच्या सुदृढ विश्वासांनुसार वागले पाहिजे. वैश्विक चेतना प्राप्त करण्यासाठी आत्म-नियंत्रण विकसित करणे आणि उष्णता आणि थंडी, आनंद आणि नैराश्य, आरोग्य आणि आजार या द्वैतांच्या पलीकडे जाणे आवश्यक आहे.

आपण सर्व काही चिंता किंवा मानसिक त्रासाशिवाय सहन
केले पाहिजे. जो स्वतःला या जगाच्या बंधनात बांधत नाही, किंवा अनियंत्रित भावनांना स्वतःला ढकलू देत नाही किंवा त्याच्या आध्यात्मिक शांतीशी छेडछाड करू देत नाही, त्याच्याकडे खरी समज आणि प्रगल्भ ज्ञान आहे. तिसरी पद्धत

म्हणजे आध्यात्मिक पद्धत. साधकाने चेतनेच्या उच्च क्षितिजांना पाहण्यासाठी आणि त्यांच्या परिमाणांना स्पर्श करण्यासाठी योग्य चिंतनाद्वारे शरीराच्या बंधनांपासून स्वतःला मुक्त केले पाहिजे. हे केवळ आत्म्याच्या तळ्यात धडकणाऱ्या, त्याच्या आत लाटा आणि अशांतता निर्माण करणाऱ्या विचारांच्या भोवऱ्याला शांत करून साध्य केले जाते. जेव्हा विसंगत विचार कमी होतात, तेव्हा पाण्याचा पृष्ठभाग शांत होतो आणि आकाश आणि त्यातील सर्व काही स्पष्टता आणि शुद्धतेने प्रतिबिंबित होते.

जर तुम्ही पाण्याच्या टाकीत सीलबंद पाण्याची बाटली ठेवली तर बाटलीतील घटक आजूबाजूच्या पाण्यापासून वेगळे राहतात पण जर तुम्ही सील काढून टाकला तर बाटलीतील पाणी टाकीतील पाण्यामध्ये मिसळते त्याचप्रमाणे, सामान्य लोक देवाला त्यांच्या जीवनापासून दूर करतात कारण त्यांच्या चेतनेचे पात्र अज्ञानामुळे बंद होते परंतु एकदा योग्य ध्यानाद्वारे सील उचलला की, साधकाला शरीराच्या आत आणि बाहेर देवाची शांती अनुभवायला मिळते. वाढत्या ध्यानाने, शांती वाढते आणि आध्यात्मिक आनंद पुन्हा मिळतो.

देव मानवजातीला सर्व बाजूंनी वेढून आहे, पण त्यांना त्याचे आकलन होत नाही. जोपर्यंत ते अज्ञानाचा पडदा किंवा पडदा काढून टाकत नाहीत आणि त्यांच्या चेतनेला त्याच्या पवित्र जाणीवेत बुडवत नाहीत तोपर्यंत ते त्यांच्या आत आणि त्यांच्याभोवती त्याची प्रत्यक्ष उपस्थिती जाणवू शकत नाहीत.

जर एखादा माणूस भौतिक इच्छांच्या समुद्रात बुडाला तर
तो बुडेल पण जर तो देवाच्या समुद्रात बुडाला तर तो सदासर्वकाळ जगेल.

आणि जेव्हा तुम्हाला देव सापडेल, माझ्या मित्रांनो, तेव्हा तुम्हाला खरा आणि चिरस्थायी समाधान वाटेल.

मानवी मैत्री तुटू शकते आणि तुटू शकते, पण देव
तुम्हाला सोडणार नाही.

जरी सर्वजण तुम्हाला सोडून गेले आणि सोडून दिले तरी, जोपर्यंत देव तुमच्यासोबत आहे तोपर्यंत सर्व काही तुमचेच असेल.

तुमच्यावर शांती, दया आणि देवाचे आशीर्वाद असोत.

योग आणि उच्च धारणा

योग म्हणजे मानवी आत्म्याला परमात्म्याशी पुन्हा जोडण्यासाठी वैज्ञानिक पद्धतींचा संग्रह आहे. आपण देवापासून उत्पन्न झालो आहोत आणि त्याच्याकडे परत जावे लागेल. आपण त्याच्यापासून वेगळे झालो आहोत आणि जाणीवपूर्वक त्याच्याशी आपले ऐक्य पुनर्संचयित केले पाहिजे. योग आपल्याला वेगळेपणाच्या भ्रमातून कसे बाहेर पडायचे आणि देवाशी असलेले आपले एकत्व कसे साकारायचे हे शिकवते. इंग्रजी कवी मिल्टन यांनी मानवी आत्म्याबद्दल आणि तो त्याचा आनंद कसा परत मिळवू शकतो याबद्दल लिहिले आहे. योगाचे हे अंतिम ध्येय आहे: आध्यात्मिक चेतनेचे हरवलेले स्वर्ग परत मिळवणे, ज्याद्वारे मानवजातीला माहित आहे की .ते दैवी आत्म्याशी एक होते आणि नेहमीच एक राहते

धर्माचा खरा पाया असा विज्ञान असला पाहिजे जो सर्व
साधक एकाच ईश्वरापर्यंत पोहोचण्यासाठी वापरू शकतात. योग म्हणजे विज्ञान

धर्माकडे अधिक वैज्ञानिक दृष्टिकोनाची नितांत
आवश्यकता आहे. विविध कठोर सिद्धांतांमुळे लोकांना विभागले गेले आहे, जरी स्वतःविरुद्ध विभागलेले घर टिकू शकत नाही. अशाप्रकारे, विविध पंथ आणि धर्मांची एकता तेव्हाच साध्य होऊ शकते जेव्हा त्या धर्मांचे अनुयायी आणि अनुयायी देवाची खरी आंतरिक समज प्राप्त करतात तेव्हाच देवाच्या पितृत्वाखाली मानवजातीमध्ये खरा बंधुभाव .निर्माण होईल

सर्व महान जागतिक धर्म देव शोधण्याच्या आणि मानवजातीच्या बंधुत्वाच्या गरजेबद्दल बोलतात आणि त्यांच्या शिकवणींमध्ये नैतिक पाया आणि नैतिक तत्त्वे

आहेत. मग या धर्मांमध्ये फरक आणि फूट कशामुळे निर्माण होते? हे लोकांच्या मनात अंध कट्टरता आहे. आपण सैद्धांतिक कडकपणावर लक्ष केंद्रित करून देवापर्यंत पोहोचू शकत नाही, तर दैवी आत्म्याच्या प्रत्यक्ष ज्ञानाद्वारे. जेव्हा लोक विविध धर्मांच्या आवश्यक पायाभूत सार्वत्रिक सत्यांना समजून घेतात, तेव्हा धार्मिक कट्टरतेशी संबंधित सर्व अडचणी नाहीशा होतील. सर्व लोक माझे कुटुंब आणि माझे प्रियजन आहेत आणि म्हणूनच मी त्याच्या सन्मानार्थ .बांधलेल्या सर्व मंदिरांमध्ये देवाची पूजा करतो

आपण सर्व-धार्मिक मंदिर (सर्व धर्मांचे मंदिर) या संकल्पनेवर आधारित जागतिक एकता निर्माण करायला सुरुवात केली पाहिजे, देवाची उपासना करण्याचे आवाहन करणाऱ्या आणि त्यांच्या अनुयायांना त्याच्याकडे मार्गदर्शन करणाऱ्या सर्व धर्मांचा आदर केला पाहिजे. सर्व धर्म ज्या एकमेव देवाची पूजा करतात त्याला समर्पित अशी मंदिरे सर्वत्र बांधली पाहिजेत आणि मी भाकीत करतो की भविष्यात हे घडेल. पूर्व आणि पश्चिमेकडील लोकांनी देवाच्या घरांमधील अरुंद, कृत्रिम अडथळे कायमचे उध्वस्त केले पाहिजेत - आणि नष्ट केले पाहिजेत. योगाद्वारे लोकांना आत्म-ज्ञान प्राप्त होत असताना, त्यांना हे जाणवेल की ते सर्व देवाचे प्रिय आणि .निवडलेले आहेत

हे आध्यात्मिक एकता आत्मज्ञान असलेल्या महान व्यक्तींमध्ये स्पष्ट होते. आंधळे आंधळ्यांना मार्गदर्शन करू शकत नाहीत. केवळ देवाला खरोखर ओळखणारा आध्यात्मिक शिक्षकच इतरांना खरोखरच दैवी ज्ञान देऊ शकतो. स्वतःचे दिव्यत्व परत मिळवण्यासाठी, असा ज्ञानी शिक्षक असणे आवश्यक आहे. जो कोणी खऱ्या शिक्षकाचे किंवा आध्यात्मिक मार्गदर्शकाचे अनुसरण करतो तो त्यांच्यासारखाच बनतो, कारण असा ज्ञानी व्यक्ती शिष्याला त्यांच्या स्वतःच्या आत्मज्ञानाच्या पातळीवर नेण्याचे काम करतो. जेव्हा मला माझे आदरणीय शिक्षक सापडले, तेव्हा मी त्यांचे प्रत्येक प्रकारे अनुकरण करण्याचा संकल्प केला: माझ्या हृदयाच्या सिंहासनावर एकटे देवाला बसवायचे आणि त्यांचे आशीर्वाद .इतरांना वाटायचे

ज्ञानी लोक म्हणतात की सखोल ज्ञान मिळविण्यासाठी, एखाद्या व्यक्तीने आपली नजर एकाग्र केली पाहिजे आणि .सर्वज्ञ आध्यात्मिक डोळ्यावर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे

खोल एकाग्रतेमध्ये, योगी नसलेला माणूसही कपाळावर कुरवाळतो. हाच बिंदू लक्ष केंद्रबिंदू आणि वर्तुळाकार डोळ्याचे स्थान आहे, जे आध्यात्मिक अंतर्दृष्टीची खिडकी देखील आहे. हा खरा "स्फटिकाचा गोळा" आहे ज्यामध्ये योगी विश्वाची रहस्ये समजून घेण्यासाठी पाहतो. जे लोक त्यांच्या एकाग्रतेत पुरेशी खोली गाठतात ते या "तिसऱ्या" डोळ्यातून आत प्रवेश करू शकतात आणि देवाला पाहू शकतात. म्हणूनच, सत्याच्या साधकांनी या तिसऱ्या डोळ्याद्वारे त्यांची जाणीव आणि धारणा मुक्त करण्याची क्षमता विकसित केली पाहिजे. योगाचा सराव शिष्याला अंतर्ज्ञानी .जागरूकतेचा एक डोळा उघडण्यास मदत करतो

अंतर्दृष्टी, किंवा थेट ज्ञान, कोणत्याही संवेदी माहितीवर अवलंबून नसते म्हणूनच तिला अनेकदा अंतर्ज्ञानी क्षमता (सहावी इंद्रिय) म्हणतात. प्रत्येकाकडे ही सहावे इंद्रिय असते, परंतु बहुतेक लोक ती विकसित करण्यासाठी काम करत नाहीत. तथापि, जवळजवळ प्रत्येकाला अंतर्ज्ञानी अनुभव आला आहे. कदाचित त्यांना असे वाटले असेल की काहीतरी घडणार .आहे, आणि नंतर कोणतेही संवेदी पुरावे नसतानाही ते घडते

प्रत्यक्ष, आंतरिक अंतर्दृष्टी किंवा आत्मज्ञान जोपासणे आवश्यक आहे, कारण जो खरोखर देवाला ओळखतो तो स्वतःवर विश्वास ठेवतो. त्यांना माहिती आहे आणि त्यांना माहिती आहे की त्यांना माहिती आहे. आपल्याला देवाच्या उपस्थितीबद्दल जितके खात्री आहे तितकेच आपल्याला अंजीर किंवा द्राक्षांच्या चवीबद्दल खात्री असली पाहिजे. माझ्या शिक्षकाने मला त्याच्याशी परिपूर्ण सुसंवाद साधण्याचा मार्ग दाखवल्यानंतर आणि त्याच्या उपस्थितीचा अनुभव घेतल्यानंतर आणि माझ्या आत त्याच्या अस्तित्वाची जाणीव झाल्यानंतर मी इतरांना देवाची ओळख करून देण्याचे .काम हाती घेतले

पश्चिम नेहमीच उपासनेसाठी भव्य चर्च आणि कॅथेड्रल्स बांधण्यात व्यस्त राहिले आहे, परंतु या भव्य आणि भव्य वास्तू देवाचा शोध घेणाऱ्यांना त्याला शोधण्यास क्वचितच मदत करतात. पूर्वेकडे, दैवी ज्ञानाचे लोक विकसित करण्यावर लक्ष केंद्रित केले जाते. तथापि, हे ज्ञानी व्यक्ती नेहमीच आध्यात्मिक साधकांसाठी उपलब्ध नसतात, कारण ते बहुतेकदा दुर्गम आणि एकांत ठिकाणी राहतात. म्हणूनच, आध्यात्मिक केंद्रे आवश्यक आहेत, जिथे लोक दैवी उपस्थिती अनुभवू शकतात आणि ज्ञानी शिक्षक त्यांना यामध्ये मदत करू शकतात. देवाला न ओळखणाऱ्या शिक्षकाकडून दैवी ज्ञान कसे मिळवता येईल? माझ्या शिक्षकाने मला देवाबद्दल इतरांशी बोलण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी त्याला जाणून घेण्याची आवश्यकता पटवून दिली आणि त्यांच्या मार्गदर्शनाबद्दल माझे हृदय !कृतज्ञतेने भरून जाते. खरोखर, तो देवाशी एकरूप होता

देवाला प्रथम भौतिक शरीरात अनुभवायला हवे आणि
प्रत्येक साधकाने दररोज त्यांचे विचार परिष्कृत करावेत, त्यांच्या आत्म्याच्या वेदीवर शुद्ध, पवित्र प्रेमाची निष्पाप, सुगंधित फुले अर्पण करावीत. ज्याला आत देव सापडतो त्याला तो प्रवेश करत असलेल्या प्रत्येक मंदिर, चर्च, मशीद, तीर्थक्षेत्र आणि मेळाव्यात त्याची उपस्थिती देखील .जाणवेल
योग सैद्धांतिक धर्मशास्त्राचे व्यावहारिक अनुभवात .रूपांतर करतो
देवावर मनापासून प्रेम करणे म्हणजे आपले मन इंद्रियांपासून दूर करून ते देवाला अर्पण करणे. आपल्या अस्तित्वाचे संपूर्ण लक्ष ध्यानात देवाला समर्पित केले पाहिजे. देवाच्या प्रत्येक साधकाने आपले मन एकाग्र करायला शिकले पाहिजे. आपले मन एकाच वेळी इतर गोष्टींमध्ये व्यस्त असताना केलेली प्रार्थना देवाला अविचारी आणि अस्वीकार्य असते. योग शिक्षक म्हणतात की देवाला शोधण्यासाठी, प्रथम संपूर्ण मनाने आणि विचारांच्या पूर्ण एकाग्रतेने त्याचा .शोध घेतला पाहिजे

काही जण म्हणतात की भारतीय लोक योगाभ्यास करण्यासाठी इतरांपेक्षा जास्त योग्य आहेत आणि योग सर्वांसाठी नाही हे

खरे नाही. आज बरेच लोक भारतीयांपेक्षा जास्त योगासने करण्याच्या स्थितीत आहेत, कारण वैज्ञानिक प्रगतीमुळे मानवतेला पुरेसा मोकळा वेळ मिळाला आहे. जीवन सोपे आणि अधिक समाधानकारक बनवण्यासाठी पूर्वेला पश्चिमेच्या प्रगत तंत्रज्ञानाचा अधिक वापर करण्याची आवश्यकता आहे आणि पश्चिमेला पूर्वेकडून योगाच्या व्यावहारिक, आध्यात्मिक पद्धती शिकायला हव्यात जेणेकरून प्रत्येकजण देवाकडे जाण्याचा मार्ग शोधू शकेल. योग हा एक धार्मिक पंथ नाही, तर एक सार्वत्रिक, व्यावहारिक आणि लागू होणारे विज्ञान आहे .ज्याद्वारे आपण देव शोधू शकतो

योग हा सर्वांसाठी आहे: पाश्चात्य आणि पूर्वेकडील लोकांसाठी सारखाच. टेलिफोनचा शोध पश्चिमेकडे लागला म्हणून तो पूर्वेकडे नाही असे म्हणता येणार नाही. त्याचप्रमाणे, पूर्वेकडे विकसित झालेल्या योग पद्धती केवळ पूर्वेकडेच मर्यादित नाहीत तर संपूर्ण मानवजातीच्या .हितासाठी आहेत

एखादी व्यक्ती भारतात जन्माला आली असो किंवा जगात कुठेही, ती एके दिवशी मरणारच, पण एखादी व्यक्ती दररोज स्वतःला देवात गमावू शकते, जरी काही क्षणांसाठी योगाने ती .पद्धत आणि क्षमता प्रदान केली असली तरी

मानव शरीरात कैदेतल्या कैद्यांसारखे राहतात आणि
जेव्हा त्यांचा वेळ संपतो तेव्हा त्यांना बाहेर काढण्याची लाज वाटते. शरीरावर प्रेम करणे हे तुरुंगवासाच्या प्रेमापेक्षा अधिक काही नाही कारण आपल्याला भौतिक पिंजऱ्यात राहण्याची सवय झाली आहे, आपण खऱ्या स्वातंत्र्याचा अर्थ विसरलो आहोत. स्वातंत्र्य न शोधण्याचे कोणतेही कारण नाही. स्वतःचा शोध घेणे आणि स्वतःचा शाश्वत स्वभाव समजून घेणे प्रत्येक मानवासाठी .अत्यंत महत्त्वाचे आहे. योग मार्ग उजळवतो
.आत्म्याने पुन्हा देवाकडे जावे
विश्व अस्तित्वात येण्यापूर्वी, वैश्विक चेतना अस्तित्वात होती वैश्विक किंवा वैश्विक चेतना म्हणजे काय? ते परिपूर्ण आत्मा आहे, किंवा अनंत आणि अमर्याद देव,

चिरंतन उपस्थित, जागरूक आणि सतत नूतनीकरण करणारा आनंद, सर्व वैश्विक रूपे, आकार आणि घटनांमागे लपलेला आहे जेव्हा सृष्टी अस्तित्वात आली, तेव्हा वैश्विक चेतना भौतिक विश्वात आध्यात्मिक चेतना म्हणून प्रकट झाली, देवाच्या मनाचे आणि चेतनेचे शुद्ध प्रतिबिंब, सर्व सृष्टीमध्ये उपस्थित आणि लपलेले, जेव्हा आध्यात्मिक चेतना मनुष्याच्या भौतिक शरीरात उतरली, तेव्हा ती एक आत्मा किंवा उदात्त चेतना बनली: एक दैवी आनंद, चिरंतन उपस्थित, जागरूक आणि सतत नूतनीकरण करणारा, भौतिक रचनेत वैयक्तिकरित्या अस्तित्वात असलेला जेव्हा मानवी आत्मा शरीराशी एकरूप होतो, तेव्हा तो आत्म-चेतना किंवा अहंकार म्हणून प्रकट होतो योग शिकवतो की दैवी आत्म्यापर्यंत .पोहोचण्यासाठी आत्म्याने चेतनेच्या शिडीवर चढले पाहिजे आनंदाचे रहस्य: दैवी उपस्थितीची अनुभूती
जीवनाचा आनंद घेणे पूर्णपणे ठीक आहे; खरे आनंद कोणत्याही गोष्टीशी संलग्न न राहण्यात आहे. फुलाच्या सुगंधाचा आनंद घ्या, परंतु त्यामध्ये देव पाहण्याचा प्रयत्न करा. मी माझ्या इंद्रियांना जागरूक ठेवले आहे जेणेकरून, त्यांचा वापर करून, मी नेहमीच देवाचे विचार करू शकेन आणि माझ्या हृदयात त्याची उपस्थिती अनुभवू शकेन. "हे प्रभू, सर्वत्र तुझे सौंदर्य पाहण्यासाठी माझे डोळे निर्माण झाले आहेत, माझे कान तुझा सर्वव्यापी आवाज ऐकण्यासाठी निर्माण झाले आहेत". ते म्हणजे योग: देवाशी एकरूपता. त्याला शोधण्यासाठी जंगलात जाण्याची गरज नाही. आपण जिथे असू तिथे सांसारिक सवयी आपल्याला बांधून ठेवतील जोपर्यंत आपण त्यांच्यापासून मुक्त होत नाही. योगीला त्याच्या हृदयाच्या गुहेत देव कसा शोधायचा हे माहित आहे. तो जिथे जातो तिथे तो त्याच्यासोबत दैवी उपस्थितीची धन्य .जाणीव घेऊन जातो

मानवता केवळ इंद्रिय जाणीवेच्या पातळीवरच उतरली नाही
तर खादाडपणा, क्रोध आणि मत्सर यासारख्या इंद्रिय जाणीवेच्या विकृत अवस्थांनीही गुलाम झाली आहे. देव शोधण्यासाठी मानवतेने या अशुद्धता आणि विकृतींपासून स्वतःला मुक्त केले पाहिजे. पूर्वेकडील आणि पाश्चात्य

दोघांनाही या इंद्रिय बंधनातून मुक्त केले पाहिजे. एक सामान्य व्यक्ती कॉफी न मिळाल्यामुळे रागावू शकते, त्याला खात्री असते की ही वंचितता त्यांना डोकेदुखी देईल! .परिपूर्ण योगी हा एक मुक्त मानव आहे

प्रत्येकामध्ये सध्या कुठेही असले तरी योगी होण्याची क्षमता असते. परंतु आपण असे मानतो की आपल्या सामान्य जीवनाच्या आणि सवयींच्या क्षितिजापलीकडे असलेली कोणतीही .गोष्ट विचित्र आणि साध्य करणे कठीण आहे

योगाच्या सरावामुळे स्वातंत्र्य मिळते काही योगी अलिप्तता आणि तपस्वीपणाला टोकापर्यंत नेतात ते म्हणतात की एखाद्याने खिळ्यांच्या पलंगावर झोपावे आणि त्रास न होता झोपावे आणि ते इतर प्रकारच्या शारीरिक शिस्तीचे नियम देतात ज्यांचा इस्लामिक शिकवणींमध्ये कोणताही आधार नाही. हे खरे आहे की जो कोणी खिळ्यांच्या पलंगावर बसूनही देवाचा विचार करू शकतो तो प्रचंड मानसिक शक्ती दाखवतो परंतु असे असाधारण पराक्रम अनावश्यक आहेत; एखादी व्यक्ती फक्त खुर्चीवर किंवा आरामदायी पलंगावर बसून देवाचे ध्यान करू .शकते

योगगुरू पतंजली म्हणतात की पाठीचा कणा सरळ ठेवता
येणारी कोणतीही शारीरिक आसन ध्यानासाठी योग्य आहे, म्हणजेच देवावर योगिक लक्ष केंद्रित करणे. हठयोगासारख्या असाधारण शारीरिक सहनशक्ती आणि लवचिकता आवश्यक असलेल्या व्यायामांचा सराव करण्यासाठी वळणदार वळणे आवश्यक नाही. देव हे अंतिम ध्येय आहे आणि त्याच्या उपस्थितीची भावना हीच आपण प्रयत्नशील आणि साध्य करण्यासाठी कार्य केली पाहिजे. भगवद्गीता म्हणते: "जो पूर्णपणे देवात लीन आहे आणि . "त्याच्यात लीन आहे तो सर्वात संतुलित आहे

भारतीय योगींनी अति थंडी आणि उष्णतेला, किंवा
डासांच्या आणि इतर त्रासदायक कीटकांच्या चाव्याला पूर्णपणे अभेद्य असल्याचे दाखवून दिले आहे. हे गुण योगी बनण्यासाठी पूर्वअट नाहीत, तर कुशल साधकाचे नैसर्गिक गुण आहेत. मानसिकदृष्ट्या त्रासदायक न होता आवश्यक असल्यास अप्रिय घटकांना दूर करण्याचा किंवा सहन करण्याचा प्रयत्न

करा. जर तुम्ही स्वच्छ राहू शकता, तर घाणेरडे असण्याची गरज नाही. एखाद्याला एका लहान झोपडीत राहण्याशी तितकाच प्रेम असू शकतो जितका तुम्ही एका भव्य राजवाड्यात राहण्याशी असतो. आध्यात्मिक यश मिळवण्याचा सर्वात मोठा घटक म्हणजे परिश्रम आणि चिकाटी. खरंच, पीक भरपूर आहे, परंतु ते कापण्यास फार कमी लोक तयार असतात! सांसारिक लोक देवाच्या भेटवस्तू आणि कृपा शोधतात, परंतु ज्ञानी लोक स्वतः .दात्याचा शोध घेतात

जो कोणी योगी बनू इच्छितो त्याने ध्यान केले पाहिजे सकाळी उठल्यावर, योगी प्रथम आपल्या शरीराचे पोषण करण्यासाठी अन्नाचा विचार करत नाही, तर त्याऐवजी आपल्या आत्म्याला दैवी सहवासाचे अमृत अर्पण करतो. खोल ध्यानाच्या प्रेरणेने भरलेला, तो आपली सर्व दैनंदिन कर्तव्ये आनंदाने आणि अपेक्षेने पूर्ण करू शकतो. देवाने ही पृथ्वी जाणूनबुजून निर्माण केली आहे. त्याची योजना मानवजातीने जग सुधारण्यासाठी काम करावे अशी आहे. पाश्चात्य लोक सतत नवीन आणि सुधारित भौतिक सुखसोयींचा पाठलाग करण्याच्या टोकाकडे झुकतात, तर पूर्वेकडील लोक त्यांच्याकडे असलेल्या गोष्टीत समाधानी राहण्याच्या टोकाकडे झुकतात. आवेगी पाश्चात्य आत्मा आणि जाणीवपूर्वक पूर्वेकडील आत्मा यामध्ये काहीतरी इष्ट आहे आणि आपण दोघांमध्ये एक मध्यम .मार्ग शोधला पाहिजे

.ध्यान योगी निर्माण करते

देवाला शोधण्यासाठी, दररोज सकाळी आणि संध्याकाळी आणि दिवसा जेव्हा शक्य असेल तेव्हा ध्यान करावे. याव्यतिरिक्त, इच्छुक ध्यान करणाऱ्या व्यक्तीने आठवड्याच्या प्रत्येक दिवशी काही तास ध्यानासाठी समर्पित करणे महत्वाचे आहे. हे अवास्तव नाही. काही लोक थकल्याशिवाय किंवा कंटाळा न येता दररोज तासनतास त्यांचे छंद जोपासतात. ज्यांना आध्यात्मिकदृष्ट्या अधिक प्रगत व्हायचे आहे त्यांनी देवाला अधिक वेळ द्यावा. आपण देवाला असे वाटले पाहिजे की आपण त्याच्यावर इतर सर्व गोष्टींपेक्षा जास्त प्रेम करतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती ध्यानात प्रवीण होते

आणि उच्च चेतनेत खोलवर जाऊ शकते, तेव्हा त्याला दररोज पाच तासांपेक्षा जास्त झोपेची आवश्यकता नसते. रात्री, पहाटे आणि सुट्टीतील काही तास आत्मनिरीक्षण आणि देवाचे चिंतन करण्यासाठी वापरू शकते. अशा प्रकारे, कोणीही, अगदी सर्वात व्यस्त आणि व्यस्त व्यक्ती देखील, पगडी न घालता किंवा केस .लांब न वाढवता योगी बनू शकते

प्रार्थनास्थळे म्हणजे पेशी आहेत आणि मध म्हणजे मानव
हा एक आत्मा आहे आणि तो देवाशी एकरूप आहे हे निश्चित ज्ञान आहे. देव सर्व प्रार्थनास्थळांमध्ये उपस्थित आहे हे खरे आहे, परंतु केवळ त्या पवित्र ठिकाणी जाणे पुरेसे नाही. देवाला स्वतःला प्रकट करण्यास पटवून देण्यासाठी प्रार्थनास्थळांना वारंवार भेट देणे चांगले आहे, परंतु दररोज ध्यान करणे चांगले आहे, आणि दोन्ही एकत्र केले पाहिजेत कारण प्रार्थनास्थळांना जाणे अपरिहार्यपणे प्रेरणा देते, तर दररोज ध्यान केल्याने अधिक आध्यात्मिक प्रगती होते. जेव्हा साधकाचे हृदय उत्साहाने जळत असते आणि जेव्हा तो प्रार्थनेनंतर प्रार्थना करतो तेव्हा देव .त्याच्या आवाहनाला उत्तर देतो

त्याला शोधण्यासाठी ही अढळ भक्ती आवश्यक आहे योगी होण्यासाठी आणि त्याच वेळी काळाच्या भावनेनुसार आणि मागण्यांनुसार चालण्यासाठी, एखाद्याने घरी ध्यान केले पाहिजे, स्वतःला शिस्त लावली पाहिजे आणि देवावरील प्रेम आणि सेवेतून सर्व कर्तव्ये पार पाडली पाहिजेत. माझी सर्वात मोठी इच्छा म्हणजे लोकांच्या आत्म्यात देवासाठी मंदिरे बांधणे आणि त्यांच्या चेहऱ्यावर देवाचे तेजस्वी हास्य पाहणे. जीवनातील सर्वात मोठी उपलब्धी म्हणजे एखाद्या व्यक्तीने स्वतःच्या आत्म्यात देवाला मंदिर समर्पित करणे. हे सहजपणे साध्य करता येते आणि याच उद्देशाने आत्मज्ञान जगात आले. जो कोणी आपल्या आत्म्यात देवाला सिंहासनावर बसवतो तो योगी असतो आणि माझ्यासोबत असे म्हणू शकतो की योग पूर्व, उत्तर, दक्षिण आणि पश्चिमेसाठी आहे. हे अपवादाशिवाय सर्व लोकांसाठी आहे. धर्मशास्त्रीय मार्ग हे दुय्यम मार्ग आहेत, तर योगाचा मार्ग हा दिव्य

आनंदाच्या महालाकडे जाणारा महामार्ग आहे, ज्यावरून एकदा .पोहोचल्यानंतर, माणूस कधीही निघत नाही

.तुम्हाला शांती असो

आध्यात्मिक बियाणे
हे परमेश्वरा, मला धैर्यवान आणि धाडसी बनायला शिकव, दृढनिश्चय आणि चिकाटीने, सावधगिरी बाळगायला आणि सावधगिरी बाळगायला शिकव.
देव माझ्या हृदयात आणि माझ्याभोवती आहे, माझे रक्षण करतो आणि माझे रक्षण करतो. म्हणून, मी भीतीचा अंधार दूर करीन जो त्याचा मार्गदर्शक प्रकाश माझ्यापासून लपवतो आणि चुकांच्या अंधारात मला अडखळवतो.
***

आपण ज्यांच्यासोबत बसतो आणि त्यांच्याशी संगत करतो त्यांच्यासारखे आपण बनतो, केवळ संभाषण आणि संवादातूनच नव्हे तर त्यांच्यातून निघणाऱ्या अदृश्य चुंबकीय कंपनांद्वारे देखील. जेव्हा आपण त्यांच्या चुंबकीय क्षेत्रात प्रवेश करतो तेव्हा आपण त्यांच्या चुंबकत्वाने नकळतपणे प्रभावित होतो. म्हणूनच, आध्यात्मिक विकासाची इच्छा असलेल्यांनी आध्यात्मिक प्रवृत्ती असलेल्यांशी संगत करणे खूप महत्वाचे आहे, जेणेकरून त्यांना प्रोत्साहन मिळेल, त्यांचा उत्साह टिकवून ठेवता येईल आणि देवाबद्दलची त्यांची तळमळ जोपासता येईल.
***

ज्ञानी अंतर्दृष्टी असलेले लोक सत्याचे गुलाब गोळा करतात आणि ज्ञानाच्या स्वर्गात प्रवेश करण्यासाठी आत्म्यांना उदात्त गुणांनी प्रबुद्ध आणि सुशोभित करण्यासाठी कार्य करतात.
***

हे परमेश्वरा, तुझे प्रेम सर्व गोष्टींसाठी पुरेसे आहे.

***

जरी वैश्विक प्रेम बहुआयामी मानवी प्रेमाच्या छोट्या खिडक्यांमधून डोकावत असले तरी, ज्या क्षणी तुम्हाला वाटते की तुम्ही ते पाहिले आहे, ते पुढे सरकते आणि पुढे जात राहते जोपर्यंत तुम्हाला तुमच्या वैश्विक जाणीवेच्या खिडकीतून त्याचे संपूर्ण अस्तित्व पाहता येत नाही.
***

आपण एकत्र बसून मोकळ्या मनाने आणि परस्पर आदराने
आपल्या मतांवर चर्चा करणे चांगले आहे, हे लक्षात ठेवून की शहाणे लोक भांडत नाहीत तर शांतपणे आणि तर्कशुद्धपणे चर्चा करतात.
***

एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला आणि आपल्या कुटुंबातील सदस्यांना इतरांबद्दल गप्पा मारण्यापासून किंवा त्यांच्याबद्दल वाईट बोलण्यापासून दूर राहण्याचे प्रशिक्षण दिले पाहिजे आणि त्याऐवजी स्वतःच्या सुधारणांवर आणि स्वतःच्या चुका सुधारण्यावर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे. आपण इतरांचा द्वेष करू नये कारण ते आपल्यापेक्षा वेगळे आहेत किंवा त्यांची मते आपल्यापेक्षा वेगळी आहेत, किंवा आपण असा आग्रह धरू नये की आपले स्वतःचे विश्वासच योग्य आहेत.
***

हे प्रेमाच्या झऱ्या, आपल्या प्रेमाच्या सतत
वाहणाऱ्या विपुलतेने आपले हृदय भरले आहे आणि आपली तहान भागली आहे असे आपल्याला वाटू द्या.
***

एखाद्या व्यक्तीने बोलण्यापेक्षा ऐकायला शिकले
पाहिजे, शांत बसायला शिकले पाहिजे आणि इतरांच्या सहवासाचा आनंद घेतला पाहिजे.
***

जेव्हा तुम्ही सूर्यप्रकाश एका भिंगाद्वारे एका लहान बिंदूवर केंद्रित करता तेव्हा ते उष्णता निर्माण करते आणि ती उष्णता लाकूड, कापड, कागद आणि इतर साहित्य पेटवू शकते. त्याचप्रमाणे, जेव्हा मन अचूकपणे केंद्रित असते,
तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा प्रत्येक अपयशामागील वाईट

गोष्टी आणि संशयाची मुळे जाळून टाकू शकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश तेज आणि तेजाने चमकू शकते.
जेव्हा मन सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तीचा उगम असलेल्या देवाशी एकरूप होते, तेव्हा ते दैवी उपस्थितीची जाणीव करून देते आणि यशाचे सर्व घटक धारण करते. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत, जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन कारणे आणि संधी निर्माण करण्यास सक्षम आहेत.
***

जेव्हा वेदना आणि गोंधळाचे कवच माझ्याभोवती पडतात, तेव्हा हे परमेश्वरा, मला तुझ्या संरक्षणात्मक उपस्थितीच्या अभेद्य किल्ल्यात सुरक्षित वाटू दे.
***

प्रेम हे हृदयाचे स्तोत्र आहे जे आत्मा देवाला गातो.
***

माझ्या आत्म्यावरील तुझ्या आशीर्वादित स्पर्शानेच
माझी तीव्र तहान भागू शकते, तुझ्यासाठी तळमळीने जळत आहे. निराशेचे वादळ शमले आहे, निराशेचे वारे शांत झाले आहेत आणि तुझ्या शांतीच्या थेंबांनी माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक कणांना ओले केले आहे, माझे हृदय समाधानाने भरले आहे आणि आता मी तुझ्या आशीर्वादित नावाचे गाणे आणि जप करतो.
हे देवा, मला स्वर्गातील एक पक्षी बनव जो सर्वत्र
तुझ्या पवित्र उपस्थितीच्या स्वर्गातून वाहणाऱ्या तुझ्या उपचारात्मक झऱ्यांमधून पिण्यातच आनंद मिळवतो.
***

सत्य प्रथम आपल्या चेतनेत येते जसे [गुलाबाच्या पाकळ्यांवर] पातळ, स्पष्ट दव थेंब येतात.
जीवनाच्या नाटकात तुमची भूमिका कितीही लहान आणि
विनम्र असली तरी, नाटकाच्या यशात योगदान देण्याच्या बाबतीत तिचे महत्त्व सर्वात मोठ्या भूमिकांइतकेच आहे.
***

हे देवा, मला सद्गुणाच्या नियमांकडे भीती आणि भीतीने नाही तर सांत्वन आणि प्रेमाने पाहू दे आणि मला ते सद्गुण लक्षात ठेवू दे, ज्याची तत्त्वे सुरुवातीला पाळणे कठीण

असू शकते, जेव्हा त्याचे नियम पाळले जातात तेव्हा शेवटी ते माझ्या डोक्यावर आनंद आणि समाधानाचा मुकुट ठेवते.
आणि प्रभु, सुरुवातीला काही सुख आणि आनंदाचे आश्वासन देणारे वाईट विसरू नका, त्यामुळे खूप दुःख आणि दुःख येते.
***

मानवी प्रेमाचा विस्तार आणि दैवी प्रेमाकडे वाढ झाला पाहिजे.
वैवाहिक आणि पालकांच्या प्रेमाच्या आणि मित्रांच्या एकमेकांवरील प्रेमाच्या विविध माध्यमांद्वारे आणि अभिव्यक्तींद्वारे दैवी प्रेम मानवी आत्म्यांमध्ये स्वतःला व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते.
कुटुंबे आणि समाजातील बहुआयामी आणि वैविध्यपूर्ण
संबंध हे मानवी प्रेमाला अशुद्धतेपासून शुद्ध करण्यासाठी आणि त्याचे शुद्ध आध्यात्मिक प्रेमात रूपांतर करण्यासाठी आवश्यक प्रेरणा आहेत.
पुष्टीकरण:
प्रत्येक दिवसाच्या उजाडताच, मी भेटणाऱ्या
प्रत्येकाला आनंदाच्या लाटांनी भरून टाकीन.
माझ्या मार्गावर येणाऱ्या प्रत्येकासाठी मी सूर्यप्रकाशाचा मानसिक किरण असेन.
मी दुःखी आणि दुःखी लोकांच्या हृदयात हास्याचे मेणबत्त्या पेटवीन.
***

वांझ इच्छांच्या उजाडपणात आणि लुप्त होणाऱ्या आशांच्या दुःखात जगणे आपल्या नशिबात नव्हते. हे प्रभू, आम्हाला बांधणाऱ्या साखळ्या तोडण्यास आणि मर्यादांच्या अरण्यातून, आनंदी नवीन भूमीकडे जाण्यासाठी अढळ दृढनिश्चयाने आमचा मार्ग तयार करण्यास मदत करा.
***

परमेश्वरा, मला तुझी जवळीक जाणवू दे आणि माझ्या भावनांच्या खोलीत तुझी उपस्थिती जाणवू दे, आणि मला हे जाणवू दे की तुझे तेजस्वी ज्ञान माझ्या समजुतीला आधार देते आणि माझे जीवन हे तुझ्या अद्वितीय आणि एकमेव जीवनाचे प्रकटीकरण आहे.
***

क्रूरता हा एक आध्यात्मिक आजार आहे आणि जो कोणी क्रूर कृती किंवा भावनांमध्ये गुंततो तो स्वतःवर दुःख आणतो आणि त्याच्या मज्जासंस्थेला हानी पोहोचवतो.
***

हृदय हे भावनांचे केंद्र आहे आणि एखाद्याने दुसऱ्याच्या हृदयाशी छेडछाड करू नये.
***

देव माझी खरी संपत्ती आहे आणि मी त्याच्याद्वारे श्रीमंत आहे.
***

शब्दात सुसंवादी निसर्ग:
स्वयंशिस्त
इतरांवर प्रेम करणे
प्राण्यांवर दया
चांगल्या गुणांची आवड
शांती आणि शांततेचे प्रेम
महान व्यक्तीचे प्रेम
गरीब आणि गरजू लोकांवर करुणा दाखवणे आणि त्यांना मदत करणे
परिणामांची पर्वा न करता स्वयंचलित प्रामाणिकपणा कर्तव्याबद्दल प्रेम आणि आदर या भावनेतून कर्तव्य
पार पाडणे
नीतिमत्ता आणि सुधारणा यांचे प्रेम
साहित्यिक चवीचा आनंद घेणे आणि जे करायचे आहे ते करणे स्वाभिमान
नम्रता
रक्का
निष्ठा
शौर्य
संयम
सहनशीलता
ते महान आत्म्यांच्या आणि प्रबुद्ध मनांच्या पावलांचे ठसे दाखवते.
प्रामाणिकपणा
फिटनेस

दयाळूपणा
साधेपणा आणि स्पष्टता
शिल्लक
आध्यात्मिक भावना
समाधान
शारीरिक स्वच्छता आणि बौद्धिक शुद्धतेची आवड
नम्रता आणि अहंकार टाळणे
चांगुलपणाची आवड
निष्पक्षता
पात्र असलेल्यांना दाखवलेल्या दयाळूपणाची आठवण ठेवणे पवित्र गोष्टींचा आदर
पुस्तिका मधून: मानसशास्त्रीय चार्ट
***

माणसाच्या आत लपलेल्या क्षेत्रात सुंदर विचारांच्या गुणांचा आनंद घेण्यासाठी मनाला प्रशिक्षित करून आध्यात्मिक संवेदना अनुभवता येतात.
हे परमेश्वरा, मानवी हृदयातून वाहणाऱ्या प्रेमाने
मला तुझ्यामध्ये शुद्ध प्रेमाचा स्रोत शोधण्यास प्रवृत्त केले आहे.
माझ्या आत्म्याच्या शांततेत, मी तुमच्या सर्वव्यापी उपस्थितीसमोर नम्रपणे नतमस्तक होतो, कारण मला माहित आहे की तुम्ही मला नेहमीच आत्म-ज्ञानाच्या मार्गावर मार्गदर्शन करत आहात.
माझ्या देवा, मी तुला शोधत राहीन, जोपर्यंत मी तुला सापडत नाही, आणि जेव्हा मी तुला सापडेन, तेव्हा तू मला दिलेल्या सर्व आशीर्वादांचा आणि चांगल्या गोष्टींचा मी कृतज्ञतेने स्वीकार करेन.
माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुझा आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे, हे परमेश्वरा, माझ्या स्मृतीच्या पटलावर अजूनही लपलेल्या कर्कश आवाजांच्या दुःस्वप्नांना माझ्यापासून दूर कर. माझ्या आत्म्याच्या शांततेत मला तुझा शांत आणि मधुर आवाज कायमचा ऐकायचा आहे.
***

हे प्रभू, तुझ्या दयेचा वर्षाव आमच्या आत्म्यांवर होऊ
दे आणि त्यांच्यावर चिकटलेला अज्ञानाचा चिखल धुवून टाक,

जेणेकरून ते त्यांची पवित्रता आणि पारदर्शकता परत मिळवू शकतील आणि तुझ्या दिव्य प्रकाशाने चमकू शकतील.
***

डोंगराच्या गुहांमध्ये असो किंवा गर्दीच्या रस्त्यांच्या मध्यभागी असो, किंवा आधुनिक जीवनाच्या जंगलात असो, आपण जिथेही जाऊ आणि जिथेही वळू, पूर्वेकडे आणि पश्चिमेकडे, उत्तराकडे आणि दक्षिणेकडे आणि सर्वत्र, हे परमेश्वरा, आपण तुझी जवळीक अनुभवूया जेणेकरून आपल्या संरक्षणात्मक उपस्थितीने आपली अंतःकरणे आश्वस्त होतील.
***

आपण फुले आणि गुलाबांसारखे बनूया आणि जेव्हा आपला गैरसमज होतो तेव्हा आपण कोमलता आणि दयाळूपणाच्या पाकळ्या पसरवूया, कारण आत्मसंयम आणि योग्य वर्तनाने आपल्याला हे समजेल की आपण मोठ्या चांगल्याचा अविभाज्य भाग आहोत.
***

अनुकूल परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या पाण्याचा आणि सकारात्मक दृष्टिकोन बाळगण्याच्या आणि रचनात्मक दृष्टिकोन बाळगण्याच्या तुमच्या दृढनिश्चयाचा पोटभर प्या.
केवळ सुंदर कपडे, स्वादिष्ट अन्न, आलिशान फर्निचर, विलासिता आणि भोग यात आनंद शोधू नका, कारण या गोष्टी तुमचा आनंद बाह्य देखाव्याच्या मागे अडकवतील. त्याऐवजी, तुमच्या कल्पनाशक्तीला अमर्याद कल्पनांच्या साम्राज्यापेक्षा वर उडू द्या.
***

खरं तर, प्रत्येकजण काही प्रमाणात रागाच्या समस्येने ग्रस्त असतो, जोपर्यंत ते जाणीवेच्या प्रगत टप्प्यावर, आध्यात्मिक परमानंदाच्या टप्प्यावर किंवा शांततेच्या स्थितीत पोहोचलेले नसतात.
राग - तो कोणत्याही स्वरूपात असो - इच्छा पूर्ण
करण्यास असमर्थतेमुळे उद्भवतो. आत्म्याच्या त्याच्या दैवी स्रोताशी असलेल्या संबंधातून निर्माण होणाऱ्या आंतरिक आनंदाच्या अनुपस्थितीत, माणूस त्याच्या इच्छा इंद्रिय सुखांद्वारे पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करतो जे

त्यांच्या नश्वरतेमुळे आणि अनेकदा अस्वस्थ परिणामांमुळे स्वाभाविकपणे अप्रिय असतात.
त्या इच्छा अनेकदा निराशा आणि नंतर क्रोध निर्माण
करतात, ज्यामुळे आध्यात्मिक चेतनेचा नाश होतो.
रागावर मात करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग म्हणजे त्याच्या मूळ कारणाला संबोधित करणे: इच्छा जितक्या जास्त इच्छा असतील तितक्या जास्त निराशा असतील.
सर्व इच्छा पूर्ण करणे अशक्य आहे कारण वासना अतृप्त
आणि अमर्याद असतात. आपण जितके जास्त इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करतो तितकेच आपण तिच्याशी अधिक जोडलेले असतो आणि आपली ओढ जितकी अधिक मजबूत असते, तितकेच आपल्या इच्छा पूर्ण करणाऱ्या आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीपासून वंचित राहण्याचे दुःख आपल्याला वाढते.
***

यश, आरामदायी जीवन, असाध्य आजार बरे करणे आणि सवयींवर नियंत्रण ठेवणे या सर्व गोष्टी साध्य करता येतात आणि साध्य करता येतात.
जर तुम्ही सर्व पद्धती आणि भौतिक प्रयत्न संपवले
असतील आणि त्यांना निरुपयोगी वाटले असेल, तर आतील दार उघडा आणि आध्यात्मिक शक्ती आत येईल आणि सर्व कमकुवतपणा, अपयश आणि निराशा बाहेर काढेल.
जर तुम्ही ध्यान आणि खोल, शांत एकाग्रतेमध्ये देवाची
मदत घेतली तर तुम्हाला आध्यात्मिक शक्तीचा एक अक्षय साठा सापडेल.
देव निःपक्षपाती आहे आणि जे त्याची मदत प्रामाणिकपणे घेतात त्यांना तो प्रतिसाद देतो.
जेव्हा मी स्वतःमध्ये देव शोधला, तेव्हा मला तो
सर्वत्र सापडला.
लहानपणापासूनच मला त्याच्याबद्दल खूप ओढ होती आणि
एकदा मी लहान असताना मी त्याला एक पत्र लिहिले. हो, मी देवाला एक पत्र लिहिले आणि त्याचे शीर्षक असे ठेवले: "स्वर्गातील देवाला" आणि मी ते मेलबॉक्समध्ये ठेवले जेव्हा आपण एखाद्याला लिहितो तेव्हा आपल्याला उत्तराची अपेक्षा असते जेव्हा मला उत्तर मिळाले नाही तेव्हा मी खूप अश्रू ढाळले पण शेवटी उत्तर मला मिळाले,

कागदावर छापलेल्या शब्दांमधून नाही तर एका अद्भुत तेजस्वी दृश्यातून.
जर प्रयत्न गंभीर असेल आणि प्रयत्न सतत चालू असेल तर प्रत्येकाला देवाकडून प्रतिसाद मिळू शकतो.
जर तुम्ही तुमचे प्रश्न देवाकडे वळवले, त्यांना खोल भावनेत गुंडाळले आणि चिंतनाच्या मेलद्वारे पाठवले तर प्रामाणिकपणे आणि निश्चितच तुम्हाला उत्तर मिळेल.
***

आत्म्याच्या आतून शांती निर्माण होते; ते आशीर्वादित आतील वातावरण आहे जिथे आनंद फुलतो आणि फुलतो.
***

मानव गंभीर प्रश्न न विचारता मर्यादांच्या अनेक
भ्रामक कल्पना सहजपणे स्वीकारतात, अशा प्रकारे त्या कल्पनांना त्यांचे जीवन आणि नशिब नियंत्रित करण्याची परवानगी देतात. विचारवंत सहजपणे यथास्थिती स्वीकारत नाहीत; उलट, ते ते बदलण्याचा प्रयत्न करतात आणि यामुळेच प्रगती शक्य होते.
***

विचारवंत त्यांच्या सभोवतालच्या परिस्थितीचा विचार करतात आणि त्यांना जे दिसते ते पाहून आश्चर्यचकित होतात. ते बारकाईने पाहतात आणि प्रश्न विचारतात की गोष्टी एका विशिष्ट पद्धतीने का घडतात किंवा का घडत नाहीत.
***

खाणे, झोपणे आणि काम करणे या व्यतिरिक्त, एखाद्या व्यक्तीला या जीवनातून काहीतरी मौल्यवान मिळण्याची अपेक्षा असते.
***

स्वार्थाचे उच्चाटन केले पाहिजे आणि परोपकार जोपासून
हे साध्य करता येते. आपण इतरांची काळजी घेतली पाहिजे आणि हे शिकवण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे चांगले उदाहरण. स्वार्थ आणि लोभाच्या युगात समृद्धी आणि आरामदायी
जीवन जगणे कठीण आहे जेव्हा आपण म्हणू शकतो की, "देवाचे आशीर्वाद माझ्यासाठी आणि तुमच्यासाठीही आहेत," तेव्हा हे जग एक चांगले ठिकाण होईल.
***

जेव्हा आपण शहराच्या रस्त्यांवरून चालतो तेव्हा आपल्याला भिंतींनी वेढलेले आढळते, पण जेव्हा आपण विमानात चढतो तेव्हा सर्व अडथळे नाहीसे होतात आणि आपल्याला एक अविभाजित विस्तार दिसतो त्याचप्रमाणे, जेव्हा आपण एकाकीपणा आणि संकुचित विचारसरणीच्या शहरातून चालतो तेव्हा आपल्याला कठोर आणि मर्यादित कट्टर विचारांनी बंदिस्त वाटते पण जेव्हा आपण मोकळेपणा आणि विस्तृत क्षितिजाच्या विमानात चढतो तेव्हा आपल्याला मानवी बंधुता आणि प्रेमाची अमर्याद जागा दिसते.
***

वाईटाच्या उतारावरून घसरणाऱ्या व्यक्तीला कोणताही प्रतिकार जाणवत नाही, परंतु जेव्हा तो आत्मसंयमाचे आध्यात्मिक नियम स्वीकारून हानिकारक सवयी आणि चुकीच्या प्रवृत्तींविरुद्ध उभा राहण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा त्याला आढळते की त्याच्या प्रयत्नांना तोंड देण्यासाठी आणि त्याच्या उदात्त प्रयत्नांना हानी पोहोचवण्यासाठी असंख्य प्रलोभने जागृत झाली आहेत.
***

कधीकधी विचार शब्दांपेक्षा जास्त प्रभावी असतात.
मानवी मन हे सर्वात शक्तिशाली प्रेषक आणि प्राप्तकर्ता आहे जर तुम्ही सतत सकारात्मक विचारांचे प्रसारण केले, प्रेमाने ओतप्रोत, तर त्या विचारांचा इतरांवर सकारात्मक प्रभाव पडेल त्याचप्रमाणे, जर तुम्ही मत्सर किंवा द्वेषाने भरलेले विचार मांडले तर इतरांना ते विचार मिळतील आणि तेच विचार प्रतिसाद देतील.
मी देवाला विनंती करतो की त्याने तुमच्या
प्रयत्नांना त्याच्या शक्ती आणि आशीर्वादाने पाठिंबा द्यावा. जर प्रार्थना प्रामाणिक असेल आणि हेतू शुद्ध असतील तर देवाच्या मदतीने इच्छित बदल घडून येईल.
***

गेल्या वर्षाचे प्रतिध्वनी, त्याच्या दु:खांसह आणि हास्यासह, आता नाहीसे झाले आहेत, आणि आता नवीन वर्षाच्या गीताचा प्रतिध्वनी उत्साहवर्धकपणे गातो, आशेचा संदेश देतो आणि कुजबुजतो:

"तुमच्या जीवनाला परिपूर्ण आकार द्या. जुन्या भीतींचे
तण सोडून द्या आणि भूतकाळाच्या निर्जन बागेतून, फक्त आनंद, यश, आशा, चांगले विचार आणि कृती आणि उदात्त, उदात्त इच्छांचे बीज गोळा करा आणि जतन करा."
प्रत्येक नवीन दिवसाच्या दवयुक्त मातीत, ते
शक्तिशाली बियाणे लावा, त्यांना पाणी द्या आणि ते वाढेपर्यंत त्यांची काळजी घ्या आणि तुमचे जीवन फुलांच्या दुर्मिळ फायद्यांनी भरा.
नवीन वर्ष कुजबुजते:
"सवयींमध्ये गुंतलेल्या आत्म्याला जागृत करा आणि
नवीन, फायदेशीर प्रयत्न करण्यास उद्युक्त करा. प्रयत्न करणे कधीही थांबवू नका आणि जोपर्यंत तुम्ही शाश्वत स्वातंत्र्य प्राप्त करत नाही आणि कर्मावर (भूतकाळातील कृतींचे सतत पाठलाग करणारे आणि पाठलाग करणारे परिणाम) मात करत नाही तोपर्यंत कधीही विश्रांती घेऊ नका."
ताजेतवाने मन आणि सतत नवीन येणाऱ्या आनंदाने मादक
होऊन, आपण एकत्र आनंद करूया आणि हातात हात घालून स्वर्गीय घराकडे जाऊया जिथून आपण पुन्हा कधीही बाहेर पडणार नाही.
***

राग आणि हत्तीची स्मृती
ज्यांना आंतरिक शांती हवी आहे त्यांनी हे समजून घेतले पाहिजे की राग कसा निर्माण होतो आणि अनेकदा त्याचे गंभीर परिणाम कसे होतात.
रागामुळे अंतर्गत संतुलन बिघडल्यामुळे, बरेच लोक त्यांच्या इच्छेविरुद्ध गुन्हेगार आणि रक्तपिपासू खुनी बनले आहेत.
इच्छांना अडथळा आणल्याने मन आंधळे होते जेव्हा
इच्छांचे धुके एखाद्या व्यक्तीच्या मनाला व्यापते तेव्हा तो आपले भान गमावतो आणि एका महान माणसाला शोभणारे नसलेले वर्तन करतो.
सर्व चांगल्या कृती आणि चांगल्या हेतूमागील प्रेरक शक्ती असलेल्या जन्मजात विवेकबुद्धीला तर्कशक्तीचा अभाव गोंधळात टाकतो.
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीच्या मानसिक वाहनाचे
स्टीअरिंग व्हील बिघडते, तेव्हा त्यांचा अपघात

अपरिहार्यपणे होईल आणि ते स्वतःला वेदना आणि दुःखाच्या खाईत सापडू शकतात.
उदाहरणार्थ: नवरा आनंदाने गाडी चालवत आहे, आणि उद्यानाकडे जाताना, त्याची पत्नी त्याला उद्यानाऐवजी तिच्या पालकांच्या घरी जाण्यासाठी दिशा बदलण्यास सांगते, आणि इथे त्याचा आनंद रागात बदलतो.
मी हे उदाहरण निवडले कारण ते एक सामान्य घटना आहे. सामान्य प्रकरणांमध्ये, याचा परिणाम एकतर पती आपल्या पत्नीची विनंती नाकारतो किंवा राग आणि नाराजीशी सहमत होतो आणि सामान्यतः हेच घडते. दोन्ही प्रकरणांमध्ये, राग येतो, वातावरण तणावपूर्ण होते आणि शांतता भंग होते.
काही प्रकरणांमध्ये, हिंसक स्वभावाच्या लोकांसाठी रागाचे रूपांतर शोकांतिकेत होऊ शकते. रागामुळे स्मरणशक्तीवर परिणाम होऊ शकतो, किंवा चालक काळजीपूर्वक आणि लक्षपूर्वक गाडी चालवणे विसरू शकतो, किंवा वाहतूक सिग्नल पाळण्यास दुर्लक्ष करू शकतो, ज्यामुळे टक्कर होऊ शकते किंवा, देव करो, मृत्यू होऊ शकतो.
शेवटी, राग जीवनाच्या रथातील इच्छाशक्तीचे स्टीयरिंग व्हील बंद करतो आणि त्याला त्याच्या भौतिक आणि आध्यात्मिक ध्येयांपर्यंत पोहोचण्यापासून रोखतो.
हत्तीची आठवण:
"स्मृती" नावाची क्षमता ही देवाने मानवजातीला दिलेली
एक देणगी आहे आणि ती किती मोठी आशीर्वाद आहे! प्राण्यांनाही स्मृती दिली जाते; त्याशिवाय ते त्यांच्या पिलांना ओळखू शकणार नाहीत. काही प्राण्यांमध्ये उत्कृष्ट स्मृती असतात, जसे की हत्तीबद्दलची पुढील कथा स्पष्ट करते. पूर्वेकडील अनेक प्रशिक्षित हत्ती लाकडाची वाहतूक
करत असताना, एक मोठा हत्ती त्याच्या जवळ आला, त्याच्या सोंडेवर सुई टोचली आणि पळून गेला.
त्या घटनेनंतर एक वर्ष उलटले आणि त्याच हत्तीला रस्त्यात तोच मुलगा भेटला. हत्तीला त्याचा बदला घेण्यासाठी हा एक योग्य क्षण होता. म्हणून, त्याने त्याची सोंड त्या मुलाला गुंडाळली आणि त्याला रस्त्याच्या दुसऱ्या बाजूला जोरदारपणे फेकून दिले. अशा प्रकारे, प्राण्यांना आठवणी असतात.

***

जेव्हा हृदय देवाच्या प्रेमाने भरलेले असते आणि डोळे त्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित होतात, तेव्हा एखाद्याचे चुंबकत्व आध्यात्मिक स्वरूपाचे बनते. आध्यात्मिक चुंबकत्व, त्याच्या उदात्त प्रभावासह, आणि आकांक्षा आणि प्रवृत्तींनी प्रेरित प्राणीवादी चुंबकत्व यात खूप फरक आहे. आध्यात्मिक चुंबकत्व परोपकार आणि इतरांच्या हितावर आधारित आहे, तर पशुवादी चुंबकत्व स्वार्थ आणि इतरांच्या शोषणावर आधारित आहे.
***

एखादी व्यक्ती स्वतःला सकारात्मक सूचना देऊ शकते ज्याचा अवचेतन मनावर फायदेशीर परिणाम होतो, ज्यामुळे जागरूक मनावर परिणाम होतो. नकारात्मक सूचना, स्वतः निर्माण केलेल्या असोत किंवा दुसऱ्या व्यक्तीकडून असोत, मेंदूसाठी हानिकारक असतात आणि त्या टाळल्या पाहिजेत. माणूस आपल्याला सल्ला देतो आणि नंतर आपल्या कृतींचे
फळ भोगण्यासाठी आपल्याला सोडून देतो [जे त्याच्या चुकीच्या सल्ल्याचे परिणाम असू शकते]
देवाचा मार्ग नेहमीच आनंद आणि चांगुलपणाकडे घेऊन
जातो.
***

खोल चिंतनाच्या पारदर्शकतेने, मी माझ्या खोलीत सतत वाहणाऱ्या दिव्य प्रकाशाला समर्पण करेन आणि माझे प्रेम आणि तळमळ सर्वशक्तिमान देवाकडे वाढवीन.
परमेश्वरा, माझ्या अस्तित्वाच्या अगदी खोल अंतरात मी तुझी उपस्थिती अनुभवतो आणि माझ्या प्रेमाच्या बागेत तुला बहरताना पाहतो. मला तुझ्या प्रेमात वेढून घे आणि तुझ्या पवित्र सुगंधात मला रमवू दे.
हे परमेश्वरा, मला शांती दे जेणेकरून माझ्या
आत्म्याला विश्रांती मिळेल आणि उदासीनतेच्या ढगांमागील आशेचे किरण दिसतील. माझ्या हृदयात निश्चिततेचा प्रकाश चमकू दे जेणेकरून मला शांती आणि आध्यात्मिक आराम मिळेल.
***

हे परमेश्वरा, तुझे तेज चमकू दे आणि पृथ्वीच्या किनाऱ्यावरून अज्ञान कायमचे नाहीसे होऊ दे, तसेच कलह आणि

मत्सर तुझ्या ज्ञानाच्या प्रकाशाने अज्ञानाचा अंधार दूर कर, दुर्बलतेचे सामर्थ्यात आणि दुर्बलतेचे दृढनिश्चयामध्ये रूपांतर कर आणि तुझ्या उपचारात्मक प्रकाशाने मन आणि आत्म्याला बाप्तिस्मा दे.
***

ज्याप्रमाणे सूर्यप्रकाश सर्वांना मिळतो, तरीही असे
लोक आहेत जे अंधारात राहणे पसंत करतात, त्याचप्रमाणे दैवी ज्ञानाचा प्रकाश सर्वत्र पसरतो, तरीही असे काही लोक आहेत जे अज्ञानाने दूषित झालेल्या त्यांच्या उदास विचारांच्या खिडक्यांमधून जगाकडे पाहतात.
***

हे परमेश्वरा, आम्हाला अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून, भीती आणि काळजींपासून वाचव आणि तुझ्या ज्ञानाच्या महापूराने आमच्या जीवनातील सर्व कचरा आणि मोडतोड वाहून नेऊ दे.
***

ज्याला वर्तमानात आनंदी कसे राहायचे हे माहित आहे त्याला देवाकडे जाण्याचा मार्ग सापडला आहे.
***

मी माझ्या चांगल्या विचारांच्या, चांगल्या इच्छाशक्तीच्या आणि फलदायी, फायदेशीर उपक्रमांच्या जहाजाचा कप्तान आहे. मी माझ्या जीवनाचे जहाज चालवीन, देवाच्या माझ्या खोल चिंतनाच्या आकाशातील शांतीच्या तेजस्वी ग्रहावर माझी नजर नेहमीच केंद्रित करेन.
***

जोपर्यंत आपण आनंदी राहण्याचा निर्णय घेत नाही, तोपर्यंत कोणीही आपल्याला आनंदी करू शकत नाही आणि त्यासाठी आपण कोणालाही दोष देऊ नये आणि जर आपण आनंदी राहण्याचा निर्णय घेतला तर कोणीही तो आनंद आपल्यापासून हिरावून घेऊ शकत नाही.
***

महामारी, आपत्ती आणि निसर्गातील हिंसक बदल जे विनाश, विनाश आणि व्यापक हानी आणतात ते "दैवी आदेश" नाहीत. या आपत्ती मानवी विचार आणि कृतींमुळे उद्भवतात. मानवी वाईट हेतू आणि चुकांमुळे निर्माण होणाऱ्या हानिकारक लाटा आणि

कंपनांच्या संचयनामुळे जगात चांगले आणि वाईटाचे नाजूक संतुलन जिथे जिथे विस्कळीत होते तिथे तिथे अराजकता आणि व्यापक विनाश होतो. मानवता आपले दोषपूर्ण विचार आणि वर्तन सुधारत नाही तोपर्यंत जग युद्धे, आपत्ती आणि दुर्घटनांना बळी पडत राहील. युद्धे दैवी आदेश म्हणून होत नाहीत, तर व्यापक भौतिक स्वार्थामुळे होतात. जर लोकांनी वैयक्तिक, औद्योगिक, राजकीय, आध्यात्मिक आणि राष्ट्रीय स्वार्थापासून मुक्तता मिळवली तर युद्धे अस्तित्वातच राहतील.
जेव्हा भौतिक आत्मा मानवी चेतनेवर कब्जा करतो आणि विचारांवर वर्चस्व गाजवतो तेव्हा ते पारदर्शक नकारात्मक किरणोत्सर्ग उत्सर्जित करते. या नकारात्मक कंपनांच्या संचयित शक्तीमुळे निसर्गाचे विद्युत संतुलन गंभीरपणे बिघडते, ज्यामुळे भूकंप, पूर आणि इतर आपत्ती येतात.
देव त्यासाठी जबाबदार नाही निसर्गावर नियंत्रण शक्य होण्यापूर्वी मानवी विचारांवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे.
***

देवावरील प्रेमापोटी आणि त्याला संतुष्ट करण्यासाठी
मी फक्त उदात्त आणि सभ्य कृत्ये करण्याचा प्रयत्न करेन.
***

मनाला योग्य आकलनाच्या नांगराने नांगरले पाहिजे कारण त्याची माती कोरडी आणि कठीण आहे. माती तत्परतेने आणि स्वीकृतीने ओली केली पाहिजे आणि श्रद्धेचे बीज कुरणात रोवले पाहिजे, नंतर दैवी इच्छेशी सुसंगत असलेल्या इच्छेने पाणी घातले पाहिजे.
***

नैसर्गिक शांत स्वभावाची व्यक्ती सर्व परिस्थितीत
शांत राहते आणि शांत राहते. ते भावना आणि आकांक्षांना त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवू देत नाहीत आणि त्यांना चुकीचे निर्णय घेण्यास प्रवृत्त करत नाहीत.
***

तुम्ही ताऱ्यांमधील तेज, अणूंमध्ये ऊर्जा, हृदयात दयाळूपणा, सत्यात सौंदर्य आणि प्रामाणिकपणामध्ये महानता आहात.

हे प्रभू, आम्हाला आशीर्वाद दे की आम्ही आमच्या आरोग्यात, आमच्या बौद्धिक आकांक्षांमध्ये आणि आमच्या आध्यात्मिक जीवनात तुझी कृपा प्रकट करू शकू. आम्हाला तुझ्या सर्वोच्च शक्तीने, तुझ्या असीम ज्ञानाने आणि तुझ्या अमर्याद सत्यतेने भरण्यास मदत कर आणि आम्हाला हे ओळखू दे की तू आरोग्याचा झरा आहेस, जीवनाचा महासागर आहेस आणि सर्व समज आणि ज्ञानाचा स्रोत आहेस.
***

हे दैवी प्रेम, तू हृदयाच्या गुहांमधून निघणारा गुप्त प्रतिध्वनी आणि मूक भावनांचा आवाज आहेस.
तू आत्म्यांचा अदृश्य जादूगार आहेस, मैत्रीच्या
खोलीतून बाहेर पडणारा तेजस्वी जादूगार आहेस.
तू एक धन्य देवदूत आहेस जो आत्म्यांना गोड शब्द बोलतो.
तू प्रेमींची मूक भाषा आहेस आणि त्यांच्या हृदयाच्या पानांवर संदेश लिहिण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या अदृश्य शाई आहेस.
तुम्ही सर्व उदात्त भावनांचे स्रोत आहात आणि तुमचे
हृदय वैश्विक हृदयातून त्याची नाडी काढते.
प्रेम म्हणजे दोन हृदयांमधील एक मूक संवाद आहे आणि
सर्व सजीव आणि निर्जीव प्राण्यांना वैश्विक एकतेच्या घरात परत जाण्याचे ते सर्वोच्च आवाहन आहे.
प्रेम म्हणजे जीवनाची स्पंदने.
ते आध्यात्मिक बहराच्या बागेत वाढते आणि बाह्य आसक्तींच्या अंधारात झोप येते.
हे अस्तित्वात असलेले सर्वात प्राचीन आणि गोड अमृत आहे, जे हृदयाच्या बाटल्यांमध्ये जतन केलेले आहे. प्रेम हा प्रकाश आहे जो व्यक्ती, कुटुंबे आणि राष्ट्रांमधील अंधाराच्या भिंती तोडतो.
प्रेम हे मैत्रीचे फूल आहे, जे तरुण आणि वृद्धांच्या शेतात फुलते आणि वाढते.
प्रेम हे स्वर्गाचे प्रवेशद्वार आहे आणि चांगल्या आत्म्यांचे गाणे आहे.
***

ज्यांना आपले जीवन नवीन बनवायचे आहे त्यांनी प्रथम त्यांच्या जीवनात कोणत्या सकारात्मक गोष्टी आणायच्या

आहेत ते ओळखावे आणि नंतर असा कार्यक्रम तयार करावा जो ते दररोज पाळतात, आणि त्यांचे निर्णय पाळल्याने त्यांना खूप आनंद मिळेल.
स्व-सुधारणेच्या वेळापत्रकाचे पालन न केल्यास इच्छाशक्ती कमकुवत होते आणि प्रगतीच्या मार्गात अडथळे येतात.
जे लोक जीवनाच्या नैसर्गिक व्यवस्थेशी जुळवून घेतात
ते फलदायी कामगिरी साध्य करतात. कोणतेही कायदे एखाद्या व्यक्तीला चांगल्यासाठी बदलण्यापासून आणि त्याच्या उदात्त आकांक्षा पूर्ण करण्यापासून रोखत नाहीत. कोणतेही अडथळे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या उदात्त ध्येयांपर्यंत पोहोचण्यापासून रोखू शकत नाहीत जोपर्यंत तो त्या अडथळ्यांना स्पष्टपणे स्वीकारत नाही आणि स्वतःला खात्री पटवून देत नाही की तो त्यावर मात करू शकत नाही.
***

जिथे इतर लोक माझ्या चांगल्या कामाच्या प्रयत्नांची प्रशंसा करतात, तिथेच मी सर्वात मोठी सेवा देऊ शकतो.
***

खरे प्रेम - हृदय आणि आत्म्याचे प्रेम - हे दैवी प्रेमाचे प्रकटीकरण आहे दैवी प्रेम मानवजातीच्या हृदयातून आणि आत्म्यांमधून स्वतःला प्रकट करण्याचा प्रयत्न करते देव मानवी प्रेमाच्या परिपूर्ण माध्यमातून मानवतेला दैवी प्रेम शिकवतो.
***

जेव्हा तुम्ही एखाद्याला भेटता आणि ते म्हणतात, "कसे आहात? तुम्हाला पाहून मला खूप आनंद झाला," तर खोलवर ते तुमच्याभोवती पूर्णपणे अस्वस्थ असतात, तेव्हा तुम्हाला त्यांच्या अंतर्गत भावना लगेच जाणवतात आणि तुम्ही त्यांच्याशी बोलू इच्छित नाही किंवा त्यांच्यासोबत राहू इच्छित नाही. मला ढोंग आणि ढोंगीपणापेक्षा प्रामाणिकपणा जास्त आवडतो.
एखाद्या व्यक्तीचा शब्दच सर्वस्व असतो आणि त्याने नैसर्गिक आणि प्रामाणिक असले पाहिजे, त्याच्या शब्दाचा आदर केला पाहिजे आणि इतरांना दिलेली वचने आणि वचनबद्धता पाळली पाहिजे.

***

देव मानसिक शक्ती, ज्ञान आणि विपुलतेचा स्रोत आहे. तुम्हाला हवे असलेले यश मिळविण्यासाठी योग्य मार्ग दाखवावा अशी त्याची प्रार्थना करा. प्रथम, तुमचा हेतू योग्य आहे याची खात्री करा, आणि मग तुम्हाला तुमचे ध्येय साध्य करण्यासाठी शक्ती मिळेल.
***

प्रेम हे आध्यात्मिक शस्त्र आहे जे सर्व युद्धे
संपवते.
***

खोटेपणा आणि निंदा यापेक्षा प्रामाणिकपणा खूप मजबूत
आहे जर तुम्ही प्रामाणिकपणाच्या किल्ल्यात स्वतःचे रक्षण करू शकलात तर तुम्ही तुमच्या स्वतःच्या राज्यात सन्माननीय स्वामी व्हाल.
इतरांनी तुमचे वाईट केले असले तरी सत्याचा विजय होईल.
जे ज्ञान मिळवण्याचा प्रयत्न करतात त्यांना ज्ञान
द्या, जोपर्यंत त्यांना ज्ञान हवे आहे, आणि आत्म-ज्ञानाच्या शिडीवर चढण्यासाठी आणि चढण्यासाठी सर्वोत्तम प्रयत्न करा.
मी माझा आवाज, माझे हात, माझे पाय, माझे हृदय, माझे
शरीर, माझ्या भावना, माझी इच्छा आणि सर्वकाही देवाला समर्पित आणि पवित्र केले आहे.
***

वेदना केवळ शरीरापुरत्या मर्यादित नाहीत; बौद्धिक
आणि आध्यात्मिक वेदना देखील आहेत.
जेव्हा मन मत्सर, भीती आणि वाईटाच्या संशयाने भरलेले असते किंवा जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःशी युद्ध करत असते तेव्हा देवाबद्दल विचार करणे अशक्य आहे.
आपण दुःख आणि नैराश्य, इतर अस्वस्थ स्वभाव आणि मानसिक अवस्था आणि चिंतांनी ग्रस्त असतो, ज्यापैकी बहुतेक निराधार भीती असतात. आध्यात्मिक पातळीवर, आपण आपल्या आत्म्यांच्या अमर स्वरूपाच्या अज्ञानामुळे ग्रस्त असतो.
***

जे देवाशी एकरूप होतात ते चित्तथरारक सौंदर्य पाहतात आणि अशा सर्वोच्च गोडव्याचा आस्वाद घेतात ज्याचा अनुभव इतर कोणत्याही प्रकारे घेता येत नाही.
जेव्हा माझ्या आत्म्याने तुला हाक मारली, तेव्हा
देवा, तुझ्या शांततेचे ढग फुटले आणि तुझ्या दयेचा पाऊस मुसळधारपणे पडला, जोपर्यंत तो तुझ्या कृपेच्या पूररूप झाला नाही. तुझ्या आशीर्वादित नदीने माझ्या अस्तित्वाच्या काठांना वेढले, माझा आत्मा अनंतकाळच्या पाण्यात बुडाला आणि माझ्या लहान जीवनाचा बुडबुडा तुझ्या सर्वव्यापी अस्तित्वाच्या महासागरात विरघळला.
• माझ्या गुरूने मला दैवी उपस्थितीसाठी योग्य मंदिर बनवण्यासाठी ज्ञानाच्या छिन्नीचा वापर कसा करायचा हे शिकवले.
जर तुम्हाला एखादे उदात्त ध्येय साध्य करायचे असेल,
तर त्यासाठी एक मानसिक मॉडेल तयार करून सुरुवात करा. जर तुम्ही तुमच्या मनात एक मजबूत कल्पना रुजवली तर तुम्ही आता तुमच्या चेतनेत कोणतीही दिशा दृढपणे स्थापित करू शकता; मग तुमचे संपूर्ण अस्तित्व त्या कल्पनेला अनुरूप होईल आणि तुमच्या कृती त्याच्या अनुरूप असतील.
• प्रेम आणि सहिष्णुता सुसंवाद आणि एकतेसाठी आवश्यक आहेत प्रेम फायदेशीर आणि वाढण्यास सक्षम असलेल्या सर्व गोष्टींना एकत्र करते आणि पोषण देते, तर द्वेष दुरुस्त करता येणाऱ्या सर्व गोष्टींना विभाजित करते आणि नष्ट करते.
***

भीती हा यशाचा सर्वात मोठा शत्रू आहे कारण तो प्रयत्न करण्याची इच्छा नष्ट करतो, ज्याशिवाय माणूस यशस्वी होऊ शकत नाही.
बौद्धिक आळस, प्रयत्नांचा अभाव आणि चिकाटीचा अभाव हे सर्व यशाच्या मार्गातील अडथळे आहेत. ध्येय हे स्वतः यश नसावे, तर यशाकडे नेणारे नीतिमान जीवन असावे. यशाची अति उत्सुकता अडथळा ठरू शकते. ध्येय गाठण्यासाठी इच्छाशक्ती आणि दृढ इच्छेने समर्थित सर्जनशील प्रयत्न आवश्यक आहेत.
***

आपल्या मनात येणारा प्रत्येक विचार एक विशिष्ट कंपन निर्माण करतो जेव्हा तुम्ही तुमच्या संपूर्ण अस्तित्वाने, मनाने आणि अवयवांनी देवाचा विचार करता - आणि स्वतःमध्ये वारंवार "हे प्रभू" असे म्हणता, तेव्हा तुम्ही एक शक्तिशाली कंपन निर्माण करता जे तुमच्या जीवनात दैवी उपस्थिती आणते.
जेव्हा आपल्याला कळते की देव आपला शाश्वत प्रिय आणि आपला कायमचा मित्र आहे आणि त्याचे आपल्यावरील प्रेम इतर कोणत्याही प्रेमापेक्षा श्रेष्ठ आहे, तेव्हा आपल्याला त्याची जवळीक जाणवते आणि त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श होतो, त्यामुळे आपले हृदय आश्वस्त होते आणि आपल्याला परम आध्यात्मिक शांती मिळते.
जेव्हा तुम्ही देवाचे ध्यान करता आणि तुमच्या हृदयात आणि तुमच्या संपूर्ण शरीरात आनंदाचे धडधडणे वाढत जाते आणि त्या आनंदाचे स्फोट तुम्हाला वेळोवेळी येतात, तेव्हा हे जाणून घ्या की देवाने तुमच्या हृदयाच्या इच्छा पूर्ण केल्या आहेत आणि तुम्ही अनुभवत असलेल्या आनंदाच्या भावना त्या उत्तराचा पुरावा आहेत.
***

जेव्हा मन उच्च चेतनेच्या अवस्थेत प्रवेश करते आणि
अनंत पूर्ण उपस्थितीला स्पर्श करते, तेव्हा त्याला माहित असते की ते देवाच्या संपर्कात आहे आणि अनुभव गोड आहे, परंतु त्या संबंधाची स्थिती शब्दात व्यक्त करणे अशक्य आहे जी वर्णनाच्या पलीकडे आहे.
***

मी माझ्या चुंबकत्वाचा वापर भौतिक गोष्टी
शोधण्यासाठी केला नाही, तर त्याचा वापर शाश्वत आणि अविनाशी असलेल्या दैवी उपस्थितीला आकर्षित करण्यासाठी केला.
***

हे परमेश्वरा, माझ्या हृदयातील सर्वात खोल इच्छा मला
दे आणि माझ्या आत्म्याच्या खोलीत तुझा पवित्र आवाज ऐकू दे. माझ्या प्रिय देवा, मी तुला कधीही विसरणार नाही आणि तुझ्याशिवाय मी जीवनाच्या मार्गावर चालणार नाही. माझे शाश्वत पाहुणे व्हा आणि माझ्या शांती आणि आध्यात्मिक

आनंदाच्या पवित्र ठिकाणी राहा. माझे हृदय तुझ्या प्रेमाने धडधडू दे आणि माझे विचार सुसंवादाने कार्य करू दे, जेणेकरून मी इतरांना तुझी शांती आणि प्रेम देऊ शकेन आणि तुझ्या प्रेमाचा सुगंध माझ्या हृदयाच्या गुलाबातून येऊ दे, शांती शोधणाऱ्या आत्म्यांना आकर्षित करू दे आणि त्यांना तुझ्याकडे आणू दे.
***

निळ्या पडद्यावर रंगवलेले पर्वतीय दृश्ये, मानवी शरीराची मनाला चटका लावणारी यांत्रिकी, उत्कृष्टपणे तयार केलेली फुले, चांगल्या आत्म्यांचे उदात्तीकरण, उदात्त विचारांची उदात्तता आणि प्रेमाची खोली हे सर्व आपल्याला अद्भुत आणि परम सुंदर निर्मात्याची आठवण करून देतात.
***

मी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न करेन आणि स्वतःला आणि इतरांना देवाने समृद्ध करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन. सर्वप्रथम मी शांतीच्या सदाहरित बागांमध्ये, उत्कृष्ट आध्यात्मिक गुणांच्या फुलांनी भरलेल्या, ज्ञानाची घरे बांधीन.
***

जोपर्यंत जीवनाचा महासागर मला साथ देतो तोपर्यंत मी लहान लाट असो की मोठी, काही फरक पडत नाही.
मी गूढ रहस्ये शोधेपर्यंत खोलवर विचारात जाईन आणि अंतर्दृष्टीचा प्रकाश - मशालीसारखा - केंद्रित करेन जेणेकरून मला सर्वात पवित्र चेहरा दिसेल.
***

तुझा प्रकाश माझ्या आत, माझ्याभोवती आणि सर्वत्र चमकू दे.
***

प्रेम ही एक लपलेली आग आहे जी दैवी आज्ञेने विश्वातील उग्रपणा वितळवून त्याचे रूपांतर शाश्वत प्रेमाच्या अदृश्य पदार्थात करते.
***

ज्याप्रमाणे सूर्य प्रकाश आणि उष्णता पाठवतो, त्याचप्रमाणे मी गरीब आणि बहिष्कृत लोकांच्या आत्म्यात

आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते निराश आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन उत्साह निर्माण करीन.
***

प्रभु, मला स्वतःला आणि इतरांना मत्सराच्या ज्वलंत आगीत जाळू देऊ नकोस, तर माझ्या प्रियजनांकडून मला मिळणाऱ्या दयाळूपणा आणि प्रेमाचा मला खात्रीने आणि समाधानाने स्वीकार करू दे.
***

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींच्या मागे सुरक्षित आहे. मी काळोख भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची चिंता आहे, आणि जेव्हा मी माझ्या विवेकाला फसवण्याचा प्रयत्न करेन तेव्हा मला स्वतःशिवाय कशाचीही भीती वाटणार नाही.
***

आज मी चिंता आणि भीतीच्या मुळांना आग लावीन आणि
माझ्या आत असलेल्या आत्म्याच्या मंदिराला प्रकाशित करण्यासाठी आनंदाची आग पेटवीन.
***

कोणीही मला असभ्य भाषेने किंवा बेपर्वा वागण्याने रागावू शकत नाही आणि कोणीही मला खुशामत, स्तुती आणि कौतुकाने प्रभावित करू शकत नाही जेणेकरून मी माझ्या खऱ्या स्वभावापेक्षा मोठा आणि महत्त्वाचा आहे असे मला वाटेल.
***

हे परमेश्वरा, माझे हृदय इतके विशाल कर की तुझी आशीर्वादित उपस्थिती सामावून घेईल आणि ते तुझ्या प्रेमाने सदैव धडधडू दे.
***

जर तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती योग्यरित्या वापरली तर
ती तुमच्यासाठी नवीन कर्म निर्माण करेल, परंतु बहुतेक लोक बदलू इच्छित नाहीत आणि प्रयत्न करू इच्छित नाहीत, म्हणून ते अडचणींना तोंड देत कोसळतात आणि आव्हानांना तोंड देऊ शकत नाहीत.
***

प्रभु, आत्म्याच्या शाश्वत आनंद आणि क्षणभंगुर
इंद्रिय सुखांमध्ये फरक करण्यास मला मदत कर, मला

क्षणभंगुर इंद्रियांच्या सुखांमध्ये बुडू देऊ नकोस, आणि माझ्या इंद्रियांना अशा प्रकारे परिष्कृत करण्यास मदत कर की त्या मला नेहमीच आनंदी ठेवतील.
***

मी माझ्या मनाच्या किरणांना इंद्रियांच्या अरुंद, मर्यादित क्षेत्रापासून वेगळे केले आणि त्यांना आत्म्याच्या क्षितिजात सोडले, त्यामुळे माझ्या धारणा वाढल्या आणि माझी जाणीव सर्व दिशेने पसरली.
***

जर एखाद्याला अशा नको असलेल्या सवयी असतील ज्या सोडायच्या असतील तर त्याला असहाय्य किंवा अडकल्यासारखे वाटू नये. आता भूतकाळातील संकल्प जोपासून आणि नियमित, योग्य ध्यान करून त्या सवयींवर मात करण्याची संधी आहे.
***

हे आत्मे आणि हृदयांचे स्वामी, माझ्या आंतरिक
शांतीच्या आकाशात पसरणारे आनंदाचे किरण तुमच्या धन्य प्रकट होण्याच्या आगमनाची घोषणा करतात.
***

हे प्रभू, मी आत्मविश्वासू आणि आश्वस्त व्यक्तीचे स्मितहास्य करतो, कारण मी या जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा मृत्यूच्या लाटाखाली बुडत असलो तरी, मी तुझ्या शाश्वत जीवनाच्या हृदयात राहतो, जे सुरक्षा आणि संरक्षण प्रदान करते आणि तुझा बलवान, आशीर्वादित हात मला आधार देतो.
***

आजारपण, वृद्धापकाळ आणि मृत्यू हे शरीराला येणाऱ्या अडचणी आणि अडथळ्यांना तोंड देतात. तथापि, मानसिक आजार दुःख, भीती, राग, दडपलेल्या इच्छा, संताप, द्वेष, भावनिक ध्यास, तापदायक चिंताग्रस्त आंदोलन आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करणारा एक प्रकारचा मानसिक कर्करोग याद्वारे मनावर आक्रमण करतात. तथापि, सर्वात धोकादायक आजार म्हणजे आत्म्याचा आजार, जो अज्ञानाच्या रूपात प्रकट होतो, ज्यातून इतर सर्व आजार उद्भवतात आणि पसरतात.
***

आपल्या प्रेमाच्या भावना आणि परिष्कृत भावनांना पोषण देणाऱ्या उदात्त आदर्शवादाचा झरा आटू देऊ नये.
***

बाह्यदृष्ट्या आकर्षक असलेली प्रत्येक गोष्ट अंतर्मनातून आकर्षित होते आणि आत्म्याच्या शुद्ध आरशाला क्रोध, द्वेष, मत्सर आणि द्वेष यांसारख्या मानसिक विकृतींसारखे काहीही कलंकित करत नाही. जो कोणी आत्म्याच्या स्वरूपापासून दूर असलेल्या या संयुगांपासून स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो, तो आतून आंतरिक सौंदर्याचा प्रकाश पसरवू देतो.
***

चेतना मर्यादित भौतिक क्षेत्रातून आत्म्याच्या आत शांतीच्या अमर्याद क्षितिजांकडे वाढवली पाहिजे.
***

हे पवित्रता आणि निष्पापतेच्या आत्म्या, मला अतृप्त इंद्रिय इच्छांपासून वाचव, जेणेकरून सर्व लोभी वासना ज्ञानाच्या ज्वालेत राख होतील, आणि मी जिद्दीने आणि दृढनिश्चयाने इंद्रियांच्या प्रत्येक आवेगाला आवर घालू शकेन आणि मी तुझ्या इच्छेनुसार वागू शकेन, माझे साधे गाणे सुसंवादात वाजवू शकेन, माझी छोटी कर्तव्ये पार पाडू शकेन आणि माझे नम्र गाणे गाऊ शकेन.
प्रभु, मला माझ्या इंद्रियांचा वापर फक्त योग्य आणि तर्कशुद्ध पद्धतीने करण्यास आणि त्यांना अशा प्रकारे परिष्कृत करण्यास मदत कर की ते माझ्या खऱ्या आनंदात योगदान देतील.
***

अनुभवाच्या जळत्या आगीतून आपण जे ज्ञानाचे पोलाद
काढतो ते एक अद्भुत गोष्ट आहे. जीवन आपल्या मूळ धातूंचे मौल्यवान घटकांमध्ये रूपांतर करून आपल्याला शुद्ध करते जेणेकरून आपण या जीवनात रत्नांसारखे शुद्ध, पोलादासारखे कठीण आणि त्याच वेळी लवचिक आणि वाकण्यायोग्य आत्मे म्हणून जगू शकू, कष्ट आणि कठीण परीक्षांच्या दबावाखाली न तुटता.
***

सृष्टीतील विसंगती आणि अराजकता दिसून येत असताना सुव्यवस्था आणि सुसंवाद आणण्यासाठी नैतिक आणि आध्यात्मिक योजना अंमलात आणण्यासाठी एक लपलेली शक्ती कार्यरत आहे.
***

हे माझ्या दिव्य प्रिये, तूच शाश्वत, सतत नूतनीकरण करणारा आनंद आहेस, तूच आत्म्याचा आनंद आहेस आणि तूच तो आनंद आहेस ज्याची मला आकांक्षा आहे.
***

देवाला प्रार्थना उत्कटतेने आणि पूर्ण विश्वासाने केली पाहिजे, आणि तिचे उत्तर शांतपणे आणि शांतपणे दिले जाईल, एक छुपा प्रतिसाद जो सांत्वन आणतो आणि व्यक्तीच्या जीवनात जलद बदल घडवून आणतो.
***

प्रथम, आपण देवासोबतच्या सहवासाचा आनंद अनुभवला
पाहिजे जेणेकरून आपण त्याची तुलना कमी ऐहिक सुखांशी करू शकू. मग, इच्छा उच्च स्वरूपाच्या असतील. इच्छा अंतहीन असते; एक इच्छा पूर्ण होताच दुसरी तिची जागा घेते, इत्यादी. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात.
***

तुमच्या उदार भेटवस्तू स्वीकारणारे आणि त्या
इतरांसोबत वाटणारे उदार आणि दयाळू लोक त्यांची समज वाढवतात आणि तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीच्या जवळ येतात. दररोज आम्हाला तुमच्याकडून असंख्य भेटवस्तू आणि आशीर्वाद मिळत असताना, सर्व भेटवस्तू आणि आशीर्वाद देणाऱ्या, आपण स्तुती आणि कृतज्ञतेने तुमच्याकडे वळूया.
***

जोपर्यंत तू माझ्यासोबत आहेस, तोपर्यंत माझ्यावर कोणतेही संकट येणार नाही कारण तू माझ्यापासून दूर जाशील आणि मला नुकसानापासून वाचवशील.
***

माझ्या प्रार्थनेचा काफिला तुमच्याकडे धावत आहे. निराशेच्या वाळूच्या वादळांनी येथे आणि तेथे अडथळा आणला आहे. पण जेव्हा मी दुरून तुमच्या मूक प्रोत्साहनाचे ओएसिस पाहतो तेव्हा मी ताजेतवाने होतो आणि माझी शक्ती नवीन होते,

म्हणून मी तुमच्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी माझे प्रयत्न दुप्पट करतो, माझे तहानलेले ओठ तुमच्या आनंदाच्या झऱ्यात बुडवून आणि मी शांत होईपर्यंत पिऊ लागतो.
***

हे परमेश्वरा, मला फक्त चांगुलपणा आणि पवित्रता पाहू
दे, आणि फक्त प्रेरित शब्द बोलू दे. मला तुझ्या प्रेमाचा सुगंध, त्याच्या स्वर्गीय सुगंधाने श्वास घेऊ दे, आणि साधे आणि पौष्टिक अन्न खाऊ दे, आणि तुझी आठवण करून देणारे आनंददायी सुगंध मला श्वास घेऊ दे. मला तुझा आशीर्वादित स्पर्श जाणवू दे.
***

आध्यात्मिक जागृतीच्या बागेत, मी माझ्या
पश्चात्तापाचे थेंब गोळा केले आणि तुम्हाला प्रिय असलेल्या त्या अश्रूंमध्ये, माझे हृदय पूर्णपणे शुद्ध झाले.
***

हे देवा, जीवनातील सतत बदलणाऱ्या दृश्यांनी आणि निसर्गाच्या चैतन्यशील दृश्यांनी माझे डोळे मोहित झाले आहेत, त्यांच्या विविध आणि बहुरंगी फुलांनी आणि क्षितिजावर शांतपणे वाहणाऱ्या ढगांनी. माझ्या आत्म्याचे डोळे उघडा जेणेकरून मला सर्व चांगल्या आणि सुंदर गोष्टींमध्ये तुमचे उत्कृष्ट सौंदर्य दिसेल आणि मला तुमच्याशिवाय अस्तित्वात काहीही दिसू देऊ नका.
***

मला आत्मज्ञानाचा एक मऊ गालिचा विणू दे ज्यावर तुमचे सर्व प्रेमी शाश्वत जागृतीच्या मार्गावर चालतील.
***

आपण त्याला आठवत नसलो तरी देव आपल्याला आठवतो. जर तो
एका क्षणासाठीही सृष्टी विसरला तर सर्व काही अस्तित्वातून नाहीसे होईल. अवकाशात तरंगत असताना देवाशिवाय कोण या पृथ्वीचे रक्षण करतो? झाडे उगवण्यास आणि फुले फुलवण्यास दुसरे कोण कारणीभूत आहे? खरंच, देवच आपल्या हृदयाचे ठोके कायम ठेवतो. तोच आपले अन्न पचवतो आणि आपल्या शरीरातील पेशींना दररोज नूतनीकरण करतो. तरीही,

किती कमी लोक त्याला आठवतात आणि त्याला योग्य असलेली कृतज्ञता देतात!
***

प्रभु, आपण सद्गुणांकडे प्रेमाने पाहूया आणि हे लक्षात घेऊया की तुझ्या सृष्टीच्या नियमांचे पालन केल्याने आपल्याला तुझ्या दयेचा मुकुट मिळेल.
***

हे प्रभू, आपण हे ओळखूया की तू आरोग्याचा झरा आहेस, जीवनाचा महासागर आहेस आणि सर्व समज आणि ज्ञानाचा स्रोत आहेस. आम्हाला अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून, भीती आणि चिंतांपासून मुक्त करू दे आणि तुझ्या ज्ञानाच्या पुराने आमच्या जीवनातील सर्व विनाश आणि उजाडपणा वाहून नेऊ दे.
***

मी अनेकदा ध्यानात तुमच्या जवळच्या लोकांची गोड गाणी ऐकत असे, अद्भुत आणि उदात्त आध्यात्मिक संगती ऐकत असे, माझ्या हृदयातील भावनांचे कुमारी गायनाचे तुकडे पूर्ण करत असे आणि तुमच्यासाठी माझ्या जुन्या तळमळीचे आणि तुम्हाला भेटण्याची माझी वाढती तळमळ यांचे भाषांतर करणारी मार्मिक स्तोत्रे ऐकत असे.
***

तुमच्या आत्म्यांमध्ये असलेल्या सौंदर्याच्या
अदृश्य आणि लपलेल्या जगात कल्पनांच्या चित्तथरारक दृश्यांचा आनंद घ्या.

अलेक्झांडर आणि योगी यांच्यात
अढळ इच्छाशक्ती: आर्क्टिकच्या शोधाची कहाणी

इतिहासात पहिल्यांदाच आर्क्टिक पाहून ज्यांचे डोळे अश्रूंनी भरले होते (आणि कदाचित आनंदाने आणि थंडीनेही) असा पहिला मानव कोण होता?

हे कसे आणि केव्हा घडले? पुढील ओळींमध्ये आपण तेच शोधण्याचा प्रयत्न करू.

शतकानुशतके, लोक जगाच्या त्या थंड प्रदेशात पोहोचण्याचा प्रयत्न करत आहेत आणि इतिहासाला या

प्रयत्नांपेक्षा जास्त धाडसी साहस कधीच माहित नाही, ज्यामध्ये अनेकदा त्यांचे प्राण गेले. त्यांच्या उत्तरेकडील प्रगतीचे तपशील शौर्यपूर्ण पराक्रम आणि शोकांतिका देखील सांगतात.

शेकडो आणि कदाचित हजारो वर्षांपूर्वी, भूमध्य समुद्राच्या सभोवतालच्या प्रदेशातील रहिवाशांचा असा विश्वास होता की जग हे एका गुळगुळीत चक्रासारखे आहे ज्याभोवती एक मोठी नदी आहे ज्याला ते ओशनस म्हणतात.

त्यांना त्यांच्यापासून दूर असलेल्या प्रदेशांबद्दल फारशी माहिती नव्हती, परंतु त्यांना आल्प्स आणि बाल्कनच्या पलीकडे असलेल्या दूरच्या ठिकाणांबद्दल स्वप्न पाहणे आणि विचार करणे आवडते.

या प्रदेशांमधून कांस्य बनवण्यासाठी कथील काढले जात असे आणि दागिने आणि दागिन्यांसाठी अंबर काढले जात असे. तथापि, उत्तरेबद्दल विश्वसनीय माहितीचा अभाव होता, म्हणून कवींनी पर्वतांच्या पलीकडे असलेल्या गोष्टींच्या मनमोहक कथा रचण्याचे काम स्वतःवर घेतले.

आपला महान आणि अमर कवी होमर आपल्याला उत्तरेकडील धुक्यातील सिमेरियन लोकांबद्दल आणि तिथे राहणाऱ्या राक्षसांबद्दल सांगतो, जिथे दिवस इतके लहान असतात की संध्याकाळी परतणारा मेंढपाळ सकाळी चरायला जाणाऱ्या दुसऱ्या मेंढपाळाला भेटतो. इतर कथा असे सूचित करतात की लोकांना उत्तर ध्रुवाबद्दल काहीतरी माहित होते, परंतु त्याबद्दलचे त्यांचे बहुतेक विचार चुकीचे होते, अनेकदा चुकीचे देखील होते.

कालांतराने, लोकांनी ध्रुवांवर पोहोचण्याचा प्रयत्न केला. इसवी सन पूर्व ५०० मध्ये, कार्थेजच्या हॅमिल्सियस नावाच्या माणसाने उत्तरेकडे एक मोठी यात्रा केली, आयर्लंडला पोहोचला आणि त्याच्या प्रवासाची नोंद केली. हा पहिला विश्वासार्ह अहवाल होता. त्यानंतरच्या प्रयत्नांनंतर, स्कॅन्डिनेव्हियन लोकांनी बर्फाळ समुद्र

ओलांडून आइसलँडचा शोध घेतला आणि तेथून त्यांनी अधिक जमीन आणि खजिन्यांचा शोध सुरू ठेवला.

असे डझनभर लोक आहेत ज्यांनी प्रयत्न केले आणि अयशस्वी झाले आपण त्यांच्या प्रयत्नांच्या तपशीलांकडे दुर्लक्ष करू आणि उत्तर ध्रुवाच्या पहिल्या शोधकर्त्याकडे जाऊ.

रॉबर्ट एडविन पेअरी यांचा जन्म १८५६ मध्ये पेनसिल्व्हेनिया येथे झाला. त्यांनी अभियांत्रिकीचे शिक्षण घेतले आणि नंतर अमेरिकन नौदलात सामील झाले. त्यांना ध्रुवीय प्रदेशांचा शोध घेण्याची तीव्र इच्छा होती. त्यांच्या आधीच्या संशोधकांना आलेल्या सर्व धोक्यांची आणि अडचणींची त्यांना जाणीव होती, परंतु त्यांनी पुढे जाण्याचा दृढनिश्चय केला होता आणि त्यांना खोलवर माहित होते की ते त्यांच्या संकल्पापासून मागे हटणार नाहीत.

आमचा संशोधक, पेरी, आर्क्टिक, त्याची परिस्थिती आणि त्याच्या सभोवतालच्या तपशीलांबद्दल शक्य ते सर्व जाणून घेण्याचा प्रयत्न करत होता.

१८८६ मध्ये, तो उत्तर ग्रीनलँडला गेला आणि पाच वर्षांनंतर त्याने दुसरी मोहीम हाती घेतली, लोकांचा अभ्यास केला, हिमनद्या ओलांडल्या आणि ग्रीनलँडला उत्तरेकडील किनारपट्टी असल्याचे सिद्ध केले, अशा प्रकारे जगातील सर्वात मोठे बेट म्हणून त्याचा दर्जा पुष्टी केला. दोन वर्षांनंतर, तो ग्रीनलँडला परतला १८९८ मध्ये, त्याने चार वर्षांची मोहीम सुरू केली.

आता पेरीला अज्ञातात जाण्याची तयारी वाटत होती.
त्याने १९०२ मध्ये त्याच्या धोकादायक प्रवासाला सुरुवात केली, परंतु अनपेक्षित परिस्थितीमुळे त्याला परतावे लागले. १९०५ मध्ये, त्याने पुन्हा प्रयत्न केला, यावेळी तो सर्वात उत्तरेकडील अक्षांशावर पोहोचला. शेवटी, १९०८ मध्ये, त्याने रूझवेल्ट स्टीमरवर प्रवास केला, त्याचा आठवा प्रवास अखेर यशस्वी झाला. तो आणि त्याचे साथीदार जहाजावरून उतरले, कुत्र्यांच्या स्लेज घेतल्या आणि

ध्रुवाकडे निघाले. वेगवेगळ्या ठिकाणी, त्याचे काही साथीदार त्याच्या परतीच्या प्रवासासाठी छावण्या उभारण्यासाठी आणि साहित्याचा साठा करण्यासाठी तसेच त्यांची मदत करण्यासाठी मागे पडत असत.

त्याने एका काळ्या नोकर आणि चार एस्किमोसोबत चाळीस दिवस पुरेल एवढ्या अन्नधान्यासह आपला प्रवास सुरू ठेवला.

पेरीने शेवटच्या स्टेशनवर मागे सोडलेल्यांना निरोप दिला आणि ध्रुवाकडे चालत गेला, ६ एप्रिल १९०९ रोजी तो ध्रुवावर पोहोचला आणि शेवटी जगाच्या शिखरावर उभा राहिला.

पेरी उत्तर ध्रुवावर पोहोचण्यापूर्वी, अमेरिकन अंतराळवीर फ्रेडरिक कुकने शेटलँड बेटांवरून एक तार पाठवला होता ज्यामध्ये त्याने एक वर्षापूर्वी उत्तर ध्रुवावर पोहोचल्याचा दावा केला होता. तथापि, जेव्हा शास्त्रज्ञांनी कुकच्या दाव्यांची तपासणी केली तेव्हा त्यांना ते खोटे असल्याचे आढळले आणि तो उत्तर ध्रुवावर पोहोचला नव्हता. तरीही, त्यांनी या क्षेत्रातील त्याच्या काही शोधांची कबुली दिली.

१८९८ मध्ये हिमबाधेमुळे पायाची बोटे गमावल्यानंतर, ज्यामुळे अंगच्छेदन करणे आवश्यक झाले, पायात असह्य वेदना असूनही, पेरीला सतत चालण्यास भाग पाडले. तरीही या अपंगत्वामुळे तो (त्याच्या निष्ठावंत आणि मौल्यवान साथीदार, कृष्णवर्णीय मॅथ्यू हेन्सनसह) ग्रीनलँडच्या उत्तरेकडील टोकाला १,४०० किलोमीटर (अत्यंत कठीण परिस्थितीत बर्फावरून पायी!) चालण्यापासून परावृत्त झाला नाही. या प्रदेशाचा तपशीलवार नकाशा तयार करण्यासाठी तो वीरतेचा किती मोठा पराक्रम आहे!

पेरी अजूनही ध्येय साध्य करण्यात सर्वात धाडसी आणि दृढनिश्चयी पुरुषांपैकी एक मानला जातो.

या संदर्भात, इमाम अली (अल्लाह त्यांच्यावर प्रसन्न होवो) म्हणतात:

"म्हणून तुम्ही मेहनती आणि कष्टाळू असले पाहिजे, तयार आणि सज्ज असले पाहिजे आणि तुमच्या तरतुदी वाढवाव्यात"

तुम्हाला शांती असो.

अलेक्झांडर आणि योगी यांच्यात

अलेक्झांडरच्या भारत मोहिमेत सोबत गेलेल्या किंवा त्याच्या मागे गेलेल्या ग्रीक इतिहासकारांनी आणि इतरांनी काळजीपूर्वक नोंदवलेल्या आकर्षक कथा आहेत. डॉ. मॅकक्रँडल यांनी प्राचीन भारतावर प्रकाश टाकण्यासाठी या वृत्तांतांचे भाषांतर केले. अलेक्झांडरच्या अयशस्वी विजयातील सर्वात उल्लेखनीय पैलूंपैकी एक म्हणजे भारतीय तत्वज्ञानात आणि वेळोवेळी भेटणाऱ्या योगी आणि धार्मिक पुरुषांच्या समुदायात त्याची गहन आवड होती, ज्यांच्याशी तो खरोखरच संबंध ठेवू इच्छित होता. उत्तर भारतातील तक्षशिला येथे पोहोचल्यानंतर, ग्रीक योद्ध्याने डायोजेनिसच्या ग्रीक शाळेचा शिष्य ओनास्क्रिटसला पाठवले, जो त्यावेळी तक्षशिला येथे राहत होता. तो भारतीय संन्यासी गुरु दांडमसला आणण्यासाठी.

जंगलाच्या मध्यभागी लपण्याची जागा सापडल्यानंतर ओनिस्कर्टियसने डंडामसला म्हटले:

"ब्राह्मणांच्या गुरु, नमस्कार आणि शांती! महान देव झ्यूसचा पुत्र आणि सर्व सृष्टीचा स्वामी अलेक्झांडर तुम्हाला त्याच्याकडे जाण्यास सांगतो. जर तुम्ही तसे केले तर तो तुम्हाला उदार बक्षीस देईल, परंतु जर तुम्ही नकार दिला तर तो तुमचे डोके कापून टाकेल."

योगींनी हे अनिवार्य आवाहन शांतपणे स्वीकारले,
पानांनी बनवलेल्या पलंगावरून डोके वर करून उत्तर दिले:

"आणि मी देखील झ्यूस देवाचा पुत्र आहे, जर अलेक्झांडर आहे तर मी अलेक्झांडरकडे जे आहे त्यातून काहीही मागत नाही, कारण माझ्याकडे जे आहे त्यात मी समाधानी आहे, तर मी त्याला त्याच्या माणसांसह पाण्यावर आणि जमिनीवर

ध्येयहीनपणे फिरताना पाहतो आणि त्याच्या भटकंतीचा कधीही अंत नाही."

"जा आणि अलेक्झांडरला सांग की देवच एकमेव स्वामी आहे
जो सर्व उपासना आणि पूजेस पात्र आहे. तो सर्वोच्च राजा आहे जो कधीही भयंकर वाईट गोष्टींची आज्ञा देत नाही कारण तो प्रकाश, शांती, जीवन आणि पाण्याचा निर्माता आहे आणि मानवी शरीराचा आणि मानवांच्या आत्म्यांचा निर्माता आहे. मृत्यू त्यांना मुक्त करतो तेव्हा सर्व लोक त्याच्याकडे परत जातात, जेणेकरून ते रोगाच्या वाईट गोष्टींच्या अधीन राहणार नाहीत."

त्या शहाण्या माणसाने शांत व्यंगाने आपले भाषण पुढे चालू ठेवले:

"अलेक्झांडर हा देव नाही कारण त्याला मृत्यूची चव नक्कीच चाखायला मिळेल आणि त्याच्यासारखा माणूस अस्तित्वाचा स्वामी कसा असू शकतो जेव्हा तो अद्याप आंतरिक विश्वाच्या सिंहासनावर बसलेला नाही, किंवा जिवंतपणे रसातळामध्ये प्रवेश केलेला नाही, किंवा त्याला पृथ्वीच्या विशाल प्रदेशांवर सूर्याचा मार्ग माहित नाही आणि शिवाय, शेजारच्या राष्ट्रांनी त्याच्याबद्दल ऐकले नाही?!"

या फटकारानंतर, जो (जगाच्या प्रभूच्या) कानावर सर्वात कठोर हल्ला मानला जातो, संताने व्यंग्यात्मकपणे जोडले: "जर अलेक्झांडरच्या सध्याच्या वसाहती त्याच्या लोभाची पूर्तता करण्यासाठी पुरेशा नसतील, तर त्याला गंगा नदी ओलांडू द्या आणि त्याला एक विशाल देश मिळेल जो त्याच्या सर्व माणसांना सामावून घेऊ शकेल"

"अलेक्झांडर मला जे देतो आणि त्याने दिलेल्या भेटवस्तू माझ्यासाठी निरुपयोगी आहेत. ज्या गोष्टी मी खरोखर महत्त्व देतो आणि उपयुक्त किंवा मौल्यवान मानतो त्या म्हणजे ही झाडे ज्यापासून मी माझे घर बांधतो, ही फुलांची रोपे जी मला रोजचा आहार देतात आणि माझी तहान भागवतात. इतर सर्व मालमत्ता, जी खूप काळजीने गोळा केली

जातात, त्यांच्या मालकांसाठी एक ओझे आहेत, त्यांच्याकडे दुःख आणि पश्चात्ताप, अज्ञानी लोकांचे भरपूर काही सोडत नाही. माझ्यासाठी, मी जंगलातील पानांमध्ये आणि गवतांमध्ये शांतपणे झोपतो आणि मला जागृत ठेवण्यासाठी काहीही नसल्यामुळे, मी शांत झोपतो, गोड आणि शांत झोप घेतो. जर माझ्याकडे असे काही असेल ज्यासाठी पहारा आणि दक्षता आवश्यक असेल, तर ते माझ्या विश्रांतीला अडथळा आणेल आणि मला झोपेचा आनंद हिरावून घेईल. पृथ्वी मला आवश्यक असलेली प्रत्येक गोष्ट प्रदान करते, जसे एक आई तिच्या बाळाला दूध देते, मी जिथे पाहिजे तिथे फिरतो आणि मला मला त्रास देण्याची किंवा माझे जीवन खराब करण्याची मला कोणतीही चिंता नाही."

जरी अलेक्झांडरने माझे डोके कापले तरी तो माझ्या आत्म्याचा नाश करू शकणार नाही. माझे डोके, जे मृत्यूनंतर शांत होईल आणि माझे शरीर, जे फाटलेल्या वस्त्रासारखे होईल, ते ज्या मातीपासून बनवले गेले होते त्यावरच राहील.

माझ्याबद्दल, एक आत्मा म्हणून, मी नंतर देवाकडे जाईन, ज्याने आपल्याला शरीरे परिधान केली आणि या पृथ्वीवर ठेवले जेणेकरून आपण त्याला सिद्ध करू शकू की - आपण येथे असताना - आपण त्याच्या इच्छेला अधीन आहोत की नाही आणि त्याच्या आज्ञाधारकतेने जगू आणि जेव्हा आपण त्याच्यासमोर उभे राहू, तेव्हा तो आपल्या कृत्यांचा हिशोब मागेल तो न्यायी न्यायाधीश आहे जो सर्व वाईट, पाप आणि अपराधाचा निषेध करतो, जिथे अत्याचारितांचे रडणे अत्याचारी व्यक्तीला शिक्षा बनते.

अलेक्झांडरला या धमकीचा वापर करून संपत्तीची हाव असलेल्या किंवा मृत्यूची भीती बाळगणाऱ्यांना घाबरवू द्या. योगींविरुद्ध अलेक्झांडरचे शस्त्र कमकुवत आहे.

"आम्हाला पैशाची आवड नाही आणि आम्हाला मृत्यूची
भीतीही नाही. जा आणि त्याला सांग की डंडॅमसला तुमच्याकडे असलेल्या कोणत्याही गोष्टीची गरज नाही, आणि म्हणून तो तुमच्याकडे येण्यास नकार देतो. पण जर तुम्हाला डंडॅमसची गरज असेल तर तुम्ही स्वतः त्याच्याकडे या." अलेक्झांडरने

ओनेसिक्रिटसच्या जिभेवर योगींचे उत्तर खोलवर ऐकले आणि डंडॅमसला पाहण्याची इच्छा वाढली, ज्याला - त्याच्या नग्नतेला आणि वृद्धापकाळाला न जुमानता - त्याच्यामध्ये शहरांचा विजेता आणि त्याच्या समकक्षापेक्षा जास्त देशांचा वर्चस्व गाजवणारा आढळला.

'स डायरी: एक आत्मचरित्र

परमहंस योगानंद यांनी लिहिलेले

काही आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी
ज्ञानी शिक्षक परमहंस योगानंदांसाठी
देवाने आपल्याला निवडीचे स्वातंत्र्य दिले आहे आणि आपल्यामध्ये चांगले आणि वाईट, आणि काय फायदेशीर आहे आणि काय हानिकारक आहे यात फरक करण्यासाठी विवेक निर्माण केला आहे.
जेव्हा आपल्याला आपल्या अस्तित्वात आध्यात्मिक
शक्ती सक्रिय जाणवते तेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपण पुढे जात आहोत आणि प्रगती करत आहोत, त्यामुळे देवावर आणि स्वतःवर आपला विश्वास वाढतो आणि अडचणींचा वेग कमी होतो जेणेकरून आपण आत्मविश्वासाने, सांत्वनाने आणि संतुलनाने त्यांच्याशी रचनात्मकपणे सामना करू शकतो.
आपला खरा स्वभाव आत्मा आहे, ज्याचे सार शांती, प्रसन्नता, शांतता आणि शांतता आहे. हे धन्य घटक आपल्या आत आहेत आणि आपल्या आध्यात्मिक अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहेत.
लोक अनेकदा त्यांना येणाऱ्या दबावांबद्दल आणि अनेक मागण्यांच्या ओझ्याखाली येणाऱ्या मानसिक ताणांबद्दल बोलतात, परंतु आपण स्वतःला कोणत्याही प्रकारच्या अडचणीचे बळी बनू देऊ नये आणि आपण नेहमी लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाने आपल्याला येणाऱ्या सर्व आव्हानांना तोंड देण्यासाठी पुरेसे सामर्थ्य दिले आहे.
जीवनाच्या मार्गावर चालताना देवाला तुमच्या हृदयात ठेवा.

शाश्वत ज्ञानाच्या सूर्याच्या क्षितिजावर तुमचे पाय जमिनीवर आणि तुमचे डोके अज्ञानाच्या ढगांच्या वर ठेवा. जेव्हा आपण जीवनाचा आनंद घेण्याची आणि निरोगी मनोरंजनात्मक उपक्रमांमध्ये सहभागी होण्याची क्षमता गमावतो, तेव्हा आपण असायला हवे त्यापेक्षा जास्त गंभीर आणि चिंताग्रस्त होतो. जरी वातावरण उदास आणि निराशाजनक वाटत असले तरी, आपण आपला विश्वास कायम ठेवला पाहिजे की सूर्य पुन्हा उगवेल आणि जे योग्य मार्गावर आहेत ते येतीलच, अंतर कितीही लांब असले आणि गंतव्यस्थान कितीही दूर असले तरीही.
नम्रतेमध्ये खरी आध्यात्मिक शक्ती, भक्तीची महानता, प्रेमाची खोली आणि समाधान आणि समर्पणाची भव्यता असते. दृढ इच्छाशक्ती असलेला माणूस देवाशी एकरूप असतो आणि ग्रह आणि तारे त्याच्यावर हास्य दाखवण्याची वाट पाहत नाही. उलट, तो एका भेदक उल्कासारखा आपला प्रवास चालू ठेवतो, देवाच्या मार्गदर्शक ताऱ्याशिवाय, जो सूर्यांचा सूर्य आहे आणि कायदा आणि आत्म्यांचा स्वामी आहे, त्याचा त्याच्यावर परिणाम होत नाही.
एखाद्याने तोटा आणि अपयशावर लक्ष केंद्रित करू नये,
तर पुन्हा पुन्हा प्रयत्न करावेत, कितीही अयशस्वी प्रयत्न झाले आणि ते कितीही कटू असले तरीही.
अरे मैत्री, तू किती उंच आहेस, आणि तुझी माती किती सुपीक आणि पवित्र आहे! प्रेम तुझे पोषण आहे आणि निष्ठा तुझे पेय आहे.
आपण या जगात स्वतःचा विकास करण्यासाठी आणि आपल्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्यासाठी आलो आहोत, असंख्य धोके असलेल्या भ्रमाच्या काळ्या समुद्रात बुडण्यासाठी नाही.
अस्तित्वातील सर्वात गोड आनंद म्हणजे आपण देवाच्या उपस्थितीत सुरक्षित आहोत ही भावना.
यशाचे बीज पेरण्यासाठी अपयशाचा काळ हा सर्वोत्तम आणि सर्वात योग्य काळ आहे. अपयश मुळापासूनच नष्ट केले पाहिजे आणि जीवनाच्या शेतात परिश्रम आणि दृढनिश्चयाने लागवड केली पाहिजे आणि भरपूर पीक घेण्यासाठी चांगुलपणाची बीजे पेरली पाहिजेत, देवाची इच्छा असेल तर.

फार कमी लोक त्यांच्या परिस्थितीचे विश्लेषण करतात आणि ते पुढे जात आहेत की मागे जात आहेत हे ठरवतात. समज, ज्ञान आणि समजूतदारपणाने संपन्न मानव म्हणून, आपले सर्वात मोठे कर्तव्य म्हणजे आपल्या ज्ञानाचा आणि धारणांचा योग्य मार्गाने वापर करणे.
कोणताही खरा आध्यात्मिक माणूस भौतिक यशाशिवाय जगू
शकत नाही आणि कोणाच्याही भौतिक चिंता इतक्या जबरदस्त नसतात की त्या त्यांना देवाबद्दल विचार करण्यापासून आणि चिंतन, सेवा आणि आध्यात्मिक कर्तव्यांसाठी आवश्यक वेळ समर्पित करण्यापासून रोखतात.
एखाद्या व्यक्तीने आपले सर्व विचार, भावना आणि अंतर्दृष्टी घेऊन जगले पाहिजे आणि आपल्या सभोवतालच्या घडामोडींकडे सतर्क आणि लक्ष दिले पाहिजे, अगदी एका कुशल छायाचित्रकाराप्रमाणे जो सर्वात रमणीय दृश्यांचे सर्वात अद्भुत फोटो टिपण्यासाठी सर्वात योग्य संधींची वाट पाहतो.
प्रत्येक मानवामध्ये अप्रयुक्त क्षमता असते त्यांच्याकडे आवश्यक असलेली सर्व शक्ती असते मन स्वतःच एक सर्वोच्च शक्ती आहे आणि त्याला जुन्या, प्रतिबंधात्मक सवयी आणि संकल्पनांपासून मुक्त केले पाहिजे.
आपण हे लक्षात ठेवूया की जोपर्यंत "स्व" ची भावना
प्रबळ आहे, तोपर्यंत देवापासून स्वतःला दूर करण्याची प्रवृत्ती असते, असे गृहीत धरून की आपल्यात आधाराशिवाय स्वतःच्या पायावर उभे राहण्यासाठी आणि आपल्या समस्या स्वतः सोडवण्यासाठी पुरेसे सामर्थ्य आणि ज्ञान आहे. आपल्याला भीती वाटते की जर आपण देवाच्या इच्छेला अधीन झालो तर देव आपल्याला जे पाठवतो त्यात आपल्याला आनंद मिळणार नाही आणि हे कमकुवत श्रद्धेचे लक्षण आहे. पण लवकरच किंवा नंतर, आपल्याला देवाकडे वळावे लागेल आणि प्रत्येक व्यक्तीला त्यांच्या आयुष्यात हे सत्य सापडेल, जर त्यांनी आधीच शोधले नसेल तर.
आपण पूर्ण आत्मविश्वासाने देवाकडे वळले पाहिजे आणि त्याच्याशी अगदी सोप्या भाषेत - हृदयाच्या भाषेत - स्पष्टपणे आणि जवळून बोलले पाहिजे आणि त्याला विनंती केली पाहिजे की त्याने आपल्याला त्याचा शोध घेण्यास आणि

आपल्या हृदयाला शांत करण्यासाठी त्याच्यावर अवलंबून राहण्यास मदत करावी आणि आपल्याला त्रास आणि त्रासापासून आणि आपल्या मार्गात येणाऱ्या आणि आपल्या आध्यात्मिक उद्देशापासून दूर नेणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीपासून मुक्त करावे.
स्वतःला जगाचे आणि त्याच्या सापळ्यांचे बळी बनू देऊ नका. तुम्ही तुमच्या जीवनावर नियंत्रण ठेवले पाहिजे, तुमची आंतरिक शक्ती जागृत केली पाहिजे आणि तुमच्या जीवनाचे जहाज सुरक्षित बंदरात नेले पाहिजे.
जेव्हा मन अज्ञानाची धूळ झटकून टाकते आणि त्यांच्या शक्तींना बांधून ठेवणाऱ्या बेड्या तोडते, तेव्हा ते सर्जनशीलता आणि जीवनाशी सकारात्मक संवाद साधण्यास अधिक सक्षम बनतात.
जर एखादी व्यक्ती स्वतःपेक्षा बलवान व्यक्तीशी
संघर्ष करत नसेल तर ती व्यक्ती बलवान होणार नाही त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही धैर्याने आणि आध्यात्मिक बळावर तुमच्या अडचणींना तोंड देता तेव्हा तुम्ही अधिक बलवान आणि अधिक लवचिक बनता.
जीवनातील परिस्थिती कितीही कठीण किंवा कठोर असली
तरी, तुम्ही कमकुवत आणि अक्षम आहात असे समजू नका. देवाने तुम्हाला प्रत्येक दैनंदिन आव्हानावर मात करण्याची शक्ती दिली आहे. लक्षात ठेवा की तुमच्या अडचणी कितीही मोठ्या असल्या तरी, त्यांना तोंड देण्यासाठी तुमच्याकडे पुरेसे सामर्थ्य आहे. देव तुमच्यासोबत आहे आणि जोपर्यंत तुम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवता आणि जीवनाच्या लढाईत शूरांच्या धैर्याने टिकून राहता तोपर्यंत तो तुम्हाला पाठिंबा देईल.
मानवतेने आपली भूमिका निश्चित करण्याची आणि कोणता मार्ग निवडायचा हे ठरवण्याची वेळ आली आहे: अराजकता आणि विनाशाकडे किंवा अब्राहमिक धर्मांनी आत्म्यांना आणि जगाला दुःख आणि आपत्तींपासून वाचवण्यासाठी दिलेल्या उच्च सार्वत्रिक आदर्शांकडे. जर मानवतेने आपली भूमिका योग्यरित्या बजावली आणि चांगुलपणा, प्रेम आणि सद्गुणी नैतिकतेच्या तत्त्वांनी मार्गदर्शन केले तर अंधकार नक्कीच दूर होईल आणि अंधार नाहीसा होईल.

तुमच्यात खोलवर सुप्त असलेल्या उदात्त शक्ती आणि मौल्यवान प्रतिभा आहेत, तरीही तुम्ही त्यांचा वापर करत नाही. एका परिष्कृत जीवनाच्या क्षितिजाकडे निघा जिथे यश, आनंद आणि शांती असेल.
जेव्हा कोणी मला सांगते की तो हे किंवा ते काम करू शकत नाही, तेव्हा मी त्याच्यावर विश्वास ठेवत नाही, कारण जर त्याने स्वतःला त्यासाठी तयार केले तर तो जे काही करण्याचा विचार करतो ते करू शकतो.
मी तुला माझ्या आत्म्याच्या मातीत संकटे आणि
संकटांच्या नांगराने मशागत करताना पाहिले, तुझ्या ज्ञानाचे बीज त्याच्या कुरणात विखुरताना पाहिले. मी त्या बियाण्यांना पाणी देत राहिलो, आणि जेव्हा तुझ्या दयेचा सूर्य त्यांच्यावर चमकला तेव्हा ते वाढले आणि भरभराटीला आले, समाधान आणि समाधानाचे धन्य पीक घेऊन.
रेशमी किडा कोशाच्या आत स्वतःभोवती धागे फिरवतो.
त्या कोशातून फुलपाखरू म्हणून बाहेर येण्यापूर्वी, तो अनेकदा त्याने निर्माण केलेल्या रेशमी तुरुंगात स्वतःला मृतावस्थेत सापडतो. हे मानवांना देखील लागू होते. त्यांच्या विवेकाचे पंख वाढण्यापूर्वी, ते आजारपण येईपर्यंत आणि निघण्याची वेळ येईपर्यंत स्वतःभोवती भीती, चिंता आणि अज्ञानाचे धागे विणतात आणि अशा प्रकारे शेवट येतो.
आपण अनेकदा स्वतःला आपल्या स्वतःच्या बनवलेल्या तुरुंगात अडकलेले पाहतो हे सर्व दुःख कशामुळे येते? आपले स्वतःचे विचार आणि जीवनशैलीतील दोष, कारण आपण विचार करण्यापूर्वीच कृती करतो आपण स्वतःला राग आणि स्वार्थाच्या विचारांपासून आणि आपल्या उच्च आकांक्षांशी अनुशासित आणि विसंगत जीवनापासून मुक्त केले पाहिजे आध्यात्मिक महत्त्वाकांक्षा असलेल्या सर्वांनी सकारात्मक विचार, आशावाद आणि उत्पादक कार्याद्वारे त्यांची ऊर्जा आणि त्यांचे आत्मे नेहमीच प्रवाहित ठेवले पाहिजेत.
घाबरू नका म्हणजे देवावर आणि त्याच्या संरक्षणावर विश्वास ठेवणे आणि त्याच्या न्यायावर, शहाणपणावर, दयावर, प्रेमावर आणि सर्वव्यापीतेवर विश्वास ठेवणे.

देवाबाहेर कोणतेही संरक्षण किंवा सुरक्षितता नाही.
जर आपल्याला सुरक्षितता आणि मनःशांती हवी असेल तर आपण पूर्णपणे त्याच्याकडे वळले पाहिजे.
जे लोक फक्त स्वतःच्या सुरक्षिततेचा आणि आरामाचा विचार करतात, इतरांच्या गरजा विसरून जातात किंवा दुर्लक्ष करतात, ते खरं तर एके दिवशी त्यांच्या नशिबात येणाऱ्या गरिबीला बळी पडतात.
जे लोक त्यांच्या संपत्तीचा चांगल्या कर्मांसाठी
वापर करण्याऐवजी त्यावर चिकटून राहतात ते त्यांच्या मृत्यूनंतर स्वतःला समृद्धी देत नाहीत; उलट, ते गरीब जन्माला येतात, श्रीमंतांच्या इच्छा आणि वासनेने प्रेरित होतात परंतु जे लोक त्यांची संपत्ती इतरांसोबत वाटून घेतात ते जिथे जातात तिथे समृद्धी आणि विपुलता आकर्षित करतात.
जेव्हा तुम्ही स्वेच्छेने पात्र असलेल्यांना द्याल तेव्हा तुम्हाला आढळेल की देव नेहमीच तुमच्यासोबत आहे आणि तो तुम्हाला कधीही सोडणार नाही आणि त्याच्या मदती आणि काळजीने तुम्हाला कशाचीही गरज भासणार नाही. म्हणून देवावर विश्वास ठेवा आणि त्याची मदत तुमच्याकडे येईल आणि त्याची काळजी तुम्हाला घेरून ठेवेल.
हे प्रिये, दैवी लपलेल्या, तू मैत्रीच्या हृदयातून वाहणारा प्रेमाचा झरा आहेस आणि तू भावनांच्या कळ्यांना निष्ठा आणि कोमल काव्यात्मक विचारांच्या ताज्या गुलाबांमध्ये उघडणारे उबदार किरण आहेस.
आपण सर्व मानवी प्रेषक आणि प्राप्तकर्ता आहोत:
तुम्ही तुमच्या हृदयाद्वारे इतरांचे विचार प्राप्त करता, जे भावनांचे केंद्र आहे आणि तुम्ही तुमचे स्वतःचे विचार आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे (भुवयांच्या दरम्यान कपाळावर) प्रसारित करता, जे लक्ष केंद्रित करण्याचे आणि इच्छाशक्तीचे केंद्र आहे. तुमचा अँटेना मेंदूमध्ये आहे, जो उच्च, अंतर्ज्ञानी जागरूकता आणि आकलनाचे केंद्र आहे. समजा तुम्ही तुमच्या घरापासून दूर आहात आणि तिथे काय चालले आहे हे जाणून घेऊ इच्छिता. जर तुमच्या इंद्रिये खूप शांत असतील आणि तुमचे मन शांत असेल, तर तुम्ही तुमच्या कुटुंबाच्या भावना आणि विचार घरात सहजपणे मांडू शकाल.

जेव्हा तुमच्याकडे लक्ष केंद्रित करण्याची उत्तम क्षमता असते, तेव्हा तुमचे विचार कुठेही प्रवेश करू शकतात आणि तुमच्या इंद्रियांना जीवनशक्तीची ऊर्जा मिळते. विश्वातील प्रत्येक गोष्ट ऊर्जा किंवा कंपनांनी
बनलेली आहे. विचारांच्या कंपनापेक्षा बोलण्याचे कंपन अधिक तीव्र प्रकटीकरण किंवा अभिव्यक्ती असते. सर्व मानवांचे विचार ईथरमधून तरंगतात. विचारांना उच्च कंपन दर्जा असल्याने, ते अद्याप प्रकट झालेले नाहीत. सुदैवाने, आपल्याला सर्व लोकांचे विचार माहित नाहीत!
रेडिओ बटणे दाबून किंवा फिरवून (आणि आजकाल इतर मार्गांनी), तुम्ही वेगवेगळे सूर आणि आवाज ऐकू शकता जर ईथरच्या थरांमध्ये अंतर्निहित जाणीव नसती ज्याद्वारे रेडिओ लहरी तुमच्या रिसीव्हरपर्यंत जातात, तर तुम्हाला एकाच वेळी सर्व प्रसारित ध्वनी ऐकू आले असते.
देवाने ईथरची निर्मिती केली आणि मानवी मनाला या माध्यमातून कंपनांचे प्रसारण आणि प्राप्त करण्याचे मार्ग शोधण्याची प्रेरणा दिली. रेडिओ लहरी त्यांच्या प्रसारणासाठी ईथरवर आणि प्रसारण आणि स्वागतासाठी विजेवर अवलंबून असतात. या कंपनशील रेडिओ लहरी अवकाशातून कोणत्याही रेझोनंट रिसीव्हरमध्ये प्रसारित होणाऱ्या कल्पना आहेत.
जेव्हा तुम्ही एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या जवळ असता तेव्हा तुम्हाला त्यांचे विचार कळतात, परंतु जर तुमच्याकडे उच्च विकसित संवेदी धारणा नसेल तर तुम्ही दूरच्या व्यक्तीचे विचार जाणू शकणार नाही. जे लोक नियमितपणे एकाग्रता आणि ध्यान तंत्रांचा सराव करतात त्यांना खोल शांतता अनुभवते आणि या सरावामुळे त्यांचे विचार अधिक परिष्कृत होतात, ज्यामुळे ते दूरवरूनही इतरांचे विचार आणि हेतू जाणू शकतात!
एका पाहुण्याने विचारले: "संतांचे ज्ञान देवाकडून
विशेष कृपा मिळाल्यामुळे नाही का?"
शिक्षक #परमहंस यांनी उत्तर दिले:
"नाही, काही लोकांकडे इतरांपेक्षा कमी पवित्र ज्ञान
आहे याचा अर्थ असा नाही की देव मानवजातीवरील त्याच्या कृपेचा प्रवाह मर्यादित किंवा मर्यादित करतो, उलट, बहुतेक

लोक त्याच्या सतत चमकणाऱ्या प्रकाशाच्या प्रवाहात अडथळा आणतात आणि तो त्यांच्या आत्म्यात चमकण्यापासून रोखतात. एका शिष्याने म्हटले, "मी देवासोबत एकांतात राहण्यासाठी डोंगरावर जात आहे"
शिक्षक परमहंसांनी उत्तर दिले:
"जर तुम्ही असे केले तर तुम्ही आध्यात्मिकरित्या प्रगती करू शकणार नाही. तुमचे मन सध्या आत्म्यावर खोलवर लक्ष केंद्रित करण्यास असमर्थ आहे. तुमचे विचार बहुतेकदा लोकांच्या आठवणी आणि सांसारिक सुखांभोवती फिरत राहतील, जरी तुम्ही स्वतःला एका तटबंदीच्या गुहेत एकांतात ठेवले तरीही. दररोज ध्यान करून तुमचे जीवन कर्तव्य प्रामाणिक आणि विश्वासूपणे पार पाडणे हा सर्वोत्तम मार्ग आहे." आध्यात्मिक चमक

या जगातील रहिवाशांच्या कृतींमागे काही सामान्य आणि सामान्य हेतू आहे का?
आपल्या सर्वांना कृती करण्यास भाग पाडणारी एखादी सामायिक गरज आहे का?
मानवी हेतू आणि ध्येयांचे साधे विश्लेषण केल्यास असे दिसून येते की एक हजार एक ध्येये आहेत, काही प्रत्यक्ष आणि काही अप्रत्यक्ष, परंतु अंतिम ध्येय परिपूर्ण आनंद किंवा आनंद मिळवणे हेच राहते.
मानवाचे प्राथमिक ध्येय म्हणजे दुःख आणि इच्छा टाळणे आणि शाश्वत आनंद मिळवणे. आपण दुःख आणि इच्छा कायमचे काढून टाकू शकतो आणि शाश्वत आनंद मिळवू शकतो का हा वेगळा प्रश्न आहे. परंतु प्रत्यक्षात असे दिसून येते की आपण दुःख आणि वेदनांपासून दूर राहण्यासाठी आणि आनंद किंवा आनंद मिळविण्यासाठी प्रामाणिकपणे आणि चिकाटीने प्रयत्न करतो. एखादी व्यक्ती हस्तकलेत नवशिक्या म्हणून का काम
करते?
कारण त्याला कामाच्या एका क्षेत्रात तज्ञ व्हायचे
आहे.
त्याला ते काम का करावे लागते?
कारण त्यामुळे त्याला पैसे कमवता येतात?
आणि त्याने पैसे का कमवावे?

कारण तो ते कमवून त्याच्या वैयक्तिक आणि कौटुंबिक
गरजा पूर्ण करू शकेल.
आणि त्या गरजा का पूर्ण कराव्यात?
कारण अशा तपासणीमुळे दुःख दूर होण्यास आणि आनंद मिळविण्यास मदत होते.
म्हणूनच, आपण पाहतो की गरज पूर्ण करणे, वेदना, शारीरिक असो वा मानसिक, कितीही किरकोळ असो वा तीव्र, त्यापासून मुक्त होणे आणि आनंद मिळवणे हे आपले अंतिम ध्येय आहे. आनंद मिळवण्याचे कारण काय आहे याबद्दल अधिक
विचारण्याची गरज नाही, कारण त्याचे कोणतेही उत्तर नाही आणि तेच आपले अंतिम ध्येय आहे.
म्हणून आपल्या कामाचे किंवा महत्त्वाकांक्षांचे स्वरूप काहीही असो - व्यवसाय सुरू करणे, पैसे कमवणे, मैत्री करणे, पुस्तके लिहिणे, ज्ञान मिळवणे, राज्ये व्यवस्थापित करणे, लाखो देणग्या देणे, देशांचा शोध घेणे, प्रसिद्धीची आकांक्षा बाळगणे, गरजूंना मदत करणे किंवा मानवतेच्या चांगुलपणाचे प्रेमी बनण्याची इच्छा असणे - जर आपण आपला खरा उद्देश तपासून पाहिला आणि तो लक्षात ठेवला तर देवाचा शोध एक तार्किक आणि वास्तववादी वास्तव बनतो, कारण देव हा तो आनंद आहे जो आपण मिळवण्याचा प्रयत्न करतो आणि आपला आत्मा त्याची तळमळ करतो.
* * *

जर कोणी आपला चेहरा मुखवटाने झाकला, तरी तुम्हाला
कळेल की तिथे एक माणूस आहे. त्याचप्रमाणे, निसर्ग हा एका मोठ्या पडद्यासारखा आहे, जो दैवी उपस्थितीने भरलेला आहे. निसर्गाच्या पडद्यामागे आणि मुखवट्यामागे देव उपस्थित आहे, परंतु मानवजात क्षणभंगुर, वरवरची नजर टाकते आणि निसर्गाच्या पडद्यामागे लपलेल्या अस्तित्वाची जाणीव होत नाही.
दैवी मदतीशिवाय, मनुष्य अपयशी ठरेलच कारण जीवनाची
लढाई जिंकण्याची शक्ती आणि शहाणपण अनंत स्रोताकडून येते. जेव्हा मी शांत, स्थिर, लक्षपूर्वक ध्यानात बसतो
तेव्हा मला माझ्या अस्तित्वात आनंदाचा थरकाप जाणवतो आणि मला देव कुजबुजताना ऐकू येतो, "मी येथे आहे".

देवाने आपल्याला दिलेले मन हे स्वर्गाचे प्रवेशद्वार आहे: त्याच्या राज्याचे बाह्य द्वार, परंतु लोक ते जसे वापरावे तसे वापरत नाहीत.
देवाचा शोध घेण्यासाठी आपल्या मनाचा वापर करण्यासाठी आपल्याला पृथ्वी सोडण्याची वाट पाहण्याची गरज नाही; वेळ आता आहे आणि ती जागा येथे आहे. जे लोक या पृथ्वीवर असताना जीवनाची रहस्ये आणि अस्तित्वाची रहस्ये शोधण्यासाठी आपल्या मनाचा वापर करत नाहीत त्यांना ते इतर कुठेही सापडणार नाहीत.
* * *

प्रत्येक मानव हा देवाच्या असीम शक्तीचे प्रकटीकरण आहे आणि त्याने जे काही साध्य केले आहे त्यात त्या शक्तीचा काही पैलू दाखवला पाहिजे.
जे लोक अस्तित्वाचे पहिले कारण किंवा पहिला प्रेरक असलेल्या देवाशी जाणीवपूर्वक संवाद साधण्याचा प्रयत्न करतात, ते जीवनाचे रहस्य उलगडण्याच्या सर्वात जवळ असतात. जेव्हा तुम्हाला काही निर्माण करायचे असेल, तेव्हा
केवळ बाह्य स्रोतांवर अवलंबून राहू नका, तर प्रथम स्वतःमध्ये खोलवर जा आणि अनंत स्रोताचा शोध घ्या. यशाच्या सर्व व्यावहारिक पद्धती, मानवजातीसाठी उपयुक्त असलेले सर्व शोध, परिष्कृत संगीत स्पंदने आणि पवित्र ग्रंथ देवाच्या संग्रहात नोंदवले गेले आहेत.
जे देवाकडे दुर्लक्ष करतात ते स्वतःची जीवनरेषा
कापून टाकतात.
मानवी इच्छाशक्ती ही ऊर्जा निर्माण करणारी एक मोठी शक्ती आहे आणि खऱ्या ऊर्जा स्रोतांपर्यंत पोहोचण्याची इच्छाशक्ती आणि इच्छा वापरून, एखादी व्यक्ती आंतरिक शक्तींच्या अनंत वितरकाशी त्वरित संपर्क साधू शकते. ज्यांना त्यांचे दैनंदिन काम करायचे नाही त्यांना उर्जेचा अभाव जाणवतो, तर जो मेहनती कामगार उत्साहाने आणि आवेशाने काम करतो तो त्याचे शरीर आणि मन वैश्विक प्रवाहाने भरतो.
* * *

उदात्त ध्येयांची आकांक्षा बाळगणे हे व्यक्तीचे कर्तव्य आहे. क्षुल्लक आणि निरुपयोगी गोष्टींमध्ये

स्वतःला गुंतवणे म्हणजे मानसिक उर्जेचा निरर्थक अपव्यय आहे.
मनाच्या बागेतून तण उपटून टाकले पाहिजे आणि दैवी प्रेमाच्या फुलांनी सजवले पाहिजे जेणेकरून ते सौंदर्यावर प्रेम करणाऱ्या सुंदर देवाला स्वतःकडे आकर्षित करू शकेल.
बाग फुलत राहण्यासाठी, तुम्ही जीवन सोपे केले पाहिजे
आणि गुंतागुंत दूर केली पाहिजे. एकाग्र आणि अविचलित मनाने सर्वकाही साध्य करून, तुम्ही तुमच्या क्रियाकलापांचे विश्लेषण करू शकता, महत्वाचे आणि आवश्यक काय आहे ते निवडू शकता आणि वरवरचे आणि अनावश्यक काय आहे ते टाकून देऊ शकता. एकदा एखादे काम पूर्ण झाले की, तुम्ही तुमचे मन त्यापासून दूर करू शकता आणि इतर सर्जनशील आकांक्षा पूर्ण करण्यासाठी त्याचा वापर करू शकता.
* * *

लोक अनेकदा काहीतरी करताना दुसऱ्या गोष्टीचा विचार करतात आणि त्यांना ते करत असलेल्या गोष्टीवर आपले मन कसे केंद्रित करायचे हे माहित नसते.
आपण आपल्या सर्व मानसिक क्षमतेसह एका वेळी एकाच गोष्टीबद्दल विचार करायला शिकले पाहिजे आपले संपूर्ण लक्ष केवळ त्याच एकाच गोष्टीवर केंद्रित केले पाहिजे. एखाद्या व्यक्तीने उदासीन, उत्साह आणि भावनांचा अभाव असलेले असू नये. आळशीपणे आणि निष्काळजीपणे गोष्टी पूर्ण केल्याने जीवनशक्ती कमी होते आणि परिणामी अपयश आणि दुःख होते. एखाद्याने केवळ स्वतःला कायम ठेवणारी मानसिक यंत्रणा बनू नये. अंतःप्रेरणेनुसार वागणाऱ्या प्राण्याप्रमाणे
एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला जागृत न करणे आणि
त्यांच्या मानसिक क्षमता सक्रिय न करणे ही एक गंभीर चूक आहे. देवाने आपल्याला या क्षमता दिल्या आहेत आणि आपण त्यांचा सुज्ञपणे वापर करावा आणि आपण जे काही करतो त्याबद्दल पूर्णपणे जागरूक राहावे अशी त्याची इच्छा आहे. आपण कोणतीही कृती करण्यापूर्वी काळजीपूर्वक विचार
केला पाहिजे आणि आपल्या मनाचा वापर अशा प्रकारे केला पाहिजे की ज्यामुळे आपल्याला वाढण्यास आणि सर्वशक्तिमान

निर्मात्याशी आपले आवश्यक ऐक्य साकारण्यास मदत होईल. आपण जे काही करतो ते योग्य तर्क आणि सुज्ञ नियोजनावर आधारित असले पाहिजे.
* * *

घोड्याने ओढलेल्या गाडीसाठी एक रूपक आहे जो चालकाने चालवला जातो जो लगाम धरतो. हे रूपक इंद्रियांच्या घोड्यांनी ओढलेल्या भौतिक गाडीत स्वार असलेल्या आत्म्याचे प्रतिनिधित्व करते. विचार लगाम धरतो आणि जाणीवपूर्वक इच्छाशक्ती मार्गदर्शन करते. गाडीचा मालक अत्यंत महत्त्वाचा असतो, त्यानंतर चालक आणि घोड्यांना नियंत्रित करण्यासाठी आवश्यक असलेले लगाम, नंतर घोडे स्वतः आणि शेवटी गाडी त्याचप्रमाणे, आत्मा सर्वोपरि असतो, त्यानंतर जाणीवपूर्वक इच्छाशक्ती, नंतर विचार जो लगाम नियंत्रित करतो, नंतर घोडे आणि शेवटी शरीर.
कमकुवत शरीराचे नेतृत्व करणारे सांसारिक मन,
त्याच्या शारीरिक रचनेला बळकट करण्याऐवजी आणि आत्म-नियंत्रण वापरून त्याच्या इंद्रियांना परिष्कृत करण्याऐवजी आणि या सर्व गोष्टी ज्या आध्यात्मिक उद्देशासाठी अस्तित्वात आहेत त्याकडे जन्मजात विवेकबुद्धीने निर्देशित करण्याऐवजी, त्याच्या अनियंत्रित आवेगांना वेगाने धावू देते. इंद्रियांच्या खडतर आणि काटेरी वाटांवरून चालत
असताना, तो त्याच्या जीवनाचा रथ मोडतो आणि हरवतो. आत्मज्ञानाचा शोध घेणाऱ्या साधकाला हे चांगलेच
माहिती असते की जीवनातील सर्वात महत्त्वाचा उद्देश म्हणजे आत्म्यात खोलवर लपलेल्या आध्यात्मिक आनंदाचा प्रामाणिक शोध घेणे, आणि त्याच वेळी तो त्याच्या सुप्त मानसिक किंवा मानसिक शक्ती विकसित करण्यास आणि त्याच्या इंद्रियांना परिष्कृत करण्यास शिकतो जेणेकरून तो इच्छित ध्येयाकडे प्रगतीच्या मार्गावर चालत राहण्यासाठी, शारीरिक आणि मानसिक वेदनांच्या पाशात पडू नये म्हणून प्रयत्न करतो.
दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर, शिष्याला सर्व पैलूंमध्ये आणि सर्व स्तरांवर आध्यात्मिक प्रगती कशी साध्य करता येईल हे योग्यरित्या समजते.

भ्रामक सांसारिक व्यक्तीबद्दल बोलायचे झाले तर,
त्याची एकमेव चिंता म्हणजे त्याच्या शारीरिक इच्छा पूर्ण करणे आणि त्याच्या इच्छा पूर्ण करणे, त्याच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक क्षमता विकसित करण्याच्या कर्तव्याकडे दुर्लक्ष करणे.
* * *

मज्जासंस्थेचे विकार बरे करता येतात. या विकारांनी ग्रस्त असलेल्यांनी त्यांच्या स्थितीचे विश्लेषण केले पाहिजे आणि हळूहळू त्यांचा नाश करणाऱ्या विनाशकारी भावना आणि नकारात्मक विचारांपासून मुक्तता मिळवली पाहिजे. वैयक्तिक समस्यांचे वस्तुनिष्ठ विश्लेषण करणे आणि
सर्व परिस्थिती आणि परिस्थितीत संयम राखणे हे दीर्घकालीन चिंताग्रस्त आजार बरे करण्यासाठी महत्त्वाचे आहे. चिंताग्रस्त व्यक्तींनी त्यांची स्थिती समजून घेतली पाहिजे आणि हे लक्षात घेतले पाहिजे की नकारात्मक विचारांवर लक्ष केंद्रित करणे हे त्यांच्या असंतुलनाचे आणि जीवनाशी जुळवून घेण्यास असमर्थतेचे मूळ कारण आहे. शांत, आरामशीर शरीर मज्जातंतूंना शांत करते आणि मानसिक शांती आणते.
-

टीप: याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही या क्षेत्रातील तज्ञांचा सल्ला घेऊ नये, म्हणून हे स्पष्टीकरण
* * *

वेगवेगळ्या युगांमध्ये आणि ठिकाणी, मानवाने तर्कशक्तीच्या मदतीने जीवन आणि आत्म्याबद्दल अनेक कल्पना आत्मसात केल्या आहेत.
उदाहरणार्थ, जेव्हा एखाद्या आदिम जमातीतील व्यक्तीला डोकेदुखी होते, तेव्हा त्याच्या कुटुंबाला वाटते की त्याचा आत्मा त्याच्या शरीरातून निघून गेला आहे, म्हणून ते जादूगार डॉक्टरला तो आत्मा त्याच्याकडे परत करण्याची विनंती करतात. डॉक्टर आत्म्याच्या शोधात जंगलात जातो, जो त्याला सापडतो आणि तो त्याच्यासोबत एका बॉक्समध्ये परत आणतो आणि रुग्णाच्या डोक्यात परत ठेवतो आणि प्रचलित समजुतीनुसार डोकेदुखी नाहीशी होते.

दुसऱ्या संस्कृतीत, आजारी व्यक्तीला "शिंकणे" त्याच्या शरीरात हुक (तीक्ष्ण टोकांसह वक्र इस्त्री) लावून केले जाते जेणेकरून शिंकताना त्याचा आत्मा बाहेर पडू नये, तर हुकांनी पकडला जाईल!
ज्याप्रमाणे काही लोक विचार करण्याच्या चुकीच्या पद्धतींमुळे मानवी मानसिकतेबद्दल चुकीचे निष्कर्ष काढतात, त्याचप्रमाणे काही लोक प्रत्यक्ष आकलनाद्वारे वेगळ्या, समृद्ध आणि अधिक चांगल्या समजुतीपर्यंत पोहोचले आहेत.
आपल्याला माहित आहे की आत्मा आणि श्वास हे एकसारखे नाहीत कारण काही लोक असे आहेत जे बराच काळ श्वास न घेता कोमात राहिले आहेत, अशा प्रकारे हे सिद्ध होते की आत्मा श्वासापुरता मर्यादित राहू शकत नाही. आत्मा श्वासापेक्षा उच्च आहे आणि इतर कोणत्याही शारीरिक अवस्थेपेक्षा उच्च आहे.
एखादी व्यक्ती आपण आत्मा आहोत असे मानत असो वा नसो, तरीही सार्वत्रिक नियम त्याला त्याचे आध्यात्मिक स्वरूप प्रकट करण्याची आवश्यकता आहे.
एखाद्या व्यक्तीच्या कामाच्या किंवा जीवनाच्या परिस्थितीची पर्वा न करता, जेव्हा ते त्यांच्या बुद्धिमत्तेचा सर्जनशील आणि उत्पादक वापर करतात तेव्हा त्यांची जाणीव विकसित होते आणि विस्तारते. प्रत्येक रचनात्मक कृती मानवी विकासात योगदान देते आणि एखाद्याची समज विस्तृत करते.
* * *

मला वाचनाची आवड आहे, पण दुसरे काहीतरी
हाताळण्यासाठी मी दोन पानेच वाचू शकतो आणि म्हणूनच मी वाचनाच्या जागी ध्यान करायला सुरुवात केली आहे.
मी माझ्या आत्म्याच्या खोलात खोलवर जाताना, तेजस्वी प्रकाश दिसतात आणि सर्वात मोठा आनंद उजाडतो, एक आनंद जो दिवसभर माझ्यासोबत असतो. माझ्या आयुष्यात मी हेच अनुभवले आहे आणि आत्म्याच्या कुजबुजात आणि हृदयाच्या तळमळीत धन्य परमेश्वराशी संवाद साधणाऱ्या सर्वांना हेच अनुभवायला मिळाले आहे.

वेळ वाया घालवण्याइतका मौल्यवान आहे देव आपल्याला संतुलित ठेवू इच्छितो जो कोणी आपले जीवन असंतुलित होऊ देतो त्याला सार्वत्रिक कायद्याने शिक्षा होईल.
जर तुम्ही साधेपणाने जगलात, दररोज व्यायाम केलात, मौल्यवान आणि फायदेशीर पुस्तके वाचलीत आणि दररोज देवाचे चिंतन करण्याची सवय लावलीत, तर तुमच्या इंद्रिये आनंदाने स्पंदित होतील, तुमच्या रक्तातून जीवनाचे प्रवाह वाहतील आणि तुमच्या शरीराच्या पेशी अशा हलक्यापणाने आणि उर्जेने भरल्या जातील ज्याचा तुम्ही यापूर्वी कधीही अनुभव घेतला नसेल. तुमच्या आत असलेल्या आत्म्याकडून तुम्हाला हवे असलेले सर्व ज्ञान तुम्हाला मिळेल.
माझे आयुष्य नेहमीच असेच राहिले आहे. मी वीस वर्षांत
वीस पुस्तके वाचली नाहीत. मला त्याचा अभिमान नाही आणि जर ध्यानाद्वारे दैवी आध्यात्मिक जाणीव झाली नसती तर मी पूर्णपणे अज्ञानी असतो.
जेव्हा मी एखादे पुस्तक पाहतो तेव्हा मला असे आढळते
की त्यात असलेली तथ्ये देवाने मला आधीच प्रकट केली आहेत. सर्व उदात्त कल्पना आणि सत्ये सर्वज्ञ देवाकडून
येतात आणि जर तुम्ही त्याचे चिंतन केले तर तुम्हाला त्याचे ज्ञान थेट मिळेल.
म्हणून, निष्फळ कामांमध्ये वेळ वाया घालवण्यापेक्षा चांगली पुस्तके वाचणे चांगले आहे आणि वाचनापेक्षा चिंतन आणि परम सत्याची जाणीव स्थापित करणे चांगले आहे, जे देव आहे.
* * *

असे बरेच लोक आहेत जे सतत वाचतात पण तुम्हाला काहीही मौल्यवान देऊ शकत नाहीत. पुस्तक वाचण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे त्यातील मजकुरावर चिंतन करणे आणि ते तुमच्या स्वतःच्या जीवनात कसे लागू होऊ शकते ते पाहणे. तुम्ही वाचत असलेल्या प्रत्येक गोष्टीला आंधळेपणाने स्वीकारू नये म्हणून विवेकबुद्धी बाळगणे देखील महत्त्वाचे आहे. तुम्ही जे वाचता ते तुमच्या मनाला आणि तर्काला समाधान देणारे असावे. खरोखर वाचण्यासारखे होण्यासाठी, पुस्तकांनी तुमच्या विचारांना चालना दिली

पाहिजे आणि मग तुम्हाला तुमचे मन विकसित आणि विस्तारलेले जाणवेल.
जे वाचत नाहीत किंवा चिंतन करत नाहीत, परंतु उद्देश किंवा अर्थाशिवाय वरवरचे जीवन जगतात, त्यांना कोणतीही खोल समज विकसित होत नाही किंवा विशिष्ट ज्ञान प्राप्त होत नाही.
सुसंवाद आपल्याला दैवी शक्तीशी सुसंगत आणि सुसंगत
बनवतो जी आपल्या विचारांना प्रेरणा देते आणि आपल्या मनावर उच्च प्रेरणांच्या प्रकाशाने प्रकाश टाकते.
ध्यान हा उच्च आत्म्यापर्यंत पोहोचण्याचा मार्ग आहे.
जर लोक वाचत नाहीत तर ते स्वतःचेच नुकसान करतात,
परंतु चिंतन हे वाचनापेक्षाही चांगले आहे {चिंतन करणाऱ्या लोकांसाठी}
* * *

जीवनाच्या प्रत्येक पैलूत संतुलन आवश्यक आहे उपयुक्त वाचन साहित्य सहज उपलब्ध ठेवणे आणि फावल्या वेळेत त्यांचा अभ्यास करणे उचित आहे. यातील सर्वात महत्वाचे साहित्य म्हणजे आध्यात्मिक पुस्तके, त्यानंतर वैज्ञानिक कामे, काही इतिहास, तत्वज्ञान, गंभीर साहित्य, महान व्यक्तींचे चरित्र, प्रवासवर्णने आणि इतर काहीही जे एखाद्याचे क्षितिज विस्तृत करू शकते आणि खोलवर प्रेरणा देऊ शकते.
पुस्तके विश्वासू मित्र असू शकतात आणि जर तुमची निवड उच्च दर्जाची असेल तर तुम्हाला त्यांचा अधिक फायदा होईल. सुरुवातीला आध्यात्मिक शिकवणींचे सार आणि महान विचारवंतांच्या कल्पना समजून घेणे कठीण वाटेल, परंतु काही काळानंतर, तुम्ही त्यांच्या लेखनावर चिंतन कराल आणि त्यांच्या विचारांमध्ये गुंतलेले आढळाल. तुम्हाला असे वाटेल की तुम्ही काहीतरी मौल्यवान मिळवले आहे, कारण त्या सर्व ज्ञानी लोकांनी त्यांचे ज्ञान आणि ज्ञान देवाच्या ज्ञानाच्या अमर्याद खजिन्यातून घेतले होते - असे विचार जे तुमच्या संपूर्ण आयुष्यात कधीही आले नसतील.
* * *

फुले आणि गुलाब सुंदर आणि उत्साही आहेत, परंतु
त्यांच्या मागे अफाट सौंदर्य आणि वैभवाची बाग आहे जरी ही

बाग पूर्णपणे पारदर्शक आहे आणि सुरुवातीला ती पाहणे कठीण आहे, परंतु जर तुम्ही आध्यात्मिक डोळ्याच्या प्रवेशद्वारातून आध्यात्मिक परिमाणात प्रवेश करू शकलात तर तुम्ही त्या अलौकिक क्षेत्राचा शोध घेऊ शकाल आणि त्याच्या चमत्कारांमध्ये रमू शकाल.
मी त्या सौम्य क्षेत्रात राहतो जिथे उत्कृष्ट गुण आणि कोमल, नाजूक विचार कोणत्याही पृथ्वीवरील फुलापेक्षा किंवा गुलाबापेक्षा गोड आणि सुगंधित असतात. तिथे, माझ्या मनाची मधमाशी सतत दिव्य उपस्थितीचे अमृत पिते.
लपलेल्या जगात अधिकाधिक जगतो तेव्हा आपल्याला आढळते
की आपले आध्यात्मिक गुण विशेष रूप धारण करतात जे आपल्याला वर्णन आणि कल्पनेपेक्षाही जास्त असलेल्या देवाच्या गोडव्याचा अनुभव घेण्याच्या खिडक्या म्हणून काम करतात.
* * *

जो कोणी हे शब्द ऐकतो किंवा वाचतो त्याला माहित असते
की मी खरे बोलत आहे.
जर मी देवाने दिलेल्या सर्व शक्ती प्रदर्शित केल्या
तर लोक देवावरील प्रेमामुळे नव्हे तर चमत्कारांमुळे माझ्याकडे येतील. पण मला अशा प्रकारचे वरवरचे शिष्यत्व नको आहे. ते शक्तीने नव्हे तर देवाच्या प्रेमाने आकर्षित व्हावेत आणि हेच माझ्या जीवनाचे उद्दिष्ट आहे.
जर मी देवाला ओळखले नसते तर मी असे बोललो नसतो आणि प्रत्येकजण त्याला जाणून घेऊ शकतो जर त्यांना हवे असेल तर.
मी लोकांच्या भावनांना आकर्षित करून त्यांचे मन जिंकण्याचा प्रयत्न करत नाही, तर मी त्यांच्या मनाशी बोलतो आणि त्यांच्या तर्क आणि विवेकबुद्धीला संबोधित करतो. अंध श्रद्धा निरुपयोगी आहे. एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या समजुतीच्या क्षमता सक्रिय केल्या पाहिजेत आणि वरवर पाहता गोष्टी स्वीकारू नयेत, तर त्याऐवजी त्यांच्या आध्यात्मिक प्रवृत्ती आणि पद्धतींमागील कारणे, परिणाम आणि तर्क समजून घेतले पाहिजेत.

जर माझ्याकडे हजार तोंडे असती, तर मी त्या सर्वांशी देवाबद्दल आणि त्याच्याकडे वळण्याचे आणि त्याला जाणून घेण्याचे महत्त्व बोलेन.
* * *

देव माणसाला उदास, उदास, उजाड किंवा कुरवाळलेले राहण्यास सांगत नाही. ही देवाची योग्य समज नाही आणि त्याची कृपा मिळवण्याचा हा योग्य मार्ग नाही. जितकी जास्त शांती अनुभवता येईल तितकी जास्त व्यक्ती दैवी उपस्थिती अनुभवू शकते. जितका जास्त आनंद मिळेल तितकाच तो देवाशी एकरूप होतो. जे देवाला ओळखतात ते आनंदी असतात कारण देव हा सर्वात मोठ्या आनंदाचा स्रोत आहे.
लोक दारू, सेक्स आणि पैशात आनंद शोधण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु इतिहासाची पाने त्यांच्या तुटलेल्या आशा आणि अपूर्ण स्वप्नांच्या कथांनी भरलेली आहेत. ध्यानात घालवलेल्या वेळेमुळे माझे जीवन अविश्वसनीयपणे फलदायी झाले आहे.
आध्यात्मिक आनंदात दैवी मार्गदर्शन आणि ज्ञान वास करते.
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशी एकरूप असते, जरी त्याने अजाणतेपणे चूक केली तरी, त्याला चूक कशी दुरुस्त करायची हे कळते आणि जर त्याने चुकीचे मत व्यक्त केले तर देव ते दुरुस्त करेल आणि त्याच्या शिष्यावरील प्रेमापोटी ते दुरुस्त करेल.
* * *

आध्यात्मिक ज्ञान आणि नैसर्गिक विज्ञान यांच्यात संतुलन राखले पाहिजे. या संतुलनाशिवाय, व्यक्ती आणि राष्ट्रे दुःख आणि विनाशात अडखळतील. जर आधुनिक जगाचे नेते आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रबुद्ध झाले आणि एकत्र काम केले तर ते काही वर्षांत पृथ्वीवरून युद्ध आणि गरिबीचे उच्चाटन करू शकतील.
आध्यात्मिक जागरूकता म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला स्वतःमध्ये आणि इतर सर्व सजीवांमध्ये असलेल्या दैवी उपस्थितीची जाणीव असणे.

ती जाणीवच जगाला वाचवू शकते, आणि त्याशिवाय, मला शांतीची आशा दिसत नाही. मानवतेने स्वतःपासून सुरुवात करूया, कारण वेळ वाया घालवता येणार नाही.
कर्तव्यामुळे आपण देवाचे राज्य पृथ्वीवर आणण्यासाठी आपली भूमिका बजावली पाहिजे.
जीवन उदास आणि उदास होईल, सौंदर्य आणि आनंदापासून
वंचित होईल या भीतीने अनेकजण देवाचा शोध घेण्यास कचरतात पण उलट सत्य आहे! जे खरोखर देवाला ओळखतात त्यांना त्याच्याशी परिपूर्ण सुसंगततेत मिळणारा शुद्ध आनंद शब्दांच्या पलीकडे आहे.
मी रात्रंदिवस आध्यात्मिक आनंदाच्या स्थितीत आहे तो आनंद म्हणजे देव आहे आणि त्याला जाणून घेणे म्हणजे सर्व दुःखांना झाकणे आणि पश्चात्ताप न करता त्यांना पुरणे.
* * *

येथे त्याच्या तात्पुरत्या वास्तव्यादरम्यान, माणूस
या दृश्याला खूप महत्त्व देतो. परंतु त्याने त्यात आणि त्याच्या अंतहीन घटनांमध्ये जास्त रमून जाऊ नये, कारण जर तो असे करेल तर तो देवापासून स्वतःला दूर करेल, जो सतत, सर्व प्रकारे आणि सर्व प्रकारे, आपल्याबद्दलच्या त्याच्या प्रचंड काळजीतून आणि आपल्यावरील त्याच्या अफाट प्रेमातून आपल्याला स्वतःकडे आकर्षित करण्याचा प्रयत्न करतो.
ते आपल्याला पाहू इच्छित असलेले सर्व चमत्कार आपल्यासमोर ठेवते: वाढत्या गोष्टींचे चमत्कार आणि निसर्गाचा अमर्याद अचूक क्रम.
ते फुलांच्या आणि गुलाबांच्या मागे आहे, आणि जो कोणी
ते प्रामाणिकपणे शोधतो त्याला ते नक्कीच सापडेल. नैसर्गिक शास्त्रज्ञांनी त्यांच्या शोधांपर्यंत आंधळ्या प्रार्थनेने पोहोचले नाही, तर अनुभवजन्य विज्ञानाच्या नियमांचे पालन करून पोहोचले. त्याचप्रमाणे, जो कोणी आध्यात्मिक विज्ञानाचे नियम प्रामाणिकपणे आणि प्रामाणिकपणे लागू करतो त्याला आपोआप देव त्यांच्या बाजूला सापडेल.
माणसाने आपले आध्यात्मिक डोळे उघडण्याची आणि हे
समजून घेण्याची वेळ आली आहे की देवाला शोधण्यासाठी उत्कट

आणि चिकाटीची इच्छा आणि देवाच्या नियमांचे काळजीपूर्वक पालन करणे आवश्यक आहे.
* * *

देव आपल्या हृदयाचे दरवाजे शांतपणे ठोठावतो,
आपल्याला त्याच्याकडे परत बोलावतो, पण बहुतेक लोक परत येण्यास तयार नसतात. तरीही, जेव्हा त्यांच्या डोळ्यांसमोर जग अंधारात येते आणि ते समस्यांमध्ये अडकतात किंवा आजाराला बळी पडतात, तेव्हा ते त्याला प्रार्थना करण्यास आणि त्याची मदत मागण्यास घाई करतात.
जे लोक आनंद आणि समृद्धीच्या काळात देवाशी सुसंवाद
आणि एकरूपतेचे बंध मजबूत करतात त्यांना जेव्हा त्यांना त्याची गरज असते तेव्हा देव त्यांच्या बाजूला सापडेल. परंतु जे लोक हे नाते वाढवण्यात दिरंगाई करतात ते स्वतःला त्यांच्या अडचणींना तोंड देण्यास आणि त्यांच्या परीक्षांशी एकट्याने संघर्ष करण्यास दोषी ठरवतात जोपर्यंत ते - शहाणपणाने आणि पूर्ण अधीनतेने - त्यांच्या शाश्वत मित्राकडे वळू शकत नाहीत आणि त्याच्या कृपेच्या दारावर ठोठावू शकत नाहीत.
मानवजातीच्या प्रचंड संख्येपैकी, फार कमी लोक खरोखरच देवाचा शोध घेतात. दोनशे वर्षांपूर्वी ज्यांना वाटायचे की ही पृथ्वी त्यांची आहे ते कुठे आहेत? ते सर्व गेले आहेत, आणि कदाचित फक्त काही जण, ज्यांनी देवाकडे वळून स्वतःला ओळखले, त्यांना जीवनाचे वास्तव खरोखर समजले आहे तरीही प्रत्येक पिढी या जीवनाला वास्तविक मानते!
* * *

इतर कोणताही मानव आपल्यासोबत असण्यापूर्वी,
आपल्यासोबत कोण होता? देव आणि जेव्हा आपण ही पृथ्वी सोडू तेव्हा आपल्यासोबत कोण असेल? देव आणि दुसरा कोणीही नाही पण जर आपण आता त्याला ओळखण्याचा प्रयत्न केला नाही तर त्याला ओळखणे कठीण होईल जर तुम्ही देवाचा प्रामाणिकपणे आणि खोलवर शोध घेतला तर तुम्हाला तो सापडेल आणि तो नेहमीच तुमच्यासोबत आहे याची तुमची खात्री बळकट होईल. चिंता आणि भ्रम तुम्हाला सोडून जातील आणि तुम्ही पुन्हा कधीही फसवले जाणार नाही.

अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट मानवजातीला देवापासून दूर नेण्यासाठी एक मोह आहे. पण देव कोणत्याही पृथ्वीवरील मोहापेक्षा खूपच आकर्षक आहे. जर तुम्हाला त्याची एक झलक मिळाली तर तुम्हाला हे सत्य कळेल आणि प्रार्थना, आध्यात्मिक चिंतन आणि अढळ दृढनिश्चयाद्वारे तुम्ही त्याला शोधू शकाल.
* * *

देवाला सर्वात जास्त आवडणारे मंदिर म्हणजे त्याच्या अनुयायांसाठी शांती आणि आंतरिक शांतीचे मंदिर, जिथे ते जग आणि त्याच्या अंतहीन चिंता मागे सोडून ध्यान आणि संवाद साधण्यासाठी प्रवेश करतात.
मानवतेच्या या सतत बदलणाऱ्या प्रवासाने आपण चकित होऊ नये. काळाचा काफिला जसजसा आपला प्रवास सुरू ठेवतो तसतसे तुम्हाला शेवटी जाणवेल की तुम्ही त्या महान अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहात. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःमध्ये सौंदर्य आणि आध्यात्मिक शांतीचे मंदिर स्थापित करते, तेव्हा ते देवाची उपस्थिती आणि त्याची जवळीक अनुभवू शकतील. अन्यथा, जगाचे भ्रम अनेक आहेत, सतत उपस्थित आहेत आणि त्याच्या चिंता आपल्या हृदयात भरून राहतात. आपल्यापैकी प्रत्येकाला लवकरच किंवा नंतर या पृथ्वीवरून काढून टाकले जाईल, आणि म्हणूनच आपल्याला आता जीवनाचा उद्देश समजून घेतला पाहिजे. या जगात मानवी अनुभवाचा मूलभूत उद्देश म्हणजे आपल्याला जीवनाचा अर्थ शोधण्यास उद्युक्त करणे. देवाला जाणून घेणे हे आपले ध्येय बनवा आणि हे जाणून घ्या की जीवनाच्या रहस्याचा गंभीर आणि प्रामाणिक शोध तुम्हाला अनेक अडचणींपासून वाचवेल आणि विविध भीतींपासून वाचवेल.
मृत्यू, अपयश, संकट किंवा दुःखाची भीती माणसामध्ये प्रचंड घबराट निर्माण करते जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला मदत करू शकत नाही आणि त्याचे कुटुंब आणि मित्र कोणतीही मदत देऊ शकत नाहीत, तेव्हा निराशेने त्याला व्यापून टाकले जाते आणि जग त्यांना अंधकारमय वाटते परंतु त्या स्थितीत पोहोचण्याची गरज नाही जर त्यांनी आयुष्यभर देवाचा विचार केला आणि त्याच्याशी संबंध राखला तर त्यांना कठीण काळात आणि कठीण दिवसांमध्ये तो जवळ आढळेल.

* * *

जर बहुतेक लोकांना एखादी व्यक्ती अनाकर्षक वाटत
असेल, तर त्यांनी स्वतःचे परीक्षण करावे. काही व्यक्तिमत्त्वाचे गुण हे अनाकलनीय असू शकतात. कदाचित ते जास्त बोलतात, इतरांच्या कामात ढवळाढवळ करतात किंवा स्वतःच्या सुधारणांसाठी कोणत्याही सूचना न स्वीकारता इतरांना त्यांचे काय चुकले आहे आणि त्यांनी त्यांचे जीवन कसे जगावे हे सांगतात. ही काही मानसिक वैशिष्ट्ये आहेत जी आपल्याला इतरांसाठी अनाकर्षक बनवू शकतात.
देवावर विश्वास ठेवणे आणि देवावर विश्वास ठेवणे या
दोन वेगवेगळ्या गोष्टी आहेत. जोपर्यंत आपण त्याचा अनुभव घेत नाही आणि त्यानुसार जगत नाही तोपर्यंत श्रद्धा निरर्थक आहे. अनुभवात रूपांतरित होणारी श्रद्धा श्रद्धा बनते आणि अढळ श्रद्धा नाकारता येत नाही किंवा खंडित करता येत नाही कारण ती सत्याची अंतर्ज्ञानी आणि अढळ खात्री असते. ही एक महान शक्ती आहे आणि त्याचे परिणाम तात्काळ आणि आश्चर्यकारक असतात. विश्वास पूर्ण अचूकतेने कार्य करतो आणि चुकीसाठी जागा सोडत नाही.
* * *

एखाद्या व्यक्तीच्या नजरेत त्याच्या आयुष्याचा
संपूर्ण इतिहास असतो आणि ज्यांना ते वाचायचे आहे त्यांच्यापासून ते लपून राहू शकत नाही. आध्यात्मिक डोळे आणि सांसारिक डोळे आहेत, कपटी, धूर्त डोळे आणि कामुक डोळे. एखादी व्यक्ती जे काही करते ते त्याच्या नजरेत नोंदवले जाते आणि जर मी त्यांच्यात जे पाहतो त्याचे विश्लेषण केले तर लोक माझ्या अंतर्दृष्टीने आश्चर्यचकित होतील.
मनाला कलंकित करणाऱ्या आणि आत्म्याला भ्रष्ट
करणाऱ्या कृती आपण टाळल्या पाहिजेत चुकीच्या कृतींमुळे नकारात्मक किंवा द्वेषपूर्ण मानसिक स्पंदने निर्माण होतात जी एखाद्या व्यक्तीच्या देखावा आणि चारित्र्यात प्रतिबिंबित होतात त्याऐवजी, आपण कृतींमध्ये गुंतले पाहिजे आणि आपल्याला हवे असलेले सकारात्मक गुण जोपासणारे विचार विचारात घेतले पाहिजेत जे या सत्यांचा विचार करतात त्यांना त्यांचे जीवन आश्चर्यकारकपणे सुंदर झालेले दिसेल.

* * *

खरे मित्र आपल्याला क्वचितच गैरसमज करतात. तुम्ही मित्राशी गैरसमज न होता मोकळेपणाने बोलू शकता, परंतु जोपर्यंत एकमेकांकडून काही संकेत किंवा मागणी असते तोपर्यंत मैत्री वाढू शकत नाही आणि फुलू शकत नाही. मैत्री केवळ स्वातंत्र्य आणि आध्यात्मिक समानतेच्या पायावर बांधली जाऊ शकते म्हणून, मित्रांमधील संवाद या तत्त्वावर आणि या सत्याच्या प्रकाशात आधारित असले पाहिजेत जर तुम्ही एखाद्याशी वाईट वागणूक दिली तर तुम्हाला त्यांच्या मैत्रीचा गोडवा कधीच अनुभवता येणार नाही.
मित्रांशिवाय आयुष्याच्या वाटेवर चालणारे बरेच लोक आहेत, ते कसे पुढे जातात याची मी कल्पनाही करू शकत नाही! खरे मित्र आपल्याला क्वचितच गैरसमज करतात, आणि जर ते
तसे करतात तर ते फक्त थोड्या काळासाठी असते जर कोणी तुमचा विश्वास आणि निष्ठा यांचा विश्वासघात केला तर त्यांना तुमचे प्रेम आणि समजूतदारपणा देत राहा जणू काही काहीही झाले नाही, जसे तुम्हाला त्या बदल्यात विश्वास आणि निष्ठा हवी असेल.
पण जर ती व्यक्ती तुमच्याशी तिरस्काराने आणि
द्वेषाने वागत राहिली आणि त्याच्या दिशेने पसरलेला मैत्रीचा हात सतत मारत राहिली, तर काही काळासाठी तुमचा हात मागे घेणे चांगले.
* * *

आपल्यापैकी प्रत्येकाला लवकरच किंवा नंतर या पृथ्वीवरून काढून टाकले जाईल, आणि म्हणूनच आपल्याला जीवनाचा उद्देश आत्ताच समजला पाहिजे.
मानवी अनुभवाचे अंतिम ध्येय म्हणजे जीवनाचा अर्थ आणि उद्देश शोधण्यास उत्तेजन देणे आणि प्रोत्साहन देणे. या मानवी प्रवासाला अवाजवी महत्त्व देऊ नये. काळाचा काफिला जसजसा पुढे जात राहील तसतसे आपल्याला अखेर हे जाणवेल की आपण एका मोठ्या अस्तित्वाचा भाग आहोत आणि म्हणूनच, आपण देवाचे ज्ञान हे आपले अंतिम ध्येय बनवले पाहिजे. मृत्यूची, अपयशाची, संकटाची किंवा वेदनादायक दु:खाची भीती माणसामध्ये प्रचंड घबराट निर्माण करते.

जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला मदत करू शकत नाही आणि जेव्हा त्यांचे कुटुंब मदत करू शकत नाही, तेव्हा त्यांची मानसिक स्थिती हेवा करण्यासारखी नसते. परंतु देवावर विश्वास ठेवणाऱ्या आणि त्यांना मदत करण्याच्या त्याच्या क्षमतेवर विश्वास ठेवणाऱ्यांना तो सोडणार नाही. कोणताही मानव आपल्यासोबत असण्यापूर्वी, देव आपल्यासोबत होता आणि जेव्हा आपण ही पृथ्वी सोडून जाऊ तेव्हा देव आपल्यासोबत असेल.
परंतु आपण देवाला ओळखू शकत नाही जोपर्यंत आपण आत्ताच प्रयत्न करत नाही आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याचा आणि त्याच्या जवळ जाण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न करत नाही.
* * *

माझ्या सुरुवातीच्या काळात मला अत्यंत
संवेदनशीलतेचा सामना करावा लागला आणि परिणामी मला सर्वात जास्त त्रास सहन करावा लागला.
ती स्वतःवर अत्याचार करण्याची प्रक्रिया होती कारण
मी खूप संवेदनशील होतो, मला असे वाटायचे की इतरांना मला त्रास देणे आणि माझी मनःशांती हिरावून घेणे आवडते. कोणालाही तुमची शांती हिरावून घेऊ देऊ नका.
माझा राग केवळ इतरांच्या व्यंग आणि उपहासामुळे नव्हता; तर त्यांच्या टिप्पण्यांबद्दलच्या माझ्या संवेदनशीलतेमुळेही होता. मला आढळले की मी माझ्या टीकाकारांशी जितके जास्त वाद घालत होतो तितकेच त्यांना ते आवडले.
शेवटी, मी निश्चय केला की कोणीही माझी आंतरिक शांती नष्ट करू शकत नाही, आणि मी स्वतःला म्हणालो: "त्यांना पाहिजे तितकी टीका करू द्या, पण मी आता त्यांच्या टीकेकडे लक्ष देणार नाही"
आणि नेमके तेच घडले. मी त्यांच्या अन्याय्य आणि दुखावणाऱ्या टिप्पण्यांकडे पूर्णपणे दुर्लक्ष केले, जणू काही ते अस्तित्वातच नव्हते. हळूहळू, त्यांनी माझी थट्टा करण्याची इच्छा गमावली आणि ते माझे मित्र बनले; काहींनी तर माझ्या पावलावर पाऊल ठेवले.
इतरांकडून दया आणि आदर मागण्याचा प्रयत्न करणे
व्यर्थ आहे; उलट, आपण स्वतः त्यासाठी पात्र असले पाहिजे.

जर आपण इतरांशी प्रामाणिक राहिलो, त्यांचा आदर केला
आणि त्यांच्या दयाळूपणा आणि आपुलकीची परतफेड केली तर ते नेहमीच आपल्याशी आदराने वागतील.
इतरांनी आपल्यावर रचनात्मक टीका केली तर आपण आपल्या अतिसंवेदनशीलतेने त्यांच्या सद्भावनाला कमकुवत करू नये, तर आपल्याला मदत करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या प्रत्येकाशी सहकार्य केले पाहिजे.
* * *

या जगात नेहमीच समस्या आणि अशांतता येईल. भीती आणि चिंतेला बळी पडण्याऐवजी, माणसाने देवाकडे वळले पाहिजे आणि केवळ स्वतःसाठीच नाही तर देवाने त्याच्या काळजीत ठेवलेल्या आपल्या प्रियजनांसाठी देखील शांती, सुरक्षितता आणि सुरक्षितता मिळवली पाहिजे.
आपण या क्षणभंगुर जीवनाच्या स्वप्नांशी जास्त जोडले जाऊ नये, तर देवाशी जवळून एकरूप व्हावे.
देवाशिवाय, कुठेही सुरक्षितता नाही. आपण देवाशी
असलेले आपले नाते ओळखले पाहिजे जेणेकरून आपण कायमचे भ्रम दूर करू शकू.
देवाचे ध्यान केल्याने, आपल्याला त्याची आनंददायी उपस्थिती जाणवते आणि जीवनातील दुःस्वप्नांपासून मुक्तता मिळते.
* * *

शरीराला आराम देण्यासाठी आणि मनाला शांत करण्यासाठी
एक व्यायाम:
इच्छाशक्तीचा वापर करून तुमच्या शरीराच्या
स्नायूंना मध्यम प्रमाणात घट्ट करा इच्छाशक्तीच्या मदतीने, शरीर किंवा शरीराच्या कोणत्याही भागाला क्रियाकलापांनी भरण्यासाठी (स्नायू ताणण्याच्या प्रक्रियेदरम्यान) जीवनशक्ती निर्देशित करा.
मला ऊर्जा कंप पावते, धडधडते, शरीराला चार्ज करते आणि चैतन्य देते असे वाटते.
आराम करा आणि तुमच्या शरीराच्या पेशी आणि ऊतींमधून
जीवन आणि उर्जेचा प्रवाह जाणवा.
मला वाटतं की तू शरीर नाहीस, तर शरीराला टिकवून
ठेवणारा जीव आहेस.

या व्यायामाचा सराव केल्याने मिळणारी शांती, स्वातंत्र्य आणि वाढलेली शांतता अनुभवा.
* * *

जर तुम्ही दैवी जाणीवेने मार्गदर्शन केले तर, भविष्य अंधकारमय वाटत असले तरी, परिस्थिती सुधारेल आणि जोपर्यंत तुम्ही देवाच्या प्रकाशात चालत राहाल आणि त्याच्या मार्गदर्शनाने मार्गदर्शन करत राहाल तोपर्यंत तुम्ही अपयशी ठरणार नाही.
देव, त्याच्या सर्व अद्भुत शक्तींसह, स्वर्गात खूप
दूर आहे आणि आपण कमकुवत आहोत आणि या पृथ्वीवर अडचणी आणि समस्यांच्या ढिगाऱ्याखाली गाडले गेलो आहोत, ही कल्पना आपण काढून टाकली पाहिजे.
आपण हे लक्षात ठेवूया की आपण एकटे नाही आहोत, आपल्या मानवी इच्छेमागे महान दैवी इच्छा आहे आणि जो कोणी प्रामाणिकपणे आणि विश्वासूपणे मदत मागतो त्याला ती नक्कीच मिळेल.
* * *

विश्वातील प्रत्येक गोष्ट एकमेकांशी जोडलेली आहे आणि इतरांशी जवळून जोडलेली आहे.
देवाने आपल्याला दिलेल्या मानवी बुद्धीचा योग्य वापर करून, आपल्याला हे जाणवते की सर्व जीवन परमात्म्याशी जोडलेले आहे.
आपल्याला कधीकधी असे वाटेल की आपण नशिबाच्या हातातले खेळणे आहोत, परंतु जेव्हा आपण आपल्या चेतनेला मर्यादित, भ्रामक स्वरूपांच्या पलीकडे सोडतो आणि आपल्या जाणीवेची आणि समजुतीची परीक्षा घेतो तेव्हा आपल्याला जाणीव होते की आपल्या आत दैवी शक्तीची एक ठिणगी आहे जी सर्व जीवन निर्माण करते आणि टिकवते आणि ती जागृत होण्याची वाट पाहत आहे.
* * *

वास्तविक किंवा जाणवलेल्या कमकुवतपणाच्या लपलेल्या जाणीवेतून एक न्यूनगंड निर्माण होतो.
त्या कमकुवतपणाची भरपाई करण्यासाठी, काही लोक खोट्या अभिमानाची ढाल बांधण्याचा आणि अहंकाराने फुगण्याचा प्रयत्न करतील.

ज्यांना त्या असामान्य मानसिक अवस्थेमागील खरे कारण माहित नाही ते कदाचित म्हणतील की त्या व्यक्तीमध्ये श्रेष्ठत्वाचा संकुल आहे.
हे दोन्ही संकुल अंतर्गत विसंगती दर्शवितात आणि आत्म-विकासासाठी विनाशकारी आहेत. ते कल्पनाशक्ती आणि वास्तवाकडे दुर्लक्ष करण्यापासून जन्माला येतात आणि त्यांचा शक्तिशाली आत्म्याच्या स्वरूपाशी काहीही संबंध नाही.
आत्मविश्वास हा खऱ्या कामगिरीच्या पायावर आणि ज्ञानी आत्म्यांना कशाचीही कमतरता नसते कारण ते देवाने समृद्ध असतात या जाणिवेने स्थापित केला पाहिजे.
* * *

मज्जासंस्थेची दोन कार्ये आहेत:
मज्जासंस्था आपल्याला जगाशी संवाद साधण्याची
परवानगी देते प्राचीन योगींनी शोधून काढले की मज्जासंस्था मानवांना देवाशी जोडण्याचे काम देखील करते. मानवी शरीरातील जीवनशक्ती सामान्यतः मेंदू आणि पाठीच्या कण्यापासून नसांमधून इंद्रियांकडे आणि त्यांच्या बाह्य संवेदी अनुभवांकडे बाहेर वाहते.
जेव्हा ती जीवनशक्ती ध्यानाद्वारे नियंत्रित केली
जाते तेव्हा ती तिचा प्रवाह बाहेरच्या दिशेने न जाता आत वळवते आणि तिच्या मदतीने चेतना पारदर्शक अक्षांकडे किंवा केंद्रांकडे खेचते जिथे आध्यात्मिक धारणा आणि देवाचे ज्ञान वास करते.
अस्वस्थता - जी मज्जातंतूंची अत्यधिक उत्तेजना आहे - शारीरिक चेतना मर्यादित करते, तर शांतता दैवी चेतना आकर्षित करते.
जेव्हा तुम्ही ध्यान करता आणि बाह्य मज्जासंस्था बंद करून स्वतःला शांत करता, तेव्हा जीवनशक्ती इंद्रियांपासून आध्यात्मिक चेतनेच्या केंद्रांकडे वळते आणि त्यानंतर तुमच्या मज्जासंस्थेशी आणि उच्च चेतनेमध्ये एक संबंध स्थापित होतो, ज्यामुळे तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवते आणि तुम्ही झोप आणि बेशुद्धीच्या पलीकडे प्रकाशाच्या भूमीत पोहोचता.
* * *

अनेकांना तारुण्याच्या ताजेपणात रस असतो, कारण प्रत्येकजण कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे "शाश्वत तारुण्याचा झरा" शोधत असतो, पण तारुण्य म्हणजे काय? सर्वच तरुण हे तरुण असतातच असे नाही, कारण काही जण खरोखरच खूप म्हातारे असतात आणि त्यांच्या वास्तविक वयापेक्षा खूपच कमकुवत दिसतात. उलट, काही वृद्ध लोक असे असतात जे वाढत्या वयानंतरही त्यांचे तारुण्य टिकवून ठेवतात. ते त्यांचे मन तीक्ष्ण ठेवतात, त्यांचे चैतन्य त्यांच्या उत्साही आत्म्यांमधून त्यांच्या शरीरावर आणि चेहऱ्यावर वाहते आणि त्यांचे रक्त अस्तित्वाच्या आनंदाने धडधडते.
उलटपक्षी, नकारात्मक, मूडी, नैराश्यग्रस्त, टीकात्मक आणि निराश करणारे लोक आहेत, जणू काही ते निघून गेले आहेत - तुमचे आयुष्य दीर्घायुष्य असो.
चुकीच्या मानसिक स्थितींसाठी कोणतेही निमित्त नाही. आपण नेहमी सकारात्मक, आशावादी, जीवन आणि उर्जेने परिपूर्ण, देवाच्या आशीर्वादांची कृतज्ञता बाळगणारे आणि आपल्या अस्तित्वाच्या खोलीतून बाहेर पडणाऱ्या आध्यात्मिक तारुण्याच्या लाटेत मग्न असले पाहिजे.
* * *

या जगातील माझ्या बंधू आणि भगिनींनो, कृपया लक्षात
ठेवा की देव एक आहे आणि आपण सर्व एकाच वैश्विक कुटुंबाचे सदस्य आहोत. म्हणून, आपण एकमेकांना भौतिक, नैतिक, आर्थिक आणि आध्यात्मिकरित्या मदत करण्यासाठी रचनात्मक मार्गांचा अवलंब केला पाहिजे जेणेकरून आपण या पृथ्वीचे आदर्श नागरिक बनू शकू.
जर १००० लोकांच्या समाजातील प्रत्येक व्यक्तीने इतरांच्या खर्चावर स्वतःला समृद्ध करण्यासाठी फसवणूक, फसवणूक आणि लढाईचा अवलंब केला तर प्रत्येकाचे ९९९ शत्रू असतील. तथापि, जर प्रत्येक व्यक्तीने इतरांविरुद्ध न जाता त्यांच्यासोबत सहकार्य करण्याचा आणि काम करण्याचा प्रयत्न केला तर प्रत्येकाचे ९९९ मित्र असतील. त्याचप्रमाणे, जर सर्व देशांनी प्रेमापोटी एकमेकांना मदत केली तर पृथ्वीवर शांती राहील आणि प्रत्येकाच्या

गरजा पूर्ण करण्यासाठी आणि त्यांचे कल्याण वाढवण्याच्या अनेक संधी उपलब्ध होतील.
* * *

ज्यांना आध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त झाले आहे ते पुरुषत्व आणि स्त्रीत्व या दोन्ही आदर्श गुणांना मूर्त रूप देतात जेव्हा एखादी व्यक्ती बुद्धिमत्ता आणि भावना यांच्यात परिपूर्ण संतुलन साधते, तेव्हा त्यांनी या पृथ्वीवर ज्यासाठी आले त्यापैकी एक सर्वात महत्त्वाचा धडा शिकला आहे हे लक्षात घेतले पाहिजे की त्यांचा मूळ स्वभाव आध्यात्मिक आहे, भौतिक नाही.
जेव्हा एक पुरूष आणि एक स्त्री एकमेकांना केवळ त्यांच्या इच्छा पूर्ण करण्याचे साधन म्हणून पाहतात, तेव्हा ते सुसंवाद नष्ट करण्याचा आणि खरा आनंद गमावण्याचा धोका पत्करतात. पुरूषाने स्त्रीला असे वाटवून दिले पाहिजे की ती त्याच्यासोबत केवळ त्याच्या कामुक इच्छा पूर्ण करण्यासाठी नाही तर एक जोडीदार आणि सोबती म्हणून आहे जिला तो महत्त्व देतो, आदर देतो आणि जीवनातील सर्वात सुंदर आणि खोल अर्थांची अभिव्यक्ती मानतो. स्त्रीनेही पुरुषाकडे त्याच प्रकारे पाहिले पाहिजे. जेव्हा पती-पत्नी एकमेकांवर शुद्ध आणि प्रामाणिक प्रेम करतात तेव्हा त्यांना शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक पातळीवर पूर्ण सुसंगतता अनुभवायला मिळते. जेव्हा ते त्यांचे प्रेम एका परिष्कृत पद्धतीने व्यक्त करतात तेव्हा त्याचा परिणाम यशस्वी मिलन आणि नूतनीकरण आनंदात होतो.
* * *

जेव्हा एखादी व्यक्ती आयुष्यात दुःखी असते तेव्हा त्याला त्याची जाणीव खोलवर असते. आनंदाचा एकच थेट मार्ग आहे आणि तो म्हणजे देवाशी संबंध.
देवावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना तो कधीही सोडणार नाही
आणि त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांना तो कधीही निराश करणार नाही.
आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी असलेले लोक मार्गाची
रूपरेषा आखू शकतात आणि अडथळे आणि अडचणी दाखवू शकतात, परंतु गंभीर साधकांनी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि स्वतःहून

अंतर पार केले पाहिजे ज्यांचा देवाशी खरा संबंध आहे त्यांच्याशी आध्यात्मिक सुसंवाद त्यांना आध्यात्मिक लाभ देतो ज्यांना मार्गावर चालायचे आहे आणि इच्छित ध्येय गाठायचे आहे.
* * *

मनाची शांती
जेव्हा जळत्या चिंता त्यांची उष्णता गमावतात
शांतता उदयास येते, शांती आणि शांती आणते
तो जीवनाच्या बोटीचा पांढरा मस्तूल आहे
ते चिरस्थायी आनंदाच्या झुळूकाने भरलेले आहे, उत्साहापासून मुक्त आहे.
म्हणून ती हळूवारपणे बोट अल-रिदा सरोवराच्या पृष्ठभागावर ढकलते.
शांतता म्हणजे शांतीच्या समुद्राकडे वाहणारा समाधानाचा सौम्य प्रवाह, जो चिंतेच्या लाटांनी अस्पृश्य असतो. तो आत्म्याचा छत्र आहे, जो माणसाच्या मनावर आणि हृदयावर पसरतो आणि त्याच्या जीवनातील लहान आणि मोठ्या आनंदांना भीती आणि चिंतेच्या पावसापासून वाचवतो. जीवनाच्या वीणेतून निघणारा तो स्वर्गीय सूर आहे. जीवनाच्या टेबलावरचे पवित्र मीठ, यशाच्या धबधब्यातून उडणारा फवारा आणि आत्म्याचे राज्य सुसंवाद आणि सुसंवादाने नियंत्रित केले जाणारे अद्भुत, शांत मनःस्थिती आहे.
शांतता ही केवळ एकांत विश्रांतीपुरती मर्यादित नाही. तसेच गोंधळ आणि आवाजापासून सुटका नाही.
उलट, ते तिथे येते जिथे हृदये त्याचे स्वागत करतात
आणि ती तिथेच राहते जिथे आत्म्यांना तिच्यामध्ये सांत्वन मिळते
वेळ आणि ठिकाण काहीही असो
ते एक नाजूक, नाजूक फूल आहे
ते उग्र स्पर्श सहन करू शकत नाही.
उलट, ते जगते, फुलते आणि फुलते
जर ते ताजे, शुद्ध पाण्याने पाणी दिले तर शांतता ही भावनांचा एक स्थिर तलाव आहे. दुःखाच्या सुरकुत्यांपासून मुक्त

ती जी भीतीचे अश्रू ढाळते
चिंता आणि त्रासाच्या थोड्याशा संकेतासाठी जेव्हा शांत आत्म्याचे पान झाकले जाते शुद्ध, चमकदार पांढऱ्या बर्फाचा थर:
शांतता आणि मनःशांतीचा बर्फ
भीतीची वादळे आणि काळजीची वादळे टिकणार नाहीत. शांतता आणि शांतता भंग करणारा
या कठीण, चमकदार थराखाली
या धन्य, तेजस्वी तेजासाठी
* * *

मैत्री हे दैवी प्रेमाचे सर्वात शुद्ध रूप आहे. कारण ते हृदयाच्या मुक्त निवडीतून जन्माला आले आहे. ते आपल्यावर कौटुंबिक प्रवृत्तीने लादलेले नाही. परिपूर्ण मित्र कधीही वेगळे होत नाहीत
त्यांच्या बंधुप्रेमाचे बंधन काहीही तोडू शकत नाही. मैत्रीचा खजिना हा सर्वात मौल्यवान ठेवा आहे.
कारण खरी मैत्री ही आत्म्याशी जोडलेली असते.
या जगाच्या मर्यादेपलीकडे
ज्या सर्व मित्रांसोबत आपण प्रेमाचे बंध सामायिक
करतो
आपण त्यांना स्वर्गीय घरात पुन्हा भेटू.
कारण खरे प्रेम कधीच मरत नाही.
* * *

आध्यात्मिक मार्गावर बरेच लोक येतात, परंतु जे शेवटपर्यंत टिकून राहतात त्यांना आध्यात्मिक आनंद मिळेल आणि खऱ्या शांतीचा आनंद मिळेल.
प्रामाणिक शिष्य - ज्यांना हे समजते की जगाचे काळोखे, चिखलमय मार्ग निराशा आणि निराशेकडे घेऊन जातात - ते देवाकडे वळतात आणि पूर्ण प्रामाणिकपणे त्याचा शोध घेतात आणि त्यांना सोडवण्याच्या आणि सांत्वन देण्याच्या त्याच्या क्षमतेबद्दल त्यांना शंका नसते.
साधकाला देवाकडून प्रत्यक्ष प्रतिसाद मिळो किंवा न मिळो, तो त्याच्यावरील विश्वास गमावत नाही, तर तो त्याच्या आत्म्याच्या खोलात जाऊन त्याची प्रार्थना करत राहतो, त्याला खात्री असते की तो त्याची प्रार्थना ऐकतो

आणि योग्य वेळी तो त्याच्या हृदयाच्या हाकेला प्रतिसाद देईल.
* * *

विज्ञानाने सिद्ध केले आहे की पदार्थाचा प्रत्येक कण अविनाशी आहे आणि उर्जेची प्रत्येक लाट अविनाशी आहे.
हे स्वतः मानवाला किंवा त्याच्या अमर आध्यात्मिक साराला देखील लागू होते.
पदार्थ बदलण्याच्या अधीन आहे, आणि मानवी आत्मा
बदलत्या अनुभवांचा अनुभव घेतो.
अंतिम बदलाला मृत्यू म्हणतात, परंतु मृत्यू किंवा स्वरूप बदलल्याने आध्यात्मिक सार बदलत नाही किंवा नष्ट होत नाही.
* * *

हे विश्वाच्या स्वामी आणि हृदयांच्या प्रिये, तुझी काळजी आमच्यासोबत असो. आपण हे ओळखूया की तूच एकमेव दैवी राजा आहेस, आमच्या आकांक्षांच्या सिंहासनावर विराजमान आहेस.
जीवन आणि मृत्यूच्या दारापलीकडे, तूच एकमेव आणि सर्वोच्च ध्येय आहेस, हे परमेश्वरा.
तूच खरं जीवन आहेस, आणि तुझ्याशिवाय काहीही
अस्तित्वात नाही.
आपण चांगले पाहू शकतो, चांगले ऐकू शकतो आणि
प्रेरणादायी आणि फायदेशीर विचार करू शकतो यासाठी आपण धन्य आहोत.
नम्र लोकच जगातील महान आहेत.
साधकाने स्वतः देवाचा शोध घेतला पाहिजे, कारण त्याला
ते ज्ञान कोणीही देऊ शकत नाही; उलट, त्याने अंतिम बक्षीस मिळविण्यासाठी काम केले पाहिजे.
जेव्हा एखादा साधक देवाला शोधण्याचा दृढनिश्चय करतो आणि त्या दृढनिश्चयाला गंभीर चिंतनासह जोडतो, तेव्हा त्याला तो सापडतो.
एकदा तुम्ही दैवी उपस्थितीला स्पर्श केला की, तुम्ही कारण आणि परिणामाच्या नियमाच्या पलीकडे जाता.

माणूस ज्या आनंदाची कल्पना करतो आणि शोधतो तो देवामध्ये आढळतो आणि जे त्याच्या संपर्कात असतात तेच खरे आनंदी असतात.
प्रभु, आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही तुम्हाला आमच्या जीवनात प्रथम स्थान देऊ आणि जगाच्या मोहांना आमच्या हृदयातील तुमच्या प्रेमाशी स्पर्धा करू देऊ नये. चला आपण आपले हृदय दैवी प्रेमासाठी उघडूया जेणेकरून
ते आपल्या जीवनात प्रवेश करेल, त्यांना प्रकाशाने भरेल आणि आनंदाच्या गुलाबांनी सजवेल.
आपण केलेले प्रत्येक चांगले काम हे कायमचे फायदेशीर गुंतवणूक असते.
माणसाच्या मर्यादित जाणीवेमागे देवाची असीम शक्ती दडलेली आहे.
साधे जीवन स्वातंत्र्य देते
जेव्हा विचार शांत होतात, तेव्हा उत्कटतेच्या रेडिओद्वारे दैवी कार्यक्रम ऐकणे शक्य होते आणि जेव्हा आपण प्रामाणिक असतो, तेव्हा आपण प्रामाणिक लोकांना आपल्याकडे आकर्षित करतो आणि त्यांच्याद्वारे आपण देवाच्या चांगुलपणाचा आणि प्रेमाचा अनुभव घेतो.
* * *

तुमचे वय काहीही असो, जर तुम्ही "मी करू शकतो" असे म्हटले तर तुम्ही तरुण आहात.
देवाने आपल्याला दिलेले मन हे एक शक्तिशाली साधन आहे आणि आपण ते चांगले करण्यासाठी वापरावे अशी त्याची इच्छा आहे.
मी माझ्या आत देवाचे जितके जास्त चिंतन करतो तितकेच त्याचे अस्तित्व मला माझ्या सभोवतालच्या जगात स्पष्टपणे दिसते.
* * *

हे परमेश्वरा, आम्हाला आशीर्वाद दे आणि आम्हाला तुझ्यावर खूप प्रेम करायला लाव.
जेणेकरून आम्हाला तुमच्या उपस्थितीचा आस्वाद घेता येईल आणि तुमच्यामुळे आम्ही मोहित होऊ शकू.
आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस

जेणेकरून जग आणि त्याच्या मोहांनी आपल्या हृदयावर ताबा मिळवू नये.
किंवा आमचे लक्ष विचलित करा आणि आम्हाला
तुमच्याबद्दल विचार करण्यापासून रोखा
आम्हाला आशीर्वाद द्या जेणेकरून आम्ही तुमच्या प्रकाशात आणि शांतीत दररोज जगू शकू.
आम्हाला तुमची खूप इच्छा आहे आणि तुमच्या संपर्काची आम्ही आतुरतेने वाट पाहत आहोत.
ज्या सांसारिक गोष्टींना कायमस्वरूपी अस्तित्व नाही अशा गोष्टींसाठी उत्सुक राहण्याऐवजी
आमच्या आयुष्याचा मार्ग तुमच्याकडे वळवा.
जेणेकरून जेव्हा वाईट सवयी प्रयत्न करतात
आपल्याला ताब्यात ठेवण्यासाठी आणि आपल्या जाणीवेला
या जगाच्या बंधनांमध्ये बांधण्यासाठी
आमच्या कल्पना तुमच्याकडे वेगाने येत आहेत.
हे जग, प्रभु, आपल्यात चिंता निर्माण करते.
तुम्ही ध्यान करत असताना
ते आपल्या आत्म्याला सुरक्षितता आणि मनःशांती देते.
तू आमचा जीव आहेस.
आणि तू आमचा प्रिय आहेस
आणि आपल्या उपस्थितीचा गोडवा
आम्ही तुम्हाला खूप भक्तीने नमन करतो.
हे आमच्या हृदयाचे स्वामी
आम्ही तुम्हाला आमचे जीवन तुमच्या प्रेमाने भरण्याची विनंती करतो.
आणि स्वतःला आम्हाला दाखवण्यासाठी
आणि तुमच्या सर्व अनुयायांना आणि प्रेमींना
बुद्ध आणि त्यांचे प्रिय: मास्टर #परमहंस
शिक्षकांची अधिक व्याख्याने

परमहंस योगानंद

खालील लिंकवर:

wwwswaidayogacom

भारतात, बुद्धांना दैवी अवतार मानले जाते. ते येशू ख्रिस्ताच्या सुमारे पाचशे वर्षांपूर्वी जगले आणि एका भारतीय राजाचे पुत्र होते.

गौतमच्या वडिलांनी (ज्यांना नंतर बुद्ध म्हणून ओळखले जाऊ लागले, ज्याचा अर्थ "ज्ञानी") जन्मापासूनच आपल्या राजपुत्राला सर्व प्रकारच्या विलासिता आणि सौंदर्याने वेढले होते, त्याला अमर्याद आनंद दिला होता. गौतमचे लग्न इतके भव्य आणि भव्य होते की प्राचीन राज्यांनी कधीही असे पाहिले नव्हते.

अशाप्रकारे, गौतम मोठा झाला आणि प्रौढत्वाला
पोहोचला, त्याला असे वाटत होते की त्याच्या सभोवतालचे जग हे सतत आनंदाचे आणि अंतहीन आनंदी घटनांचे ठिकाण आहे.

पण राजकुमार गौतम राजवाड्याच्या दरवाज्यांच्या आणि हिरव्यागार बागांच्या पलीकडे जग शोधण्यास उत्सुक होते. एके दिवशी, तो त्याच्या रथचालकासोबत स्वतः जग पाहण्यासाठी वेशात बाहेर पडला.

तो देखणा तरुण जेव्हा आयुष्यात पहिल्यांदाच एका
वृद्ध, कमकुवत वृद्धाला आणि दुसऱ्या एका व्यक्तीला शेवटचे श्वास घेताना आणि एक निर्जीव प्रेत पाहताना पाहत होता तेव्हा त्याला धक्का बसला आणि तो खूप प्रभावित झाला.

त्याने त्याच्या निरोगी, उत्साही शरीराकडे पाहिले
आणि पायलटला विचारले की त्याचे शरीरही एके दिवशी म्हातारे होईल, कुजेल आणि जीवनाची चमक गमावेल का? पायलटने अनिच्छेने उत्तर दिले:

"हे राजकुमार, सर्व मानवी शरीरे रोग, अशक्तपणा आणि वृद्धत्वाला बळी पडतात आणि म्हणूनच त्यांचे भाग्य मृत्यू आहे."

हे ऐकून, तरुण राजपुत्र पृथ्वीवरील जीवनातील
भ्रमांचा गांभीर्याने विचार करू लागला. एका रात्री, त्याची पत्नी आणि एकुलता एक मुलगा झोपलेले असताना, गौतमने त्यांच्यावर शेवटची नजर टाकली आणि अश्रूंनी भरलेल्या

डोळ्यांनी, मानवजातीला दुःख आणि वेदनांपासून कायमचे मुक्त करणाऱ्या आणि जीवन आणि मृत्यूच्या रहस्याची खरी समज देणाऱ्या सत्याच्या शोधात राजवाडा सोडला.

राजकुमाराने अनेक प्रकारचे तपस्वीपणा आणि आत्मत्याग केला असे म्हटले जाते की त्याने सात वर्षे उपवास आणि इतर आध्यात्मिक पद्धतींमध्ये घालवले. शेवटी, भारतातील बोधगया प्रदेशात एका वडाच्या झाडाखाली ध्यान करत असताना, त्याला पूर्ण ज्ञान प्राप्त झाले.

त्यानंतर त्यांनी आपल्या शरीराचे पोषण करण्यासाठी सामान्यपणे खाणे सुरू केले आणि मानव, पक्षी आणि प्राणी - सर्व सजीव प्राण्यांसाठी करुणा आणि समान प्रेमाची तत्त्वे संपूर्ण भारतात पसरवली. त्यांनी निर्वाण प्राप्त करण्याच्या आशेने किंवा आत्म्याला पुनर्जन्मापासून मुक्त करणारी अलिप्तता स्थिती मिळविण्याच्या आशेने सांसारिक गोष्टींशी आसक्ती न करण्याचा सल्ला दिला.

नंतर, त्यांच्या अनुयायांनी त्यांची शिकवण भारत,
जपान, चीन आणि जगाच्या इतर भागात पसरवली.

निर्वाणाची अवस्था किंवा द्वैताचा अभाव, बहुतेकदा आत्म्याचा नाश म्हणून गैरसमज केला जातो. परंतु बुद्धांचा अर्थ मर्यादित व्यक्तिमत्त्वाचा किंवा खोट्या आत्म्याचा नाश होता. या संकुचित व्यक्तिमत्त्वाचा नाश केला पाहिजे जेणेकरून अमर आत्मा मानवी शरीरात परत येण्याच्या चक्रातून मुक्तता मिळवू शकेल.

बौद्ध धर्मातील विनाशाचा सिद्धांत, जो त्याला
जीवनाचे ध्येय मानत होता, नंतर भारतात स्वामी संप्रदायाचे संस्थापक शंकराचार्य यांच्या स्वामी सिद्धांताने बदलला, ज्यांनी शिकवले की जीवनाचे ध्येय म्हणजे आत्म-जागरूकतेचा नाश न करता वैश्विक आत्म्याशी आनंदी जाणीवपूर्वक एकता प्राप्त करणे.

गुरु बुद्ध आणि त्यांचे शिष्य ब्रह्मचारी होते ते भारतात प्रवास करत असताना, बुद्धांसोबत एक विचित्र घटना

घडली ज्यामुळे त्यांच्या शिष्यांना गोंधळ झाला आणि त्यांच्यापैकी काहींना त्यांच्या गुरुच्या वर्तनावर शंका आली.

जेव्हा महान बुद्ध त्यांच्यासोबत एका झाडाच्या
सावलीत विश्रांती घेत होते, तेव्हा एक स्त्री त्यांच्या जवळ आली आणि बुद्धांच्या शरीराकडे आणि चेहऱ्याकडे ती अविश्वसनीयपणे आकर्षित झाली, ज्यामुळे एक विलक्षण तेज निर्माण झाले. ती लगेचच त्याच्या प्रेमात पडली. ती उत्कटतेने भारावून गेली आणि उघड्या हातांनी त्याला मिठी मारण्यासाठी आणि चुंबन घेण्यासाठी त्याच्याकडे धावली आणि ओरडली, "हे आनंद आणि जीवनाचा प्रकाश, माझे हृदय तुझ्या प्रेमाने धडधडत आहे!"

शिष्यांना आश्चर्य वाटले जेव्हा त्यांनी त्यांच्या स्वामीने मोहक स्त्रीला उत्तर देताना ऐकले, "माझ्या प्रिये, मीही तुला प्रेम करतो पण आता मला स्पर्श करू नकोस, कारण वेळ अजून आलेली नाही."

तिने उत्तर दिले: "तू 'माझे प्रेम' म्हणतोस आणि तरीही
मला तुला स्पर्श करण्यापासून रोखतोस!"

महान बुद्धांनी उत्तर दिले: "माझ्या प्रिये, खात्री बाळगा की मी तुला नंतर स्पर्श करेन, पण आत्ता नाही आणि मी तुला किती प्रेम करतो हे सिद्ध करेन."

तिला त्याच्या बोलण्याने पटले नाही हे पाहून तो पुढे म्हणाला: "माझ्या प्रिये, माझ्या शब्दांवर विश्वास ठेव आणि त्यावर कधीही शंका घेऊ नकोस. नंतर, जेव्हा तुझे आता प्रेम करणारे प्रियकर तुला सोडून जातील, तेव्हा मी तुझ्याकडे येईन."

त्यांच्या गुरूंकडून या प्रेमकथा ऐकून त्यांचे विद्यार्थी गोंधळले आणि त्यांच्यापैकी काहींना वाटले की त्यांचे गुरू खरोखरच त्या मोहक स्त्रीच्या जाळ्यात अडकले आहेत.

त्या घटनेनंतर अनेक वर्षांनी, बुद्ध आपल्या
शिष्यांसोबत ध्यान करत असताना, अचानक उद्गारले: "मला जावे लागेल, कारण माझी मोहक प्रेयसी मला हाक मारत आहे, तिला आता माझी गरज आहे, आणि मी तिला दिलेले वचन पूर्ण केले पाहिजे."

त्याने हे शब्द उच्चारताच, तो उठला आणि पळून गेला, आणि शिष्य त्याला मोहक स्त्रीच्या मोहातून वाचवण्याच्या हताश प्रयत्नात त्याच्या मागे धावले.

शेवटी, महान गुरू आणि त्यांचे शिष्य त्याच झाडावर पोहोचले जिथे त्यांना वर्षानुवर्षे त्या प्रलोभकाला भेटले होते. त्या झाडाखाली त्यांनी काय पाहिले?

त्यांना तीच स्त्री जमिनीवर पडलेली दिसली, तिचे
सुंदर शरीर चेचकांनी भरलेले होते आणि दुर्गंधीयुक्त, फुगवणाऱ्या फोडांनी भरलेले होते.

शिष्य थरथर कापू लागले आणि लगेच तिच्यापासून दूर
गेले, पण बुद्ध, त्यांच्या कोमल हृदयाने आणि खोल प्रेमाने, तिच्या शेजारी बसले, तिचे कुजलेले शरीर उचलले, ते त्यांच्या मांडीवर ठेवले आणि तिच्या कानात कुजबुजले:

"माझ्या प्रेमा, मी तुझ्यावर किती प्रेम करतो हे
सिद्ध करण्यासाठी आणि तुला स्पर्श करण्याचे माझे वचन पूर्ण करण्यासाठी मी तुला माझे प्रामाणिक प्रेम सिद्ध करण्यासाठी बराच काळ वाट पाहिली आहे. जेव्हा इतर सर्वजण तुला प्रेम करणे थांबवतात तेव्हा मी तुला प्रेम करतो आणि जेव्हा तुझे मित्र - गौरवाचे दिवस - तुला स्पर्श करू इच्छित नाहीत तेव्हा मी तुला स्पर्श करतो."

जेव्हा त्याने हे शब्द उच्चारले, तेव्हा त्याने तिला ताबडतोब तिच्या दयनीय अवस्थेतून बरे केले आणि तिला त्याच्या शिष्यांच्या कुटुंबात सामील होण्यास सांगितले आणि तिने अढळ दृढनिश्चयाने आणि अपार आनंदाने या विनंतीला प्रतिसाद दिला!

तुम्हाला शांती असो.

पुष्टीकरण सामान्य उपचारांसाठी
प्रत्येक भावना, प्रत्येक विचार आणि इच्छाशक्तीच्या सिंहासनावर,
हे परमेश्वरा, तू बसून माझ्या अस्तित्वाचे रक्षण
करतोस.
तुम्ही विचार, इच्छा आणि भावना आहात.
तू मार्गदर्शन करतोस तू प्रत्येक विचार, इच्छा आणि भावनांना मार्गदर्शन करतोस
जेणेकरून तुम्ही तुमच्या मार्गदर्शनानुसार वागू शकाल
आणि तुमच्या मार्गदर्शनाचे पालन करा.
आणि तुमचे उदाहरण बना
चेतनेच्या मंदिरात प्रकाश आहे
तुमचा प्रकाश हाच महान उपचारक आहे.
माझ्या डोळ्यांनी आधी जे पाहिले होते, ते आता मला
दिसते.
माझे मंदिर आता प्रकाशित झाले आहे, त्यात अंधार नाही!
मी झोपी गेलो आणि मंदिराच्या विध्वंसाचे स्वप्न
पाहिले.
भीती आणि अज्ञानाच्या कुऱ्हाडींसह आणि चिंतेच्या आगींसह

तू मला फक्त इमारत शाबूत पाहण्यासाठी उठवलेस, उद्ध्वस्त नाही!
मला तुझी पूजा करायची आहे, तुला पहायचे आहे.
माझ्या अस्तित्वात, ताऱ्यांमध्ये
शरीराच्या पेशींमध्ये, ते नियमितपणे कार्य करतात
ते शरीरातील प्रत्येक दोष दुरुस्त करते आणि दुरुस्त करते.
अरे, मला तुझी पूजा करण्याची किती इच्छा आहे
मी तुला माझ्या शरीरात, माझ्या सभोवताल आणि सर्व अस्तित्वात पाहतो.
तू सर्वस्वी आहेस.
हे परमेश्वरा, तुझ्यावर माझे प्रेम अमर्याद आहे!
हे प्रभू, तुझी इच्छा माझ्याद्वारे कार्य करत आहे. माझी इच्छा तुमच्या प्रकाशाची ठिणगी आहे.
माझ्या आत, प्रकाश चमकतो, आणि अंधार मागे ढकलतो
मी हेतू आणि इच्छा करेन
मी काम करेन आणि बांधेन.
माझ्या अहंकाराला माझे मार्गदर्शन करू देऊ नकोस. त्याऐवजी, तुम्हीच मार्गदर्शन करता
आणि मी ऐकतो तो तूच आहेस.
मी ते इच्छाशक्तीच्या बळावर पूर्ण करेन. अथकपणे सक्रिय
म्हणून माझा संकल्प बळकट कर, हे परमेश्वरा तुमच्या महान इच्छेने

हे प्रभू, आपण बनूया
निष्पाप लहान मुलांसारखे
स्वर्गाच्या राज्याचा आनंद घेणाऱ्यांप्रमाणे आमच्यातील तुमचे प्रेम परिपूर्ण आहे.
आणि तुम्ही परिपूर्ण आहात म्हणून
अशाप्रकारे आपण शारीरिक आणि मानसिकदृष्ट्या निरोगी राहतो.
तू सर्वव्यापी आहेस आणि तुझ्या उपस्थितीत परिपूर्णता आहे.
तुमचा प्रकाश शरीरात चमकतो.
त्याच्या पेशी तुमच्या प्रकाशापासून निरोगी असतात.
तू माझ्या मनात राहतोस हे मला जाणवू दे.
माझ्या आत्म्यासह आणि अस्तित्वासह
माझ्या शरीराच्या प्रत्येक अणूसह
मला कळू दे!
हे माझ्या जीवनाचे जीवन, तू परिपूर्ण आहेस, तू सर्वव्यापी आहेस.
तू माझ्या हृदयात आहेस आणि तू माझ्या मनात आहेस.
माझ्या डोळ्यांनी, माझ्या चेहऱ्याने आणि माझ्या शरीराने
मी चालावे म्हणून माझे पाय हलवणारा तूच आहेस.
ते दोघेही सुदृढ आहेत.
तुमची ताकद हाच तुमचा आधार आहे; तुमची कृती हीच तुमची ताकद आहे.

तू मला आधार दिलास म्हणून मी पडणार नाही.
मी पडत नाही कारण
मी तुमच्या ताकदीवर अवलंबून आहे!
तू माझ्या घशात आहेस.
तू माझ्या गर्भाशयात आणि माझ्या पडद्यात आहेस. प्रत्येक अवयव प्रकाशाने चमकतो
माझ्या पाठीच्या कण्यामध्ये तू चमकतोस, चमकतोस तो खूप बळकट आहे, पूर्णपणे निरोगी आहे.
तू माझ्या नसांमधून वाहतोस, शुद्ध ऊर्जा
ती पूर्णपणे ठीक आहे.
माझ्या रक्तवाहिन्यांमध्ये ते वाहते
तू सर्व अशुद्धता भस्म करणारी आग आहेस.
हे शरीराला सर्व आजारांपासून शुद्ध करते.
जशी तू माझी प्रेयसी आहेस, तशीच मीही तुझी प्रेयसी आहे.
मला तुझी उपस्थिती माझ्या मनात जाणवते.
ते जीवनाच्या प्रवाहाबरोबर धडधडते
माझ्या कल्पनाशक्तीला सर्व मर्यादा ओलांडू द्या कोणत्याही अडथळ्याशिवाय किंवा निर्बंधांशिवाय ते प्रत्येक प्रदेशात उडू द्या.
जर मी आजारांबद्दल विचार केला तर मी स्वतः आजारी पडू शकतो.
जेव्हा मी आरोग्याबद्दल विचार करतो तेव्हा मला बरे वाटते.

प्रत्येक क्षण, प्रत्येक तास, प्रत्येक दिवस मला बळकटी वाटते, मी निरोगी आहे.
मला आनंदी, उत्साही आणि आनंदी वाटते.
मी स्वप्नात पाहिले की मी आजारी आहे.
मी जागा झालो आणि जेव्हा मला आढळले तेव्हा हसलो माझ्या पापण्यांतून अश्रू वाहत आहेत.
हे आनंदाचे अश्रू आहेत, दुःखाचे नाही.
मी खूप निरोगी आणि निरोगी आहे.
आजारपणाची स्वप्ने असूनही
अरे देवा, मला तुझा आनंद अनुभवू दे.
आणि मला तू आणि तुझी उपस्थिती आवडते.
मी आज्ञाधारक असो किंवा हट्टी असो
मी तुझा प्रिय, माझ्या प्रभू, कायमचा राहीन. मला नेहमीच निरोगी असल्याचे जाणवू द्या. आणि मी माझ्या आयुष्यात आनंदी आहे.
मला तुझा आनंद भरू दे.
हे सर्वज्ञ, मला समजून घेऊ दे.
तुमच्या सुज्ञ इच्छेसाठी!
स्व-विश्लेषण: आनंदी जीवनाची गुरुकिल्ली
गुरु परमहंस योगानंद
अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद
आपण अहंकाराच्या बंधनांना सोडून आध्यात्मिक प्रगतीच्या विशाल, अमर्याद कुरणांमधून भटकूया. काळाच्या काफिल्याप्रमाणे, जीवनाच्या मार्गांवर सतत प्रवास करत

राहतो, त्याचप्रमाणे आत्म्याच्या काफिल्यालाही अंतिम विस्ताराच्या मार्गांवरून दिव्य आत्म्याच्या उंबरठ्याकडे प्रवास करावा लागेल.

जीवनातील सर्वात महत्वाची कर्तव्ये पार पाडण्याची पुढाकार बहुतेकदा मानवी सवयींच्या ढिगाऱ्याखाली आणि ढिगाऱ्याखाली दबलेली राहते. या सवयींच्या गुदमरणाऱ्या प्रभावापासून स्वतःला मुक्त केले पाहिजे आणि आपल्या जीवनाच्या मातीत आपल्याला हव्या असलेल्या यशाचे बीज पेरण्यास सुरुवात केली पाहिजे. जेव्हा आपण सर्वात आवश्यक आणि मूलभूत कार्य पूर्ण करतो तेव्हा जीवनाला मूल्य आणि महत्त्व प्राप्त होते: आपल्या अस्तित्वाचा खरा अर्थ आणि मूल्य शोधणे.

मानवाने हे समजून घेतले पाहिजे की जीवनाच्या या
गतिमान वैश्विक प्रतिमा विनाकारण सादर केल्या जात नाहीत. दररोज आपण नवीन दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस नवीन धडे घेऊन येतो जे आपण मानवी अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून शिकले पाहिजेत: जीवनाच्या पडद्यामागे लपलेल्या परमात्म्याला ओळखणे.

लाखो लोक कधीही आत्म-विश्लेषणात सहभागी होत नाहीत मानसिकदृष्ट्या, त्यांची तुलना त्यांच्या वातावरणातील स्वयंचलित उत्पादनांशी करता येईल. ते त्यांचे आयुष्य नाश्ता, दुपारचे जेवण, रात्रीचे जेवण, काम, झोप आणि मनोरंजन आणि करमणुकीच्या शोधात इकडे तिकडे फिरण्यात घालवतात. त्यांना माहित नसते की ते काय शोधत आहेत, ते ते का शोधत आहेत किंवा त्यांना पूर्ण आनंद आणि चिरस्थायी समाधान का मिळाले नाही. आत्म-विश्लेषणाशिवाय, लोक त्यांच्या वातावरणाच्या परिस्थितीनुसार नियंत्रित स्वयंचलित राहतात. योग्य आत्म-विश्लेषण हा प्रगती करण्याचा आणि स्वतःची क्षमता विकसित करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग आहे.

आत्म-विश्लेषण प्रामाणिकपणा आणि सचोटीने केले पाहिजे. हे करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे एखाद्या व्यक्तीने दररोज त्यांचे विचार आणि आकांक्षा लिहिणे,

ज्यामुळे त्यांना शोभेच्या किंवा ढोंगाशिवाय त्यांच्या खऱ्या स्वतःचा सामना करता येईल. बहुतेक लोक चांगल्यासाठी बदलत नाहीत कारण त्यांना स्वतःच्या दोष दिसत नाहीत.

प्रत्येकजण त्यांच्या वातावरणाचे आणि आनुवंशिकतेचे उत्पादन आहे. एखाद्या विशिष्ट देशात जन्मलेली व्यक्ती त्या देशाची विशिष्ट वैशिष्ट्ये प्रदर्शित करेल. चीन किंवा पाश्चात्य देशात जन्मलेली व्यक्ती बहुधा त्या देशांशी संबंधित वैशिष्ट्ये आणि गुण प्रदर्शित करेल. एखादी व्यक्ती ज्या वातावरणात राहते ते आनुवंशिक घटकांचा परिणाम असते: मागील जन्मात मिळवलेले फायदे आणि इच्छा. भूतकाळातील अवतारांमधून मिळवलेले गुणधर्म व्यक्तीच्या जन्माला त्या कुटुंबात किंवा वातावरणात घेऊन जातात ज्यामध्ये तो स्वतःला शोधतो.

जेव्हा आपण प्रसिद्ध कुटुंबांबद्दल वाचतो तेव्हा आपल्याला अनेकदा लक्षात येते की महान लोकांची मुले त्यांच्या पालकांसारखीच बौद्धिक पातळीवर असतातच असे नाही. मानवांमध्ये ही जैविक आणि अनुवांशिक बिघाड शंका आणि प्रश्न निर्माण करते: मानवी जीवनात आपल्याला वनस्पती आणि प्राण्यांच्या राज्यात जसे परिणाम दिसतात तसेच परिणाम का मिळत नाहीत, जिथे चांगल्या जाती सहसा चांगल्या जाती निर्माण करतात? उत्तर शोधण्यासाठी आपण मानवी जीवनाच्या अंतर्गत कार्यात खोलवर डोकावले पाहिजे.

साहित्य आणि विज्ञानात तज्ज्ञ असलेल्या कुटुंबात असा मुलगा सापडणे असामान्य नाही ज्याला साहित्यात अजिबात रस नाही. तो साहित्यप्रेमींमध्ये साहित्यिक वातावरणात जन्मला आणि वाढला हे खरे आहे, तरीही त्याच्यात समान प्रवृत्ती नाहीत. असे विरोधाभास का आणि कसे उद्भवतात? वातावरण आणि आनुवंशिकता या घटनेचे तार्किक स्पष्टीकरण देत नाहीत परंतु या सर्व घटकांमागे पुनर्जन्माचे सत्य आहे. आपण विशिष्ट वैशिष्ट्यांमध्ये समानतेमुळे एका विशिष्ट कुटुंबात जन्माला आलो आहोत परंतु कुटुंबातील प्रत्येक सदस्य हा एक स्वतंत्र व्यक्ती आहे, ज्याचे गुणधर्म त्यांच्या भूतकाळातील जीवनातून आले आहेत. या

कारणास्तव, कुटुंबातील सदस्यांमध्ये काही जैविक आणि अनुवांशिक समानता असूनही, प्रत्येक व्यक्ती चारित्र्य आणि व्यक्तिमत्त्वात इतरांपेक्षा वेगळी असते.

एखादी व्यक्ती त्यांच्या भूतकाळातील कृतींमुळे निश्चित झालेल्या विशिष्ट कारणांमुळे एका विशिष्ट कुटुंबात आणि विशिष्ट सामाजिक किंवा राष्ट्रीय वातावरणात जन्म घेण्याचा निर्णय घेते. या दृष्टिकोनातून, एखादी व्यक्ती स्वतःच्या नशिबाची शिल्पकार आणि त्यांच्या नशिबाची योजनाकार असते. त्यांच्या इच्छा आणि या जीवनातील प्रमुख सवयींचे विश्लेषण करून, त्यांच्या भावी आयुष्यात ते काय बनतील याचा अंदाज काही प्रमाणात लावता येतो.

आध्यात्मिक विकासासाठी आत्म-विश्लेषणाचे महत्त्व येथेच आहे. काही लोकांना दुःखद कादंबऱ्या वाचण्याचे व्यसन असते, त्यांना त्यांचा आवडता प्रकार मानून ते आयुष्यभर त्यांचा आनंद घेत राहतील असे त्यांना वाटते. परंतु जर त्यांनी स्वतःचे विश्लेषण केले तर त्यांना असे आढळून येईल की या प्रकारचे साहित्य सतत वाचल्याने ते अनेकदा नैराश्यग्रस्त आणि चिडचिडे होतात. या नैराश्यामुळे, त्यांना ही सवय मोडून त्याऐवजी आध्यात्मिक पुस्तके वाचण्याची सवय लावावी लागेल जी त्यांच्या विचारांना प्रेरणा देतात आणि त्यांच्या भावनांना सुदृढ आणि उदात्त कल्पनांनी पोषित करतात. जर त्यांनी हा बदल केला, तर त्यांना असे आढळेल की जाणीवपूर्वक विवेक आणि दृढनिश्चयामुळे त्यांच्या जीवनात एक अद्भुत नवीन मार्ग निघाला आहे.

आपण इच्छित असल्यास आपण स्वतःला खूप लवकर बदलू शकतो
हे खरे आहे, परंतु वर्षानुवर्षे चालत आलेले नमुने आणि सवयी बदलण्यासाठी खरा प्रयत्न आणि प्रबळ इच्छाशक्तीची आवश्यकता असते.

खोलवर रुजलेली सवय नष्ट करण्यासाठी, वाईट सवय निष्प्रभ होईपर्यंत आणि तिची शक्ती नष्ट होईपर्यंत दृढनिश्चयाच्या सर्व शक्तींना विरुद्ध दिशेने एकत्रित

केले पाहिजे. बहुतेक लोकांमध्ये यासाठी आवश्यक असलेला संयम आणि चिकाटीचा अभाव असतो. तथापि, एखाद्याने जे निर्माण केले आहे किंवा केले आहे ते पुसले जाऊ शकते किंवा रद्द केले जाऊ शकते हे लक्षात घेतले पाहिजे.

जेव्हा तुम्ही स्वतःचे विश्लेषण करता तेव्हा तुमच्यातील कमतरता दूर करण्याची आणि तुम्हाला हवे असलेले व्यक्ती बनण्याची तीव्र इच्छा बाळगा. प्रामाणिक आत्म-विश्लेषणातून ज्या त्रुटी दिसून येतात त्या तुम्हाला आढळतात तेव्हा निराश किंवा निराश होऊ नका; त्याऐवजी, तुमच्या व्यक्तिमत्त्वात काय संबोधित करण्याची आवश्यकता आहे हे ओळखण्याची ही एक संधी आहे असे समजा.

विचार हा अंतःस्रावी ग्रंथींचा परिणाम आहे असा दावा करणारा एक सिद्धांत उदयास आला आहे. ही संकल्पना निराधार आहे. मांस आणि हाडे विचार निर्माण करू शकत नाहीत. मन हे सर्व गोष्टींचे मुख्य शिल्पकार आहे, सामान्य आणि विशिष्ट दोन्ही. जसे पाणी थंड झाल्यावर बर्फ बनते, तसेच विचार संक्षेपणातून भौतिक रूप धारण करतो. विश्वातील प्रत्येक गोष्ट भौतिक रूपात विचार केली जाते. अंतःस्रावी अवयव देखील विचारांच्या एका सूक्ष्म मॉडेलचे भौतिक प्रकटीकरण आहे.

एखाद्या व्यक्तीची शारीरिक आणि मानसिक स्थिती एकमेकांशी जवळून जोडलेली असते उदाहरणार्थ, असे आढळून आले आहे की यकृताचा आजार असलेल्या व्यक्ती अनेकदा चिडचिडे आणि रागीट होतात जेव्हा एखाद्याला जास्त पित्त स्राव किंवा यकृत बिघडण्याचा त्रास होतो, तेव्हा त्यांना भेटणाऱ्या प्रत्येकाशी हसण्याची किंवा आनंदी राहण्याची इच्छा नसते. त्याऐवजी, त्यांना राग आणि चिडचिड वाटू शकते. विचार आणि भावना शारीरिक स्थितीवर परिणाम करतात.

जेव्हा अवयवांना नुकसान होते तेव्हा त्याचा मानसिक शक्तीवर नकारात्मक परिणाम होतो, ज्यामुळे ते कमकुवत होते. जे लोक जास्त मांस खातात त्यांना अनेकदा राग आणि चिडचिड होण्याची शक्यता असते. जर एखाद्या व्यक्तीने आठवडाभर

फक्त द्राक्षाचा रस घेतला तर त्यांना ताजेतवाने आणि सर्वांशी सुसंवादी वाटेल.

जास्त खाणे आणि अयोग्य अन्न सेवन केल्याने शरीरात मोठ्या प्रमाणात विषारी पदार्थ तयार होतात आणि टिकून राहतात, ज्याचा निःसंशयपणे मनावर नकारात्मक परिणाम होतो, ज्यामुळे ते आळशी, सुस्त आणि सहज चिडचिड होते. द्राक्ष किंवा संत्र्याच्या रसाचे अधूनमधून उपवास केल्याने शरीर स्वच्छ होण्यास मदत होते, ज्यामुळे मेंदूला पुनरुज्जीवित करण्यास आणि त्याला ऊर्जा देण्यास मदत होते. शिवाय, आठवड्यातून एक दिवस आणि कधीकधी एका वेळी तीन दिवस (उपवासाच्या वेळी पाणी आणि रस पिताना) उपचारात्मक उपवास केल्याने शरीरातील जमा झालेले विषारी पदार्थ आणि कचरा स्वच्छ करण्यास मदत होते हे दिसून आले आहे. एका वेळी तीन दिवसांपेक्षा जास्त काळ उपवास करणे डॉक्टर किंवा उपवास तज्ञाच्या देखरेखीखाली करावे.

मी एकदा एका सत्तर वर्षांच्या माणसाला भेटलो, ज्याने हलके कपडे घातले होते, कोट नव्हता आणि मोजेही नव्हते, जरी खूप थंडी होती तरी त्याने मला खात्री दिली की त्याला अजिबात थंडी वाटत नाही! त्याने त्याच्या शरीराला थंड हवामानाची सवय लावली होती. शरीराचा मनावर जितका प्रभाव पडतो त्यापेक्षा मनाचा शरीरावर जास्त प्रभाव पडतो, जरी शरीरातील रासायनिक घटक सतत मनावर परिणाम करत असले तरी.

(टीप: परमहंस यांनी हे निरीक्षण करण्यापूर्वी अनेक वर्षांपासून अन्न आणि पोषणाचा मानसिक आरोग्यावर होणाऱ्या परिणामांवर गंभीर संशोधन सुरू होते. गरिबीत वाढलेल्या आणि योग्य पोषणापासून वंचित राहिलेल्या लोकांमध्ये मानसिक विकासात बिघाड आणि मंद प्रतिसाद दिसून आला. याव्यतिरिक्त, विज्ञानाने दाखवून दिले आहे की जीवनसत्त्वांच्या साध्या वापराने वेडेपणाचे काही प्रकार [जे अजूनही असाध्य मानले जातात] लक्षणीयरीत्या सुधारले आहेत. तसेच, काही प्रकारच्या नैराश्याची कारणे, चिंता आणि इतर भावना शरीरातील रासायनिक घटकांच्या असंतुलनामुळे शोधली जाऊ शकतात.)

मनाचा शरीरावर मोठा प्रभाव असला तरी, शरीराकडे
दुर्लक्ष करणे मूर्खपणाचे आहे. जर परिस्थितीमुळे तुम्हाला चिडचिडे करणाऱ्या लोकांसोबत राहावे लागत असेल, तर वेळोवेळी तुमचे वातावरण बदलणे उचित आहे. परंतु या सर्वांपेक्षाही चांगले म्हणजे तुमची मानसिक स्थिती बदलणे जेणेकरून तुम्हाला इतरांच्या कृतींचा त्रास होणार नाही. स्वतःला बदला, आणि तुम्ही कुठेही शांती आणि आनंदाने जगू शकाल.

संपूर्ण जग हे एका मानसिक आश्रयासारखे आहे काही लोक मत्सर आणि मत्सराने ग्रस्त असतात, तर काही राग, द्वेष आणि वासनेने ग्रस्त असतात ते त्यांच्या सवयी आणि भावनांचे बळी असतात परंतु तुम्ही तुमच्या वातावरणात शांती निर्माण करू शकता स्वतःचे विश्लेषण करा भावनांचे मन आणि शरीरावर निश्चित परिणाम होतात मत्सर आणि भीतीमुळे चेहरा फिकट दिसतो, तर प्रेमामुळे तो तेजस्वी होतो जेव्हा तुम्ही शांत राहू शकता, तेव्हा तुम्ही नेहमी आनंदी राहाल.

एखादी व्यक्ती कोणत्याही स्वरूपाचे स्वतःचे रूप जोपासण्याचा प्रयत्न करत असली तरी, त्यांनी त्यांच्या खऱ्या स्वरूपाचे विश्लेषण करण्याचा आणि त्यातील सर्वोत्तम गुण विकसित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. एखाद्या व्यक्तीकडे नैतिक, नैतिक, देशभक्तीपर, कलात्मक किंवा उद्योजकीय ओळख असू शकते, इत्यादी. जर त्यांचे ध्येय सर्वोच्च नैतिक आदर्शांशी जुळवून घेणे असेल, तर त्यांनी सचोटीने जगले पाहिजे आणि सर्वांबद्दल सद्भावना आणि परोपकारी हेतू बाळगले पाहिजेत. हे सद्गुणी वर्तनाचे सार आहे. अभिमानच स्वतःला न्याय्य ठरवणाऱ्यांना त्यांच्या सभोवतालच्या दुर्बलांची टीका आणि निंदा करण्यास प्रवृत्त करतो. परंतु उदात्त चारित्र्य आणि समजूतदार आत्मे असलेले लोक इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवतात आणि अज्ञान आणि चुकीच्या निर्णयामुळे झालेल्या चुकांसाठी त्यांची निंदा करत नाहीत.

भौतिकवादी प्रवृत्ती असलेल्यांना अनेकदा अनावश्यक त्रास सहन करावा लागतो अशा लोकांनी आत्मसंयम शिकला

पाहिजे, अन्यथा ते भौतिक जगाच्या हलत्या तुकड्यांसारखे असतात, त्यांना दिवसातून काही प्रमाणात सिगारेट ओढावी लागते आणि विशिष्ट पदार्थ खावे लागतात. जर त्यांना कॉफी किंवा दुपारचे जेवण चुकले तर त्यांना डोकेदुखी होते आणि ते फक्त विशिष्ट वैशिष्ट्यांसह गादीवर झोपू शकतात. आरामदायी गोष्टी ठीक असताना, त्यांना स्वतःला गुलाम बनवू देऊ नये. संतुलन आवश्यक आहे आणि जोपर्यंत कोणी त्यांच्या मानसिक, शारीरिक आणि आध्यात्मिक स्वभावाचे संतुलन साधत नाही तोपर्यंत त्याला आनंद कळणार नाही. भौतिक स्वभावाला एखाद्याच्या बुद्धी आणि विवेकावर वर्चस्व गाजवू देणे मूर्खपणाचे आहे. अंतिम निर्णय नेहमीच विवेक आणि अंतर्दृष्टीचा असावा.

साधे जीवन आणि उदात्त विचार हे मानवजातीचे ध्येय असले पाहिजेत आपण आनंदाचे सर्व घटक स्वतःमध्ये वाहून घेतले पाहिजेत हे ध्यान आणि आपल्या चेतनेला सतत नूतनीकरण होणाऱ्या आध्यात्मिक आनंदाशी संरेखित करून शक्य आहे देव सार्वत्रिक आनंद आहे आणि त्याच्याशी सुसंगत राहून आपण त्याचा आनंद अनुभवतो आणि त्याचा गोडवा अनुभवतो आपण कधीही आपला आनंद कोणत्याही बाह्य प्रभावासाठी गहाण ठेवू नये आपण ज्या वातावरणात राहतो किंवा काम करतो, आपण आपल्या आंतरिक शांतीचे त्याच्या प्रभावापासून संरक्षण केले पाहिजे स्वतःचे विश्लेषण करा आणि तुम्ही काय असावे आणि तुम्हाला काय हवे आहे ते व्हा लोक क्वचितच खरे आत्म-नियंत्रण शिकतात; त्याऐवजी, ते त्यांच्या स्वतःच्या कल्याणासाठी हानिकारक गोष्टी करतात आणि तरीही त्यांना वाटते की ते आनंदी आहेत! परंतु त्यांचा आनंद भ्रामक आहे आनंद आणि यशाची खरी गुरुकिल्ली तुम्हाला करायच्या असलेल्या गोष्टी करण्यात आहे कारण ते तुमचे कर्तव्य आहे आणि हानिकारक गोष्टी करण्यापासून दूर राहणे कारण त्या टाळणे चांगले आहे.

तुम्ही तुमचे मन असंख्य चिंता आणि आवडींमध्ये व्यस्त ठेवू नये. त्या खरोखर महत्त्वाच्या आहेत की नाही हे ठरवण्यासाठी त्यांचे मूल्यांकन करा. वेळ मौल्यवान आहे आणि वाया घालवू नये. एक फायदेशीर पुस्तक वाचल्याने तुमचे

कल्याण चित्रपट पाहण्यापेक्षा कितीतरी पटीने जास्त सुधारू शकते. मी अनेकदा म्हणतो, "जर तुम्ही एक तास वाचलात तर दोन तास लिहा जर तुम्ही दोन तास लिहिता तर तीन तास विचार करा जर तुम्ही तीन तास विचार करता तर संपूर्ण वेळ ध्यान करा"

मी जिथे जातो तिथे मी नेहमीच माझी आध्यात्मिक शांती
आणि शांती राखतो होकायंत्राची सुई नेहमीच उत्तरेकडे निर्देशित करते त्याचप्रमाणे, मन नेहमी आध्यात्मिक आनंदाच्या ध्रुवाकडे निर्देशित केले पाहिजे; मग कोणीही तुमची शांती भंग करू शकणार नाही किंवा तुमचे संतुलन बिघडू शकणार नाही.

एखाद्या व्यक्तीने दररोज गेल्यापेक्षा चांगले
होण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, अन्यथा ते आरोग्य, आंतरिक शांती आणि आनंदाच्या बाबतीत मागे पडत असतील का? कारण ते त्यांचे विचार आणि कृती नियंत्रित करण्यासाठी पुरेसे प्रयत्न करत नाहीत. मानव त्यांच्या सवयी तयार करतात आणि ते त्या बदलू शकतात. जर तुम्ही स्वतःला नकारात्मक विचारसरणीचे बळी ठरत असाल तर स्वतःला चांगल्या लोकांसोबत वेढून घ्या, चांगली पुस्तके वाचा आणि ध्यान करा. आवश्यक असल्यास तुमचे सोबती बदलल्याने तुमच्या जीवनावर सकारात्मक परिणाम होऊ शकतो.

जेव्हा तुम्ही चांगल्यासाठी बदल करण्याचा संकल्प
करता तेव्हा लक्षात ठेवा की चांगली संगत आणि सकारात्मक प्रभाव तुमचे ध्येय साध्य करण्यासाठी महत्त्वाचे आणि अपरिहार्य आहेत. पर्यावरणाचा प्रभाव - चांगला असो वा वाईट
- इच्छाशक्तीपेक्षा अधिक मजबूत असतो, म्हणून इतरांशी व्यवहार करताना हे लक्षात ठेवा.

आत्म-सुधारणेसाठी आत्म-विश्लेषण देखील आवश्यक आहे जर तुम्ही स्वतःचे धैर्याने आणि निर्भयपणे विश्लेषण करू शकलात तर तुम्ही इतरांच्या विश्लेषणाला तोंड देऊ शकाल आणि त्यांच्या टीकेचा तुमच्यावर परिणाम होणार नाही.

जे इतरांच्या दोषांवर लक्ष केंद्रित करतात ते भक्षक आहेत जग वाईटाने भरलेले आहे, म्हणून कोणीही वाईट बोलू नये, वाईट विचार करू नये, किंवा वाईट करू नये त्याऐवजी, एखाद्याने गुलाबासारखे असले पाहिजे, दयाळूपणा, शुद्ध हेतू आणि बंधुप्रेमाचा सुगंध पसरवला पाहिजे लोकांना असे वाटू द्या की तुम्ही एक खरे मित्र आहात - एक बिल्डर आहात, विध्वंसक नाही जर तुम्हाला तुमच्यापेक्षा चांगले व्हायचे असेल तर स्वतःचे विश्लेषण करा आणि आत असलेले उदात्त गुण जोपासा एक दयाळू आत्मा शब्दांपेक्षा त्याच्या मालकाबद्दल अधिक स्पष्टपणे बोलतो, कारण तो एक अद्वितीय कंपन उत्सर्जित करतो जो इतरांना समजतो आणि त्रुटीशिवाय समजतो प्रकाशाचा विचार करा, आणि अंधार नाहीसा होईल अभ्यास करा, चिंतन करा आणि इतरांना मदत करण्यासाठी आणि त्यांच्या खांद्यावरून चिंता, वेदना, भीती आणि अन्यायाचे ओझे उचलण्यासाठी तुम्ही जे काही करू शकता ते करा.

बरेच लोक आयुष्यात ध्येयाशिवाय भटकतात, स्पष्ट ध्येयाशिवाय तुमचा उद्देश निश्चित करा आणि तो साध्य करण्यासाठी काम करा आत्मनिरीक्षण आणि खाजगी प्रार्थनेसाठी वेळ बाजूला ठेवा अनेक प्रेरणादायी गोष्टी शोधण्याची वाट पाहत आहेत, तरीही आपण अनेकदा आपला वेळ आणि शक्ती क्षुल्लक गोष्टींवर वाया घालवतो जोपर्यंत आपण महान व्यक्तींच्या ज्ञानावर लक्ष केंद्रित करत नाही आणि त्यांच्या प्रकाशाने मार्गदर्शन करत नाही तोपर्यंत आनंद मिळणार नाही त्यांचे विचार आपल्याला मदत करण्यासाठी आणि मार्गदर्शन करण्यासाठी इतर आध्यात्मिक पुस्तके आणि लेखनांमध्ये आढळतात.

जीवनातील सुखांचा आनंद घेणे ठीक आहे, परंतु आंतरिक
जीवन आणि आत्मनिरीक्षण चिंतनाला पर्याय नाही, कारण आनंद चिंतनावर आणि पुस्तकांमध्ये जतन केलेल्या महान मनांना त्यांच्या कल्पनांद्वारे जाणून घेण्यावर अवलंबून असतो, जसा तो चांगल्या आणि उदात्त लोकांसह स्वतःभोवती राहण्यावर देखील अवलंबून असतो.

चिंतनाची आवड असलेल्यांसाठी एकांतवास आनंददायी असतो,
पण याचा अर्थ असा नाही की स्वतःला लोकांपासून दूर ठेवा किंवा स्वतःला वेगळे करा. जेव्हा तुम्हाला समाजात राहायचे असेल, तेव्हा ते मनापासून करा, तुमच्या सर्व प्रेमाने आणि मैत्रीने, जेणेकरून तुमचे मित्र तुमच्या उपस्थितीत आराम मिळवतील आणि तुम्हाला भेटण्यास आणि तुमच्या चांगल्या संगतीचा आनंद घेण्यासाठी नेहमीच उत्सुक असतील.

तुम्हाला शांती असो.
प्रभावी धोका

परमहंस योगानंद

मी आश्रमात प्रवेश केला आणि अभिमानाने माझ्या शिक्षिका सिरी युक्त्सुवार यांना भाज्यांची टोपली दिली आणि म्हणालो:

"हे तुमच्यासाठी एक भेट आहे, साहेब! मी स्वतःच्या हातांनी लावलेली ही सहा मोठी फुलकोबी आणि त्यांची काळजी त्यांच्या वाढीच्या टप्प्यात एका आईने तिच्या बाळासाठी केलेल्या प्रेमळपणाने घेतली आहे."

श्री युक्तीश्वरांनी कृतज्ञतेने हास्य करत उत्तर दिले, "धन्यवाद, कृपया ते तुमच्या खोलीत ठेवा; उद्या एका खास जेवणासाठी मला ते लागेल."

मी नुकताच पुरी शहरात माझ्या शिक्षकांच्या किनारी आश्रमात उन्हाळी सुट्टी घालवण्यासाठी आलो होतो. बंगालच्या उपसागराचे दृश्य असलेले हे दुमजली, आनंदी निवासस्थान शिक्षकांनी त्यांच्या शिष्यांच्या मदतीने बांधले होते.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी लवकर उठलो, खाऱ्या समुद्राच्या वाऱ्याने आणि आश्रमाच्या शांत आकर्षणाने ताजेतवाने झालो. शिक्षकांनी त्यांच्या मधुर आवाजात मला हाक मारल्याचे मी ऐकले, म्हणून मी प्रेम आणि आपुलकीने

भरलेल्या फुलकोबींकडे पाहिले आणि नंतर त्यांना माझ्या पलंगाखाली काळजीपूर्वक व्यवस्थित केले.

शिक्षक म्हणाले, "चला समुद्रकिनाऱ्यावर जाऊया" तो
पुढे चालत गेला आणि मी त्याच्या मागे तरुण विद्यार्थ्यांच्या गटासह गेलो. शिक्षकांनी आमच्याकडे तिरस्काराने पाहिले आणि म्हणाले:

"कृपया दोन रांगेत चाला, तुमची पावले एकमेकांशी
सुसंगत ठेवा"

मग आम्ही त्याचे ऐकत असताना त्याने आमची तपासणी केली आणि असे काहीतरी म्हणू लागला की:

मुलांनो, बलवान व्हा आणि व्यवस्थित रांगेत चालत जा!

शिक्षक ज्या सहजतेने त्यांच्या लहान विद्यार्थ्यांच्या सुंदर पावलांशी जुळवून घेऊ शकले ते पाहून मी प्रभावित झालो.

शिक्षकांनी माझ्या डोळ्यात पाहिले आणि म्हणाले,
"थांबा! तुम्ही आश्रमाचा मागचा दरवाजा बंद केला आहे का?"

मी उत्तर दिले, "मला वाटतंय, साहेब"

सेरी युक्त्सुवार काही मिनिटे गप्प राहिला, त्याच्या ओठांवर एक मंद, जवळजवळ दाबलेले हास्य खेळत होते, मग शेवटी तो म्हणाला:

"नाही, मी हे दुर्लक्ष केले की पवित्र ध्यान हे
शारीरिक जेवण करण्याकडे दुर्लक्ष करण्याचे निमित्त म्हणून वापरले जाऊ नये"

मला वाटलं तो मस्करी करत आहे, पण तो पुढे म्हणाला: "तुमची सहा फुलकोबी लवकरच पाच होतील"

शिक्षकांनी सांगितल्याप्रमाणे आम्ही परतलो आणि जेव्हा आम्ही धार्मिक विधीस्थळाजवळ पोहोचलो तेव्हा तो म्हणाला:

"एक क्षण थांब, मुकुंद (परमहंस), तुझ्या डाव्या
बाजूला अंगण ओलांडून रस्त्याकडे, कोणीतरी थोड्याच वेळात तिथे येईल आणि तुझ्या शिक्षेचे कारण होईल."

या अस्पष्ट बोलण्यावर मी माझा राग लपवला. अचानक, मला रस्त्यावर एक गावकरी विचित्रपणे नाचत आणि हातांनी निरर्थकपणे हावभाव करताना दिसला. मी जवळजवळ कुतूहलाने स्तब्ध झालो आणि त्या अत्यंत हास्यास्पद दृश्याकडे लक्षपूर्वक पाहत राहिलो. तो माणूस आमच्या नजरेतून गायब होणार होता, तोच श्री युक्त्स्वर म्हणाले, "आता तो परत येईल."

गावकऱ्याने लगेच मार्ग बदलला आणि आश्रमाच्या मागच्या दिशेने निघाला. वाळूचा रस्ता ओलांडल्यानंतर, तो मागच्या दाराने इमारतीत प्रवेश केला, जो मी माझ्या शिक्षकांनी सांगितल्याप्रमाणे कुलूप लावला नव्हता. थोड्या वेळाने, तो माझ्या मौल्यवान फुलकोबींपैकी एक घेऊन बाहेर आला, तो सन्मान आणि आदराच्या वातावरणात चालत असताना त्याचा अभिमान स्पष्ट दिसत होता.

या विनोदी दृश्यात, ज्यामध्ये मी बळी म्हणून दिसलो होतो, त्याने मला चोराचा पाठलाग करण्यापासून रोखले नाही, ज्याचा मी प्रचंड वेगाने पाठलाग केला. मी अर्ध्या टप्प्यावर पोहोचलो नव्हतो तेव्हा श्री युक्तीश्वरांनी मला हाक मारली, डोक्यापासून पायापर्यंत हास्याने थरथर कापत, आणि आनंदाच्या फटाक्यांमध्ये मला परत येण्यास सांगितले, त्याने स्पष्ट केले:

"त्या बिचाऱ्याला फुलकोबीची खूप इच्छा होती, म्हणून मला वाटले की तू नीट न लावलेली फुलकोबी त्याला मिळाली तर काही फरक पडणार नाही!"

मी माझ्या खोलीत धावत गेलो आणि मला कळले की चोर भाजीपाला प्रेमी होता, कारण त्याने माझ्या सोन्याच्या अंगठ्या, घड्याळ किंवा माझ्या पैशांना स्पर्श केला नव्हता, जे सर्व ब्लँकेटवर विखुरलेले होते. त्याऐवजी, तो

बेडखाली लपलेल्या फुलकोबीच्या टोपलीत घुसला आणि त्याच्या मनाची इच्छा पूर्ण केली.

त्या संध्याकाळी मी श्री युक्तवार यांना त्या घटनेचे स्पष्टीकरण देण्यास सांगितले, ज्यामध्ये काही गोंधळात टाकणारे गुण होते. शिक्षकाने हळूच डोके हलवत म्हटले:

"तुम्हाला समजेल की एके दिवशी विज्ञान लवकरच अनेक अज्ञात कायदे शोधून काढेल"

काही वर्षांनंतर, जेव्हा रेडिओचे चमत्कार अचानक
जगावर आश्चर्याने उमटले, तेव्हा शिक्षकांची भविष्यवाणी आठवली. अवकाश आणि काळाबद्दलच्या जुन्या कल्पना कायमच्या नाहीशा झाल्या, सध्या असे एकही घर नाही, मग ते कितीही लहान असो, जिथे जागतिक रेडिओ (आणि उपग्रह) वाहिन्यांचा समूह पोहोचत नाही, अगदी मंदबुद्धी देखील मानवतेच्या एका निश्चित वैशिष्ट्याच्या अकाट्य पुराव्यासमोर उघडली गेली आहे आणि विस्तारली आहे: अस्तित्वाची संपूर्णता.

फुलकोबीची विनोदी कथा रेडिओशी तुलना करून समजू शकते माझे शिक्षक एक संपूर्ण ट्रान्समीटर आणि रिसीव्हर होते विचार हे सूक्ष्म, अलौकिक कंपनांशिवाय दुसरे काहीही नसतात ज्याप्रमाणे एक संवेदनशील रेडिओ सर्वत्र प्रसारित होणाऱ्या हजारो लोकांमधून एक विशिष्ट कार्यक्रम उचलतो, त्याचप्रमाणे श्री युक्तिस्वार देखील या जगात प्रसारित होणाऱ्या असंख्य मानवी विचारांमधून एका विचाराला - फुलकोबीने वेडा झालेल्या मूर्खाचा विचार - ग्रहणशील होते. आम्ही समुद्रकिनाऱ्याकडे चालत असताना, शिक्षकाला साध्या गावकऱ्याची इच्छा जाणवली आणि ती पूर्ण करण्यासाठी लगेच कृती केली. माझ्या शिक्षकांच्या पवित्र नजरेने विद्यार्थ्यांच्या आधी नाचणाऱ्या माणसाला पाहिले. आश्रमाचा दरवाजा बंद करायला विसरल्याने शिक्षकांना माझ्या प्रिय वनस्पतींपैकी एकापासून वंचित ठेवण्याचे सोयीस्कर निमित्त मिळाले. अशा प्रकारे, श्री युक्तिस्वार, रिसीव्हर म्हणून काम करून, ट्रान्समीटर म्हणूनही काम करत होते. या भूमिकेत, शिक्षक गावकऱ्याला त्याचे पाऊल उलटे

करण्यासाठी आणि एक फुलकोबी घेण्यासाठी एका विशिष्ट खोलीत जाण्यासाठी मार्गदर्शन करू शकले.

अंतर्दृष्टी ही आत्म्याचा मार्गदर्शक असते आणि शांततेच्या क्षणांमध्ये ती खरोखरच एखाद्या व्यक्तीमध्ये प्रकट होते. जवळजवळ प्रत्येक व्यक्तीने एक अवर्णनीय आंतरिक अंतर्ज्ञान अनुभवले आहे किंवा त्यांचे विचार प्रभावीपणे दुसऱ्या व्यक्तीपर्यंत पोहोचवू शकले आहेत.

चिंतेच्या विचलितांपासून मुक्त असलेल्या मानवी मनामध्ये रेडिओची सर्व जटिल कार्ये करण्याची क्षमता असते: विचारांचे प्रसारण आणि प्राप्त करणे आणि अवांछित विचारांना फिल्टर करणे. ज्याप्रमाणे रेडिओ स्टेशनची प्रसारण शक्ती ते वापरत असलेल्या विजेच्या प्रमाणात अवलंबून असते, त्याचप्रमाणे रेडिओप्रमाणे मानवी मनाची प्रभावीता प्रत्येक व्यक्तीच्या इच्छाशक्तीवर अवलंबून असते.

सर्व विचार विश्वात कायमचे विखुरलेले राहतात. खोल एकाग्रतेद्वारे, एक ज्ञानी शिक्षक कोणत्याही व्यक्तीचे, जिवंत किंवा मृताचे विचार पकडू शकतो आणि वाचू शकतो. विचार हे वैयक्तिक नसून सार्वत्रिक असतात. सत्य निर्माण करता येत नाही पण शोधता येते. खोटे विचार - लहान असो वा मोठे - समजण्याच्या अपुर्या क्षमतेमुळे उद्भवतात. योगाचे ध्येय म्हणजे मनाला शांत करणे जेणेकरून ते आतील आवाजाचे अचूक मार्गदर्शन ऐकू शकेल, विकृती किंवा गोंधळ न होता.

रेडिओ आणि टेलिव्हिजनने एकाच वेळी लाखो लोकांच्या
घरात दूरवरच्या लोकांचे आवाज आणि प्रतिमा पोहोचवल्या. मानवता ही एक सार्वत्रिक आत्मा आहे याचा हा पहिला वैज्ञानिक संकेत होता. जरी अंध व्यक्तिनिष्ठता मानवतेच्या सारावर वर्चस्व गाजवण्याचा आणि त्यावर कब्जा करण्याचा सर्व प्रकारे प्रयत्न करत असली तरी, ती अवकाशातील एका विशिष्ट बिंदूपर्यंत मर्यादित शरीर नाही, तर ती सार्वत्रिक अस्तित्वाची भावना आहे.

या संदर्भात, शरीरक्रियाविज्ञानातील नोबेल पुरस्कार विजेते चार्ल्स रॉबर्ट रिचेट यांनी पुढील गोष्टी लिहिल्या:

"असंभाव्य नैसर्गिक घटना अजूनही घडतात हे खरोखरच विचित्र आणि उल्लेखनीय आहे. जेव्हा त्या स्थापित होतात, तेव्हा त्या गेल्या शतकात विज्ञानाने केल्यापेक्षा आपल्याला आश्चर्यचकित करणार नाहीत. आपण आता ज्या घटना सहजपणे स्वीकारतो त्या आपल्याला आश्चर्यचकित करण्याचे थांबवतात असे मानले जाते कारण त्या समजण्यासारख्या झाल्या आहेत. परंतु असे नाही. जर त्या आता आपल्याला आश्चर्यचकित करत नाहीत, तर ते आपल्याला समजते म्हणून नाही, तर ते परिचित झाले आहेत म्हणून. जर आपल्याला समजण्यासारख्या सर्व गोष्टींनी आश्चर्यचकित करायचे असेल, तर आपल्याला प्रत्येक गोष्टीने आश्चर्यचकित केले पाहिजे: हवेत फेकलेल्या दगडाने, मोठ्या ओक वृक्षात वाढणाऱ्या एका एकोर्नने, गरम केल्यावर पारा विस्तारल्याने आणि चुंबकाने लोखंड आकर्षित झाल्यामुळे."

"आजचे विज्ञान आता गुंतागुंतीचे राहिलेले नाही. आपले वंशज ज्या आश्चर्यकारक आणि अनपेक्षित तथ्यांचा शोध लावतील ते आता आपल्या जवळ आहेत आणि आपल्याला पाहत आहेत, जरी आपल्याला ते दिसत नसले तरी. परंतु आपण त्यांना पाहत नाही असे म्हणणे पुरेसे नाही: आपल्याला ते पहायचे नाही, कारण एखादी अनपेक्षित आणि अपरिचित वस्तुस्थिती समोर येताच आपण ती स्वीकृत ज्ञानाच्या सामान्य चौकटीत मांडण्याचा प्रयत्न करतो आणि त्यानंतर कोणी प्रयोग करण्याचे धाडस केले तर आपल्याला राग येतो!"

स्रोत: योगीज डायरी: द ऑटोबायोग्राफी

मी तुला लपताना पाहिले.

मी एका फुलाकडे पाहिले आणि प्रार्थना केली, आणि लगेच मला दिसले, हे दैवी आत्मा, त्यात लपलेले ते तुझ्या उपस्थितीचा सुगंध पसरवत होते, त्याच्या पाकळ्या तुझ्या

गुलाबी निरागसतेने रंगल्या होत्या आणि त्याचे हृदय तुझ्या ज्ञानाच्या सोन्याने चमकत होते.

आणि मी तुझी सर्वव्यापी शक्ती तिच्या बारीक देठाला
आणि त्याच्या हिरव्या पानांना आधार देत असल्याचे पाहिले. जीवन आणि अनंतकाळच्या रहस्यांबद्दल, मी त्यांना परागकणांच्या धुळीत झोपलेले पाहिले, आणि तुझ्या अनंत स्पर्शाने मधमाशीला प्रेरणा मिळाली आणि तिचे स्तन फुगले, म्हणून ती तुझी गोडवा पिऊ लागली.

तुझ्या निर्मितीच्या अद्भुत गोष्टींचे ज्ञान मला दे आणि रस्त्याच्या कडेला वाढणाऱ्या लहानातल्या लहान गवतांमध्येही लपलेले तुझे अनंत रहस्य मला प्रकट कर.

अनंतकाळापासून कुजबुजते
स्वतःच्या स्वभावावर नियंत्रण ठेवणे किंवा हानिकारक गुणांवर मात करणे
स्वभावाची व्याख्या करणे सोपे नाही, पण तो काय आहे हे आपल्याला माहिती आहे. जेव्हा तुम्ही चिडचिडेपणा आणि रागाच्या स्थितीत असता तेव्हा तुमचे वर्तन सामान्य नसते आणि तुम्ही जसे असायला हवे तसे नसते. परिणामी, तुम्हाला दुःख आणि माघार वाटते आणि एखाद्या व्यक्तीने त्यांच्या कृती आणि प्रतिक्रियांद्वारे स्वतःला दुःखी करणे यापेक्षा मूर्खपणा काय असू शकतो?
कोणालाही दुःख आवडत नाही पुढच्या वेळी जेव्हा एखादी व्यक्ती उदास मनःस्थितीत असते तेव्हा स्वतःचे विश्लेषण करू नये का? जर त्यांनी असे केले तर त्यांना दिसेल की ते स्वेच्छेने स्वतःला दुःखी करत आहेत जेव्हा ते अशा उदास स्थितीत असतात, तेव्हा त्यांच्या आजूबाजूच्या इतरांना त्यांचे दुःख जाणवते आणि ते त्यांचा सहवास टाळतात
माणूस कुठेही गेला तरी तो शब्दांशिवाय खूप काही
बोलतो, कारण त्याचा एकूण मूड त्याच्या डोळ्यांत प्रतिबिंबित होतो आणि जो कोणी त्याच्याकडे पाहतो त्याला त्यातून निर्माण होणारी नकारात्मकता जाणवते. त्याच्या डोळ्यांत प्रतिबिंबित होणाऱ्या काळ्या, द्वेषपूर्ण भावना पाहून, इतर लोक त्या अस्वस्थ करणाऱ्या कंपनांपासून

स्वतःला दूर ठेवण्यास प्राधान्य देतात. डोळ्यांतील त्याचे प्रतिबिंब पुसून टाकण्यापूर्वी रागाला मनाच्या आरशातून काढून टाकले पाहिजे.
या जगात, माणूस काचेच्या घरात राहतो, इतरांसमोर उघडा असतो, ढोंग करू शकत नाही किंवा ढोंग करू शकत नाही. म्हणून, त्याने नैसर्गिक जीवन जगले पाहिजे. त्याला आदर आणि प्रशंसा मिळेल अशा पद्धतीने का वागू नये? त्याच्या डोळ्यातील कुलीनता आणि त्याच्या चेहऱ्यावरील आनंद का पाहू नये? माणसाचे सर्व चांगले गुण आणि सद्गुण आत, उदासीनता आणि दुःखाच्या थराखाली लपलेले असतात.
इतरांना त्याचे वर्तन लक्षात येत नाही तर तो
त्यांचेही निरीक्षण करतो कारण तो त्याच्या सभोवतालच्या लोकांचे सतत निरीक्षण करत राहिल्यामुळे स्वतःची तुलना इतरांशी करतो, तो मानसिक दुःखाला बळी पडतो किंवा या जगात त्याला येणाऱ्या सततच्या अडचणींमुळे तो व्यथित आणि त्रासदायक होऊ शकतो. स्वभाव हा बहुतेकदा पर्यावरणीय प्रभावांचा परिणाम असतो. आपल्यापैकी प्रत्येकावर आपल्या सभोवतालच्या जगाचा वेगवेगळ्या प्रकारे परिणाम होतो. परंतु बाह्य परिस्थितीमुळे आपण स्वतःला नैराश्यात बळी पडू देऊ नये आणि आपल्या सभोवतालच्या त्रासदायक प्रभावांचा भार आपण का उचलावा?
काही लोक समस्या किंवा परिस्थितीचा सामना
टाळण्यासाठी नकारात्मक भावना प्रदर्शित करण्याचा अवलंब करतात तथापि, हे नकारात्मक वर्तन सुटका किंवा भावनिक सुरक्षिततेचे जाळे नाही. वेळोवेळी दुःख आणि नैराश्याला तात्पुरते बळी पडणे स्वाभाविक आहे, परंतु या भावनांना तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नये.
प्रत्येक व्यक्तिमत्त्वाच्या वैशिष्ट्याचे एक
विशिष्ट कारण असते. एखाद्या वैशिष्ट्याचे उच्चाटन करण्यासाठी, त्याचे कारण शोधले पाहिजे. दररोज थांबून चिंतन करणे, तुमचे विचार आणि प्रेरणांचे परीक्षण करणे, तुमचे व्यक्तिमत्त्व समजून घेणे आणि ते हानिकारक असल्यास ते कसे हाताळायचे आणि कसे दुरुस्त करायचे हे शिकणे आवश्यक आहे. तुम्ही स्वतःला उदासीनतेच्या स्थितीत सापडू शकता, इतरांच्या कोणत्याही सूचना विचारात घेण्यास तयार नाही.

या परिस्थितीत, सकारात्मक आणि आकर्षक अनुभव जोपासण्यासाठी जाणीवपूर्वक प्रयत्न करणे अत्यंत महत्वाचे आहे. उदासीनतेपासून सावध रहा, जी प्रगतीला अडथळा आणते आणि इच्छाशक्तीला अपंग करते.
किंवा एखादी व्यक्ती आजारपणामुळे निराश आणि निराश
होऊ शकते, असा विश्वास ठेवून की ती आपले आरोग्य परत मिळवू शकत नाही. या प्रकरणात, नैतिक आणि नैतिक पायांवर आधारित निरोगी आणि उत्पादक जीवन निर्माण करण्यासाठी निरोगी जीवनशैलीची तत्त्वे वापरली पाहिजेत. शिवाय, सर्वशक्तिमान देवाकडे त्याच्या उपचार शक्तीवर अधिक विश्वास निर्माण करण्यासाठी प्रार्थनेत वळले पाहिजे.
जर एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला असे पटवून दिले असेल की
तो अपयशी आहे आणि कोणत्याही गोष्टीत यशस्वी होऊ शकत नाही, तर त्या समस्येचे विश्लेषण केले पाहिजे आणि त्याने आवश्यक ते सर्व प्रयत्न केले आहेत की नाही हे स्पष्ट केले पाहिजे.
देव संपूर्ण विश्वाचे व्यवस्थापन करतो, अगदी
लहानातल्या छोट्या तपशीलांपर्यंत, आणि मानवजातीला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे म्हणून, आपण अपयशासाठी सबबी किंवा समर्थन देऊ शकत नाही. कितीही कठीण असले तरी कामाला घाबरू नका, कारण काम शरीराला "बळकट" करते आणि कोणालाही हानी पोहोचवत नाही. तथापि, एखाद्याने काम करायला आणि शांतपणे विचार करायला शिकले पाहिजे जेव्हा तुम्ही उत्साही आणि शांत असता तेव्हा तुम्ही तुम्हाला हवे ते साध्य करू शकता, कारण तुमचे मन स्पष्ट असते. यशस्वी होण्यासाठी आवश्यक प्रयत्न न
करण्याव्यतिरिक्त, बहुतेक लोक मानसिकदृष्ट्या देखील निष्क्रिय असतात ते बराच वेळ विचार न करता घालवतात काही जण या विश्रांती आणि विश्रांतीचा विचार करतात परंतु खऱ्या विश्रांतीमध्ये, मन सक्रिय आणि शांत दोन्ही असते त्या शांत क्षणांमध्ये, एखादी व्यक्ती देवाचा, एका सुंदर दृश्याचा किंवा आनंददायी अनुभवाचा विचार करू शकते सकारात्मक, शांत मानसिक काम ताजेतवाने आणि उत्साहवर्धक असते तरीही, बरेच लोक सर्जनशील प्रयत्नांना तणावाशी

गोंधळात टाकतात आणि तणावपूर्ण, चिंताग्रस्त स्थितीत काम करतात.
सर्जनशील विचारसरणी हा अस्वास्थ्यकर स्वभावांवर सर्वोत्तम उपाय आहे. जेव्हा एखादी व्यक्ती नकारात्मक किंवा उत्तेजित अवस्थेत असते तेव्हा हे स्वभाव चेतनेला पकडतात. जेव्हा मन सकारात्मक विचारांपासून वंचित असते तेव्हा त्याचा मालक उदास होतो आणि काळजीने दबलेला होतो. नैराश्य आणि काळजीसोबत सैतान येतो, जो त्या व्यक्तीच्या विचारांमध्ये राहतो आणि यजमानावर पूर्ण नियंत्रण ठेवतो! म्हणून, माझ्या मित्रा, सर्जनशील कल्पना विकसित करण्यावर काम करा जेव्हा तुम्ही शारीरिक श्रमात गुंतलेले नसाल तेव्हा तुमच्या मनात काहीतरी सर्जनशील काम करा. ते व्यस्त ठेवा जेणेकरून ताणतणाव आणि चिंता यावर लक्ष केंद्रित करण्यासाठी वेळ शिल्लक राहणार नाही.
सर्जनशील विचारसरणी आश्चर्यकारक आणि अद्भुत आहे, जणू काही दुसऱ्या जगात राहणे. प्रत्येकाने ही क्षमता विकसित करावी. मी माझ्या व्याख्यानांमधील एका शब्दाचाही विचार क्वचितच करतो - आणि हे त्यापैकी एक आहे - ते देण्यापूर्वी. पण मी विषयात खोलवर जाताच, माझा आत्मा माझ्याशी अद्भुत गोष्टींबद्दल बोलू लागतो. जेव्हा तुम्ही सर्जनशीलपणे विचार करता तेव्हा तुम्हाला शरीर किंवा त्रासदायक भावना जाणवत नाहीत, कारण त्या क्षणांमध्ये तुम्ही दैवी आत्म्याशी सुसंगत असता.
आपली बुद्धिमत्ता दैवी, सर्जनशील बुद्धिमत्तेच्या प्रतिमेने आकार घेते ज्याद्वारे सर्व काही शक्य आहे जर आपण त्या जाणीवेत जगलो नाही, तर आपण जटिल गुणांचा समूह बनतो. सकारात्मक, सर्जनशील विचारसरणीद्वारे, आपण त्या गुणांवर मात करतो. शिवाय, सर्जनशील विचारसरणीद्वारे, आपल्याला आपल्या स्वतःच्या आणि इतरांच्या प्रश्नांची आणि समस्यांची उत्तरे आणि उपाय सापडतात.
वाईट स्वभाव कर्करोगासारखा असतो, जो आंतरिक शांती चावतो. म्हणूनच कठोर स्वभावाचे लोक त्यांच्या अडचणी आणि त्रासांपासून वाचू शकत नाहीत.
एखाद्या व्यक्तीची परिस्थिती कितीही बिकट असली तरी त्यांनी निराशेला बळी पडू नये. ते त्यांच्या

विचारांमध्ये विजय मिळवू शकतात. जेव्हा अस्थिर स्वभावाचा माणूस अपयशी ठरतो तेव्हा ते हात वर करतात आणि पराभव स्वीकारतात. पण जो आपले मन अखंड ठेवतो तोच जीवनाच्या लढाईत खरा विजेता असतो, जरी त्यांच्या सभोवतालचे जग ज्वालामुखीसारखे भडकत असले तरीही.
एखाद्या व्यक्तीला तुरुंगात राहायचे आहे की मुक्त? जेव्हा ते स्वतःला त्यांच्या स्वभावाने खूप कडकपणे मर्यादित करतात, तेव्हा ते जीवनातील आव्हानांना तोंड देण्यास असमर्थ होतात. एकदा ते नकारात्मक मनःस्थितीला त्यांच्या मनावर आच्छादित करू देतात, तेव्हा त्यांची इच्छाशक्ती कमकुवत होते आणि त्यांचा दृढनिश्चय डळमळीत होतो. स्वभावाच्या प्रवृत्ती मेंदूला गोंधळ आणि गोंधळाच्या धुक्यात झाकून टाकतात, योग्य निर्णय घेण्यास अडथळा आणतात आणि सर्व प्रयत्न व्यर्थ ठरवतात. त्यांच्या रागावर मात करता येते, तो कितीही कठोर आणि अप्रिय वाटला तरी प्रथम, त्यांनी निश्चय केला पाहिजे की ते आता उदास आणि चिडखोर राहणार नाहीत आणि जर त्यांच्या निश्चयानंतरही मूड स्विंग झाला तर त्यांनी त्याचे विश्लेषण करून ते कसे आले हे समजून घेतले पाहिजे आणि त्याबद्दल काहीतरी रचनात्मक केले पाहिजे.
शिवाय, निष्काळजीपणे काहीही करू नये, तर काळजीपूर्वक आणि खोल मानसिक एकाग्रतेने आपण सर्जनशील क्रियाकलापांमध्ये सहभागी व्हावे कारण देवाने आपल्याला अमर्याद क्षमता दिली आहे. दुर्बल आणि अस्वस्थ विचारांमध्ये गुंतून मानसिक अपयशाला शरण जाण्याचे काय औचित्य आहे? खऱ्या प्रगतीच्या चाकांवर ब्रेक म्हणून काम करणाऱ्या विनाशकारी मानसिक अवस्थांपासून स्वतःला मुक्त केले पाहिजे जोपर्यंत चाके क्लचिंग ब्रेकपासून मुक्त होत नाहीत, हालचाल आणि प्रगती अशक्य आहे. दररोज सकाळी स्वतःला आठवण करून द्या की देव तुमच्यासोबत आहे आणि तुमच्या कोणत्याही अडचणी असोत, त्यावर मात करण्याची शक्ती तुमच्यात आहे. तुम्ही परम आत्म्याच्या शक्तींचे योग्य वारस आहात आणि म्हणूनच, तुम्ही परिस्थितींपेक्षा बलवान आणि घटनांपेक्षा श्रेष्ठ आहात.

एका हुशार, हुशार मुलाला सोप्या समस्यांना तोंड देणे आवडत नाही; तो कठीण समस्यांना तोंड देतो पण बरेच लोक जीवनातील आव्हानांना घाबरतात. मी कधीही त्यांना घाबरलो नाही, कारण मी नेहमीच प्रार्थना केली आहे, "हे देवा, माझ्यामध्ये तुझी शक्ती वाढव, मला सकारात्मक मानसिकतेत ठेव जेणेकरून, तुझ्या मदतीने, मी नेहमीच माझ्या अडचणींवर मात करू शकेन."
एखाद्या समस्येबद्दल रचनात्मक विचार करा जोपर्यंत तुम्ही आणखी विचार करू शकत नाही. जेव्हा मी एखाद्या समस्येचा सामना करत असतो, तेव्हा मी ती सोडवण्यासाठी शक्य तितके सर्व पावले उचलतो, जोपर्यंत मी प्रामाणिकपणे आणि प्रामाणिकपणे म्हणू शकत नाही: "मी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न केले आहेत आणि मी एवढेच करू शकतो". मग मी समस्येबद्दल विसरून जातो.
समस्यांवर लक्ष केंद्रित करणारी व्यक्ती चिडचिडी आणि सहज अस्वस्थ होते. हे टाळा जेव्हा एखादी समस्या उद्भवते, तेव्हा त्यावर लक्ष केंद्रित करण्याऐवजी, ती सोडवण्याच्या प्रत्येक शक्य मार्गाचा विचार करा. जर तुम्हाला स्वतःला स्पष्टपणे विचार करता येत नसेल, तर तुमच्या चिंतांची तुलना इतरांना भेडसावणाऱ्या समस्यांशी करा आणि त्यांच्या अनुभवांमधून शिकून अपयशाचे मार्ग आणि यशाचे मार्ग ओळखा. सर्वात तार्किक आणि वास्तववादी वाटणारे मार्ग निवडा आणि त्यांची अंमलबजावणी करण्यासाठी वचनबद्ध व्हा. विश्वाची संपूर्ण लायब्ररी तुमच्या आत साठवलेली आहे. तुम्हाला जे काही जाणून घ्यायचे आहे ते आधीच आहे. हे उघड करण्यासाठी, तुम्हाला फक्त सर्जनशील आणि नाविन्यपूर्ण विचार करण्याची आवश्यकता आहे.
कठोर स्वभावामुळे समज कमी होते आणि भावना कठोर होतात, ज्यामुळे एखाद्या व्यक्तीला इतरांशी जुळवून घेणे अशक्य होते. घरातील जीवन हे एक पवित्रस्थान असले पाहिजे, परंतु कठोर स्वभावामुळे ते दुःखद नरकात बदलते. नवरा घरी येतो तेव्हा त्याची पत्नी उदासीन मनःस्थितीत असते, ज्यामुळे तिच्याशी संवाद साधणे अशक्य होते. किंवा तो वाईट मनःस्थितीत परत येऊ शकतो, ज्यामुळे त्याच्याशी तर्क करणे अशक्य होते. कठोर स्वभावामुळे लोकांवर अनेक संकटे येतात.

जेव्हा कुटुंबातील एखादा सदस्य रागाने भरलेला असतो किंवा उदासीन असतो, तेव्हा तुम्हाला त्यांच्या स्वभावाचा लगेच परिणाम होतो. किंवा कदाचित तुम्ही आनंदाने भरलेल्या एखाद्या व्यक्तीला भेटता, तेव्हा ते वाद घालणारे आणि दुखावणारे आढळतात, ज्यामुळे तुमचा आनंद लगेच अश्रूंमध्ये बदलतो आणि तुम्हाला बदला घ्यायचा असतो. इतरांच्या स्वभावामुळे तुमचे नुकसान होऊ देऊ नका.
सूड घेणे सोपे आहे, पण प्रेम देणे हा इतरांचा राग शांत करण्याचा आणि त्यांचे नुकसान टाळण्याचा सर्वोत्तम मार्ग आहे. ते प्रेम शुद्ध असले पाहिजे, कारण जेव्हा ते हृदयातून येते तेव्हा त्याचा जादूचा प्रभाव असतो. आपल्या प्रेमाला उदासीनता मिळाली तरी आपण परिणामांवर लक्ष केंद्रित करू नये. प्रेम द्वेषापेक्षा अधिक शक्तिशाली असते आणि त्याचा परिणाम शक्तिशाली आणि आश्चर्यकारक असतो.
तुमच्या आत्म्यात एक भव्य बाग आहे हे तुम्हाला माहिती आहे का? विचारांची एक अद्भुत बाग, प्रेम, दया, समजूतदारपणा आणि शांतीने सुगंधित - एक बाग ज्याचे सौंदर्य आणि आनंद सर्व पृथ्वीवरील फुले आणि सुगंधित औषधी वनस्पतींपेक्षा जास्त आहे जेव्हा कोणी रागाच्या भरात तुमचा गैरसमज करतो तेव्हा तुम्ही एक सुगंधित फूल तयार करता आणि तुम्ही सतत प्रेम अर्पण करता त्या प्रेमाचा आणि समजुतीचा सुगंध कोणत्याही नैसर्गिक गुलाबापेक्षा अधिक टिकाऊ आणि शुद्ध नाही का? म्हणून, नेहमी लक्षात ठेवा की तुमचे मन एक बाग आहे, आणि ते शुद्ध, पवित्र विचारांनी सुंदर आणि सुगंधित ठेवा. द्वेषाच्या वाईट गुणांनी भरलेले चिखलाचे दलदल बनू देऊ नका. जर तुम्ही स्वर्गीय सुगंधाने ओतप्रोत शांती आणि प्रेमाची फुले जोपासलीत तर आध्यात्मिक जागरूकतेची मधमाशी तुमच्या बागेत ओढली जाईल. ज्याप्रमाणे मधमाशी फक्त गोड मध सोडणारी फुले शोधते, त्याचप्रमाणे जेव्हा तुमचे जीवन गोड, गुलाबी विचारांनी भरलेले असेल तेव्हा देव तुम्हाला भेट देईल. तुमच्या चांगल्या आध्यात्मिक गुणांच्या बागेत वाईट आणि क्रोधाचे हानिकारक, कुजलेले तण वाढू देणार नाही असा संकल्प करा. तुम्ही जितके

जास्त फुलणाऱ्या फुलांसारखे पवित्र गुण जोपासाल तितकेच देव तुमच्यामध्ये त्याची पवित्र उपस्थिती प्रकट करेल. पूर्वेकडील ज्ञानग्रंथांमध्ये असे म्हटले आहे की जो माणूस मित्र आणि शत्रू दोघांच्याही तोंडावर शांत आणि संयमी असतो, उष्णता आणि थंडी, सुख आणि दुःख या द्वैताने प्रभावित होत नाही, तो देवाला खूप प्रिय असतो. कठोर आणि क्रूर स्वभावाच्या लोकांना सतत प्रेम, भीतीने त्रस्त आणि चिंतांनी ग्रस्त असलेल्यांना शांती, कडू स्वभावाच्या लोकांना गोडवा, दुःख आणि दुःखाने ग्रस्त असलेल्यांना आनंद आणि चुका आणि पापाच्या मार्गावर भरकटलेल्यांसाठी एक उदाहरण घालून, तुम्ही तुमचे मन फायदेशीर आणि सर्जनशील कार्यात गुंतवून ठेवून नकारात्मक गुणांवर मात करता.
मी अनेकदा म्हणतो, "जर तुम्ही एक तास वाचलात तर दोन
तास लिहा; जर तुम्ही दोन तास लिहाल तर तीन तास विचार करा; जर तुम्ही तीन तास विचार केलात तर सतत ध्यान करा."
देव हा सर्व आनंदाचा स्रोत आहे आणि आपल्या दैनंदिन जीवनात त्याच्यापर्यंत पोहोचणे शक्य आहे. परंतु माणूस अनेकदा अशा गोष्टींमध्ये स्वतःला गुंतवून ठेवतो ज्यामुळे दुःख होते. ध्यान हा वाईट सवयी दूर करण्याचा आणि एका अद्भुत जगात राहण्याचा सर्वोत्तम मार्ग आहे - एक असे जग जे महान ऋषींनी अनुभवले जेव्हा ते म्हणाले, "हे प्रभू, मी तुझे आशीर्वादित नाव गात होतो आणि मी स्वतःला तुझ्यात हरवून गेलो होतो. जेव्हा मी या जाणीवेकडे परतलो, तेव्हा मला आढळले की मी माझे जुने शरीर सोडून तू मला दिलेल्या नवीन शरीरात स्वतःला शोधले आहे!"
भारतातही अशीच एक कथा आहे. एका तरुणाचे नुकतेच निधन
झाले होते आणि त्याचे शरीर चितेकडे नेले जात होते. शोक करणारे अग्नी पेटवणार असतानाच, अचानक एक म्हातारा माणूस दिसला, धावत येत ओरडत म्हणाला, "थांबा! अग्नी पेटवू नका! मी त्या शरीराचा वापर करेन!" हे शब्द उच्चारताच, म्हातारा माणसाचा मृतदेह जमिनीवर मृतावस्थेत पडला, तर तो तरुण अग्नीच्या ढिगाऱ्यातून उठला आणि जंगलाकडे धावला. म्हातारा माणूस एक महान संत होता आणि नवजात बाळाच्या निर्जीव शरीरात पुन्हा जिवंत होऊन त्याची उपासना खंडित करू इच्छित नव्हता, म्हणून त्याने त्याच्या आध्यात्मिक

साधना चालू ठेवण्यासाठी त्या तरुणाच्या शरीराचा वापर करण्याचा निर्णय घेतला.
जीवन आणि मृत्यूबद्दल अनेक आश्चर्यकारक गोष्टी शोधण्याची वाट पाहत आहेत. ध्यान हा असा मार्ग आहे ज्याद्वारे आपण आपल्या दैवी स्वभावाशी आणि देवाशी सुसंगत राहून जगले पाहिजे. मृत्यू मानवतेला घाबरवतो कारण त्याने देवाला आपल्या जीवनापासून दूर ठेवले आहे.
सर्व वेदनादायक गोष्टी आपल्याला भीती आणि भयाने भरून टाकतात कारण आपण जगाचा अर्थ आणि उद्देश न समजता त्यावर प्रेम करतो पण जेव्हा आपण प्रत्येक गोष्टीत देव पाहतो तेव्हा भीती नाहीशी होते आपण जीवनात आणि मृत्यूमध्ये नेहमीच "जन्म" घेतो खरं तर, मृत्यू हे चुकीचे नाव आहे कारण मृत्यू असे काहीही नाही जेव्हा जीवन थकते, तेव्हा आपण देहाचे जाड वस्त्र टाकून सौम्य, अलौकिक जगात परततो. मृत्यू म्हणजे शेवट तुटलेले भाग असलेली गाडी मृत गाडी असते कारण ती शेवटपर्यंत पोहोचली असते पण अमर आत्मा नष्ट होऊ शकत नाही प्रत्येक रात्री, आपण झोपेत असताना, आत्मा ईथरिक शरीरात राहतो, भौतिक शरीराची जाणीव नसताना जर भौतिक चेतना नष्ट होण्याचा अर्थ मृत्यू असेल, तर आपण झोपतो तेव्हा आत्मा मरेल पण आपण झोपतो तेव्हा मरत नाही किंवा आपण पूर्णपणे चेतना गमावत नाही, कारण जागे झाल्यावर, आपल्याला आठवते की आपली झोप शांत होती की अस्वस्थ होती त्याचप्रमाणे, आपण मृत्यूनंतर मरत नाही.
जे लोक आपले मन कठोर होऊ देतात ते खरोखरच मृत आहेत जीवनाचे रहस्य उलगडण्यासाठी, तुम्हाला दररोज पुनर्जन्म घ्यावा लागेल याचा अर्थ असा की दररोज स्वतःला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे सुधारण्यासाठी प्रयत्न करणे सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, आपण देवाला बुद्धी देण्याची प्रार्थना केली पाहिजे, कारण बुद्धीसोबतच सर्व काही येते. स्वतःला सुधारण्यासाठी आणि इतरांना फायदा
होण्यासाठी समज, सर्जनशील विचार आणि रचनात्मक, फायदेशीर कृती विकसित केल्या पाहिजेत. देवाच्या राज्यात प्रवेश करण्याची आकांक्षा असलेल्या प्रत्येकाने दररोज इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत केली पाहिजे. या मार्गाचे अनुसरण केल्याने, एखाद्याला एक चैतन्यशील आनंद मिळेल जो

अवांछित गुणांना दूर करतो. हा आनंद मानसिक, शारीरिक आणि आध्यात्मिक प्रगतीचा एक अचुक सूचक देखील आहे. निःसंशयपणे उच्च पातळी प्राप्त होतील, कारण हाच मार्ग देवाच्या राज्याकडे घेऊन जातो.
स्वभावावर मात करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत, कारण जेव्हा एखाद्याला नैराश्य आणि चिडचिड वाटते तेव्हा तो स्वतःच्या मातीत चुकीची बीजे पेरतो. वाईट सवयींमध्ये गुंतणे हे हळूहळू मरणे आहे परंतु
सर्व त्रासदायक आणि त्रासदायक परीक्षांना न जुमानता दररोज आनंदी आणि आशावादी राहण्याचा प्रयत्न करणे म्हणजे एक गौरवशाली पुनर्जन्म होय जोपर्यंत हा मानवी पुनर्जन्म एका उदात्त आध्यात्मिक पुनर्जन्मात रूपांतरित होत नाही, तोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीचे नूतनीकरण होणे अशक्य आहे; ते स्थिर राहतील.
स्वभाव संसर्गजन्य आहे आणि चिंता आणि नैराश्याच्या काळात, ते लोकसंख्येच्या मोठ्या भागांवर नकारात्मक परिणाम करू शकते. जीवनातील दुर्दैवी घटनांना फारसे गांभीर्याने घेऊ नये. तुमच्या मार्गात येणाऱ्या प्रत्येक दुर्दैवाबद्दल शोक करण्यापेक्षा आणि शोक करण्यापेक्षा थोडे हसणे चांगले.
आशावादी असणे आणि नेहमी हसण्याचा प्रयत्न करणे खूप
छान आहे.
जेव्हा एखादी व्यक्ती धैर्य, आनंद किंवा कोणताही सकारात्मक गुण प्रदर्शित करते तेव्हा त्याचा पुनर्जन्म होतो, म्हणजेच त्याचे खरे आध्यात्मिक स्वरूप दाखवून त्याची चेतना पुन्हा निर्माण होते.
आणि तोच नवीन आध्यात्मिक जन्म आपल्याला स्वर्गाचे राज्य पाहण्यासाठी आणि त्यात प्रवेश करण्यासाठी पात्र बनवतो.
तुम्हाला शांती असो.

मैत्री: पाया आणि सहनशक्ती
मैत्री ही मानवतेवर प्रेम दाखवण्याच्या देवाच्या .इच्छेची सर्वोच्च मानवी अभिव्यक्ती आहे

देव नवजात बाळाला वडील आणि आई यांच्याद्वारे करुणा
आणि कोमलता देतो. बाळाबद्दलच्या त्यांच्या भावना जन्मजात आणि सहज असतात, कारण देवाने असे ठरवले आहे की आपले पालक आपल्यावर प्रेम केल्याशिवाय राहू शकत नाहीत. मैत्री, मग, देवाच्या आपल्यावरील निःशर्त प्रेमाची शुद्ध अभिव्यक्ती .म्हणून आपल्यापर्यंत येते
दोन अनोळखी व्यक्ती भेटतात आणि लगेच आणि मनापासून इच्छेने, ते एकमेकांना मदत करू इच्छितात तुम्ही कधी या घटनेचे विश्लेषण केले आहे का? सहवासाची ही उत्स्फूर्त, परस्पर इच्छा थेट आकर्षणाच्या पवित्र नियमातून उद्भवते. भूतकाळातील दोन आत्म्यांमधील परस्पर आणि मजबूत मैत्रीचे कृत्य हळूहळू एक आध्यात्मिक बंध निर्माण करते जे त्यांना .या जीवनात - ते कुठेही असले तरी - अटळपणे एकत्र आणते जोपर्यंत हा आवेग स्वार्थ आणि विरुद्ध लिंगाच्या आकर्षणाने दूषित होत नाही तोपर्यंत तो शुद्ध आणि निष्कलंक असतो परंतु दुर्दैवाने, तो अनेकदा अशुद्ध विचारांनी दूषित .होतो
मैत्री आपल्या भावनिक भावनांच्या झाडावर दव पडलेल्या फुलासारखी फुलते आणि फुलते आणि ती भ्रष्ट आणि द्वेषपूर्ण इच्छा आणि स्वार्थी, मक्तेदारीपूर्ण वर्तनांनी दूषित .होते
जर तुम्ही झाडाच्या मुळांना वेगळ्या प्रकारचे खत
लावले तर फळे कमी आणि वाढ खुंटतील त्याचप्रमाणे, जेव्हा कोणी स्वार्थी भावनांनी मैत्रीच्या झाडाचे पोषण करतो, तेव्हा त्यांचे अयोग्य हेतू त्या मैत्रीचे फळ विकृत करतात आणि खराब करतात. एखाद्या व्यक्तीमध्ये फक्त तो श्रीमंत किंवा प्रभावशाली आहे आणि आपल्यासाठी काहीतरी करू शकतो म्हणून रस असणे याला मैत्री म्हणता येणार नाही. त्याचप्रमाणे, एखाद्याच्या सुंदर चेहऱ्यामुळे त्याच्याकडे आकर्षित होणे म्हणजे मैत्री नाही जेव्हा तो चेहरा त्याचे तारुण्य, मनमोहक आकर्षण गमावतो, तेव्हा
. "मैत्री" नाहीशी होते आणि भूतकाळात जमा होते
मैत्री सर्वत्र मिळणे कठीण आहे हे खरे आहे काही लोक तुम्हाला दररोज दिसतात पण ते कधीच ओळखत नाहीत इतरांना तुम्हाला असे वाटते की तुम्ही त्यांना कधीही भेटले नसले

तरी तुम्ही त्यांना जवळून ओळखता. त्या अचूक आंतरिक .अंतर्ज्ञानाला शिकले पाहिजे आणि जोपासले पाहिजे
तुम्ही जिथे असाल तिथे डोळे उघडे ठेवा आणि जर
तुम्हाला एखाद्या व्यक्तीबद्दल खरोखर भावनिक आकर्षण वाटत असेल तर तुम्ही त्या व्यक्तीशी मैत्री मजबूत केली पाहिजे कारण ती व्यक्ती तुमच्या मागील जन्मापासूनची मैत्रीण .होती
भूतकाळातील अनेक मित्र आहेत ज्यांना आपण ओळखतो, पण
त्या मैत्री परिपक्व झाल्या नाहीत किंवा त्यांच्या पूर्ण क्षमतेपर्यंत पोहोचल्या नाहीत. क्षणभंगुर ओळखीच्या वाळूवर खोदण्यापेक्षा विद्यमान पायावर बांधणे चांगले. तुमचे बरेच मित्र आहेत असे वाटणे सोपे आहे जोपर्यंत ते तुम्हाला वेदना किंवा हानी पोहोचवत नाहीत आणि तुम्हाला .निराश करत नाहीत
बुद्धिमत्तेने ओळखल्या जाणाऱ्या लोकांशी संगत करा(आणि चांगल्या नैतिकते असलेल्यांपैकी तुमचा मित्र)निवडा
बरेच लोक मित्र निवडण्याची चूक करतात कारण ते
वरवरच्या दिसण्याने फसवले जातात. खरे मित्र ओळखण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे विचार करणे आणि देवाला त्यांच्याशी तुम्हाला जोडण्यासाठी विनंती करणे. तुम्ही शुद्ध आणि पवित्र मार्गाने सोबती शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. याचा अर्थ शारीरिक सौंदर्याबद्दल किंवा इतरांबद्दलच्या तुमच्या भावना निश्चित करणारे आवश्यक घटक मानल्या जाणाऱ्या इतर कोणत्याही देखाव्याबद्दलच्या सर्व विचारांपासून तुमची जाणीव शुद्ध करणे. जर तुम्ही असे केले तर, एके दिवशी, देवाच्या कृपेने, तुम्ही जिथे असाल तिथे तुम्हाला तुमच्या आजूबाजूला प्रामाणिक मित्र सापडतील आणि देव तुम्हाला, जरी केवळ आध्यात्मिकदृष्ट्या, दूरच्या मित्रांसह पुन्हा एकत्र करेल, कारण शुद्ध भावना पदार्थाच्या नियमांच्या अधीन नसतात आणि वेळ आणि जागेने बांधलेल्या नसतात. तुम्हाला देवाचे प्रेम त्या नम्र मानवी मार्गांद्वारे जाणवेल जे त्याला विरोध करत नाहीत परंतु त्याचे प्रेम त्यांच्यामधून शुद्ध आणि स्पष्ट वाहू देतात.

शुद्ध हृदयातून पवित्र मैत्रीचे आशीर्वाद तुमच्यावर .येतात आणि त्यांचा प्रकाश तुमच्यावर पडतो
जोपर्यंत एखाद्याचे चारित्र्य स्वार्थ आणि अवांछित गुणांपासून शुद्ध होत नाही तोपर्यंत खरे मित्र मिळवणे अशक्य आहे. मैत्री आणि सहवासाची सर्वात मोठी कला म्हणजे कुलीनता आणि आदराने वागणे. याचा अर्थ आध्यात्मिक, हेतू आणि हेतूंमध्ये शुद्ध, निःस्वार्थ, भ्रम आणि भ्रमांपासून मुक्त असणे आणि खूप पूर्वी घातलेल्या पायावर मैत्रीची .महान इमारत बांधणे
तुमच्या आयुष्याची शपथ, संपूर्ण आयुष्यात काहीही
नाही
एका मित्राने सहमती दर्शवली की माझे डोळे आनंदित
.होतात
आणि प्रत्येक मित्र ज्याची स्नेह देवासाठी नाही
.मला त्याच्या प्रेमावर विश्वास नाही
सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये मैत्री आणि आपुलकी असली पाहिजे: पालक आणि मुले, पती-पत्नी, पुरुष आणि पुरुष, महिला आणि महिला आणि पुरुष आणि स्त्रिया यांच्यात भाऊ आणि बहिणी म्हणून. ते शुद्ध आणि बंधने आणि अटींपासून मुक्त आहे. जेव्हा तुम्हाला इतरांसोबत राहण्याची इच्छा वाटते, .तेव्हा तुम्हाला जे वाटते ते म्हणजे देवाची उपस्थिती मैत्री ही एक दैवी प्रेरणा आहे. देव केवळ पालक आणि
काही नातेवाईकांद्वारे त्याच्या मानवी मुलांची काळजी घेत नाही; तो आपल्याला आपल्या अंतःकरणाच्या खोलीतून शुद्ध आणि प्रामाणिक प्रेम व्यक्त करण्याची संधी देण्यासाठी मित्र .देखील प्रदान करतो
एखाद्या व्यक्तीमध्ये जितके कमी मानवी दोष आणि जितके जास्त सद्गुण असतील तितके जास्त मित्र असतील. पैगंबर आणि महान व्यक्ती सर्वांचे मित्र होते आणि त्यांच्यासारखे होण्यासाठी आपण आपल्या प्रेमाला स्वार्थाच्या .कलंकापासून शुद्ध केले पाहिजे
जेव्हा आपण इतरांना आपल्या प्रेमाची खात्री पटवून
देऊ शकतो
आणि जेव्हा आपण काळाच्या आणि इतर परीक्षांमधून खात्री बाळगतो

.कोणीतरी आपल्यावर मनापासून प्रेम करतो
आणि आपल्याला त्या व्यक्तीबद्दल असेच वाटते
वैयक्तिक फायद्यासाठी नाही, तर फक्त मैत्रीची नाडी अनुभवण्यासाठी
आपल्याला देवाचे प्रतिबिंब दिसते आणि आपल्याला
.देवाची उपस्थिती जाणवते
आणि त्या धन्य मैत्रीत आपण देवाचा आवाज ऐकतो
आपण आपला स्नेह एका व्यक्तीपुरता मर्यादित राहू देऊ
नये, तर इतर उदात्त आदर्शांमध्ये या पवित्र स्नेहाचा पाया .मजबूत केला पाहिजे
जर तुम्ही प्रयत्न केलात - देव तुमचे रक्षण करो - वाईट हेतू असलेल्या एखाद्याशी मैत्री करण्याचा प्रयत्न केलात, तर तुम्हाला निराशा होईल. प्रथम चांगल्या लोकांशी मैत्री करा आणि नंतर इतरांमध्ये मैत्रीच्या भावना पसरवत राहा, जोपर्यंत तुम्हाला सर्वांबद्दल प्रेम वाटत नाही आणि
. "तुम्ही म्हणू शकत नाही की, "मी सर्वांचा मित्र आहे
महान संदेष्ट्यांना इतरांबद्दल प्रेम वाटत असे,
म्हणून त्यांनी सुंदरपणे क्षमा केली आणि लोकांना अपराध .माफ करण्यास आणि सूड घेण्यापासून दूर राहण्यास सांगितले खरी मैत्री ही एक पवित्र प्रेम आहे कारण ती प्रामाणिक, .शुद्ध, खरी आणि चिरस्थायी असते
एका आध्यात्मिक तत्वज्ञानी मैत्रीचे सुंदर वर्णन :करताना म्हटले
आपल्या मित्रांसोबत आपण करू शकतो तो सर्वात उदात्त"
करार म्हणजे: सत्य आपल्यामध्ये कायमचे राहू दे. अमुक-अमुक व्यक्तीबद्दल म्हणणे किती सुंदर आहे: त्याच्याशी माझी मैत्री सिद्ध करण्यासाठी मला त्याला भेटण्याची, त्याच्याशी बोलण्याची किंवा त्याला लिहिण्याची आवश्यकता नाही आणि आपल्या मैत्रीची पुष्टी करण्यासाठी आणि एकमेकांना लक्षात ठेवण्यासाठी आपल्याला भेटवस्तू पाठवण्याची आवश्यकता नाही कारण मी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो आणि त्याच्यावर अवलंबून असतो कारण तो कुठेही असो ".आणि तो कसाही असो मी स्वतःवर अवलंबून असतो
आपण आपल्या मित्रांशी मोकळेपणाने आणि मोकळेपणाने बोलू शकतो, त्यांना गैरसमज होणार नाही. पण जोपर्यंत

एकमेकांकडून कोणताही इशारा, विधान किंवा मागणी येत नाही .तोपर्यंत मैत्री वाढू शकत नाही आणि फुलू शकत नाही मैत्री केवळ स्वातंत्र्य आणि आध्यात्मिक समानतेच्या पायावरच बांधली जाऊ शकते म्हणून, आपण प्रत्येकाशी त्या आशीर्वादित प्रकाशाप्रमाणे वागले पाहिजे, हे ओळखून की प्रत्येक मानव देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाला आहे. जर तुम्ही एखाद्याशी वाईट वागणूक दिली तर तुम्हाला .त्यांच्या मैत्रीचा गोडवा कधीच अनुभवता येणार नाही मित्रांशिवाय आयुष्याच्या वाटेवर चालणारे बरेच लोक आहेत, ते त्यांचा प्रवास कसा सुरू ठेवू शकतात याची मी .कल्पना करू शकत नाही
खरे मित्र आपल्याला क्वचितच गैरसमज करतात आणि जर ते
तसे करतात तर ते फक्त थोड्या काळासाठी असते जर कोणी तुमचा विश्वास आणि निष्ठा यांचा विश्वासघात केला तर त्यांना तुमचे प्रेम आणि समज देत राहा जणू काही काहीच झाले नाही, .जसे तुम्हाला इतरांकडून समज आणि प्रेम मिळण्याची आशा आहे पण जर ती व्यक्ती तुमच्याबद्दल तिरस्कार आणि द्वेष दाखवणारी वागणूक देत राहिली आणि त्याच्याकडे वाढवलेल्या मैत्रीच्या हातावर थाप देत राहिली, तर तो त्याचे वर्तन सुधारेपर्यंत आणि मैत्रीच्या सन्मानास पात्र होईपर्यंत .तुमचा हात मागे घेणे चांगले
मैत्रीची सुरुवात घरापासूनच झाली पाहिजे जर तुम्हाला तुमच्या कुटुंबात अशी एखादी व्यक्ती आढळली जी तुमच्याशी विशेषतः सुसंगत असेल, तर प्रथम ती बंध वाढवण्याचा प्रयत्न करा. नंतर, जर तुम्हाला तुमच्या ओळखीच्या लोकांपैकी समान मूल्ये असलेल्या एखाद्या व्यक्तीकडे आकर्षित वाटत असेल, .तर ती मैत्री आणखी मजबूत करण्याचा प्रयत्न करा मित्रांमधील सर्व स्वार्थी इच्छा आणि वासना दूर
केल्या पाहिजेत चांगल्या लोकांशी मैत्रीपूर्ण संबंध दृढ केले पाहिजेत तुम्ही जितके जास्त चिंतन कराल तितके तुम्ही तुमच्या भूतकाळातील मित्रांना ओळखाल प्रतिबिंब तुमच्या दूरच्या भूतकाळातील ओळखत असलेल्या आणि प्रेम करणाऱ्या .मित्रांच्या सुप्त आठवणी जागृत करते
असे बरेच लोक आहेत ज्यांना मी प्रथम आध्यात्मिक .दृष्टीक्षेपात पाहिले आणि नंतर भेटलो

मैत्री ही एक महान वैश्विक शक्ती आहे जेव्हा तुमची मैत्रीची इच्छा प्रबळ असते आणि जरी एखादा अनोळखी व्यक्ती तुमच्याशी आध्यात्मिकरित्या सुसंगत असला तरी, दक्षिण ध्रुवावरही, मैत्रीचे चुंबकत्व तुम्हाला कसे तरी जवळ .आणेल
केवळ स्वार्थामध्येच आपल्यातील एकतेचे चुंबक नष्ट .करण्याची शक्ती आहे
जो फक्त स्वतःचा विचार करतो तो मैत्रीचा पाया ढासळतो
.आणि तिच्या पवित्र मूल्यांशी छेडछाड करतो
हे लोक मित्रांना आकर्षित करण्यास असमर्थ आहेत कारण
ते त्यांचे क्षितिज विस्तारू शकत नाहीत आणि जीवनातील आशीर्वाद स्वीकारू शकत नाहीत. देवाने तुम्हाला एक कुटुंब दिले आहे, माझ्या मित्रा, जेणेकरून तुम्ही प्रथम इतरांवर प्रेम कसे करावे हे शिकू शकाल आणि नंतर तेच प्रेम सर्वांना .देऊ शकाल
आपल्या प्रियजनांना मृत्यू आणि इतर परिस्थितींमुळे आपल्यापासून दूर नेले जाते, जेणेकरून आपण केवळ मानवी नातेसंबंधांमधील लोकांवर प्रेम करायलाच शिकू नये, तर स्वतःवर प्रेम करायला शिकू शकतो - ते प्रेम जे देव आहे, सर्व मानवी मुखवट्यांमागे उपस्थित आहे आणि दैवी प्रेमाने, आपण विश्वाच्या प्रभूचे वेगवेगळे प्रकटीकरण म्हणून .प्रत्येकावर प्रेम करू शकू
मैत्री म्हणजे स्वार्थाशिवाय आपले प्रेम गुंतवणे. लग्नात लैंगिक बंधन असते आणि कौटुंबिक जीवनात वारशाने मिळालेल्या प्रवृत्ती असतात. पण मैत्रीमध्ये कोणतेही बंधन किंवा सक्ती नसते, कोणत्याही प्रकारच्या जबरदस्तीला किंवा जबरदस्तीला स्थान नसते. उलट, ती एक उत्स्फूर्त स्नेह असते जी हृदयातून उगम पावते आणि निष्ठेच्या अटीशिवाय अटींनी बांधलेली नसते, ज्याशिवाय कोणतीही मैत्री टिकू शकत नाही. ही स्थिती दोन्ही मित्रांची जबाबदारी आहे, कारण टँगो !करण्यासाठी दोघांनाही लागते
चला आपण सर्वांना आपले प्रेम देऊया. आपण आपल्या भूतकाळातील मित्रांना भेटू आणि त्यांच्याशी असलेली आपली मैत्री आणखी मजबूत करूया जेणेकरून आपण शेवटी देवाच्या .मैत्रीला समजून घेऊ आणि पात्र होऊ शकू

जोपर्यंत आपण देवाच्या मुलांवर प्रेम आणि सौहार्दाच्या भावनेने प्रेम करत नाही तोपर्यंत आपण .मानवजातीच्या प्रभूचे प्रेम अनुभवू शकणार नाही
मी अनोळखी व्यक्तीला ओळखत नाही आणि किती मोठा आनंद !आणि आनंद
जो स्वतःला माझा शत्रू समजतो तो देखील मला असे वाटू .शकत नाही की मी त्याचा द्वेष करतो
जेव्हा ती जागृती येते तेव्हा तुम्हाला सर्वांचे .प्रेम जाणवते
देवाच्या प्राण्यांबद्दल तुम्हाला वाटणारे प्रेम कधीही कायमचे मरत नाही तर ते वाढते आणि वाढते जोपर्यंत तुम्हाला मित्रांच्या प्रेमात स्वर्गातील देवाच्या .हृदयातून निघणारे दैवी प्रेम जाणवत नाही

.आमच्या प्रिय मित्रांनो, तुम्हाला शांती असो
स्मृती विकास

मानव हा अद्वितीय प्राणी आहे कारण त्याची स्मृती त्यांना इतर सर्व प्राण्यांपासून वेगळे करते. प्रत्येक आत्मा त्याच्या पवित्र स्रोताच्या अवचेतन स्मरणाद्वारे उत्स्फूर्तपणे त्याच्या दैवी उत्पत्तीचा शोध घेण्यास उत्सुक असतो. हे विश्वातील प्रत्येक गोष्टीच्या हळूहळू उत्क्रांतीचे स्पष्टीकरण देते. दैवी योजनेनुसार, प्रत्येक आत्म्याला, मानवी शरीर प्राप्त झाल्यावर - विकसित मेंदू आणि मज्जासंस्थेसह - शेवटी दैवीशी त्याची आवश्यक एकता जाणीवपूर्वक लक्षात ठेवण्याचे साधन मिळते. स्मृती ही अशी क्षमता आहे ज्याद्वारे आपण आपले अनुभव मानसिकरित्या आठवतो; त्याशिवाय, आपण जीवनाबद्दलची आपली समज विसरून जाऊ आणि लहान मुलांप्रमाणे दररोज नवीन सुरुवात करावी लागेल. एक व्यक्ती ज्याचे मन हरवले आहे आणि परिणामी त्यांची स्मृती लहान मुलासारखी वागते.
जर आपण परीक्षा आठवू शकत नसू आणि त्या पुन्हा अनुभवू
शकत नसू तर परीक्षा देण्याचे कोणतेही मूल्य किंवा महत्त्व नाही. आपण आपले विचार, भावना आणि प्रेरणा तपासून आणि आपल्या भूतकाळातील कृतींचे विश्लेषण करून शिकतो.

एखाद्या व्यक्तीचे मूल्य आणि महत्त्व एका सुदृढ स्मृतीत असते.
उदाहरणार्थ, "सामी", दररोज सकाळी उठल्यावर तो सामी असल्याचे आठवतो आणि आठवणीद्वारे तो त्याच्या जीवनातील अनुभवांना सामी या नावाशी जोडतो.
जेव्हा आपल्याला भूतकाळातील अनुभव आठवायचा असतो
किंवा जेव्हा आपल्याला त्याची पुन्हा गरज असते तेव्हा आपण आपल्या अवचेतन मनाद्वारे तो परत मिळवू शकतो. आपण काय केले किंवा आपल्यासोबत पूर्वी काय घडले ते लक्षात ठेवून, आपण पूर्वी शिकलेल्या किंवा सरावलेल्या कौशल्याची आवश्यकता असलेले कोणतेही कार्य पूर्ण करू शकतो. परिस्थितीनुसार आपण काय करावे आणि काय टाळावे यात फरक करू शकतो.
अवचेतन मन हे सतत जागृत असते, दिवसभरातील व्यक्तीचे सर्व अनुभव नोंदवते आणि झोपेतही ते आपले काम चालू ठेवते, रात्रीच्या पहारेकऱ्यासारखे शरीरावर लक्ष ठेवते जागे झाल्यावर, एखाद्या व्यक्तीला नेहमीच माहित असते की त्याची झोप शांत आणि निवांत होती की नाही. अवचेतन मनाच्या स्मृतीची शक्ती ही सतत जागृत आणि धन्य दैवी चेतनेच्या क्षमतेपैकी एक आहे.
त्या जाणीवेचे बीज प्रत्येक आत्म्यात रोवलेले असते, कारण आत्मा, त्याच्या स्वभावानेच, हे समजतो की तो देवामध्ये कायमचा राहतो. स्मृती ही अनंतकाळचे बीज आहे; जर आपण त्याचे संगोपन आणि विकास केले तर आपण या जीवनातील आणि आपल्या भूतकाळातील सर्व घटना देखील लक्षात ठेवू शकतो. मानव म्हणून, आपण या जीवनात आलेल्या सर्व परीक्षा
आठवू शकतो. मग आपल्या आत्म्याने अनुभवलेल्या सर्व आध्यात्मिक परीक्षा आपण का आठवू शकत नाही?
स्मृतीचे दोन स्वरूप आहेत: मानवी स्मृती, जी या
जीवनातील सर्व अनुभवांची आठवण करून देते आणि पवित्र स्मृती, जी आत्म्याच्या सर्व अवतारांमधील अनुभवांची आठवण करून देते. बहुतेक लोक फक्त मानवी स्मृतीशी परिचित असतात. पण आपली पवित्र स्मृती का सुप्त आणि स्थिर आहे, गाढ झोपेत का हरवली आहे?

काही लोकांमध्ये विविध प्रकारचे अनुभव आठवण्याची क्षमता असते: मानवी आणि आध्यात्मिक इतरांना त्यांचे सर्वात अलीकडील अनुभवही स्पष्टपणे आठवत नाहीत.
मनाच्या आकलन क्षमतेनुसार स्मरणशक्तीचे स्तर आणि अंश असतात. चांगली स्मरणशक्ती विकसित करण्यासाठी शिक्षण, मानसिक लक्ष केंद्रित करणे, चिंतन आणि सर्व संस्मरणीय अनुभव आवश्यक आहेत. स्मरणशक्ती विकसित केल्याशिवाय, एखादी व्यक्ती समृद्ध आणि व्यापक समज प्राप्त करू शकत नाही. जर कोणी परीक्षा दिली आणि नंतर ती विसरली तर ती त्या परीक्षेचे मूल्य आणि महत्त्व गमावते.
आपल्या स्मरणशक्तीची गुणवत्ता सुधारून, आपण ती इतकी मजबूत करू शकतो की आपल्याला सर्वकाही आठवते, ज्यामध्ये आपले स्वर्गीय मूळ देखील समाविष्ट आहे. आणि आपली पवित्र स्मृती जागृत करून - जेणेकरून आपण आपल्या भूतकाळातील अवतारांचे सर्व अनुभव तसेच आपल्या अमर आध्यात्मिक स्वभावाची आठवण करू शकू - आपण अमरत्व प्राप्त करतो. स्मरणशक्ती वाढवण्यासाठी योग्य आसन आणि योग्य
शारीरिक व्यायाम फायदेशीर आहेत. या युगात, जिथे विविध नोकऱ्या आणि जीवनाच्या पैलूंमध्ये शारीरिक श्रमाची जागा यंत्रांनी घेतली आहे, लोक बसून काम करू लागले आहेत आणि त्यांना नियमित व्यायामाची नितांत गरज आहे. म्हणूनच, घरे आणि इमारतींमध्ये वापरण्यासाठी स्वयंचलित व्यायामाची साधने विकसित करण्यात आली आहेत.
व्यायाम करताना, सर्वात मोठे फायदे मिळविण्यासाठी तुमचे मन महत्वाच्या उर्जेवर केंद्रित करणे आवश्यक आहे. फक्त तुमचे स्नायू ताणणे आणि ताणणे पुरेसे नाही; तुम्ही तुमच्या शरीराला शक्ती आणि चैतन्य प्रदान करणारी जीवनशक्ती जागृत आणि निर्देशित केली पाहिजे.
मेंदूसाठी काही पदार्थ फायदेशीर आहेत, काही स्नायू
आणि नसांसाठी, आणि काही शारीरिक विकासासाठी आणि शरीराच्या विविध अवयवांच्या आणि भागांच्या देखभालीसाठी फायदेशीर आहेत. स्मरणशक्ती वाढवण्यासाठी, मेंदूची शक्ती वाढवणारे पदार्थ खावेत. उदाहरणार्थ, झोपण्यापूर्वी अक्रोड आणि बदाम काही थेंब लिंबू किंवा संत्र्याच्या रसात मिसळून खाल्ल्याने स्मरणशक्ती सुधारू शकते.

योगी असेही म्हणतात की दूध आणि चीज हे मेंदूला चालना देणारे पदार्थ आहेत. थकवा आणि चिंतेच्या वेळी, एका ग्लास पाण्यात एक किंवा दोन लिंबाच्या रसाचे मिश्रण प्यावे, थंड पाण्याने डोके धुवावे आणि ते त्यांच्या कोपऱ्यांवर, भुवयांच्या दरम्यान, नाकपुड्यांवर आणि कानात ओतावे. परिणामी, नसा आराम करतात, मन शांत होते आणि चांगली स्मरणशक्ती जागृत होते.
चरबीयुक्त पदार्थांचे जास्त सेवन टाळावे, कारण
यामुळे मेंदूच्या पृष्ठभागावरील रक्तवाहिन्यांमध्ये चरबीचे साठे तयार होऊ शकतात आणि ते एकत्र जमू शकतात. भारतीय अध्यात्मशास्त्रज्ञ म्हणतात की डुकराचे मांस आणि गोमांस मानवी आरोग्यासाठी हानिकारक आहेत या दोन्ही प्रकारच्या मांसामध्ये यूरिक अॅसिडचे प्रमाण जास्त असते शिवाय, डुकराचे मांस आणि गोमांस दोघांचीही स्मरणशक्ती कमी असल्याचे म्हटले जाते, त्यांचा असा दावा आहे की त्यांचे मांस खाल्ल्याने एखाद्याची शारीरिक आणि मानसिक क्षमता वाढू शकते.
सरावाने स्मरणशक्ती सुधारता येते जन्मापासूनच शारीरिकदृष्ट्या कमकुवत असलेला माणूस कधीही बलवान होऊ शकत नाही असे म्हणणे चुकीचे आहे जीवनाच्या सर्व पैलूंमध्ये महान गोष्टी साध्य करण्याच्या शक्यता आणि क्षमता नेहमीच असतात.
आपल्याला योग्य मार्ग आणि योग्य मार्ग कसा शोधायचा हे माहित असले पाहिजे.
काही डॉक्टर म्हणतात की आनुवंशिक मानसिक अपंगत्व
असलेली व्यक्ती आयुष्यभर तशीच राहील. तथापि, असे दिसून आले आहे की मानसिक एकाग्रता व्यायामाद्वारे अनेक मानसिक विकारांवर मात करता येते. पश्चिमेकडे या क्षेत्रातील संशोधन मर्यादित आहे आणि म्हणूनच अनेक मानसशास्त्रज्ञ शतकांपूर्वी महान भारतीय योगींनी शिकवलेल्या खोल एकाग्रतेच्या पद्धतींमध्ये पारंगत नाहीत.
एकाग्रता विकसित करण्याच्या योग्य पद्धती बहुतेक लोकांना माहित नाहीत मानसिक क्षमता आधीच अस्तित्वात आहेत परंतु अविकसित आहेत एखाद्याची मानसिक क्षमता आणि ग्रहणक्षमता विकसित करण्यात अयशस्वी झाल्यास गंभीर

समस्या उद्भवतात शरीराप्रमाणेच मेंदूलाही आरोग्य, क्रियाकलाप आणि चैतन्य यासाठी योग्य व्यायामाची आवश्यकता असते.
म्हणून, चांगली स्मरणशक्ती विकसित करण्यासाठी
शारीरिक व्यायाम, निरोगी अन्न खाणे आणि सकारात्मक विचारसरणीची आवश्यकता असते.
विशिष्ट गोष्टी आठवण्याचा प्रयत्न करा आणि मानसिक दृश्यात व्यस्त रहा. एखादी गोष्ट, दृश्य किंवा सुंदर दृश्य पहा, नंतर ती प्रतिमा तुमच्या मनात पुन्हा निर्माण करण्याचा प्रयत्न करा. गाणी आणि स्तोत्रांचे सुर लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करणे आणि मानसिकरित्या त्यांचे गाणे गायल्याने देखील स्मरणशक्ती विकसित होण्यास मदत होते. खोल आणि लक्षपूर्वक केलेले कोणतेही काम स्मरणशक्ती वाढवेल.
कविता आणि संगीतामध्ये एक अद्वितीय भावनिक गुण आहे जो आपण सर्वजण आपल्या आयुष्यातील सर्वात खोल दुःख आणि सर्वात मोठा आनंद सहजपणे आठवतो का? कारण त्या अनुभवांमागील भावना तीव्र होती कोणतीही गोष्ट तीव्रतेने स्मरणशक्ती मजबूत करते शिवाय, कविता लिहिणे आणि बेरीज आणि वजाबाकीसारखे मानसिक व्यायाम देखील स्मृती आणि मानसिक लक्ष केंद्रित करण्यासाठी उत्कृष्ट पद्धती आहेत. स्मरणशक्ती वाढवण्यासाठी, सर्वकाही खोल मानसिक एकाग्रतेने केले पाहिजे. बहुतेक लोक त्यांची कामे भटकंती मनाने करतात, ज्यामुळे त्यांच्या कृती आणि विचारांमध्ये मोठी दरी निर्माण होते. म्हणूनच त्यांना काहीही नीट आठवत नाही. जर एखाद्या व्यक्तीला काहीतरी लक्षात ठेवायचे असेल तर त्यांनी ते पूर्ण जाणीव आणि जाणीवेने केले पाहिजे.
जे देवावर प्रेम करतात त्यांच्यासाठी, कर्तव्ये पार पाडताना त्यांचा विचार करणे त्यांना एकाच वेळी देवाबद्दल विचार करण्यापासून रोखत नाही. तथापि, ध्यान करताना, एखाद्याने फक्त देवाचाच विचार केला पाहिजे. हे लक्षात घेतले पाहिजे की ध्यानाद्वारे स्मृती मजबूत होते आणि समजण्याची क्षमता वाढते.
ध्यान म्हणजे काय? ते सर्व मानवी मर्यादा ओलांडून, वैश्विक आत्म्याशी एकरूप होणे आणि मनुष्य हा शरीर नाही तर

आत्मा आहे हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करणे आहे. जेव्हा ध्यान करणारा स्वतःला एकाच जन्मासाठी राहणाऱ्या शरीराऐवजी अमर आत्म्याशी जोडण्याचा जाणीवपूर्वक मानसिक प्रयत्न सुरू करतो, तेव्हा त्याला त्याचे अनेक भूतकाळातील अनुभव आठवतील आणि शेवटी त्याला आठवेल की तो देवाच्या हृदयातून आला आहे.
देवामध्ये सर्व मानवी जीवनाची आणि प्रत्येक व्यक्तीच्या जीवनाची स्मृती आहे. जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या आध्यात्मिक स्वरूपाशी सुसंगत असते, तेव्हा गेलेले युग आणि अविनाशी दैवी स्वरूपाच्या विसरलेल्या शक्ती त्यांच्या चेतनेत पुन्हा प्रकट होतात. ध्यान म्हणजे हे लक्षात ठेवणे की एखादी व्यक्ती नश्वर शरीर नाही तर एक अमर आत्मा आहे: देवाशी एकरूप आहे.
दिवसा आपण स्वतःला मर्यादित मानव समजतो, पण रात्री,
गाढ, स्वप्नरहित झोपेत आपण आपली मानवी स्थिती विसरतो. ध्यानाद्वारे, आपण आपल्या स्वतःच्या प्रयत्नांनी, तात्पुरते का होईना, पृथ्वीवरील आसक्तींपासून सुटका मिळवू शकतो. आपण शारीरिक जाणीव सोडून देऊ शकतो आणि आपण दैवी आत्मे आहोत हे लक्षात ठेवू शकतो. जे लोक या पद्धतीत टिकून राहतात ते स्वतःचे स्वामी आणि खरे मार्गदर्शक बनतात.
देवाने आपल्याला स्मृती दिली आहे जेणेकरून आपण सर्व चांगले आणि उदात्त गोष्टी निर्माण करू आणि लक्षात ठेवू शकू. स्मृतीचा गैरवापर मानवजातीचे प्रचंड नुकसान करतो. भूतकाळातील दुखापतीमुळे दुसऱ्या व्यक्तीबद्दल राग
आणि द्वेष बाळगणारी व्यक्ती त्यांच्या स्मृतीचा गैरवापर करत असते. तथापि, दुःखद अनुभव आठवून त्यातून शिकण्यात काहीच गैर नाही. अशाप्रकारे, एखादी व्यक्ती त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे विश्लेषण करते आणि ज्या चुका कडू आणि वेदनादायक परिणामांना कारणीभूत ठरल्या त्या पुन्हा करणे टाळते.
खोटे विचार पुन्हा येऊ देऊ नयेत, कारण ते नंतर मनात जास्त काळ राहतील. देवाने आपल्याला स्मृती दिली आहे जेणेकरून आपण जीवनातील धडे आणि सकारात्मक अनुभव जिवंत ठेवू शकू. भूतकाळातील खोटे विचार त्यांना आठवणे टाळून दूर

केले पाहिजेत. जर ते जबरदस्तीने मनात घुसले तर आपण त्यांचे स्वागत करण्यास किंवा त्यांचे स्वागत करण्यास नकार दिला पाहिजे.
आम्ही पुन्हा सांगतो: वाईट अनुभवांवर विचार करणे आणि पुन्हा पुन्हा आठवणे हा देवाने आपल्याला दिलेल्या स्मृतीचा गैरवापर आहे. त्याऐवजी, एखाद्याने त्यांच्या स्मृतीचा वापर केवळ सकारात्मक विचारांसाठी आणि उदात्त अनुभवांसाठी करण्याचा आणि त्यांच्या मनातून सर्व अप्रिय आणि द्वेषपूर्ण आठवणी काढून टाकण्याचा संकल्प केला पाहिजे.
आपण जे काही चांगले, निरोगी, ध्वनी आणि फायदेशीर आहे
ते सर्व पाहिले पाहिजे, ऐकले पाहिजे, चाखले पाहिजे, स्पर्श केले पाहिजे, अनुभवले पाहिजे आणि इच्छा केली पाहिजे आणि आपण आनंदी अनुभव आणि परीक्षा आपल्या स्मृतीच्या तिजोरीत जपून ठेवल्या पाहिजेत.
जो माणूस चांगल्या भावना अनुभवतो, उदात्त विचार करतो आणि निसर्गात फक्त चांगले पाहतो आणि लोक फक्त चांगल्या गोष्टी लक्षात ठेवतील.
आपल्याला स्मृती ही एक पवित्र देणगी म्हणून देण्यात
आली आहे जेणेकरून आपण चांगल्या गोष्टी लक्षात ठेवण्याचा सराव करू शकू जोपर्यंत आपण शेवटी सर्वात मोठे चांगले लक्षात ठेवू शकत नाही: देव
जेव्हा आपण प्रत्येक गोष्टीत चांगुलपणा आणि
नीतिमत्ता पाहतो, तेव्हा आपल्याला एके दिवशी असे दिसून येईल की लपलेली दैवी शक्ती विचार, संवेदना आणि भावनांच्या सर्व लहान उघड्यांना चिरडून टाकेल आणि विखुरून टाकेल ज्यातून आपण सृष्टीमध्ये दैवी सौंदर्य आणि सुसंवादाचे फक्त झलक पाहत होतो, आणि आध्यात्मिक चेतनेच्या खिडकीतून आपल्याला संपूर्ण चांगुलपणा आणि परिपूर्णता दिसेल. आम्ही देवाला विनंती करतो की पवित्र स्मृतीची शाश्वत ज्योत जागृत करण्यास आणि पुन्हा जागृत करण्यास मदत करावी जोपर्यंत ती विस्मरण आणि निष्काळजीपणाच्या अंधाराला जाळून टाकत नाही, जेणेकरून आम्हाला हे आठवेल की आम्ही देवाच्या आत्म्याशी आणि त्याच्या वैश्विक प्रेमाशी एकरूप होतो आणि अजूनही आहोत.

जर तुम्ही सकाळी देवाचे स्मरण केले तर दुपारी आणि संध्याकाळी
तुम्हाला उत्साही आणि आनंदी वाटेल.
आकाशात गरुडासारखे उडणे
तुम्ही तुमचा वेळ आरामात घालवाल.
आणि ते हवेत सुगंधासारखे पसरते
तुमचा निर्माणकर्त्यावरील विश्वास हे सर्वात धारदार शस्त्र आहे.
स्वतःला निश्चिततेने आणि आशेने सज्ज
करा
जर तुम्ही नीतिमत्तेचा स्रोत असलेल्या देवाचा शोध घेत असाल तर
ती श्रीमंत होते, नव्हे, ती
श्रीमंतांमध्ये सर्वात श्रीमंत बनते.
एक सिद्ध तथ्य

गुरु परमहंस योगानंद

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

स्वतःसाठी पद्धत वापरून पाहण्यापूर्वी माझ्या
शब्दांना संशयाने दुर्लक्षित करू नका. तुमच्या जीवनावर काहीही परिणाम न करणारे असंख्य सिद्धांत ऐकून तुम्हाला कंटाळा आला असेल. मी जे म्हणत आहे ते सिद्धांत नाही, तर एक सिद्ध तथ्य आहे आणि प्रत्यक्षात काय तपासले जाऊ शकते याची मी तुम्हाला कल्पना देण्याचा प्रयत्न करेन.

अनेक वर्षांपूर्वी भारतातील एका महान ऋषींकडून हे वैज्ञानिक सत्य शिकण्याचे भाग्य मला लाभले. तुम्हाला कदाचित प्रश्न पडेल की मी तुम्हाला प्रोत्साहन का देत आहे आणि तुमचे लक्ष या तथ्यांकडे का वेधत आहे, माझे काही स्वार्थी हेतू आहेत का? माझे उत्तर अजिबात नाही. मला फक्त ही सत्ये तुमच्यासमोर मांडायची आहेत, त्या बदल्यात तुम्हाला त्यांचा आचरण करण्यात आणि त्यांचा आनंद अनुभवण्यात आनंद मिळवण्यास मदत केल्याबद्दल शुद्ध आनंद मिळेल अशी आशा आहे.

आता मला शरीरक्रियाविज्ञानाच्या काही पैलूंवर लक्ष केंद्रित करावे लागेल जेणेकरून मला प्रक्रियेची सामान्य समज मिळेल. मी मुख्य केंद्रे किंवा अक्षांच्या कार्यपद्धतीचा आणि मेंदूतून - या केंद्रांमधून - बाह्य आणि अंतर्गत संवेदी अवयवांकडे वाहणाऱ्या विद्युत प्रवाहाचा संदर्भ देईन, ज्यामुळे ते जिवंत आणि चैतन्यशील राहतात.

संपूर्ण मज्जासंस्थेमध्ये जीवनावश्यक प्रवाह किंवा जीवन वीज प्रसारित करण्यासाठी सहा मुख्य केंद्रे आहेत. ही केंद्रे आहेत:

१ मेडुला सेंटर

२ गर्भाशय ग्रीवा केंद्र

३ डोर्सल सेंटर

४ लंबर सेंटर

५ सॅक्रल सेंटर

६ कॉसीजील सेंटर

मेंदू हा सर्वोच्च विद्युत वितरक (उच्च केंद्र) आहे, आणि सर्व केंद्रे एकमेकांशी जोडलेली असतात आणि सर्वोच्च केंद्राच्या (मेंदूच्या पेशी) प्रभावाखाली कार्य करतात. मेंदूच्या पेशी या केंद्रांमधून किंवा कशेरुकाच्या अक्षांमधून महत्वाचा प्रवाह (किंवा वीज) पाठवतात, ज्यामुळे त्यांचे विद्युत शुल्क अभिमुख आणि प्रसारित नसांमध्ये सोडले जाते जे संवेदी आवेगांचे कार्य आणि स्पर्श आणि दृष्टी इत्यादी संवेदना घेतात.

मेंदूद्वारे उत्सर्जित होणारा हा विद्युत प्रवाह भौतिक शरीराचा (त्याच्या अंतर्गत आणि बाह्य अवयवांसह) जीवनरक्त आहे. या विद्युत माध्यमाद्वारे, संवेदी माहिती मेंदूमध्ये प्रसारित केली जाते, ज्यामुळे विचारांची प्रक्रिया सुरू होते.

जर आत्म्याला शारीरिक संवेदनांच्या त्रासदायक अहवालांचा प्रवाह थांबवायचा असेल (ज्या परस्पर जोडलेल्या विचारांच्या चक्रांच्या उदयास मदत करतात), तर त्याने विद्युत प्रवाह नियंत्रित केला पाहिजे आणि संपूर्ण मज्जासंस्थेपासून सात मुख्य केंद्रांकडे (मेंदूसह) त्याचा प्रवाह उलट केला पाहिजे, जेणेकरून अशा प्रकारे तो बाह्य आणि अंतर्गत अवयवांना पूर्ण विश्रांती देऊ शकेल.

झोपेच्या दरम्यान, मेंदू आणि संवेदी अवयवांमधील विद्युत कनेक्शन अंशतः खंडित होतात, ज्यामुळे श्रवण आणि स्पर्श यासारख्या सामान्य संवेदना मेंदूपर्यंत पोहोचू शकत नाहीत कारण हा व्यत्यय अपूर्ण असतो, कोणताही पुरेसा मजबूत बाह्य उत्तेजना हा विद्युत कनेक्शन पुन्हा स्थापित करू शकतो, ज्यामुळे उत्तेजना मेंदूपर्यंत पोहोचू शकते आणि व्यक्तीला जागृत करू शकते. तथापि, झोपेच्या दरम्यान, अंतर्गत अवयवांमध्ये - हृदय, फुफ्फुसे आणि इतर - सतत विद्युत प्रवाह वाहतो ज्यामुळे ते जिवंत राहतात आणि कार्य करतात.

झोपेच्या वेळी शरीराची विद्युत क्रिया पूर्णपणे नियंत्रित नसल्यामुळे, अस्वस्थता, आजारपण आणि तीव्र बाह्य उत्तेजना यासारख्या शारीरिक संवेदना झोपलेल्या व्यक्तीला त्रास देऊ शकतात. तथापि, वैज्ञानिकदृष्ट्या योग्य पद्धतीचा वापर करून, आपण एकाच वेळी आणि पूर्णपणे अंतर्गत आणि बाह्य दोन्ही शारीरिक कार्यांवर नियंत्रण ठेवू शकतो - हे सरावाचे शिखर आहे परंतु पूर्ण नियंत्रण मिळविण्यासाठी अनेक वर्षांचा समर्पित सराव आवश्यक असू शकतो.

ज्याप्रमाणे झोपेनंतर बाह्य अवयव ताजेतवाने होतात,
जे शरीरासाठी विश्रांती असते, त्याचप्रमाणे या वैज्ञानिक पद्धतीचा सराव केल्याने अंतर्गत अवयव देखील मोठ्या प्रमाणात ताजेतवाने होतात आणि त्यांची शक्ती वाढते, ज्यामुळे आयुष्य वाढण्यास मदत होते.

ज्याप्रमाणे आपल्याला झोपेची भीती वाटत नाही
जेणेकरून आपल्या इंद्रिये निष्क्रिय आणि कार्य करण्यास

असमर्थ राहतील, त्याचप्रमाणे आपण जाणीवपूर्वक मृत्यूचा सराव करण्यास, म्हणजेच आपल्या अंतर्गत अवयवांना विश्रांती देण्यासाठी मागेपुढे पाहू नये. मग मृत्यू आपल्या नियंत्रणाखाली असेल, जेणेकरून जेव्हा आपल्याला हे भौतिक घर जीर्ण आणि राहण्यायोग्य नसल्याचे आढळेल, तेव्हा आपण ते स्वेच्छेने आणि पूर्ण जाणीवेने सोडू शकतो. "जितलेला शेवटचा शत्रू म्हणजे मृत्यू."

आपण ही पद्धत खालील उदाहरणाने स्पष्ट करू शकतो:

जर एखाद्या शहरातील मुख्य टेलिफोन एक्सचेंज शहराच्या वेगवेगळ्या भागांना जोडलेले असेल, तर त्या भागातील कॉलर एक्सचेंजचे व्यवस्थापन किंवा नियंत्रण काहीही असो, तारांमधून वाहणाऱ्या विद्युत प्रवाहाद्वारे मध्यवर्ती एक्सचेंजशी सतत कनेक्ट होऊ शकतात. तथापि, जर मुख्य टेलिफोन एक्सचेंज विविध एक्सचेंज डिस्कनेक्ट करू इच्छित असेल, तर ते मुख्य इलेक्ट्रिकल स्विच बंद करू शकते, ज्यामुळे शहराच्या वेगवेगळ्या भागांना वीजपुरवठा थांबतो.

त्याचप्रमाणे, वैज्ञानिक पद्धत आपल्याला आपल्या संपूर्ण शरीरात वितरित होणारा जीवनावश्यक प्रवाह आपल्या मध्यवर्ती भागात, म्हणजेच पाठीचा कणा आणि मेंदूकडे खेचण्यासाठी आवश्यक प्रक्रिया प्रदान करते. ही पद्धत पाठीचा कणा आणि मेंदूला चुंबकीकृत करून कार्य करते, ज्यामध्ये सात मुख्य ऊर्जा केंद्रे असतात. परिणामी, संपूर्ण शरीरात वितरित होणारी जीवनशक्ती खेचली जाते आणि पाठीच्या कण्याद्वारे मेंदूकडे प्रसारित केली जाते. मेंदूपर्यंत पोहोचल्यानंतर, आपण ते प्रकाशाच्या रूपात जाणतो आणि अनुभवतो. या अवस्थेत, आध्यात्मिक आत्मा शारीरिक आणि मानसिक विचलनांपासून स्वतःला मुक्त करण्यास सक्षम असतो.

आध्यात्मिक व्यक्तिमत्वाला त्याच्या इच्छेविरुद्ध येणाऱ्या टेलिफोन रिपोर्ट्समुळे त्रास होतो - दोन वर्गातील "लोक": एक उच्च वर्ग (विचार) आणि एक निम्न वर्ग (शारीरिक संवेदना). या दोन वर्गांशी संबंध तोडण्यासाठी,

त्याला टेलिफोनच्या तारांमधून वाहणारी वीज मध्यवर्ती बॅटरीकडे खेचावी लागते, विद्युत स्विच बंद करून (म्हणजेच, ध्यान करून) जेणेकरून तो शांती आणि स्वातंत्र्याचा आनंद घेऊ शकेल.

लक्ष हे ऊर्जेचे प्राथमिक संचालक आणि वितरक आहे, जे मेंदूपासून संवेदी आणि मोटर नसांमध्ये महत्वाच्या विद्युत प्रवाहाचे प्रसारण करण्यास जबाबदार आहे. उदाहरणार्थ, जेव्हा आपण त्रासदायक माशी दूर करतो, तेव्हा आपण लक्ष देण्याच्या शक्तीचा वापर मोटर नसांना विद्युत प्रवाह पाठवण्यासाठी करतो, ज्यामुळे इच्छित हाताची हालचाल होते. लक्ष देण्याच्या शक्तीची कल्पना देण्यासाठी मी हे नमूद करतो, ज्याद्वारे शरीरातील विद्युत प्रवाह नियंत्रित केला जाऊ शकतो आणि वर उल्लेख केलेल्या केंद्रांकडे निर्देशित केला जाऊ शकतो.

येथे मी बायोइलेक्ट्रिक प्रवाहाच्या पूर्ण नियंत्रणानंतर येणाऱ्या अवस्थांचे वर्णन करू इच्छितो. सुरुवातीला, मणक्याच्या चुंबकीकरणामुळे व्यक्तीला एक अतिशय आकर्षक संवेदना अनुभवायला मिळते. तथापि, सतत आणि दीर्घकाळ सराव केल्याने जाणीवपूर्वक आनंदाची स्थिती निर्माण होईल जी शारीरिक चेतनेतील उत्तेजना नाकारते.

आपण या आनंदमय अवस्थेचे वर्णन आपले अंतिम ध्येय आणि वैश्विक गरज म्हणून केले आहे, कारण त्यामध्ये आपल्याला देवाची किंवा आनंदाची खरी जाणीव किंवा जाणीव अनुभवायला मिळते आणि आपल्या चेतनेचा विस्तार जाणवतो. आपण जितके जास्त ही अवस्था अनुभवतो तितकेच आपले व्यक्तिमत्व (आपला लहान स्व किंवा अहंकार) कमी होत जाते आणि विरघळत जाते आणि जितक्या वेगाने आपण वैश्विक चेतनेच्या जवळ जातो आणि देवाशी जवळून आणि थेट जोडले जातो.

खरं तर, धर्म म्हणजे आपल्या वैश्विक जाणीवेतील
आपल्या वैयक्तिक अस्तित्वाचा नाश करण्याशिवाय दुसरे काहीही नाही. म्हणूनच, या आनंददायी अवस्थेत, आपण इंद्रियांचे गुदमरणारे वातावरण आणि विचारांचा गोंधळ

मागे सोडून श्रद्धेच्या शिडीवर चढतो आणि दैवी आनंदाच्या क्षेत्रात प्रवेश करतो.

या पद्धतीद्वारे आपल्याला वैश्विक सत्ये जाणवतात आणि जेव्हा ही धन्य अवस्था वास्तविक बनते - सतत सरावाद्वारे - तेव्हा आपण स्वतःला सतत आपल्यातील धन्य परमेश्वराच्या सान्निध्यात शोधतो आणि आपण कर्माचे फळ न पाहता आपली कर्तव्ये अधिक चांगल्या प्रकारे पार पाडतो, म्हणून आपल्याला आपल्या स्वतःपेक्षा (अहंकार) आणि त्या अहंकारामुळे निर्माण होणाऱ्या सुख-दुःखाच्या संवेदनांपेक्षा कर्तव्यांची जास्त काळजी असते.

सर्व धर्मांच्या शिकवणींमध्ये - ख्रिश्चन, इस्लाम
आणि हिंदू धर्म - एक मूलभूत सत्य आहे: जोपर्यंत एखादी व्यक्ती त्यांचे सार आत्मा म्हणून ओळखत नाही - आनंदाचा स्रोत - तो मर्यादित विचारांनी बांधलेला राहील आणि निसर्गाच्या अटल आणि अक्षम्य नियमांच्या अधीन राहील. त्यांचे खरे स्वरूप जाणून घेतल्याने शाश्वत स्वातंत्र्य मिळते. आपण स्वतःला जाणून घेतल्याशिवाय देवाला ओळखू शकत नाही, कारण आपल्या स्वभावाचे सार त्याच्यासारखेच आहे. मानवांना देवाच्या प्रतिमेत निर्माण केले गेले आहे. खऱ्या वैज्ञानिक ध्यानाच्या परिश्रमपूर्वक आणि प्रामाणिक सरावाद्वारे, तुम्ही स्वतःला ओळखाल - म्हणजेच तुम्हाला जाणवेल की तुम्ही एक धन्य आत्मा आहात - आणि तुम्ही देवाला ओळखाल.

आध्यात्मिक ध्यान पद्धतींमध्ये देवाला जाणून घेण्यासाठी आवश्यक असलेले सर्व मार्ग समाविष्ट आहेत. ते धर्म आणि श्रद्धांमधील फरकांवर लक्ष केंद्रित करत नाहीत कारण यातील काही फरक लोकांच्या विचारसरणीत गोंधळ निर्माण करतात.

इतर पद्धतींपेक्षा वैज्ञानिक ध्यानाची श्रेष्ठता म्हणजे आपल्या मर्यादित स्वतःशी बांधून ठेवणाऱ्या गोष्टीशी त्याचा जवळचा संबंध आणि थेट कृती. जीवन ऊर्जा. ही ऊर्जा आत वळवण्याऐवजी, म्हणजेच तिला आत वळवण्याऐवजी आणि आत्म्याच्या विस्तारणाऱ्या आणि विस्तारित

शक्तींमध्ये समाकलित करण्याऐवजी, ती बाहेरून वाहते, शरीर आणि मनाला सतत गतीमध्ये ठेवते, शारीरिक संवेदना आणि क्षणभंगुर विचारांच्या स्वरूपात आध्यात्मिक स्वतःला त्रास देते.

जीवन ऊर्जा बाहेरून वाहते म्हणून, संवेदना आणि विचार शुद्ध, शांत आत्म्याची प्रतिमा विकृत करतात. ही पद्धत आपल्याला जीवन ऊर्जा आत कशी निर्देशित करायची हे शिकवते. म्हणूनच, ही एक थेट आणि तात्काळ पद्धत आहे, जी आपल्याला थेट आत्म्याच्या जाणीवेकडे घेऊन जाते: देवाच्या धन्य चेतनेकडे, इतर कोणत्याही माध्यमाची आवश्यकता नसताना.

ही पद्धत म्हणजे जीवन उर्जेशी थेट संबंधित असलेल्या ज्ञात अभिव्यक्तींपैकी एक समायोजित आणि नियमन करून जीवन उर्जेचा प्रवाह समायोजित आणि निर्देशित करणे.

हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की जगातील सर्व धार्मिक मार्ग जीवन उर्जेच्या प्रवाहावर नियंत्रण ठेवण्यासाठी आणि तिची दिशा उलट करण्यासाठी प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष, संकेतात्मक किंवा स्पष्ट पद्धत वापरण्याची शिफारस करतात जेणेकरून आपण शरीर आणि मनाच्या पलीकडे जाऊ आणि त्याच्या स्वरूपाचे सार आणि त्याच्या साराचे स्वरूप जाणून आत्म्याला जाणून घेऊ.

मानवामध्ये जीवनाचे अस्तित्व म्हणजे जगणे आणि त्याची अनुपस्थिती म्हणजे विनाश म्हणून, जीवनावर थेट नियंत्रण ठेवण्यासाठी मार्गदर्शन करणारी पद्धत ही सर्वोत्तम पद्धत आहे.

वेगवेगळ्या पिढ्या आणि देशांतील ज्ञानी पुरुषांनी
ज्या लोकांच्यामध्ये राहत होते त्यांच्या मनाला आणि परिस्थितीला अनुकूल अशा पद्धती सुचवल्या आहेत. काहींनी प्रार्थनेवर, काही भावनांवर, काही कृतींवर, काही प्रेमावर आणि काहींनी तर्क किंवा विचार आणि चिंतनावर भर दिला. परंतु त्यांच्या प्रेरणा सारख्याच होत्या.

जीवन उर्जेचा प्रवाह उलट करून भौतिक चेतनेच्या
पलीकडे जाण्याची आवश्यकता त्यांनी सर्वांनी मान्य केली जेणेकरून ती आत वाहते. त्यांनी आत्म-ज्ञानाची आणि पडद्याआडून त्याच्या उदयाची आवश्यकता देखील प्रतिपादित केली, ज्याप्रमाणे सूर्याची प्रतिमा शांत, शांत पाण्यात स्पष्ट आणि स्पष्टपणे दिसते. इतर कोणत्याही मध्यस्थीची आवश्यकता न बाळगता, ध्यान पद्धतीची वैधता आणि प्रभावीता यावर सर्वांनी भर दिला.

हे देखील लक्षात घेतले पाहिजे की या पद्धतीचा सराव केल्याने मानसिक किंवा शारीरिक शक्तींच्या विकासात अडथळा येत नाही, त्याचप्रमाणे मानवतेच्या सेवेसाठी समर्पित सर्वात नाजूक आणि परिष्कृत भावना आणि उदात्त हेतूंनी निर्देशित केलेल्या फायदेशीर सामाजिक उपक्रमांमध्येही अडथळा येत नाही.

खरं तर, आम्ही व्यक्तीच्या समग्र विकासाचे समर्थन करतो आणि शिफारस करतो, कारण हा विकास अपरिहार्यपणे या मार्गाचा अभ्यास करण्यास अडथळा आणण्याऐवजी सुलभ करतो. एकमेव आवश्यकता म्हणजे मार्ग समजून घेणे आणि परिश्रमपूर्वक सराव करणे, आणि सर्व कृती आणि आकांक्षा साधकाच्या हितासाठी असतील.

या पद्धतीतील महत्त्वाचा मुद्दा म्हणजे मानवी शरीराला टिकवून ठेवणारी आणि ते चैतन्यशील आणि ऊर्जावान ठेवणारी जीवनशक्तीची योग्य समज असणे.

उपचारांची थोडक्यात पुष्टीकरणे

हे प्रभू, तुझा आशीर्वादित प्रकाश सर्व धर्मातील पैगंबर, संत आणि ऋषींपासून आणि माझ्याकडूनही चमकतो. हा पवित्र प्रकाश माझ्या शरीराच्या प्रत्येक पेशी आणि ऊतींमध्ये आहे आणि तुझ्या कृपेने मी निरोगी आणि निरोगी आहे.

हे जाणीवपूर्वक वैश्विक क्रियाकलाप

तू माझ्या आत जिवंत आहेस!

घन, द्रव आणि वायूयुक्त अन्न देवाच्या शक्तीने जिवंत उर्जेमध्ये रूपांतरित होतात.
माझ्या शरीराला आधार देण्यासाठी
हे परमेश्वरा, माझ्या शरीरातील पेशी प्रकाशापासून बनलेले आहेत.
ते तुमच्या मूळ स्वभावाचे आहे, कारण तुम्ही परिपूर्णतेचा आत्मा आहात.
तेव्हा ती सुरक्षित आहे, कारण तूच उपचारांचा स्रोत
आहेस.
त्याचे सार आत्मा आहे आणि तुम्ही विशाल विश्वातील
आत्मा आहात.
आणि ते शाश्वत आहे कारण तुम्ही अस्तित्वाचे मूळ आहात. कारण तू अनंतकाळाचा अर्थ आहेस.
मला नवीन, बलवान आणि उत्साही वाटते.
तुमची क्रियाकलाप जीवनाने भरलेली आहे.
आणि माझे शरीर त्यातून वाहत आहे
आत्म्याची उपचार शक्ती
मला प्रकाश म्हणून निर्माण केले गेले. देवाच्या शुद्ध सारापासून
मला नेहमीच निरोगी वाटते.
कारण ते माझ्या आत आहे.
त्याची ताकद तिथे आहे.
शरीराच्या प्रत्येक भागात
पोट मजबूत आहे कारण त्यात त्याचा प्रकाश आहे.

सर्व आजारांवर उपचार करणारा!
मला खात्री आहे की सर्व रोग, त्यांच्या विविध स्वरूपात, यामुळे होतात
आरोग्य नियमांकडे दुर्लक्ष करण्याबाबत मी निरोगी अन्नाने आजार दूर करेन.
योग्य व्यायाम, सुज्ञ विचार आणि चांगले हेतू
हे परमेश्वरा, तुझा प्रकाश माझ्या शरीराच्या प्रत्येक अणुमध्ये आहे.
माझ्या प्रत्येक पेशीमध्ये
प्रत्येक रक्तपेशीमध्ये,
आणि माझ्या शरीरातील प्रत्येक नसा
माझ्या मेंदूत आणि ऊतींमध्ये
म्हणून, मी चांगले आरोग्य आणि कल्याणात आहे.
कारण तू माझ्यामध्ये राहतोस आणि तूच उपचार शक्ती
आहेस.
माझ्या शारीरिक आजारांच्या काळ्या कोपऱ्यात देवाचा प्रकाश आणि कल्याण झिरपते.
त्याचा उपचार करणारा प्रकाश माझ्या शरीराच्या प्रत्येक पेशीत चमकतो.
म्हणून ते ध्वनी आहे कारण त्यात त्याचा प्रकाश आहे त्याचप्रमाणे, त्याची परिपूर्णता
विचारांच्या शक्तीवर विशेष भर
मला वाटतं आणि मला माहिती आहे की माझी क्रियाकलाप सुरू होत आहे
मेंदूपासून शरीरापर्यंत

प्रकाशाचा तुषार बाहेर पडतो
माझ्या ऊतींच्या मुळांपासून
आणि ते माझ्या मेंदूतून वाहते
पेशी आणि नसांना
आणि परिच्छेदांमध्ये तो सुरुवात करतो उपचार शक्तीचा प्रवाह
पाठीच्या कण्यापासून
फोम म्हणून किंवा स्प्रे म्हणून शरीराच्या पेशींचे पोषण करण्यासाठी
शुद्ध आरोग्य!
हे परमेश्वरा, मी तुझी उपासना करतो.
सर्व चांगल्या गोष्टींमध्ये
आणि मी तुझी नीतिमत्ता पाहतो.
प्रत्येक उज्ज्वल कल्पनेत
तुमची परिपूर्ण शक्ती प्रत्येक आजारावर उपचार आहे ते माझ्या आत आहे, त्यामुळे मला थकवा जाणवत नाही. तुमचा उपचारात्मक प्रकाश चमकू दे
अज्ञानाच्या खोल अंधारातून
जिथे प्रकाश आहे तिथे परिपूर्णता आणि पवित्रता आहे. भावना, इच्छा आणि विचारात
तर मग, माझ्या भावना माझ्या इच्छा आणि विचारांसह निर्देशित करा.

जेणेकरून मी ज्ञानाने आणि योग्य निर्णयाने मार्गदर्शनाचे पालन करू शकेन.
दररोज मी माझ्या आत असलेल्या आत्म्याचा आनंद शोधेन. सुखांच्या माध्यमातून नाही.
देव माझ्या विचारांवर लक्ष ठेवतो आणि त्यांना मार्गदर्शन करतो
सुरक्षिततेचे जग आणि शांतीच्या शक्यता
मी माझे मन सर्व भीतींपासून शुद्ध करीन.
देव मला आधार देतो आणि मार्गदर्शन करतो हे जाणून
तो माझा मार्ग सोपा करतो.
आणि तो माझ्यासाठी गोष्टी सोप्या करतो.
प्रत्येक परिस्थितीत आणि क्षेत्रात
देवावरचा माझा पूर्ण विश्वास हाच उपाय आहे.
आणि मला त्यातून फायदा आणि उपचार आहे.
तुम्हाला शांती असो.

ज्ञान आणि आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी
एखाद्याने स्वतःचा मालक असला पाहिजे आणि त्यानुसार वागले पाहिजे, दिनचर्या आणि लहरींनी नव्हे तर स्वातंत्र्य .इच्छाशक्ती आणि शहाणपणाने प्रेरित होऊन

स्वतःचे स्वर्ग निर्माण करणे आणि त्याचा आनंद घेणे हा मानवाचा अधिकार आणि क्षमता आहे कारण त्याच्याकडे हे साध्य करण्याचे सर्व साधन आहे, कारण देवाने त्याला त्याचे मन त्याच्याकडे वळवण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची क्षमता .दिली आहे

आयुष्यातील सर्वात मोठी गोष्ट म्हणजे तुमच्या स्पष्ट .आणि शांत विवेकाच्या गडावर राहणे

देवावर मन केंद्रित करून आणि मनापासून प्रार्थना
करून, व्यक्ती त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा अनुभव घेऊ .शकते
* * *

:भर
देवाचा प्रकाश मला भरतो आणि माझ्यामध्ये चमकतो, सर्व आजार दूर करतो आणि मला आरोग्य आणि कल्याण देतो त्याचा दिव्य प्रकाश माझ्या शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये चमकतो .आणि म्हणूनच माझे शरीर निरोगी आहे आणि मी निरोगी आहे
* * *

ज्या दिवशी तुम्ही तुमच्या स्वर्गीय उत्पत्तीची आठवण कराल, त्या दिवशी तुमची चेतना आत्म्याच्या महान दिव्य .घरात पुनर्जन्म घेईल

असे दिसते की मानवी मन आणि इच्छाशक्ती अज्ञानाच्या मातीखाली गाडली गेली आहे. जोपर्यंत [आत्म्याच्या खाणीतून] ज्ञानाचे सोने काढले जात नाही, वितळवले जात नाही आणि ते तीक्ष्ण मानसिक साधनांमध्ये आकारले जात नाही, तोपर्यंत मानवी चेतनेच्या बागेत वाढणारे वाईट रोप तोडणे आणि नष्ट .करणे अशक्य आहे

भव्य आणि भव्य पर्वत, मानवी शरीराची अद्भुत रचना, ताजी आणि उत्साही गुलाब आणि फुले, गवताचा हिरवा गालिचा, थोर आत्म्यांची महानता आणि परिष्कृत विचारांची उदात्तता

आणि प्रेमाची खोली, हे सर्व आपल्याला देवाची आठवण
करून देते, जो सर्व कुलीनता, महानता आणि सौंदर्याचा स्रोत .आहे
* * *

मनावर लक्ष केंद्रित करणे ही व्यक्तीमधील सुप्त
शक्ती जागृत आणि सक्रिय करण्याची गुरुकिल्ली आहे. लक्ष केंद्रित करणे म्हणजे एकाच बिंदूवर विचार केंद्रित करणे. अनेक अपयशांचे मुख्य कारण म्हणजे लक्ष केंद्रित नसणे. लक्ष एका टॉर्चसारखे असू शकते; जेव्हा त्याचा किरण विस्तृत क्षेत्रात पसरतो तेव्हा त्याची तीव्रता कमकुवत होते परंतु विशिष्ट बिंदूवर लक्ष केंद्रित केल्यावर तो किरण मजबूत आणि स्पष्ट होतो. अपवादात्मक मन असलेले लोक अत्यंत केंद्रित असतात, त्यांची सर्व मानसिक ऊर्जा एका .वेळी एकाच गोष्टीवर केंद्रित करण्याची क्षमता असते
* * *

खरे प्रेम - हृदय आणि आत्म्याचे प्रेम - हे दैवी प्रेम आहे. हे दैवी प्रेम मानवजातीच्या हृदयातून आणि .आत्म्यांमधून स्वतःला प्रकट करण्याचा प्रयत्न करते

समुद्राच्या पृष्ठभागावर इतक्या दूर लाटा आहेत की
त्या कधीच किनाऱ्यावर येत नाहीत आणि शांततेच्या अभयारण्यात असे विचार आहेत जे हृदयाला उच्चारता येत .नाहीत

समज म्हणजे शांत मन आणि स्पष्ट विवेक यांच्यातील .संतुलन

योग्यरित्या काम करण्याची कला म्हणजे तुमची आंतरिक .शांती न गमावता हळूहळू किंवा लवकर काम करणे

आपल्याला माहित नसलेली गोष्ट आपण शिकू शकत नाही जोपर्यंत आपल्याकडे त्याची तुलना करण्यासाठी दुसरे काहीतरी नसते. अशाप्रकारे, देव मानवी प्रेमाच्या परिपूर्ण .माध्यमातून मानवजातीला दैवी प्रेम शिकवतो

तुमच्या लक्षाची होकायंत्राची सुई नेहमी आध्यात्मिक आनंदाच्या चुंबकीय उत्तरेकडे वळवा, आणि मग कोणीही तुमचे .संतुलन बिघडू शकणार नाही

देवावर तुमचा विश्वास दृढ करा आणि ज्याने तुम्हाला निर्माण केले तो तुमचा सांभाळ करेल आणि तुमचे रक्षण करेल .यावर विश्वास ठेवा

जो सरळ चालतो तो देवावर प्रेम करतो आणि देव त्याला
प्रेम करतो, मग तो नैसर्गिक जंगलात काम करत असो किंवा आधुनिक संस्कृतीच्या जंगलात, कारण समस्या, अडचणी, परीक्षा आणि क्लेश दोन्हीमध्ये असतात. पहिल्यामध्ये क्रूर प्राणी असतात, तर दुसऱ्यामध्ये भीती कमी भयंकर नसते, जी अनियंत्रित इच्छा आणि संतप्त वासनांविरुद्धच्या हिंसक संघर्षात प्रकट होते. जेव्हा एखादी व्यक्ती त्याच्या आवडींना त्याच्या इच्छेनुसार वश करते तेव्हाच त्याला खरा .आनंद मिळतो

कधीकधी तुम्हाला असे वाटू शकते की एखादा मित्र
भेटायला येत आहे, जरी त्यांच्या भेटीचे कोणतेही संकेत नसले तरी त्यांनी तुम्हाला सांगितलेले नाही की ते येत आहेत, तरीही तुम्हाला अशी तीव्र भावना असते की तुम्ही त्यांना भेटाल आणि मग, संध्याकाळ होताच, ते तुमचे दार ठोठावतात! किंवा कधीकधी तुम्हाला दिवसभर असे वाटते की काहीतरी चांगले किंवा वाईट घडणार आहे, आणि जेव्हा ते घडते तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटते की तुमची अंतर्ज्ञान बरोबर होती ही अंतर्ज्ञानाची (आतील ज्ञानाची) काही

उदाहरणे आहेत आणि ती पुरावे आणि संकेतांपासून .स्वतंत्रपणे कशी कार्य करते

देवाने आपल्याला आत्मा, मन आणि शरीर दिले आहे आणि आपण
या देणग्या सुसंवादी आणि संतुलित पद्धतीने जोपासल्या पाहिजेत. आपण स्वतःला आपल्या वातावरणाचे गुलाम किंवा सवयीचे कैदी बनू देऊ नये. आध्यात्मिकदृष्ट्या विकसित पालक आध्यात्मिक स्वभावाच्या मुलांना वाढवून आणि चिंतन आणि आत्म-शिस्तीने वैशिष्ट्यीकृत मध्यम जीवनशैली जगून जगाला .मदत करू शकतात

तुमच्या आत येणारा प्रत्येक उदात्त विचार तुम्हाला देवाच्या जवळ आणतो. हे विचार दैवी आत्म्याच्या समुद्रात .वाहणाऱ्या नदीसारखे आहेत

प्रत्येक दिवस हा सूर्यप्रकाश, पाणी आणि चांगल्या भाज्या आणि फळांपासून मिळणाऱ्या जीवनाच्या आशीर्वादांबद्दल आभार आणि कृतज्ञतेचा दिवस असावा, जे महान .दात्याकडून अप्रत्यक्ष भेटवस्तू आहेत

शुद्ध प्रेम, दैवी प्रेम, मनुष्य आणि त्याच्या .निर्मात्यामधील अडथळे दूर करते

मालकी, स्वार्थ, यांत्रिक कौटुंबिक संबंध, लैंगिक
ध्यास, भौतिक आसक्ती, भावनिक उद्रेक आणि उपयुक्ततावादी देवाणघेवाण या विषारी घटकांमुळे मैत्री भ्रष्ट होते आणि लोकांमधील प्रेम कमी होते, कारण क्षणभंगुर बंध अचानक द्वेष निर्माण करतात, ज्यामुळे मानवी प्रेमाचा मृत्यू होतो. परंतु प्रत्येक मानवाच्या हृदयात एक शाश्वत, दैवी प्रेम असते जे काही काळासाठी सुप्त राहू शकते, परंतु ते .खरोखर कधीही मरत नाही

तुमच्या हृदयाच्या मातीत प्रेमाचे बीज वाढतात. त्या बियाण्यांचे संगोपन करा आणि त्यांना करुणा आणि .सर्वव्यापी प्रेमाने पाणी घाला

देव प्रेम आहे आणि प्रेम आपल्याला देवाशी जोडते जर आपल्याला देवावर प्रेम करायचे असेल तर आपण आपल्या प्रेमाला वेगळे किंवा मर्यादित करू नये, तर ते दैवी .प्रेमाशी जोडावे

ज्याप्रमाणे स्वप्नात तुम्ही ज्या गोष्टी पाहता त्या तुमच्या मनाने बनवल्या जातात त्याचप्रमाणे विश्वातील .सर्व शक्ती आणि सर्वकाही दैवी मनाचे उत्पादन आहे

चुकीचे कृत्य टाळण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे चुकीचे कृत्य ओळखण्यासाठी योग्य निर्णयक्षमता विकसित करणे आणि .ते न करण्याचा संकल्प करणे
एका चुकीने दुसऱ्याशी लढून बरोबरी होत नाही. अज्ञान
हा मानवतेचा खरा शत्रू आहे आणि त्याला या जगातून हाकलून .लावले पाहिजे
समृद्धी, आनंद आणि परिपूर्ण न्यायाच्या युगाची
सुरुवात करण्यासाठी या जगात आपल्याला आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्याकडे आहेत. एकमेव अडथळा म्हणजे मानवी स्वार्थ, जो हे अशक्य बनवतो. मानवी लोभ आणि स्वार्थामुळे, इतरांची पर्वा न करता, भयानक आणि अन्याय्य दुःख निर्माण होते. गरजूंना खायला घालण्यासाठी आणि कपडे घालण्यासाठी .वापरता येणारा पैसा विनाश आणि विध्वंसासाठी वापरला जातो जागतिक समस्यांचे मूळ कारण अज्ञानातून जन्मलेला हा स्वार्थ आहे. प्रत्येकाला वाटते की ते योग्य काम करत आहेत, परंतु जेव्हा ते फक्त स्वतःच्या वैयक्तिक ध्येयांचा पाठलाग करतात तेव्हा ते कारण आणि परिणामाचा कर्म नियम

अंमलात आणतात, जो अपरिहार्यपणे त्यांचे स्वतःचे आनंद आणि .इतरांचे आनंद नष्ट करेल
मानवी अज्ञानामुळे घडणाऱ्या जगातल्या दुःखद घटना मी जितक्या जास्त पाहतो, तितकेच मला जाणवते की रस्ते सोन्याने सजवलेले असले तरी आनंद क्षणभंगुर आहे. खरे आनंद इतरांना आनंदी करण्यात आहे. जर प्रत्येकाने हे केले तर प्रत्येकजण आनंदी होईल आणि प्रत्येकाला पृथ्वीच्या .कृपेचा वाटा मिळेल

त्याच्या स्वर्गीय आनंदांची आणि अनंत आनंदांची दैवी जाणीव ही एका जादूच्या कांडीसारखी आहे जी सामान्य भौतिक जीवनातील स्वस्त धातूला तात्काळ चिरस्थायी आध्यात्मिक .आनंदाच्या तेजस्वी सोन्यात रूपांतरित करते

मैत्री ही एक वैश्विक आध्यात्मिक आकर्षण आहे जी .आत्म्यांना दैवी प्रेमाच्या बंधनात जोडते

* * *

आत्म्याचे छत्र किंवा आत्म्याची शांती
जेव्हा जळत्या चिंता त्यांची उष्णता गमावतात शांतता उदयास येते, शांती आणि शांती आणते
तो जीवनाच्या बोटीचा पांढरा मस्तूल आहे
ते चिरस्थायी आनंदाच्या झुळूकाने भरलेले आहे, .उत्साहापासून मुक्त आहे
म्हणून ती हळूवारपणे बोट अल-रिदा सरोवराच्या .पृष्ठभागावर ढकलते
.शांतता ही समाधानाची नदी आहे
शांततेच्या समुद्राकडे हळूवारपणे वाहत आहे काळजीच्या लाटांपासून अलिप्त
ते आत्म्याचे छत्र आहे
मानवी मन आणि हृदयाच्या वर पसरणे

त्याच्या आयुष्यातील लहान आणि मोठ्या आनंदांचे रक्षण करण्यासाठी
भीती आणि चिंतेच्या पावसातून
.तो स्वर्गीय स्वर आहे
जीवनाच्या वीणामधून बाहेर पडणारा
.ते पवित्र मीठ आहे
जीवनाच्या टेबलावर
आणि यशाच्या धबधब्यातून उडणारा फवारा
.तो एक अद्भुत, शांत मूड आहे
ज्याद्वारे आत्म्याचे राज्य नियंत्रित केले जाते सुसंवाद आणि एकमताने
.शांतता ही केवळ एकांत विश्रांतीपुरती मर्यादित नाही .तसेच गोंधळ आणि आवाजापासून सुटका नाही
उलट, ते तिथे येते जिथे हृदये त्याचे स्वागत करतात
आणि ती तिथेच राहते जिथे आत्म्यांना तिच्यामध्ये सांत्वन मिळते
वेळ आणि ठिकाण काहीही असो
ते एक नाजूक, नाजूक फूल आहे
.ते उग्र स्पर्श सहन करू शकत नाही
उलट, ते जगते, फुलते आणि फुलते
जर ते ताजे, शुद्ध पाण्याने पाणी दिले तर .शांतता ही भावनांचा एक स्थिर तलाव आहे दुःखाच्या सुरकुत्यांपासून मुक्त
ती जी भीतीचे अश्रू ढाळते
चिंता आणि त्रासाच्या थोड्याशा संकेतासाठी जेव्हा शांत आत्म्याचे पान झाकले जाते :शुद्ध, चमकदार पांढऱ्या बर्फाचा थर
शांतता आणि मनःशांतीचा बर्फ
.भीतीची वादळे आणि काळजीची वादळे टिकणार नाहीत शांतता आणि शांतता भंग करणारा
या कठीण, चमकदार थराखाली
या धन्य, तेजस्वी तेजासाठी
* * *

दैवी प्रेमाचा किल्ला
जेव्हा तुमच्याभोवती द्वेषाचे कवच पडतात प्रेमाच्या किल्ल्यात आश्रय घ्या
आणि जर गैरसमजांचे बॉम्बस्फोट चालू राहिले तर प्रेमाच्या गुहेत दृढ राहा
करुणा आणि सहानुभूतीच्या खोलीखाली
आणि जर फसवणुकीच्या विषारी वाफांनी प्रयत्न केला तर तुमच्या शहाणपणाचे आयुष्य दाबण्यासाठी .स्वतःभोवती शुद्ध प्रेमाचा मुखवटा घाला
दैवी प्रेमाचा किल्ला एक सुरक्षित आश्रयस्थान आहे मोह आणि मोहांच्या सैन्याच्या हल्ल्यांपासून निष्ठा आणि दृढतेचा खंदक खोदून टाका
.प्रेमाच्या पाण्याने भरा
जेणेकरून स्वार्थ त्यातून पोहू शकणार नाही
तुमच्या आत्म्याचे ज्ञान नष्ट करण्यासाठी
* * *

ध्यान करणाऱ्यांना आंतरिक शांतीची अद्भुत अनुभूती येते. ध्यानातून आपण जे शिकतो ते आपल्या दैनंदिन कामांमध्ये आणि संभाषणांमध्ये लागू केले पाहिजे आणि आपण कोणालाही आपली शांती चोरू देऊ नये किंवा आपली शांती भंग .करू देऊ नये
निःपक्षपाती विचारसरणी ही एका स्पष्ट, पॉलिश
केलेल्या आरशासारखी असते, जी स्थिर आणि घाईघाईने .घेतलेल्या निर्णयांमुळे डळमळीत नसते
दैवी प्रेम हे स्वर्गीय गुलाब आणि तुळस आणि तेजस्वी, ताज्या विचारांची बाग आहे. ते प्रामाणिक हृदयात .धडधडणाऱ्या सर्व शुद्ध प्रेमाचा स्रोत आहे

शक्य तितके साधे रहा आणि तुमचे जीवन किती आनंदी आणि .गुंतागुंतीचे होईल हे पाहून तुम्ही थक्क व्हाल

खरे कौटुंबिक आनंद हे समजूतदारपणा आणि दयाळू
.शब्दांवर आधारित असते

खोल चिंतनशीलतेने, जागृतीची एक नवीन पहाट उगवेल. आध्यात्मिक जागृतीच्या प्रकाशापुढे आणि देवाच्या वाढत्या तळमळीपुढे शांतता आणि गूढतेचे धुके विरून जाईल .आणि नाहीसे होईल
इतरांशी व्यवहार करताना, त्यांनी त्यांच्या अनुभवांमधून निर्माण केलेले आणि त्यांच्या अस्तित्वातून घडवलेले विशिष्ट गुण आणि उदात्त गुण ओळखणे आणि त्या .गुणांचे कौतुक करणे खूप महत्वाचे आहे
जर आपण खुल्या मनाने लोकांचा अभ्यास केला तर आपण
त्यांना समजून घेऊ शकू आणि त्यांच्याशी आरामात वागू शकू आणि ज्या व्यक्तीशी आपण वागतो आहोत त्याचे स्वरूप .आपल्याला लगेच कळू शकेल
घोड्यांच्या शर्यतीबद्दल तत्वज्ञानी व्यक्तीशी बोलू नका, किंवा घरकामाबद्दल शास्त्रज्ञाशी वाद घालू नका. त्या व्यक्तीला काय आवडते आणि त्यांचे लक्ष वेधून घेते ते शोधा आणि त्यांच्याशी त्याबद्दल बोला, तुम्हाला ज्या गोष्टी .आवडतात त्याबद्दलच नाही

जर आपल्याला इतरांना समजून घ्यायचे असेल, तर आपण त्यांच्यावर टीका करणे आणि त्यांची निंदा करणे टाळले पाहिजे. त्याऐवजी, आपण आपल्या स्वतःच्या विवेकबुद्धीच्या आरशात पाहावे की काय दुरुस्त करणे आणि सुधारणा करणे आवश्यक आहे. हा आतील आरसा आपण दररोज सकाळी पाहत असलेल्या परिचित आरशापेक्षा खूप वेगळा आहे. दररोज, मी या आतील आरशात पाहतो आणि जर मला काही आवडत नसेल तर मी स्वतःला दोष देतो आणि ते दुरुस्त करण्याचा प्रयत्न करतो. अशा प्रकारे, एखाद्याला त्यांच्या आत्म्याच्या आरशात त्यांचे खरे प्रतिबिंब दिसते आणि दिवसेंदिवस आनंद आणि आंतरिक .शांतीच्या मार्गावर प्रगती होते
* * *

हे परमेश्वरा, तू माझ्या हृदयाच्या ठोक्यापेक्षाही माझ्या जवळ आहेस आणि मला माझ्या चेतनेच्या उंबरठ्यावर .तुझी उपस्थिती जाणवते

जेव्हा एखादी व्यक्ती समुद्राच्या लाटांवर जास्त वेळ लक्ष केंद्रित करते तेव्हा ते समुद्रावर लक्ष केंद्रित करण्यास दुर्लक्ष करतात त्याचप्रमाणे, जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या जीवनातील लहान लाटेवर लक्ष केंद्रित करते आणि तिच्याशी पूर्णपणे संलग्न होते, तेव्हा ते आत्म्याच्या मोठ्या समुद्राला विसरतात, ज्याचे त्यांचे जीवन त्यांच्या हृदयाच्या विशाल विस्तारावर फक्त एक लहर .आहे
ज्याप्रमाणे वेगवेगळ्या ठिकाणी लावलेले विद्युत दिवे एकाच विद्युत जनरेटरद्वारे पेटवले जातात, त्याचप्रमाणे मानवांचे दिवे एकाच वैश्विक जनरेटरद्वारे पेटवले जातात जे मनात बुद्धिमत्ता पंप करते आणि शरीराला जिवंत उर्जेने .चार्ज करते

पाण्याचा प्रत्येक थेंब समुद्राच्या अस्तित्वात
योगदान देतो आणि जरी एखाद्या व्यक्तीचे जीवन मानवतेच्या महासागरातील एक लहान थेंब असल्यासारखे वाटत असले तरी, त्या जीवनाचा प्रभाव अत्यंत महत्त्वाचा असू शकतो आणि .त्याला कमी लेखता कामा नये

उसळत्या समुद्राच्या लाटा
सौर यंत्रणेतील भोवरे
आणि वैश्विक शक्तींचे प्रवाह
आणि अवकाशात तरंगणारे ग्रह
समुद्राच्या मध्यभागी असलेल्या हिमखंडांसारखे
ते सर्व शाश्वत चळवळीच्या छातीवर नाचतात
कोमलता आणि आपुलकीने भरलेली आई ही दैवी करुणेचे .प्रतीक आहे
.देव फुलांमध्ये त्याची कोमलता दाखवतो

स्वतःमध्ये सौंदर्य आणि शांतीचे एक मंदिर स्थापित
करा जिथे तुम्हाला तुमच्या आत्म्याच्या पवित्र ठिकाणी .देव सापडेल
आपल्या सर्व सुसंवादी नातेसंबंधांमध्ये, आपण हे
लक्षात ठेवले पाहिजे की प्रेम आणि सुसंवादाने धडधडणाऱ्या .प्रत्येक दयाळू हृदयामागे देवाचे प्रेम असते
* * *

जीवन खडबडीत जमिनीत सुप्त आहे, फुलांमध्ये
सौंदर्याची स्वप्ने पाहते, प्राण्यांमध्ये ते शक्तिशालीपणे जागृत होते आणि मानवी चेतनेत ते त्याच्या .अमर्याद क्षमतेची जाणीव करून देते
जेव्हा साधकाला हे दिसते की संपूर्ण विश्व हे दैवी निर्मितीचे प्रकटीकरण आहे तेव्हा त्याच्या मनात देवाचे अस्तित्व आणि जवळीकता याबद्दल निश्चितच विचार येऊ शकतात. प्रत्येक गोष्ट अदृश्यातून उद्भवते, थोड्या काळासाठी या पृथ्वीवर राहते आणि नंतर त्याच्या पार्थिव जीवनाच्या .शेवटी अदृश्य स्थितीत परत येते
या अद्भुत विश्वाच्या प्रत्येक अणूमध्ये, देव सतत .चमत्कार आणि चमत्कार निर्माण करत असतो
शेवटी विजय नेहमीच सत्य आणि सद्गुणांचाच होईल, कितीही .वेळ लागला तरी
दुःख आणि तोट्यामुळे तुमचा संकल्प कमकुवत होऊ देऊ नका आणि तुमचे मनोबल कमकुवत करू नका एके दिवशी तुम्ही आत्म्याच्या क्षेत्रात प्रवेश कराल आणि वर्णनापेक्षा जास्त आणि अपेक्षेपेक्षा जास्त आनंद अनुभवाल. दुःखातून, आपण इतरांशी सहानुभूती दाखवायला, त्यांच्या भावना समजून घ्यायला आणि त्यांना मदत करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न .करायला शिकले पाहिजे
भौतिक जगात प्रत्येक गोष्ट हालचाल, बदल आणि अस्थिरता दर्शवते, परंतु देवाचे स्वरूप शांतता, शांतता आणि स्थिरता .आहे
आध्यात्मिक मार्गावर खोल प्रामाणिकपणा ही एक आवश्यक आवश्यकता आहे, कारण हृदयाच्या शुद्धतेत आणि हेतूच्या .स्पष्टतेत आत्म्याचा उदय होतो

जीवनाच्या बागेत, मी आनंदाने एका झाडापासून दुसऱ्या झाडापर्यंत फिरतो, आणि शेवटी, हे परमेश्वरा, मी तुझ्या .पसरलेल्या हातावर बसेन जो माझे स्वागत करतो
* * *

:स्व-विकास
एखाद्या व्यक्तीने आपले जीवन व्यवस्थित करावे आणि यादृच्छिक, निरर्थक वाचनात वेळ वाया घालवण्याऐवजी मानवी मनाने तयार केलेली सर्वोत्तम पुस्तके वाचावीत आणि जीवनात त्यांना अनुकूल असलेले काम शोधावे आणि त्यांचे काम .कार्यक्षमतेने आणि प्रभावीपणे करण्याचा प्रयत्न करावा अनेक लोक अनेक क्षेत्रात खूप प्रयत्न करतात पण
त्यांना फारसे यश मिळत नाही. ज्यांना स्वतःचा विकास करायचा आहे ते अनेक गोष्टींबद्दल सर्वकाही समजू शकत नाहीत, परंतु त्यांना प्रत्येक गोष्टीबद्दल थोडेसे माहिती असू शकते आणि एका गोष्टीबद्दल सर्वकाही माहिती असू .शकते
ज्ञान हा एक विशाल महासागर आहे आणि आध्यात्मिक ज्ञान अमर्याद आहे पृथ्वी जरी विश्वातील एक लहान बिंदू असली तरी .आपल्या दृष्टीने ती प्रचंड आहे
तरीसुद्धा, मानवी प्रगतीमुळे, आधुनिक वाहतूक आणि
[संवाद] साधनांमुळे आपले जग लहान होत चालले आहे आणि लवकरच !आपण इतर ग्रहांवर प्रवास करण्याचा विचार करू
संतुलन राखले पाहिजे जे लोक केवळ आध्यात्मिक पैलूवर लक्ष केंद्रित करून भौतिक जीवनाकडे दुर्लक्ष करतात त्यांना त्यांचे मानसिक संतुलन गमावण्याची शिक्षा दिली .जाते
भौतिक कर्तव्ये खूप महत्त्वाची आहेत आणि ती सामाजिक, राष्ट्रीय आणि आंतरराष्ट्रीय जबाबदाऱ्यांशी संबंधित आहेत बौद्धिक कर्तव्य हे भौतिक कर्तव्यापेक्षा श्रेष्ठ आहे आणि आध्यात्मिक आणि नैतिक कर्तव्यांना प्राधान्य दिले पाहिजे भौतिक गोष्टींबद्दल एखाद्या व्यक्तीला जास्त काळजी करणाऱ्या क्षुल्लक सवयींपासून मन मुक्त केले .पाहिजे

तुमच्या प्रतिभेचे आणि सुप्त शक्तींचे स्रोत बाहेर काढा आणि तुमच्याकडून कोणीही हिरावून घेऊ शकत नाही अशा .आंतरिक समाधानाचे हास्य हासा
हे जग दोन शक्तींनी चालते: चांगल्याची शक्ती आणि
वाईटाची शक्ती. जो कोणी चांगल्याला आपला मार्गदर्शक आणि मार्गदर्शक म्हणून स्वीकारतो त्याला चांगले दिवस आणि आनंदी जीवन मिळेल आणि जो कोणी वाईटाला आपला मार्ग दाखवू देतो आणि आपल्या आवेगांवर नियंत्रण ठेवू देतो त्याला दुःख .आणि दुःख मिळेल
बहुतेक लोकांसाठी मुख्य शब्द "मी" आहे, परंतु .आध्यात्मिक लोक इतरांचा स्वतःसारखा विचार करतात
जे फक्त स्वतःचा विचार करतात ते इतरांचे शत्रुत्व आणि शत्रुत्व स्वतःवर ओढवून घेतात, तर जे इतरांचा विचार करतात आणि त्यांच्या भावना अनुभवतात त्यांना असे आढळते की इतरही त्यांचा विचार करतात आणि त्यांच्याबद्दल सहानुभूती .दाखवतात
या जगात मानव म्हणून येण्याचे कारण न कळता जन्माला
.येणे, जगणे आणि मरणे हा स्वतःचा अपमान आहे
आपल्या निर्माणकर्त्याला विसरणे म्हणजे अस्तित्वाचा उद्देश न समजणे, तर त्याच्याबद्दल विचार करणे आणि त्याची उपस्थिती अनुभवण्याची प्रामाणिक इच्छा असणे कालांतराने .अनेक आध्यात्मिक फायदे आणि आशीर्वाद देते
भौतिक संपत्ती आणि संपत्ती मिळवणे नैराश्य आणि दुःखापासून मुक्ततेची हमी नाही. एक दिवस येईल जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला असहाय्य आणि शक्तीहीन वाटेल, नशिबाच्या हातात एक खेळण्यासारखे वाटेल; तेव्हा त्यांना समजेल की देवच त्यांचा आधार आहे, त्यांचे संरक्षण आहे आणि .त्यांचे सुरक्षित आश्रयस्थान आहे

जेव्हा जेव्हा तुम्हाला एखाद्या अद्भुत दृश्याने
किंवा एखाद्या विचित्र प्राण्याने आश्चर्य वाटेल तेव्हा तुमचे डोळे बंद करा, आत जा आणि त्याच्या दैवी स्रोताचे .चिंतन करा

मनुष्याला केवळ सृष्टीमागे लपलेल्या दैवी कारखान्यातून बाहेर पडणारे घन पदार्थ दिसतात आणि जर तो कारखान्यातच प्रवेश करू शकला तर त्याला दिसेल की या जगातील प्रत्येक गोष्ट किती आश्चर्यकारक पद्धतीने .अस्तित्वात येते
* * *

.मी तुम्हाला अर्ज केला
दररोज सकाळी मी माझे शरीर, माझे मन आणि माझ्याकडे असलेली प्रत्येक क्षमता तुमच्यासाठी अर्पण करतो, अनंत निर्माणकर्त्या, तुम्ही कोणत्याही मार्गाने वापरण्यासाठी, जेणेकरून तुम्ही माझ्याद्वारे स्वतःला .व्यक्त करू शकाल
तुझ्यासाठीच्या माझ्या मूक स्वर माझ्या हृदयाच्या .ठोक्यांच्या तालात गातील
मला माहित आहे की सर्व काम तुमचे काम आहे आणि जोपर्यंत तुम्हाला मैत्रीपूर्ण सेवा दिली जाते तोपर्यंत कोणतेही .काम कठीण किंवा नीच नसते
आध्यात्मिक भाषेत, मी तुझी उपस्थिती जाणून घेण्यास सांगतो. तू सर्व प्राण्यांचे मूळ आणि सार आहेस. माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणुमध्ये मला तुला पाहू दे आणि .माझ्या प्रत्येक विचारात तुला जाणवू दे
हे परमेश्वरा, आमच्या आनंदाच्या प्रवाहांना अशा प्रकारे निर्देशित कर की ते अल्पकालीन इंद्रिय सुखांच्या .वाळूत स्वतःला गमावू नयेत
स्वार्थाच्या उजाड वाळवंटात आपल्या करुणेचे छोटे .प्रवाह आटू नयेत
आपल्या भावनांच्या एकाकी, वेगळ्या वाहिन्या तुमच्या .प्रेमाच्या अमर्याद सरोवरात मिसळू द्या
तुमच्या आशीर्वादांच्या मुबलक पावसाने आमच्या जीवनातील अरुंद नद्या रुंद होवोत, जेणेकरून ते नम्रता, आत्मत्याग आणि इतरांच्या भावनांचा विचार करण्याच्या विस्तृत, प्रशस्त मैदानांना ओलांडू शकतील, जेणेकरून ते

शेवटी, संपूर्ण पवित्रतेत, तुमच्या महान महासागरात प्रवेश .करू शकतील
दैवी चेतना, त्याच्या स्वर्गीय आनंदासह, एक जादुई
किमया आहे जी अप्रिय पार्थिव जीवनाच्या दाट शिशाला त्वरित सतत नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदाच्या तेजस्वी सोन्यात .रूपांतरित करते
जेव्हा अस्वस्थ विचारांचा चिखल शांत होऊ लागतो,
तेव्हा देवाची शक्ती चेतनेच्या स्वच्छ, शुद्ध पाण्यात .प्रतिबिंबित होऊ लागते
* * *

:तो शाश्वत आवाज मला हळूवार, हळू आवाजात म्हणाला
तुमच्या झोपेच्या सर्व युगांमध्ये मी तुमच्या कानात" कुजबुजलो आहे: 'जागे व्हा!' आणि आता तुम्ही तुमची झोप सोडली आहे; मी तुम्हाला सांगतो: तुमच्या भावांना जागे करा, ".माझ्यासोबत काम करा, जेणेकरून सर्वांनी माझे वचन ऐकावे :म्हणून मी वचन दिले, म्हणालो
मी तुमचा संदेश पसरविण्यासाठी आणि तुमच्या आवाहनाचा" प्रसार करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन आणि जेव्हा मी माझे पार्थिव रूप सोडेन, तेव्हा मी तुमचा सर्वांगीण आवाज :सुसंवादी हृदयांना कुजबुजण्यासाठी घेईन
आध्यात्मिक सांत्वनाचे त्यांचे दिव्य स्तोत्र ऐका,
.कारण तो नेहमीच तुम्हाला हाक मारत असतो
मी माझ्या सर्व असंख्य बंधूभगिनींची वाट पाहीन; ते आत्म-ज्ञानाच्या धन्य ध्येयाकडे एका लांब, लांब मिरवणुकीत हळूहळू चालत असताना, आणि (अनंतकाळच्या कुजबुजांमधून) मी :त्यांना कुजबुज करेन
माझ्या बंधूंनो, जागे व्हा आणि आपण त्याच्या आवाजाचे" अनुसरण करूया जो आपल्याला सतत बोलावतो आणि आपण एकत्र "स्वर्गीय घरी परत जाऊया
आपण आपल्या हृदयात देवाचे नाव उत्कट इच्छा आणि दैवी प्रेमाच्या जपमाळेवर उच्चारले पाहिजे आणि तीच खरी उपासना .आहे जी देवाच्या हृदयाला स्पर्श करते
थंड अंतःकरणाने आणि भटकंती करणाऱ्या मनाने देवाचे
नाव उच्चारणे म्हणजे निंदा आणि अनादर आहे. जेव्हा एखादी

व्यक्ती प्रार्थना करते तेव्हा त्याचे हृदय आणि मन .देवाच्या प्रेमाने भरलेले असले पाहिजे
* * *

जगाच्या आकर्षणापासून दूर जाणे आणि जगिक इच्छांचा
त्याग करणे ही नकारात्मक अवस्था नाही तर सकारात्मक अवस्था .आहे. ही दुःखाचा त्याग आहे आणि दुःखाचा त्याग आहे तपस्वीपणा हा त्यागाचा मार्ग मानू नये, उलटपक्षी, ही
एक धन्य गुंतवणूक आहे, ज्यामध्ये आपण आत्म-शिस्तीवर खर्च केलेल्या तुटपुंज्या रकमेतून लाखो आध्यात्मिक डॉलर्स मिळतात. आपल्या क्षणभंगुर दिवसांचे सोन्याचे नाणे शाश्वत आनंदाचे राज्य खरेदी करण्यासाठी खर्च करणे शहाणपणाचे ?नाही का
देवाच्या निर्मितीतील अद्भुत गोष्टींकडे पाहताना आपल्या आत उत्तेजित होणाऱ्या आणि मंथन होणाऱ्या शुद्ध, खोल भावनेत आपण स्वतःला बुडवून घेतले पाहिजे. सौंदर्याच्या चष्म्यातून देवाला जाणून घेण्याचा हा मार्ग .आहे
जो सत्कर्म करतो, जरी ते केवळ अनुकरणाने केले तरी,
त्याला चांगुलपणाचा ताजेतवाने आणि आकर्षक सुगंध श्वास घेण्याची संधी मिळते, जो त्याला अधिक करण्यास प्रेरित करतो. परंतु जो जाणूनबुजून इतरांचे अनुकरण करून वाईट कृत्ये करतो तो अपरिहार्यपणे वाईटाच्या अप्रिय आणि .घृणास्पद वासाशी संबंधित असेल
* * *

तुमच्यासारखे व्यक्तिमत्व कोणाचेही नाही, कोणाचाही चेहरा सारखा नाही, तुमच्यासारखा आत्मा कोणाचाही नाही, देवाने तुम्हाला अद्वितीयपणे निर्माण केले आहे आणि .तुमच्यासारखे कोणीही नाही
एखाद्या व्यक्तीने वाचलेल्या साहित्यातून सार काढावे .आणि त्या साहित्याचा व्यावहारिक फायदा घ्यावा
पीस उत्पादन दैनंदिन जीवनात वापरण्यासाठी जीवन अनुभव .कारखान्यांमध्ये तयार केले जाऊ शकते
शांती हा सर्व मानसिक आजारांवर इलाज आहे. जे लोक खाण्यापिण्याच्या बाबतीत, वागण्याच्या बाबतीत किंवा वैवाहिक संबंधांमध्ये आत्मसंयम बाळगतात आणि जे

प्रामाणिक, विश्वासार्ह आणि काटकसरी असतात, तेच खऱ्या .शांतीचा आनंद घेतात
देवाच्या नियमांशी आणि विश्वाच्या नियमांशी सुसंगत राहून शांती मिळू शकते. जे देवावर प्रेम करतात, शांतीचा आनंद घेतात, चांगले करण्यात आनंद घेतात आणि त्याच्यावर .विचार करतात आणि ध्यान करतात त्यांनाच शांती मिळते
कोमल स्त्रीलिंगी भावनांनी भरलेली आई ही दैवी दयेचे .प्रतीक आहे
दैवी शांती आणि आंतरिक आध्यात्मिक सिद्धींचा बहर हे दैनंदिन ध्यानाचे एक नैसर्गिक फळ आहे आणि जगातील खजिना .आणि संपत्तीपेक्षा खोल आणि गहन आनंद आहे
दैवी उपस्थितीपेक्षा गोड किंवा आनंददायी काहीही नाही जेव्हा तुम्हाला हे सत्य कळेल, तेव्हा तुम्ही सर्वात आनंदी आणि श्रीमंतांमध्ये सर्वात श्रीमंत व्हाल. भौतिक संपत्ती फक्त या पृथ्वीवरच वापरली जाऊ शकते; ती पुढच्या जगात वापरता येत नाही. परंतु चिंतनाच्या खाणीतून काढलेले दैवी आनंदाचे सोने हे एक धन्य आणि सतत नूतनीकरण करणारे धातू आहे, दोन्ही जगात फायदेशीर आहे आणि कायमचे अविनाशी .आहे
* * *

आत्म्याच्या जागृतीमध्ये, रंग उजळ होतात, ध्वनीला गोड प्रतिध्वनी मिळते, संवेदना अधिक नाजूक होतात, आत्म्याला अवकाशात त्याचा विस्तार जाणवतो, मनाला इतरांकडून येणाऱ्या कंपनांची जाणीव होते आणि जीवनाचा आनंद घेण्याची .क्षमता वाढते
* * *

लोक जीवनात काही गोष्टी सोडून देण्याच्या
कल्पनेबद्दल तक्रार करतात, परंतु प्रत्यक्षात ते अनेक मौल्यवान गोष्टी सोडून देतात, त्यापैकी सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे मनाची शांती. ते कधीकधी पैशासाठी स्वतःचे बलिदान देखील देतात, जे क्षणभंगुर आणि नाशवंत असते. एखाद्या व्यक्तीकडून संपत्ती हिसकावून घेतली जाऊ शकते किंवा ती हिसकावून घेतली जाऊ शकते, जेव्हा ते हे जग सोडून जातात आणि ते सोबत घेऊ शकत नाहीत. पैशाचे खरे मूल्य ते फायदेशीर प्रयत्नांवर खर्च करण्यात आणि देवाला आणि

स्वतःच्या विवेकाला आनंद देणाऱ्या पद्धतीने स्वतःला आणि .इतरांना आनंद देण्यात आहे
जग नैसर्गिक आणि मानवी वादळांनी भरलेले आहे, आणि देव
हा या जगातील वादळे, वादळे आणि वाईट गोष्टींपासून मजबूत .ढाल आणि सुरक्षित आश्रयस्थान आहे
देव कुठेही असला तरी, भय किंवा दुःख नसते. खरा विश्वासणारा जीवनाच्या लढाईत आणि घटनांच्या संघर्षात दृढ आणि अभिमानाने उभा राहतो, त्याला खात्री असते की देव त्याच्यासोबत आहे, त्याचे नुकसान होण्यापासून रक्षण करतो आणि त्याला एका क्षणासाठीही सोडत नाही. अशा प्रकारे, त्याच्या हृदयातून भीती नाहीशी होते आणि खात्रीने त्याचे .रक्षण होते, एक असे संरक्षण जे लादले जाऊ शकत नाही
* * *

:जर तुम्हाला त्याचे उत्तर हवे असेल तर
त्याने प्रतिसाद दिला की नाही
.त्याला हाक मारत राहा
सतत प्रार्थनांच्या मंदिरात तुमच्या विनंत्या चालू .ठेवा
,तो येवो किंवा न येवो
.तो तुमच्या जवळ येत आहे यावर विश्वास ठेवा
तुमच्या हृदयातील प्रत्येक आकांक्षेसह
,तो तुमची विनंती पूर्ण करील की नाही
.त्याच्याबद्दल प्रेम दाखवत राहा
जरी तो प्रतिसाद देत नसला तरी
,अगदी तुम्हाला अपेक्षित असलेल्या पद्धतीने तो सूक्ष्मपणे उत्तर देईल यावर विश्वास ठेवा आणि सर्वात खोल अंधारात, तुमच्या प्रार्थना
जीवन, मृत्यू आणि वेदनेच्या नृत्यात
जर तुम्ही त्याला हाक मारत राहिलात तर
त्याच्या शांततेने तुम्हाला दुःख न देता
.तुम्हाला त्याचा प्रतिसाद मिळेल
* * *

चला आपण एक संयुक्त जग निर्माण करण्यासाठी काम करूया, जिथे प्रत्येक राष्ट्र एक उपयुक्त सदस्य असेल, जागरूक .मानवी विवेकाद्वारे देवाचे मार्गदर्शन घेतले जाईल

आपल्या अंतःकरणात, आपण सर्वजण स्वार्थ आणि
.द्वेषापासून स्वतःला मुक्त करण्याचा सराव करू शकतो सर्व राष्ट्रांमध्ये सुसंवाद निर्माण व्हावा म्हणून आपण प्रार्थना करूया, जेणेकरून ते एका नवीन, उदात्त .संस्कृतीच्या प्रवेशद्वारातून हातात हात घालून चालतील प्रामाणिक, मनापासून आणि गोड शब्द तहानलेल्या आत्म्यांसाठी ताजेतवाने अमृतसारखे असतात. असे शब्द .सर्वत्र आणि नेहमीच आवश्यक आणि इच्छित असतात
कठोर, आक्षेपार्ह आणि दुखावणारे शब्द इतरांच्या आत्म्यासाठी घातक असतात आणि त्यांच्या आंतरिक शांतीसाठी विनाशकारी असतात. ते मैत्रीच्या इमारतीतील एक विध्वंसक .गोळा आहेत आणि सुरक्षित घरे जाळून टाकणारी आग आहेत माणसाने कठोर शब्द नेहमीच आपल्या तोंडातून दूर
ठेवावेत आणि संकट आणि अचानक वेगळे होण्यापासून आपले जीवन .सुरक्षित ठेवावे
दयाळू शब्द मित्र आणि शत्रूंच्या हृदयात, समुदायांमध्ये, प्रार्थनास्थळांमध्ये, कार्यालयांमध्ये, कामाच्या ठिकाणी आणि इतर सर्वत्र आनंद निर्माण करतात. जेव्हा एखादा कठीण, उदास व्यक्ती त्यांना सोडून जातो तेव्हा लोकांना आंतरिक आनंद जाणवतो आणि एक प्रामाणिक, वक्तृत्ववान, दयाळू आणि सौम्य मित्र पाहून त्यांना आनंद .होतो
जेव्हा तुम्ही तुमच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी प्रयत्न करता आणि देव तुमच्यासाठी जे सोपे करतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत आणि जगासाठी हताश आणि त्याच्या लुटीसाठी लोभी .असलेल्यांपेक्षा अधिक समाधानी व्हाल
देव वेगवेगळ्या संस्कृती, मानसिकता आणि राष्ट्रीयत्वांच्या मिश्रणाद्वारे त्याचे सत्य प्रकट .करून योग्यरित्या जगण्याची कला विकसित करण्याचे काम करतो कोणतेही राष्ट्र स्वतः परिपूर्ण नसते आणि सर्व राष्ट्रीयत्वांच्या सर्वोत्तम गुणांचे मिश्रण आपल्याला संतुलित जीवन आणि यशस्वी जीवनाच्या कलेबद्दल सर्वोत्तम अंतर्दृष्टी प्रदान करेल. हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की सर्व महान व्यक्तींनी संस्कृतीच्या यशाच्या शिखरावर

पोहोचले आणि त्यांच्या जीवनात सर्वोच्च मानवी आदर्श आणि .तत्त्वे साकारली
आत्म्याच्या वेदीवर अंतर्दृष्टीचा प्रकाश चमकतो. मानवी हातांनी स्पर्श न केलेल्या मंदिरात प्रवेश करा, .जिथे चिंता किंवा भीती नाही
आध्यात्मिक एकांताच्या शांततेत या आणि तुम्हाला शांततेच्या भाषेत देवाचा आवाज तुमच्याशी बोलताना ऐकू येईल आणि तुम्हाला जाणवेल की अदृश्य दृश्यमान झाले आहे .आणि जे अवास्तव वाटते ते वास्तव बनले आहे
संतुलन सुंदर आहे आणि ते आपल्या भावना, विचार आणि कृतींचा पाया असले पाहिजे आणि ज्या अक्षाभोवती आपले जीवन .फिरते
महान आत्मे त्यांचे संयम आणि शांती राखतात, ज्यामुळे त्यांना त्यांचे विवेक किंवा संतुलन न गमावता जीवनातील .परीक्षा आणि संकटांमधून बाहेर पडण्यास मदत होते
देव सर्वत्र उपस्थित आहे, तो जगांचे व्यवस्थापन करतो आणि आकाशगंगांना अनंत कक्षांमध्ये मार्गदर्शन करतो आणि त्याच्या प्रतिमेत निर्माण झालेली मानवजात, चिंता किंवा त्रास न होता त्याचे जीवन व्यवस्थापित करण्याची आणि त्याच्या क्रियाकलापांचे समन्वय साधण्याची क्षमता देखील .बाळगते
आपण नेहमी इतरांना प्रेम, सद्भावना आणि शांतीच्या .कल्पना पाठवल्या पाहिजेत
ध्यानाच्या रचनेत, जिथे आत्म्याच्या वेदीवर अंतर्दृष्टीचा प्रकाश सतत चमकत राहतो, तिथे चिंता, ताण, चिंता नसते, उलट शांतता, प्रसन्नता, आत्मविश्वास आणि खरा .आनंद असतो
प्रभु, लोकांमध्ये फूट आणि कलह निर्माण करणाऱ्या आणि चांगुलपणा आणि सौहार्दाच्या प्रेमात एकत्र येण्यापासून आत्म्यांना रोखणाऱ्या स्वार्थाच्या राक्षसांवर मात .करण्यास आम्हाला मदत कर
सर्व चांगली कृत्ये देवाला मान्य आहेत जोपर्यंत ती आध्यात्मिक जाणीवेने केली जातात. भौतिकवादी कृत्ये ही पूर्णपणे स्वार्थी विचारांनी प्रेरित असतात. भौतिक आणि आध्यात्मिक कार्यातील अडथळा दूर केला पाहिजे. चांगल्या

हेतूने केलेली सर्व कृत्ये शुद्ध असतात आणि आत्म्याला .अशुद्धता आणि कलंकांपासून शुद्ध करण्यास मदत करतात तुमचे सोबती काळजीपूर्वक आणि विचारपूर्वक निवडा. त्यांच्याशी प्रामाणिक मित्र बना, पण नेहमी काही अंतर ठेवा आणि परस्पर आदर हा तुमच्या आणि त्यांच्यामधील दुवा असू द्या. त्यांच्याशी शिष्टाचाराच्या मर्यादा ओलांडू .नका
इतरांशी जुळवून घेणे सोपे आहे, परंतु जर तुम्हाला त्यांचे प्रेम आणि आदर टिकवून ठेवायचा असेल तर तुम्ही या .सल्ल्यानुसार वागले पाहिजे
* * *

प्रार्थना, ध्यान आणि श्रद्धेद्वारे, एखाद्याला आध्यात्मिक मार्गदर्शन मिळते आणि या आंतरिक सुसंवादाशिवाय कोणीही शांती आणि शांततेत जगू शकत नाही. तथापि, इच्छा, लहरी किंवा सवयींमुळे उद्भवणाऱ्या औचित्यावर अवलंबून राहण्याऐवजी देवाकडून थेट मार्गदर्शन मिळविण्यासाठी अंतर्ज्ञानी ज्ञान आणि सखोल समज आवश्यक .आहे
तुम्ही जे काही मिळवू इच्छिता ते आणि त्याहूनही
.जास्त, देवामध्ये तुमची वाट पाहत आहे हे जाणून घ्या
एका संध्याकाळी, शिक्षक परमहंस विद्यार्थ्यांना :म्हणाले
माझ्यासाठी मालमत्ता काही अर्थ नाही, पण मैत्री खूप" मौल्यवान आहे खऱ्या बंधुत्वात, मित्रांच्या मित्राची खरी "झलक दिसते: देव
मग तो पुढे म्हणाला: "मित्राला फसवण्यापासून किंवा माणसाला विश्वासघात करण्यापासून सावध राहा, कारण ते दैवी "न्यायाच्या नियमानुसार सर्वात मोठ्या पापांपैकी एक आहे
* * *

अधिक मानसिक शक्ती विकसित करा ती शक्ती विकसित करा जेणेकरून काहीही झाले तरी तुम्ही जीवनाच्या लढाईत शूरांसारखे खंबीरपणे उभे राहू शकाल आणि सर्व आव्हानांना .तोंड देऊ शकाल
जर तुम्ही देवावर प्रेम करत असाल, तर तुमच्यात
विश्वास असला पाहिजे आणि संकटे, संकटे आणि परीक्षा

आल्यावर सहन करण्यास आणि टिकून राहण्यास तयार असले .पाहिजे
निराश होऊ नका किंवा वेदनेला घाबरू नका, तर तुमचे मन .सकारात्मक आणि मजबूत ठेवण्यासाठी काम करा
जेव्हा तुम्ही आध्यात्मिक आनंदाचा प्रत्यक्ष अनुभव घ्याल तेव्हा तुम्हाला आढळेल की इतर कोणताही अनुभव .त्याच्याशी तुलना करू शकत नाही
पालकांनी नेहमीच त्यांच्या मुलांना ध्यान आणि जाणीवपूर्वक विवेक शिकवून त्यांच्यामध्ये आध्यात्मिक जागरूकता निर्माण करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे जेणेकरून ते फसव्या आणि खोट्या सुखांच्या आगीशी खेळण्याच्या मोहात .पडू नयेत
जेव्हा दैवी आनंद उतरतो, तेव्हा माझा श्वास शांत होतो आणि माझा आत्मा वर चढतो, एकाच वेळी हजारो झोपेचा आनंद अनुभवतो, तरीही मी माझ्या सामान्य संवेदना गमावत नाही. हा वैश्विक अनुभव त्यांच्यासाठी राखीव आहे जे चेतनेच्या .सर्वोच्च अवस्थेपर्यंत खोलवर जातात
* * *

:हृदयाचा डोळा
प्रत्येक व्यक्ती वेगवेगळ्या प्रमाणात, आतील
डोळ्याची किंवा अंतर्दृष्टीची शक्ती प्रदर्शित करते. ते शांततेच्या आणि शांतीच्या क्षितिजातून उदयास येते, अनुमानात्मक पुराव्याची किंवा संवेदी पुराव्यांची आवश्यकता नसताना गोष्टी आणि लोकांबद्दल अचूक आणि विश्वासार्ह ज्ञान देते; हे आपल्याला आपल्या स्वतःच्या .अनुभवांवरून माहित आहे
खरी अंतर्दृष्टी ही भावनिक चिंता आणि अस्वस्थ
करणाऱ्या शंकांपासून वेगळी शांत आणि प्रामाणिक भावना म्हणून येते. ही अंतर्दृष्टी आतील आवाज किंवा हृदयाच्या कुजबुजाच्या रूपात प्रकट होते आणि खरे आतील मार्गदर्शन आणि अवचेतन मनातील दिशाभूल करणारे आवाज यांच्यात फरक करणे .अत्यंत महत्त्वाचे आहे
खरी अंतर्दृष्टी (अंतर्ज्ञान) ही एक कठोर श्रद्धा
नाही तर सत्याचे थेट आकलन आहे आणि सर्जनशील विचारसरणी हा .असामान्य स्वभावांवर सर्वोत्तम उतारा आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती नकारात्मक किंवा उत्तेजित अवस्थेत असते तेव्हा स्वभाविक प्रवृत्ती चेतनेचा ताबा घेतात. जेव्हा मन सकारात्मक विचारांपासून वंचित असते तेव्हा त्याचा मालक उदास होतो आणि काळजीने दबलेला असतो आणि नैराश्य आणि काळजीमुळे, सैतान त्या व्यक्तीच्या विचारांमध्ये पाहुणा बनतो आणि यजमानावर पूर्ण नियंत्रण !ठेवतो
म्हणून, माझ्या मित्रा, सर्जनशील कल्पना विकसित करण्यावर काम करा जेव्हा तुम्ही हाताने काम करत नसाल तेव्हा तुमच्या मनात काहीतरी सर्जनशील काम करा. ते व्यस्त ठेवा जेणेकरून ताणतणाव आणि चिंतांमध्ये बुडून जाण्यासाठी .वेळ उरणार नाही
मैत्री आपल्या आत्म्याला समाधान देत नाही जोपर्यंत
ती देवावरील सामायिक प्रेमात रुजलेली नसते. इतरांकडून समजून घेण्याची आणि मैत्रीची आपली तळमळ ही खरं तर, आत्म्याला त्याच्या स्रोताशी: देवाशी एकरूप होण्याची .तळमळ असते
आपण बाह्य गोष्टींद्वारे ती तळमळ जितकी पूर्ण
करण्याचा प्रयत्न करतो तितकेच आपल्याला उच्च साथीदार .मिळण्याची शक्यता कमी होते
जर तुमचे मन मजबूत असेल आणि तुम्ही अढळ दृढनिश्चय जोपासलात तर तुम्ही तुमचे नशीब नियंत्रित करू शकता. प्रथम छोट्या छोट्या गोष्टींमध्ये तुमची मानसिक शक्ती तपासण्याचा प्रयत्न करा आणि अनेक महान गोष्टी साध्य करण्यासाठी ती मजबूत करण्यासाठी काम करा. मी माझ्या .आयुष्यात हे अनुभवले आहे आणि मी खात्रीने बोलतो

चुकीचे कृत्य टाळण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे चुकीचे कृत्य ओळखण्यासाठी योग्य निर्णयक्षमता विकसित करणे आणि .ते न करण्याचा संकल्प करणे
एका चुकीने दुसऱ्याशी लढून बरोबरी होत नाही. अज्ञान
हा मानवतेचा खरा शत्रू आहे आणि त्याला या जगातून हाकलून .लावले पाहिजे
समृद्धी, आनंद आणि परिपूर्ण न्यायाच्या युगाची सुरुवात करण्यासाठी या जगात आपल्याला आवश्यक असलेल्या

सर्व गोष्टी आपल्याकडे आहेत. मानवी स्वार्थ हा एकमेव अडथळा आहे, जो हे अशक्य बनवतो. मानवी स्वार्थामुळे आणि इतरांची पर्वा न करता स्वार्थाच्या मागे लागण्यामुळे .भयानक आणि अन्याय्य दुःख निर्माण होते
* * *

संग्रहातून: द्वेषाची कापणी
नसी आणि झाकीर एकमेकांचा द्वेष करत होते. शाळेत
असताना त्यांच्यात भांडण सुरू झाले आणि जेव्हा ते मोठे झाले तेव्हा त्यांच्यात वैर वाढले आणि ते बूट विक्रीच्या .व्यवसायात प्रतिस्पर्धी बनले
एकदा, त्यांनी लग्नात मुलीचा हात मिळवण्यासाठी
स्पर्धा केली आणि नसी झाकीरपेक्षा थोडा बलवान असल्याने, त्याने त्याला जोरदार मारहाण केली आणि बेशुद्ध करून सोडले. झाकीर शुद्धीवर आला तेव्हा त्याला घडलेल्या .घटनेबद्दल लाज, पश्चात्ताप आणि तिरस्कार वाटू लागला वर्षांनंतर, झाकीरने काम करण्यासाठी आणि राहण्यासाठी .शहरात जाण्याचा निर्णय घेतला
नासी काय घडले ते विसरला होता, पण नासीमुळे त्याला झालेला अपमान आणि लाजिरवाणापणा झाकीर त्याच्या आठवणीतून पुसून टाकू शकला नाही. तरीही, तो पुन्हा पुन्हा सांगत राहिला आणि स्वतःशीच म्हणाला, "मी नासीला माफ करेन आणि ".त्याने माझ्याविरुद्ध केलेला गुन्हा मला आठवणार नाही पण काही महिन्यांनंतर, झाकीरला जाणवले की तो दररोज माफीच्या आश्वासनांदरम्यान, खोलवर सूड घेण्याची इच्छा बाळगतो आणि सूडाची तहान भागवण्यासाठी तो असाच प्रहार .करण्याच्या संधीची वाट पाहत होता
काही काळानंतर, नसीला एक विचित्र ओढ जाणवली ज्यामुळे
तो त्याचा जुना प्रतिस्पर्धी झाकीर जिथे राहायला गेला होता तिथे गेला. त्याला शंका नव्हती की काहीतरी घडणार आहे. झाकीरला मात्र नसीच्या शहरात उपस्थितीची माहिती होती आणि .तो त्याच्या हालचालींवर बारकाईने लक्ष ठेवू लागला
एका संध्याकाळी, हवामान उदास आणि पावसाळी असतानाही, .नासी फिरायला आणि "ताजी हवा वास घेण्यासाठी" गेला
एका निर्जन रस्त्यावरून तो एकटाच चालत असताना, तो एका उघड्या गोदामासमोरून गेला, तर झाकीर त्याच्या मागे चोरून

आणि सावधपणे गेला आणि जेव्हा संधी मिळाली तेव्हा त्याने .चक्रवाढ व्याजाने खाते चुकते करण्याचा निर्णय घेतला आनंदाने भरलेल्या त्याला दिसले की एका भांडाराच्या भिंतीवरून एक भक्कम टाइल पडली आहे, म्हणून त्याने ती पकडली आणि त्याच्या माजी प्रतिस्पर्ध्याच्या डोक्यावर जोरदार प्रहार केला, त्याला जमिनीवर फेकले आणि नासीला त्याच्या .उपस्थितीची माहिती न देता तो परत आला
काही तासांनंतर, पाऊस थांबला, ढग निघून गेले आणि भिंतीच्या वरच्या बाजूला असलेल्या छिद्रातून चंद्रप्रकाशाचा किरण दिसला. नासीला जागा झाला आणि तो .जमिनीवर पडलेला आढळला, त्याला खूप अशक्त वाटत होते त्याने काय घडले हे शोधण्याचा प्रयत्न केला आणि
जेव्हा त्याला त्याच्या शेजारी एक टाइल आणि त्याच्या वरच्या भिंतीत एक भोक दिसला, तेव्हा त्याने असा निष्कर्ष काढला की तो गोदामाच्या बाजूने चालत असताना, त्याच्या दुर्दैवामुळे ती टाइल भिंतीवरून पडली आणि त्याच्या .डोक्यावर कोसळली
या कथेचा अर्थ असा आहे की मानव त्यांच्या कृतींचे
परिणाम अविस्मरणीय असले तरी, त्यांनी इतरांवर केलेले नुकसान विसरतात आणि त्या कृतींचे परिणाम अज्ञानाच्या अंधारात त्यांचा पाठलाग करतात. ज्याप्रमाणे गाय हजारो इतरांमध्ये तिचे वासरू शोधू शकते, त्याचप्रमाणे आपल्या कृतींचे परिणाम देखील दीर्घकाळानंतरही आपल्याला सतत .शोधण्याची आणि आपले स्थान निश्चित करण्याची शक्ती ठेवतात जर नसीकडे शहाणपण असते आणि त्याने त्या घटनेनंतर
स्वतः आणि त्याचा प्रतिस्पर्धी झाकीर यांच्यातील वाद मिटवण्याचा आणि त्याची माफी मागण्याचा प्रयत्न केला असता, तर कदाचित त्याने त्याच्या प्रतिस्पर्ध्याचा राग कमी केला असता आणि परिस्थिती त्यापेक्षा जास्त पुढे गेली .नसती
पण गोष्टी बदलल्या नाहीत, आणि भयानक परिणामांची बीजे
एका अंधाऱ्या भविष्याच्या गर्भाशयात वाढली आणि फुलली, ज्याचा शेवट एका विनाशकारी जन्मात झाला. अप्रिय आश्चर्य टाळण्यासाठी, मनाच्या मातीत लपलेल्या वाईट प्रवृत्तींचे बीज जाळले पाहिजे आणि कृती करण्यापूर्वी दूरदृष्टी असली

पाहिजे, कारण सार्वत्रिक नियम सांगतो की एखाद्याला त्याच्या कर्मांचे फळ मिळते, मग ते चांगले असो वा वाईट, गोड .असो वा कडू
आपण हे लक्षात ठेवूया की प्रत्येक कृती मनात
प्रवृत्ती आणि प्रवृत्ती म्हणून साठवलेल्या खुणा सोडते जर त्यांना शहाणपणाने आणि विवेकाने हाताळले नाही तर ते संभाव्य धोकादायक परिणामांना कारणीभूत ठरू शकतात. तथापि, जेव्हा वाईट कर्मांची बीजे ज्ञानाच्या अग्नीने जाळली .जातात तेव्हा ती पुन्हा वाढू शकणार नाहीत

उद्याचा नकाशा, किंवा: प्रयत्न करण्यासारखी एक मागणी

शिक्षकांच्या शिकवणीतून

परमहंस योगानंद

जर तुम्ही आयुष्यात यशाच्या संधींची वाट पाहत ध्येयहीनपणे भटकत राहिलात, तर त्या संधी तुमच्याकडे येणार नाहीत आणि तुम्हाला यश मिळणार नाही. पण जर तुम्ही स्वतःचे भविष्य घडवत असाल आणि तुमच्या उद्याचा नकाशा स्वतःच्या हातांनी काढत असाल, तर तुमचे ध्येय साध्य करण्यात आनंद करा, कारण तुम्ही तुमच्या इच्छित ध्येयापर्यंत पोहोचण्याच्या अगदी जवळ आहात.

यशस्वी नकाशा तयार करण्यासाठी, तुम्हाला सर्वप्रथम तुमचे ध्येय निश्चित करावे लागेल. तुमच्यासाठी यशाचा अर्थ काय आहे? तुम्हाला यशापासून काय हवे आहे? जर तुमचे उत्तर प्रसिद्धी, संपत्ती किंवा स्वार्थी भौतिक इच्छांची पूर्तता असेल, तर तुम्ही भयानक निराशा आणि पूर्ण अपयशाकडे जात आहात.

सर्वात अयशस्वी लोक ते असतात ज्यांचे नाव सर्वांच्या ओठांवर असते. ज्यांच्याकडे भौतिक मानकांनुसार, त्यांच्या आत्म्याला हवे असलेले सर्व काही खरेदी करण्याची आणि बाळगण्याची क्षमता असते, पण तरीही त्यांना आनंद मिळत नाही! मग त्याच मृत मार्गावर का चालत राहावे?

प्रसिद्धी आणि सौभाग्य ही खऱ्या यशाची फळे असू शकतात,
पण ते यशाचे सार नाहीत किंवा ते सर्वात महत्वाचे गुण नाहीत. खरं तर, यश मिळविण्यासाठी ते अजिबात आवश्यक नाहीत.

तर मग उद्देश काय आहे? जीवनातून काय शोधावे? एकच
ध्येय आहे ज्याचा पाठलाग करणे आणि त्यासाठी प्रयत्न करणे योग्य आहे: आनंद यासाठी प्रत्येक क्षणातून जीवनातील लपलेले खजिना काढणे आवश्यक आहे, जे शोधण्यात कुशल आहेत आणि ते खजिने कुठे आहेत हे जाणतात.

आणि हे आनंदाच्या शोधक, हे जाणून घ्या की जर तुम्ही तुमचे लक्ष तुमच्या दिवसापुरते मर्यादित ठेवले तर

आणि जर तुम्ही तुमच्या दयाळू शब्दांनी, फायदेशीर कृतींनी आणि चांगल्या विचारांनी तुमचा दिवस समृद्ध केला तर

तुमचा दिवस तुमचा विश्वासू मित्र आणि तुमची सुवर्णसंधी असेल.

तुमचा पासपोर्ट आणि व्हिसा हे यशाने भरलेल्या
आशादायक आणि उज्ज्वल भविष्यात तुमचा प्रवेश असेल.

म्हणूनच, तुमच्या भविष्याचे नियोजन करण्याचे पुढचे पाऊल म्हणजे तुमच्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवसातील गोष्टींचे काळजीपूर्वक निरीक्षण करणे आणि जे फायदेशीर आणि सकारात्मक आहे ते टिकवून ठेवणे. जर तुम्ही हे करण्यात कमी पडलात, तर तुम्ही थांबून आढावा घेतला पाहिजे.

यश मिळविण्यासाठी, खालील महत्त्वाचे घटक विचारात
घेतले पाहिजेत, ज्याशिवाय यश मिळवता येत नाही:

सकाळी उठल्यावर लगेच अंथरुणातून उडी मारून दिवसाच्या कामांना सुरुवात करू नका.

हळूहळू तुमची ऊर्जा परत मिळवण्यासाठी तुमच्या
संपूर्ण शरीराला अनेक वेळा ताण द्या आणि आराम करा. तुमचा दैनंदिन दिनचर्या सुरू करण्यापूर्वी, हा तुमच्या आयुष्यातील सर्वोत्तम दिवस असेल याची खात्री करण्यासाठी

थोडा वेळ घ्या. काहीही झाले तरी तुमचा दिवस असाच जाईल याची खात्री स्वतःला द्या. प्रार्थना आणि ध्यानाने सुरुवात केल्याने तुमचा विश्वास दृढ होईल आणि तुम्हाला आवश्यक असलेली शक्ती मिळेल.

तुमचे जीवन सोपे करा

जीवनाचा आनंद घेण्यासाठी मानवी शोधांवर अवलंबून राहू नका जर तुम्ही स्वतःला क्षणभंगुर सुखांमध्ये मर्यादित ठेवले तर तुम्ही चिडचिडे, गोंधळलेले आणि मूडी व्हाल टेलिव्हिजन, रात्री उशिरा होणाऱ्या मेळाव्यांशी आणि मेजवान्यांशी सतत जोडण्याची गरज नाही - हे आता सामाजिक रीतिरिवाज बनले आहेत जसे कोणीतरी एकदा म्हटले होते - आणि त्याचे शब्द किती खरे आहेत - आपल्याला मारणारे आपले काम नाही तर आपण आपला मोकळा वेळ कसा घालवतो हे आहे! जर तुम्ही ते सोपे केले आणि स्वतःला समाजात बांधले नाही तर तुम्ही जास्त काळ जगाल आणि जीवनाचा आनंद घ्याल. छोट्या छोट्या गोष्टींमध्ये मिळणारे आनंद शोधा.

तुमच्या हातात असलेले काम तुमच्या क्षमतेनुसार पूर्ण करण्यासाठी सर्वोत्तम प्रयत्न करा.

जर तुम्ही तुमच्या सध्याच्या नोकरीवर असमाधानी असाल,
तर चिंता आणि अव्यवस्थित कामगिरी काहीही बदलणार नाही. परिस्थिती काहीही असो, सकारात्मक दृष्टिकोनाने ती हाताळण्याचा प्रयत्न करा आणि दोन गोष्टींपैकी एक घडेल: एकतर तुम्हाला कळेल की तुम्ही एक मौल्यवान संधी गमावली आहे, किंवा अचानक एक नवीन दार उघडेल, ज्यामुळे तुम्ही तुमच्या गरजा पूर्ण करणारी आणि तुमच्या आकांक्षा पूर्ण करणारी नोकरी शोधू शकाल.

जीवन ही देण्याची आणि घेण्याची एक सतत प्रक्रिया आहे.

तुम्ही जितके देता त्यापेक्षा जास्त घेऊ नका आणि न
घेता देण्यापुरते मर्यादित राहू नका, यासाठी संतुलित राहा.

तुमचा दृष्टिकोन विस्तृत करा

इतरांच्या जीवनात आणि क्रियाकलापांमध्ये रस दाखवा स्वतःच्या पलीकडे पहा - तुमच्या कुटुंबाकडे, तुमच्या कुटुंबाच्या पलीकडे तुमच्या मित्रांकडे आणि तुमच्या मित्रांच्या पलीकडे सर्व लोकांकडे पहा विज्ञान पुष्टी करते की तुम्ही एका संपूर्णतेचा भाग आहात, म्हणून तुमचे मोठे स्वतःला विसरू नका.

तुमचे जीवन संतुलित करा

प्रत्येक दिवसात काम, विश्रांती, विश्रांती, अभ्यास
आणि चिंतन यांचा समावेश असावा. तुम्ही शरीर, मन आणि आत्मा असलेले प्राणी आहात. आरोग्य, चैतन्य आणि ज्ञान मिळविण्यासाठी या महत्वाच्या घटकांचे संतुलित आणि सुसंवादी पद्धतीने पालनपोषण करा.

हसण्यास लवकर, भुसभुशीत होण्यास हळू, मदत करण्यास उत्सुक, वाट पाहण्यास आणि बदलण्यास तयार आणि संधींकडे सतर्क असा.

दिवसाच्या शेवटी खाते तपासा.

तुम्ही केलेल्या प्रगतीबद्दल स्वतःचे अभिनंदन करा. गोष्टी एका रात्रीत बदलणार नाहीत, म्हणून उद्या चांगले करण्याचा दृढनिश्चय करून चुकांना तोंड देण्यास घाबरू नका. आणि झोपण्यापूर्वी, तुमचे व्यवहार देवावर सोपवा, हे जाणून घ्या की तो तुम्हाला एकटे सोडणार नाही, परंतु जोपर्यंत तुम्ही प्रयत्न कराल आणि त्याची मदत आणि मार्गदर्शन घ्याल तोपर्यंत तो तुमच्यासाठी संधी देईल आणि दरवाजे उघडेल.

जेव्हा तुम्हाला झोप येते आणि झोपण्यापूर्वी,
देवाच्या मदतीने उद्याचा दिवस आजपेक्षा चांगला असेल याची खात्री करा.

जर तुम्ही एक बारकाईने नियोजनकार आणि कुशल बांधकाम व्यावसायिक असाल तर

जर तुम्ही तुमच्या नकाशातील तपशीलांचे पालन केले तर

अपयशी होणे अशक्य आहे!

पुढे जा आणि तुम्हाला शांती असो!

स्रोत: स्व-ज्ञान मासिक
खोल हादरे

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद
हे प्रभू, तूच एक रहस्यमय स्वर्गीय वीज आहेस जी
आपल्या नसांमध्ये वाहते आणि आपल्या शरीरातील, त्यांच्या सर्व मांस, हाडे, नसा आणि स्नायूंसह, गुंतागुंतीच्या आणि गुंतागुंतीच्या यंत्रणेला शक्ती देते.
तुमची महत्वाची ऊर्जा आमच्या आत, आमच्या प्रत्येक श्वासात आणि आमच्या हृदयाच्या प्रत्येक ठोक्यात आहे. हे उदारतेचे स्रोत आणि अस्तित्वातील सर्व चांगुलपणा, शक्ती आणि आशीर्वादाचे मूळ, सर्व शक्ती, चांगुलपणा आणि आशीर्वाद तुमच्याकडूनच येतात हे आपण ओळखूया.
* * *

* पहाटेच्या बागेतून, मी तुमच्या चरणी अर्पण करण्यासाठी प्रकाशाची फुले निवडतो.
माझ्या आत्म्याच्या वातावरणातून तुझ्यावरील
प्रेमाचा तो भेदक तारा उफाळून येवो, निष्काळजीपणाचे धुके आणि उदासीनतेचा अंधार दूर करो, हे परमेश्वरा, मी तुला विसरलो तरी मला विसरू नकोस.
मला तुझी आठवण येत नसली तरी मला आठव.
* * *

प्रभु, आम्हाला आशीर्वाद दे जेणेकरून आम्ही आनंदाने आणि आशावादाने जगू शकू.
चला आपल्या पार्थिव कर्तव्यांचा आणि सृष्टीच्या अमर्याद आणि अंतहीन सौंदर्याचा आनंद घेऊया.
आपल्या इंद्रियांना परिष्कृत करण्यास मदत करा जेणेकरून आपण अद्भुत निसर्गाचा आस्वाद घेऊ आणि त्याचा आनंद घेऊ शकू.
आणि जीवनातील सर्व निष्पाप आनंदांना तुमच्या आशीर्वादित चवीने आस्वाद घेऊया.

आपण नकारात्मक आणि निराशावादी दृष्टिकोनातून मुक्त झालो आहोत जो जगण्याच्या आनंदांना आणि जीवनातील सुखांना अन्याय्यपणे मारतो.
* * *

मी बऱ्याच काळापासून सांसारिक गोष्टींच्या उदास दृष्टान्तांनी ग्रस्त आहे, हे वैश्विक आत्म्या, तुला पाहण्याऐवजी, माझे डोळे पदार्थाचे फिकट, निर्जीव शरीर पाहतात.
मला आशीर्वाद द्या जेणेकरून ज्ञानाच्या
अंतर्दृष्टीने मी सर्व गोष्टींमध्ये तुमचे आशीर्वादित अस्तित्व पाहू शकेन.
* * *

आमच्या धातूला शुद्ध कर, हे स्वर्गीय किमयागार!
आमच्या कमकुवतपणाला शक्तीत आणि आमच्या चुकीच्या विचारांना सत्याच्या खऱ्या आकलनात रूपांतरित कर. आमच्या स्वार्थी महत्त्वाकांक्षेच्या भयानक राक्षसांना उदात्त, पंख असलेल्या आकांक्षांमध्ये, आमच्या वेदनादायक अज्ञानाला पवित्र ज्ञानात आणि आमच्या आळशीपणाच्या मूळ कच्च्या मालाला उदात्त आध्यात्मिक कामगिरीच्या शुद्ध सोन्यात बदल.
* * *

हे प्रभू, मी माझे संपूर्ण अस्तित्व तुला अर्पण करण्यासाठी, माझ्या विनवण्यांना दैवी प्रेमाच्या सुगंधाने ओतण्यासाठी नम्र हातांनी तुझ्याकडे येतो! मला तुमच्यावर निष्पाप मुलांचा विश्वास आणि तुमच्यावरील पूर्ण भक्ती द्या.
माझ्या प्रार्थनेच्या शब्दांमागे तुझी उपस्थिती जाणवावी म्हणून मला आशीर्वाद दे.
माझ्या सर्व भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती
जाणवण्यासाठी मला प्रेरित कर.
आणि जेणेकरून मला हे समजेल की तुमचे ज्ञानी ज्ञान
माझे आकलन वाढवते आणि माझे ज्ञान पवित्र करते.
आणि हे निश्चितपणे जाणून घ्या की माझे जीवन तुमच्या अद्वितीय आणि अद्वितीय जीवनाचे एक प्रकटीकरण आहे.
* * *

हे परमेश्वरा, माझे तुझ्यावरील प्रेम बोललेल्या शब्दांनी किंवा कानात गुपिते लपवता येत नाही कारण एका पवित्र, अव्यक्त भाषेत, मी माझे ओतप्रोत प्रेम आणि तुला भेटण्याची माझी तीव्र इच्छा तुला व्यक्त करेन.
तुझा आवाज शांतता आहे, आणि माझ्या आत्म्याच्या
शांततेत मी तुझा सौम्य आवाज ऐकेन.
मला असे वाटू दे की तू नेहमीच माझ्यावर प्रेम करतोस,
जरी मला ते आधी कधीच कळले नव्हते.
* * *

प्रभु, आम्हाला पक्षी, प्राणी, बारीक फुले आणि आपल्या निष्काळजी पायाखाली चिरडल्या जाणाऱ्या मूक गवतांवर प्रेम करायला शिकवा.
निसर्गाच्या असंख्य प्रकार तुमच्या बहुआयामी प्रतिभेचे अभिव्यक्ती आहेत: तुमच्या हातातील प्रामाणिक उत्कृष्ट कलाकृती, ज्या सतत गतिमान आणि कंपित असतात. अनुकरणाला आव्हान देणारे तुमचे अद्वितीय काम
आपल्याला सर्व निर्मितीमध्ये पाहू द्या!
* * *

प्रभु, मला आशीर्वाद दे की मला चांगुलपणा आणि पवित्रताशिवाय काहीही दिसू नये.
जेणेकरून मला दैवी प्रेमाचे प्रेरणादायी शब्द आणि स्तोत्रे ऐकू येतील.
स्वर्गीय सुगंधाने सुगंधित आत्म्या, मला तुझी कृपा
दे, जेणेकरून मी फक्त तुझी आठवण करून देणारे आनंददायी सुगंध घेऊ शकेन.
मला फक्त साधे, पौष्टिक अन्न चाखू द्या.
आणि मी स्पर्श करतो त्या प्रत्येक गोष्टीला तुमच्या शुद्ध आणि आशीर्वादित स्पर्शाची आठवण करून दे.
* * *

वेळोवेळी निराशेचे वादळ येत असूनही, त्याच्या
प्रगतीत अडथळा आणण्याचा प्रयत्न करत असतानाही, माझ्या प्रार्थनेचा काफिला तुमच्याकडे निघत आहे.
पवित्र मिरवणुकीत मी जसजसे पुढे जातो तसतसे मला तुमच्या मूक प्रोत्साहनाचे ओएसिस दुरून दिसते आणि माझी शक्ती पुन्हा जागृत होते आणि माझे मनोबल पुन्हा वाढते,

म्हणून मी तुमच्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी माझे प्रयत्न दुप्पट करतो.
जेव्हा मी चांगुलपणाच्या ओएसिसवर पोहोचेन, तेव्हा मी माझ्या श्रद्धेच्या तहानलेल्या ओठांना तुमच्या आनंदाच्या झऱ्यात बुडवीन आणि मी शांत होईपर्यंत पिईन.
* * *

तुमच्या पवित्र आवाजाच्या जबरदस्त लाटा आकाशातून उसळतात
इंद्रियसुखांच्या विचलनामुळे बधिर झालेले कान तुमचे देवदूतांचे उपदेश ऐकू शकत नाहीत.
हे दिव्य प्रसारक, आपल्या मनाची साधने, जी आता तुमच्याशी सुसंगत नाहीत, ती आध्यात्मिक विवेकाच्या अचूक सूचकाच्या पूर्ण एकाग्रतेशी सुसंगत असू द्या. आत्म्याच्या आकाशात तरंगणाऱ्या स्वर्गीय सुरांना
आणि आध्यात्मिक संगीताला कसे टिपायचे ते आम्हाला शिकवा.
* * *

हे प्रभू, माझी आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी उघडा
जेणेकरून ती माझ्या पावलांना नेहमीच मार्गदर्शन करेल आणि मला स्वार्थाच्या शेवटच्या मार्गांपासून दूर ठेवेल. जाणीवेच्या वळणांवरून आणि त्याच्या वळणदार
मार्गांवरून चालत असताना, मी असभ्य राजमार्गातील लोकांना पाहीन आणि त्यातून सुटेन: लोभ, स्वार्थ आणि नैतिक नियमांकडे दुर्लक्ष.
हे सर्वज्ञ अंतरात्मा, मला जीवनातील सर्व समस्यांचे उपाय दाखव.
* * *

मी स्वतःला हे पवित्र प्रतिज्ञा करतो:
माझ्या प्रेमाचा सूर्य तुझ्या सततच्या विचारांच्या आकाशातून कधीही मावळणार नाही, हे परमेश्वरा.
मी माझे डोळे तुझ्यापासून दूर तुझ्याशिवाय इतर कशाकडेही वळवणार नाही.
मी असे काहीही करणार नाही ज्यामुळे मला तुमची आठवण
येत नाही.
अज्ञान आणि मूर्खपणातून निर्माण झालेल्या कृती दुःस्वप्न आणि भयानक स्वप्नांना जन्म देतात.

मला फक्त उदात्त कामगिरीची गोड स्वप्ने पाहू दे, कारण
ती तुझ्या प्रेरणा आणि मार्गदर्शनातून आहेत, हे परमेश्वरा!
* * *

हे प्रभू, जर भौतिक आवरणांनी तुला माझ्यापासून लपवले,
तर तू किती काळ लिली, गुलाब, सोनेरी रंगाने चमकणारे ढग आणि प्रकाश आणि ताऱ्यांनी भरलेल्या शांत रात्रींच्या मोहक पडद्यामागे लपून राहशील?
जरी ते तुम्हाला लपवत असले तरी मला ते आवडते कारण ते तुमच्या उपस्थितीचे सूक्ष्मपणे संकेत देते.
पण, मला तुला जशी आहे तशीच पाहण्याची खूप इच्छा आहे, सृष्टीच्या मुखवट्यांशिवाय!
* * *

हे सर्वज्ञ, ज्याला झोप किंवा निद्रा कधीच आवरत नाही! सूर्याच्या आणि सतत बदलणाऱ्या चंद्राच्या स्थिर, न बदलणाऱ्या डोळ्यातून तू मला पाहतोस आणि एका समग्र नजरेने, अवकाशाच्या असंख्य छिद्रांमधून आणि जागृत ताऱ्यांच्या चमकणाऱ्या प्रकाशातून तू मला पाहतोस.
वाऱ्याच्या स्पर्शाने, तू मला प्रेम देतोस आणि
तुझ्या आणि तुझ्या सेवकांबद्दलच्या माझ्या मैत्रीपूर्ण विचारांद्वारे, तू माझ्यावर तुझ्या दयेचा आशीर्वादित पाऊस पाडतोस.
* * *

हे वैश्विक वाणी, हे अनंताचा वाणी! तुझ्या पवित्र प्रतिध्वनीतून मला आध्यात्मिक जाणीव प्राप्त होऊ दे.
ते माझ्या मनात प्रतिध्वनीत झाले, शरीरापासून
अमर्याद विश्वापर्यंत माझ्या धारणांचा विस्तार करत होते. आणि तुमच्याद्वारे सृष्टीची शाश्वत नाडी
अनुभवण्यासाठी मला प्रेरित करा.
* * *

तू माझे पाय हलवतोस तू माझ्या हातात काम करतोस तू
माझ्या हृदयात धडधडतोस तू माझ्या श्वासाबरोबर वाहतोस आणि तू माझ्या मनात विचार विणतोस
तुझी भेदक इच्छाशक्ती माझ्या मानवी इच्छाशक्तीच्या आकाशात उल्कासारखी दररोज धावते.

माझ्या आयुष्याचा एक थेंब मला तुझ्या वैश्विक
समुद्रात मिसळू दे, जेणेकरून मी माझ्या लहान आत्म्याचा बुडबुडा तुझ्या विशाल छातीवर तरंगताना पाहू शकेन.
* * *

अनाथ आणि जखमींनी तुमच्या दयाळूपणा आणि करुणेबद्दल ऐकले आहे आणि ते तुमच्या दाराशी उभे आहेत. तुम्ही त्यांना निराश आणि सांत्वनाशिवाय परत पाठवाल का?
अरे, जर तुझा अदृश्य हात तुटलेल्या हृदयाच्या आणि
दुःखी आत्म्यांच्या डोळ्यांतील अश्रू पुसू शकला असता तर! जे लोक भ्रम आणि फसवणुकीच्या मार्गावर हरवले आहेत, ते तुमच्या उदार दारापेक्षा कोणाकडे वळतील आणि कोणाकडे शोधतील?
तुमच्या उपस्थितीच्या पहाटे, त्यांचे त्रास नाहीसे होतील आणि त्यांच्या अडचणी नाहीशा होतील.
हे परमेश्वरा, पडदा उचल म्हणजे आम्हाला तुझा दयाळू
आणि करुणामय चेहरा दिसेल.
* * *

हे परम पवित्र दिव्य वाणी, माझ्या आत्म्याच्या किनाऱ्यावर गर्जना कर आणि भौतिकवादी विचारांचे अडसर तोड, जेणेकरून मी शरीराच्या तुरुंगातून मुक्त होऊ शकेन. ध्यान करताना मला माझ्या शरीरात, मनामध्ये आणि
आत्म्यात आणि माझ्या बाह्य परिसरात तुमचा सौम्य सागरी अनुनाद ऐकू दे आणि तो सर्व लहान-मोठ्या शहरांमध्ये, पृथ्वीवर, सौरमालेत आणि संपूर्ण विश्वात पसरत असल्याचे जाणवू दे.
आणि निसर्गाच्या विशाल शरीरात माझे विस्तृत अस्तित्व पूर्णपणे साकार करण्यासाठी!
* * *

हे शाश्वत दिव्य ज्योती, तू मानवजातीच्या आत्म्यात
आणि मनात तुझ्या दिव्य तेजाचे छोटे छोटे ठिणगे टाकतोस, जे मर्यादित, लहान आणि खंडित दिसतात तरीही तू अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक ज्योतीचा आणि प्रकाशाचा एकमेव, अनंत स्रोत आहेस.
* * *

हे शाश्वत विजयी! मला माझ्यामध्ये उदात्त गुण जोपासण्यास मदत कर: शांतता आणि आत्मसंयमाचे सैनिक जे सर्वात भयानक शत्रूंविरुद्ध लढाई जिंकतील: क्रोध, खोटेपणा आणि कृतघ्नता.
म्हणून मी माझ्या आयुष्याच्या कानाकोपऱ्यांवर
तुमच्या हक्काचा झेंडा उंच करीन, जो सर्वोच्च आहे आणि त्याला ओलांडता येणार नाही.
* * *

हे दैवी आत्म्या, तुला जाणून घेण्याच्या पवित्र कर्तव्यापेक्षा आपण दुसरे कोणतेही कर्तव्य महत्त्वाचे मानू नये कारण प्रत्येक कृती, तिचे स्वरूप काहीही असो, ती केवळ तू दिलेल्या सिद्धीच्या शक्तीनेच साध्य होऊ शकते. म्हणून, आपण तुमच्यावर सर्वांपेक्षा जास्त प्रेम
करूया, कारण तुमच्या जीवनाच्या आणि प्रेमाच्या कृपेशिवाय आपण जगू शकत नाही किंवा प्रेम करू शकत नाही.
* * *

हे शाश्वत उत्तर तारा! मी जिथे जिथे फिरतो आणि वळतो
तिथे माझ्या मनाची चुंबकीय होकायंत्र सुई तुझ्याकडेच वळलेली असते.
अचानक येणाऱ्या घटनांच्या वाऱ्याने मी हैराण झालो असो किंवा संकटांच्या पावसाने भिजलो असो, तरीही माझ्या मनाला कायमचे तुमच्याकडे वळण्यासाठी मार्गदर्शन करा. गोंधळाच्या ढगांमध्ये आणि गोंधळाच्या वादळांमध्ये
पंख फडफडवणाऱ्या पक्ष्याप्रमाणे, माझे प्रेम नक्कीच तुझ्याकडे येईल.
* * *

हे महानतम दिव्य वादक, सर्व धर्मांच्या बासरीत
तुझ्या अद्भुत एकतेचे सुर फुंक आणि पवित्र संगीताला तुझ्या आत्म्याचे प्रामाणिक सूर वाहू दे, जे मौलिकता आणि सर्जनशीलतेने समृद्ध आहे.
चला आपण तुमच्याशी एकरूप होऊया आणि तुमच्यासाठी गात असलेल्या एका स्तोत्रात आपल्या हृदयातील सुरांना एकत्र करूया, देवाशिवाय दुसरा देव नाही!
* * *

हे परमेश्वरा, मी तुला ही प्रार्थना करतो:

माझ्याकडे भरपूर असो वा कमी, मला दररोज आवश्यक
असलेल्या सर्व गोष्टी मिळवण्याची इच्छाशक्ती दे.
* * *

प्रेमाच्या जपमाळेबद्दल मी माझ्या मनापासून
प्रार्थना करतो, तिचे मणी आशीर्वादित नावांच्या धाग्याने एकमेकांशी जोडलेले आहेत: देव, वैश्विक आत्मा, ब्रह्मा, स्वर्गीय पिता, दैवी आई - सर्व तुमची पवित्र नावे आहेत. युगांच्या टप्प्यांवर तुमच्या वैश्विक
प्रतिनिधित्वात, तुम्ही लाखो रूपे आणि प्रतिमा धारण केल्या आहेत, जसे तुम्ही अनेक नावे धारण केली आहेत, परंतु तुमचा स्वभाव एक आणि अपरिवर्तनीय राहतो, जो शाश्वत आनंद आहे!
* * *

हे सार्वत्रिक कायद्याच्या देवा, संकटे आणि परीक्षांमुळे निर्माण झालेल्या माझ्या जखमा आणि व्रणांना, तुमच्या दैवी न्यायाच्या हाताने, ज्याला कोणताही पक्षपात नाही, मला शिस्तीचे पदके आणि बॅज म्हणून बहाल करण्यास मला मदत कर.
माझ्या दैनंदिन कष्टांमुळे भ्रम आणि फसवणुकीवर मात
होऊ शकेल आणि सांसारिक सुखाच्या खोट्या आशांपासून मला मुक्तता मिळू शकेल.
इतरांच्या असभ्यतेमुळे मी जे अश्रू गाळतो ते माझ्या मनातील लपलेले डाग आणि कलंक धुवून टाकतील अशी माझी इच्छा आहे.
आणि अशांततेच्या कुऱ्हाडीचा प्रत्येक तीक्ष्ण
प्रहार माझ्या आत ज्ञान आणि समजुतीची नवीन खोली उघडो. मला वाटतं की सामान्य अस्तित्वाचा अपवित्र अंधार मला घाबरवेल आणि मी तुझ्या पवित्रतेच्या आणि तुझ्या उपचार प्रकाशाच्या क्षितिजाच्या शोधात धावेन.
आयुष्यातील चटके आणि अचानक येणारे आघात मला तुझी मदत मागण्यासाठी ओरडायला भाग पाडतात.
आणि माझ्या आयुष्याच्या मातीतल्या वेदनादायक परिस्थितीच्या उत्खननातून तुमच्या सांत्वनाचे विपुल, सतत वाहणारे झरे प्रकट होऊ द्या.

मला अशी इच्छा आहे की इतरांमधील असभ्यतेची कुरूपता
मला सौम्यता आणि दयाळूपणाने स्वतःला सजवण्यास भाग पाडेल आणि माझ्या सोबत्यांचे दुखावणारे शब्द मला फक्त गोड शब्द वापरण्याची आठवण करून देतील.
जर वाईट मनांनी माझ्यावर दगडफेक केली तर मी त्यांना चांगल्या हेतूच्या मैत्रीपूर्ण प्रक्षेपणांनी तोंड देईन.
ज्याप्रमाणे जाईचे झाड कुऱ्हाड आपल्या खोडावर मारणाऱ्या हातावर आपली सुगंधी फुले पसरवते, त्याचप्रमाणे मला माझ्याशी थंडपणा आणि शत्रुत्वाने वागणाऱ्या प्रत्येकावर क्षमाशीलतेच्या गुलाबाच्या पाकळ्या पसरवू दे.
आध्यात्मिक विचार

परमहंस योगानंद ऋषींसाठी
ध्यानात दैवी उपस्थितीची भावना मनाला शांतीने भरते आणि शरीराला चैतन्यशील उर्जेने भारित करते.
***

खोल, मूक आध्यात्मिक सहवासातून आणि विचार आणि भावना देवाकडे वळवून, साधकाला वाढता आनंद मिळतो आणि हा आनंद देवाशी संवाद साधण्याचा आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीला स्पर्श करण्याचा प्रत्यक्ष पुरावा आहे.
***

मी तुला माझ्या आत्म्याच्या मातीत संकटे आणि संकटांच्या नांगराने मशागत करताना पाहिले, तुझ्या ज्ञानाचे बीज त्याच्या कुरणात विखुरताना पाहिले. मी त्या बियाण्यांना पाणी देत राहिलो, आणि जेव्हा तुझ्या दयेचा सूर्य त्यांच्यावर चमकला तेव्हा ते वाढले आणि भरभराटीला आले, समाधान आणि समाधानाचे धन्य पीक घेऊन.
***

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाला ओळखते तेव्हा त्याला
असे वाटत नाही की इतर लोक स्वतःपेक्षा वेगळे आहेत.
***

बदलत्या परिस्थिती आणि परिस्थिती कितीही भिन्न
असल्या तरी शहाणे लोक त्यांचे संतुलन आणि संयम राखतात.
***

देव हा अंतिम वैश्विक बक्षीस आहे आणि अस्तित्वातील सर्वात मोठा फायदा आहे.
हे प्रभू, आजपासून मी तुला जाणून घेण्याचा आणि तुझ्या जवळ जाण्याचा आणि माझ्या सांसारिक कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष न करता किंवा दुर्लक्ष न करता तुझे प्रेम अनुभवण्याचा प्रयत्न करेन, आणि मी माझी सर्व कर्तव्ये तुला शुद्ध अर्पण म्हणून पूर्ण करेन आणि अशा प्रकारे मला तुझी कृपा मिळेल.
***

देव ज्ञान आणि तेजस्वी प्रेरणांचा स्रोत आहे तो सर्व चांगल्या हृदयातून येणारा धन्य सुगंध आहे तो स्वर्गीय गुलाबांची बाग आहे आणि विचारांच्या दव पडलेल्या फुलांची बाग आहे तो आपल्या प्रेमाला प्रेरणा देणारा आणि पोषण देणारा महान प्रेम आहे.
***

देवाने शांतीच्या क्षितिजावर स्वतःला माझ्यासमोर प्रकट केले आहे, आणि मी माझ्या अस्तित्वाच्या उगमस्थानात त्याचा आनंद अनुभवला आहे, आणि मी माझ्या जागृत विवेकात त्याचा आवाज ऐकला आहे, आणि पूर्ण जाणीवेने मला त्याचा प्रकाश प्राप्त होतो जो माझ्यात सतत पसरतो.
***

विचार ही सर्वात लवचिक शक्ती आहे कारण ती चेतनेची
सर्वात सूक्ष्म आणि पारदर्शक कंपन आहे. तुम्ही विचारांना अनंत एककांमध्ये विभाजित करू शकता, तरीही तुम्ही कधीही शेवटपर्यंत पोहोचू शकणार नाही.
एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला स्वार्थाच्या अरुंद तुरुंगात बंदिस्त करू नये, तर इतरांना त्यांच्या यशात आणि आनंदात समाविष्ट करावे, देवाच्या इच्छेच्या कार्याचे साधन बनावे. जेव्हा आपण स्वतःबद्दल विचार करतो तेव्हा आपण इतरांचा विचार करूया; जेव्हा आपण शांती शोधतो तेव्हा आपण ती इतरांसाठी देखील शोधूया जे इतरांना आनंद देण्यासाठी काम करतात त्यांना देव आशीर्वाद देईल आणि बक्षीस देईल.

***

तू माझा एकमेव विचार होईपर्यंत मला तुझा विचार करू
दे.
***

आपण पाहत असलेले विश्व हे स्वप्नातील एक स्वप्न आहे. पदार्थ म्हणजे केवळ "गोठलेली" ऊर्जा नाही तर एक "गोठलेली" वैश्विक जाणीव देखील आहे.
***

प्रभु, मला मदत कर आणि माझ्या समजुती आणि शक्तीचे मार्गदर्शन कर जेणेकरून मी तुझा प्रकाश अंधारलेल्या मनांवर आणू शकेन, जेणेकरून ते प्रबुद्ध होतील आणि तुझ्या ज्ञानाच्या किरणांनी चमकू शकतील आणि करुणामय क्षमेच्या सामर्थ्याने, मला दुःखाच्या मार्गावर अडखळणाऱ्या सर्व बंधू आणि बहिणींसोबत तुझ्याकडे येऊ दे.
***

ज्याला देवाला जाणून घ्यायचे आहे त्याच्या हृदयात प्रेमाची सर्वोच्च पातळी असली पाहिजे, जसे पैशावर प्रेम करणारा कंजूष, आपल्या प्रियकराची आस असलेला प्रियकर आणि हवेच्या श्वासाची आस असलेला बुडणारा माणूस.
***

भौतिक गोष्टींमधील आनंद कमी होतो आणि नाहीसा होतो, परंतु दैवी आनंद, जो अवर्णनीय आहे, तो कधीही कमी होत नाही किंवा नाहीसा होत नाही.
***

दैवी प्रेमाच्या झुळूकांना तुमच्या तेजस्वी
हास्यांचा प्रसार करू द्या, जेणेकरून त्यांचा प्रकाश इतरांच्या हृदयातील अंधार दूर करेल आणि दूर करेल.
***

साधारणपणे, प्रेमासाठी द्वेषापेक्षा खूप जास्त
मानसिक शक्तीची आवश्यकता असते, तरीही शहाण्यांना द्वेषापेक्षा प्रेम सोपे वाटते कारण ते सर्व प्राण्यांना उच्च आत्म्याचा भाग म्हणून पाहतात आणि वैश्विक चेतनेशी जवळून संबंधित असतात.
***

शांती ही प्रत्येक आजारावर उपचार आहे आणि ज्या
लोकांचे हृदय प्रेमाने भरलेले आहे, जे शांतीचा आनंद घेतात आणि जे चांगले कर्म करण्यात आनंदी आहेत त्यांना शांतीची चव माहित असते, जी एक आवश्यक अट आहे आणि प्रत्येक आनंदी जीवनाचा मूलभूत आधारस्तंभ आहे.
***

कठोर हृदय असलेल्यांना प्रेम द्या, चिंता आणि नैराश्याने ग्रस्त असलेल्यांना शांती द्या, कटु स्वभावाने ग्रस्त असलेल्यांना गोडवा द्या, दुःख आणि वेदनांनी ग्रस्त असलेल्यांना आनंद द्या आणि चुकीच्या मार्गावर चालणाऱ्यांसाठी एक चांगले उदाहरण बना.
***

इतरांशी वागताना प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणापेक्षा मोठे काहीही नाही. प्रामाणिकपणाशिवाय मित्र बनवणे सोपे आहे, परंतु प्रामाणिकपणाशिवाय मित्र ठेवणे अशक्य आहे.
***

एकाग्रतेच्या उदात्त अवस्था असतात आणि जेव्हा ध्यान करणारा त्या अवस्थांपर्यंत पोहोचतो तेव्हा त्याला आध्यात्मिक आनंद आणि तेजस्वी दृश्यांच्या असाधारण अवस्थांचा अनुभव येतो आणि तो उद्गारतो:
"मी सर्वत्र जे शोधत होतो, ते मला माझ्यासोबत आणि माझ्या आत सापडले, आणि मला अंधाराच्या भिंतींमागे त्याचा प्रकाश दिसतो आणि शांततेच्या खोलीत त्याची उपस्थिती जाणवते."
***

दैवी प्रेम म्हणजे स्वर्गीय गुलाबांची आणि तेजस्वी, बहरलेल्या विचारांची बाग आहे. ते आपल्या प्रेमाचे पोषण करते, आपल्या भावनांना प्रेरणा देते आणि आपली आनंदी स्वप्ने पूर्ण करते.
***

प्रभु, मी कोणत्याही परिस्थितीत येईन, मी हे जाणतो की
ते माझ्या आध्यात्मिक वाढीतील पुढचे पाऊल आहे. मी सर्व परीक्षांचे स्वागत करेन कारण मला माहित आहे की माझ्याकडे

[माझ्या मार्गात येणाऱ्या अडथळ्यांना आणि अडचणींना] पार करण्यासाठी मन, समज आणि शक्ती आहे.
***

जरी नैसर्गिक शास्त्रज्ञांना आता हे समजले आहे की पदार्थ हे फक्त अडकलेल्या उर्जेपेक्षा वेगळे काही नाही, तरीही प्रबुद्ध शिक्षकांनी पदार्थ नियंत्रणाच्या क्षेत्रात सैद्धांतिक ज्ञानापासून व्यावहारिक वापराकडे यशस्वीरित्या वाटचाल केली आहे.
***

जर तुम्ही तुमच्या आयुष्यात आनंदी राहण्याचा
दृढनिश्चय केला असेल तर तुमचा आनंद तुमच्यापासून कोणीही हिरावून घेऊ शकणार नाही.
***

शुद्ध दिव्य प्रेम प्रेमीच्या आत्म्याला सौंदर्याने भरते, विश्वाच्या प्रभूचे लक्ष वेधून घेते आणि त्याचे शाश्वत प्रेम आकर्षित करते.
***

मी असे अनेक उत्कृष्ट, बुद्धिमान उद्योगपती ओळखतो जे खोलवर देवाला जाणून घेण्याची आणि ज्ञान मिळवण्याची आकांक्षा बाळगतात, परंतु तरीही ते त्यांच्या कामाने आणि अनेक सामाजिक बांधिलकीने बांधलेले असतात आणि असे करताना, ते सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्यांचा - देवाप्रती असलेले त्यांचे कर्तव्य, पदव्युत्तर शिक्षण आणि गृहस्थ जीवनाचा - पैशाच्या वेदीवर आणि कमी मौल्यवान आणि महत्त्वाच्या वचनबद्धतेवर त्याग करतात.
ज्याने आपल्याला निर्माण केले त्याची इच्छा आहे की
आपण त्याच्यावर शुद्ध, उत्स्फूर्त प्रेमाने प्रेम करावे आणि जोपर्यंत आपण आपले प्रेम देवाला देत नाही तोपर्यंत आपल्याला आनंदाची चव कळणार नाही.
***

मी अभिमानाला नम्रतेने, क्रोधाला प्रेमाने,
उत्साहाला शांततेने, स्वार्थाला परोपकाराने, वाईटाला चांगल्याने, अज्ञानाला ज्ञानाने आणि चिंताला शांतीने जिंकेन.
***

आपल्या हृदयात एक दयाळू हृदय निर्माण झाले पाहिजे जे इतरांच्या जखमा शांत करेल आणि त्यांच्या हृदयातील दुःख आणि वेदना दूर करेल.
***

शिक्षक परमहंस एका विद्यार्थ्याला म्हणाले:
"तुमच्या चांगल्या सवयी तुम्हाला सामान्य आणि परिचित परिस्थितीत मदत करतात, परंतु जेव्हा समस्या उद्भवतात आणि जेव्हा जन्मजात विवेकाची आवश्यकता असते तेव्हा त्या तुमच्या जीवनाचा मार्ग निश्चित करण्यासाठी पुरेशा नसतील." खोल चिंतनाने, तुम्ही नेहमीच बरोबर आणि चूक यात फरक करू शकता आणि प्रत्येक गोष्टीत योग्य निर्णय घेऊ शकता, जरी तुम्हाला असामान्य परिस्थितीचा सामना करावा लागला तरीही."
***

आपण देवाशिवाय एक सेकंदही जगू शकत नाही तो आपल्याला सौम्य वाऱ्याने स्नेह देतो, सूर्याच्या किरणांमधून आपल्याला चैतन्य देतो आणि आपण जे अन्न खातो ते आपल्याला देतो तो आपल्या सभोवतालच्या इतरांच्या हृदयात असतो आणि तोच एकमेव आहे ज्याला आपण आपला प्रिय आणि स्वतःचा मानू शकतो.
***

नम्रतेमध्ये एक गोड, आकर्षक सुगंध असतो जो नम्र व्यक्तीला सर्वांचा प्रिय बनवतो.
***

आपण स्वतःला अनंतकाळ आणि अनंत अशा महान गोष्टींबद्दल विचार करण्यास प्रशिक्षित केले पाहिजे.
***

देव सृष्टीच्या सौंदर्यात त्याचे श्रेष्ठ कार्य
प्रकट करतो, परंतु तो त्या उत्कृष्ट सौंदर्यांमध्ये लपलेला आणि लपलेला आहे हे तो प्रकट करत नाही.
***

जर तुमचे मन मजबूत असेल आणि ते दृढनिश्चयाच्या मातीत रोवले असेल आणि तुमचा विश्वास खोल असेल तर तुम्ही तुमचे विचार प्रत्यक्षात आणू शकता आणि जमिनीवर मोठी कामगिरी करू शकता.

***

जीवन सोपे केले पाहिजे आणि गोष्टी सहजतेने आणि आरामात हाताळल्या पाहिजेत. आनंद चिंतन आणि आत्मनिरीक्षणासाठी वेळ मिळण्यात आहे. वेळोवेळी एकटे वेळ घालवण्याचा प्रयत्न करा, शांतता आणि प्रसन्नतेतून येणाऱ्या आंतरिक शांतीचा आनंद घ्या.
***

वाईटाचीही ताकद असते; जर तुम्ही त्याच्या मार्गाने गेलात तर ते तुमच्यावर मात करेल जर तुम्ही घसरलात तर तुम्हाला ताबडतोब धार्मिकता आणि नीतिमत्तेच्या मार्गांकडे परत यावे लागेल.
***

हे परमेश्वरा, माझ्या हृदयाच्या खजिन्यात मी तुझ्यासाठी लपवून ठेवलेली माझ्या आत्म्याची तळमळ आणि युगानुयुगे प्रेम स्वीकार.
माझ्या शांतीच्या पवित्र ठिकाणी, मी तुझ्यासाठी एक
बाग लावली आणि माझ्या प्रेमाच्या गुलाबांनी ती सजवली. तळमळीने भरलेल्या हृदयाने, उत्सुक मनाने आणि तळमळीने भरलेल्या आत्म्याने, मी माझ्या आध्यात्मिक आकांक्षा आणि दिव्य प्रेमाच्या सर्व फुलांना तुमच्या सर्वव्यापी अस्तित्वाच्या चरणी अर्पण करतो.
***

मी दररोज देवाबद्दल विचार करून आणि त्याचे ध्यान करून स्वागत करेन.
आकाशातील प्रत्येक चमकणारा तारा, प्रत्येक शुद्ध
विचार, प्रत्येक चांगले कर्म ही एक खिडकी आहे जिथून मी तुला पाहतो, माझ्या देवा.
प्रभु, ध्यानाच्या गुहेत मला तुझा आवाज ऐकू दे, मला माझ्या आत शाश्वत स्वर्गीय आनंद मिळेल; मग माझे हृदय आणि माझे अस्तित्व शांतता आणि क्रियाकलाप दोन्हीमध्ये भरून जाईल.
***

जर तुम्हाला या जगात शांती आणि सौहार्दाने जगायचे
असेल तर शांतता आणि शांततेवर भर द्या आणि प्रेम आणि सद्भावनेचे विचार पाठवा.

***

बहुतेक लोक इतरांची कार्बन कॉपी असतात, ते इतरांच्या म्हणण्या आणि कृतींचे अनुकरण करतात. एखाद्या व्यक्तीने अद्वितीय असले पाहिजे आणि त्याच्या अद्वितीय स्वभावाचे सर्वोत्तम प्रदर्शन केले पाहिजे.
***

जर तुम्ही आनंद मिळविण्यापासून निराश झाला असाल तर आनंद करा आणि आशा गमावू नका कारण तुमचा आत्मा सदैव आनंदी असलेल्या महान आत्म्याचे प्रतिबिंब आहे आणि त्याच्या सारात, तो आनंदाचा स्रोत आहे.
जर तुम्ही तुमच्या मानसिक लक्ष केंद्रित करण्याचे डोळे बंद केले तर तुम्हाला तुमच्या आयुष्याच्या क्षितिजावर आनंदाचा तेजस्वी सूर्य दिसणार नाही. पण तुम्ही तुमच्या मनाच्या पापण्या कितीही घट्ट बंद केल्या तरी आनंदाचा सूर्य तुमच्या मनाच्या बंद खोलीत प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करेल.
शांततेच्या खिडक्या उघडा आणि तुम्हाला तुमच्या आत अचानक आनंदाचे तेज दिसेल, कारण जर तुम्ही तुमचे विचार आत वळवले तर आनंदी आत्म्याचे किरण जाणवू शकतात.
***

जेव्हा आत्म-जागरूकता अस्तित्वाच्या उच्च पातळी आणि क्षितिजांवर पोहोचू लागते तेव्हा ध्यानामुळे वैश्विक धुके दूर होते.
प्रत्येक शोधक भौतिक गरजेने प्रेरित असतो; गरज ही शोधाची जननी असते त्याचप्रमाणे, ज्ञानी लोक गरजेतूनच उत्साही आध्यात्मिक साधक बनले. त्यांना आढळले की आंतरिक समाधानाशिवाय, कोणतेही बाह्य सौभाग्य चिरस्थायी आनंद देऊ शकत नाही.
एकच चंद्र रात्रीचा अंधार दूर करतो त्याचप्रमाणे, देवाच्या प्रकाशाने आणि ज्ञानाने प्रकाशित झालेला आत्मा, दैवी प्रेमात रुजलेला आत्मा, जिथे जातो तिथे इतरांच्या आत्म्यांचा अंधार दूर करतो, प्रेम, समजूतदारपणा आणि शांतीचा प्रकाश पसरवतो.
***

मित्र असण्यासाठी, आपण इतरांबद्दल खरा प्रेम दाखवला पाहिजे जे मैत्रीचे चुंबकीय दार उघडतात ते समान स्पंदने असलेल्या आत्म्यांना आकर्षित करतील [कल आणि स्वभाव]
***

सर्व ऐहिक परीक्षा आणि दुहेरी स्वरूपाच्या अनुभवांमधून मानसिक स्पष्टता राखण्यात आनंद आहे.
***

जेव्हा हृदय एखाद्या व्यक्तीसोबत असते तेव्हा ते त्या व्यक्तीचे सर्व गुण त्याच्याकडे आकर्षित करते. जो कोणी चांगल्या लोकांचा विचार करतो, त्यांचा चांगुलपणा त्याच्याकडे हस्तांतरित होतो आणि जो प्रेमाने लोकांना प्रेरणा देण्यावर लक्ष केंद्रित करतो, त्याच्याकडे प्रेरणा येतात आणि जो विचारातही जिवंत विवेक, उदात्त नैतिकता आणि सन्माननीय हेतू असलेल्या लोकांशी जोडतो तो त्यांच्या कुलीनतेत आणि नैतिकतेत सहभागी होतो, कारण मन चुंबकासारखे आकर्षित होते [आणि जसे आकर्षित करते तसे]
***

जेव्हा देवावरील अथांग प्रेमाचा पूर तळमळीत आत्म्याच्या हृदयाला व्यापून टाकतो, तेव्हा त्या अनुभवाचे वर्णन करण्यासाठी शब्द अपुरे पडतात. हे प्रेम आत्म्याचे एक रहस्य आहे, देवाशी एक खोल संबंध आहे, जसे की एखाद्या पवित्र अग्नीने स्वतःच्या अंधाराला भस्म केले आहे, ज्यामुळे साधकाला देवाचा प्रकाश जाणवतो आणि त्याची जवळीक जाणवते.
***

एका लहानशा वाटीत समुद्र सामावू शकत नाही त्याचप्रमाणे, भौतिक आकलनाच्या शारीरिक आणि मानसिक बंधनांमुळे मर्यादित असलेली मानवी चेतना, इच्छा कितीही तीव्र असली तरी, वैश्विक चेतना सामावू शकत नाही. तथापि, खोल आणि सातत्यपूर्ण ध्यानाद्वारे, मानवी चेतना उन्नत केली जाऊ शकते आणि तिची धारणा वैश्विक चेतनेला स्पर्श करण्याच्या बिंदूपर्यंत विस्तृत केली जाऊ शकते.
***

एकदा, न्यू यॉर्कमधील एका माणसाने माझ्याकडे येऊन [माझे एक व्याख्यान संपल्यानंतर लगेच] आग्रह धरला की तो

त्याचे भौतिक शरीर सोडून त्याच्या सूक्ष्म शरीरात प्रवास करू शकतो. मी त्याला सांगितले, "मला वाटत नाही की तू कल्पना करतोस की तुझ्यात ती क्षमता आहे" पण त्याने माझी परीक्षा घेण्याचा आग्रह धरला, म्हणून मी होकार दिला, म्हणालो, "ठीक आहे, मग तुझ्या सूक्ष्म शरीरात खाली जा आणि रेस्टॉरंटमध्ये काय आहे ते मला सांगा" तो क्षणभर शांत राहिला, नंतर म्हणाला, "उजव्या कोपऱ्यात एक भव्य पियानो आहे" मला माहित होते की तो त्याची कल्पना करत आहे कारण त्याचा श्वास आणि नाडी सामान्य होती, म्हणून मी म्हणालो, "उलट, मला वाटते की जर तुम्ही तिथे गेलात तर तुम्हाला टेबलाभोवती दोन महिला बसलेल्या आढळतील" त्याने माझ्या सूचनेची खिल्ली उडवली, म्हणून मी म्हणालो, "चला आता एकत्र रेस्टॉरंटमध्ये जाऊया" आम्ही पोहोचलो तेव्हा आम्ही त्याने सांगितलेल्या कोपऱ्यात गेलो, पण पियानो नव्हता; त्याऐवजी, आम्हाला टेबलाभोवती दोन महिला बसलेल्या आढळल्या. शेवटी, आमच्या मित्राला कळले की तो त्याच्या स्वतःच्या भ्रमात पडला आहे.
देवावरील श्रद्धा आणि आंतरिक सुसंवाद ही व्यक्तीला जीवनाचे ओझे पेलण्यासाठी सर्वात मोठी मदत आणि आधार आहे.
***

आपण चांगल्या विचारांमध्ये प्रतिध्वनीत होणारा
देवाचा आवाज ऐकला पाहिजे. चांगले विचार हे आपल्याला मार्गदर्शन करण्यासाठी आणि मदत करण्यासाठी देव आणि देवदूतांच्या आत्म्यांकडून येणाऱ्या सूचनांसारखे असतात. सैतान देखील त्याच्या सैतानाच्या कुजबुजांद्वारे मानवतेला वश करण्याचा प्रयत्न करतो, जे वाईट विचार, दुर्भावनापूर्ण हेतू आणि अशुद्ध हेतू म्हणून प्रकट होतात ज्यांना विचारांच्या क्षेत्रात व्यापू देऊ नये आणि चेतनेच्या जागेला दूषित करू देऊ नये.
***

जेव्हा एखाद्या साधकाची प्रार्थना त्यांच्या
हृदयाच्या खोलीतून बाहेर पडते, तेव्हा त्यांचे शब्द देवावरील प्रेमाने ओतप्रोत होतात आणि इतरांना त्याचा आध्यात्मिक प्रभाव जाणवतो आणि त्यांच्या उपस्थितीत दैवी प्रेमाचा अनुभव येतो. तथापि, जर त्या साधकाकडे शक्तीची

कमतरता असेल, तर त्यांच्या सभोवतालचे लोक त्यांच्याकडून ते प्रेम चोरू शकतात. जेव्हा ते त्यांच्या अध्यात्माची प्रशंसा आणि प्रशंसा करू लागतात तेव्हा असे घडते. जर ते या भावनेने ग्रासले की ते महान आहेत कारण ते इतरांना प्रेरणा देऊ शकतात, तर दुर्बलता येते, त्यांच्या हृदयात अभिमान निर्माण होतो आणि परिणामी ते देवावरील त्यांचे प्रेम गमावतात.
***

आजाराशी लढून आणि अडचणींवर मात करून मानवी मन बळकट होते. जे काही मनाला कमकुवत करते ते शत्रू असते आणि जे काही त्याला बळकट करते ते शांतीचे आश्रयस्थान असते. जीवनातील घटनांना धैर्याने आणि धैर्याने सामोरे जा. देवाने मला दाखवले आहे की हे जीवन एक वैश्विक स्वप्न आहे. जेव्हा आपली आध्यात्मिक जाणीव जागृत होते, तेव्हा आपण जीवनातील अनुभवांना आनंद आणि दुःखाचे क्षणभंगुर स्वप्न म्हणून लक्षात ठेवतो आणि आपल्याला जाणवते की आपण देवामध्ये अमर आहोत.
***

ज्ञानी पुरुष परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला
म्हणाले:
तुमच्या प्रेमाच्या राज्याच्या सीमा हळूहळू वाढवा जेणेकरून तुमचे कुटुंब, तुमचे शेजारी, तुमचा समुदाय, तुमचा देश, सर्व देश आणि सर्व सजीव प्राणी यांचा समावेश होईल. एक असा वैश्विक मित्र बना ज्याचे हृदय देवाच्या प्राण्यांबद्दल करुणा आणि दयाळूपणाने भरलेले असेल आणि सर्वत्र प्रेम पसरवा.
***

हृदयांचे परीक्षण करणाऱ्याला आपल्याकडून काहीही नको असते, फक्त आपल्या हृदयाचीच.
देवाचा शोध वैयक्तिक फायद्यासाठी नाही तर
त्याच्यासाठी तळमळ, इच्छा आणि शुद्ध, अढळ आणि केंद्रित प्रेमाने त्याच्याकडे प्रार्थना करून घेतला पाहिजे. जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे देवावरील प्रेम त्याच्या नश्वर भौतिक शरीराशी असलेल्या त्याच्या आसक्तीइतके असते, तेव्हा देव त्याच्याकडे येईल.

ज्याला एक किंवा दोन डुबकी मारून मोती मिळत नाही त्याने समुद्राला दोष देऊ नये, तर त्याच्या डायव्हिंगच्या पद्धतीला आणि त्याच्या खोलीच्या अभावाला दोष द्यावा.
जो कोणी चेतनेच्या समुद्रात खोलवर जाईल त्याला दैवी उपस्थितीचा मोती मिळेल.
***

शांती म्हणजे शांततेच्या घागऱ्यातून ओतले जाणारे स्वर्गीय पेय आहे.
तात्पुरत्या निराशेच्या आणि निराशेच्या राखाडी ढगांमागे, यशाचे किरण नेहमीच तेजस्वीपणे चमकत असतात.
***

ध्यान आणि प्रार्थनेद्वारे देवाच्या इच्छेशी सुसंगत होण्याचा प्रयत्न केल्याने आनंद, यश आणि मनःशांती मिळते, जी अशी शक्ती आहे जी वैश्विक शक्तींशी सुसंगतपणे जीवनाचे रचनेचे रचनेचे काम करते.
***

जीवनातील प्रेरणा चांगली कामे करण्याची आणि प्रेम
आणि शांतीची भावना पसरवण्याची असली पाहिजे.
***

तुमचा स्वभाव कालातीत आहे, म्हणून स्वतःला भौतिक
अडचणी आणि सांसारिक मर्यादांनी ओझे करू नका. गमावलेल्या संधींबद्दलच्या प्रत्येक पश्चात्तापाला नवीन यशांसाठी आशावादात रूपांतरित करा जे तुम्हाला समाधान आणि आनंद देतील.
***

तुमचे जीवन असे सोपे करा की तुम्हाला जीवनातील छोट्या छोट्या आनंदांचा आनंद घेण्यासाठी भरपूर वेळ मिळेल.
***

या अद्भुत आणि अद्भुत विश्वाच्या प्रत्येक अणूमध्ये, देव सतत चमत्कार करतो.
***

देव हा अज्ञानाच्या अंधाराला सतत दूर करणारा प्रकाश आहे. तो जीवनाची नदी आहे जी आपल्या आत्म्यांच्या मातीला पोषण देते.

***

सुसंवादी विचारसरणी या जगात सुसंवाद आणि एकता
निर्माण करते जे सर्व प्रकारच्या विसंगती आणि मतभेदांनी भरलेले दिसते.
***

आपल्या क्षमतेनुसार उदात्त आणि सुंदर कृत्ये
करण्याची प्रेरणा ही प्रत्येक फायदेशीर कामगिरीमागील सर्जनशील शक्ती आहे. आपण परिपूर्णतेसाठी प्रयत्न करतो कारण आपले आत्मे त्यांच्या आध्यात्मिक स्वरूपाशी आणि त्यांच्या दैवी स्रोताशी आवश्यक एकतेशी पुन्हा जोडण्याची इच्छा बाळगतात.
***

आपण आज इथे आहोत आणि उद्या निघून जाऊ, एका वैश्विक स्वप्नातील फक्त सावल्या पण या क्षणभंगुर प्रतिमांच्या अवास्तवतेमागे आत्म्याचे शाश्वत सत्य दडलेले आहे.
***

शहाण्या लोकांना तुम्ही त्यांना आज्ञाधारक राहावे
असे वाटत नाही, परंतु जर तुम्ही त्यांचे मार्गदर्शन स्वीकारण्यास स्वेच्छेने तयार झालात तर ते तुम्हाला सत्य आणि तुमच्यासाठी काय सर्वोत्तम आहे ते पूर्ण प्रामाणिकपणा आणि निःपक्षपातीपणाने नक्कीच सांगतील.
***

एक जिवंत झाड व्हा जे वाढते आणि नवीन खोड आणि फांद्या पसरवते. मजबूत हृदयाचे लोक म्हणतात:
"आपल्या आयुष्यात सूर्यप्रकाशाचे किरण असतात आणि आपल्याला काम करण्याच्या आणि आशा आणि यशाच्या शाखा सोडण्याच्या संधी असतात."
***

इतरांशी वागताना प्रामाणिकपणा आणि
प्रामाणिकपणापेक्षा मोठे काहीही नाही.
***

तुमचे सर्वोत्तम प्रयत्न करा, नंतर विश्रांती घ्या
आणि जबरदस्तीने बदलण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी गोष्टींना त्यांच्या नैसर्गिक मार्गाने जाऊ द्या.
***

गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला प्रोत्साहन देत म्हणाले:
जर तुमच्या प्रार्थना देवापर्यंत पोहोचल्या, तर
तुमची पापे अंधाराच्या समुद्रापेक्षा खोल आणि हिमालयापेक्षा उंच असली तरी काही फरक पडत नाही; देव त्यांना क्षमा करेल आणि ती कधीच घडली नसल्यासारखी पुसून टाकेल, जोपर्यंत तुम्ही ती पुन्हा न करण्याचा दृढनिश्चय केला आहे तोपर्यंत तुम्ही काही काळासाठी अंधाराच्या थराखाली बुडू शकता, परंतु तुम्ही दैवी अग्नीची ठिणगी आहात
- शाश्वत, शाश्वत मशालीची ज्योत जी कधीही विझत नाही किंवा मरत नाही. तुम्ही ज्योत अंधुक करू शकता, परंतु तुम्ही ती विझवू शकत नाही.
***

एखाद्याच्या इच्छेचा सातत्याने, शांतपणे आणि दृढतेने वापर केल्याने वैश्विक शक्ती गतिमान होतील आणि विश्वाच्या प्रभूकडून प्रतिसाद मिळेल.
***

बरेच लोक प्रेमाच्या स्वरूपाचे विश्लेषण करणे आवश्यक मानत नाहीत. ते ते त्यांच्या नातेवाईकांबद्दल, मित्रांबद्दल आणि इतरांबद्दल असलेल्या भावना म्हणून परिभाषित करतात ज्यांच्याबद्दल त्यांना तीव्र आकर्षण वाटते पण प्रेम त्यापेक्षा खूप जास्त आहे. मी तुम्हाला खऱ्या प्रेमाचे वर्णन करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे आत्म्यावर होणाऱ्या परिणामाचे वर्णन करणे. दैवी प्रेमाची एक छोटीशी ठिणगी देखील एखाद्या व्यक्तीला इतक्या जबरदस्त आनंदाने भरते की ती रोखणे कठीण आहे. प्रेमामुळे मिळणारे समाधान प्रेमाच्या भावनेत नसते, तर त्यातून मिळणाऱ्या आनंदात असते. खरे प्रेम आपल्याला वर्णनापेक्षा जास्त आनंद देते.
***

संतुलित आहार, आशावाद आणि हसण्याद्वारे शरीराची जीवनशक्ती राखली पाहिजे. ज्यांना स्वतःमध्ये आनंद मिळतो त्यांना आढळते की त्यांचे शरीर जीवन उर्जेपासून निर्माण होणाऱ्या विद्युत प्रवाहाने भारित आहे, जे दैवी इच्छा आणि वैश्विक मनाशी जवळून जोडलेले आहे. हसणे आरोग्यासाठी

अत्यंत फायदेशीर आहे. ते सकारात्मक स्पंदने आकर्षित करते, आशावादाची क्षितिजे उघडते आणि आंतरिक शांती आणि मानसिक आराम देते.
***

संपूर्ण जग "प्रेम" या शब्दाचा खरा अर्थ विसरले आहे
आणि त्याचा दुर्दैवाने गैरसमज आणि गैरवापर झाला आहे. जैतुनाच्या प्रत्येक भागात तेल आढळते तसेच प्रेम संपूर्ण सृष्टीमध्ये पसरते. परंतु प्रेमाची व्याख्या करणे हे अत्यंत कठीण आहे, जसे संत्र्याच्या चव आणि चवीचे वर्णन करण्याचा प्रयत्न करणे. संत्र्याची चव खरोखर समजून घेण्यासाठी स्वतः संत्र्याचा आस्वाद घ्यावा लागतो आणि हेच प्रेमाला लागू होते.
प्रत्येकाने आपल्या हृदयात प्रेमाचा अनुभव घेतला
आहे, आणि म्हणूनच त्याच्या स्वरूपाची थोडीशी समज आहे, परंतु त्यांना ते कसे जोपासायचे, शुद्ध करायचे आणि दैवी प्रेमात कसे वाढवायचे हे माहित नाही. लहानपणापासूनच बहुतेक हृदयांमध्ये दैवी प्रेमाची ठिणगी असते, परंतु ती अनेकदा नष्ट होते कारण लोकांना ते कसे वाढवायचे आणि विकसित करायचे हे माहित नसते.
***

जीवन हे अनुभवांचे एक विद्यालय आहे आणि ते सर्व एकाच दिशेने निर्देशित करते: देव
***

जीवनातील बदलत्या दृश्यांमुळे वास्तविक जीवन
अस्पष्ट होते. अवास्तव दृश्यमान गोष्टींच्या हलत्या प्रतिमांमागे खरे वैश्विक जीवन दडलेले असते.
***

एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित करणारे फळ देतात.

संकटे आणि संकटे एखाद्या व्यक्तीला तोडण्यासाठी आणि त्याच्या इच्छेला निष्क्रिय करण्यासाठी येत नाहीत, तर त्याला देवाची प्रशंसा करायला लावण्यासाठी आणि त्याच्या नियमांचा आदर करायला लावण्यासाठी येतात ज्याद्वारे तो खरा आनंद मिळवू शकतो.
***

गुरु परमहंस शिष्यांच्या गटाला म्हणाले:
तुमची आंतरिक शांती न गमावता या जगात जगण्याची कला आत्मसात करा आणि आत्मज्ञानाच्या अद्भुत आणि अद्भुत बागेपर्यंत पोहोचण्यासाठी संतुलनाच्या मार्गावर चालत जा.
***

नम्रतेमध्ये आपल्याला स्वप्नांची एक दरी आढळते जी आत्म-ज्ञानाच्या सुगंधित, बहरलेल्या फुलांनी भरलेली असते.
***

देवाचे सौंदर्य अमर्याद आहे गुलाब आणि फुले यांचा
आनंद घेणे चांगले आहे, परंतु त्यांच्या सौंदर्याचा आनंद घेण्यापेक्षा त्यांच्या पवित्रता आणि प्रेमामागील देवाचा चेहरा पाहणे हे मोठे आहे. संगीतातून मिळणारा आनंद, संगीतावरील प्रेम, त्याच्या सुरांमधून वाहणाऱ्या देवाच्या सर्जनशील आवाजाशी तुलना करता येत नाही.
***

शांतीप्रिय आत्मे मानवी आणि दैवी झऱ्यांमधून वाहणारे ज्ञानाचे पाणी गोळा करतात
परमेश्वरा, मला माहित आहे की तू माझ्या आत्म्याचे मूक शब्द आणि माझ्या हृदयातील विनवणी ऐकतोस.
***

प्रेम, प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा स्वीकारून आणि दररोज आत्मचिंतनाच्या आरशात डोकावून आणि आत्म्याच्या खोलीचा शोध घेऊन आपण नेहमीच आपले जीवन प्रत्येक प्रकारे सुंदर करण्याचा प्रयत्न करूया.
***

[त्रासदायक सवयींबद्दल] अज्ञान हे खाज सुटणे किंवा खाजवण्यासारखे आहे. त्रासदायक भावनांपासून मुक्त

होण्यासाठी तुम्ही त्वचेच्या खाजवण्याच्या इच्छेला जितके जास्त बळी पडता तितकेच खाजवण्याची इच्छा वाढते आणि जितके जास्त तुम्ही त्या भावनेकडे दुर्लक्ष करता आणि तिला बळी पडत नाही तितके कमी त्रास तुम्हाला होतो.
***

इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, किंवा त्यांना त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांच्या कोणत्याही भौतिक किंवा अमूर्त मालमत्तेपासून वंचित ठेवू नये. जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला जे हवे आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करू लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते. द्वेषपूर्ण इच्छेचे बीज मनातून उपटून टाकले पाहिजे.
***

आध्यात्मिक आकांक्षांच्या उदयाबरोबर, माणूस आपले जीवन सुंदरपणे घडवण्यासाठी ज्ञानाचा छिन्नी निवडतो.
***

जेव्हा आपण निसर्गातील सर्व सुंदर गोष्टी पाहतो तेव्हा आपल्याला आपल्या आत कोमलता आणि करुणेची भावना येते.
***

जीवनातील कोणत्याही महत्त्वाच्या टप्प्यावर
पूर्णपणे आणि सखोल विचार केला पाहिजे आणि वेगवेगळ्या परिस्थितीत दैनंदिन अनुभवांच्या अग्नीत त्याचे परीक्षण केले पाहिजे.
***

जे स्वावलंबी असतात तेच प्रामाणिकपणे जगतात. आनंद
फक्त शुद्ध विचार आणि नीतिमान कृतीतून येतो. जर तुम्ही सध्या आनंदी असाल तर तुम्ही भविष्यात आनंदी असाल, इथे आणि पुढच्या जगातही. संधीचा सूर्य चमकत असताना आपण ज्ञानाची फळे गोळा करून चांगले भाग्य जमा केले पाहिजे. दुसऱ्या शब्दांत, खूप उशीर होण्यापूर्वी आपण संधींचा फायदा घेतला पाहिजे.
***

जीवनाच्या मार्गांवर स्थिरता आणि संयमाने चालत जा,
हे जाणून घ्या की अमर्याद सर्जनशील शक्ती तुमच्यासोबत आहे, तुमच्यासोबत आहे आणि तुम्हाला आधार देत आहे.
***

जीवनातील वाढत्या दबावांना तोंड देण्यासाठी प्रत्येकाला एकांत आणि विश्रांतीची आवश्यकता असते आणि व्यक्तींनी एकमेकांच्या स्वातंत्र्याचा आदर केला पाहिजे.
जीवनाच्या प्रत्येक सावलीमागे देवाचा महान प्रकाश असतो.
***

श्रद्धेचे सूत्र घट्ट धरा आणि तुमच्या जीवनाच्या जहाजाला धक्का देणाऱ्या प्रतिकूल बाह्य परिस्थितींना घाबरू नका. ज्या "अशक्यता" तुम्ही साध्य करू इच्छिता त्या तुम्ही देवाच्या मदतीने, सर्व आव्हानांना तोंड देणाऱ्या श्रद्धेच्या बळावर पूर्ण कराल यावर विश्वास ठेवा.
***

जेव्हा तुम्ही स्वतःमध्ये सुसंवाद साधू शकता, तेव्हा तुम्ही इतर सर्वांशी सुसंवाद साधू शकता.
***

हे जग आपले घर नाही; आपले घर दुसऱ्या बाजूला आहे, देवाच्या वैश्विक जाणीवेत.
***

सुसंवाद, प्रेम आणि दान यांनी भरलेले फलदायी जीवन जगण्यापेक्षा अधिक रोमांचक काही आहे का?
***

इतरांच्या महत्वाच्या कल्पनांच्या ताज्या हवेत
श्वास घ्या आणि त्यांच्या उज्ज्वल, सकारात्मक दृष्टिकोनाचा लाभ घ्या.
***

देवाच्या प्रेमाची आस असलेल्या काही प्रामाणिक भक्तांना पाहून माझे हृदय आनंदाने भरून येते. आपण या जगात फक्त देवावर प्रेम करण्याचे आणि त्याची विश्वासूपणे आणि नम्रतेने सेवा करण्याचे फळ घेण्यासाठी आलो आहोत.
***

फक्त वर्तमानात जगा, भविष्यात नाही. आजच सर्वोत्तम
करा आणि उद्याकडे पाहू नका.
***

आतील शांततेच्या गुहेत तुम्हाला ज्ञानाचा झरा सापडेल
***

कपाळावर, भुवयांच्या मध्ये, स्वर्गाचे प्रवेशद्वार
आहे. मेंदूतील हे केंद्र [आध्यात्मिक डोळ्याचे किंवा आध्यात्मिक चेतनेचे स्थान] हे इच्छाशक्तीचे अक्ष आहे. जेव्हा तुम्ही तुमची मानसिक शक्ती या केंद्रावर केंद्रित करता आणि हळूवारपणे तुमच्या इच्छाशक्तीला प्रोत्साहन देता, तेव्हा तुम्हाला जे हवे आहे ते साध्य होईल (आपण अनेकदा पाहतो की एखादी व्यक्ती नकळत काहीतरी लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करत असताना त्यांच्या कपाळावर या बिंदूला स्पर्श करते).
म्हणून, एखाद्याने स्वतःच्या इच्छेचा वापर वाईट हेतूंसाठी करू नये, इतरांचे जाणूनबुजून नुकसान करणे हे देवाने आपल्याला दिलेल्या शक्तींचा घोर गैरवापर आहे. जर तुम्हाला असे वाटत असेल की तुमची इच्छा तुम्हाला चुकीच्या मार्गाने नेत आहे, तर थांबा, कारण त्या दिशेने चालणे म्हणजे केवळ आध्यात्मिक उर्जेचा अपव्ययच नाही तर ती शक्ती तुम्हाला गमावून बसवेल, ज्यामुळे तुम्ही ती चांगल्यासाठी देखील वापरू शकणार नाही.
आपण मानवांना आत्म-नियंत्रणाची क्षमता दिली आहे जरी
आपण पूर्णपणे मुक्त नसलो तरी, स्वातंत्र्याची गुरुकिल्ली आपल्या हातात आहे तरीही, बरेच लोक अनियंत्रितपणे जगतात, आत्म-नियंत्रण साध्य करण्यासाठी त्यांच्या देवाने दिलेल्या बुद्धिमत्तेचा आणि स्वातंत्र्याचा वापर करण्यात अयशस्वी होतात.
***

वाघाला मारण्याच्या प्रवृत्तीने नियंत्रित केले
जाते आणि त्याला या बाबतीत कोणताही पर्याय नाही. परंतु मानवांकडे स्वतंत्र इच्छाशक्ती आणि बुद्धिमत्ता आहे, ज्यामुळे ते हानिकारक प्रवृत्ती आणि सवयींचे कैदी राहण्याऐवजी त्यांची परिस्थिती सतत सुधारू शकतात आणि त्यांचे दर्जा उंचावू शकतात.

***

एकदा मी ट्रेनने प्रवास करत होतो आणि हवामान खूप गरम होते आणि हवा भट्टीतून येत असल्यासारखी वाटत होती. माझ्या आजूबाजूला असलेले सर्वजण तीव्र उष्णतेने त्रस्त होते, पण मी आतून हसत होतो कारण माझे मन उष्णतेच्या कल्पनेपासून अलिप्त होते, कारण मी स्वतःला खात्री पटवून दिली होती की भट्टीत उष्णता निर्माण करणारी वीज रेफ्रिजरेटरमध्ये बर्फ निर्माण करते आणि त्या क्षणी मला असे वाटले की बर्फाचा थर माझ्या शरीराला व्यापून टाकला आहे.
***

जेव्हा मी माझ्या प्रेमाच्या आणि शुभेच्छांच्या लाटा इतरांना पाठवतो, तेव्हा मी दैवी प्रेम माझ्यापर्यंत येण्यासाठी एक प्रवेशद्वार उघडत असतो.
***

तुमच्या आयुष्यातील त्रासदायक गोष्टींपासून मुक्त होण्याचा प्रयत्न करा, किंवा आवश्यक असल्यास त्या सहन करा, त्यांना मानसिकदृष्ट्या त्रास देऊ नका.
जर एखादी व्यक्ती स्वच्छ असू शकते, तर त्याला घाणेरडे राहण्याची गरज नाही.
एखाद्याला राजवाड्यात राहण्याइतकेच झोपडीत
राहण्याचे आकर्षण असू शकते.
आध्यात्मिक यश मिळविण्यासाठी सर्वात महत्त्वाचा घटक म्हणजे प्रयत्न करणे
***

जगिक लोक देवाच्या देणग्या शोधतात, पण ज्ञानी लोक
स्वतः देणाऱ्याला शोधतात.
***

रात्रीच्या वेळी, मी जगाच्या मागण्यांपासून पूर्णपणे माघार घेतो आणि त्यापासून पूर्णपणे अलिप्त होतो, माझ्या इच्छेने मी माझ्या विचारांना मार्गदर्शन करतो, त्यांना योग्य निर्णयापर्यंत आणि ते कसे अंमलात आणायचे तेपर्यंत इच्छित मार्गांवर निर्देशित करतो. मग, मी माझ्या इच्छेला योग्य कृती करण्यास प्रवृत्त करतो आणि देवाच्या मदतीने, मी यश मिळवतो. अशा प्रकारे, मी माझ्या इच्छेचा अनेक वेळा

प्रभावीपणे वापर केला आहे, परंतु हे केवळ त्याचा सातत्यपूर्ण आणि सतत वापर केल्यानेच शक्य आहे.
***

निळ्या क्षितिजावर रंगवलेल्या पर्वतांची प्रतिमा, मानवी शरीराची अद्भुत यंत्रणा, गुलाब आणि हिरवा रेशमी गालिचा, आत्म्यांचे उदात्तीकरण, मनांचे उदात्तीकरण आणि प्रेमाची खोली हे सर्व आपल्याला सुंदर देवाची आणि सर्व कुलीनतेचा आणि कुलीनतेचा स्रोत याची आठवण करून देतात. जोपर्यंत एखादी व्यक्ती मानसिक, भौतिक आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या संतुलित पद्धतीने त्यांच्या स्वभावाचा विकास करण्यासाठी काम करत नाही तोपर्यंत त्यांना खरा आनंद मिळणार नाही. आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी आपल्याला ज्ञानाकडे प्रेरित करते आणि अहंकाराला ज्ञान, योग्य निर्णय आणि विवेकावर वर्चस्व गाजवू देणे मूर्खपणाचे आहे; उलट, अंतिम निर्णय अंतर्दृष्टी आणि विवेकावर अवलंबून असावा.
***

जर तुम्ही तुमचे हृदय प्रेमाने आणि देवाबद्दलच्या कल्पनेने भरले आणि ते तुमच्या आत खोलवर ठेवले तर विश्वाचा प्रभु तुमच्याकडे येईल आणि तुमच्याकडून ती कल्पना स्वीकारेल कारण दैवी तळमळ देवाच्या हृदयाला स्पर्श करते.
***

जेव्हा तुम्ही देवावर सुरक्षित असता तेव्हा तुम्ही आसक्तीशिवाय सर्वकाही उपभोगू शकता. म्हणून, देवाला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करणे अत्यंत महत्वाचे आहे, अन्यथा जीवन तुम्हाला निराश करू शकते आणि तुमच्या आशा भयानक मार्गाने भंग करू शकते.
***

आपला काळ निघून जाईल, आणि आपण जे आता पाहतो ते एके
दिवशी नाहीसे होईल आणि नाहीसे होईल. जोपर्यंत तुम्ही त्याला तुमचे नुकसान करू देत नाही तोपर्यंत बदल चांगला आहे आणि जेव्हा ते दुखावते तेव्हा ते अशा इच्छा सोडून देण्याची चेतावणी म्हणून काम करते ज्या तुम्ही पूर्ण करू शकत नसाल तर तुम्हाला त्रास देतील.
***

विश्वातील प्रत्येक गोष्ट एकमेकांशी जोडलेली आहे आणि एकमेकांशी जवळून जोडलेली आहे. देवाने आपल्याला दिलेल्या मानवी बुद्धीचा योग्य वापर करून, आपल्याला जाणवते की सर्व जीवन परमात्म्याशी जोडलेले आहे.
***

मानवी मनाला चकित करणारी संपूर्ण भौतिक निर्मिती विश्वाच्या अद्भुत चमत्कारांचे केवळ रोमांचक संकेत देते.
***

कोणतेही काम गोंधळलेल्या आणि अस्वस्थ मनाने करू नये, जसे वाऱ्यातील पंखासारखे. त्याऐवजी, सर्व कर्तव्ये आंतरिक आणि बाह्य शांतीने, शांततेने आणि आत्मसंयमाने, बुद्धिमत्ता आणि एकाग्रतेने पूर्ण केली पाहिजेत.
***

जर तुम्ही दररोज काही वेळ देवाचे सखोल चिंतन आणि
त्याची प्रार्थना करण्यासाठी समर्पित केला तर तुम्हाला त्या बदल्यात खूप सांत्वन आणि खरा आनंद मिळेल.
***

प्रत्येक दिवस हा जीवनाच्या देणग्यांसाठी आभार मानण्याचा दिवस असावा: सूर्यप्रकाश, पाणी, स्वादिष्ट फळे आणि भाज्या, जे सर्वात महान दात्याकडून अप्रत्यक्ष भेटवस्तू आहेत: देव.
***

मी स्वतःवर राजा आहे, संपत्तीचा राजा नाही. माझ्याकडे काहीही नाही, तरीही मी माझ्या शांतीच्या राज्यावर राज्य करतो आणि मला शाश्वत समाधानाच्या सिंहासनावर विराजमान केले आहे.
***

जेव्हा तुम्ही शांत असता तेव्हा तुम्हाला तुमच्या आत आनंदाचे एक जग धडधडत असल्याचे जाणवते.
***

मानवी प्रेम हे देवाच्या निःशर्त प्रेमात रुजलेले नसल्यास निरर्थक आहे. एक तरुण आणि एक स्त्री प्रेमात पडू शकतात, परंतु काही काळानंतर, मतभेद आणि द्वेष त्याची जागा घेतात. मानवी आकर्षण अपूर्ण आहे, तर दैवी प्रेम परिपूर्ण आणि शाश्वत आहे.

***

दैवी प्रेम अनुभवण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे देवाला संतुष्ट करण्यासाठी सर्वकाही करणे आणि तुम्हाला आढळेल की देव तुमच्याकडे अशा प्रकारे येतो ज्याची तुम्ही अपेक्षा करत नाही, आणि त्याचा आनंद तुम्हाला व्यापून टाकेल आणि त्याचा प्रकाश तुमच्यावर चमकेल.
लोकांच्या आत्म्यात देवाचे मंदिर स्थापन करावे आणि त्यांच्या चेहऱ्यावर त्याचे धन्य हास्य चमकताना पाहावे अशी माझी इच्छा आहे. जीवनातील सर्वात मोठी उपलब्धी म्हणजे एखाद्या व्यक्तीने त्यांच्या आत्म्यात देवाचे मंदिर समर्पित करणे आणि हे सहज साध्य आहे.
***

बरेच लोक त्यांच्या चिंतांबद्दल बोलण्यासाठी
माझ्याकडे येतात आणि मी त्यांना शांत होण्यास, चिंतन करण्यास आणि शांती आणि आध्यात्मिक शांती मिळेपर्यंत इतर उपायांचा विचार न करण्यास सांगतो जेव्हा मन शांत असते आणि देवावर विश्वास दृढ असतो, तेव्हा समस्यांचे निराकरण अपरिहार्यपणे उद्भवते. समस्यांकडे दुर्लक्ष केल्याने त्या नाहीशा होण्याची हमी मिळत नाही आणि त्यांच्याबद्दल काळजी केल्याने सकारात्मक परिणाम मिळत नाहीत. शांत होईपर्यंत ध्यान करा, नंतर तुमच्या समस्येबद्दल विचार करा आणि देवाकडे त्याच्या मदतीसाठी कळकळीने प्रार्थना करा. समस्येवर लक्ष केंद्रित करा, आणि तुम्हाला चिंता किंवा कठोर प्रयत्नांशिवाय उपाय सापडेल.
***

हे प्रभू, माझ्या जीवनाच्या बासरीवर तुझे अमर सूर
वाजव, जेणेकरून मी तुझ्या पवित्र सूरांच्या स्पंदनांनी आशीर्वादित होऊ शकेन.
***

आनंद आणि मनःशांतीसाठी भावनांवर नियंत्रण ठेवणे खूप महत्वाचे आहे. मग कोणीही तुम्हाला त्रास देऊ शकणार नाही किंवा तुमच्यात मत्सर जागृत करू शकणार नाही आणि तुम्ही खोलवर स्थिर आणि अभिमानी राहाल आणि कोणीही तुम्हाला आव्हान देऊ शकणार नाही किंवा तुमची शांती भंग करू शकणार नाही.

***

नम्रता हा दैवी दयेचा वर्षाव मिळविण्याचा सर्वात खात्रीचा मार्ग आहे.
***

कधीकधी लोकांना असे वाटते की देव त्यांच्यापासून खूप दूर आहे, विश्वातील एका दूरच्या ठिकाणी आहे, आणि म्हणूनच ते त्याला हाक मारत नाहीत, परंतु जे लोक त्याचा विचार करतात आणि त्याला जवळ मानतात त्यांच्यासाठी तो जवळच्यापेक्षाही जवळचा आणि प्रिय व्यक्तीपेक्षाही प्रिय असतो.
आध्यात्मिक

.आत्मा जागृत झाला पाहिजे

अशक्तपणाच्या झोपेतून आणि निराशेच्या बेड्यांमधून

आणि त्याचे ज्ञान, प्रकाश आणि शांतीच्या क्षेत्रात उत्सर्जन

.हे करण्याचे अनेक मार्ग आहेत

त्यापैकी आत्म-नियंत्रण आहे

योग्य पोषण

तत्त्वांप्रती धैर्य आणि दृढता

स्थिर मानसिक स्थिती

आणि आव्हानांना तोंड देण्याचे धाडस
आणि संवेदी विचलनांपासून चेतनेला मुक्त करण्यासाठी सकारात्मक गोष्टींवर बौद्धिक लक्ष केंद्रित करणे .जीवनाच्या संघर्षात तो पराभूत होण्यास नकार देत असे .कारण पराभव स्वीकारल्याने दृढनिश्चय कमकुवत होतो अमर्याद आध्यात्मिक शक्तींना सक्रिय करणे
जे निर्माणकर्त्याने मानवजातीला दिले आहे
आणि देवाच्या उपस्थितीला स्पर्श होईपर्यंत त्याचे चिंतन करणे
देवाच्या अस्तित्वाचे सर्वात अचूक संकेतक
.त्याचे चिंतन करताना वाढणारा आनंद हाच असतो
जेव्हा मन मोकळे असते
पूर्वग्रह, पक्षपात आणि अन्यायापासून
आणि जेव्हा संकुचित वृत्ती नाहीशी होते
जेव्हा आपण इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवतो
आम्हाला असे वाटते की प्रार्थनास्थळे, त्यांच्या
सर्व विविधतेसह
ते देवाचे घर आहेत
जेव्हा आपल्याला कळते की जीवन हे एक संघर्ष आहे आणि ते पार पाडायचे कर्तव्य आहे
आणि त्याच वेळी, एक क्षणभंगुर स्वप्न
जेव्हा आपण प्रेमाने देवाचा विचार करतो

आपण इतरांना आनंदी करण्यासाठी काम करतो

दयाळू शब्दांनी आणि निःस्वार्थ सेवेने

.मग आपल्याला कळेल की देव आपल्यासोबत आहे

.आणि आम्ही त्याच्या जवळच्या संपर्कात आहोत

वैश्विक दिनचर्या: शक्ती आणि बुद्धिमत्ता यांच्यातील काही लोकांना कळत नाही
.शक्ती आणि बुद्धिमत्ता यात फरक आहे
.वीज ही शक्ती असते
पण जोपर्यंत ते दिव्यात ठेवले जात नाही तोपर्यंत
.आपण वापरू शकतो तो प्रकाश ते सोडणार नाही
.बुद्धिमत्ताच बल्बमध्ये वीज टाकते
निसर्गाच्या सर्व शक्ती करू शकत नाहीत
स्वतःहून समाधानकारकपणे काम करणे
त्यांना मार्गदर्शन आणि समन्वय साधण्यासाठी बुद्धिमत्ता नसणे
अशाप्रकारे आपण पाहतो की वैश्विक बुद्धिमत्तेचा कारखाना
.ते समन्वित पद्धतीने काम करते
.वाफेमध्ये वस्तू हलविण्याची शक्ती असते
आग पाण्याचे वाफेत रूपांतर करते
.हे फक्त दोन शक्ती आहेत
निसर्गाच्या शक्तींपासून
पण त्यांच्या नैसर्गिक, अदम्य अवस्थेत
ते कोणत्याही महत्त्वपूर्ण फायद्याचे उत्पादन करत .नाहीत
पण जेव्हा ते हुशारीने वापरले जातात
आणि त्यांना योग्य मार्गदर्शन करा
.ते मानवतेची उत्तम सेवा करतात
यावरून आपण निष्कर्ष काढतो
की पृथ्वी आणि संपूर्ण विश्व
ते कठोर दिनचर्येतून जातात .ज्यामुळे मानवी जीवन शक्य होते

ही वैश्विक दिनचर्या
"किंवा "खगोलीय पिंडांची लय
.ते एका सर्वोच्च दिव्य मनाचे उत्पादन आहे .त्याच्याशिवाय विश्व अस्तित्वातच नसते
.आणि मर्यादित मानवी मनाला कोणतीही शक्ती नाही त्याची रहस्ये आणि रहस्ये जाणून घेणे
आवाहन
हे दिव्य प्रकाश
!पदार्थाचे झिरपणारे अणू
.तू लपलेला आणि अदृश्य आहेस
.इंद्रिये तुम्हाला ओळखू शकत नाहीत सूर्यप्रकाशात असो
उबदार सोनेरी
किंवा चंद्राच्या थंड चांदीच्या दोऱ्यांमध्ये आकाशीय दिवे निसर्ग प्रकट करतात
पण ते तुम्हाला दाखवत नाही
पदार्थाचे दृश्यमान जग
तीव्र प्रकाशामुळे
.माझ्या डोळ्यांसमोर फक्त अंधार आहे
तुझे लपलेले वैभव पाहण्यासाठी माझ्या अंतर्दृष्टीला .प्रशिक्षित कर
सर्व निर्मितीमध्ये प्रकट होणे
मेंदूच्या प्रदेशात
मानवी मेंदू, ज्यात समाविष्ट आहे
स्थलाकृति आणि पटांवरून
त्यात धमनी वाहिन्या असतात
आणि रक्तवाहिन्यांच्या काळ्या नद्या .हे एका मोठ्या देशाचे लघु रूप आहे ?हे एक भव्य क्षेत्र आहे का
?तिथे दैवी निवासी नाही का ?कवीशिवाय कविता असू शकते का
?किंवा घड्याळ ज्यावर निर्माता नाही ?की डिझायनरशिवाय गुलाब
.नाही, अजिबात नाही
त्याचप्रमाणे, मेंदूचा प्रदेश

लपलेले सौंदर्य
ते अशा प्रकारे तयार केले गेले होते
आश्चर्यकारक आणि असाधारण बुद्धिमत्ता
?मला आश्चर्य वाटते की या भव्य सभागृहात कोण राहते त्याच्या भिंती बनवलेल्या आहेत
चिकटलेल्या हाडांच्या ऊती
आणि त्याचे अद्भुत घटक
?अनुकरणाला कोणते विरोध करते
कारण कवटीच्या खाली एक क्षेत्र आहे
.ते अब्जावधी पेशींनी भरलेले आहे
उत्साही आणि बुद्धिमान
आणि चोवीस तास व्यस्त
अत्यंत कठीण आणि गुंतागुंतीच्या क्रियाकलापांसह मेंदूचे लहान कण
.ते न थांबता काम करते
वेगवेगळ्या फंक्शन्ससह
मेजवानीची तयारी
सूक्ष्म तपासणी
येणाऱ्या पाहुण्यांचे स्वागत करणे इंद्रियांच्या दारातून
खरेदी आणि विक्री सारखेच काहीतरी आहे चालू ऑपरेशन्स
शोषण आणि निचरा पासून
आणि लहान बोटींसारखे
रक्त पेशी हलतात
धमनी नलिकांच्या मध्यभागी जीवनावश्यक वस्तूंनी भरलेले
विविध प्रकार आणि वाण
दयाळूपणाच्या निर्मात्याने प्रेरित अभिमानामुळे आध्यात्मिक अंधत्व येते .कारण ते आत्म्यापासून बाहेर काढते विशाल विस्ताराचे दर्शन
जो महान आत्म्यांमध्ये राहतो
महान लोकांना कळते
.त्यांच्या शक्ती उधार घेतल्या आहेत

सर्वशक्तिमान देवाकडून
जो नम्रांवर प्रेम करतो
.आणि तो त्यांना ज्ञान, मार्गदर्शन आणि शक्ती वाढवतो ती व्यक्ती असो
यशस्वी उद्योजक
किंवा एक हुशार राजकारणी
किंवा एक जुलमी हुकूमशहा
किंवा एक महान सुधारक
.त्याची शक्ती काहीच नाही देवाच्या असीम शक्तीच्या तुलनेत नम्रता हे उघडे दार आहे ज्यातून दयेची विपुलता वाहते प्रेम आणि आश्वासन
दयाळू आत्म्यांना
.चांगल्याचा प्रेमी
आणि दिव्यांकडे ग्रहणशील
आणि स्वर्गातून आशीर्वाद
ज्याप्रमाणे अंधार राहू शकत नाही
जिथे प्रकाश पडतो तिथे
अशाप्रकारे आजाराचा अंधार नाहीसा झाला पाहिजे जेव्हा देवाचा प्रकाश शरीराच्या पेशींमध्ये चमकतो .हे सत्य जाणणारे फार कमी लोक आहेत
जेव्हा लोकांना बरे होण्याची तीव्र इच्छा असते
ते दुःखी अंतःकरणाने प्रार्थना करतात
किंवा निराशेच्या भावनेने
देव त्यांच्या प्रार्थना ऐकणार नाही असा विचार करणे किंवा ते प्रार्थना करतात पण वाट पाहत नाहीत
जेणेकरून त्यांना कळेल की त्यांच्या प्रार्थना .देवापर्यंत पोहोचल्या आहेत की नाही
जसे ऐकणे अशक्य आहे
आकाशवाणीवर प्रसारित होणाऱ्या संगीताकडे
सदोष रिसीव्हर वापरणे
त्यामुळे, कंपनांचा शोध घेता येत नाही
देवाकडून येणारे आरोग्य, शक्ती आणि ज्ञान .भीती आणि काळजीमुळे मानसिक बिघाड झाला आहे

सर्व प्रकारची चिंता, शंका आणि अनिश्चितता
प्रभु, आपण तुझे स्मरण करूया आणि आभार मानूया गरिबी आणि समृद्धीमध्ये
आजारपण आणि पुनर्प्राप्तीमध्ये
अंधारात आणि प्रकाशात
सर्व परिस्थितीत
आपण कल्याणाच्या दिवसांचे कृतज्ञतेने स्मरण करूया .जे तुम्ही आम्हाला बहाल केले आहे
विश्वासाचे डोळे उघडण्यास आम्हाला मदत करा
आम्हाला तुमचा आशीर्वादित प्रकाश पाहू द्या
सर्व रोग आणि आजार बरे करणारा
.त्यांना पुन्हा एकदा आंतरिक आनंदाचा अनुभव येईल
गतीचा नियम कारण आणि परिणाम, किंवा क्रिया आणि .प्रतिक्रियेच्या नियमावर आधारित आहे
या जन्मात चांगला जन्मलेला माणूस पूर्वीच्या अवतारात होता {कारण त्यांच्या हातांनी जे केले आहे त्यामुळे} आणि जर ते चांगले करण्याचा प्रयत्न करतील, तर चांगल्याचा पल्ला त्यांच्या बाजूने अधिकाधिक जाईल - "ज्याच्याकडे आहे त्याला अधिक दिले जाईल आणि त्याच्याकडे भरपूर प्रमाणात "असेल
ज्यांच्याकडे फक्त काही चांगले गुण आहेत ते ते
थोडेसेही गमावू शकतात, कारण "जे नाही ते त्यांच्याकडून काढून घेतले जाईल," कारण त्यांच्यावर हल्ला करणाऱ्या आणि .व्यापणाऱ्या शक्तिशाली वाईट प्रवृत्ती
वाईटाकडे झुकलेल्या व्यक्तीला मागील जन्मात ती वाईट प्रवृत्ती असली पाहिजे आणि या वाईट प्रवृत्ती तीव्र होऊ शकतात आणि त्यांना नियंत्रित करू शकतात. ज्यांच्यात काही चुकीच्या प्रवृत्ती आहेत त्या पूर्वीही अशाच होत्या आणि जर चांगल्या गुणांचे प्रमाण वाईटांपेक्षा जास्त असेल तर सद्गुण त्यांच्या आत्म्यातून चुकीच्या प्रवृत्ती काढून .टाकतील
कारण आणि परिणामाच्या (कर्म) नियमाचे हे नैसर्गिक
कार्य आहे. तथापि, जर एखाद्याला अशा अनिष्ट सवयी असतील ज्या सोडू इच्छित असतील तर त्याने असहाय्य आणि अडकल्यासारखे वाटू नये. आता भूतकाळातील संकल्प आणि सुदृढ

विचारसरणी जोपासून त्या सवयींवर मात करण्याचा योग्य क्षण .आहे
एखादी व्यक्ती वाईट सवयींच्या विळख्यातून स्वतःला मुक्त करू शकते आणि विचार आणि कृतीत चांगल्या सवयी .निर्माण करू शकते, ज्यामुळे त्याला इच्छित परिणाम मिळतील एखाद्या व्यक्तीमध्ये वाईट सवयी कितीही खोलवर
रुजल्या असल्या तरी, त्यांनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे की त्यांनी स्वतःच विशिष्ट विचार आणि कृतींच्या पुनरावृत्तीद्वारे त्या सवयी निर्माण केल्या आहेत आणि सकारात्मक आणि रचनात्मक विचारसरणीद्वारे ते त्या वाईट .सवयी चांगल्या सवयींनी बदलू शकतात
चांगले आणि वाईट विचार मानवी चेतनेच्या विरुद्ध
अवस्था आहेत. स्वाभाविकच, भयानक दुःस्वप्न पाहण्यापेक्षा आनंददायी स्वप्ने पाहणे चांगले. चेतना लवचिक आणि संवेदनशील आहे; ती तिला हवी असलेली स्थिती गृहीत धरू शकते .किंवा तिला आवडणारी स्वप्ने पाहू शकते
परंतु लोकांची समस्या अशी आहे की ते त्यांच्या चेतनेच्या क्षेत्राला - त्यांच्या स्वतःच्या इच्छेने आणि निवडीने - भूतकाळातील सवयींमुळे जन्मलेल्या विचलित प्रवृत्ती आणि चुकीच्या अभिमुखतेद्वारे नियंत्रित करू देतात. अशा प्रकारे, त्यांच्या विवेकशक्ती फरार आणि वाहून जातात, जसे विवेक आणि आकलनाच्या किल्ल्यांच्या मागे .असलेले आधिभौतिक पालकत्व देखील आहे
जेव्हा हानिकारक सवयींनी नशेत असलेल्यांना अनैसर्गिक जीवनाचे कडू दुःख चाखायला मिळेल, तेव्हा ते त्यांच्या वाईट सवयी कितीही खोलवर रुजलेल्या आणि रुजलेल्या असल्या तरी, मोक्षाच्या शोधात समजुतीच्या प्रकाशाकडे आणि .नीतिमान जीवनाकडे वळतील
मग, जर त्यांनी सुसंवादी जीवनशैलीचा सराव करून
चांगल्या सवयी विकसित करण्याचा आणि त्यांचे पालनपोषण करण्याचा प्रयत्न केला, तर ते आत्म-नियंत्रण आणि चांगल्या सवयी जोपासण्याचा नैसर्गिक परिणाम म्हणून आंतरिक आनंद .पुन्हा शोधतील आणि शांतीचा आनंद घेतील

खरी मैत्री

सकारात्मक देवाणघेवाणीचे साधन भावनिक सहभाग
याचा अर्थ मित्रांना बरे वाटणे संकटाच्या वेळी
आणि त्यांच्याबद्दल सहानुभूती दाखवत त्यांच्या दुःखात आणि क्लेशात
आणि त्यांना सल्ला देणे
गंभीर परिस्थितीत
आणि आर्थिक मदत
खऱ्या गरजेच्या वेळी
जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःशी प्रामाणिक असते
आणि इतरांसाठी एक निष्ठावंत मित्र
.तो पात्र होईल
दैवी मैत्रीचे अमृत चाखण्यासाठी
जेव्हा इतरांना आपले प्रेम जाणवते
ते प्रेम विस्तारून सर्वव्यापी प्रेमात रूपांतरित .होईल
ते प्रत्येक हृदयात वाहते
जीवनाच्या धन्य स्पंदनाशी सुसंगत
.मैत्रीपूर्ण भावना व्यक्त करण्यात अयशस्वी
.याचा अर्थ स्व-विस्ताराच्या नियमाकडे दुर्लक्ष करणे ज्याद्वारे आत्म्याच्या धारणांचा विस्तार होतो
दैवी उपस्थितीला स्पर्श करण्यासाठी
जेव्हा आपण विश्वास निर्माण करतो
स्वीकारणाऱ्या इतरांच्या हृदयात
.आणि आपण आपल्या प्रेमाच्या सीमा वाढवू शकतो लोकसंख्येच्या मोठ्या भागांना समाविष्ट करण्यासाठी त्यानंतर आपण आपल्या जाणीवेची व्याप्ती वाढवू शकू
आणि वैश्विक चेतनेच्या उंबरठ्याकडे त्याची सुरुवात अपवादाशिवाय प्रत्येकाला हव्या असलेल्या दोन गोष्टी मानव त्यांच्या मानसिक आणि भावनिक रचनेत, जीवनात ते ज्या भूमिका बजावतात, ते करत असलेल्या कामात आणि त्यांच्या आत निर्माण होणाऱ्या इच्छांमध्ये बाह्यतः एकमेकांपासून भिन्न असतात. परंतु या सर्व फरकांमागे दोन

गोष्टी आहेत ज्या सर्व लोकांना - अपवाद न करता - हव्या .असतात आणि त्यांची गरजही वाटते
या दोन गोष्टी म्हणजे सर्व प्रकारच्या दुःख आणि गरजांपासून मुक्तता आणि बिनशर्त शाश्वत आनंदाची प्राप्ती; किंवा शांती, प्रेम, ज्ञान आणि आनंद यांचा .समावेश असलेले पूर्ण समाधान
लोकांना त्यांच्या हृदयाला ज्या समाधानाची इच्छा आहे आणि ज्यासाठी ते सर्व मार्गांनी आणि पद्धतींनी प्रयत्न करतात ते समाधान प्राप्त होईपर्यंत त्यांना शांती मिळणार नाही. मानवी स्थिती समजून घेण्यासाठी हा एक महत्त्वाचा .मुद्दा आहे
दुर्दैवाने, लोक चुकीच्या ठिकाणी समाधान शोधतात आणि
.ते त्यांना सापडत नाही
ते जगात आणि सांसारिक गोष्टींमध्ये संपत्ती आणि
बाह्य परिस्थितीत आणि अशा संबंधांमध्ये ते शोधतात जे .चांगल्या समजुतीवर आणि भक्कम पायावर आधारित नाहीत परिणामी, सृष्टीच्या स्वरूपामुळे, कोणत्याही परिस्थितीतून किंवा या जगातील कोणत्याही व्यक्तीकडून .शुद्ध आनंद मिळवणे एखाद्या व्यक्तीला अशक्य आहे निर्मिती ही द्वैताच्या तत्त्वावर आधारित आहे उदाहरणार्थ, तुमची प्रतिमा फक्त एकाच रंगात असू शकत नाही; तुम्हाला कॉन्ट्रास्ट किंवा फरक आवश्यक आहे .त्याचप्रमाणे, या जगात द्वैत नसणे अशक्य आहे
मानवी इच्छा लक्षात घेता, आपल्यापैकी प्रत्येकाला
फक्त चांगल्या गोष्टी हव्या असतात - आनंददायी, सुंदर आणि सकारात्मक गोष्टी - कचरा, त्रास आणि इतर अप्रिय गोष्टींना .तोंड न देता. पण ते अशक्य आहे
या द्वैताच्या जगात, दुःखाशिवाय सुख नाही,
अंधाराशिवाय प्रकाश नाही, वाईटाशिवाय चांगले नाही, मृत्यूशिवाय जीवन नाही. नाण्याची एक बाजू दुसरीशिवाय मिळू शकत नाही. आपण ज्याची आत खोलवर आस करतो ते जगात देऊ .शकणाऱ्या कोणत्याही गोष्टीत सापडत नाही
निवड व्यक्तीवर अवलंबून आहे. ते जे शोधत आहेत ते चुकीच्या ठिकाणी शोधत राहतील का आणि एकामागून एक निराशा ?अनुभवतील का

लोक त्यांच्या सर्व शक्ती आणि इच्छेने शोधतात, परंतु त्यांना जे हवे आहे ते मिळत नाही, ज्यामुळे निराशा आणि निराशा येते. शिवाय, यामुळे वाढत्या संतापाचे कारण बनते, जे तीव्र रागात आणि शेवटी हिंसाचारात रूपांतरित होते. म्हणूनच, शोधण्याच्या चुकीच्या मार्गाने इच्छित आनंद .मिळत नाही
सर्वोच्च निर्मात्याला आपल्यासाठी एक पूर्ण आणि परिपूर्ण आनंद हवा आहे जो केवळ आत्म्याच्या खोलवर आढळू शकतो. म्हणूनच, देवाने हे विश्व अशा प्रकारे निर्माण केले आहे की त्यातील काहीही मानवी हृदयाला समाधान देत नाही आणि त्याच्या इच्छा पूर्ण करत नाही, फक्त जेव्हा ते आनंद, आनंद आणि समाधानाच्या स्त्रोताकडे वळते, जो त्याचा स्रोत देखील .आहे
.खरोखर, स्वर्गाचे राज्य माणसाच्या आत आहे
तराजूमध्ये संतुलन
.संतुलन हा एक आदर्श आहे जो विचारांना एकत्रित करतो भौतिक, मानसिक, भावनिक आणि आध्यात्मिक
एका सुसंवादी ऐक्यात, ते व्यावहारिक स्वरूपाचे आहे
हे सर्जनशील विचारांना चालना देते आणि उत्पादक .कामाला प्रोत्साहन देते
आपल्यापैकी प्रत्येकाला निरोगी शरीर हवे असते
निरोगी आणि सर्व अडथळ्यांपासून आणि कमकुवतपणाच्या प्रकारांपासून मुक्त
.आपल्याला आपले मनही सतर्क हवे आहे
आणि आपल्या भावना आणि भावना आपल्यासाठी काम करतात, .आपल्याविरुद्ध नाही
आपल्या सभोवतालच्या लोकांशी असलेले आपले संबंध
.चांगले बनवण्यासाठी ते योगदान देईल अशी आमची इच्छा आहे आपल्याला जसे व्हायचे आहे तसेच सुसंवादी आणि
समाधानकारक
आपल्या अस्तित्वाच्या आध्यात्मिक बाजूच्या संपर्कात .काळ कठीण असू शकतो
.अनेक दबाव आहेत
.तणाव वाढत आहे
अशा परिस्थितीत संतुलन साधण्यासाठी

ऊर्जा, वेळ आणि लक्ष यांची गुंतवणूक आवश्यक आहे .इच्छाशक्तीने संतुलन साधले जात नाही
त्याऐवजी, ते प्रत्यक्ष नियोजन आणि गंभीर .प्रयत्नांद्वारे साध्य केले पाहिजे
आपल्या जीवनात असे अनेक घटक आहेत ज्यांना संतुलनाची .आवश्यकता आहे
.त्यापैकी बरेच एकमेकांशी विसंगत वाटतात
उदाहरणार्थ, कुटुंबाप्रती जबाबदारी
उदरनिर्वाह करणे आणि आरोग्य राखणे
आणि साहित्यिक आणि नैतिक तत्त्वांचे पालन करणे
आणि आवश्यक माहितीच्या प्रचंड प्रमाणात हाताळणी करणे समाजाप्रती कर्तव्य
आपला वेळ आणि ऊर्जा आवश्यक असलेल्या इतर असंख्य वचनबद्धतेव्यतिरिक्त
.आपल्या सर्वांसाठी वेळ कमी आहे
पण आपल्या समस्या कमी करण्यासाठी आपल्याला आपले जीवन .सोपे करावे लागेल
?भौतिक गोष्टी शोधण्यात किती मौल्यवान वेळ वाया जातो आम्ही ते सर्वोत्तम मानतो कारण ते नवीन आणि अपरिहार्य .आहे
पण या ध्यासाची एक किंमत आहे, जी बुद्धांनी असे म्हणून व्यक्त केली
ज्याला गायी घ्यायच्या आहेत त्यांनी त्यांची काळजी" "घेतली पाहिजे
जर आपण आपल्या जीवनाचे विश्लेषण केले तर आपल्याला
.आढळेल की आपल्याला खूप "बाहुल्या" ची काळजी आहे
ज्याची आम्हाला मीडिया आणि जाहिरातींनी खात्री पटवून दिली
.आपल्या आराम आणि आनंदासाठी ते आवश्यक आहे
विडंबन म्हणजे, तथाकथित वेळ वाचवणारे नवोपक्रम
.आधुनिक माणूस लुटला गेला आहे
मोकळ्या वेळेच्या बाबतीत त्याला काय आवडत असे
आपल्या जीवनातील परस्परविरोधी घटकांचे संतुलन साधण्यासाठी
.आपल्याला एका स्थिर संदर्भ बिंदूची आवश्यकता आहे

.ते वेळ, ठिकाण किंवा परिस्थितीनुसार बदलत नाही
आयुष्य जितके गुंतागुंतीचे होत जाईल तितके आपल्याला .समजून घेण्याची आवश्यकता जास्त असते
हाच एकमेव पाया आहे ज्यावर विश्वास ठेवता येतो आणि टिकवता येतो
तो सर्वशक्तिमान देव आहे, जो जीवनाच्या सर्व घटना आणि .प्रकटीकरणांच्या मागे आहे
जीवनाच्या खवळलेल्या, अशांत समुद्रामधील ती
जीवनरक्षक बोट आहे
जीवनातील आघात आणि वेदनादायक अडचणींपासून सुरक्षित आश्रयस्थान
***

लोक स्वतःवर विश्वास ठेवतात
देवावरील त्यांच्या विश्वासापेक्षा जास्त
जरी त्यांना निश्चितपणे माहित आहे
ते शेवटी
.ते श्वास घेऊ शकत नाहीत
किंवा चालणे किंवा हालचाल
देवाच्या मार्गदर्शनाशिवाय आणि थेट शक्तीशिवाय मेंदू, हृदय आणि शरीराच्या पेशींमध्ये साठवलेले .कारण त्यांना अन्नावर अवलंबून राहण्याची सवय होती हवा आणि सूर्यप्रकाश
त्यांना असे वाटू लागले आहे की हे बाह्य घटक
.ती त्यांना आधार देते आणि जीवन देते
.पण असा विचार करणे हा एक भ्रम आहे
.कारण माणूस थेट एकाच शक्तीवर अवलंबून असतो
.ती शक्ती म्हणजे देव
कारण देव सर्वोच्च आणि महान आहे
आणि अस्तित्वात असलेले सर्वोच्च
.लोक त्याच्या भीतीने ग्रासले होते
जरी तो प्रेम, कोमलता, दया आणि शांतीचा आत्मा असला तरी मला लोकांच्या मनात नरकमय, जळत्या आगीची भावना
.निर्माण करायची नाही
.कारण देव हृदय आणि आत्म्याला सर्वात जवळचा प्रिय आहे

तो असा सुंदर आहे ज्याच्या सौंदर्याची तुलना इतर .कोणत्याही गोष्टीशी होऊ शकत नाही
जर आपण अशा प्रकारे विचार केला तर
.आपण त्याच्या जवळ वाटू आणि तो आपल्या जवळ असेल
आणि जर आपण त्या दिशेने प्रामाणिकपणे प्रयत्न केले तर .तो दया आणि करुणेने आपले बाहू आपल्यासाठी उघडेल
आणि जर आपण ते मनापासून मागितले तर
.आम्हाला त्याची ओढ वाढत गेली
.तो आमच्याकडे येईल
अगदी
-

असंख्य मार्गांनी
तर्क आपल्याला दाखवतो
.देव हा या अस्तित्वाचे कारण आणि कारण आहे
पण देवाच्या अस्तित्वाचा खरा पुरावा पोहोचण्यायोग्य नाही
केवळ तर्कसंगत वजावटीने
जर आपल्याला देवाला शोधायचे असेल तर
- आपल्या अस्तित्वाचा एकमेव उद्देश कोणता आहे - आपल्याला यापेक्षा पुढे जावे लागेल
सामान्य विचार प्रक्रिया
.कारण देव इंद्रिय मनाच्या आकलनाच्या पलीकडे आहे
.त्याचे सार समजू शकत नाही
.मी नेहमीच आणि नेहमीच माझ्या विचारांमध्ये मग्न असतो भौतिक इच्छांसह
जिथे तो सुख आणि दुःखाच्या लाटांनी इकडे तिकडे फिरत
असतो
तो अशांत भावनांनी ग्रासलेला आहे
जर आपल्याला उदात्त अवस्थेत पोहोचायचे असेल तर
उच्च चेतना आणि धारणांपासून
विचार मागे घेणे आवश्यक आहे
त्याच्या उन्मादी, संतप्त कृतीतून
मन एकाग्र करून आणि देवाचे ध्यान करून विचारांचे वादळ शांत झाले की

जेणेकरून आत्म्यावर एक गोड आणि आशीर्वादित शांती येईल
.मग शिष्याला शांतता आणि निश्चितता जाणवते
सामान्य अनुभवाच्या व्याप्तीबाहेर
जसजसे त्याची अंतर्दृष्टी उघडते आणि त्याची आध्यात्मिक क्षमता जागृत होते
.तो ते थेट जाणतो
इंद्रियांशिवाय
धन्य दैवी उपस्थिती
आपण अनेकदा आपल्या जवळच्या गोष्टी पाहण्यात अपयशी
.ठरतो
आपण न थांबता मौल्यवान खजिन्याजवळून जातो
.आणि आपण कल्पनाशक्तीचा पाठलाग सुरू ठेवतो
किंवा आपण इंद्रधनुष्य पकडण्याचा प्रयत्न करतो
आपण अंधारात सुरक्षितता शोधतो
जरी आपले आत्मे खरोखर प्रकाशासाठी आसुसलेले असले तरी .आपण अशी स्वप्ने पितो जी आपली तहान भागवत नाहीत
आपले आत्मे अंतिम सत्याची आस धरत असताना
आपण अशा मृगजळाचा पाठलाग करत आहोत जे अस्तित्वातच
.नाही
त्याच्या सावलीत विश्रांती शोधण्याच्या प्रयत्नात जीवनाच्या उष्णतेपासून आणि त्याच्या कडक उन्हाळ्यापासून
जेव्हा आपण खरोखरच तळमळतो
शांतता आणि सौहार्दाचे एक नीरस स्थान
आपल्या आत्म्यात लपलेले
विसंगत नसलेली विविधता
ज्याने जग भरले आहे
आपल्याला काय मोहात पाडते आणि आकर्षित करते
भौतिक गोष्टींवर आपले लक्ष केंद्रित करण्यासाठी
ती फक्त एक फिकट सावली आहे
लपलेल्या दुर्मिळ खजिन्यांसाठी
भूमिगत खाणींमध्ये
.चिंताग्रस्त मन शांत करण्यासाठी आपण काम केले पाहिजे नेहमी सांसारिक वस्तूंच्या मागे धावणारा

आणि त्याचा मार्ग आतल्या दिशेने निर्देशित करत आहे .आपण आपले विचार आणि इच्छा यांचा ताळमेळ साधला पाहिजे पुरेशा उपचारात्मक तथ्यांसह
स्वतःच्या आत खोलवर सापडले
मग आपल्याला सुसंवाद दिसेल
आपल्या जीवनात आणि निसर्गात
जर आपण आपल्या आशा आणि अपेक्षा जुळवल्या तर आपल्यातील जन्मजात सुसंवादाने
.आपण जीवनाच्या समुद्रात सुरक्षितपणे प्रवास करू बुडण्याच्या भीतीशिवाय
कारण आपला स्व-सुसंवाद
.ते लाईफ जॅकेट असेल
आणि देवावरील विश्वासाच्या पंखांनी
.आपण शांततेच्या वातावरणात उंच भरारी घेऊ
काहींना आश्चर्य वाटेल
जोपर्यंत आपल्याला निवडीचे स्वातंत्र्य आहे" तोपर्यंत
?मग निकाल आपल्या अपेक्षांच्या विरुद्ध का आहेत :उत्तर खालीलप्रमाणे आहे
.माणसाने आपली इच्छाशक्ती कमकुवत केली आहे
.त्याने आध्यात्मिक शक्तींचे ज्ञान गमावले
त्याच्या जाणीवेत अस्तित्वात असलेले
पण जर तो त्याची इच्छाशक्ती बळकट करण्यावर काम करत असेल तर
आत्म-नियंत्रणाचा सराव करून
आणि त्याच्यातील दिव्य प्रकाशाचे चिंतन करणे
.त्याची इच्छा मुक्त आहे
आणि जेव्हा त्याची इच्छा मुक्त होते
तो स्वतःच्या नशिबाचा स्वामी बनतो
पण जर त्याला आढळले की तो जिवंत आहे
अशा प्रकारे की त्याचा विवेक मान्य करत नाही .तो मुक्त होणार नाही आणि चढू शकणार नाही प्रगतीच्या शिडीवर
.आपण वेळ घालवला पाहिजे
त्या गोष्टी करण्यासाठी

जे आपल्या आनंदात योगदान देते
आणि त्यामुळे आपल्याला फायदा आणि चांगले मिळते .आमचा मोर्चा कोणीही रोखू शकत नाही
जोपर्यंत आपला संकल्प दृढ आहे
पुढे जाणे
.माणूस स्वतःला मर्यादित करतो
एका अरुंद कोठडीच्या आत
मर्यादित क्षितिजापासून
लहान कल्पना
मूड स्विंग्स
अस्वस्थ सवयी
.म्हणूनच त्याला स्वतःला प्रशिक्षित करावे लागते
अधिक लवचिक, खुले आणि स्वीकारशील असणे
आपण आपल्या आवडींवर नियंत्रण ठेवण्यासाठी काम केले .पाहिजे
आणि आपल्या इच्छाशक्तीला योग्य दिशेने प्रशिक्षित करणे
आयुष्यातील सर्वोत्तम गोष्टी करून
आणि आपण देवाबद्दल अधिक विचार केला पाहिजे
आम्ही प्रेम, शांती आणि बंधुत्वाची भावना पसरवतो
या जगाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात
हुशार मन असलेले

गुरु परमहंस योगानंद

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

आपण एका अज्ञात स्रोतातून या जगात आलो असल्याने, जीवनाच्या उत्पत्तीबद्दल आणि उद्देशाबद्दल आपल्याला आश्चर्य वाटणे स्वाभाविक आहे. आपण या जगाच्या निर्मात्याबद्दल ऐकतो आणि वाचतो, परंतु त्याच्यापर्यंत कसे पोहोचायचे हे आपल्याला माहित नाही. आपल्याला फक्त एवढेच माहित आहे की संपूर्ण विश्व त्याच्या दैवी बुद्धिमत्तेच्या अस्तित्वाची घोषणा करते. ज्याप्रमाणे घड्याळाचे लहान, अचूक घटक आपल्याला घड्याळ निर्मात्याचे कौतुक करायला लावतात आणि ज्याप्रमाणे कारखान्यातील

मोठ्या, जटिल यंत्रे त्यांच्या शोधकर्त्याचे कौतुक करतात आणि त्यांचे कौतुक करण्यास प्रेरित करतात, त्याचप्रमाणे जेव्हा आपण निसर्गाचे चमत्कार पाहतो तेव्हा आपण त्यांच्यामागे लपलेल्या बुद्धिमत्तेबद्दल आश्चर्यचकित होतो आणि आपण विचारतो:

"या फुलाला त्याचा तेजस्वी, सूर्याभिमुख आकार कोणी दिला?"

त्याचा सुगंध आणि सौंदर्य कुठून आले?

आणि त्याच्या पाकळ्या इतक्या उत्कृष्ट अचूकतेने कशा तयार झाल्या आणि इतक्या अद्भुत, आनंदी रंगांनी कशा रंगवल्या गेल्या?

रात्री, आपल्याभोवती चांदीसारखा प्रकाश पसरवणारे
तारे आणि चंद्र, आपल्याला खोल अंतराळात या खगोलीय पिंडांना मार्गदर्शन करणाऱ्या चेतनेचे चिंतन करण्यास प्रोत्साहित करतात.

पौर्णिमेचा मऊ प्रकाश दैनंदिन कामांसाठी पुरेसा
नाही, आणि म्हणून एक शहाणा आणि धीर देणारे मन आपल्याला रात्री विश्रांती घेण्याची प्रेरणा देते. मग सूर्य उगवतो आणि त्याचा तेजस्वी प्रकाश आपल्याला आपल्या सभोवतालचे जग स्पष्टतेने आणि शांततेने पाहण्याची परवानगी देतो, ज्यामुळे आपल्याला आपल्यासमोर येणारी कामे करण्यास सक्षम बनवतो.

आपल्या गरजा पूर्ण करण्याचे दोन मार्ग आहेत: शारीरिक आणि आध्यात्मिक जेव्हा आपले आरोग्य बिघडते, उदाहरणार्थ, आपण उपचारासाठी डॉक्टरकडे जाऊ शकतो. पण एक वेळ अशी येते जेव्हा डॉक्टर किंवा इतर कोणीही मदत करू शकत नाही आणि आपण दुसऱ्या मार्गाकडे वळतो: आपले शरीर, मन आणि आत्मा निर्माण करणाऱ्या आध्यात्मिक शक्तीकडे शारीरिक शक्ती मर्यादित असते आणि जेव्हा ती अपयशी ठरते तेव्हा आपण अमर्यादित दैवी शक्तीकडे वळतो. हे आपल्या आर्थिक गरजांना देखील लागू

होते. जेव्हा आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न करतो आणि तरीही पुरेसे मिळत नाही, तेव्हा आपण त्या शक्तीकडे वळतो.

प्रत्येकाला वाटते की त्यांच्या समस्या सर्वात वाईट आहेत काहींना इतरांपेक्षा जास्त दबाव जाणवतो कारण त्यांचा प्रतिकार कमकुवत असतो लोकांच्या मानसिक शक्तीतील फरक लक्षात घेता, ते वेगवेगळ्या प्रमाणात ऊर्जा खर्च करतात जर एखाद्या व्यक्तीला अत्यंत कठीण समस्येचा सामना करावा लागतो आणि त्यांचे मन कमकुवत असते, तर ते त्यावर मात करू शकणार नाहीत. मजबूत मनाचे लोक अडथळे तोडून आणि त्यांचे पाया हलवून त्यांच्या अडचणींवर मात करू शकतात तरीही, सर्वात बलवान लोकांना देखील कधीकधी अपयशाचा सामना करावा लागला आहे जेव्हा आपल्याला असंख्य आणि जबरदस्त भौतिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक त्रास आणि अडचणींचा सामना करावा लागतो, तेव्हा आपल्याला जाणवते की या भौतिक जगात जीवनाची शक्ती किती मर्यादित आहे.

आपले प्रयत्न केवळ चांगले आरोग्य आणि आर्थिक सुरक्षितता मिळविण्यासाठी समर्पित नसावेत, तर जीवनाचा अर्थ शोधण्यासाठी देखील समर्पित असले पाहिजेत. जीवनाचा उद्देश काय आहे? जेव्हा आपल्याला अडचणी येतात तेव्हा आपण प्रथम आपल्या सभोवतालच्या परिस्थितीकडे वळतो, प्रत्येक भौतिक समायोजनाचा प्रयत्न करतो ज्यामुळे आपल्याला आराम मिळेल असे आपल्याला वाटते. परंतु जेव्हा आपण एका मृत अवस्थेत पोहोचतो आणि म्हणतो, "माझे सर्व प्रयत्न अयशस्वी झाले आहेत; मी आणखी काय करू शकतो?" तेव्हा आपण आपल्या समस्येवर प्रभावी उपाय शोधण्याचा गांभीर्याने विचार करू लागतो आणि जेव्हा आपला विचार पुरेसा खोलवर जातो तेव्हा आपल्याला स्वतःमध्येच उत्तर सापडते. हे स्वतःच उत्तर दिलेल्या प्रार्थनेचे एक रूप आहे.

प्रार्थना: एक आध्यात्मिक गरज

प्रार्थना ही एक आध्यात्मिक गरज आहे. देवाने
आपल्याला भिकारी म्हणून निर्माण केले नाही, कारण त्याने आपल्याला त्याच्या प्रतिरूपात निर्माण केले आहे. पवित्र शास्त्र हे घोषित करते. जो भिकारी श्रीमंत व्यक्तीच्या

घरी जातो आणि भिक्षा मागतो त्याला भिकाऱ्याचा वाटा मिळतो. पण मुलगा त्याच्या श्रीमंत वडिलांकडून काहीही मिळवू शकतो. म्हणून, आपण भिकाऱ्यासारखे वागू नये.

काही लोकांकडे सर्वकाही असते आणि ते विलास आणि आरामात जन्माला येतात, तर काही लोक संकट आणि अपयशाला आकर्षित करतात असे दिसते. त्यांच्यामध्ये देवाची प्रतिमा कुठे आहे? दैवी आत्म्याची शक्ती आपल्या प्रत्येकात असते पण आपण ती शक्ती कशी जोपासू शकतो? कदाचित तुम्हाला भूतकाळात निराशा वाटली असेल कारण तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळाले नाही, परंतु आशा आणि विश्वास गमावू नका. तुमच्या प्रार्थना प्रभावी आहेत की नाही हे जाणून घेण्यासाठी, तुम्हाला स्वतःमध्ये खोलवर प्रार्थनेच्या शक्तीवर मूलभूत विश्वास असणे आवश्यक आहे.

कदाचित काही लोकांच्या प्रार्थना अनुत्तरीत राहतात कारण ते भीक मागतात. त्याचप्रमाणे, एखाद्याला हे माहित असले पाहिजे की देवाकडे काय मागायचे आहे. तुम्ही पृथ्वी आणि त्यावरील सर्व गोष्टी ताब्यात घेण्यासाठी मनापासून आणि सर्व शक्तीने प्रार्थना करू शकता, परंतु तुमच्या प्रार्थना स्वीकारल्या जाणार नाहीत कारण भौतिक जीवनाशी संबंधित सर्व प्रार्थना स्वाभाविकपणे मर्यादित आहेत आणि खरोखरच मर्यादित असाव्यात. परंतु प्रार्थना करण्याचा एक योग्य मार्ग आहे असे म्हटले जाते की मांजरीला नऊ जीवने असतात पण अडचणींना नव्याण्णव जीवने असतात! "अडचणींच्या मांजरी" पासून मुक्त होण्यासाठी तुम्हाला एक प्रभावी मार्ग शोधावा लागेल. प्रभावी प्रार्थनेचे रहस्य एखाद्याची स्थिती भिकाऱ्याच्या स्थितीतून योग्य व्यक्तीच्या स्थितीत बदलण्यात दडलेले आहे. जेव्हा तुम्ही देवाकडे त्या आध्यात्मिक स्वरूपाचे काहीतरी मागता तेव्हा तुमच्या प्रार्थनेत शक्ती आणि शहाणपण दोन्ही असेल.

यशाची बीजे इच्छाशक्तीमध्ये असतात

बहुतेक लोक त्यांच्यासाठी महत्त्वाचे असलेले
काहीतरी साध्य करण्याचा प्रयत्न करताना अत्यंत

चिंताग्रस्त आणि चिंताग्रस्त होतात. चिंता आणि चिंताग्रस्ततेने वागणे दैवी शक्तीला आकर्षित करत नाही, परंतु इच्छाशक्तीचा शांत आणि सतत वापर विश्वाच्या शक्तींना हादरवून टाकतो आणि अनंत परिपूर्णतेकडून प्रतिसाद आणतो. तुम्ही जे काही साध्य करू इच्छिता त्यासाठी यशाची बीजे तुमच्या इच्छेमध्ये असतात. अडचणींमुळे तुटलेली आणि चिरडलेली इच्छाशक्ती तात्पुरती लकवाग्रस्त होते. परंतु "माझे शरीर तुकडे तुकडे होऊ शकते, परंतु माझ्या इच्छेचे डोके उंच आणि दृढनिश्चयाने प्रेरित राहील" असे म्हणणारा दृढ आणि दृढनिश्चयी व्यक्ती इच्छाशक्तीची सर्वोच्च पातळी दर्शवते.

इच्छाशक्ती आणि तिची योग्य दिशा हीच व्यक्तीचा दर्जा उंचावते आणि उंचावते जेव्हा एखादी व्यक्ती इच्छाशक्तीचा वापर सोडून देते तेव्हा ती एक सामान्य व्यक्ती बनते, घटनाक्रमात कुचकामी ठरते. बरेच लोक म्हणतात की आपण परिस्थिती बदलण्यासाठी आपली इच्छाशक्ती वापरू नये, देवाच्या योजनेत अडथळा येईल या भीतीने. पण जर देव आपल्याला इच्छाशक्ती वापरू इच्छित नव्हता तर त्याने आपल्याला ती का दिली? मी एकदा एका कठोर माणसाला भेटलो ज्याने म्हटले की तो इच्छाशक्ती वापरण्यावर विश्वास ठेवत नाही कारण ती स्वतःला महत्त्व देते. मी उत्तर दिले, "तुम्ही सध्या तुमची इच्छाशक्ती वापरत आहात, आणि जोरदारपणे, माझा प्रतिकार करण्यासाठी तुम्ही ती वापरता, बोलण्यासाठी, उभे राहण्यासाठी, चालण्यासाठी, खाण्यासाठी, चित्रपट पाहण्यासाठी आणि झोपण्यासाठी देखील वापरता तुम्हाला जे काही करायचे आहे ते तुम्ही हवे आहे. इच्छाशक्तीशिवाय, तुम्ही रोबोट बनता" इच्छांनुसार नियंत्रित त्यांच्या इच्छेला देवाच्या इच्छेशी सुसंगत करणे हे एखाद्या व्यक्तीचे कर्तव्य आहे. म्हणून, जेव्हा योग्य प्रार्थना सातत्याने केली जाते तेव्हा ती स्वतःमध्ये एक इच्छाशक्ती बनते.

तुम्ही ज्याची प्रार्थना करता ते मिळवण्याच्या शक्यतेवर तुम्ही विश्वास ठेवला पाहिजे जर तुम्ही घर घेण्यासाठी प्रार्थना केली आणि त्याच वेळी तुमचे मन

म्हणत असेल, "मूर्खा, तुम्ही घर कसे घेऊ शकता?" अशा विचारसरणीने तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती कमकुवत करत आहात जेव्हा तुम्ही तुमच्या मनातून "मी करू शकत नाही" हा वाक्यांश काढून टाकता तेव्हा तुम्हाला उच्च शक्ती मिळते. अर्थात, घरे आकाशातून पडत नाहीत आणि घर मिळविण्यासाठी, तुम्ही इच्छाशक्तीचा वापर केला पाहिजे आणि तुमचे ध्येय साध्य करण्यासाठी रचनात्मक कृती केल्या पाहिजेत. जेव्हा तुम्ही चिकाटीने प्रयत्न करता आणि अपयश स्वीकारण्यास नकार देता तेव्हा तुम्ही जे काही करण्याची इच्छा बाळगता ते तुम्ही प्रकट करू शकाल आणि जेव्हा तुम्ही त्या इच्छाशक्तीचा तुमच्या विचार आणि कृतींद्वारे सातत्याने वापर करता तेव्हा तुमच्या इच्छा पूर्ण होतील आणि तुम्हाला ज्याची आणि ज्याची आकांक्षा आहे ती सर्व तुमच्याकडे येईल. जेव्हा तुम्ही दृढनिश्चय आणि चिकाटीने प्रयत्न करत राहता, तेव्हा इच्छित परिणाम काही ना काही प्रकारे दिसून येईल, जरी तुम्हाला जे हवे आहे ते प्रत्यक्षात या जगात अस्तित्वात नसले तरीही. अशा इच्छाशक्तीमध्ये दैवी उत्तर असते, कारण चांगली इच्छा देवाकडून येते. दृढ इच्छाशक्ती ही दैवी इच्छा असते.

नकारात्मक विचारांची बीजे जाळून टाका.

कमकुवत इच्छाशक्ती ही कमकुवत मानवी इच्छाशक्ती असते जेव्हा परीक्षा आणि अपयश तिला छेदतात आणि फाडून टाकतात तेव्हा ती अनंत जनरेटरशी असलेला तिचा संबंध गमावते परंतु मानवी इच्छेच्या मागे दैवी इच्छाशक्ती असते, जी निराशा किंवा पराभव जाणत नाही मृत्यू देखील, त्याच्या सर्व शक्तीने, दैवी इच्छेला तोडू शकत नाही किंवा अडथळा आणू शकत नाही. अढळ दृढनिश्चय आणि चिकाटीच्या इच्छेने प्रेरित त्या प्रार्थनेचे देव नक्कीच उत्तर देईल.

बहुतेक लोक आळशी आणि सुस्त असतात, शारीरिक, मानसिक किंवा दोन्हीही. त्यांना ध्यान करण्याची इच्छा असते पण फक्त झोपेचा विचार करतात. तंद्री येताच ते गाढ झोपेत जातात आणि प्रार्थनेचा शेवट असा होतो! या अवस्थेत, इच्छाशक्ती गाडली जाते. सामान्य माणसाचा मेंदू "मी करू

शकत नाही" च्या बीजांनी भरलेला असतो. विशिष्ट वैशिष्ट्ये आणि सवयी असलेल्या कुटुंबात जन्माला आल्यानंतर, त्यांच्यावर याचा प्रभाव पडतो, त्यांना खात्री पटते की ते हे करू शकत नाहीत किंवा हे हानिकारक बीज जाळून टाकले पाहिजे आणि त्यांचा प्रभाव चेतनेतून काढून टाकला पाहिजे. तुम्हाला जे काही हवे आहे ते साध्य करण्याची शक्ती तुमच्यात आहे. ती शक्ती तुमच्या इच्छेच्या अगदी गाभ्यात आहे.

इच्छाशक्ती जोपासू इच्छिणाऱ्यांना चांगल्या संगतीची आवश्यकता असते जर तुम्ही एक महान गणितज्ञ बनण्याची आकांक्षा बाळगता आणि तुमच्या वर्गमित्रांना गणित आवडत नसेल, तर तुमचा उत्साह निःसंशयपणे कमी होईल पण जेव्हा तुम्ही कुशल गणितज्ञांशी संगत करता तेव्हा तुमची इच्छाशक्ती बळकट होते आणि तुम्ही म्हणू शकाल, "जर इतर यशस्वी होऊ शकतात, तर मीही यशस्वी होऊ शकतो".

फक्त तुमची इच्छाशक्ती वाढवण्यासाठी मोठ्या गोष्टींमध्ये घाई करू नका. यशस्वी होण्यासाठी, तुम्हाला प्रथम तुमच्या इच्छाशक्तीची चाचणी अशा छोट्या छोट्या गोष्टींनी करावी लागेल ज्या तुम्ही करू शकत नाही असे तुम्हाला वाटले होते. जर तुम्ही प्रयत्न केले तर यश तुमच्या मागे येईल.

माझ्या मित्रांनी आणि इतरांनी मला सांगितलेली सर्व ध्येये मला अजूनही आठवतात, तरीही मी ती साध्य केली. हे चांगल्या हेतूचे लोक त्यांच्या मतांनी मोठे नुकसान करू शकतात. देव त्यांच्यापासून आणि त्यांच्या सल्ल्यापासून आपले रक्षण करो. सहवासाचा इच्छाशक्तीवर सर्वात जास्त प्रभाव पडतो. दारू आणि मोठ्या आवाजात संगीत घेऊन नाचणे, शांततेच्या पवित्र ठिकाणी ध्यान करण्याऐवजी, सांसारिक कंपनांच्या धुळीने मनाला इतके दाट करते की ते झटकून टाकणे कठीण होते. एखाद्या व्यक्तीची इच्छाशक्ती त्यांच्या साथीदारांच्या प्रभावामुळे अपरिहार्यपणे बळकट किंवा कमकुवत होते. केवळ स्व-प्रयत्नातून इच्छाशक्ती विकसित करणे अत्यंत कठीण आहे. तुम्हाला अनुकरण करण्यासाठी एक

चांगले उदाहरण हवे आहे. जर तुम्हाला चित्रकार बनायचे असेल, चांगल्या चित्रांनी वेढलेले राहायचे असेल आणि चित्रकारांचा सहवास घ्यायचा असेल तर तुम्हाला आध्यात्मिक व्यक्ती बनायचे असेल, उदात्त चारित्र्याच्या आध्यात्मिक लोकांचा सहवास ठेवा.

श्रद्धा आणि अनुभव यात एक महत्त्वाचा फरक आहे.
श्रद्धा ही तुम्ही ऐकलेल्या किंवा वाचलेल्या आणि मूलभूत सत्य म्हणून स्वीकारलेल्या गोष्टींवरून येते. दुसरीकडे, अनुभव म्हणजे तुम्ही स्वतः पाहिलेले आणि खरोखर समजून घेतलेले. देवाचा अनुभव घेतलेल्यांची खात्री अढळ असते. जर तुम्ही कधीही संत्रा चाखला नसेल, तर त्याच्या गुणधर्मांबद्दल तुमची फसवणूक होऊ शकते. परंतु जर तुम्ही आधी संत्रा खाल्ले असेल, तर तुमची दिशाभूल होऊ शकत नाही, कारण तुम्ही फळ चाखले आहे आणि ते चांगले जाणता.

तुमचा विश्वास बळकट करणाऱ्यांचा सहवास मिळवा

देव, यश, उपचार इत्यादींबद्दलच्या कल्पना तुमच्या
मनात मानसिक कॅप्सूलसारख्या राहतात. ते वापरून पहा. तुमच्या कल्पनांची चाचणी घेण्यासाठी, तुम्हाला तुमच्या इच्छाशक्तीचा वापर करून त्या प्रत्यक्षात आणाव्या लागतील. आवश्यक इच्छाशक्ती जोपासण्यासाठी, तुम्हाला दृढ इच्छाशक्ती असलेल्या लोकांशी संगत करावी लागेल. जर तुम्हाला देवाच्या इच्छेने उपचार हवे असतील, तर अशा लोकांचा सहवास घ्या जे तुमचा विश्वास मजबूत करतात आणि तुमच्या इच्छाशक्तीला ऊर्जा देतात.

मी देवाचे खरे जाणकार शोधण्यासाठी भारताच्या कानाकोपऱ्यात फिरलो, पण ते दुर्मिळ होते. मी भेटलेल्या प्रत्येक शिक्षकाने त्यांचे वैयक्तिक विश्वास सांगितले पण आध्यात्मिक बाबींमध्ये, मी देवाबद्दल फक्त शब्दांवर समाधानी न राहण्याचा दृढनिश्चय केला होता. मला त्याचा अनुभव घ्यायचा होता आणि त्याची उपस्थिती खरोखर जाणवायची होती. मला जे सांगितले गेले ते निरर्थक होते जोपर्यंत मी ते वैयक्तिक अनुभवातून समजून घेत नाही.

एकदा, मी एका मित्राशी भारतातील संतांबद्दल बोलत
होतो माझा मित्र दलाल होता, आणि तो माझ्या उत्साहात सहभागी नव्हता त्याऐवजी, तो म्हणाला, "तुम्ही ज्यांना संत म्हणता ते सर्व प्रत्यक्षात ढोंगी आहेत ज्यांना देव माहित नाही" मी त्याच्याशी वाद घातला नाही, पण विषय बदलला आणि आम्ही दलालीच्या व्यवसायाबद्दल बोलू लागलो. त्याने मला याबद्दल बरेच काही सांगितल्यानंतर, मी हळूवारपणे म्हणालो, "तुम्हाला माहित आहे का की कलकत्त्यात एकही विश्वासार्ह दलाल नाही आणि ते सर्व खोटे आहेत?" तो संतापला आणि रागाने म्हणाला, "आणि तुम्हाला दलालांबद्दल काय माहिती आहे?" मी उत्तर दिले, "मी नेमके हेच म्हणायचे होते आणि तुम्हाला संतांबद्दल काय माहिती आहे?" तो अवाक झाला मी शांतपणे आणि दयाळूपणे पुढे बोलू लागलो, "मला दलालांबद्दल काहीही माहिती नाही आणि तुम्हाला संतांबद्दल काहीही माहिती नाही"

धर्माचे आचरण अशा टप्प्यावर पोहोचले आहे जिथे बरेच
लोक त्यांच्या आध्यात्मिक कल्पनांना प्रत्यक्ष अनुभवात रूपांतरित करू शकत नाहीत. मी येथे वैयक्तिक अनुभवावरून बोलत आहे. मी फक्त बौद्धिकदृष्ट्या जाणलेल्या गोष्टींबद्दल बोलू इच्छित नाही. बहुतेक लोक सत्याबद्दल काही पुस्तके वाचतात आणि शब्दांमागील सत्य समजून घेण्यासाठी आवश्यक प्रयत्न न करता स्वयंपूर्ण होतात. आध्यात्मिक सत्यांच्या रिकाम्या घोषणा आणि पोकळ घोषणा आपल्यासाठी कोणत्याही फायद्याच्या नाहीत आणि सकारात्मक छाप सोडत नाहीत. आपण एखाद्या व्यक्तीच्या प्रवचनांमध्ये आणि त्यांच्या जीवनकथेत फरक केला पाहिजे. जो कोणी इतरांना शिकवू इच्छितो त्याने प्रथम हे दाखवून दिले पाहिजे की त्यांनी जे शिकत आहेत ते प्रत्यक्षात अनुभवले आहे आणि ते काय म्हणत आहेत ते अनुभवाने समजून घेतले आहे.

(आणि मला माणूस त्याच्या स्वतःच्या प्रयत्नांचे उत्पादन वाटले)

जो जास्त प्रयत्न करतो तो गौरवास अधिक पात्र असतो.

उच्च महत्त्वाकांक्षेने, तो उंचीवर पोहोचतो

ज्याच्या आकांक्षा सर्वाधिक होत्या तो सर्वात जास्त दृश्यमान होता

ज्यांना प्रगती हवी आहे ते उशीर करू नका.

आणि ज्याला उशीर व्हायचा होता तो पुढे आला नाही.

तुम्हाला शांती असो.

पुढाकार आणि सर्जनशीलतेची भावना

या जगाच्या असंख्य आणि अंतहीन दृश्यांकडे, जीवनाच्या टप्प्यांवरून धावणाऱ्या मानवजातीच्या असंख्य गोष्टींकडे पाहून, आपण आश्चर्याने भरून जातो आणि या विचित्र घटनेमागील रहस्य स्वतःला विचारतो की आपल्या प्रवासाचे अंतिम ध्येय काय आहे? आणि ते गाठण्याचा सर्वोत्तम मार्ग कोणता आहे?

आपल्यापैकी बहुतेक जण ध्येयहीनपणे, उद्देशाशिवाय
किंवा दिशाहीनपणे, शून्याकडे धावणाऱ्या वाहनांसारखे वाहून जातात. आपण निष्काळजीपणे आणि बेपर्वाईने जीवनाच्या मार्गांवर चालत असताना, आपल्या प्रवासाचा उद्देश आपल्याला समजत नाही. आपण कुठेही न जाणाऱ्या वळणदार रस्त्यांवरून चालत आहोत की आपल्या इच्छित गंतव्यस्थानाकडे थेट नेणारा सरळ मार्ग आहे हे आपल्याला क्वचितच लक्षात येते. आणि जर आपण कधीही विचार केला नसेल तर आपण आपला उद्देश कसा शोधू शकतो?

बहुतेक लोक - जीवनाचा उद्देश माहित नसतानाही - त्यांच्या ध्येयांची व्याख्या करण्यासाठी आणि त्यांचा पाठलाग करण्यासाठी आणि त्यांच्या वातावरणाशी आणि परिस्थितीशी वाजवीपणे वागण्यासाठी पुरेसे पुढाकार घेतात. आणि पुढाकार म्हणजे काय? ही एक सर्जनशील क्षमता आहे, आपल्या प्रत्येकामध्ये अस्तित्वात असलेल्या अनंत निर्मात्याची एक ठिणगी आहे.

बहुतेक लोकांचे मन हे एकाच अश्वशक्तीच्या इंजिनसारखे असते! प्रत्येक मानवी मनामध्ये अफाट क्षमता असूनही, त्या

अप्रयुक्त शक्तीचा वापर फार कमी लोक करतात. लोकांच्या आवडी सामान्यतः खाणे, काम करणे, मनोरंजन करणे, झोपणे आणि यासारख्या जीवनाच्या गरजांपुरत्या मर्यादित आणि मर्यादित असतात.

मानसशास्त्रज्ञ म्हणतात की मानव आणि प्राण्यांमध्ये
एक महत्त्वाचा फरक आहे: सर्व प्राण्यांमध्ये, फक्त मानवच हसतात (कदाचित माकडे आणि रांगणारे तरस वगळता). हास्य फायदेशीर आहे आणि जर कोणी या देणगीचा वापर केला नाही, तर तो मानवी विकासाच्या सर्वात महत्त्वाच्या पैलूंपैकी एक गमावतो. आपण अशा लोकांसारखे असू नये जे जीवनाकडे कठोर, गंभीर दृष्टिकोनाने पाहतात, हसत नाहीत किंवा हसत नाहीत आणि परिणामी, कधीही जीवनाचा खरा आनंद घेत नाहीत.

हास्य करण्याच्या अद्वितीय मानवी क्षमतेव्यतिरिक्त, मानवांमध्ये आणखी एक असाधारण क्षमता आहे: सर्वांत महान, सर्जनशीलता किंवा नवोपक्रमाची क्षमता ही रहस्यमय, गूढ क्षमता कोणती आहे? पश्चिम ही व्यावहारिक, औद्योगिक आणि उपयोजित वैज्ञानिक नवोपक्रमांची भूमी आहे पूर्व ही ज्ञान आणि आध्यात्मिक सर्जनशीलतेची भूमी आहे म्हणून, पुढाकाराची भावना ही सर्जनशीलतेची क्षमता आहे - असे काहीतरी करण्याची जी कोणीही यापूर्वी केली नाही, नाविन्यपूर्ण मार्गांनी.

सर्जनशीलतेचा आत्मा म्हणजे निर्मात्याकडून प्राप्त होणारी सर्जनशील क्षमता.

या पवित्र देणगीचे लोकांनी काय केले आहे? किती जण त्यांच्या सर्जनशील क्षमतेचा खरोखर वापर करण्याचा प्रयत्न करतात? आठवडे, महिने आणि वर्षे गेली आहेत आणि पुढेही जात आहेत, आणि ते अपरिवर्तित राहतात, फक्त वयानुसार बदलतात. सर्जनशील व्यक्ती अवकाशातून वेगाने येणाऱ्या तेजस्वी उल्काप्रमाणे चमकते, शून्यातून काहीतरी निर्माण करते आणि उच्च आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तीद्वारे अशक्य ते शक्य करते.

निर्मात्यांच्या तीन श्रेणी आहेत:

अपवादात्मक, उत्कृष्ट आणि असाधारण श्रेणी आहेत;
सरासरी श्रेणी आहेत; आणि सामान्य श्रेणी आहेत आणि मग शेकडो आणि हजारो आहेत ज्यांना शून्य म्हणून वर्गीकृत केले जाऊ शकते.

स्वतःला हा प्रश्न विचारा: "मी कधी असे काही करण्याचा प्रयत्न केला आहे का जे यापूर्वी कोणीही केले नाही?"

पुढाकाराची भावना सक्रिय करण्याचा आणि सुप्त सर्जनशीलता मुक्त करण्याचा हा प्रारंभ बिंदू आहे.

ज्यांना वाटते की ते सामान्य आणि परिचित लोकांपेक्षा वेगळे वागण्यास असमर्थ आहेत त्यांच्यासारखे होऊ नका. ते झोपेत चालणाऱ्यांसारखे आहेत. त्यांच्या अवचेतन मनातून त्यांना मिळणाऱ्या सूचनांमुळे त्यांना खात्री पटली आहे की ते सर्व एकाच प्रकारचे आहेत.

माणसाने स्वतःला त्याच्या अज्ञानाच्या आणि आश्चर्याच्या स्थितीतून जागे करण्याची आणि स्वतःला खात्री देण्याची वेळ आली आहे की त्याच्याकडे सर्वात मोठी मानवी देणगी आहे: सर्जनशीलतेचा आत्मा.

प्रत्येक मानवामध्ये असाधारण क्षमतेची एक ठिणगी
असते, जी त्यांना अभूतपूर्व काहीतरी निर्माण करण्यास सक्षम करते. दुर्दैवाने, मानव बहुतेकदा त्यांच्या वातावरणाच्या चुंबकीय प्रभावाखाली असतात आणि त्याच्या शक्तिशाली ओढीपासून मुक्त होण्याचा कोणताही प्रयत्न करत नाहीत. जर कोणी म्हटले की, "प्रयत्न करण्यात काही अर्थ नाही, ते आधीच झाले आहे," तर ते स्वतःला इच्छाशक्ती नसलेल्या आणि महत्त्वाकांक्षेला परावृत्त करणाऱ्या सांसारिक जाणीवेचे बळी पडू देतात. म्हणूनच बरेच लोक जीवनात अपयशी ठरतात.

हे आध्यात्मिक पैलूवर देखील लागू होते. असे बरेच लोक आहेत जे आयुष्यभर अपरिवर्तित राहतात त्यांच्या संकुचित वृत्ती आणि मर्यादित अनुभवामुळे असंतोष असूनही, त्यांना त्यांचे संगोपन कसे झाले यापेक्षा वेगळे विचार करण्याची

भीती वाटते. एखाद्या व्यक्तीने त्यांच्या विवेकाच्या आदेशानुसार आणि त्यांच्या हृदयाच्या प्रेरणेनुसार जीवनातील परीक्षांशी जुळवून घेतले पाहिजे आणि विवेकाशिवाय आंधळेपणाने वागू नये.

माझे आदरणीय शिक्षक श्री युक्तस्वरजी यांनी मला सांगितले:

"जर तुम्ही खरोखर देवावर विश्वास ठेवला आणि
कोणत्याही गोष्टीची इच्छा केली तर देव तुम्हाला ती गोष्ट देईल, जरी ती प्रत्यक्षात विश्वात अस्तित्वात नसली तरीही."

माझा देवावर आणि माझ्या स्वतःच्या इच्छेवर अढळ
विश्वास होता आणि मला नेहमीच असे आढळले की मला हव्या असलेल्या गोष्टी मिळविण्यासाठी नवीन संधी निर्माण होत आहेत.

मानवतेतील सर्जनशील क्षमता सुप्त, अविकसित आणि
वापरात नसलेली राहते. ही शक्ती जन्मजात आणि अंतर्निहित आहे, अपवाद वगळता प्रत्येक मानवात असते, तरीही लोक तिचा वापर करण्यात अपयशी ठरतात. तर, ही सर्जनशील भावना कशी जागृत करता येईल?

जर तुम्ही स्वतःचा मार्ग तयार करण्यासाठी सर्जनशील विचार कौशल्ये अद्याप विकसित केली नसतील, तर तुम्ही दुसऱ्याने आधी केलेल्या गोष्टी सुधारण्याचा प्रयत्न करू शकता. इतरांच्या नवोपक्रमांमध्ये सुधारणा करण्याचा प्रयत्न हा सर्वात सामान्य दृष्टिकोन आहे.

दुसऱ्या किंवा मध्यम प्रकारची सर्जनशीलता अशा लोकांमध्ये असते जे नवीन गोष्टी तयार करतात किंवा शोध लावतात, परंतु त्यांना कोणतेही महत्त्वपूर्ण महत्त्व नसते.

सर्जनशील आत्म्याचा असाधारण गुण म्हणजे त्याच्या मालकाला जगासमोर तेजस्वी तेजाने उभे राहण्यास अनुमती देते, जसे की त्या महान व्यक्ती ज्यांनी जगासाठी नवीन आणि

फायदेशीर गोष्टी निर्माण केल्या, ज्या गोष्टी यापूर्वी कोणीही केल्या नव्हत्या. या अपवादात्मक प्रतिभांमध्ये एक अदम्य सर्जनशील आत्मा होता, ज्याला त्यांचे ध्येय साध्य करण्यासाठी अटल इच्छाशक्ती होती. देवाने या महान व्यक्तींवर कृपा केली का, त्यांना अशी विशिष्ट महानता दिली का? दैवी इच्छेने त्यांना इतर सर्वांपेक्षा असा गौरव प्राप्त करण्यासाठी निवडले का? निश्चितच नाही तर त्यांनी त्यांच्या सर्जनशील देणग्यांचा वापर प्रत्येक मानवाच्या वारशातील महानता आणि वैभव प्रकट करण्यासाठी केला आहे, कारण ते सर्व सर्जनशीलता आणि नवोपक्रमाचे स्रोत असलेल्या देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाले आहेत.

जे स्वतःला गौरवण्याची आकांक्षा बाळगतात ते खरोखर
महान नसतात. अभिमान, अहंकार आणि स्वतःला महत्त्व देऊन फुगलेले असतात, त्यांना देवाकडून कोणताही पाठिंबा मिळत नाही. जे दान करायला आवडतात, जे इतरांना त्यांच्या क्षमता उघड करण्यास, त्यांच्या क्षमता विकसित करण्यास आणि आत्मविश्वास जोपासण्यास प्रोत्साहित करतात ते खरोखर महान असतात.

जे महान बनले त्यापैकी बहुतेकांना नकळत मार्गदर्शन मिळाले: त्यांच्याकडे महानतेचा स्पर्श होता जो त्यांच्या जीवनाचा पाया म्हणून काम करत असे, अपवादात्मक बनले आणि त्यांच्या सर्जनशीलतेच्या क्षेत्रात उल्लेखनीय मार्गाने उत्कृष्ट कामगिरी केली.

जर तुमच्यात महानतेचा गुण असेल, तर याचा अर्थ असा की तुम्ही अवचेतनपणे मनाच्या शक्तींद्वारे मार्गदर्शन केले आहे, ज्यांच्या क्षमतेमुळे तुम्ही तुमच्या आत्म्यातील सुप्त चॅनेल उघडून आणि त्यांना संपूर्ण चेतनेशी जोडून, सर्व मौलिकता आणि सर्जनशीलतेचा स्रोत, तुमची सर्जनशील ऊर्जा विकसित करू शकलात.

महानता देखील निर्माण करता येते, म्हणजेच ती एखाद्याच्या प्रतिभेचा विकास करून आणि त्याच्या वाढीला गती देऊन जोपासता येते. ही असाधारण, आश्चर्यकारक शक्ती आत्मसात करून एखाद्या व्यक्तीला महान बनण्याचा एक मार्ग

आहे. सुज्ञतेने आणि योग्य प्रशिक्षणाद्वारे, एखादी व्यक्ती सर्जनशीलतेच्या भावनेला जोपासू शकते आणि तिची क्षमता मुक्त करू शकते. ज्यांनी दीर्घकाळ प्रचंड प्रयत्न केले आहेत तेच आता त्यांच्या आशा साकार करण्याचा आणि त्यांच्या स्वप्नांच्या पूर्ततेचा आनंद घेत आहेत. आतील सुप्त शक्तींना बाहेर काढले पाहिजे आणि कठीण आणि दुर्गम वाटणाऱ्या गोष्टींवर मात करण्यासाठी कठोर परिश्रम केले पाहिजेत.

महत्त्वाकांक्षी व्यक्तीने कोणत्याही क्षेत्रात यश मिळविण्यासाठी, भौतिक असो वा बौद्धिक, जगातील कठोर मते आणि दुखावणारी टीका सहन करण्यास तयार असले पाहिजे. जर एखाद्याला मौलिक, सर्जनशील आणि नाविन्यपूर्ण बनायचे असेल आणि जर एखाद्याला वेगळे विचार करायचे आणि बोलायचे असेल तर, मर्यादित दृष्टी असलेल्या लोकांच्या निराशाजनक मतांपासून सावध असले पाहिजे. जरी एखाद्याचा उत्साह अढळ असला पाहिजे, कधीही कंटाळवाणेपणा किंवा उदासीनता त्याच्या क्षेत्रात येऊ देऊ नये.

ज्यांच्याकडे अद्भुत सर्जनशील आत्मा आहे ते सर्व
अडचणी, समस्या आणि अडथळे पचवतात, खोलवर विश्वास ठेवतात की ते बरोबर आहेत.

अढळ प्रामाणिकपणा आणि दृढतेने, डळमळीतपणा आणि मागे हटण्याला आव्हान देत, देवाच्या आशीर्वादाने पुढे जा, हे जाणून की अनंत सर्जनशील शक्ती तुमचा हात धरेल आणि तुम्हाला वाटेत साथ देईल.

प्रथम, एखाद्याने जाणीवपूर्वक अनंत शक्तीला स्पर्श केला पाहिजे. ही धन्य शक्ती सर्व सर्जनशीलता आणि नवोपक्रमाचा स्रोत आहे. एकदा हे घडले की, जाणीव आणि अवचेतन मन दोन्ही शक्ती आणि इच्छाशक्तीने भरलेले असते.

अनेक वर्षांपासून मला भीती वाटत होती की मी कठोर परिस्थितीत आणि कठीण परीक्षांमध्ये स्वतःमध्ये जोपासलेली सर्जनशील भावना गमावून बसेन पण आता मला जाणवले आहे की माझ्या आत्म्यात अंतिम, अनंत कायदा आहे तो पवित्र

कायदा सर्व विज्ञान, कला आणि ज्ञानाचा पाया आहे आणि जर मी त्या दैवी पाठिंब्याने टिकून राहिलो तर मला अपयशी ठरणे अशक्य आहे.

जेव्हा तुम्हाला काहीतरी अद्भुत आणि अद्भुत निर्माण करायचे असेल, तेव्हा शांत बसा आणि खोलवर ध्यान करा जोपर्यंत तुम्हाला तुमच्या आत असीम, सर्जनशील शक्ती राहते असे जाणवत नाही. काहीतरी नवीन करण्याचा प्रयत्न करा परंतु नेहमी खात्री करा की तुमच्या प्रयत्नांना अस्तित्वातील सर्जनशीलतेच्या सर्वात मोठ्या घटकाचे समर्थन आहे, हा आशीर्वादित घटक तुम्ही जे काही करता त्यामागे आहे आणि तो तुमच्या आशा पूर्ण करेल आणि तुमच्या प्रयत्नांना यश देईल.

सर्वशक्तिमान देव आपल्याला दैवी आत्म्याच्या
अमर्याद सर्जनशील शक्तीने मार्गदर्शन करावे अशी इच्छा करतो. लोकांनी उदासीनता आणि आळसाने त्यांच्या आत्म्यातील सर्जनशील शक्तीचा झरा रोखला आहे आणि त्यांनी पवित्र पाण्याला सर्व दिशेने मुक्तपणे वाहू न देणारे सर्व अडथळे आणि कचरा दूर केला पाहिजे. त्यांच्याकडे अढळ दृढनिश्चय आणि चांगले करण्याची सक्रिय इच्छाशक्ती असली पाहिजे, आणि मग स्वप्ने साकार होतील आणि उदात्त आकांक्षा साकार होतील.

बहुतेक लोक फक्त इतरांच्या कल्पनांना पुन्हा पुन्हा मांडण्यात समाधानी असतात आणि क्वचितच एकच मूळ विचार घेऊन येतात. इतरांच्या चांगल्या कल्पनांचा फायदा घेणे चांगले आहे, परंतु जगाच्या वारशात काहीतरी नवीन, बौद्धिक असो वा भौतिक, जोडणे आणि मानवी ज्ञानाच्या खजिन्याला समृद्ध करणे हे प्रत्येक व्यक्तीचे कर्तव्य आहे. प्रत्येक व्यक्तीकडे अद्वितीय गुण आणि खोलवर बसलेल्या क्षमता असतात ज्या शोधल्या जाण्याची आणि सक्रिय होण्याची वाट पाहत असतात.

सुरुवातीला मी शिक्षक होण्यास कचरत होतो. वचनबद्धता गंभीर आहे आणि जबाबदाऱ्या प्रचंड आहेत. शिक्षकाने धक्के सहन केले पाहिजेत कारण ज्या क्षणी तो अस्वस्थ आणि गोंधळलेला असतो, तो मदत मागणाऱ्यांना मदत करू शकत नाही.

खऱ्या शिक्षकाने सर्वांवर प्रेम केले पाहिजे आणि त्यांची सेवा केली पाहिजे, मानवतेला समजून घेतले पाहिजे आणि देवाला ओळखले पाहिजे जेव्हा माझे मार्गदर्शक, सेरी योक्स्टुआर्गी यांनी मला सांगितले की या जीवनात माझी भूमिका आध्यात्मिक शिक्षकाची आहे, तेव्हा मी देवाकडे वळलो, त्याच्यावर विश्वास ठेवला आणि त्याच्या मदतीसाठी आणि मार्गदर्शनासाठी प्रार्थना केली.

जेव्हा मी व्याख्याने देण्यास सुरुवात केली, तेव्हा
मी असा हेतू ठेवला की माझी व्याख्याने पुस्तकांमधून आणि सैद्धांतिक ज्ञानातून मिळवली जावीत असे नाही तर ती आंतरिक प्रेरणा आणि वैयक्तिक अनुभवातून मिळवावीत, कारण मला पूर्ण माहिती होते की ज्या सर्जनशील शक्तीचा स्रोत कधीही संपत नाही आणि ज्याचा प्रवाह कधीही थांबत नाही ती माझ्या विचारांच्या आणि शब्दांच्या मागे आहे.

त्या शक्तीचा वापर अनेक क्षेत्रांमध्ये इतरांना त्यांच्या कामात आणि इतर विविध मार्गांनी मदत करण्यासाठी केला गेला आहे.

मी म्हटले नाही, "प्रभु, माझ्यासाठी हे करा"

उलट, मी म्हणालो: "हे प्रभू, मला हे करायचे आहे, पण तुमच्या मार्गदर्शनाने आणि आशीर्वादानेच मी तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही मला प्रेरणा द्या आणि माझा हात धरा."

तुम्ही छोट्या छोट्या गोष्टी एका अपवादात्मक
पद्धतीने करू शकता तुम्ही तुमच्या क्षेत्रात सर्वोत्तम असू शकता आपण नेहमीच चांगल्या प्रकारे चाललेल्या मार्गांवर जाऊ नये; आपण स्वतःसाठी आणि इतरांसाठी नवीन मार्ग तयार केले पाहिजेत एखादी व्यक्ती असे काही करू शकते जे यापूर्वी कोणीही केले नाही - असे काहीतरी जे मनांना आकर्षित करते आणि जगाला चकित करते

तुम्ही हे सिद्ध करू शकता की सर्जनशील दैवी आत्मा तुमच्या आत राहतो आणि तुमच्याद्वारे कार्य करतो. भूतकाळ

गेला आहे आणि आता इतिहास आहे. तुमच्या चुका समुद्रासारख्या खोल असल्या तरी, आत्म्याचे सार इतके मजबूत आहे की ते त्यांना गिळंकृत करू शकत नाहीत. परंतु जर एखादी व्यक्ती त्यांच्या चुकीच्या विचारसरणीत आणि चुकीच्या कृतींमध्ये टिकून राहिली तर त्यांचे मार्ग सुधारण्याचा आणि स्वतःला सुधारण्याचा गंभीर प्रयत्न न करता हे सत्य निरर्थक आहे.

परंतु आम्ही प्रामाणिक आणि गंभीर इच्छुकांना भूतकाळातील चुकांना प्रगतीत अडथळा न आणता किंवा मर्यादित कल्पनांना इच्छाशक्तीला बेड्या ठोकू न देता मार्गावर पुढे जाण्याचा दृढनिश्चय आणि अढळ दृढनिश्चय बाळगण्याचे आवाहन करतो.

जीवन उदास आणि वातावरण उदास होऊ शकते; अडचणी येऊ
शकतात आणि संधी दुर्लक्षितपणे निसटू शकतात परंतु अपयश स्वीकारण्यापासून किंवा स्वतःला असे म्हणण्यापासून सावध रहा की, "माझ्यासाठी सर्व काही संपले आहे, देवाने मला सोडून दिले आहे" कारण जर तुम्ही असे केले तर तुम्ही स्वतःचा नाश कराल आणि त्यानंतर कोणीही तुम्हाला मदत करू शकणार नाही.

तुमचे कुटुंब तुम्हाला नाकारू शकते, नशीब तुम्हाला सोडून जाऊ शकते, मित्र तुम्हाला सोडून जाऊ शकतात आणि मानवता आणि निसर्गाच्या शक्ती तुमच्याविरुद्ध कट रचू शकतात. परंतु जोपर्यंत तुमचा देवावर विश्वास आणि दृढ इच्छाशक्ती असेल तोपर्यंत तुम्ही नशिबाच्या हल्ल्यांना मागे टाकू शकता आणि संकटांना तोंड देऊ शकता जसे एखाद्या भक्कम खडकावर ज्यावर लाटा तुटतात त्याप्रमाणे उभे राहू शकता आणि स्थिर पाऊले आणि डोके उंच धरून चालत राहू शकता, जसे की थोर पुरुष आणि स्त्रियांना शोभते.

जरी तुम्ही शंभर वेळा पराभूत झालात तरी पुन्हा
प्रयत्न करा आणि अडचणींवर मात करून वैभवाचा मुकुट जिंकण्याचा संकल्प करा. निराशा कायमची नसते आणि निराशा ही एक तात्पुरती परीक्षा असते. देव तुम्हाला विजयी आणि अजिंक्य बनवू इच्छितो आणि तुमच्यातील पूर्ण शक्ती उदयास

यावी अशी देवाची इच्छा आहे, जेणेकरून तुम्ही जीवनाच्या मंचावर तुमची उदात्त भूमिका पार पाडू शकाल. आशावादी राहा, आणि तुम्हाला चांगले मिळेल आणि लक्षात ठेवा, "खरोखर, कष्टाबरोबर सहजता येते".

देवावर विश्वास ठेवा आणि त्याच्या आशीर्वादांची आशा ठेवा

कारण सर्वात काळोख्या रात्रीनंतर पहाट आणि तेज येते

पण आयुष्यात तुम्हाला योग्य भूमिका कशी मिळेल? जर प्रत्येकाला राजा आणि राष्ट्रपती व्हायचे असेल तर नोकर आणि सेवक कोण असतील? जोपर्यंत कलाकार त्यांच्या भूमिका यशस्वीरित्या पार पाडतात तोपर्यंत नाटकात राजाची भूमिका आणि नोकराची भूमिका तितकीच महत्त्वाची असते.

आणि याच कारणास्तव, आपण या जगात अद्वितीय फरक, इच्छा आणि विविध उद्योग आणि छंदांकडे कल घेऊन आलो आहोत. देवाने हे जग आपल्या स्वर्गीय घरापासून दूर असताना आपल्या मनोरंजनासाठी एक वैश्विक रंगमंच बनवण्याचा हेतू ठेवला होता. परंतु आपण या रंगमंचाच्या दैवी दिग्दर्शक आणि वाद्यवृंदाची योजना विसरतो आणि देवाच्या इच्छेनुसार नाही तर आपल्याला योग्य वाटेल त्यानुसार आपली भूमिका बजावू इच्छितो. म्हणूनच ही अराजकता निर्माण होते, अव्यवस्था आणि अशांतता जगभर पसरते.

जीवनाच्या रंगमंचावर लोक अपयशी ठरतात कारण ते मूळतः त्यांच्यासाठी असलेल्या भूमिकांपेक्षा वेगळ्या भूमिका साकारण्याचा प्रयत्न करतात. कधीकधी, एक विदूषक राजापेक्षा जास्त लक्ष आणि प्रशंसा आकर्षित करतो. म्हणून, तुमची भूमिका कितीही क्षुल्लक वाटत असली तरी, ती तुमच्या क्षमतेनुसार आणि स्पष्ट विवेकाने पार पाडा, आणि देवाच्या नजरेत तुम्ही यशस्वी लोकांपैकी एक व्हाल.

देव आपल्यासाठी चांगलेच इच्छितो. जर आपण ज्या भूमिका बजावतो त्या दुःखद किंवा दुःखद असतील, तर आपण जीवनाविरुद्ध बंड करू नये तर त्याऐवजी देवावरील आपला

विश्वास मजबूत करावा (आणि या संदर्भात, पैगंबर, शांती असो, म्हणाले:)

"देव कोणताही आजार त्याच्यावर उपचार न पाठवता पाठवत नाही, म्हणून दु:खाचा सामना प्रार्थनेने करा"

(हे आत्म्या, मोठ्या संकटामुळे निराश होऊ नकोस)

आणि मला खात्री आहे की सर्व सृष्टीचा देव, निर्माणकर्त्याकडून मला दिलासा मिळेल.

किती संकटे आली आणि गेली आणि मग गेली?

पैशावर आणि जीवनावर त्याचा परिणाम झाल्यानंतर) आध्यात्मिक संगती
म्हणी, कविता, सल्ला आणि पुष्टीकरण
मास्टर

आपण परोपकार शिकला पाहिजे, कारण इतरांना आनंदी करून आनंद मिळवणे हे देवावर प्रेम करणाऱ्या, त्याच्यावर .विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांचे खरे ध्येय आहे
स्वतःचे आनंद मिळविण्यासाठी इतरांना आनंद देणे ही एक अद्भुत आणि अतिशय महत्त्वाची गोष्ट आहे आणि ती स्वतःच एक .फलदायी कृती आहे
काही लोक फक्त स्वतःचा विचार करतात आणि म्हणतात, "माझ्यासाठी फक्त आनंदी राहणे महत्त्वाचे आहे" पण .दुर्दैवाने, असे लोक कधीच आनंद मिळवत नाहीत
इतरांच्या आनंदाकडे आणि कल्याणाकडे दुर्लक्ष करून .वैयक्तिक आनंद मिळवणे योग्य नाही
जो बेपर्वाईने इतरांचे जीवनमान चोरतो तो श्रीमंत होऊ शकतो, पण तो आनंदी राहणार नाही, कारण इतरांचा

त्याच्याबद्दलचा राग हा प्राणघातक विषापेक्षाही घातक .असेल
:दैवी कायदा खालील गोष्टी सांगतो
जेव्हा कोणी दुसऱ्यांच्या खर्चावर आरामात जगण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा ते इतर त्यांचे जीवन दुःखी करण्याचा प्रयत्न करतात. पण जर ते स्वतःच्या खर्चावरही दुसऱ्यांना आनंदी करण्याचा प्रयत्न करतात, तर इतर त्यांच्या कल्याणाचा आणि आनंदाचा विचार करतील. जेव्हा आपण आपल्या स्वतःच्या आवश्यक गरजांबद्दल विचार करतो तेव्हा आपण इतरांच्या गरजांचा देखील विचार केला पाहिजे आणि जेव्हा आपण त्यांच्याबद्दल काळजी दाखवतो तेव्हा आपण त्यांना .शुभेच्छा देतो आणि आनंद देतो
परोपकारी व्यक्ती आपल्या कुटुंबाशी आणि आजूबाजूच्या जगाशी सुसंगत राहते. दुसरीकडे, स्वार्थी व्यक्ती सतत .समस्यांना तोंड देते, अडखळते आणि मनाची शांती गमावते जेव्हा तुम्हाला हे जाणवेल की देव तुमच्या आत शांती
आहे, तेव्हा तुम्हाला हे जाणवेल की तो सृष्टीतील सर्व चांगल्या गोष्टींमध्ये शांती आणि सुसंवाद आहे, आणि तुम्हाला तो निसर्गाच्या सौंदर्यात दिसेल, प्रामाणिक मैत्रीमध्ये त्याची जवळीक जाणवेल आणि स्वार्थी ध्येयांपासून मुक्त असलेल्या उदात्त आकांक्षा आणि सन्माननीय उद्देशांमध्ये त्याचे आशीर्वाद जाणवतील. तुम्हाला शांततेच्या पडद्यामागे आणि सर्व अद्भुत .गोष्टींमध्ये त्याची उपस्थिती जाणवेल
दारावर जोरात ठोठावा आणि पडदा उठेल आणि तुम्हाला त्याच्या सर्व वैभवात आणि भव्यतेत सर्वात तेजस्वी चेहरा .दिसेल
जर तुम्ही देवावर प्रेम करत असाल तर तुम्हाला त्याचे .प्रेम जाणवेल आणि दुसरे काहीही तुम्हाला फसवू शकणार नाही तुम्ही भौतिक अनुभवांकडे आकर्षित होता कारण तुम्ही आध्यात्मिक आनंद चाखला नाही, आणि जेव्हा तुम्ही तो अनुभव .घ्याल तेव्हा तुम्हाला फरक कळेल
निवडीसाठी मोकळे रहा कोणत्याही गोष्टीला तुमच्यावर बंधने आणू देऊ नका आणि कोणालाही तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू .देऊ नका किंवा तुमच्या आनंदात व्यत्यय आणू देऊ नका

तुमचा स्वतः हा विश्वाच्या संपूर्णतेचा एक वेगळा भाग आहे आणि आनंदी चेतना अनुभवण्यासाठी आणि दैवी प्रेमाचा आनंद घेण्यासाठी तुम्हाला तो परिपूर्ण संपूर्ण शोधला .पाहिजे
बहुतेक लोक त्यांच्या व्यावहारिक आणि आध्यात्मिक .जीवनात आवश्यक संतुलन निर्माण करू शकत नाहीत आध्यात्मिक व्यक्तीला पैशाची गरज असते आणि सांसारिक .व्यक्ती देवाशिवाय आनंदाने जगू शकत नाही
अध्यात्मवादी काम करतो आणि त्याचे अव्यक्त शब्द म्हणतात: देव मला शक्ती देतो आणि मला दृढनिश्चय देतो, म्हणून तो शक्तीत वाढ करतो आणि देव त्याच्या प्रयत्नांना .आशीर्वाद देतो
सांसारिक माणूसही काम करतो, पण तो म्हणतो: मीच हे सर्व स्वतःहून करतो, आणि माझ्यावर कोणाचाही उपकार नाही, म्हणून .तो स्वतःवर अनपेक्षित परिणाम आणतो आणि धोक्यात येतो सर्व व्यावहारिक क्रियाकलाप, मग ते भौतिक असोत किंवा आध्यात्मिक, सुदृढ तत्त्वांवर आधारित असले पाहिजेत आणि विवेकाच्या नियंत्रणाखाली आणि तर्कशक्तीच्या .संतुलनाखाली असले पाहिजेत
देवाकडे वळा, त्याचे स्मरण करा आणि त्याला तुमच्या जीवनाचे केंद्र बनवा त्याला हाक मारा आणि प्रार्थना करा जोपर्यंत तो तुम्हाला मार्गदर्शन करत नाही आणि त्याचे कायदे कसे कार्य करतात हे दाखवत नाही तोपर्यंत लक्षात ठेवा की देवाचे ध्यान करणे आणि त्याची उपस्थिती जाणवणे हे लाखो विश्लेषणे आणि स्पष्टीकरणांपेक्षा चांगले आहे त्याला सांगा की तुम्ही तुमच्या समस्या स्वतः सोडवू शकत नाही, जरी तुम्ही लाखो कल्पना विचारत असलात तरी, परंतु जर तुम्ही त्या त्याच्या हातात दिल्या तर त्या सोडवणे शक्य आहे. प्रथम मार्गदर्शन मागा आणि नंतर योग्य उपाय शोधण्यासाठी अनेक दृष्टिकोनातून विचार करा. देव स्वतःला मदत करणाऱ्यांना मदत करतो. ध्यानात देवाला प्रार्थना केल्यानंतर तुमचे मन शांत आणि श्रद्धेने भरलेले असताना, देवाच्या मदतीने आणि मार्गदर्शनाने तुम्ही तुमच्या .समस्येचे योग्य निराकरण पाहू शकाल

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा आध्यात्मिक सत्य आणि शक्यतांवरील विश्वास प्रत्यक्ष ज्ञानात रूपांतरित होतो, तेव्हा ती व्यक्ती पृथ्वीवरील सर्व विद्वानांपेक्षा अधिक यशस्वी आणि ज्ञानी बनते. देवाला ओळखणारे महान लोक गोंधळलेले किंवा शंकांनी ग्रस्त नसतात कारण त्यांना .सत्याचा अनुभव येतो, जो देव आहे
हे प्रभू, जेव्हा मी आंधळा होतो, तेव्हा मला तुझ्याकडे जाणारा कोणताही दरवाजा सापडला नाही तू माझे डोळे बरे केलेस, आणि आता मला सर्वत्र उघडे दरवाजे दिसतात - फुलांच्या हृदयात, मित्रांच्या आवाजात आणि उदात्त आणि प्रिय परीक्षांच्या आठवणींमध्ये माझ्या प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास तुझ्या सर्वव्यापी उपस्थितीच्या मंदिरात .एक नवीन मार्ग उघडतो
माझी जाणीव आता अज्ञानाच्या पट्टीने बंद केलेल्या
एका लहानशा भौतिक बाटलीपुरती मर्यादित नाहीये. मी आता समुद्राच्या पाण्याला स्पर्श केल्याशिवाय तुझ्या वैश्विक समुद्राच्या मध्यभागी चालत नाही. हे प्रभू, तुला ओळखल्याशिवाय किंवा तुझी उपस्थिती जाणवल्याशिवाय मी आता तुझ्यात सुप्त राहत नाही. माझे संपूर्ण अस्तित्व आता .तुझ्या संपूर्ण उपस्थितीत बुडलेले आहे
जर तुम्ही तुमच्या सर्व कृती देवाशी जुळवून घेतल्या
आणि सद्गुणांच्या नियमांचे पालन केले तर तुम्ही अपयशी होणार नाही किंवा भरकटणार नाही हे लक्षात ठेवा की दैवी प्रेम अनेक पापांची क्षमा करण्यास मदत करते जर तुम्हाला खरोखरच देवावर प्रेम असेल - फक्त भावनाच नाही तर खरे प्रेम .असेल तर तुम्ही मुक्त व्हाल
आपण कोरड्या अंतःकरणाने आणि भटकंती करणाऱ्या
विचारांनी देवाला प्रार्थना करू नये, कारण कोमट विनंत्या दैवी प्रतिसाद मिळविण्यासाठी अपुरी आहेत. ही प्रतिक्रिया हृदयाच्या अगदी खोलातून निघणाऱ्या उत्कट, मनापासूनच्या .प्रार्थनेद्वारे प्राप्त होते
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती देवाला आपल्या जीवनात आणत
नाही आणि प्रभावी संतुलन निर्माण करत नाही, तोपर्यंत त्यांची जीवनशैली काहीही असली तरी समस्या त्यांच्यासमोर .येतीलच

हे परमेश्वरा, जेव्हा मी जीवनातील परीक्षा आणि
परीक्षा यशस्वीरित्या पार करेन, तेव्हा मला जाणवेल की मी स्वर्गातील एक पक्षी आहे जो तुमच्या अनंत चमत्कारांची स्तुती करतो आणि त्यांचे गाणे गातो आणि माझे आध्यात्मिक .अस्तित्व अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणुमध्ये पसरलेले आहे मी माझ्या छोट्या प्रेमाला जागृत केले आहे आणि वाढवले आहे जेणेकरून मी सार्वत्रिक प्रेमाच्या आत्म्याशी मिसळू शकेन ज्यामध्ये अस्तित्वात असलेले सर्व काही जगते आणि .हालचाल करते
इतरांना यशस्वी होण्यास मदत करून, मी स्वतःसाठी वाढ
आणि समृद्धी साध्य करतो आणि इतरांच्या समृद्धी आणि .कल्याणात मला माझा आनंद मिळतो
शास्त्रज्ञांना एकेकाळी वाटायचे की पाणी हे एकच घटक आहे, परंतु प्रयोगांनी हे सिद्ध केले की हायड्रोजन आणि ऑक्सिजन हे दोन अदृश्य घटक एकत्रित होऊन पाणी तयार करतात. त्याचप्रमाणे, आध्यात्मिक अनुभवातून काही आश्चर्यकारक सत्ये आत्मसात करता येतात. जेव्हा आपण ध्यानात शांत बसतो आणि आपले विचार आत वळतात तेव्हा आपल्याला थेट दैवी उपस्थितीचा अनुभव येतो आणि हे अद्भुत आहे कारण त्याचे .परिणाम बाह्य नसून अंतर्गत असतात
सूर्याची किरणे पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात .दृढनिश्चय आणि आत्मविश्वासाचे दिवे लावीन
रात्रीच्या शांततेत आणि शांततेच्या गहनतेत,
जाणीवेच्या कुंडात आणि इंद्रियांच्या आकलनापासून दूर, दैवी प्रियजनांशी खोल उत्कटतेने संवाद साधा. त्याचा सतत विचार करा आणि त्याच्याशी हृदय आणि आत्म्याच्या भाषेत बोला. जेव्हा तुम्ही तुमचे हृदय त्याच्या स्वाधीन कराल, तेव्हा त्याला तुमच्यापासून लपवणारे सर्व पडदे फाडून टाकले जातील, आणि भीती आणि भ्रम नाहीसे होतील, फक्त त्याचा .प्रकाश आणि त्याचा सर्वात मोठा आनंद शिल्लक राहील अनेकांचा असा विश्वास आहे की देवाचे राज्य
पृथ्वीच्या प्रदूषित वाष्पांपासून दूर असलेल्या अंतराळाच्या एका कोपऱ्यात आहे, पाप आणि अपराधाच्या

कंपनांनी भरलेले आहे. ते विसरतात की आत्म्याचे विशाल क्षेत्र खूप जवळ आहे जेव्हा आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगती करणारे डोळे बंद करतात तेव्हा पृथ्वी आणि तिचे मूर्त, ग्रहणयोग्य पदार्थ नाहीसे होतात, तर अनंतकाळचे परिमाण .त्यांच्या आतील दृष्टीसमोर अनंत दृश्यांमध्ये दिसतात तंत्रज्ञानामुळे वाचणारा वेळ जीवनाचा अधिक सखोल अभ्यास करण्यात गुंतवला पाहिजे. व्यावहारिक क्रियाकलाप आणि पैसा हे कल्याण साधण्याचे साधन आहे, परंतु भौतिक संपत्तीने फसवू नये किंवा आंधळ्या लोभाला जगण्याचा आनंद .हिरावून घेऊ देऊ नये
मी इच्छाशक्तीचा आणि दृढनिश्चयाचा वापर केला, चेतनेच्या मातीत खोदले आणि जीवनशक्तीचा स्रोत शोधला. मला जाणवले की मी वैश्विक उर्जेसह एकरूप आहे. मी शरीर नाही, तर .शरीरात पसरणाऱ्या विजेचा खगोलीय भार आहे
प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्याकडे चेतनेच्या महासागराच्या खोलीत लपलेल्या आत्म्याच्या खजिन्याचा शोध घेण्याची एक मौल्यवान संधी आहे. मी पृथ्वीवरील आसक्तींना आध्यात्मिक प्रवृत्तींनी बदलेन आणि जीवनाचा उद्देश साध्य करण्यासाठी मी माझी इच्छाशक्ती आणि ऊर्जा प्रेरित करेन, असा विश्वास आहे की तू मला नेहमीच मदत करशील आणि जे योग्य .आहे ते करण्यास प्रेरित करशील
आपण या जगाला आपल्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नये किंवा हुकूमशाही करू देऊ नये आणि आपण हे विसरू नये की देवाशिवाय काहीही वास्तविक आणि कायमचे नाही आणि खरा आनंद .त्याच्यासोबतच्या आपल्या स्वतःच्या अनुभवांमध्ये आहे ध्यानाच्या मंदिरात, मी दोन मेणबत्त्या पेटवतो:
.पहाटेची मेणबत्ती आणि माझ्या जागृतीची मेणबत्ती
माझ्या उबदार तळमळीच्या अद्भुत माळा तुमच्या संपूर्ण उपस्थितीच्या चरणांभोवती आहेत
माझ्या हृदयाच्या कुंडीतील प्रेमाच्या फुलांमधून येणारा तुझा सुगंध माझ्या आयुष्याच्या प्रत्येक कोपऱ्यात .पसरतो
माझ्या भीती आणि भ्रमांच्या सावल्या नाहीशा झाल्या आहेत, फक्त तुझ्या प्रकाशाच्या तेजामुळे, हे देवा, ज्याने

मला नश्वर अस्तित्वाच्या स्वप्नांमधून कायमचे जागे केले .आहे
सतत सतर्क राहून आणि निस्तेज डोळ्यांनी, मी तुझ्या अमर्याद चेहऱ्याकडे न थांबता पाहत राहीन, त्याच्या वैशिष्ट्यांचा आणि कधीही न दिसणाऱ्या गोड भावांचा विचार !करत राहीन
जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझे आध्यात्मिक सार परत मिळवून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि जेव्हा माझ्याभोवती वादळे येतील आणि माझ्यासमोर परीक्षा येतील, तेव्हा मी माझी बोट जीवनाच्या नदी ओलांडून दिव्य .किनाऱ्यावर नेईन
जेव्हा संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी माझा संकल्प
दृढ करेन आणि त्यावर मात करण्यासाठी माझी इच्छाशक्ती धारदार करेन आणि जोपर्यंत मी इतरांशी दयाळूपणे वागतो .तोपर्यंत देव मला शक्ती, बुद्धी आणि योग्य निर्णय देईल देवाला जाणून घेणे ही जीवनातील पहिली आणि सर्वात महत्वाची गरज आहे कारण ती आत्म्याला शांती आणि हृदयाला शांती देते. देव आपल्या सर्व वेदना आणि त्रासांवर उपचार करणारा मलम आहे, आपल्या सर्व समस्यांचे निराकरण आहे आणि आपल्या सर्व गरजा पूर्ण करतो. आपले हृदय ज्या गोष्टींसाठी आसुसलेले असते - प्रेम, प्रसिद्धी, ज्ञान आणि विपुलता - आपल्याला हे सर्व देवामध्ये आढळते, जो सर्व चांगुलपणा आणि .आशीर्वादाचा स्रोत आहे
सर्व अनुभव स्वीकारण्याच्या आणि समजून घेण्याच्या क्षमतेने मोजले जातात, म्हणून मी माझ्या सर्व अनुभवांना एकाग्रतेच्या शक्तीने जाणीवपूर्वक तीव्र करून माझ्या .विकासाला गती देईन
मी माझ्या विचारांच्या खोलीत तुला अनुभवतो, माझ्या खोल भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती मला जाणवते आणि माझ्या .प्रेमाच्या बागेत तुला बहरताना मी पाहतो
तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने मला भरून टाक,
.जेणेकरून मी तुझ्या आशीर्वादित सुगंधाचा आनंद घेऊ शकेन आकाश, तारे, विचार आणि भावना यांच्या पलीकडे
माझ्याकडे या. मला तुमचा सर्वात पवित्र चेहरा दाखवा आणि

मला माझ्या आत्म्यात, माझ्या सभोवताल आणि सर्वत्र तुमचे .अस्तित्व जाणवू द्या
मी युगानुयुगे, युगे, इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेच्या मार्गांवर तुला शोधत आहे आणि आता मला जाणवले आहे की तू माझ्या आत्म्यात राहतोस आणि माझ्या सर्वात पवित्र .भावनांना प्रेरणा देतोस
भावनांच्या, विचारांच्या आणि आत्म्याच्या .स्पंदनांच्या फुलांच्या मागे आता माझ्यापासून लपू नकोस माझ्या आत्म्याला तुझ्या ज्ञानाच्या रत्नांनी सजव, तुझ्या आनंदाच्या झुळूकांनी माझ्यात फुंक, आणि माझ्या दृष्टीपासून आणि माझ्या अंतर्दृष्टीपासून तुला लपवून .ठेवणारा अंधार माझ्यापासून दूर कर
हे तू जो तारे आणि निळ्या आकाशाच्या पलीकडे आहेस, आणि वातावरणाच्या थरांच्या पलीकडे आहेस, सर्व प्राणी आणि अस्तित्व माझ्या प्रेमाच्या कुजबुजांना स्वीकारा आणि माझ्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमाने, तुझ्या प्रकाशाने .आणि तुझ्या शांतीने विसर्जित करा
जीवनाचा मार्ग असा आहे: एका बाजूला अज्ञानाची काळी
.दरी आहे आणि दुसऱ्या बाजूला ज्ञानाचा शाश्वत प्रकाश आहे आध्यात्मिक विकासातील अडथळे म्हणजे स्वार्थ, अभिमान, लोभ, क्रोध इत्यादी. हे अंधकारमय गुण एखाद्या व्यक्तीला त्याच्याकडे असलेल्या अज्ञानापेक्षा खोलवर नेतात किंवा .ढकलतात
तथापि, दैवी इच्छेशी सुसंगतता मुक्ततेकडे घेऊन जाते
आणि मनुष्याला स्वतःच्या बाहेर शोधत असलेला आनंद प्रदान .करते, जरी तो त्याच्या आत असला तरी
माझ्या मार्गावर अनुकूल संधींचा सूर्य कदाचित चमकणार नाही आणि मार्ग कदाचित निर्जन, उदास आणि परीक्षा आणि संकटांनी भरलेला असेल, तरीही मी आव्हानांना तोंड देण्यासाठी आणि दुविधांच्या अंधारातून बाहेर पडण्यासाठी माझे सर्वतोपरी प्रयत्न करेन, माझ्या हृदयात हे जाणून की दैवी प्रकाश मला मार्गदर्शन करेल आणि माझ्या मार्गावर .तेजस्वीपणे चमकेल
माझी सर्व शक्ती तुझ्याकडून उधार घेतली आहे, प्रभु,
आणि तुझ्या ज्ञान आणि शक्तीशिवाय माझ्या जीवनाचे कोणतेही

मूल्य किंवा अस्तित्व नाही. तू किती महान आहेस आणि मी किती !लहान आहे
आपल्याला नेहमीच माणूस म्हणून स्वतःचा अभिमान बाळगण्याचे कारण नसते, तरीही आपण आपल्या चुकांमुळे निराश होऊ देऊ नये. आपण नेहमीच आपल्या परीक्षांच्या चांगल्या बाजूकडे पाहिले पाहिजे, आपल्या चुकांमधून शिकले पाहिजे .आणि आपल्यासोबत काहीही झाले तरी देवाकडे वळले पाहिजे देव अस्तित्वात असलेली एकमेव परिपूर्णता असल्याने,
मी अज्ञानात ज्ञान तपासण्याचा, दुर्बलतेत कल्याण .शोधण्याचा आणि गोंधळात शांतता अनुभवण्याचा प्रयत्न करेन देव माझ्या आत्म्यात आणि माझ्याभोवती आहे, माझे रक्षण करतो आणि माझे रक्षण करतो, म्हणून मी माझ्या जीवनाच्या क्षितिजावर त्याच्या मार्गदर्शक प्रकाशाच्या तेजाला .अस्पष्ट करणारे भीतीचे ढग दूर करीन
प्रभु, मला माझ्या मित्रांवर कठोर टीका करू देऊ नकोस
पण जर ते स्वतःला सुधारण्यासाठी माझा सल्ला घेत असतील, तर मला तुझ्या मार्गदर्शन आणि प्रेरणेवर आधारित नम्र सूचना देऊ दे. सौम्यतेने आणि प्रेमाने, जबरदस्ती आणि सक्तीशिवाय, जे अडखळतात त्यांना तुझ्याकडे नेण्यास मला मदत कर. माझी समज आणि शक्ती मार्गदर्शन कर जेणेकरून मी अंधकारमय स्वभावांना प्रबुद्ध शिष्यांमध्ये रूपांतरित करू शकेन जे .तुझ्या ज्ञानाचा प्रकाश प्रतिबिंबित करतात
आज मी माझ्या आयुष्याच्या बागेत ज्ञान, आरोग्य,
समृद्धी आणि आनंदाचे बीज लावेन आणि माझ्या मनातील इच्छा .पूर्ण झाल्यावर मी देवाचे आभार मानेन
माझ्या प्रत्येक कृतीचे मार्गदर्शन देव करतो असे
.विचार करून मी माझे मन शुद्ध करेन
आज मी माझ्या विचारांद्वारे, शब्दांद्वारे आणि कृतींद्वारे माझ्या जीवनात शांती आणि संतुलन प्रदर्शित करण्यासाठी काम करेन आणि मी माझी सर्व शक्ती आणि इच्छाशक्ती दैवी इच्छेशी सुसंगतता साधण्यासाठी केंद्रित .करेन
हे आमच्या हृदयाच्या सिंहासनावर राज्य करणारे,
तुझ्या प्रेमात एकरूप झालेले, आमच्या आकांक्षा आणि आमच्या आत्म्यांची तळमळ स्वीकारा, आम्हा सर्वांना आशीर्वाद द्या,

आमच्या मार्गातील अडथळे दूर करा आणि आमच्यातील अज्ञानाचा .अंधार दूर करा
तुमच्या मार्गदर्शक प्रकाशाने आमच्या मार्गांवर
प्रकाश पडो, आमच्या मनांना जागृत करा आणि तुमच्या जवळीकतेने आम्हाला आनंदित करा, आणि आम्हाला असे वाटू द्या .की तुम्ही नेहमीच आमच्यासोबत आहात
स्वतःशी प्रामाणिक राहा जग तुमच्याशी प्रामाणिक नाही कारण ते ढोंगीपणाला आवडते जेव्हा तुम्ही स्वतःशी प्रामाणिक राहता तेव्हा तुम्हाला आंतरिक शांतीचा मार्ग .सापडेल
फक्त वर्तमानात जगा, भविष्यात नाही. आजच सर्वोत्तम
.काम करा आणि उद्याची चिंता करू नका
प्रभू, मनुष्य ज्या सर्व भौतिक ध्येयांना साध्य करण्यासाठी प्रयत्न करतो ते त्याला केवळ अंशतः आनंद देतात, जरी ते सर्व यशाने मुकुट घातलेले असले तरी, परंतु प्रभू, तुला शोधून मला पूर्ण आणि चिरस्थायी आनंदाचा स्रोत .मिळेल
आनंद देणाऱ्या भौतिक गोष्टी विचारांच्या बाहेर
राहतात; त्या, त्या देत असलेल्या आनंदांसह, भ्रम आणि .कल्पनाशक्तीद्वारे विचारांमध्ये प्रवेश करतात
शुद्ध आनंदाबद्दल, जो आपल्या आत्म्याचा सार आहे, तो सुसंवादी विचारसरणीद्वारे मिळवता येतो आणि तो आपल्या जवळ .आहे आणि आपल्या आवाक्यात आहे
जेव्हा इंद्रियसुखाची बाह्य कारणे नाहीशी होतात,
तेव्हा त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंदही त्यांच्यासोबत नाहीसा होतो, परंतु जर एखाद्या व्यक्तीला आत्म्याशी सुसंगतता कशी ठेवावी हे माहित असेल किंवा जर ती व्यक्ती जाणूनबुजून आपले विचार अस्थिर भौतिक गोष्टींपर्यंत मर्यादित करत नसेल आणि त्यामुळे दुःखी होत नसेल तर त्याचा .अंतर्गत आनंदही नाहीसा होत नाही
आत्म्याचा आनंद, जो देवाचा आनंद आहे, तो सतत नूतनीकरण .करणारा आणि शाश्वत आहे
आज मी माझ्या आत शांती आणि आनंद मागेन, आणि मी माझ्या ज्ञानाचा किल्ला इच्छाशक्ती, शांती आणि प्रेमाने संरक्षित ठेवेन, आणि मी देवाचे आभार मानेन आणि माझ्या

आत्म्याची कृतज्ञता आणि माझ्या हृदयातील नवीन इच्छा .त्याच्याकडे वाढवीन
मी जगात जे गमावतो ते माझ्या आत्म्याचे नुकसान होणार .नाही
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात कधीही मावळत नसलेल्या मार्गदर्शनाच्या दिव्य ताऱ्याकडे मी नेहमीच विश्वासाने .आणि श्रद्धेने पाहेन
हे प्रभू, आमच्या विचारांना आशीर्वाद दे जेणेकरून ते आम्हाला तुझ्या आनंदाची आठवण करून देतील, आमच्या भावनांना आशीर्वाद दे जेणेकरून ते तुझे प्रेम जाणतील, आमच्या इच्छांना आशीर्वाद दे जेणेकरून ते तुला जे आवडते त्याची आस धरतील, आमच्या महत्त्वाकांक्षांना आशीर्वाद दे जेणेकरून ते आम्हाला जे काही चांगले आणि उदात्त आहे ते साध्य करण्यास प्रेरित करतील आणि आम्हाला हे जाणवू दे की तूच अंतिम आनंद आहेस ज्याची आमची अंतःकरणे आणि आमचे आत्मे .शोधत आहेत
मला माहित आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील,
हे माझ्या मनात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे. म्हणून, मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की देव माझ्यासोबत आहे, मला स्पष्टपणे विचार करण्यास मदत .करतो आणि प्रेरित करतो
हे परमेश्वरा, शांततेच्या आरशात मी दररोज शांतीचा
चेहरा पाहतो, तुझा चेहरा आणि दररोज मी काही हृदयांमध्ये .तुझे प्रेम आणि शांती जागृत करण्यासाठी काम करेन
हे ब्रह्मांडीय आई, मी रात्रीच्या बागेतून तारे तोडून तुला प्रेमाची भेट म्हणून देईन जेव्हा जेव्हा मी पौर्णिमेत तुझ्या तेजस्वी चेहऱ्याकडे पाहतो तेव्हा तुझे कोमल हास्य माझ्या चिंता दूर करते आणि माझे दुःख धुवून .टाकते
:खात्री करण्यासाठी
मी अज्ञान दूर करेन आणि सदोष संकल्पनांपासून मुक्त होईन, आणि मी अरुंद क्षितिजांच्या आणि मर्यादित दृष्टिकोनांच्या तळघरातून प्रेम आणि मानवी करुणेच्या .स्वातंत्र्याकडे उठेन

देवाची उपस्थिती दयाळू अंतःकरणाच्या आणि आध्यात्मिक प्रवृत्तीच्या लोकांमध्ये सर्वात स्पष्ट दिसते जे त्याच्यावर प्रेम करतात आणि त्याला कधीही विसरत नाहीत जेव्हा वादळे येतात आणि संकटांच्या लाटा उसळतात तेव्हा ते त्यांच्या जीवनाची बोट दैवी संरक्षणाच्या सुरक्षित .किनाऱ्यावर नेऊ शकतात
माझ्याकडे सर्जनशील आत्म्याची शक्ती आहे आणि मी
वैश्विक मनाच्या संपर्कात आहे आणि मला माहित आहे की देव मला मार्गदर्शन करतो आणि सर्व बाबी आणि समस्या सोडवण्यास .मदत करतो
हे माझ्या प्रिय देवा, उघड्या डोळ्यांनी आणि माझ्या मनाच्या डोळ्यांनी मी तुला पाहीन, आणि मी पूर्ण तळमळ आणि भक्तीने तुझी पूजा करेन, आणि माझे कर्तव्य बजावताना मी तुझेच विचार करेन, आणि हृदयाच्या भाषेने आणि आत्म्याच्या .कुजबुजीने मी तुला हाक मारीन
आजाराची भीती बाळगणे किंवा आपण कधीही बरे होणार नाही असा विश्वास ठेवणे एखाद्या व्यक्तीच्या स्वभावात असू शकते. या प्रकरणात, त्यांनी शारीरिक आणि नैतिक कल्याणासाठी निरोगी जीवनशैलीच्या सवयी स्वीकारल्या पाहिजेत आणि देवाच्या उपचार शक्तीवर अधिक विश्वास ठेवण्यासाठी प्रार्थना केली पाहिजे. जर त्यांना असे वाटत असेल की ते अपयशी आहेत आणि कोणत्याही क्षेत्रात यशस्वी होऊ शकत नाहीत, तर त्यांनी त्यांना अपेक्षित यश मिळविण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करावेत याची खात्री .करावी
देवावर प्रेम करणाऱ्यांशी संवाद साधल्याने आणि त्यांच्याशी संवाद साधल्याने आपल्या इच्छा पूर्ण होतात, आपल्या हृदयाला शांती मिळते आणि आपल्या जागरूकतेची पातळी .वाढते
स्वतः निर्णय घेणे
आज मी मला जीवन देणाऱ्या देवाबद्दल विचार करेन, कारण देवाकडे पूर्णपणे दुर्लक्ष करून भौतिक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित केल्याने केवळ भौतिक दुःख आणि आध्यात्मिक दुःखच .मिळेल
:खात्री करण्यासाठी

आज मी स्वतःला मदत करेन जेणेकरून देवाने मला दिलेल्या शक्तींचा सर्वोत्तम वापर करता येईल आणि मी देवाला मदत करण्याची, माझ्या प्रयत्नांना आशीर्वाद देण्याची आणि .त्यांना यश देण्याची विनंती करेन
जेव्हा मानवी इच्छा चुकांनी मार्गदर्शित होते तेव्हा
ती आपल्याला फसवते आणि दिशाभूल करते; परंतु जेव्हा ज्ञानाने मार्गदर्शित होते तेव्हा ती आपल्याला दैवी इच्छेशी जुळवून घेते. बऱ्याचदा, मानवी इच्छा दैवी उद्देशांशी संघर्ष करते, ज्यामुळे आपण आध्यात्मिक मार्गदर्शन गमावतो जे आपल्याला दुःखाच्या अथांग डोहात .आणि दुःखाच्या खाचखळग्यात पडण्यापासून वाचवते
देवाला आनंद देणारे आणि मानवतेची सेवा करणारे सर्व काही करण्यासाठी मी माझ्याकडे असलेली प्रत्येक क्षमता .किंवा प्रतिभा वापरेन
अपूर्ण ज्ञान धोकादायक आहे, कारण ते साधकाला अहंकारी आणि स्वावलंबी बनवू शकते, ज्यामुळे गंभीर शोध आणि आत्म्यात खोलवर जाणे थांबते. जे लोक स्वतःच्या महत्त्वाच्या भावनांपासून मुक्त आहेत तेच देवाच्या जवळ येईपर्यंत कृपेत आणि अध्यात्मात वाढ करतात. खरंच, प्रामाणिक उपासक अहंकारापासून मुक्त असतात आणि .गर्विष्ठपणा आणि ढोंगापासून खूप दूर असतात
जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला ओळखते आणि त्याच्या आध्यात्मिक साराला स्पर्श करते तेव्हा त्याला एक आंतरिक आनंद जाणवतो जो जीवनाच्या सर्व अनुभवांमध्ये आणि सर्व .परिस्थितीत त्याच्यासोबत असतो
आज मी पुढाकाराची भावना जागृत करेन आणि साध्य
करण्याची क्षमता सक्रिय करेन, हे जाणून की सर्व सर्जनशील शक्तींचा स्रोत आणि सर्व ज्ञानाचा स्रोत नेहमीच .माझ्यासोबत असतो
मला जाणीव आहे की देवाची शक्ती अमर्याद आहे आणि
त्याने मला जीवनातील अडचणींवर मात करण्यासाठी आणि माझ्या मार्गात येणाऱ्या सर्व अडथळ्यांना पार करण्यासाठी शक्ती .दिली आहे
आपण आपले हृदय आणि मन देवाकडे वळवण्याची वेळ आली आहे जेणेकरून आपण अखेर आपल्या स्वर्गीय निवासस्थानी पोहोचू

शकू जिथे आपल्याला चिंतांपासून विश्रांती आणि .वेदनांपासून मुक्तता मिळेल
आपण देवाच्या जीवनाच्या देणग्या, सूर्यप्रकाश, अन्न
आणि त्याचे इतर सर्व आशीर्वाद मिळविण्यासाठी हात पुढे करतो, परंतु त्याने आपल्यावर केलेल्या विपुल कृपे असूनही, !किती कमी लोक त्याची आठवण ठेवतात
हे सार्वत्रिक कायद्याच्या देवा, संकटांनी जन्मलेले माझे व्रण मला तुझ्या न्यायाच्या आशीर्वादित हातांनी .योग्य बिल्ला म्हणून घालू दे
माझ्या दैनंदिन कष्टांमुळे भ्रमांवर मात होऊ शकेल
आणि मला शाश्वत सांसारिक सुख मिळण्याच्या अपेक्षेपासून .मुक्तता मिळू शकेल
इतरांच्या क्रूरतेमुळे मी जे अश्रू गाळतो ते माझ्या मनातील काही लपलेल्या अशुद्धी धुवून टाकतील अशी माझी .इच्छा आहे
अशांततेच्या प्रत्येक तीक्ष्ण प्रहाराने माझ्या आत .नवीन खोली उघडावी अशी माझी इच्छा आहे
दैवी तळमळ ही आध्यात्मिक अनुभूतींच्या महासागरात
बुडी मारणाऱ्या खोल समुद्राच्या शोधात जाण्यासारखी असावी. ज्यांची आंतरिक दृष्टी चिंतनातून उघडली जाते .त्यांना त्यांच्या हृदयात देवाची उपस्थिती जाणवते प्रभु, माझ्या जाणीवेला मर्यादा आणि कमकुवत विचारांपासून निश्चित ज्ञानात रूपांतरित करण्यास मला मदत कर की तू नेहमीच माझ्यासोबत आहेस, मला आधार देतोस आणि मला .सुंदर विचारांनी आणि उदात्त धारणांनी प्रेरित करतोस प्रभु, माझ्या जाणीवेला मर्यादा आणि कमकुवत विचारांपासून निश्चित ज्ञानात रूपांतरित करण्यास मला मदत कर की तू नेहमीच माझ्यासोबत आहेस, मला आधार देतोस आणि मला .सुंदर विचारांनी आणि उदात्त धारणांनी प्रेरित करतोस प्रभु, मला तुझी आठवण येऊ दे - तितकेच - कष्टात आणि .सहजतेत, आजारात आणि आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात देवावरील माझ्या प्रेमाची आणि त्याच्याबद्दलच्या माझ्या तळमळीची आठवण मी सदैव तेवत ठेवीन, जेणेकरून त्या .तेजात मला त्याचा परम सुंदर चेहरा पाहता येईल

जेव्हा चेहऱ्यावरील हास्य हृदयातील हास्याशी .परिपूर्ण सुसंगत असते, तेव्हा आत्म्याचे हास्य चमकते हे माझ्या प्रिय देवा, मी जागरणाच्या सकाळी, कार्याच्या दुपारी, वृद्धापकाळाच्या संध्याकाळी आणि .शेवटच्या निरोपाच्या रात्री तुझी पूजा करेन
माझ्या आंतरिक इंद्रियांच्या स्पर्शाने, आज मी
माझ्या आध्यात्मिक रेडिओला वैश्विक प्रसारणाच्या फ्रिक्वेन्सीजशी जुळवून घेईन जेणेकरून मी चिंतेच्या आवाजापासून मुक्त होऊ आणि दैवी प्रेमाचे स्तोत्र ऐकू .शकेन
अगदी श्रद्धाळू लोकांनाही कधीकधी असे वाटते की देव त्यांच्या प्रार्थनांचे उत्तर देत नाही, परंतु तो शांतपणे आणि आध्यात्मिक नियमांनुसार उत्तर देतो. आशीर्वादित प्रतिसाद मिळविण्यासाठी प्रार्थना प्रामाणिक, शुद्ध हेतू .आणि उद्देशपूर्ण असली पाहिजे
प्रभू, मला दुखी हृदयांना शांतीचा मलम अर्पण करू दे, जेणेकरून त्यांना तुझ्यामध्ये गोड सांत्वन मिळेल. सर्व दुःखी आत्म्यांसाठी मला अचानक सूर्यप्रकाशाचा किरण, उदास मनांसाठी जीवनदायी पाऊस आणि ज्यांच्याशी गैरवापर झाला .आहे त्यांच्यासाठी दयाळूपणाची भेट बनव
आनंदाच्या दिशेने यशस्वी सुरुवात करण्यासाठी योग्य जीवनशैली, सुदृढ विचारसरणी, आध्यात्मिक अभिमुखता आणि .देवावर खोल विश्वास असणे आवश्यक आहे
आध्यात्मिक आनंद नसलेले जीवन हे एक कंटाळवाणे जीवन
.असते, त्यात चमक नसते आणि त्याचे ओझे थकवणारे आणि जड असतात जेव्हा शक्य असेल तेव्हा जगाच्या गोंगाटापासून आणि गजबजाटापासून दूर जा आणि अशी शांत जागा शोधा जिथे तुम्ही .एकटे राहू शकाल आणि देवाबद्दल विचार करू शकाल
जिथे जिथे गैरसमज आणि मतभेदाचा अंधार असेल तिथे तिथे
.मी माझ्या प्रेमाचा आणि शांतीचा प्रकाश पसरवीन
हे जग विचित्र आहे, कारण त्यातील प्रत्येक गोष्ट बदल आणि परिवर्तनाच्या अधीन आहे, आणि म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने आपल्या आनंदाची बोट या जगाच्या किनाऱ्यावर .नांगरू नये

आपण एका अद्भुत जगात राहतो ज्यांच्या जीवनाचा एकमेव उद्देश खाणे, पिणे, आनंद घेणे आणि झोपणे आहे त्यांना मानवी .जीवनाच्या चमत्कारांची खरी कल्पना नाही
हे परमेश्वरा, आमच्या आनंदाच्या प्रवाहांना अशा
प्रकारे निर्देशित कर की ते अल्पकालीन इंद्रिय सुखांच्या .वाळूत स्वतःला गमावू नयेत
स्वार्थाच्या ओसाड वाळवंटात आमच्या करुणेच्या धारा
.आटू देऊ नका आणि वाया जाऊ देऊ नका
आपल्या भावनांच्या प्रवाहांना तुमच्या प्रेमाच्या .अमर्याद सरोवरात मिसळू द्या
तुमच्या आशीर्वादांच्या मुबलक पावसाने आमच्या जीवनातील नद्या रुंद होवोत आणि त्यांच्या पाण्याची पातळी वाढो, आणि त्या सहानुभूती, त्याग आणि इतरांच्या भावनांबद्दल विचार करण्याच्या विशाल मैदानांना ओलांडून जावोत, जेणेकरून त्या शेवटी - शुद्ध आणि स्पष्ट - तुमच्या .आशीर्वादित समुद्रात वाहू शकतील
जो कोणी यशासाठी प्रार्थना करतो आणि त्याच वेळी
स्वतःला म्हणतो, "मला वाटत नाही की मी यशस्वी होईन," तो .यशस्वी होणार नाही
प्रार्थना उत्कट श्रद्धेने आणि नम्र अंतःकरणाने केली पाहिजे जेणेकरून दैवी प्रकाश चमकू शकेल आणि स्वर्गीय .आशीर्वाद येतील
ज्याप्रमाणे तुटलेल्या टेलिफोनवरून बोलणे अशक्य आहे, त्याचप्रमाणे चिंता, चिंता, असंतोष आणि क्षणभंगुर गोष्टींबद्दलच्या आसक्तीमुळे निष्क्रिय झालेल्या मानसिक उपकरणाद्वारे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या प्रार्थना .प्रभावीपणे प्रसारित करणे अशक्य आहे
खोल शांतता आणि शांत सुसंवादाने, परिष्कृत, रचनात्मक स्पंदनांसह, मानसिक उपकरणाची दुरुस्ती आणि कॅलिब्रेट केले जाऊ शकते जेणेकरून त्याची आध्यात्मिक स्वागत शक्ती वाढेल, आणि अशा प्रकारे देवाला हृदयस्पर्शी संदेश कार्यक्षमतेने आणि प्रभावीपणे प्रसारित करणे आणि सर्व-श्रवण करणाऱ्या, प्रतिसाद देणाऱ्या देवाकडून आशीर्वादित .प्रतिसाद प्राप्त करणे शक्य होते

स्वतःच्या स्वप्नांच्या पलीकडे शांती आणि आनंदाच्या .अमर्याद महासागरात पोहा आणि तरंगा
हे सर्वोच्च निर्माणकर्ता
आकाशातील चमकणारे तारे, पर्वत आणि ज्वाळांनी पेटलेली सूर्याची भट्टी ही तुमच्या संपूर्ण उपस्थितीची काही .अभिव्यक्ती आणि प्रकटीकरणे आहेत
देवाचे सतत चिंतन, त्याला जाणून घेण्याची प्रामाणिक इच्छा आणि त्याच्याकडे मनापासून केलेली प्रार्थना याद्वारे त्याला शोधणे सोपे आहे. तो आत्म्याच्या खाणीत .शोधण्यायोग्य आणि शोधण्यायोग्य सर्वात मोठा खजिना आहे जेव्हा जळत्या उत्कटतेची काडी तळमळणाऱ्या
आत्म्याच्या भिंतीवर आदळते तेव्हा साधकाच्या हृदयात .दिव्य प्रेमाची ज्योत निर्माण होते
हे परमेश्वरा, सुंदर गोष्टी सुंदर असतात कारण त्यांनी तुझ्या सौंदर्यापासून सौंदर्य घेतले आहे, जे निसर्गात असो किंवा माणसांमध्ये असो, सर्व दृश्यमान सौंदर्यापेक्षा .अफाटपणे सुंदर आहे
देवावर प्रेम करणे आणि त्याच्या सेवकांवर प्रेम करणे
हे अद्भुत आहे जेव्हा आपण त्याला शोधतो तेव्हा आपल्याला त्याचे प्रेम प्रत्येकामध्ये जाणवते विश्वात प्रेमाच्या .शक्तीपेक्षा मोठी कोणतीही शक्ती नाही
जेव्हा दोन किंवा अधिक लोक आयुष्यभराचे मित्र बनतात, तेव्हा ते शुद्ध प्रेमाचे किंवा आत्म्याच्या मैत्रीचे .प्रकटीकरण असते
प्रभु, मला तुझ्या जवळ असण्याचा आनंद दे जेणेकरून मी
तो सर्वात मोठा आनंद सर्वांसोबत वाटून घेऊ शकेन आणि मला तुझा प्रकाश पाहू दे, ज्याचे दर्शन हृदयाला बरे करते आणि .काळजीची सावली दूर करते
माझ्या लाडक्या पक्ष्याला स्वतः लादलेल्या बंधनांच्या पिंजऱ्यातून बाहेर पडू दे आणि स्वातंत्र्याच्या क्षेत्रात उडू दे, आत्म्याचे गीत गाऊ दे, ज्याचा प्रतिध्वनी सर्व प्रेमळ हृदये आणि सुसंवादी .मनांना भेदू शकेल

आमच्या आध्यात्मिक जाणिवांच्या झुळूकांमध्ये आमच्या प्रार्थनेचा सुगंध आणि तुझ्यासाठी आमच्या वाढत्या .उत्कटतेचा सुगंध असू दे, हे प्रभू
जेव्हा मला काही हवे होते, तेव्हा ते मिळाले की मी
आनंदी होतो आणि जेव्हा मी ते दुसऱ्याला दिले तेव्हा मी .पुन्हा आनंदी होतो
देव कोमट प्रार्थनांना उत्तर देत नाही, परंतु तो निश्चितच त्यांच्याकडे येतो जे त्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे विनंती करतात आणि श्रद्धेने भरलेल्या .अंतःकरणाने त्याला हाक मारतात
दयाळूपणा, प्रामाणिकपणा, प्रामाणिकपणा, इतरांबद्दल प्रेम, हेतू तपासणे आणि आत्म-नियंत्रण हे सकारात्मक नियम .पाळावेत
हे परमेश्वरा, आमच्या हृदयातील कळ्या उघड आणि आमच्या हृदयात साठवलेल्या प्रेमाच्या सुगंधाला तुला .भेटण्याच्या उत्कटतेच्या पंखांवर उडू दे
हे परमेश्वरा, माझ्या आनंदाच्या कामगिरीच्या दिवसांत मला मार्गदर्शन करण्यासाठी तुझ्या ज्ञानाच्या सूर्याची किरणे पाठव आणि जेव्हा जेव्हा मी दुःखाच्या काळ्या रात्रीतून चालतो तेव्हा तुझ्या दयेच्या चंद्राचा प्रकाश .पाठव
सुगंधित, बहरलेल्या कल्पना मनापासून केलेल्या प्रार्थनांच्या बीजातून वाढतात आणि उलगडतात आणि .ताजेतवाने चिंतनशील भावनांच्या दवांनी सिंचित होतात जेव्हा आपण मैत्रीपूर्ण सेवांची देवाणघेवाण करून
लहान स्वतःला विसरतो, तेव्हा आपली जाणीव विस्तारते आणि आपल्याला आपल्याद्वारे एक महान स्वतःला कार्य करताना .दिसेल
खरी मैत्री ही एक अशी प्रकाश आहे ज्याद्वारे आपण .जीवनाच्या मार्गावर एकमेकांना मदत करू शकतो
मला या जगात खूप क्रूरता, कठोरता आणि भावनांकडे दुर्लक्ष दिसते आणि मला त्या वर्तनांमध्ये भर घालण्याचे कोणतेही औचित्य वाटत नाही जर मी असे केले तर मी स्वतःचे .नुकसान करेन

मानसिक गोंधळ आणि इंद्रियांच्या विचलनाच्या अशांत .पाण्यातून तुमची चिंतनशील बोट चालवा
दुःखामुळे दुःख वाढते आणि दुःखावरचा सर्वात प्रभावी उपाय म्हणजे आत्म्याला सांत्वन देणाऱ्या आणि मनाला आनंद .देणाऱ्या दैवी उपस्थितीला स्पर्श करणे
हे दैवी वैद्य, आमच्या शरीरातून आजार दूर कर, आमच्या मनाची क्षितिजे विस्तृत कर आणि त्यांना कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेपासून मुक्त कर आणि तुझ्या उपस्थितीच्या तेजस्वी .प्रकाशाने आमच्या आत्म्यांमधील अंधार दूर कर
देवाकडे जाण्याचा मार्ग सत्यता, प्रामाणिकपणा,
स्थिरता, चिकाटी, लक्ष केंद्रित करणे, प्रेम, तळमळ, .दृढनिश्चय आणि श्रद्धेने मोकळा आहे
जेव्हा मानवी पद्धती अपुरी आणि कुचकामी ठरतात, तेव्हा आपण सर्वशक्तिमान देवाकडे वळले पाहिजे आणि त्याची मदत .मागितली पाहिजे
माझ्या कृती आणि वर्तनासाठी मी एकटाच जबाबदार आहे
कारण इतर कोणालाही चौकशी केली जाणार नाही किंवा .त्यांच्यासाठी जबाबदार धरले जाणार नाही
जेव्हा आपल्या जीवनाच्या क्षितिजावर दैवी कृपेचा सूर्य चमकतो तेव्हा आशीर्वाद भरपूर प्रमाणात येतात आणि .मर्यादा नाहीशा होतात
शांततेच्या विहिरीतून, मी माझी आध्यात्मिक तहान भागवण्यासाठी दैवी ज्ञानाचे शुद्ध, स्वच्छ पाणी बाहेर .काढीन
मी माझ्या मनाच्या तारा इंद्रियांच्या अरुंद, लहान क्षेत्रापासून तोडल्या आणि त्यांना अनंत आध्यात्मिक बोधांच्या जगाशी जोडले, आणि मला जाणवले की मी देवाच्या प्रकाशाने जगतो ज्याने मला व्यापले आहे आणि माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणुमध्ये पसरले आहे आणि माझा .आत्मा देवाच्या प्रेमाने आणि शांतीने भरला आहे .आध्यात्मिक शांतीच्या आरशात, मला देवाचा चेहरा दिसेल
हे परमेश्वरा, माझ्या अस्तित्वाचे रहस्य मला प्रकट कर आणि माझ्या आत आणि माझ्या सभोवताल तुझी सतत उपस्थिती .जाणवण्यास मला मदत कर

आजपासून मी माझ्या सांसारिक कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष न करता देवाला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करेन, जे मी त्याला .संतुष्ट करण्यासाठी आधीच करत आहे
माझ्या आत्म्याच्या मातीत देवाने लावलेल्या बियाण्यांना मी दररोज पाणी घालत असे आणि जेव्हा त्याच्या दयेचा सूर्य त्यांच्यावर चमकला तेव्हा बिया अंकुरल्या, .वाढल्या आणि समाधानाचे आशीर्वादित पीक घेतले
एकदा, देवाच्या सेवकांपैकी एक नदीत आंघोळ करत असताना दुसरा माणूस आला आणि त्या धार्मिक माणसाजवळ त्याचा घोडा धुवू लागला, जाणूनबुजून आणि निष्काळजीपणे त्याच्यावर पाणी शिंपडू लागला. संतांचे शिष्य चिडले आणि त्यांनी आक्रमकाला मारून तेथून हाकलून लावायचे ठरवले, परंतु त्यांच्या गुरूंनी त्यांना असे करू नका, तर त्याला एकटे .सोडण्यास सांगितले
अचानक, घोड्याने त्याच्या मालकाला लाथ मारली, त्याचे अनेक दात तोडले आणि तो बाहेर पडला. चांगला माणूस प्रेमाने त्याच्याकडे गेला आणि त्याची काळजी घेऊ लागला आणि त्याला बरे करू लागला. पाप्याला शिक्षा करणारा संत नाही तर .निसर्गाचा कठोर नियम होता
देवावर विश्वास ठेवणाऱ्या, त्याची मदत मागणाऱ्या आणि जीवनाच्या मार्गावर एकमेकांना मदत करणाऱ्या आणि प्रोत्साहन देणाऱ्या सर्वांकडून अन्याय दूर करण्यासाठी .देव आणि त्याचे वैश्विक कायदे अथक आणि सतत काम करतात मला हे समजते की या जगात माझे काम स्वतःच्या
विकासाकडे घेऊन जाते, जोपर्यंत मी सर्व उपलब्ध शक्यतांचा .शोध घेण्याचा आणि त्यांचा फायदा घेण्याचा प्रयत्न करतो शांती ही अध्यात्माचे लक्षण आहे म्हणून, मी माझ्या अध्यात्माचे मोजमाप माझ्या आत असलेल्या शांतीच्या .प्रमाणात करेन
परमेश्वरा, मला हे जाणवू दे की तुझी बुद्धी माझी समजूतदारपणा टिकवून ठेवते आणि तुझी सर्वव्यापीता माझ्या .आयुष्यात व्याप्त आहे
:खात्री करण्यासाठी
माझे आरोग्य आणि चैतन्य राखून आणि नैतिक मूल्यांचे .पालन करून, मी माझ्या जीवनशैलीद्वारे मानवतेला मदत करतो

जेव्हा मी आंधळा होतो तेव्हा मला तुझ्याकडे जाणारा एकही दरवाजा सापडला नाही, पण आता तू माझे डोळे उघडलेस .तेव्हा मला सगळीकडे दरवाजे दिसतात
तुझ्या तेजस्वी रूपाच्या पहाटे, माझ्या हृदयाच्या बागेत माझ्या आकांक्षेचे गुलाब फुलतील आणि मी त्या गुलाबांपासून एक पुष्पहार विणून तुझ्या धन्य उंबरठ्यावर .ठेवीन
हे प्रभू, तुझ्या प्रेमाचे किरण माझ्या आध्यात्मिक जागेत चमकतात तसे अज्ञानाचे धुके नाहीसे होते आणि .अनिश्चिततेचे ढग नाहीसे होतात
हे प्रकाशाच्या झऱ्या, तू वैश्विक किरणांच्या भिंतींमागे लपलेला आहेस माझ्या दृष्टीची खिडकी उघड .म्हणजे मी तुला सर्वत्र प्रकट होताना पाहू शकेन
मी नेहमीच दैवी संरक्षणाखाली आहे असा सतत विचार करून, .सर्वप्रथम आणि नेहमीच सुरक्षितता आणि सुरक्षा मागेन माझ्या प्रिय देवा, जर मी योग्य मार्गापासून दूर गेलो
तर माझा हात धर आणि मला परत त्या मार्गावर घेऊन जा. जर मी अपयशी ठरलो तर मला यश मिळवण्यास मदत कर आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, जर मी अज्ञानी असलो तर मला ज्ञान .प्राप्त करण्यास मदत कर
आनंदी राहण्याचा दृढ निर्णय घेतल्याने तुम्हाला मदत होईल परिस्थिती बदलण्याची वाट पाहू नका, तुमच्या समस्या तिथेच आहेत अशी कल्पना करू नका आणि दुःखाला तुमच्या जीवनाचा एक सवयीचा भाग बनू देऊ नका, अन्यथा ते तुमच्यावर आणि तुमच्या सभोवतालच्या लोकांवर नकारात्मक परिणाम करेल जर तुम्ही आनंदी असाल तर ते तुमच्यासाठी आणि इतरांसाठी एक आशीर्वाद आहे; जर तुमच्याकडे आनंद असेल तर तुमच्याकडे सर्वकाही आहे आणि तुमच्या आनंदाचा अर्थ असा आहे की तुम्ही .देवाशी एकरूप आहात
आपण काल जे केले त्यावरून आपल्या वर्तमानाचे स्वरूप ठरते आणि आपल्या वर्तमानातील कृती आपला उद्या कसा असेल हे .ठरवतील
अज्ञान प्रथम आपल्या आतून काढून टाकले पाहिजे, आणि
.नंतर त्याचे अस्तित्व आपल्या बाहेरून नाहीसे होईल

सर्व क्षणभंगुर सुखे आणि तात्पुरत्या
महत्त्वाकांक्षा मी दैवी ज्ञानाची शाश्वत ज्योत प्रज्वलित करण्यासाठी काठ्यांच्या गठ्ठ्याप्रमाणे .वापरतो
जर देवाबद्दलचे माझे विचार अनाहूत विचार आणि सर्व मानसिक विचलनांपेक्षा अधिक मजबूत असतील तर तो मला स्वतःला .प्रकट करेल
मी माझे हृदय आत्म्याच्या कुजबुजणाऱ्या लाटांनी भरून टाकीन आणि तहानलेल्या आत्म्यांच्या प्याल्यांमध्ये .उत्कटतेचे ताजेतवाने, तेजस्वी पाणी ओतीन
लाटेला तिला आधार देणाऱ्या विशाल समुद्राचा स्पर्श जाणवला पाहिजे, मला आत्म्याचा सर्वव्यापी महासागर जाणवतो .ज्याच्या अनंत खोलीत माझी जाणीव तरंगते
मी त्या मुखवट्यांमागे लपलेले सत्य शोधण्याचा
.प्रयत्न करेन, मग मी बाह्य शक्तींच्या दयेवर राहणार नाही मला विश्वास आहे की जेव्हा सर्वात जास्त गरज असेल .तेव्हा मदत मिळेल, कारण दैवी कायदा प्रभावीपणे कार्य करतो जर जीवन अडचणींशिवाय आणि आव्हानांशिवाय असेल तर
?त्याचा अर्थ काय
दुःखाने भरलेल्या आणि निराशेने झाकलेल्या क्षणी, मला :तुमचा आवाज कुजबुजताना ऐकू आला
माझा संरक्षक सूर्य तुमच्या आयुष्यातील सर्वात
तेजस्वी आणि सर्वात गडद तासांवर सारखाच चमकतो. विश्वास ठेवा, हसा आणि तुमच्या हास्यांच्या पारदर्शकतेतून माझा .उपचारात्मक प्रकाश चमकू द्या
हे प्रभू, आमची अंतःकरणे दैवी प्रेमाच्या मंदिरात एकत्र कर जिथे तुझी सर्वोच्च उपस्थिती त्याच्या सर्व .वैभवात आणि वैभवात चमकते
आम्हाला हे लक्षात येऊ द्या की तुम्हीच एकमेव ध्येय आहात ज्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी आम्ही प्रयत्न करतो. आम्ही तुम्हाला विसरलो तरी आम्हाला विसरू नका आणि आम्ही .तुम्हाला आठवत नसलो तरी आम्हाला लक्षात ठेवा तुझ्याबद्दलची आमची तळमळ येऊ शकते आणि जाऊ शकते, चमकू शकते आणि क्षीण होऊ शकते, पण तू सदैव कराराशी प्रामाणिक .राहशील, हे दयाळू आणि प्रेमळ

आमच्या आत्म्यांची तळमळ आणि आमच्या हृदयातील प्रेम .स्वीकारा, हे प्रभु
मी माझ्या प्रेमाचे जाळे जाणीवेच्या महासागरात टाकले .आणि एक मौल्यवान मासा पकडला
प्रभु, मी तुला विनंती करतो की माझ्या आत्म्याचा
प्रकाश तुझ्या महान प्रकाशात मिसळावा आणि माझे हृदय तुझ्या दैवी प्रेमाने धडधडावे, जेणेकरून मी सर्व सुसंवादी .आत्म्यांमध्ये तुझा प्रकाश आणि प्रेम पसरवू शकेन
आज मी देवासोबत राहण्यास, निरर्थक विचारांकडे
दुर्लक्ष करण्यास आणि खोट्या भ्रमांना नकार देण्यासाठी .वेळ समर्पित करेन
माझ्या शांततेच्या आकाशात भरलेले आनंदाचे किरण
तुझ्या आशीर्वादित आगमनाचे संकेत देतात, तू आता किंवा नंतर स्वतःला प्रकट कर, मी निश्चितच तुला एके दिवशी भेटेन, तू ज्याच्यावर माझे हृदय प्रेम करते आणि माझा आत्मा .ज्याच्यासाठी आतुर आहे
वातावरणाचे दोन प्रकार असतात: अंतर्गत वातावरण आणि बाह्य वातावरण. मी स्वतःला नकारात्मक प्रभावांपासून .वाचवीन आणि सत्य आणि नीतिमत्तेसाठी प्रयत्न करेन
मला माहित आहे की या जगात वाईटापेक्षा चांगले जास्त .आहे कारण देव अस्तित्वात असलेली सर्वात मोठी शक्ती आहे :डिझाइन
दररोज मी मानसिक आणि शारीरिक दोन्ही पातळीवर सक्रिय राहीन, कारण मानसिक स्थिरता आणि शारीरिक निष्क्रियता .दोन्ही आध्यात्मिक प्रगतीसाठी हानिकारक आहेत
हे माझ्या प्रिय देवा, माझ्यासाठी तो डोळा उघडा जो तुझ्याशिवाय अस्तित्वात काहीही पाहू शकत नाही आणि तुझ्या सर्वात तेजस्वी सौंदर्याशिवाय सर्व सौंदर्यात काहीही .पाहू शकत नाही
आपण खोट्या सुरक्षिततेच्या उथळ, उथळ पाण्यात तरंगत असताना, पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या क्षणभंगुर शिकारीने आपल्याला फसवले, आणि आपल्यावर प्राणघातक अज्ञानाचे जाळे .आवळले
हे सर्व-दयाळू, आम्हाला सांसारिक इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षांच्या धोकादायक जाळ्यातून मुक्त करा आणि

दैवी सहवासाच्या शांत खोलीत जाण्यास मदत करा जेणेकरून आम्हाला भ्रमाच्या जाळ्यातून आणि फसवणुकीच्या पाशातून .कायमचे वाचवता येईल
मला देवाच्या प्रकाशाच्या आभाभोवती माझे अस्तित्व .जाणवते, जिथे शांती, शांती आणि आध्यात्मिक आनंद आहे
मी अज्ञानाचा चिखल धुवून टाकीन जेणेकरून आत्म्याचा .शुद्ध प्रकाश माझ्यामध्ये चमकू शकेल
कोणीतरी भौतिक, नैतिक आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या अपयशी ठरत असेल, तरीही जर त्यांनी त्यांचे प्रयत्न दुप्पट केले आणि दैवी प्रकाश त्यांच्यावर पडतो असे प्रतिपादन केले तर त्यांना देवाच्या जवळचे वाटेल आणि त्यांची परिस्थिती सुधारेल देव प्रामाणिक प्रार्थना आणि सकारात्मक विचारसरणीचे उत्तर देतो आणि यशाच्या मार्गातील .अडथळ्यांवर मात करण्याचा हा एक प्रभावी मार्ग आहे एखादी व्यक्ती कृती करण्यापूर्वी, त्याला इच्छास्वातंत्र्य असते, परंतु कृतीनंतर, त्याचे परिणाम त्याला आवडो किंवा न आवडो, त्याचे परिणाम भोगावे लागतात; हा कर्माचा नियम आहे म्हणून, कृती करण्यापूर्वी विचार .करणे शहाणपणाचे आहे
ज्यांना शांती हवी आहे आणि दैवी गोडवा चाखायचा आहे त्यांना किंमत मोजावी लागते आणि ती किंमत म्हणजे शांतता जोपासण्यासाठी आणि शांती निर्माण करण्यासाठी आवश्यक वेळ देणे. तणावावर मात करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग म्हणजे .आंतरिक शांती, आनंद आणि प्रसन्नतेशी सुसंवाद साधणे प्रभु, माझे हात तुझ्यासाठी काम करतात तू मला या जगात
एक भूमिका बजावायला दिली आहेस आणि मी जे काही करतो ते .तुझ्या सन्मानार्थ करतो
जेव्हा आपण आपले जीवन देवाला समर्पित करतो तेव्हा आपल्याला आढळते की जीवन एका सुंदर सिम्फनीमध्ये रूपांतरित होते आणि जर आपण आपली सर्व कामे करताना देवाची उपस्थिती अनुभवण्याचा प्रयत्न केला तर आपल्याला आढळेल की तो दररोज आपल्यासाठी विशिष्ट कर्तव्ये निवडतो आणि ती .पूर्ण करण्यास आपल्याला मदत करतो

आत्म्याचे गुण दाखवण्यातच शांततेत जगण्याचा एकमेव मार्ग आहे. आपल्यामध्ये घराला स्वर्गात रूपांतरित .करण्याची शक्ती आहे
मी अभिमानाला नम्रतेने, द्वेषाला प्रेमाने,
उत्साहाला शांततेने, स्वार्थाला परोपकाराने, वाईटाला चांगल्याने, अज्ञानाला ज्ञानाने आणि चिंताला देवाबद्दल .विचार करण्याच्या आणि ध्यान करण्याच्या शांतीने जिंकेन आपल्या सर्व कृती आध्यात्मिक चेतनेच्या आतील आवाजाने .निर्देशित केल्या पाहिजेत
आपले जीवन सोपे करणे चांगले. मी ज्ञानी लोक पाहिले
आहेत, जे त्यांच्या अन्नात काटकसर करतात, काटेकोर परिस्थितीत राहतात, तरीही त्यांचे शरीर सक्रिय आणि चैतन्यशील असते, कारण त्यांनी त्यांच्या मनाला आरोग्य आणि समाधानाच्या बाह्य स्रोतांवर पूर्णपणे अवलंबून न .राहण्याचे प्रशिक्षण दिले आहे
ज्ञानाच्या सर्वोच्च शिखरांवरून शांतीचे विमान उडवा .आणि शाश्वत सौंदर्य आणि नवीन आनंदाच्या भूमीत फिरा
हे परमेश्वरा, मला वाईटापासून दूर ठेव आणि मला
आशीर्वाद दे की मी वाईट ऐकू नये, वाईट पाहू नये, वाईट बोलू नये, वाईट श्वास घेऊ नये, वाईटाला स्पर्श करू नये, वाईटाला .आश्रय देऊ नये, वाईटाचा विचार करू नये
प्रभू, दररोज आमच्यासोबत राहा, जेणेकरून आम्ही
समाधानी आत्म्याने आणि तुझ्या पवित्र उपस्थितीने सुगंधित .हृदयाने आमची कर्तव्ये पूर्ण करू शकू
आपण आध्यात्मिक शिकवणींकडे वळतो कारण आपल्याला
आपल्या दुःखापासून मुक्त व्हायचे आहे. जगिक पद्धती आणि दृष्टिकोन हे उपाय नाहीत. देवच उपाय आहे. मानवतेने जागृत होण्याची आणि ज्ञानाच्या प्रकाशाने अज्ञानाचा अंधार दूर करण्याची वेळ आली आहे. जीवनातील सर्वात मोठी गोष्ट म्हणजे .शुद्ध विवेकाच्या पवित्र ठिकाणी राहणे
जवळजवळ प्रत्येकाला असे वाटते की ते आध्यात्मिक
प्रगती करत नाहीत, म्हणजेच प्रयत्न करूनही ते बदलत नाहीत किंवा सुधारत नाहीत. अनेक घटक आपल्या प्रगतीत अडथळा आणू शकतात आणि जीवनाकडे वस्तुनिष्ठपणे, टीकात्मक आणि विश्लेषणात्मकपणे पाहणे हे आपले कर्तव्य आहे की आपण हे

घटक ओळखून त्यांना कसे संबोधित करावे आणि त्यावर मात कशी .करावी हे शिकावे
जो कोणी इतरांना मानसिक आणि भौतिक मदत करतो आणि
ज्याचे हृदय दया आणि करुणेने भरलेले असते त्याला असे .आढळेल की तो जे देतो ते त्याच्याकडे परत येते
?इच्छा करणारा वृक्ष काय साध्य झाले आहे

फार पूर्वी, एक धर्माभिमानी संन्यासी एका विशिष्ट देशात राहत होता आणि त्याने 'विशिंग ट्री' नावाच्या दुर्मिळ झाडाच्या शोधात अनेक वर्षे पर्वतांमध्ये प्रवास .केला
आख्यायिका सांगते की ही अद्भुत झाडे स्वर्गातील अप्सरांनी लावली होती आणि कठोर आध्यात्मिक शिस्तीच्या कठोर सरावाचे बक्षीस म्हणून फक्त तपस्वींनाच ती आढळतात. असे म्हटले जाते की या झाडांमध्ये त्यांच्या फांद्याखाली बसणाऱ्या प्रत्येकाच्या इच्छा आणि आकांक्षा पूर्ण .करण्याची शक्ती आहे
या साधूला त्याच्या अथक प्रयत्नांमुळे, कष्टांना स्वेच्छेने स्वीकारल्यामुळे आणि त्याने स्वतःसाठी ठरवलेल्या कठोर शिस्तीचे पालन केल्यामुळे तो तो वृक्ष शोधण्यास पात्र आहे असे मनापासून वाटत होते. पण या सर्व क्रियाकलाप आणि व्यायाम असूनही, त्याला अजूनही काही धडे शिकायचे होते. त्याला ज्ञानप्राप्तीची इच्छा होती, तर .त्याच्या मनात इतर कमी महत्त्वाच्या इच्छा देखील होत्या त्या इच्छांमध्ये इच्छावृक्ष शोधण्याची तीव्र इच्छा होती. त्याच्या हृदयाच्या इच्छेच्या वस्तूचा आणि त्याच्या सर्वात खोल इच्छांच्या पूर्ततेचा अथक शोध घेत

असताना खडबडीत डोंगराळ रस्त्यांनी त्याचे उघडे पाय थकवले होते. त्याच्या आंतरिक भावना त्याला सतत खात्री देत होत्या की त्याची इच्छा पूर्ण होईल आणि त्याच्या आध्यात्मिक प्रयत्नांचे नैसर्गिक बक्षीस म्हणून ते झाड त्याची वाट पाहत होते, जे सामान्य माणसाच्या क्षमतेपेक्षा .आणि सहनशक्तीपेक्षा जास्त होते
आमचा मित्र त्याच्या अंतर्ज्ञानात बरोबर होता. उंच पर्वतांमधील एका दरीत त्याला रुंद पानांचे एक झाड सापडले आणि त्याच्या अंतर्दृष्टीने त्याला लगेच कळले की हा तोच खजिना आहे जो तो नेहमीच शोधत होता आणि शोधण्याची त्याला .खूप इच्छा होती
उत्सुकतेने आणि लगेच, तो झाडाच्या स्वागत करणाऱ्या फांद्यांकडे गेला आणि त्याखाली बसला. या अद्वितीय झाडाच्या असाधारण शक्तींचा अनुभव घेण्यासाठी, त्याने डोळे मिटले आणि स्वतःशी म्हणाला, "जर हे खरोखरच एक इच्छा करणारे झाड असेल, तर ते माझ्यासाठी एक मजबूत किल्ला बनू "!दे
त्याच्या मनात हा विचार आलाच नाही की, झाडाशेजारी एक भव्य राजवाडा दिसू लागला, जो ताज्या गुलाबांनी, सुगंधित तुळसांनी आणि उंच झाडांनी भरलेल्या हिरव्यागार बागांनी .वेढलेला होता
या चमत्काराने तो आनंदित झाला आणि त्याची सर्वात
प्रिय इच्छा पूर्ण झाल्याच्या आनंदाने तो भारावून गेला, कारण त्याला नेहमीच शोधत असलेले झाड अखेर सापडले. त्याने आपली पुढची इच्छा व्यक्त करण्यास जास्त वेळ न घालवता म्हटले: "मला माझ्याभोवती कुमारींचा एक गट पहायचा आहे जो मला सोन्याच्या ताटात उत्तम आणि स्वादिष्ट पदार्थ सादर करत आहे आणि मला असे पेय देत आहे जे चमकणाऱ्या सोन्यासारख्या चमकणाऱ्या कपांमध्ये चांदीच्या ".घागऱ्यांपेक्षाही अधिक स्वादिष्ट आहेत
क्षणार्धात त्याची इच्छा पूर्ण झाली, कारण त्याला त्याच्यासमोर सोनेरी ताटांवर सर्व प्रकारच्या चविष्ट पदार्थांनी भरलेले टेबल दिसले आणि सुंदर कुमारी त्याला राजे आणि राजपुत्रांना शोभेल असे विविध प्रकारचे अन्न आणि .पेय देत होत्या

नवीन किल्ला आणि त्याच्या सभोवतालच्या बागांना आणि फळबागांना सुरक्षितता आणि संरक्षणाची आवश्यकता आहे हे लक्षात येताच, त्याने झाडाला त्याचे आणि त्याच्या नवीन खजिन्याचे रक्षण करण्यासाठी एक शक्तिशाली सैन्यात रूपांतर करण्यास सांगितले. लगेचच, एक मोठी सेना आली आणि किल्ल्याजवळ तळ ठोकला, तर आवश्यक संरक्षण देण्यासाठी पूर्णपणे सुसज्ज रक्षक राजवाड्याच्या प्रवेशद्वारांवर .उभे होते
भव्य आणि भव्य मेजवानीचा आनंद घेतल्यानंतर, त्याने त्याच्या नवीन राजवाड्याची पाहणी करण्यास सुरुवात केली. तो पॉलिश केलेल्या संगमरवरी जिना चढला आणि चमकदार तेजस्वी .रत्नजडित खोल्यांमधून फिरला
शेवटी, आमचा भाग्यवान साधू चालता चालता थकला आणि तळमजल्यावरील एका खोलीत शांती आणि विश्रांती शोधू लागला. त्या खोलीच्या खालच्या खिडक्या त्या भव्य इच्छा .वृक्षाच्या लांब फांद्यांनी सावलीत होत्या
खिडकीजवळील पलंगावर झोपताना त्याला दिसले की त्या झाडाच्या जाड फांद्यांनी प्रकाश अडवला होता, आणि त्याला एकटेपणा जाणवत होता, त्याच्या हृदयात एक भीती पसरत होती. शांतता फक्त काही आवाजांनी भंगली होती आणि त्याला वाटले की ते बागेतून येत आहेत की राजवाड्याच्या भिंतींच्या पलीकडे मुक्तपणे फिरणाऱ्या जंगलातील वन्य प्राण्यांकडून .येत आहेत
त्याची चिंता वाढत असताना, त्याच्या मनात एक
शक्तिशाली विचार आला आणि तो स्वतःशी म्हणाला: "माझ्या संरक्षणासाठी येथे एक शक्तिशाली सैन्य आहे हे खरे आहे, परंतु मला या खिडकीजवळ एकही सैनिक उभा असलेला दिसत नाही आणि खिडकी लोखंडी सळ्यांच्या जाळ्याने संरक्षित नाही. जर जंगलातील वाघ खिडकीतून आत शिरला तर काय होईल? अशा ".परिस्थितीत, तो मला गिळंकृत करेल आणि तोच माझा शेवट असेल त्याच्या मनात भीतीचा विचार आलाच की, खिडकीतून एक
भयंकर वाघ आला आणि घाबरलेल्या संन्याशाला धरून (त्याला .खाऊन टाकण्यासाठी) निघाला
दुर्दैवाने, त्या साधूला हे कळले नाही की इच्छा वृक्ष चांगल्या आणि वाईट विचारांमध्ये फरक करत नाही. त्याचा

उद्देश त्यांना आश्रय देणाऱ्यांच्या हृदयात निर्माण होणाऱ्या विचारांना पूर्ण करणे हा होता. खरंच, इच्छा वृक्षाने त्या साधूच्या शक्तिशाली मानसिक प्रतिमेला .मूर्त रूप दिले आणि तीच त्याची अंतिम इच्छा होती प्रत्येक व्यक्ती त्यांच्या सर्व इच्छा पूर्ण
करणाऱ्या जादुई इच्छावृक्षाखाली राहतो. ते झाड म्हणजे .इच्छाशक्ती
ज्याला अद्याप त्याच्या इच्छा, इच्छा आणि विचारांवर नियंत्रण मिळवता आलेले नाही त्याने त्याच्या प्रभूचे आभार मानले पाहिजेत, कारण त्याचे असंयमी विचार लगेच पूर्ण होत नाहीत, अन्यथा त्या जंगली इच्छा आपोआप दुर्दैवी वाघांच्या प्रकटीकरणाला कारणीभूत ठरतील जे त्यांच्या .मालकावर आणि इतरांवर झडप घालतील
कथेचा अर्थ असा आहे की इच्छा वृक्षाच्या फांद्याखाली बसून सकारात्मक आणि चांगल्या गोष्टींवर आपले विचार केंद्रित करणे महत्वाचे आहे, जे माणसाच्या इच्छाशक्ती आणि .पराक्रमी बुद्धीशिवाय दुसरे काहीही नाही
भीती, अपयश, आजार आणि अज्ञान यावर विचार केंद्रित केल्याने विचारांच्या अदृश्य जगातून राक्षसांचा उदय होऊ शकतो, ज्यामुळे अनंत समस्या निर्माण होऊ शकतात आणि नको .असलेल्या गोष्टींमुळे आश्चर्यचकित होऊ शकते बाराम्हणींच्या ज्ञानाचे काही उतारे

महान लोक आदर्श असतात
जरी त्यांचे शरीर मर्यादित होते
.पण त्यांना जाणवले की ते अनंत महासागराचा भाग आहेत
आणि सर्व वैयक्तिक रूपे
त्या वैश्विक समुद्राच्या छातीवरच्या लाटा आहेत
.या जगात आपण स्वतःला मर्यादित आणि मर्यादित करतो
एका लहान कुटुंबाच्या चौकटीत
पण जेव्हा आपण आपल्या शेजाऱ्यांवर प्रेम करतो तेव्हा आपण मोठे होतो
जेव्हा आपण आपल्या देशावर प्रेम करतो तेव्हा आपण मोठे होतो

जेव्हा आपण सर्व लोकांवर आणि राष्ट्रांवर प्रेम करतो .तेव्हा आपण खूप मोठे बनतो
आणि जेव्हा आपली चेतना परलोकात देवात मग्न होते
किंवा या जगात खोल चिंतनाद्वारे
आपण भौतिक शरीरात असतानाही
आम्हाला वास्तव खरोखर समजते
समुद्र म्हणजे लाटा
आणि समुद्रातून लाटा बाहेर पडल्या
आमच्या संग्रहित लायब्ररीतून: पत्रे
प्रिय मित्रांनो, आमच्या संग्रह ग्रंथालयात समाविष्ट आहे
वाचकांनी पाठवलेल्या हजारो पत्रांमधील उतारे आधारित वेगवेगळ्या देशांमधून त्यांनी त्यांचे अनुभव व्यक्त केले
गुरु परमहंस योगानंद यांच्या शिकवणीने
.येथे मी त्या पत्रांचा नमुना अनुवादित केला आहे
.कारण ते तुमच्या अनेक टिप्पण्या आणि संदेशांशी जुळते
हा पुरावा आहे की मानवी अनुभव एक आहे
आणि ते खुले हृदय आणि सुसंवादी विचार
.ते कुठेही असले तरी एकमेकांना भेटतात
प्रेम, चांगुलपणा आणि शांतीने
जर तुम्हाला असे आणखी संदेश हवे असतील तर
.मला आणखी ऑफर करायला आनंद होईल
मनापासून प्रेम आणि शुभेच्छांसह
महमूद अब्बास मसूद
.आता कृपया काही संदेश वाचा
या शिकवणींनी मला पुन्हा एकदा एक्सप्लोर करण्यास मदत केली
आपल्या सर्वांच्या हृदयात असलेली असीम शांती
.यामुळे मला भविष्यात अधिक आत्मविश्वास मिळाला
आणि मी देवावर आणि त्याला ओळखणाऱ्यांवर माझे प्रेम .वाढवले
त्यात खरोखर प्रकाश आणि आशीर्वाद आहे
* * *

.मला देवाबद्दल कृतज्ञतेची प्रचंड भावना वाटते

ज्याने मला या आध्यात्मिक शिकवणींकडे मार्गदर्शन केले
मी कृतज्ञता आणि कौतुकाच्या भावनेने भारावून गेलो .आहे
देवाचे आभार मानून मला मिळालेल्या मदतीबद्दल
आणि ज्ञानी परमहंसांची व्याख्याने
मलाही असं वाटतंय की मी एका अद्भुत साहसाला सुरुवात .केली आहे
माझ्या आयुष्याच्या खाणीत आत्म्याचे लपलेले खजिना शोधण्यासाठी
* * *

गुरु परमहंसांच्या शिकवणीत
मला शांती, शक्ती आणि चैतन्याचा सतत वाहणारा झरा
.सापडला
त्यामुळे होणाऱ्या सर्व फायद्यांची यादी करणे कठीण
.आहे
त्याच्या उदात्त विचारांमधून माझ्या दैनंदिन जीवनात
* * *

.मी ही व्याख्याने पुन्हा पुन्हा वाचतो
प्रत्येक वेळी जेव्हा मला नवीन गोष्टी सापडतात, जणू काही
.मी ते आधी कधीही वाचले नाही
.माझ्यासाठी, ते उर्जेचा एक नवोदित, मुबलक स्रोत आहे दैवी ज्ञान, प्रेरणा आणि प्रेमातून
* * *

मी जितके जास्त लक्ष केंद्रित करून आणि चिंतनाने या शिकवणी वाचतो तितके जास्त
जेव्हा जेव्हा मला माझ्या आयुष्यात लक्षणीय सुधारणा जाणवते
भौतिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक पातळीवर
त्यात चुंबकीय गुणधर्म आहेत
चांगुलपणा आणि सर्व चांगल्या गोष्टी आकर्षित करण्यासाठी
* * *

मी ही व्याख्याने वाचत असताना

.मला असे वाटू लागले की मी वरच्या दिशेने जात आहे
.मी बौद्धिक आणि आध्यात्मिक उंचीवर चढतो
.मला आधी याची माहिती नव्हती
मला असेही वाटते की यामुळे माझ्या आयुष्यात अनेक .सुधारणा झाल्या आहेत
आणि ते अधिक समृद्ध आणि वैविध्यपूर्ण बनवले
.पूर्वी मी अर्धवट जागे होतो
आणि आता मला जाणीव वाढलेली वाटतेय
आणि भावनेतील संवेदनशीलता
या कल्पनांचा प्रसार करण्यास मदत करण्याची माझी .इच्छा आहे
जेणेकरून मला जसा फायदा झाला तसा इतरांनाही फायदा .होईल
* * *

मी नुकतेच "व्हिस्पर्स फ्रॉम इटरनिटी " वाचून पूर्ण .केले आहे
शिक्षक परमहंस यांना आणि मला भरपूर शांती वाटते
.दैवी प्रेम माझ्या संपूर्ण अस्तित्वात भरलेले आहे
-

नम्रता आणि अहंकार यांच्यातील तुलना
.नम्रता ही जाणीवेची सुपीक दरी आहे
जिथे दैवी पाऊस मुबलक प्रमाणात पडतो आणि गोळा होतो
.आणि डोंगराच्या माथ्यावर पाऊस पडणे देखील अशक्य आहे अशाप्रकारे, ज्ञानाचे पाणी अहंकारी अभिमानाच्या .डोक्यावर जमा होऊ शकत नाही
अहंकार स्वीकृती आणि मोकळेपणाचे दरवाजे बंद करतो, ज्याद्वारे ज्ञान प्रवेश करते
नम्रता दरवाजे उघडते
तो ज्ञानाला बोलावतो की ते येऊन स्थापित करावे
अहंकार म्हणजे अहंकारी व्यक्तीच्या चेहऱ्यावर .लिहिलेले दृश्यमान कुरूपता
लोक त्याला तिरस्कार करतात आणि त्याच्यापासून दूर .राहतात
नम्रता ही एक आनंददायी सुगंध आहे जी तिच्या मालकाला .सर्वांना प्रिय आणि इच्छित बनवते

.अहंकार हा न्यूनगंडातून निर्माण होतो
.जे श्रेष्ठता संकुल म्हणून प्रकट होते
नम्रता ही ज्ञानातून जन्माला येते तर
किंवा आत्मज्ञान
.अहंकार सत्याच्या शोधाला नकार देतो
नम्रतेबद्दल बोलायचे झाले तर, ते सौम्य आणि सत्याचे .स्वागत करणारे आहे
तो त्याला त्याच्या आत्म्याच्या पवित्र स्थानात .प्रवेश करण्याची विनंती करतो
अहंकार त्याच्या अयशस्वी प्रयत्नांद्वारे त्याची .अपुरीता प्रकट करतो
इतरांना कमी लेखणे आणि त्यांना लहान दाखवणे
तथापि, नम्रता ही अंतःकरणे समजून घेण्याचे एक अद्भुत .लक्षण आहे
महानता आणि श्रेष्ठतेचे एक ज्वलंत उदाहरण
व्यर्थता म्हणजे व्यर्थांनी परिधान केलेला पारदर्शक .झगा
.नम्रता ही प्रतिष्ठा आणि विनयशीलतेचे वस्त्र आहे .अहंकार त्याच्या आयुष्यातून मित्र आणि सत्य दूर करतो .नम्रता मित्रांना आणि समजूतदारपणाला आकर्षित करते अहंकारी माणूस हा रिकाम्या टिनच्या डब्यासारखा असतो
.जो टॅप केल्यावर आवाज करतो
नम्र व्यक्ती ही ज्ञानाच्या आशीर्वादित पेयाने .भरलेल्या भांड्यासारखी असते
.नम्रता आकर्षक आहे; ती तिच्याभोवती आनंद पसरवते
ते प्रामाणिक मित्र आणि दयाळू आत्म्यांना आकर्षित .करते
नम्र व्यक्ती त्यांच्या जीवनात चांगुलपणा आणि .आशीर्वाद आणते
त्याच्या नम्रतेने, ताज्या, सुगंधित गुलाबाप्रमाणे .देव तुमचे आयुष्य आनंदाने आणि आनंदाने भरो महत्त्वाकांक्षा आणि गुन्हेगारी
करोडपती होण्याची महत्त्वाकांक्षा
संपत्तीचा लोभ आणि खुशामत करण्याचा लोभ
.हे खऱ्या आनंदाचे खोटे मानक आहे

?आणि अशा प्रकारे कोण करोडपती होऊ इच्छिते
.तो फक्त स्वतःला दुखवत नाही
.त्यामुळे इतरांचेही नुकसान होते
कारण ते त्यांना अशा मार्गावर घेऊन जाते जे दुःख आणि .दुर्दशाकडे नेते
उदाहरणार्थ, हॉटेलमधील एक साधा कामगार
जो करोडपतीला महागडे कपडे घातलेला पाहतो
तो अभिमानाने आणि अहंकाराने एका आलिशान कारमधून
.बाहेर पडतो
.ते एका खाजगी चालकाद्वारे चालवले जाते
त्याच्या स्पष्ट आशीर्वादांबद्दल तो त्याचा हेवा .करतो
तो त्याच्या जीवनशैलीचे अनुकरण करण्याचा प्रयत्न .करतो
तो पैसे उधार घेऊन गाडी खरेदी करतो, कदाचित वापरलेली .गाडी
त्यासाठी महागडी देखभाल आवश्यक आहे
आणि तो इतर सुखसोयी खरेदी करतो
.ज्यावर तो चुकून विश्वास ठेवतो
.हे त्याला एक विशिष्ट लूक देईल
रिकाम्या थाटामाटातून आणि भ्रामक संपत्तीतून
तो एक गरीब आत्मा आहे जो त्याच्या तुटपुंज्या
.साधनांवर जुगार खेळतो
तो स्वतःला अशा समस्यांसमोर आणतो ज्या तो सहजपणे टाळू .शकतो
फार कमी लोक आहेत ज्यांना हे कळते
जो माणूस आपले आरोग्य आणि आनंद बलिदान देतो
भीती आणि कष्टाच्या वेदीवर
मज्जातंतू बिघाड आणि हृदय समस्या
करोडपती होण्यासाठी
तो प्रत्यक्षात साध्या मनाच्या आणि मूर्ख लोकांना दिशाभूल करतो
निसरड्या रस्त्यांवर चालण्यासाठी
जिथे आयुष्याचे मोजमाप फसव्या देखाव्यांवरून केले जाते

आनंदी असल्याचे भासवणे
खोट्या मानकांबद्दल जे
संपत्ती हे जीवनाचे अंतिम ध्येय आहे, त्यापलीकडे
.दुसरे कोणतेही ध्येय नाही
.यामुळे लोक फसवणूक आणि फसवणुकीचा अवलंब करतात
साध्या मनाच्या लोकांना फसवणे आणि त्यांची उपजीविका हिरावून घेणे
अतिरेकी जीवनशैलीच्या सवयी
पैसे कसे कमवले जातात याची पर्वा न करता
प्रशंसा आणि खुशामत करण्यात आनंद मानणे हे भोळेपणाचे .लक्षण आहे
घृणास्पद बढाई आणि घृणास्पद दिखाव्यामुळे
.हे सर्व संपत्ती शोधणाऱ्याला अधिक लोभाकडे नेते
आणि कपटी पद्धती शोधणे
किंवा ब्लॅकमेल आणि अनैतिक पद्धतींचा अवलंब करणे
अधिक सुखसोयी मिळवण्यासाठी
जे वाळलेल्या रीडसारखे दिसते
जे धरणाऱ्या हाताला दुखापत करते
आणि त्यावर अवलंबून राहू नका
आलिशान राहणीमान
कोणत्याही प्रकारे पैसे मिळवण्याची इच्छा आणि साध्या घरात राहण्याची भीती
आणि आर्थिक स्थिती गमावण्याची भीती
कुटुंब आणि समाजाच्या दृष्टीने
स्वार्थाव्यतिरिक्त
.हे सर्व चुकीच्या कृत्याचे संकेत आहेत
अगणित साहसे
गरजूंबद्दल सहानुभूती कमी होणे
जर प्रत्येकजण साधेपणाने जगला आणि साधे कपडे घातले तर .विलासी राहणीमानाची फॅशन संपली आहे
जे बहुतेकदा नेतृत्व करते
खूप दुःख आणि निराशा
आणि लोकांनी आध्यात्मिक गुण जोपासण्याचा प्रयत्न
केला
आणि त्याऐवजी उत्तम व्हिनेगर

स्वार्थ दूर करायला हवा
त्याने साधी राहणी आणि परिष्कृत विचारसरणी निर्माण .केली
मानक आणि चाचणी निकष
.कोणताही व्यवहार किंवा सहकार्य आवश्यक नाही ज्यांच्याकडे संपत्ती साठवली आहे त्यांच्यासोबत ज्यांना इतरांना काय वाटते ते जाणवत नाही
त्यांचे हृदय त्यांच्या दुर्दैवी भावांबद्दल मऊ होत .नाही
जरी त्यांनी त्यांना फाटक्या कपड्यांमध्ये आणि उपाशी असताना पाहिले तरी
.संपत्ती स्वतः पाप नाही
त्याऐवजी, ते चांगल्या आणि उदार लोकांच्या हातून एक .आशीर्वाद असू शकते
ज्यांना देवाने त्याच्या विपुल कृपेने समृद्ध केले
आहे
ज्यांना इतरांना मदत करण्यात आनंद मिळतो
आणि त्यांच्या खांद्यावरून गरिबी आणि अन्यायाचे दुःस्वप्न उचलले
शब्दांमध्ये बांधण्याची किंवा नष्ट करण्याची प्रचंड .शक्ती असते
सांत्वन आणि सांत्वनासाठी
किंवा आत्म्यांना चिरडण्यासाठी आणि भावनांना चिरडण्यासाठी
.असे शब्द आहेत जे गोंधळ आणि गोंधळ निर्माण करतात
चिंता दूर करणारे आणि हृदय शांत करणारे शब्द
हे आत्मविश्वास आणि आराम देते
भयंकर युद्धांना पेटवणारे शब्द
वातावरण मऊ करणारे शब्द
आणि ते दुर्दैव आणि ओझे कमी करते
देवाने मानवाला अनेक देणग्या दिल्या आहेत
यामध्ये स्वतःला व्यक्त करण्याची क्षमता समाविष्ट आहे
बोललेल्या, लिहिलेल्या आणि ऐकलेल्या शब्दात लोकांमधील अर्थपूर्ण आणि घनिष्ठ संवादासाठी

मानवता एक कुटुंब आहे
वेगवेगळ्या विचारांवरूनही
शब्दांना लोकांना जवळ आणण्याचे साधन बनवा,
.धमकावण्याचे नाही
दहशत आणि मतभेद पसरवू नयेत, आश्वासन देण्यासाठी सद्भावना प्रस्थापित करण्यासाठी, मतभेद पेरण्यासाठी नाही
अडथळे आणि अडथळे दूर करण्यासाठी
काटेरी आणि अडथळ्यांनी मार्ग भरण्यास नकार द्या
राजाला शिकवणाऱ्या वापरकर्त्याची कहाणी
फार पूर्वी, एका राजाने त्याच्या एका प्रजेला
सांगितले होते की जर त्याने एका विशिष्ट प्रश्नाचे उत्तर .दिले नाही तर फाशीची शिक्षा त्याची वाट पाहत आहे
" ?त्या माणसाने उत्तर दिले, "महाराज, प्रश्न काय आहे
" ?राजाने विचारले, "मला सांग, दिव्य चेतना कुठे आहे
त्या माणसाने राजाकडे उत्तर देण्यासाठी दोन
आठवड्यांचा कालावधी मागितला आणि राजाने त्याची विनंती .मान्य केली
त्यानंतर तो निराश होऊन आपल्या कामाच्या ठिकाणी
परतला आणि त्याने आपल्या मालकाला सांगितले की जर त्याने दोन आठवड्यांच्या आत राजाच्या प्रश्नाचे उत्तर दिले नाही .तर त्याला त्याच्या जीवाने त्याची किंमत मोजावी लागेल त्याच्या धाडसीपणा आणि बुद्धिमत्तेसाठी ओळखल्या जाणाऱ्या वापरकर्त्याने त्याला म्हटले
तुमच्या वतीने मला जाऊ द्या आणि मी स्वतः प्रश्नाचे "
" उत्तर देईन
वापरकर्ता राजाकडे गेला आणि त्याला म्हणाला
सर्वप्रथम, मला तुमच्या सिंहासनावर बसू द्या, कारण "
मी तुम्हाला असे काही सांगत आहे जे तुम्हाला माहित नाही, ". परंतु मी तुमचा स्वामी आहे
राजाने आपले सिंहासन वापरकर्त्याला सादर केले आणि म्हणाला
" ?मला सांगा, दिव्य चेतना कुठे आहे "
सिंहासनावर बसलेल्या वापरकर्त्याने उत्तर दिले: "मला
" एक गाय आणा

गाय आणण्यात आली आणि वापरकर्त्याने विचारले, "दूध
" ?कुठे आहे
" राजाने उत्तर दिले: "कासेत
वापरकर्त्याने उत्तर दिले: "असे नाहीये, दूध फक्त
कासेतच नाही तर गायीच्या शरीराच्या सर्व भागांमध्ये असते, " कारण दूध हे गायीचे सार आहे
मग वापरकर्त्याने एक वाटी दूध मागितले आणि जेव्हा
वाटी त्याच्याकडे आणली गेली तेव्हा त्याने राजाला
" ?विचारले: "लोणी कुठे आहे
" राजाने उत्तर दिले, "मला लोणी दिसत नाही
वापरकर्त्याने म्हटले: "लोणी आहे, पण ते संपूर्ण दुधात पसरलेले आहे. दूध मळून घ्या आणि लोणी वेगळे होऊन "पृष्ठभागावर तरंगेल
ज्याप्रमाणे गायीच्या शरीराच्या सर्व भागांमध्ये दूध असते आणि सर्व दुधाच्या रेणूंमध्ये लोणी वितरित केले जाते, त्याचप्रमाणे अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणूमध्ये .दिव्य चेतना असते
अशाप्रकारे, वापरकर्त्याच्या शहाणपणाने त्याच्या मालकाचे प्राण वाचवले, कारण राजाला त्याच्या प्रश्नाचे .योग्य उत्तर मिळाले
दैवी जाणीव ही केवळ ज्ञानी लोकांपुरती मर्यादित नाही;
ती सर्वांच्या आत्म्यात आणि हृदयात असते. जो कोणी ध्यानात खोलवर जातो तो आपल्या हृदयाचे दरवाजे उघडेल, दैवी जाणीवेची उपस्थिती जाणवेल आणि जीवनाचे पुस्तक वाचेल. या .प्रत्यक्ष भावनेशिवाय, प्रश्न अनुत्तरीत राहील
ज्ञानी लोक म्हणतात
एखाद्या व्यक्तीला जीवनात उपयुक्त ठरण्यासाठी
त्याने स्वतःला सर्व दुर्भावनापूर्ण हेतूंपासून .मुक्त केले पाहिजे
दुखावणाऱ्या भावना आणि सूड घेण्याची इच्छा
अगदी न्याय्य असंतोष देखील
प्रेमाला पदच्युत करता कामा नये
.प्रेम भावनांवर मात करायला हवे
हे लोकांमधील परस्परसंवादाचा आधार बनते

आयुष्यात अशा काही गोष्टी आणि आवडी आहेत ज्या .अतुलनीयपणे चांगल्या आहेत
द्वेष आणि संतापाच्या भावनांना खतपाणी घालण्यापासून इतरांना हानी पोहोचवण्याची आणि अडकवण्याची योजना
आखणे
आणि नरकाच्या आगीचा वर्षाव करत आहे
जे लोक एका विशिष्ट पद्धतीने वागतात ते देखील
.ते उदात्त मानवी स्थितीला शोभणारे नाही
जर मानवतेने वाईट गोष्टी पेटवणे आणि वाढवणे थांबवले असते तर
त्याऐवजी, तो समाधानाचा डोळा वापरतो
जे सर्वशक्तिमान निर्मात्याने त्याला बहाल केले स्वतःचे आणि इतरांचे भले करण्यावर लक्ष केंद्रित
करणे
कारण विचार आणि भावनांना द्वेषापुरते मर्यादित ठेवणे चांगल्याची साधने अक्षम करणे
जे देवाने मानवजातीला दिले आहे जेणेकरून ते त्याचा
वापर करू शकतील
या भूमीच्या त्याच्या छोट्या प्रवासादरम्यान
चुकीच्या दिशेने लक्ष केंद्रित केल्याने हृदय कठोर
होते
आणि वाईट शंका आणि प्रतिकूल भावना जागृत करण्यासाठी .जर ते हृदयात रुजले तर ते काढून टाकणे कठीण आहे
ही एक दयनीय परिस्थिती आहे ज्यामध्ये निराशावादी .दृष्टिकोन कावीळ झाला आहे
सुंदर असलेली प्रत्येक गोष्ट कुरूप बनते आणि
.उत्कृष्ट असलेली प्रत्येक गोष्ट नीच बनते
आरोग्य साधने देखील उत्पादनाची साधने बनतात
विषारी द्रव्ये आणि दुर्दैवी आजार
.ते नरक आहे
.देव आम्हाला आणि तुम्हाला त्यापासून दूर ठेवो
आणि त्याच्या वाईट गोष्टींबद्दल आणि त्याच्या वाईट गोष्टींबद्दल
.तुम्हाला शांती असो
.तुम्ही नेहमी प्रेमाने वेढलेले राहा

वैश्विक चेतनेचा सूर्य
हा लेख १९२५ मध्ये पूर्व आणि पश्चिम मासिकाच्या
पहिल्या अंकात प्रकाशित झाला. हे मासिक, जे नंतर स्व-ज्ञान मासिक म्हणून ओळखले जाऊ लागले, एका उद्देशाने स्थापन करण्यात आले: लोकांना जवळ आणणे आणि राष्ट्रांमध्ये असलेल्या अद्वितीय वैशिष्ट्यांचे आणि वैशिष्ट्यांचे सर्वोत्तम प्रदर्शन करणे, ज्यांनी या पृथ्वी ग्रहावर महान .मानवी इमारत बांधण्यात योगदान दिले आहे आणि देत आहेत महान शिक्षकाने अनेक वर्षे लोकांमध्ये प्रेम आणि बंधुत्वाची भावना निर्माण करण्यासाठी काम केले, अनुभव आणि ज्ञानाच्या देवाणघेवाणीला प्रोत्साहन देऊन जीवन अधिक अद्भुत, सुंदर आणि अर्थपूर्ण बनवले. या संदर्भात, ते म्हणाले: "ज्ञानाची आपली भूक आपल्याला आपले किरकोळ फरक विसरून इतरांचे सत्य आनंदाने स्वीकारण्यास उद्युक्त करेल. पूर्व आणि पश्चिमेला त्यांच्या लोकांकडे असलेल्या सर्वोत्तम गोष्टींची देवाणघेवाण करण्याची तयारी करू द्या, कारण सर्व लोक भाऊ आणि बहिणी आहेत आणि आपण सर्व एकाच ".वैश्विक मातृभूमीची मुले आहोत
मी एका छोट्या टेकडीवर डोळे मिटून बसलो आणि
माझ्याभोवती असलेल्या काळ्याकुट्ट अंधाराकडे पाहत होतो. सुरुवातीला मला अंधाराशिवाय काहीही दिसत नव्हते, तरीही मी .काहीतरी अज्ञात पण त्याच वेळी परिचित आणि ज्ञात शोधत होतो मी डोळे उघडले आणि विशाल अवकाशात चंद्रप्रकाश आणि चमकणाऱ्या ताऱ्यांच्या अंतहीन विस्ताराने सजलेल्या भव्य, आनंदी जगाकडे पाहिले, मखमलीसारखे मऊ हिरवे गवत असलेली हसरी शेते आणि टेकड्या, चमकणारे पर्वतरांगा, खवळलेल्या समुद्रांवर आदळणाऱ्या लाटा आणि मानवजातीच्या असंख्य कामगिरी आणि शोधांचा अभिमान बाळगणारी शहरे तरीही, मी जे काही पाहिले ते मला चिंतनात माझा वेळ वाया घालवल्याबद्दल, स्वप्नाळू असल्याचा आरोप केल्याबद्दल, कल्पनारम्य जगात .हरवल्याबद्दल दोष देत होते

जगाने मला म्हटले, "तू डोळे बंद का करतोस आणि माझे सौंदर्य तुझ्या नजरेतून का काढून टाकतोस, आणि रिकाम्या "?अंधारात आणि अंधाराच्या शून्यतेत का राहतोस
मी कुजबुजलो: "अरे धाडसी घुसखोर, जर आंतरिक सौंदर्य "!नसते तर तुझ्या सौंदर्याला वैभव किंवा तेज नसते
हा विचार माझ्या मनात येताच, माझ्या आत्म्याच्या एका खोल कोपऱ्यातून मला एक लपलेला आवाज जाणवला, आणि माझ्या इंद्रियांचा थरकाप उडाला आणि माझ्या शरीरातील पेशी .पुन्हा जिवंत झाल्या
मी पुन्हा डोळे बंद करून अंधाराचा समुद्र पाहिला. मी त्या काळ्या अंधाराच्या मध्यभागी लक्षपूर्वक पाहत होतो, प्रकाशाचा एक किरण शोधत होतो - एक प्रकाश जो अस्तित्वात आहे हे मला माहित होते, जोपर्यंत मला तो सापडत नाही तोपर्यंत फक्त शोध घ्यावा लागतो. अचानक, मला त्या खोल, गुप्त खोलीच्या एका कोपऱ्यातून एक मंद, जवळजवळ तेजस्वी विचार बाहेर पडताना दिसला. मी माझे लक्ष त्या मंद कल्पनेवर केंद्रित केले आणि तो अधिकाधिक उजळत गेला जोपर्यंत त्याने .त्याचे लपलेले वैभव प्रकट केले नाही
आणि मला आढळले की मी डोळ्यांशिवाय तिथे पाहू शकतो आणि प्रत्येक विचार विजेसारखा चमकताना पाहू शकतो जो चमकतो आणि नंतर अदृश्य होतो, किंवा मुबलक चमकणाऱ्या उल्काच्या कळपासारखा चमकतो जो अचानक प्रकाशाचा तुकडा सोडतो जो माझ्या मनाच्या आकाशात अचानक येतो आणि नंतर अदृश्य होतो. मी प्रत्येक चमक, प्रत्येक ठिणगी मोजू शकलो आणि प्रत्येकाचा वेळ आणि ऊर्जा मूल्य लक्षात घेऊ शकलो किती !भव्य आधिभौतिक दृष्टी
आणि मी माझ्या कानांशिवायही ऐकू शकत होतो, आणि मी
माझ्या विचारांच्या मंद पण गडगडणाऱ्या आवाजाला इतक्या स्पष्टतेने ऐकत होतो हो, मी विवेकाच्या मंद कुजबुजांना आणि शहाणपणाच्या मूक आवाजाला ऐकले मी त्या आवाजांनी सांगितलेल्या सर्व गोष्टी इतक्या स्पष्टतेने ऐकल्या, जणू मी यापूर्वी कधीही ऐकल्या नव्हत्या आणि पहिल्यांदाच, मला या अदृश्य, अंतर्गत नातेवाईकांची उपस्थिती जाणवली मला त्यांची करुणा आणि माझ्याबद्दलची त्यांची उदासीनता जाणवली हे नातेवाईक जे खूप पूर्वी माझ्या अस्तित्वाच्या

खोलात, अंधाराच्या खोलीत राहत होते, कट रचत होते, समन्वय साधत होते आणि माझे नशीब घडवत होते तरीही ते लपलेले, नम्र आणि लपलेले राहिले, जणू त्यांचे अस्तित्व किंवा अस्तित्वच .नव्हते
गुप्त नातेवाईक आणि मित्रांनो, तुम्ही किती जबरदस्त
?काम करता! तुम्ही इतके स्पष्ट आणि उघडपणे का दिसत नाही मानवी मनाच्या उद्धट, उग्र नजरेने तुम्हाला भीती
वाटते का? किंवा कदाचित तुम्हाला अशा मानसिकतेच्या फिकट संधिप्रकाशात दिसण्याची भीती वाटते ज्या शुद्ध, नाजूक विचार करण्यास असमर्थ आहेत! किंवा कदाचित तुम्हाला दाट !पदार्थाच्या हिंसक कंपनांमुळे गुदमरण्याची भीती वाटते तरीही तुम्ही अंधार्या खोल्यांमधून बाहेर पडून गगनचुंबी इमारती, मोठे पूल आणि सर्व प्रकारच्या भौतिक उपलब्धी बांधण्यात किती हुशार आहात आणि मग कोणीही तुमच्याकडे लक्ष न देता किंवा तुमचे कौतुक न करता परत !येता
रात्रीच्या अंधारातून धावणारी ट्रेन, गर्जना करणारी विमाने, समुद्राच्या पृष्ठभागावर गावांसारखी तरंगणारी शक्तिशाली जहाजे, कलेच्या उत्कृष्ट कलाकृती, कुमारी अथेनाचे मंदिर, पार्थेनॉन आणि ताजमहाल हे सर्व मानवाने बनवलेले चमत्कार आहेत आणि हे सर्व मला तुमची आणि तुमच्या !शक्तिशाली विचारांनी प्रेरित शक्तींची आठवण करून देतात पण जेव्हा मी तहान भागवण्यासाठी मला बोलावणाऱ्या लखलखत्या पाण्याने सरोवर पाहतो, आणि गोड, स्वादिष्ट फळांनी भरलेल्या शेतांना आणि झाडांना पोषण देण्यासाठी नद्या आणि पावसाचे धबधबे सोडणारे काळे ढग पाहतो; आणि जेव्हा मी रात्रीच्या वेळी पौर्णिमेचा प्रकाश पेटताना पाहतो, आणि ऋतूंचे चक्र पाहतो, गवताच्या जाड गालिच्यात लपेटलेली पृथ्वी आणि क्षितिजाच्या पडद्यावर किरणांनी आकार घेतलेले लाल ढग पाहतो तेव्हा मला या सर्व उत्कृष्ट, अतुलनीय प्रतिमा दिसतात आणि मी सर्वत्र शक्ती आणि !ज्ञानाने काम करणाऱ्या त्या वैश्विक हाताचे चिंतन करतो आणि मला आश्चर्य वाटते की सूर्य, चंद्र, ग्रह, पृथ्वी, निसर्ग, ऋतू, सर्व अंध शक्ती, समुद्र आणि त्यांच्या लाटा, माणूस, जीवन आणि मृत्यू यांना आज्ञा देणारा तो वैश्विक

आवाज ऐकतो आणि ते त्याचा आवाज ऐकतात आणि त्याचे पालन .करतात
असा एखादा लपलेला कोपरा आहे का, ज्याला मर्यादा किंवा अंत नाही, जिथे ज्ञानी विचार लपलेले असतात आणि कोणाच्याही ?लक्षात न येता विश्वात कार्यरत असतात
मी आठवणींच्या खिडक्यांमधून पाहिले आणि माझ्या बालपणीच्या सुरुवातीच्या आठवणी आल्या, जेव्हा माझ्या चेतनेचा सूर्य माझ्या आयुष्याच्या आकाशात उगवला आणि जेव्हा तो हळूहळू उगवला तेव्हा अवचेतन मनाच्या अंधारातून, त्याने माझ्या मनाच्या क्षितिजाचा फक्त एक छोटासा भाग प्रकाशित केला, म्हणून मला माझी आई, माझी खेळणी आणि वेगवेगळ्या रंगांच्या काही कँडीजशिवाय काहीही दिसले .नाही
नंतर, माझी जाणीव जसजशी अधिक उजळ होत गेली तसतसे मला माझ्या मानसिक क्षितिजाचा एक मोठा भाग दिसला; तो प्रकाशित झाला आणि मी अशा अनेक गोष्टी पाहिल्या ज्या मी यापूर्वी कधीही पाहिल्या नव्हत्या. माझे मित्र, माझे नातेवाईक, माझे शेजारी, माझा देश - हे सर्व दिसले आणि माझ्या दृष्टीच्या .क्षेत्रात समाविष्ट झाले
माझ्या मनाच्या आकाशात, माझ्या चेतनेचा सूर्य एका
स्थिर आणि शक्तिशाली प्रकाशाने चमकला, जो पूर्वी लपलेल्या सर्व गोष्टी प्रकाशित करत होता. मी सर्व लोक, सर्व राष्ट्रे, सर्व प्राणी, निसर्ग, ग्रह, तारे आणि सर्व तेजस्वी इलेक्ट्रॉन पाहिले. मी ब्रह्मांड आणि अनंत अवकाश !देखील पाहिले
आणि मला आधी माहित नव्हते की माझ्या मनाच्या अंधारात !मला वैश्विक चेतनेचा सूर्य सापडेल
वाईट प्रवृत्तींवर नियंत्रण ठेवणे

अतिरेकी दारू पिणारी व्यक्ती व्यसनाधीन होते आणि या व्यसनामुळे एक हानिकारक आणि कपटी सवय लागते जर त्यांनी मद्यपान सोडण्याचा प्रयत्न केला नाही तर ते मद्यपी बनू शकतात, त्यांना दारूची अनियंत्रित इच्छा होते. हे दुर्दैवी व्यक्ती अनेकदा त्यांचे पैसे दारूवर खर्च करतात ते कमी खातात आणि मादक पेयातूनच काही प्रमाणात पोषण

मिळवतात असे दिसते. ही विनाशकारी सवय जसजशी रुजत जाते तसतसे ते स्वतःच्या आरोग्याबद्दल आणि त्यांच्या घरांमध्ये, समुदायांमध्ये आणि जगात त्यांच्या प्रतिष्ठेबद्दलची जबाबदारी गमावतात.
मद्यपींचे वरील वर्णन हे मी ज्याला "मानसिक मद्यपी" म्हणतो त्याचे फक्त एक उदाहरण आहे. या मानसिक किंवा मानसिक मद्यपींचे वर्गीकरण त्यांच्या विशिष्ट मानसिक स्थितींनुसार केले जाऊ शकते, ज्या दीर्घकालीन आणि असह्य असू शकतात, जसे की राग, भीती, अनियंत्रित लैंगिक इच्छा, इतरांना इजा करण्यात आनंद घेणे, जुगार, चोरी, मत्सर, द्वेष, लोभ, वाईट स्वभाव, कपटीपणा, मूर्खपणा आणि वेडेपणा. जेव्हा एखाद्या व्यक्तीमध्ये लहानपणापासूनच राग,
भीती, मत्सर किंवा वरीलपैकी कोणत्याही गुणांचा असामान्य उद्रेक दिसून येतो, तेव्हा हे दिसून येते की त्यांना या असामान्य मानसिक सवयी मागील जन्मातच मिळाल्या आहेत. ज्या पालकांना त्यांच्या मुलांमध्ये, अगदी लहान वयातही, यापैकी कोणतीही हानिकारक मानसिक प्रवृत्ती दिसून येते, त्यांनी ही बाब गांभीर्याने घ्यावी आणि मुलाला मानसिक व्यसन होण्यापासून रोखण्यासाठी पावले उचलावीत, आदर्शपणे त्यांना आध्यात्मिक मार्गदर्शकांच्या देखरेखीखाली वेगळ्या वातावरणात ठेवून.
चांगल्या संगतीत आणि सहाय्यक वातावरणात अनेक वर्षे राहिल्यास, मानसिकदृष्ट्या आजारी मद्यपीला त्यांच्या दुर्गुणांच्या गुदमरणाऱ्या पकडीतून मुक्तता मिळू शकते. सहाय्यक वातावरणात योग्य वैद्यकीय सेवा मिळत असताना, मानसिकदृष्ट्या आजारी मद्यपीला त्यांच्या निंदनीय सवयींच्या भयानक परिणामांची माहिती दिली पाहिजे आणि त्यावर चिंतन करण्यास आणि कोणत्याही परिस्थितीत या घृणास्पद आणि विध्वंसक वर्तनांचे प्रदर्शन टाळण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न करण्यास प्रोत्साहित केले पाहिजे. मागील अवतारात मिळालेल्या मानसिकदृष्ट्या आजारी सवयीमध्ये गुंतण्याची प्रत्येक घटना जागरूक मनात ती बळकट करते आणि स्थापित करते जोपर्यंत व्यक्ती शब्दाच्या प्रत्येक अर्थाने त्याचे गुलाम बनत नाही.

रागावलेली, कामुक किंवा लोभी व्यक्ती आपले स्थान विसरते आणि समाजाशी असलेल्या आपल्या नात्याकडे दुर्लक्ष करते, गंभीर चुका करते ज्यामुळे त्यांचे स्वतःचे आणि इतरांचे जीवन उद्ध्वस्त होते. यापैकी बरेच मानसिक आजारी व्यक्ती असा विश्वास करतात की त्यांच्या मानसिक सवयी व्यक्त करून ते बाहेर पडतात आणि काही प्रमाणात आराम मिळवतात. तथापि, हानिकारक आवेगांमध्ये गुंतणे ही एक वाईट परिणामांसह एक सवय आहे, कारण अशा घृणास्पद वर्तनाचे वारंवार व्यक्त केल्याने, एखादी व्यक्ती मानसिकदृष्ट्या व्यसनाधीन होते, इतरांच्या नजरेत, सर्वत्र आणि नेहमीच स्वतःला हास्यास्पद बनवते.
जर मुलांचे मन विकसित होत असताना आणि लवचिक असताना त्यांना विषारी वातावरणाचा सामना करावा लागला तर त्यांच्यात वाईट सवयी निर्माण होतील ज्यांवर नियंत्रण न ठेवल्यास गंभीर मानसिक आजार होऊ शकतात. ज्या पालकांना त्यांच्या मुलामध्ये अचानक बदल दिसून येतो - जसे की पूर्वी शांत असलेले मूल सतत असंतुष्ट होत असते - त्यांनी बारकाईने लक्ष दिले पाहिजे, त्यांच्या निराशेची आणि निराशेची कारणे ओळखली पाहिजेत आणि त्यांचे निराकरण केले पाहिजे आणि त्यांच्यासाठी त्यांची ऊर्जा फायदेशीर आणि प्रभावी पद्धतीने वापरण्यासाठी नवीन, रचनात्मक मार्ग शोधले पाहिजेत.
ज्यांच्यात वर उल्लेख केलेल्या कोणत्याही गुणांचे प्रदर्शन होते ते मानसिकदृष्ट्या मद्यपी असतात. ते बेपर्वाईने आणि बेजबाबदारपणे वाईट सवयींच्या उग्र प्रवाहावर स्वार होतात, त्यांच्या असहाय्य, स्वेच्छेने त्यांच्या आवडीनिवडींच्या प्रवाहापुढे शरण जाऊन आणि त्यांचे सर्वात वाईट गुण प्रदर्शित करून त्यांचे आनंद भंग करतात.
मानसिकदृष्ट्या आजारी मद्यपींना त्यांच्या हिंसक प्रवृत्तींसाठी फटकारणे, ताकीद देणे किंवा त्यांना दोष देणे निरर्थक आहे. त्यांची मानसिक स्थिती त्यांच्या वारंवार होणाऱ्या वाईट सवयींचा परिणाम आहे. त्यांना असह्य मानसिक विकारांनी ग्रस्त असलेले मानसिक रुग्ण मानले पाहिजे.

कोणत्याही प्रकारच्या तीव्र मानसिक नशेसाठी साथीदार बदलणे हा सर्वात प्रभावी उपचार आहे, कारण मानसिकदृष्ट्या नशेत असलेल्या व्यक्तीची इच्छा सवयीने गुलाम केलेली असते आणि म्हणूनच त्यांना वाईटाचा प्रतिकार नसतो. सर्वात योग्य उपचार म्हणजे त्यांना थेट अशा वातावरणात स्थानांतरित करणे जे त्यांच्या विषारी मानसिक स्थितीवर उतारा म्हणून काम करते. चिडचिडी व्यक्तीला - शक्य असल्यास
- एक किंवा अधिक लोकांसोबत ठेवावे जे चिडचिडी आणि चिडचिडी परिस्थितीतही रागावत नाहीत. कामुक व्यक्तीला आत्म-नियंत्रण असलेल्या लोकांनी वेढले पाहिजे. व्यावसायिक चोराला प्रामाणिक लोकांची संगत हवी असते. भित्र्या आणि भयभीत व्यक्तीला धाडसी व्यक्तींशी संबंध ठेवण्यास आणि नायकांचे चरित्र वाचण्यास प्रोत्साहित करून मदत केली जाऊ शकते. काटेरी स्वभाव आणि आंबट स्वभाव असलेल्यांनी आनंदी आणि नैसर्गिकरित्या मिलनसार स्वभावाच्या लोकांसोबत राहावे.
मानसिकदृष्ट्या आजारी असलेल्या मद्यपींनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे की बद्धकोष्ठता किंवा आतड्यांचे खराब कार्य, मांसाचे सेवन, विशेषतः गोमांस आणि डुकराचे मांस, त्यांच्या मानसिक आजाराला वाढवेल आणि तो त्यांच्या मेंदूत आणखी घट्ट करेल. त्यांच्या दैनंदिन आहारात भरपूर फळे आणि भाज्यांचा समावेश करणे, आठवड्यातून एक दिवस फळांच्या रसाचा उपवास करणे आणि कधीकधी जास्त वेळ उपवास करणे, मेंदूच्या त्या भागांमध्ये बदल करण्यास खूप मदत करेल जिथे हानिकारक सवयी केंद्रित आहेत.
जास्त लैंगिक क्रियाकलाप मज्जासंस्था आणि मेंदूच्या पेशींना नुकसान पोहोचवतात, मानसिकदृष्ट्या आजारी मद्यपीमध्ये राग निर्माण करतात. शिवाय, जास्त लैंगिक भोग इच्छाशक्ती कमकुवत करते. म्हणूनच, सर्व मानसिकदृष्ट्या आजारी मद्यपींनी त्यांच्या वैवाहिक संबंधांमध्ये संयम राखण्यासाठी त्यांच्या लैंगिक इच्छांवर नियंत्रण ठेवण्यास शिकले पाहिजे, जसे की निसर्गाने ठरवले आहे. आपल्याला अनेकदा असे आढळून येते की कुटुंबातील पोटगी देणारे किंवा पोटगी देणारे - मग ते वडील असोत किंवा मुलगा, आणि काही समाजात आई असोत किंवा मुलगी - दारूच्या

व्यसनाकडे कल दाखवतात कारण त्यांना वाटते की त्यांच्या पदामुळे त्यांना त्यांची इच्छा नियंत्रित करण्याचा आणि लादण्याचा अधिकार आहे. या क्षुद्र हुकूमशहांनी त्यांचा राग कुटुंबातील सदस्यांवर काढू नये ज्यांना त्यांची गरज आहे आणि ज्यांना त्यांच्यावर अवलंबून आहे कारण जर त्यांनी असे केले तर ते त्यांच्या प्रियजनांचा आदर आणि आदर गमावतील.
जेव्हा एखाद्या कुटुंब हुकूमशहाचा असा विश्वास असतो
की तो घरात त्याच्या मनाप्रमाणे वागू शकतो, तेव्हा तो कुटुंबाबाहेरही त्याचे अप्रिय गुण आणि निंदनीय गुण प्रदर्शित करू लागतो. अखेरीस, तो या लज्जास्पद वर्तनाची सवय होऊन जातो आणि त्यानुसार, कुठेही आणि कधीही वागतो. जोपर्यंत हे अत्याचारी त्यांच्या प्रियजनांवर वर्चस्व गाजवण्याच्या त्यांच्या इच्छेवर नियंत्रण ठेवत नाहीत, तोपर्यंत ते हळूहळू मानसिकदृष्ट्या अस्थिर होतात, भावनिक परिपक्वतेशिवाय वागतात आणि त्यांच्या जवळच्यांना, कधीकधी त्यांच्याशी संवाद साधणाऱ्यांना आणि स्वतःलाही प्रचंड त्रास देतात.
ज्याला वाटते की तो मानसिक आजारी आहे त्याने उपचार घ्यावेत कमीत कमी त्यांनी इतरांना संसर्गित करण्याचा प्रयत्न करणे थांबवावे अशी कल्पना करा की तुम्ही घरी शांत बसले आहात, कदाचित शेकोटीजवळ पुस्तक वाचत आहात, आणि अचानक एक दुर्गंधीयुक्त स्कंक तुमच्या घरात प्रवेश करेल! स्वाभाविकच, गोंधळ होईल आणि तुम्ही आणि तुमच्या सभोवतालचे लोक निःसंशयपणे स्कंकला हाकलून लावण्याचा प्रयत्न कराल, स्वतःला अप्रिय रसायनांमध्ये बुडवून. परिणामी, घरातील आणि स्कंक दोघांनाही नुकसान होईल. त्याचप्रमाणे, मानवी स्कंकने अशा वातावरणात प्रवेश करणे योग्य नाही जिथे त्याचे अस्तित्व नको आहे, कारण ते त्याच्या सभोवतालच्या प्रत्येकाला त्रास देऊ शकते आणि शेवटी क्रूरपणे वागवले जाऊ शकते.
माझ्या मित्रांनो, लक्षात ठेवा की मानवी स्कंक, त्याच्या चेहऱ्यावर प्रतिबिंबित होणाऱ्या आणि त्याच्या डोळ्यांत स्पष्ट दिसणाऱ्या द्वेषपूर्ण मानसिक हादऱ्या

सहन करत, शांत, शांत आणि शांत वातावरणात मोठे नुकसान करतो. हा माणूस कुठेही अवांछित आहे.
लोकांमध्ये त्याच्या प्रभावाला बळी पडण्यापेक्षा स्वतःची मानसिक स्थिती लपवणे चांगले. लज्जास्पद भोग, किंवा स्वतःच्या इच्छा आणि आकांक्षांना मुक्तपणे वाव देणे, ही एक सुपीक जमीन आहे जिथे जन्मपूर्व आणि जन्मोत्तर आवेग वाढतात आणि फुलतात. म्हणूनच, या दुःखाने ग्रस्त असलेल्या कोणालाही वाईट सवयी किंवा आक्रमक प्रवृत्तींच्या जन्मजात मानसिक बीजांना पोषण देणाऱ्या वातावरणात राहण्यापासून अधिक सावध असले पाहिजे.
अर्थात, जेव्हा तुम्ही अशा व्यक्तीला भेटता जो तुमच्याशी बनावट खुशामत करतो आणि कृत्रिम हास्य करून तुम्हाला संबोधित करतो, "बराच दिवस झाले भेटलो नाही!" आणि स्वतःला म्हणतो, "देव त्या वेळेला शाप देवो ज्याने आपल्याला एकत्र आणले," तेव्हा तुम्हाला त्याच्या भावना जाणवतात, तुम्हाला त्याच्याबद्दल तिरस्कार वाटतो आणि तुम्हाला त्याच्या खोट्या खुशामतचा तिरस्कार वाटतो. वैयक्तिकरित्या, मला हे जाणून घ्यायचे आहे की
लोकांसोबत माझा काय दृष्टिकोन आहे, मला खोट्या ढोंगापेक्षा प्रामाणिकपणा, कितीही दुखावणारा किंवा कठोर, आवडतो. गुलाबी हास्यांच्या गुच्छाखाली किंवा मधुर, खुशामत करणाऱ्या शब्दांमागे ढोंगीपणाचा साप त्यांच्याकडे वळावा असे कोणालाही वाटत नाही.
एवढे सर्व सांगूनही, मानसिकदृष्ट्या आजारी असलेल्या मद्यपीने इतरांशी मैत्रीपूर्ण वागणे चांगले, जरी ते केवळ दिखाव्यासाठी असले तरी, त्यांच्या अशुभ स्वभावाच्या विषाने त्यांना संक्रमित करण्यापेक्षा.
क्षुल्लक बाबींमध्येही, दररोज आत्म-नियंत्रणाचा सराव केल्याने मानसिकदृष्ट्या आजारी मद्यपीला त्याच्या वाईट सवयींपासून हळूहळू मुक्त होण्यास मदत होईल.
तुम्हाला शांती असो.

एकाग्रतेची शक्ती

साधकाला ग्रहणशील होण्यासाठी, त्याने शांतपणे बसून एकाग्रतेच्या योग्य इच्छेवर आपले विचार केंद्रित केले पाहिजेत जोपर्यंत त्याचे मन आणि विचार त्या कल्पनेने पूर्णपणे लीन होत नाहीत. जेव्हा मानवी इच्छा सर्वज्ञ आणि सर्वशक्तिमान दैवी इच्छेशी जुळते, तेव्हा ती इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी यशस्वीरित्या वापरली जाऊ शकते. जेव्हा तुम्ही तुमचा मार्ग निश्चित करता आणि पुढे जाण्याचा संकल्प करता, तेव्हा तुम्ही तुमची इच्छा सक्रिय केली पाहिजे आणि व्यावहारिक प्रयत्न केले पाहिजेत आणि तुम्हाला आढळेल की यशाचे सर्व घटक तुमच्याकडे जिथून तुम्हाला अपेक्षा नसते तिथून येतील. तुमच्या इच्छेमध्ये, दैवी प्रवाहाने भरलेले, तुमच्या प्रार्थनेचे उत्तर आहे जेव्हा तुम्ही त्या इच्छेचा वापर करता, तेव्हा तुम्ही खिडकी उघडता ज्यातून तुम्हाला तुमच्या प्रार्थनेचे उत्तर मिळते. हा माझा स्वतःचा अनुभव आहे. पूर्वी, मी माझ्या इच्छेची चाचणी घेण्यासाठी काही गोष्टी करण्याचा प्रयत्न केला होता, परंतु आता मी ते करत नाही कारण मला आधीच परिणाम माहित आहे: मला जे काही हवे आहे ते खरे ठरते.

एकदा, अनेक वर्षांपूर्वी, मी माझ्या एका शिष्याला चुकीच्या मार्गाने जाताना पाहिले. त्याच्या कृतींचे अपरिहार्य आणि वेदनादायक परिणाम पाहून, मी त्याला त्याच्या मार्गापासून मागे वळण्यासाठी सर्व तार्किक मार्गांनी पटवून देण्याचा प्रयत्न केला. पण मला आढळले की मी त्याला मदत करू शकत नाही, कारण तो वाईट मार्गावर चालत राहण्याचा दृढनिश्चय करत होता. शेवटी, मी स्वतःला म्हणालो, "तो हे करू इच्छित असल्याने, मी त्याला सोडून देईन" पण त्याच्याबद्दलचे माझे प्रेम आणि काळजी लवकरच परत आली आणि मी एका वडाच्या झाडाखाली बसलो आणि त्याची कल्पना केली. उत्साहाने, मी त्याला सतत खालील मानसिक संदेश पाठवला: "मी तुम्हाला परत येण्याची विनंती करतो" संध्याकाळी, माझ्या आत, शरीर आणि मन दोन्हीमध्ये एक तीव्र, अंतर्ज्ञानी भावना निर्माण झाली की तो खरोखर परत येत आहे. अचानक, "उधळा मुलगा" घरी आल्यावर दिसला. त्याने माझे धनुष्य वाजवून स्वागत केले आणि म्हटले, "दिवसभर, मी

जिथे जिथे गेलो आणि जे काही केले, मी तुझा चेहरा पाहिला याचा अर्थ काय?" मी म्हणालो, "देव माझ्याद्वारे तुला बोलावत होता. तो त्याचा बोलावणा होता, माझा नव्हता. माझी इच्छा स्वार्थी नव्हती, पण तू परत येईपर्यंत हे ठिकाण सोडणार नाही असा मी दृढनिश्चय केला होता." अशा प्रकारचा दृढनिश्चय जगात मोठे बदल घडवून आणू शकतो. ही खरोखरच एक अद्भुत आणि अद्भुत शक्ती आहे!

म्हणून, सखोल प्रार्थनेचा एक शक्तिशाली आणि खोल
परिणाम होतो. प्रार्थनेसाठी सर्वोत्तम वेळ म्हणजे रात्रीची वेळ जेव्हा विचलित करणारे घटक कमी असतात. जर तुम्हाला संध्याकाळी थोडी झोप घेणे आवश्यक वाटत असेल, तर रात्रीच्या प्रार्थनेदरम्यान तुमचे मन जागृत आणि एकाग्र ठेवण्यासाठी आणि देवासोबत राहण्यासाठी असे करा. सुरुवातीला हे कठीण वाटू शकते, परंतु सतत प्रयत्न केल्याने ते सोपे होईल आणि तुम्हाला मिळणाऱ्या अद्भुत परिणामांमुळे तुम्ही आश्चर्यचकित व्हाल. जेव्हा तुमच्याकडे एक अद्वितीय, गतिमान इच्छाशक्ती असते, तेव्हा देव प्रतिसाद देऊ लागतो आणि जेव्हा अनंत परिपूर्णता त्याचे मौन तोडते, तेव्हा तुम्ही आनंदाने भारावून जाल. परंतु जोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीला त्यांच्या प्रार्थनेची शक्ती इतरांना सिद्ध करण्याची किंवा त्यांनी त्यांना नफा मिळवण्यासाठी वस्तूमध्ये बदलण्याची एकही स्वार्थी इच्छा असते, तोपर्यंत ते ती शक्ती गमावतील आणि देव त्यांना उत्तर देणार नाही, कारण त्यांनी स्वतःमध्ये आणि देवामध्ये एक अडथळा निर्माण केला असेल, त्याच्यापासून स्वतःला दूर केले असेल. देव साधकाकडे तेव्हाच येईल जेव्हा ते प्रामाणिक आणि खरे असतील आणि जेव्हा ते त्याच्यासाठी त्याच्यावर प्रेम करतात. जेव्हा एखादी व्यक्ती आत्ममग्न असते आणि गर्व आणि बढाई मारते, तेव्हा देवाला माहित आहे की त्यांना ते नको आहेत तर ते स्वतःच्या अभिमानाचे गौरव करण्याचा प्रयत्न करतात. त्यांचे आमंत्रण स्वीकारा.

देव उत्तर देईपर्यंत कोण दृढनिश्चय आणि चिकाटीने
टिकून राहील?

देव प्रेमाचे सार आणि प्रेमाचा स्रोत आहे जर तुम्हाला त्याच्याशी जोडण्याच्या उद्देशाने ध्यान कसे करायचे हे माहित असेल, तर तो तुमच्या प्रेमळ विनंत्यांचे उत्तर देईल. त्याच्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी भीक मागण्याची गरज नाही. पण आवश्यक वेळ कोण देईल? आणि त्याचे उत्तर प्राप्त करण्यासाठी मानसिक एकाग्रतेचा धगधगता नरक बनेपर्यंत कोण चिंतन करेल?

जर तुमच्यावर कर्ज असेल जे तुम्ही फेडू शकत नसाल
किंवा तुम्हाला नोकरीची इच्छा असेल तर प्रथम ध्यान करा. खोल ध्यानानंतर येणाऱ्या शांततेत, तुमच्या गरजेवर अढळ दृढनिश्चयाने तुमचे मन केंद्रित करा, परंतु परिणामाचे सतत निरीक्षण करू नका जर तुम्ही जमिनीत बीज पेरले आणि ते वाढत आहे की नाही हे पाहण्यासाठी ते खोदत राहिलात तर ते कधीही अंकुरणार नाही. त्याचप्रमाणे, जर तुम्ही - प्रत्येक वेळी प्रार्थना करता तेव्हा - देवाने तुमची इच्छा पूर्ण केली आहे याचे चिन्ह शोधत राहिलात, तर तुम्हाला जे हवे आहे ते मिळणार नाही. व्यत्यय न आणता प्रार्थना करत रहा आणि बाकीचे देवावर सोपवा. तुमची भूमिका म्हणजे देवाचे लक्ष तुमच्या गरजेकडे वेधणे आणि तुमची आशा पूर्ण करण्यात त्याला मदत करणे. उदाहरणार्थ, गंभीर आजारांच्या बाबतीत, उपचारांना चालना देण्यासाठी तुम्ही जे काही करू शकता ते करा. परंतु खात्रीने जाणून घ्या की अंतिम उपचार देवाच्या हातात आहे. दररोज रात्री ध्यान करताना हा विचार तुमच्यासोबत येऊ द्या. मोठ्या दृढनिश्चयाने आणि पूर्ण विश्वासाने प्रार्थना करा आणि एके दिवशी तुम्हाला आढळेल की आजार अचानक नाहीसा झाला आहे.

मनाला प्रथम सूचना मिळतात, नंतर देव मनाला त्याच्या शक्तीने भारित करतो शेवटी, मेंदू उपचार घडवून आणण्यासाठी जीवनशक्ती सोडतो तुमच्या मनात साठवलेल्या दैवी शक्तीची व्याप्ती तुम्हाला माहिती नाही ते सर्व शारीरिक कार्ये नियंत्रित करते मनाच्या या शक्तीचा वापर करून तुम्ही कोणत्याही शारीरिक स्थितीवर उपचार करू शकता प्रथम ध्यानाची योग्य पद्धत जाणून घेणे आवश्यक आहे आणि नंतर तुम्ही शरीराला बरे करण्यासाठी किंवा इतर कोणत्याही

आजाराचा सामना करण्यासाठी दैवी शक्तीने वाढलेल्या एकाग्रतेच्या शक्तीचा वापर करू शकाल.

दररोज काहीतरी कठीण करण्याचा प्रयत्न करा पाच वेळा अपयश आले तरी प्रयत्न करत राहा जेव्हा तुम्ही यशस्वी व्हाल तेव्हा तुमच्या केंद्रित इच्छाशक्तीचा वापर दुसरे काहीतरी साध्य करण्यासाठी करा अशा प्रकारे, तुम्ही जलद गतीने महान गोष्टी साध्य करू शकाल इच्छाशक्ती ही तुमच्या आत असलेल्या देवाच्या प्रतिमेची जिवंत अभिव्यक्ती आहे इच्छाशक्तीमध्ये असीम शक्ती आहे: तीच शक्ती जी निसर्गाच्या सर्व शक्तींवर नियंत्रण ठेवते आणि तुम्ही देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाले असल्याने, तुम्हाला जे हवे आहे ते साध्य करण्यासाठी ती शक्ती तुमच्या हातात आहे: तुम्ही समृद्धी आणि विपुलता निर्माण करू शकता आणि द्वेषाचे प्रेमात रूपांतर करू शकता. शरीर आणि मन दोन्ही नियंत्रित करण्यास मदत करण्यासाठी देवाला विचारा, आणि मग तुम्हाला देवाचे उत्तर मिळेल. मी सतत पाहतो की माझ्या सर्वोच्च इच्छा आधीच पूर्ण झाल्या आहेत.

आपली सर्वात मोठी गरज देवाची आहे

कपाळावर, भुवयांच्या मध्ये, स्वर्गाचे प्रवेशद्वार आहे. हे मेंदू केंद्र इच्छाशक्तीचे आसन आहे. जेव्हा तुम्ही तुमचे मन या केंद्रावर केंद्रित करता आणि शांतपणे काम करता तेव्हा तुम्हाला जे काही हवे आहे ते पूर्ण होईल. म्हणून, तुम्ही कधीही तुमच्या इच्छेचा वाईट हेतूंसाठी वापर करू नये. दुसऱ्या व्यक्तीला हानी पोहोचवण्याची इच्छा करणे किंवा त्या व्यक्तीचे नुकसान करण्याची इच्छा करणे, देवाने तुम्हाला दिलेल्या शक्तीचा एक भयंकर गैरवापर आहे. जर तुम्हाला असे आढळले की तुमची इच्छा तुम्हाला चुकीच्या मार्गाने नेत आहे, तर तुम्ही ताबडतोब थांबले पाहिजे कारण त्या दिशेने पुढे जाणे केवळ पवित्र उर्जेचा अपव्यय नाही तर त्यामुळे तुम्ही ती शक्ती गमावाल आणि तुम्ही ती चांगल्या हेतूंसाठी देखील वापरू शकणार नाही.

सर्वप्रथम, प्रार्थना तार्किक आणि कायदेशीर असाव्यात आपण देवाकडे अशा गोष्टी मागू नये ज्या जीवनाच्या नैसर्गिक व्यवस्थेत अशक्य किंवा अवास्तव आहेत. आपण फक्त आपल्या आवश्यक गरजा मागितल्या पाहिजेत. "आवश्यक गरजा" आणि "अनावश्यक गरजा" मध्ये देखील फरक केला पाहिजे. "अनावश्यक गरजा" पासून स्वतःला बरे करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे तर्क आणि तर्काच्या प्रकाशात त्या गरजा तपासणे आणि त्यांची छाननी करणे. भव्य इमारतींचे स्वप्न पाहणे हा पूर्वी माझा एक छंद होता, परंतु ती इच्छा आता कमी झाली आहे. माझ्याकडे आधीच अशा अनेक इमारती आहेत, दुरुस्ती आणि देखभालीच्या बाबतीत येणाऱ्या सर्व त्रासांसह मालकी ही एक जड जबाबदारी आहे. निर्जंतुक वस्तू बाळगण्याची इच्छा सोडून दिली पाहिजे आणि एखाद्याने केवळ वास्तविक गरजांवर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे.

माणसाची सर्वात मोठी गरज देवाची आहे. जेव्हा तो
त्याला ओळखतो, तेव्हा तो त्याच्या "आवश्यक गरजा"च नव्हे तर त्याच्या "अनावश्यक गरजा" देखील पूर्ण करतो! तो त्याच्या मनातील प्रत्येक इच्छा पूर्ण करेल, ज्याप्रमाणे तो त्याच्या सर्वात प्रिय आशा आणि स्वप्ने पूर्ण करेल.

भारतात लहानपणी मला एक घोडा बाळगण्याची तीव्र इच्छा होती, पण माझ्या आईने मला परवानगी दिली नाही. काही वर्षांनंतर, जेव्हा मी रांचीमध्ये माझ्या मुलांची शाळा सुरू केली, तेव्हा मी आमच्यासाठी एक घोडी आणली. एका सकाळी, मला आढळले की तिने एका बछड्याला जन्म दिला आहे, जसे मी माझ्या लहानपणी इच्छा केली होती! अशा प्रकारच्या परीक्षा माझ्यावर अनेक वेळा आल्या आहेत. खूप वर्षांपूर्वी, काश्मीरच्या प्रवासात असताना, मी एका दृष्टान्तात ही इमारत (स्व-ज्ञानाचे मुख्यालय) पाहिली. काही वर्षांनंतर, मी हे ठिकाण पाहिले आणि लगेचच ती दृष्टान्तात मी पाहिलेली तीच इमारत असल्याचे ओळखले, देवाला हे माझे हवे होते हे लक्षात आले.

जेव्हा तुम्ही खोलवर आणि चिकाटीने प्रार्थना करता तेव्हा तुम्हाला तुमचे हृदय आणि अस्तित्व भरून जाणारा एक मोठा आनंद जाणवेल.

जोपर्यंत तुम्हाला तो आनंद जाणवत नाही तोपर्यंत समाधानी किंवा खात्री बाळगू नका, कारण जेव्हा तुम्हाला तुमच्या हृदयात तो प्रचंड आनंद जाणवेल, तेव्हा तुम्हाला कळेल की तुमची प्रार्थना देवापर्यंत पोहोचली आहे आणि तुम्ही त्याच्या मनात आहात आणि तुमचा प्रभु तुम्हाला देईल आणि तुम्ही समाधानी व्हाल.

देव तुम्हाला यश देवो, तुमच्यावर शांती असो.
चार आवश्यक पद्धती

आध्यात्मिक स्व आणि शरीर आणि मन यांच्यातील संबंध हे आपल्या सर्व वेदना, मर्यादा, बंधने, कमतरता आणि कमतरतांचे मूळ कारण आहे. या संबंधामुळे, आपण दुःख आणि आनंदाइतकाच उत्साह अनुभवतो, इतका की आपण दैवी आनंद किंवा जाणीव अनुभवू शकत नाही. धर्म, त्याच्या सारात, वेदना सतत टाळणे आणि शुद्ध .आनंद किंवा देवाची प्राप्ती यांचा समावेश करतो ज्याप्रमाणे सूर्याची खरी प्रतिमा अशांत पाण्याच्या पृष्ठभागावर स्पष्टपणे दिसत नाही, त्याचप्रमाणे आध्यात्मिक आत्म्याचे खरे, आनंदी स्वरूप (संपूर्ण आत्म्याचे प्रतिबिंब) शरीर आणि मनाच्या अस्थिर आणि बदलत्या अवस्थांशी आत्म्याच्या ओळखीमुळे उद्भवणाऱ्या अशांतता आणि चिंतेच्या लाटांनी समजू शकत नाही किंवा आकलन करू शकत नाही. ज्याप्रमाणे अशांत पाणी सूर्याची खरी प्रतिमा विकृत करते, त्याचप्रमाणे अस्वस्थ मन देखील या

ओळखीद्वारे किंवा आसक्तीद्वारे अंतरात्म्याच्या शाश्वत .आनंदी स्वरूपाला विकृत करते
या प्रकरणाचा उद्देश प्रत्येकजण ज्या पद्धतीने आचरण करू शकतो त्या सर्वात सोप्या, सर्वात योग्य आणि सर्वात प्रभावी मार्गांचा शोध घेणे आहे, ज्यामुळे शाश्वत आनंदी आध्यात्मिक स्वतःला मन आणि शरीराच्या वेदनादायक आसक्तीपासून मुक्त केले जाईल, अशा प्रकारे त्याला वेदना आणि दुःखापासून कायमचे मुक्त केले जाईल आणि धर्माचे सार .असलेल्या आध्यात्मिक आनंदाकडे नेले जाईल
:पूर्वेकडील ज्ञानाची पुस्तके म्हणतात
जर तुम्ही शरीराच्या वर उठून तुम्ही एक आत्मा आहात हे" जाणू शकलात, तर तुम्हाला शाश्वत आनंद मिळेल आणि सर्व ".दुःखांपासून मुक्ती मिळेल
चार मूलभूत, सार्वत्रिक धार्मिक मार्ग आहेत ज्यांचे दैनंदिन आचरण आध्यात्मिक स्वतःला शरीर आणि मनाच्या बंधनांपासून मुक्त करण्यास मदत करते. या चार मार्गांमध्ये पैगंबर, संत आणि ज्ञानी ऋषींनी शिकवलेल्या किंवा शिफारस .केलेल्या सर्व वाजवी धार्मिक पद्धतींचा समावेश आहे धार्मिक प्रथा म्हणजे पैगंबरांनी विविध
सिद्धांतांच्या स्वरूपात स्थापित केलेल्या आणि शिकवलेल्या पद्धती. मर्यादित अंतर्दृष्टी असलेले लोक या सिद्धांतांचे खरे महत्त्व समजून घेण्यास अयशस्वी होतात, त्यांचे वरवरचे अर्थ स्वीकारतात आणि हळूहळू विधी, समारंभ, रूपे, रीतिरिवाज, परंपरा आणि कठोर प्रथांच्या पातळीवर .उतरतात. पक्ष आणि पंथांबद्दल कट्टरतेचे हे मूळ आहे
आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की आपल्याला नियम आणि
कायदे यासाठी निर्माण केलेले नाही, तर ते आपल्यासाठी अस्तित्वात आहेत. आपण बदलतो तसे ते बदलतात आणि आपण विकसित होताना विकसित होतात आणि अज्ञान आणि कट्टरतेमुळे नियमाच्या बाह्य स्वरूपाचे नव्हे तर त्याच्या साराचे .पालन करणे आपले कर्तव्य आहे
वेगवेगळ्या विचारसरणीनुसार रीतिरिवाज आणि उपासनेचे प्रकार वेगवेगळे असतात, परंतु पैगंबरांच्या वेगवेगळ्या विचारसरणींचे शुद्ध सार त्याच्या गाभ्यात एक आहे, परंतु !बहुतेक लोकांना ते समजत नाही

महान विचारवंत त्यांच्या मानसिक शक्तींचा वापर करून अंतिम सत्य ओळखण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु ते त्यांच्या प्रयत्नात अपयशी ठरतात कारण केवळ मानसिक ज्ञानाने अंतिम .सत्य समजता येत नाही
ज्ञान हे फक्त समजण्यापेक्षा वेगळे आहे जर एखाद्याने
मध कधीच चाखला नसेल तर त्याची गोडवा तर्कशुद्धपणे समजून घेणे अवास्तव आहे त्याचप्रमाणे, धार्मिक ज्ञान मानवी अनुभवाच्या खोलीतून येते जेव्हा आपण देव, धार्मिक सिद्धांत आणि नैतिकता समजून घेण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा आपण बहुतेकदा असेच करतो; आपण क्वचितच आंतरिक, आध्यात्मिक अनुभवाद्वारे या गोष्टी जाणून घेण्याचा .प्रयत्न करतो
दुर्दैवाने, ज्यांच्याकडे बौद्धिक क्षमता आहे आणि ज्यांच्याकडे नैसर्गिक विज्ञान आणि ज्ञानाच्या इतर क्षेत्रांमधील सत्ये उलगडण्यासाठी त्यांच्या मनाचा वापर करण्याची क्षमता आहे, त्यांना असे वाटते की ते केवळ संवेदी कारणाद्वारे सर्वोच्च धार्मिक आणि नैतिक सत्ये समजू शकतात. दुर्दैवाने, मदतीचा स्रोत होण्याऐवजी, त्यांचे मन आणि बौद्धिक क्षमता अनेकदा अडथळे म्हणून काम करतात, .सत्याचे सार समजून घेण्यास अडथळा आणतात
आता आपण आध्यात्मिक वाढीचे वैशिष्ट्य दर्शविणारे चार :धार्मिक मार्ग पाहूया
पहिला: मानसिक पद्धत - सामान्य, नैसर्गिक पद्धत, परंतु अत्यंत जलद आकलनाच्या बाबतीत अकार्यक्षम मानसिक विकास आणि वाढ सर्व जागरूक प्राण्यांमध्ये नैसर्गिक आणि सामान्य आहे. आपली आत्म-जागरूकता ही आपल्याला खालच्या प्राण्यांपासून वेगळे करते, ज्यांच्याकडे वेगवेगळ्या .प्रमाणात जाणीव असते परंतु आत्म-जागरूकता नसते
विकास आणि उत्क्रांतीच्या टप्प्यांमध्ये आणि प्रक्रियांमध्ये, आपल्याला आढळते की ही जाणीव हळूहळू आत्म-जागरूकता बनते. प्राण्यांच्या जाणीवेतून स्वतःची जाणीव निर्माण होते आणि हळूहळू जाणीव स्वतःला मुक्त करण्याचा आणि स्वतःद्वारे स्वतःला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करते. अशा प्रकारे, ती आत्म-जागरूकतेकडे संक्रमण करते; हे संक्रमण विकासाच्या नैसर्गिक क्रमामुळे होते.

मानवी मानस, असंख्य शारीरिक आणि मानसिक अवस्थांशी जोडलेले, हळूहळू आणि नैसर्गिकरित्या स्वतःद्वारे .त्याच्या खऱ्या आत्म्याकडे परतण्याचा प्रयत्न करते जाणीवपूर्वक विचार विकसित करणे हा आध्यात्मिक
स्वतःला उंचावण्याचा आणि शारीरिक आणि मानसिक बंधनांपासून मुक्त करण्याचा एक मार्ग आहे. विचार आणि चिंतनाच्या विकासाद्वारे आध्यात्मिक स्वतःला त्याच्या खऱ्या स्वतःकडे परतण्याचा प्रयत्न करणे स्वाभाविक आहे. जगाचा हा .मार्ग आहे
सार्वत्रिक आत्मा वाढीच्या वेगवेगळ्या टप्प्यात स्वतःला व्यक्त करतो: सर्वात खालच्या ते सर्वोच्च पर्यंत दगड आणि मातीमध्ये, आपल्याला जाणवते तशी कोणतीही चेतना किंवा जीवन नसते, तर झाडांमध्ये वनस्पतिजन्य वाढ असते, म्हणजेच जीवनाकडे पाहण्याचा दृष्टिकोन. तथापि, प्राण्यांमध्ये जीवन आणि जीवनाची जाणीव असते अशी कोणतीही मुक्त, अखंड जीवन किंवा जाणीवपूर्वक विचार करण्याची प्रक्रिया नसते. मानवजातीमध्ये - शिखरावर - आत्म्यामध्ये आत्म-जागरूकतेव्यतिरिक्त, त्याची जाणीव असलेले जीवन असते. म्हणूनच, विचार, विश्लेषण आणि चिंतन, पुस्तकांच्या सखोल अभ्यासाद्वारे आणि संशोधन, अन्वेषण, छाननी, प्रयोग आणि नैसर्गिक जगात कारणे आणि परिणामांच्या उत्पत्तीपर्यंत पोहोचण्याचा प्रयत्न करून मानवजातीने स्वतःचा विकास करणे .स्वाभाविक आहे
एखाद्या व्यक्तीचे विचार जितके खोलवर जातात तितकेच
तो वैश्विक स्वर्गारोहण प्रक्रियेत त्याच्या सध्याच्या पातळीवर पोहोचलेल्या पद्धतीचा वापर करतो आणि तो .परमात्म्याच्या जवळ जातो
आपण मनाद्वारे स्वतःला शरीर आणि त्याच्या
गरजांपेक्षा वर उचलतो, म्हणून या मानसिक पद्धतीचा योग्य आणि जाणीवपूर्वक वापर केल्यास विशिष्ट आणि निश्चित परिणाम मिळतील. एखाद्या विशिष्ट क्षेत्रात ज्ञान मिळविण्यासाठी मनाला कठोर आणि सखोल अभ्यासाद्वारे प्रशिक्षित केल्याने काही प्रमाणात आत्म-जागरूकता सुधारण्यास मदत होते, परंतु ते - महत्त्वाच्या दृष्टीने - शरीराच्या पलीकडे जाऊन सत्याचे आकलन करण्याच्या

उद्देशाने विचार करण्याच्या प्रक्रियेइतके महत्त्वाचे .नाही
भारतात, मानसिक पद्धतीच्या सर्वोच्च स्वरूपाला ज्ञानयोग म्हणतात, ज्याचा अर्थ स्मरण आणि विवेकाद्वारे खरे ज्ञान प्राप्त करणे आहे; जसे की जेव्हा एखादी व्यक्ती सतत स्वतःला आठवण करून देते: "मी शरीर नाही आणि पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या क्षणभंगुर प्रतिमा माझ्यावर परिणाम करू
. "शकत नाहीत मी आत्मा आहे
तथापि, या पद्धतीचा एक तोटा असा आहे की ही आत्म-साक्षात्काराची एक संथ प्रक्रिया आहे आणि त्यासाठी बराच वेळ लागू शकतो. आध्यात्मिक आत्म आत्म-जागरूकता प्राप्त करण्यास सुरुवात करते तेव्हा, ते क्षणभंगुर, असंबद्ध मानसिक विचारांच्या मालिकेत गुंतलेले राहते. दुसरीकडे, आत्म्याची शांती तर्कशक्तीच्या पलीकडे जाते आणि शारीरिक संवेदनांपेक्षा वर जाते, जरी - जेव्हा ती साकार होते - ती .त्या संवेदनांना व्यापून टाकते आणि व्यापून टाकते दुसरी: भक्ती पद्धत - ज्यामध्ये आपले मन विविध कल्पना
आणि वेगवेगळ्या गोष्टींवर केंद्रित करण्याऐवजी (मानसिक पद्धतीप्रमाणे) एकाच कल्पनेवर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न .करणे समाविष्ट आहे
भक्ती पद्धतीमध्ये सर्व प्रकारच्या उपासनेचा समावेश आहे, जसे की प्रार्थना (जी सर्व सांसारिक विचारांपासून मुक्त असली पाहिजे). या पद्धतीत, आध्यात्मिक व्यक्तीने आपले मन खोलवर आणि आदराने ज्यावर लक्ष केंद्रित करायचे आहे त्यावर केंद्रित केले पाहिजे: देवत्वाच्या विशिष्ट संकल्पनेवर असो किंवा परिपूर्ण, सर्वव्यापी अस्तित्वावर .असो
मुख्य मुद्दा म्हणजे साधकाने मोठ्या उत्साहाने आणि उत्साहाने एकाच भक्ती कल्पनेवर आपले मन केंद्रित करावे. या प्रक्रियेद्वारे, आध्यात्मिक स्वतःला हळूहळू असंख्य मानसिक विचलनांपासून मुक्त केले जाते आणि त्याच्या साराचे आत्मनिरीक्षण करण्यासाठी आवश्यक वेळ आणि संधी मिळते. जेव्हा आपण आपल्या अंतःकरणाच्या खोलीतून पूर्ण प्रामाणिकपणे प्रार्थना करतो, तेव्हा आपण सर्व शारीरिक संवेदना विसरून जातो आणि आपले लक्ष वेधून घेण्याचा आणि

आपल्या मनावर कब्जा करण्याचा प्रयत्न करणारे सर्व अनाहूत .विचार बाजूला ठेवतो
आपल्या प्रार्थना जितक्या खोलवर असतील तितके आपले समाधान जास्त. हेच आपण परम आनंद असलेल्या देवाशी असलेल्या आपल्या जवळीकतेचे मापन करण्याचे माप बनते. शारीरिक इच्छा बाजूला ठेवून आणि विचलित करणाऱ्या, विसंगत विचारांवर नियंत्रण ठेवून, मागील पद्धतीपेक्षा या पद्धतीची .श्रेष्ठता स्पष्ट होते
तथापि, या पद्धतीमध्ये काही कमतरता आणि अडचणी आहेत
ज्या आध्यात्मिक आत्म्याच्या शरीराशी दीर्घ आणि सतत असलेल्या आसक्तीमुळे आणि त्याच्या गुलामगिरीमुळे उद्भवतात आणि ते त्याचे मन शारीरिक आणि मानसिक संवेदनांच्या क्षेत्रापासून दूर करण्याचा व्यर्थ .प्रयत्न करते
एखाद्या व्यक्तीला प्रार्थना करण्याची किंवा
कोणत्याही प्रकारच्या उपासनेत पूर्णपणे बुडून जाण्याची प्रामाणिक इच्छा असूनही, त्यांचे मन अनियंत्रित शारीरिक संवेदना आणि क्षणभंगुर विचारांच्या हल्ल्यांना बळी पडते जे स्मृती सादर करते आणि पुनरावलोकन करते. प्रार्थनेत, आपण अनेकदा प्रार्थनेसाठी योग्य परिस्थिती निर्माण करण्याबद्दल किंवा शारीरिक अस्वस्थता दूर होण्याची .उत्सुकतेने वाट पाहण्याबद्दल जास्त काळजीत असतो
आपल्या सर्व जाणीवपूर्वक प्रयत्नांनंतरही, आपल्या अस्वस्थ सवयी, ज्या आपल्यासाठी दुसऱ्या स्वभावासारख्या बनल्या आहेत, आत्म्याच्या इच्छांवर वर्चस्व गाजवतात आणि त्याच्या क्षमता मर्यादित करतात. आपल्या प्रामाणिक तळमळीनंतरही, मन अस्वस्थ आणि गोंधळलेले राहते, इतके की "जिथे तुमचे मन आहे, तिथे तुमचे हृदय देखील आहे" ही म्हण लागू होते. आपल्याला आपल्या संपूर्ण हृदयाने देवाला प्रार्थना करण्यास सांगितले जाते, परंतु आपण सहसा विचारांच्या वादळांनी आणि संवेदी प्रभावांनी भरलेल्या .आपल्या अंतःकरणाने प्रार्थना करतो
तिसरी: ध्यान पद्धत - ही पद्धत आणि तिचे अनुसरण करणारी पद्धत पूर्णपणे व्यावहारिक आहे आणि त्यात उपयोजित प्रशिक्षण समाविष्ट आहे. त्यांच्या जीवनात सत्य जाणून

घेतलेल्या महान ऋषींनी त्यांची शिफारस केली आहे. मी स्वतः या दोन पद्धती या महान आध्यात्मिक गुरुंपैकी एकाकडून .शिकलो
ध्यानाची सवय घट्ट होईपर्यंत सराव करून, आपण जाणीवपूर्वक झोपेची स्थिती निर्माण करू शकतो. ही शांत आणि आनंददायी अवस्था बहुतेकदा जेव्हा आपण गाढ झोपेत असतो आणि बेशुद्धीच्या जवळ असतो किंवा जेव्हा आपण त्यातून जागे .होतो आणि जाणीवपूर्वकच्या जवळ येतो तेव्हा अनुभवता येते जाणीवपूर्वक झोपेच्या या अवस्थेत, आपण सर्व बाह्य विचारांपासून आणि शारीरिक संवेदनांपासून मुक्त होतो आणि आत्मा ध्यानाच्या खोलीनुसार आणि सरावाच्या गतीनुसार वेळोवेळी स्वतःबद्दल विचार करू शकतो आणि आनंदी अवस्थेकडे .जाऊ शकतो
या अवस्थेत, आपण मनाला व्यापणाऱ्या शारीरिक आणि
मानसिक त्रासांपासून मुक्त असतो आणि त्यापासून आपण अनभिज्ञ असतो. ध्यानाच्या या प्रक्रियेद्वारे, झोपेच्या अवस्थेप्रमाणे, बाह्य आणि ज्ञानेंद्रियांचे नियंत्रण .ऐच्छिक नसा शांत करून केले जाते
ही ध्यानाची अवस्था प्रत्यक्ष ध्यानाचा पहिला, पण शेवटचा टप्पा नाही. जाणीवपूर्वक झोपेत आपण फक्त बाह्य इंद्रियांवर नियंत्रण ठेवण्यास शिकतो. फरक एवढाच आहे की सामान्य झोपेत, इंद्रियांवर आपोआप नियंत्रण ठेवले जाते, तर ध्यानात, ते जाणीवपूर्वक प्रयत्न करून नियंत्रित केले जातात. तथापि, ध्यानाच्या या सुरुवातीच्या टप्प्यात, आध्यात्मिक स्वतः फुफ्फुसे, हृदय आणि इतर अवयवांसारख्या अनैच्छिक अंतर्गत शारीरिक कार्यांच्या हस्तक्षेपास संवेदनशील राहतो जे आपण चुकून आपल्या नियंत्रणाबाहेर .असल्याचे मानतो
म्हणून, आपण यापेक्षा चांगला मार्ग शोधला पाहिजे,
कारण जोपर्यंत आध्यात्मिक आत्मा इच्छेने शारीरिक संवेदना तसेच विचारांना निर्माण होऊ देणाऱ्या अंतर्गत संवेदना निष्क्रिय करू शकत नाही, तोपर्यंत तो या विचलनांना बळी पडतो आणि त्यांना नियंत्रित आणि दडपून टाकण्याची किंवा .स्वतःला जाणून घेण्याची संधी न मिळण्याची आशा बाळगतो

चौथा: योगाची वैज्ञानिक पद्धत - संत पौल म्हणाले, "मी दररोज मरतो" याद्वारे, त्यांचा अर्थ असा होता की त्यांना त्यांच्या अंतर्गत अवयवांवर नियंत्रण कसे ठेवायचे आणि शरीर आणि मन या दोन्हींमधून इच्छाशक्तीद्वारे त्यांचे आध्यात्मिक स्व कसे मुक्त करायचे हे माहित होते. सामान्य, अप्रशिक्षित लोक जेव्हा आध्यात्मिक स्व क्षयग्रस्त शरीरापासून मुक्त होतात तेव्हा जवळजवळ मृत्यूच्या समान .स्थितीचा अनुभव घेतात
योग्य प्रशिक्षण आणि व्यावहारिक आणि नियमित पद्धतीचा सराव केल्यास, अभ्यासक अंतिम मृत्यू अनुभवल्याशिवाय .आध्यात्मिक आत्म्याचे शरीरापासून वेगळेपण अनुभवू शकतो येथे मी या पद्धतीचा आणि त्या आधारावर असलेल्या सुदृढ वैज्ञानिक सिद्धांताचा एक सामान्य आढावा सादर करेन. मी जे काही सांगतो ते माझ्या वैयक्तिक अनुभवातून आले आहे आणि ते सार्वत्रिकदृष्ट्या वैध असल्याचे म्हटले जाऊ शकते. मी असेही म्हणू शकतो आणि पुष्टी करू शकतो की आनंद, जो आपले अंतिम ध्येय आहे - जसे मी स्पष्ट केले आहे - या पद्धतीच्या आचरणात मोठ्या प्रमाणात प्रकट होतो. खरंच, ही पद्धत स्वतःच अत्यंत आनंददायी आहे. मी हे ठामपणे सांगू शकतो की ती पाच इंद्रिये किंवा बुद्धीद्वारे मिळवता येणाऱ्या सर्वात मोठ्या इंद्रिय आनंदापेक्षा अफाट आनंददायी आहे. या पद्धतीच्या वैधतेचा कोणताही पुरावा मी देऊ इच्छित नाही. ती आचरण करणाऱ्या व्यक्तीला जे अनुभव येईल त्याशिवाय मी या पद्धतीच्या वैधतेचा कोणताही पुरावा देऊ इच्छित नाही. साधक जितक्या संयमाने आणि नियमितपणे त्याचा आचरण करेल तितकेच त्यांना आनंदाच्या जाणीवेत स्थापित झाल्याचे अधिक .दृढतेने वाटेल
वाईट सवयी इतक्या हट्टी आणि खोलवर रुजलेल्या
असल्याने, शारीरिक जाणीव वेळोवेळी जागृत होते, त्या शांततेच्या अवस्थेवर तिच्या सर्व संवेदी आठवणींसह हल्ला करते. तथापि, नियमित आणि दीर्घकाळ सराव करून, आपण अभ्यासकाला खात्री देऊ शकतो की एक वेळ येईल जेव्हा ते स्वतःला उदात्त आध्यात्मिक आनंदाच्या स्थितीत सापडतील. परंतु आपण या पद्धतीमुळे काय परिणाम मिळतील याची कल्पना करण्याचा प्रयत्न करू नये आणि नंतर थोड्याशा चाचणीनंतर

सराव सोडून देऊ नये. खरे यश आणि निश्चित प्रगतीसाठी खालील .आवश्यक मुद्द्यांचे पालन करणे आवश्यक आहे
प्रथम: तुम्हाला जो विषय शिकायचा आहे त्याकडे
.बारकाईने लक्ष द्या
दुसरे: उत्सुकतेने शिकण्याची खरी इच्छा आणि जिज्ञासू वृत्ती
तिसरे: इच्छित ध्येय साध्य होईपर्यंत चिकाटी
जर आपण अर्धवट गेलो आणि साध्या सरावानंतर पद्धत .दुर्लक्षित केली तर आपल्याला अपेक्षित निकाल मिळणार नाही लोक त्यांचा बहुतेक वेळ भौतिक गरजा मिळवण्यात किंवा सैद्धांतिक चर्चा आणि बौद्धिक वादविवादात घालवतात हे खरोखर दुर्दैवी आहे, परंतु जीवनाला समृद्ध आणि स्फूर्ति देणारे आणि त्याला अर्थ देणारे आध्यात्मिक सत्य शोधण्याचा आणि अनुभवण्याचा प्रयत्न क्वचितच करतात. त्यांचे मन या ध्येयाकडे योग्यरित्या निर्देशित होण्याऐवजी क्षुल्लक गोष्टींमध्ये, बिनमहत्त्वाच्या .चिंतांमध्ये आणि उत्कट इच्छांमध्ये व्यस्त असते
मी गेल्या अनेक वर्षांपासून वर उल्लेख केलेल्या पद्धतीचा सराव करत आहे आणि प्रत्येक वेळी मी ती सराव करतो तेव्हा मला खूप आनंद किंवा सतत आनंदाची स्थिती जाणवते .ज्याची गती कमी होत नाही आणि ज्याचा प्रवाह थांबत नाही आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आध्यात्मिक आत्मा शरीराने अनेक युगांपासून आणि दीर्घ काळापासून कैद केलेला आहे आणि तो एका दिवसात मुक्त होऊ शकत नाही. लहान, अधूनमधून चालणाऱ्या साधना साधकाला तो उदात्त आध्यात्मिक आनंद देऊ शकत नाहीत किंवा अंतर्गत अवयवांवर नियंत्रण मिळवू शकत नाहीत. यासाठी दीर्घ कालावधीसाठी गंभीर आणि जाणीवपूर्वक .सराव आवश्यक आहे
तथापि, या पद्धतींचा काळजीपूर्वक वापर केल्याने
शुद्ध आनंदाची भावना निर्माण होऊ शकते. माणूस जितका या आनंदाच्या जवळ जातो तितका तो त्याचा अधिक सराव करतो. ही अवस्था कोणत्याही मानवाने निर्माण केलेली किंवा शोधलेली नाही; ती नैसर्गिकरित्या अस्तित्वात आहे आणि आपल्याला .फक्त ती स्वतःमध्येच उलगडण्याची आवश्यकता आहे .तुम्हाला शांती असो

इच्छाशक्ती आणि पर्यावरणाचा प्रभाव
एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे त्रास आणि त्रास उद्भवतात, जे विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केले जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्यांनी केलेल्या विचार आणि कृतींचे प्रतिबिंब असलेले फळ देतात.
संकटे आणि संकटे एखाद्या व्यक्तीला तोडण्यासाठी आणि त्यांच्या इच्छाशक्तीला अडथळा आणण्यासाठी येत नाहीत, तर त्यांना देवाची खरोखरच पात्रता आहे याची प्रशंसा करायला लावण्यासाठी आणि त्याच्या नियमांचा आदर करायला लावण्यासाठी येतात ज्याद्वारे ते खरा आनंद मिळवू शकतात. देव अशा कठोर परीक्षा पाठवत नाही कारण त्या प्रामुख्याने मानवनिर्मित असतात. अज्ञानाच्या झोपेतून जाणीव जागृत करणे आणि अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशाकडे उठणे हे मानवतेवर अवलंबून आहे.
आध्यात्मिक ज्ञानाच्या क्षेत्रात
आध्यात्मिक मार्गावर मार्गदर्शन मागणाऱ्या एका शिष्याला गुरु म्हणाले:
लोकांकडून तुमची आणि तुमच्या आध्यात्मिक कामगिरीची
ओळख व्हावी अशी आस बाळगू नका, तर फक्त देवाचा शोध घ्या. जेव्हा तुम्हाला हे जाणवेल की शांती तुमच्या आत आहे, तेव्हा तुम्हाला हे जाणवेल की शांती आणि सुसंवाद सृष्टीतील सर्व चांगल्या गोष्टींमध्ये आहे आणि तुम्हाला ते निसर्गाच्या सौंदर्यात दिसेल, प्रामाणिक मैत्रीमध्ये त्याची जवळीक जाणवेल आणि स्वार्थी ध्येयांपासून मुक्त असलेल्या उदात्त आकांक्षा आणि सन्माननीय उद्दिष्टांमध्ये त्याचे आशीर्वाद अनुभवता येतील. तुम्हाला शांततेच्या पडद्यामागे आणि सर्व अद्भुत गोष्टींमध्ये त्याची उपस्थिती जाणवेल.
दारावर जोरात ठोठावा आणि पडदा उठेल आणि तुम्हाला त्याच्या सर्व वैभवात आणि भव्यतेत सर्वात तेजस्वी चेहरा दिसेल.

जर तुम्ही देवावर प्रेम केले तर तुम्हाला त्याचे
प्रेम जाणवेल आणि दुसरे काहीही तुम्हाला फसवू शकणार नाही. भौतिक अनुभव तुम्हाला आकर्षित करतात कारण तुम्ही आध्यात्मिक आनंद चाखलेला नाही. जेव्हा तुम्ही ते कराल तेव्हा तुम्हाला फरक कळेल.
निवडीसाठी मोकळे रहा कोणत्याही गोष्टीला तुमच्यावर बंधने आणू देऊ नका आणि कोणालाही तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नका किंवा तुमच्या आनंदात व्यत्यय आणू देऊ नका. तुमचा स्वतः हा विश्वाच्या संपूर्णतेचा एक वेगळा भाग आहे आणि आनंदी चेतना अनुभवण्यासाठी आणि दैवी प्रेमाचा आनंद घेण्यासाठी तुम्हाला तो परिपूर्ण संपूर्ण शोधला पाहिजे.
द्वेष आणि संतापाच्या कोठडीतून प्रेम बाहेर काढणे प्रभु, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमच्या
आत्म्यावर प्रकाश टाक.
आणि तुमच्या प्रियजनांवर आणि तुमच्या मदतीला येणाऱ्यांवर तुमच्या विपुल आशीर्वादांचा वर्षाव करा. आणि तो युद्ध, हिंसाचार आणि मृत्यूचे भूत
आपल्यापासून दूर ठेवो.
आणि शांतीला आपले ध्येय बनवण्यासाठी आम्हाला प्रेरित करा.
आणि प्रेम ही आपली तरतूद आहे
आमचे ध्येय प्रतिबंधात्मक बंधनांपासून मुक्तता आहे.
* * *

जर एखादी व्यक्ती फक्त पैसे जमा करण्यासाठी आणि
शारीरिक इच्छा पूर्ण करण्यासाठी प्रयत्न करत असेल तर त्याला मिळणारे फायदे तुटपुंजे आणि नगण्य आहेत.
कारण तो दिवस येईल जेव्हा तो सर्व सांसारिक लाभ मागे सोडून जाईल.
पण जर तो देवाद्वारे श्रीमंत झाला तर
तो पृथ्वीवरील सर्व राजे आणि श्रीमंत लोकांपेक्षा श्रीमंत होईल.
ते धन्य खजिना देवावर प्रेम करणाऱ्यांच्या ताब्यात आहेत.

जे आत्म्याच्या समृद्धीशिवाय इतर कोणत्याही
गोष्टीवर समाधानी नाहीत
ते त्यांच्या आध्यात्मिक प्रवृत्ती विकसित करण्यासाठी काम करत असताना
आणि त्यांच्या जीवनाच्या उगमाबद्दलच्या त्यांच्या तळमळीला पोसण्यासाठी
आणि द्वेष आणि द्वेषाच्या खोलीतून प्रेमाचे पुनरुत्थान
ते त्यांची जाणीव संकुचित सांसारिक विचारांपेक्षा उंचावतात
स्वातंत्र्य, शांती, प्रकाश आणि आनंदाच्या
क्षितिजाकडे
त्यांना त्यांच्या अमर्याद विस्ताराची जाणीव होते त्यांना नवीन धारणा आणि ज्ञान मिळते
आणि ते चांगल्या विचारांची आणि कर्मांची बीजे पेरतात तेव्हा
त्यांच्या जाणीवेच्या जागांमध्ये
त्यांचे अंतर्दृष्टी उघडले जातात
आणि त्यांच्या संज्ञानात्मक शक्ती सक्रिय होतात फिलामसन, त्यांचे खरे सार
त्यांना स्वतःमध्ये देवाचे राज्य आढळते
आपण स्वतःला नवीन बनवू शकू यासाठी आपण सर्वशक्तिमान देवाला मार्गदर्शन करण्याची विनंती करतो.
आणि आपण आपल्या आध्यात्मिक अस्तित्वाला अंधाराच्या कोठडीतून बाहेर काढतो.
स्वातंत्र्य, शांतता आणि ज्ञानाच्या प्रकाशाच्या जागांकडे
ताजी फळे आणि भाज्या हे महत्त्वाचे पोषक घटक आहेत पोषणावरील व्याख्यानातून
जून १९४० - एन्सिनिटास, कॅलिफोर्निया येथे वितरित मांस प्रथिने हा उर्जेचा एकमेव महत्त्वाचा स्रोत नाही.
कच्च्या भाज्या आणि फळांमध्ये आढळणारे काही खनिज क्षार देखील महत्त्वाचे स्रोत आहेत

मांसाचा मोठा भाग लक्षणीय प्रमाणात ऊर्जा प्रदान
करतो, परंतु जर मांस दीर्घकाळ आहारात वर्चस्व गाजवत राहिले तर ते ऊर्जा प्रदान करणे बंद करेल. शिवाय, जास्त प्रमाणात प्रथिनांचे सेवन केल्याने प्रथिन विषारीपणा होऊ शकतो, जो थकवा आणि आजाराचा स्रोत आहे. थोडक्यात, जास्त प्रथिने कमी प्रमाणात हानिकारक असतात.
जर तुम्हाला थकवा दूर करायचा असेल तर योग्य पोषण हा
एक उपाय आहे. मांस तात्पुरती ऊर्जा देऊ शकते, परंतु ते शरीरात अनेक विषारी पदार्थ आणते. कच्चे, कच्चे अन्न जास्त खाल्ल्याने थकवा कमी होईल आणि तुम्हाला ऊर्जावान वाटेल. रसांमुळे ऊर्जा वाढते, परंतु संपूर्ण फळे आणि भाज्या जास्त पौष्टिक मूल्य देतात. तथापि, काही लोक या स्वरूपात त्यांचे सेवन करण्यासाठी वेळ देऊ इच्छित नाहीत. पचनसंस्था रासायनिक पदार्थ काढते आणि त्यांना
संपूर्ण शरीरात योग्य पेशी प्रकारांमध्ये वितरित करते. शरीर अनेक रासायनिक घटकांपासून बनलेले आहे आणि
अन्नाने दररोज त्या घटकांमधील कमतरता भरून काढली पाहिजे. दैनंदिन आहारात पुरेशा प्रमाणात प्रथिने,
जीवनसत्त्वे, खनिजे, काही चरबी आणि तेल आणि योग्य प्रमाणात नैसर्गिक कार्बोहायड्रेट्स असले पाहिजेत, तर शक्य तितके रिफाइंड स्टार्च आणि रिफाइंड साखरेचे सेवन कमीत कमी करावे.
संत्र्याचा रस आणि किसलेले बदाम यांचे मिश्रण
उर्जेचा एक उत्तम स्रोत आहे, कारण संत्र्याच्या रसात मिसळल्यास बदाम चांगले पचतात.
भरपूर द्रवपदार्थ पिणे देखील महत्त्वाचे आहे जर चांगल्या दर्जाचे पाणी उपलब्ध नसेल, तर ताजे फळांचा रस, नारळ पाणी आणि टरबूज हे शुद्ध पाण्याचे उत्कृष्ट पूरक आणि आंशिक पर्याय आहेत.
भविष्यात, लोक फळांचा रस आणि भाज्यांचा रस अधिक प्रमाणात सेवन करतील कारण या रसांमुळे आरोग्याला होणारे फायदे
कनिष्ठता संकुले आणि श्रेष्ठता संकुले दोन्ही वाईट आहेत.

न्यूनगंड हा श्रेष्ठत्वाच्या संकुलाइतकाच वाईट असतो कारण ज्याला न्यूनगंड वाटतो तो त्यांच्या आत असलेली श्रेष्ठता दाखवू शकणार नाही.
मनुष्य आध्यात्मिक स्वभावाचा असल्याने, त्याला एक पवित्र ठिणगी मिळाली आहे, आणि तो नीच आहे असे समजणे किंवा तो सर्वांपेक्षा श्रेष्ठ आहे असे समजणे आणि ज्याला प्रतिष्ठा किंवा मूळ नाही अशा व्यक्तीसारखे वागणे चुकीचे आणि चुकीचे आहे.
जेव्हा एखादी व्यक्ती अभिमान दाखवते तेव्हा
अभिमानाची दाट सावली आत्म्यामधील देवाच्या प्रकाशाला अस्पष्ट करते.
म्हणून, दोन्ही गाठी एकत्र टाळल्या पाहिजेत कारण
दोन्ही आध्यात्मिक प्रगतीमध्ये अडथळे आहेत.
देव आपल्यासोबत आहे, आपल्याला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन करतो आणि तो आपल्या जीवनातील सर्वात मोठा प्रेम आहे असे आपण अनुभवूया.
जे देवाला ओळखतात त्यांना वाटते की ते सर्वांचे सेवक आहेत आणि ते इतरांपेक्षा चांगले आहेत असे त्यांना वाटत नाही.
न्यूनगंड हा अशा लोकांशी संबंधित आहे ज्यांच्याकडे कमकुवत विचार आणि कमकुवत अवचेतन आहे, तर श्रेष्ठता हा द्वेषपूर्ण अभिमान आणि खोट्या अहंकारातून जन्माला येतो. या दोन्ही गाठी आध्यात्मिक विकासासाठी विनाशकारी
आहेत आणि त्या चांगल्या समजुतीवर आणि योग्य निर्णयावर आधारित नसून भ्रम आणि सत्याकडे दुर्लक्ष करण्यावर आधारित आहेत.
वारशाने मिळालेल्या मानवी कमकुवतपणावर मात करून आत्मविश्वास जोपासला पाहिजे. ज्यांना त्याची इच्छा आहे त्यांनी त्यांच्या जीवनात मूर्त यश मिळवून त्याचा गोडवा अनुभवण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, ज्यामुळे देवाच्या मदतीने स्वतःला कनिष्ठता आणि अहंकाराच्या गुंतागुंतीपासून मुक्त केले पाहिजे.
चैतन्याचे रहस्य आणि स्रोत
अन्नाचे उर्जेमध्ये रूपांतर करण्यासाठी शरीराला
काही तास लागतात परंतु इच्छाशक्तीला उत्तेजन देणारी आणि

सक्रिय करणारी कोणतीही गोष्ट तात्काळ ऊर्जा निर्माण करते.
इच्छाशक्ती शरीराच्या पेशींमधून आणि मेंदूच्या
ऊर्जा साठ्यातून चैतन्य मिळवते जिथे अन्नातून काढलेली ऊर्जा साठवली जाते.
इच्छाशक्ती स्पायनल कॉर्डद्वारे ब्रह्मांडीय स्रोतापासून शरीरात नवीन क्रियाकलाप देखील आकर्षित करते. म्हणूनच, चैतन्यशीलतेचे रहस्य एखाद्या व्यक्तीमध्ये असलेली ऊर्जा टिकवून ठेवण्यात आणि इच्छाशक्तीद्वारे शरीरात नवीन ऊर्जा आणण्यात आहे.
ते कसे केले जाते?
प्रथम, एखाद्याने स्वेच्छेने आणि स्वेच्छेने कार्य केले पाहिजे जर काही फायदेशीर करायचे असेल तर ते स्वेच्छेने आणि निवडीने केले पाहिजे.
जेव्हा तुम्ही स्वेच्छेने काम करता तेव्हा
तुमच्याकडे जास्त ऊर्जा असते कारण तुम्ही केवळ मेंदूतील नसांमधून ऊर्जा काढत नाही तर शरीरात वैश्विक उर्जेचा मोठा प्रवाह देखील आकर्षित करत असता.
आपल्या प्रियकरासाठी चविष्ट जेवण बनवणारी स्त्री आनंदाने आणि चैतन्याने भरलेली असते, पण जर तिला तिच्या इच्छेविरुद्ध स्वयंपाक करायला भाग पाडले गेले तर तिला सुरुवातीपासूनच थकवा जाणवतो.
म्हणून, इच्छाशक्ती ऊर्जा आणते
लघुकथा:
एकदा, मी एका मित्राशी संतांबद्दल बोलत होतो. माझा
मित्र दलाल होता, आणि तो माझ्या उत्साहात सहभागी नव्हता. त्याऐवजी, तो म्हणाला, "तुम्ही ज्यांना संत म्हणता ते सर्व प्रत्यक्षात ढोंगी आहेत ज्यांना देव माहित नाही" मी त्याच्याशी वाद घातला नाही, पण विषय बदलला आणि आम्ही दलालीच्या व्यवसायाबद्दल बोलू लागलो. त्याने मला याबद्दल बरेच काही सांगितल्यानंतर, मी हळूवारपणे म्हणालो, "तुम्हाला माहित आहे का की असा एकही विश्वासार्ह दलाल नाही की ते सर्व खोटे आहेत?" तो संतापला आणि रागाने म्हणाला, "आणि तुम्हाला दलालांबद्दल काय माहिती आहे?" मी उत्तर दिले, "मी नेमके हेच म्हणायचे होते आणि तुम्हाला

संतांबद्दल काय माहिती आहे?" तो अवाक झाला. मी शांतपणे आणि दयाळूपणे पुढे बोलू लागलो, "मला दलालांबद्दल काहीही माहिती नाही आणि तुम्हाला संतांबद्दल काहीही माहिती नाही"
उर्जेचे देवदूत
देवाने आपल्याला उर्जेच्या देवदूतांच्या रूपात निर्माण केले आहे.
आणि आपण भौतिक शरीरात ठेवले
आम्ही आमचे सर्व लक्ष नाजूक शरीरांवर केंद्रित केले. आणि आपण वैश्विक जीवनाच्या उर्जेने भारलेल्या आध्यात्मिक आत्म्याला विसरलो.
आता आपण एकाग्र होण्यासाठी खरोखर प्रयत्न केले
पाहिजेत
संपूर्ण जागरूकतेची भावना परत मिळवण्यासाठी
यशाचे मूळ आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी वाढण्यात आहे. ज्याद्वारे आपल्याला आपल्या अमूर्त स्वरूपाची जाणीव होते
आणि देवाची प्रतिमा आपल्या आत राहते
अध्यात्माच्या बागेतले पहिले फूल म्हणजे श्रद्धा आणि आशेचे फूल.
तथापि, त्याचे फळ म्हणजे आत्मपरीक्षणाद्वारे
मिळवलेले प्रत्यक्ष ज्ञान.
आशावादी रहा आणि हे जाणून घ्या की जीवनातील चांगल्या गोष्टी आणि आशीर्वाद तुमची वाट पाहत आहेत.
जोपर्यंत तुम्ही प्रामाणिकपणे आणि समर्पणाने काम
करता
हरवलेला दैवी वारसा पुनर्संचयित करण्यासाठी
खऱ्या अर्थाने आध्यात्मिक व्यक्ती ही संतुलित
व्यक्ती असते.
ज्याला समाधान वाटते, चांगले आरोग्य मिळते आणि
ज्याची अंतर्दृष्टी वाढत जाते.
त्याच्याकडे आत्म्याची संपत्ती आणि ज्ञानाचा खजिना आहे.
त्याला खात्री आहे की दैवी मदत येणार आहे

आयुष्य कितीही कठीण वाटले आणि परिस्थिती कितीही प्रतिकूल असली तरी
निसर्गाच्या सौंदर्यात देवाचा चेहरा आपल्याला प्रकट होतो.
आणि त्याचा आवाज नाजूक, परिष्कृत सुरांमधून आपल्याशी बोलतो
आणि प्रेमींच्या गोड, सौम्य आवाजातून
आणि कर्तव्याच्या कर्णकर्कश आवाजातून
आपल्याला चांगुलपणा आणि शांतीकडे नेणारी प्रेरणा
आनंद आणि ज्ञान हे देवाचे वाणी आहेत.
जे आपल्याला धन्य घरात परत जाण्याचे आवाहन करते
शांती आणि मनःशांतीचे घर
आणि त्याच्या गोड उपस्थितीचा आनंद घेण्यासाठी
आणि त्याचे अतुलनीय, उत्कृष्ट सौंदर्य
जग हे अविश्वसनीयपणे फसवे आहे, आणि आपण त्याच्याकडे अशाच दृष्टिकोनातून पाहिले पाहिजे जर आपण त्याच्या फसवणुकीवर आणि भ्रमांवर प्रथम मात केली नाही तर आपण इतर कोणालाही मदत करू शकणार नाही.
आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की एकाग्र मनाच्या
एकांतात सर्व महान कामगिरीचा कारखाना आहे आणि या अद्भुत कारखान्यात, सर्व प्रतिकूल परिस्थितींवर मात करण्यासाठी किंवा प्रभावीपणे सामोरे जाण्यासाठी आपण आपल्या इच्छाशक्तीचे नमुने सतत विणले पाहिजेत.
इच्छाशक्ती सतत प्रशिक्षित आणि वापरली पाहिजे
जोपर्यंत तो आपला वेळ वाया घालवत नाही आणि आपली शक्ती व्यर्थ वाया घालवत नाही, तोपर्यंत या पृथ्वीवरील कारखान्यात काम करण्याच्या अनेक संधी माणसाला आहेत. रात्री मी स्वतःसोबत राहण्याच्या सांसारिक मागण्यांपासून दूर राहतो.
जगापासून खूप दूर, खूप दूर
माझ्या आध्यात्मिक एकांतात माझ्या इच्छेसह एकटे
जिथे मी माझे विचार मला हव्या त्या दिशेने निर्देशित करतो
मी मनापासून निर्णय घेतला.

जेव्हा मी माझ्या इच्छेला निरोगी आणि फायदेशीर क्रियाकलापांमध्ये सहभागी होण्यास प्रेरित करतो तेव्हा ते माझ्यासाठी यश निर्माण करते. अशा प्रकारे, मी माझ्या इच्छेचा अनेक वेळा प्रभावीपणे वापर केला आहे. तथापि, हे केवळ इच्छेच्या सातत्यपूर्ण वापरानेच साध्य होते.
"दैवी इच्छेने भरलेली माझी इच्छा, मला जे हवे आहे ते साध्य करेल!" असे म्हणता आणि पुष्टी देताना तुम्हाला किती अद्भुत भावना येईल!
जर एखादी व्यक्ती आत्मसंतुष्ट झाली आणि देवाने
दिलेल्या स्वतःच्या इच्छेचा वापर न करता सर्वस्व दैवी इच्छेवर सोपवले, तर त्याला इच्छित परिणाम मिळणार नाही. दैवी शक्ती तुम्हाला स्वतःहून मदत करू इच्छिते.
आपण आपल्या मनातून हा विचार काढून टाकला पाहिजे की देव, त्याच्या सामर्थ्याने आणि अलौकिक शक्तींनी, आपल्यापासून दूर आहे आणि स्वर्गाच्या दूरवर लपलेला आहे, आणि आपण हे विसरू नये की आपल्या मानवी इच्छेमागे दैवी इच्छा आहे, परंतु ती महान शक्ती, त्याच्या लाटा आणि विस्तारांनी भरलेल्या समुद्रासारखी, मन उघडे आणि हृदय ग्रहणशील असल्याशिवाय येणार नाही.
प्रार्थना
हे विश्वमाता
आपल्या हृदयातील एकमेव ज्योत होण्यासाठी
आणि आपल्या आत्म्यातील अंधार दूर करण्यासाठी
आणि तुमच्यावरील आमच्या प्रेमाच्या अश्रूंमध्ये सांसारिक गोष्टींवरील आपले प्रेम धुवून टाका
आणि आम्हाला तुमच्याशी सहमत होण्यास आनंद होत आहे. आमचे दुःख आणि दु:ख कायमचे दूर करा
आपल्या लहान हृदयांना मोठे हृदय बनवा.
ते तुमची संपूर्ण उपस्थिती सामावून घेते
आणि तुमच्या दैवी स्वभावाच्या आरशात
आपण स्वतःला परिपूर्ण आणि शुद्ध म्हणून पाहूया. तुमच्यावरील आमच्या प्रेमाच्या ज्वाला उंचावू दे ऐहिक इच्छांच्या ज्वालांच्या वर
लाखो प्रलोभने तुमच्या रूपात स्वतःला वेषात घेतात आणि ते आपल्याला सतत फसवते

* * *

ये, हे शुद्ध आणि परिपूर्ण दिव्य आनंद!
आमच्या तुमच्या आकांक्षेच्या मंदिरात प्रवेश करा ग्रह शांत राहू द्या
आपल्या पर्वतांमध्ये, अज्ञानाच्या काळ्या रात्रींमध्ये
तो आपल्याला मार्गदर्शन करो आणि आपल्याला सुरक्षितपणे परत आणो.
तुमच्या सुरक्षित आश्रयाकडे!

अनंतकाळापासून कुजबुज
खय्यामची पहिली क्वाट्रेन
एडवर्ड फिट्झगेराल्ड यांनी भाषांतरित केले आणि मास्टर परमहंस यांनी स्पष्ट केले.
ओमर खय्यामची पश्चिमेकडील कीर्ती फिट्झगेराल्डने एकोणिसाव्या शतकाच्या मध्यात केलेल्या त्यांच्या क्वाट्रेनच्या भाषांतरावर अवलंबून आहे, जो इंग्रजीतील आतापर्यंतचा सर्वोत्तम अनुवाद मानला जातो.
शिक्षक परमहंस उमर खय्याम यांना महान गूढवादी आणि
उच्च दर्जाचे आत्मज्ञान असलेले मानत होते, आणि त्यांनी त्यांचे आध्यात्मिक आणि अनुभवात्मक अनुभव व्यक्त करण्यासाठी प्रतीकात्मकतेचा वापर केला होता, आणि त्यांचा गैरसमज झाला होता आणि संशोधकांनी त्यांचे आध्यात्मिक तत्वज्ञान समजून घेण्यासाठी पुरेसे खोलवर अभ्यास केला नाही जे त्यांनी चतुर्थांशांमध्ये ठेवले होते. रात्रीच्या बाउलमध्ये सकाळी जागे व्हा!
तार्यांना उडवून देणारा दगड त्याने फेकला आहे.
आणि पाहा! पूर्वेकडील शिकारीने पकडले आहे प्रकाशाच्या फासात सुलतानचा बुरुज
अरबी भाषांतर:
जागे व्हा, कारण सकाळने रात्रीच्या भांड्यात दगड टाकला आहे.
तारे पूर्णपणे विखुरणे
आणि इथे पूर्वेचा शिकारी आहे
त्याने सुलतानचा बुरुज ताब्यात घेतला.

प्रकाशाच्या फासाने
स्पष्टीकरण आणि अर्थ लावणे:
अर्थांचे स्पष्टीकरण:
सकाळ: ही भ्रामक पार्थिव अस्तित्वातून जागृतीची पहाट आहे.
रात्रीचे पात्र: अज्ञानाचा अंधार जो अमर आत्म्याला अरुंद, मर्यादित मानवी चेतनेत कैद करतो.
दगड: आध्यात्मिक शुद्धीकरण
तारे: भौतिक इच्छांची मोहक झलक
पूर्वेचा शिकारी: भ्रमांचे अवशेष नष्ट करणारे
पराक्रमी पूर्वेकडील ज्ञान
प्रकाशाचा फास: धन्य ज्ञानाचे तेज, जे आत्म्याला कैद करणाऱ्या आणि बेड्या घालणाऱ्या जाचक अंधाराचा नाश करते. अर्थ:
आतील शांतता कुजबुजते:
"जागे व्हा! अज्ञानाची झोप सोडून द्या, कारण ज्ञानाची पहाट फुटली आहे. अज्ञानाच्या अंधार्या भांड्याला आध्यात्मिक शुद्धीकरणाच्या दगडाने फेकून द्या आणि ते फोडा आणि मंद भौतिक इच्छांचे मंद, चमकणारे तारे विखुरून टाका."
"पूर्वेकडील ज्ञानाचा प्रकाश पहा, जो भ्रमांचा
शिकारी आणि नाश करणारा आहे, कारण त्याने आत्म्याच्या उंच बुरुजाला प्रकाशाच्या फासाने पकडले आहे आणि त्याचा प्रतिबंधात्मक भौतिक अंधार दूर केला आहे, तो पूर्णपणे नाहीसा केला आहे."
"हे भ्रमाच्या नगरातील रहिवाशांनो, झोप सोडून द्या! कारण आंतरिक ज्ञानाच्या आध्यात्मिक संदेशाचा सूर्यकिरण प्रकट झाला आहे."
अज्ञानाच्या काळ्या भांड्याला तोडण्यासाठी आणि त्यातून तात्पुरत्या भौतिक सुखांची इच्छा काढून टाकण्यासाठी आध्यात्मिक शुद्धीकरणाच्या भक्कम दगडाचा वापर कसा करायचा ते शिका.
"ज्ञानाच्या शिकारीकडून धडा घ्या, जो सतत प्रकाशासाठी तळमळणाऱ्या आणि सत्याचा शोध घेणाऱ्या

आत्म्यांना शोधतो, त्यांना वैभवशाली वैभवाच्या, शाश्वत स्वातंत्र्याच्या वैभवाच्या आभाळाने वेढतो."
उधळ्या पुत्राचे पुनरागमन
एकदा, खूप वर्षांपूर्वी, मी माझ्या एका
विद्यार्थ्याला विरुद्ध दिशेने चालताना पाहिले. त्याच्या कृतींचे अपरिहार्य परिणाम लक्षात घेऊन, मी त्याला त्याची कृती सोडून देण्यासाठी सर्व तार्किक मार्गांचा वापर करून पटवून देण्याचा प्रयत्न केला, परंतु मला आढळले की मी त्याला मदत करू शकत नाही.
कारण त्याने वाईट मार्गावर जाण्याचा विचार केला
होता.
शेवटी, मी स्वतःला म्हणालो:
"त्याला ते हवे असल्याने, मी त्याला एकटे सोडतो"
पण त्याच्याबद्दलचे माझे प्रेम आणि काळजी लवकरच परत आली, म्हणून मी एका अंजिराच्या झाडाखाली बसलो आणि त्याची कल्पना करू लागलो.
मी त्याला सतत पुढील बौद्धिक संदेश पाठवत राहिलो: "देवाने मला तुम्हाला जे करायचे आहे त्याबद्दल तुमचा विचार बदलण्यास सांगितले आहे"
संध्याकाळी, माझ्या शरीरात आणि मनात जाणवलेल्या एका तीव्र अंतर्ज्ञानी भावनेने मला विश्वास बसला की तो खरोखर परत येत आहे.
अचानक, "उधळा मुलगा" दिसला, घरी परतल्यावर त्याने त्यांना धनुष्याने स्वागत केले आणि म्हटले:
"दिवसभर, मी जिथे जिथे गेलो आणि जे काही केले, तिथे
मला तुझा चेहरा दिसला. याचा अर्थ काय?"
मी उत्तर दिले: "देव माझ्याद्वारे तुम्हाला बोलावत होता. तो त्याचा बोलावणा होता, माझा नाही."
माझी इच्छा स्वार्थाने प्रेरित नव्हती, पण मी न सोडण्याचा दृढनिश्चय केला होता
तुम्ही परत येईपर्यंत हे ठिकाण उघडे राहील.
या प्रकारच्या डिझाइनमुळे मोठे बदल घडू शकतात. ही खरोखरच एक अद्भुत शक्ती आहे!
जेव्हा तुम्ही तुमचा मार्ग निश्चित करता आणि तुमच्या मार्गावर चालण्याचा निर्णय घेता, तेव्हा तुम्ही तुमची

इच्छाशक्ती सक्रिय केली पाहिजे आणि व्यावहारिक प्रयत्न केले पाहिजेत, आणि मग तुम्हाला आढळेल की यशाचे सर्व घटक तुम्हाला माहित असलेल्या आणि नसलेल्या ठिकाणांपासून मिळतील.
दैवी उर्जेने भरलेल्या तुमच्या इच्छेमध्ये तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर आहे.
जेव्हा तुम्ही त्या इच्छापत्राचा वापर करता तेव्हा तुम्ही तुमच्या प्रार्थनांना प्रतिसाद मिळण्यासाठी खिडकी उघडता.
हा माझा स्वतःचा अनुभव आहे. पूर्वी मी माझ्या इच्छाशक्तीची चाचणी घेण्यासाठी काही गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करायचो, पण आता मी ते करत नाही कारण मला निकाल आधीच माहित आहे: मला जे काही हवे आहे ते सर्वशक्तिमान देवामुळे साध्य होते.
"मॅन्ज अल्टिमेट गोल" या पुस्तकातून
चला देवाला आपल्या आत्म्यांचा मेंढपाळ बनवूया
आणि दिव्य प्रकाश म्हणजे स्काउट
आयुष्याच्या अंधाऱ्या वाटांवर
गोंधळाच्या रात्रींमध्ये तो मार्गदर्शक प्रकाश आहे आणि जागरणाच्या तासांमध्ये निश्चिततेचा सूर्य
आणि पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या अंधाराच्या
समुद्रातील मार्गदर्शक तारा
चला त्याची मदत मागूया आणि त्याची प्रेरणा घेऊया
कारण जगाचे चढ-उतार सुरूच राहतील.
त्याच्या घटना उग्र लाटांसारख्या अशांत आहेत. आपल्याला मार्गदर्शन कुठून मिळेल?
ते आपल्या चंचल, पक्षपाती सवयींमध्ये नाही.
किंवा आपल्या वातावरणाच्या प्रभावाखाली नाही आपल्या देशातून किंवा आपल्या जगातूनही नाही उलट, तो मार्गदर्शक सत्याचा आवाज आहे आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडणे
प्रत्येक क्षणी मी फक्त देवाचाच विचार करतो. मी माझा आत्मा त्याला अर्पण केला.
मी माझे हृदय त्याच्या हाती सोपवले.
मी माझे प्रेम आणि तळमळ त्याच्याकडे वळवली.

आपण देवाशिवाय इतर कशावरही विश्वास ठेवू नये.
आणि जे त्याचा प्रकाश प्रकट करतील त्यांच्यावर आपण विश्वास ठेवला पाहिजे
तो प्रकाश माझा मार्गदर्शक आहे.
ते माझे ज्ञान आणि माझे प्रेम आहे.
अजिंक्य शक्ती
आणि ज्या सत्याला मागे टाकता येत नाही
आता आणि कायमचे
असे लोक आहेत जे इतके टोकाचे विचार करतात की त्यांना असे वाटते की जीवनात यशस्वी होण्यासाठी त्यांना न थांबता यंत्रासारखे काम करावे लागेल.
दुसरीकडे, असे लोक आहेत जे त्यांच्यापेक्षा कमी अतिरेकी नाहीत, कारण एकदा त्यांना आध्यात्मिक गोष्टींमध्ये रस निर्माण झाला की ते इतर सर्व गोष्टींची इच्छा सोडून देतात आणि ही एक चुकीची भूमिका आहे. उदाहरणार्थ, त्यांचा असा विश्वास आहे की तीव्र एकाग्रता आणि शारीरिक प्रयत्नांची आवश्यकता असलेले काहीही करण्याची आवश्यकता नाही आणि ते तपस्वीपणा आणि सर्व भौतिक गोष्टींचा त्याग करण्याचा सल्ला देतात परंतु ही वृत्ती बौद्धिक स्थिरतेला लपवते.
खोट्या अध्यात्माच्या आवरणाखाली
मला असे आढळून आले आहे की महान शिक्षकांना जगामध्ये
खूप रस असतो पण त्यांच्याशी त्यांना कोणतीही ओढ नसते जेव्हा माझ्या शिक्षकांना काही सुंदर दिले जायचे, तेव्हा ते त्याची काळजी घ्यायचे आणि त्याचे रक्षण करायचे, पण जर ते तुटले किंवा खराब झाले तर ते हसायचे आणि म्हणायचे, "त्यात माझी आवड संपली कारण त्यात माझे जास्त लक्ष गेले होते" तो अलिप्त होता कारण तो अनासक्त होता.
देवाने मला जे दिले आहे त्याची मला जशी कदर आहे तशीच मलाही वाटते, पण मी ते गमावले तरी ते मला चुकत नाही. एकदा, कोणीतरी मला एक सुंदर कोट आणि टोपी दिली, आणि तो
एक महागडा सेट होता. मी त्याची काळजी घेण्यात आणि तो फाटण्यापासून आणि घाणेरडा होण्यापासून वाचवण्यात आनंदी होतो, जोपर्यंत मी त्याला कंटाळलो नाही आणि म्हणालो: "अरे देवा, मला या त्रासाची गरज नाही!"

एके दिवशी, मी लॉस एंजेलिसमधील एका हॉलमध्ये
व्याख्यान देण्यासाठी गेलो होतो, आणि मी पोहोचताच आणि माझा कोट काढू लागताच, मला एक दिव्य वाणी ऐकू आली, "कोटच्या खिशात असलेल्या सर्व गोष्टी सोबत घेऊन जा" म्हणून मी तसे केले.
व्याख्यानानंतर, मी कोट स्टोरेज रूममध्ये परतलो आणि
मला आढळले की कोट - देव तुमचे रक्षण करो - गायब झाला होता. मला त्याबद्दल खूप वाईट वाटले, म्हणून कोणीतरी
म्हटले, "नाराज होऊ नकोस, आम्ही तुला दुसरा कोट विकत देतो" मी म्हणालो, "मी कोट हरवला म्हणून नाराज नाही, तर ज्याने कोट घेतला त्याने कोटला पूर्णपणे जुळणारी टोपी देखील घेतली नाही म्हणून मी नाराज आहे"
आपण आपल्या भावनांना आपल्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ
नये. जर एखादी व्यक्ती फक्त आपले कपडे आणि इतर वस्तूंची काळजी घेत असेल तर ती कशी आनंदी राहू शकते?
याचा अर्थ स्वच्छ आणि नीटनेटके कपडे न घालणे किंवा घर स्वच्छ आणि नीटनेटके न करणे असा नाही, तर या गोष्टींमध्ये जास्त गुंतलेले किंवा वेडे नसणे असा आहे.
एकदा मला एका डिनर पार्टीला आमंत्रित करण्यात आले
होते आणि सर्व काही अतिशय भव्य आणि व्यवस्थित होते. मी जेवणाचा खूप आनंद घेतला, पण आमचे यजमान खूप घाबरले होते, त्यांना भीती होती की सर्वकाही नियोजित प्रमाणे होणार नाही आणि परिणामी, त्यांनी त्यांच्या चिंतेने वातावरण खराब केले.
जे अतिसंवेदनशील असतात त्यांना सहसा इतरांची चिंता
आणि अस्वस्थता जाणवते. भीती आणि भीती का? आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न केले पाहिजेत, नंतर विश्रांती घेतली पाहिजे आणि इतरांना विश्रांती घेऊ दिली पाहिजे. आपण गोष्टींना जबरदस्ती न करता त्यांच्या नैसर्गिक मार्गाने जाऊ दिले पाहिजे, आणि मग आपल्या सभोवतालच्या लोकांनाही शांती मिळेल.
परमेनिडियन कापणी
मानवी इच्छेमागे दैवी इच्छा आणि वैश्विक उर्जेच्या अमर्याद प्रवाहाचा उद्देश दडलेला आहे.

जीवनात जे काही चांगले आणि फायदेशीर आहे ते दाखवण्यासाठी आहे.
या कारणास्तव, जो कोणी उच्च इच्छेनुसार स्थिर आणि सुसंगत राहतो त्याला देवाच्या मदतीने यश मिळेल. इच्छाशक्ती म्हणजे विशिष्ट ध्येय साध्य करण्यासाठी निर्देशित केलेली ऊर्जा आणि इच्छा.
इच्छाशक्तीशिवाय काहीही करता येत नाही; खरंच, इच्छाशक्तीशिवाय दैनंदिन जीवनात साधी हालचालही करता येत नाही.
बहुतेक लोक अनावश्यक गोष्टी करतात आणि त्यांचे
प्रयत्न रचनात्मक मार्गाने केंद्रित करत नाहीत.
इच्छा ही इच्छाशक्तीपेक्षा वेगळी आहे, जरी इच्छा इच्छाशक्तीसाठी उत्प्रेरक म्हणून काम करू शकते. इच्छाशक्ती विकसित करताना, सर्वप्रथम दृढनिश्चय असणे आवश्यक आहे आणि आकलनशक्ती, विवेक आणि शहाणपणाचा वापर करणे आवश्यक आहे.
यानंतर प्रशिक्षण दिले जाते आणि इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी जाणीवपूर्वक इच्छाशक्तीचा वापर केला जातो. ध्येय साध्य होईपर्यंत प्रवास आणि प्रयत्न चालू
राहिले पाहिजेत.
जेव्हा एखादी व्यक्ती उदात्त ध्येय साध्य करण्याचा संकल्प करते तेव्हा प्रयत्न करणे थांबवणे अयोग्य होते. किंवा तो प्रतिकूल परिस्थितींसमोर हार मानू शकतो जेव्हा चेतना उच्च इच्छाशक्ती आणि विचारांशी सुसंगत असते आणि इच्छाशक्ती कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय एखाद्या विशिष्ट कल्पनेवर केंद्रित असते, तेव्हा इच्छाशक्ती अमर्याद आणि अक्षय वैश्विक क्रियाकलापांनी भरलेली असते. अज्ञान आणि इच्छांनी नियंत्रित असलेली मानवी इच्छाशक्ती त्याच्या मालकावर दुःख आणि संकटे आणते. खऱ्या आनंदाचा अनुभव घेण्यासाठी, चांगल्या इच्छांनी वाईट इच्छांवर मात केली पाहिजे आणि इच्छाशक्ती सत्याच्या उगमाकडे आणि अस्तित्वातील सर्व चांगल्या गोष्टींच्या उत्पत्तीकडे योग्य दिशेने निर्देशित केली पाहिजे. एखाद्या व्यक्तीने खोटी साक्ष देण्यापासून का दूर राहावे? कारण खोटेपणा ढोंगीपणा आणि कपट वाढवतो.

देवाच्या दृष्टीने विश्वासघात हे सर्वात मोठ्या पापांपैकी एक आहे. वैयक्तिक फायद्यासाठी किंवा सूड घेण्याच्या इच्छेने एखाद्यावर खोटे आरोप करणे हे खोटी साक्ष देण्याचे एक प्रकार आहे. जर प्रत्येकाने ही पद्धत पाळली तर लोकांमध्ये अराजकता आणि अराजकता पसरेल. दुसऱ्या व्यक्तीविरुद्ध खोटी साक्ष ऐकणे म्हणजे खोट्या साक्षीदाराचे समर्थन करणे आणि त्याच्या लज्जास्पद वर्तनात सहभागी होणे, आणि ते ऐकणे आणि समर्थन अपरिहार्यपणे अंतर्गत भावनिक संघर्षात बदलेल जे आत्म्याची शांती भंग करते आणि जीवनाची शांती भंग करते. जरी ते तात्पुरते न्याय्य असले तरी, ती कृती शेवटी जोरदार उलटी होईल आणि त्रास आणि मानसिक वेदना निर्माण करेल जी चेतनाला त्रास देईल आणि विवेकाला धक्का देईल. मत्सराचे हानिकारक आणि भयानक परिणाम देखील होतात,
कारण ते मत्सरी व्यक्तीला वैयक्तिक दुःख देते कारण एखाद्या व्यक्तीने सोडलेले विचार आणि भावना त्याच्याकडे परत येतात.
जो प्रेम आणि परोपकार करतो त्याला त्या बदल्यात प्रेम आणि परोपकारी वागणूक मिळेल, तर जो लोभ, स्वार्थ आणि मत्सराचे विचार पुढे पाठवतो तो स्वतःवरही या गोष्टी तितक्याच प्रमाणात आणतो.
एखाद्या व्यक्तीने चोरी का करू नये?
जर सर्वजण चोरी, दरोडा आणि खंडणी वसूल करून जगले तर जग कसे असेल? अशा परिस्थितीत, सर्वात घृणास्पद आणि क्रूर गुन्हे घडतील मालमत्तेचे रक्षण करण्यासाठी आणि चोरीला गेलेल्या वस्तू परत मिळवण्यासाठी तीव्र लढाई होईल.
चोरी ही एक अशी कृती आहे जी सामाजिक नियमांच्या
विरुद्ध आहे आणि इतरांना त्यांच्या हक्कांपासून वंचित ठेवते, आणि म्हणूनच ती अस्तित्वाच्या कायद्यांच्या विरुद्ध आहे आणि समाजांकडे गुन्हेगारांशी व्यवहार करण्यासाठी योग्य सुविधा आणि प्रभावी पद्धती नाहीत. जेव्हा चोरांना तुरुंगात टाकले जाते तेव्हा त्यांच्या जुन्या सवयी अधिक रुजतात आणि इतर गुन्हेगारांसोबत संगत करताना त्यांना नवीन वाईट सवयी देखील लागू शकतात. जर असे झाले तर, तुरुंगात

जाण्यापूर्वीच्या परिस्थितीपेक्षा सुटकेनंतर त्यांची स्थिती खूपच वाईट होईल.
प्रभु, आम्ही तुम्हाला आशीर्वाद देण्याची विनंती करतो की आम्हाला वाईट ऐकू नये, वाईट पाहू नये, वाईट बोलू नये किंवा वाईट श्वास घेऊ नये.
आपण वाईटाला स्पर्श करत नाही, वाईटाची जाणीव करत
नाही, वाईट विचार करत नाही, वाईट स्वप्न पाहत नाही.
आपण दररोज वापरत असलेले बल:
आपल्या संवेदी धारणा
- आणि आमच्या भावना
- आणि आपली बुद्धिमत्ता
हे सर्व देवाकडून घेतले आहे, आणि आपण त्याच्याशिवाय
एक क्षणही जगू शकत नाही.
तथापि, जेव्हा आपण त्याच्या देणग्यांचा वापर करतो तेव्हा आपण त्याच्याबद्दल जसा विचार करायला हवा तसा करत नाही, किंवा आपण त्याला तो ज्या लक्ष देण्यास पात्र आहे ते देत नाही.
त्याऐवजी, आपण भौतिक जगाशी पूर्णपणे सुसंगत आणि संपूर्ण संबंध ठेवून इंद्रिय सुखे आणि सांसारिक महत्त्वाकांक्षा यांचा पाठलाग करतो.
हेच आपल्या सर्व दुःखाचे आणि दुःखाचे मूळ कारण आहे. देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले
आहे, आणि म्हणूनच आपण खऱ्या आनंदाची चव जाणू शकत नाही जोपर्यंत आपण त्याच्या उपस्थितीचा आपल्यात शोध घेत नाही आणि आपल्या आत्म्यात त्याच्या आनंदाचे अमृत चाखत नाही. तसेच आपल्याला दररोज आवश्यक असलेल्या गोष्टी इच्छेने मिळविण्यासाठी आवश्यक असलेली धन्य शक्ती आपण बाळगू शकत नाही.
जोपर्यंत आपल्याला हे कळत नाही की देव त्या शक्तीचा स्रोत आहे, तोपर्यंत आपण त्याच्यावर अवलंबून राहिले पाहिजे आणि त्याच्याकडे वळले पाहिजे.
तो आपल्यावर सतत वर्षाव करत असलेल्या सर्व आशीर्वादांबद्दल कृतज्ञ अंतःकरणाने
जर तुम्ही कृतज्ञ असाल तर मी तुम्हाला नक्कीच वाढवीन [उपकारात]

जेव्हा आपले हृदय परम उदार दात्याबद्दल कृतज्ञतेने भरून जाते, तेव्हा ते त्याच्या गौरवशाली उपस्थितीसाठी पवित्र मंदिरे बनतात आणि हीच सर्वात मोठी उपलब्धी आहे जी आपण मिळवू शकतो, कारण जीवनाचा उद्देश म्हणजे मनुष्याने त्याच्या निर्मात्याशी सुसंगत राहणे, त्याच्या जवळ जाणे आणि त्याला जाणून घेणे.
{प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व
मिळवण्याचा प्रयत्न करा, म्हणजे या सर्व गोष्टी तुम्हाला मिळतील}
देवाचे सतत स्मरण करून आणि त्याच्याबद्दल दयाळूपणे विचार करून, आपल्याला हे जाणवेल की तो आपला प्रिय आहे, आपण त्याचे निवडलेले आहोत आणि त्याच्या कृपेत आपलाही वाटा आहे.
आनंद, प्रेम, प्रकाश आणि चांगुलपणाचे राज्य
जेव्हा आपण देवाच्या विपुल आशीर्वादांचा विचार करतो, ज्यापैकी सर्वात मोठे म्हणजे निवडीचे स्वातंत्र्य वापरून योग्य मार्गाचे अनुसरण करण्याची शक्यता असते जो उच्च उद्देशांशी सुसंगतता साधतो आणि आध्यात्मिक आनंद मिळवतो, तेव्हा प्रत्येक दिवस नवीन आंतरिक आनंदाने भरलेला असतो आणि आपल्याला आपल्या जीवनात एक आशीर्वादित प्रवाह वाहताना जाणवतो, त्यामुळे कृतज्ञता आपले हृदय भरून जाते आणि जीवनाला चव आणि अर्थ प्राप्त होतो.
जो व्यक्ती, चिंतनशील विचारसरणीद्वारे, रहस्यमय पद्धतीने कार्य करणारा दैवी नियम पाहू शकतो, तो कधीही त्याच्यासमोर स्तुती, आभार आणि नम्रता करण्याचे थांबवत नाही ज्याच्यावर सर्व प्रेम, स्तुती आणि कृतज्ञता आहे. आपण अस्तित्वातील सर्व चांगल्या गोष्टींचा स्रोत असलेल्या देवाचे स्मरण करूया आणि आपल्या अंतःकरणाच्या खोलीतून बाहेर पडणाऱ्या प्रामाणिक प्रेमात आपले स्मरण मिसळूया.
ज्या देवापासून जीवन वाहते, प्रेम पसरते आणि आशीर्वादांचा वर्षाव अविरतपणे होतो, त्याला
ज्यांनी मानवतेसाठी मेणबत्ती पेटवली, जगाच्या मातीत चांगले बीज पेरले, ज्ञानवर्धक विचार पसरवले, चांगल्या

कर्मांना आणि उदात्त वर्तनाला प्रोत्साहन दिले अशा सर्वांना आपण प्रेमाने आठवूया.
आपण आपले हृदय प्रेमासाठी उघडूया, आपले मन
ज्ञानवर्धक प्रेरणांसाठी ग्रहणशील बनवूया आणि देवाकडे मदत आणि मार्गदर्शन मागूया.
आपण काय विचार करतो आणि करतो यामध्ये
भीती हृदयाला विष देते
मानवी मन हे ऊर्जेचे किंवा जीवनावश्यक
क्रियाकलापांचे एक विशाल भांडार आहे.
ही क्रिया सतत स्नायूंच्या हालचालींमध्ये, हृदय, फुफ्फुसे आणि डायाफ्रामचे कार्य, पेशीय चयापचय, रक्तातील रासायनिक अभिक्रियांमध्ये आणि मोटर संवेदी अवयवांच्या (नसा) कार्यामध्ये वापरली जाते.
याव्यतिरिक्त, विचार, भावना आणि इच्छाशक्तीवर मोठ्या प्रमाणात महत्वाची ऊर्जा खर्च होते.
भीती जीवनाची क्रिया कमकुवत करते आणि सक्रिय इच्छाशक्तीच्या सर्वात भयंकर शत्रूंपैकी एक आहे.
भीती जीवनाच्या क्रियाकलापांना दाबते आणि अडथळा आणते
जी सहसा नियमितपणे नसांकडे वाहते, ज्यामुळे त्या अर्धांगवायू झाल्यासारखे दिसतात आणि शरीर सुस्त होते आणि त्याची चैतन्यशीलता लक्षणीयरीत्या आणि लक्षणीयरीत्या कमी होते (भीती ही मज्जातंतू अवरोधक आहे!)
भीती भीतीचे कारण दूर करण्यास मदत करत नाही. ती इच्छाशक्ती कमकुवत करते आणि मेंदूला शरीराच्या अवयवांना अडथळा सिग्नल पाठवण्यास प्रवृत्त करते. भीती हृदयाला विष देते, पचन बिघडवते आणि असंख्य शारीरिक आजारांना कारणीभूत ठरते.
जेव्हा जाणीव देवावर केंद्रित राहील, तेव्हा
तुम्हाला कशाचीही भीती वाटणार नाही आणि तुम्ही प्रत्येक अडथळा आणि अडथळ्यावर मात करू शकाल.
धैर्य आणि श्रद्धेने "इच्छा" म्हणजे ऊर्जा नसलेली इच्छा, तर "हेतू" म्हणजे काहीतरी करण्याचा संकल्प: इच्छा किंवा इच्छा पूर्ण करणे परंतु "इच्छा" असे म्हणता येते: "मी जे हवे आहे ते साध्य करेपर्यंत मी अथक परिश्रम करतो".

जेव्हा तुम्ही तुमच्या इच्छाशक्तीला प्रशिक्षित करता, तेव्हा तुम्ही महत्वाच्या क्रियाकलापांच्या शक्तींना मुक्त करू शकता आणि निर्देशित करू शकता, ते मिळविण्यासाठी आवश्यक ते न करता काहीतरी मिळवण्याची इच्छा करण्यापेक्षा.
आपण आशा सोडू नये, तर हे लक्षात घेतले पाहिजे की देव आपल्याला आपल्या परिस्थिती सुधारण्यासाठी, आपल्या कल्पना उंचावण्यासाठी आणि जीवनात स्वतःसाठी आणि इतरांसाठी नवीन आणि उपयुक्त गोष्टी निर्माण करण्यासाठी एकामागून एक संधी देतो.
जर आपण आपल्या जीवनशैलीवर समाधानी नसू, तर आपण असे
नवीन मार्ग आणि पद्धती शोधल्या पाहिजेत ज्यामुळे आपल्याला काही प्रमाणात समाधान आणि मानसिक आराम मिळेल. आपण असे काहीतरी करण्याचा विचार केला पाहिजे
ज्यामुळे आपली परिस्थिती सुधारेल आणि आपले जीवन अर्थपूर्ण आणि सार्थक होईल आणि नंतर ते प्रत्यक्षात आणले पाहिजे.
चेतनेत बदल किंवा त्याच्या मार्गात बदल करणे ही
तातडीने आवश्यक आहे.
आपण असा निश्चय केला पाहिजे की आपण समस्यांना
आपल्यावर परिणाम करू देणार नाही आणि आपले संतुलन बिघडू देणार नाही आणि चिंताग्रस्त गोष्टींना आपले जीवन खराब करू देणार नाही, आपल्या भावना व्यापू देणार नाही आणि आपले वातावरण खराब करू देणार नाही.
आणि आपण हानिकारक सवयी आणि हानिकारक गुणांचे बळी
पडणार नाही आणि आपण आकाशातील पक्ष्यांसारखे मुक्त आणि अनियंत्रित राहू.
लोकांना स्थिर आणि अपरिवर्तित राहण्याची गरज नाही. आत्म्याच्या सारापासून भ्रमाचे पडदे काढून टाकले पाहिजेत जेणेकरून ते त्याच्या शुद्धतेने आणि सामर्थ्याने चमकू शकेल आणि देवाने मानवजातीला दिलेल्या उदात्त वैभवाचे प्रकटीकरण करू शकेल.
देव चांगल्या प्रयत्नांना, कायदेशीर महत्त्वाकांक्षांना आणि यशस्वी होण्याच्या दृढनिश्चयाला आशीर्वाद देतो.

आपल्या जीवनामागे परमात्म्याची शक्ती आहे आणि आपल्या इच्छेमागे दैवी इच्छेचा वैश्विक महासागर आहे.
आपण त्या अमर्याद महासागराचा अविभाज्य भाग आहोत
जेव्हा आपण त्या महासागरापर्यंत पोहोचतो आणि त्यात पोहतो तेव्हा आपली जाणीव विस्तारते आणि आपल्याला आपली विशालता जाणवते.
त्याबद्दल विचार करणे आपल्याला त्याच्या जवळ आणते
आणि त्यावर चिंतन करणे आपल्याला त्याकडे घेऊन जाते. त्याच्याशी सुसंगत राहण्याचा सतत प्रयत्न आपल्याला ज्ञान, दृढनिश्चय आणि ऊर्जा प्रदान करतो.
चेतनेची दररोजची तयारी दैवी प्रेम आणि स्वर्गीय आशीर्वाद आणते.
ते कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय आपल्याकडे वाहते आणि आपल्याला महासागराच्या खजिन्यांचा उदार वाटा देते. प्रत्येक मानवाच्या आत एक दिव्य चेतना सुप्त असते, जी स्वतःला व्यक्त करण्याच्या संधीची वाट पाहत असते.
आणि अहंकाराच्या अरुंद आणि प्रतिबंधित तळघरातून
बाहेर पडण्यासाठी
ज्याप्रमाणे एखादी व्यक्ती त्रासदायक दुःस्वप्नातून जागे होते आणि त्याला जाणवते की त्याने जे पाहिले ते फक्त एक स्वप्न होते, त्याचप्रमाणे दैवी चेतना देखील एखाद्या व्यक्तीला झोपेच्या आणि गोंधळाच्या दुःस्वप्नातून जागे होण्यास आणि जीवनाच्या अर्थ आणि उद्देशाची एक नवीन जाणीव आणि सुदृढ समज मिळविण्यास उद्युक्त करते.
जर आपल्याला आध्यात्मिक जागृतीची पहाट अनुभवायची
असेल आणि निश्चिततेच्या प्रकाशाचे साक्षीदार व्हायचे असेल तर आपण आतला आवाज ऐकला पाहिजे.
आपण त्याच्या प्रेरणेला प्रतिसाद देतो आपण
मार्गावरून भ्रमाचे दगड आणि अज्ञानाचे दगड काढून टाकले पाहिजेत जे आत्म्याच्या प्रगतीत अडथळा आणतात आणि त्याच्या हालचालीत अडथळा आणतात.
आणि आपण उदासीनतेच्या झोपेतून जागे होण्याच्या
दारावर आकांक्षेच्या हाताने ठोठावूया, जेणेकरून आपण आनंदाच्या झुळूकांचा श्वास घेऊ शकू आणि आपल्या प्रत्येक

विचारात आणि आपल्या प्रत्येक भावनेत स्वर्गीय वीज आणू शकू.
आणि आमची प्रत्येक कामे
आपण सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो की त्याने आपल्या चेतनेत जाणीवेच्या खिडक्या उघडाव्यात, आपल्याला ज्ञानाच्या प्रकाशाने भरावे, त्याच्या प्रेमाने आणि त्याच्या शाश्वत करुणेने आपल्याला वेढावे.
माझ्याकडे आलेल्यांमध्ये असे लोक होते ज्यांना मी सुरुवातीपासूनच स्पष्टपणे सांगितले होते की त्यांचे हेतू चांगले नाहीत आणि मी त्यांना ते हेतू बदलण्यास सांगितले.
त्यापैकी काहींना मी जे बोललो ते आवडले नाही, पण काहींनी प्रतिसाद दिला आणि चांगले बदलले. ढोंगीपणामुळे चांगले परिणाम मिळत नाहीत आणि सर्वात शहाणा माणूसही त्यांच्या डोळ्यांनी जे उघड होते ते लपवू शकत नाही.
एखाद्या व्यक्तीचा संपूर्ण इतिहास त्याच्या
डोळ्यांत लिहिलेला असतो.
जर तुम्हाला एखाद्याचे खरे स्वरूप जाणून घ्यायचे
असेल, तर देवाला त्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप तुम्हाला प्रकट करण्याची विनंती करा.
कारण तुम्हाला फसवायचे नाही, तुम्हाला त्याचे खरे स्वरूप तुमच्या हृदयात खोलवर जाणवेल आणि तुमची अंतर्ज्ञान चुकीची राहणार नाही.
जेव्हा आपण आपल्या सोबत्याशी बोलतो तेव्हा आपण त्याच्या डोळ्यात थेट पाहिले पाहिजे आणि आत्मविश्वासाने, खात्रीने आणि सत्याने बोलले पाहिजे.
जेव्हा आपण एखाद्याशी हस्तांदोलन करतो तेव्हा आपण आपल्या प्रेमाचे आणि प्रामाणिकपणाचे आकर्षण त्यांच्यापर्यंत पोहोचवले पाहिजे आणि त्यांना शक्य तितकी मदत करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.
ज्ञानाचा शोध घेणाऱ्याने सकारात्मक असले पाहिजे आणि त्याचे आध्यात्मिक चुंबकत्व विकसित करण्यासाठी काम केले पाहिजे; मग देव त्याला इतरांना मदत करण्याची आणि

त्यांच्यापर्यंत आशीर्वादित स्पंदने पोहोचवण्याची शक्ती देईल.
मी कदाचित सर्वात दूरच्या ग्रह आणि ताऱ्यांच्या
पलीकडे प्रवास करेन, पण मी नेहमीच तुमचा असेन तुमचे अनुयायी येतील आणि जातील, पण मी तुमच्यासोबत असेन आणि कायम तुमचा असेन मी असंख्य अवतारांच्या लाटांनी इकडे तिकडे फिरत असेन आणि एकटे आणि एकटे वाटले तरी मी नेहमीच तुमचा असेन
तुझ्या खेळात रमलेले जग तुला विसरेल, पण मी तुला
नेहमीच लक्षात ठेवेन माझा आवाज मंदावू शकतो आणि मी अपयशी ठरू शकतो.
पण माझ्या आत्म्याच्या शब्दात मी कुजबुजेन: "मी
नेहमीच तुझा असेन"
परीक्षा, आजार आणि मृत्यू कदाचित मला फाडून टाकतील
आणि माझे शरीर जाळून टाकतील, परंतु जोपर्यंत माझ्या स्मृतीत आशेचा किरण आहे तोपर्यंत
माझ्या मरणाऱ्या डोळ्यांकडे पाहा कारण त्यांच्याद्वारे मी तुम्हाला सांगेन: "मी तुम्हाला कायम प्रेम करेन आणि मी नेहमीच तुमच्याशी विश्वासू राहीन!" मी तुम्हाला खरे सांगतो की मला माझ्या सर्व
प्रश्नांची उत्तरे लोकांकडून मिळाली नाहीत, तर सर्व उदारतेचा स्रोत असलेल्या देवाकडून मिळाली आहेत.
आणि विश्वातील सर्व ज्ञानाचा स्रोत
तो माझ्या आयुष्यातील एकमेव प्रेरणा आहे, आणि जेव्हा
मी बोलतो तेव्हा मी त्याला माझ्या शब्दांना त्याच्या शक्तीने, त्याच्या सत्याने, त्याच्या प्रेमाने आणि त्याच्या प्रकाशाने भरण्यास सांगतो. मला आनंदाच्या लाटा माझ्यात भरून जातात कारण त्याचे सर्वात मोठे प्रेम उष्ण दिवसात सौम्य वाऱ्यासारखे आत्म्यात ओतले जाते आणि त्याचा वर्षाव दिवस आणि रात्र, आठवड्यामागून आठवड्याने, वर्षानुवर्षे जोरदारपणे सुरू राहतो, म्हणून तुम्हाला कळत नाही की शेवट कुठे आहे.
मानवांना वाटते की त्यांना मानवी स्रोतांकडून प्रेम
आणि संपत्ती हवी आहे, परंतु प्रत्येक प्रेमामागे आणि प्रत्येक संपत्तीमागे

दैवी प्रेम जे कधीही बदलत नाही आणि आध्यात्मिक
संपत्ती जी पृथ्वीवरील संपत्तीने मोजता येत नाही. ज्याला हे समजेल की देव सर्व प्रेम, आनंद आणि कृपेचा स्रोत आहे तो ते शोधेल आणि त्यात अत्यंत आनंदी होईल.
गुरु परमहंस योगानंद यांच्या अधिक शिकवणी आणि प्रतिबिंबे
.प्रामाणिकपणा हा आध्यात्मिक मार्गाचा आधारस्तंभ आहे उलट, तो असा आधारस्तंभ आहे ज्यावर आत्म्याचा त्याच्या .निर्मात्याशी असलेला संबंध आधारित आहे
.याचा अर्थ पूर्ण आत्मविश्वासाने देवाकडे वळणे
.आम्ही त्याच्याशी मोकळेपणाने आणि जवळून बोलतो
सोप्या भाषेत, हृदयाची भाषा
आम्ही त्याला मदत करण्यास सांगतो
जेणेकरून आपण त्याच्याकडे झटू शकू आणि त्याच्यावर अवलंबून राहू शकू
आपल्या हृदयाला शांती देण्यासाठी
.आणि ते आपल्याला त्रास आणि त्रासापासून मुक्त करते
आणि आपल्या मार्गात येणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीपासून
तो आपल्याला आपल्या आध्यात्मिक उद्देशापासून दूर .नेण्याचा प्रयत्न करतो
शेवटी
.आपल्या सर्व चाचण्या आणि प्रयोगांचे एकच ध्येय असते
हे आपल्याला आमचे सर्वोत्तम काम करण्यास प्रेरित
.करते
आपण गोष्टी देवावर सोपवतो
आणि ज्याच्याकडे ही समज आहे तो किती भाग्यवान आहे .त्याशिवाय आपण संघर्ष आणि संघर्षात जगतो
कारण न कळता
पण आध्यात्मिक मार्गावर
आपल्याला माहित आहे की आपण ज्या अडचणींना तोंड देतो .त्याचा उद्देश आपल्याला देवासमोर नम्र बनवणे आहे
आपण आपले विचार आणि भावना रिकामे करतो
खोट्या अभिमानापासून आणि भ्रामक भव्यतेपासून
जेणेकरून देव आपल्याला त्याच्या प्रकाशाने, ज्ञानाने आणि प्रेमाने भरेल

देवाला त्या आत्मसमर्पणात
त्यातच गोड नाते आहे
आपण हे लक्षात ठेवूया की जोपर्यंत "स्व" ची भावना
प्रबळ आहे
.देवापासून दूर जाण्याची प्रवृत्ती आहे
आपल्याकडे पुरेसे सामर्थ्य आणि शहाणपण आहे असा
विश्वास ठेवणे
जेणेकरून आपण आधाराशिवाय स्वतःच्या पायावर उभे राहू .शकू
आपण आपल्या समस्या स्वतः सोडवतो
आपल्याला भीती वाटते की जर आपण दैवी इच्छेला शरण गेलो
तर
देव आपल्याला जे पाठवेल त्यावर आपण आनंदी राहणार नाही .हे देवावर विश्वास नसल्याचा पुरावा आहे
पण लवकरच किंवा नंतर
आपल्याला देवाकडे वळावे लागेल
प्रत्येक व्यक्तीला त्यांच्या आयुष्यात हे सत्य
.कळेल
जोपर्यंत त्याने ते आधीच शोधले नसेल
.ही निराशाजनक किंवा नकारात्मक कल्पना नाही अस्तित्वातील सर्वात गोड आनंद म्हणजे
आपण त्याच्या उपस्थितीत आहोत ही भावना
आयुष्यातील आश्चर्यांपासून आणि काळाच्या
आघातांपासून सुरक्षित आणि सुरक्षित
.तेच नम्रतेचे स्वरूप आहे आणि नम्रतेचे वैशिष्ट्य आहे आणि त्यातच खरी आध्यात्मिक शक्ती आहे
आणि प्रामाणिकपणाची महानता
आणि प्रेमाची खोली
आणि समाधान आणि समर्पणाचे सौंदर्य
}हे प्रभू, माझी नाही, पण तुझी इच्छा पूर्ण होवो{
)आम्ही देवावर विश्वास ठेवतो(
आपल्या आध्यात्मिक स्वभावाला स्पर्श करण्यासाठी
आपण आपल्या जीवनात उच्च चेतना प्रदर्शित करण्याचा .प्रयत्न केला पाहिजे

जेव्हा अडचणी येतात तेव्हा आपण स्वतःला आठवण करून
दिली पाहिजे
आपण कमकुवत नाही आहोत आणि त्याच्याशी सामना .करण्यासाठी आपल्याकडे योग्य साधने आहेत
आपण जबाबदाऱ्या आणि समस्यांना आपल्या शांततेत अडथळा .आणू देऊ नये
.ते आपली शांती हिरावून घेते
.आपण स्वतःचा विकास करण्यासाठी या जगात आलो आहोत
आपल्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेणे
भ्रमाच्या काळ्या समुद्रात बुडून जाऊ नका
ज्यामध्ये असंख्य धोके असतात
जर आपल्याला आपल्या आध्यात्मिक स्वतःला जाणून
घ्यायचे असेल तर
.आपण देवाशी आणि स्वतःशी प्रामाणिक असले पाहिजे
आणि लोकांशी व्यवहार करताना प्रामाणिक
आणि ती आपल्या आयुष्यातील सर्वात तीव्र इच्छा असावी
हे आपल्या दैवी स्रोताला ओळखण्याबद्दल आहे त्याच्यापासून आपण निर्माण झालो आहोत आणि .त्याच्याकडेच आपल्याला परत जायचे आहे
परकेपणाच्या जगात आपली अनुपस्थिती कितीही काळ असली तरी
जरी वातावरण उदास आणि उदास वाटत असले तरी
आपण आपला विश्वास टिकवून ठेवला पाहिजे
की सूर्य पुन्हा उगवेल
आणि जीवनातले चांगले वाईटापेक्षा जास्त असते
.प्रेम द्वेषापेक्षा बलवान असते
आणि जे योग्य मार्गावर आहेत
अंतर कितीही लांब असले आणि गंतव्यस्थान कितीही दूर
.असले तरी ते पोहोचतीलच
आणि जर काळजी वाढली तर
देवावर प्रेम करून आणि त्याच्याशी संवाद साधून ते दूर .केले पाहिजे
प्रामाणिक मनापासून केलेल्या प्रार्थनेद्वारे
आणि त्याला आमचा संकल्प बळकट करण्यास सांगणे

हे आपल्याला आपल्या जीवनाचा मार्ग सुधारण्यास मदत
.करते
प्रार्थनेचे उत्तर उत्साहवर्धक लखलखत्या आवाजात दिले .जाईल
.ढग दूर होतील आणि क्षितिज पुन्हा स्पष्ट दिसेल
जीवनातील दबावांना तोंड देणे
देवाबद्दल सखोल संशोधन करण्याचा एक फायदा
.ती म्हणजे आराम करण्याची क्षमता
जिथे तणाव कमी होतो, भीती कमी होते आणि चिंता कमी होतात
जेव्हा आपण जीवनाचा आनंद घेण्याची क्षमता गमावतो निरोगी मनोरंजनात्मक उपक्रमांमध्ये सहभागी होणे आपण असायला हवे त्यापेक्षा जास्त गंभीर आणि .चिंताग्रस्त आहोत
आत्मा, त्याच्या शुद्ध सारात, तणाव किंवा .चिंताग्रस्तता अनुभवत नाही
.उलट, " अहंकार " हा त्या अवस्था अनुभवतो
.आपण गोष्टी फार गांभीर्याने घेऊ नयेत
जेणेकरून "अहंकाराची" तीव्रता कमी होईल आणि त्याची पकड सैल होईल
.लोक अनेकदा त्यांना येणाऱ्या दबावांबद्दल बोलतात
आणि अनेक मागण्यांच्या ओझ्याखाली त्यांना येणारा मानसिक ताण
.पण आपण स्वतःला बळी बनू देऊ नये
कोणत्याही प्रकारच्या अडचणीसाठी
देवाने आपल्याला शक्ती दिली आहे हे आपण नेहमी लक्षात .ठेवूया
आपल्यासमोरील सर्व आव्हानांना तोंड देण्यासाठी
पुरेसे आहे
.आत्म्याला थकवा आणि थकवा जाणवणे अशक्य आहे
.शरीर थकल्यासारखे वाटू शकते
पण जेव्हा आपण स्वतःला शारीरिक कमकुवतपणाचे श्रेय देतो
.आपण स्वतःच्या छोट्याशा व्याप्तीत मर्यादित राहतो जेव्हा आपल्याला अडथळ्यांचा सामना करावा लागतो

आपण दैवी मदत मागितली पाहिजे
देवाच्या मदतीने आपण त्यावर मात करण्यास सक्षम आहोत याची खात्री करून घेणे
आणि ते आपल्या सुप्त शक्तींना जागृत करण्यासाठी एक उत्प्रेरक म्हणून येते, ज्या जागृत झाल्यावर सक्षम असतात सर्व प्रकारच्या अडचणी आणि समस्यांना तोंड देऊन
आणि आपला खरा स्वभाव आत्मा आहे
ज्याचे सार शांती, प्रसन्नता, शांतता आणि शांतता आहे आणि हे आशीर्वादित घटक आपल्या आत आहेत
.ते आपल्या आध्यात्मिक अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहे माणूस एक आत्मा आहे, आणि त्याच्या आत्म्याला पराभूत .करता येत नाही
कारण ते अमूर्त स्वरूपाचे आहे
जेव्हा आपल्याला ही जाणीव असते
.आपल्याला त्या शक्ती आपल्या आत सक्रिय वाटतात
आम्हाला वाटते की आम्ही पुढे जात आहोत आणि प्रगती करत .आहोत
देवावर आणि स्वतःवरचा आपला विश्वास अधिक दृढ होतो अडचणींची तीव्रता कमी होते
जेणेकरून आपण ते हाताळू शकू
आत्मविश्वास, आराम आणि संतुलन यावर आधारित रचनात्मक दृष्टिकोन
आपल्या आयुष्याच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत
आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान
आपल्याला आपले क्षितिज आणि जाणीव कशी वाढवायची हे
.माहित असले पाहिजे
आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून ?जातो त्याबद्दल आपण अधिक कसे समजून घेऊ शकतो
.मग आपण चांगल्या सुसंवादाने जगू शकू
आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सुरळीत आणि
सुरक्षितपणे व्यवहार करण्यासाठी
जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींकडे खोलवर पाहतो तेव्हा आम्ही प्राचीन संस्कृतींचे लपलेले रहस्य शोधतो ;गुंतागुंतीच्या रेषांसह एक मोठी प्रतिमा उदयास येते

ऋतूंमध्ये विविधता, बारकाईने बारकाईने तपशीलवार
माहिती
आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि .सामाजिक स्वभावाचा आहे
प्रत्येक मानवाला वैयक्तिक जीवन आणि सामाजिक जीवन .दोन्हीची इच्छा असते
त्याच्याकडे व्यक्तिवादी प्रवृत्ती आहेत आणि त्याला .गट आणि कुळांमध्ये राहण्याची इच्छा आहे
अगदी प्राचीन काळातही
असे पुरावे आहेत की सुरुवातीचे मानव
.गटांमध्ये एकतेची कल्पना त्याच्याकडे होती
दैनंदिन जीवनात, आपल्याला आढळते की इतरांशी जास्त
संवाद
.ते खूप आनंद देत नाही
.तसेच अतिरेकी एकटेपणा आनंद देत नाही
.देवाची इच्छा आहे की आपण संयम बाळगावा
आणि आपल्या वैयक्तिक जीवन आणि सामाजिक जीवनामध्ये संतुलन निर्माण करण्यासाठी
मानवांमध्ये वैयक्तिक आणि सामूहिक तत्त्वे एका उच्च .स्रोताकडून येतात
देव एकच आहे, शाश्वत आश्रय आहे
तारे, विश्व आणि मानवी विचारांच्या पलीकडे
भावना आणि स्वप्नांच्या पलीकडे
.ते सर्व संवेदी धारणांना मागे टाकते
तो एक आहे, अद्वितीय आहे, स्वतःमध्ये एक अस्तित्व आहे त्याच्या सार आणि गुणधर्मांमध्ये परिपूर्ण
.जिथे सूर्यप्रकाश पडत नाही
.चंद्र उगवत नाही
.आग चमकत नाही
.उलट, तो त्याचा दिव्य प्रकाश आहे, जो अतुलनीय आहे तिथे, अंधाराच्या पलीकडे, अंधार नाही
आणि आवाजहीन शांतता
आणि निर्माण केलेल्या व्यतिरिक्त काहीही नाही तिथे शाश्वत सार आहे
?अस्तित्वाचे मूळ कोणते आहे

आणि सर्व शक्ती आणि प्राण्यांचा स्रोत
दृश्यमान आणि अदृश्य दोन्ही
देवाने हे विश्व निर्माण केले जेणेकरून
.ते एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालते
जर आपण कोणत्याही सार्वत्रिक कायद्याचे उल्लंघन केले
तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो
जो कोणी उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारेल त्याची
.हाडे मोडतील
म्हणून, आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या नियमाकडे दुर्लक्ष
.करू शकत नाही
परिणाम भोगल्याशिवाय
या जगात
मानव मुक्तपणे वागू शकतात
पण फक्त मर्यादित व्याप्तीमध्ये
आणि जर तो दैवी नियमांचे उल्लंघन करतो
.तो स्वतःला शिक्षा करेल किंवा स्वतःचा नाश करेल देवाने ते अपरिवर्तनीय कायदे स्थापित केले आहेत
.त्याला ते आमच्या बाजूने काम करायचे होते
कारण त्याशिवाय आपण या जीवनात आपला मार्ग शोधू शकत
.नाही
देवाने आपल्याला निवडीचे स्वातंत्र्य दिले आणि .आपल्यात विवेक ठेवला
चांगले आणि वाईट, फायदेशीर आणि हानिकारक यात फरक करणे जेव्हा लोक वाईटाचे मार्ग निवडतात
ते देवाच्या वैश्विक नियमांचे उल्लंघन करतात
.ते वैश्विक शक्तींना गती देत आहेत
अपरिहार्य परिणाम होतात
त्या कायद्यांचे उल्लंघन केल्यामुळे
असे करून, ते स्वतःला शिक्षा करतात
खरंच, अल्लाह लोकांवर अजिबात अन्याय करत नाही, परंतु{ }.लोकच स्वतःवर अन्याय करतात
पण जे त्याचे कायदे पाळतात
आणि ते त्याच्या सूचनांचे पालन करतात
.ते शांततेत राहतात
आणि त्यांच्याद्वारे, अंतर्दृष्टीचे डोळे उघडतात

ते आत्मविश्वासाने, निश्चित पावलांनी चालतात .त्यांना वाटते की ते सुरक्षितपणे चालत आहेत जीवनाच्या वाटांवर
.विचार तुमच्या आयुष्यात एक प्रचंड शक्ती आहे
जर तुम्हाला ती शक्ती कशी जोपासायची हे माहित असेल तर आणि त्याचा योग्य वापर करा
.तुमच्या विचारात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका
नकारात्मक विचार असलेल्या लोकांशी संगत करताना .सावधगिरी बाळगा
आणि निराशावादी दृष्टिकोन, जेणेकरून त्यांचे कमकुवत .विचार तुमच्या मनात शिरणार नाहीत
जोपर्यंत तुमचे मन एका विशिष्ट पातळीच्या
ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही तोपर्यंत
जेणेकरून इतरांचे विचार त्याला कमकुवत करू शकणार
.नाहीत
उलटपक्षी
.तो इतरांच्या कल्पनांना बळकटी देण्यास सक्षम आहे
आणि त्यांचा आत्मविश्वास वाढवण्यासाठी
.अपयशी ठरलेल्यांनी यशस्वी झालेल्यांशी संगत करावी दुर्बलांनी त्यांच्यापेक्षा बलवान असलेल्यांशी संगत .करावी
ज्यांच्याकडे आत्म-नियंत्रणाचा अभाव आहे त्यांच्याबद्दल
त्यांच्यासोबत चांगले चारित्र्य आणि स्वयंशिस्त .असलेले लोक असले पाहिजेत
खादाड माणसाने खावे
अशा व्यक्तीसोबत जो त्यांची भूक चांगल्या प्रकारे नियंत्रित करू शकतो
:मग तो म्हणू शकेल
"मीही माझी भूक नियंत्रित करू शकतो"
जेव्हा तुम्ही निर्णय घेता आणि त्यावर ठाम राहण्याचे स्वतःला वचन देता
तुमच्या निर्णयाच्या विरोधात काही घडल्यास तुमचा .निर्धार डळमळीत होऊ देऊ नका

स्वतःवर विश्वास ठेवा आणि असा विश्वास ठेवा की .तुमच्याकडे आवश्यक असलेली सर्व शक्ती आहे
तुम्हाला जे हवे आहे ते साध्य करण्यासाठी, ते कितीही अशक्य वाटत असले तरी
जर तुम्ही बाहेरून म्हणाल की "मी तिच्यासाठी तयार
"आहे
"आणि तू स्वतःला म्हणालास, "मी करू शकत नाही
.असे केल्याने, तुम्ही विचार करण्याची शक्ती कमी करता .ते इच्छाशक्ती कमकुवत करते
तुम्हाला तुमच्या स्वतःपेक्षाही अधिक मजबूत .इच्छाशक्तीची आवश्यकता असेल
तिला ऊर्जा देण्यासाठी आणि दृढनिश्चय आणि
दृढनिश्चयाने प्रेरित करण्यासाठी
:माझा सल्ला असा आहे
इच्छाशक्ती विकसित करा
सकारात्मक विचार करा
तुम्हाला आढळेल की तुमच्या शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक शक्ती
तुमच्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूची रचना आणि आकार देण्यासाठी एकत्र काम करणे
तुम्हाला हवे तसे
मुंगीला तिचे शरीर जाणवते
तिच्या तीक्ष्ण डोळ्यांना तिच्याभोवती एक मर्यादित .क्षेत्र दिसते
एखाद्या व्यक्तीला त्याचे शरीर, त्याचे वातावरण आणि .त्याचे कुटुंब माहित असते
आणि त्याला परिचित असलेल्या इतर काही गोष्टी
सार्वत्रिक मानवाबद्दल
त्याला जाणीव होते की त्याचे शरीर मानवी कुटुंबाचा एक .भाग आहे
त्याचे विचार विश्वाला त्याच्या भौतिक आणि मानसिक .परिमाणांमध्ये व्यापतात
त्याला जाणीव होते की सर्व अस्तित्व त्याच्या मनात
.आहे

जर एखादी व्यक्ती त्यांच्या चेतनेचे आध्यात्मिक आनंदात रूपांतर करू शकते
.त्याच्या मनातून विश्व नाहीसे होईल
कारण एखाद्या व्यक्तीचे विचारच विश्वाला वास्तवाचे .स्वरूप देतात
.विचाराशिवाय, विश्वाला वास्तव नसते
मानवांना एकतर जागरूक राहण्याची आणि जीवनातील .समस्यांमध्ये व्यस्त राहण्याची सवय झाली आहे
किंवा तो झोपी जाईल आणि जग विसरून जाईल
परंतु मानवजातीमध्ये प्रचंड क्षमता आहे जी त्याने .अद्याप सक्रिय केलेली नाही
आणि जर तुम्ही आध्यात्मिक परमानंदाबद्दल शिकलात तर शरीराची जाणीव आणि अनैच्छिक झोपेची जाणीव कशी दूर करावी
.तो सर्वोच्च, धन्य चेतनेत जागृत होईल
जेव्हा एखादी व्यक्ती जागे राहण्यास सक्षम असते
किंवा इच्छेने तात्काळ झोपेतून
.तो जाणीवेच्या उच्च अवस्थेत पोहोचू शकेल
त्याच्या आनंदाला मर्यादा नाही
.तो जाणीवपूर्वक, स्वेच्छेने झोपेचा आनंद अनुभवेल कधीही, कुठेही
अमरत्वाचे फुलपाखरू म्हणाले
माझे मोठे स्वतःचे
प्रत्येक हृदयात राहतो
सर्व देशांमध्ये
आणि माझी प्रबळ इच्छाशक्ती
ते प्रत्येक कोपऱ्यात धडधडते
आणि ते झोपलेल्यांना जागे करते
अंतहीन अलौकिक सूचनांसह
माझ्या कमी दर्जाच्या स्वतःबद्दल
कालबद्ध शरीरात कैद
फुलपाखरू अजूनही त्याच्या पृथ्वीवरील कोशात आहे माती चिकटवणारा पदार्थ
.दरवाजे बंद आहेत
हजारो लोखंडी दोरींनी बांधलेले

!अरे माझ्या बंदिवान आत्म्या
,अरे सूर्यप्रकाशात आंघोळ करणाऱ्यांनो
आणि तुम्ही जीवनाच्या अमृताचा श्वास घेता
.आणि तुम्ही शुद्ध पाणी पिता
तुम्ही अस्तित्वात असलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टींचे ?स्वप्न पाहता का
.आणि तुमचा आकार लहान आहे
?!आणि तुझे हृदय कमकुवत आहे
!झोपेतून जागे व्हा
विस्तृत करा
ताणून घ्या
स्वतःला नवीन बनवा
तुमच्या उच्च स्व सह एक व्हा
आणि तू होशील
शाश्वत फुलपाखरू
निर्बंध आणि मर्यादांना प्रतिरोधक आत्म-साक्षात्कार
रूपांतरित अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद
श्रवण आणि दृश्य स्पष्टता
.डोळा पाहत नाही
.उलट, मन आणि ऊर्जाच गोष्टींना आकार देते
एखादी व्यक्ती ऐकणारा कान आणि पाहणारा डोळा विकसित .करू शकते
प्रत्यक्षात, जग एखाद्या व्यक्तीला जे दिसते .त्यापेक्षा पूर्णपणे वेगळे आहे
.तो जे आवाज ऐकतो ते त्या श्रेणीत येतात
ते ओळखू शकणारी कंपने
स्पष्टीकरणाला अंतर्ज्ञानी श्रवणशक्ती असेही
.म्हणतात
किंवा अंतर्दृष्टीद्वारे ऐकणे
कारण सामान्य कान ऐकू शकत नाही
ऐकू न येणारे आवाज
.दृष्टी आणि श्रवण या शक्ती आत्म्यात अस्तित्वात आहेत .सर्व इंद्रियांमधील सुप्त शक्ती जागृत करणे शक्य आहे

मनाला प्रशिक्षित करून आणि त्याच्या संज्ञानात्मक क्षमता विकसित करून
.आपल्या डोळ्यांमधील शक्ती एक्स-रे सारखीच असते
तथापि, क्ष-किरण ज्या वस्तूंमध्ये प्रवेश करतात त्या .आपण पाहू शकत नाही
कारण आपण अद्याप त्या पातळीच्या कंपनांशी सुसंगतता .विकसित केलेली नाही
मानसिक शक्तींच्या मर्यादांमुळे आपल्या उच्च .इंद्रियांना त्रास होतो
जेव्हा जीवनशक्ती विशिष्ट घटकांशी जुळते तेव्हा .स्पष्टता येते
ज्याप्रमाणे क्ष-किरण भिंतींमध्ये प्रवेश करतात त्याचप्रमाणे पारदर्शक कंपन
मानवी डोळ्यातही तीच क्षमता असते आणि त्या प्रकारची दृष्टी
.त्याला "दृश्य स्पष्टता" म्हणतात
दृश्य स्पष्टतेची ताकद तपासणे शक्य आहे
जेव्हा डोळ्यांची दृश्य शक्ती दुप्पट होते
किंवा सर्वकाही व्यापणाऱ्या जीवनशक्तीच्या कंपनांची पातळी वाढवा
वास्तविक दूरदृष्टी आध्यात्मिक प्रगतीला हानी
.पोहोचवत नाही
उलटपक्षी, ते चेतना हस्तांतरित करण्यास किंवा .रूपांतरित करण्यास मदत करते
भौतिक पातळीपासून आध्यात्मिक पातळीपर्यंत
पण अवचेतन मनातून निर्माण होणाऱ्या प्रतिमा
ते भ्रम आणि कल्पनाशक्तीतून उद्भवते आणि ते टाळले .पाहिजे
आध्यात्मिक जागृतीच्या अवस्थेत पोहोचण्यासाठी .साधकाला स्वप्नांच्या परीक्षा उत्तीर्ण होणे आवश्यक आहे जिथे त्याला पूर्ण जाणीव असते की तो उच्च पातळीच्या जवळच्या सुसंगततेत आहे
तो उपस्थित असतो आणि त्याच्या मनाला, आत्म्याला आणि .शरीरात पसरलेल्या ताजेतवाने आनंदाचा वर्षाव अनुभवतो

संपूर्ण पदार्थ म्हणजे वेगळ्या कंपन क्रमाने तीव्र .क्रियाकलाप आहे
देवाचे राज्य माणसाच्या आत आहे
पण त्याने ते रचनात्मक कार्य आणि योग्य चिंतनाद्वारे .दाखवून दिले पाहिजे
आपण आपल्या प्रगतीत कोणत्याही गोष्टीला अडथळा आणू
.देऊ नये
मन शुद्ध करून, नैतिकता सुधारून आणि सखोल चिंतन करून .स्वतःला प्रकट केले पाहिजे
.देव नेहमी आत्म्याचे आवाहन ऐकतो
पण त्याचा प्रतिसाद इतका सूक्ष्म आणि पारदर्शक आहे की कधीकधी ते ओळखणे कठीण होते
?शोध कोण सुरू ठेवतो
तो त्याचा आध्यात्मिक उत्साह कायम ठेवतो
.देव सापडेल
त्याचा वाटा भरपूर असेल
.त्याचे भाग्य या जगात आणि परलोकात खूप मोठे आहे

कृपया सुईदा योग वेबसाइट आणि मास्टर परमहंस योगानंद .यांच्या फेसबुक पेजला भेट द्या
/ http://wwwswaidayogacom https://wwwfacebookcom/masteryogananda?ref=hl तुमच्या देशातील एक पर्यटक
.तू आनंद आणि आनंदाचा स्रोत आहेस
तू प्रेमाचे सार आहेस आणि अनंतकाळच्या क्षेत्रात .विखुरलेले ज्ञानाचे रत्न आहेस
.तू सर्व भ्रमांपासून मुक्तता आणि मुक्ती आहेस .तुम्ही पूर्ण एकता आहात जी विभाजनाच्या अधीन नाही .तू वैश्विक चेतना आहेस
.तूच सुरुवात आणि शेवट आहेस
आणि अंतिम ध्येय, ज्याच्या पलीकडे दुसरे कोणतेही ध्येय नाही
मी तुमच्या देशातला एक पर्यटक आहे आणि तुमच्या .वाटेवरचा प्रवासी आहे

माझा हात धर आणि माझ्या पावलांना तुझ्याकडे नेणाऱ्या .जवळच्या मार्गांवर घेऊन जा
.तुम्हाला ओळखून मला आनंद झाला
तुमच्या मधुर फळांनी भरलेल्या, आशीर्वादित बागा, मला .हाक मारा
त्याला भेट देण्यासाठी आणि त्याच्या मुबलक फळांचा आस्वाद घेण्यासाठी
ज्ञानाची फळे किती गोड आहेत आणि त्याचे गूढ अमृत किती !आनंददायी आहे
मला नेहमीच आत्म्याच्या पौष्टिक, ताजेतवाने फळाची आस .असावी अशी इच्छा आहे
आणि मी पवित्र प्रेमाच्या नद्यांमधून वाहणाऱ्या .शांतीच्या पाण्यातून पितो
.मला हृदयाची शुद्धता आणि आत्म्याची शांती दे
माझ्या अस्तित्वाला तुझ्या तेजस्वी पाण्याने धुवा, .सर्व अशुद्धता आणि घाण काढून टाका
मला तुझी उपस्थिती जाणवायची आणि तुझा सुंदर चेहरा .पाहायचा आहे
मी नेहमीच त्याच्या उत्कृष्ट सौंदर्याची कल्पना केली .आहे आणि माझा आत्मा त्याला पाहण्यासाठी आतुर आहे तुमच्या उदार हाताबद्दल आणि विपुल कृपेबद्दल माझे .अस्तित्व कृतज्ञतेने आणि कृतज्ञतेने भरून टाका जोपर्यंत एक तारा चमकतो आणि एक हृदय धडधडते तोपर्यंत .माझे हृदय तुझ्या प्रेमाने धडधडत राहो
माझ्या विचारांना आशीर्वाद द्या जेणेकरून ते आपोआप तुमच्याकडे वळतील, जेणेकरून ते तुम्हाला पाहण्याच्या आणि .तुमच्या सौंदर्याच्या सौंदर्याने धन्य होतील आकाशाच्या विशालतेत तुमचे लहरी सुर टिपण्याची क्षमता .मला दे
देवदूतांना ऐकण्याची तीव्र इच्छा असलेल्या त्याच्या .स्वर्गीय सुरांनी मी मादक झालो आहे
अरे, माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणुमध्ये तुमचा आशीर्वादित आत्मा मला कसा वाटला असता तर किती बरे झाले !असते

आणि माझ्या इंद्रियांना तुझ्या दैवी पोषणाने पोषित .कर, जे अस्तित्वाची भाकर आहे
.त्यात जीवनाचे अमृत आणि अनंतकाळचे वसंत आहे
अरे, तुझ्या उपस्थितीच्या गोड वाऱ्याचा श्वास घेता !आला असता तर किती बरे झाले असते
तळमळ आणि उत्कटतेच्या ओसमध्ये
आणि मी तुझ्या प्रेमाचे दिवे तेजस्वीपणे चमकताना पाहिले
माझ्या आत्म्याच्या आकाशात, जे तुला आसुसले आहे जेव्हा श्वास शांत होतो तेव्हा आत्म्याला शांती
मिळते
जागरूकता पातळी वाढत आहे
.हे ध्यानाद्वारे साध्य करता येते
आणि शांत करणारे प्रभाव टिकवून ठेवण्याचा प्रयत्न
करत आहे
विचारांच्या लाटा आणि आंतरिक शांतीच्या अनुभूतीसाठी देवाचे चिंतन करणे आणि चांगल्या गोष्टींबद्दल
आशावादी असणे
ते आत्म्याला दैवी आत्म्याच्या शक्तीने भरून .ठेवण्यासाठी पुरेसे आहेत
आध्यात्मिक शक्ती नसलेले शब्द
.ते धान्याशिवाय पेंढ्यासारखे आहे
म्हणून, जेव्हा आपण वाचतो तेव्हा आपण अर्थांच्या आत्म्याचा विचार केला पाहिजे
आणि ते काय सुचवते यावर लक्ष केंद्रित करणे अर्थांमागील कल्पनांच्या उगमापर्यंत पोहोचणे
देव हा सर्व अद्भुत आणि फायदेशीर गोष्टींचा शुद्ध .स्रोत आहे
तो शांतीचा प्रभु आहे, जो शांत विचारांच्या .सिंहासनावर राज्य करतो
तो स्वच्छ आणि सन्माननीय व्यक्तीच्या कृतींचे .मार्गदर्शन करतो
आणि तो त्याच्या कायदेशीर आकांक्षा साध्य करतो चला आध्यात्मिक शांतीचे दार उघडूया
शांततेच्या देवदूतांना हळूवारपणे आत येऊ द्या

आमच्या व्यवसायाच्या आणि उपक्रमांच्या रचनेनुसार .आपण आपले कर्तव्य शांततेने पार पाडूया
शांतीच्या भावनेने आणि मनःशांतीने भरलेले
आणि आपल्या हृदयाच्या ठोक्यांमध्ये, आपल्याला दैवी .शांतीची नाडी जाणवेल
चला प्रयोग आणि चाचण्यांच्या संकल्पनांचा सखोल
.अभ्यास करूया
उपयुक्त पुस्तकांमध्ये आपण वाचलेल्या कल्पनांद्वारे असो किंवा नसो
किंवा ज्या समस्यांना आपल्याला तोंड द्यावे लागेल
किंवा तत्वज्ञान, मते आणि श्रद्धा
किंवा आध्यात्मिक आनंद
चला आपल्या सखोल विचारांच्या अभयारण्यात प्रवेश
करूया
आणि आपण वाहत्या शांततेचा आनंद घेतो
शांतीच्या झऱ्यांमधून
टीप: मानवी श्वासोच्छवासाचा दर आणि जाणीवेच्या* अवस्थांमधील बदल यांच्यातील जवळचा संबंध स्पष्ट करणारी असंख्य उदाहरणे देता येतील. गुंतागुंतीच्या मानसिक संवादात मग्न असलेली किंवा अचूक आणि कठोर शारीरिक प्रयत्न करण्याचा प्रयत्न करणारी व्यक्ती आपोआप खूप हळू श्वास घेईल. लक्ष केंद्रित करणे मंद श्वासोच्छवासावर अवलंबून असते, तर जलद किंवा अनियमित श्वासोच्छवास भीती, अनियंत्रित लैंगिक इच्छा आणि राग यासारख्या हानिकारक भावनिक अवस्थांसह असतो. माकड प्रति मिनिट 32 वेळा श्वास घेतो, तर मानवासाठी प्रति मिनिट फक्त 18 वेळा श्वास घेतो. हत्ती, कासव, साप आणि त्यांच्या दीर्घायुष्यासाठी ओळखल्या जाणाऱ्या इतर प्राण्यांचा श्वासोच्छवासाचा दर मानवांपेक्षा लक्षणीयरीत्या कमी असतो. उदाहरणार्थ, तीनशे वर्षे जगणारा एक महाकाय कासव प्रति मिनिट फक्त 4 वेळा .श्वास घेतो
योगींच्या जीवनात भारताचे तत्वज्ञान या पुस्तकातून परमहंस योगानंद लिखित: योगींचे आत्मचरित्र
कोणतीही भौतिक सिद्धी साध्य करणे अशक्य असल्याने
किंवा कोणत्याही क्षेत्रात प्रगती करणे

आध्यात्मिक स्वातंत्र्याशिवाय
किंवा देवाकडून मार्गदर्शन आणि ज्ञान
चला, प्रथम आणि शेवटचे आणि नेहमीच वाढवूया देवाचे आभार आणि कृतज्ञता व्यक्त करणारे श्लोक आमचे काम परिपूर्ण करण्यासाठी
आणि ते आमच्या क्षमतेनुसार पूर्ण करण्यासाठी आणि जेणेकरून आपल्याला यशाचा आनंद अनुभवता येईल नव्या जोश आणि उत्साहाने
माझ्या संपूर्ण कृतज्ञतेसह आणि कौतुकासह
सर्व चांगुलपणाच्या उगमाकडे
त्याच्या असंख्य आशीर्वादांवर
जे आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस आपल्याला
भारावून टाकते
.आपण अनेकदा त्या आशीर्वादांना आपला हक्क मानतो
जरी या जगात लाखो लोक त्यापासून वंचित आहेत
प्रत्येक वेळी आपण देवाच्या आशीर्वादांसाठी त्याचे आभार मानतो
आपल्याला जितके जास्त चांगुलपणा आणि आशीर्वाद मिळतील तितकेच
जर तुम्ही कृतज्ञ असाल तर मी तुम्हाला नक्कीच वाढवीन [उपकारात]
}आमची रोजची भाकर आज आम्हाला दे{
आपण हे लक्षात ठेवूया की जो आयुष्यात सर्वकाही घेतो
तो
.तथापि, हे खरं आहे की तोच लक्ष्य चुकवतो
मनापासून कृतज्ञता आंतरिक शांती आणते
ते आनंद आणि मनाची शांती आणते
आपल्याला देवाची जवळीक जाणवते
त्याची आपल्याबद्दलची काळजी आणि आपल्याबद्दलची त्याची करुणा
जर आपण असे जगलो तर
आणि आम्ही हा मार्ग स्वीकारला
.आपण एका उदात्त अवस्थेत पोहोचू
उज्ज्वल, सकारात्मक विचारसरणीतून
आणि देवाच्या जवळ असल्याची भावना

.ते एक अद्भुत प्रकरण आहे
त्यात शांती, आनंद आणि ताजेतवानेपणा आहे
जेव्हा आत्म्याला तो आध्यात्मिक संबंध जाणवतो तिच्याकडे आनंदाच्या धारा वाहतात
दैवी उपस्थितीतून बाहेर पडणे
.मग देव आपल्या अस्तित्वातील सर्वात प्रमुख सत्य बनतो आपण परिस्थिती आणि नवीन घडामोडींना तोंड देण्यास
.अधिक सक्षम होतो
त्या बाबतीत, प्रेम वास्तव बनते
.द्वेष हा शुद्ध भ्रम आहे
.कारण देव प्रेम आहे
.कोणतेही आवश्यक अस्तित्व नाही
या अस्तित्वात फक्त तोच वगळता
स्वप्ने आणि भ्रम
पृथ्वीवरील आशांच्या चादरीत मी बराच काळ पडून आहे
मी स्वप्नात पाहिले की मी एका भव्य, आलिशान .सिंहासनावर बसलो आहे
माझा चेहरा हास्याच्या गुच्छाने सजवला होता
.पण हास्य आणि आनंदाचे क्षण जास्त काळ टिकले नाहीत त्याऐवजी, ते एकामागून एक सुकले आणि विखुरले
मग मी स्वतःला फाटक्या चिंध्यांनी गुंडाळलेले .पाहिले
आणि गरिबीच्या कठोर खडकांवर पसरलेले
भयंकर कष्ट आणि दुःखाच्या विळख्यात
.मी खूप रडलो
.पण माझे अश्रू वाहत होते
आणि बघायला किंवा सांत्वन करायला कोणी नाही
जग माझ्या पुढे चालत होते आणि माझ्याकडे थट्टा .करणाऱ्या शांततेने पाहत होते
!माझे हृदय तुझी मदत मागत ओरडले, हे देवा
आणि माझ्या अखंड विनंत्या तुमच्या खोलीपर्यंत पोहोचल्या म्हणून
.तिने शेवटी मला उठवले
आणि प्रचंड आनंदाने, मी तुमच्या उपस्थितीत स्वतःला .सुरक्षित आणि निश्चिंत आढळले

गोंधळात टाकणाऱ्या आणि गोंधळात टाकणाऱ्या द्विभाजनांच्या पकडीपासून दूर
हे परमेश्वरा, तू संपूर्ण मानवजातीला जागृत करशील अशी .माझी इच्छा आहे
श्रीमंतीची हसरी स्वप्ने आणि रडणारी गरिबी यांच्या !जगातून
हे स्वप्नकार, त्यांना मृत्युच्या भयानक
.स्वप्नांपासून वाचव
आणि त्यांच्यासोबत अनंतकाळाची जाणीव पुन्हा जागृत
करा
आणि त्यांना आशीर्वाद द्या जेणेकरून त्यांना - शाश्वत .शांतीद्वारे - जाणीव होईल
पृथ्वीवरील फसवणुकीची भयानकता
!ते फक्त स्वप्ने आणि भ्रम आहेत
सर्वोच्च प्रेरणा
हे दैवी निर्माणकर्ता
हे विश्वाच्या स्वामी
हे ग्रह, तारे आणि आकाशगंगा व्यवस्थापित करणारे आणि गतिमान करणारे तूच आहेस.
तुमच्या न्याय्य राजवटीत तुमच्या नागरिकांना इच्छा स्वातंत्र्य आणि निवडीचे स्वातंत्र्य देण्याचे निर्देश दिले आहे, जे त्यांना स्वतःचा विकास करण्यास आणि तुमच्या पवित्र तत्त्वांच्या आणि आदर्शांच्या जवळ जाण्यास मदत करेल.
तुम्ही आम्हाला शाश्वत स्वातंत्र्य बहाल केले आहे
आणि आमच्यात वैश्विक चेतनेचे बीज रोवले आहे. पण दुर्दैवाने, आम्ही आमच्या वैश्विक चेतनेला स्वार्थ, द्वेष, संकुचित वृत्ती आणि अंध धर्मांधतेच्या बेड्यांमध्ये बांधून ठेवले आहे.
प्रभु, आपल्या आणि इतरांमधील सर्व कृत्रिम, बर्फाळ अडथळे आणि अडथळे - आपल्या उबदार प्रेमाने आणि बंधुभावाच्या समजुतीने - वितळण्यास मदत करा.
जागरूक विवेक आणि आत्म-नियंत्रणात योग्य निर्णय घेण्यास आणि जीवनाच्या मार्गांवर सरळ चालण्यास आम्हाला मदत करा.

आणि आपल्या राष्ट्रीय प्रेमाच्या वर्तुळाचा विस्तार करून, पृथ्वीवरील सर्व रहिवाशांना, रंग, वर्ग, लिंग आणि श्रद्धा काहीही असो, समाविष्ट करून आपली आध्यात्मिक समृद्धता आणि सहानुभूतीपूर्ण करुणा वाढवण्यासाठी आम्हाला आशीर्वाद द्या.
हे विश्वाच्या प्रभू, आपण स्वतंत्र जन्मलेल्या सर्व मानवांच्या स्वातंत्र्याचा आदर आणि कदर करूया.
आणि आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही एक संयुक्त जग निर्माण करू शकू आणि तुम्हाला आयुष्यभर आमचे आध्यात्मिक नेते म्हणून निवडू शकू.
आत्म्याच्या खोलीतून
हे परमेश्वरा, माझ्या आकांक्षांचे अंगार पेटू दे.
तुझी पवित्र उपस्थिती सदैव आहे.
मी माझ्या इच्छांसाठी एक मंदिर बांधले आहे.
माझ्या प्रत्येक कल्पनांमध्ये
कृपया मला भेट द्याल का?
आणि तू माझ्या प्रेमाच्या सिंहासनावर बसलास?!
माझे विचार तुमच्या सुज्ञ मार्गदर्शनाचे अनुसरण
करोत.
माझ्या आयुष्यातील सर्वात मोठा आनंद तू होवोस. देवाबद्दल विचार करण्याच्या आणि त्याच्यावर चिंतन करण्याच्या प्रवेशद्वारापासून
मी शाश्वत शांतीच्या मंदिरात प्रवेश करेन.
आज मी काळजी आणि भीती दर्शविणारी काठ्यांचा एक गठ्ठा पेटवीन.
माझ्या आत्म्यात देवाचे मंदिर प्रकाशित करण्यासाठी
मी माझ्या आत्म्याच्या एकांतात देवाचा शोध घेईन.
आणि माझे हृदय त्याच्या प्रेमाने धडधडत नाही
तोपर्यंत मी कळकळीने प्रार्थना करेन.
आणि मला माझ्या प्रार्थनेला त्याचे उत्तर जाणवते.
अरे, जर माझ्या आयुष्यातील ठिणगी देवाच्या सूर्याशी मिसळली असती तर
आणि चांगुलपणावर प्रेम करणाऱ्या सर्व डोळ्यांत ते चमकते
युद्धांनी फाटलेल्या जगावर मी शिंपडून टाकीन

शांती आणि प्रेमाच्या विचारांसह
मी दैवी मंदिरात प्रवेश करेन
आणि मी वैश्विक चेतनेला स्पर्श करतो
चिंतन आणि दैवी प्रेमाच्या आनंदातून
दैवी संरक्षण मला नेहमीच आणि सदैव वेढून ठेवते.
आणि देवाचा प्रकाश माझ्यासोबत येतो आणि माझ्या सभोवतालचा अंधार दूर करतो.
जोपर्यंत मी त्याच्या मार्गदर्शक प्रकाशात चालत आहे तोपर्यंत मी अडखळणार नाही.
मी योग्य मार्गापासून दूर जाणार नाही.
जिवंत भावना
हे अस्तित्वाच्या आत्म्या आणि विश्वांचे स्वामी
तू माझ्या नजरेच्या मागे आहेस, ज्यातून मी तुझे
स्पष्ट सौंदर्य पाहतो.
आणि माझ्या कानामागे, ज्याने मी पृथ्वीवरील ध्वनींचे मिश्रण ऐकतो
माझ्या स्पर्शामागे तू आहेस, ज्याच्या मदतीने मी
तुझ्या पृथ्वीवरील जगातल्या गोष्टी अनुभवतो.
आणि तुमचा सुंदर चेहरा लपवणाऱ्या निसर्गाच्या पडद्यापलीकडे
फुलांच्या आरामदायी नजरेत मी तुला पाहतो.
आणि मी तुला पौष्टिक अन्नाच्या चवीत चाखतो.
मला तुझे दिव्य सार आणि तुझी शाश्वत गोडवा जाणवते. अस्तित्वात असलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी आणि चमत्कारांमध्ये
मी तुला प्रार्थना करतो, प्रभु, आणि तू माझ्या थरथरत्या आवाजाच्या मागे आहेस
आणि माझ्या मनाच्या मागे, ज्याच्या मदतीने मी प्रार्थना करतो
तू माझ्या खोल भावनांच्या पलीकडे आहेस.
माझ्या पवित्र विचारांच्या आणि आकांक्षांच्या आणि तुमच्यासाठीच्या माझ्या तळमळीच्या पलीकडे
तू माझ्या विचारांच्या पलीकडे आणि माझ्या कोमल प्रेमाच्या पलीकडे आहेस!

अरे, जर तू मानवी भावनांच्या पडद्याआडून बाहेर आलास
तर
आणि मनमोहक नैसर्गिक दृश्ये
माझे आध्यात्मिक डोळे उघडा जेणेकरून मी तुम्हाला जसे आहात तसेच पाहू शकेन!
देवाशिवाय जीवन अपूर्ण आहे.
जेव्हा आपण देवाशी जोडले जातो तेव्हा अंतर्ज्ञानी
समज आपल्याला प्रेरणा देईल आणि आपण जे काही करतो त्यात मार्गदर्शन करेल.
आपण जाणीवपूर्वक ती आशीर्वादित शक्ती बाळगली पाहिजे
ती शक्ती आपल्या आत आहे; आपल्याला फक्त ती उघड करायची आहे. तुमच्या परिस्थिती सुधारण्यासाठी आणि तुमच्यासाठी गोष्टी सोप्या करण्यासाठी ही शक्ती प्रत्येक गोष्टीत कार्यरत असल्याचे तुम्हाला आढळेल. जेव्हा तुम्ही या शक्तीशी जोडले जाल, तेव्हा तुमचे कल्याण वैश्विक उर्जेने भरलेले असेल आणि तुमचे विचार अधिक परिष्कृत, केंद्रित, तीक्ष्ण आणि भेदक होतील. तुम्हाला हे जाणवेल की तुमचे आत्मे देवाच्या जिवंत सत्याचे आणि त्याच्या अक्षय ज्ञानाचे पात्र आहेत.
देव आरोग्य, समृद्धी, ज्ञान आणि शाश्वत आनंदाचा स्रोत आहे जेव्हा आपण त्याच्याशी जोडले जातो तेव्हा आपले जीवन परिपूर्ण आणि परिपूर्ण बनते.
देवाशिवाय जीवन अपूर्ण आहे. आपल्याला जीवन, ऊर्जा आणि ज्ञान देणाऱ्या त्या सर्वोच्च शक्तीबद्दल आपण विचार केला पाहिजे.
आपण प्रार्थना केली पाहिजे की हे सत्य आपल्या मनात,
हे सामर्थ्य आपल्या शरीरात आणि हा अंतहीन आनंद आपल्या आत्म्यात वाहावा.
बंद डोळ्यांच्या अंधारामागे विश्वाच्या अद्भुत
शक्ती आहेत आणि सर्व चांगले आत्मे आणि उदात्त आत्मे आहेत. आणि आत्म्याच्या क्षेत्रांचा अनंत विस्तार
जर तुम्ही चिंतन केले तर तुम्हाला परम सत्याची जाणीव होईल आणि तुमच्या जीवनात आणि सृष्टीतील अद्भुत आणि गौरवशाली सर्व गोष्टींमध्ये तुम्हाला त्याचे अद्भुत कार्य दिसेल.

उत्कंठेच्या वाटांवर
देव मला बोलावत आहे.
खुल्या आत्म्यांद्वारे
आणि प्रेमाने धडधडणारी दयाळू हृदये आणि ते विश्वासाने भरलेले आहे
शिष्याने केलेले प्रत्येक चांगले काम
त्याची जाणीव एक पाऊल जवळ आहे.
वैश्विक चेतनेच्या उंबरठ्यापासून
मला आत जाऊ द्या, प्रभु.
तुझे दिव्य सौंदर्य पाहण्यासाठी
आणि तुमचे तेजस्वी दिवे पाहून मला धन्यता वाटली.
जर माझे जीवन तुमच्या दैवी ज्ञानाने मार्गदर्शित
असेल तर
म्हणून, माझे प्रयत्न निश्चितच यशस्वी होतील.
मी चुकणार नाही.
हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे, जेणेकरून माझी दृष्टी स्पष्ट होईल.
माझा आत्मा शुद्ध झाला आहे.
मग त्याला निश्चिततेचा सूर्य दिसला
आणि मला सत्य जाणून घेण्याचा आनंद होतो
आज मी माझ्या भूतकाळातील अडचणी विसरून जाईन.
मी वर्तमान आणि भविष्याचा सामना करेन.
धैर्याने आणि आत्मविश्वासाने, सर्वशक्तिमान देवाच्या मदतीने
मी माझ्या शरीराला वैश्विक उर्जेने चार्ज करेन.
आणि मी माझे अस्तित्व दैवी चेतनेच्या उपचारात्मक प्रकाशाने धुतो.
एखाद्या वैश्विक तेजोमेघासारखे
माझ्या मनात शांती भरते.
आणि त्याला देवाची असीम उपस्थिती जाणवली
हे परमेश्वरा, माझी अंतर्दृष्टी प्रबुद्ध कर.
माझे मानसिक भांडे भरा.
समज आणि ज्ञानाने
तुमच्या प्रेमाचा प्रकाश चमकू दे
माझ्या आयुष्याच्या वाटांवर

ब्लू आयलंड द्वीपसमूहात
माझ्या बाल्कनीतून, मी पश्चिमेकडे पाहिले आणि
दूरच्या क्षितिजाच्या किनाऱ्यावर कल्पनाशक्तीच्या पंखांवर उडत गेलो. माझ्या उजवीकडे आणि डावीकडे, मला दोन पर्वतरांगा दिसल्या ज्या लवकरच गूढ जांभळ्या रंगात बदलल्या.
मी पुन्हा पाहिले तेव्हा, एका अदृश्य हाताने त्यांना गडद निळ्या रंगाच्या पडद्यात झाकून टाकले होते. माझ्या मागे ग्वाडालजारा शहर होते, संध्याकाळच्या प्रकाशात आंघोळ करत होते. पूर्वेकडील आकाश आता मऊ गुलाबी रंगाने उजळले होते. पुढे पाहताना, माझ्या डोळ्यांना सोन्याच्या तळ्यात तरंगणाऱ्या निळ्या बेटांचे एक जादुई शहर दिसले. जादुई निळ्या बेटांच्या या द्वीपसमूहात, निळ्या चुनखडीचा एक भव्य टेकडी उठला होता, जो राखाडी-पांढऱ्या ज्वालामुखीच्या ढगांनी वेढलेला होता ज्यातून लाल-सोनेरी लावाचे गीझर बाहेर पडत होते, शांत सरोवराकडे इंद्रधनुष्यासारखे तिरके पडत होते. तीव्र सोनेरी ज्वालांनी निळ्या बेटांना प्रकाशाच्या तेजस्वी प्रभामंडळांनी वेढले होते.
निळा शिखर आणि त्याचा अग्निमय मुकुट त्या शांत सोनेरी सरोवराच्या पृष्ठभागावर जुळ्या भावांसारखे प्रतिबिंबित होत होता आणि अगदी उजवीकडे, एक लहान, शांत सरोवर चमकत होते, जे ढगांच्या लाटांमध्ये पोहणाऱ्या पौर्णिमेप्रमाणे निळ्या बेटांपैकी एकाच्या छातीवर वसलेले होते.
मी बराच वेळ सूर्यास्ताच्या आणि मृगजळासारख्या ढगांच्या शहरात भटकत राहिलो, सरोवराच्या पृष्ठभागावर त्याच्या नाजूक सोनेरी प्रकाशाने तरंगत होतो आणि अनंतकाळाच्या काठावर सर्व दिशेने विखुरलेले लाल बर्फाच्या गुच्छांनी भरलेले ते सोनेरी पाणी किती भव्य होते.
मला वाटायचे की प्रकाशाचे प्राणी या पृथ्वीवर चांगले आत्मा आहेत आणि जीवनातील सर्व परीक्षा यशस्वीरित्या उत्तीर्ण झाल्यानंतर, त्यांना मजा करण्याची आणि

त्यांच्या इच्छेनुसार त्यांची स्वप्ने साकार करण्याची परवानगी होती.
दररोज सूर्यास्ताच्या वेळी, ते प्राणी समुद्र आणि सोन्याच्या सरोवरांनी वेढलेल्या अलौकिक शहरांमध्ये त्यांची स्वर्गीय स्वप्ने तीव्र करतील.
दुःखांच्या पकडीत आणि पलीकडे आणि या पार्थिव जगाच्या सर्व दुःखद घटना आणि वेदनांसह त्याच्या सापळ्यांपलीकडे तिथे, त्रासांच्या पलीकडे, त्या प्राण्यांनी लाल
दिवे श्वास घेतले, नारिंगी किरणे प्यायली, दूर गेले, जवळ आले, फिरले आणि बहुरंगी दिव्यांमध्ये पोहले.
येथे, ते प्राणी त्यांची स्वप्ने त्वरित साकार करतील आणि त्यांच्या इच्छेनुसार त्यांच्या कल्पनांना मूर्त रूप देतील, नंतर त्यांच्या इच्छेनुसार विरघळतील आणि अदृश्य होतील.
येथे तिने समाधान आणि समाधानाचे खजिने अनुभवले आणि तिच्या अद्भुत, जादुई जगात तिला भेट देणाऱ्या सर्वांची स्वप्ने उदारतेने पूर्ण केली.
इथे, तिला तिची स्वप्ने सत्यात उतरण्यासाठी आणि
तिच्या इच्छा पूर्ण होण्यासाठी माणसांप्रमाणे वाट पाहण्याची आणि इच्छा करण्याची गरज नव्हती, तर तिने तिच्या इच्छेनुसार स्वप्न पाहिले आणि ती सर्व स्वप्ने आणि इच्छा स्वतःच्या इच्छेने साध्य केल्या.
स्वप्नांच्या बेटांमधील ते सूर्यास्ताचे शहर माझ्या अवचेतन मनाच्या पटांमध्ये रेंगाळलेल्या स्वप्नांपैकी एक होते आणि आज ते सर्व प्रकारे खरे ठरले आहे!
खरोखर, मी माझ्या आत्म्याचे लपलेले खजिना आणि खजिना पाहिले आहेत, आणि त्यांच्या प्रकाशाने मला व्यापून टाकले आहे आणि त्यांच्या तेजाने मला चकित केले आहे! परमेहंसियत: दैवी परमानंदाचे स्पेक्ट्रम
हे परमेश्वरा, नम्रता हाच सर्वात खात्रीचा मार्ग आहे. तुमच्या दैवी दयेचा वर्षाव प्राप्त करण्यासाठी
मी तुमच्या दैवी न्यायावर आणि सत्याच्या तत्वांवर
माझा विश्वास ठेवेन.
प्रेमाच्या हाकेला आणि हृदयाच्या आकांक्षांना
तुम्ही प्रतिसाद देत आहात हे समजून घेणे

तुमच्या संपूर्ण इच्छेनुसार जवळून सहकार्याने
आणि तुमच्यावरील माझ्या पूर्ण विश्वासाने
मला तुमची मदत मिळेल आणि मी तुमच्या जवळचा वाटेन.
आज मी तुमच्याप्रती माझे कर्तव्य पार पाडेन. ज्याप्रमाणे मी जगाप्रती असलेल्या माझ्या
जबाबदाऱ्या पूर्ण करतो
हे परम प्रिये
हृदयाच्या पवित्र ठिकाणी प्रतिध्वनीत होणारा अलौकिक प्रतिध्वनी तू आहेस.
आणि तू त्या भावनांचा आवाज आहेस ज्या कानांना ऐकू येत नाहीत.
तुमच्या प्रेमाने आशीर्वादित होणे हे खूपच मोठे आहे. सर्व सांसारिक विचारांपासून
आणि सर्व ऐहिक वैभव
तुमच्यावरील माझ्या पूर्ण विश्वासाने
आजाराच्या सावल्या निघून जाताना आणि परत न येता निघून जाताना मला दिसत आहेत.
प्रभू, मी तुला निसर्गाच्या खिडक्यांमधून आणि
शांतीच्या दारांमधून पाहीन.
तुमच्या आशीर्वादांचा वर्षाव करा.
आणि तुमच्या वैश्विक उर्जेच्या लाटांमध्ये आम्हाला बुडवून टाका.
स्वार्थ आमच्यापासून दूर ठेवा.
जे आत्म्यांना जवळ येण्यापासून रोखते
आणि त्यांची भेट चांगुलपणा आणि प्रकाशाच्या प्रेमावर आधारित होती.
माझ्या विनंत्यांच्या फुलांना पाणी घालू दे.
तुझ्या चिंतनाच्या आणि ध्यानाच्या पाण्याने, हे
माझ्या देवा
जेणेकरून नवीन, उत्साही फुले उमलतील
प्रेरणा, शांती आणि आनंदातून
चुकीचे कृत्य टाळण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे चुकीचे कृत्य ओळखण्यासाठी योग्य निर्णयक्षमता विकसित करणे आणि ते न करण्याचा संकल्प करणे.

एका चुकीने दुसऱ्याशी लढल्याने बरोबर निर्माण होत
नाही. अज्ञान हा मानवतेचा खरा शत्रू आहे आणि त्याला या जगातून हाकलून लावले पाहिजे. समृद्धी, आनंद आणि परिपूर्ण न्यायाचे युग आणण्यासाठी या जगात आपल्याला आवश्यक असलेले सर्व काही आपल्याकडे आहे.
एकमेव अडथळा म्हणजे मानवी स्वार्थ, जो हे अशक्य
बनवतो. मानवी स्वार्थामुळे आणि इतरांची पर्वा न करता स्वार्थ साधल्यामुळे भयानक आणि अन्याय्य दुःख निर्माण होते.
गरजूंना अन्न आणि कपडे घालण्यासाठी वापरता येणारा
पैसा विनाश आणि विध्वंसासाठी वापरला जातो. अज्ञानातून निर्माण झालेला हा स्वार्थ हा जागतिक समस्यांचे मूळ कारण आहे.
प्रत्येकाला वाटते की ते योग्य काम करत आहेत, परंतु जेव्हा ते फक्त स्वतःच्या वैयक्तिक ध्येयांचा पाठलाग करतात तेव्हा ते कारण आणि परिणामाचा कर्म नियम स्थापित करतात, जो अपरिहार्यपणे त्यांचे स्वतःचे आनंद आणि इतरांचे आनंद नष्ट करेल.
मानवी अज्ञानामुळे घडणाऱ्या जगातील दुर्घटना मी जितक्या जास्त पाहतो तितकेच मला जाणवते की रस्ते सोन्याने सजवले तरी आनंद टिकणार नाही.
आनंद इतरांना आनंदी करण्यात आहे, आणि जर प्रत्येकाने
ते केले तर प्रत्येकजण आनंदी होईल.
आणि प्रत्येकाला पृथ्वीच्या देणगीचा वाटा मिळेल
आपण या जगात आलो आहोत जिथून आपल्याला माहित नाही, त्यामुळे जीवनाच्या उत्पत्तीबद्दल आणि उद्देशाबद्दल आपल्याला आश्चर्य वाटणे स्वाभाविक आहे.
आपण या जगाच्या निर्मात्याबद्दल ऐकतो आणि वाचतो, पण त्याच्यापर्यंत कसे पोहोचायचे हे आपल्याला माहित नाही. आपल्याला फक्त एवढेच माहित आहे की संपूर्ण विश्व त्याच्या दिव्य मनाच्या अस्तित्वाची घोषणा करते. ज्याप्रमाणे एका छोट्या घड्याळाचे छोटे आणि अचूक भाग आणि उपकरणे आपल्याला घड्याळ बनवणाऱ्याचे कौतुक करायला लावतात आणि ज्याप्रमाणे कारखान्यातील मोठ्या आणि गुंतागुंतीच्या यंत्रांमुळे आपण त्यांच्या

शोधकर्त्याबद्दल आश्चर्यचकित होतो आणि प्रभावित होतो, त्याचप्रमाणे जेव्हा आपण निसर्गाचे चमत्कार पाहतो तेव्हा त्यांच्यामागे लपलेल्या बुद्धिमत्तेमुळे आपण आश्चर्यचकित होतो आणि आपण विचारतो: " या फुलाला सूर्याकडे तोंड करून असा जिवंत आकार कोणी दिला? त्याचा सुगंध आणि सौंदर्य कुठून आले? आणि त्याच्या पाकळ्या इतक्या अचूकतेने कशा तयार झाल्या आणि इतक्या अद्भुत, आनंदी रंगांनी रंगवल्या गेल्या?"
रात्री, तारे आणि चंद्र, आपल्याभोवती त्यांचा चांदीसारखा प्रकाश पसरवतात, आपल्याला अंतराळाच्या विशालतेत या खगोलीय पिंडांना मार्गदर्शन करणाऱ्या चेतनेचे चिंतन करण्यास प्रेरित करतात. चंद्राचा सौम्य प्रकाश दैनंदिन क्रियाकलापांसाठी अपुरा आहे, आणि म्हणून एक शहाणा आणि सौम्य मन रात्री विश्रांती घेण्याचा सल्ला देतो. मग सूर्य उगवतो, त्याचा तेजस्वी प्रकाश आपल्याला आपल्या सभोवतालचे जग स्पष्टतेने आणि शांततेने पाहण्याची परवानगी देतो आणि आपण आपल्या गरजा पूर्ण करण्याची जबाबदारी स्वतःवर घेतो.
आपल्या गरजा पूर्ण करण्याचे दोन मार्ग आहेत: शारीरिक मार्ग आणि आध्यात्मिक मार्ग जेव्हा आपले आरोग्य बिघडते, उदाहरणार्थ, आपण उपचारासाठी डॉक्टरकडे जाऊ शकतो. पण एक वेळ अशी येते जेव्हा डॉक्टर किंवा इतर कोणीही मदत करू शकत नाही आणि आपण दुसऱ्या मार्गाकडे वळतो; त्या आध्यात्मिक शक्तीकडे ज्याने आपले शरीर, मन आणि आत्मा निर्माण केला. भौतिक शक्ती मर्यादित असते आणि जेव्हा आपण अपयशी ठरतो तेव्हा आपण देवाच्या अमर्याद शक्तीकडे वळतो. हे आपल्या आर्थिक गरजांना देखील लागू होते जेव्हा आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न करतो आणि तरीही पुरेसे मिळत नाही, तेव्हा आपण त्या शक्तीकडे वळतो.
प्रत्येकाला वाटते की त्यांच्या समस्या सर्वात वाईट आहेत काही लोकांना इतरांपेक्षा जास्त दबाव जाणवतो कारण त्यांची लवचिकता कमकुवत असते लोकांच्या मानसिक शक्तीतील फरकांमुळे, ते वेगवेगळ्या प्रमाणात ऊर्जा खर्च करतात जर एखाद्याला प्रचंड अडचणी येत असतील आणि त्यांचे मन कमकुवत असेल, तर ते त्यावर मात करू शकणार नाहीत. शक्तिशाली मन

असलेले लोक अडथळे तोडून आणि त्यांचे पाया हलवून त्यांच्या अडचणींवर मात करू शकतात तरीही, सर्वात बलवान लोकांना देखील कधीकधी अपयशाचा सामना करावा लागतो जेव्हा आपल्याला प्रचंड शारीरिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक त्रास आणि अडचणी येतात तेव्हा आपल्याला जाणवते की या भौतिक जगात जीवनशक्ती किती मर्यादित आहे.
आपले प्रयत्न केवळ चांगले आरोग्य आणि भौतिक
सुरक्षितता मिळविण्यासाठीच नव्हे तर जीवनाचा अर्थ शोधण्यासाठी देखील समर्पित असले पाहिजेत.
जीवनाचा उद्देश काय आहे? जेव्हा आपल्याला अडचणी
येतात तेव्हा आपण प्रथम आपल्या सभोवतालच्या परिसराकडे वळतो, शक्य तितक्या भौतिक समायोजनाचा प्रयत्न करतो ज्यामुळे आपल्याला आराम मिळेल असे आपल्याला वाटते. पण जेव्हा आपण एका निर्णायक टप्प्यावर पोहोचतो आणि म्हणतो, "माझे सर्व प्रयत्न अयशस्वी झाले आहेत, तेव्हा मी आणखी काय करू शकतो?" आपण आपल्या समस्येवर प्रभावी उपाय शोधण्याचा गांभीर्याने विचार करू लागतो आणि जेव्हा आपले विचार पुरेसे खोलवर जातात तेव्हा आपल्याला स्वतःमध्येच उत्तर सापडते. ही उत्तर मिळालेल्या प्रार्थनेचा एक प्रकार आहे.
माझ्या आत्म्याच्या शांततेत
मला तुम्हाला भेटू द्या, प्रभु!
मला ताब्यात घे, आणि मला तुझी शाश्वत उपस्थिती जाणवू
दे.
माझ्या आत आणि माझ्या सभोवताल
माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुझा आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे.
जमिनीचा मोठा आवाज माझ्यापासून दूर ठेवा.
माझ्या आठवणीत लपलेले
मला तुमचा शांत, सुखदायक आवाज ऐकायचा आहे.
आणि गायक नेहमीच माझ्या आत्म्याच्या शांततेत असतो. माझ्या देवा, जिथे तू सर्वस्वी आहेस
तुम्ही उपस्थित असले पाहिजे.
माझ्या अस्तित्वात आणि विवेकात खोलवर
मला एक छोटासा भागही दाखवण्यास मदत करा.

माझ्या आध्यात्मिक खाणीतील लपलेल्या खजिन्यातून! हे तेजस्वी प्रकाश
माझे हृदय जागे आहे.
माझे मानसिक आरोग्य
माझे आध्यात्मिक मंदिर तुझ्या वैभवाने भरून टाक.
हे शाश्वत उत्तर तारा!
मी कुठेही फिरलो आणि कसेही वळलो तरी
माझ्या मनाची चुंबकीय होकायंत्र सुई तुमच्याकडे निर्देश करत राहते.
तुम्हाला दुर्दैवाच्या वाऱ्यांचा फटका बसला आहे का? किंवा कष्ट आणि आपत्तीच्या पावसाने भिजलेले
तथापि, माझे मन मार्गदर्शनाखाली होते
नेहमी तुमच्याकडे वळण्यासाठी
माझा लाडका पक्षी, पंख फडफडवत
गोंधळाच्या ढगांमध्ये
आणि गोंधळाचे वादळ
तो नक्कीच तुमच्याकडे जाण्याचा मार्ग शोधेल. प्राचीन काळी
ईथरच्या हृदयात
जेव्हा आपण आत्मे म्हणून अस्तित्वात आलो आम्ही सगळे झोपी गेलो होतो.
दैवी प्रेमाच्या आच्छादनाखाली
आणि जेव्हा देवाने आपल्याला जागे केले
आम्ही त्याच्यापासून दूर गेलो.
उधळ्या पुत्राच्या कथेप्रमाणे
आपल्यातील नात्याचे दैवी बंधन आपण विसरलो आहोत. आम्ही एकमेकांसाठी अनोळखी झालो.
आणि आपण आपले स्वर्गीय घर सोडले असल्याने
आपण या जगात झालो आहोत
पृथ्वीच्या कानाकोपऱ्यातून प्रवास करणारे प्रवासी आपण नशिबाच्या मार्गावर चालतो
आपण खूप पुढे गेलो आहोत.
आपण आपल्या मूळ घरापासून खूप दूर गेलो आहोत. तथापि, वेळोवेळी
काही ठिकाणे, अनुभव आणि चेहरे आपल्याला जागृत करतात

पुरलेल्या आठवणी आणि खोल आंतरिक भावना
ती आम्हाला कुजबुजते.
आपल्याला असे वाटते की आपण हे सर्व पुन्हा अनुभवत आहोत.
आम्हाला आधीच माहित असलेल्या गोष्टी
आपण प्रियजनांना भेटतो आणि त्यांच्याशी जोडतो
आम्ही त्यांच्या जवळ होतो.
दूरच्या भूतकाळात
हे विश्वांचे निर्माते
तुमचा प्रकाश महान लोकांमध्ये चमकतो
त्यांचे दैवी ज्ञान आपल्या समजुतीला प्रेरणा देवो. तुम्हीच अंतिम ध्येय आहात हे आम्हाला समजू द्या.
आपण काय साध्य करण्याचा प्रयत्न करतो
सर्वात मोठी महत्त्वाकांक्षा
जे आपण साध्य करू इच्छितो
तुमच्या उपस्थितीच्या सुगंधित वाऱ्याने आम्हाला ताजेतवाने करा.
तुमच्या गौरवशाली उपस्थितीची तळमळ आम्हाला भरून टाका.
तुमच्या दैवी ज्ञानाने आमचे अस्तित्व पोषित होवो. आम्हाला तुमचा पवित्र प्रकाश अनुभवू द्या.
ते आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूत पसरते.
आणि ते आपला संकल्प मजबूत करते
आणि आपला अंधार दूर करतो
आणि शांती आपल्याला व्यापून टाको
आणि आशावाद
आणि चांगली कृत्ये करण्याची इच्छा
राजकुमार आणि प्रबुद्ध संन्यासी यांच्यात
एकदा, एक अत्याचारी राजपुत्र त्याच्या नोकरांसह आणि सेवकांसह शिकारीला गेला, पूर्णपणे सुसज्ज आणि सशस्त्र. ते रणशिंगे वाजवत आणि ढोल वाजवत जंगलात खोलवर गेले.
काही पक्षी, हरीण आणि भयंकर वाघांची शिकार
केल्यानंतर, राजकुमार आणि त्याच्या सहकाऱ्यांना जाणवले की ते आपला मार्ग चुकले आहेत.

त्यांच्याकडे भरपूर अन्न होते पण पाणी नव्हते.
जंगलात पाण्याचा अथक शोध करूनही त्यांना काहीही सापडले नाही. रात्रीच्या भयंकर प्राण्यांच्या हल्ल्यांपासून त्यांना आश्रय नव्हता, कारण अंधार वेगाने येत होता. सूर्य नजरेआड झाला आणि काफिलाचे नेतृत्व करणारा राजकुमार एका जुन्या, मोडकळीस आलेल्या झोपडीत आला. तो खाली उतरल्यानंतर, त्याने उघडलेला दरवाजा ढकलला आणि झोपडीत प्रवेश केला. आत सर्व काही अंधारात होते, फक्त एका कोपऱ्यात प्रकाशाचा एक किरण होता, आणि त्याने निराशेने विचार केला, "झोपडी देखील उजाड आहे".
पण आशेने प्रेरित होऊन, तो ओरडला, "शांतता आहे का इथे कोणी?"
त्याला आश्चर्य वाटले, त्याला एक शांत आवाज ऐकू आला
जो त्याला शांतपणे उत्तर देत होता: "हो, मी इथे आहे, तुम्ही पाणी शोधत आहात का?"
राजकुमार क्षणभर अंधारात पाहत राहिला, तोपर्यंत
त्याला एका माणसाचे भूत दिसले, आणि तो आश्चर्यचकित झाला की तो माणूस त्याला भेटण्यापूर्वी किंवा ओळखण्यापूर्वीच त्याचे विचार जाणून होता.
राजकुमाराने त्याच्या यजमानाला विचारले, "तू कोण आहेस?" यजमानाने उत्तर दिले, "देवाला समर्पित एक गरीब तपस्वी"
साधूने दिवा लावला आणि राजकुमाराने त्याच्या
सेवकांना बोलावले आणि त्या दुर्गम जंगलात पाणी आणि फळे सापडल्याने त्यांना खूप आनंद झाला.
राजकुमाराने संन्यासीला विचारले, "तुम्हाला वाघ आणि सापांची भीती वाटत नाही का?"
संन्यासी शेख म्हणाले: "नक्कीच नाही, वाघ माझे पाळीव मांजरी आहेत आणि साप माझ्यासाठी शांत आहेत. आम्ही असे मित्र आहोत जे या अस्तित्वातील प्रत्येक गोष्टीवर चमकणाऱ्या देवाच्या प्रेमाच्या सूर्यात नेहमीच तजेला घेतात."
राजकुमाराने संन्यासीकडे अधिक बारकाईने पाहिले
तेव्हा त्याला संन्यासीच्या मानेवरून नागांची जोडी लटकताना दिसली. त्याने जे पाहिले ते सत्यापित करण्यासाठी

तो जवळ गेला तेव्हा सापांनी कुजबुज केली आणि किंचाळले, डोके हलवले, कारण त्यांना राजकुमाराच्या हृदयात भीतीचे थरकाप आणि सूडाची भावना जाणवली होती.
शिवाय, त्याच क्षणी जंगलातील एक वाघ झोपडीत शिरला आणि संन्यासीच्या पायाशी शांतपणे झोपला. देवाच्या माणसाने त्याला सांत्वन दिल्यानंतर आणि त्याच्या डोक्यावर थाप मारल्यानंतर, वाघ शांतपणे जंगलाच्या मध्यभागी निघून गेला.
अहंकारी राजपुत्राने स्वतःशी विचार केला, "हा
म्हातारा माणूस नीतिमान आणि दयाळू असावा, कारण त्याने आपल्याला वन्य प्राण्यांपासून आणि प्राणघातक तहानपासून वाचवले. त्याच्या कृत्याचे बक्षीस म्हणून, मी त्याला श्रीमंत करीन." मग तो संन्यासीला उद्देशून म्हणाला:
"हे शेख, तुमचा चेहरा दयाळूपणा आणि प्रामाणिकपणाने चमकतो आणि तुम्ही माझ्यासाठी आणि माझ्या सहकाऱ्यांसाठी जे काही केले आहे त्याबद्दल मी आभारी आहे. म्हणून, मी तुम्हाला एक रहस्य सोपवू इच्छितो ज्याद्वारे तुम्ही श्रीमंत आणि श्रीमंत व्हाल. हे रहस्य मी पहिल्यांदाच आणि फक्त तुमच्यासाठी उघड करत आहे."
त्याने हे शब्द उच्चारताच राजकुमाराने आपल्या झग्याखालून एक दगड काढला आणि बोलू लागला:
"मी तुम्हाला हा कौटुंबिक खजिना सोपवू इच्छितो. हा तत्वज्ञानाचा दगड आहे आणि कदाचित तुम्ही त्याचा वापर करून श्रीमंत व्हाल. हा दगड सोने बनवतो आणि तो माझ्या वडिलांना एका महान किमयाशास्त्रज्ञाने दिला होता. यात त्याला स्पर्श झालेल्या प्रत्येक गोष्टीचे शुद्ध सोन्यात रूपांतर करण्याची क्षमता आहे. तुम्ही हा दगड वर्षभर वापरू शकता आणि दगडांचे सोन्यात रूपांतर करू शकता, नंतर ते विकून स्वतःसाठी सोन्याचा महाल खरेदी करू शकता. मी एक वर्षानंतर तुमच्याकडे परत येईन आणि माझा दगड परत मिळवेन, जो मी माझ्या जीवापेक्षा मौल्यवान मानतो." संन्यासीला ती जबाबदारी स्वीकारायची नव्हती, पण राजपुत्राच्या सततच्या आग्रहाला प्रतिसाद म्हणून, तो तत्वज्ञानाचा दगड ठेवण्यास तयार झाला. राजकुमाराने पाहिले की संन्यासी निष्काळजीपणे दगड त्याच्या कमरेखाली

ठेवतो (जिथे लोक खिसे चोरण्याच्या भीतीने त्यांचे पैसे ठेवत असत!), आणि मग राजपुत्र त्याच्या मार्गाने निघून गेला.
एक वर्षानंतर, राजकुमार त्याच्या सोबत्यासह परतला, त्याला जीर्ण झोपडीऐवजी एक भव्य राजवाडा पाहण्याची अपेक्षा होती. पण झोपडी अजूनही उभी आहे आणि पूर्वीपेक्षाही वाईट स्थितीत आहे हे पाहून तो निराश झाला. म्हणून तो घोड्यावरून उतरला आणि दार ढकलून उघडला आणि त्याच्या आवाजात ओरडला: "तू अजूनही जिवंत आहेस का, संन्यासी?"
साधूने मोठ्या आणि खोल आवाजात उत्तर दिले: "हो,
देवाची स्तुती असो, हे राजकुमार, माझ्या नम्र घरात आपले स्वागत आहे."
लगेच आणि प्रस्तावनेशिवाय, राजकुमार ओरडला: "काय
झालंय यार, तुला? मी तुझ्याकडे सोडलेल्या तत्वज्ञानाच्या दगडाचे तू काय केलेस? तू त्याचा वापर श्रीमंत होण्यासाठी का केला नाहीस?"
त्या साधूने क्षणभर विचार केला आणि मग उत्तर दिले: "तुम्ही हा तत्वज्ञानाचा दगड कशाबद्दल बोलत आहात आणि मी श्रीमंत व्हावे असे म्हणण्याचा तुमचा काय अर्थ आहे? खरं सांगायचं तर, मला माझ्यापेक्षा श्रीमंत व्हायचे नाहीये." राजकुमार घाबरला, त्याला वाटले की त्या वृद्ध साधूने त्याच्या उदासीनतेमुळे त्याचा दगड गमावला आहे, आणि तो विनवणीच्या आवाजात म्हणाला: "माझा अर्थ तो अमूल्य तत्वज्ञानी दगड आहे जो तू एक वर्षापूर्वी तुझ्या कमरेखाली ठेवला होतास? [एडी, तुझ्या कमरेसह], मला सांग तू त्याचे काय केलेस?"
साधूने उत्तर दिले: "बरोबर आहे, आता मला तुमचा
मौल्यवान दगड आठवतोय. एके दिवशी मी नदीत आंघोळ करायला गेलो तेव्हा मी देवाच्या विचारात बुडालो होतो आणि मला वाटतं की तो दगड माझ्या कपड्यांवरून निसटला आणि पाण्याने गिळंकृत केला. तुम्ही सुरक्षित राहा."
राजकुमार त्याच्या आवाजात ओरडला, "अरे, माझे कधीही
भरून न येणारे नुकसान! मी सर्वस्व गमावले आहे!" आणि जवळजवळ आश्चर्याने बेशुद्ध झाला. संन्यासीने त्याच्या

चेहऱ्यावर थंड पाणी शिंपडले आणि त्याला पुन्हा जिवंत केले, तर राजपुत्राचे लोक शेखकडे आले, त्यांचे डोळे द्वेषाने जळत होते, त्यांना इजा करण्याचा प्रयत्न करत होते. पण संन्यासी हसला आणि म्हणाला, "अरे, महाराज, इतक्या उच्च पदावर, मला माहित नव्हते की तुम्ही दगडावर इतका गोंधळ माजवाल. माझ्यासोबत नदीवर चला, मी तुमचा दगड शोधेन आणि तो शोधण्याचा प्रयत्न करेन."
राजकुमाराने उत्तर दिले, "तुम्ही वेडे झाला आहात का? तुम्हाला आता तो दगड शोधायचा आहे का जो एक वर्षापूर्वी तुमच्या अंगावरून पडला होता आणि प्रवाहाने वाहून गेला होता?"
पण साधूने त्याच्या बोलण्याकडे लक्ष दिले नाही आणि त्याला ओरडून म्हणाला: "छोट्या राजकुमारा, या सगळ्या गोंधळाची गरज नाही. आपण नदीत दगड शोधू तोपर्यंत थांबा. तुम्ही सर्वजण माझ्यासोबत चला."
जणू काही एखाद्या जादूमुळे, राजकुमार आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी संन्यासीच्या पारदर्शक चुंबकाला प्रतिसाद दिला आणि शांतपणे त्याच्या मागे नदीकडे गेले. तेथे, संन्यासीने राजकुमाराला त्याच्या खिशातून रुमाल काढून त्याच्या चारही कोपऱ्यांना धरून नदीत बुडवण्यास सांगितले आणि अशी प्रार्थना केली:
"हे राजपुत्रांचा राजकुमार, राजांचा राजा आणि सर्व तत्वज्ञानी दगडांचा निर्माता, माझा दगड मला परत कर." राजकुमाराने तसे केले आणि त्याचा रुमाल पाण्यातून वर काढताच, त्याच्या अविश्वासू डोळ्यांनी तो वीसपेक्षा जास्त तत्वज्ञानाचे दगड पाहून आश्चर्यचकित झाला, जे त्याने गमावलेल्या मूळ दगडासारखेच होते. प्रत्येकाची चाचणी घेतल्यावर, त्याला आढळले की प्रत्येक दगड सामान्य समुद्रकिनाऱ्यावरील दगडांचे सोन्यात रूपांतर करू शकतो. राजकुमाराने ते दगड रुमालात बांधले आणि तो गठ्ठा नदीत फेकून दिला.
संन्यासी आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी त्याला ओरडून म्हटले, "तू असे का केलेस?" पण राजकुमाराने देवाच्या माणसाकडे पाहिले, त्याच्यापुढे आदराने नतमस्तक झाला आणि म्हणाला:

"साहेब, तुमच्याकडे जे आहे ते मला हवे आहे, जो सोने बनवणाऱ्या दगडांना निरुपयोगी खडे मानतो."
आणि म्हणून राजकुमाराने आपले पृथ्वीवरील राज्य सोडले जेणेकरून तो ज्ञानी वृद्ध माणसाकडून आत्म्याचे राज्य कसे मिळवायचे हे शिकेल, जे अवकाशात बंदिस्त नाही आणि ज्याचा नाश होऊ शकत नाही.
या कथेचा अर्थ असा आहे की पृथ्वीवरील संपत्ती, कितीही मौल्यवान वाटली तरी, क्षणभंगुर आहे आणि जेव्हा शरीर थंड, निर्जीव प्रेत बनते तेव्हा ती या नीच जगात मागे सोडली पाहिजे.
तत्वज्ञानाच्या दगडाचा वापर करण्याऐवजी, जो येथे
केवळ क्षणभंगुर संपत्ती जमा करण्याच्या क्षमतेचे प्रतीक आहे, आपण त्या तपस्वीसारखे असले पाहिजे ज्याने आपला वेळ आणि क्षमता अक्षय आणि अविनाशी दैवी संपत्ती मिळविण्यासाठी समर्पित केली आहे.
जो कोणी देवाला ओळखतो त्याच्याकडे स्वप्नांच्या पलीकडे संपत्ती असते आणि गरज पडल्यास तो आध्यात्मिक संपत्ती मिळविण्याच्या आणि खऱ्या संपत्तीचा आनंद घेण्याच्या आशेने भौतिक संपत्ती दगडांसारखी सोडून देतो. इतरांशी आपल्या व्यवहारात
ओळखणे आणि कौतुक करणे खूप महत्वाचे आहे
विशिष्ट गुण आणि उदात्त गुण
जे त्यांनी त्यांच्या अनुभवांवरून काढले
आणि त्यांनी ते स्वतःच्या अस्तित्वातून आकार दिले
जर आपण खुल्या मनाने लोकांचा अभ्यास केला तर
आपण त्यांना समजून घेऊ शकू आणि त्यांच्याशी आरामात
वागू शकू.
आम्ही ताबडतोब सक्षम होऊ
आपण ज्या व्यक्तीशी व्यवहार करत आहोत त्याच्या स्वभावाची जाणीव असणे
घोड्यांच्या शर्यतीबद्दल तत्वज्ञानी व्यक्तीशी बोलू नका.
घराच्या व्यवस्थेबद्दल शास्त्रज्ञाशी वाद घालू नका.
मला माहित आहे की त्या व्यक्तीला काय आवडते आणि काय त्यांचे लक्ष वेधून घेते.

आणि त्याने त्याला त्या विषयाबद्दल सांगितले तुम्हाला आवडणाऱ्या गोष्टींबद्दलच नाही
जर आपल्याला इतरांना समजून घ्यायचे असेल तर
आपण त्यांच्यावर टीका आणि निंदा करणे टाळले पाहिजे. त्याऐवजी, आपण आपल्या स्वतःच्या विवेकबुद्धीच्या आरशात पाहिले पाहिजे.
काय दुरुस्त आणि सुधारित करण्याची आवश्यकता आहे हे शोधण्यासाठी?
तो मानसिक आरसा खूप वेगळा आहे.
आपण दररोज सकाळी ज्या परिचित आरशात पाहतो त्याबद्दल दररोज मी त्या स्व-आरशात पाहतो
जर मला असे काही सापडले जे मला आवडत नाही
मी स्वतःला दोष देतो आणि ते सुधारण्यासाठी कठोर परिश्रम करतो.
अशा प्रकारे, एखादी व्यक्ती त्याची प्रतिमा पाहते त्याच्या आत्म्याच्या आरशात त्याच्या खऱ्या स्वरूपात प्रतिबिंबित झाले
आणि ते दिवसेंदिवस पुढे जात आहे
आनंद आणि मनःशांतीच्या मार्गावर
देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो.
तुम्हाला शांती असो.

इच्छांचे जाळे
मी इथे आहे, माझ्या इच्छांचे जाळे टाकत आहे
माझ्या विचारांच्या विशाल समुद्रात
तू अनेकदा माझ्यापासून पळून गेला आहेस, हे मौल्यवान दैवी शिकार!
तथापि, मी शांतीच्या खोलात जाणे सुरू ठेवतो.
आणि न थांबता, मी माझ्या प्रेमाचे जाळे एकामागून एक तुझ्यावर टाकले.
एके दिवशी मला तुला माझ्या अंतहीन तळमळीच्या जाळ्यात अडकवाच लागेल.
मी माझ्या प्रेमाचे हे जाळे सर्वत्र फेकतो.
जीवनाच्या अशांत लाटांच्या वर
आणि चमकणाऱ्या ताऱ्यांबद्दल

आणि चांगल्या आत्म्यांच्या खोलात
मला फक्त एवढेच माहिती आहे की मी एक शिकारी आहे.
आणि मी तुला पकडण्याचा प्रयत्न करत राहीन.
हे सर्वात प्रिय इच्छा आणि अस्तित्वातील सर्वात मोठा खजिना!
मी त्याला अज्ञानाचे पडदे फाडून टाकण्याची आणि
भ्रमाचा अंधार दूर करण्याची आणि तुमच्या जीवनातील सर्वात मोठी महत्त्वाकांक्षा आणि तुमच्या इच्छांच्या सिंहासनावरची सर्वात तीव्र तळमळ बनण्याची आणि आळस आणि विलंब यांना आनंद, नवीकरण आणि उत्साहाने धडधडणाऱ्या आध्यात्मिक कार्यात रूपांतरित करण्यास मदत करण्याची विनंती करतो. मी त्याला विनंती करतो की तो तुम्हाला दैवी प्रेमाच्या वाइनमधून प्यायला देईल जोपर्यंत तुम्ही मादक होत नाही तोपर्यंत, आणि तुम्हाला एक पवित्र भेट देईल ज्यामध्ये सांत्वन असेल, आणि तुमचे हृदय प्रेम आणि कृतज्ञतेच्या पाण्याने धुवावे, आणि तुमच्या अस्तित्वात निश्चिततेचे दिवे लावावेत, आणि त्याच्या आशीर्वादित समुद्राच्या वास्तवात तुमची स्वप्ने वितळवावीत, आणि तुम्हाला त्याच्यामध्ये समाधान आणि समाधान मिळेल, जेणेकरून तुमच्या आत्म्यात शांती वास करेल आणि स्वर्गाचे आशीर्वाद तुमच्यावर येतील.
शांतता म्हणजे विचारांना शांत करणे
शरीराला शांत करणे आणि त्याच्या गरजांवर नियंत्रण ठेवणे
जो कोणी ते करू शकेल त्याला एक ताजेतवाने शांतता अनुभवता येईल.
त्याला परिष्कृत जगांमधून उदात्त लाटा आणि प्रभाव जाणवतील.
आणि जो कोणी शांततेत खोलवर जातो, तो
तो स्वतःमध्ये देवाचे राज्य शोधेल.
जोपर्यंत माणूस रस्त्यावर चालत आहे
त्याच्या वेळेचा प्रत्येक क्षण खूप मौल्यवान आहे.
आपण या जमिनीवर (पॅसेज हाऊस) थोड्या काळासाठी आहोत. सर्व काही क्षणभंगुर आहे, पण देवाची भावना कायम आहे.

ते हृदय आणि आत्म्यापासून काहीही पुसून टाकू शकत
नाही.
आपण या जगाच्या मोहांना आपल्यावर प्रभाव पाडू देऊ नये आपल्या सर्वात मोठ्या उद्देशापासून आणि आपल्या सर्वोच्च ध्येयापासून आपल्याला दूर नेऊन: देवापासून देवाला ओळखणे शक्य आहे
आपल्याला विश्वांचा स्वामी शोधला पाहिजे.
ज्याच्या प्रकाशाने तारे चमकतात
आणि त्याच्या सामर्थ्याने हृदये धडधडतात
आपण त्याला शांततेच्या मंदिरात शोधले पाहिजे.
जेव्हा आपण उत्कंठेने आणि तळमळीने देवाला हाक मारतो आणि जेव्हा आपण त्याच्याबद्दल जळत्या उत्कंठेने
विचार करतो
आपण त्याला शोधू.
मी अज्ञात देवाबद्दल बोलत नाहीये.
उलट, ते एका प्रभूबद्दल आहे ज्याला मी ओळखतो.
आणि ते माझ्यासाठी खरे आहे.
ते सर्व भौतिक गोष्टींपेक्षा जास्त वास्तव आहे. आपल्या मानवी जीवनातील लाटांना टिकवून ठेवणारा आणि टिकवून ठेवणारा हा दिव्य समुद्र आहे.
आपण सर्वकाही न करता करू शकतो.
देवाशिवाय
{देव, सार्वभौम, सत्य, इतका उदात्त आहे}
(धन्य ते अंतःकरणाचे शुद्ध, कारण ते देवाला पाहतील) एखाद्या व्यक्तीला प्रेम करण्याची आणि प्रेम मिळवण्याची गरज वाटणे स्वाभाविक आहे परंतु हृदयाची ही तळमळ शेवटी त्या प्रेमाच्या उगमासाठी असते, जो देव आहे. मानवी प्रेम हे अनेक अपेक्षा, गणिते आणि
व्यक्तिनिष्ठ विचारांवर आधारित असते, म्हणून त्याच्या शाश्वततेची कोणतीही हमी नाही कारण ते परिस्थितीने बांधलेले असते.
तथापि, दैवी प्रेम हे निःशर्त, स्थिर आणि टिकाऊ असते
जर ते तुमच्या हृदयाला स्पर्शून गेले तर ते तुम्हाला नेहमीच तुमच्यासोबत आढळेल.

सर्व परिस्थितीत, तुम्हाला ते संरक्षण आणि
आश्वासनाचे स्रोत वाटेल, अगदी कठीण परिस्थितीतही.
दुःख आणि कठीण परीक्षांमध्ये
प्रत्येकजण तुम्हाला सोडून जाईल, पण ते पवित्र प्रेम तुम्हाला सोडणार नाही, निराश करणार नाही आणि तुम्हाला चिंता आणि भ्रमांचे बळी सोडणार नाही, कारण ते जीवनातील वळणांमध्ये स्वर्गातून येणारे एक संरक्षणात्मक शक्ती आणि मार्गदर्शक प्रकाश आहे.
जेव्हा मानवी प्रेम दैवी प्रेमाने भरलेले असते
तेव्हा ते शुद्ध आणि स्पष्ट होते. पण जर तुम्ही प्रवाहाला, जो मानवी प्रेम आहे, तो झऱ्यापासून, जो दैवी प्रेम आहे, वेगळे केले तर ते वाहणे थांबते आणि जगाच्या वाळूत स्वतःला हरवून जाते.
जोपर्यंत मानवी प्रेम दैवी प्रेमाशी जोडलेले आहे, तोपर्यंत ते हृदय मऊ करते, विवेकाला ताजेतवाने करते आणि आत्म्याच्या बागांना जीवनाच्या पाण्याने पाणी देते. प्रेम: इच्छाशक्तीला चालना देणारे
मी जे काही करतो ते माझ्या हृदयातील प्रेमाने करतो.
जर तुम्ही ते करून पाहिले तर तुम्हाला अजिबात थकवा जाणवणार नाही.
कारण प्रेम हे इच्छाशक्तीचे सर्वात मोठे उत्तेजक आहे आणि प्रेमाच्या प्रभावाखाली असलेल्या इच्छाशक्तीमध्ये काहींना अशक्य वाटणाऱ्या गोष्टी करण्याची असाधारण शक्ती असते.
आध्यात्मिक जागरूकतेच्या मार्गावर
आकर्षण आणि विरुद्ध लिंग
वैयक्तिक स्वरूप स्वच्छ, नीटनेटके आणि नीटनेटके असले पाहिजे.
एखाद्या व्यक्तीने आकर्षक दिसणे चुकीचे नाही.
जोपर्यंत ते आकर्षण चांगल्या अभिरुचीच्या अधीन आहे परंतु एखाद्या व्यक्तीने जाणूनबुजून लैंगिक
आकर्षणाचा वापर करणे चुकीचे आहे.
विरुद्ध लिंगी व्यक्तीला आकर्षित करण्यासाठी
स्त्री आणि पुरूष यांच्यातील आकर्षण आत्म्यापासून निर्माण झाले पाहिजे.

ज्यांच्याकडे आत्म-नियंत्रण आहे
ते लैंगिक प्रतीक असल्याचा अभिमान बाळगत नाहीत.
त्यांना योग्य जीवनसाथी आकर्षित करण्याची चांगली
संधी असते.
यशस्वी वैवाहिक संबंधांमध्ये
प्रेम प्रथम येते, सेक्स नाही
हे आदर्श आणि मानक असले पाहिजे
काही देशांमध्ये, चुंबन किंवा जवळचा संपर्क होत नाही. लग्नापूर्वी तरुण पुरुष आणि महिलांमध्ये
जेव्हा दोन लोकांना निरपेक्ष आकर्षण वाटते
एकमेकांकडे
ते एकमेकांचा त्याग करण्यास तयार असतील
खरे प्रेम खरे असते.
तरच ते वैवाहिक जीवनात घनिष्ठ नातेसंबंधासाठी पात्र ठरतात.
मालकी हक्क निरुपयोगी आहे.
जेव्हा एक जोडीदार दुसऱ्यावर नियंत्रण ठेवण्याचा प्रयत्न करतो
हे प्रेमाच्या अभावाचे पुरावे आहे.
पण जेव्हा ते त्यांचे प्रेम व्यक्त करतात
प्रामाणिक आणि मैत्रीपूर्ण स्वारस्याने
आणि भावनांचा काळजीपूर्वक विचार करणे
आणि इतरांना आनंदी करण्याची प्रामाणिक इच्छा प्रेम एक उत्कृष्ट गुण प्राप्त करते
आणि अशा नात्यात
आपल्याला दैवी प्रेमाची झलक मिळते
समज नसलेले जीवन म्हणजे आध्यात्मिक आणि भौतिक आत्महत्या आहे.
ज्यांना समज आहे ते धन्य आहेत.
आध्यात्मिक मार्गावर ही सर्वात मोठी गरज आहे.
आणि जीवनाच्या वाटांवर
समजूतदारपणा हा एक टॉर्च आहे
ते माणसाचा मार्ग उजळवते आणि त्याला यश मिळवून देते. जीवनाचे अंतिम ध्येय गाठण्यापूर्वी

त्याच्याकडे ती आवश्यक आणि महत्त्वाची क्षमता असली पाहिजे
म्हणून, गैरसमजामुळे स्वतःला आंधळे करू नये.
कारण ती आध्यात्मिक आणि शारीरिक आत्महत्या आहे. प्रत्येक परिस्थितीत समजूतदारपणा हा मार्गदर्शक
असला पाहिजे.
आपण कितीही कठीण अनुभवांमधून गेलो तरी
आपल्याला योग्य समज असायला हवी
देव आपल्याला हानी किंवा दुःख देत नाही.
आपणच स्वतःला मदत करतो किंवा नुकसान करतो.
आपल्या समजुती आणि आकलनाद्वारे
किंवा आपला गैरसमज आणि समजुतीचा अभाव
समज प्राप्त करण्यासाठी आपण देवाला प्रार्थना केली पाहिजे
आपल्याला कितीही अनुभव आले तरी
किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून जात आहोत
केवळ समजूतदारपणाच मानवतेचे रक्षण करेल.
जेव्हा माझे अनुभव अधिक तीव्र आणि तीव्र होतात
माझा पहिला प्रयत्न म्हणजे स्वतःमध्ये समज शोधणे.
मी परिस्थितीला दोष देत नाही किंवा इतरांना सुधारण्याचा प्रयत्न करत नाही.
पण मी आधी आत जातो.
मी माझा आध्यात्मिक किल्ला स्वच्छ करण्याचा प्रयत्न करत आहे.
आणि त्या आतील प्रकाशात अडथळा आणणारी कोणतीही गोष्ट काढून टाकणे
किंवा ते आत्म्याच्या शक्तींना प्रकट होण्यापासून रोखते
किंवा तिला स्वतःला व्यक्त करण्यापासून रोखते यशस्वीरित्या जगण्याचा हाच मार्ग आहे
समस्यांपासून सुटका मिळवणे हा सर्वात सोपा उपाय वाटू शकतो.
पण जेव्हा माणूस एखाद्या बलाढ्य प्रतिस्पर्ध्याशी
लढतो तेव्हा त्याला बळ मिळते.

ज्यांना अडचणी येत नाहीत ते वाढत नाहीत आणि त्यांचा संकल्प बळकट होत नाही.
जेव्हा आपल्याला समज येते तेव्हा भीती कमी होते.
समजून घेणे सुरक्षा आणि संरक्षण प्रदान करते
आयुष्यात मला खूप अनुभव आले आहेत
आणि त्यातील सर्वात कठीण अनुभव लोकांसोबतचे होते त्यांनी मला चुकीचे ठरवले.
मी ज्या लोकांना प्रेम केले ते पाहिले आहे.
ज्या लोकांना मी माझे हृदय दिले
ते मला गैरसमज करतात आणि माझ्याविरुद्ध जातात. पण त्यामुळे माझ्यात कटुता निर्माण झाली नाही. कारण कटुता समजुतीला ढग देते
मी स्वतःला दुखवू देणार नाही.
इतरांनी मला गैरसमज केल्यामुळे
त्याऐवजी, मी प्रयत्न करतो
जर ते ग्रहणशील असतील तर त्यांना मदत करा. त्यांना चांगले हेतू पाठवा.
आणि शुभेच्छा
जेव्हा तुम्ही शांत बसता
तुमचे मन कोणत्याही दबावापासून मुक्त असेल.
तुमच्या विचारांसह एकटे रहा आणि जगापासून आणि त्याच्या मागण्यांपासून दूर जा.
प्रत्येक क्षणी तुमच्या मनाचा रचनात्मक वापर करा. महान गोष्टी प्रथम मनात निर्माण होतात.
म्हणूनच मी माझे मन नेहमी सक्रिय ठेवतो.
संधी मिळताच
मी लगेच त्याच्या सर्जनशील शक्ती सक्रिय करतो आणि त्याचे परिणाम येतात
दररोज काहीतरी सर्जनशील करण्याचा प्रयत्न करा. तुमची परिस्थिती सुधारण्यासाठी आणि तुमचे नशीब नियंत्रित करण्यासाठी
त्याला तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देण्याऐवजी
आरोग्य सुधारू शकते
किंवा चांगल्या सवयी लावणे
किंवा भौतिक आणि आध्यात्मिक यश मिळवणे

प्रत्येकावर काळजीपूर्वक लक्ष केंद्रित करून
एका वेळी
या आयुष्यात मला जे काही साध्य करायचे होते ते सर्व मी ते साध्य करण्यात यशस्वी झालो.
पदार्थ हे मनाचे उत्पादन आहे.
म्हणून, मनासाठी कोणत्याही मानसिक मर्यादा नाहीत जर तुम्ही तुमच्या मनावर नियंत्रण ठेवू शकत असाल तर संपूर्ण जग तुमच्याकडे आकर्षित होईल
मला जे हवे होते ते सर्व मिळाले.
ती माझी सर्वात मोठी इच्छा होती आणि अजूनही आहे. आध्यात्मिक आनंद देवात आहे
माझी इच्छा पूर्ण झाली आणि मला अवर्णनीय आनंद झाला. एखाद्या व्यक्तीला अपयशी, निराश, दयनीय वाटू नये.
तो त्याच्या विचारांवर नियंत्रण ठेवून त्याचे नशीब नियंत्रित करू शकतो.
तुम्हाला ज्या उपयुक्त आणि चांगल्या गोष्टी करायच्या आहेत त्या करा.
त्याच्याकडे एक अंतर्गत रचना होती जी सकारात्मक
बदलांना चालना देण्यासाठी निर्णायक होती.
तुम्ही तुमचे नशीब बदलू शकाल
आणि तुमच्या जीवनातील परिस्थिती सुधारा
त्याच्या मदतीने, तो उंचावला जावो
मी स्वर्गातून येणाऱ्या वाऱ्यासारखा येतो. शिष्याने दररोज स्वतःचे विश्लेषण केले पाहिजे.
तो ज्या प्रगतीची अपेक्षा करतो ती करत आहे का हे शोधण्यासाठी
जेव्हा आपण पक्षपात न करता स्वतःचे विश्लेषण कसे
करायचे ते शिकतो
आपण स्वतःला आणि इतरांना ओळखू शकू
जो या जगात समजुतीने जगतो आणि जाणीवेने सोडून जातो तो त्याला अमरत्व मिळेल
मी माझ्या शिष्यांचे जीवन घडवण्याचा प्रयत्न करतो.
आणि त्यांचे विचार आनंदाच्या स्रोताकडे आणि प्रकाशाच्या स्रोताकडे वळवा.

म्हणूनच मी प्रथम आध्यात्मिक पैलूवर लक्ष केंद्रित करतो
जीवनाच्या भौतिक पैलूकडे दुर्लक्ष न करता
आणि मला असे लोक हवे आहेत जे मनापासून आणि आत्म्याने देवाला जाणून घेऊ इच्छितात
कारण बौद्धिक वादविवादातून देव ओळखता येत नाही.
किंवा मोठ्याने, भावनिक प्रवचने ऐकून
जे आत्म्यात अंतर्गत आंदोलन निर्माण करते.
मी माझ्या आत्म्यात जे बाळगतो ते माझ्यासाठी अत्यंत पवित्र आहे.
मी अचानक बोलू शकत नाही.
मी फक्त जे तपासले आणि सत्यापित केले आहे त्याबद्दल बोलत आहे.
आत्मज्ञान आणि जीवनातील अनुभवांद्वारे
या कारणास्तव, या शिकवणी माझ्यासाठी खऱ्या आहेत.
मी उपदेश करण्याचा प्रयत्न करत नाहीये, तर त्या वस्तुस्थिती मांडण्याचा प्रयत्न करत आहे.
जे मी माझ्या वैयक्तिक अनुभवाच्या बागेतून गोळा केले.
मी स्वर्गातून येणाऱ्या वाऱ्यासारखा येतो. सत्याचा सुगंध घेऊन
अनंतकाळच्या बागेतून
मी स्वतःसाठी काहीही मागत नाही.
माझी एकच इच्छा आहे की तुला द्यावे
तो स्वर्गीय सुगंध
आणि त्यानंतर मी पृथ्वीचा किनारा सोडतो
पुन्हा एकदा वैश्विक हृदयाकडे परतण्यासाठी
आणि मी तुम्हाला जे देतो ते तुम्ही स्वतः अनुभवावे अशी माझी इच्छा आहे.
देवाशी तुमच्या स्वतःच्या सुसंवादातून
तीच माझी एकमेव इच्छा आहे.
विपुलतेच्या गुरुकिल्ली
ज्याला आपले विचार दैवी विपुलतेशी सुसंगत करायचे आहेत

त्याने त्याच्या मनाच्या मातीतून गरज आणि गरिबीचे सर्व तण उपटून टाकले पाहिजेत.
वैश्विक मन परिपूर्ण आहे आणि त्याला गरज किंवा कंजूषपणा माहित नाही.
आणि जो कोणी त्या वैश्विक भांडाराशी एकरूप होऊ
इच्छितो
त्याने विपुलता आणि समृद्धीची जाणीव निर्माण केली पाहिजे.
पुढचे जेवण कुठून येईल हे जरी त्याला माहित नसले तरी आपण दैवी विपुलतेचा विचार ताजेतवाने आणि मुबलक पाऊस म्हणून केला पाहिजे.
ते सर्वांवर सारखेच पडते.
जर कोणी कप उचलला तर त्याचा कप भरून जाईल.
आणि जर तुम्ही पावसाखाली एक मोठे भांडे (किंवा
कंटेनर) ठेवले तर
ते त्याची परिपूर्णता शुद्ध आणि आशीर्वादित
पावसाच्या रूपात प्राप्त करते.
स्वर्गाची विपुलता मिळविण्यासाठी आपण कोणत्या
पात्राचा वापर करतो?
तुम्हाला भरायचा असलेला कंटेनरमध्ये दोष आणि छिद्रे असू शकतात.
म्हणून, ते तयार केले पाहिजे आणि धन्य प्रवाह प्राप्त करण्यासाठी योग्य बनवले पाहिजे.
हे मानवांनाही लागू होते
जर त्याला स्वर्गाच्या खजिन्याकडे घेऊन जाणारे तर्कशक्तीचे पात्र अशुद्धतेने ग्रस्त असेल
ते दुरुस्त करून ग्रहणशील बनवले पाहिजे जेणेकरून ते विपुल आशीर्वाद आत्मसात करू शकेल.
त्या जाणीवेची दुरुस्ती आणि सुधारणा करणे आवश्यक
आहे.
त्याला सर्व भीती आणि शंकांपासून मुक्त करून
मत्सर आणि द्वेष दूर करा आणि शुद्धीकरण करणाऱ्या पाण्याने ते स्वच्छ करा
शांती, शांती, प्रामाणिकपणा आणि दैवी प्रेमाचे पाणी संपूर्ण जग मार्ग मोकळा करण्यासाठी बाजूला होत आहे

ज्याला त्याचे गंतव्यस्थान माहित आहे त्याच्यासाठी तो साधकाच्या दृढनिश्चयासह त्या दिशेने निघतो. विपुलतेच्या गुरुकिल्ली
पूर्व-पश्चिम आंतरिक संस्कृती
जर तुमचे मन मजबूत असेल तर
आणि तिने त्याच्यात एक दृढ निश्चय निर्माण केला तुम्ही तुमचे नशीब नियंत्रित करू शकता
प्रथम छोट्या छोट्या गोष्टींमध्ये तुमची मानसिक शक्ती तपासण्याचा प्रयत्न करा.
ते मजबूत करण्यासाठी काम करा जेणेकरून ते
तुमच्यासाठी अनेक उत्तम गोष्टी साध्य करू शकेल.
मी माझ्या आयुष्यात हे अनुभवले आहे आणि मी खात्रीने बोलतो.
यश मिळवण्याची शक्ती मनात असते
जर तुम्ही तुमच्या दृढनिश्चयाला दृढ धरले तर
तुम्हाला ही वस्तुस्थिती कळेल.
जगाच्या शंका आणि निराश करणाऱ्यांच्या निराशेच्या पार्श्वभूमीवर
एखादा विशिष्ट छंद किंवा प्रकल्प निवडा जो इतरांना वाटणार नाही.
तुम्ही ते यशस्वीरित्या करू शकता
ते पूर्ण होईपर्यंत त्यात टिकून राहा.
साध्या ध्येयांनी सुरुवात करा
तुमची मानसिक शक्ती हळूहळू वाढेल.
जोपर्यंत तुम्ही तुमचे ध्येय साध्य करू शकत नाही तोपर्यंत
जग आणि तुमचे कुटुंब तुम्हाला एका विशिष्ट प्रकारे वर्गीकृत करते.
पण बौद्धिक आणि चिकाटीने काम करा
प्रभावी बदलाबद्दल
मनाच्या शक्तीला मर्यादा नाहीत
या कल्पनेवर लक्ष केंद्रित करा
ध्येय साध्य करण्याच्या वृत्तीने तुमचे मन भरा. आणि सकारात्मक काम करण्याचा दृढनिश्चय
तुमची ध्येये साध्य करण्याच्या दिशेने

तुमच्या विचारांना उच्च यशाकडे नेत रहा. आध्यात्मिक समृद्धी प्राप्त झाली
आणि सर्व संपत्ती आणि समृद्धी असेल
तुमच्या आज्ञेनुसार आणि तुमच्या सेवेत
माझे जीवन याची साक्ष देते
खरोखर आनंदी लोक कोण आहेत?
मानवांनी परोपकार शिकला पाहिजे
इतरांना आनंदी करून आनंद शोधणे
देवावर प्रेम करणाऱ्यांसाठी हे एक खरे आणि उदात्त ध्येय आहे.
इतरांना आनंद देणे हे आपल्या स्वतःच्या वैयक्तिक आनंदासाठी अत्यंत महत्त्वाचे आहे.
ही आत्म-समाधानाने भरलेली परीक्षा आहे.
काही लोक फक्त त्यांच्या कुटुंबाचा विचार करतात आणि इतरांची पर्वा करत नाहीत.
इतर फक्त स्वतःचा विचार करतात आणि इतर कोणाचाही विचार करत नाहीत.
पण हेच ते आहेत ज्यांना आनंदाची चव चाखता येत नाही. वैयक्तिक आनंद शोधणे योग्य नाही.
आणि इतरांच्या आनंदाकडे दुर्लक्ष करा
जो विवेकाच्या कोणत्याही त्रासाशिवाय इतरांचे पैसे स्वतःसाठी घेतो.
तो श्रीमंत होऊ शकतो, पण तो त्याच्या आयुष्यात नक्कीच आनंदी राहणार नाही.
कारण त्यांच्या मनात राग आणि असंतोषाचे विचार त्याला घेरतील आणि त्याची मनःशांती हिरावून घेतील.
जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या खर्चावर स्वतःला
आनंदी ठेवण्याचा प्रयत्न करते
प्रत्येकजण त्याला दुःखी करण्याचा प्रयत्न करेल.
पण जर तो इतरांना आनंदी करण्याचा प्रयत्न करत असेल तर स्वतःच्या सोयीच्या खर्चावरही
सर्वजण त्याला प्रेमाने आठवतील आणि त्याच्या यशासाठी शुभेच्छा देतील.
जेव्हा आपण आपल्या स्वतःच्या गरजांबद्दल विचार करतो
आपण इतरांच्या गरजांचाही विचार केला पाहिजे.

जेव्हा आपण त्यांच्या गोष्टींबद्दल काळजी करतो
तेव्हा आपण त्यांना मदत करू इच्छितो आणि त्यांना आनंदी करू इच्छितो.
परोपकारी व्यक्ती स्वतःशी सुसंवाद आणि समाधानाने
जगते.
त्याच्या कुटुंबासह आणि त्याच्या सभोवतालच्या जगासह स्वार्थी व्यक्ती नेहमीच अडचणीत सापडते
तो त्याची मनःशांती गमावतो.
आध्यात्मिक परिवर्तन झालेल्या त्या खोडकर मुलाची
कहाणी
जेव्हा मी भारतातील रांची येथील माझ्या शाळेचे पर्यवेक्षण करत होतो, तेव्हा विद्यार्थ्यांच्या सरासरी वयापेक्षा मोठा असलेला एक मुलगा माझ्याकडे आणला गेला. मी त्याला घेऊन आलेल्या त्याच्या पालकांना सांगितले की मी बारा वर्षांपेक्षा कमी वयाच्या मुलांना स्वीकारतो, पण जर तो चांगला असेल तर मी त्याला स्वीकारेन.
मी त्या मुलाशी मनापासून बोललो, त्याला म्हणालो: "तुम्ही धूम्रपान करता, पण तुमचे पालक तुम्हाला धूम्रपान करू देऊ इच्छित नाहीत. तुम्ही तुमच्या पालकांची इच्छा मोडण्यात यशस्वी झाला आहात, पण तुमचे दुःख दूर करण्यात तुम्ही यशस्वी झाला नाही आहात आणि जर तुम्ही ही वाईट सवय चालू ठेवली तर तुमचे दुःख वाढेल."
माझे शब्द त्यांच्या ठायी ठिपके मारत होते आणि तो रडू लागला आणि म्हणाला, "ते नेहमीच मला मारत असतात"
म्हणून मी त्याला म्हणालो: “तू स्वतःशी काय केले आहेस याचा विचार कर! तरीही, मी तुला एका अटीवर शिष्य म्हणून स्वीकारेन: की मी तुझा मित्र होईन, तुझ्याविरुद्ध खबरी नाही. जोपर्यंत तू तुझ्या चुका सुधारण्यात प्रामाणिक आहेस तोपर्यंत मी तुला मदत करेन, पण जर तू माझ्याशी खोटे बोललास तर मी तुझ्यासाठी काहीही करणार नाही कारण खोटे बोलल्याने मैत्री नष्ट होते. तू सत्य लपवू शकतोस, पण खोटे बोलण्यापासून सावध राहा”
मी त्याला विद्यार्थी म्हणून स्वीकारले आणि त्याला सांगितले, "तुला जेव्हा जेव्हा धूम्रपान करायचे असेल तेव्हा मी तुला सिगारेट आणून देईन".

तो एकदा माझ्याकडे आला आणि म्हणाला: मला धूम्रपान करण्याची तीव्र इच्छा होते (मृत्यूच्या टप्प्यापर्यंतची इच्छा)
मी त्याला पैसे दिले, आणि त्याला त्याच्या डोळ्यांवर विश्वासच बसेना. तो म्हणाला, "पैसे ठेवा," आणि खरंच त्याने आपला विचार बदलला.
मी त्याला हळूवारपणे तंबाखू खरेदी करायला सांगितले,
पण त्याने तसे केले नाही, उलट तो म्हणाला:
"तुम्हाला माझ्यावर विश्वास बसणार नाही, पण माझी धूम्रपान करण्याची इच्छा पूर्णपणे गेली आहे"
परिणामी, आणि पुढील शिक्षण आणि सुसंस्कृतपणासह, तो एक चांगला स्वभावाचा बनला आणि त्याची आध्यात्मिकता खूप स्पष्ट झाली.
शेवटी, मी त्याची आध्यात्मिक जाणीव जागृत करू शकलो. जुन्या, चुकीच्या सवयींच्या प्रवाहाविरुद्ध जाऊन
खऱ्या आणि शाश्वत आनंदाकडे जाण्याच्या स्व-प्रयत्नातून आध्यात्मिक जागरूकतेची चिन्हे दिसू शकतात आणि जाणवू शकतात.
तुम्ही अशा व्यक्तीबद्दल वाचू किंवा ऐकू शकता जो एखाद्या गोष्टीचा पाठलाग करतो आणि शेवटपर्यंत प्रयत्न करत राहतो, परंतु असे सातत्यपूर्ण प्रयत्न करणारे फार कमी असतात.
तथापि, एखादी व्यक्ती त्याच्या चुका समुद्रासारख्या
खोल असल्या तरीही, त्याची परिस्थिती सुधारेपर्यंत प्रयत्न करू शकते.
मी एकटाच समुद्रकिनारा पार केला
आणि मी आदळणाऱ्या लाटा मोठ्या आवाजात गर्जना करताना पाहिल्या
उग्र लाटेत तुमचे वादळी जीवन व्यक्त करणे
भयानक, हिंसक विस्तार
त्यामुळे मी थरथर कापू लागलो आणि निसर्गाच्या भयानक प्रकोपापासून दूर गेलो.
मी आजूबाजूला पाहिले तेव्हा मला एक सावलीदार झाड
दिसले जे माझ्याकडे मैत्रीपूर्ण हात हलवत होते.
दयाळू, उत्कृष्ट देखाव्यासह आरामदायी

त्याची पाने वाऱ्याच्या लयीत हलत होती
मला एक सौम्य संदेश देण्यात आला होता, जो मला माहित होता की तो तुमच्याकडून आहे.
मी माझी नजर अमर्याद आकाशाकडे वळवली.
आणि त्याच्या काळोख्या हृदयात, मी लहान मुलासारखा तुझ्याकडे एक नजर चोरून पाहण्याचा प्रयत्न केला. ढगांच्या ढिगाऱ्यांमागे लपलेले तुझे शरीर मी व्यर्थ शोधले.
आणि फेस आणि हिरव्या पानांचा फवारा, कारण तो माझ्या डोळ्यांना दिसण्यासाठी खूप सौम्य आहे.
तुझा आवाज इतका शुद्ध आहे की माझे कान ऐकू शकत नाहीत. तथापि, मला माहित होते की तू खूप जवळ आहेस.
पण तू, प्रिय जीवा, लपाछपीच्या खेळाप्रमाणे निसटत
होतास -
प्रत्येक वेळी जेव्हा मी तुझ्या जवळ जातो, तुला पकडण्याचा प्रयत्न करतो
मी तुला शोधले आणि तुझ्याकडे जाण्याचा मार्ग शोधला काळाइतकेच जुने अज्ञान लपवून
शेवटी, मी निराशेने आणि निराशेने तुला शोधणे थांबवले. अरे, तुमचा पाठलाग करणाऱ्यांना टाळण्यात कुशल!
मी स्वतःला अवकाशाच्या चक्रव्यूहात हरवून बसलो आहे. जिथे तुम्हाला पकडण्याची किंवा तुमच्या चेहऱ्याकडे पाहण्याची कोणतीही आशा नाही
आणि मी घाईघाईने तुझ्यापासून दूर गेलो, आणि वादळी समुद्राकडून काहीच उत्तर आले नाही!
चांगल्या झाडावरून फक्त कुजबुजते
आणि अनंत अवकाशातून शांतता
खोल दऱ्या आणि पर्वत शिखरांवरून
या सर्व गोष्टींनी मला माझ्या अस्तित्वाच्या खोलवर दुखावले.
ज्या मुलाच्या भावना दुखावल्या गेल्या आहेत, त्याप्रमाणे मी गायब झालो आणि तुला शोधणे थांबवले.
पण अचानक आणि अनपेक्षितपणे
एका अदृश्य हाताने पुढे येऊन जाड बुरखा काढला युगानुयुगे तुला माझ्यापासून कोणी लपवले आहे?

सर्वात आनंदाने
मी वळून पाहिले आणि मला एक हसणारा समुद्र दिसला, रागावलेला गर्जना नाही.
आणि एक आनंदी जग
आणि अलौकिक दरवाजे उघडतात, ज्यातून स्वप्नांचे धुके जाते
आणि माझ्या बाजूला एक प्रिय, अदृश्य प्राणी उभा होता त्याने मला अत्यंत गोडवा आणि पवित्रतेचा आवाज दिला: "स्वागत आहे, स्वागत आहे! तुम्हाला मी यावे असे वाटत होते, म्हणून मी इथे आहे!"
अनंतकाळापासून कुजबुज
कारण देवाचे आभार मानणे म्हणजे त्याच्यावर प्रेम
करणे
आपण त्याच्या जवळ जाण्याचा आणि त्याला जाणून
घेण्याचा प्रयत्न करतो.
कारण तो सर्व भेटवस्तू आणि भेटवस्तूंमध्ये सर्वात
उदार दैवी दाता आहे.
याचा अर्थ एका प्रेमळ जागतिक कुटुंबाप्रमाणे सुसंवाद आणि एकतेने राहणे.
आम्ही परस्पर सेवा आणि इतरांबद्दल मैत्रीपूर्ण काळजीच्या कल्पनांनी प्रेरित आहोत.
आणि देव या जगाचा सर्वोच्च शासक आहे हे समजून घेणे
आणि आम्ही जागरूकता वाढवण्याचे काम करतो ते
घनतेपासून सूक्ष्मतेपर्यंत
आणि विचारांना मर्यादित करण्यापासून ते संकुचित, स्वार्थी हितसंबंधांपर्यंत
मानवी करुणेचे वर्तुळ विस्तृत करण्यासाठी
आणि चांगुलपणाच्या प्रेमाने आणि परोपकाराच्या
भावनेने वर्चस्व गाजवणारे जग निर्माण करण्यासाठी काम करणे
अशा प्रकारे आपण देवाबद्दल कृतज्ञता व्यक्त करू शकतो त्याने आपल्याला दिलेल्या या जीवनासाठी
आणि त्याने आम्हाला दिलेल्या संधीवर
खरे सौंदर्य तपासण्यासाठी
आणि खरी शांती

आध्यात्मिक प्रेम
आणि शुद्ध आनंद
जर आपण देवावर आपल्या अंतःकरणाने, मनाने आणि आत्म्याने प्रेम केले तर
अशाप्रकारे आपण स्वतःसाठी एक अविनाशी आध्यात्मिक खजिना साठवत आहोत
या जीवनात आपल्याला आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्याकडे आहेत याची आपण खात्री करतो
अनेकांनी देवाबद्दल बोलले आहे
त्याच्या उत्कृष्ट कलाकृती पाहून अनेकांना आश्चर्य वाटले.
त्याच्याबद्दल अनेकांनी वाचले आहे.
पण ज्यांनी त्याची उपस्थिती अनुभवली
आणि ज्यांनी त्याचा गोडवा चाखला ते थोडेच आहेत.
हेच त्याला ओळखतात.
जेव्हा आपण देवाला ओळखतो तेव्हा जीवन गोड असते. जीवन आनंदाने आणि उज्ज्वल आशेने भरलेले आहे देवाप्रती कृतज्ञतेने हृदय भरून जावो त्याच्या प्रचंड कृपे असूनही
आणि त्याचे असंख्य आशीर्वाद
प्रत्येक माणूस मध्यस्थ होऊ शकतो.
त्यातून आध्यात्मिक चुंबकत्व वाहते
पण स्वार्थी इच्छा
आणि सूडाचे प्रेम
आणि द्वेष
कमतरतेची संयुगे
हे सर्व त्या चुंबकत्वाचा किंवा शक्तीचा प्रवाह मर्यादित करतात.
त्याच्या प्रवाहात अडथळा आणणे किंवा अडथळा आणणे ही चूक आहे.
मानसिक संतुलन चुंबकत्व प्रकट करण्यास मदत करते जेव्हा एखादी व्यक्ती सौम्य आणि दयाळू असते
ते चुंबकत्व प्रदर्शित करते
ध्यान ही एक प्रयोगशाळा आहे ज्याद्वारे
आपण आपल्यातील धन्य शक्तींचा शोध घेऊ शकतो.

जेव्हा हृदय देवाच्या प्रेमाने भरलेले असते आणि डोळे त्याच्या प्रकाशाने भरले आहेत चुंबकत्व आध्यात्मिक स्वरूपाचे बनते
आध्यात्मिक चुंबकत्वात मोठा फरक आहे.
उदात्त प्रभावाचा
प्राण्यांचे चुंबकत्व
आवडी आणि प्रवृत्तींनी प्रेरित
या दोन प्रकारच्या चुंबकत्वात फरक करणे महत्वाचे
आहे.
आध्यात्मिक चुंबकत्व परोपकार आणि इतरांच्या हितावर आधारित आहे.
प्राण्यांमधील चुंबकत्व हे स्वार्थ आणि इतरांच्या शोषणामुळे प्रेरित असते.
माणसाने घाबरू नये.
भीतीशिवाय
कारण ते यश आणि आरोग्याचा सर्वात मोठा शत्रू आहे.
ते मनाला विष देते.
आणि ते ज्या गोष्टींची भीती बाळगते ते आणते
ते वेदना तीव्र करते.
आणि ते हृदय नष्ट करते
यामुळे मज्जासंस्था आणि मेंदूला नुकसान होते. म्हणून, ते काढून टाकले पाहिजे
देवावर विश्वास ठेवून
सकारात्मक आणि सर्जनशील विचारसरणी
आशावाद आणि आशा
दैवी संरक्षणावर विश्वास ठेवा
आणि जो कोणी देवावर प्रेम करतो
आणि तो त्याच्या प्रकाशात चालतो
भीतीचा अंधार त्याला व्यापू शकत नाही.
कारण देव त्याच्यासोबत आहे
ज्याच्यासोबत देव आहे तो चांगल्या हातात आहे. संतुलित जीवन
ते बुद्धी बाळगण्यावर आधारित आहे.
आणि अंतर्गत शक्तींचा विकास
एकाग्रता कौशल्ये विकसित करून

आणि बौद्धिक स्वातंत्र्य असणे
आणि नकारात्मक प्रभावांना दूर करण्याची क्षमता
आणि त्याला जाणीवेच्या थरांमध्ये प्रवेश करू न देणे जेणेकरून आत्म्याचे आकाश आणि अंतर्दृष्टीचा प्रकाश अस्पष्ट होणार नाही
नैतिक आणि नैतिक तत्त्वांनुसार जगणे
कारण आणि परिणामाच्या कायद्याची योग्य समज
आणि वाईट कर्मांची बीजे जाळून टाका
खोल चिंतन आणि विनवणीच्या अग्नीने
आणि आनंदी आध्यात्मिक भविष्याचा पाया रचणे
चांगल्या हेतूने
चांगली कृत्ये
सुदृढ आणि स्वच्छ तार्किक विचारसरणी
शिष्यांसाठी प्रार्थना
सत्तर वर्षांपूर्वी, गुरु परमहंसांनी ही प्रार्थना लिहून ठेवली होती
त्यामध्ये, तो सर्व साधकांसाठी दैवी कृपा, मदत आणि मार्गदर्शन मागतो.
आध्यात्मिक प्रबोधनाच्या मार्गावर
प्रभु, मला स्वतःपेक्षा जास्त तुझी आठवण ठेवण्यास
मदत कर.
आणि तू माझ्या हृदयावर विराजमान झालेला सर्वात महान राजा होवोस.
माझ्याकडे येणाऱ्या सर्वांना आशीर्वाद द्या. त्यांच्यासाठी माझी एकच इच्छा आहे की त्यांना तुमचा आशीर्वाद मिळावा आणि तुमचे प्रेम अनुभवता यावे.
तू माझे जीवन आहेस.
आणि तू माझा प्रिय आहेस.
तू माझा खजिना आणि अस्तित्वातील माझा आश्रय आहेस.
आणि मी तुम्हाला माझी अटळ निष्ठा देतो.
माझ्या आकांक्षांच्या वेदीवर तुझ्या प्रेमाचा
प्रकाश चमकू दे.
आणि सर्व ग्रहणशील हृदयांमध्ये तुमच्याबद्दल प्रेम जागृत करण्यासाठी
तू मला इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि शक्ती दिली आहेस.

जेणेकरून मी तुमच्यासाठी आसुसलेल्या आत्म्यांना आणू शकेन
माझ्या भावा-बहिणींचे आत्मे, त्यांची पार्श्वभूमी वेगवेगळी असूनही
मला एक पारदर्शक मध्यस्थ बनवा.
तुमच्या ज्ञानाचा प्रकाश त्यांच्या हृदयात वाहू दे.
आणि ते तिच्यावरील दुःख, भीती आणि काळजीच्या सावल्या दूर करते.
मी तुम्हाला माझ्या मनापासून खूप खूप धन्यवाद आणि कौतुक देतो.
कारण तू माझ्या आयुष्याला तुझ्या पूर्ण उपस्थितीने आशीर्वादित केले आहेस.
तुमचा संदेश पसरवण्यास मला मदत करा.
प्रेम, शांती आणि चांगुलपणाचा संदेश
मी स्वतःचे गौरव करू इच्छित नाही, तर तुमचे गौरव करू इच्छितो.
माझ्या शब्दांमागे आणि लेखनामागे प्रेरणा असू द्या. जेणेकरून माझ्या आवाजातील आणि शब्दांच्या
स्पंदनांनी तुमची प्रेरणा मिळेल.
आणि जेणेकरून तुमची शक्ती माझ्या इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चयातून बाहेर पडेल
माझी सर्वात मोठी इच्छा आहे की मला तुमच्या कृपेने आशीर्वादित व्हावे आणि तुमची इच्छा पूर्ण व्हावी. माझ्याकडे येणारे सर्व संशोधक
मी त्यांना चांगल्या आत्म्यांचा पुष्पगुच्छ म्हणून तुमच्यासमोर सादर करतो.
त्यांच्यावर तुझ्या कृपेचा वर्षाव कर.
आणि त्यांना तुमच्या शांतीने भरा.
आणि माझ्या आयुष्याच्या या शेवटच्या अध्यायात
माझ्या पावलांसाठी मी तुम्हाला एकमेव मार्गदर्शक बनण्याची विनंती करतो.
आणि माझ्या विचारांसाठी सर्वात पवित्र प्रेरणा
माझी सर्वोच्च महत्वाकांक्षा असू द्या
लोकांचे मन आणि हृदय तुमच्याकडे वळवणे

मी तुम्हाला शिष्यांना सर्व प्रकारच्या हानीपासून वाचवण्याची विनंती करतो.
आणि त्यांना तुझ्या जिवंत पाण्याच्या झऱ्यांमधून पाणी पाज.
आणि ती त्यांची काळजी घेते आणि त्यांचे रक्षण करते. जागरणात, झोपेत आणि स्वप्नात
आणि ते कुठेही असले तरी तुमची काळजी त्यांच्यासोबत असो
आता
प्रत्येक वेळी आणि ठिकाणी
ऋषी परमहंस योगानंद यांच्या म्हणींवरून
जीवनात काही गोष्टी सोडून देण्याच्या कल्पनेबद्दल
लोक तक्रार करतात.
जरी ते प्रत्यक्षात अनेक मौल्यवान गोष्टी सोडून देत आहेत
त्यांच्या चिंतांमध्ये मनाची शांती कमी नाही; ते कधीकधी स्वतःचे बलिदान देखील देतात
नाशवंत आणि क्षणभंगुर पैशासाठी
एखाद्या व्यक्तीकडून संपत्ती घेतली जाऊ शकते किंवा
जग सोडून त्यांच्याकडून घेतली जाऊ शकते.
तो ते सोबत घेऊ शकत नाही.
पैशाचे खरे मूल्य फक्त ते फायदेशीर गोष्टींवर खर्च करण्यात आहे.
आणि देवाला आणि स्वतःच्या विवेकाला आनंद होईल अशा प्रकारे स्वतःला आणि इतरांना आनंद देणे
जे फक्त स्वतःच्या सुरक्षिततेचा आणि सोईचा विचार करतात
इतरांच्या गरजा विसरणे किंवा दुर्लक्ष करणे
ते खरंतर गरिबीशी खेळत आहेत.
जे एके दिवशी त्यांचे होईल.
जे लोक चांगल्या कामांसाठी वापरण्याऐवजी त्यांच्या संपत्तीवर चिकटून राहतात
ते त्यांच्या पुढच्या आयुष्यात स्वतःसाठी समृद्धी
आणत नाहीत.

त्याऐवजी, ते गरीब जन्माला येतात, श्रीमंतांच्या
इच्छा आणि आकांक्षा घेऊन.
जे लोक त्यांची संपत्ती आणि समृद्धी इतरांसोबत वाटून घेतात त्यांच्याबद्दल
ते जिथे जातात तिथे सौभाग्य आणि विपुलता आकर्षित
करतात.
जेव्हा तुम्ही स्वेच्छेने पात्र असलेल्यांना देता तुम्हाला आढळेल की देव नेहमीच तुमच्यासोबत आहे.
तो तुम्हाला कधीही सोडणार नाही.
त्याच्या मदतीने आणि काळजीने, तुम्हाला कशाचीही गरज भासणार नाही.
देवावर विश्वास ठेवा, त्याची मदत तुमच्याकडे येईल
आणि त्याची काळजी तुम्हाला घेरून ठेवेल.
आपण हे विसरू नये की आपले जीवन थेट देवाकडून येते. जेव्हा आपल्याला कळते की आपले मन, आपल्या इच्छा आणि आपल्या क्रियाकलाप
ते सर्व देवावर अवलंबून असतात आणि त्याच्याकडून त्यांची शक्ती मिळवतात.
त्यानंतर आपल्याला त्याच्याकडून थेट मार्गदर्शन
मिळेल.
आपल्याला हे जाणवेल की आपले जीवन त्याच्या अनंत
जीवनाशी एकरूप आहे.
जग नैसर्गिक आणि मानवनिर्मित वादळांनी भरलेले आहे,
आणि देव हा या जगातील वादळे, वादळे आणि वाईट गोष्टींपासून अभेद्य ढाल आणि सुरक्षित आश्रयस्थान आहे.
देव कुठेही असला तरी, भय किंवा दुःख नसते. खरा विश्वासणारा जीवनातील लढाईत आणि घटनांच्या परीक्षांमध्ये दृढ आणि दृढनिश्चयी असतो, त्याला खात्री असते की देव त्याच्यासोबत आहे, त्याचे नुकसान होण्यापासून रक्षण करतो आणि त्याला क्षणभरही सोडत नाही. अशा प्रकारे, त्याच्या हृदयातून भीती नाहीशी होते आणि संरक्षणाची अढळ खात्री मूळ धरते.
निर्भय असणे म्हणजे देवावर आणि त्याच्या संरक्षणावर विश्वास ठेवणे आणि त्याच्या न्यायावर, ज्ञानावर, दयावर, प्रेमावर आणि सर्वव्यापीतेवर विश्वास ठेवणे.

भीतीमुळे व्यक्तीची मानसिक शक्ती हिरावून घेतली जाते, मन ढगाळ होते आणि हृदयाच्या नैसर्गिक लयीत अडथळा निर्माण होतो. शिवाय, भीती शारीरिक त्रास निर्माण करते आणि मानसिक आजारांना कारणीभूत ठरू शकते.
चिंता आणि मानसिक बंदिवासात अडकण्याऐवजी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की ते सर्व पाहणाऱ्या, सर्व ऐकणाऱ्या देवाच्या संरक्षणाखाली सुरक्षित आहेत, त्याच्या अभेद्य किल्ल्यात सुरक्षित आहेत आणि त्याच्या दया आणि काळजीने वेढलेले आहेत.
एखादी व्यक्ती आफ्रिकेच्या जंगलात असो, युद्धभूमीवर असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने त्रस्त असो, त्यांनी स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात धोक्यापेक्षा अधिक शक्तिशाली आहे आणि त्याच्यामध्ये आश्रय घेणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास तो सक्षम आहे. स्वतःचे रक्षण करण्याचा यापेक्षा प्रभावी मार्ग
नाही. अर्थात, एखाद्याने घटनांना सामोरे जाताना तर्कशास्त्राचा वापर केला पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे. विश्वास म्हणजे परिस्थितीसमोर बेपर्वा वागणे किंवा अविचारीपणे वागणे असे कधीच नसते. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्याने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर एखाद्याने संपूर्ण हृदय, आत्मा आणि इंद्रियांनी देवाकडे वळले तर तोच कठीण आणि कठीण काळात मदत करण्यास सक्षम आहे.
जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी पाय अडखळतात आणि पुढे जाण्यास कचरतात. जीवनाच्या अंधाऱ्या मार्गांवर चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अंधाराच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी उत्तर तारा आहे.
जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पूर्वग्रह आणि पूर्वग्रहांनी प्रभावित झालेले स्वतःचे विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा,

कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव योग्य मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो.
म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि
आत्म्याच्या खोलीतून येणारा शांत, शांत आवाज ऐकला पाहिजे, जो सत्याशी सुसंगत आहे.
मानसिक चिंतन आणि आध्यात्मिक आत्मनिरीक्षण यातील फरक
जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने प्रोग्राम करत असेल तर
ते एक पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइस बनेल.
तो नीतिसूत्रे पुन्हा सांगतो आणि उदात्त वाक्ये उच्चारतो
इतर त्याला एक विद्वान विद्वान मानतात.
पण असे ज्ञान
सत्याच्या थेट आकलनाने ते बळकट होत नाही.
आणि कोणतीही आध्यात्मिक प्राप्ती त्याच्याशी तुलना करू शकत नाही.
या प्रकारचे शिक्षण किंवा बौद्धिकरण
"अहंकार" हा इंद्रियांच्या मनाशी जोडलेला राहतो.
जे स्वतः भौतिक इंद्रियांनी मर्यादित आहे
सैद्धांतिक ज्ञानाने दैवी ज्ञान मिळू शकत नाही.
आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला
जातो.
प्रत्यक्षात लागू होऊ शकत नाहीत अशा सिद्धांतांवर आधारित
अन्यथा, तो स्वतःला एका दाट बौद्धिक जंगलात सापडेल. सिद्धांतांच्या व्याप्तीच्या पलीकडे जाण्यास असमर्थ
या प्रक्रियेमुळे सत्य जाणून घेता येणार नाही.
कारण सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे
असते.
या दृष्टिकोनाचा अवलंब करणारे बरेच जण
ते त्यांच्या स्वतःच्या व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधील होतात.
जर एखाद्या व्यक्तीने त्यांच्या मानसिक शक्तींचा
वापर केला तर
पैसे आणि भौतिक गोष्टी कमवण्यासाठी, दुसरे काही नाही

त्याची जाणीव भौतिक जगाकडे ओढली जाईल.
ते अनंत गुंतागुंतींमध्ये अडकते
म्हणून, शहाणे म्हणतात
एखाद्या व्यक्तीने आपली सर्व मानसिक क्षमता यासाठी समर्पित करू नये
जे देवाने त्याला क्षणभंगुर गोष्टी शोधण्यासाठी दिले होते
अन्यथा, तो स्वतःला भौतिकतेच्या चक्रव्यूहात हरवून जाईल.
तो स्वतःसाठी अशा मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतो ज्यांची त्याला गरज नसते.
म्हणून, त्याने त्याच्या मानसिक क्षमतेचा वापर करावा जीवनावश्यक वस्तू मिळवताना
आणि त्याचे नैतिक गुण विकसित करण्याचा प्रयत्न करणे योग्य आणि अयोग्य, हानिकारक आणि फायदेशीर यात फरक करण्यासाठी
आणि जेव्हा तो त्याची आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी विकसित करतो
तो त्याच्या आत देव अनुभवू शकेल.
आणि आध्यात्मिक सत्यांची खात्री
दाट पदार्थाच्या पडद्याआड लपलेले
या अवस्थेला आध्यात्मिक आत्मनिरीक्षण म्हणतात. आध्यात्मिक वाढीच्या सर्वात महत्वाच्या घटकांपैकी
एक
देवाला विचार कुजबुजण्याची सवय आहे.
तुम्ही वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत सकारात्मक बदल पाहाल.
तुम्हाला ते नक्कीच आवडेल.
आमच्या चिंता काहीही असोत
देवाने आपल्या जीवनात प्रथम स्थान घेतले पाहिजे. जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला एखादा कार्यक्रम पहायचा असतो
किंवा नवीन कपडे किंवा नवीन गाडी खरेदी करणे
त्याचे मन नेहमीच व्यस्त असते हे खरे नाही का?

त्या बाबींबद्दल आणि त्या कशा साध्य करायच्या किंवा मिळवायच्या?
त्याच्या इच्छा पूर्ण होईपर्यंत तो स्वस्थ बसणार
नाही.
उलट, तो त्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी अथक परिश्रम करत राहतो.
अशाप्रकारे, मानवी मन देवाबद्दल विचार करण्यात मग्न असले पाहिजे.
आणि मग सर्व लहान, लहान इच्छांचे रूपांतर होईल
देवाला अनुभवण्याची आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याची तीव्र इच्छा असणे
जेव्हा मन देवाला मनापासून, उत्कटतेने कुजबुजते
एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडणे आत्म्याचा आवाज वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल
आणि उत्तर येईल, आणि त्यासोबत खूप आनंद होईल
बौद्धिक कुजबुज इच्छाशक्ती विकसित करते
जोपर्यंत तुमच्याकडे इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी पुरेसे सामर्थ्य नाही तोपर्यंत
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छा देवाशी
सुसंगत असतात
त्यांच्यावर अमर्याद शक्ती आहे.
जेणेकरून एखाद्या गोष्टीबद्दल फक्त विचार करणे ते साध्य करण्यासाठी पुरेसे ठरते
कारण दैवी कायदा त्यांच्या बाजूने काम करतो जे
सर्वोच्च इच्छेशी सुसंगत असतात.
माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी
देवाशी सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य केले
जेव्हा दैवी जनरेटर चालू असतो
मला जे काही हवे आहे ते सर्व खरे ठरते, अपवादाशिवाय
ते प्रथम एका अलौकिक, अदृश्य डिझाइनच्या रूपात दिसते.
मग ते जमिनीवर अप्रतिरोधक शक्तीने साकार होते
वाढीचे रहस्य
आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान

धडे शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या सर्व वेदना आणि दुःखांना अर्थ आणि उद्देश असतो.
चाचण्या कितीही कठोर असल्या तरी, त्या अग्नीसारख्या आहेत ज्या लोखंड वितळवतात आणि त्याचे सुंदर, टिकाऊ आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करतात.
आणि परीक्षांच्या जळत्या अग्नीतून आपण जे ज्ञानाचे पोलाद काढतो ते एक अद्भुत गोष्ट आहे कारण जीवन आपल्या मूळ धातूंचे मौल्यवान घटकांमध्ये रूपांतर करून आपल्याला शुद्ध करते जेणेकरून आपण या जीवनात रत्नांसारखे शुद्ध, पोलादासारखे कठोर आणि त्याच वेळी लवचिक आणि वाकण्यायोग्य आत्मे म्हणून जगू शकू, अडचणी आणि कठीण परीक्षांच्या दबावाखाली तुटून पडू नये.
जेव्हा आपण रागाने विकृत झालेले, क्रूरतेने घावलेले चेहरे पाहतो, तेव्हा त्यांचे दर्शन आपल्याला आपल्या स्वतःच्या आत्म्यातून कुरूपता काढून टाकण्याची तळमळ निर्माण करते - एक आत्मा जो वाईट हेतू आणि खोलवर बसलेल्या द्वेषांपासून मुक्त आहे जो आपल्यातील धन्य दैवी प्रतिमेला अस्पष्ट करतो, जसे काजळी आरशात दिसते. इतरांच्या वेदनादायक कृतींनी आपल्यामध्ये आपले स्वतःचे वर्तन सुधारण्याची आणि स्वतःवर नियंत्रण ठेवण्याची इच्छा जागृत केली पाहिजे, जेणेकरून आपण आपल्या अनियंत्रित वासनांचे स्वामी बनू शकू, त्यांचे गुलाम नाही. दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या वक्त्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते विपुल शांततेने भरलेले असतात. कारण तो प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, सतत वाहणारा असतो आणि त्याच्याशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत सतत पोहोचत असतो. त्यानंतर ते शांतीची आस असलेल्या आत्म्यांना आनंदाचा हा प्रवाह प्रसारित करू शकतील.
दररोज, एखादी व्यक्ती स्वतःचा चेहरा पाहण्यासाठी आरशात पाहते कारण त्याला इतरांसमोर सर्वोत्तम दिसायचे

असते. मग, दररोज स्वतःसोबत उभे राहून आतील विश्लेषणाच्या आरशात पाहणे किती महत्त्वाचे आहे की चमकदार पृष्ठभागावरील देखाव्यांमागे काय आहे ते शोधून काढावे? कारण बाह्यदृष्ट्या आकर्षक असलेली प्रत्येक गोष्ट आतील स्वतःपासून आकर्षित होते आणि आत्म्याच्या आरशाला काहीही कलंकित करू शकत नाही. पवित्रता ही राग, संताप, मत्सर आणि द्वेष यासारख्या मानसिक विकृतींसारखी आहे. जो कोणी आत्म्याच्या स्वभावापासून दूर असलेल्या या संयुगांपासून स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करेल तो आतून आंतरिक सौंदर्याचा प्रकाश पसरवेल आणि शांत आत्म्याने अनुभवलेल्या व्यक्तीला जे वाटते ते अनुभवेल. विश्लेषणातून आपल्याला आढळते की मानवी समस्या तीन प्रकारच्या असतात: काही समस्या आणि विकार मानवी शरीरावर हल्ला करतात, काही मनावर हल्ला करतात आणि तिसरा प्रकार आत्म्याचे मार्ग रोखतो.
आजारपण, वृद्धापकाळ आणि मृत्यू हे शरीराला येणाऱ्या अडचणी आणि अडथळ्यांना तोंड देतात. तथापि, मानसिक आजार दुःख, भीती, राग, दडपलेल्या इच्छा, संताप, द्वेष, भावनिक ध्यास, तापदायक चिंताग्रस्त आंदोलन आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करणारा मानसिक कर्करोग याद्वारे मनावर आक्रमण करतात. तथापि, सर्वात धोकादायक आजार म्हणजे आत्म्याचा आजार, जो अज्ञानातून प्रकट होतो, ज्यातून इतर सर्व रोग उद्भवतात आणि पसरतात.
सार्वत्रिक मानव
गुरु परमहंसांच्या शिकवणीने प्रेरित
वेगळे करणाऱ्या समुद्रांच्या पलीकडे
अस्तित्वाच्या एका दूरच्या कोपऱ्यात
मला वैश्विक मानव दिसला.
भव्य तेजाने
ते सूर्याच्या उगवत्या आणि तेजस्वीपणाची नक्कल करते. त्याचे घर निर्जन जंगलांच्या मध्यभागी होते.
मी त्याला ज्ञानाच्या सोनेरी कुरणात फिरताना पाहिले तारुण्याच्या उत्साहाने
आणि मुलांचा आनंद
तो अमावस्येच्या जादुई तेजाचे स्वप्न पाहतो

तो असंख्य घरांमधून फिरतो
तो हलकेपणा आणि चपळतेने उदयास येतो. शतकानुशतके आणि युगांच्या दारातून
क्षणभर तो विचित्र आकार दिसला
मग तो गायब झाला.
मग ते पुन्हा उदयास आले
लुप्त होणे आणि लुप्त होणे यांना आव्हान देणे अनंत स्वर्गाच्या ईथरसारखे रत्नजडित
आणि त्याच्या चेहऱ्यावरून अनेक मशाली चमकत होत्या. जळत्या तळमळीच्या कथा सांगितल्या जातात
आणि जळत्या भावना
आणि तरुण सौंदर्य
आणि शुद्ध तरुण प्रेम
त्याच्या डोळ्यांतून तेजस्वी श्रद्धेच्या ठिणग्या उमटल्या
आणि आत्मविश्वासपूर्ण आशेचा एक गुलाबी किरण
आणि डोळे विस्फारणारी वीज
दृढता आणि क्षमतेसाठी
ते विश्वाच्या कोपऱ्यांना प्रकाशित करते
त्याची श्रेणी सर्वात दूरच्या ताऱ्यांपर्यंत पोहोचते.
किती अगाध वैभव!
हे वैश्विक मानवा, तुझ्या सागरीय हृदयातून बाहेर पडणारा
मी तुझ्या तेजस्वी, तेजस्वी रूपाकडे बराच काळ पाहत आहे.
मी अनंत विस्तार आणि रहस्ये पाहिली
जणू काही मी मानवी आत्मा प्रकट होताना पाहिला होता त्याच्या सर्व वैभवात आणि भव्यतेत
ईस्ट-वेस्ट मासिक

जगात वाईटापेक्षा चांगले जास्त आहे.

जेव्हा शंका मनात येतात तेव्हा आपण महान व्यक्तींचे जीवन आठवले पाहिजे. आपण मानव आहोत हे खरे आहे, पण देवाने आपल्याला असाधारण शक्ती दिल्या आहेत ज्या आपण क्वचितच

वापरतो, मग म्हातारपण, आजारपण आणि दुःखाच्या भीतीने का थरथर कापावे?

शरीराची काळजी घेण्यासाठी आपण जे काही करू शकतो ते करायला हवे, पण आपण भीतीला बळी पडू नये किंवा अज्ञानाच्या ढिगाऱ्याखाली स्वतःला गाडू नये. शरीर म्हणजे संपूर्ण व्यक्ती नाही.

या जगात वाईटावर चांगले जास्त आहे कारण देव हीच अंतिम शक्ती आहे पण जेव्हा वाईट आपल्यावर येते तेव्हा आपल्याला वाटते की त्यावर नियंत्रण ठेवण्याची किंवा त्याच्या तावडीतून सुटण्याची आपल्याकडे शक्ती नाही.

वाईटाचे वादळ येणारच, पण आपण त्यांच्या परिणामांवर
मात करू शकतो आणि त्यांच्यापासून वर येऊ शकतो.

आपल्याला जीवन त्याच्याद्वारे नष्ट होण्यासाठी दिले गेले नव्हते, तर आपल्यात अनंतकाळाची जाणीव निर्माण करण्यासाठी दिले गेले होते आणि आपण हे सत्य लक्षात ठेवले पाहिजे.

विचार स्वातंत्र्याशिवाय, कोणीही स्वतःला शुद्ध, उत्स्फूर्त आणि नैसर्गिक पद्धतीने व्यक्त करू शकत नाही. लक्षात ठेवा की तुम्ही मूलभूतपणे मुक्त आहात. इच्छाशक्ती नेहमीच मुक्त असते.

जर तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती योग्यरित्या वापरली तर
ती तुमच्यासाठी नवीन कर्म निर्माण करेल, परंतु बहुतेक लोक बदलू इच्छित नाहीत किंवा प्रयत्न करू इच्छित नाहीत, म्हणून ते अडचणींना तोंड देत कोसळतात आणि आव्हानांना तोंड देऊ शकत नाहीत.

एखादी व्यक्ती जे काही करायचे ते स्वातंत्र्य नाही
कारण ती त्यांच्या इच्छांनी बांधलेली असते आणि म्हणूनच त्यांच्या कृतींना स्वातंत्र्य अजिबात म्हणता येणार नाही.

खरे स्वातंत्र्य म्हणजे सर्व काही बुद्धीने
मार्गदर्शन केलेल्या इच्छेने करणे. जर एखादी व्यक्ती आपली इच्छाशक्ती सक्रिय करते आणि तिचा वापर चांगल्या आणि फायदेशीर कृतींसाठी करते तर ती तिच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम नियंत्रित करू शकते, जे त्यांच्यानंतर अपरिहार्यपणे येतील.

जर तुम्ही तुमचे व्यवहार तर्कशुद्ध आणि इच्छाशक्तीने केले तर तुमच्या भूतकाळातील चुकांच्या शक्ती कमकुवत होतील आणि तुमच्या चांगल्या सवयी बळकट होतील.

खोलवर रुजलेल्या सवयी आपल्याला एका प्रकारे गुलाम
करतात आणि म्हणूनच आपण खऱ्या स्वातंत्र्यात जगत नाही.

आपण सतत आपल्यात असलेल्या गोष्टींची इच्छा करतो आणि आवश्यक नसलेल्या गोष्टींशी जोडले जातो एकदा एखादी गोष्ट आपल्यावर ताबा मिळवते की, आपण तात्पुरते आपले स्वातंत्र्य गमावतो जसे पूर्वेकडील लोक प्राचीन रीतिरिवाजांनी गुलाम आहेत, तसेच पाश्चात्य लोक देखील आधुनिक रीतिरिवाजांनी गुलाम आहेत आपण आपले नशीब स्वतः घडवतो आणि त्याचे गुलाम बनतो.

एका मुलाचा जन्म दुष्ट कुटुंबात होतो तर दुसऱ्या मुलाचा जन्म चांगल्या कुटुंबात का होतो? त्या प्रत्येकाने भूतकाळात (मागील जन्मात) एका विशिष्ट पद्धतीने जगण्यासाठी त्यांच्या स्वातंत्र्याचा वापर केला आणि अशा प्रकारे या जन्मात त्या परिस्थिती स्वतःवर आणल्या.

देवाशिवाय खरे स्वातंत्र्य नाही. आपण सतत त्याचे
चिंतन केले पाहिजे. आपल्या चिंता आणि विचार काहीही असोत, देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे.

आणि जेव्हा आपण खरोखर त्याच्याशी जुळतो, तेव्हा आपल्याला त्याच्या दैवी मदतीने, कोणत्याही वेळी, जे साध्य करायचे आहे ते पूर्ण करण्याची क्षमता दिली जाईल.

शिष्यासाठी सल्ला

एका विद्यार्थ्याने शिक्षक परमहंस यांना विचारले त्याला स्व-विकासाचा काही सल्ला देण्यासाठी, तो म्हणाला
जर तुम्हाला प्रेम करायचे असेल तर
तुमच्या प्रेमाची गरज असलेल्या इतरांवर प्रेम करून सुरुवात करा.
आणि जर तुम्ही इतरांकडून अपेक्षा करत असाल तर
तुमच्याशी एकनिष्ठ आणि विश्वासू राहण्यासाठी त्यांच्याशी प्रामाणिक आणि निष्ठावान राहा.
आणि जर तुम्हाला असे वाटत असेल की इतरांनी द्वेषपूर्ण आणि धूर्तपणे वागू नये
तुमच्या विचारांमध्ये कपट येऊ देऊ नका.
इतरांना इजा होईल असे वागू नका.
जर तुम्हाला इतरांनी तुमच्याबद्दल सहानुभूती
दाखवावी असे वाटत असेल तर
त्यांना करुणा दाखवून सुरुवात करा
विशेषतः तुमच्या आजूबाजूच्या लोकांसाठी
जर तुम्हाला इतरांनी तुमचा आदर करावा असे वाटत असेल
तर
तुम्ही त्यांच्यातील तरुण आणि वृद्ध दोघांचाही आदर केला पाहिजे.
जर तुम्हाला इतरांकडून शांती हवी असेल तर
तुम्ही सुसंवादाचे जीवन जगले पाहिजे.
जर तुम्हाला लोक धार्मिक असावेत असे वाटत असेल तर उत्साही राहा आणि इतरांनाही जाणवू द्या

तुम्ही एक चांगले आदर्श आहात आणि ते तुमच्यावर
अवलंबून राहू शकतात आणि तुमच्यावर विश्वास ठेवू शकतात. थोडक्यात, तुम्हाला इतरांनी दाखवावे असे जे काही हवे आहे ते
चांगल्या गोष्टींचा एक फायदा
आधी आयुष्यात ते दाखवा.
तुम्हाला आढळेल की लोक तुमच्यावर त्याच प्रकारे प्रतिक्रिया देतात.
जर तुम्हाला गरज असलेली क्षेत्रे ओळखता आली तर
तुमचे जीवन विकसित आणि सुधारण्यासाठी
निराश न होता किंवा न्यूनगंड निर्माण न करता
आणि जर तुम्ही तुमचे व्यक्तिमत्व सुधारण्यासाठी सतत काम करत असाल तर
मग तुम्ही घालवलेला वेळ अधिक फायदेशीर आणि फायदेशीर असेल.
जर तुम्ही ते इच्छा करण्यासाठी खर्च केले तर काय
होईल?
लोक स्वतःला सुधारतात
तुमचे चांगले उदाहरण आणि योग्य दृष्टिकोन
इतरांना बदलण्याची अधिक क्षमता
तुमच्या फक्त इच्छांपासून, तुमच्या रागापासून आणि तुमच्या शब्दांपासून
कश्मुस असंख्य आहे.
तुम्ही सर्व चांगल्या गोष्टींचे स्रोत आहात.
आणि सर्व शक्तीचा स्रोत

आम्हाला आशीर्वाद दे, हे परमेश्वरा.
जेणेकरून आम्ही तुमचे आशीर्वाद आमच्यावर दाखवू शकू. आमच्या आरोग्यात
आणि आपल्या बौद्धिक आकांक्षा
आपल्या आध्यात्मिक अभिव्यक्तींमध्ये
तू ताऱ्यांमधील तेज आहेस.
अणूंमध्ये ऊर्जा
आणि हृदयात दयाळूपणा
सौंदर्य प्रामाणिकपणात आहे प्रामाणिकपणामध्ये महानता असते. स्वतःला रिचार्ज करण्यास मदत करा तुमच्या सर्वोच्च शक्तीने
तुमच्या असीम ज्ञानाने
आणि तुमच्या अमर्याद प्रामाणिकपणाने
तुम्ही आरोग्याचा झरा आहात हे आपण ओळखूया
आणि जीवनाचे वातावरण
आणि सर्व समज आणि ज्ञानाचा स्रोत
अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून आम्हाला मुक्त
करा
भीती आणि काळजींपासून
तुमच्या ज्ञानाचा पूर वाहून जावो
आपल्या आयुष्यातील सर्व विध्वंस आणि नासाडी आमच्यापासून तुमचा चेहरा लपवणारे बुरखे फाडून टाका.

चला तुम्हाला खूप तेजस्वी प्रकाशात पाहूया.
आपल्या आयुष्याच्या क्षितिजावर असंख्य सूर्य
आम्हाला तुम्हाला सतत नूतनीकरण करणारी शक्ती म्हणून जाणवू द्या
आमच्या कल्पना प्रेरणा देतात
आणि आपल्या आत्म्याचे पोषण करा
आपले शरीर अन्न देते
आणि आमची स्वप्ने सत्यात उतरतात
आमेन
बहुतेक लोकांना का माहित नाही
या पृथ्वीवरील त्यांच्या उपस्थितीपासून त्यांचा असा विश्वास आहे की जीवनाचा उद्देश ती इच्छांची पूर्तता आहे
जीवनावश्यक वस्तू मिळवणे
आनंद आणि मानवी प्रेम शोधत आहे
आणि शेवटी शेवटच्या कॉलरला शरण जा.
लोक त्यांचे जीवन सुरू करतात
विशिष्ट कल असलेले प्रोग्रामर
आणि ज्या इच्छा भूतकाळात पूर्ण झाल्या नव्हत्या आणि ते प्रयत्न करतात - त्यांच्याकडे जे थोडे स्वातंत्र्य शिल्लक आहे त्यात -
दुसऱ्याच्या इच्छा आणि कृतींचे अनुकरण करणे
जर ते व्यावसायिकांशी मिसळले तर

त्यांना त्यांच्यासारखे व्हायचे आहे.
आणि जर ते कलाकारांशी जोडले गेले तर
कला त्यांच्यासाठी सर्वकाही बनते.
देवाची इच्छा आहे की आपण या जगात व्यावहारिक राहावे. त्याने आपल्याला अशी भूक दिली आहे की ती भागवण्यासाठी आपल्याला काम करावे लागते.
पण अन्न आणि निवारा शोधणे
पैसा आणि मालमत्ता, दुसरे काही नाही.
याचा अर्थ असा की एखादी व्यक्ती त्यांच्या आनंदाचे
मूळ विसरते.
आपल्याला काम करावे लागेल हे खरे आहे.
आमच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी
आणि आम्ही आमची कायदेशीर उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी प्रयत्नशील आहोत
पण सर्वात आधी
देवासमोर आपले हृदय उघडण्यासाठी
आम्ही जे काही करतो त्यामध्ये त्याचे मार्गदर्शन आणि मान्यता मिळावी अशी आमची प्रार्थना आहे.
मग आपण जीवनाच्या शाळेत यशस्वी झाले पाहिजे.
कारण आम्हाला आमच्या सूचना मिळतील
महान व्यवस्थापक आणि डिस्पोजर कडून
ज्याला आपल्याला काय हवे आहे हे माहित आहे
आमच्यासाठी सर्वोत्तम काय आहे?
म्हणून, आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवला पाहिजे

आम्ही त्याच्या सुज्ञ इच्छेला शरण जातो
परमहंसांना त्यांच्या शिष्यांकडून पत्रे
तुला भेटण्याची आठवण अजूनही मनात ताजी आहे.
इनर कल्चर मासिकाच्या खंड XIV मध्ये
वेगवेगळ्या देशांतील त्यांच्या लेखकांनी पाठवलेली पत्रे
आम्ही त्यातून खालील गोष्टी उद्धृत करतो:
तुमच्या शिकवणींचे विचारपूर्वक वाचन करून मी
तुम्हाला कळवू इच्छितो की
मला आध्यात्मिक ज्ञान मिळाले.
ज्याचा मी नेहमीच शोध घेत होतो
तुमच्या शिकवणींनी माझ्यासाठी आनंदाचे दरवाजे उघडले आहेत.

* * *

मी तुमच्या आध्यात्मिक प्रतिज्ञांचा दररोज सराव
करतो.
मला असे आढळते की नकारात्मक विचार हळूहळू कमी होतात. भीती नाहीशी झाली आहे
मी माझ्या आयुष्यातील प्रत्येक क्षणाचा आनंद घेतो. तुमच्या मदतीबद्दल धन्यवाद.

* * *

मला अनेक आशीर्वाद मिळतात.
तुमच्या आध्यात्मिक शिकवणींमधून

तुमचे विचार वाचण्यासाठी मी उत्सुकतेने वाट पाहत आहे.
मी ते माझ्या आयुष्यात लागू करण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न करतो.
तुमच्या शिकवणी सुंदर आणि फायदेशीर आहेत.

* * *

तुमच्या अद्भुत तत्वज्ञानात मला आढळते
कौतुक आणि प्रेरणा कशामुळे मिळते
तुम्ही मला दिलेल्या प्रत्येक गोष्टीबद्दल माझे मनापासून आभार.
मदत आणि मानसिक सांत्वनातून

* * *

मला ते दर आठवड्याला मिळण्याची जबरदस्त भावना आहे. तुमच्या शिकवणींमधून मिळालेल्या एका नवीन
धड्याबद्दल
मला प्रत्येक धड्यात आनंद आणि ज्ञान मिळते.

* * *

माझ्या मनापासून धन्यवाद.
माझे अंतरंग समजून घेण्यास मदत करण्यासाठी
आणि माझ्यातील सुप्त शक्तींची जाणीव करून देण्यासाठी आणि माझ्या अंतर्दृष्टीला देवाचा प्रकाश
दाखवण्यासाठी
तुमच्याकडून मिळालेल्या शिकवणींद्वारे

* * *

मला अजूनही आठवते मी तुला भेटलो होतो.
ती चार वर्षांपासून माझ्या विचारांमध्ये राहत आहे. देवावरचा तुमचा पूर्ण विश्वास मला अजूनही आठवतो.
आणि तुमचे मानवतेवरील प्रेम
त्यामुळे मला स्वतःला ओळखण्यास मदत झाली.
जेव्हा मला वाटायचे की मी एकटा आहे
माझे मित्र नाहीत आणि माझ्याशी सहानुभूती दाखवणारे कोणीही नाही.
यामुळे मला आत्मविश्वास मिळाला आणि माझे मनोबल
वाढले.
जीवनातील परिस्थितींना धैर्याने तोंड देण्याची प्रेरणा मला मिळाली.

* * *

चाळीस वर्षे
मी विज्ञान आणि ज्ञानाच्या विविध शाखांचा अभ्यास केला.
पण त्या सगळ्या अभ्यासातून मला काहीही मिळाले नाही. तुमच्या शिकवणींमधून मी जे शिकलो त्याच्याशी तुलना करता येईल अशा गोष्टीवर

* * *

तुमच्या शिकवणी वाचून मला खूप फायदा होतो.
जर जास्त संख्येने लोक असतील तर
ते तुमच्या कल्पनांचा अभ्यास करतात आणि अंमलात
आणतात.
आपण ज्या जगात राहतो ते असे असेल

आहे त्यापेक्षा चांगले.

* * *

मी मनापासून तुमचे आभार मानू इच्छितो.
माझ्या आयुष्यात आलेल्या आशीर्वादांसाठी
मी तुमच्या शिकवणी एकाग्रतेने आणि लक्षपूर्वक वाचायला सुरुवात केल्यापासून
धन्यवाद, आणि देव तुमच्या अद्भुत प्रयत्नांना आशीर्वाद देवो.
आणि मानवतेच्या सेवेसाठी समर्पित तुमचे कार्य

* * *

मी तुम्हाला माझ्या यशासाठी प्रार्थना करायला सांगितल्यामुळे
माझी परिस्थिती लक्षणीयरीत्या सुधारली आहे.
माझे मनापासून आभार आणि तुम्ही प्रार्थना करत राहाल
अशी आशा आहे.

* * *

जेव्हा मला तुमचा शेवटचा मेसेज मिळाला
मी अजूनही संशयाच्या गडद जंगलात भटकत होतो
आणि त्याला त्या जंगलातून बाहेर पडण्याचा मार्ग दिसत नव्हता.
पण देवाचे आणि तुमच्या खास प्रार्थनांचे आभार
मार्ग अधिक स्पष्ट झाला आणि देवावरील माझा विश्वास
दृढ झाला.
माझी परिस्थिती सर्व प्रकारे सुधारली.

आणि कृपया तुमच्या उत्तर दिलेल्या प्रार्थनेत मला नेहमी लक्षात ठेवा.

* * *

तुमच्या शिकवणींनी मला खूप मदत केली आहे.
आणि मला त्यातून खूप फायदे मिळाले.
आणि ते मला निर्णायक पुराव्यांसह सिद्ध झाले. तुमच्या आध्यात्मिक पुष्टीकरणाची आणि सकारात्मक विचारसरणीची प्रभावीता
मी कृतज्ञतेने भारावून गेलो आहे.
मला जाणवणाऱ्या आरोग्य, आनंद आणि शांतीमुळे
मला असे वाटते की मी ध्यानात दररोज प्रगती करत आहे.

* * *

जर तुमच्या अद्भुत, प्रेरणादायी शिकवणी नसत्या तर
या पार्थिव पातळीवर माझे जीवन अत्यंत मर्यादित झाले असते.
तुमच्या विशेष लक्ष दिल्याबद्दल मी तुमचे आभार मानू इच्छितो.
जे तिने गेल्या तीन वर्षात मला दिले आहे.

* * *

आध्यात्मिक संस्कृती मासिकाबद्दल धन्यवाद.
ज्यामध्ये मला दररोज आत्म्यासाठी आशीर्वाद आणि पोषण मिळते
मी देवाचे आभार मानतो ज्याने मला तुमची आणि तुमच्या शिकवणींची ओळख करून दिली.

* * *

तुमच्या मासिक पत्रांबद्दल मी तुमचे आभार मानू इच्छितो.

मला शेवटचा संदेश प्रेरणादायी वाटला.

जेणेकरून मी ते साहित्य वर्गात माझ्या विद्यार्थ्यांना वाचून दाखवू शकेन.

त्यांनी त्यातील मजकुराला सकारात्मक प्रतिसाद दिला.

आमच्या सर्वांसाठी हा एक आनंदाचा प्रसंग होता.

तुम्ही पत्रात समाविष्ट केलेल्या कल्पनांनी मी खूप प्रभावित झालो.

इतके की मला ते माझ्या विद्यार्थ्यांसोबत शेअर
करायचे होते

या संदेशाने खोल चिंतनाची स्थिती निर्माण केली

आणि आत्म्याच्या रहस्यांमध्ये आत्मनिरीक्षण

मला वाटते की ते मला समस्या सोडवण्यास मदत करेल.

आणि जीवनातील अनुभवांना सुज्ञपणे आणि सकारात्मकतेने सामोरे जाण्यासाठी

* * *

तुमच्या शिकवणी अमूल्य आहेत.

मला तुमचा एकही धडा चुकवायचा नाही.

शिक्षक परमहंस यांच्या व्याख्यानांमधून
जेव्हा आत्म्याचा आनंद वाढतो
स्वतःच्या खोलात लपलेले
क्षणभंगुर संवेदी सुखांचा एक जाड थर
आत्म्याचा सोनेरी तेज कमी होतो
आणि पारदर्शक आत्म्याच्या क्षमता लपलेल्या असतात सामग्रीच्या घनतेच्या मागे
जेव्हा एखाद्याचे मन आकर्षित होते

मत्सर आणि मत्सर करण्यासाठी
आणि तो भीती आणि काळजीच्या ढगांनी वेढलेला आहे तो दुःखी आणि कष्टी होतो
आणि तो शक्तीहीन होता
पण जेव्हा तो तेच लक्ष वेधतो
प्रेम, शांती आणि सुसंवादाच्या दिशेने त्याला खूप आनंद होतो.
आत्म्याला आनंद होतो.
जेव्हा तुम्ही शारीरिक इच्छांपासून दूर जाता दुःख आणि दुःखात मिसळलेले
पारदर्शक आत्म्याच्या फायद्यांसाठी
परिष्कृत आनंदांनी परिपूर्ण
जर आत्मा पूर्णपणे बुडलेला असेल तर
या जगातील खडतर सुखांसह
तिला संशोधनात रसच उरत नाही.
सर्वोच्च आनंदांबद्दल
आणि आत्म्याच्या आनंदाचा आस्वाद घेण्यास असमर्थ बरेच जण वाद घालू शकतात
भौतिक सुखांचा त्याग करणे
या जगात हे जवळजवळ अशक्य आहे
किंवा लोकांसोबत राहताना
त्यांचे विचार पूर्णपणे भौतिक गोष्टींभोवती फिरतात.
पण ते सामान्य माणसाला आवश्यक नाही.
जग सोडून पर्वत आणि जंगलात जाणे
शांती आणि समाधान मिळविण्यासाठी
त्याऐवजी, तो या जगात असला पाहिजे
त्याच्या शक्तिशाली प्रवाहांना त्याला वाहून नेऊ न देता
जेणेकरून जगाच्या अशांत लाटा त्याला व्यापून टाकू नयेत
त्याने त्याच्या सभोवतालच्या परिस्थितीबद्दल नकारात्मक असू नये.
त्याच वेळी
त्याने भौतिकवादाला आंधळे करू देऊ नये.

जेणेकरून तो त्याच्या आध्यात्मिक स्वभावाशी संपर्क गमावू नये.
तो आनंदाचा आस्वाद घेऊ शकत नाही.
आणि दैवी प्रकाशांचे साक्षीदार होणे
आत्म्याचे खजिना
ऋषी परमहंस योगानंद यांच्या शिकवणीतून
.हे जग फक्त एक स्वप्न आहे
ज्याप्रमाणे सिनेमॅटिक सादरीकरणात कोणताही मूलभूत
फरक नाही
समुद्र आणि आकाश यांच्यामध्ये, जे प्रकाश कंपनाचे दोन वेगवेगळे अंश आहेत
.या जगात असेच आहे
दुःख, आनंद, वेदना, आनंद, उष्णता आणि थंडी ही या जगाची .स्वप्ने आहेत
आपण आज इथे आहोत आणि उद्या आपण वैश्विक स्वप्नात .ढगांसारखे फक्त सावलीसारखे खाली येऊ
पण या क्षणभंगुर, क्षणभंगुर प्रतिमेमागे शाश्वत
.आत्मा आहे
.आपले आत्मे त्याचा अविभाज्य भाग आहेत
देव हेच एकमेव सत्य आहे. आपण नेहमी प्रार्थना केली .पाहिजे की प्रलोभने यशस्वी होणार नाहीत
जीवन हे एक अपंगत्व आहे जे आपल्याला त्याला लक्षात .ठेवण्याच्या क्षमतेत अडथळा आणते
जेव्हा मी अशा प्रकारे प्रार्थना करतो तेव्हा मला इतर .कोणत्याही वेळेपेक्षा जास्त परिणाम मिळतात
मग, जरी काही गंभीर घडले तरी ते मला थांबवू शकणार नाही त्याच्याबद्दल विचार केल्याने मला त्याच्या पवित्र .उपस्थितीत सुरक्षित वाटते
आपण सुरक्षिततेच्या किनाऱ्यावर पोहोचेपर्यंत येथील .जीवन ओसाड आणि गोंधळलेले वाटते
म्हणूनच मी नेहमीच म्हणतो की मी येथे सर्वोच्च
सत्याचे महत्त्व आणि वैभव यांची साक्ष देण्यासाठी आलो .आहे
आपण क्षणभंगुर सांसारिक ध्येयांवर आणि नाजूक भौतिक .आसक्तींवर आशा ठेवू नये

अशा तुच्छ आसक्ती आपल्याला नकळतपणे आपल्या अंतिम .ध्येयापासून दूर नेतात
जसे ते आपल्याला आपल्या खऱ्या स्वभावापासून दूर करते वातावरण लोकांमध्ये भ्रम निर्माण करते आणि त्यांना .स्वतःला महान समजण्यास भाग पाडते
खऱ्या अर्थाने महत्त्वाकांक्षी व्यक्तीने त्या क्षणभंगुर आणि तात्पुरत्या पर्यावरणीय जाणीवेच्या वर .उठले पाहिजे
तो स्वतःमधील सत्य ओळखतो, जेणेकरून हे सत्य त्याचे .वातावरण बनते
निसर्ग आणि त्याच्या आयुष्यातील एकमेव प्रभाव
आम्ही देवाला प्रार्थना करतो की त्याने आम्हाला .मार्गदर्शन करावे आणि त्याच्याकडे नेवे
आणि हे जग सोडून जाण्यापूर्वी त्याला शोधण्यासाठी
आपण ज्या अनुभवांमधून जातो आणि ज्या वेदना सहन करतो ,त्या कोणत्याही स्वरूपाच्या असोत
.देवाची मदत जवळ आहे ही आशा आपण सोडू नये
आणि तो हृदयातून येणाऱ्या, उत्कंठेने भरलेल्या .प्रत्येक प्रार्थनेचे उत्तर देतो
तो त्याच्या प्रियजनांना सोडणार नाही किंवा त्यांना .नशिबाच्या दयेवर सोडणार नाही
सोन्यापेक्षाही मौल्यवान
एके दिवशी, एक साधू डोंगरांमध्ये भटकत असताना, तो एका लहान ओढ्याचे पाणी पिण्यासाठी थांबला, आणि त्याची नजर ओढ्याच्या स्वच्छ पाण्याखाली चमकणाऱ्या शुद्ध नैसर्गिक सोन्याच्या एका घन ढिगाऱ्यावर पडली. त्याने आपला वाटी पाण्याने भरला, सोन्याचा तुकडा त्याच्या पिशवीत ठेवला आणि .मग रस्त्याच्या कडेला विश्रांती घेण्यासाठी बसला
त्याच क्षणी, रस्त्यावर एक तरुण दिसला, तो थकव्याने
धापा टाकत होता. तो साधूजवळ गेला आणि त्याला म्हणाला, "मी आज जेवलेले नाही आणि मला पुढे खूप लांब प्रवास करायचा आहे. प्रवासात तुमच्या सोबत्याला खायला देण्यासाठी "?तुमच्याकडे भाकरीचा तुकडा आहे का
संन्यासीने उत्तर दिले, "आनंदाने आणि सन्मानाने, आणि माझ्याकडे असलेल्या भाकरी तुमच्यासोबत वाटून घेण्यास मला

आनंद होत आहे." मग त्याने पिशवीकडे बोट दाखवले आणि त्याला ".म्हणाला, "कृपया जे उपलब्ध आहे ते घे
तो तरुण पिशवीतून ब्रेड काढत असताना, सोन्याचा दगड .पडला, म्हणून साधूने तो पकडला आणि बाजूला ठेवला
ते जेवत असताना, तो तरुण सोन्याकडे पाहत राहिला, त्याबद्दल कौतुकाने बोलत राहिला आणि साधूला त्याच्या नशिबाबद्दल आणि त्याच्या पिवळ्या दगडाने दिलेल्या सुरक्षिततेबद्दल, सुरक्षिततेबद्दल आणि मनःशांतीबद्दल .अभिनंदन करत राहिला
जेव्हा तो तरुण निघण्यासाठी उठला, तेव्हा साधूने हसून .दगड त्याच्या हातात ठेवला
अचानक हातात आलेली ही संपत्ती पाहून तो तरुण खूप आश्चर्यचकित झाला आणि तो कोणत्याही गोष्टीकडे लक्ष न .देता, प्रचंड आनंदाने निघाला
पण तरीही, विचित्र विचार त्याला त्रास देत राहिले, त्याला त्रास देत राहिले आणि तो त्यांना शांत करू शकला नाही किंवा त्यातून मुक्त होऊ शकला नाही. अचानक, तो मार्ग बदलला आणि संन्यासीकडे परतला, त्याने त्याचा खजिना त्याच्या उपकारकर्त्यासमोर ठेवला आणि कौतुक आणि आदराने :भरलेल्या धनुष्याने त्याचे स्वागत केल्यानंतर म्हणाला तुम्ही मला दिलेला हा दगड किती मौल्यवान आहे हे मला" चांगलेच माहिती आहे, पण मला वाटते की तुमच्याकडे या सोन्यापेक्षाही मौल्यवान काहीतरी आहे, आणि मी तुम्हाला देवाची शपथ घेऊन विनंती करतो की तुम्ही तुमच्या समृद्ध आत्म्यात असलेल्या त्या गोष्टीने माझ्यावर उदार व्हा, "!ज्यामुळे तुम्ही मला हे सोने देऊ शकलात
समृद्धीच्या काळात लोक देवाचे आभार मानतात
त्याच्या विपुल आणि असंख्य आशीर्वादांसाठी
पण जेव्हा वातावरण उदास होते
.दुर्दैव येते
तक्रार आणि राग येईलच
आणि आपल्यापैकी बहुतेक जण आपला जिवंत विश्वास गमावत .आहेत
ज्याच्या डोळ्याला कधीही झोप येत नाही, त्याची शपथ
आपण संकटे आणि कठीण परिस्थिती निर्माण करतो

आमचे लक्ष आणि केंद्रबिंदू
जर आपण सकारात्मक मार्ग शोधला तर
आम्हाला आशेचा किरण दिसला असता
आपण दैवी मदतीवर विश्वास ठेवला पाहिजे
आणि ज्याने आपल्याला निर्माण केले तो आपल्याला
सोडणार नाही
कठीण परिस्थिती असूनही
जीवनाचा संघर्ष
.आणि दृश्य उदास आहे
जर आपण पूर्ण आत्मविश्वासाने दैवी मार्गदर्शन शोधले
तर आपल्याला ते मिळेल
ज्याच्याकडे मुलांचा विश्वास आणि भरवसा आहे त्याला .मदत मिळेल
अस्तित्वाचे सर्व घटक एकत्र येतील
त्याला जे हवे आहे ते साध्य करण्यासाठी
आपल्याला दिसत आहे हे आपल्याला खोलवर जाणवले पाहिजे .आणि ती दैवी मदत फार दूर नाही
आम्हाला समजते की आशावाद हा चुंबकासारखा नशीब
.आकर्षित करतो
जीवनाच्या उज्ज्वल बाजूवर भर देणे
हे आपल्याला आत्मविश्वास देते की चांगले अस्तित्वात .आहे आणि जवळ आहे
आणि तो विजय प्रकाशाचा आहे, अंधाराचा आणि .यादृच्छिकतेचा नाही
.देव हा दिव्य साथीदार आहे
जो त्याच्यावर अवलंबून असलेल्यांना निराश करत नाही
आणि जेव्हा आपण त्याच्या आपल्या जवळीकतेचा, त्याच्या संरक्षणाचा आणि त्याच्या मदतीचा विचार करतो तेव्हा आयुष्य चांगले बदलेल
हृदय कृतज्ञता आणि कृतज्ञतेने भरून जाईल
ज्याच्या हातात आशीर्वादांचे खजिना आहेत त्याला
आणि स्वर्गाच्या चाव्या
आपण आपल्या अविवेकी कृतींद्वारे स्वतःला शिक्षा .करतो
आपण आपल्या योग्य वर्तनासाठी स्वतःला बक्षीस देतो

देवाने मानवाला दिलेल्या मनाचा गैरवापर
.ते पापाकडे घेऊन जाते, जे दुःख आणि दुःखाचे कारण आहे मनाच्या योग्य वापराबद्दल
.हे सद्गुणांकडे घेऊन जाते, ज्यामुळे आनंद मिळतो .देवाने माणसाला बुद्धी दिली आहे
आणि विवेक
इच्छास्वातंत्र्य
स्वर्गीय आज्ञा
जर त्याने योग्य मार्ग निवडला तर त्याला बक्षीस
मिळेल; अन्यथा, त्याला त्याच्या कृतींचे परिणाम भोगावे .लागतील
त्याने त्याच्या तात्पुरत्या वास्तव्यादरम्यानच्या .वर्तनाचा हिशोब द्यावा
देवाच्या या भूमीवर
देवाने दिलेल्या या स्वातंत्र्याचा मानवाने गैरवापर .केला आहे
परिणामी, त्याने स्वतःवर अज्ञान आणि शारीरिक आणि .बौद्धिक वेदना आणल्या
अकाली मृत्यू आणि इतर आजार
तो जे पेरतो तेच कापतो आणि कारण आणि परिणामाचा नियम .सर्वांना लागू होतो
एखाद्या व्यक्तीचे वर्तमान दिवस त्याच्या भूतकाळावर .अवलंबून असतात
.त्याचे भविष्य तो कसे जगतो यावर देखील अवलंबून असते
आणि तो त्याचे सध्याचे दिवस त्यात घालवतो
आणि तो त्याच्या चेतनेच्या मातीत पेरलेल्या
बियांच्या गुणवत्तेवर
अशाप्रकारे, मनुष्य, जरी देवाच्या प्रतिमेत निर्माण केला गेला असला तरी
.त्याच्या आत्म्यात गुप्त दैवी शक्ती आहेत
त्याच्या चुकांमुळे तो त्या शक्ती वापरण्याचा अधिकार .गमावतो
आणि तो स्वतःवर लादलेले निर्बंध
तर्काच्या नियमांचे उल्लंघन करणे

आत्म्याचा क्षणिक शरीराशी संबंध, जो क्षय
.पावण्याच्या अधीन आहे
आणि पर्यावरणीय, अनुवांशिक किंवा जागतिक प्रभावांना बळी पडणे
हे मानवी निराशा, निराशा, दुःख आणि अपयशाचे एक कारण
.आहे
म्हणून, त्याने आपला मार्ग सुधारला पाहिजे
.तो त्याच्या चेतनेचे कंपास पुन्हा कॅलिब्रेट करतो
जर त्याला स्वतःला जाणून घ्यायचे असेल तर
आणि तो त्याच्या अंतिम स्रोताशी पुन्हा जोडला जातो
तो त्याच्या जीवनाचे पात्र चांगुलपणा, प्रकाश आणि .ज्ञानाने भरतो
.एका झटक्यात समुद्र आवरता येत नाही
त्याचप्रमाणे, मर्यादित मानवी चेतना वैश्विक चेतना .सामावू शकत नाही
परंतु निर्बंधांपासून मुक्त होण्यासाठी उत्सुक आणि .काम करणाऱ्यांसाठी हे शक्य आहे
आणि अमर्याद पूर्ण चेतनेच्या उंबरठ्यावर पोहोचणे
आणि तो आपल्या कृपेने त्यांना वाढवतो आणि अल्लाह .ज्याला इच्छितो त्याला अगणित रोजी देतो
.मागा आणि ते तुम्हाला दिले जाईल
ठोका आणि ते तुमच्यासाठी उघडले जाईल
जर तुम्ही कृतज्ञ असाल तर मी तुम्हाला नक्कीच वाढवीन [उपकारात]
शब्दांचा गैरवापर हे सर्वात घातक आणि विध्वंसक .शस्त्रांपैकी एक आहे
अस्वस्थतेचे एक प्रमुख कारण म्हणजे कठोर आणि
दुखावणारे बोलणे
.गप्पा मारणे किंवा निरर्थक गप्पा मारणे टाळावे भांडणे आणि वाद टाळा आणि आक्रमक प्रवृत्तींपासून .मुक्त व्हा
जर पती किंवा पत्नी रागावले आणि त्यापैकी एकाने दुसऱ्याला चिथावणी दिली तर
.दुसऱ्या व्यक्तीने चालणे हाच सर्वोत्तम मार्ग आहे

आणि वादळ शांत होईपर्यंत उत्तर देण्यापासून परावृत्त करणे
आणि जर त्यापैकी कोणी दुखावणारे शब्द उच्चारले तर दुसऱ्या व्यक्तीने समान शब्दांनी प्रतिसाद न देणेच .चांगले
त्याऐवजी, विचार कमी होईपर्यंत आणि मनःस्थिती थंड .होईपर्यंत शांत रहा
जर पत्नीने तिच्या पतीवर ओरडले आणि तो मोठ्याने ओरडून :प्रतिसाद दिला तर पतीला दुप्पट त्रास होईल
पहिल्यांदा तिच्या कडक शब्दांतून आणि दुसऱ्यांदा त्याच्या निर्णायक शब्दांतून
म्हणून, तो प्रामुख्याने स्वतःचे नुकसान करतो
.यामुळे घटस्फोट किंवा इतर अनिष्ट परिणाम होऊ शकतात हट्टीपणा किंवा इतरांना कमी लेखण्याची वृत्ती टाळली .पाहिजे
.त्याच वेळी, एखाद्याने भांडण आणि मारामारीत अडकू नये त्याऐवजी, शांतता आणि मानसिक शांतता पुनर्संचयित .होईपर्यंत वाट पहावी
.कोणालाही तुमची शांती हिरावून घेऊ देऊ नका
तोंडी (किंवा लेखी) अपमानाने इतरांची शांती भंग करू
.नका
शब्दांचा गैरवापर हे सर्वात घातक आणि विध्वंसक .शस्त्रांपैकी एक आहे
एखादी व्यक्ती रागाच्या भरात किंवा भावना तीव्र .असताना अशा गोष्टी बोलू शकते
तो अयोग्य भाषा वापरतो, जी तो प्रत्यक्षात उच्चारू .इच्छित नाही, आणि नंतर त्याबद्दल वाईट वाटते
तर समोरची व्यक्ती ते शब्द वीस वर्षे लक्षात ठेवेल)दु:ख सहजासहजी विसरता येत नाही(
.या दृष्टिकोनातून, स्मृती ही एक वाईट गोष्ट आहे .योग्यरित्या वापरल्यास स्मरणशक्ती एक वरदान आहे
पण वाईट गोष्टींसाठी भांडार म्हणून वापरल्यास ते .हानिकारक आहे
जे आमच्याविरुद्ध केले गेले होते
ज्ञानाच्या स्वर्गात प्रवेश करण्याच्या तयारीत

मानवी उत्क्रांतीची संपूर्ण प्रक्रिया अज्ञानाच्या .वादळांना शांत करण्याचे उद्दिष्ट ठेवते
जेणेकरून लाट पुन्हा समुद्रात परत येईल आणि त्यात
.विलीन होईल
म्हणजेच, मानवी जीवनशक्ती मोठ्या आध्यात्मिक .क्षेत्राशी एकरूप होऊ शकेल
शास्त्रज्ञ, व्यापारी आणि समाजसुधारक सतत अप्रत्यक्षपणे जागतिक एकता निर्माण करण्याचा मार्ग मोकळा .करण्याचा प्रयत्न करत आहेत
सर्व वैज्ञानिक, तात्विक आणि नैतिक शाळा ज्ञानाच्या बागेतून सत्याचा पुष्पगुच्छ गोळा करण्यासाठी आणि मानवी आत्म्यांना ज्ञानाच्या शाश्वत स्वर्गात प्रवेश करण्यासाठी तयार करण्यासाठी परिष्कृत, अद्भुत आणि उपयुक्त असलेल्या सर्व गोष्टींनी सजवण्यासाठी .प्रामाणिकपणे प्रयत्न करतात
सुवर्ण शोधांद्वारे, विज्ञान माणसाला गरजा आणि भौतिक गरजा पुरवून थेट मदत करते आणि अप्रत्यक्षपणे अनेक "चमत्कार" आणि रहस्यमय घटनांबद्दलचे त्याचे काही विचार .सुधारण्यास मदत करते
विज्ञान आपल्याला सांगते की जेव्हा पाणी थंडीमुळे त्याच्या कंपन क्रमात बदल करते, तेव्हा ते बर्फात बदलते जे पाण्यामध्ये मिसळण्याऐवजी किंवा इतर घन पदार्थांप्रमाणे .तळाशी स्थिर होण्याऐवजी पाण्याच्या पृष्ठभागावर तरंगते या घटनेवरून शास्त्रज्ञांना असे सूचित होते की
जेव्हा येशू ख्रिस्त पाण्याच्या पृष्ठभागावर चालत होता तेव्हा त्याने संत, पैगंबर आणि ऋषींना ज्ञात असलेल्या मानसिक पद्धती वापरून त्याच्या शरीरातील कंपनांमध्ये बदल .केले असावेत
मानवतेला वैश्विक एकता आणि आनंदाच्या घरात
आणण्यासाठी, सर्व भौतिक, नैतिक, धार्मिक, औद्योगिक, सामाजिक-राजकीय आणि आध्यात्मिक क्रियाकलापांनी एकत्र येऊन या उद्देशासाठी त्यांचे प्रयत्न एकत्रित केले .पाहिजेत
आरोग्य, शांती, कल्याण, शिक्षण आणि चांगल्या नैतिकतेशी संबंधित जागतिक कायद्यांसाठी निश्चित

मानकांवर आणि आध्यात्मिक, मानसिक आणि व्यावहारिक कायद्यांसाठी मानकांवर सहमती होणे शक्य आहे जे या पृथ्वी ग्रहावरील अब्जावधी लोकांना एका सुसंस्कृत मानवासाठी योग्य एकात्मिक आणि संतुलित विकास देऊ शकतात आणि त्यांना .आनंद आणि मानसिक शांती देऊ शकतात
जागतिक नागरिकाने एका लहान आयुष्यापुरते आणि एका
.लहान शरीरापुरते मर्यादित राहू नये
त्याऐवजी, तो स्वतःला वैश्विक जीवनाद्वारे
मार्गदर्शन केलेल्या मोठ्या मानवी कुटुंबाचा सदस्य मानतो आणि "तुम्ही जीवनाच्या महासागराचा अविभाज्य भाग आहात" या .सत्यावर तो चिंतन करतो
जाणीव अमर्याद आणि अंतहीन आहे
ते अगदी दूरच्या ताऱ्यांपर्यंतही पसरते
.ते विश्वातील प्रत्येक अणूमध्ये पसरते
अगदी लहान इलेक्ट्रॉन देखील
एखाद्या व्यक्तीला असे वाटले पाहिजे की तो वैश्विक .चेतनेच्या महासागराशी एकरूप आहे
आणि कुटुंब आणि राष्ट्रीयत्वाच्या पलीकडे जाणे
.तो ओळखतो की तो मोठ्या मानवी कुटुंबाचा सदस्य आहे एकरसता आणि विविधतेमधील आनंद
तुम्हाला खूप समान आणि विविधतेचा अभाव असलेला आनंद .आवडत नाही
त्याऐवजी, तिला असा आनंद हवा आहे जो गतिमान आणि .उत्साही असेल
.त्याच्या विशिष्टतेमुळे ते लक्ष वेधून घेते
ते त्याच्या भव्यतेने मनाला मोहित करते
आणि ते हृदयाला त्याच्या गोडव्याने भरते
ते तुम्हाला त्याच्या अपवादात्मक गोड स्वभावाने .समाधानी आणि प्रभावित करते
अधूनमधून येणारा आनंद
.ते मनाला उत्तेजित करते पण इच्छा पूर्ण करत नाही
आणि एकरसतेने दूषित झालेले सुख कंटाळवाणेपणा निर्माण करतात
आणि आनंद जो फक्त थोडा काळ टिकतो

मग ते नाहीसे होते, मागे पश्चात्ताप सोडून जाते जो एक .अवांछित आनंद आहे
आणि तो आनंद जो चमकतो आणि नाहीसा होतो
तुम्हाला गोंधळलेल्या आणि उदासीनतेच्या स्थितीत
.सोडणे हा क्षणभंगुर आणि वेदनादायक आनंद आहे
नेहमी लयबद्धपणे बदलणाऱ्या आनंदाबद्दल
.तथापि, त्याचे सार अपरिवर्तित राहते
एखाद्या कुशल अभिनेत्याप्रमाणे जो वेगवेगळ्या भूमिका .आणि हालचालींनी प्रेक्षकांचे मनोरंजन करतो
तुम्ही जे शोधत आहात आणि ते स्वतःचे बनवू इच्छिता तेच
.ते आहे
देवाच्या अद्भुत गोष्टींचे चिंतन करून तो आनंद मिळू .शकतो
आणि नियमित आणि सखोल ध्यानाने
चिरस्थायी आणि नूतनीकरण झालेल्या आनंदाचा अंतर्गत स्रोत
.तोच तुमची आनंदाची तहान भागवू शकतो
.आध्यात्मिक आनंद हाच खरा परमानंद आहे
ज्यामुळे तुम्हाला कंटाळा येत नाही किंवा इतर .कोणत्याही गोष्टीकडे कल होत नाही
- एखादी व्यक्ती जे काही करते - चांगले किंवा वाईट .आनंदाच्या शोधात हा एक सतत, चिकाटीचा प्रयत्न आहे
.वाईट आनंदाचे आश्वासन देते पण दुःख आणि दुर्दशा आणते चांगुलपणाबद्दल, ते उदासीनता देते असे वाटू शकते शिस्तीची आवश्यकता आणि इच्छाशक्तीच्या सक्रियतेमुळे .पण शेवटी ते निश्चितच चिरस्थायी आनंद आणते
देव हा आनंद आहे जो अनंतकाळपर्यंत स्थिर आणि नूतनीकरण .करतो
आणि जेव्हा तुम्हाला ते सापडेल तेव्हा तुम्हाला असे वाटेल की तुम्हाला अस्तित्वातील सर्वात मौल्यवान गोष्ट .सापडली आहे
तुम्हाला आता "त्या दुसऱ्या गोष्टीच्या" मृगजळाचा .पाठलाग करण्याची गरज भासणार नाही
जे तुम्हाला दिसते पण तुम्ही ते मिळवू शकत नाही किंवा .मिळवू शकत नाही

.आध्यात्मिक आनंद ही "ती दुसरी गोष्ट" आहे
आणि जेव्हा जेव्हा तुम्हाला ते स्वतःमध्ये सापडेल .तुम्हाला आता आनंद शोधण्याची गरज भासणार नाही आणि त्या नवीन आनंदात, तुमच्या इच्छा पूर्ण होतील .तिला जे हवे होते ते सर्व तिच्याकडे आहे
आणि मित्रांनो, जाणून घ्या की भौतिक गोष्टी
जे कल्पनेपलीकडे राहणारा आनंद देते
आणि त्या गोष्टी, त्या प्रदान करणाऱ्या सुखांसह
.ते मानसिक प्रतिमांद्वारे मनात प्रवेश करते
.तथापि, आध्यात्मिक आनंद म्हणजे आत्म्याची जाणीव ज्याचा स्वभावच परम आनंद आहे
.ते विचारांच्या अगदी जवळ आहे
ध्यान करताना विचार आतल्या दिशेने निर्देशित केला .जातो तेव्हा ते विचारातूनही जन्माला येते
जेव्हा बाह्य वस्तू खराब होतात
आनंदासाठी कोणत्या विचारांवर अवलंबून आहे
.त्या गोष्टींमुळे मिळणारा आनंदही नष्ट होतो
पण आध्यात्मिक आनंद नेहमीच नूतनीकरण होतो
ते आत्म्यात अस्तित्वात आहे आणि विनाशाला प्रतिरोधक .आहे
आणि आनंद व्यक्त करणे नष्ट करता येत नाही
जोपर्यंत कोणी जाणूनबुजून त्यांची मानसिक स्थिती बदलण्याचा निर्णय घेत नाही तोपर्यंत
.तो उदासीन मनःस्थितीला अन्न देऊन नैराश्यात गुंततो
ती दुसरी गोष्ट
तुम्ही कधी ती "दुसरी गोष्ट" समजून घेण्याचा प्रयत्न ?केला आहे का
तुमच्या भावनांच्या पार्श्वभूमीवर तुम्हाला दिसणारा आणि नाचणारा मृगजळ जसा
आणि तुमच्या सर्व पूर्ण झालेल्या इच्छांच्या ?समाप्तीबद्दल काय
:या प्रकरणाचे विश्लेषण करा
जोपर्यंत तुम्हाला ती मिळत नाही तोपर्यंत तुम्ही .एखाद्या गोष्टीची आस धरता

पण एकदा ते तुमच्यासाठी उपलब्ध झाले की, तुम्हाला - .उशिरा का होईना - त्याचा कंटाळा येईल
?आणि तुम्हाला दुसरे काहीतरी हवे आहे ना
जरी आयुष्याने तुम्हाला हवे असलेले सर्व काही एकाच :वेळी दिले तरीही
काही काळानंतर संपत्ती, सत्ता आणि मित्रांमुळे .तुम्हाला असमाधान वाटेल
आणि तुम्हाला दुसरे काहीतरी हवे आहे पण एक गोष्ट .कधीही त्याची ताजेपणा गमावत नाही
त्याची चमक तुमच्यासाठी कधीही कमी होणार नाही, ती .स्वतः आनंद आहे
तुम्ही शोधत असलेल्या सर्व गोष्टींमध्ये
आणि ते पोहोचण्याचा आणि मिळवण्याचा प्रयत्न करते प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्षपणे
.तुम्ही खरंच आनंद शोधत आहात
तुमच्या इच्छा पूर्ण करून
.तुम्हाला दुःख देणाऱ्या गोष्टी नको आहेत
आणि तुम्हाला त्या गोष्टी नको आहेत ज्या सुरुवातीला .तुम्हाला थोडासा आनंद देतात
पण शेवटी, ते तुम्हाला पश्चात्ताप आणि पश्चातापाच्या .खोल पाण्यात बुडवते
तुम्ही जे काही शोधत आहात ते
तुम्ही ते तळमळ, तळमळ, उत्सुकता आणि उत्साहाने शोधत
.आहात
.ते मिळवल्यावर समाधान मिळेल अशी आशा आहे
जेव्हा ते खरोखर तुमचे होईल तेव्हा तुम्ही आनंदी असले .पाहिजे
तर मग आनंद थेट का शोधू नये आणि त्याच्या स्रोतांमधून ?तो का मिळवू नये
?अक्षम शारीरिक मार्गांनी ते का शोधायचे
ते तुम्हाला शुद्ध, शुद्ध आणि कोणत्याही कमतरतेशिवाय !?देण्यासाठी
जेव्हा एखादी व्यक्ती अल्पकालीन भौतिक गोष्टींची
करुणा मागते
.त्याचे आनंद अल्पकालीन सुखांवर अवलंबून असते

भौतिक गोष्टी आणि भौतिक इच्छा पूर्ण केल्याने
मिळणारे समाधान
ते क्षणिक आहे, आणि म्हणूनच त्यातून मिळणारा आनंद .क्षणभंगुर आहे
ते तात्पुरते देखील आहे
खाणे, परफ्यूमचा वास घेणे आणि संगीत ऐकणे
सुंदर गोष्टी पाहणे आणि आनंददायी गोष्टींना स्पर्श करणे
सर्व क्षणभंगुर सुखे
त्याचा कालावधी चव आणि वासाच्या संवेदनांच्या .कालावधीशी जोडलेला आहे
ऐकणे, दृष्टी आणि स्पर्श
किंवा मन कंटाळेपर्यंत
.तो इतर उत्तेजकांकडे आकर्षित होतो
.तिला क्षणभंगुर आनंद नको आहे
जेव्हा ते विल्हेवाट लावले जाते तेव्हा ते दुःखाची भावना मागे सोडते
त्याऐवजी, तिला अशा आनंदाची आस असते जो क्षणभरही चमकत .नाही आणि नंतर नाहीसा होत नाही
आणि मला अशा आनंदाची आस आहे ज्याचे तेज कधीही कमी होत .नाही
शुद्ध, कायमस्वरूपी किरणोत्सर्गी रेडियम
तो आनंद फक्त देवातच आहे
सर्व आनंद आणि आनंदाचा स्रोत
.सूर्य दररोज एकदा उगवतो
पण त्याची उपस्थिती नेहमीच तेजस्वी असते
विश्वाचा क्षय होतो, पण
ते शाश्वत जीवन आहे जे टिकते
तुमच्या आयुष्यात आनंद नेहमीच नवीन राहो
देवाने आपल्याला दिलेली ही धन्य भूमी
आपण त्याच्या सौंदर्याचा आनंद घ्यावा अशी त्याची .इच्छा आहे
.आणि आपण ते जपतो
आम्ही ते एक आशीर्वाद मानतो जे वाया घालवू नये किंवा .त्याचा गैरवापर करू नये

!त्यात अनेक चमत्कार आणि चमत्कार आहेत शिखरांवर शिखरे
आणि थरांवर थर
मैदाने आणि गवताळ प्रदेश
समुद्र आणि नद्या
जंगले आणि वनक्षेत्रे
आणि सर्व दिशेने अविरत पसरलेले वाळवंट
.हे एक कॉस्मिक थिएटर आहे
जिथे टेकड्या सुप्त आहेत
आणि बर्फाच्छादित कड्या पडल्या आहेत
उंच झाडे मान हलवतात
ओसाड डोंगराळ प्रदेश पुन्हा हिरवळ आणि हिरवळ अनुभवत .आहेत
महाकाय खडकांवर काळाच्या खुणा कोरल्या आहेत ?चित्तथरारक दृश्ये देण्याची क्षमता कोणाकडे आहे
आणि देवाच्या या भूमीतील विहंगम दृश्यांबद्दल काय, !?त्यांचे वर्णन करणे योग्य आहे का
ते हृदय आनंदाने भरते
आणि हजारो कल्पनांनी मनाला प्रज्वलित करतो
!वर्णनाला आव्हान देणारे ते व्यक्त करण्यासाठी पृथ्वीच्या सौंदर्याचे चिंतन केल्याने चिंतन .करणाऱ्याचा विश्वास बळकट होतो
ते निसर्गाच्या नियमांच्या पलीकडे जाऊन परम
.चेतनेच्या उंबरठ्यावर पोहोचते
जिथे सर्जनशीलता कधीच संपत नाही
.आणि ते एका मर्यादेपर्यंत थांबत नाही
.ते अक्षय्य आहे
:एकदा, एक मुलगा म्हणाला
एखाद्या व्यक्तीला काहीच वाटत नाही याचा अर्थ काय हे" "मला माहित नाही
.देवाच्या चमत्कारांचा विचार करताना हेच जाणवते
जे जगाच्या वेगवेगळ्या भागात अतुलनीय आहे
.तरीसुद्धा माणूस स्वतःला सर्वस्व मानतो
अलिफ आणि या
सुरुवात आणि शेवट

आणि अशी उंची ज्याचे कोणतेही उच्च शिखर नाही आश्चर्यकारक उंची आहेत
आणि आत्म्यात विस्मय निर्माण करणारी खोली
आणि एक विशालता ज्यामध्ये अस्तित्व विरघळते
आणि दिवसाच्या प्रकाशाइतकेच मुबलक
आणि वर पाहण्यास उद्युक्त करणारे दिवे
जर मानवजातीला एक व्यापक दृष्टी मिळाली असती तर .तुम्हाला प्रत्येक दिशेने दिसते
त्याच्या सभोवतालच्या सर्जनशीलतेच्या चमत्कारांची जाणीव करून देणे
विखुरलेल्या मोत्यांसारखे पसरा
देवाच्या विशाल भूमीत, असे लोक आहेत जे चिंतन करतात खरोखर, निर्माणकर्त्याने बनवलेली प्रत्येक गोष्ट .आश्चर्याला प्रेरित करते
.ते प्रेरणादायी आहे
ओरिएंटल ट्रेझर्स - ईस्ट-वेस्ट मॅगझिन
आम्ही त्याला, परात्पराला विचारतो
ज्ञानाच्या ठिणग्यांनी विझवण्यासाठी
भ्रमांचा अंधार
आणि हृदये आणि मने भरण्यासाठी
भरपूर आशीर्वाद आणि अंतर्दृष्टीसह
आणि त्याची सर्वात तेजस्वी उपस्थिती आत्म्यांमध्ये प्रकट व्हावी
आणि तो तिला खात्री देतो
.ते एक सुरक्षित आश्रयस्थान आहे
.आणि ते आत्म्याच्या आकाशातून गोंधळाचे ढग दूर करते .आणि ते आपल्याला निराशेच्या भावनांपासून दूर ठेवते आणि ते आपल्याला आत्मविश्वासाने प्रेरित करते की आनंदाची पहाट उगवेल
आणि आत्मे आनंदित होतील
आणि शांती आणि आनंदाचे पक्षी
ती जीवनाच्या कुशीत गाईल
प्रेम द्वेषाला हरवेल
आणि उज्ज्वल आशा निराशेचे अंधकार दूर करेल आणि चांगल्याचा प्रवास असाच चालू राहील

सत्याचा झेंडा नेहमीच उंच फडकत राहील मैत्रीपूर्ण समजुतीच्या स्मारकांच्या वर
आणि उदात्त मानवी भावना
.हे हृदयांच्या वैद्या, तुझ्याकडूनच उपचार येतात आत्मे आजारांनी ग्रस्त होते
.तुमच्या स्पर्शाने विष आणि आजार नाहीसे होतात मृत्यू आणि आपत्ती टाळता यावी
.तुझे नाव वाईट आणि हानी विरुद्ध एक आकर्षण आहे
आणि अशी प्रार्थना जी स्वर्ग ऐकतो
तयारी आणि
योग्य संगोपन: व्यावहारिक पद्धती आणि पद्धती
योग्य पालकत्व पद्धतींमध्ये अंतर्दृष्टी विकसित करणे समाविष्ट आहे
आणि अंतर्ज्ञानी ज्ञानाच्या भांडारात प्रवेश
करण्याचा प्रयत्न करणे
आत्म्यामधील सुप्तता आणि मानवी चेतनेचा त्याच्याशी असलेला संबंध
.एक आयुष्य पुरेसे नाही
सर्व आध्यात्मिक आणि भौतिक बाबी जाणून घेणे
पारंपारिक ज्ञान पद्धतींचा वापर
केवळ इंद्रियांवर अवलंबून राहणे
सजगता आणि ध्यानाचा सराव करणे
ते अंतर्ज्ञानी क्षमता विकसित करण्यास आणि
.वाढविण्यास मदत करतात
थेट, विशिष्ट आकलनाद्वारे
शक्य असल्यास, अंतर्दृष्टी विकसित करणे बालपणापासूनच .सुरू केले पाहिजे
.जर ते शक्य नसेल तर ते कधीही सुरू करता येईल याव्यतिरिक्त
.मुलांना आणि तरुणांना शक्य तितकी मदत केली पाहिजे ,त्यांना पालकत्वाच्या चांगल्या पद्धती शिकवून
त्यांचे विचार आदर्शांकडे वळवणे
आणि त्यांच्या भावनांना उदात्त भावनांनी पोषित करणे आणि त्यांना कर्तव्याचा आदर करायला शिकवणे

आणि स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिकपणे, सन्मानाने
आणि सचोटीने वागणे
:स्वयं-शिस्तीच्या महत्त्वाच्या पैलूंपैकी हे आहेत पाठीचा कणा सरळ ठेवून चालणे आणि बसणे
शरीरातील महत्वाच्या क्रियाकलापांचा अखंड प्रवाह
सुलभ करण्यासाठी
आत्म-ज्ञान विकसित करण्यासाठी मानसिक एकाग्रता शिका .आणि वापरा
सर्जनशील विचारांचा सराव करणे
प्रामाणिक इच्छेने कर्तव्ये पार पाडणे
तर्कसंगत आणि अविवेकी यांच्यातील फरक ओळखणे
सत्य आणि भ्रम
आणि प्रेमाची व्याप्ती वाढवणे
स्वतःवरील प्रेमापासून ते कुटुंबावरील प्रेमापर्यंत कुटुंबाच्या प्रेमापासून ते समुदायाच्या
प्रेमापर्यंत
समुदायाच्या प्रेमापासून ते मातृभूमीच्या प्रेमापर्यंत
देशाच्या प्रेमापासून जगाच्या प्रेमापर्यंत
जगाच्या प्रेमापासून देवाच्या प्रेमापर्यंत
आणि त्यांच्या आध्यात्मिक वाढीसह
.ते सर्वत्र चांगुलपणा आणि सत्य पसरवू शकतील
आणि त्यांच्या आत चमकणारा चांगुलपणाचा प्रकाश नाहीसा होईल
वाईटाचा अंधार त्यांना घेरतो
त्याच्या मदतीने, तो उंचावला जावो
या जगातून निघून गेलेल्या प्रियजनांशी आध्यात्मिक संबंध
जर तुम्हाला तुमचे विचार तुमच्या प्रियजनांना पाठवायचे असतील जे हे जग सोडून गेले आहेत
.तुमच्या खोलीत शांतपणे बसा आणि देवाचे चिंतन करा
आणि जेव्हा तुम्हाला तुमच्या आत्म्यात शांती वाटते समोर असलेल्या आध्यात्मिक जागरूकतेच्या केंद्रावर .खोलवर लक्ष केंद्रित करा
?भुवयांमधील बिंदूवर इच्छाशक्तीचे केंद्र कोणते आहे

.गेलेल्या प्रियजनांना तुमचे प्रेम पाठवा
त्या केंद्रात तुम्हाला ज्या व्यक्तीशी संवाद
.साधायचा आहे त्याची कल्पना करा
आणि त्याच्या आत्म्याला प्रेम, शुभेच्छा आणि .प्रोत्साहनाचे स्पंदने पाठवा
जर तुम्ही ते सातत्याने केले तर
.आणि तुम्ही त्या प्रिय व्यक्तीमध्ये रस गमावला नाही .तुमच्या विचारांमधून त्याला नक्कीच स्पंदने मिळतील
या पृथ्वीवरील आपल्या प्रियजनांपासून वेगळे झालेले .लोक त्यांना विसरत नाहीत
जसे त्यांचे प्रियजन त्यांना कधीच विसरत नाहीत
आणि त्यांची जाणीव कायम राहते, त्यांच्या प्रियजनांच्या स्मृती जपून ठेवते
ज्यांनी त्यांना या पृथ्वीवर सोडले
आणि जेव्हा तुम्हाला त्या प्रियजनांकडून प्रतिसाद मिळवायचा असेल
हृदयावर लक्ष केंद्रित करा, आणि जेव्हा तुमचे लक्ष पुरेसे खोलीपर्यंत पोहोचेल तेव्हा
ते तुम्हाला पहिल्यांदा स्वप्नात दिसू शकतात आणि हे .त्यांच्यासाठी शक्य आहे
.कधीकधी तुम्हाला तेच स्वप्न वारंवार पडू शकते
.सर्व स्वप्ने निरर्थक नसतात
जर तुमचे विचार शांत आणि सुसंवादी असतील तर
तुम्हाला कळेल की कोणीतरी स्वप्नाद्वारे तुमच्याशी .संवाद साधण्याचा प्रयत्न करत आहे
आध्यात्मिक प्रगतीसह, ध्यान करताना तुमचे प्रियजन .तुम्हाला दृष्टांतात दिसू शकतात
जेव्हा एखादी व्यक्ती आध्यात्मिक प्रगतीच्या उच्च पातळीवर पोहोचते
तो त्याच्यासमोर त्या निघून गेलेल्या आत्म्यांना .पाहू शकेल
अशा प्रकरणांची अनेक उदाहरणे आहेत
.पण प्रत्यक्ष आध्यात्मिक प्रगती प्रथम झाली पाहिजे
जो देवाचे खोलवर चिंतन करतो
.देव त्याला या सर्व गोष्टी दाखवेल

प्रियजनांच्या मृत्यूनंतर शोक करण्याऐवजी, रडण्याऐवजी आणि नुकसानाची भावना अनुभवण्याऐवजी
आपण त्यांना असे प्रेम पाठवले पाहिजे जे त्यांना वाटेल
ते समान भावना व्यक्त करतात
.पण आपण दिवंगतांच्या आत्म्याला आपल्याकडे ओढू नये आपल्या अवास्तव भावनांमधून
स्वार्थी आसक्ती आणि खोल दुःख
जाणाऱ्याला "मी तुझ्यावर प्रेम करतो" हे म्हणणे .पुरेसे आहे
विभक्त झालेल्यांना प्रेमळ विचार आणि शुभेच्छा .पाठवा
जेव्हा जेव्हा मला ते करावंसं वाटतं
पण वर्षातून किमान एकदा - एका विशिष्ट वर्धापनदिनानिमित्त
:त्यांना बौद्धिकदृष्ट्या सांगा
देव आपल्याला पुन्हा एकत्र आणेल
आपण आपल्या प्रेमाचे संगोपन करत राहू आणि आपल्यातील .प्रेमाचे बंध मजबूत करत राहू
जर तुम्ही त्यांना तुमचे मैत्रीपूर्ण विचार आत्ताच .पाठवले तर ते करत राहा
देवाची इच्छा असेल तर तुम्ही त्यांना एक दिवस नक्कीच .भेटाल
तुम्हाला हे समजेल की हे पृथ्वीवरील जीवनच फक्त .अस्तित्वात नाही
.तुमच्या शाश्वत नात्यातील हा फक्त एक दुवा आहे
तुमच्या निघून गेलेल्या प्रियजनांसोबत
देव त्यांच्यावर दया करो आणि त्यांच्यावर त्याचा .प्रकाश आणि आनंद वर्षाव करो
टीप: या पद्धतीचा सीएन्सशी काहीही संबंध नाही, ज्याची आम्ही शिफारस करत नाही, म्हणून हे स्पष्टीकरण
थकवा दूर करणे
टीप: ही माहिती आणि सल्ला वैद्यकीय सल्ल्याला पर्याय नाही, म्हणून हे स्पष्टीकरण
आहारात लोणी आणि दूध यांचा समावेश करावा

.जेवणापासून दूध वेगळे सेवन करावे
.ते जेवणासोबत न पिणे चांगले
.दुधात फायदेशीर रेचक गुणधर्म असतात
पण दुधामुळे श्लेष्मा निर्माण होतो
जे सायनसच्या समस्यांनी ग्रस्त असलेल्यांसाठी योग्य .नाही
किंवा वाहणारे नाक आणि सर्दीमुळे
.हे संत्र्याच्या रसाला देखील लागू होते
ज्यांना या परिस्थितींचा त्रास आहे त्यांच्यासाठी माझ्या सल्ल्यानुसार - याने त्रस्त असलेल्या
.अनेकांना आराम मिळाला
त्यांच्या आहारातून संत्र्याचा रस काढून टाकल्याने लक्षणीय सुधारणा
)ते त्या आजाराने ग्रस्त असताना(
जरी लिंबाच्या रसात उत्कृष्ट जंतुनाशक गुणधर्म आहेत .पण त्यामुळे सायनुसायटिसही वाढतो
बनवलेल्या भाकरीपेक्षा भूक भागवणारी (तृप्त करणारी) दुसरी कोणतीही गोष्ट नाही
ताज्या दळलेल्या संपूर्ण गव्हाच्या पिठापासून
बनवलेले
.तथापि, कफ असलेल्या लोकांनी स्टार्च टाळावे
.संपूर्ण गव्हाची ब्रेड चांगली भाजल्यानंतर खाऊ शकता बद्धकोष्ठता हे थकव्याचे आणखी एक कारण आहे आणि ते .शरीरात विषारी पदार्थांच्या संचयाशी संबंधित आहे .अन्नातून ऊर्जा काढण्यावर त्याचा परिणाम होतो
जर तुम्हाला बद्धकोष्ठतेचा त्रास होत असेल तर शक्य .असल्यास नैसर्गिक रेचक वापरा
जर तुम्ही तुमचे शरीर विषारी पदार्थांपासून (कचऱ्यापासून) मुक्त ठेवले तर तुम्हाला थकवा जाणवणार .नाही
शरीरात जमा होणारे विषारी पदार्थच माणसाला थकवा .जाणवतात
औषधे आणि अंमली पदार्थांमुळे देखील अशक्तपणाची भावना .निर्माण होते

उदाहरणार्थ, अफू त्याच्या वापरकर्त्यांना त्यांच्या .पुढाकारापासून वंचित ठेवते
त्यांना बडबड, झोप आणि स्वप्न पाहण्याशिवाय दुसरे .काहीही करायचे नाही
थकवा दूर करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्गांपैकी एक
.ते शक्य तितके लैंगिक चैतन्य राखण्यासाठी आहे
कारण त्याचा अतिरेकी सराव म्हणजे सर्जनशील उर्जेचा .अपव्यय आहे
यामुळे त्यांचे शारीरिक आणि मानसिक दोन्ही पातळीवर .लक्षणीय नुकसान होते
:शिष्याने त्याच्या मार्गदर्शकाला विचारले
अध्यात्मिक अस्तित्व आणि त्याच्या ज्ञानाबद्दल तुमचे ?काय मत आहे, साहेब
:मार्गदर्शकाने उत्तर दिले
आध्यात्मिक अस्तित्व म्हणजे आध्यात्मिक धारणा आणि .शक्तींचे जाणीवपूर्वक ज्ञान
जसे सागरी प्राणी पाण्यात बुडल्यावर जाणवतात
आणि आकाशातील पक्षी अवकाशाने वेढलेले आहेत
.हे आत्म्याच्या ईथरमधून जीवनशक्तीचे निष्कर्षण आहे .आणि शरीरात कल्याण आणि चैतन्याची भावना वाहते
ते जीवनाच्या अमृताने पेशींना पुनरुज्जीवित करते आणि .त्यांचे पूर्णपणे नूतनीकरण करते
:मग शिष्याने विचारले
?आणि ती चाचणी कशी मिळवायची
:मार्गदर्शकाने उत्तर दिले
तुम्ही आध्यात्मिक स्वभावाचे आहात याची स्वतःला
पुष्टी देऊन
आणि भौतिक अस्तित्व, त्याच्या सापेक्ष वास्तव असूनही .तथापि, ते आत्म्याच्या साराचे बाह्य कवच आहे
आणि ते जीवनाचे पाणी, जे आनंदाचे झरे आहे
ते तुमच्या नसांमधून वाहते, ज्यामुळे तुम्हाला आनंद, .ऊर्जा आणि सतर्कता अनुभवायला मिळते
:शिष्य पुढे म्हणतो
?त्या अवस्थेत पोहोचण्यासाठी कोणते अडथळे आहेत :मार्गदर्शक स्पष्ट करतो

त्या अडथळ्यांमध्ये विसंगत विचार आणि कटु भावना
.असतात
आणि हानिकारक परजीवी तण म्हणून काम करणारे नकारात्मक परिणाम
स्पिरिट प्लांट बद्दल
म्हणून, चेतनेचे क्षेत्र सर्व अशुद्धतेपासून शुद्ध
.आणि शुद्ध केले पाहिजे
आणि त्याच्या मातीतून संशयाचे काटे उपटून
टाकण्यासाठी आणि जिवंत श्रद्धेने त्याला खतपाणी घालण्यासाठी
खोल तळमळ, हेतूची शुद्धता आणि चांगली इच्छाशक्ती
काही विषारी, भौतिक नसलेली वनस्पती आहेत जी नष्ट केली .पाहिजेत
जसे की द्वेष, द्वेष, मत्सर, मत्सर, भीती आणि इतर भावना विनाशक, आणि त्याच्या जागी प्रेम, विश्वास,
समजूतदारपणा, कुलीनता आणि प्रामाणिकपणाची बीजे रोवत आहे :मग शिष्य विचारतो
जीवनातील समस्यांना तोंड देण्याचा सर्वोत्तम मार्ग ?कोणता आहे
:मार्गदर्शक उत्तर देतो
प्रत्येक कुलूपाला एक चावी असते आणि प्रत्येक .समस्येचे निराकरण असते
आणि ज्याच्याकडे बुद्धिमत्ता, विवेक, धैर्य आणि संयम आहे
दैवी मदतीवर विश्वास ठेवल्याने कोणत्याही समस्येवर तोडगा निघेल
आणि हे विसरू नका की तुमच्यासमोर येणारी प्रत्येक
.कठीण समस्या ही तुमच्या ताकदीची परीक्षा असते
आणि तुमचा उत्साह वाढवण्यासाठी आणि प्रत्येक
समस्येवर मात करण्यासाठी, तुम्ही एक पाऊल पुढे टाकता जीवनाच्या शिडीवर, महान कामगिरी तुमची वाट पाहत आहेत
या आधारावर त्याने कठीण परिस्थितींना तोंड दिले .तुम्हाला समज, शक्ती आणि आनंद मिळेल
अडथळ्यांवर मात करून आणि वाटेत नवीन टप्पे पूर्ण करून

आणि जाणून घ्या, देव तुमचे ज्ञान वाढवो, की तुम्हाला .आवश्यक असलेली प्रत्येक गोष्ट तुमच्या आत आहे
जर तुम्ही नम्रतेने आणि प्रामाणिकपणे दैवी मदत
.मागितली तर तुम्हाला ती मिळेल
तुमच्यासाठी चांगुलपणाचे दरवाजे आणि प्रकाशाचे खजिना .उघडले जातील
पूर्वेकडील खजिना - चिंतन आणि मार्गदर्शन
पूर्व-पश्चिम आंतरिक संस्कृती
शांती आणि प्रकाशाचा स्रोत
दैवी उपस्थितीच्या अनुभूतीबद्दल बोलताना शिक्षक :म्हणाले
जर एखादी व्यक्ती देवाच्या अज्ञानात जगत असेल तर त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श न करता
.त्याचे जीवन धोक्याने भरलेले असेल
आणि असह्य समस्या आणि संकटांना बळी पडण्याची शक्यता जोपर्यंत वेदना इच्छा आणि दृढनिश्चयाला जन्म देत
नाही तोपर्यंत
रहस्यांचे रहस्य आणि शांती आणि प्रकाशाचा स्रोत शोधण्यासाठी
सर्वात मोठे रहस्य शोधून
त्याला स्वातंत्र्य, आनंद आणि सौंदर्याचा अर्थ माहित .आहे
एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनाचा केंद्रबिंदू आणि .चेतनेचा केंद्रबिंदू बदलला पाहिजे
पदार्थापासून आत्म्याकडे
आणि "स्वतः" पासून त्याच्या मर्यादांसह
अमर्याद भावनिक परिमाणाकडे
.तेव्हा त्याला कळेल की तो होता आणि अजूनही आहे अनंतकाळच्या उबदार, प्रेमळ मिठीत
त्याला समज वाढवण्यावरही काम करावे लागेल विचारात खोलवर जाऊन
आणि प्रयत्न दुप्पट करा
आणि जेव्हा दैवी उपस्थिती स्पर्श करते
तो सर्व अडथळे आणि अडचणींवर मात करेल

जे त्याच्या मार्गात अडथळा आणतात आणि त्याला प्रगती .करण्यापासून रोखतात
.मृत्यूनंतर कोणीही माणूस राहणार नाही
देवाच्या आतापेक्षाही जवळ
मृत्यूनंतर त्याची जाणीव किती प्रमाणात आहे
त्याला आता त्याबद्दल किती माहिती आहे यावर ते .अवलंबून आहे
!पुढे ढकलण्याची किंवा पुढे ढकलण्याची गरज नाही देवाबद्दल विचार करणे हे सर्व आनंद, प्रेम आणि .चांगुलपणाचे मूळ आहे
ते आपल्याला त्या आशीर्वादित घटकांशी थेट संपर्कात .आणते
आणि तो आपल्याला परम दयाळू देवाच्या आशीर्वादांचा .वर्षाव करतो
आपण आपल्या कामात आध्यात्मिक घटक समाविष्ट केले .पाहिजेत
आणि असे काम करणे जे इतरांना सर्वोत्तम सेवा प्रदान करते
पैसे कमवण्यापेक्षा सेवा करणे हे आपले ध्येय बनवणारी व्यक्ती
त्याला आढळेल की त्याचे संपूर्ण आयुष्य चांगले बदलले .आहे
त्याला एकटे सोडले जाणार नाही, परंतु त्याला कमीत कमी .अपेक्षा असेल तिथून मदत मिळेल
.बहुतेक लोक आवश्यक शिल्लक साध्य करू शकत नाहीत त्यांच्या व्यावहारिक आणि आध्यात्मिक जीवनातील .अध्यात्मवाद्याला पैशाची गरज असते
.संसारी माणूस देवाशिवाय आनंदाने जगू शकत नाही अध्यात्मवादी काम करतो आणि त्याच्या कृती खूप काही :सांगतात
"देव मला शक्ती देतो आणि दृढनिश्चय देतो"
तो बलवान होतो आणि देव त्याच्या प्रयत्नांना .आशीर्वाद देतो
:सांसारिक व्यक्ती देखील काम करते, परंतु तो म्हणतो

मी हे सर्व स्वतःहून करतो आणि मला कोणीही श्रेय देत" "नाही
.यामुळे त्याच्यावर अनपेक्षित परिणाम होतात
.हे महाधीर येथे आहे
सर्व व्यावहारिक क्रियाकलाप
भौतिक किंवा आध्यात्मिक हेतूंसाठी असो
.ते ठोस तत्त्वांवर आधारित असले पाहिजे
ते विवेकाच्या नियंत्रणाखाली आणि तर्कशक्तीच्या .संतुलनाखाली आहे
.आपण जे काही करतो त्यात संतुलन आवश्यक आहे
कारण त्याची अनुपस्थिती म्हणजे दुःख, हृदयदुखी आणि .डोकेदुखी
जर कोणी गरिबांच्या गटाला आमंत्रण दिले तर
मेजवानीसाठी आवश्यक असलेल्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पुरेसे पैसे नसताना
याचा अर्थ भेदभावाचा अभाव आहे
आणि योग्य नियोजन करण्यास असमर्थता
आपल्या कृतींवर नियंत्रण ठेवणाऱ्या सामान्य
.व्यवस्थेचे स्वरूप आपण समजून घेतले पाहिजे
वैयक्तिक हितसंबंधांना प्रोत्साहन देण्यासाठी .अध्यात्माचा गैरवापर करणे चुकीचे आहे
जरी वैज्ञानिक पद्धती वापरणे उचित आहे
चांगल्या आध्यात्मिक शिकवणींचा प्रसार आणि प्रसार
करणे
.आनंद मिळविण्यासाठी एक सार्वत्रिक नियम आहे
.हा कायदा स्थिर आणि अपरिवर्तनीय आहे
.ते नेहमीच कार्यरत असते आणि हमी दिलेले निकाल देते
आणि त्या कायद्याचे पालन करणे किंवा त्याचे पालन करणे याचा अर्थ नक्कीच आनंद असणे आहे
:आनंदाच्या व्याख्येत, गुरु परमहंस म्हणाले
खरा आनंद प्रामुख्याने व्यक्तीच्या मानसिक स्थितीवर .आधारित असतो
समाधान, समाधान, शांती आणि प्रसन्नता ही आनंदाची
.लक्षणे आहेत
चांगले आरोग्य राखण्यासाठी प्रयत्न करावेत

सक्रिय मन
आणि जीवनाच्या गरजा
योग्य काम
आणि विवेकी निर्णय
आणि योग्य समज
त्याने स्वतःला परवानगी देऊ नये
चुकीच्या वातावरणाला किंवा परिस्थितीला बळी पडून मानव अनेकदा कोष विणतात जे त्यांना बांधतात
,आणि तो तुला दोरीने बांधून ठेवतो
.त्याला त्या निर्बंधांची कारणे समजून घेतली पाहिजेत .कदाचित यामुळे हळूहळू होणारा संसर्ग नष्ट होईल त्याच्या मनातून आणि त्याच्या शरीरातून
यामुळे मानसिक नवीकरण होईल
हे त्याच्या जीवनाच्या क्षितिजावर आनंदाचा आणि .आध्यात्मिक जागरूकतेच्या उदयाचा मार्ग मोकळा करते
आणि त्याच्यातील जीवनशक्ती जागृत करण्यासाठी .अज्ञानाच्या खोलीतून जागरूकता निर्माण केली पाहिजे
समज आणि ज्ञानाच्या शिखरावर
स्वतःच्या मानसिक शक्तींवर विश्वास असूनही
पण वाईट वातावरणाचा पारदर्शक परिणाम होतो
स्वतःच्या बचावांना कमकुवत करण्यास सक्षम
आणि त्याला ज्या आनंदाचा शोध घेत आहे त्यापासून वंचित ठेवणे
म्हणून, त्याने सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत आनंदासाठी निरोगी आणि योग्य वातावरण निर्माण करणे
आणि शाश्वत आध्यात्मिक आनंद मिळविण्यासाठी
क्षणभंगुर इंद्रिय सुखांऐवजी
जर त्याला त्याच्या आनंदापासून वंचित ठेवणाऱ्या नकारात्मक सवयीपासून मुक्ती मिळवायची असेल तर
त्याने अशा सर्व गोष्टी टाळल्या पाहिजेत ज्या कदाचित त्या सवयीला जागृत करण्यासाठी किंवा जागृत
करण्यासाठी
.मग तो त्याऐवजी एक चांगली सवय जोपासतो
.तो गंभीर मानसिक प्रयत्नांनी ते करतो

जोपर्यंत ते त्याच्या आयुष्याचा अविभाज्य भाग बनत नाही
एकदा ते स्थापित झाले आणि मजबूत झाले की
वाईट सवय कमकुवत होईल
.आणि ती तिची पकड सैल करते
त्याला असा आनंद मिळेल जो त्याने यापूर्वी कधीही .अनुभवला नसेल
प्रकाशयोजना आणि निश्चितता
गुरु परमहंस योगानंद यांची शिकवण
जीवनाचे सार, घटक आणि ध्येये
हे कोडे समजायला कठीण आहे, पण सोडवायला अशक्य नाही. आपल्या प्रगतीशील विचारसरणीने, आपण दररोज त्यातील
काही रहस्ये उलगडतो.
या युगातील अचूक वैज्ञानिक तत्त्वांवर आधारित उपकरणे
हे निश्चितच कौतुकास प्रेरित करते.
विज्ञानाने आणलेले शोध आपल्याला एक स्पष्ट दृष्टी देतात.
राहणीमान सुधारण्याच्या मार्गांबद्दल
पण आपल्याकडे असलेली सर्व उपकरणे, शोध आणि रणनीती असूनही
आपण अजूनही नशिबाच्या हातातल्या बाहुल्यांसारखे
आहोत असे दिसते.
आणि पुढचा रस्ता अजून लांब आहे
निसर्गाच्या नियंत्रणातून मुक्त होण्यापूर्वी निसर्गाच्या दयेवर जगणे म्हणजे नक्कीच स्वातंत्र्य नाही.
आपली उत्साही मने असहाय्यतेच्या भावनेने भारावून
गेली आहेत आणि जखडली आहेत.
जेव्हा आपल्याला पूर, वादळ किंवा भूकंपाचे बळी
वाटतात
किंवा जेव्हा घटना आपल्याला हिरावून घेतात -
कोणत्याही तार्किक कारणाशिवाय
आपल्या हृदयाच्या जवळचे आपले प्रियजन
मग आपल्याला कळते की आपण फारसे विजय मिळवलेले नाहीत. प्रतिकूल परिस्थितीवर मात करू शकलो नाही.

आयुष्य आपल्याला हवे तसे बनवण्याचे सर्व प्रयत्न करूनही
या पृथ्वीवरील रंगमंचावर काही विशिष्ट परिस्थिती नेहमीच दिसून येतील.
आणि ज्या घटनांबद्दल आपल्याला फार कमी माहिती आहे,
त्या एका शक्तिशाली मनाने निर्देशित केल्या जातात.
ते आमच्या मतांपासून आणि इच्छेपासून पूर्णपणे स्वतंत्रपणे कार्य करते
आपण करू शकणारी सर्वोत्तम गोष्ट म्हणजे काम करणे आणि काही सुधारणा करणे.
आम्ही गहू पिकवतो आणि पीठ बनवतो
पण पहिले बीज कोणी निर्माण केले?
आपण पिठापासून बनवलेली भाकरी किंवा भात खातो.
पण आपल्या शरीराला पचन करण्याची क्षमता कोणी दिली?
आणि अन्नाचे पोषणात रूपांतर कसे करायचे?
आयुष्याच्या प्रत्येक कोपऱ्यात
एक अपरिहार्य दैवी हात असल्याचे दिसते.
त्याशिवाय आपण आपले व्यवहार व्यवस्थापित करू शकत नाही.
आमच्याकडे असलेल्या सर्व खात्रींसह
हृदय कधी काम करणे थांबवेल हे आपल्याला माहित नाही. म्हणूनच धाडसी अवलंबित्वाची आवश्यकता
सर्वोच्च दैवी शक्तीवर
आणि आपल्या उच्च स्वांवर अवलंबून राहणे
त्या एकूण शक्तीतून बाहेर पडणे
ज्याचे आपण अनुकरण करतो.
आपण अभिमानापासून मुक्त विश्वास बाळगला पाहिजे.
आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने चालणे
घाबरून किंवा थरथर कापल्याशिवाय
घट्टपणा आणि बंधनाशिवाय
ऍलर्जींचा सामना करणे
संवेदनशीलतेवर मात करणे ही एक नाजूक कला आहे आणि संतुलित आणि सुसंस्कृत व्यक्तिमत्त्व विकसित करण्यासाठी एखाद्याच्या प्रतिक्रिया देण्याच्या गतीवर नियंत्रण ठेवणे महत्वाचे आहे.

संवेदनशीलता ही गैरसमज, न्यूनगंड, फुगवलेला अभिमान
आणि अतिरंजित अहंकारातून निर्माण होते.
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला वाटते की त्यांच्या भावना दुखावल्या गेल्या आहेत, तेव्हा तो विचार त्यांच्या मनात मूळ धरतो, त्यांच्या नसा जागृत करतो, ज्या नंतर तणावपूर्ण आणि बंडखोर बनतात. जखमी भावनांमुळे त्यांच्या हृदयात राग पेटतो. तथापि, काही लोकांमध्ये त्यांच्या भावनांवर नियंत्रण ठेवण्याची क्षमता असते, म्हणून त्यांच्या आत तीव्र राग असूनही त्यांची बाह्य चिन्हे दिसून येत नाहीत. इतर लोक त्यांचा राग तात्काळ प्रतिक्रियांद्वारे व्यक्त करतात, जे त्यांच्या डोळ्यांच्या स्नायूंमध्ये आणि चेहऱ्यावरील हावभावांमध्ये स्पष्ट होतात आणि तीक्ष्ण, सांकेतिक तोंडी प्रतिसादांद्वारे व्यक्त करतात.
अति भावनिकतेचे गंभीर परिणाम होतात; ते परिस्थिती गुंतागुंतीची करते आणि एक अवांछित अस्थिरता निर्माण करते जी इतरांवर नकारात्मक परिणाम करते.
तणावाऐवजी शांतता वाढवणारे आणि तणावाचे धुके दूर करणारे समजूतदारपणा आणि सुसंवादाचे वातावरण निर्माण करून आत्म-नियंत्रण आणि संयम राखण्याचे प्रयत्न केले पाहिजेत. जे लोक असे करतील ते स्वतःच्या नशिबाचे स्वामी असतील आणि त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांकडून त्यांना कौतुक आणि आदर मिळेल.
अतिसंवेदनशीलता ही बहुतेक लोकांमध्ये आढळणारी एक वैशिष्ट्य आहे आणि जेव्हा ही अतार्किक भावना भडकते तेव्हा ती अंतर्दृष्टी आंधळी करते आणि शहाणपणाचे डोळे अंधळे करते. त्याहूनही वाईट म्हणजे, अतिसंवेदनशील व्यक्तीला वाटते की ते विचार करत आहेत, अनुभवत आहेत आणि उत्तम प्रकारे वागत आहेत, जेव्हा प्रत्यक्षात त्यांचे वर्तन पूर्णपणे चुकीचे असू शकते!
अनेक लोकांचा असा विश्वास आहे की टीका झाल्यावर त्यांनी स्वतःवर दया करावी आणि त्या आत्म-दयामुळे त्यांना काही प्रमाणात दिलासा मिळतो. पण ड्रग्ज व्यसनाधीनांप्रमाणे, ते जितके जास्त ड्रग्ज घेतात तितके त्यांचे व्यसन अधिक तीव्र होते.

संवेदनशील व्यक्तीला अनेकदा अनावश्यक त्रास सहन
करावा लागतो बहुतेकदा, त्यांच्या दुःखाचे कारण किंवा त्यांच्या तक्रारीचे स्वरूप कोणालाही माहिती नसते, ज्यामुळे त्यांच्या स्वतःच्या लादलेल्या एकाकीपणात वेदना वाढत जातात. त्यांना अपमान किंवा टीका म्हणून जे वाटते त्यावर शांतपणे विचार करून काहीही साध्य होत नाही. वस्तुनिष्ठ विश्लेषणाद्वारे आणि आत्म-नियंत्रण
सक्रिय करून अशा अतिसंवेदनशीलतेची कारणे दूर करणे चांगले.
या प्रकारच्या अस्वास्थ्यकर ऍलर्जीचे गंभीर परिणाम होतात; ती हृदयाला आगीसारखे खाऊन टाकते आणि शांतीच्या ऊतींना नष्ट करते. म्हणून, त्याचा सामना सुज्ञपणे, तार्किकपणे आणि दृढ इच्छाशक्तीने केला पाहिजे. कमकुवतपणापासून मुक्तता
अशक्तपणा दूर करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग

ते त्याबद्दल विचार करत नाहीये.

अन्यथा, कमकुवतपणाची कल्पना चेतनेतून पसरेल आणि आत्म्याच्या क्षमतांवर वर्चस्व गाजवेल.

जेव्हा आपण आपल्या आत प्रकाश आणतो

अंधार असा नाहीसा होईल जणू तो कधीच अस्तित्वात नव्हता.

ती कल्पना मला अद्भुत प्रेरणा देते.

जेव्हा प्रकाश येतो

हजारो वर्षांपासून अंधाराने वसलेल्या गुहेकडे

अंधार लगेच नाहीसा होईल

त्याचप्रमाणे, कमकुवतपणा नाहीसा होतो आणि त्यांच्यासोबत चुकाही होतात

जेव्हा आपण देवाच्या प्रकाशाला आपल्या चेतनेत प्रवेश करू देतो

अज्ञानाचा अंधार राहू शकणार नाही.
हेच तत्वज्ञान आहे ज्याद्वारे आपण जगले पाहिजे
कामात दिरंगाई निरुपयोगी आहे.
जीवनाचे चाक कधीच थांबत नाही
आणि आयुष्याचे दिवस लवकर निघून जातात
आपण प्रत्येक मिनिटाला स्पष्टपणे विचार करण्यात आणि शहाणपणाने वागण्यात घालवतो.
आपल्या आनंदाच्या क्षेत्रात ही एक यशस्वी आणि
फायदेशीर गुंतवणूक आहे.
बरेच जण त्यांचे संपूर्ण आयुष्य घालवतात
पैसा, सेक्स आणि प्रसिद्धीबद्दल विचार करणे
ते क्वचितच महत्त्वाच्या बाबींवर लक्ष केंद्रित करतात.
ज्यामुळे त्यांना मनाची शांती मिळते.
आणि त्यांची जाणीव उच्च पातळीवर वाढवा
एखादी व्यक्ती कितीही नम्र भूमिका घेत असली तरी
तो देवाच्या दृष्टीने यशस्वी मानला जातो.
जर त्याला आपला वेळ हुशारीने कसा घालवायचा हे माहित असते तर
तो आपले विचार योग्य दिशेने निर्देशित करतो.
जेव्हा देवाचा प्रकाश माणसावर पडतो
त्याला काहीही गरज वाटत नाही.
त्याला व्यापून टाकणाऱ्या आनंदामुळे
तो त्याची सर्व स्वप्ने पूर्ण करतो

आणि त्यामुळे त्याला खोलवर जाणवते
तो श्रीमंतांमध्ये सर्वात श्रीमंत आणि आनंदींमध्ये सर्वात आनंदी आहे.
या आयुष्यात
प्रकाशाचा बोगदा
जो आध्यात्मिक चेतना जागृत करतो
ज्ञानी विचारांसह
धर्मादाय कामे
चांगल्या भावना
खोल चिंतन
शरीराबाहेर पडताना त्याला ते जाणवते.
अंतिम प्रस्थानाची वेळ
आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे
योगी त्याच्या पार्थिव निवासस्थानादरम्यान सराव करतात
आध्यात्मिक डोळ्यांचा सुरंग दृष्टी
विभाजन रेषेवर
पदार्थ आणि आत्मा यांच्यात
तो क्षणी पृथ्वी सोडून जाऊ शकतो
या प्रकाशित बोगद्यात प्रवेश करताना आणि या जगातून संक्रमण
देवाच्या अनंत जागेकडे
कुठे प्रकाश

आणि आनंद

शांतता

पूर्ण स्वातंत्र्य

शरीराचा दिवा (आध्यात्मिक) डोळा आहे.

जर तुमचा डोळा एकटा असेल तर

मग तुमचे संपूर्ण शरीर प्रकाशाने भरले जाईल.

{ आणि प्रकाश अंधारात चमकतो, आणि अंधाराला ते कळले
नाही }

परोपकार
परोपकार म्हणजे इतरांचे दुःख जाणवणे
आणि त्यांच्या जवळ जाण्यासाठी आणि त्यांच्याशी संवाद साधण्यासाठी
त्यांच्या नुकसानीबद्दल आम्ही त्यांना प्रामाणिकपणे सांत्वन देण्याचा प्रयत्न करतो.
आणि आपण त्यांच्या आनंदात आनंदी आहोत
आम्ही आमच्या क्षमतेनुसार काम करत आहोत.
त्यांच्यापासून भीती, गरज आणि चिंता यांचे भूत दूर करण्यासाठी
जे इतरांना आनंदी करण्यासाठी काम करतात
देव त्याला मानसिक समाधानाची आंतरिक जाणीव देवो.
आणि ज्यांना तो मदत करण्याचा प्रयत्न करत आहे
त्यांच्या मागे लागताना जर त्याचे काही हरवले तर
तो त्याला तोटा मानत नाही कारण त्या बदल्यात त्याला काहीतरी मिळते.
देवाचे आनंद आणि मनाची शांती
तो प्रेम करण्यासाठी, काम करण्यासाठी आणि देण्यासाठी जगतो.
तो मानवतेच्या शेतात चांगुलपणा आणि शांतीचे बीज
पेरतो.
त्याचे विचार आणि भावना त्याच्या वैयक्तिक जगाच्या पलीकडे जातात.

त्याची जाणीव वाढते आणि त्याची सहानुभूती वाढते.
त्याला वाटते की जग हे त्याचे घर आहे आणि मानवता हे त्याचे कुटुंब आहे.
त्याला समजते की या पृथ्वीवरील त्याच्या अस्तित्वाचा उद्देश
इतरांना सुधारण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी त्याने स्वतःला सुधारले पाहिजे.
कारण जे स्वतःला सुधारतात ते इतरांना मदत करतात त्याच्या जीवनाच्या उदाहरणाद्वारे स्वतःला सुधारणे कृतींचा खोलवर आणि अधिक खोलवर परिणाम होतो
इतरांच्या मनात, शब्दांमधून
परोपकाराची भावना कोणाकडे आहे?
ते मर्यादित गणना आणि अपेक्षांनुसार चालत नाही. त्याऐवजी, तो त्याच्या अंतर्दृष्टी आणि योग्य निर्णयक्षमतेचा वापर करतो
तो स्वतःला आणि इतरांना मदत करत राहतो.
मिळालेल्या यशाबद्दल देवाचे आभार मानणे
आणि जर तो एकदा किंवा अनेक वेळा अपयशी ठरला तर
तो निराश होत नाही, उलट अधिक दृढनिश्चयी होतो.
तो त्याचे प्रयत्न दुप्पट करतो आणि पुन्हा प्रयत्न करतो
नवीन कल्पना आणि चॅनेल एक्सप्लोर करणे
तर्काच्या प्रकाशाने मार्गदर्शन केलेले
देवाच्या मदतीने
जोपर्यंत तो त्याचे ध्येय साध्य करत नाही तोपर्यंत
तो त्याचे उदात्त ध्येय साध्य करतो
पूर्व-पश्चिम रोषणाई
ऋषी परमहंस योगानंद यांच्या शिकवणीतून
तयारी आणि
विचार ही वीजेसारखी एक शक्ती आहे.
मानसिक परिस्थिती
ते विचार आणि विचार करण्याच्या पद्धतीकडे परत जाते. वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे.
मग ते कसे हाताळायचे कोणाला माहित आहे?
तो ते त्याच्या सेवेत ठेवतो

अन्यथा, त्याला वीज पडू शकते.
आणि असंही वाटलं
जर ते योग्य मार्गाने निर्देशित केले असेल तर
ते त्याच्या मालकाला आनंद देते.
नाहीतर, त्याला त्रास होईल.
विचार हा जंगली घोड्यासारखा असतो.
तथापि, ते नियंत्रित करणे अशक्य नाही.
सकारात्मक विचारसरणी हा तुमच्या विचारांवर नियंत्रण ठेवण्याचा एक मार्ग आहे.
ध्वनी विचार हा जवळचा मित्र आहे.
आणि आजारी मन हे सततचे शत्रू असते.
सुदृढ विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतो
आणि आजारी मन प्राणघातक बाण सोडते
ते त्याच्या मालकावर दुप्पट हल्ला करते.
म्हणून म्हण आहे की, बक्षीस हे कर्माच्या प्रकारासारखेच असते.
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती चांगले हेतू पाठवते त्याचे विचार मशालींमध्ये बदलतील
आत्म्याच्या कक्षांना प्रकाशित करा
आणि अंधाराचे ढिगारे बाहेर काढा
त्यानंतर त्याला एक खोलवरचा दिलासा मिळतो. त्याचे डोळे समाधानाच्या हास्याने चमकले! आयुष्य हे दळणाऱ्या गिरणीसारखे आहे चाचणी गोळ्या आणि फलदायी प्रयोग त्यापासून ब्रेड बनवण्यासाठी
ते एका वळणदार रस्त्यासारखे आहे.
त्याच्या बाजूला हिरवीगार फुले आहेत
तेजस्वी फुलपाखरे
आणि फांद्यांवर स्वादिष्ट फळे असलेली झाडे
तथापि, आपण क्वचितच थांबतो
चला त्याच्या दृश्याचा आनंद घेऊया आणि त्याच्या गोडव्याचा आस्वाद घेऊया.
खरं तर, आपण बऱ्याचदा पिन आणि सुया वापरतो
विस्तृत क्षेत्रांमध्ये प्रवेश करण्यासाठी

आम्हाला वाटते की आम्ही पाहिलेल्या दृश्यांपेक्षा त्यात अधिक रमणीय दृश्ये आहेत.
पण जसजसे आपण हळूहळू दूर जातो तसतसे
फुलांच्या, फलदायी मार्गांबद्दल
आपल्याला अशी झाडे आढळतात ज्यात अंधार असतो
फक्त ताजेपणापेक्षा जास्त
मग फुले गायब होतात
आणि त्यासोबत, फुलपाखरे आणि फळे देखील
मग आपण स्वतःला ओसाड वाळवंटात शोधतो
मानवी जीवन हे समुद्राच्या पाण्यासारखे आहे.
जे शुद्ध होते आणि गोड होते
जेव्हा तुम्ही वरच्या वातावरणात जाता तेव्हाच
हे सकाळच्या स्वप्नासारखे आहे.
वयानुसार ते उजळ होते
कारण असे की नंतर गोष्टी अधिक स्पष्ट आणि स्पष्ट
दिसतात
हे एका प्रवासासारखे आहे ज्यामध्ये अंतर कापले गेल्याने दृश्ये बदलतात.
मग आपण त्याच्या जवळ जाताच तेच दृश्य बदलते, वगैरे. आयुष्य शहाण्यांना निराश करत नाही.
कारण ते ते कुशलतेने हाताळतात आणि त्याचा आनंद घेतात त्यांना त्यांच्यावर नियंत्रण मिळवू न देता आणि त्यांचे स्वातंत्र्य हिरावून न घेता
उदाहरणार्थ, त्यांना पाणी आवडते
ते ते पितात आणि त्यात आंघोळ करतात, पण ते स्वतःला त्यात बुडू देत नाहीत.
त्यांना आवडणारे कपडे आवडतात
वरवरच्या समजल्या जाणाऱ्या औपचारिकता आणि औपचारिकतांचे जास्त पालन न करता
त्यांना खादाडपणाला बळी न पडता खाण्याचा आनंद मिळतो कारण जास्त खाल्ल्याने ऊर्जा कमी होते.
आणि ते धारणा गिळंकृत करते
आणि तो त्याचा पूर्णपणे नाश करेल.
आणि म्हणून, माणसाने जीवनाचा आनंद घेतला पाहिजे
पण विसर्जनाद्वारे इंद्रियांना थकवल्याशिवाय

इतरांशी जुळवून घेणे
त्यांचा करार म्हणजे सर्वस्व नाही.
किंवा त्यांच्यासाठी आदर्शांचा त्याग करणे कारण तडजोडीची ही पद्धत अवांछित आहे
ते सत्याशी सुसंगत नाही.
सुधारक आणि महापुरुष सहमत नव्हते.
आजूबाजूला अनेक लोक असताना
तथापि, त्यांनी त्यांचा आदर्श कायम ठेवला
कारण त्यांना कळले की ते जे करत आहेत
ते अगदी बरोबर होते.
तत्वाशी तडजोड करू नये
आणि विशिष्ट ध्येय साध्य करण्यासाठी गुप्त हेतूंचा अवलंब न करणे
कारण ते तत्वनिष्ठ लोकांना शोभत नाही.
देवाला संतुष्ट करणाऱ्या पद्धतीने कोण जगू शकते? इतरांना इजा करू नका, कारण त्यांना घाबरण्याचे कारण नाही.
सर्वप्रथम, एखाद्याने देवाशी एकरूप असले पाहिजे.
मग विवेकाने, आणि त्यानंतर लोकांसोबत
पण जर हा दृष्टिकोन इतरांना समाधान देत नसेल तर एखाद्या व्यक्तीला स्वतःमध्ये शांती असणे पुरेसे
आहे.
त्याला आंतरिक शांतीची भावना जाणवते जी त्याला लोकांच्या मान्यतेपासून स्वतंत्र करते.
आध्यात्मिक चुंबकत्व
आत्म्याची शक्ती आणि देवाकडे वळण्याची त्याची इच्छा याला आध्यात्मिक चुंबकत्व म्हणतात आणि या चुंबकत्वाने आत्मा आशीर्वाद, उदात्त स्पंदने आणि सर्व चांगले मानवी अनुभव स्वतःकडे आकर्षित करतो जे त्याला चांगुलपणा आणि धार्मिकतेची आठवण करून देतात.
आध्यात्मिक चुंबकत्व ही अशी शक्ती आहे ज्याद्वारे एखादी व्यक्ती चांगले मित्र, आवश्यक आणि महत्त्वाच्या गोष्टी आणि गोष्टींचे अंतर्ज्ञानी ज्ञान आकर्षित करते आणि स्वतःकडे आणते.

ही शक्ती देवाच्या चुंबकीय, आकर्षक शक्तीपासून प्राप्त झाली आहे.
शांतीची मेणबत्ती
एक मानसिक भांडे घ्या
तुमच्या शांतीने ते भरा.
माझ्या भावनांची बाटली घे.
तुझ्या दयेने ते भरा.
माझी रिकामी आत्म्याची टोपली घे.
तुमच्या ज्ञानाच्या फळांनी ते भरा.
तुझ्या प्रेमाचे पाणी माझ्या आत्म्यात ओता.
मी ते तहानलेल्या आत्म्याच्या प्याल्यात ओतीन अहंकाराच्या भिंती पाडा.
तुझ्या संपूर्ण उपस्थितीत मला विसर्जित कर.
प्रेमाच्या पहाटेचा किरण
त्याला माझ्या हृदयाच्या कोपऱ्यातून बाहेर डोकावू
दे.
हे मला तुझ्या प्रेमाच्या सूर्यप्रकाशाची आठवण करून देते.
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात पसरलेले
तुझ्या प्रेमाचा तेजस्वी प्रकाश चमकला आहे
माझ्यावर, आणि ते प्रबुद्ध झाले
तुझ्या प्रकाशाने माझे आध्यात्मिक स्थान भरले.
तू माझ्या शरीराला आधार देणारे जीवन आहेस.
आणि माझ्या विचारांना प्रेरणा देणारे मन
आणि माझे अज्ञान दूर करणारे ज्ञान
मी माझ्या प्रेमाची बारीक मेणबत्ती पेटवतो. सोनेरी पुस्तक वाचण्यासाठी
प्राचीन काळापासून माझ्या आत जपलेले
तुझे प्रेम होते आणि अजूनही आहे.
शांतीची अदृश्य मेणबत्ती
जे अंधार दूर करते आणि मला तुमचे संदेश दाखवते ब्लॉग हृदयाच्या पानांवर आहे.
एक नवीन जग: #परमहंस योगानंद

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

जेव्हा तुम्ही तुमच्या आध्यात्मिक श्रद्धांची चाचणी घेता तेव्हा एक संपूर्ण नवीन जग उघडते. देवाला जाणून घेण्यासाठी आत्म-प्रयत्न आवश्यक आहे. तुम्हाला कदाचित खूप धार्मिक वाटेल आणि तुमचे मन त्यावर समाधानी असेल. पण जोपर्यंत तुमच्या स्वतःच्या अस्तित्वाला खात्री होत नाही की तुमच्या प्रार्थनांचे थेट उत्तर दिले जात आहे, तोपर्यंत कोणत्याही धार्मिक औपचारिकतेमुळे तुम्हाला वाचवता येणार नाही. जरी देवाचा प्रतिसाद मिळणे कठीण असले तरी, तुम्ही खरोखर स्वर्गात पोहोचता याची खात्री करण्यासाठी, तुम्ही तुमच्या प्रार्थनांची शक्ती तपासली पाहिजे जेणेकरून तुम्ही त्या सक्रिय करू शकाल. लहानपणी, मी ठरवले होते की जेव्हा जेव्हा मी देवाकडे प्रार्थना करतो तेव्हा माझ्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळेल. तो अढळ दृढनिश्चय हाच मार्ग आहे. मग प्रत्येक परीक्षा तुमच्या दृढनिश्चयाला कमकुवत करेल आणि तुमच्या इच्छेला निष्प्रभ करेल, परंतु देवाची उत्तर देण्याची शक्ती अमर्याद आहे. सतत प्रयत्न आणि इच्छाशक्तीचा सतत वापर केल्याने देवाचा प्रतिसाद मिळेल.

मन एकाग्र करण्याचा योग्य मार्ग शिकणे आवश्यक आहे एकांत आणि खाजगी चिंतनासाठी पुरेसा वेळ असणे देखील महत्त्वाचे आहे इतरांशी सतत संवाद साधल्याने आध्यात्मिक विकासात अडथळा येतो बहुतेक लोक स्पंजसारखे असतात; ते तुमच्याकडून सर्वकाही शोषून घेतात आणि त्या बदल्यात तुम्हाला क्वचितच काहीही मिळते. अर्थात, आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रामाणिक आणि बलवान असलेल्या इतरांसोबत राहणे फायदेशीर आहे जर प्रत्येक व्यक्तीला दुसऱ्याची ताकद, प्रामाणिकपणा आणि इच्छाशक्तीची जाणीव असेल, तर त्यांच्यामध्ये उदात्त आध्यात्मिक गुण वाटले जाऊ शकतात.

क्षुल्लक गोष्टींमध्ये वेळ वाया घालवू नये बरेच लोक स्वतःला अनुत्पादक गोष्टींमध्ये गुंतवून ठेवतात आणि जर तुम्ही त्यांच्यापैकी एखाद्याला विचारले की ते काय करत होते, तर ते उत्तर देतील, "मी नेहमीच व्यस्त होतो!" पण त्यांना त्या "कामाबद्दल" काहीच आठवत नाही! शिवाय, जास्त

विश्रांती आणि मनोरंजन मनाला कमकुवत करते जर तुम्ही दररोज चित्रपट पाहिले तर ते त्यांचे आकर्षण गमावतील आणि तुम्हाला कंटाळा येईल चित्रपट सारखेच असतात, वेगवेगळ्या भूमिकांसह: प्रेमी, साहस, नायक, खलनायक इ. आपल्याला चित्रपटाचे कथानक पाहण्याचा आनंद घेता येईल, परंतु जीवन क्वचितच असे असते. दुसरीकडे, जर जीवन खूप वास्तववादी असते, तर जेव्हा ते आराम करायला जातात तेव्हा जीवनातील घटना जशा आहेत तशा कोणाला पहायला आवडेल?

जीवन हे अविश्वसनीयपणे फसवे आहे, आणि आपण
त्याच्याकडे अशाच प्रकारे पाहिले पाहिजे जर आपण त्याच्या फसवणुकीवर आणि भ्रमांवर प्रथम मात केली नाही, तर आपण इतर कोणालाही मदत करू शकणार नाही. एकाग्र मनाच्या एकाकीपणात सर्व महान कामगिरीचा कारखाना आहे. हे लक्षात ठेवा या अद्भुत कारखान्यात, प्रत्येक विरोधी अडथळ्यावर मात करण्यासाठी तुमच्या इच्छाशक्तीचे नमुने सतत विणत राहा. तुमच्या इच्छाशक्तीला सतत प्रशिक्षित करा आणि परिष्कृत करा. जोपर्यंत तुम्ही तुमचा वेळ आणि शक्ती वाया घालवत नाही तोपर्यंत या कारखान्यात दिवसरात्र काम करण्याच्या असंख्य संधी तुमच्याकडे आहेत.

रात्री, मी स्वतःसोबत एकटे राहण्याच्या सांसारिक मागण्यांपासून दूर राहतो, जगापासून दूर, माझ्या इच्छेसह माझ्या आध्यात्मिक एकांतात. तिथे, मी माझे विचार माझ्या इच्छेनुसार मार्गदर्शन करतो आणि स्वतःमध्ये निर्णय घेतो. मग, मी माझ्या इच्छेला अशा चांगल्या आणि फायदेशीर क्रियाकलापांमध्ये गुंतण्यास उद्युक्त करतो ज्यामुळे मला यश मिळते. अशा प्रकारे, मी माझ्या इच्छेचा अनेक वेळा प्रभावीपणे वापर केला आहे परंतु हे केवळ इच्छेच्या सातत्यपूर्ण वापरानेच साध्य होते.

"माझी इच्छा, सार्वत्रिक इच्छेने ओतप्रोत, मला जे हवे आहे ते साध्य करेल!" असे म्हणता येईल आणि पुष्टी देता येईल तेव्हा किती अद्भुत भावना असेल! जर तुम्ही आत्मसंतुष्ट झालात आणि देवाने तुम्हाला दिलेल्या तुमच्या स्वतःच्या इच्छेचा वापर न करता सर्वकाही दैवी

इच्छेवर सोपवले, तर तुम्हाला इच्छित परिणाम मिळणार नाही. दैवी शक्ती तुम्हाला स्वतःहून मदत करू इच्छिते. विनवणी किंवा विनवणी करण्याची गरज नाही; उलट, तुम्ही तुमच्या इच्छेचा वापर मागण्यासाठी आणि मागणी करण्यासाठी केला पाहिजे - एक योग्य वारस म्हणून - आणि त्यानुसार कार्य करण्यासाठी तुम्ही तुमच्या मनातून हा विचार काढून टाकला पाहिजे की देव, त्याच्या सामर्थ्याने आणि अलौकिक शक्तीने, स्वर्गाच्या सर्वात दूरच्या टोकापर्यंत दूर आणि लपलेला आहे आणि तुम्ही या पृथ्वीच्या चिंता आणि संकटांमध्ये एकटे आहात. लक्षात ठेवा की तुमच्या मानवी इच्छेमागे दैवी इच्छा आहे, परंतु अमर्याद समुद्रासारखी ती पराक्रमी शक्ती तुमच्याकडे येणार नाही जोपर्यंत तुमचे मन उघडे आणि तुमचे हृदय ग्रहणशील नसेल.
चिंताग्रस्तता: त्याची कारणे आणि उपचार

चिंताग्रस्तता ही एक अशी आजार आहे ज्यावर शांतता नावाच्या विशिष्ट उपायाने मात करता येते. आपल्या मानसिकतेतील असंतुलन ज्यामुळे चिंताग्रस्त विकार होतात ते सतत उत्तेजित होण्याच्या किंवा इंद्रियांच्या अत्यधिक उत्तेजनाच्या स्थितीमुळे उद्भवतात. चिंता, भीती, राग, उदासीन भावना, पश्चात्ताप, मत्सर, दुःख, द्वेष, संताप, चिंता आणि सामान्य, आनंदी जीवनासाठी आवश्यक असलेल्या गोष्टींचा अभाव - जसे की योग्य पोषण, योग्य व्यायाम, ताजी हवा, सूर्यप्रकाश, योग्य काम आणि जीवनातील एक निश्चित उद्देश - हे सर्व चिंताग्रस्त विकारांना कारणीभूत घटक आहेत.
कोणत्याही तीव्र किंवा सततच्या मानसिक, भावनिक किंवा शारीरिक उत्तेजनामुळे लक्षणीय त्रास होतो आणि पाच इंद्रिये आणि त्यांच्या क्षमतांमधून जीवनशक्तीचा संतुलित प्रवाह विस्कळीत होतो जर तुम्ही ५० वॅटचा बल्ब २०००-व्होल्टच्या उर्जा स्त्रोताशी जोडला तर बल्ब जळून जाईल त्याचप्रमाणे, मज्जासंस्था तीव्र भावनांच्या विनाशकारी शक्तीचा किंवा सततच्या नकारात्मक विचारांचा आणि भावनांचा सामना करण्यासाठी डिझाइन केलेली नव्हती.

चिंताग्रस्तता ही साधी समस्या नाहीये. ती एक भयानक शत्रू आहे, ज्याचे गंभीर गुंतागुंत आणि दूरगामी परिणाम आहेत. शारीरिकदृष्ट्या, चिंताग्रस्ततेमुळे वाढलेला कोणताही आजार बरा करणे कठीण आहे. आध्यात्मिकदृष्ट्या, शरीरातील महत्वाच्या उर्जेचे असंतुलन शांती आणि ज्ञान प्राप्त करण्यासाठी एकाग्रता किंवा सखोल ध्यान करणे अत्यंत कठीण बनवते.
सुदैवाने, चिंताग्रस्तता बरी होऊ शकते. या आजाराने ग्रस्त असलेल्या व्यक्तीने त्यांच्या परिस्थितीचे विश्लेषण करण्यासाठी आणि त्यांना हळूहळू ग्रासणाऱ्या विनाशकारी भावना आणि नकारात्मक विचारांना दूर करण्यासाठी तयार असले पाहिजे. स्वतःच्या समस्यांचे आत्म-विश्लेषण करणे आणि सर्व परिस्थितीत संयम राखणे ही चिंताग्रस्ततेच्या बहुतेक प्रकरणांना बरे करू शकते. जेव्हा आपल्याला हे जाणवते की आपल्याला ज्या
क्षमतांची आवश्यकता आहे - विचार करणे, बोलणे, अनुभवणे किंवा कृती करणे - त्या सर्व देवाकडून येतात आणि तो नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्याला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन करतो, तेव्हा आपल्याला मानसिक ताणापासून तात्काळ मुक्तता मिळते. या जाणीवेसह पवित्र आनंदाचे लाटा येतात आणि कधीकधी एक खोल ज्ञान आपल्या अस्तित्वाला पूर देते, ज्यामुळे भीतीचे विचार त्वरित दूर होतात.
देवाची शक्ती समुद्रासारखी आहे, ती उसळत राहते आणि हृदयातून शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेत बाहेर पडते, शंका, चिंता आणि भीती या सर्व भ्रामक अडथळ्यांना दूर करते. मानवांना अनेकदा असे वाटते की ते फक्त भौतिक शरीर
आहेत, परंतु हा एक भ्रम आहे जो ध्यानाद्वारे त्यांच्या आध्यात्मिक अस्तित्वाशी जोडून दूर केला जाऊ शकतो. मग, त्यांना समजेल की शरीर हे विश्वाच्या विशाल समुद्रावर तरंगणाऱ्या क्रियाकलापांच्या बुडबुड्यापेक्षा अधिक काही नाही.
चिंताग्रस्त व्यक्तीने त्यांची स्थिती समजून घेतली पाहिजे आणि त्यांच्या सभोवतालच्या जीवनाशी सुसंगतता आणि सुसंगततेच्या अभावासाठी जबाबदार असलेल्या सततच्या संज्ञानात्मक चुकांचे विश्लेषण केले पाहिजे. जेव्हा

एखादी चिंताग्रस्त व्यक्ती, अगदी एकदाच, कबूल करते की त्यांचा आजार रहस्यमय नाही तर वैयक्तिक सवयींचा तार्किक परिणाम आहे, तेव्हा त्यांनी आधीच अर्धा बरा मिळवला आहे! उत्तेजना शरीराच्या एका भागात मोठ्या प्रमाणात ऊर्जा पाठवून आणि इतर भागांना त्यांच्या नेहमीच्या वाट्यापासून वंचित करून मज्जासंस्थेचे संतुलन बिघडवते. मज्जातंतूंमध्ये ऊर्जेच्या वितरणातील हे असंतुलन हे चिंताग्रस्ततेचे कारण आणि कारण आहे. एक शांत व्यक्ती उत्साह टाळतो कारण त्याला माहिती असते की देव जीवन आणि त्याच्या कारभाराचे व्यवस्थापन आणि मार्गदर्शन करतो आणि हे जाणून (भीतीमुळे मज्जातंतू कापले जातात), तो मानसिकदृष्ट्या आरामशीर राहण्याचा प्रयत्न करतो आणि अशा प्रकारे तो जीवनातील परिस्थिती आणि परिस्थितींना शांतपणे तोंड देऊ शकतो कारण त्याची मज्जासंस्था संतुलित असते.
तीक्ष्ण आणि अविचल मन राखून, तो जीवनातील
भ्रमांपासून स्वतःला मुक्त करतो आणि आनंददायी अनुभवांमुळे येणाऱ्या उत्साहाच्या वर जातो. अप्रिय परीक्षांबद्दल, तो त्यांच्या मनाची शांती भंग करू नये किंवा त्यांची आंतरिक शांती हिरावून घेऊ नये यासाठी प्रयत्नशील असतो. हे ध्येय आपण साध्य करण्यासाठी प्रयत्नशील आणि प्रयत्नशील असले पाहिजे.
मज्जासंस्था मेंदू, हृदय आणि इतर सर्व अवयवांना महत्वाची ऊर्जा प्रदान करते. ते पाच इंद्रियांना देखील ऊर्जा वितरित करते: दृष्टी, श्रवण, स्पर्श, चव आणि वास. मज्जासंस्था हे असे माध्यम आहे ज्याद्वारे आपण आपल्या सभोवतालच्या जगाशी संवाद साधतो आणि आपल्या सर्व संवेदी प्रतिक्रियांचे स्रोत आहेत. म्हणूनच, आपल्या मज्जासंस्थेमध्ये परिपूर्ण संतुलन राखणे अत्यंत महत्वाचे आहे, शरीराच्या एका भागावर जास्त प्रमाणात उर्जेचा भार पडू नये आणि इतर भागांना या महत्वाच्या पोषणाच्या वाट्यापासून वंचित ठेवावे. जीवनातील संतुलन आणि कायदेशीर ध्येये साध्य करणे चिंता किंवा भावनिक उद्रेकाद्वारे साध्य होत नाही, तर शांतता आणि देवावरील खोल श्रद्धेद्वारे साध्य होते.

योगींकडे विशेष पद्धती आहेत ज्याद्वारे ते अंशतः
खराब झालेल्या नसांना महत्वाची ऊर्जा पाठवून जळलेल्या ऊतींना पुनरुज्जीवित करू शकतात. मज्जासंस्थेतील प्रत्येक पेशी आणि ऊती ही एक जिवंत, बुद्धिमान रचना आहे. या जीवनशक्ती किंवा उर्जेमध्ये ती रचना सतत नूतनीकरण करण्याची शक्ती असते, अगदी संपलेल्या बॅटरी चार्ज करण्यासारखी.
चिंताग्रस्ततेचे दोन प्रकार आहेत: मानसिक आणि
यांत्रिक, किंवा वरवरचा आणि सेंद्रिय
मानसिक चिडचिडेपणा हा सर्वात सामान्य प्रकार आहे, जो मानसिक उत्तेजना किंवा आंदोलनामुळे होतो. या अवस्थेत सतत बुडून राहणे, ज्यामध्ये अशा अनियंत्रित व्यक्तींशी संबंध ठेवणे समाविष्ट आहे ज्यांना त्यांच्या मैत्रीचा फायदा होत नाही किंवा काहीही सकारात्मक योगदान देत नाही, आणि पोषण आणि जीवनशैलीशी संबंधित अस्वास्थ्यकर सवयी, हे सर्व चिडचिडेपणाचे असह्य प्रकार आहेत.
अन्न साधे, संतुलित आणि जास्त प्रमाणात सेवन करू नये. व्यायाम नियमित असावा. खूप जास्त झोप मज्जातंतूंना सुन्न करते, तर खूप कमी झोप हानिकारक असते. पण सर्वात महत्त्वाचा विचार म्हणजे काळजीपूर्वक आणि शहाणपणाने सहवास निवडणे. एखाद्या व्यक्तीच्या मित्रांबद्दल मला सांगा, आणि मी तुम्हाला त्या व्यक्तीबद्दल सांगेन. खुशामत करणारे आणि चापलूस करणारे काही मदत करत नाहीत. आपण स्वतःला सुधारण्याचा समुदाय शोधला पाहिजे - असे लोक जे आपल्याला सत्य सांगतात आणि आपल्याला वाढण्यास मदत करतात. सर्वोत्तम साथीदार ते असतात जे आपण कोणत्या मार्गांचा वापर करू शकतो आणि आपले जीवन चांगले बदलण्यासाठी आपण काय करावे हे नम्रपणे सुचवतात.
द्वेष आणि निर्दयतेने केलेली कठोर टीका म्हणजे एखाद्याच्या डोक्यावर हातोडा मारण्यासारखे आहे, तर प्रेम हे त्याहूनही अधिक शक्तिशाली आणि फायदेशीर असते. प्रेम आणि समजुतीने दिलेल्या दयाळू सूचनांमध्ये चमत्कार करण्याची शक्ती असते, तर दुखावणारी टीका काहीही मूल्यवान नसते.

जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःचा स्वभाव शुद्ध करते आणि ज्ञानाच्या प्रकाशाने आपल्या अज्ञानाचा अंधार दूर करते तेव्हाच ती इतरांचा न्याय करण्यास पात्र ठरते. जोपर्यंत ते त्या टप्प्यावर पोहोचत नाहीत, तोपर्यंत इतरांवर टीका आणि अपमान करण्यापेक्षा स्वतःचे विश्लेषण करणे आणि स्वतःच्या धारणा सुधारणे त्यांच्यासाठी चांगले असते. शांत स्वभावाच्या ज्ञानी लोकांशी संगत करणे हा चिंताग्रस्तपणा दूर करण्याचा आणि आपली आध्यात्मिक ओळख शोधण्याचा सर्वात जलद आणि प्रभावी मार्ग आहे. चिंताग्रस्त लोकांनी स्वतःसारख्या इतर चिंताग्रस्त लोकांसोबत जास्त मिसळू नये.
चिंताग्रस्ततेवर मात करण्यासाठी आंतरिक शांती
जोपासली पाहिजे. नैसर्गिकरित्या शांत व्यक्ती सर्व परिस्थितीत शांत राहते आणि शांत राहते. ते भावनांना त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवू देत नाहीत आणि त्यांना चुकीचे निर्णय घेण्यास प्रवृत्त करत नाहीत. संधीसाधूंनी अयोग्य फायदे मिळवण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या गुळगुळीत, मधुर शब्दांनी ते फसवले जात नाहीत. त्यांच्या नैसर्गिक शांततेमुळे, ते क्वचितच चुकीच्या माहिती आणि फसवणुकीला बळी पडतात. खरंच, त्यांचे हृदय ज्यांच्याशी ते व्यवहार करतात त्यांचे खरे स्वरूप प्रकट करते आणि त्यांचे हेतू उल्लेखनीय अचूकतेने उघड करतात. ते त्यांच्या शरीराला राग आणि भीतीने विष देत नाहीत, ज्यामुळे त्यांच्या रक्ताभिसरणावर नकारात्मक परिणाम होतो. हे एक सुप्रसिद्ध सत्य आहे की रागावलेल्या आईचे दूध तिच्या बाळावर हानिकारक परिणाम करू शकते आणि तीव्र भावनांमध्ये शरीराचे नुकसान आणि नाश करण्याची शक्ती असते याचे भरपूर पुरावे आहेत.
संतुलन सुंदर आहे आणि ते आपल्या भावना, विचार आणि कृतींचा पाया असले पाहिजे आणि ज्या अक्षाभोवती आपले जीवन फिरते.
महान आत्मे त्यांचे संयम आणि शांती राखतात, ज्यामुळे त्यांना त्यांचे विवेक किंवा संतुलन न गमावता जीवनातील परीक्षा आणि संकटांमधून बाहेर पडण्यास मदत होते.

देव सर्वत्र उपस्थित आहे, तो जगांचे व्यवस्थापन करतो आणि आकाशगंगांना अनंत कक्षांमध्ये मार्गदर्शन करतो आणि त्याच्या प्रतिमेत निर्माण झालेली मानवजात, चिंता किंवा त्रास न होता त्याचे जीवन व्यवस्थापित करण्याची आणि त्याच्या क्रियाकलापांचे समन्वय साधण्याची क्षमता देखील बाळगते.
आपण नेहमी इतरांना प्रेम, सद्भावना आणि शांतीच्या कल्पना पाठवल्या पाहिजेत.
ध्यानाच्या रचनेत, जिथे आत्म्याच्या वेदीवर अंतर्दृष्टीचा प्रकाश सतत चमकत राहतो, तिथे चिंता, ताण, चिंता नसते, उलट शांतता, प्रसन्नता, आत्मविश्वास आणि खरा आनंद असतो.
तुम्हाला शांती असो.

जेव्हा शांततेने इशारा दिला
जेव्हा शांततेने इशारा दिला

जेव्हा मी गप्प राहण्याचे वचन देतो

जेणेकरून मी माझ्या प्रियकराशी एकरूप राहू शकेन

मी त्याच्या बाहूंमध्ये विसावतो, ज्याने विशाल विश्व व्यापले आहे

मी त्याचे गाणे ऐकत राहीन.

आणि शांती आणि आनंदाची गाणी

सर्वज्ञ देवासाठी लपलेले भुते आणि पवित्र प्रकटीकरणे आणि दृष्टांत पाहणे

पण मी तुला विसरणार नाही.

मी तुला शांतपणे आणि लक्षपूर्वक पाहीन.

तू माझ्या वर गवतावर, पृथ्वीच्या वनस्पतीत चालतोस

किंवा तुम्हाला मी फांदीवर, द्राक्षांच्या पानांनी हिरवागार फुललेला दिसू शकेल.
मी प्रेमळ हृदय आणि दयाळू आईच्या कोमलतेने तुमची
काळजी घेईन.
सुसंवादाने ओतप्रोत फुलांच्या किरमिजी रंगातून
हे तुम्हाला आनंद, आनंद आणि शांतीची भावना देते.
मी तुला मिठी मारीन आणि मंद वाऱ्याने तुला मिठी मारीन. जेणेकरून मी तुम्हाला भीतीपासून आणि काळजीच्या सावलीपासून वाचवू शकेन.
आणि मी तुला सूर्यप्रकाशात आच्छादित करतो, एक उबदार
आणि जवळीकपूर्ण भावना निर्माण करतो.
जेव्हा एकटेपणा मनात थरथर कापत येतो
जेव्हा तू समुद्राकडे पाहशील तेव्हा तुला मी
त्याच्या खोलवर दिसेल.
क्षितिजावर आणि तंबूंच्या नाईल नदीवर माझ्या
प्रभूसोबत एक
त्यात एक तेजस्वी जनुक आणि एक मौल्यवान लॅपिस लाझुली असते.
मी निश्चितच विवेकी मनाने बोलल्याशिवाय बोलणार नाही. आणि माझ्या हृदयाच्या खोलातून, जर मला हवे असेल तर मी निंदा करेन किंवा दोष देईन
तुमच्यावरील प्रेमापोटी, मी तुम्हाला पटवून देईन, आणि उत्कटतेने भरलेल्या हृदयाने
कदाचित तुम्हाला गर्भवती महिलेसारखीच आकांक्षा असेल
की तुम्ही पूजनीय देवाची आस धरता.
मी तुला मोहात पाडीन, पण एका चांगल्या मोहात पाडून

उत्कटतेचा स्रोत असलेल्या परमेश्वराच्या प्रेमाचा आनंद घेण्यासाठी

जर तुम्हाला हवे असेल तर मला विसरून जा , पण दयाळू देवाला विसरू नका .

जर मी रात्रभर तुझ्या आठवणीत घालवली तर तुला माझी आठवण येईल.

नेहमीच !
मानवाचे अंतिम ध्येय

गुरु परमहंस योगानंद

अनुवाद : महमूद अब्बास मसूद
फुले आणि गुलाब सुंदर आणि उत्साही आहेत , परंतु त्यांच्या मागे अफाट सौंदर्य आणि वैभवाची बाग आहे जरी ही बाग पूर्णपणे पारदर्शक आहे आणि सुरुवातीला ती पाहणे कठीण आहे , परंतु जर तुम्ही आध्यात्मिक डोळ्याच्या प्रवेशद्वारातून आध्यात्मिक परिमाणात प्रवेश करू शकलात तर तुम्ही त्या अलौकिक क्षेत्राचा शोध घेऊ शकाल आणि त्याच्या चमत्कारांमध्ये रमू शकाल .

मी त्या सौम्य क्षेत्रात राहतो जिथे उत्कृष्ट गुण आणि कोमल, नाजूक विचार कोणत्याही पृथ्वीवरील फुलापेक्षा किंवा गुलाबापेक्षा गोड आणि सुगंधित असतात . तिथे , माझ्या मनाची मधमाशी सतत दिव्य उपस्थितीचे अमृत पिते .

जेव्हा आपण आपले लक्ष अंतर्मुख करतो आणि आपल्या आतल्या त्या लपलेल्या जगात अधिकाधिक जगतो तेव्हा आपल्याला आढळते की आपले आध्यात्मिक गुण विशेष रूप धारण करतात जे आपल्याला वर्णन आणि कल्पनेपेक्षाही जास्त असलेल्या देवाच्या गोडव्याचा अनुभव घेण्याच्या खिडक्या म्हणून काम करतात .

देवाचा शोध केवळ चिंतनापुरता मर्यादित नाही . जर आपली जाणीव पुरेशी खोल असेल तर आपण आपल्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये दाखवलेला प्रत्येक चांगला गुण आणि उदात्त गुण

आपल्या आत असलेल्या देवाच्या उपस्थितीचे लपलेले अमृत बनतो.

जेव्हा आपण आध्यात्मिक डोळ्याच्या प्रवेशद्वारातून जातो तेव्हा आपल्याला स्वतःमध्ये संपूर्ण विश्वाच्या मागे लपलेला महत्वाचा, बुद्धिमान क्रियाकलापांचा कारखाना दिसतो. आपण आपले लक्ष आतल्या दिशेने केंद्रित करत नाही, म्हणून आपण निसर्गातील दैवी आत्म्याच्या खुणा आणि शिक्क्यांसमोर विस्मय आणि आश्चर्याने उभे राहतो. आपण देवाच्या उत्पादनांना पाहतो; त्याचे पवित्र नाव फुलांवर, स्वर्गात आणि प्रत्येक गोष्टीत कोरलेले आहे, तरीही तो शांत राहतो.

मानव म्हणून, आपण खूप भाग्यवान आहोत कारण, देवाच्या सर्व प्राण्यांमध्ये, फक्त मानवाकडेच त्याला शोधण्यासाठी, त्याला शोधण्यासाठी, त्याला जाणून घेण्यासाठी आणि त्याची भाषा समजून घेण्यासाठी आवश्यक असलेल्या शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक प्रतिभा आणि क्षमता आहेत... शांततेची भाषा.

अनुत्पादक कामांमध्ये वेळ वाया घालवण्यापेक्षा
उपयुक्त पुस्तके आणि लेख वाचणे एखाद्या व्यक्तीसाठी खूप फायदेशीर आहे वाचनापेक्षाही मोठे म्हणजे देवाचे चिंतन करणे, त्याच्या महानतेचे चिंतन करणे आणि जीवनातील अमर्याद आणि अंतहीन रहस्ये समजून घेण्याचा प्रयत्न करणे.

जीवनाचा उद्देश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला जाणून घेणे, त्याच्या हृदयात धडधडणारे वैश्विक वातावरण अनुभवणे, त्याच्या नसांमध्ये वाहणे आणि त्याचे अस्तित्व शांती, प्रेम, आनंद आणि शांतीने भरणे आणि हेच सर्वात मोठे यश आहे!

माणूस म्हणून, आपण विचारांच्या शक्तीने सर्वात मोठी प्रगती करतो.

मानसिक क्षमता विकसित करण्यासाठी दररोज काही वेळ बाजूला ठेवला पाहिजे. वरवरच्या आणि निरर्थक कामांमध्ये

सतत गुंतण्यापेक्षा फायदेशीर वाचन अधिक मौल्यवान आहे. सुव्यवस्था आणि संघटन सुनिश्चित करण्यासाठी तार्किक दैनंदिन वेळापत्रक देखील स्थापित केले पाहिजे. तथापि, जास्त वेळ व्यवस्थापन हा एक प्रकारचा कडकपणा आहे आणि तो टाळला पाहिजे.

जीवनाच्या प्रत्येक पैलूत संतुलन आवश्यक आहे उपयुक्त वाचन साहित्य सहज उपलब्ध ठेवणे आणि फावल्या वेळेत त्यांचा अभ्यास करणे उचित आहे. यातील सर्वात महत्वाचे साहित्य म्हणजे आध्यात्मिक पुस्तके, त्यानंतर वैज्ञानिक कामे, काही इतिहास, तत्वज्ञान, गंभीर साहित्य, महान व्यक्तींचे चरित्र, प्रवासवर्णने आणि इतर काहीही जे एखाद्याचे क्षितिज विस्तृत करू शकते आणि खोलवर प्रेरणा देऊ शकते.

पुस्तके एकनिष्ठ साथीदार असू शकतात आणि उच्च-गुणवत्तेच्या निवडी निवडल्याने आणखी मोठे फायदे मिळतील सुरुवातीला, आध्यात्मिक शिकवणींचे सार आणि महान विचारवंतांच्या कल्पना समजून घेणे कठीण वाटू शकते, परंतु काही काळानंतर, तुम्ही त्यांच्या लेखनावर चिंतन करत आणि त्यांच्या विचारांमध्ये गुंतलेले आढळाल. तुम्हाला असे वाटेल की तुम्ही काहीतरी मौल्यवान मिळवले आहे, कारण त्या सर्व ज्ञानी व्यक्तींनी देवाच्या ज्ञानाच्या अमर्याद खजिन्यातून त्यांचे ज्ञान आणि ज्ञान मिळवले होते - असे विचार जे तुम्ही तुमच्या आयुष्यात कधीही विचारात घेतले नसतील.

तथापि, असे बरेच लोक आहेत जे सतत वाचतात पण तुम्हाला काहीही मौल्यवान देऊ शकत नाहीत. पुस्तक वाचण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे त्यातील मजकुरावर चिंतन करणे आणि ते तुमच्या स्वतःच्या जीवनात कसे लागू होऊ शकते ते पाहणे. तुम्ही जे काही वाचता ते तुम्ही आंधळेपणाने स्वीकारू नये. तुम्ही जे वाचता ते तुमच्या मनाचे पोषण करते आणि तुमच्या तर्काचे समाधान करते. खरोखर वाचनीय होण्यासाठी, पुस्तकांनी तुमच्या विचारांना चालना दिली पाहिजे आणि मग तुम्हाला तुमचे मन विकसित आणि विस्तारत असल्याचे जाणवेल.

प्रत्यक्ष ज्ञान

जे वाचत नाहीत किंवा ध्यान करत नाहीत, परंतु उद्देश
आणि अर्थाशिवाय वरवरचे जीवन जगतात, सखोल समज विकसित करत नाहीत आणि निश्चित ज्ञान प्राप्त करत नाहीत ते सुसंवाद आपल्याला दैवी शक्तीशी संरेखित करतो जी आपल्या विचारांना प्रेरणा देते आणि आपल्या मनांना उच्च प्रेरणांच्या प्रकाशाने प्रकाशित करते. ध्यान हा उच्च आत्म्यापर्यंत पोहोचण्याचा मार्ग आहे जर लोक वाचत नाहीत तर ते स्वतःलाच चुकीचे ठरवतात, परंतु ध्यान हे वाचनापेक्षाही चांगले आहे.

मला वाचनाची आवड आहे, पण मला दोन पानेच वाचता येत
नाहीत आणि मग मला दुसरे काही करायला सांगितले जाते म्हणून, मी वाचनाच्या जागी ध्यान केले आहे. मी माझ्या आत्म्याच्या खोलात खोलवर जाताना तेजस्वी प्रकाश दिसतात आणि सर्वात मोठा आनंद उजाडतो - एक आनंद जो दिवसभर माझ्यासोबत असतो. माझ्या आयुष्यात मी हेच अनुभवले आहे आणि आत्म्याच्या कुजबुजात आणि हृदयाच्या तळमळीत धन्य परमेश्वराशी संवाद साधणारे सर्वजण हेच अनुभवतात.

वेळ वाया घालवता येत नाही इतका मौल्यवान आहे. देव आपल्याला संतुलित ठेवण्याची इच्छा करतो. जो कोणी आपले जीवन असंतुलित होऊ देतो त्याला सार्वत्रिक कायद्यानुसार शिक्षा होईल. जर तुम्ही साधेपणाने जगलात, दररोज व्यायाम केलात, फायदेशीर आणि मौल्यवान पुस्तके वाचलीत आणि दररोज देवाचे चिंतन करण्याची सवय लावलीत, तर तुमच्या इंद्रिये आनंदाने धडधडतील, तुमच्या रक्तातून जीवनाचे प्रवाह वाहतील आणि तुमच्या शरीराच्या पेशी अशा हलक्यापणाने आणि उर्जेने भरल्या जातील ज्याचा तुम्ही यापूर्वी कधीही अनुभव घेतला नसेल आणि तुमच्या आत असलेल्या आत्म्याकडून तुम्हाला हवे असलेले सर्व ज्ञान तुम्हाला मिळेल.

हे नेहमीच माझे जीवन राहिले आहे. मी वीस वर्षांत वीस पुस्तके वाचली नाहीत. मला त्याचा अभिमान नाही आणि जर ध्यानातून मला मिळालेली दैवी आध्यात्मिक जाणीव नसती तर मी पूर्णपणे अज्ञानी असतो. जेव्हा मी पुस्तक पाहतो तेव्हा मला आढळते की त्यात असलेली सत्ये देवाने मला आधीच प्रकट केली आहेत. सर्व उदात्त कल्पना आणि सत्ये सर्वज्ञ

देवाकडून येतात. जर तुम्ही त्यांचे चिंतन केले तर तुम्हाला त्याचे ज्ञान थेट मिळेल. म्हणूनच, निष्फळ गोष्टींमध्ये वेळ वाया घालवण्यापेक्षा चांगली पुस्तके वाचणे चांगले आहे आणि वाचनापेक्षाही चांगले म्हणजे ध्यान करणे आणि परम सत्याची जाणीव जोपासणे, जे देव आहे.

वैश्विक कायदा आणि चेतनेची उत्क्रांती

वेगवेगळ्या युगात आणि ठिकाणी, मानवजातीने जीवन आणि आत्म्याबद्दल अनेक कल्पना तर्कशुद्धतेने आत्मसात केल्या आहेत. उदाहरणार्थ, जेव्हा एखाद्या क्रूर जमातीच्या सदस्याला डोकेदुखीचा त्रास होतो तेव्हा त्याच्या कुटुंबाला असे वाटते की त्याचा आत्मा त्याच्या शरीरातून पळून गेला आहे, म्हणून ते जादूगार-डॉक्टरला बोलावून त्याला आत्मा परत मिळवून देतात. डॉक्टर आत्म्याच्या शोधात जंगलात जातो, तो शोधतो, तो त्याच्यासोबत एका बॉक्समध्ये परत आणतो आणि रुग्णाच्या डोक्यात परत ठेवतो आणि प्रचलित समजुतीनुसार डोकेदुखी नाहीशी होते.

दुसऱ्या संस्कृतीत, आजारी व्यक्तीला "शिंकणे"
त्याच्या शरीरात हुक (तीक्ष्ण टोकांसह वक्र इस्त्री) लावून केले जाते जेणेकरून शिंकताना त्याचा आत्मा बाहेर पडू नये, तर हुकांनी पकडला जाईल!

ज्याप्रमाणे काही लोक चुकीच्या तर्कांमुळे मानवी मनाबद्दल चुकीचे निष्कर्ष काढतात, त्याचप्रमाणे काहींनी - खऱ्या समजुतीमुळे - एक वेगळी, सखोल आणि चांगली समज प्राप्त केली आहे. आपल्याला माहित आहे की आत्मा हा श्वास नाही कारण काही व्यक्ती श्वास न घेता बराच काळ कोमात राहिले आहेत, हे दाखवून देते की आत्मा श्वासापुरता मर्यादित असू शकत नाही. आत्मा श्वास आणि इतर कोणत्याही भौतिक अवस्थेच्या पलीकडे जातो.

एखादी व्यक्ती स्वतःला आत्मा मानते किंवा मानत नाही, तरीही वैश्विक नियम त्यांना त्यांचे आध्यात्मिक स्वरूप प्रकट करण्यास भाग पाडतो. त्यांचे काम किंवा जीवनातील स्थान काहीही असो, जेव्हा ते त्यांच्या बुद्धिमत्तेचा

सर्जनशील आणि फायदेशीरपणे वापर करतात तेव्हा त्यांची जाणीव विकसित होते आणि विस्तारते. प्रत्येक रचनात्मक कृती मानवी विकासात योगदान देते आणि त्यांची समज विस्तृत करते.

पण लोक अनेकदा काहीतरी करताना दुसऱ्याच गोष्टीचा
विचार करतात आणि त्यांना त्यांचे मन ते काय करत आहेत यावर केंद्रित करण्याचा योग्य मार्ग माहित नसतो. आपण आपल्या सर्व मानसिक शक्तीने एका वेळी एकाच गोष्टीचा विचार करायला शिकले पाहिजे. आपले संपूर्ण लक्ष केवळ त्याच एकाच गोष्टीवर केंद्रित केले पाहिजे. एखाद्या व्यक्तीने सुस्त, उत्साही किंवा प्रतिसाद न देणारे नसावे. आळशी आणि निष्काळजीपणे गोष्टी केल्याने ऊर्जा कमी होते आणि परिणामी अपयश आणि दुःख होते.

एखाद्याने केवळ स्वतःला कायम ठेवणारी मानसिक यंत्रणा बनू नये, एखाद्या प्राण्याप्रमाणे जो अंतःप्रेरणेवर काम करतो. स्वतःला जागृत न करणे आणि स्वतःच्या मानसिक क्षमता सक्रिय न करणे ही एक गंभीर चूक आहे. देवाने आपल्याला या क्षमता दिल्या आहेत आणि आपण त्यांचा सुज्ञपणे वापर करावा आणि आपण जे काही करतो त्याबद्दल पूर्णपणे जागरूक आणि जागरूक राहावे अशी त्याची इच्छा आहे.

आपण कोणतीही कृती करण्यापूर्वी काळजीपूर्वक विचार
केला पाहिजे आणि आपल्या मनाचा वापर अशा प्रकारे केला पाहिजे की ज्यामुळे आपल्याला वाढण्यास आणि सर्वशक्तिमान निर्मात्याशी आपले आवश्यक ऐक्य साकारण्यास मदत होईल. आपण जे काही करतो ते योग्य तर्क आणि सुज्ञ नियोजनावर आधारित असले पाहिजे.

उदात्त ध्येयांसाठी प्रयत्न करणे हे मानवाचे कर्तव्य आहे. क्षुल्लक आणि निरर्थक गोष्टींकडे लक्ष देणे म्हणजे मानसिक उर्जेचा निरर्थक अपव्यय आहे. मनाच्या बागेतील तण उपटून दैवी प्रेमाच्या फुलांनी सजवले पाहिजे, जेणेकरून ते सौंदर्यावर प्रेम करणाऱ्या सुंदर देवाला आकर्षित करू शकेल. जर तुम्हाला हे बौद्धिक बाग ज्ञानाच्या मातीत बहरत आणि भरभराटीला येत राहायचे असेल, तर तुम्ही जीवन सोपे केले पाहिजे आणि ते गुंतागुंतीपासून मुक्त केले पाहिजे.

लक्षपूर्वक आणि एकाग्र, अविचलित मनाने सर्वकाही पूर्ण करून, तुम्ही तुमच्या क्रियाकलापांचे विश्लेषण करू शकता, महत्वाचे आणि आवश्यक काय आहे ते निवडू शकता आणि वरवरचे आणि अनावश्यक काय आहे ते टाकून देऊ शकता. एकदा एखादे कार्य पूर्ण झाले की, मन त्यापासून दूर जाऊ शकते आणि इतर सर्जनशील आकांक्षा पूर्ण करण्यासाठी वापरले जाऊ शकते.

मानवांनी दैवीतेची जाणीव निर्माण करायला शिकले
पाहिजे, कारण त्यांना नेमके याच उद्देशाने निर्माण केले गेले आहे. उत्क्रांतीच्या नियमांनुसार त्यांना अस्तित्वात आणले गेले जेणेकरून ते त्यांच्या पवित्र शक्तींचा वापर देव शोधण्यासाठी करू शकतील. प्राण्यांमध्ये ही क्षमता नसते. शिक्षक लाहिरी महाशय प्राण्यांना अधिक वेगाने उत्क्रांत होण्यास मदत करण्यासाठी एका विज्ञानावर काम करत होते, परंतु ते ते पूर्ण करण्यासाठी जगले नाहीत. माझ्याकडे देखील खालच्या जीवांच्या उत्क्रांतीला गती देण्यासाठी काही पद्धतींचे ज्ञान आहे. पण लाखो मानव जे प्राण्यांसारखे जगतात आणि वागतात त्यांचे काय? ते या जगात राहतात आणि नंतर त्यांचा उद्देश पूर्ण न करता निघून जातात. जर त्यांनी त्यांच्या मानसिक शक्तींवर लक्ष केंद्रित केले आणि त्यांचा योग्य वापर केला तर ते आता तो उद्देश साध्य करू शकतात.

जीवनाचा एकमेव अर्थ म्हणजे प्रेमळ आणि दयाळू देव शोधणे. आपण त्याला शोधले पाहिजे. लोक सतत आणि अथकपणे त्याचा शोध घेत असतात.

"दुसरी गोष्ट" जी त्यांना पूर्ण आणि चिरस्थायी आनंद देईल अशी त्यांना आशा आहे

ज्यांनी देवाचा शोध घेतला आणि तो त्यांना सापडला, त्यांचा शोध संपला आहे कारण देव हीच ती महान गोष्ट आहे!

निसर्ग दैवी उपस्थितीला अस्पष्ट करतो

मानवजातीला मोह का देण्यात आला? कदाचित यासाठी की त्यांना त्या सर्वोच्च अस्तित्वाची आस असावी, जे

कोणत्याही पृथ्वीवरील मोहापेक्षा अधिक मोहक आणि आकर्षक आहे. मानवजातीला चारही बाजूंनी वेढलेले पृथ्वीवरील सापळे आणि सापळे त्यांना अडकवण्यासाठी नाहीत, तर त्यांना पलीकडे काय आहे ते शोधण्यास उद्युक्त करण्यासाठी आणि प्रेरित करण्यासाठी आहेत आणि त्यांना विचारण्यास भाग पाडण्यासाठी आहेत: "या सर्व गोष्टी कोणी निर्माण केल्या? मला कोणी घडवले? मी कोण आहे? माझ्या प्रभू, तू कुठे आहेस? तू माझ्यापासून का लपला आहेस? माझ्याशी बोल!"

जेव्हा तुम्ही या प्रश्नांसह थेट देवाकडे वळता
तेव्हा तो उत्तर देतो. बहुतेक लोक त्याच्याकडे केलेल्या विनवणीत खोलवर जात नाहीत आणि म्हणूनच त्यांना तो सापडत नाही किंवा तो सापडत नाही.

आपण आत्म्याच्या मंदिरात, हृदयातून देवाशी बोलले
पाहिजे. तळमळणारा शिष्य त्याला हाक मारतो आणि म्हणतो:

"हे देवा, तू निसर्गात निर्माण केलेले आणि साकारलेले सौंदर्य मी आता सहन करू शकत नाही, पण मला तुझा चेहरा पहायचा आहे, जो निसर्गातील सर्व फुलांपेक्षा अधिक नाजूक आहे आणि जगातील सर्व चेहऱ्यांपेक्षा अधिक सुंदर आहे. मला निसर्गामागे काय आहे हे समजून घ्यायचे आहे."

जर कोणी आपला चेहरा मुखवटाने झाकला, तरी तुम्हाला
कळेल की तिथे एक माणूस आहे. त्याचप्रमाणे, निसर्ग हा एका मोठ्या पडद्यासारखा आहे, जो दैवी उपस्थितीने भरलेला आहे. निसर्गाच्या पडद्यामागे आणि मुखवट्यामागे देव उपस्थित आहे, परंतु मानवजात क्षणभंगुर, वरवरची नजर टाकते आणि निसर्गाच्या पडद्यामागे लपलेल्या अस्तित्वाची जाणीव होत नाही.

जेव्हा मी शांत, स्थिर, लक्षपूर्वक ध्यानात बसतो
तेव्हा मला माझ्या अस्तित्वात आनंदाचा थरकाप जाणवतो आणि मला देव कुजबुजताना ऐकू येतो, "मी येथे आहे".

देवाने आपल्याला दिलेली बुद्धी ही स्वर्गाचे प्रवेशद्वार आहे: त्याच्या राज्याचे बाह्य द्वार पण लोक

त्याचा वापर योग्य प्रकारे करत नाहीत. देवाचा शोध घेण्यासाठी आपल्या बुद्धीचा वापर करण्यासाठी आपण या पृथ्वीवरून निघून जाईपर्यंत आपल्याला वाट पाहण्याची गरज नाही. वेळ आता आहे आणि ती जागा येथे आहे. जे लोक या पृथ्वीवर असताना जीवनाचे रहस्य आणि अस्तित्वाचे रहस्य शोधण्यासाठी आपल्या बुद्धीचा वापर करत नाहीत त्यांना ते इतर कुठेही सापडणार नाहीत.

दैवी आत्म्याचा शोध घेणे

वैश्विक आत्मा किंवा दैवी स्वतःचा शोध घेण्याचे अनेक मार्ग आहेत. मौन हे त्यापैकी एक आहे. मौन पाळणे म्हणजे बाहेरून चेतनेत प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या सर्व इच्छांना शांत करणे, ज्यामुळे साधकाला त्याच्या अंतरंगात डोकावण्यास आणि त्याच्या आत्म्याच्या साराला स्पर्श करण्यास मदत होते.

दुसरा मार्ग म्हणजे दैवी प्रेम, किंवा देवाशी
मनापासून तळमळ आणि प्रामाणिकपणाने बोलणे. थोडक्यात बोलणे आणि नंतर विसरणे व्यर्थ आहे आणि त्याला कोणताही दैवी प्रतिसाद मिळत नाही. देवाला शोधणे कठीण आहे कारण बहुतेक लोक अध्यात्माबद्दल गंभीर नसतात आणि प्रार्थनेच्या पद्धती देखील बहुतेकदा कुचकामी असतात कारण त्यांच्यात पुरेशी खोली आणि प्रामाणिकपणा नसतो. प्रार्थना उच्च चेतनेपर्यंत खोली आणि उत्साहाने पुनरावृत्ती केल्या पाहिजेत. ज्या प्रार्थनामध्ये आत्मा देवाच्या तळमळीने जळतो ती यशस्वी आणि प्रभावी प्रार्थना आहे. तुम्ही एकदा अशी प्रार्थना केली असेल, कदाचित जेव्हा तुम्हाला काहीतरी हवे असेल, किंवा तुम्हाला पैशाची नितांत गरज असेल आणि तुम्ही तुमच्या इच्छेने हवेत प्रज्वलित केले असेल तेव्हा तुम्ही देवाबद्दल असेच वाटले पाहिजे. आपण त्याच्याशी बोलले पाहिजे, आणि मग आपल्याला तो आपले ऐकत आणि प्रतिसाद देत असल्याचे आढळेल, कारण तो सर्व ऐकणारा, प्रतिसाद देणारा आहे.

योग हा देवापर्यंत पोहोचण्याचा आणि त्याच्याशी जोडण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग आहे. यात अनेक ध्यान

पद्धतींचा समावेश आहे ज्या वैज्ञानिक आणि प्रभावी आहेत. भारतातील महान ऋषींना हे समजले होते की तर्कशास्त्र देवाकडे जाण्याचे अचूक कायदे आणि विशिष्ट मार्ग ठरवते, जसे देव विश्वाच्या कारभाराचे नियंत्रण आणि व्यवस्थापन करतो त्याचप्रमाणे देवाचे नियमन आणि व्यवस्थापन करण्याचे अचूक नियम आहेत.

भारतातील शिक्षकांनी त्यांच्या चिकाटीने आणि
त्यांच्या जबरदस्त मानसिक शक्तींच्या वापराद्वारे योगाचे वैज्ञानिक नियम शोधून काढले. योग आध्यात्मिक संशोधनाच्या क्षेत्रातील सर्वात महत्त्वाचे प्रायोगिक विज्ञान बनेल.

देवाशी पवित्र सुसंवाद प्रत्येकाने आचरणात आणला
पाहिजे. युगानुयुगे महापुरुषांनी त्यांच्या शिष्यांसोबत हेच केले. मी येथे केवळ दैवी उपस्थितीच्या गोडव्याबद्दल बोलण्यासाठी नाहीये; माझे प्राथमिक ध्येय इतरांना त्याचा अनुभव मिळावा हे सुनिश्चित करणे आहे. मी माझा वेळ वाया घालवू नका. मी जे काही करतो ते केवळ देवासाठी आणि त्याच्या सन्मानार्थ आहे. मी त्याच्या विचारांमध्ये इतका मग्न आहे की मला काळाच्या ओघात आणि माझ्या दैनंदिन कामांच्या थकव्याची जाणीव नसते. मी काम करत असतानाही, मला त्याची उपस्थिती जाणवते.

मी देवापासून वेगळा नाही, एका सेकंदासाठीही नाही.

मला तीच परिस्थिती हवी होती आणि त्यासाठी मी खूप
मेहनत घेतली.

तुम्हाला शांती असो.

आत्मज्ञानाच्या क्षितिजावर

देवाला सर्वात जास्त आवडणारे मंदिर म्हणजे त्याच्या भक्तांसाठी आंतरिक शांती आणि शांतीचे मंदिर, जिथे ते जग आणि त्याच्या अंतहीन विचलनांना मागे सोडून ध्यान आणि

संवाद साधण्यासाठी प्रवेश करतात. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःमध्ये सौंदर्य आणि आध्यात्मिक शांतीचे मंदिर स्थापित करते, तेव्हा ते देवाची उपस्थिती आणि त्याची जवळीक अनुभवू शकतील. अन्यथा, जगाचे भ्रम अनेक आणि नेहमीच उपस्थित असतात आणि त्याच्या चिंता हृदयाला भरून टाकतात.

कधीकधी एखादी व्यक्ती निराश होते, असा विचार करून की देवाचा शोध घेण्यासाठी आता खूप उशीर झाला आहे. परंतु शास्त्र आपल्याला सांगतात की जर एखाद्या व्यक्तीला हे समजले की हे जग फसवे आणि दिशाभूल करणारे आहे आणि फक्त आत्माच शाश्वत आणि शाश्वत आहे, तर ते या पृथ्वीवरून गेल्यानंतर एका चांगल्या जगात प्रवेश करतील, जरी ती जाणीव मृत्यूच्या काही क्षण आधी आली तरीही.

आपल्यापैकी प्रत्येकाला लवकरच किंवा नंतर या पृथ्वीवरून काढून टाकले जाईल, आणि म्हणूनच आता आपल्याला जीवनाचा उद्देश समजून घेतला पाहिजे. या जगात मानवी अनुभवाचा मूलभूत उद्देश आपल्याला जीवनाचा अर्थ शोधण्यास उद्युक्त करणे आहे. मानवतेच्या या सतत बदलणाऱ्या आणि सतत चालणाऱ्या मिरवणुकीने आपण चकित होऊ नये. काळाचा काफिला आपला प्रवास सुरू ठेवत असताना, तुम्हाला शेवटी हे लक्षात येईल की तुम्ही एक, सर्वशक्तिमान देवाचा अविभाज्य भाग आहात. देवाला जाणून घेणे तुमचे ध्येय बनवा आणि जीवनाच्या रहस्याचा गंभीर आणि प्रामाणिक शोध तुम्हाला अनेक अडचणींपासून वाचवेल आणि विविध भीतींपासून वाचवेल हे जाणून घ्या. मृत्यू, अपयश, त्रास आणि दुःखाची भीती एखाद्या व्यक्तीमध्ये मोठी घबराट जागृत करते जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला मदत करू शकत नाही आणि त्यांचे कुटुंब आणि मित्र त्यांना काहीही देऊ शकत नाहीत, तेव्हा निराशा त्यांना व्यापून टाकते आणि त्यांच्या डोळ्यात जग अंधकारमय होते परंतु त्या स्थितीत पोहोचण्याची गरज नाही. जर ते आयुष्यभर देवाचा विचार करतात आणि त्याच्याशी संपर्क राखतात, तर ते कठीण आणि कठीण दिवसांमध्ये त्याला जवळ शोधतील.

इतर कोणताही मानव आपल्यासोबत असण्यापूर्वी,
आपल्यासोबत कोण होता? देव आणि जेव्हा आपण ही पृथ्वी सोडू तेव्हा आपल्यासोबत कोण असेल? देव आणि दुसरा कोणीही नाही पण जर आपण आता त्याला ओळखण्याचा प्रयत्न केला नाही तर त्याला ओळखणे कठीण होईल जर तुम्ही प्रामाणिकपणे आणि खोलवर देवाचा शोध घेतला तर तुम्हाला तो सापडेल आणि तो नेहमीच तुमच्यासोबत आहे याची तुमची खात्री बळकट होईल. चिंता आणि भ्रम तुम्हाला सोडून जातील आणि तुम्ही पुन्हा कधीही फसवले जाणार नाही.

अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट मानवजातीला देवापासून दूर नेण्याचा एक मोह आहे परंतु देव कोणत्याही पृथ्वीवरील मोहापेक्षा खूपच आकर्षक आहे जर तुम्ही त्याचे दर्शन घेतले तर तुम्ही हे सत्य समजून घ्याल आणि प्रार्थना, आध्यात्मिक चिंतन आणि अढळ दृढनिश्चयाद्वारे त्याला शोधू शकाल. देवाला शोधण्याचा संकल्प दृढ असला पाहिजे. जोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीचे विचार एका गोष्टीपासून दुसऱ्या गोष्टीकडे वाऱ्यातील पंखाप्रमाणे उडत राहतात तोपर्यंत देवाला ओळखणे कठीण आहे. देव आपल्याकडे येऊ इच्छितो, परंतु आपण त्याला सहकार्य करत नाही किंवा त्याला परवानगी देत नाही. मानवजातीला क्षणभंगुर कामुक सुखांचा शोध घेणे आणि मनोरंजन, पार्ट्या आणि सामाजिक मेळाव्यांमध्ये वेळ वाया घालवणे सोपे वाटते. खरोखर, "या जगाचे जीवन म्हणजे फक्त मनोरंजन आणि मनोरंजन, शोभा आणि बढाई मारणे आणि संपत्ती आणि मुलांची वाढ करण्याची स्पर्धा आहे"

जर देवाला एक गोष्ट हवी असेल तर ती म्हणजे मानवी
प्रेम, तो शांतपणे आपल्या हृदयाचे दरवाजे ठोठावतो, आपल्याला त्याच्याकडे परत बोलावतो, पण बहुतेक लोक परत येण्यास तयार नसतात. तरीही, जेव्हा जग त्यांच्या डोळ्यांसमोर अंधारात येते आणि ते समस्यांच्या सापळ्यात अडकतात किंवा आजाराला बळी पडतात, तेव्हा ते त्याला प्रार्थना करण्यास आणि त्याची मदत मागण्यास घाई करतात. जो कोणी आनंद आणि समृद्धीच्या काळात स्वतः आणि देवामधील सुसंवाद आणि एकतेचे बंध मजबूत करतो त्याला त्याची गरज असताना देव त्यांच्या बाजूला सापडेल. परंतु जो कोणी ते

नाते मजबूत करण्यात दिरंगाई करतो तो स्वतःला त्यांच्या अडचणींना तोंड देण्यास आणि त्यांच्या परीक्षांशी एकटे संघर्ष करण्यास दोषी ठरवतो जोपर्यंत ते शहाणपणाने आणि पूर्ण शरणागतीने त्यांच्या शाश्वत मित्राकडे वळण्यास आणि त्याच्या दयाळू दारावर ठोठावण्यास सक्षम होत नाहीत.

मानवजातीच्या प्रचंड संख्येपैकी, खूप कमी लोक खरोखर
आणि मनापासून देवाचा शोध घेतात. दोनशे वर्षांपूर्वी ज्यांना वाटायचे की ही पृथ्वी त्यांची आहे ते कुठे आहेत? ते सर्व गेले आहेत, आणि कदाचित फक्त काही जण, जे देवाकडे वळले आणि स्वतःला ओळखले, त्यांना जीवनाचे वास्तव खरोखर समजले तरीही प्रत्येक पिढी या जीवनाला वास्तविक मानते!

पण ते त्यांच्यासारखेच भ्रमाने फसले गेले.

(आणि पिढ्यानपिढ्या ते सांगत आली आहे!)

येथे आपल्या तात्पुरत्या वास्तव्यादरम्यान, मानवता
या दृश्याला खूप महत्त्व देते. तथापि, आपण त्यात आणि त्याच्या अंतहीन घटनांमध्ये जास्त रमून जाऊ नये, कारण जर आपण असे केले तर आपण देवापासून दूर जाऊ, जो आपल्याबद्दलच्या त्याच्या गहन काळजीतून आणि आपल्यावरील त्याच्या अफाट प्रेमातून आपल्याला स्वतःकडे आकर्षित करण्यासाठी सतत असंख्य मार्गांनी आणि पद्धतींनी प्रयत्न करतो. तो आपल्याला असे सर्व चमत्कार सादर करतो ज्यांचे आपण साक्षीदार होऊ इच्छितो: वाढत्या गोष्टींचे चमत्कार आणि निसर्गाचा अमर्याद अचूक क्रम तो फुले आणि गुलाबांच्या मागे आहे आणि जो कोणी त्याला प्रामाणिकपणे शोधतो तो निःसंशयपणे त्याला शोधेल. नैसर्गिक शास्त्रज्ञांनी त्यांच्या शोधांवर आंधळ्या प्रार्थनेद्वारे पोहोचले नाहीत, तर अनुभवजन्य विज्ञानाच्या नियमांचे पालन करून त्याचप्रमाणे, जो कोणी प्रामाणिकपणे आणि प्रामाणिकपणे विज्ञानाच्या आध्यात्मिक नियमांचा वापर करतो तो आपोआप देवाला त्यांच्या बाजूला शोधेल. मानवतेने आपले आध्यात्मिक डोळे उघडण्याची आणि हे समजून घेण्याची वेळ आली आहे की देवाला शोधण्यासाठी त्याच्या नियमांचे अटळ उत्साह आणि बारकाईने पालन आवश्यक आहे.

वेगवेगळ्या राष्ट्रांनी वेगवेगळ्या कला आणि विज्ञानांमध्ये विशेष प्राविण्य मिळवले आहे. भारताने देवाला जाणून घेण्याच्या वैज्ञानिक कलेवर प्रभुत्व मिळवले आहे, परंतु हे तथ्य असूनही, भारतातही अनेक ढोंगी आहेत, आणि म्हणूनच बनावट आणि खऱ्यामध्ये फरक करणे आवश्यक आहे.

आध्यात्मिक ज्ञान आणि नैसर्गिक विज्ञान यांच्यात
समतोल साधला पाहिजे. या संतुलनाशिवाय, व्यक्ती आणि राष्ट्रे दुःख आणि विनाशात अडखळतील. जर आधुनिक जगाचे नेते आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रबुद्ध झाले आणि एकत्र काम केले तर ते काही वर्षांत पृथ्वीवरून युद्ध आणि गरिबी नष्ट करू शकतील. आध्यात्मिक जागरूकता म्हणजे स्वतःमध्ये आणि इतर सर्व सजीवांमध्ये दैवी उपस्थिती ओळखणे. ही जाणीवच जगाला वाचवू शकते आणि त्याशिवाय, मला शांतीची आशा दिसत नाही. मानवतेला स्वतःपासून सुरुवात करू द्या. वेळ वाया घालवण्याइतका मौल्यवान आहे. कर्तव्य आपल्याला देवाचे राज्य पृथ्वीवर आणण्यात आपली भूमिका बजावण्यास भाग पाडते.

जीवन उदास आणि उदास होईल, सौंदर्य आणि आनंदापासून
वंचित होईल या भीतीने अनेकजण देवाचा शोध घेण्यास कचरतात पण उलट सत्य आहे! देवाला खरोखर ओळखणाऱ्यांना त्याच्याशी परिपूर्ण सुसंगततेत मिळणारा शुद्ध आनंद शब्दांच्या पलीकडे आहे मी दिवसरात्र आध्यात्मिक आनंदाच्या स्थितीत आहे तो आनंद म्हणजे देव आहे आणि त्याला जाणून घेणे म्हणजे सर्व दुःखांना झाकणे आणि पश्चात्ताप न करता त्यांना पुरणे.

देव माणसाला उदास, उदास, उजाड किंवा कुरवाळलेले
राहण्यास सांगत नाही. ही देवाची योग्य समज नाही आणि त्याची कृपा मिळवण्याचा हा योग्य मार्ग नाही. जितकी जास्त शांती अनुभवता येईल तितकी जास्त व्यक्ती दैवी उपस्थिती अनुभवू शकते. जितका जास्त आनंद मिळेल तितकाच तो देवाशी एकरूप होतो. जे देवाला ओळखतात ते आनंदी असतात कारण देव हा सर्वात मोठ्या आनंदाचा स्रोत आहे.

लोक दारू, सेक्स आणि पैशात आनंद शोधण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु इतिहासाची पाने त्यांच्या तुटलेल्या आशा आणि अपूर्ण स्वप्नांच्या कथांनी भरलेली आहेत.

ध्यानात घालवलेल्या वेळेमुळे माझे जीवन
अविश्वसनीयपणे फलदायी झाले आहे. ध्यानातून मला मिळालेला आनंद हजारो बाटल्या वाइनच्या बाटल्या निर्माण करू शकल्या नाहीत. त्या आनंदात दैवी मार्गदर्शन आणि ज्ञान असते. जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशी सुसंगत असते, जरी ती अनावधानाने चुकली तरी, तिला त्याची चूक कशी दुरुस्त करायची हे कळते आणि जर ती अयोग्य मत व्यक्त करते, तर देव तिला प्रेमाने मार्गदर्शन करेल आणि दुरुस्त करेल.

पुरे झाली वाट! हे शब्द ऐकणाऱ्या किंवा वाचणाऱ्या प्रत्येकाला माहित आहे की मी खरे बोलतो. जर मी देवाने मला दिलेल्या सर्व शक्ती प्रदर्शित केल्या तर लोक देवावरील प्रेमामुळे नव्हे तर चमत्कारांमुळे माझ्याकडे येतील. पण मला अशा प्रकारच्या वरवरच्या शिष्याची इच्छा नाही. ते शक्तीने नव्हे तर देवाच्या प्रेमाने आकर्षित व्हावेत आणि हेच माझ्या जीवनाचे उद्दिष्ट आहे.

जर मी देवाला ओळखले नसते, तर मी अशा प्रकारे बोललो
नसतो. प्रत्येकजण जर त्यांना हवे असेल तर तो त्याला ओळखू शकतो. मी लोकांच्या भावनांना आकर्षित करून त्यांचे मन जिंकण्याचा प्रयत्न करत नाही, तर मी त्यांच्या मनाशी बोलतो, त्यांच्या तर्कशास्त्र आणि विवेकबुद्धीला संबोधित करतो. अंधश्रद्धा निरुपयोगी आहे. एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या समजुती सक्रिय केल्या पाहिजेत आणि वरवर पाहता गोष्टी स्वीकारू नयेत. त्याऐवजी, त्यांनी त्यांच्या आध्यात्मिक प्रवृत्ती आणि पद्धतींमागील कारणे, परिणाम आणि तर्क समजून घेतले पाहिजेत. जर माझ्याकडे हजार तोंडे असती, तर मी त्या सर्वांचा वापर देवाबद्दल आणि त्याच्याकडे वळण्याचे आणि त्याला जाणून घेण्याचे महत्त्व सांगण्यासाठी केला असता.

देवाचे ज्ञान गमावून माणूस काय गमावतो हे त्याला कळत नाही, कारण त्याने त्याला कधीच खरोखर ओळखले नाही! आणि एकदा

तो त्याच्याशी जोडला की, कोणतीही पृथ्वीवरील शक्ती त्याला दूर करू शकत नाही. माझी एकमेव इच्छा आहे की प्रामाणिक साधकांना देवाची झलक दाखवावी, कारण त्याचा प्रकाश पाहणे आणि त्याचा आनंद अनुभवणे हे जगातील सर्व खजिन्यांपेक्षा आणि वैभवांपेक्षा मौल्यवान आहे. देवाला जाणून घेणे कोणत्याही पृथ्वीवरील आनंदापेक्षा श्रेष्ठ आहे आणि जेव्हा मनुष्याला खजिन्यांचा खजिना सापडतो तेव्हा त्याच्या हृदयातील सर्व इच्छा पूर्ण होतील. खरोखर, देवाने माझ्या सर्व इच्छा, स्वप्ने आणि इच्छा पूर्ण केल्या आहेत.

मी आता गोष्टींसाठी धडपडत नाही कारण त्या सतत
माझ्याकडे येत असतात जेव्हा देव स्वतःला तुमच्या हाती देतो तेव्हा तो तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण करेल तेव्हा तुम्हाला काहीही मागण्याची गरज नाही कारण तुम्हाला हवे असलेले सर्व काही तुमच्या हातात असेल पण प्रथम, आपण देवाला सिद्ध केले पाहिजे की त्याने आपल्याला दिलेल्या सर्व देणग्यांपेक्षा आपल्याला त्याची जास्त गरज आहे.

देव आपल्याला बोलावतो आणि आपण त्याच्याकडे वळावे अशी इच्छा करतो. महान शिक्षक हे असे प्रणेते असतात ज्यांच्या पावलावर पाऊल ठेवल्यास आपल्याला त्यांच्या ज्ञानाचा आणि अनुभवाचा फायदा घेता येईल, ज्यामुळे आपल्याला आपला उद्देश निश्चित करणे आणि सुरक्षितता प्राप्त करणे सोपे होईल. ज्याप्रमाणे एखादी व्यक्ती एखाद्या महान विद्वानाकडून शिकून एक महान विद्वान बनू शकते, त्याचप्रमाणे एक साधक देखील दैवी ज्ञान असलेल्या शिक्षकाकडून ज्ञान आणि बुद्धी प्राप्त करून एक महान आध्यात्मिक प्राणी बनू शकतो.

कोळशाचा तुकडा सूर्यप्रकाश प्राप्त करत नाही किंवा परावर्तित करत नाही, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश प्राप्त करतो त्याचप्रमाणे, शंका, नकारात्मकता आणि आध्यात्मिक उदासीनतेने कठोर झालेले मन दैवी प्रकाश प्राप्त करू शकत नाही तथापि, प्रामाणिकपणा, श्रद्धा, चिकाटी आणि खऱ्या दृढनिश्चयाने भरलेले हिऱ्यासारखे मन दैवी चेतनेचा प्रकाश प्राप्त करू शकते आणि पवित्र ज्ञान प्रतिबिंबित करू शकते.

बहुतेक लोकांसाठी, धर्म हा केवळ एक कौटुंबिक परंपरा, सामाजिक लाभ किंवा नैतिकता आणि नीतिमत्तेशी जोडलेली प्रथा आहे. त्यांना धर्माचे सार आणि महत्त्व खरे समजत नाही.

जे लोक देवाला जीवनाची अंतिम गरज मानत नाहीत त्यांना धर्माचा अर्थ समजत नाही. सर्व लोक पैशासाठी का झटतात? कारण ते त्यांच्या आराम आणि कल्याणासाठी ते आवश्यक मानतात. त्यांना हे स्वयंस्पष्ट सत्य शिकवण्याची गरज नाही कारण त्यांना ते पूर्णपणे चांगले माहित आहे. मग, बहुतेक लोकांना देवाला जाणून घेण्याची आवश्यकता का समजत नाही? कारण त्यांच्याकडे योग्य समजुतीचा अभाव आहे. मी माझ्या सुरुवातीच्या आयुष्यात पाहिले होते की काही प्रश्नांची धार्मिक उत्तरे आत्म्याला पूर्ण समाधान देऊ शकत नाहीत जोपर्यंत त्यांच्या सत्यांची थेट ज्ञान आणि अनुभवाद्वारे चाचणी केली जात नाही.

उदाहरणार्थ, जेव्हा मी लहानपणी माझी आई गमावली आणि
माझे इतर प्रियजन एकामागून एक गेले, तेव्हा माझ्या आत जीवनाविरुद्ध एक मूक बंड जन्माला आले आणि कोणीही मला सांत्वन देऊ शकले नाही किंवा जीवन आणि मृत्यूच्या वास्तवाचे स्पष्टीकरण देऊ शकले नाही. शेवटी, मी ठरवले की मी माझ्या स्वतःच्या प्रयत्नांनी स्वतःच उत्तर शोधेन आणि मी स्वतःला खालील प्रतिज्ञा केली: "मी काहीही आंधळेपणाने स्वीकारणार नाही, परंतु मला या विश्वाच्या निर्मात्या आणि स्वामीकडून उत्तर मिळेल".

मी थेट देवाला जीवनाचे असे रहस्य समजावून सांगण्यास सांगितले जे मला दुसरे कोणीही समजावून सांगू शकले नाही.

मला आश्चर्य वाटले की काही लोक गरीब का जन्माला येतात आणि काही श्रीमंत, काही आंधळे तर काही निरोगी, तर काही लोक देवाच्या न्याय आणि दयेच्या विरुद्ध असलेले हे गूढ सोडवू शकले नाहीत. शेवटी, देवाने मला काही ज्ञानी आध्यात्मिक गुरुंकडे मार्गदर्शन केले ज्यांनी दैवी एकतेची स्थिती प्राप्त केली होती आणि त्यांच्या आंतरिक ज्ञानाद्वारे जीवनाच्या रहस्यांची समाधानकारक उत्तरे शोधली होती. तेथे,

मला माझ्या सर्व प्रश्नांची समाधानकारक उत्तरे आणि माझ्या सर्व प्रश्नांसाठी खात्रीशीर स्पष्टीकरणे मिळाली.

या जगात अनेक धार्मिक अतिरेकी आहेत काहींना धर्माची फक्त भावनिक समज असते आणि जेव्हा त्यांच्या भावना हाताळल्या जातात तेव्हा ते धार्मिकदृष्ट्या उन्मादग्रस्त होतात परंतु भावनिक उत्साह एखाद्या व्यक्तीचा देवाशी असलेला संबंध तोडतो आणि त्यांची आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी अस्पष्ट करतो.

भावनिक लोकांना नेहमीच त्यांच्या भावनांना जागृत करण्यासाठी आणि त्यांच्या आध्यात्मिक आकांक्षा जागृत करण्यासाठी काहीतरी हवे असते जेव्हा तुम्ही तार्किक आणि तर्कशुद्धपणे बोलता तेव्हा ते संभाषण सुरू ठेवण्याची इच्छा गमावतात आणि तुमचे शब्द नीरस आणि कंटाळवाणे वाटतात. परंतु इतरांच्या भावना हाताळणे ही एक प्रकारची फसवणूक आहे, लोकांच्या बुद्धिमत्तेचा अपमान आहे आणि त्यांच्यापासून आध्यात्मिक सत्य लपवणे आहे.

त्याच वेळी, बौद्धिक झुकाव असलेले धार्मिक अतिरेकी देखील आहेत जे विविध धर्मशास्त्रीय किंवा तात्विक अभ्यासांमध्ये खोलवर जाणे पसंत करतात, स्वतःला असे मानून भ्रमित करतात की त्यांच्याकडे भावनिकदृष्ट्या प्रेरित ज्ञानापेक्षा जास्त पवित्र ज्ञान आहे. परंतु बौद्धिक उत्तेजना ही "सुन्नता" किंवा मानसिक फसवणुकीचा आणखी एक प्रकार आहे जी प्रत्यक्षात साधकाला जे हवे आहे ते देत नाही, तर केवळ त्यांच्या भावनांना भडकवण्यात आणि त्यांच्या भावनांना उत्तेजन देण्यात यशस्वी होते.

धार्मिक कट्टरपंथीयांना धर्माची सखोल समज नसते; ते अनेकदा अशा गोष्टींचा पोपट करतात ज्या त्यांना खरोखर समजल्या नाहीत आणि ज्यांचा त्यांच्या जीवनावर परिणाम झाला नाही. जर तुम्ही त्यांना एखादा आध्यात्मिक प्रश्न विचारला तर ते नीतिसूत्रे किंवा धर्मग्रंथ उद्धृत करण्यास घाई करतात, तुम्ही तिथेच थांबावे अशी अपेक्षा करतात कारण त्यांच्यात शांत, उद्देशपूर्ण आणि तार्किक संवाद साधण्याची क्षमता नसते. ते फक्त रिकामे आध्यात्मिक

मुखपत्रे आहेत असे म्हणणे अतिशयोक्ती नाही आणि त्यांच्याशी संवाद साधणे व्यर्थ आहे कारण त्यांना खात्री आहे की त्यांना सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत, अ पासून ज्ञ पर्यंत सर्वकाही माहित आहे.

धार्मिक कट्टरपंथीयांना खात्री असते की जर तुम्ही कोणत्याही प्रकारे विश्वास ठेवला नाही तर तुमचे नशीब विनाश आहे.

एक ज्ञानी शिक्षक अशा प्रकारे शिकवत नाही तो आपले मत मांडतो आणि पुराव्यांसह त्याच्या युक्तिवादांना समर्थन देतो धर्माने आपल्या आध्यात्मिक तळमळांना पूर्ण केले पाहिजे आणि आपल्या इच्छा शब्दांनी नव्हे तर अकाट्य पुराव्यांनी पूर्ण केल्या पाहिजेत मी कधीही इतके कठोर होऊ इच्छित नव्हतो की मी माझे मन वापरू शकत नाही आणि माझी अंतर्दृष्टी सक्रिय करू शकत नाही जेव्हा मी माझे शिक्षक श्री युक्तेश्वर यांना भेटलो तेव्हा त्यांनी मला सांगितले:

"असे अनेक शिक्षक आहेत जे तुमचे मन आंधळे केल्यानंतर
आणि त्यांच्या तर्काचे पालन करण्यास सांगितल्यानंतर तुम्हाला विश्वास ठेवण्यास सांगतील आणि दुसरे काहीही नाही. पण तुम्ही तुमच्या मनाचे डोळे उघडे ठेवावे अशी माझी इच्छा आहे आणि त्याव्यतिरिक्त, मी तुमच्यासाठी आणखी एक डोळा उघडेन, ज्ञानाचा डोळा."

श्रीयुक्त्सुवर यांनी मला अशी शिकवण दिली आहे ज्याचे सत्य मी स्वतः ओळखू शकतो म्हणूनच मी या मार्गावर निघालो आहे, ज्यापासून कोणीही मला हलवू शकत नाही किंवा मला चुकीच्या मार्गावर नेऊ शकत नाही.

आणखी एक टोक म्हणजे उदारमतवादी स्वातंत्र्यवादी जो सर्वकाही पाळतो आणि काहीही पाळत नाही!

तो स्वतःला मोकळ्या मनाचा आणि व्यापक विचारांचा
मानतो म्हणून तो म्हणतो, "सर्व आध्यात्मिक मार्ग चांगले आहेत, म्हणून मी त्यापैकी कोणत्याही मार्गाने बांधील

राहणार नाही" परंतु सर्व आध्यात्मिक मार्गांचा आणि धार्मिक श्रद्धांचा आदर करून, एखाद्याने सतत प्रत्येक दिशेने फिरणारे आणि उडणारे आध्यात्मिक फुलपाखरू असू नये.

आध्यात्मिक प्रयत्नांमध्ये यशस्वी होण्यासाठी आणि जीवनाचा उद्देश शोधण्यासाठी खोटा उदारमतवाद आणि आंधळा धर्मांधता टाळली पाहिजे आणि त्याऐवजी शहाणपण स्वीकारले पाहिजे.

देवासाठी केलेले प्रत्येक प्रयत्न त्याला लक्षात
येईल. परंतु जोपर्यंत एखादी व्यक्ती योग्य तर्कावर आधारित देवाकडे जाण्याचा मार्ग अवलंबत नाही तोपर्यंत त्यांची आध्यात्मिक प्रगती मंदावते. प्रामाणिक साधकांना काही ज्ञान मिळेल, परंतु जे आंधळेपणाने विश्वास ठेवतात आणि यांत्रिक प्रार्थना करतात ते देवापर्यंत पोहोचण्यापूर्वी अनेक अवतार घेऊ शकतात.

तुमच्या भावनिक आणि बौद्धिक प्रवृत्तींना अनुकूल असलेला मार्ग सापडेपर्यंत शोधा आणि त्या मार्गावर टिकून राहा. तुम्ही जे काही वाचता आणि शिकता ते काळजीपूर्वक तपासा आणि कोणत्याही शिक्षकाला किंवा शिकवणीला त्यांची परीक्षा घेतल्याशिवाय स्वीकारू नका.

एक ज्वेलर खऱ्या आणि बनावट दागिन्यांमध्ये फरक करू शकतो त्याचप्रमाणे, एक खरा आध्यात्मिक शिक्षक प्रामाणिक साधक आणि फक्त जिज्ञासू व्यक्तींमध्ये फरक करू शकतो काहींना आध्यात्मिक शिकवणी मिळतात पण त्या त्यांच्या जीवनात लागू करण्यात अयशस्वी होतात तथापि, कोणत्याही आध्यात्मिक सूचनांचा खरा फायदा त्याच्या आत्म्याला आत्मसात करण्यात आणि त्याचे व्यावहारिक पैलू दैनंदिन जीवनात लागू करण्यात आहे. अन्नाबद्दल बोलणे किंवा फक्त ते पाहून भूक भागत नाही. भुकेल्या व्यक्तीने तृप्त होईपर्यंत खावे. जसे म्हटले आहे, "जो दातांनी खातो तो स्वतःलाच फायदा करतो"

आध्यात्मिक साधकांना प्रथम देवाला जाणून घेण्यास शिकवले पाहिजे प्रथम पैसा किंवा आरोग्यावर लक्ष केंद्रित

करणे हे ध्येयापासून विचलित होणे आहे हे खरे आहे की सर्वकाही देवाकडून येते, परंतु जे इतर गोष्टींचा पाठलाग करतात त्यांना त्या गोष्टींच्या मर्यादा जाणवतील, जरी ते सर्वात श्रीमंत आणि निरोगी असले तरीही. कुशल आणि ज्ञानी आध्यात्मिक शिक्षक देवाला जाणतात आणि त्यांच्यावर प्रेम करतात आणि देवाची त्यांची इच्छा इतर सर्व इच्छांपेक्षा जास्त आहे.

एका धर्मोपदेशकाने मला त्यांचे आध्यात्मिक
मार्गदर्शन स्वीकारण्यास भाग पाडण्याचा प्रयत्न केला, परिणामी मला मोठ्या संख्येने अनुयायी मिळतील असे आश्वासन दिले पण त्यांची ऑफर मला आवडली नाही कारण माझे एकमेव ध्येय देव आहे, अनुयायी गोळा करणे नाही. खरे शिक्षक नेहमीच तुमच्यामध्ये देवाला जाणून घेण्याची इच्छा निर्माण करण्याचा प्रयत्न करतील; ते तुम्हाला कधीही मृतावस्थेत नेणार नाहीत.

धर्माचा मूलभूत आधारस्तंभ म्हणजे देवाशी एकरूपता. प्रार्थनास्थळे मनोरंजन, नृत्य, चित्रपट प्रदर्शन किंवा वारंवार होणाऱ्या सामाजिक मेळाव्यांचे ठिकाण बनू नयेत. या मनोरंजक उपक्रमांमुळे लोकांना देवापासून विचलित होते. मनोरंजन हे प्रार्थनास्थळांच्या बाहेर ठेवले पाहिजे, ज्यांना लोकांनी फक्त एकाच उद्देशाने भेट दिली पाहिजे: देवाशी जोडणे. प्रार्थनास्थळांमध्ये दैवी उपस्थितीची भावना असणे हे या पवित्र स्थळांना आणि पवित्र स्थळांना भेट देण्याचे प्राथमिक ध्येय आहे. मी मनापासून यावर विश्वास ठेवला आहे आणि मी ज्याद्वारे जगलो आहे.

जर मी तुम्हाला एका अद्भुत फळाबद्दल सांगितले आणि वर्षभर दररोज काळजीपूर्वक वर्णन केले आणि तुम्हाला ते चाखू दिले नाही, तर तुम्हाला त्याचे मूल्य पुरेसे पटणार नाही. त्याचप्रमाणे, सत्याबद्दल केवळ प्रवचने आणि व्याख्याने ऐकल्याने आत्म्याची भूक भागू शकत नाही. जे लोक देवाला जाणून घेण्याचा प्रयत्न न करता ऐकण्यात समाधानी असतात त्यांना केवळ खोटे समाधान मिळते. त्यांना देवाची तीव्र भूक लागली पाहिजे, त्याला प्रामाणिकपणे आणि

प्रामाणिकपणे शोधले पाहिजे. धार्मिक व्याख्याने, प्रवचने आणि व्याख्यानांचा उद्देश आत्म्यात देवाची वाढती आध्यात्मिक तळमळ जागृत करणे आहे.

वेळोवेळी मला अशा व्यक्ती भेटतात ज्याच्यामध्ये मला देवाची तळमळ जाणवते पण देवाला जाणून घेणे हे त्याहूनही मोठे आहे! देवाला खरोखर ओळखणारा साधक कधीकधी संपूर्ण विश्व त्याच्या प्रकाशाने भरलेले पाहतो - किती आश्चर्यकारक आणि अद्भुत अनुभव आहे! परंतु हे एका रात्रीत घडू शकत नाही देवाला जाणून घेण्यासाठी त्या आध्यात्मिक मार्गांचा आणि पद्धतींचा दीर्घ आणि सातत्यपूर्ण सराव आवश्यक आहे जे देवाचे ज्ञान मिळवून देतात.

आनंदाची इच्छा ही सर्व इच्छांपेक्षा सर्वात प्रबळ
असते. खरे आणि शाश्वत आनंद फक्त देवामध्येच आढळतो. जेव्हा तुम्हाला त्याची उपस्थिती कळते तेव्हा तुम्ही अफाट आनंदाने भरलेले असता, असा आनंद जो तुम्हाला कुठेही किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीत मिळू शकत नाही. माझे गुरु श्री युक्तीश्वर यांनी मला सांगितले:

जेव्हा चिंतन आणि आध्यात्मिक सुसंवादातील तुमचा आनंद इतर सर्व आनंदांपेक्षा जास्त असतो, तेव्हा तुम्हाला देव सापडला आहे जर तुम्हाला संपूर्ण जग दिले गेले असते, तर तुम्हाला ते कसे हाताळायचे हे माहित नसते; तुम्हाला प्रत्येक गोष्टीबद्दल ओझे आणि सतत चिंता वाटेल जर तुम्हाला राजे, राष्ट्रपती, राजपुत्र आणि सांसारिक सेलिब्रिटींचे जीवन माहित असेल, तर तुम्हाला आढळेल की ते अस्वस्थ आणि संतापलेले होते, संकटांच्या लाटांनी इकडे तिकडे फिरत होते आणि सर्व बाजूंनी काळजीच्या वाऱ्याने ते ग्रासले होते. त्यांनी त्यांचे दिवस नशिबाच्या हातातल्या बाहुल्यांसारखे घालवले पण जो जगाच्या प्रकाशाशी एकरूप होतो तो खरोखर आनंदी असतो जरी त्यांच्याकडे काहीही नसले तरी त्यांच्याकडे सर्वकाही असते कारण त्यांच्याकडे आनंद असतो. जो देवाशी एकरूप होतो त्याला कशाचीही भीती वाटत नाही कारण देव त्यांच्या हृदयात राहतो आणि ज्या हृदयात देव राहतो ते भय आणि चिंतामुक्त असते.

सर्व प्रार्थनास्थळे एक उद्देश पूर्ण करतात आणि
म्हणूनच मला ती सर्व आवडतात जेव्हा ती देवाशी खऱ्या अर्थाने संवाद साधण्याची ठिकाणे बनतात तेव्हा ती त्यांचे उदात्त ध्येय पूर्ण करतात ही ठिकाणे देवाच्या ज्ञानाच्या मधाने भरलेल्या मधमाश्यांसारखी असावीत आणि त्यातच त्यांचे महत्त्व आणि मूल्य आहे. देवाला त्याच्यासाठी पूर्णपणे समर्पित असलेल्या प्रामाणिक हृदयांवर प्रेम आहे आणि त्यांचे मालक उघड्या आकाशाखाली बाहेर पूजा करत असले तरीही तो त्या हृदयांना भेट देईल. जेव्हा लोक उपासनेसाठी जमतात, तेव्हा त्यांनी देवावरील प्रेमामुळे आणि त्याची उपस्थिती अनुभवण्याच्या इच्छेने असे केले पाहिजे. प्रामाणिक साधक कट्टरता, कठोरता आणि धर्मशास्त्रीय अहंकाराने असमाधानी असतात. त्यांच्यासाठी जे महत्त्वाचे आहे ते म्हणजे देवाशी जोडण्याचा आणि त्याच्यापर्यंत पोहोचण्याचा एक प्रभावी मार्ग.

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवावर तिच्या संपूर्ण अस्तित्वाने प्रेम करते, तेव्हा त्याच्या सर्व कृती सत्यावर आधारित असतील आणि देवावरील त्याचे प्रेम त्याला स्वतःच्या स्वार्थासाठी लोकांचे शोषण किंवा दिशाभूल करण्याची परवानगी देणार नाही.

अंधार कितीही खोल असला तरी, तो प्रज्वलित झाल्यावर प्रकाश तो दूर करतो जर आपण स्वतःमधील दैवी प्रेमाचा दिवा लावला तर अज्ञानाचा अंधार नाहीसा होईल. आध्यात्मिक योगाचे विज्ञान साधकाला त्यांचे मन देवावर केंद्रित करण्यास आणि त्यांच्या हृदयातील प्रेम त्याच्याकडे वळवण्यास मदत करते. हे साधकाला देवावर पूर्णपणे प्रेम करण्यासाठी आवश्यक असलेली पवित्र सुसंवाद साधण्यास सक्षम करण्यासाठी एक सिद्ध, वैज्ञानिक पद्धत देखील देते.

देवाने आपल्याला आपल्या कुटुंबावर आणि मित्रांवर
प्रेम करण्याची क्षमता दिली आहे आणि आपण त्या क्षमतेचा वापर करून त्याच्यावर प्रेम केले पाहिजे जसे आपण या पृथ्वीवरील आपल्या सर्वात प्रिय लोकांवर प्रेम करतो. आपण असे म्हणू शकतो की, "प्रभु, मी तुझ्यावर प्रेम करतो जसे एक

पिता आपल्या मुलावर प्रेम करतो, जसा एक प्रियकर आपल्या प्रिय व्यक्तीवर प्रेम करतो, जसा एक मित्र आपल्या मित्रावर प्रेम करतो, मी तुझ्यावर प्रेम करतो कारण तू सर्व प्रेमाचा आणि अस्तित्वातील सर्व चांगल्या गोष्टींचा स्रोत आहेस आणि कारण तू माझे वडील, माझी आई, माझा मित्र, माझा स्वामी, माझा प्रियकर आणि माझ्यासाठी अस्तित्वात असलेल्या सर्व गोष्टी आहेस."

जेव्हा एखादी व्यक्ती खरोखरच देवावर मनापासून प्रेम करते, तेव्हा त्याला त्याच्याबद्दलचे प्रेम दिवसरात्र जाणवते.

आज बरेच लोक तुम्हाला "माझा सर्वात प्रिय" किंवा "माझा जवळचा मित्र" म्हणतात, पण उद्या तुम्हाला एका ना एका कारणाने सोडून देतात. हे प्रेम नाही ज्यांचे हृदय देवाने भरलेले आहे ते कोणालाही हानी पोहोचवू शकत नाहीत. जेव्हा तुम्ही देवावर निःशर्त प्रेम करता तेव्हा तो तुमचे हृदय सर्वांसाठी त्याच्या शुद्ध प्रेमाने भरतो. ते प्रेम कोणत्याही मानवी जिभेच्या शब्दांच्या पलीकडे आहे.

स्वतःला ओळखल्याशिवाय एखादी व्यक्ती देवावर मनापासून प्रेम करू शकत नाही. हे आत्मज्ञान कधीकधी गाढ झोपेत असताना नकळतपणे होते जेव्हा एखाद्याला स्वतःचे अस्तित्व एक आत्मा म्हणून माहित असते. परंतु ते ध्यानाद्वारे देखील प्राप्त केले जाऊ शकते. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला एक आत्मा म्हणून ओळखते तेव्हा त्यांना आत देवाची उपस्थिती आढळते. चंद्राचे प्रतिबिंब अंधुक किंवा खवळलेल्या पाण्यात स्पष्टपणे दिसत नाही, परंतु जेव्हा पाण्याचा पृष्ठभाग शांत आणि स्वच्छ असतो तेव्हा चंद्राची प्रतिमा पूर्णपणे दिसते. हे मनाच्या बाबतीत देखील खरे आहे: जेव्हा मन शांत असते तेव्हा तुम्हाला तुमच्या आत्म्याचा चंद्रासारखा चेहरा स्पष्टपणे दिसतो, कारण आत्मे देवाचे प्रतिबिंब असतात. जेव्हा आपण ध्यानाद्वारे मनाच्या तळ्यातून अशांत विचार काढतो तेव्हा आपण स्वतःला दैवी आत्म्याचे शुद्ध प्रतिबिंब म्हणून पाहतो आणि आपल्याला जाणवते की आत्मा आणि देव एक आहेत.

योग आपल्याला शरीरातून ऊर्जा आणि चेतना काढायला आणि त्यांना त्यांच्या स्रोताकडे, म्हणजेच देवाकडे निर्देशित करायला शिकवतो. तसेच आपल्याला जीवनशक्तीचे नियमन आणि भौतिक चेतनेपासून दैवी चेतनेत रूपांतर करायला शिकवतो.

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाला प्रार्थना करते, तेव्हा त्यांचे मन आणि लक्ष पूर्णपणे त्याच्यावर असले पाहिजे, त्या क्षणी देव आपले विचार जाणतो आणि आपण ध्यान आणि प्रार्थनेदरम्यान आपले मन त्याच्यावर ठेवले पाहिजे जर आपले विचार भटकू लागले - जे त्यांचा स्वभाव आहे - तर आपण त्यांना पुन्हा लक्ष केंद्रित आणि चिंतनात आणले पाहिजे जेव्हा मी देवाला प्रार्थना करतो तेव्हा माझे मन त्याच्यावर स्थिर होते जर तुम्ही लक्ष केंद्रित करण्याची ही शांत शक्ती विकसित केली तर तुम्हाला आढळेल की एक दिवस, तुम्ही कितीही व्यस्त असलात तरी, दिवस आणि रात्र तुमचे मन देवात रमून जाईल.

आपण इतरांवरही मनापासून प्रेम केले पाहिजे. सामान्य व्यक्ती अशा प्रकारच्या प्रेमासाठी असमर्थ असते कारण ते त्यांच्या स्वतःच्या लहान अहंकारात मर्यादित असतात आणि म्हणूनच त्यांना अद्याप हे समजलेले नाही की देव त्यांच्यामध्ये आणि इतर सर्व प्राण्यांमध्ये राहतो. मी लोकांवर प्रेम करतो आणि त्यांच्याशी समान वागतो कारण ते सर्व देवाचे आध्यात्मिक प्रतिबिंब आहेत. मी कोणालाही माझ्यासाठी अनोळखी मानू शकत नाही कारण मला माहित आहे की आपण सर्व एकाच दैवी आत्म्याचा भाग आहोत. जेव्हा तुम्ही धर्माचा खरा अर्थ समजून घ्याल, म्हणजेच देवाला जाणून घेणे, तेव्हा तुम्हाला समजेल की तो तुमचा उच्च आत्म आहे आणि तो त्याच्या सर्व निर्मितीमध्ये समान आणि पक्षपाती नसलेला अस्तित्वात आहे. मग तुम्ही प्रत्येकावर तुमचा उच्च आत्म म्हणून प्रेम करू शकाल.

मी अनुयायांना आकर्षित करण्याचा प्रयत्न करत नाही,
कारण ते माझ्या जीवनाचे उद्दिष्ट नाही. माझ्या व्याख्यानांना शेकडो असोत किंवा हजारो लोक उपस्थित राहतील किंवा जागा रिकाम्या राहतील, मला काही फरक पडत

नाही. खरं तर, मला शेकडो जिज्ञासू पण कपटी लोकांपेक्षा काही प्रामाणिक श्रद्धावान आवडतात. माझे एकमेव ध्येय लोकांना स्वतःला ओळखण्यास मदत करणे आहे. जेव्हा लोकांना हे कळेल की देवाला जाणून घेणे हे एक पवित्र कर्तव्य आणि आध्यात्मिक विशेषाधिकार आहे, तेव्हा आपण या पृथ्वीवर एक नवीन पहाट पाहू. देवाची उपस्थिती अनुभवण्याची खरोखरच इच्छा असलेल्या साधकाला समाधान देण्यासाठी पुस्तके, प्रवचने आणि व्याख्याने पुरेशी राहणार नाहीत. परंतु जेव्हा ते सत्य समजून घेतात, तेव्हा त्यांना जीवन खरोखर काय आहे हे कळेल.

आपण ऐकलेल्या आणि वाचलेल्या सत्यांना लागू केले
पाहिजे जेणेकरून ते केवळ कल्पना राहू नयेत तर दृढ विश्वास बनतील. पवित्र शास्त्रांचे वाचन केल्याने आध्यात्मिक साधकामध्ये देवाला जाणून घेण्याची इच्छा जागृत झाली पाहिजे परंतु त्या उदात्त ध्येयापर्यंत पोहोचण्यासाठी खोल चिंतनाला पर्याय नाही.

खरोखरच आध्यात्मिक अनुभवाची आवश्यकता आहे तो म्हणजे जीवनातील उद्देशाच्या अभावामुळे निर्माण होणारा खोल कंटाळा फक्त दैवी सुसंवादच दूर करू शकतो आध्यात्मिक अनुभव ही एक निश्चित वास्तविकता आहे आणि ती दररोजच्या चिंतनशील चिंतनाद्वारे प्राप्त केली जाऊ शकते ध्यानाद्वारे देवाला जाणून घेणे शक्य आहे आणि जेव्हा तुम्ही त्याची उपस्थिती अनुभवता तेव्हा शंका नाहीशा होतील, अज्ञानाचे ढग नाहीसे होतील आणि तुम्हाला अशी शांती मिळेल जी तुम्ही यापूर्वी कधीही अनुभवली नसेल, कारण दैवी शांती अतुलनीय आहे.

लोकांना स्वतःसाठी सत्य शोधण्याची वेळ आली आहे. मी तुम्हाला जे सांगत आहे ते तुम्हीही शोधू शकता. तुम्हाला हवे असल्यास हे शिकवण काहींना तात्विक वाटू शकते, परंतु जे त्यांना लागू करतात त्यांना त्यांचे मूल्य माहित असते आणि त्यांचे फळ त्यांना मिळते.

माझे शिक्षक त्यांच्याकडून मिळालेल्या प्रत्येक नवीन आध्यात्मिक शिकवणीत मला म्हणायचे: "तुम्हाला हे सत्य माहित असले पाहिजे" आणि मी ते ओळखले!

जेव्हा मला माझे गुरु सापडले आणि मला हा मार्ग सापडला, तेव्हा मला माझ्या स्वतःच्या अनुभवावरून खात्री पटली की हा एक चांगला मार्ग आहे जो देवाच्या आणि सत्याच्या ज्ञानाकडे घेऊन जातो आणि म्हणूनच मी माझे संपूर्ण जीवन त्यांना आणि मानवतेच्या सेवेसाठी समर्पित केले.

देवाच्या विशाल जगात तुम्ही जिथे असाल तिथे
तुमच्यावर शांती असो.

आध्यात्मिक ज्ञानाची झलक

आध्यात्मिक मार्गावर मार्गदर्शन मागणाऱ्या एका :शिष्याला गुरु म्हणाले

लोकांकडून तुमची आणि तुमच्या आध्यात्मिक कामगिरीची .ओळख व्हावी अशी आस बाळगू नका, तर फक्त देवाचा शोध घ्या

जेव्हा तुम्हाला कळेल की तुमच्या आत शांती आहे,
तेव्हा तुम्हाला कळेल की सृष्टीतील सर्व चांगल्या .गोष्टींमध्ये शांती आणि सुसंवाद आहे

तुम्हाला निसर्गाच्या सौंदर्यात त्याचे दर्शन होईल, खऱ्या मैत्रीत त्याचे अस्तित्व जाणवेल आणि स्वार्थी हेतूंपासून मुक्त, उदात्त आकांक्षा आणि सन्माननीय हेतूंमध्ये त्याचे आशीर्वाद अनुभवता येतील. शांतीच्या .पडद्याआड त्याची उपस्थिती तुम्हाला जाणवेल

आणि सर्व अद्भुत गोष्टींमध्ये

दारावर जोरात ठोठावा आणि पडदा उठेल आणि तुम्हाला त्याच्या सर्व वैभवात आणि भव्यतेत सर्वात तेजस्वी चेहरा .दिसेल

जर तुम्ही देवावर प्रेम केले तर तुम्हाला त्याचे
प्रेम जाणवेल आणि दुसरे काहीही तुम्हाला फसवू शकणार नाही. .भौतिक अनुभव तुम्हाला मोहात पाडतील

कारण तुम्ही आध्यात्मिक आनंद चाखलेला नाही. जेव्हा .तुम्ही ते अनुभवाल तेव्हा तुम्हाला फरक कळेल

निवडीसाठी मोकळे रहा कोणत्याही गोष्टीला तुमच्यावर बंधने आणू देऊ नका आणि कोणालाही तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू .देऊ नका किंवा तुमच्या आनंदात व्यत्यय आणू देऊ नका

तुमचा स्वतः हा विश्वाच्या संपूर्णतेचा एक वेगळा भाग आहे आणि आनंदी चेतना अनुभवण्यासाठी आणि दैवी प्रेमाचा आनंद घेण्यासाठी तुम्हाला तो परिपूर्ण संपूर्ण शोधला .पाहिजे

द्वेष आणि संतापाच्या कोठडीतून प्रेम बाहेर काढणे

प्रभु, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमच्या
.आत्म्यावर प्रकाश टाक

आणि तुमच्या प्रियजनांवर आणि तुमच्या मदतीला .येणाऱ्यांवर तुमच्या विपुल आशीर्वादांचा वर्षाव करा

आणि तो युद्ध, हिंसाचार आणि मृत्यूचे भूत आपल्यापासून .दूर ठेवो

आणि शांतीला आपले ध्येय बनवण्यासाठी आम्हाला प्रेरित .करा

आणि प्रेम ही आपली तरतूद आहे

.आमचे ध्येय प्रतिबंधात्मक बंधनांपासून मुक्तता आहे

* * *

जर एखादी व्यक्ती फक्त पैसे जमा करण्यासाठी आणि
शारीरिक इच्छा पूर्ण करण्यासाठी प्रयत्न करत असेल तर

.त्याला मिळणारे फायदे तुटपुंजे आणि नगण्य आहेत

कारण तो दिवस येईल जेव्हा तो सर्व सांसारिक लाभ मागे .सोडून जाईल
पण जर तो देवाद्वारे श्रीमंत झाला तर
तो पृथ्वीवरील सर्व राजे आणि श्रीमंत लोकांपेक्षा .श्रीमंत होईल
ते धन्य खजिना देवावर प्रेम करणाऱ्यांच्या ताब्यात
.आहेत
जे आत्म्याच्या समृद्धीशिवाय इतर कोणत्याही गोष्टीवर समाधानी नाहीत
ते त्यांच्या आध्यात्मिक प्रवृत्ती विकसित
करण्यासाठी काम करत असताना
आणि त्यांच्या जीवनाच्या उगमाबद्दलच्या त्यांच्या तळमळीला पोसण्यासाठी
आणि द्वेष आणि द्वेषाच्या खोलीतून प्रेमाचे पुनरुत्थान
ते त्यांची जाणीव संकुचित सांसारिक विचारांपेक्षा उंचावतात
स्वातंत्र्य, शांती, प्रकाश आणि आनंदाच्या
क्षितिजाकडे
त्यांना त्यांच्या अमर्याद विस्ताराची जाणीव होते त्यांना नवीन धारणा आणि ज्ञान मिळते
आणि ते चांगल्या विचारांची आणि कर्मांची बीजे पेरतात तेव्हा
त्यांच्या जाणीवेच्या जागांमध्ये
त्यांचे अंतर्दृष्टी उघडले जातात
आणि त्यांच्या संज्ञानात्मक शक्ती सक्रिय होतात

फिलामसन, त्यांचे खरे सार

त्यांना स्वतःमध्ये देवाचे राज्य आढळते

आपण स्वतःला नवीन बनवू शकू यासाठी आपण सर्वशक्तिमान .देवाला मार्गदर्शन करण्याची विनंती करतो

आणि आपण आपल्या आध्यात्मिक अस्तित्वाला अंधाराच्या .कोठडीतून बाहेर काढतो

स्वातंत्र्य, शांतता आणि ज्ञानाच्या प्रकाशाच्या जागांकडे

ताजी फळे आणि भाज्या हे महत्त्वाचे पोषक घटक आहेत

पोषणावरील व्याख्यानातून

जून १९४० - एन्सिनिटास, कॅलिफोर्निया येथे वितरित

मांस प्रथिने हा उर्जेचा एकमेव महत्त्वाचा स्रोत .नाही

कच्च्या भाज्या आणि फळांमध्ये आढळणारे काही खनिज
क्षार देखील महत्त्वाचे स्रोत आहेत

मांसाचा मोठा भाग लक्षणीय प्रमाणात ऊर्जा प्रदान
करतो, परंतु जर मांस दीर्घकाळ आहारात वर्चस्व गाजवत राहिले तर ते ऊर्जा प्रदान करणे बंद करेल. शिवाय, जास्त प्रमाणात प्रथिनांचे सेवन केल्याने प्रथिन विषारीपणा होऊ शकतो, जो थकवा आणि आजाराचा स्रोत आहे. थोडक्यात, जास्त .प्रथिने कमी प्रमाणात हानिकारक असतात

जर तुम्हाला थकवा दूर करायचा असेल तर योग्य पोषण हा एक उपाय आहे. मांस तात्पुरती ऊर्जा देऊ शकते, परंतु ते शरीरात अनेक विषारी पदार्थ आणते. कच्चे, कच्चे अन्न जास्त .खाल्ल्याने थकवा कमी होईल आणि तुम्हाला ऊर्जावान वाटेल

रसांमुळे ऊर्जा वाढते, परंतु संपूर्ण फळे आणि भाज्या जास्त पौष्टिक मूल्य देतात. तथापि, काही लोक या स्वरूपात .त्यांचे सेवन करण्यासाठी वेळ देऊ इच्छित नाहीत

पचनसंस्था रासायनिक पदार्थ काढते आणि त्यांना
.संपूर्ण शरीरात योग्य पेशी प्रकारांमध्ये वितरित करते

शरीर अनेक रासायनिक घटकांपासून बनलेले आहे आणि
.अन्नाने दररोज त्या घटकांमधील कमतरता भरून काढली पाहिजे

दैनंदिन आहारात पुरेशा प्रमाणात प्रथिने,
जीवनसत्त्वे, खनिजे, काही चरबी आणि तेल आणि योग्य प्रमाणात नैसर्गिक कार्बोहायड्रेट्स असले पाहिजेत, तर शक्य तितके रिफाइंड स्टार्च आणि रिफाइंड साखरेचे सेवन कमीत कमी .करावे

संत्र्याचा रस आणि किसलेले बदाम यांचे मिश्रण
उर्जेचा एक उत्तम स्रोत आहे, कारण संत्र्याच्या रसात .मिसळल्यास बदाम चांगले पचतात

भरपूर द्रवपदार्थ पिणे देखील महत्त्वाचे आहे जर चांगल्या दर्जाचे पाणी उपलब्ध नसेल, तर ताजे फळांचा रस, नारळ पाणी आणि टरबूज हे शुद्ध पाण्याचे उत्कृष्ट पूरक आणि .आंशिक पर्याय आहेत

भविष्यात, लोक फळांचा रस आणि भाज्यांचा रस अधिक प्रमाणात सेवन करतील कारण या रसांमुळे आरोग्याला होणारे फायदे

कनिष्ठता संकुले आणि श्रेष्ठता संकुले दोन्ही वाईट .आहेत

न्यूनगंड हा श्रेष्ठत्वाच्या संकुलाइतकाच वाईट असतो कारण ज्याला न्यूनगंड वाटतो तो त्यांच्या आत असलेली .श्रेष्ठता दाखवू शकणार नाही

मनुष्य आध्यात्मिक स्वभावाचा असल्याने, त्याला एक पवित्र ठिणगी मिळाली आहे, आणि तो नीच आहे असे समजणे किंवा तो सर्वांपेक्षा श्रेष्ठ आहे असे समजणे आणि ज्याला प्रतिष्ठा किंवा मूळ नाही अशा व्यक्तीसारखे वागणे चुकीचे .आणि चुकीचे आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती अभिमान दाखवते तेव्हा अभिमानाची दाट सावली आत्म्यामधील देवाच्या प्रकाशाला .अस्पष्ट करते

म्हणून, दोन्ही गाठी एकत्र टाळल्या पाहिजेत कारण .दोन्ही आध्यात्मिक प्रगतीमध्ये अडथळे आहेत

देव आपल्यासोबत आहे, आपल्याला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन करतो आणि तो आपल्या जीवनातील सर्वात मोठा .प्रेम आहे असे आपण अनुभवूया

जे देवाला ओळखतात त्यांना वाटते की ते सर्वांचे सेवक आहेत आणि ते इतरांपेक्षा चांगले आहेत असे त्यांना वाटत .नाही

न्यूनगंड हा अशा लोकांशी संबंधित आहे ज्यांच्याकडे कमकुवत विचार आणि कमकुवत अवचेतन आहे, तर श्रेष्ठता हा .द्वेषपूर्ण अभिमान आणि खोट्या अहंकारातून जन्माला येतो

या दोन्ही गाठी आध्यात्मिक विकासासाठी विनाशकारी
आहेत आणि त्या चांगल्या समजुतीवर आणि योग्य निर्णयावर आधारित नसून भ्रम आणि सत्याकडे दुर्लक्ष करण्यावर आधारित .आहेत

वारशाने मिळालेल्या मानवी कमकुवतपणावर मात करून आत्मविश्वास जोपासला पाहिजे. ज्यांना त्याची इच्छा आहे त्यांनी त्यांच्या जीवनात मूर्त यश मिळवून त्याचा गोडवा अनुभवण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, ज्यामुळे देवाच्या मदतीने स्वतःला कनिष्ठता आणि अहंकाराच्या .गुंतागुंतीपासून मुक्त केले पाहिजे

चैतन्याचे रहस्य आणि स्रोत

अन्नाचे उर्जेमध्ये रूपांतर करण्यासाठी शरीराला काही तास लागतात परंतु इच्छाशक्तीला उत्तेजन देणारी आणि .सक्रिय करणारी कोणतीही गोष्ट तात्काळ ऊर्जा निर्माण करते

इच्छाशक्ती शरीराच्या पेशींमधून आणि मेंदूच्या ऊर्जा साठ्यातून चैतन्य मिळवते जिथे अन्नातून काढलेली ऊर्जा .साठवली जाते

इच्छाशक्ती स्पायनल कॉर्डद्वारे ब्रह्मांडीय .स्रोतापासून शरीरात नवीन क्रियाकलाप देखील आकर्षित करते

म्हणूनच, चैतन्यशीलतेचे रहस्य एखाद्या व्यक्तीमध्ये असलेली ऊर्जा टिकवून ठेवण्यात आणि इच्छाशक्तीद्वारे .शरीरात नवीन ऊर्जा आणण्यात आहे

?ते कसे केले जाते

प्रथम, एखाद्याने स्वेच्छेने आणि स्वेच्छेने कार्य
केले पाहिजे जर काही फायदेशीर करायचे असेल तर ते .स्वेच्छेने आणि निवडीने केले पाहिजे

जेव्हा तुम्ही स्वेच्छेने काम करता तेव्हा
तुमच्याकडे जास्त ऊर्जा असते कारण तुम्ही केवळ मेंदूतील नसांमधून ऊर्जा काढत नाही तर शरीरात वैश्विक उर्जेचा मोठा .प्रवाह देखील आकर्षित करत असता

आपल्या प्रियकरासाठी चविष्ट जेवण बनवणारी स्त्री आनंदाने आणि उत्साहाने भरलेली असते

पण जर तिला तिच्या इच्छेविरुद्ध स्वयंपाक करायला भाग .पाडले गेले तर तिला सुरुवातीपासूनच थकवा जाणवतो

म्हणून, इच्छाशक्ती ऊर्जा आणते

:लघुकथा

एकदा, मी एका मित्राशी संतांबद्दल बोलत होतो. माझा
मित्र दलाल होता, आणि तो माझ्या उत्साहात सहभागी नव्हता. त्याऐवजी, तो म्हणाला, "तुम्ही ज्यांना संत म्हणता ते सर्व प्रत्यक्षात ढोंगी आहेत ज्यांना देव माहित नाही" मी त्याच्याशी वाद घातला नाही, पण विषय बदलला आणि आम्ही दलालीच्या व्यवसायाबद्दल बोलू लागलो. त्याने मला याबद्दल बरेच काही सांगितल्यानंतर, मी हळूवारपणे म्हणालो,

"तुम्हाला माहित आहे का की असा एकही विश्वासार्ह दलाल नाही की ते सर्व खोटे आहेत?" तो संतापला आणि रागाने म्हणाला, "आणि तुम्हाला दलालांबद्दल काय माहिती आहे?" मी उत्तर दिले, "मी नेमके हेच म्हणायचे होते आणि तुम्हाला संतांबद्दल काय माहिती आहे?" तो अवाक झाला. मी शांतपणे आणि दयाळूपणे पुढे बोलू लागलो, "मला दलालांबद्दल काहीही माहिती नाही आणि तुम्हाला संतांबद्दल काहीही माहिती "नाही

उर्जेचे देवदूत

देवाने आपल्याला उर्जेच्या देवदूतांच्या रूपात .निर्माण केले आहे

आणि आपण भौतिक शरीरात ठेवले

.आम्ही आमचे सर्व लक्ष नाजूक शरीरांवर केंद्रित केले

आणि आपण वैश्विक जीवनाच्या उर्जेने भारलेल्या .आध्यात्मिक आत्म्याला विसरलो

आता आपण एकाग्र होण्यासाठी खरोखर प्रयत्न केले
पाहिजेत

संपूर्ण जागरूकतेची भावना परत मिळवण्यासाठी

.यशाचे मूळ आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी वाढण्यात आहे

ज्याद्वारे आपल्याला आपल्या अमूर्त स्वरूपाची जाणीव होते

आणि देवाची प्रतिमा आपल्या आत राहते

अध्यात्माच्या बागेतले पहिले फूल म्हणजे श्रद्धा आणि .आशेचे फूल

तथापि, त्याचे फळ म्हणजे आत्मपरीक्षणाद्वारे
.मिळवलेले प्रत्यक्ष ज्ञान

आशावादी रहा आणि हे जाणून घ्या की जीवनातील चांगल्या .गोष्टी आणि आशीर्वाद तुमची वाट पाहत आहेत

जोपर्यंत तुम्ही प्रामाणिकपणे आणि समर्पणाने काम
करता
हरवलेला दैवी वारसा पुनर्संचयित करण्यासाठी
खऱ्या अर्थाने आध्यात्मिक व्यक्ती ही संतुलित
.व्यक्ती असते
ज्याला समाधान वाटते, चांगले आरोग्य मिळते आणि ज्याची .अंतर्दृष्टी वाढत जाते
त्याच्याकडे आत्म्याची संपत्ती आणि ज्ञानाचा खजिना
.आहे
त्याला खात्री आहे की दैवी मदत येणार आहे
आयुष्य कितीही कठीण वाटले आणि परिस्थिती कितीही प्रतिकूल असली तरी
निसर्गाच्या सौंदर्यात देवाचा चेहरा आपल्याला प्रकट .होतो
आणि त्याचा आवाज नाजूक, परिष्कृत सुरांमधून आपल्याशी बोलतो
आणि प्रेमींच्या गोड, सौम्य आवाजातून
आणि कर्तव्याच्या कर्णकर्कश आवाजातून
आपल्याला चांगुलपणा आणि शांतीकडे नेणारी प्रेरणा
.आनंद आणि ज्ञान हे देवाचे वाणी आहेत
जे आपल्याला धन्य घरात परत जाण्याचे आवाहन करते शांती आणि मनःशांतीचे घर
आणि त्याच्या गोड उपस्थितीचा आनंद घेण्यासाठी आणि त्याचे अतुलनीय, उत्कृष्ट सौंदर्य

जग हे अविश्वसनीयपणे फसवे आहे, आणि आपण त्याच्याकडे अशाच दृष्टिकोनातून पाहिले पाहिजे जर आपण त्याच्या फसवणुकीवर आणि भ्रमांवर प्रथम मात केली नाही तर आपण इतर .कोणालाही मदत करू शकणार नाही

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की एकाग्र मनाच्या
एकांतात सर्व महान कामगिरीचा कारखाना आहे आणि या अद्भुत कारखान्यात, सर्व प्रतिकूल परिस्थितींवर मात करण्यासाठी किंवा प्रभावीपणे सामोरे जाण्यासाठी आपण आपल्या .इच्छाशक्तीचे नमुने सतत विणले पाहिजेत

इच्छाशक्ती सतत प्रशिक्षित आणि वापरली पाहिजे

जोपर्यंत तो आपला वेळ वाया घालवत नाही आणि आपली शक्ती व्यर्थ वाया घालवत नाही, तोपर्यंत या पृथ्वीवरील .कारखान्यात काम करण्याच्या अनेक संधी माणसाला आहेत

रात्री मी स्वतःसोबत राहण्याच्या सांसारिक .मागण्यांपासून दूर राहतो

जगापासून खूप दूर, खूप दूर

माझ्या आध्यात्मिक एकांतात माझ्या इच्छेसह एकटे

जिथे मी माझे विचार मला हव्या त्या दिशेने निर्देशित करतो

.मी मनापासून निर्णय घेतला

जेव्हा मी माझ्या इच्छेला निरोगी आणि फायदेशीर क्रियाकलापांमध्ये सहभागी होण्यास प्रेरित करतो तेव्हा ते माझ्यासाठी यश निर्माण करते. अशा प्रकारे, मी माझ्या इच्छेचा अनेक वेळा प्रभावीपणे वापर केला आहे. तथापि, हे .केवळ इच्छेच्या सातत्यपूर्ण वापरानेच साध्य होते

दैवी इच्छेने भरलेली माझी इच्छा, मला जे हवे आहे ते" साध्य करेल!" असे म्हणता आणि पुष्टी देताना तुम्हाला किती !अद्भुत भावना येईल

जर एखादी व्यक्ती आत्मसंतुष्ट झाली आणि देवाने दिलेल्या स्वतःच्या इच्छेचा वापर न करता सर्वस्व दैवी .इच्छेवर सोपवले, तर त्याला इच्छित परिणाम मिळणार नाही .दैवी शक्ती तुम्हाला स्वतःहून मदत करू इच्छिते
आपण आपल्या मनातून हा विचार काढून टाकला पाहिजे की देव, त्याच्या सामर्थ्याने आणि अलौकिक शक्तींनी, आपल्यापासून दूर आहे आणि स्वर्गाच्या दूरवर लपलेला आहे, आणि आपण हे विसरू नये की आपल्या मानवी इच्छेमागे दैवी इच्छा आहे, परंतु ती महान शक्ती, त्याच्या लाटा आणि विस्तारांनी भरलेल्या समुद्रासारखी, मन उघडे आणि हृदय .ग्रहणशील असल्याशिवाय येणार नाही
प्रार्थना
हे विश्वमाता
आपल्या हृदयातील एकमेव ज्योत होण्यासाठी
आणि आपल्या आत्म्यातील अंधार दूर करण्यासाठी
आणि तुमच्यावरील आमच्या प्रेमाच्या अश्रूंमध्ये सांसारिक गोष्टींवरील आपले प्रेम धुवून टाका .आणि आम्हाला तुमच्याशी सहमत होण्यास आनंद होत आहे आमचे दुःख आणि दु:ख कायमचे दूर करा
.आपल्या लहान हृदयांना मोठे हृदय बनवा
ते तुमची संपूर्ण उपस्थिती सामावून घेते
आणि तुमच्या दैवी स्वभावाच्या आरशात
.आपण स्वतःला परिपूर्ण आणि शुद्ध म्हणून पाहूया तुमच्यावरील आमच्या प्रेमाच्या ज्वाला उंचावू दे ऐहिक इच्छांच्या ज्वालांच्या वर

लाखो प्रलोभने तुमच्या रूपात स्वतःला वेषात घेतात

आणि ते आपल्याला सतत फसवते

* * *

!ये, हे शुद्ध आणि परिपूर्ण दिव्य आनंद

आमच्या तुमच्या आकांक्षेच्या मंदिरात प्रवेश करा

ग्रह शांत राहू द्या

आपल्या पर्वतांमध्ये, अज्ञानाच्या काळ्या रात्रींमध्ये

तो आपल्याला मार्गदर्शन करो आणि आपल्याला .सुरक्षितपणे परत आणो

!तुमच्या सुरक्षित आश्रयाकडे

अनंतकाळापासून कुजबुज

खय्यामची पहिली क्वाट्रेन

एडवर्ड फिट्झगेराल्ड यांनी भाषांतरित केले आणि .मास्टर परमहंस यांनी स्पष्ट केले

ओमर खय्यामची पश्चिमेकडील कीर्ती फिट्झगेराल्डने एकोणिसाव्या शतकाच्या मध्यात केलेल्या त्यांच्या क्वाट्रेनच्या भाषांतरावर अवलंबून आहे, जो इंग्रजीतील .आतापर्यंतचा सर्वोत्तम अनुवाद मानला जातो

शिक्षक परमहंस उमर खय्याम यांना महान गूढवादी आणि
उच्च दर्जाचे आत्मज्ञान असलेले मानत होते, आणि त्यांनी त्यांचे आध्यात्मिक आणि अनुभवात्मक अनुभव व्यक्त करण्यासाठी प्रतीकात्मकतेचा वापर केला होता, आणि त्यांचा गैरसमज झाला होता आणि संशोधकांनी त्यांचे आध्यात्मिक तत्वज्ञान समजून घेण्यासाठी पुरेसे खोलवर अभ्यास केला .नाही जे त्यांनी चतुर्थांशांमध्ये ठेवले होते

!रात्रीच्या बाउलमध्ये सकाळी जागे व्हा

.तार्यांना उडवून देणारा दगड त्याने फेकला आहे
आणि पाहा! पूर्वेकडील शिकारीने पकडले आहे प्रकाशाच्या फासात सुलतानचा बुरुज
:अरबी भाषांतर
जागे व्हा, कारण सकाळने रात्रीच्या भांड्यात दगड .टाकला आहे
तारे पूर्णपणे विखुरणे
आणि इथे पूर्वेचा शिकारी आहे
.त्याने सुलतानचा बुरुज ताब्यात घेतला
प्रकाशाच्या फासाने
:स्पष्टीकरण आणि अर्थ लावणे
:अर्थांचे स्पष्टीकरण
सकाळ: ही भ्रामक पार्थिव अस्तित्वातून जागृतीची पहाट .आहे
रात्रीचे पात्र: अज्ञानाचा अंधार जो अमर आत्म्याला .अरुंद, मर्यादित मानवी चेतनेत कैद करतो
दगड: आध्यात्मिक शुद्धीकरण
तारे: भौतिक इच्छांची मोहक झलक
पूर्वेचा शिकारी: भ्रमांचे अवशेष नष्ट करणारे पराक्रमी पूर्वेकडील ज्ञान
प्रकाशाचा फास: धन्य ज्ञानाचे तेज, जे आत्म्याला कैद .करणाऱ्या आणि बेड्या घालणाऱ्या जाचक अंधाराचा नाश करते :अर्थ
:आतील शांतता कुजबुजते

जागे व्हा! अज्ञानाची झोप सोडून द्या, कारण ज्ञानाची" पहाट फुटली आहे. अज्ञानाच्या अंधार्या भांड्याला आध्यात्मिक शुद्धीकरणाच्या दगडाने फेकून द्या आणि ते फोडा आणि मंद भौतिक इच्छांचे मंद, चमकणारे तारे विखुरून ".टाका

पूर्वेकडील ज्ञानाचा प्रकाश पहा, जो भ्रमांचा शिकारी" आणि नाश करणारा आहे, कारण त्याने आत्म्याच्या उंच बुरुजाला प्रकाशाच्या फासाने पकडले आहे आणि त्याचा प्रतिबंधात्मक भौतिक अंधार दूर केला आहे, तो पूर्णपणे ".नाहीसा केला आहे

हे भ्रमाच्या नगरातील रहिवाशांनो, झोप सोडून द्या!"
कारण आंतरिक ज्ञानाच्या आध्यात्मिक संदेशाचा सूर्यकिरण ".प्रकट झाला आहे

अज्ञानाच्या काळ्या भांड्याला तोडण्यासाठी आणि
त्यातून तात्पुरत्या भौतिक सुखांची इच्छा काढून टाकण्यासाठी आध्यात्मिक शुद्धीकरणाच्या भक्कम दगडाचा .वापर कसा करायचा ते शिका

ज्ञानाच्या शिकारीकडून धडा घ्या, जो सतत प्रकाशासाठी" तळमळणाऱ्या आणि सत्याचा शोध घेणाऱ्या आत्म्यांना शोधतो, त्यांना वैभवशाली वैभवाच्या, शाश्वत स्वातंत्र्याच्या ".वैभवाच्या आभाळाने वेढतो

उधळ्या पुत्राचे पुनरागमन

एकदा, खूप वर्षांपूर्वी, मी माझ्या एका
.विद्यार्थ्याला विरुद्ध दिशेने चालताना पाहिले

त्याच्या कृतींचे अपरिहार्य परिणाम लक्षात घेऊन, मी त्याला त्याची कृती सोडून देण्यासाठी सर्व तार्किक मार्गांचा वापर करून पटवून देण्याचा प्रयत्न केला, परंतु .मला आढळले की मी त्याला मदत करू शकत नाही

.कारण त्याने वाईट मार्गावर जाण्याचा विचार केला होता

:शेवटी, मी स्वतःला म्हणालो

"त्याला ते हवे असल्याने, मी त्याला एकटे सोडतो"

पण त्याच्याबद्दलचे माझे प्रेम आणि काळजी लवकरच परत आली, म्हणून मी एका अंजिराच्या झाडाखाली बसलो आणि त्याची .कल्पना करू लागलो

:मी त्याला सतत पुढील बौद्धिक संदेश पाठवत राहिलो

देवाने मला तुम्हाला जे करायचे आहे त्याबद्दल तुमचा" "विचार बदलण्यास सांगितले आहे

संध्याकाळी, माझ्या शरीरात आणि मनात जाणवलेल्या एका तीव्र अंतर्ज्ञानी भावनेने मला विश्वास बसला की तो खरोखर .परत येत आहे

अचानक, "उधळा मुलगा" दिसला, घरी परतल्यावर त्याने :त्यांना धनुष्याने स्वागत केले आणि म्हटले

दिवसभर, मी जिथे जिथे गेलो आणि जे काही केले, तिथे मला" "?तुझा चेहरा दिसला. याचा अर्थ काय

मी उत्तर दिले: "देव माझ्याद्वारे तुम्हाला बोलावत ".होता. तो त्याचा बोलावणा होता, माझा नाही

माझी इच्छा स्वार्थाने प्रेरित नव्हती, पण मी न सोडण्याचा दृढनिश्चय केला होता

.तुम्ही परत येईपर्यंत हे ठिकाण उघडे राहील

या प्रकारच्या डिझाइनमुळे मोठे बदल घडू शकतात. ही !खरोखरच एक अद्भुत शक्ती आहे

जेव्हा तुम्ही तुमचा मार्ग निश्चित करता आणि तुमच्या मार्गावर चालण्याचा निर्णय घेता, तेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती सक्रिय केली पाहिजे आणि व्यावहारिक प्रयत्न केले पाहिजेत, आणि मग तुम्हाला आढळेल की यशाचे सर्व घटक तुम्हाला माहित असलेल्या आणि नसलेल्या ठिकाणांपासून .मिळतील

दैवी उर्जेने भरलेल्या तुमच्या इच्छेमध्ये तुमच्या .प्रार्थनांचे उत्तर आहे
जेव्हा तुम्ही त्या इच्छापत्राचा वापर करता तेव्हा तुम्ही तुमच्या प्रार्थनांना प्रतिसाद मिळण्यासाठी .खिडकी उघडता
हा माझा स्वतःचा अनुभव आहे. पूर्वी मी माझ्या इच्छाशक्तीची चाचणी घेण्यासाठी काही गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करायचो, पण आता मी ते करत नाही कारण मला निकाल आधीच माहित आहे: मला जे काही हवे आहे ते सर्वशक्तिमान देवामुळे .साध्य होते
मॅन्ज अल्टिमेट गोल" या पुस्तकातून"
चला देवाला आपल्या आत्म्यांचा मेंढपाळ बनवूया
आणि दिव्य प्रकाश म्हणजे स्काउट
आयुष्याच्या अंधाऱ्या वाटांवर
गोंधळाच्या रात्रींमध्ये तो मार्गदर्शक प्रकाश आहे आणि जागरणाच्या तासांमध्ये निश्चिततेचा सूर्य
आणि पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या अंधाराच्या
समुद्रातील मार्गदर्शक तारा
चला त्याची मदत मागूया आणि त्याची प्रेरणा घेऊया
.कारण जगाचे चढ-उतार सुरूच राहतील
.त्याच्या घटना उग्र लाटांसारख्या अशांत आहेत ?आपल्याला मार्गदर्शन कुठून मिळेल
.ते आपल्या चंचल, पक्षपाती सवयींमध्ये नाही
किंवा आपल्या वातावरणाच्या प्रभावाखाली नाही आपल्या देशातून किंवा आपल्या जगातूनही नाही

उलट, तो मार्गदर्शक सत्याचा आवाज आहे आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडणे
.प्रत्येक क्षणी मी फक्त देवाचाच विचार करतो
.मी माझा आत्मा त्याला अर्पण केला
.मी माझे हृदय त्याच्या हाती सोपवले
.मी माझे प्रेम आणि तळमळ त्याच्याकडे वळवली
.आपण देवाशिवाय इतर कशावरही विश्वास ठेवू नये
आणि जे त्याचा प्रकाश प्रकट करतील त्यांच्यावर आपण विश्वास ठेवला पाहिजे
.तो प्रकाश माझा मार्गदर्शक आहे
.ते माझे ज्ञान आणि माझे प्रेम आहे
अजिंक्य शक्ती
आणि ज्या सत्याला मागे टाकता येत नाही
आता आणि कायमचे
असे लोक आहेत जे इतके टोकाचे विचार करतात की त्यांना असे वाटते की जीवनात यशस्वी होण्यासाठी त्यांना न थांबता .यंत्रासारखे काम करावे लागेल
दुसरीकडे, असे लोक आहेत जे त्यांच्यापेक्षा कमी
अतिरेकी नाहीत, कारण एकदा त्यांना आध्यात्मिक गोष्टींमध्ये रस निर्माण झाला की ते इतर सर्व गोष्टींची .इच्छा सोडून देतात आणि ही एक चुकीची भूमिका आहे उदाहरणार्थ, त्यांचा असा विश्वास आहे की तीव्र
एकाग्रता आणि शारीरिक प्रयत्नांची आवश्यकता असलेले काहीही करण्याची आवश्यकता नाही आणि ते तपस्वीपणा आणि सर्व भौतिक गोष्टींचा त्याग करण्याचा सल्ला देतात परंतु ही .वृत्ती बौद्धिक स्थिरतेला लपवते

खोट्या अध्यात्माच्या आवरणाखाली

मला असे आढळून आले आहे की महान शिक्षकांना जगामध्ये
खूप रस असतो पण त्यांच्याशी त्यांना कोणतीही ओढ नसते जेव्हा माझ्या शिक्षकांना काही सुंदर दिले जायचे, तेव्हा ते त्याची काळजी घ्यायचे आणि त्याचे रक्षण करायचे, पण जर ते तुटले किंवा खराब झाले तर ते हसायचे आणि म्हणायचे, "त्यात माझी आवड संपली कारण त्यात माझे जास्त लक्ष गेले .होते" तो अलिप्त होता कारण तो अनासक्त होता

देवाने मला जे दिले आहे त्याची मला जशी कदर आहे तशीच .मलाही वाटते, पण मी ते गमावले तरी ते मला चुकत नाही

एकदा, कोणीतरी मला एक सुंदर कोट आणि टोपी दिली, आणि तो
एक महागडा सेट होता. मी त्याची काळजी घेण्यात आणि तो फाटण्यापासून आणि घाणेरडा होण्यापासून वाचवण्यात आनंदी होतो, जोपर्यंत मी त्याला कंटाळलो नाही आणि म्हणालो: "अरे "!देवा, मला या त्रासाची गरज नाही

एके दिवशी, मी लॉस एंजेलिसमधील एका हॉलमध्ये
व्याख्यान देण्यासाठी गेलो होतो, आणि मी पोहोचताच आणि माझा कोट काढू लागताच, मला एक दिव्य वाणी ऐकू आली, "कोटच्या खिशात असलेल्या सर्व गोष्टी सोबत घेऊन जा" म्हणून मी तसे .केले

व्याख्यानानंतर, मी कोट स्टोरेज रूममध्ये परतलो आणि
.मला आढळले की कोट - देव तुमचे रक्षण करो - गायब झाला होता

मला त्याबद्दल खूप वाईट वाटले, म्हणून कोणीतरी
म्हटले, "नाराज होऊ नकोस, आम्ही तुला दुसरा कोट विकत देतो" मी म्हणालो, "मी कोट हरवला म्हणून नाराज नाही, तर ज्याने कोट घेतला त्याने कोटला पूर्णपणे जुळणारी टोपी देखील "घेतली नाही म्हणून मी नाराज आहे

आपण आपल्या भावनांना आपल्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नये.
जर एखादी व्यक्ती फक्त आपले कपडे आणि इतर वस्तूंची काळजी ?घेत असेल तर ती कशी आनंदी राहू शकते

याचा अर्थ स्वच्छ आणि नीटनेटके कपडे न घालणे किंवा घर स्वच्छ आणि नीटनेटके न करणे असा नाही, तर या गोष्टींमध्ये .जास्त गुंतलेले किंवा वेडे नसणे असा आहे

एकदा मला एका डिनर पार्टीला आमंत्रित करण्यात आले
होते आणि सर्व काही अतिशय भव्य आणि व्यवस्थित होते. मी जेवणाचा खूप आनंद घेतला, पण आमचे यजमान खूप घाबरले होते, त्यांना भीती होती की सर्वकाही नियोजित प्रमाणे होणार नाही आणि परिणामी, त्यांनी त्यांच्या चिंतेने वातावरण .खराब केले

जे अतिसंवेदनशील असतात त्यांना सहसा इतरांची चिंता
आणि अस्वस्थता जाणवते. भीती आणि भीती का? आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न केले पाहिजेत, नंतर विश्रांती घेतली पाहिजे आणि इतरांना विश्रांती घेऊ दिली पाहिजे. आपण गोष्टींना जबरदस्ती न करता त्यांच्या नैसर्गिक मार्गाने जाऊ दिले पाहिजे, आणि मग आपल्या सभोवतालच्या लोकांनाही .शांती मिळेल

परमेनिडियन कापणी

मानवी इच्छेमागे दैवी इच्छा आणि वैश्विक उर्जेच्या .अमर्याद प्रवाहाचा उद्देश दडलेला आहे

जीवनात जे काही चांगले आणि फायदेशीर आहे ते .दाखवण्यासाठी आहे

या कारणास्तव, जो कोणी उच्च इच्छेनुसार स्थिर आणि .सुसंगत राहतो त्याला देवाच्या मदतीने यश मिळेल

इच्छाशक्ती म्हणजे विशिष्ट ध्येय साध्य करण्यासाठी .निर्देशित केलेली ऊर्जा आणि इच्छा

इच्छाशक्तीशिवाय काहीही करता येत नाही; खरंच, इच्छाशक्तीशिवाय दैनंदिन जीवनात साधी हालचालही करता येत .नाही

बहुतेक लोक अनावश्यक गोष्टी करतात आणि त्यांचे .प्रयत्न रचनात्मक मार्गाने केंद्रित करत नाहीत

इच्छा ही इच्छाशक्तीपेक्षा वेगळी आहे, जरी इच्छा .इच्छाशक्तीसाठी उत्प्रेरक म्हणून काम करू शकते

इच्छाशक्ती विकसित करताना, सर्वप्रथम दृढनिश्चय असणे आवश्यक आहे आणि आकलनशक्ती, विवेक आणि शहाणपणाचा वापर करणे .आवश्यक आहे

यानंतर प्रशिक्षण दिले जाते आणि इच्छित ध्येय साध्य .करण्यासाठी जाणीवपूर्वक इच्छाशक्तीचा वापर केला जातो

ध्येय साध्य होईपर्यंत प्रवास आणि प्रयत्न चालू
.राहिले पाहिजेत

जेव्हा एखादी व्यक्ती उदात्त ध्येय साध्य करण्याचा .संकल्प करते तेव्हा प्रयत्न करणे थांबवणे अयोग्य होते

किंवा तो प्रतिकूल परिस्थितींसमोर हार मानू शकतो

जेव्हा चेतना उच्च इच्छाशक्ती आणि विचारांशी सुसंगत असते आणि इच्छाशक्ती कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय एखाद्या विशिष्ट कल्पनेवर केंद्रित असते, तेव्हा इच्छाशक्ती .अमर्याद आणि अक्षय वैश्विक क्रियाकलापांनी भरलेली असते

अज्ञान आणि इच्छांनी नियंत्रित असलेली मानवी .इच्छाशक्ती त्याच्या मालकावर दुःख आणि संकटे आणते

खऱ्या आनंदाचा अनुभव घेण्यासाठी, चांगल्या इच्छांनी वाईट इच्छांवर मात केली पाहिजे आणि इच्छाशक्ती सत्याच्या उगमाकडे आणि अस्तित्वातील सर्व चांगल्या गोष्टींच्या .उत्पत्तीकडे योग्य दिशेने निर्देशित केली पाहिजे

एखाद्या व्यक्तीने खोटी साक्ष देण्यापासून का दूर .राहावे? कारण खोटेपणा ढोंगीपणा आणि कपट वाढवतो

देवाच्या दृष्टीने विश्वासघात हे सर्वात मोठ्या पापांपैकी एक आहे. वैयक्तिक फायद्यासाठी किंवा सूड घेण्याच्या इच्छेने एखाद्यावर खोटे आरोप करणे हे खोटी साक्ष देण्याचे एक प्रकार आहे. जर प्रत्येकाने ही पद्धत .पाळली तर लोकांमध्ये अराजकता आणि अराजकता पसरेल

दुसऱ्या व्यक्तीविरुद्ध खोटी साक्ष ऐकणे म्हणजे
खोट्या साक्षीदाराचे समर्थन करणे आणि त्याच्या लज्जास्पद वर्तनात सहभागी होणे, आणि ते ऐकणे आणि समर्थन अपरिहार्यपणे अंतर्गत भावनिक संघर्षात बदलेल जे .आत्म्याची शांती भंग करते आणि जीवनाची शांती भंग करते

जरी ते तात्पुरते न्याय्य असले तरी, ती कृती शेवटी जोरदार उलटी होईल आणि त्रास आणि मानसिक वेदना निर्माण .करेल जी चेतनाला त्रास देईल आणि विवेकाला धक्का देईल

मत्सराचे हानिकारक आणि भयानक परिणाम देखील होतात,
कारण ते मत्सरी व्यक्तीला वैयक्तिक दुःख देते कारण एखाद्या व्यक्तीने सोडलेले विचार आणि भावना त्याच्याकडे .परत येतात

जो प्रेम आणि परोपकार करतो त्याला त्या बदल्यात प्रेम आणि परोपकारी वागणूक मिळेल, तर जो लोभ, स्वार्थ आणि मत्सराचे विचार पुढे पाठवतो तो स्वतःवरही या गोष्टी .तितक्याच प्रमाणात आणतो

?एखाद्या व्यक्तीने चोरी का करू नये

जर सर्वजण चोरी, दरोडा आणि खंडणी वसूल करून जगले तर जग कसे असेल? अशा परिस्थितीत, सर्वात घृणास्पद आणि क्रूर गुन्हे घडतील मालमत्तेचे रक्षण करण्यासाठी आणि चोरीला .गेलेल्या वस्तू परत मिळवण्यासाठी तीव्र लढाई होईल

चोरी ही एक अशी कृती आहे जी सामाजिक नियमांच्या
विरुद्ध आहे आणि इतरांना त्यांच्या हक्कांपासून वंचित ठेवते, आणि म्हणूनच ती अस्तित्वाच्या कायद्यांच्या विरुद्ध आहे आणि समाजांकडे गुन्हेगारांशी व्यवहार .करण्यासाठी योग्य सुविधा आणि प्रभावी पद्धती नाहीत

जेव्हा चोरांना तुरुंगात टाकले जाते तेव्हा त्यांच्या जुन्या सवयी अधिक रुजतात आणि इतर गुन्हेगारांसोबत संगत करताना त्यांना नवीन वाईट सवयी देखील लागू शकतात. जर असे झाले तर, तुरुंगात

जाण्यापूर्वीच्या परिस्थितीपेक्षा सुटकेनंतर त्यांची .स्थिती खूपच वाईट होईल

प्रभु, आम्ही तुम्हाला आशीर्वाद देण्याची विनंती
करतो की आम्हाला वाईट ऐकू नये, वाईट पाहू नये, वाईट बोलू .नये किंवा वाईट श्वास घेऊ नये

आपण वाईटाला स्पर्श करत नाही, वाईटाची जाणीव करत नाही, .वाईट विचार करत नाही, वाईट स्वप्न पाहत नाही

:आपण दररोज वापरत असलेले बल

आपल्या संवेदी धारणा

आणि आमच्या भावना -

आणि आपली बुद्धिमत्ता -

हे सर्व देवाकडून घेतले आहे, आणि आपण त्याच्याशिवाय
.एक क्षणही जगू शकत नाही

तथापि, जेव्हा आपण त्याच्या देणग्यांचा वापर करतो तेव्हा आपण त्याच्याबद्दल जसा विचार करायला हवा तसा करत नाही, किंवा आपण त्याला तो ज्या लक्ष देण्यास पात्र आहे ते .देत नाही

त्याऐवजी, आपण भौतिक जगाशी पूर्णपणे सुसंगत आणि
संपूर्ण संबंध ठेवून इंद्रिय सुखे आणि सांसारिक .महत्त्वाकांक्षा यांचा पाठलाग करतो

.हेच आपल्या सर्व दुःखाचे आणि दुःखाचे मूळ कारण आहे

देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले
आहे, आणि म्हणूनच आपण खऱ्या आनंदाची चव जाणू शकत नाही जोपर्यंत आपण त्याच्या उपस्थितीचा आपल्यात शोध घेत नाही .आणि आपल्या आत्म्यात त्याच्या आनंदाचे अमृत चाखत नाही

तसेच आपल्याला दररोज आवश्यक असलेल्या गोष्टी इच्छेने मिळविण्यासाठी आवश्यक असलेली धन्य शक्ती आपण बाळगू शकत .नाही

जोपर्यंत आपल्याला हे कळत नाही की देव त्या शक्तीचा स्रोत आहे, तोपर्यंत आपण त्याच्यावर अवलंबून राहिले .पाहिजे आणि त्याच्याकडे वळले पाहिजे

तो आपल्यावर सतत वर्षाव करत असलेल्या सर्व आशीर्वादांबद्दल कृतज्ञ अंतःकरणाने

जर तुम्ही कृतज्ञ असाल तर मी तुम्हाला नक्कीच वाढवीन [उपकारात]

जेव्हा आपले हृदय परम उदार दात्याबद्दल कृतज्ञतेने भरून जाते, तेव्हा ते त्याच्या गौरवशाली उपस्थितीसाठी पवित्र मंदिरे बनतात आणि हीच सर्वात मोठी उपलब्धी आहे जी आपण मिळवू शकतो, कारण जीवनाचा उद्देश म्हणजे मनुष्याने त्याच्या निर्मात्याशी सुसंगत राहणे, त्याच्या जवळ जाणे .आणि त्याला जाणून घेणे

प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व{
मिळवण्याचा प्रयत्न करा, म्हणजे या सर्व गोष्टी तुम्हाला }मिळतील

देवाचे सतत स्मरण करून आणि त्याच्याबद्दल दयाळूपणे विचार करून, आपल्याला हे जाणवेल की तो आपला प्रिय आहे, आपण त्याचे निवडलेले आहोत आणि त्याच्या कृपेत आपलाही वाटा .आहे

आनंद, प्रेम, प्रकाश आणि चांगुलपणाचे राज्य

जेव्हा आपण देवाच्या विपुल आशीर्वादांचा विचार करतो, ज्यापैकी सर्वात मोठे म्हणजे निवडीचे स्वातंत्र्य वापरून योग्य मार्गाचे अनुसरण करण्याची शक्यता असते जो उच्च उद्देशांशी सुसंगतता साधतो आणि आध्यात्मिक आनंद मिळवतो, तेव्हा प्रत्येक दिवस नवीन आंतरिक आनंदाने भरलेला असतो आणि आपल्याला आपल्या जीवनात एक आशीर्वादित प्रवाह वाहताना जाणवतो, त्यामुळे कृतज्ञता आपले हृदय भरून जाते .आणि जीवनाला चव आणि अर्थ प्राप्त होतो

जो व्यक्ती, चिंतनशील विचारसरणीद्वारे, रहस्यमय पद्धतीने कार्य करणारा दैवी नियम पाहू शकतो, तो कधीही त्याच्यासमोर स्तुती, आभार आणि नम्रता करण्याचे थांबवत .नाही ज्याच्यावर सर्व प्रेम, स्तुती आणि कृतज्ञता आहे

आपण अस्तित्वातील सर्व चांगल्या गोष्टींचा स्रोत असलेल्या देवाचे स्मरण करूया आणि आपल्या अंतःकरणाच्या खोलीतून बाहेर पडणाऱ्या प्रामाणिक प्रेमात आपले स्मरण .मिसळूया

ज्या देवापासून जीवन वाहते, प्रेम पसरते आणि आशीर्वादांचा वर्षाव अविरतपणे होतो, त्याला

ज्यांनी मानवतेसाठी मेणबत्ती पेटवली, जगाच्या मातीत चांगले बीज पेरले, ज्ञानवर्धक विचार पसरवले, चांगल्या कर्मांना आणि उदात्त वर्तनाला प्रोत्साहन दिले अशा .सर्वांना आपण प्रेमाने आठवूया

आपण आपले हृदय प्रेमासाठी उघडूया, आपले मन ज्ञानवर्धक प्रेरणांसाठी ग्रहणशील बनवूया आणि देवाकडे मदत आणि .मार्गदर्शन मागूया

आपण काय विचार करतो आणि करतो यामध्ये

भीती हृदयाला विष देते

मानवी मन हे ऊर्जेचे किंवा जीवनावश्यक
.क्रियाकलापांचे एक विशाल भांडार आहे

ही क्रिया सतत स्नायूंच्या हालचालींमध्ये, हृदय, फुफ्फुसे आणि डायाफ्रामचे कार्य, पेशीय चयापचय, रक्तातील रासायनिक अभिक्रियांमध्ये आणि मोटर संवेदी अवयवांच्या . (नसा) कार्यामध्ये वापरली जाते

याव्यतिरिक्त, विचार, भावना आणि इच्छाशक्तीवर मोठ्या .प्रमाणात महत्वाची ऊर्जा खर्च होते

भीती जीवनाची क्रिया कमकुवत करते आणि सक्रिय .इच्छाशक्तीच्या सर्वात भयंकर शत्रूंपैकी एक आहे

भीती जीवनाच्या क्रियाकलापांना दाबते आणि अडथळा आणते
जी सहसा नियमितपणे नसांकडे वाहते, ज्यामुळे त्या अर्धांगवायू झाल्यासारखे दिसतात आणि शरीर सुस्त होते आणि त्याची चैतन्यशीलता लक्षणीयरीत्या आणि लक्षणीयरीत्या कमी होते (भीती ही मज्जातंतू अवरोधक आहे!)

भीती भीतीचे कारण दूर करण्यास मदत करत नाही. ती इच्छाशक्ती कमकुवत करते आणि मेंदूला शरीराच्या अवयवांना अडथळा सिग्नल पाठवण्यास प्रवृत्त करते. भीती हृदयाला विष देते, पचन बिघडवते आणि असंख्य शारीरिक आजारांना कारणीभूत .ठरते

जेव्हा जाणीव देवावर केंद्रित राहील, तेव्हा
तुम्हाला कशाचीही भीती वाटणार नाही आणि तुम्ही प्रत्येक .अडथळा आणि अडथळ्यावर मात करू शकाल

धैर्य आणि श्रद्धेने "इच्छा" म्हणजे ऊर्जा नसलेली इच्छा, तर "हेतू" म्हणजे काहीतरी करण्याचा संकल्प: इच्छा किंवा इच्छा पूर्ण करणे परंतु "इच्छा" असे म्हणता येते: . ""मी जे हवे आहे ते साध्य करेपर्यंत मी अथक परिश्रम करतो

जेव्हा तुम्ही तुमच्या इच्छाशक्तीला प्रशिक्षित
करता, तेव्हा तुम्ही महत्वाच्या क्रियाकलापांच्या शक्तींना मुक्त करू शकता आणि निर्देशित करू शकता, ते मिळविण्यासाठी आवश्यक ते न करता काहीतरी मिळवण्याची .इच्छा करण्यापेक्षा

आपण आशा सोडू नये, तर हे लक्षात घेतले पाहिजे की देव आपल्याला आपल्या परिस्थिती सुधारण्यासाठी, आपल्या कल्पना उंचावण्यासाठी आणि जीवनात स्वतःसाठी आणि इतरांसाठी नवीन आणि उपयुक्त गोष्टी निर्माण करण्यासाठी एकामागून एक संधी .देतो

जर आपण आपल्या जीवनशैलीवर समाधानी नसू, तर आपण असे
नवीन मार्ग आणि पद्धती शोधल्या पाहिजेत ज्यामुळे .आपल्याला काही प्रमाणात समाधान आणि मानसिक आराम मिळेल

आपण असे काहीतरी करण्याचा विचार केला पाहिजे
ज्यामुळे आपली परिस्थिती सुधारेल आणि आपले जीवन अर्थपूर्ण आणि सार्थक होईल आणि नंतर ते प्रत्यक्षात आणले .पाहिजे

चेतनेत बदल किंवा त्याच्या मार्गात बदल करणे ही
.तातडीने आवश्यक आहे

आपण असा निश्चय केला पाहिजे की आपण समस्यांना
आपल्यावर परिणाम करू देणार नाही आणि आपले संतुलन बिघडू देणार नाही आणि चिंताग्रस्त गोष्टींना आपले जीवन खराब करू देणार नाही, आपल्या भावना व्यापू देणार नाही आणि आपले .वातावरण खराब करू देणार नाही

आणि आपण हानिकारक सवयी आणि हानिकारक गुणांचे बळी
पडणार नाही आणि आपण आकाशातील पक्ष्यांसारखे मुक्त आणि .अनियंत्रित राहू

लोकांना स्थिर आणि अपरिवर्तित राहण्याची गरज नाही. आत्म्याच्या सारापासून भ्रमाचे पडदे काढून टाकले पाहिजेत जेणेकरून ते त्याच्या शुद्धतेने आणि सामर्थ्याने चमकू शकेल आणि देवाने मानवजातीला दिलेल्या उदात्त वैभवाचे .प्रकटीकरण करू शकेल

देव चांगल्या प्रयत्नांना, कायदेशीर महत्त्वाकांक्षांना आणि यशस्वी होण्याच्या दृढनिश्चयाला .आशीर्वाद देतो

आपल्या जीवनामागे परमात्म्याची शक्ती आहे आणि आपल्या .इच्छेमागे दैवी इच्छेचा वैश्विक महासागर आहे

आपण त्या अमर्याद महासागराचा अविभाज्य भाग आहोत
जेव्हा आपण त्या महासागरापर्यंत पोहोचतो आणि त्यात पोहतो तेव्हा आपली जाणीव विस्तारते आणि आपल्याला आपली विशालता .जाणवते

त्याबद्दल विचार करणे आपल्याला त्याच्या जवळ आणते
.आणि त्यावर चिंतन करणे आपल्याला त्याकडे घेऊन जाते

त्याच्याशी सुसंगत राहण्याचा सतत प्रयत्न आपल्याला .ज्ञान, दृढनिश्चय आणि ऊर्जा प्रदान करतो

चेतनेची दररोजची तयारी दैवी प्रेम आणि स्वर्गीय .आशीर्वाद आणते

ते कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय आपल्याकडे वाहते आणि .आपल्याला महासागराच्या खजिन्यांचा उदार वाटा देते

प्रत्येक मानवाच्या आत एक दिव्य चेतना सुप्त असते, जी .स्वतःला व्यक्त करण्याच्या संधीची वाट पाहत असते

आणि अहंकाराच्या अरुंद आणि प्रतिबंधित तळघरातून
बाहेर पडण्यासाठी

ज्याप्रमाणे एखादी व्यक्ती त्रासदायक दुःस्वप्नातून जागे होते आणि त्याला जाणवते की त्याने जे पाहिले ते फक्त एक स्वप्न होते, त्याचप्रमाणे दैवी चेतना देखील एखाद्या व्यक्तीला झोपेच्या आणि गोंधळाच्या दुःस्वप्नातून जागे होण्यास आणि जीवनाच्या अर्थ आणि उद्देशाची एक नवीन जाणीव .आणि सुदृढ समज मिळविण्यास उद्युक्त करते

जर आपल्याला आध्यात्मिक जागृतीची पहाट अनुभवायची
असेल आणि निश्चिततेच्या प्रकाशाचे साक्षीदार व्हायचे .असेल तर आपण आतला आवाज ऐकला पाहिजे

आपण त्याच्या प्रेरणेला प्रतिसाद देतो आपण
मार्गावरून भ्रमाचे दगड आणि अज्ञानाचे दगड काढून टाकले पाहिजेत जे आत्म्याच्या प्रगतीत अडथळा आणतात आणि .त्याच्या हालचालीत अडथळा आणतात

आणि आपण उदासीनतेच्या झोपेतून जागे होण्याच्या
दारावर आकांक्षेच्या हाताने ठोठावूया, जेणेकरून आपण आनंदाच्या झुळूकांचा श्वास घेऊ शकू आणि आपल्या प्रत्येक विचारात आणि आपल्या प्रत्येक भावनेत स्वर्गीय वीज आणू .शकू

आणि आमची प्रत्येक कामे

आपण सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो की त्याने आपल्या चेतनेत जाणीवेच्या खिडक्या उघडाव्यात, आपल्याला ज्ञानाच्या प्रकाशाने भरावे, त्याच्या प्रेमाने आणि .त्याच्या शाश्वत करुणेने आपल्याला वेढावे

माझ्याकडे आलेल्यांमध्ये असे लोक होते ज्यांना मी सुरुवातीपासूनच स्पष्टपणे सांगितले होते की त्यांचे हेतू .चांगले नाहीत आणि मी त्यांना ते हेतू बदलण्यास सांगितले

त्यापैकी काहींना मी जे बोललो ते आवडले नाही, पण
.काहींनी प्रतिसाद दिला आणि चांगले बदलले

ढोंगीपणामुळे चांगले परिणाम मिळत नाहीत आणि सर्वात शहाणा माणूसही त्यांच्या डोळ्यांनी जे उघड होते ते लपवू .शकत नाही

एखाद्या व्यक्तीचा संपूर्ण इतिहास त्याच्या डोळ्यांत .लिहिलेला असतो

जर तुम्हाला एखाद्याचे खरे स्वरूप जाणून घ्यायचे
असेल, तर देवाला त्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप तुम्हाला .प्रकट करण्याची विनंती करा

कारण तुम्हाला फसवायचे नाही, तुम्हाला त्याचे खरे
स्वरूप तुमच्या हृदयात खोलवर जाणवेल आणि तुमची .अंतर्ज्ञान चुकीची राहणार नाही

जेव्हा आपण आपल्या सोबत्याशी बोलतो तेव्हा आपण
त्याच्या डोळ्यात थेट पाहिले पाहिजे आणि आत्मविश्वासाने, .खात्रीने आणि सत्याने बोलले पाहिजे

जेव्हा आपण एखाद्याशी हस्तांदोलन करतो तेव्हा आपण आपल्या प्रेमाचे आणि प्रामाणिकपणाचे आकर्षण त्यांच्यापर्यंत पोहोचवले पाहिजे आणि त्यांना शक्य तितकी .मदत करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे

ज्ञानाचा शोध घेणाऱ्याने सकारात्मक असले पाहिजे आणि त्याचे आध्यात्मिक चुंबकत्व विकसित करण्यासाठी काम केले पाहिजे; मग देव त्याला इतरांना मदत करण्याची आणि

त्यांच्यापर्यंत आशीर्वादित स्पंदने पोहोचवण्याची शक्ती .देईल

मी कदाचित सर्वात दूरच्या ग्रह आणि ताऱ्यांच्या
पलीकडे प्रवास करेन, पण मी नेहमीच तुमचा असेन तुमचे अनुयायी येतील आणि जातील, पण मी तुमच्यासोबत असेन आणि कायम तुमचा असेन मी असंख्य अवतारांच्या लाटांनी इकडे तिकडे फिरत असेन आणि एकटे आणि एकटे वाटले तरी मी नेहमीच तुमचा असेन

तुझ्या खेळात रमलेले जग तुला विसरेल, पण मी तुला
नेहमीच लक्षात ठेवेन माझा आवाज मंदावू शकतो आणि मी अपयशी .ठरू शकतो

पण माझ्या आत्म्याच्या शब्दात मी कुजबुजेन: "मी "नेहमीच तुझा असेन

परीक्षा, आजार आणि मृत्यू कदाचित मला फाडून टाकतील
आणि माझे शरीर जाळून टाकतील, परंतु जोपर्यंत माझ्या स्मृतीत आशेचा किरण आहे तोपर्यंत

माझ्या मरणाऱ्या डोळ्यांकडे पाहा कारण त्यांच्याद्वारे मी तुम्हाला सांगेन: "मी तुम्हाला कायम "!प्रेम करेन आणि मी नेहमीच तुमच्याशी विश्वासू राहीन

मी तुम्हाला खरे सांगतो की मला माझ्या सर्व
प्रश्नांची उत्तरे लोकांकडून मिळाली नाहीत, तर सर्व .उदारतेचा स्रोत असलेल्या देवाकडून मिळाली आहेत

आणि विश्वातील सर्व ज्ञानाचा स्रोत

तो माझ्या आयुष्यातील एकमेव प्रेरणा आहे, आणि जेव्हा
मी बोलतो तेव्हा मी त्याला माझ्या शब्दांना त्याच्या शक्तीने, त्याच्या सत्याने, त्याच्या प्रेमाने आणि त्याच्या प्रकाशाने भरण्यास सांगतो. मला आनंदाच्या लाटा माझ्यात भरून जातात कारण त्याचे सर्वात मोठे प्रेम उष्ण दिवसात सौम्य वाऱ्यासारखे आत्म्यात ओतले जाते आणि त्याचा वर्षाव दिवस आणि रात्र, आठवड्यामागून आठवड्याने,

वर्षानुवर्षे जोरदारपणे सुरू राहतो, म्हणून तुम्हाला कळत .नाही की शेवट कुठे आहे
मानवांना वाटते की त्यांना मानवी स्रोतांकडून प्रेम आणि संपत्ती हवी आहे, परंतु प्रत्येक प्रेमामागे आणि प्रत्येक संपत्तीमागे
दैवी प्रेम जे कधीही बदलत नाही आणि आध्यात्मिक
संपत्ती जी पृथ्वीवरील संपत्तीने मोजता येत नाही. ज्याला हे समजेल की देव सर्व प्रेम, आनंद आणि कृपेचा स्रोत आहे तो .ते शोधेल आणि त्यात अत्यंत आनंदी होईल
देव त्यांच्यावर आशा ठेवणाऱ्यांना देतो आणि जे
तो त्याच्याकडे पाहतो, प्राण्याकडे नाही
तो त्याला संकटे आणि संकटांपासून मुक्त करतो
.आणि तो वाईटाला मार्गापासून दूर ठेवतो
.त्याच्या हृदयात आपण शांततापूर्ण जीवन जगतो
आणि शांत आत्म्यांना ते जाणवते
आणि जेव्हा आपल्याला त्याची गरज असते तेव्हा तो .आपल्या मदतीला येतो
आराम आणि आनंद देणाऱ्या स्पर्शाने
आणि चांगुलपणा आपल्याकडे मुसळधार पावसासारखा येतो .त्याचा पुरवठा आयुष्यभर कधीच थांबत नाही
!धन्य आहे परम दयाळू, तो किती महान आहे
तो नेहमीच आपला असतो, जसा आपण त्याचे आहोत
सर्वोच्च प्रेरणा
हे दैवी निर्माणकर्ता
हे विश्वाच्या स्वामी

हे ग्रह, तारे आणि आकाशगंगा व्यवस्थापित करणारे आणि .गतिमान करणारे तूच आहेस

तुमच्या न्याय्य राजवटीत तुमच्या नागरिकांना इच्छा स्वातंत्र्य आणि निवडीचे स्वातंत्र्य देण्याचे निर्देश दिले आहे, जे त्यांना स्वतःचा विकास करण्यास आणि तुमच्या पवित्र तत्त्वांच्या आणि आदर्शांच्या जवळ जाण्यास मदत .करेल

तुम्ही आम्हाला शाश्वत स्वातंत्र्य बहाल केले आहे
आणि आमच्यात वैश्विक चेतनेचे बीज रोवले आहे. पण दुर्दैवाने, आम्ही आमच्या वैश्विक चेतनेला स्वार्थ, द्वेष, संकुचित वृत्ती आणि अंध धर्मांधतेच्या .बेड्यांमध्ये बांधून ठेवले आहे

प्रभु, आपल्या आणि इतरांमधील सर्व कृत्रिम, बर्फाळ अडथळे आणि अडथळे - आपल्या उबदार प्रेमाने आणि .बंधुभावाच्या समजुतीने - वितळण्यास मदत करा

जागरूक विवेक आणि आत्म-नियंत्रणात योग्य निर्णय घेण्यास आणि जीवनाच्या मार्गांवर सरळ चालण्यास आम्हाला .मदत करा

आणि आपल्या राष्ट्रीय प्रेमाच्या वर्तुळाचा विस्तार करून, पृथ्वीवरील सर्व रहिवाशांना, रंग, वर्ग, लिंग आणि श्रद्धा काहीही असो, समाविष्ट करून आपली आध्यात्मिक समृद्धता आणि सहानुभूतीपूर्ण करुणा वाढवण्यासाठी .आम्हाला आशीर्वाद द्या

हे विश्वाच्या प्रभू, आपण स्वतंत्र जन्मलेल्या सर्व .मानवांच्या स्वातंत्र्याचा आदर आणि कदर करूया

आणि आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही एक संयुक्त जग निर्माण करू शकू आणि तुम्हाला आयुष्यभर आमचे आध्यात्मिक .नेते म्हणून निवडू शकू

आत्म्याच्या खोलीतून

.हे परमेश्वरा, माझ्या आकांक्षांचे अंगार पेटू दे

.तुझी पवित्र उपस्थिती सदैव आहे
.मी माझ्या इच्छांसाठी एक मंदिर बांधले आहे
माझ्या प्रत्येक कल्पनांमध्ये
?कृपया मला भेट द्याल का
!?आणि तू माझ्या प्रेमाच्या सिंहासनावर बसलास
माझे विचार तुमच्या सुज्ञ मार्गदर्शनाचे अनुसरण
.करोत
.माझ्या आयुष्यातील सर्वात मोठा आनंद तू होवोस देवाबद्दल विचार करण्याच्या आणि त्याच्यावर चिंतन करण्याच्या प्रवेशद्वारापासून
.मी शाश्वत शांतीच्या मंदिरात प्रवेश करेन
आज मी काळजी आणि भीती दर्शविणारी काठ्यांचा एक गठ्ठा .पेटवीन
माझ्या आत्म्यात देवाचे मंदिर प्रकाशित करण्यासाठी
.मी माझ्या आत्म्याच्या एकांतात देवाचा शोध घेईन
आणि माझे हृदय त्याच्या प्रेमाने धडधडत नाही
.तोपर्यंत मी कळकळीने प्रार्थना करेन
.आणि मला माझ्या प्रार्थनेला त्याचे उत्तर जाणवते
अरे, जर माझ्या आयुष्यातील ठिणगी देवाच्या सूर्याशी मिसळली असती तर
आणि चांगुलपणावर प्रेम करणाऱ्या सर्व डोळ्यांत ते चमकते
युद्धांनी फाटलेल्या जगावर मी शिंपडून टाकीन
शांती आणि प्रेमाच्या विचारांसह
मी दैवी मंदिरात प्रवेश करेन

आणि मी वैश्विक चेतनेला स्पर्श करतो
चिंतन आणि दैवी प्रेमाच्या आनंदातून
.दैवी संरक्षण मला नेहमीच आणि सदैव वेढून ठेवते
आणि देवाचा प्रकाश माझ्यासोबत येतो आणि माझ्या .सभोवतालचा अंधार दूर करतो
जोपर्यंत मी त्याच्या मार्गदर्शक प्रकाशात चालत आहे .तोपर्यंत मी अडखळणार नाही
.मी योग्य मार्गापासून दूर जाणार नाही
जिवंत भावना
हे अस्तित्वाच्या आत्म्या आणि विश्वांचे स्वामी
तू माझ्या नजरेच्या मागे आहेस, ज्यातून मी तुझे
.स्पष्ट सौंदर्य पाहतो
आणि माझ्या कानामागे, ज्याने मी पृथ्वीवरील ध्वनींचे मिश्रण ऐकतो
माझ्या स्पर्शामागे तू आहेस, ज्याच्या मदतीने मी .तुझ्या पृथ्वीवरील जगातल्या गोष्टी अनुभवतो
आणि तुमचा सुंदर चेहरा लपवणाऱ्या निसर्गाच्या पडद्यापलीकडे
.फुलांच्या आरामदायी नजरेत मी तुला पाहतो
.आणि मी तुला पौष्टिक अन्नाच्या चवीत चाखतो
.मला तुझे दिव्य सार आणि तुझी शाश्वत गोडवा जाणवते अस्तित्वात असलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी आणि चमत्कारांमध्ये
मी तुला प्रार्थना करतो, प्रभु, आणि तू माझ्या थरथरत्या आवाजाच्या मागे आहेस

आणि माझ्या मनाच्या मागे, ज्याच्या मदतीने मी प्रार्थना करतो

.तू माझ्या खोल भावनांच्या पलीकडे आहेस

माझ्या पवित्र विचारांच्या आणि आकांक्षांच्या आणि तुमच्यासाठीच्या माझ्या तळमळीच्या पलीकडे

तू माझ्या विचारांच्या पलीकडे आणि माझ्या कोमल !प्रेमाच्या पलीकडे आहेस

अरे, जर तू मानवी भावनांच्या पडद्याआडून बाहेर आलास
तर

आणि मनमोहक नैसर्गिक दृश्ये

माझे आध्यात्मिक डोळे उघडा जेणेकरून मी तुम्हाला जसे !आहात तसेच पाहू शकेन

.देवाशिवाय जीवन अपूर्ण आहे

जेव्हा आपण देवाशी जोडले जातो तेव्हा अंतर्ज्ञानी
समज आपल्याला प्रेरणा देईल आणि आपण जे काही करतो त्यात .मार्गदर्शन करेल

आपण जाणीवपूर्वक ती आशीर्वादित शक्ती बाळगली पाहिजे
.ती शक्ती आपल्या आत आहे; आपल्याला फक्त ती उघड करायची आहे

तुमच्या परिस्थिती सुधारण्यासाठी आणि तुमच्यासाठी गोष्टी सोप्या करण्यासाठी ही शक्ती प्रत्येक गोष्टीत कार्यरत असल्याचे तुम्हाला आढळेल. जेव्हा तुम्ही या शक्तीशी जोडले जाल, तेव्हा तुमचे कल्याण वैश्विक उर्जेने भरलेले असेल आणि तुमचे विचार अधिक परिष्कृत, केंद्रित, तीक्ष्ण आणि भेदक होतील. तुम्हाला हे जाणवेल की तुमचे आत्मे देवाच्या जिवंत सत्याचे आणि त्याच्या अक्षय .ज्ञानाचे पात्र आहेत

देव आरोग्य, समृद्धी, ज्ञान आणि शाश्वत आनंदाचा स्रोत आहे जेव्हा आपण त्याच्याशी जोडले जातो तेव्हा आपले जीवन .परिपूर्ण आणि परिपूर्ण बनते

देवाशिवाय जीवन अपूर्ण आहे. आपल्याला जीवन, ऊर्जा आणि ज्ञान देणाऱ्या त्या सर्वोच्च शक्तीबद्दल आपण विचार केला .पाहिजे
आपण प्रार्थना केली पाहिजे की हे सत्य आपल्या मनात, हे सामर्थ्य आपल्या शरीरात आणि हा अंतहीन आनंद आपल्या .आत्म्यात वाहावा
बंद डोळ्यांच्या अंधारामागे विश्वाच्या अद्भुत शक्ती .आहेत आणि सर्व चांगले आत्मे आणि उदात्त आत्मे आहेत
आणि आत्म्याच्या क्षेत्रांचा अनंत विस्तार
जर तुम्ही चिंतन केले तर तुम्हाला परम सत्याची जाणीव होईल आणि तुमच्या जीवनात आणि सृष्टीतील अद्भुत आणि गौरवशाली सर्व गोष्टींमध्ये तुम्हाला त्याचे अद्भुत .कार्य दिसेल
उत्कंठेच्या वाटांवर
.देव मला बोलावत आहे
खुल्या आत्म्यांद्वारे
आणि प्रेमाने धडधडणारी दयाळू हृदये
आणि ते विश्वासाने भरलेले आहे
शिष्याने केलेले प्रत्येक चांगले काम
.त्याची जाणीव एक पाऊल जवळ आहे
वैश्विक चेतनेच्या उंबरठ्यापासून
.मला आत जाऊ द्या, प्रभु
तुझे दिव्य सौंदर्य पाहण्यासाठी
.आणि तुमचे तेजस्वी दिवे पाहून मला धन्यता वाटली
जर माझे जीवन तुमच्या दैवी ज्ञानाने मार्गदर्शित असेल तर

.म्हणून, माझे प्रयत्न निश्चितच यशस्वी होतील
.मी चुकणार नाही
हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे, जेणेकरून माझी दृष्टी .स्पष्ट होईल
.माझा आत्मा शुद्ध झाला आहे
मग त्याला निश्चिततेचा सूर्य दिसला
आणि मला सत्य जाणून घेण्याचा आनंद होतो
.आज मी माझ्या भूतकाळातील अडचणी विसरून जाईन
.मी वर्तमान आणि भविष्याचा सामना करेन
धैर्याने आणि आत्मविश्वासाने, सर्वशक्तिमान देवाच्या मदतीने
.मी माझ्या शरीराला वैश्विक उर्जेने चार्ज करेन
आणि मी माझे अस्तित्व दैवी चेतनेच्या उपचारात्मक .प्रकाशाने धुतो
एखाद्या वैश्विक तेजोमेघासारखे
.माझ्या मनात शांती भरते
आणि त्याला देवाची असीम उपस्थिती जाणवली
.हे परमेश्वरा, माझी अंतर्दृष्टी प्रबुद्ध कर
.माझे मानसिक भांडे भरा
समज आणि ज्ञानाने
तुमच्या प्रेमाचा प्रकाश चमकू दे
माझ्या आयुष्याच्या वाटांवर
ब्लू आयलंड द्वीपसमूहात

माझ्या बाल्कनीतून, मी पश्चिमेकडे पाहिले आणि
दूरच्या क्षितिजाच्या किनाऱ्यावर कल्पनाशक्तीच्या पंखांवर उडत गेलो. माझ्या उजवीकडे आणि डावीकडे, मला दोन पर्वतरांगा दिसल्या ज्या लवकरच गूढ जांभळ्या रंगात .बदलल्या

मी पुन्हा पाहिले तेव्हा, एका अदृश्य हाताने त्यांना गडद निळ्या रंगाच्या पडद्यात झाकून टाकले होते. माझ्या मागे ग्वाडालजारा शहर होते, संध्याकाळच्या प्रकाशात आंघोळ करत होते. पूर्वेकडील आकाश आता मऊ गुलाबी रंगाने उजळले होते. पुढे पाहताना, माझ्या डोळ्यांना सोन्याच्या .तळ्यात तरंगणाऱ्या निळ्या बेटांचे एक जादुई शहर दिसले

जादुई निळ्या बेटांच्या या द्वीपसमूहात, निळ्या चुनखडीचा एक भव्य टेकडी उठला होता, जो राखाडी-पांढऱ्या ज्वालामुखीच्या ढगांनी वेढलेला होता ज्यातून लाल-सोनेरी लावाचे गीझर बाहेर पडत होते, शांत सरोवराकडे इंद्रधनुष्यासारखे तिरके पडत होते. तीव्र सोनेरी ज्वालांनी निळ्या बेटांना प्रकाशाच्या तेजस्वी .प्रभामंडळांनी वेढले होते

निळा शिखर आणि त्याचा अग्निमय मुकुट त्या शांत सोनेरी सरोवराच्या पृष्ठभागावर जुळ्या भावांसारखे प्रतिबिंबित होत होता आणि अगदी उजवीकडे, एक लहान, शांत सरोवर चमकत होते, जे ढगांच्या लाटांमध्ये पोहणाऱ्या पौर्णिमेप्रमाणे .निळ्या बेटांपैकी एकाच्या छातीवर वसलेले होते

मी बराच वेळ सूर्यास्ताच्या आणि मृगजळासारख्या ढगांच्या शहरात भटकत राहिलो, सरोवराच्या पृष्ठभागावर त्याच्या नाजूक सोनेरी प्रकाशाने तरंगत होतो आणि अनंतकाळाच्या काठावर सर्व दिशेने विखुरलेले लाल बर्फाच्या गुच्छांनी भरलेले ते सोनेरी पाणी किती भव्य .होते

मला वाटायचे की प्रकाशाचे प्राणी या पृथ्वीवर चांगले आत्मा आहेत आणि जीवनातील सर्व परीक्षा यशस्वीरित्या उत्तीर्ण झाल्यानंतर, त्यांना मजा करण्याची आणि

त्यांच्या इच्छेनुसार त्यांची स्वप्ने साकार करण्याची .परवानगी होती

दररोज सूर्यास्ताच्या वेळी, ते प्राणी समुद्र आणि सोन्याच्या सरोवरांनी वेढलेल्या अलौकिक शहरांमध्ये .त्यांची स्वर्गीय स्वप्ने तीव्र करतील

दुःखांच्या पकडीत आणि पलीकडे आणि या पार्थिव जगाच्या सर्व दुःखद घटना आणि वेदनांसह त्याच्या सापळ्यांपलीकडे

तिथे, त्रासांच्या पलीकडे, त्या प्राण्यांनी लाल दिवे श्वास घेतले, नारिंगी किरणे प्यायली, दूर गेले, जवळ आले, .फिरले आणि बहुरंगी दिव्यांमध्ये पोहले

येथे, ते प्राणी त्यांची स्वप्ने त्वरित साकार करतील
आणि त्यांच्या इच्छेनुसार त्यांच्या कल्पनांना मूर्त रूप देतील, नंतर त्यांच्या इच्छेनुसार विरघळतील आणि अदृश्य .होतील

येथे तिने समाधान आणि समाधानाचे खजिने अनुभवले आणि तिच्या अद्भुत, जादुई जगात तिला भेट देणाऱ्या सर्वांची .स्वप्ने उदारतेने पूर्ण केली

इथे, तिला तिची स्वप्ने सत्यात उतरण्यासाठी आणि
तिच्या इच्छा पूर्ण होण्यासाठी माणसांप्रमाणे वाट पाहण्याची आणि इच्छा करण्याची गरज नव्हती, तर तिने तिच्या इच्छेनुसार स्वप्न पाहिले आणि ती सर्व स्वप्ने आणि इच्छा .स्वतःच्या इच्छेने साध्य केल्या

स्वप्नांच्या बेटांमधील ते सूर्यास्ताचे शहर माझ्या अवचेतन मनाच्या पटांमध्ये रेंगाळलेल्या स्वप्नांपैकी एक !होते आणि आज ते सर्व प्रकारे खरे ठरले आहे

खरोखर, मी माझ्या आत्म्याचे लपलेले खजिना आणि खजिना पाहिले आहेत, आणि त्यांच्या प्रकाशाने मला व्यापून टाकले !आहे आणि त्यांच्या तेजाने मला चकित केले आहे

परमेहंसियत: दैवी परमानंदाचे स्पेक्ट्रम

.हे परमेश्वरा, नम्रता हाच सर्वात खात्रीचा मार्ग आहे तुमच्या दैवी दयेचा वर्षाव प्राप्त करण्यासाठी
मी तुमच्या दैवी न्यायावर आणि सत्याच्या तत्वांवर
.माझा विश्वास ठेवेन
प्रेमाच्या हाकेला आणि हृदयाच्या आकांक्षांना तुम्ही प्रतिसाद देत आहात हे समजून घेणे
तुमच्या संपूर्ण इच्छेनुसार जवळून सहकार्याने
आणि तुमच्यावरील माझ्या पूर्ण विश्वासाने
.मला तुमची मदत मिळेल आणि मी तुमच्या जवळचा वाटेन
.आज मी तुमच्याप्रती माझे कर्तव्य पार पाडेन
ज्याप्रमाणे मी जगाप्रती असलेल्या माझ्या जबाबदाऱ्या पूर्ण करतो
हे परम प्रिये
हृदयाच्या पवित्र ठिकाणी प्रतिध्वनीत होणारा अलौकिक .प्रतिध्वनी तू आहेस
आणि तू त्या भावनांचा आवाज आहेस ज्या कानांना ऐकू येत .नाहीत
.तुमच्या प्रेमाने आशीर्वादित होणे हे खूपच मोठे आहे सर्व सांसारिक विचारांपासून
आणि सर्व ऐहिक वैभव
तुमच्यावरील माझ्या पूर्ण विश्वासाने
आजाराच्या सावल्या निघून जाताना आणि परत न येता निघून .जाताना मला दिसत आहेत
प्रभू, मी तुला निसर्गाच्या खिडक्यांमधून आणि .शांतीच्या दारांमधून पाहीन

.तुमच्या आशीर्वादांचा वर्षाव करा

आणि तुमच्या वैश्विक उर्जेच्या लाटांमध्ये आम्हाला .बुडवून टाका

.स्वार्थ आमच्यापासून दूर ठेवा

जे आत्म्यांना जवळ येण्यापासून रोखते

आणि त्यांची भेट चांगुलपणा आणि प्रकाशाच्या प्रेमावर .आधारित होती

.माझ्या विनंत्यांच्या फुलांना पाणी घालू दे

तुझ्या चिंतनाच्या आणि ध्यानाच्या पाण्याने, हे
माझ्या देवा

जेणेकरून नवीन, उत्साही फुले उमलतील

प्रेरणा, शांती आणि आनंदातून

चुकीचे कृत्य टाळण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे चुकीचे कृत्य ओळखण्यासाठी योग्य निर्णयक्षमता विकसित करणे आणि .ते न करण्याचा संकल्प करणे

एका चुकीने दुसऱ्याशी लढल्याने बरोबर निर्माण होत
नाही. अज्ञान हा मानवतेचा खरा शत्रू आहे आणि त्याला या जगातून हाकलून लावले पाहिजे. समृद्धी, आनंद आणि परिपूर्ण न्यायाचे युग आणण्यासाठी या जगात आपल्याला आवश्यक असलेले .सर्व काही आपल्याकडे आहे

एकमेव अडथळा म्हणजे मानवी स्वार्थ, जो हे अशक्य बनवतो. मानवी स्वार्थामुळे आणि इतरांची पर्वा न करता स्वार्थ .साधल्यामुळे भयानक आणि अन्याय्य दुःख निर्माण होते

गरजूंना अन्न आणि कपडे घालण्यासाठी वापरता येणारा
पैसा विनाश आणि विध्वंसासाठी वापरला जातो. अज्ञानातून निर्माण झालेला हा स्वार्थ हा जागतिक समस्यांचे मूळ कारण .आहे

प्रत्येकाला वाटते की ते योग्य काम करत आहेत, परंतु जेव्हा ते फक्त स्वतःच्या वैयक्तिक ध्येयांचा पाठलाग करतात तेव्हा ते कारण आणि परिणामाचा कर्म नियम स्थापित करतात, जो अपरिहार्यपणे त्यांचे स्वतःचे आनंद आणि इतरांचे .आनंद नष्ट करेल

मानवी अज्ञानामुळे घडणाऱ्या जगातील दुर्घटना मी जितक्या जास्त पाहतो तितकेच मला जाणवते की रस्ते सोन्याने .सजवले तरी आनंद टिकणार नाही

आनंद इतरांना आनंदी करण्यात आहे, आणि जर प्रत्येकाने
.ते केले तर प्रत्येकजण आनंदी होईल

आणि प्रत्येकाला पृथ्वीच्या देणगीचा वाटा मिळेल

आपण या जगात आलो आहोत जिथून आपल्याला माहित नाही, त्यामुळे जीवनाच्या उत्पत्तीबद्दल आणि उद्देशाबद्दल .आपल्याला आश्चर्य वाटणे स्वाभाविक आहे

आपण या जगाच्या निर्मात्याबद्दल ऐकतो आणि वाचतो, पण त्याच्यापर्यंत कसे पोहोचायचे हे आपल्याला माहित नाही. आपल्याला फक्त एवढेच माहित आहे की संपूर्ण विश्व त्याच्या .दिव्य मनाच्या अस्तित्वाची घोषणा करते

ज्याप्रमाणे एका छोट्या घड्याळाचे छोटे आणि अचूक भाग आणि उपकरणे आपल्याला घड्याळ बनवणाऱ्याचे कौतुक करायला लावतात आणि ज्याप्रमाणे कारखान्यातील मोठ्या आणि गुंतागुंतीच्या यंत्रांमुळे आपण त्यांच्या शोधकर्त्याबद्दल आश्चर्यचकित होतो आणि प्रभावित होतो, त्याचप्रमाणे जेव्हा आपण निसर्गाचे चमत्कार पाहतो तेव्हा त्यांच्यामागे लपलेल्या बुद्धिमत्तेमुळे आपण आश्चर्यचकित होतो आणि आपण विचारतो: "या फुलाला सूर्याकडे तोंड करून असा जिवंत आकार कोणी दिला? त्याचा सुगंध आणि सौंदर्य कुठून आले? आणि त्याच्या पाकळ्या इतक्या अचूकतेने कशा तयार झाल्या आणि इतक्या अद्भुत, आनंदी "?रंगांनी रंगवल्या गेल्या

रात्री, तारे आणि चंद्र, आपल्याभोवती त्यांचा चांदीसारखा प्रकाश पसरवतात, आपल्याला अंतराळाच्या विशालतेत या खगोलीय पिंडांना मार्गदर्शन करणाऱ्या चेतनेचे चिंतन करण्यास प्रेरित करतात. चंद्राचा सौम्य प्रकाश दैनंदिन क्रियाकलापांसाठी अपुरा आहे, आणि म्हणून एक शहाणा आणि सौम्य मन रात्री विश्रांती घेण्याचा सल्ला देतो. मग सूर्य उगवतो, त्याचा तेजस्वी प्रकाश आपल्याला आपल्या सभोवतालचे जग स्पष्टतेने आणि शांततेने पाहण्याची परवानगी देतो आणि आपण आपल्या गरजा पूर्ण करण्याची .जबाबदारी स्वतःवर घेतो

आपल्या गरजा पूर्ण करण्याचे दोन मार्ग आहेत: शारीरिक मार्ग आणि आध्यात्मिक मार्ग जेव्हा आपले आरोग्य बिघडते, उदाहरणार्थ, आपण उपचारासाठी डॉक्टरकडे जाऊ शकतो. पण एक वेळ अशी येते जेव्हा डॉक्टर किंवा इतर कोणीही मदत करू शकत नाही आणि आपण दुसऱ्या मार्गाकडे वळतो; त्या आध्यात्मिक .शक्तीकडे ज्याने आपले शरीर, मन आणि आत्मा निर्माण केला

भौतिक शक्ती मर्यादित असते आणि जेव्हा आपण अपयशी ठरतो तेव्हा आपण देवाच्या अमर्याद शक्तीकडे वळतो. हे आपल्या आर्थिक गरजांना देखील लागू होते जेव्हा आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न करतो आणि तरीही पुरेसे मिळत नाही, .तेव्हा आपण त्या शक्तीकडे वळतो

प्रत्येकाला वाटते की त्यांच्या समस्या सर्वात वाईट आहेत काही लोकांना इतरांपेक्षा जास्त दबाव जाणवतो कारण त्यांची लवचिकता कमकुवत असते लोकांच्या मानसिक शक्तीतील फरकांमुळे, ते वेगवेगळ्या प्रमाणात ऊर्जा खर्च करतात जर एखाद्याला प्रचंड अडचणी येत असतील आणि त्यांचे मन कमकुवत असेल, तर ते त्यावर मात करू शकणार नाहीत. शक्तिशाली मन असलेले लोक अडथळे तोडून आणि त्यांचे पाया हलवून त्यांच्या अडचणींवर मात करू शकतात तरीही, सर्वात बलवान लोकांना देखील कधीकधी अपयशाचा सामना करावा लागतो जेव्हा आपल्याला प्रचंड शारीरिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक त्रास आणि अडचणी येतात तेव्हा आपल्याला जाणवते की या भौतिक जगात जीवनशक्ती .किती मर्यादित आहे

आपले प्रयत्न केवळ चांगले आरोग्य आणि भौतिक
सुरक्षितता मिळविण्यासाठीच नव्हे तर जीवनाचा अर्थ .शोधण्यासाठी देखील समर्पित असले पाहिजेत
जीवनाचा उद्देश काय आहे? जेव्हा आपल्याला अडचणी येतात तेव्हा आपण प्रथम आपल्या सभोवतालच्या परिसराकडे वळतो, शक्य तितक्या भौतिक समायोजनाचा प्रयत्न करतो ज्यामुळे आपल्याला आराम मिळेल असे आपल्याला वाटते. पण जेव्हा आपण एका निर्णायक टप्प्यावर पोहोचतो आणि म्हणतो, "माझे सर्व प्रयत्न अयशस्वी झाले आहेत, तेव्हा मी आणखी काय करू शकतो?" आपण आपल्या समस्येवर प्रभावी उपाय शोधण्याचा गांभीर्याने विचार करू लागतो आणि जेव्हा आपले विचार पुरेसे खोलवर जातात तेव्हा आपल्याला स्वतःमध्येच उत्तर सापडते. ही .उत्तर मिळालेल्या प्रार्थनेचा एक प्रकार आहे
माझ्या आत्म्याच्या शांततेत
!मला तुम्हाला भेटू द्या, प्रभु
मला ताब्यात घे, आणि मला तुझी शाश्वत उपस्थिती जाणवू
.दे
माझ्या आत आणि माझ्या सभोवताल
माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुझा आवाज ऐकण्याची .तीव्र इच्छा आहे
.जमिनीचा मोठा आवाज माझ्यापासून दूर ठेवा
माझ्या आठवणीत लपलेले
.मला तुमचा शांत, सुखदायक आवाज ऐकायचा आहे
.आणि गायक नेहमीच माझ्या आत्म्याच्या शांततेत असतो माझ्या देवा, जिथे तू सर्वस्वी आहेस
.तुम्ही उपस्थित असले पाहिजे
माझ्या अस्तित्वात आणि विवेकात खोलवर

.मला एक छोटासा भागही दाखवण्यास मदत करा
!माझ्या आध्यात्मिक खाणीतील लपलेल्या खजिन्यातून हे तेजस्वी प्रकाश
.माझे हृदय जागे आहे
माझे मानसिक आरोग्य
.माझे आध्यात्मिक मंदिर तुझ्या वैभवाने भरून टाक
!हे शाश्वत उत्तर तारा
मी कुठेही फिरलो आणि कसेही वळलो तरी
माझ्या मनाची चुंबकीय होकायंत्र सुई तुमच्याकडे .निर्देश करत राहते
?तुम्हाला दुर्दैवाच्या वाऱ्यांचा फटका बसला आहे का किंवा कष्ट आणि आपत्तीच्या पावसाने भिजलेले
तथापि, माझे मन मार्गदर्शनाखाली होते
नेहमी तुमच्याकडे वळण्यासाठी
माझा लाडका पक्षी, पंख फडफडवत
गोंधळाच्या ढगांमध्ये
आणि गोंधळाचे वादळ
.तो नक्कीच तुमच्याकडे जाण्याचा मार्ग शोधेल प्राचीन काळी
ईथरच्या हृदयात
जेव्हा आपण आत्मे म्हणून अस्तित्वात आलो .आम्ही सगळे झोपी गेलो होतो
दैवी प्रेमाच्या आच्छादनाखाली

आणि जेव्हा देवाने आपल्याला जागे केले
.आम्ही त्याच्यापासून दूर गेलो
उधळ्या पुत्राच्या कथेप्रमाणे
.आपल्यातील नात्याचे दैवी बंधन आपण विसरलो आहोत .आम्ही एकमेकांसाठी अनोळखी झालो
आणि आपण आपले स्वर्गीय घर सोडले असल्याने
आपण या जगात झालो आहोत
पृथ्वीच्या कानाकोपऱ्यातून प्रवास करणारे प्रवासी आपण नशिबाच्या मार्गावर चालतो
.आपण खूप पुढे गेलो आहोत
.आपण आपल्या मूळ घरापासून खूप दूर गेलो आहोत
तथापि, वेळोवेळी
काही ठिकाणे, अनुभव आणि चेहरे आपल्याला जागृत करतात पुरलेल्या आठवणी आणि खोल आंतरिक भावना
.ती आम्हाला कुजबुजते
आपल्याला असे वाटते की आपण हे सर्व पुन्हा अनुभवत .आहोत
आम्हाला आधीच माहित असलेल्या गोष्टी
आपण प्रियजनांना भेटतो आणि त्यांच्याशी जोडतो .आम्ही त्यांच्या जवळ होतो
दूरच्या भूतकाळात
हे विश्वांचे निर्माते
तुमचा प्रकाश महान लोकांमध्ये चमकतो

.त्यांचे दैवी ज्ञान आपल्या समजुतीला प्रेरणा देवो .तुम्हीच अंतिम ध्येय आहात हे आम्हाला समजू द्या
आपण काय साध्य करण्याचा प्रयत्न करतो
सर्वात मोठी महत्त्वाकांक्षा
जे आपण साध्य करू इच्छितो
तुमच्या उपस्थितीच्या सुगंधित वाऱ्याने आम्हाला .ताजेतवाने करा
तुमच्या गौरवशाली उपस्थितीची तळमळ आम्हाला भरून .टाका
.तुमच्या दैवी ज्ञानाने आमचे अस्तित्व पोषित होवो .आम्हाला तुमचा पवित्र प्रकाश अनुभवू द्या
.ते आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूत पसरते
आणि ते आपला संकल्प मजबूत करते
आणि आपला अंधार दूर करतो
आणि शांती आपल्याला व्यापून टाको
आणि आशावाद
आणि चांगली कृत्ये करण्याची इच्छा
राजकुमार आणि प्रबुद्ध संन्यासी यांच्यात
एकदा, एक अत्याचारी राजपुत्र त्याच्या नोकरांसह आणि सेवकांसह शिकारीला गेला, पूर्णपणे सुसज्ज आणि सशस्त्र. ते .रणशिंगे वाजवत आणि ढोल वाजवत जंगलात खोलवर गेले
काही पक्षी, हरीण आणि भयंकर वाघांची शिकार
केल्यानंतर, राजकुमार आणि त्याच्या सहकाऱ्यांना जाणवले .की ते आपला मार्ग चुकले आहेत

त्यांच्याकडे भरपूर अन्न होते पण पाणी नव्हते. जंगलात पाण्याचा अथक शोध करूनही त्यांना काहीही सापडले नाही. रात्रीच्या भयंकर प्राण्यांच्या हल्ल्यांपासून त्यांना .आश्रय नव्हता, कारण अंधार वेगाने येत होता

सूर्य नजरेआड झाला आणि काफिलाचे नेतृत्व करणारा राजकुमार एका जुन्या, मोडकळीस आलेल्या झोपडीत आला. तो खाली उतरल्यानंतर, त्याने उघडलेला दरवाजा ढकलला आणि झोपडीत प्रवेश केला. आत सर्व काही अंधारात होते, फक्त एका कोपऱ्यात प्रकाशाचा एक किरण होता, आणि त्याने निराशेने
. "विचार केला, "झोपडी देखील उजाड आहे

पण आशेने प्रेरित होऊन, तो ओरडला, "शांतता आहे का इथे "?कोणी

त्याला आश्चर्य वाटले, त्याला एक शांत आवाज ऐकू आला जो त्याला शांतपणे उत्तर देत होता: "हो, मी इथे आहे, तुम्ही "?पाणी शोधत आहात का

राजकुमार क्षणभर अंधारात पाहत राहिला, तोपर्यंत
त्याला एका माणसाचे भूत दिसले, आणि तो आश्चर्यचकित झाला की तो माणूस त्याला भेटण्यापूर्वी किंवा ओळखण्यापूर्वीच .त्याचे विचार जाणून होता

राजकुमाराने त्याच्या यजमानाला विचारले, "तू कोण
आहेस?" यजमानाने उत्तर दिले, "देवाला समर्पित एक गरीब "तपस्वी

साधूने दिवा लावला आणि राजकुमाराने त्याच्या
सेवकांना बोलावले आणि त्या दुर्गम जंगलात पाणी आणि फळे .सापडल्याने त्यांना खूप आनंद झाला

राजकुमाराने संन्यासीला विचारले, "तुम्हाला वाघ आणि "?सापांची भीती वाटत नाही का

संन्यासी शेख म्हणाले: "नक्कीच नाही, वाघ माझे पाळीव मांजरी आहेत आणि साप माझ्यासाठी शांत आहेत. आम्ही असे मित्र आहोत जे या अस्तित्वातील प्रत्येक गोष्टीवर

चमकणाऱ्या देवाच्या प्रेमाच्या सूर्यात नेहमीच तजेला ".घेतात

राजकुमाराने संन्यासीकडे अधिक बारकाईने पाहिले
तेव्हा त्याला संन्यासीच्या मानेवरून नागांची जोडी लटकताना दिसली. त्याने जे पाहिले ते सत्यापित करण्यासाठी तो जवळ गेला तेव्हा सापांनी कुजबुज केली आणि किंचाळले, डोके हलवले, कारण त्यांना राजकुमाराच्या हृदयात भीतीचे .थरकाप आणि सूडाची भावना जाणवली होती

शिवाय, त्याच क्षणी जंगलातील एक वाघ झोपडीत शिरला आणि संन्यासीच्या पायाशी शांतपणे झोपला. देवाच्या माणसाने त्याला सांत्वन दिल्यानंतर आणि त्याच्या डोक्यावर थाप .मारल्यानंतर, वाघ शांतपणे जंगलाच्या मध्यभागी निघून गेला

अहंकारी राजपुत्राने स्वतःशी विचार केला, "हा
म्हातारा माणूस नीतिमान आणि दयाळू असावा, कारण त्याने आपल्याला वन्य प्राण्यांपासून आणि प्राणघातक तहानपासून वाचवले. त्याच्या कृत्याचे बक्षीस म्हणून, मी त्याला :श्रीमंत करीन." मग तो संन्यासीला उद्देशून म्हणाला

हे शेख, तुमचा चेहरा दयाळूपणा आणि प्रामाणिकपणाने" चमकतो आणि तुम्ही माझ्यासाठी आणि माझ्या सहकाऱ्यांसाठी जे काही केले आहे त्याबद्दल मी आभारी आहे. म्हणून, मी तुम्हाला एक रहस्य सोपवू इच्छितो ज्याद्वारे तुम्ही श्रीमंत आणि श्रीमंत व्हाल. हे रहस्य मी पहिल्यांदाच आणि ".फक्त तुमच्यासाठी उघड करत आहे

त्याने हे शब्द उच्चारताच राजकुमाराने आपल्या :झग्याखालून एक दगड काढला आणि बोलू लागला

मी तुम्हाला हा कौटुंबिक खजिना सोपवू इच्छितो. हा" तत्वज्ञानाचा दगड आहे आणि कदाचित तुम्ही त्याचा वापर करून श्रीमंत व्हाल. हा दगड सोने बनवतो आणि तो माझ्या वडिलांना एका महान किमयाशास्त्रज्ञाने दिला होता. यात त्याला स्पर्श झालेल्या प्रत्येक गोष्टीचे शुद्ध सोन्यात रूपांतर करण्याची क्षमता आहे. तुम्ही हा दगड वर्षभर वापरू

शकता आणि दगडांचे सोन्यात रूपांतर करू शकता, नंतर ते विकून स्वतःसाठी सोन्याचा महाल खरेदी करू शकता. मी एक वर्षानंतर तुमच्याकडे परत येईन आणि माझा दगड परत मिळवेन, जो मी ".माझ्या जीवापेक्षा मौल्यवान मानतो

संन्यासीला ती जबाबदारी स्वीकारायची नव्हती, पण राजपुत्राच्या सततच्या आग्रहाला प्रतिसाद म्हणून, तो तत्वज्ञानाचा दगड ठेवण्यास तयार झाला. राजकुमाराने पाहिले की संन्यासी निष्काळजीपणे दगड त्याच्या कमरेखाली ठेवतो (जिथे लोक खिसे चोरण्याच्या भीतीने त्यांचे पैसे ठेवत असत!), आणि मग राजपुत्र त्याच्या मार्गाने निघून .गेला

एक वर्षानंतर, राजकुमार त्याच्या सोबत्यासह परतला, त्याला जीर्ण झोपडीऐवजी एक भव्य राजवाडा पाहण्याची अपेक्षा होती. पण झोपडी अजूनही उभी आहे आणि पूर्वीपेक्षाही वाईट स्थितीत आहे हे पाहून तो निराश झाला. म्हणून तो घोड्यावरून उतरला आणि दार ढकलून उघडला आणि त्याच्या आवाजात ओरडला: "तू अजूनही जिवंत आहेस का, "?संन्यासी

साधूने मोठ्या आणि खोल आवाजात उत्तर दिले: "हो, देवाची स्तुती असो, हे राजकुमार, माझ्या नम्र घरात आपले स्वागत ".आहे

लगेच आणि प्रस्तावनेशिवाय, राजकुमार ओरडला: "काय
झालंय यार, तुला? मी तुझ्याकडे सोडलेल्या तत्वज्ञानाच्या दगडाचे तू काय केलेस? तू त्याचा वापर श्रीमंत होण्यासाठी "?का केला नाहीस

त्या साधूने क्षणभर विचार केला आणि मग उत्तर दिले: "तुम्ही हा तत्वज्ञानाचा दगड कशाबद्दल बोलत आहात आणि मी श्रीमंत व्हावे असे म्हणण्याचा तुमचा काय अर्थ आहे? खरं ".सांगायचं तर, मला माझ्यापेक्षा श्रीमंत व्हायचे नाहीये

राजकुमार घाबरला, त्याला वाटले की त्या वृद्ध साधूने त्याच्या उदासीनतेमुळे त्याचा दगड गमावला आहे, आणि तो

विनवणीच्या आवाजात म्हणाला: "माझा अर्थ तो अमूल्य तत्वज्ञानी दगड आहे जो तू एक वर्षापूर्वी तुझ्या कमरेखाली ठेवला होतास? [एडी, तुझ्या कमरेसह], मला सांग तू त्याचे काय "?केलेस

साधूने उत्तर दिले: "बरोबर आहे, आता मला तुमचा
मौल्यवान दगड आठवतोय. एके दिवशी मी नदीत आंघोळ करायला गेलो तेव्हा मी देवाच्या विचारात बुडालो होतो आणि मला वाटतं की तो दगड माझ्या कपड्यांवरून निसटला आणि पाण्याने गिळंकृत ".केला. तुम्ही सुरक्षित राहा

राजकुमार त्याच्या आवाजात ओरडला, "अरे, माझे कधीही
भरून न येणारे नुकसान! मी सर्वस्व गमावले आहे!" आणि जवळजवळ आश्चर्याने बेशुद्ध झाला. संन्यासीने त्याच्या चेहऱ्यावर थंड पाणी शिंपडले आणि त्याला पुन्हा जिवंत केले, तर राजपुत्राचे लोक शेखकडे आले, त्यांचे डोळे द्वेषाने जळत होते, त्यांना इजा करण्याचा प्रयत्न करत होते. पण संन्यासी हसला आणि म्हणाला, "अरे, महाराज, इतक्या उच्च पदावर, मला माहित नव्हते की तुम्ही दगडावर इतका गोंधळ माजवाल. माझ्यासोबत नदीवर चला, मी तुमचा दगड शोधेन आणि तो ".शोधण्याचा प्रयत्न करेन

राजकुमाराने उत्तर दिले, "तुम्ही वेडे झाला आहात का? तुम्हाला आता तो दगड शोधायचा आहे का जो एक वर्षापूर्वी तुमच्या अंगावरून पडला होता आणि प्रवाहाने वाहून गेला "?होता

पण साधूने त्याच्या बोलण्याकडे लक्ष दिले नाही आणि त्याला ओरडून म्हणाला: "छोट्या राजकुमारा, या सगळ्या गोंधळाची गरज नाही. आपण नदीत दगड शोधू तोपर्यंत थांबा. ".तुम्ही सर्वजण माझ्यासोबत चला

जणू काही एखाद्या जादूमुळे, राजकुमार आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी संन्यासीच्या पारदर्शक चुंबकाला प्रतिसाद दिला आणि शांतपणे त्याच्या मागे नदीकडे गेले. तेथे, संन्यासीने राजकुमाराला त्याच्या खिशातून रुमाल काढून

त्याच्या चारही कोपऱ्यांना धरून नदीत बुडवण्यास सांगितले :आणि अशी प्रार्थना केली

हे राजपुत्रांचा राजकुमार, राजांचा राजा आणि सर्व" ".तत्वज्ञानी दगडांचा निर्माता, माझा दगड मला परत कर

राजकुमाराने तसे केले आणि त्याचा रुमाल पाण्यातून वर काढताच, त्याच्या अविश्वासू डोळ्यांनी तो वीसपेक्षा जास्त तत्वज्ञानाचे दगड पाहून आश्चर्यचकित झाला, जे त्याने गमावलेल्या मूळ दगडासारखेच होते. प्रत्येकाची चाचणी घेतल्यावर, त्याला आढळले की प्रत्येक दगड सामान्य समुद्रकिनाऱ्यावरील दगडांचे सोन्यात रूपांतर करू शकतो. राजकुमाराने ते दगड रुमालात बांधले आणि तो गठ्ठा नदीत .फेकून दिला

संन्यासी आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी त्याला ओरडून म्हटले, "तू असे का केलेस?" पण राजकुमाराने देवाच्या माणसाकडे पाहिले, त्याच्यापुढे आदराने नतमस्तक झाला आणि :म्हणाला

साहेब, तुमच्याकडे जे आहे ते मला हवे आहे, जो सोने" ".बनवणाऱ्या दगडांना निरुपयोगी खडे मानतो

आणि म्हणून राजकुमाराने आपले पृथ्वीवरील राज्य सोडले जेणेकरून तो ज्ञानी वृद्ध माणसाकडून आत्म्याचे राज्य कसे मिळवायचे हे शिकेल, जे अवकाशात बंदिस्त नाही आणि ज्याचा .नाश होऊ शकत नाही

या कथेचा अर्थ असा आहे की पृथ्वीवरील संपत्ती, कितीही मौल्यवान वाटली तरी, क्षणभंगुर आहे आणि जेव्हा शरीर थंड, निर्जीव प्रेत बनते तेव्हा ती या नीच जगात मागे सोडली .पाहिजे

तत्वज्ञानाच्या दगडाचा वापर करण्याऐवजी, जो येथे
केवळ क्षणभंगुर संपत्ती जमा करण्याच्या क्षमतेचे प्रतीक आहे, आपण त्या तपस्वीसारखे असले पाहिजे ज्याने आपला वेळ आणि क्षमता अक्षय आणि अविनाशी दैवी संपत्ती .मिळविण्यासाठी समर्पित केली आहे

जो कोणी देवाला ओळखतो त्याच्याकडे स्वप्नांच्या पलीकडे संपत्ती असते आणि गरज पडल्यास तो आध्यात्मिक संपत्ती मिळविण्याच्या आणि खऱ्या संपत्तीचा आनंद .घेण्याच्या आशेने भौतिक संपत्ती दगडांसारखी सोडून देतो इतरांशी आपल्या व्यवहारात
ओळखणे आणि कौतुक करणे खूप महत्वाचे आहे
विशिष्ट गुण आणि उदात्त गुण
जे त्यांनी त्यांच्या अनुभवांवरून काढले
आणि त्यांनी ते स्वतःच्या अस्तित्वातून आकार दिले
जर आपण खुल्या मनाने लोकांचा अभ्यास केला तर
आपण त्यांना समजून घेऊ शकू आणि त्यांच्याशी आरामात
.वागू शकू
आम्ही ताबडतोब सक्षम होऊ
आपण ज्या व्यक्तीशी व्यवहार करत आहोत त्याच्या स्वभावाची जाणीव असणे
घोड्यांच्या शर्यतीबद्दल तत्वज्ञानी व्यक्तीशी बोलू .नका
.घराच्या व्यवस्थेबद्दल शास्त्रज्ञाशी वाद घालू नका
मला माहित आहे की त्या व्यक्तीला काय आवडते आणि काय .त्यांचे लक्ष वेधून घेते
आणि त्याने त्याला त्या विषयाबद्दल सांगितले
तुम्हाला आवडणाऱ्या गोष्टींबद्दलच नाही
जर आपल्याला इतरांना समजून घ्यायचे असेल तर
.आपण त्यांच्यावर टीका आणि निंदा करणे टाळले पाहिजे

त्याऐवजी, आपण आपल्या स्वतःच्या विवेकबुद्धीच्या .आरशात पाहिले पाहिजे
काय दुरुस्त आणि सुधारित करण्याची आवश्यकता आहे हे ?शोधण्यासाठी
.तो मानसिक आरसा खूप वेगळा आहे
आपण दररोज सकाळी ज्या परिचित आरशात पाहतो त्याबद्दल दररोज मी त्या स्व-आरशात पाहतो
जर मला असे काही सापडले जे मला आवडत नाही
मी स्वतःला दोष देतो आणि ते सुधारण्यासाठी कठोर
.परिश्रम करतो
अशा प्रकारे, एखादी व्यक्ती त्याची प्रतिमा पाहते त्याच्या आत्म्याच्या आरशात त्याच्या खऱ्या स्वरूपात प्रतिबिंबित झाले
आणि ते दिवसेंदिवस पुढे जात आहे
आनंद आणि मनःशांतीच्या मार्गावर
.देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो आणि तुमच्यावर शांती असो

इच्छांचे जाळे
मी इथे आहे, माझ्या इच्छांचे जाळे टाकत आहे
माझ्या विचारांच्या विशाल समुद्रात
तू अनेकदा माझ्यापासून पळून गेला आहेस, हे मौल्यवान !दैवी शिकार
.तथापि, मी शांतीच्या खोलात जाणे सुरू ठेवतो
आणि न थांबता, मी माझ्या प्रेमाचे जाळे एकामागून एक .तुझ्यावर टाकले

एके दिवशी मला तुला माझ्या अंतहीन तळमळीच्या जाळ्यात .अडकवाच लागेल

.मी माझ्या प्रेमाचे हे जाळे सर्वत्र फेकतो

जीवनाच्या अशांत लाटांच्या वर

आणि चमकणाऱ्या ताऱ्यांबद्दल

आणि चांगल्या आत्म्यांच्या खोलात

.मला फक्त एवढेच माहिती आहे की मी एक शिकारी आहे

.आणि मी तुला पकडण्याचा प्रयत्न करत राहीन

हे सर्वात प्रिय इच्छा आणि अस्तित्वातील सर्वात मोठा !खजिना

मी त्याला अज्ञानाचे पडदे फाडून टाकण्याची आणि
भ्रमाचा अंधार दूर करण्याची आणि तुमच्या जीवनातील सर्वात मोठी महत्त्वाकांक्षा आणि तुमच्या इच्छांच्या सिंहासनावरची सर्वात तीव्र तळमळ बनण्याची आणि आळस आणि विलंब यांना आनंद, नवीकरण आणि उत्साहाने धडधडणाऱ्या आध्यात्मिक कार्यात रूपांतरित करण्यास मदत करण्याची विनंती करतो. मी त्याला विनंती करतो की तो तुम्हाला दैवी प्रेमाच्या वाइनमधून प्यायला देईल जोपर्यंत तुम्ही मादक होत नाही तोपर्यंत, आणि तुम्हाला एक पवित्र भेट देईल ज्यामध्ये सांत्वन असेल, आणि तुमचे हृदय प्रेम आणि कृतज्ञतेच्या पाण्याने धुवावे, आणि तुमच्या अस्तित्वात निश्चिततेचे दिवे लावावेत, आणि त्याच्या आशीर्वादित समुद्राच्या वास्तवात तुमची स्वप्ने वितळवावीत, आणि तुम्हाला त्याच्यामध्ये समाधान आणि समाधान मिळेल, जेणेकरून तुमच्या आत्म्यात शांती वास करेल आणि स्वर्गाचे .आशीर्वाद तुमच्यावर येतील

शांतता म्हणजे विचारांना शांत करणे

शरीराला शांत करणे आणि त्याच्या गरजांवर नियंत्रण ठेवणे

जो कोणी ते करू शकेल त्याला एक ताजेतवाने शांतता .अनुभवता येईल
त्याला परिष्कृत जगांमधून उदात्त लाटा आणि प्रभाव .जाणवतील
आणि जो कोणी शांततेत खोलवर जातो, तो
.तो स्वतःमध्ये देवाचे राज्य शोधेल
जोपर्यंत माणूस रस्त्यावर चालत आहे
.त्याच्या वेळेचा प्रत्येक क्षण खूप मौल्यवान आहे
.आपण या जमिनीवर (पॅसेज हाऊस) थोड्या काळासाठी आहोत
.सर्व काही क्षणभंगुर आहे, पण देवाची भावना कायम आहे
ते हृदय आणि आत्म्यापासून काहीही पुसून टाकू शकत
.नाही
आपण या जगाच्या मोहांना आपल्यावर प्रभाव पाडू देऊ नये आपल्या सर्वात मोठ्या उद्देशापासून आणि आपल्या सर्वोच्च ध्येयापासून आपल्याला दूर नेऊन: देवापासून देवाला ओळखणे शक्य आहे
.आपल्याला विश्वांचा स्वामी शोधला पाहिजे
ज्याच्या प्रकाशाने तारे चमकतात
आणि त्याच्या सामर्थ्याने हृदये धडधडतात
.आपण त्याला शांततेच्या मंदिरात शोधले पाहिजे
जेव्हा आपण उत्कंठेने आणि तळमळीने देवाला हाक मारतो आणि जेव्हा आपण त्याच्याबद्दल जळत्या उत्कंठेने
विचार करतो
.आपण त्याला शोधू

.मी अज्ञात देवाबद्दल बोलत नाहीये
.उलट, ते एका प्रभूबद्दल आहे ज्याला मी ओळखतो
.आणि ते माझ्यासाठी खरे आहे
.ते सर्व भौतिक गोष्टींपेक्षा जास्त वास्तव आहे आपल्या मानवी जीवनातील लाटांना टिकवून ठेवणारा आणि .टिकवून ठेवणारा हा दिव्य समुद्र आहे
.आपण सर्वकाही न करता करू शकतो
देवाशिवाय
}देव, सार्वभौम, सत्य, इतका उदात्त आहे{
)धन्य ते अंतःकरणाचे शुद्ध, कारण ते देवाला पाहतील(एखाद्या व्यक्तीला प्रेम करण्याची आणि प्रेम मिळवण्याची गरज वाटणे स्वाभाविक आहे परंतु हृदयाची ही .तळमळ शेवटी त्या प्रेमाच्या उगमासाठी असते, जो देव आहे मानवी प्रेम हे अनेक अपेक्षा, गणिते आणि व्यक्तिनिष्ठ विचारांवर आधारित असते, म्हणून त्याच्या शाश्वततेची .कोणतीही हमी नाही कारण ते परिस्थितीने बांधलेले असते तथापि, दैवी प्रेम हे निःशर्त, स्थिर आणि टिकाऊ असते
जर ते तुमच्या हृदयाला स्पर्शून गेले तर ते तुम्हाला .नेहमीच तुमच्यासोबत आढळेल
सर्व परिस्थितीत, तुम्हाला ते संरक्षण आणि
.आश्वासनाचे स्रोत वाटेल, अगदी कठीण परिस्थितीतही
दुःख आणि कठीण परीक्षांमध्ये
प्रत्येकजण तुम्हाला सोडून जाईल, पण ते पवित्र प्रेम तुम्हाला सोडणार नाही, निराश करणार नाही आणि तुम्हाला चिंता आणि भ्रमांचे बळी सोडणार नाही, कारण ते जीवनातील वळणांमध्ये स्वर्गातून येणारे एक संरक्षणात्मक शक्ती आणि .मार्गदर्शक प्रकाश आहे

जेव्हा मानवी प्रेम दैवी प्रेमाने भरलेले असते
तेव्हा ते शुद्ध आणि स्पष्ट होते. पण जर तुम्ही प्रवाहाला, जो मानवी प्रेम आहे, तो झऱ्यापासून, जो दैवी प्रेम आहे, वेगळे केले तर ते वाहणे थांबते आणि जगाच्या वाळूत स्वतःला .हरवून जाते

जोपर्यंत मानवी प्रेम दैवी प्रेमाशी जोडलेले आहे, तोपर्यंत ते हृदय मऊ करते, विवेकाला ताजेतवाने करते आणि .आत्म्याच्या बागांना जीवनाच्या पाण्याने पाणी देते

प्रेम: इच्छाशक्तीला चालना देणारे

.मी जे काही करतो ते माझ्या हृदयातील प्रेमाने करतो

जर तुम्ही ते करून पाहिले तर तुम्हाला अजिबात थकवा .जाणवणार नाही

कारण प्रेम हे इच्छाशक्तीचे सर्वात मोठे उत्तेजक आहे आणि प्रेमाच्या प्रभावाखाली असलेल्या इच्छाशक्तीमध्ये काहींना अशक्य वाटणाऱ्या गोष्टी करण्याची असाधारण शक्ती .असते
आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी
गुरु परमहंस योगानंद यांच्या शिकवणीतून
इतरांच्या आनंदाची पर्वा न करता स्वतःसाठी आनंद शोधणारा किंवा स्वतःच्या स्वार्थी ध्येयांना साध्य करण्यासाठी इतरांच्या कायदेशीर हितसंबंधांना पायदळी तुडवणारा आणि त्यांचा नाश करणारा स्वार्थ, दुःख वाढवतो आणि दुःख आणि दुर्दशा निर्माण करतो.
हे प्रभू, तू अमर्याद उदारतेचा स्रोत आहेस आणि आशीर्वाद आणि चांगुलपणाचा ओसंडून वाहणारा झरा आहेस. देण्याच्या आनंदाची जाणीव आपल्यालाही होऊ द्या आणि इतरांच्या गरजा आपल्या स्वतःच्या असल्याप्रमाणे मुक्तपणे देऊया.
जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांना दोषी ठरवत नाही तर त्यांना समजून घेण्यास आणि प्रेमाने मदत करण्याचा प्रयत्न करते, तेव्हा देवाचे नियम - जाणीव शक्ती म्हणून - त्या दयाळू व्यक्तीशी त्याच प्रकारे वागतील.

जो कोणी दयाळूपणा आणि उदारतेने भरलेल्या हृदयाने इतरांना मानसिक आणि भौतिक मदत करतो त्याला असे आढळेल की तो जे देतो ते त्याच्याकडे परत येते आणि हाच कृतीचा नियम आहे जो हृदयांना लागू होतो.
एखाद्या व्यक्तीला इतरांबद्दल जे वाटते ते आकाशात
सतत कंपन निर्माण करते, ज्यामुळे सहानुभूती आणि दयाळूपणा निर्माण होतो. जो त्याच्यावर अन्याय करणाऱ्यांना क्षमा करतो तो स्वतःसाठी क्षमा आणि सहिष्णुता आकर्षित करतो.
***

चांगल्या आणि बुद्धिमान लोकांशी संगत ठेवणे, चांगली पुस्तके वाचणे, स्वतःच्या अंतर्मनाचा शोध घेणे, कला, विज्ञान, साहित्य या सर्जनशील कामांमध्ये सहभागी होणे आणि फलदायी आणि फायदेशीर क्रियाकलाप मनाच्या विकास आणि बळकटीकरणात योगदान देतात, ज्यामुळे ते उच्च ज्ञानासाठी अधिक ग्रहणशील बनते. शिवाय, दररोज ध्यान आत्म्याला दैवी ज्ञानाने रिचार्ज करते.
***

पृथ्वीवरील श्रीमंत आणि आत्म्याने श्रीमंत यांच्यात तुलना होऊ शकत नाही, कारण आत्म्याने श्रीमंत असलेले लोक देवाच्या दृष्टीने सर्वात श्रीमंत असतात.
***

तुमच्या उपस्थितीच्या सुगंधित वाऱ्याने आम्हाला ताजेतवाने करा.
तुमच्या गौरवशाली उपस्थितीची तळमळ आम्हाला भरून
टाका.
तुमच्या दैवी ज्ञानाने आमचे अस्तित्व पोषित होवो. आम्हाला तुमचा पवित्र प्रकाश अनुभवू द्या.
ते आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूत पसरते.
आणि ते आपला संकल्प मजबूत करते
आणि आपला अंधार दूर करतो
आणि शांती आपल्याला व्यापून टाको
आणि आशावाद
हे आपल्याला चांगली कामे करण्याची प्रेरणा देते.
***

जागतिक समस्यांचे मूळ स्वार्थ आहे, जो अज्ञानातून जन्माला येतो.
प्रत्येकाला वाटते की ते योग्य काम करत आहेत, परंतु जेव्हा ते फक्त स्वतःच्या वैयक्तिक ध्येयांचा पाठलाग करतात तेव्हा ते कारण आणि परिणामाचा कर्म नियम स्थापित करतात, जो अपरिहार्यपणे त्यांचे स्वतःचे आनंद आणि इतरांचे आनंद नष्ट करेल.
मानवी अज्ञानामुळे घडणाऱ्या जगातील दुर्घटना मी जितक्या जास्त पाहतो तितकेच मला जाणवते की रस्ते सोन्याने सजवले तरी आनंद टिकणार नाही.
इतरांना आनंदी करण्यात आनंद आहे जर प्रत्येकाने असे केले तर प्रत्येकजण आनंदी होईल आणि प्रत्येकाला पृथ्वीच्या देणगीतून त्यांचा वाटा मिळेल.
***

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण
ठेवण्यास सक्षम असले पाहिजे, अपयशाची मुळे आणि बीज नष्ट करून, त्याच्या इच्छेला योग्य मार्गावर प्रशिक्षित केले पाहिजे जेणेकरून ती मानवी भ्रमांना हलवू शकेल आणि बदलू शकेल.
ही इच्छाशक्ती मुळात अटळ आहे कारण ती दैवी इच्छेचे प्रतिबिंब आहे, आणि ती माणसामध्ये आधीच अस्तित्वात आहे, आणि त्याला फक्त ती त्याच्या खोलवर प्रकट करायची आहे.
***

जेव्हा तुमचे अनुयायी प्रार्थना करत असतात
मी त्यांच्या डोळ्यांतून पवित्र परमानंदाचे किरण
गोळा करतो
आणि मी ते माझ्या आध्यात्मिक उत्साहात मिसळतो
माझ्या तहानलेल्या विचारांसाठी ते एक ताजेतवाने पेय म्हणून देण्यासाठी
ती तृप्त होईपर्यंत पिते आणि तिच्या वेदना आणि भीती नाहीशा होतात.
ज्यांना सहानुभूती आणि सहानुभूती हवी आहे त्यांच्यासाठी
मी हे जादुई कॉकटेल सादर करतो.

प्रामाणिक हृदय आणि चांगल्या हेतूंच्या पारदर्शक प्याल्यांमध्ये
हे धन्य अमृत पिणाऱ्या सर्वांना
तो सतत आनंदाची स्थिती अनुभवतो आणि त्याचे त्रास आणि वेदना विसरतो!
***

आम्हाला समजुतीचे पाणी द्या.
लाखो लोक आध्यात्मिक तहानेने थकले होते आणि थकले होते म्हणून ते प्रचंड अज्ञानाच्या गर्दीतून धावू लागले अनेकांना जोरदार भूकंपाचे धक्के बसतात.
ते मार्गावर पडतात
अज्ञान त्यांना त्यांच्या खुरांनी चिरडते
प्रभु, आम्हाला शांतीचे पाणी हवे आहे.
आणि ज्ञानाचे पेय
आणि समजुतीचे अमृत
आपली जळती तहान शमवण्यासाठी
कारण समजुतीच्या पाण्याने विझून न जाता आपण वाद घालतो, भांडतो आणि भांडतो
आपण एकमेकांना मारतो.
शोधण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी
उंच उंच प्रदेशांच्या दरीत
समजुतीच्या सरोवरावर
ज्याचे पाणी आत्म्याची तहान भागवते
ते भावनांच्या क्षेत्रांचे वर्णन करते
***

जेव्हा जेव्हा मी इतरांना करुणा आणि सद्भावनेच्या
लाटा पाठवतो तेव्हा मी देवाच्या प्रेमाचा एक मार्ग उघडतो. जेणेकरून तुम्ही माझ्याकडे येऊ शकाल.
दैवी प्रेम हे चुंबक आहे जे सर्वात मोठ्या चांगल्या गोष्टींना आकर्षित करते.
हे परमेश्वरा, माझ्या हृदयातील तळमळीच्या खिडकीतून
आणि माझ्या कळकळीच्या प्रार्थनेतून माझ्या आत्म्याच्या पवित्र ठिकाणी प्रवेश कर.
मी माझ्या सर्व बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणा दृढनिश्चयाच्या अग्नीत जाळून टाकीन, कारण जोपर्यंत मी

त्या कमकुवतपणापासून मुक्त होत नाही तोपर्यंत मी दिव्य, धन्य ज्योत पाहू शकणार नाही.
***

अरे देवा!
आज मी विशिष्ट गोष्टी पूर्ण करण्यासाठी वचनबद्ध होईन आणि नंतर मी जे नियोजित केले आहे ते करेन.
मी प्रथम माझा हेतू योग्य आहे याची खात्री करेन, आणि नंतर मला तुमची शक्ती जाणवेल आणि तुमच्या मदतीने आणि आशीर्वादाने मी जे करण्याचा माझा हेतू आहे ते पूर्ण करेन.
***

आजार तीन प्रकारचे असतात: शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक
शारीरिक आजार हे विषबाधा, संसर्गजन्य रोग आणि अपघातांच्या विविध प्रकारांमुळे उद्भवतात.
मानसिक आजार भीती, चिंता, राग आणि इतर भावनिक अशांततेमुळे होतो.
तथापि, आध्यात्मिक आजार हा एखाद्या व्यक्तीच्या
देवाशी असलेल्या नात्याबद्दलच्या अज्ञानामुळे उद्भवतो. अज्ञान हा सर्वात मोठा आजार आहे जेव्हा एखादी व्यक्ती अज्ञानापासून मुक्त होते, तेव्हा ती सर्व शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक आजारांच्या कारणांपासून देखील मुक्त होते.
माझे शिक्षक, श्री युक्त्सुवर, नेहमी म्हणायचे: ज्ञान
हे प्रत्येक आजारावर उपचार आहे.
***

सूर्याची किरणे पसरत असताना, मी गरीब आणि दुःखी लोकांच्या हृदयात आशेचे किरण निर्माण करीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात दृढनिश्चय आणि आत्मविश्वासाचे दिवे लावीन.
जेव्हा आपल्याला हे समजते की जीवन हे शिकण्याची आणि कर्तव्ये पार पाडण्याची शाळा आहे आणि त्याच वेळी ते एक क्षणभंगुर स्वप्न आहे, तेव्हा आपल्याला कळेल की देव आपल्यासोबत आहे.

जीवन हे सेवेवर आधारित असले पाहिजे, कारण त्या उदात्त ध्येयाशिवाय, देवाने मानवाला दिलेले मन त्याला ज्या उद्देशासाठी निर्माण केले होते ते साध्य करू शकणार नाही.
***

एका रात्री मी चांदण्यांमध्ये समुद्रात आंघोळ करायला गेलो होतो. पाणी खूप थंड होते, पण मला स्वतःला आठवण झाली की सर्वकाही विजेपासून बनलेले आहे, जी वीज थंडी निर्माण करते तीच उष्णता देखील निर्माण करते आणि पाणी स्वतःच विद्युत उर्जेचे प्रकटीकरण आहे.
या विचारांच्या दरम्यान, देवाच्या प्रकाशाने मला
वेढले आणि थंडीची भावना मला सोडून गेली कारण मी ते स्वीकारण्यास नकार दिला त्याऐवजी, मी सत्याची पुष्टी केली की सर्वकाही दैवी विजेपासून बनले आहे. वर्षांपूर्वी, हवामान असह्यपणे गरम होते, आणि प्रत्येकजण श्वास घेत होता मानसिक सहवासातून, त्यांची अस्वस्थता माझ्याकडे हस्तांतरित झाली, ज्यामुळे मी लक्ष केंद्रित करू शकलो नाही आणि लेख लिहू शकलो नाही. मग मी स्वतःला फटकारले आणि म्हणालो, "हे सर्व का?" आणि देवाला प्रार्थना केली.
"अरे देवा, तीच वीज ओव्हनमध्ये उष्णता निर्माण करते
आणि रेफ्रिजरेटरमध्ये बर्फ. हवामान सौम्य आहे!" लगेचच हवामान माझ्यासाठी आल्हाददायक झाले जणू काही माझ्या शरीराला बर्फाचा थर लागला आहे, आणि मला खूप प्रेरणा वाटू लागली आणि मी कोणत्याही अडचणीशिवाय लिहू लागलो.
एकदा, मी तरुण आत्म-शोध विद्यार्थ्यांच्या गटासह एका ओपन टूरिंग कारमधून राज्यांमधून प्रवास करत होतो [संदर्भ सांगतात की त्यापैकी एकाचे नाव रशीद होते] त्यापैकी एक माझा सेक्रेटरी होता तो आणि मी गाडीत झोपलो आणि एक लहान ब्लँकेट शेअर केला.
रात्र गोठवणारी थंडी होती जेव्हा मी गाढ झोपेत पडलो, तेव्हा त्याने माझ्या अंगावरून ब्लँकेट ओढले आणि जेव्हा मी अर्ध्या जागेवर आलो तेव्हा मी नकळत त्याच्या अंगावरून ब्लँकेट ओढले! हे काही वेळ चालू राहिले मग माझे मन म्हणाले, "तू असे का वागतोयस? सर्व काही ठीक आहे, तू उबदार आहेस!"

मग मी ब्लँकेट फेकून दिले, उठून बसलो आणि ध्यान करू लागलो जोपर्यंत माझे शरीर गरम भाकरीसारखे वाटू लागले. दोन तासांनंतर जेव्हा शिष्य थंडीने थरथर कापत जागे झाले, तेव्हा त्यांना मी गतिहीन आढळले. मी पवित्र आनंदात मग्न होतो आणि त्यांना वाटले की मी मेलो आहे. त्यांनी त्यांच्या ओरडण्याने मला माझ्या आध्यात्मिक आनंदातून जागे केले, पण मी हसलो आणि म्हणालो, "तरुणांनो, एवढा गोंधळ का? चला आपला प्रवास सुरू ठेवूया"
त्यांनी निषेध केला आणि म्हणाले, "मी कोट किंवा ब्लँकेटशिवाय थंडीत बसलो होतो! तरीही मला सर्दी झाली नाही, मी एकटाच उबदार राहिलो होतो!"
टीप: आम्ही शरीराला कठोर हवामानाच्या परिस्थितीत आणण्याची शिफारस करत नाही. ऋषी परमहंसांनी मानवी क्षमता आणि अंतर्निहित क्षमता प्रदर्शित करण्यासाठी या अनुभवांचा उल्लेख केला, तरीही त्यांनी अशा परिस्थितींना तोंड देताना सावधगिरी आणि संयम बाळगण्याचा सल्ला दिला.
***

माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून, माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील याची मला जाणीव आहे. म्हणून, मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की, प्रभु, तू तुझा मदतीचा हात पुढे करशील आणि माझ्या यशाचा मार्ग मोकळा करशील.
मी सर्वांशी माझ्या व्यवहारात आणि संवादात प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा अंगिकारेन, आणि मी प्रेमळ विचार आणि शुभेच्छा पसरवीन, आणि मग देव त्याच्या शक्तीने आणि बुद्धीने मला आधार देईल.
***

जेव्हा मन सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तींचा उगम असलेल्या देवाशी एकरूप होते, तेव्हा ते दैवी उपस्थितीची जाणीव करून देते आणि यशाचे सर्व घटक धारण करते.
हे घटक देवाच्या पराक्रमी शक्तीशी जवळून संबंधित
आहेत, जो कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन कारणे आणि संधी निर्माण करण्यास सक्षम आहे.
***

आपण अशा प्रगतीशील लोकांचा समुदाय शोधला पाहिजे जे आपल्याला सत्य सांगतात आणि स्वतःला सुधारण्यास मदत करतात.
सर्वात चांगला मित्र तो असतो जो नम्रपणे आपण आपले
जीवन चांगले बदलण्यासाठी कोणते मार्ग वापरू शकतो आणि काय करावे हे सुचवतो.
द्वेष आणि कठोर भावनांनी केलेली कठोर टीका एखाद्या व्यक्तीच्या डोक्यावर हातोडा मारण्यासारखी असते, तर प्रेम अधिक शक्तिशाली आणि फायदेशीर असते.
प्रेम आणि समजूतदारपणाने केलेल्या दयाळू
सूचनांमध्ये चमत्कार घडवण्याची शक्ती असते, तर इतरांवर दुखावणारी टीका काहीही फायदेशीर ठरत नाही.
***

अगदी खोलवरचे दुःखही वेळेनुसार बरे होतात, म्हणून आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवशी दुःखाचा उल्लेख करण्यात काही अर्थ नाही.
एखाद्या प्रिय व्यक्तीबद्दल दीर्घकाळ दुःख त्याला किंवा आपल्याला मदत करत नाही आणि प्रत्यक्षात काहीही बदलत नाही.
भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांसाठी स्वतःला शिक्षा
करणे किंवा न्यूनगंड निर्माण करणे फायदेशीर नाही; उलट, ते जीवन दुःखी बनवते आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करते.
आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही, कारण ती मनाला त्रास देते आणि सुप्त क्षमतांना उदासीनतेच्या भट्टीत जाळून टाकते.
***

मानवी इच्छाशक्ती ही ऊर्जेचा एक शक्तिशाली जनरेटर
आहे. इच्छाशक्ती आणि खऱ्या ऊर्जा स्रोतांपर्यंत पोहोचण्याच्या इच्छेचा वापर करून, एखादी व्यक्ती आंतरिक शक्तींच्या अनंत वितरकाशी त्वरित संपर्क साधू शकते.
***

प्रत्येक शब्द, चांगला असो वा वाईट, शरीरात किंवा मेंदूत आणि जीवनशक्ती आणि विचारांमध्ये प्रवृत्ती आणि

इच्छांच्या स्वरूपात त्याचे स्पंदने (म्हणजेच त्याचे परिणाम) सोडतो. म्हणूनच, सर्व वाणीतील स्पंदने मनात चांगल्या किंवा वाईट प्रवृत्ती सोडतात.
जो सत्याचा विपर्यास करण्याच्या हेतूंपासून मुक्त
होतो तो स्वतःमध्ये एक प्रचंड शक्ती निर्माण करतो जेणेकरून तो खोटी साक्ष देऊ नये आणि त्याचे सर्व शब्द खरे असतील.
***

हे प्रभू, मला गोड, फायदेशीर आणि ताजेतवाने शब्द
बोलून सत्याची सेवा करण्यासाठी माझ्या आवाजाचा वापर करण्याची शक्ती दे. माझ्या जीवनाच्या बासरीवर तुझे अमर संगीत वाजवा जेणेकरून मी तुझ्या पवित्र संगीताच्या स्पंदनांनी आशीर्वादित होऊ शकेन.
***

आपण अमर्याद वैश्विक महासागराचा अविभाज्य भाग आहोत जेव्हा आपण त्याच्यापर्यंत पोहोचतो आणि त्यात पोहतो तेव्हा आपली जाणीव विस्तारते आणि आपल्याला आपली विशालता जाणवते.
त्याबद्दल विचार केल्याने आपण त्याच्या जवळ येतो, त्यावर चिंतन केल्याने आपण त्याच्याकडे जातो आणि त्याच्याशी सुसंगत राहण्याचा सतत प्रयत्न केल्याने आपल्याला ज्ञान, दृढनिश्चय आणि ऊर्जा मिळते.
***

जे कठीण वाटते ते खरं तर आपल्या आत साठवलेल्या
शक्तींना मुक्त करण्याचे आमंत्रण आहे आणि आपल्या आतल्या चांगल्या सुप्त शक्तींच्या प्रत्येक प्रकाशनासह, आपण अधिक मजबूत आणि शहाणे होतो.
देव गुप्त मार्गांनी मदतीचा हात पुढे करतो. ध्यान करताना साधकावर येणारी मनःशांती ही त्याच्या उपस्थितीचा पुरावा आहे आणि ध्यान करणाऱ्याला मिळणारा आध्यात्मिक आनंद म्हणजे त्याच्या आकांक्षा आणि प्रेमाला मिळणारा प्रतिसाद.
एखाद्या व्यक्तीकडे निसर्गाच्या सौंदर्याचा आनंद घेण्यासाठी, त्याच्या जीवनाचे विश्लेषण करण्यासाठी आणि त्याला आवश्यक वाटणाऱ्या किंवा आवश्यक वाटणाऱ्या आणि

ज्याशिवाय तो राहू शकत नाही अशा गोष्टींचे परीक्षण करण्यासाठी पुरेसा वेळ असणे आवश्यक आहे, जेणेकरून तो त्याच्याकडे असलेल्या गोष्टींचा आनंद घेऊ शकेल आणि त्याच्या कुटुंबातील सदस्यांना आणि मित्रांसोबत आवश्यक वेळ घालवू शकेल जेणेकरून त्यांना चांगले जाणून घेता येईल आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे स्वतःला जाणून घेता येईल.
***

जे देवाला ओळखतात ते समजतात की अंतरात्मामध्ये
शाश्वत आनंद आहे आणि जो त्या आनंदाचा आस्वाद घेतो आणि त्यात समाधानी राहतो त्याच्याकडे शाश्वत ज्ञान असते.
***

आजार भयावह का वाटतो? कारण तो वेदना आणि मृत्यू आणतो शरीरातून आणि अज्ञानाने व्यापलेल्या मनातून आणि आत्म्यामधून हा आजार काढून टाकला पाहिजे.
वेदना केवळ शारीरिक शरीरापुरत्या मर्यादित नाहीत; मानसिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक दुःख देखील आहे. आपण उदासीनतेने, इतर अस्वस्थ स्वभावांनी आणि मानसिक परिस्थितींनी आणि बहुतेक काल्पनिक भीतींनी ग्रस्त आहोत. आध्यात्मिकदृष्ट्या, आपण आपल्या आत्म्यांच्या अमर स्वरूपाच्या अज्ञानामुळे ग्रस्त आहोत.
दैवी शक्ती अत्यंत अचूकतेने कार्य करते, म्हणून एखाद्याने सुसंवाद साधला पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे.
आपण देवाच्या वैश्विक स्पंदनाला आपल्यापर्यंत आणि आपल्याद्वारे वाहू दिले पाहिजे.
आणि त्याच्या जिवंत उपस्थितीला आपल्या जीवनात आणण्यासाठी आणि त्याच्या आशीर्वादित आणि उपचारात्मक उर्जेने आपल्या शरीराला भारित करण्यासाठी
***

नकारात्मक फायद्यांच्या जागी सकारात्मक फायदे घेतल्यास, गोंधळ कमी होतो आणि मनःशांती परत मिळते. जेव्हा एखादा शिष्य मार्गावर पुढे जाण्याचा
दृढनिश्चय करतो तेव्हा त्याला काहीही अडवू शकत नाही आणि कोणताही अडथळा त्याला अडवू शकत नाही.
***

शरीर हे अब्जावधी पेशींनी बनलेले आहे आणि प्रत्येक पेशी एका बुद्धिमान प्राण्यासारखी आहे. प्रत्येक पेशीमध्ये सुप्त असलेली बुद्धिमत्ता जागृत केली पाहिजे आणि जे काही जाणता येते ते जाणून घेण्यासाठी प्रशिक्षित केली पाहिजे, परंतु माणसाने त्या पेशींना प्रशिक्षित केलेले नाही, आणि म्हणूनच तो नैराश्याच्या स्थितीत, क्षणभंगुर मानसिक धारणांमध्ये जगतो आणि ज्ञानाच्या अभावाने ग्रस्त असतो.
टीप: वरील विधान १९२७ मध्ये मास्टर परमहंस यांच्या व्याख्यानादरम्यान केले होते. अनेक दशकांनंतर, जीवशास्त्रज्ञ प्रत्येक पेशीच्या केंद्रकात उपस्थित असलेले डीएनए ओळखू शकले. प्रयोगांनी सिद्ध केले आहे की प्रत्येक पेशीतील डीएनएमध्ये अविश्वसनीयपणे अचूक माहिती आणि बुद्धिमत्ता असते.
***

प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा हे एका व्यक्तीमध्ये मला खूप महत्त्वाच्या गुणांपैकी एक आहेत.
मैत्री प्रामाणिकपणाने वाढते आणि प्रामाणिकपणाच्या मातीत फुलते आणि फुलते.
आपण कोणाशी कितीही जवळचे असलो तरी, आदर आणि योग्य वर्तनाने ते नाते गोड केले पाहिजे, तर मैत्री अद्भुत आणि चिरस्थायी होईल.
तथापि, इतरांच्या भावनांकडे दुर्लक्ष आणि
बेपर्वाईकडे नेणारी ओळख मैत्रीसाठी विनाशकारी आहे.
***

एखाद्या व्यक्तीला जीवनाच्या शिडीवर चढलेल्या खऱ्या मित्रांची आवश्यकता असते जे त्याला सतत सुधारण्यास मदत करतात. त्याने इतरांनाही उठण्यास आणि देवाचे आशीर्वाद त्यांच्यासोबत वाटण्यास मदत केली पाहिजे जे त्याला मिळतात.
खरी मैत्री ही एक वैश्विक आध्यात्मिक आकर्षण आहे जी आत्म्यांना जवळ आणते आणि त्यांना दैवी प्रेमाच्या बंधनात बांधते.
हे प्रेम किंवा मैत्री दोन किंवा अधिक लोकांमध्ये होऊ शकते.

जेव्हा आध्यात्मिक मैत्री हृदयात वास करते, तेव्हा आत्मा वैश्विक आत्म्याच्या सर्वव्यापी समुद्रात तरंगतो, देवाच्या निर्मितीपासून वेगळे करणाऱ्या मर्यादा आणि सीमा मागे सोडून.
***

मला संपूर्ण मानवतेशी एक नाते वाटते, जसे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या कुटुंबाशी जवळीक वाटते. ही भावना अवर्णनीय आहे आणि जेव्हा ती येते तेव्हा ती जीवनाच्या अर्थाची आणि सौंदर्याची सखोल समज घेऊन येते.
***

आपण जे काही करतो त्यात देवाची इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करणे शहाणपणाचे आहे, कारण हाच आंतरिक शांती आणि आनंदाचा मार्ग आहे. हे विशाल आणि अमर्याद विश्व, त्याच्या विविध नैसर्गिक शक्तींसह, देवाच्या मार्गदर्शनात्मक इच्छेने नियंत्रित आहे. सर्व काही दैवी योजनेनुसार चालते आणि आपण त्या वैश्विक योजनेचा अविभाज्य भाग आहोत.
आपण आपले कर्तव्य बजावले पाहिजे आणि आपल्याला
आवडणारी भूमिका नव्हे तर देवाने आपल्याला नेमून दिलेली भूमिका आपण बजावली पाहिजे.
***

संग्रहातून: आपण आधी भेटलो आहोत का?
फार पूर्वी, आकाशाच्या हृदयात, जेव्हा आपण आत्मे म्हणून अस्तित्वात आलो, तेव्हा आपण सर्व झोपलो होतो दैवी प्रेमाच्या आच्छादनाखाली आणि जेव्हा देवाने आपल्याला जागे केले, तेव्हा आपण त्याच्यापासून खूप दूर गेलो, जसे उधळ्या पुत्राच्या कथेत होते, आणि आपण आपल्यातील दैवी बंधन विसरलो आणि एकमेकांसाठी अनोळखी झालो.
आपले स्वर्गीय घर सोडून, आपण या जगात प्रवासी झालो आहोत, पृथ्वीच्या कानाकोपऱ्यातून प्रवास करत आणि नशिबाच्या मार्गावर चालत आहोत.
आपण आपल्या मूळ घरापासून खूप दूरवर प्रवास केला आहे, तरीही, वेळोवेळी, काही ठिकाणे, अनुभव आणि चेहरे दडलेल्या आठवणी आणि खोल, आंतरिक भावना जागृत करतात ज्या आपल्याला कुजबुजतात.

आपल्याला असे वाटते की आपण पूर्वी माहित असलेल्या गोष्टी पुन्हा अनुभवत आहोत आणि आपण ज्या प्रियजनांशी दूरच्या काळात जवळ होतो त्यांच्याशी आपण भेटतो आणि संवाद साधतो.
***

प्रभु, आम्हाला दैवी प्रेमाच्या कृपेने आशीर्वाद दे. तुमच्यासाठी आमची अंतःकरणे तळमळीने वितळू द्या
आणि तिच्या आत उत्कटतेच्या आगी पेटतात
कदाचित आपले आत्मे भौतिक पिंजऱ्यात कैद आहेत.
ती तिच्या बंधनांपासून मुक्त होते
आणि ती दैवी उत्कटतेने प्रेरित होऊन निघते
तुमच्या अनंतकाळाच्या किनाऱ्यावर
हे आमचे शाश्वत प्रिये
***

आम्ही तुला विचारतो, हे प्रभू
तुमचे प्रेम आमच्या आत्म्यावर चमकू दे.
आणि तुझ्या वैभवाचे तेज आमच्यावर चमकू दे.
आणि तुमच्या ज्ञानाने आम्हाला आयुष्याच्या सर्व टप्प्यांवर मार्गदर्शन करावे.
आणि तो आपल्या हृदयातील प्रेम आणि आपल्या आकांक्षा स्वीकारो.
आणि तुमच्या उपस्थितीच्या स्पर्शाने आम्हाला
आशीर्वाद द्या.
आणि तुमच्या जवळ राहण्याचा आनंद घेण्यासाठी
***

जेव्हा आपण मानवतेला संपूर्णपणे समजून घेऊ लागतो, तेव्हा आपल्याला जाणवते की ती केवळ एक भौतिक अस्तित्व नाहीये, तिच्या आत असंख्य शक्ती आहेत, ज्यांच्या क्षमतेचा वापर तो या जगाच्या परिस्थितीशी जुळवून घेण्यासाठी वेगवेगळ्या प्रमाणात करतो आणि या शक्तींची क्षमता सरासरी व्यक्तीच्या कल्पनेपेक्षा अफाट जास्त असते.
***

दैवी प्रेमाचे आकर्षण शुद्ध मोह आणि सौम्य मननातून कार्य करते जेव्हा हृदयाला दैवी प्रेमाची हाक जाणवते, तेव्हा ते त्याच्या बंदिस्त प्रेमाच्या वर्तुळाचा

विस्तार करून अस्तित्व आणि त्यातील सर्व गोष्टींचा समावेश करण्याची इच्छा बाळगते. अशा प्रकारे, बंदिस्त प्रेम मुक्त होते आणि स्वार्थ आणि कठोरतेच्या बंधनाबाहेर अनियंत्रित होते.
आणि म्हणून देवाच्या हृदयात प्रेम पुन्हा निर्माण
होते आणि सर्व काही त्या धन्य एकात्मतेत विलीन होते.
***

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो.
प्रयोग कितीही कठोर असले तरी, ते अग्नीसारखे आहेत जे लोखंड वितळवून त्याचे सुंदर, टिकाऊ आणि बहुमुखी स्टील बनवते.
***

नम्रता हा एक खुला दरवाजा आहे ज्यातून दया, प्रेम आणि शांतीची विपुलता चांगल्या आत्म्यांमध्ये प्रवेश करते जे चांगुलपणावर प्रेम करतात आणि स्वर्गातील प्रकाश आणि आशीर्वादांना ग्रहण करतात.
***

एखादी व्यक्ती यशस्वी व्यापारी असो, चतुर राजकारणी
असो, जुलमी हुकूमशहा असो किंवा महान सुधारक असो, त्याची शक्ती देवाच्या अमर्याद शक्तीसमोर काहीच नाही.
***

अहंकार आध्यात्मिक अंधत्व निर्माण करतो कारण तो आत्म्यापासून महान आत्म्यांमध्ये असलेल्या विशाल विस्ताराचे दर्शन हिरावून घेतो.
महान लोकांना हे समजते की त्यांची शक्ती
सर्वशक्तिमान देवाकडून उधार घेतली आहे जो नम्रांवर प्रेम करतो आणि त्यांना ज्ञान, मार्गदर्शन आणि शक्ती देतो.
***

खरी मैत्री ही एक अशी प्रकाश आहे जी आपल्याला
एकमेकांना मदत करण्यास प्रेरित करते जेणेकरून आपण स्वर्गाचे द्वार पाहू शकू आणि त्यातून दैवी प्रेमाच्या क्षेत्रात प्रवेश करू शकू.

***

वाईट स्वभाव कर्करोगासारखा असतो, जो आंतरिक शांती कुरतडतो. कठोर स्वभावाची व्यक्ती त्यांच्या अडचणी आणि समस्यांवर मात का करू शकत नाही हे यावरून स्पष्ट होते. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला हानिकारक सवयींनी मर्यादित करते, तेव्हा तो जीवनाशी संघर्ष करत राहण्यास असमर्थ होतो आणि जेव्हा तो नकारात्मक मनःस्थितीला त्याच्या मनावर नियंत्रण ठेवू देतो तेव्हा त्याची इच्छाशक्ती लकवाग्रस्त होते.
त्या वैशिष्ट्यांमुळे मेंदू गोंधळ आणि गोंधळाच्या धुक्यात व्यापला जातो आणि योग्य निर्णयक्षमता नष्ट होते. जीवनातील परिस्थिती कितीही कटू आणि कठोर असली तरीही, एखादी व्यक्ती त्याच्या मनाने आणि इच्छाशक्तीने विजय मिळवू शकते.
***

मानवी आत्मा शरीराशी इच्छा, प्रलोभने, त्रास, काळजी
आणि भीती यांच्या साखळीने बांधलेला असतो आणि तो स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो.
जर तुम्ही ती साखळी सतत ओढत राहिलात जी तुम्हाला
भौतिक जाणीवेशी बांधते, तर एके दिवशी दैवी हात हस्तक्षेप करेल आणि ती साखळी तोडून टाकेल आणि तुम्ही मुक्त व्हाल.
***

चांगल्या, निष्ठावंत मित्रांशिवाय जीवनाचे मूल्य काय आहे? हृदयात एक चुंबक असतो जो खऱ्या मित्रांना आकर्षित करतो तो प्रेम, निस्वार्थीपणा आणि मैत्रीपूर्ण काळजीचा चुंबक असतो.
जेव्हा आपण एखाद्याशी हस्तांदोलन करतो तेव्हा आपण आपल्या प्रेमाची आणि प्रामाणिकपणाची चुंबकीयता त्यांच्यापर्यंत पोहोचवली पाहिजे आणि शक्य तितकी त्यांना मदत करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.
***

लोकांना स्थिर आणि अपरिवर्तित राहण्याची गरज नाही. आत्म्याच्या सारापासून भ्रमाचे पडदे काढून टाकले पाहिजेत जेणेकरून ते त्याच्या शुद्धतेने आणि

सामर्थ्याने चमकू शकेल आणि देवाने मानवजातीला दिलेल्या उदात्त वैभवाचे प्रकटीकरण करू शकेल.
यश मिळविण्यासाठी देव चांगल्या प्रयत्नांना,
कायदेशीर महत्त्वाकांक्षांना आणि दृढनिश्चयाला आशीर्वाद देतो.
***

अरे देवा!
मला कितीही संकटे आणि संकटे आली तरी
मला माहित आहे की ते माझ्या आध्यात्मिक विकासाच्या पुढील टप्प्याचे प्रतिनिधित्व करते.
मला माहित आहे की माझ्याकडे ज्ञान आणि शक्ती आहे
तू मला दिलेल्या त्या दोन गोष्टी
निश्चित समज आणि निश्चित विजय
***

स्वर्ग म्हणजे परम आनंदाची अशी अवस्था जिथे कोणतेही संकट किंवा दुःख नसते.
चांगले प्रयत्न आणि चांगली कृत्ये करत राहिल्याने, आत्मे अखेर चिरस्थायी आणि नूतनीकरण केलेल्या आनंदाच्या स्थितीत पोहोचतात.
चांगली कृत्ये म्हणजे चिंतन आणि रचनात्मक आणि फायदेशीर क्रियाकलाप
***

जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात रूपांतर करू शकाल अशक्तपणा आणि दुर्बलतेपासून आरोग्य आणि चैतन्याकडे जीवनाच्या मार्गांवर एकटे असले तरी आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने चाला.
आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्याचा आंतरिक आनंद आणि देवाच्या न्यायावर आणि सत्याच्या असत्यावर आणि वास्तवाच्या भ्रमावर विजयावर अढळ विश्वास
आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीकडे सोडण्याचा प्रयत्न करता
तिचे हृदय प्रेमळ आणि कृतज्ञ आहे.
आणि इतरांबद्दल चांगले हेतू
तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय आहे.

आणि मग ते सुंदर आणि फायदेशीर असलेल्या प्रत्येक गोष्टीला तुमच्याकडे आकर्षित करेल.
आवश्यक असलेल्या गोष्टींपासून, लोकांपासून आणि परिस्थितींपासून
सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे प्रवास सुरू ठेवणे
***

रात्री झोपण्यापूर्वी आणि सकाळी उठण्यापूर्वी फक्त अर्धा तास सकारात्मक शांतता आणि शांततेचे पालन केल्याने मानसिक आरामाची भावना वाढेल, जी जीवनाच्या दैनंदिन लढाईतील सर्व कठीण परिस्थितींना तोंड देण्यास मदत करते. त्या आंतरिक भावनेसह, दैनंदिन गरजा आणि गरजा पूर्ण करणे शक्य होते.
***

उच्च चेतनेच्या अवस्थेत पोहोचल्याने आध्यात्मिक प्रगती वेगवान होते आणि आत्म्याच्या समुद्रात अधिक कुशलतेने बुडण्यास मदत होते.
***

एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या आयुष्याच्या मातीत पेरलेल्या आणि पेरत राहणाऱ्या विचारांच्या आणि कृतींच्या बियांच्या गुणवत्तेनुसार आनंद मिळतो.
***

मानवी मन हे ऊर्जेचे किंवा जीवनावश्यक
क्रियाकलापांचे एक विशाल भांडार आहे.
ही क्रिया सतत स्नायूंच्या हालचालींमध्ये, हृदय, फुफ्फुसे आणि डायाफ्रामचे कार्य, पेशीय चयापचय, रक्तातील रासायनिक अभिक्रियांमध्ये आणि मोटर संवेदी अवयवांच्या (नसा) कार्यामध्ये वापरली जाते.
याव्यतिरिक्त, विचार, भावना आणि इच्छाशक्तीवर मोठ्या प्रमाणात महत्वाची ऊर्जा खर्च होते.
भीती जीवनाची क्रिया कमकुवत करते आणि सक्रिय इच्छाशक्तीच्या सर्वात भयंकर शत्रूंपैकी एक आहे.
***

ढोंगीपणामुळे चांगले परिणाम मिळत नाहीत. सर्वात
हुशार माणूस त्याच्या डोळ्यांनी जे उघड होते ते लपवू शकत

नाही, कारण माणसाचा संपूर्ण इतिहास त्याच्या डोळ्यांत नोंदवलेला असतो.
जर तुम्हाला एखाद्या व्यक्तीचे स्वरूप जाणून घ्यायचे असेल, तर देवाला त्या व्यक्तीबद्दलचे सत्य तुम्हाला सांगण्यास सांगा, कारण तुम्हाला फसवायचे नाही, आणि तुम्हाला त्याचे खरे स्वरूप तुमच्या हृदयाच्या खोलवर जाणवेल आणि तुमची अंतर्ज्ञान चुकीची राहणार नाही.
***

इच्छा, हेतू आणि इच्छा:
"इच्छा" म्हणजे अशी इच्छा ज्यामध्ये ऊर्जा नसते आणि "हेतू" म्हणजे काहीतरी करण्याचा संकल्प: विशिष्ट इच्छा किंवा इच्छा पूर्ण करणे "इच्छा" बद्दल, ते असे म्हणता येते: "मी जे इच्छिते ते साध्य करेपर्यंत मी अथक परिश्रम करेन".
जेव्हा तुम्ही तुमच्या इच्छाशक्तीला प्रशिक्षित
करता, तेव्हा तुम्ही महत्वाच्या क्रियाकलापांच्या शक्तींना मुक्त आणि निर्देशित करू शकता, ती प्राप्त करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या गोष्टी न करता काहीतरी मिळवण्याची इच्छा करण्यापेक्षा.
***

आपण आशा सोडू नये, तर हे लक्षात घेतले पाहिजे की देव आपल्याला आपल्या परिस्थिती सुधारण्यासाठी, आपल्या कल्पना उंचावण्यासाठी आणि जीवनात स्वतःसाठी आणि इतरांसाठी नवीन आणि उपयुक्त गोष्टी निर्माण करण्यासाठी एकामागून एक संधी देतो.
जर आपण आपल्या सध्याच्या जीवनशैलीवर नाखूष असाल, तर
आपण समाधान आणि मनःशांती मिळवणारे नवीन मार्ग आणि पद्धती शोधल्या पाहिजेत. आपण अशा कृतींचा विचार केला पाहिजे ज्यामुळे आपली परिस्थिती सुधारेल आणि आपले जीवन अधिक अर्थपूर्ण आणि उद्देशपूर्ण होईल आणि नंतर त्या कल्पना प्रत्यक्षात आणल्या पाहिजेत.
***

प्रभू, तुला जाणून घेण्याच्या पवित्र कर्तव्यापेक्षा आपण दुसरे कोणतेही कर्तव्य महत्त्वाचे मानूया कारण प्रत्येक कृती, तिचे स्वरूप काहीही असो, ती केवळ तू

दिलेल्या कर्तृत्वाच्या शक्तीनेच साध्य होऊ शकते म्हणून आपण तुझ्यावर सर्वांपेक्षा जास्त प्रेम करूया, कारण तुझ्या जीवनाच्या आणि तुझ्या प्रेमाच्या कृपेशिवाय आपण जगू शकत नाही किंवा प्रेम करू शकत नाही. आपण देवापासून जन्माला आलो आहोत, आणि त्याचे सार त्याच्या सर्व पवित्रतेत, वैभवात आणि परम आनंदात आपल्यामध्ये वास करते.
***

आनंदाची जाणीव:
आनंदमय चेतनेच्या परिपूर्ण अस्तित्वाबद्दल कोणताही दुमत नाही, कारण जेव्हा आपल्याला ती जाणीव असते तेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपले व्यक्तिमत्व किंवा आपले लहान व्यक्तिमत्व बदलले आहे आणि आपण प्रेम आणि द्वेष, आनंद आणि वेदना या द्वैताच्या वर गेलो आहोत आणि अशा पातळीवर पोहोचलो आहोत जिथे सामान्य मर्यादित चेतनेच्या अवस्था स्पष्ट आणि स्पष्ट दिसतात.
आपल्याला अंतर्गत विस्तार आणि विस्तार देखील जाणवतो, आणि प्रत्येक गोष्टीबद्दल एक सामान्य सहानुभूती देखील जाणवते.
या अवस्थेत, जगाचा आवाज नाहीसा होतो, उत्साह नाहीसा होतो आणि आपल्या आत अस्तित्वाच्या एकात्मतेची भावना निर्माण होते आणि वैश्विक प्रकाशाचे स्पष्ट दर्शन होते. सर्व अशुद्धता आणि विचलन शून्यात विरघळतात आणि
आपल्याला असे वाटते की आपण दुसऱ्या जगात गेलो आहोत: शाश्वत आनंदाच्या आणि अंतहीन आनंदी शाश्वततेच्या उगमाकडे.
***

भीती जीवनाच्या क्रियाकलापांना दाबते आणि अडथळा आणते
जी सहसा नियमितपणे नसांकडे वाहते, ज्यामुळे त्या अर्धांगवायू झाल्यासारखे दिसतात आणि शरीर सुस्त होते आणि त्याची चैतन्यशीलता लक्षणीयरीत्या आणि लक्षणीयरीत्या कमी होते (भीती ही मज्जातंतू अवरोधक आहे!)
भीती भीतीचे कारण दूर करण्यास मदत करत नाही. ती इच्छाशक्ती कमकुवत करते आणि मेंदूला शरीराच्या अवयवांना कमकुवत करणारा सिग्नल पाठवण्यास प्रवृत्त करते. शिवाय,

भीती हृदयाला विष देते, पचन बिघडवते आणि असंख्य शारीरिक आजारांना कारणीभूत ठरते.
जेव्हा जाणीव देवावर केंद्रित राहील, तेव्हा
तुम्हाला कशाचीही भीती वाटणार नाही आणि धैर्य आणि श्रद्धेने प्रत्येक अडथळा आणि अडथळ्यावर मात करता येईल.
***

यश मिळवण्याची शक्ती मनात असते. जगाच्या शंका आणि तुम्हाला खाली आणण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांच्या निराशेला न जुमानता जर तुम्ही तुमच्या दृढनिश्चयांना दृढ धरले तर तुम्हाला हे सत्य कळेल. मनाच्या शक्तीला मर्यादा नाहीत. या कल्पनेवर लक्ष केंद्रित करा आणि तुमचे मन ध्येय साध्य करण्यासाठी आणि तुमच्या ध्येयांकडे सकारात्मकतेने काम करण्याच्या दृढनिश्चयाने भरा.
तुमचे मन उच्च कामगिरीकडे ढकलत रहा आध्यात्मिक
संपत्ती मिळवा, आणि इतर सर्व प्रकारची संपत्ती आणि समृद्धी तुमच्या आज्ञेत असेल.
***

चेतना अमर्याद आणि अमर्याद आहे; ती सर्वात दूरच्या ताऱ्यांपर्यंत पसरते आणि विश्वातील प्रत्येक अणूमध्ये, अगदी लहानात लहान इलेक्ट्रॉनपर्यंत पसरते. मानवांनी वैश्विक चेतनेच्या या महासागराशी एकरूपता अनुभवली पाहिजे, कौटुंबिक आणि राष्ट्रीय सीमा ओलांडून स्वतःला मोठ्या मानवी कुटुंबाचे सदस्य म्हणून ओळखावे.
***

कोणीही एखाद्या व्यक्तीवर प्रभाव टाकू शकत नाही,
केवळ त्याच्या इच्छेचा वापर किंवा गैरवापर करून. देवाने दिलेल्या स्वातंत्र्याचा वापर करून त्याला शोधले पाहिजे आणि मग ते त्याला नक्कीच शोधतील.
शिष्याने हे लक्षात ठेवले पाहिजे की ज्यांचा
सकारात्मक प्रभाव आहे आणि जे त्याला प्रेरणा देण्यास, त्याची इच्छाशक्ती बळकट करण्यास आणि त्याची ओळखण्याची क्षमता वाढविण्यास मदत करतात अशा चांगल्या लोकांशी संगत करणे अत्यंत महत्वाचे आहे.
***

गुरु परमहंस शिष्यांच्या गटाला म्हणाले:

मी तुला माझे प्रेम बिनशर्त आणि कोणत्याही अटीशिवाय दिले आहे आणि मला खात्री आहे की मला तुझे प्रेम त्या बदल्यात मिळाले आहे.
***

माझ्या आयुष्यात मी ओळखत असलेल्या काही लोकांकडे
त्या सर्व गोष्टी होत्या ज्या मला एकेकाळी हव्या असतील असे मला वाटायचे, तरीही त्यांना त्या इच्छा पूर्ण करण्यात आनंद मिळाला नाही.
मी प्रथम देवाचा शोध घेतला आणि मला आढळले की त्याचा
सतत नूतनीकरण होणारा आनंद प्रत्येक इच्छा पूर्ण करतो आणि आत्म्याला आनंद आणि समाधानाने भरतो आणि तो अस्तित्वातील कोणत्याही रोमांच किंवा मोहापेक्षा अधिक आकर्षक आहे.
***

एखाद्या व्यक्तीने दुसऱ्या व्यक्तीच्या हृदयाशी
छेडछाड करू नये किंवा त्यांच्या भावनांशी गोंधळ करू नये, कारण हृदय हे भावनांचे केंद्र आहे आणि भावनिक गुंतागुंतीमुळे हृदय चिंताग्रस्त आणि अस्वस्थ होते.
***

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या व्यक्तिमत्त्वाची विशिष्ट वैशिष्ट्ये ओळखण्यासाठी स्वतःमध्ये डोकावले पाहिजे. काही लोकांना लेखनाची आवड असते, तर काहींना संगीत लिहिण्याची किंवा नृत्य आणि गाण्याची आवड असते, आणि काहींना वित्त आणि अर्थशास्त्राच्या क्षेत्रात काम करण्याची आवड असते, इत्यादी.
दुर्दैवाने, असे लोक आहेत ज्यांना अफवा पसरवायला आणि गप्पाटप्पा करायला आवडतात, किंवा भांडणे आणि भांडणे करायला आवडतात.
एखाद्या व्यक्तीने त्यांचे चांगले गुण बदलण्याचा प्रयत्न करू नये, परंतु त्यांनी त्यांच्या इच्छेविरुद्ध केलेल्या गोष्टींपासून मुक्तता मिळवली पाहिजे ज्यामुळे त्यांना दुःख आणि पश्चात्ताप होतो.
***

असामान्य मानसिक जोड:
या आजाराचे बळी आनंदाच्या शोधात एकतर्फी होतात. संपत्ती जमवणे, प्रसिद्धी मिळवणे किंवा आरोग्य किंवा

सत्ता मिळवणे यात आनंद आहे असे मानून, ते त्यांच्या ज्वलंत महत्त्वाकांक्षेच्या वेदीवर आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, मनःशांती, सन्मान आणि प्रतिष्ठा - सर्वकाही त्यागतात. खूप उशिरा, त्यांना हे समजते की केवळ संतुलित जीवन, जे निसर्गाच्या नियमांचा आणि देवाच्या आज्ञांचा आदर करते आणि क्रियाकलापांना शांततेशी सुसंगत करते, तेच खरे आनंद आणू शकते आणि उदात्त जीवनाचा उद्देश पूर्ण करू शकते.
ज्यांना अस्वास्थ्यकर आसक्ती विकार आहेत ते अनियंत्रित उत्कटतेच्या विचारांनी ग्रासलेले असतात, ज्यामुळे जीवनाकडे पाहण्याचा त्यांचा दृष्टिकोन विकृत आणि विकृत होतो. उदाहरणार्थ, एका व्यावसायिकाने मोठे यश मिळवले आणि भरपूर संपत्ती जमवली, परंतु तो त्याच्या संपत्तीचा आनंद घेण्यापूर्वीच, प्रचंड चिंता आणि भीतीमुळे त्याला चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा सामना करावा लागला आणि तो हृदयविकाराने मरण पावला [देव तुम्हाला सांत्वन देवो]
इतरांचा असा विश्वास आहे की ध्येय साध्य करण्यासाठी सर्वकाही परवानगी आहे. या गोंधळामुळे, ते त्यांचे खरे उद्दिष्ट चुकवतात आणि त्यांना ज्या गोष्टींची त्यांना आकांक्षा होती त्या मिळाल्या तरीही त्यांना थोडेसे समाधान मिळू शकत नाही, कारण मानवी स्वभाव विशाल आणि बहुआयामी आहे आणि त्याला सर्व स्तरांवर संतुलित विकास आवश्यक आहे.
मानसिक थंडी
या आजाराचे दुसरे नाव आहे: निराशा एखाद्या व्यक्तीला कधीच कळत नाही की तो कधी येईल आणि त्याची त्रासदायक लक्षणे, जसे की निराशा, असहिष्णुता, चिंता आणि अधीरता, यासारख्या गोष्टी सहन कराव्या लागतात. त्याहूनही वाईट म्हणजे, तो बऱ्याचदा दीर्घकाळ टिकतो आणि त्याचे बळी अनेकदा सहजपणे पुन्हा आजारी पडतात, जरी त्यांना वाटत असेल की ते बरे झाले आहेत.
मानसिक त्रास
हा आजार दीर्घकालीन सांसारिक चिंतांवर लक्ष केंद्रित केल्याने होतो. ज्यांना याचा त्रास होतो ते सहसा

त्यांच्या इच्छाशक्तीचा वापर करण्यास दुर्लक्ष करतात आणि अशा प्रकारे त्यांच्या सततच्या भीतींचा धैर्याने सामना करण्याऐवजी आणि त्यांना मुळापासून नष्ट करण्याऐवजी निष्क्रियपणे त्यांच्यापुढे झुकतात.
***

पती-पत्नी एकमेकांसाठी सर्वात मोठी इच्छा करू शकतात
ती म्हणजे आध्यात्मिक समजूतदारपणा जो भावनिक मोकळेपणा वाढवतो आणि समजूतदारपणा, भावनांचा विचार आणि प्रेम यासारखे उदात्त गुण निर्माण करतो.
तथापि, हे लक्षात घेतले पाहिजे की आध्यात्मिक वाढ इतरांवर लादली जाऊ शकत नाही.
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला इतरांबद्दल प्रेम वाटते, तेव्हा त्यांची दयाळूपणा त्यांच्या सभोवतालच्या प्रियजनांना प्रेरणा देईल आणि त्यांच्यावर सकारात्मक प्रभाव पाडेल.
***

देव अशा हृदयांना भेट देतो जे उत्कटतेच्या अश्रूंनी शुद्ध झाले आहेत आणि प्रेमाच्या मेणबत्त्यांनी प्रकाशित झाले आहेत.
***

शिक्षक परमहंस विद्यार्थ्यांच्या गटाला म्हणाले: तुमच्या जीवनाच्या बागेतून दररोज एका आध्यात्मिक फुलाची अपेक्षा करू नका.
ज्या देवावर तुम्ही तुमचे काम सोपवले आहे, तो
तुम्हाला योग्य वेळी बक्षीस देईल आणि तुमच्या आशा पूर्ण करेल यावर विश्वास ठेवा. आता तुम्ही तुमच्या आत्म्याच्या मातीत दैवी प्रेमाचे बीज पेरले आहे, त्यामुळे प्रार्थना आणि चांगल्या कर्मांनी त्याचे संगोपन करा आणि त्याच्या सभोवतालचे हानिकारक आणि परजीवी तण उपटून टाका: शंका, कंटाळा आणि आळस यांचे तण.
जेव्हा पवित्र भावनांना अंकुर फुटतो, तेव्हा त्यांना जोपासा आणि त्यांना तळमळ आणि श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी घाला, आणि एके दिवशी सकाळी तुम्हाला आत्म-ज्ञानाचे धन्य फूल पाहून आनंद होईल.
***

आपण आपल्या सर्व प्रियजनांच्या आणि मित्रांच्या मागे लपलेल्या त्या महान प्रेयसीला कधीही विसरू नये आणि क्षणभंगुर सांसारिक गोष्टींच्या प्रेमाला आपल्या हृदयावर कब्जा करू देऊ नये, जे शाश्वत, चिरस्थायी दैवी प्रेमाने धडधडले पाहिजे ज्याची बरोबरी नाही आणि अस्तित्वात असलेले कोणतेही प्रेम त्याच्यापेक्षा जास्त नाही कारण जेव्हा दैवी प्रेम हृदयावर कब्जा करते तेव्हा त्यात शांती स्थिर होते आणि आत्म्याचा आनंद ते भरतो. धर्मग्रंथ मानवजातीला देवाचे चिंतन करण्याचा, त्याच्यात आपले मन रमवण्याचा, सर्वस्व त्याच्या स्वाधीन करण्याचा आणि ढोंग किंवा ढोंग न करता प्रामाणिकपणे त्याची उपासना करण्याचा सल्ला देतात. देवाला जाणून घेणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय असले पाहिजे. देवाने मानवजातीला दिलेल्या शक्तींच्या मदतीशिवाय सांसारिक कर्तव्ये पूर्ण होऊ शकत नाहीत.
एखाद्या व्यक्तीच्या जीवनात देवापेक्षा जास्त महत्त्वाचे काहीही मानले जाऊ नये जर एखाद्या व्यक्तीने प्रामाणिकपणे देवाची काळजी घेतली आणि त्याच्याप्रती असलेले आपले आध्यात्मिक कर्तव्य पार पाडले तर त्यांची परिस्थिती सर्व प्रकारे सुधारेल आणि आजूबाजूच्या सर्व परिस्थिती असूनही त्यांना सुरक्षित वाटेल.
***

एखाद्या व्यक्तीने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांची कोणतीही भौतिक आणि नैतिक मालमत्ता हिरावून घेऊ नये.
जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा वाटत
नसेल, तर तुम्हाला जे हवे आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करू लागते तेव्हा चोरी करणे प्रथम मनात रुजते. द्वेषपूर्ण इच्छेचे बीज मनातून उपटून टाकले पाहिजे.
आध्यात्मिक परोपकार हा असा मार्ग आहे की जेव्हा एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि नसलेल्या स्त्रोतांकडून आशीर्वाद मिळतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि

स्वार्थी लोकांसाठी, ते त्यांचे आयुष्य भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे काय आहे यावर असतात, जरी त्यांच्या स्वतःच्या तिजोरी सोन्याने भरलेल्या असल्या तरीही.
जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही.
***

लग्नाच्या काही वर्षांनंतर, हजारो पती-पत्नी स्वतःला विचारतात:
"आमचे प्रेम कुठे गेले?"
या लोकांसाठी उत्तर असे आहे: तो अति भोगाच्या आगीने ग्रासला गेला होता आणि स्वार्थ आणि अनादराने तो ग्रासला होता.
जेव्हा हे काळे गुण हृदयात प्रवेश करतात तेव्हा प्रेम राखेत बदलते.
जेव्हा एक पुरूष आणि एक स्त्री एकमेकांशी वाईट वागतात तेव्हा ते दोघेही त्यांचा आनंद कायमचा नष्ट करतात. पुरुषाने स्त्रीला तिचे चांगले गुण दाखवण्यास मदत
करावी आणि तिला असे वाटावे की ती त्याच्यासोबत फक्त त्याच्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी नाही तर मार्गावर एक सोबती म्हणून आहे, जिच्याबद्दल त्याला आदर आणि कौतुक आहे आणि जिला तो जीवनाच्या सर्वोच्च पैलूंची अभिव्यक्ती मानतो.
महिलांनी पुरुषांकडे त्याच नजरेने पाहिले पाहिजे.
***

जर तुम्ही झाडाच्या मुळांना चुकीच्या प्रकारचे खत घातले तर फळे कमी आणि वाढ खुंटतील. त्याचप्रमाणे, जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वार्थी भावनांनी मैत्रीच्या झाडाचे पोषण करते तेव्हा त्यांचे अयोग्य हेतू त्या मैत्रीची फळे विकृत करतात आणि खराब करतात.
एखाद्या व्यक्तीमध्ये फक्त श्रीमंत किंवा
प्रभावशाली असल्याने आणि आपल्यासाठी काहीतरी करू शकते म्हणून त्याच्यात रस असणे याला मैत्री म्हणता येणार नाही. त्याचप्रमाणे, एखाद्याच्या सुंदर चेहऱ्यामुळे त्याच्याकडे आकर्षित होणे ही मैत्री नाही. जेव्हा तो

चेहरा त्याचे तरुण, मनमोहक आकर्षण गमावतो, तेव्हा "मैत्री" नाहीशी होईल आणि भूतकाळात जमा होईल.
***

इतरांना मदत करण्यासाठी सत्कर्म करणारे लोक जे चांगले काम करतात ते प्रसिद्धी आणि कीर्तीसाठी किंवा अहंकाराच्या समाधानासाठी करू नयेत, तर सर्व कामे देवावरील प्रेमातून आणि त्याच्या प्रसन्नतेसाठी केली पाहिजेत.
***

ज्यांना इतरांची निंदा करणे, निंदा करणे आणि गप्पा मारणे आवडते त्यांना प्रोत्साहनदायक शब्द आणि सुज्ञ सल्ल्याने इतरांना मदत करण्याचा आनंद कधीच कळणार नाही. कठोर निंदा चुकीच्या व्यक्तीला निराश करते आणि त्यांचा राग भडकवते.
बहुतेक लोकांना त्यांच्या अंतःकरणात त्यांच्या कमकुवतपणा आणि वेदनादायक जन्मजात जखमांची जाणीव असते आणि ते तीव्र छळ आणि कडक निंदेने बरे होऊ शकत नाहीत, तर प्रेमाच्या शांत, सांत्वनदायक मलमने बरे होतात.
***

प्रभु, मला जे करायला सांगतो ते करू दे, आणि माझ्या महत्त्वाकांक्षा किंवा इच्छांना माझ्यावर नियंत्रण करू देऊ नकोस. मला अशी कामे करण्यास मदत कर ज्यामुळे हे जग प्रत्येक प्रकारे चांगले होईल, जेणेकरून माझे विचार आणि कृती तुझा गौरव करतील आणि इतरांना तुझी आठवण करून देतील.
***

झोप ही एक आशीर्वाद आहे, कारण तुमच्या समस्या काहीही असोत, तुम्ही जेव्हा झोपेतून बाहेर पडता तेव्हा तुम्ही त्यातून मुक्त होता. पण जागृत असताना जाणीवपूर्वक स्वतःला समस्यांपासून कसे मुक्त करायचे ते शिकले पाहिजे. जर तुम्ही कधीही साखर चाखली नसेल, तर तुम्हाला त्याची गोडवा कळणार नाही. त्याचप्रमाणे, जोपर्यंत तुम्ही मनाच्या क्षमतेचा पूर्णपणे वापर करत नाही तोपर्यंत तुम्ही त्याच्या अद्भुत शक्तीची प्रशंसा करू शकणार नाही.
***

जेव्हा माननीय न्यायाधीश दुसऱ्या व्यक्तीसाठी जीवन किंवा मृत्युचा अर्थ असलेल्या एका नाजूक प्रकरणावर अंतिम निर्णय देत होते, त्याच क्षणी ते त्या दिवशी त्यांच्यासोबत घडलेल्या घरगुती समस्यांबद्दल विचार करत होते आणि घरी त्यांचे नियम लागू होत नसल्याने ते अस्वस्थ होते!
जर अशा न्यायाधीशाने एकाग्रतेच्या अभावामुळे
एखाद्या निष्पाप व्यक्तीचा मृत्यू होईल असा अन्याय्य निर्णय दिला, तर तो, सर्व पापांचा न्यायाधीश, सर्वोच्च न्यायाधीशासमोर, आरोपी आणि दोषी ठरेल: तो सार्वत्रिक कायदा ज्यामध्ये पक्षपात नाही आणि ज्यामध्ये घराणेशाहीला स्थान नाही.
***

मला अजूनही आठवते जेव्हा मला एक अनपेक्षित अनुभव आला; चिंतनाच्या ढगांच्या आडून, आध्यात्मिक आनंदाची पहाट अचानक उगवली आणि माझ्या अस्तित्वाला व्यापून टाकली.
तो आशीर्वादित अनुभव सर्व अपेक्षांपेक्षा जास्त
होता, कारण मला एक अवर्णनीय आनंद जाणवला आणि आनंदाच्या प्रकाशाने चेतनेचे सर्व गडद कोपरे प्रकाशित केले, गोंधळ आणि प्रश्नांच्या सावल्या दूर केल्या.
तो प्रकाश - एखाद्या एक्स-रेसारखा - खडबडीत
वस्तूंमधून छेदत होता आणि मला अशा गोष्टी दाखवत होता ज्या सामान्य क्षितिजाच्या पलीकडे होत्या, पूर्व आणि पश्चिम, उत्तर आणि दक्षिण, माझ्या समोर आणि माझ्या मागे, माझ्या वर आणि माझ्या खाली, माझ्या आत आणि माझ्याभोवती आणि सर्वत्र.
***

विध्वंसक शंका त्याच्या परिणामात पक्षाघातासारखीच असते. ती रचनात्मक विचारांना अडथळा आणते आणि इच्छाशक्तीला अडथळा आणते.
ते उच्च शक्तींच्या परोपकारी कार्यांमध्ये आणि विश्वाच्या नियमांमध्ये अडथळा म्हणून काम करते, देवाचे आशीर्वाद आत्म्यापर्यंत पोहोचण्यापासून रोखते. यामुळे चिंता आणि असहाय्यतेची भावना देखील येते.

तो यशाचा प्रतिकार करतो आणि अज्ञान, पूर्वग्रह, अन्याय्य पक्षपात किंवा अनियंत्रित भावना आणि आवडींच्या लहरींमुळे कल्पना नाकारतो.
***

आध्यात्मिक पुनर्जन्म म्हणजे अज्ञानाच्या
पिंजऱ्यातून स्वतःला मुक्त करणे आणि मर्यादित जाणीवेच्या बंधनातून बाहेर पडणे.
मानवी जीवन कधीकधी खूप सुंदर असू शकते, परंतु त्याच्याशी जोडले जाणे म्हणजे स्वर्गातील पक्ष्याला अरुंद पिंजऱ्यात ठेवण्यासारखे आहे जर तुम्ही पिंजऱ्याचा दरवाजा उघडला तर तो पक्षी बाहेर उडून जाण्यास कचरेल कारण त्याला त्याची सवय झाली आहे.
हा सुंदर पक्षी घाबरतो आणि पिंजऱ्यातून बाहेर पडून
ज्या अमर्याद स्वातंत्र्यातून तो आला होता त्याकडे परत जाऊ इच्छित नाही, त्याऐवजी तो एका लहान आणि मर्यादित क्षेत्रात राहणे पसंत करतो जे त्याच्या स्वभावाशी सुसंगत नाही.
अशाप्रकारे, मानवी आत्मा शरीराची सवय होतो आणि
त्याचा कैदी बनतो, त्याला हे माहित नसते की तो अनंत विश्वाचा भाग आहे आणि त्याचे पार्थिव अस्तित्व तात्पुरते आहे आणि त्याला त्याच्या स्वर्गीय घरी परत जावे लागेल. आणि शरीराच्या बंधनांपासून आणि मर्यादांपासून
जन्मजात ज्ञान मुक्त करणे यालाच मी आध्यात्मिक पुनर्जन्म म्हणतो.
***

मनाच्या शक्तीला मर्यादा नाहीत. या कल्पनेवर लक्ष केंद्रित करा आणि तुमचे मन साध्य करण्याच्या वृत्तीने आणि तुमच्या ध्येयांकडे सकारात्मकतेने काम करण्याच्या दृढनिश्चयाने भरा. तुमचे विचार उच्च यशाकडे ढकलत रहा. जर तुम्ही आध्यात्मिक संपत्ती प्राप्त केली तर इतर सर्व प्रकारची संपत्ती आणि समृद्धी तुमच्या अधीन असेल.
***

जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःच्या प्रयत्नांनी इच्छा पूर्ण करू शकत नाही, तेव्हा ती देवाकडे प्रार्थनेने वळते. अशा प्रकारे, उच्चारलेली प्रत्येक विनंती आत लपलेली तळमळ

प्रकट करते. परंतु देवाला शोधल्याने सर्व इच्छा नाहीशा होतात आणि सर्व इच्छा पूर्ण होतात.
***

एखाद्या व्यक्तीने त्यांचे सर्वोत्तम प्रयत्न केले पाहिजेत आणि वस्तुनिष्ठ, निःपक्षपाती आणि प्रतिबंधात्मक आसक्तींपासून मुक्त असले पाहिजे.
त्याने जीवनाने त्याच्यासमोर ठेवलेल्या अभ्यासाकडे (घटना आणि परिस्थिती) विशेष लक्ष दिले पाहिजे कारण त्यात त्याला शिकायचे धडे असतात.
***

या जगात उदात्त जागतिक ध्येये आणली पाहिजेत आणि मानवतेला उच्च पातळीवर नेणारे, त्याचे विचार परिष्कृत करणारे, त्याच्या इच्छांना आळा घालणारे आणि त्याच्या उदात्त प्रतिभेला बळकटी देणारे आदर्श स्वीकारले पाहिजेत. हे आध्यात्मिक उदाहरण आणि चांगल्या
अभ्यासक्रमाद्वारे सक्रिय केले जाऊ शकतात, क्रूर शक्ती आणि विनाशकारी युद्धांद्वारे नाही. राजकीय सत्ता नियंत्रित करण्यासाठी आणि मार्गदर्शन करण्यासाठी आध्यात्मिक तत्त्वांशिवाय धोकादायक आहे.
जेव्हा मी आध्यात्मिक तत्त्वांचा उल्लेख करतो तेव्हा माझा अर्थ विशिष्ट सिद्धांत, पंथ किंवा श्रद्धा संलग्नता नसून, सार्वत्रिक कायदे आहेत: नीतिमत्ता आणि सद्गुणांचे कायदे जे सर्वांना लागू होतात आणि त्यांना चांगुलपणा, कल्याण आणि शांती देतात.
***

प्रत्येक व्यक्ती त्यांच्या इच्छांच्या झाडाखाली राहतो, जे त्यांच्या सर्व इच्छा पूर्ण करते ते झाड म्हणजे इच्छाशक्ती मानवी इच्छाशक्ती, जी दैवी इच्छेचे प्रतिबिंब आहे, तिच्यात एखाद्या व्यक्तीच्या आशा आणि इच्छा पूर्ण करण्याची शक्ती असते.
पण ज्याला आपल्या इच्छा, इच्छा आणि विचारांवर
नियंत्रण कसे ठेवावे हे माहित नाही त्याने आपल्या प्रभूचे हजार वेळा आभार मानले पाहिजेत कारण त्याचे अनुशासनहीन विचार लगेच पूर्ण होत नाहीत, अन्यथा जंगली इच्छा आपोआप भक्षक, हिंस्र वाघांचे अवतार निर्माण करतील

जे आत्म्याची शांती फाडून टाकतील, आनंदाचे हाड चिरडतील आणि आध्यात्मिक शांतीच्या ओएसिसला ओसाड जमिनीत बदलतील. भीती, अपयश, आजार आणि अज्ञान याबद्दल सतत विचार करण्यापासून सावध राहिले पाहिजे, अन्यथा हे नकारात्मक विचार अज्ञात अंधारातून राक्षसांसारखे बाहेर येतील आणि अशा गंभीर समस्या निर्माण करतील ज्या हाताळणे किंवा नियंत्रित करणे कठीण आहे. नकारात्मक विचारांमुळे व्यक्तीला हानीशिवाय काहीही मिळत नाही; म्हणून, जर एखाद्याला स्वतःचे आणि इतरांचे भले हवे असेल तर ते सकारात्मक विचारांनी बदलले पाहिजेत.
***

जेव्हा आपल्याला हे लक्षात येते की विचार
करण्यासाठी, बोलण्यासाठी, अनुभवण्यासाठी किंवा कृती करण्यासाठी आपल्याला आवश्यक असलेल्या क्षमता देवाकडून येतात आणि तो नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्याला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन करतो, तेव्हा आपण लगेचच अशांततेपासून मुक्त होतो.
या जाणीवेसह शुद्ध आनंदाचे लखलखते येतात आणि कधीकधी एखाद्या व्यक्तीचे अस्तित्व एका खोल ज्ञानात बुडलेले असते जे भीतीचे विचार लगेच दूर करते.
***

प्रत्येक शब्द, चांगला असो वा वाईट, शरीरात, मेंदूत
आणि विचारांच्या जीवनशक्तीमध्ये प्रवृत्ती आणि इच्छांच्या स्वरूपात त्याचे स्पंदने—त्याचे ठसे— त्याच्या खुणा सोडतो. अशाप्रकारे, सर्व वाणीतील स्पंदने मनात सकारात्मक किंवा नकारात्मक प्रवृत्ती सोडतात. ज्याने स्वतःला सत्य विकृत करण्याच्या आवेगांपासून मुक्त केले आहे तो स्वतःमध्ये एक प्रचंड शक्ती स्थापित करतो, ज्यामुळे ते खोटी साक्ष देणार नाहीत आणि त्यांचे सर्व शब्द खरे असतील.
***

हे प्रभू, गोड, उपयुक्त आणि ताजेतवाने शब्द बोलून सत्याची सेवा करण्यासाठी माझ्या आवाजाचा वापर करण्याची शक्ती मला दे.

माझ्या जीवनाच्या बासरीवर तुमचे अमर सूर वाजवा जेणेकरून मी तुमच्या पवित्र सुरांच्या स्पंदनांनी आशीर्वादित होऊ शकेन.
***

हे वैश्विक प्रिये
चमकणाऱ्या रत्नांमध्ये तुझा चेहरा चमकताना मला
दिसतोय.
आणि गुलाबाच्या पाकळ्यांमध्ये मला तुझा लाली दिसला.
आणि पक्ष्यांच्या किलबिलाटात मला तुझा आवाज ऐकू येतो आणि मी आनंदित होतो.
आणि मी स्वप्न पाहतो की मी तुला प्रत्येक हृदयात
भेटेन.
मी आनंदाने भारावून गेलो आहे.
वर्णन ओलांडते

भीतीपासून मुक्तता
गुरु परमहंस योगानंद

विश्वातील प्रत्येक गोष्ट ऊर्जा किंवा कंपनांनी
बनलेली आहे. विचारांच्या कंपनापेक्षा बोलण्याचे कंपन अधिक तीव्र प्रकटीकरण किंवा अभिव्यक्ती असते. सर्व मानवांचे विचार ईथरमधून तरंगतात. विचारांना उच्च कंपन दर्जा असल्याने, ते अद्याप प्रकट झालेले नाहीत. सुदैवाने, आपल्याला सर्व लोकांचे विचार माहित नाहीत!
रेडिओ बटणे दाबून किंवा फिरवून (आणि आजकाल इतर मार्गांनी), तुम्ही वेगवेगळे सूर आणि आवाज ऐकू शकता जर ईथरच्या थरांमध्ये अंतर्निहित जाणीव नसती ज्याद्वारे रेडिओ लहरी तुमच्या रिसीव्हरपर्यंत जातात, तर तुम्हाला एकाच वेळी सर्व प्रसारित ध्वनी ऐकू आले असते.
देवाने ईथरची निर्मिती केली आणि मानवी मनाला या माध्यमातून कंपनांचे प्रसारण आणि प्राप्त करण्याचे मार्ग शोधण्याची प्रेरणा दिली. रेडिओ लहरी त्यांच्या प्रसारणासाठी ईथरवर आणि प्रसारण आणि स्वागतासाठी विजेवर अवलंबून असतात. या कंपनशील रेडिओ लहरी अवकाशातून

कोणत्याही रेझोनंट रिसीव्हरमध्ये प्रसारित होणाऱ्या कल्पना आहेत.
जेव्हा तुम्ही एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या जवळ असता तेव्हा तुम्हाला त्यांचे विचार कळतात, परंतु जर तुमच्याकडे उच्च विकसित संवेदी धारणा नसेल तर तुम्ही दूरच्या व्यक्तीचे विचार जाणू शकणार नाही. जे लोक नियमितपणे एकाग्रता आणि ध्यान तंत्रांचा सराव करतात त्यांना खोल शांतता अनुभवते आणि या सरावामुळे त्यांचे विचार अधिक परिष्कृत होतात, ज्यामुळे ते दूरवरूनही इतरांचे विचार आणि हेतू जाणू शकतात!
आपण सर्व मानवी प्रेषक आणि प्राप्तकर्ता आहोत:
तुम्ही तुमच्या हृदयातून, भावनांच्या केंद्रातून, इतरांचे विचार प्राप्त करता आणि तुम्ही तुमचे स्वतःचे विचार तुमच्या आध्यात्मिक डोळ्यातून, लक्ष आणि इच्छाशक्तीच्या केंद्रातून प्रसारित करता. तुमचा अँटेना मेंदूमध्ये आहे, उच्च, अंतर्ज्ञानी जागरूकतेचे केंद्र. कल्पना करा की तुम्ही घरापासून दूर आहात आणि तिथे काय चालले आहे हे जाणून घेऊ इच्छिता. जर तुमच्या इंद्रिये खूप शांत असतील आणि तुमचे मन शांत असेल, तर तुम्ही घरी तुमच्या कुटुंबाच्या भावना आणि विचारांना जाणू शकाल. जेव्हा तुमच्याकडे एकाग्रतेची मोठी क्षमता असते, तेव्हा तुमचे विचार कुठेही प्रवेश करू शकतात आणि तुमच्या इंद्रिये महत्वाच्या उर्जेने भरलेली असतात.
अंतर सापेक्ष आहे कारण ऊर्जा जागेला संकुचित करते संप्रेषण तंत्रज्ञानाच्या विकासासह अंतर कमी होते कल्पना करा की तुम्ही झोपेत आहात आणि दुसऱ्या देशात उड्डाण करण्याचे, नंतर एका शहरात ट्रेन पकडण्याचे आणि नंतर एका बेटावर जाण्याचे, वाटेत अनेक बंदरांवर थांबण्याचे स्वप्न पाहत आहात. स्वप्नात हे सर्व काही मिनिटांत घडते कारण विचारांच्या क्षेत्रात कोणतेही अंतर नसते.
संपूर्ण जग आणि अवकाश हे एका कल्पनेसारखे अस्तित्वात आहे आणि त्यात मनाची शक्ती आहे जी मी माझे डोळे बंद करून हजारो मैल दूर असलेल्या गोष्टींबद्दल विचार करू शकतो. अवकाश आणि वेळ ही केवळ मानसिक रचना आहेत. स्वप्नातील गरम

कॉफी आणि थंड आइस्क्रीममध्ये काय फरक आहे? जेव्हा तुम्ही जागे होता तेव्हा तुम्हाला जाणवते की स्वप्नातील जगातील आइस्क्रीम ही फक्त एक कल्पना होती आणि गरम कॉफी देखील एक कल्पना होती - दोन्ही फक्त भिन्न कल्पना होत्या. मनामध्ये सर्वशक्तिमानता आणि सर्वज्ञानाची शक्ती आहे. मी ज्या मनाबद्दल बोलत आहे ते देवाचे मन आहे आणि ज्याप्रमाणे तो विचारांद्वारे सर्वव्यापी आहे, तसेच आपणही आहोत.
जेव्हा तुम्ही रेडिओ ऐकण्याचा प्रयत्न करता तेव्हा तुम्हाला कधीकधी प्रसारणासोबत स्थिर आवाज ऐकू येतो त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही तुमच्या जीवनात काहीतरी अर्थपूर्ण साध्य करण्याचा प्रयत्न करता तेव्हा तुम्हाला आणखी एका प्रकारचा हस्तक्षेप अनुभवायला मिळतो जो तुमच्या प्रगतीत अडथळा आणण्याचा आणि अडथळा आणण्याचा प्रयत्न करतो तो हस्तक्षेप म्हणजे वाईट सवयी.
भीती हा तुमच्या मानसिकतेवर परिणाम करणारा आणखी एक प्रकारचा त्रास आहे, चांगल्या किंवा वाईट सवयींप्रमाणे, भीती ही रचनात्मक आणि विध्वंसक दोन्ही असू शकते. उदाहरणार्थ, जेव्हा एखादी पत्नी म्हणते, "मी आज रात्री बाहेर गेलो तर माझा नवरा रागावेल, म्हणून मी जाणार नाही," तेव्हा ती रचनात्मक, मैत्रीपूर्ण भीतीने प्रेरित असते. मैत्रीपूर्ण भीती आणि भित्र्या भीतीमध्ये फरक आहे. मी येथे मैत्रीपूर्ण भीतीबद्दल बोलत आहे जी एखाद्या व्यक्तीला अनावश्यकपणे इतरांना हानी पोहोचवू नये म्हणून सावध करते. भित्र्या भीती इच्छाशक्तीला अर्धांगवायू करते. कुटुंबातील सदस्यांनी फक्त मैत्रीपूर्ण भीती वाटली पाहिजे आणि एकमेकांना सत्य सांगण्यास घाबरू नये. कर्तव्याच्या भावनेतून वागणे, किंवा दुसऱ्याच्या सेवेत आणि प्रेमात वैयक्तिक इच्छांचा त्याग करणे, भीतीपोटी असे करण्यापेक्षा बरेच चांगले आहे. जरी एखादी व्यक्ती दैवी नियमांचे उल्लंघन करण्यापासून परावृत्त झाली तरीही, ती देवावरील प्रेमातून असावी, शिक्षेची भीती नाही.
भीती हृदयातून उद्भवते. जर तुम्हाला एखाद्या आजाराने किंवा अपघाताने घाबरल्यासारखे वाटत असेल, तर तुम्ही खोलवर, हळूहळू आणि नियमित गतीने अनेक वेळा श्वास घ्यावा, प्रत्येक श्वास सोडताना आराम करावा. यामुळे तुमचे

रक्ताभिसरण सामान्य होण्यास मदत होईल. जर तुमचे हृदय खरोखर शांत असेल तर तुम्हाला अजिबात भीती वाटणार नाही. वेदनांच्या संवेदनांमुळे हृदयात चिंता जागृत होते. अशाप्रकारे, आपण पाहतो की भीती ही भूतकाळातील अनुभवांमध्ये रुजलेली असते. कदाचित एखाद्या व्यक्तीने भूतकाळात पडून त्याचा पाय मोडला असेल आणि म्हणून तोच अनुभव पुन्हा येण्याची भीती त्यांना असते. अशा वेदनादायक अनुभवांवर सतत विचार केल्याने इच्छाशक्ती आणि नसा निष्क्रिय होतात, ज्यामुळे पुन्हा पडणे आणि पाय तुटण्याची शक्यता असते! शिवाय, जेव्हा हृदय भीतीमुळे अर्धांगवायू होते, तेव्हा शरीराची चैतन्यशक्ती त्याच्या सर्वात खालच्या पातळीवर जाते, ज्यामुळे रोगाचे जंतू शरीरावर आक्रमण करू शकतात आणि शरीराला हानी पोहोचवू शकतात.
आजाराची भीती वाटत नाही असा क्वचितच माणूस असेल. भीती
ही मानवांना वेदना टाळण्यासाठी, वाढवून दाखवण्यासाठी किंवा सतत त्यावर लक्ष केंद्रित करण्यासाठी एक सावधगिरीचे साधन म्हणून दिली गेली होती. भीतीची सततची चिंता अडचणी टाळण्याच्या आणि आपल्याला येणाऱ्या समस्या सोडवण्याच्या आपल्या प्रयत्नांना अडथळा आणते. सावध भीती ही शहाणपणावर आधारित आहे, उदाहरणार्थ, एखादा विशिष्ट अन्न खाण्याची इच्छा असूनही ते आरोग्यासाठी हानिकारक आहे असा विचार करणे. आजाराची भीती आजाराचे प्रतीक आहे. लोक फक्त त्याबद्दल विचार करून स्वतःवर आजार आणतात. जर तुम्हाला सतत सर्दी होण्याची भीती वाटत असेल, तर तुम्ही ते टाळण्यासाठी काहीही केले तरी तुम्ही त्याला अधिक संवेदनशील असाल. भीतीने तुमची इच्छाशक्ती आणि नसा अर्धांगवायू करू नका. जेव्हा चिंता तुमच्या इच्छेविरुद्ध तुम्हाला चिकटून राहते, तेव्हा तुम्ही ज्या अनुभवाची भीती बाळगता तेच अनुभव निर्माण करण्यास मदत करता. जे सतत त्यांच्या आजारांबद्दल आणि कमकुवतपणाबद्दल बोलतात त्यांच्याशी जास्त संबंध ठेवणे देखील मूर्खपणाचे आहे. या बाबींवर लक्ष केंद्रित केल्याने तुमच्या मनात भीतीची बीजे रोवण्यास मदत होऊ शकते. ज्यांना क्षयरोग, कर्करोग किंवा हृदयरोगाची भीती वाटते त्यांनी त्यांच्या

विचारांमधून ही भीती काढून टाकली पाहिजे जेणेकरून ते स्वतःवर या अनिष्ट परिस्थिती आणतील. आजारी आणि वृद्धांसाठी, त्यांना एक आनंददायी आणि सहाय्यक वातावरणाची आवश्यकता आहे, जे लोकांभोवती असेल. सकारात्मक विचार आणि भावनांनी त्यांना प्रोत्साहित करण्यासाठी आणि उन्नत करण्यासाठी मजबूत, सकारात्मक स्वभाव विचारांमध्ये मोठी शक्ती असते रुग्णालयातील कर्मचारी त्यांच्या आत्मविश्वासामुळे क्वचितच आजारी पडतात; खरंच, त्यांचे मजबूत विचार त्यांना पुन्हा जिवंत करतात आणि त्यांना सतत चैतन्य प्रदान करतात.
या कारणास्तव, वय वाढत असताना इतरांना तुमचे वय न सांगणे चांगले. तुम्ही वय वाढताच, ते तुमचे वय तुमच्या दिसण्यात प्रतिबिंबित होताना पाहतात आणि ते कमी होत चाललेल्या आरोग्य आणि चैतन्यशी जोडतात. वृद्धत्वाची कल्पना चिंता निर्माण करते आणि व्यक्तीचे जीवन आणि ऊर्जा हिरावून घेते. म्हणून, तुमचे वय स्वतःसाठी गुप्त ठेवा. आपण स्वतःला आठवण करून दिली पाहिजे की आपण अमर प्राणी आहोत, आपल्याला चांगले आरोग्य लाभले आहे आणि हे जग चांगुलपणाने भरलेले आहे.
म्हणून, भीतीवर सावधगिरी बाळगली पाहिजे.
प्रतिबंधात्मक उपाययोजना केल्या पाहिजेत आणि आजाराची कारणे दूर करण्यासाठी आणि भीतीपासून मुक्त होण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत. जंतू सर्वत्र इतके विपुल प्रमाणात आहेत की जर लोक त्यांच्यापासून घाबरले तर ते जीवनाचा आनंद घेऊ शकणार नाहीत. सर्व आवश्यक आरोग्य खबरदारी असूनही, जर एखाद्या व्यक्तीने सूक्ष्मदर्शकाखाली त्यांचे घर तपासले तर त्यांची भूक आणि खाण्याची इच्छा कमी होईल.
तुम्हाला जे काही भीती वाटते, ते तुमच्या
विचारांपासून दूर करा ते देवावर सोडा आणि त्याच्यावरचा विश्वास मजबूत करा. बरेच दुःख हे सहसा चिंतेमुळे होते. आजारपण अजून आलेले नसतानाही का त्रास सहन करावा लागतो? बहुतेक लोकांचे आजार भीतीमुळे उद्भवतात, त्यामुळे भीती सोडून देणे त्यांना त्वरित मुक्त करेल आणि बरे होणे त्वरित होईल. दररोज रात्री, झोपण्यापूर्वी, स्वतःला

खात्री द्या: "देव माझ्यासोबत आहे, आणि ज्याच्यासोबत देव आहे त्याला घाबरण्याचे काहीही नाही". मानसिकदृष्ट्या स्वतःला देवाच्या आत्म्याने आणि त्याच्या वैश्विक शक्तींनी वेढून घ्या, असा विश्वास ठेवा की तुमच्यावर हल्ला करणारा कोणताही जंतू नष्ट होईल. "हे देवा, सर्वशक्तिमान" किंवा "हे प्रभु, मदतगार" पूर्ण आत्मविश्वासाने पुनरावृत्ती करणे तुमचे रक्षण करेल, तुम्हाला बळकट करेल आणि तुम्हाला आरामदायी आणि निरोगी वाटेल. जर तुम्ही देवाशी सुसंगत असाल, तर त्याचे सत्य तुमच्यात वाहेल आणि तुम्हाला कळेल की तुमच्या गाभ्यात, तुम्ही कष्टांनी अस्पृश्य आणि अविनाशी आत्मा आहात. जेव्हा जेव्हा तुम्हाला भीती वाटते तेव्हा तुमचा तळहाता तुमच्या हृदयावर ठेवा, डावीकडून उजवीकडे घासताना म्हणा: "हे प्रभू, माझ्यापासून ही भीती दूर करा आणि माझे मन आणि विचार कोणत्याही विचलिततेपासून मुक्त करा" ज्याप्रमाणे रेडिओ हस्तक्षेपापासून मुक्त होण्याचे मार्ग आहेत, त्याचप्रमाणे, जर तुम्ही सतत तुमचे हृदय डावीकडून उजवीकडे घासत राहिलात आणि जर तुम्ही सतत तुमच्या हृदयातून भीती काढून टाकण्याच्या कल्पनेवर लक्ष केंद्रित केले तर देवाच्या मदतीने भीती नाहीशी होईल आणि तुम्हाला तुमच्या संपूर्ण अस्तित्वात दैवी आनंद जाणवेल. भीती नेहमीच माणसासोबत असते आणि देवाबद्दल विचार
करून आणि त्याची उपस्थिती जाणवून त्यापासून मुक्तता मिळवणे शक्य आहे.
देवावर विश्वास ठेवा आणि तुम्ही जे काही करता त्यात प्रामाणिक रहा अनुकरण करणारे बरेच आहेत; त्यांच्या लांब यादीत तुमचे नाव जोडू नका तुम्ही जे करता ते करा आणि ते अशा अनोख्या पद्धतीने करा जे यापूर्वी कोणीही केले नाही. जोपर्यंत इच्छा प्रामाणिक आहे आणि इच्छाशक्ती आहे तोपर्यंत सर्जनशीलतेसाठी क्षेत्र खुले आहे जेव्हा तुम्ही देवाशी सुसंगत असता तेव्हा सर्व निसर्ग तुम्हाला प्रतिसाद देतो.
लोक सहसा स्वतःला प्राधान्य देतात, परंतु आपण
इतरांचा विचार केला पाहिजे आणि आपल्या क्षमतेनुसार त्यांना मदत केली पाहिजे, स्वतःप्रमाणेच त्यांनाही

शुभेच्छा दिल्या पाहिजेत. जेव्हा आपण हे स्वेच्छेने आणि मनापासून करतो तेव्हा आपल्याला आपल्या करुणेचे वर्तुळ विस्तारते आणि आपल्या आणि इतरांमधील प्रेमाचे बंध अधिक गहिरे आणि मजबूत होतात असे वाटते.
१००० लोकसंख्येच्या वातावरणात, जर प्रत्येकाने सौहार्दपूर्ण वर्तन केले तर प्रत्येक व्यक्तीचे ९९९ मित्र असतील पण जर त्या वातावरणात प्रत्येकाने इतरांचे शत्रू म्हणून वर्तन केले तर प्रत्येक व्यक्तीचे ९९९ शत्रू असतील.
प्रेमाच्या सामर्थ्याने लोकांची मने जिंकणे हा जीवनातला सर्वात मोठा विजय आहे. नेहमी इतरांच्या भल्याचा विचार करण्याचा प्रयत्न करा, आणि तुम्हाला संपूर्ण जग तुमच्या चरणी सापडेल. इतरांसाठी जगणाऱ्या आणि मरण पावलेल्या महान लोकांची ही सर्वात भव्य कामगिरी होती. केवळ स्वतःसाठी जगणाऱ्या प्रचंड भौतिक शक्ती असलेल्यांना लवकरच विस्मृतीत ढकलले जाते परंतु जे इतरांसाठी जगतात ते कायमचे स्मरणात राहतात. पैगंबरांकडे त्यांच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान सोन्याचे सिंहासन नव्हते, परंतु ते लाखो लोकांच्या हृदयात प्रेमाच्या सिंहासनावर बसतात. कोणताही माणूस बसू शकणारा हा सर्वोत्तम सिंहासन आहे.
एक व्यक्ती या जगात रडत येते तर इतर सर्वजण त्याच्या आगमनाने आनंदी असतात. त्यांनी त्यांच्या आयुष्यभर काम केले पाहिजे आणि सेवा केली पाहिजे जेणेकरून जेव्हा हे जग सोडण्याची वेळ येईल तेव्हा ते हसत निघून जातील आणि जग त्यांच्यासाठी शोक करत असेल.
देवाने हे जग निर्माण केले जेणेकरून मानवजातीने
आपल्या बुद्धीचा वापर आध्यात्मिक ज्ञान मिळविण्यासाठी करावा आणि दैवी विचार ही एक शक्तिशाली शक्ती आहे हे समजून घ्यावे आणि ही शक्ती स्वतःच्या आणि इतरांच्या हितासाठी योग्य मार्गाने निर्देशित केली पाहिजे.
जर देवाने आपल्या हृदयात त्याचे प्रेम पेरून
आपल्यावर प्रेम केले नसते, तर आपल्याला मानवी प्रेम कधीच कळले नसते. देव आपल्यावर खूप उदार आणि प्रेमळ असल्याने, तो आपला उद्देश आणि आपल्या शोधाचे ध्येय असला पाहिजे. तो

आपल्यावर स्वतःला लादू इच्छित नाही, परंतु त्याचा विचार केल्याशिवाय आणि त्याच्याशी जोडल्याशिवाय कोणताही आनंद मिळू शकत नाही.
शरीर आणि मन ज्या रहस्यमय पद्धतीने कार्य करतात, ज्यामुळे देवाने आपल्याला इतर सर्व प्राण्यांपासून वेगळे केले आहे.
जीवनातील इतर प्रत्येक आश्चर्य आणि चमत्कार आपल्याला
ते शोधण्यासाठी आणि शोधण्यासाठी पुरेसे प्रेरणादायी असले पाहिजे.
जो कोणी हे प्रामाणिकपणे आणि प्रामाणिकपणे करण्याचा प्रयत्न करेल तो त्याच्या प्रयत्नात यशस्वी होईल आणि त्याचे ध्येय साध्य करेल.
जेव्हा मी या मार्गावर निघालो तेव्हा माझे जीवन सुरुवातीला गोंधळलेले आणि अव्यवस्थित होते, परंतु वारंवार प्रयत्न आणि सततच्या प्रयत्नांमुळे, ढग दूर होऊ लागले आणि गोष्टी आश्चर्यकारकपणे स्पष्ट झाल्या. माझ्यासोबत जे काही घडले ते देवाच्या अस्तित्वाचा आणि या जीवनात त्याच्याशी जोडण्याच्या आणि त्याला जाणून घेण्याच्या शक्यतेचा अकाट्य पुरावा होता. अरे, देवाला शोधल्यावर साधकाला मिळणारी शांतता, मनाची शांती आणि आंतरिक शांतता! मग जग उज्ज्वल आणि हसरे होईल, सर्व काही ठीक होईल आणि काहीही हृदयात भीती निर्माण करू शकणार नाही. अशाप्रकारे आपण आव्हानांना तोंड दिले पाहिजे आणि जीवनाची लढाई जीवन आणि प्रकाशाच्या मुलांना शोभेल अशा धाडसाने आणि धैर्याने लढली पाहिजे.
खजिना शोधणे

शिक्षक: परमहंस योगानंद

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

विश्वात अशी एखादी शक्ती आहे का जी संपत्ती आणि संपत्तीच्या खाणी उघड करण्यास आणि अशा खजिन्या उघड करण्यास सक्षम आहे ज्यांचा विचार केला गेला नाही आणि ज्यांचा आपण कधीही स्वप्नातही विचार केला नव्हता?

आरोग्य, आनंद आणि आध्यात्मिक ज्ञान मिळविण्यासाठी
आपण ज्याच्याकडे वळू शकतो आणि ज्यावर अवलंबून राहू शकतो अशा विश्वात अशी कोणतीही शक्ती आहे का?

प्रबुद्ध शिक्षकांनी या शक्तीच्या अस्तित्वाची
पुष्टी केली आहे आणि सत्याच्या नियमांची आणि तत्त्वांची प्रभावीता दाखवून दिली आहे, जे मानवजातीने खुल्या मनाने प्रयत्न केल्यास त्यांच्यासाठी कार्य करतील.

जगातील यश हे पूर्णपणे प्रशिक्षण आणि स्वयंपूर्णतेवर अवलंबून नाही, तर उपलब्ध संधींचा जास्तीत जास्त वापर करण्याच्या दृढनिश्चयावर देखील अवलंबून आहे.

जीवनातील संधी योगायोगाने येत नाहीत; त्या निर्माण
आणि निर्माण होतात. मानवांनी त्यांच्यासाठी उपलब्ध असलेल्या आणि उपलब्ध असलेल्या सर्व संधी निर्माण केल्या आहेत (या जन्मात असो किंवा दूरच्या भूतकाळात, मागील जन्मात असो किंवा अवतारांमध्ये असो). त्यांनी या संधी निर्माण केल्या असल्याने, त्यांनी त्यांचा पुरेपूर आणि सर्वोत्तम मार्गाने वापर केला पाहिजे आणि त्यांचा फायदा घेतला पाहिजे.

जर आपण आपल्या मार्गात येणाऱ्या कोणत्याही
अडथळ्यांवर मात करण्यासाठी आपल्या नैसर्गिक क्षमतांव्यतिरिक्त सर्व उपलब्ध बाह्य साधनांचा आणि संसाधनांचा वापर केला, तर आपण देवाने आपल्याला दिलेल्या शक्तींचा विकास करू: आपल्या अस्तित्वाच्या अगदी खोलीतून उगम पावणाऱ्या त्या अमर्याद शक्ती आपल्याजवळ दोन महान शक्ती आहेत: बुद्धीची शक्ती आणि इच्छाशक्ती, आणि आपण या दोन पवित्र देणग्यांचा पुरेपूर वापर केला पाहिजे.

एखाद्या व्यक्तीचे यश किंवा अपयश हे त्याच्या नेहमीच्या विचारसरणीच्या स्वरूपावर आणि पद्धतीवर अवलंबून असते. एखाद्या व्यक्तीच्या आयुष्यात कोणते अधिक शक्तिशाली आहे: यशाचे विचार की अपयशाचे विचार? जर बहुतेक वेळा विचार नकारात्मक असेल, तर कधीकधी सकारात्मक विचार यश मिळवण्यासाठी पुरेसे नसतात. परंतु जर एखादी व्यक्ती

प्रामाणिकपणे विचार करते, तर त्यांना जे हवे आहे ते मिळेल आणि ते त्यांचे ध्येय साध्य करतील, जरी त्यांना अंधाराने वेढलेले वाटत असले तरीही.

प्रत्येक व्यक्ती स्वतःसाठी जबाबदार आहे. शेवटच्या दिवशी कोणीही त्यांच्या वतीने उत्तर देणार नाही किंवा हिशेब देणार नाही.

आपल्या भूतकाळातील कृतींनी आपल्याला ज्या जगात ठेवले आहे, त्या जगात आपले काम असे आहे जे दुसरे कोणीही साध्य करू शकत नाही आणि आपले काम तेव्हाच यशस्वी मानले जाते जेव्हा ते आपल्या सहमानवांची काही प्रकारे सेवा करते.

कोणत्याही समस्येवर विचार करू नये किंवा सतत पुन्हा विचार करू नये. काही काळ विश्रांती घेऊ द्या, आणि त्या स्वतःच सुटतील. तथापि, इतके दिवस निष्क्रिय राहू नये की समजण्याची क्षमताच संपेल. विश्रांतीचा कालावधी खोलवर चिंतन करण्यासाठी आणि आत्म्याच्या आत शांत क्षितिजावर पोहोचण्यासाठी वापरला पाहिजे.

जेव्हा तुम्ही स्वतःशी सुसंगत असता, तेव्हा तुम्ही जे काही करता त्याबद्दल स्पष्टपणे विचार करू शकाल तुमचे विचार विखुरले तरीही तुम्ही त्यांना एकत्र करू शकाल आणि त्यांना पुन्हा केंद्रित करू शकाल. ही पवित्र सुसंवाद साधण्याची क्षमता प्रयत्न आणि सरावाने मिळवता येते.

सकारात्मक विचारसरणी व्यतिरिक्त, यश मिळविण्यासाठी इच्छाशक्ती, कठोर परिश्रम आणि चिकाटी आवश्यक आहे. सर्व बाह्य प्रकटीकरणे आणि घटना इच्छाशक्तीचा परिणाम आहेत, परंतु ही शक्ती अनेकदा जाणीवपूर्वक आणि तर्कशुद्धपणे वापरली जात नाही.

जाणीवपूर्वक इच्छाशक्ती असते तशीच एक स्वयंचलित इच्छाशक्ती असते आणि सर्व कृतींमागील प्रेरक शक्ती अढळ दृढनिश्चय किंवा इच्छाशक्ती असते, ज्याशिवाय व्यक्ती चालणे, बोलणे, काम करणे, विचार करणे किंवा अनुभवणे शक्य नाही. म्हणूनच, इच्छाशक्ती ही सर्व कृतींमागील प्रेरक

शक्ती आहे आणि या क्रियाकलापाचा वापर करण्यात अयशस्वी होणे म्हणजे शारीरिक आणि मानसिकदृष्ट्या पूर्ण निष्क्रियता आणि आळस. मानव हात हलविण्यासाठी देखील इच्छाशक्तीचा वापर करतात आणि या शक्तीचा वापर केल्याशिवाय जगणे अशक्य आहे.

स्वयंचलित इच्छाशक्ती म्हणजे इच्छाशक्तीचा अचेतन
वापर जाणीवपूर्वक इच्छाशक्ती ही एक महत्वाची ऊर्जा आहे ज्यामध्ये दृढनिश्चय आणि प्रयत्न असतात; ती शक्ती निर्माण करणारी आहे जी सुज्ञपणे आणि विचारपूर्वक निर्देशित केली पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला बेशुद्ध, स्वयंचलित इच्छाशक्तीऐवजी सुज्ञ, विचारशील इच्छाशक्ती वापरण्यास प्रशिक्षित करते, तेव्हा त्यांनी हे देखील सुनिश्चित केले पाहिजे की त्यांची इच्छाशक्ती हानिकारक हेतूंसाठी किंवा क्षुल्लक आणि निरुपयोगी गोष्टी मिळविण्यासाठी नव्हे तर फायदेशीर आणि रचनात्मक मार्गाने वापरली जात आहे.

मजबूत आणि प्रभावी इच्छाशक्ती जोपासण्यासाठी,
एखाद्याने पूर्वी अशक्य वाटलेल्या गोष्टी करण्याचा संकल्प आणि दृढनिश्चय केला पाहिजे. सोप्या कामांपासून सुरुवात करा आणि जसजसा तुमचा आत्मविश्वास, शक्ती आणि इच्छाशक्ती वाढत जाईल तसतसे हळूहळू अधिक आव्हानात्मक आणि कठीण कामांचा प्रयत्न करा.

प्रथम, एखाद्याने एक चांगले आणि उदात्त ध्येय निश्चित केले पाहिजे आणि ते साध्य करण्यासाठी सर्व शक्ती आणि क्षमतांनी प्रयत्न केले पाहिजेत, मार्गात कोणतेही अडथळे आले तरी हार मानण्यास किंवा अपयश स्वीकारण्यास पूर्णपणे नकार देऊन.

एखाद्याने एखादे काम ताबडतोब पूर्ण करण्यासाठी पूर्ण इच्छाशक्तीचा वापर केला पाहिजे आणि नवीन साहस सुरू करण्यापूर्वी ऊर्जा वाया घालवू नये किंवा गोष्टी अपूर्ण ठेवू नयेत.

तुम्हाला शांती असो.

इतरांचे नैतिक मूल्ये कशी वाचायची
इतरांच्या नैतिकतेचा अभ्यास केल्याने एखाद्या व्यक्तीला अशा गोष्टींबद्दल अधिक जाणीव होते ज्या त्यांना त्यांचे स्वतःचे चारित्र्य सुधारण्यास मदत करू शकतात. तथापि, नैतिकतेचा नकारात्मक अभ्यास करणे सत्य आणि विवेकाच्या विरुद्ध आहे आणि त्याचे विनाशकारी परिणाम होतात.
प्रत्येकजण "गुप्त नैतिकता पोलिस" टाळतो ज्यांचा
एकमेव उद्देश इतरांना उघड करणे आणि बदनाम करणे आहे. ज्यांना इतरांवर टीका करणे आवडते त्यांच्यापैकी बरेच जण स्वतः टीका सहन करू शकत नाहीत, जरी त्यांच्या "शुद्ध" विवेकानुसार, इतरांमध्ये पाहून त्यांना ज्या कमतरता आणि उणीवा दिसतात त्या त्यांच्यात असल्या तरी.
चारित्र्याचा अभ्यास एका मूलभूत कारणासाठी विशेषतः महत्त्वाचा आहे: आपल्याला सतत इतरांमधील चांगले गुण पाळावे लागतात आणि ते गुण स्वतःमध्ये जोपासले पाहिजेत. जेव्हा मला काही लोकांशी व्यवहार करावा लागतो तेव्हा मी चारित्र्याचा अभ्यास करतो पण माझी निवड पूर्णपणे वेगळ्या दृष्टिकोनातून येते. कधीकधी मी माझ्या ओळखीच्या एखाद्याला माझ्यासोबत असण्याची परवानगी देतो, या आशेने की त्यांना फायदा होईल. जर त्यांनी माझ्या आध्यात्मिक मार्गदर्शनाला त्यांच्या स्वतःच्या भल्यासाठी प्रतिसाद दिला तर ते चांगल्यासाठी बदलतील; जर नाही तर मी माझे सर्वोत्तम केले असेल.
मी अशा डॉक्टरसारखा आहे जो रुग्णाला मदत करण्यासाठी स्वतःला आजारासमोर आणतो. सर्व डॉक्टर ही जोखीम घेतात कारण त्यांना सेवा आणि मदत करण्याची इच्छा असते. आध्यात्मिक डॉक्टरांबद्दलही हेच खरे आहे. तो इतरांची तपासणी करण्याची आणि त्यांच्या कमकुवतपणा आणि वेदना दाखवून देण्याची जबाबदारी घेतो जेणेकरून त्यांना त्यांचे आत्मे सुधारण्यास मदत होईल.
येशू म्हणाला, "निवाडा करू नका, नाहीतर तुमचाही
निवाडा होईल" (आणि कुराणात आपण वाचतो, "खरोखर, काही संशय

हे पाप आहे") हे वाईट हेतूने आणि इतरांना हानी पोहोचवण्याच्या इच्छेने प्रेरित टीकेचा स्पष्ट निषेध आहे. असे वर्तन कठोर असते आणि लोकांमधील मैत्री आणि प्रेमाचे वातावरण दूषित करते. टीका पूर्णपणे निरुपयोगी आहे जोपर्यंत ती खऱ्या प्रेमाने दिली जात नाही आणि जेव्हा दुसरी व्यक्ती ती इच्छिते तेव्हा ती फक्त त्या व्यक्तीला मदत करण्याच्या उद्देशाने दिली पाहिजे. ज्यांनी आत्म-नियंत्रण शिकले आहे त्यांना इतरांना मदत करण्याचा अधिकार आहे या दृष्टिकोनातून, नीतिमत्तेचा अभ्यास प्रभावी आणि फायदेशीर दोन्ही आहे.
चारित्र्याच्या अभ्यासाची एक शाखा शरीरविज्ञानावर आधारित आहे असे म्हटले जाते की एखाद्या व्यक्तीमधील सर्व प्रमुख गुण त्यांच्या शरीरात स्पष्टपणे प्रतिबिंबित होतात. हे विधान सामान्यीकृत केले जाऊ शकत नाही कारण सर्व शारीरिक वैशिष्ट्ये किंवा अभिव्यक्ती मानसिक जीवनाचा अचूक अंदाज लावत नाहीत.
चारित्र्य समजून घेण्यासाठी मार्गदर्शक म्हणून शरीरविज्ञानाचा अभ्यास केला. भारतीय गुरु आणखी खोलवर जातात ते म्हणतात की मानवी जीवनाच्या मूलभूत कल्पना डोळ्यांमध्ये प्रकट होतात आणि जरी डोळे आत्म्याचे सर्वात अंतरंग रहस्य प्रकट करतात - केवळ या जीवनाचेच नव्हे तर भूतकाळातील अवतारांचे देखील - केवळ एका ज्ञानी गुरुचे मनच या अंतर्दृष्टी वाचू शकते आणि त्यांचे विश्लेषण करू शकते.
कधीकधी तुम्ही रस्त्याने चालत असता आणि अचानक
तुम्हाला एखाद्या वाटसरूच्या डोळ्यात काहीतरी दिसते आणि तुम्ही स्वतःला म्हणता, "मला त्या व्यक्तीसोबत आरामदायी वाटत नाही" किंवा "मला ती व्यक्ती आवडते," परिस्थितीनुसार.
डोळे संपूर्ण कथा सांगतात भीती, क्रोध, मत्सर, लोभ, उदारता, प्रेम, धैर्य, अध्यात्म आणि सर्व चांगले आणि वाईट गुण डोळ्यांमध्ये प्रतिबिंबित होतात गुप्तहेर त्यांच्या चेहऱ्याच्या स्नायूंवर नियंत्रण ठेवू शकतात जेणेकरून त्यांचे भाव त्यांचे हेतू उघड करू नयेत परंतु ते त्यांच्या डोळ्यांवरील संशय लपवू शकत नाहीत किंवा काढून

टाकू शकत नाहीत (म्हणूनच काहीजण काळे चष्मे घालतात!) तथापि, योगीचे डोळे अजूनही आहेत कारण तो शांत, शांत दैवी आत्म्याचे चिंतन करत आहे.
प्रत्येक चेहऱ्याचा आणि शरीराच्या वैशिष्ट्यांचा अभ्यास केला गेला आहे अगदी डोक्यावरील ठळक अडथळ्यांचे विश्लेषण केले गेले आहे परंतु शारीरिक स्वरूप नेहमीच संपूर्ण कथा सांगत नाही आणि वेगवेगळ्या संस्कृती त्यांच्या निरीक्षणे आणि अभ्यासातून वेगवेगळे निष्कर्ष काढतात काही म्हणतात की जास्त वजन असलेले लोक आनंद शोधणारे असतात आणि काम करण्यास विरोध करतात, तर पातळ लोक अधिक आध्यात्मिक असतात.
सीझर कॅसियसपासून सावध होता, ज्याला तो त्याच्या सत्तेसाठी धोका मानत होता. काही लेखकांनी असा सिद्धांत मांडला की पातळ लोक खूप विचार करतात, म्हणूनच त्यांना देहाची कमतरता असते. तथापि, इतिहास दाखवतो की पातळ आणि लठ्ठ दोन्ही लोक चांगले शासक राहिले आहेत.
जर तुम्ही सध्या सतत जास्त वजनाचे असाल, तर तुम्ही
आधी (मागील अवतारांमध्ये) अनेक वेळा जास्त वजनाचे असाल किंवा जर तुम्ही सतत बारीक असाल, तर तुम्ही मागील अनेक अवतारांमध्ये असेच असाल. तुम्हाला भूतकाळापासून (जास्त वजन किंवा बारीक असण्याची) प्रवृत्ती वारशाने मिळाली आहे आणि तुम्ही काहीही खाल तरी, ती मानसिकता प्रबळ राहते आणि स्वतःला प्रकट करण्यास अधिक सक्षम राहते.
मानवी स्वभावाचा अर्थ लावण्यासाठी एक विज्ञान
म्हणून, शरीरविज्ञान हे खरे विज्ञान आहे जर आपण विचार केला की एखाद्या व्यक्तीच्या मनात त्याच्या अनेक अवतारांमध्ये गेलेले सर्व विचार त्याच्या शरीरात प्रकट होतात. तथापि, त्यासाठी त्या व्यक्तीमधील शरीरविज्ञानाची वैशिष्ट्ये पूर्णपणे आणि अचूकपणे ओळखण्यासाठी एका प्रबुद्ध आध्यात्मिक शिक्षकाची तीव्र अंतर्ज्ञान आवश्यक आहे.
उदाहरणार्थ, सॉक्रेटिस अत्यंत कुरूप होता. एकदा तो
एका महान ज्योतिषीला भेटला ज्याने त्याला सांगितले: "सॉक्रेटीस, तू मी पाहिलेला सर्वात वाईट आणि दुष्ट माणूस आहेस" सॉक्रेटिसचे शिष्य ज्योतिषावर खूप रागावले, परंतु

त्यांच्या शिक्षकाने उत्तर दिले: "तू बरोबर आहेस, मी पूर्वी हे सर्व होते, परंतु आता मी ज्ञानाने त्या वाईट गुणांवर मात केली असली तरी, मी केलेल्या गोष्टी अजूनही या शरीरावर कोरल्या आहेत, ज्यामुळे ते भयानक दिसते."
(हे आपल्याला युगानुयुगे सर्वात प्रमुख अरब
लेखकांपैकी एकाच्या उदयाची आठवण करून देते: अबू बहर अल-जाहिझ, ज्यांच्याबद्दल असे म्हटले गेले होते:)
जर डुक्कर दुसऱ्यांदा रूपांतरित झाले तर ते अल-जाहिझपेक्षा कमी कुरूप असेल.
जो माणूस स्वतः नरकाचा पर्याय म्हणून काम करतो; तो प्रत्येक कोपऱ्यात धुळीचा कण आहे (पाहा)
कोणतेही दोन चेहरे अगदी सारखे नसतात. या जन्मात आणि मागील जन्मात प्रकट झालेल्या गुणांमुळे आणि वैशिष्ट्यांमुळे प्रत्येक चेहरा वेगळा असतो. लोकांना त्यांच्या सध्याच्या स्वरूपावरून, आनंददायी की अप्रिय, चांगले किंवा वाईट ठरवणे हा केवळ त्यांच्या चांगल्या किंवा वाईट स्वरूपावरूनच नव्हे तर त्यांचे शिष्य भाऊ मॅसेडोनियस हे शारीरिकदृष्ट्या आकर्षक नव्हते, तर त्यांचे शिष्य भाऊ मॅसेडोनियस हे देखणे होते. परंतु मॅसेडोनियसमध्ये संत फ्रान्सिससारखे महान आध्यात्मिक सौंदर्य नव्हते.
शरीरविज्ञानाशी संबंधित तपासणीची आणखी एक शाखा
म्हणजे पॅथोग्नॉमी: एखाद्या व्यक्तीच्या भावनांचे स्पष्टीकरण किंवा ते हावभाव, चेहऱ्यावरील हावभाव आणि शरीराच्या हालचालींद्वारे त्यांच्या भावना कशा व्यक्त करतात आणि विशिष्ट घटनांवरील त्यांच्या प्रतिक्रियांचा अभ्यास करून.
भावना आणि सवयी एखाद्या व्यक्तीच्या व्यक्तिनिष्ठ वैशिष्ट्यांचे संकेत देतात, परंतु बहुतेक लोकांनी त्यांच्या खऱ्या भावना लपविण्याची क्षमता विकसित केली आहे कारण ते स्वतःला इतरांसमोर प्रकट करू इच्छित नाहीत. दोन पतींना त्यांच्या पत्नी एकत्र बुडाल्याची बातमी ऐकायला मिळाली. एकाने खूप दुःख व्यक्त केले, तर दुसरा शांत राहिला. तथापि, जो बाह्यतः दुःख व्यक्त करत होता तो प्रत्यक्षात आपल्या पत्नीवर कमी प्रेम करत होता, ज्या

पतीने त्याच्या चेहऱ्यावरील हावभावांमधून अजिबात दुःख दाखवले नाही. अशा प्रकारे, रोगजनन - खऱ्या भावना आणि प्रतिक्रियांची समज - हा अभ्यासाचा एक अतिशय सखोल क्षेत्र आहे.
लोकांच्या भावना आणि शारीरिक स्वरूपाच्या आधारे त्यांचे विश्लेषण अधिक अचूक आणि विश्वासार्हपणे करता येते. मी सर्वात अचूक आणि विश्वासार्ह विश्लेषणासाठी दोन्ही पद्धती एकत्र करतो. माझ्याकडे प्रशिक्षणासाठी येणाऱ्या सर्वांना त्यांचे मन आणि भावना कशा प्रतिक्रिया देतात हे पाहण्यासाठी विशिष्ट परिस्थितीत ठेवले जाते. जर त्यांनी नकारात्मक प्रतिसाद दिला तर मी त्यांना दुरुस्त करण्याचा प्रयत्न करतो. परंतु जर ती व्यक्ती माझा सल्ला विचारते आणि मला त्यांना मार्गदर्शन करण्याचा अधिकार आणि परवानगी देते तरच मी हे करतो.
काही लोक अगदी थोड्याशा कारणास्तव भावनिकरित्या गुंततात कारण पाश्चात्य संगीतकार सामान्यतः खूप भावनिक असतात आणि पाश्चात्य संगीताचा बराचसा भाग भावनिक असतो कारण तो मानवी प्रेमाच्या कथांभोवती फिरतो. भारतात, संगीत देवाच्या संकल्पनेभोवती केंद्रित आहे आणि भावनांच्या वादळांना शांत करण्याची आणि खोल आध्यात्मिक शांती आणण्याची त्याची क्षमता हेच त्याचे रहस्य आहे. याचा अर्थ असा नाही की सर्व पाश्चात्य संगीतकार भावनिक आहेत किंवा सर्व भारतीय संगीतकार आध्यात्मिक आहेत, जरी ते असण्याची शक्यता आहे. संगीतकार या संस्कृत शब्दाचा अर्थ "देवाची स्तुती करणारा" असा होतो.
भावनिक लोकांशी व्यवहार करताना, तुम्ही त्यांच्यावर क्वचितच अवलंबून राहू शकता किंवा त्यांच्या सातत्यावर विश्वास ठेवू शकता. आज ते तुमच्यासोबत आहेत आणि उद्या ते तुम्हाला सोडून जातील किंवा तुमच्याविरुद्ध जातील. मी लोकांना आश्रमात येताना पाहिले आहे आणि काही दिवसांतच त्यांच्या अनुकरणीय भक्तीबद्दल तुम्हाला पटवून देण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु थोड्या वेळाने ते निघून जातात आणि तुम्हाला ते पुन्हा कधीच दिसणार नाहीत.

मैत्री तुटणे आणि तिचे पावित्र्य भंग करणे यापेक्षा
मला जास्त काहीही दुखवत नाही जेव्हा मी माझी मैत्री एखाद्याला देतो तेव्हा मी ती कधीही परत घेत नाही. यांत्रिक आणि विचारशील प्रकारच्या लोकांमध्ये फरक
करणे सोपे आहे. पहिले लोक कृती करू इच्छितात, तर दुसरे लोक विचार करू इच्छितात आणि प्रतिबिंबित करू इच्छितात. दोघांचीही आवश्यकता आहे. यांत्रिक प्रकारच्या लोकांना त्वरित कृती करायची असते आणि म्हणूनच त्यांना आध्यात्मिकदृष्ट्या समृद्ध करणाऱ्या क्रियाकलापांमध्ये त्यांची ऊर्जा वळविण्यासाठी मार्गदर्शन करण्यासाठी कोणीतरी हवे असते. दोन्ही प्रकारच्या लोकांना सुसंवादी संतुलन साधण्यास मदत करण्यासाठी, मी यांत्रिक प्रकारच्या लोकांना ध्यान करण्याचा आणि अधिक विचार करण्याचा सल्ला देतो आणि मी विचारशील प्रकारच्या लोकांना अधिक विचार करण्याचा आणि अधिक कृती करण्याचा सल्ला देतो.
अति खाणे, धूम्रपान करणे आणि मद्यपान करणे यासारख्या वाईट सवयींचे व्यसन असलेल्यांशी काळजीपूर्वक वागले पाहिजे, कारण त्यांना त्यांच्या इच्छा पूर्ण करण्यापासून रोखल्याने केवळ राग निर्माण होतो जर तुम्ही एखाद्या खादाड व्यक्तीकडून अन्न काढून घेतले तर तो रागावेल. या गुलामांना त्यांच्या शुद्धीवर आणण्याचा प्रयत्न करणे व्यर्थ आहे जोपर्यंत ते सुधारण्याची खरी इच्छा दाखवत नाहीत.
मानसिक संतुलन असलेले लोक देवाला ओळखतील विश्वाचा स्वामी मानसिक संतुलनाच्या सिंहासनावर विराजमान आहे आणि या संतुलनामुळे मानवजातीला परिपूर्ण शांती मिळते. भारतीय तत्वज्ञानानुसार, प्रत्येक मानवावर तीन
मूलभूत गुणांपैकी एकाचे वर्चस्व असते:
सतवा: हे आध्यात्मिक लोकांचे वैशिष्ट्य आहे जे योग्य अन्न शहाणपणाने खातात, चांगल्या सवयी जोपासतात आणि देवावर प्रेम करतात.
राजस: हे अशा लोकांचे वैशिष्ट्य आहे जे सतत सक्रिय असतात, जे मृत्यूपर्यंत काम करत राहतात.

तमस: हे अशा लोकांचे वैशिष्ट्य आहे जे आपले जीवन
भांडणे, क्रोध, मत्सर, कामुक सुखांमध्ये रमणे, आळस आणि लोकांमध्ये गोंधळ आणि अराजकता निर्माण करून भरतात. आध्यात्मिक प्रगतीमध्ये अडथळा आणणारी कोणतीही सवय
दूर केली पाहिजे आणि साधकाने त्यांच्या विचारांवर आणि कृतींवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे. त्यांचे चांगले कुठे आहे हे फार कमी लोकांना खरोखर माहिती असते.
खालील पद्धतीचा वापर करून, तुम्ही कोणत्याही
व्यक्तीचा न्याय करू शकता: ९९ टक्के लोक या परीक्षेत अपयशी ठरतात: कोणालाही काहीतरी करायला सांगा - त्यांच्या स्वतःच्या भल्यासाठी - आणि ते अगदी उलट करतील का? कारण त्यांच्या इच्छांना विरोध करण्याची ताकद त्यांच्यात नसते त्यांच्या सांसारिक सवयी खोलवर रुजलेल्या आणि शक्तिशाली असतात. बऱ्याचदा, लोक तुम्ही जे सुचवता ते करत नाहीत - जरी त्यांना माहित असते की ते त्यांच्या स्वतःच्या भल्यासाठी आहे - हे सिद्ध करण्यासाठी की तुम्ही त्यांच्यावर प्रभाव टाकू शकत नाही. ज्यांना स्वतःला सुधारायचे आहे त्यांनी आत्मसंयमी आणि शांत लोकांशी संगत करावी. उच्च आध्यात्मिक स्थिती असलेल्यांशी जोडण्याचा प्रयत्न करा, आणि तुम्हाला खूप फायदा होईल. दुर्बलांनी बलवानांशी, अगदी बलवानांशीही संगत करावी! कुस्तीगीर फक्त स्वतःपेक्षा बलवान व्यक्तीशी कुस्ती करूनच बलवान बनतो. काही जण म्हणतात की स्त्री मांजरीइतकी धूर्त असते पण पुरूषही कोल्ह्याइतका धूर्त असू शकतो मांजर पाळीव कॅनरी खातो आणि नंतर ध्यानस्थ योगी किंवा आदरणीय वृद्धाप्रमाणे स्थिर बसतो, त्या घृणास्पद कृत्यात निर्दोषतेचे सोंग घेतो.
काही लोकांना इतरांची शांती आणि आनंद नष्ट करण्यात
मजा येते. त्यांचे ध्येय त्रास देणे आणि त्रास देणे असते आणि ते भक्षक लांडग्यांसारखे वागतात, भांडणे आणि मारामारीच्या शोधात समाजात फिरतात, शांतता भंग करून तणावपूर्ण वातावरण निर्माण केल्याशिवाय त्यांना शांती मिळत नाही.
काही प्रकारच्या लोकांची तुलना जयांशी केली जात असे,
जे सतत बडबडत राहतात असे म्हटले जात असे की प्रथम मनुष्य

निर्माण झाला आणि नंतर देव तुआश्तारीने चंद्राची कोमलता, हंसाच्या छातीतून येणारा कोमलता, फुलांचा ताजेपणा आणि जयांचा किलबिलाट घेतला आणि या सर्वांना एकत्र करून स्त्री निर्माण केली. पुरूषाचा आनंद अवर्णनीय होता पण काही काळानंतर, तो तुआश्तारीला गेला आणि म्हणाला, "किती सुंदर प्राणी आहे! मी तिचे खरोखर कौतुक करतो, पण ती सतत बोलत राहते आणि माझे जीवन दुःखद बनवते. कृपया, माझ्या स्वामी, तिला परत घ्या." दोन महिन्यांनंतर, तो माणूस तुआश्तारीला परत आला आणि म्हणाला, "मला खूप दुःख झाले आहे कृपया ती स्त्री माझ्याकडे परत करा" मग, काही काळानंतर, तो पुन्हा आला आणि म्हणाला, "कृपया तिला माझ्याकडून घेऊन जा" पण यावेळी, तुआश्तारीने उत्तर दिले, "मी जाणार नाही! तुम्ही तिला ठेवावे!"
बिचारा! तो तिच्यासोबत राहू शकत नव्हता, पण तो तिच्याशिवायही राहू शकत नव्हता!
स्त्रिया देखील पुरुषांबद्दल तक्रार करू शकतात जर
पुरुष आणि स्त्रिया एकमेकांचे स्वरूप समजून घेत नाहीत तर ते नकळत आणि मूर्खपणे एकमेकांना त्रास देतील देवाच्या नजरेत ते समान आहेत कोणताही पुरुष स्त्रीशिवाय जन्माला येत नाही आणि स्त्री पुरुषाशिवाय जन्माला येत नाही. त्यांच्या बाह्य आणि अंतर्गत गुणांमध्ये संतुलन निर्माण करणे दोघांचेही कर्तव्य आहे. पुरुष भावनांपेक्षा तर्काने अधिक मार्गदर्शन करतात, तर स्त्रिया तर्कापेक्षा भावनेने अधिक प्रेरित असतात. सुसंवादी आणि पूर्ण व्यक्ती बनण्यासाठी दोघांनीही तर्क आणि भावनांमधील मानसिक संतुलन साधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.
काही लोक - देव मला हे बोलल्याबद्दल माफ करो - गाढवांसारखे वागतात. कामुक गुलामगिरीच्या परिणामांमुळे त्यांना मोठ्या आणि दीर्घकाळापर्यंत त्रास सहन करावा लागला असला तरी, ते हट्टीपणे आणि चिकाटीने त्यांच्या वाईट सवयींना पोसत राहतात. असे दिसते की त्यांच्या आठवणी खूप वाईट आहेत. ते त्यांच्या वासनेच्या भोगाचे वेदनादायक परिणाम लवकर विसरतात आणि त्यांच्या अनुभवांमधून काहीही शिकत नाहीत. या बाबतीत, ते गुरांसारखे आहेत, किंवा त्याहूनही वाईट!

निसर्गात, सर्व प्रकारचे प्राणी प्रत्येक भावना आणि गुणांचे प्रतिनिधित्व करतात परंतु मानवजात त्या सर्वांना स्वतःमध्ये सामावून घेते. एक व्यक्ती साप, लांडगा, कोल्हा किंवा सिंहासारखी वागू शकते. आपल्यामध्येच नरकाचा उगम किंवा स्वर्गाचा झरा आहे. आपण आपल्या विचारांमध्ये, शब्दांमध्ये आणि कृतींमध्ये देवदूतांचे गुण आणि उदात्त गुण अधिकाधिक प्रकट करायला शिकले पाहिजे.
डोळे, भावना आणि शारीरिक वैशिष्ट्यांचे विश्लेषण
करून चारित्र्याचा अभ्यास करणे शक्य आहे, जसे आपण स्पष्ट केले आहे, परंतु सर्वात मोठी, सर्वात उदात्त आणि सर्वात अचूक पद्धत म्हणजे आंतरिक दृष्टी किंवा अंतर्ज्ञानी भावनांच्या मदतीने चारित्र्याचा अभ्यास करणे. जर तुमच्या भावना आणि मन शांत राहिले, तर तुम्ही भेटणाऱ्या किंवा संवाद साधणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीचा स्वभाव एका ना एका मार्गाने जाणू शकाल आणि तुमच्या भावना अंतर्ज्ञानी आणि सत्य असतील आणि कोणीही तुम्हाला फसवू किंवा दिशाभूल करू शकणार नाही.
प्रशिक्षण आणि मदतीसाठी सर्व प्रकारच्या लोकांना स्वागत करणे ही माझी भूमिका आहे. एखाद्याच्या क्षमतेला एकाच क्षेत्रात मर्यादित ठेवणे आणि त्यांचे विश्लेषण एकाच दृष्टिकोनातून करणे अन्याय्य आहे. पण ती व्यक्ती बदलते की तशीच राहते, अंतर्दृष्टी तुम्हाला त्यांच्या डोळ्यांचे, भावनांचे किंवा चेहऱ्यावरील हावभावांचे निरीक्षण करण्यापेक्षा बरेच काही सांगेल, त्यांचा स्वभाव काहीही असो. अंतर्दृष्टी ही सर्वात मोठी विश्लेषणात्मक शक्ती आहे ज्याप्रमाणे आरसा त्याच्यासमोर जे ठेवले आहे ते प्रतिबिंबित करतो, त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुमचे मन आरशाचे गुणधर्म प्राप्त करते, तेव्हा तुम्हाला तुमच्या आत्म्याच्या आरशात इतरांचे खरे गुण प्रतिबिंबित झालेले दिसतील.
जर तुम्ही इतरांना मदत करण्यासाठी, चिंतन करण्यासाठी आणि शांत राहण्यासाठी काम केले तर तुमच्याकडे येणाऱ्या किंवा तुमच्याशी संवाद साधणाऱ्या प्रत्येकाचे खरे पात्र स्पष्ट आणि निर्दोष होईल. तुमच्यावर शांती असो.

वैश्विक ज्ञानाच्या समुद्रातील मोती चिंताग्रस्ततेपासून मुक्त होण्यासाठी आंतरिक शांतता .जोपासली पाहिजे
नैसर्गिक संयम असलेली व्यक्ती सर्व परिस्थितीत
संतुलन राखते आणि शांत राहते. ते भावनांना त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवू देत नाहीत आणि चुकीचे निर्णय घेण्यास .प्रवृत्त करत नाहीत
संधीसाधू लोकांकडून अयोग्य फायदे मिळवण्यासाठी .वापरल्या जाणाऱ्या गोड, गोड बोलण्याने तो फसत नाही त्याच्या नैसर्गिक शांत स्वभावामुळे, तो क्वचितच
फसवला जातो किंवा दिशाभूल केला जातो. खरंच, त्याचे हृदय ज्यांच्याशी तो व्यवहार करतो त्यांचे खरे स्वरूप प्रकट .करते आणि त्यांचे हेतू उल्लेखनीय अचूकतेने उघड करते
तो त्याच्या शरीराच्या ऊतींना राग आणि भीतीने विष देत नाही, ज्याचा त्याच्या रक्ताभिसरणावर नकारात्मक परिणाम .होतो
रागावलेल्या आईने तयार केलेल्या आईच्या दुधाचा
तिच्या बाळावर हानिकारक परिणाम होऊ शकतो हे सिद्ध झाले आहे. तीव्र भावनांमध्ये शरीराचे नुकसान आणि नाश करण्याची .शक्ती असते याचे बरेच पुरावे आहेत
संतुलन सुंदर आहे आणि ते आपल्या भावना, विचार आणि कृतींचा पाया असले पाहिजे आणि ज्या अक्षाभोवती आपले जीवन .फिरते
* * *

मन हे मेंदू, इंद्रिये आणि सर्व सजीव पेशींचे आकलन असल्याने, ते मानवी शरीराला सक्रिय आणि सतर्क ठेवू शकते .किंवा सुस्त आणि उदास ठेवू शकते
तर्कशक्ती राजा आहे, आणि सर्व पेशीय विषय राज्य .करणाऱ्या स्वामीच्या मनःस्थितीनुसारच वागतात ज्याप्रमाणे आपण आपल्या दैनंदिन अन्नाच्या पौष्टिक मूल्याची काळजी घेतो, त्याचप्रमाणे आपण दररोज आपल्या मनाला कोणत्या मानसिक पोषक तत्वांचा पुरवठा करतो याकडेही .लक्ष दिले पाहिजे
* * *

निसर्गात घडणारे आणि त्यांच्यासोबत विनाश, विनाश आणि मोठ्या प्रमाणात हानी आणणारे साथीचे रोग, आपत्ती आणि .हिंसक बदल हे "दैवी आदेश" नाहीत
मानवी विचार आणि कृतींमुळे या आपत्ती उद्भवतात. मानवी वाईट हेतू आणि चुकीच्या कृतींमुळे हानिकारक लाटा आणि कंपनांच्या संचयनामुळे जिथे जिथे चांगल्या आणि वाईटाचे जगाचे स्पंदनात्मक संतुलन बिघडते तिथे तिथे अराजकता .पसरते आणि व्यापक विनाश होतो
जोपर्यंत मानवजात आपले दोषपूर्ण विचार आणि कृती
सुधारत नाही तोपर्यंत जग युद्धे, आपत्ती आणि दुर्घटनांनी ग्रस्त राहील. युद्धे दैवी आदेशाने होत नाहीत, तर व्यापक भौतिक स्वार्थामुळे होतात. जर लोकांनी वैयक्तिक, औद्योगिक, राजकीय, आध्यात्मिक आणि राष्ट्रीय स्वार्थापासून मुक्तता मिळवली तर युद्धे अस्तित्वातच .राहतील
जेव्हा भौतिक आत्मा मानवी चेतनेवर कब्जा करतो आणि विचारांवर वर्चस्व गाजवतो तेव्हा ते पारदर्शक नकारात्मक किरणोत्सर्ग उत्सर्जित करते. या नकारात्मक कंपनांच्या संचयित शक्तीमुळे निसर्गाचे विद्युत संतुलन गंभीरपणे .बिघडते, ज्यामुळे भूकंप, पूर आणि इतर आपत्ती येतात
देव त्यासाठी जबाबदार नाही निसर्गावर नियंत्रण शक्य .होण्यापूर्वी मानवी विचारांवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे
* * *

आध्यात्मिक स्वरूपाचे विचार आणि शब्द हे मौल्यवान .रत्न आहेत जे असीम ज्ञान आणि दैवी प्रेम पसरवतात आत्म्याची प्रत्येक परिष्कृत अभिव्यक्ती ही तत्वज्ञानाच्या दगडासारखी असते जी सामान्य चेतनेच्या स्वस्त धातूला देवाच्या जवळीकतेच्या आणि त्याच्या .उपस्थितीच्या अनुभूतीच्या सोन्यात रूपांतरित करते माणसाने विस्मृतीच्या झोपेतून आत्म्याच्या .जागृतीकडे आपली जाणीव जागृत करण्याची वेळ आली आहे प्रभू, आम्ही तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही आमची जाणीव अज्ञानाच्या खोलीतून आणि अरुंद, मर्यादित विचारांमधून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि वैश्विक मानवी .करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढवा

* * *

:यश मिळविण्यासाठी
प्रथम, तुमचे ध्येय निश्चित करा आणि ते ध्येय साध्य करण्यासाठी योग्य मार्ग निवडण्यासाठी देवाला प्रेरित करण्याची विनंती करा आणि विचार करा
मग तुम्हाला मिळणाऱ्या अंतर्गत मार्गदर्शनानुसार .कार्य करा आणि तुम्ही तुमचे ध्येय गाठाल
जेव्हा मन शांत असेल तेव्हा गोष्टी स्पष्ट आणि
गुळगुळीत होतील आणि यश अधिक जलद मिळेल कारण वैश्विक शक्तीचे कार्य योग्य नियमांच्या वापराद्वारे सिद्ध केले .जाऊ शकते
* * *

लोकांशी वागताना सौजन्य आणि व्यवहारचा वापर करावा. हे .ढोंगीपणा नाही तर इतरांच्या भावनांचा आदर आहे
माणूस हा दगड नाही, तर एक विचारशील आणि जागरूक प्राणी .आहे आणि लोकांना निर्जीव दगडांसारखे वागवू नये
जो माणूस नेहमी इतरांच्या कामात व्यस्त असतो तो .समस्यांचे कारण बनतो
जर तुम्ही जे बोलणार आहात त्याचा सकारात्मक परिणाम होणार असेल आणि जर दुसरी व्यक्ती ते स्वीकारत असेल तर ते स्पष्टपणे सांगा. तथापि, कधीकधी तुम्ही ज्या व्यक्तीला बोलणार आहात ती ते ऐकू इच्छित नाही आणि तुम्ही त्यांना जे .करायला सांगता त्याच्या अगदी उलट करते
जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांशी जुळवून घेण्यास सक्षम .असते तेव्हा तो सुगंधित गुलाबासारखा बनतो
जेव्हा तुम्ही गुलाबांच्या बागेजवळून जाता तेव्हा तुम्हाला कधीकधी गुलाब, चमेली किंवा गार्डेनियाचा सुगंध "!येतो आणि तुम्ही म्हणता, "वाह! हे सुगंध किती सुंदर आहेत आणि चांगल्या आत्म्यांच्या बाबतीतही असेच असते
जेव्हा तुम्ही त्यांच्या क्षेत्रात प्रवेश करता तेव्हा त्यांच्या जीवनाचा सुगंध तुम्हाला व्यापून टाकतो. हा एक .सुगंध आहे जो आत्म्याला उंचावतो आणि त्याची जाणीव वाढवतो जर तुम्ही एखाद्या दुर्गंधीयुक्त जागेजवळून गेलात तर .तुम्हाला त्या ठिकाणी राहायचे नाही

जेव्हा तुम्ही एखाद्या रागीट, भांडखोर, आक्रमक आणि
वाद घालणाऱ्या व्यक्तीला भेटता तेव्हा त्याच्याकडून येणाऱ्या दुर्गंधीमुळे तुम्हाला त्याच्यासोबत राहायचे .नसते
* * *

बहुतेक लोक जीवन समजून घेण्याचा अजिबात प्रयत्न करत .नाहीत
ते कोणत्याही उद्देशाशिवाय यांत्रिक जीवन जगतात आणि जेव्हा त्यांचे पार्थिव जीवन संपते तेव्हा ते नकळतपणे हे .जग सोडून जातात
आपण असे जगू नये, आपोआप चालणाऱ्या यंत्रांसारखे, तर
आपण जीवनाचा उद्देश शोधला पाहिजे आणि ध्येय साध्य केले .पाहिजे
तरुण आणि वृद्ध दोघांनाही जगण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो बरेच जण शाश्वत सत्यांचा शोध न घेतल्याबद्दल स्वतःला सबब सांगतात, "आपल्या कृतींना त्या आदर्शांशी जुळवून घेणे आपल्यासाठी अशक्य आहे" तरीही त्यांना त्यांच्या दैनंदिन व्यवहारांबद्दल खाण्यात आणि विचार .करण्यात कोणतीही अडचण येत नाही
विश्लेषण केल्यावर, आपल्याला आढळते की प्रत्येक मानवाचे स्वरूप तीन प्रकारचे असते: शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक लोक त्यांचे जीवन जीवनाच्या भौतिक गरजा पूर्ण करण्यात घालवतात आणि त्याहून अधिक काही नाही, परंतु मानवी कल्याण त्यांच्या बौद्धिक आणि आध्यात्मिक गरजा पूर्ण .करण्यात देखील आहे
म्हणून, आपण आपले जीवन सोपे केले पाहिजे आणि आनंदाने, शांततेने आणि शांततेने जगले पाहिजे, आणि आपल्या गरजांचे विश्लेषण केले पाहिजे आणि ते कमी केले पाहिजे आणि अनावश्यक इच्छा निर्माण न करता त्या गरजा पूर्ण करण्याचा योग्य आणि कायदेशीर मार्ग जाणून घेतला पाहिजे, कारण अनेक .इच्छा अनेक त्रास निर्माण करतात
* * *

मनाच्या कोपऱ्यातच बंधनांच्या साखळ्या आणि .स्वातंत्र्याच्या चाव्या आहेत
* * *

हे परमेश्वरा, मी प्रेमाने भरलेल्या आणि तळमळीने भरलेल्या हृदयाने तुझ्या उपस्थितीच्या स्वर्गात प्रवेश .करेन
माझ्या ज्वलंत इच्छा माझ्या आत्म्याचे दरवाजे उघडत
आहेत आणि तुमच्या तेजस्वी दिव्य प्रकाशाच्या दर्शनाच्या .महान आनंदाने मला भरत आहेत
* * *

सामान्य नियमानुसार, मला आदेश देणे आवडत नाही, कारण तुम्ही एखाद्याला काही करू नका असे सांगताच, ती व्यक्ती ते .करण्याचा आग्रह धरते
म्हणून, मी असे सुचवतो की एखाद्या व्यक्तीने फक्त स्वतःला आज्ञा द्यावी किंवा मनाई करावी. निषिद्ध फळ सुरुवातीला गोड लागते, परंतु शेवटी त्याची चव कडू असते. म्हणून, सावधगिरी बाळगली पाहिजे आणि कोणालाही स्वतःचे .स्वातंत्र्य आणि आनंद चोरू देऊ नये
* * *

आपण देवाची आठवण ठेवली नाही तरी तो आपल्याला आठवतो. जर
तो एका क्षणासाठीही सृष्टीला विसरला तर अस्तित्वातून .सर्व काही नष्ट होईल
देवाशिवाय या पृथ्वीला अवकाशात तरंगत ठेवता येईल कोण? ?आणि झाडे वाढवायला आणि फुले फुलवायला आणखी कोण लावू शकेल हो, देवच आपल्या हृदयाचे ठोके कायम ठेवतो. तोच आपले
अन्न पचवतो आणि दररोज आपल्या शरीरातील पेशींचे नूतनीकरण करतो. तरीही किती कमी लोक त्याला आठवतात आणि त्याच्या !पात्रतेनुसार त्याचे आभार मानतात
* * *

वरच्या वातावरणाच्या मागे
सूर्याच्या किरणांच्या आणि पेशींच्या नाडीच्या मागे हृदयाचे ठोके आणि कुजबुजलेल्या विचारांच्या मागे
मी ज्या विचारांनी प्रार्थना करतो त्यामागे
माझ्या तळमळीच्या लाटांमागे
आणि साहित्य रोखून ठेवण्यामागे
तू अस्तित्वात आहेस, हे परिपूर्ण अनंत
.माझा आत्मा तुला आसुसतो
.तुम्ही फक्त ताऱ्यांच्या अगदी दूरवर नाही आहात

उलट, ते माझ्या भावनांच्या धडधडीत आहे
.ती माझ्या विचारांमध्ये चमकते
ते माझ्या इच्छाशक्तीला दृढनिश्चय आणि चैतन्य देऊन .तीक्ष्ण करते
.मला तुमचा आशीर्वादित स्पर्श जाणवतो
आणि माझ्या आत्म्यात खोलवर असलेल्या तुमच्या .उपस्थितीने मी आनंदित आहे
* * *

निळ्या पडद्यावर रंगवलेले पर्वतीय दृश्ये
मानवी शरीराची गोंधळात टाकणारी यंत्रणा
आणि सुंदरपणे तयार झालेली फुले
आणि चांगल्या आत्म्यांचे कुलीनत्व
आणि उदात्त कल्पनांची उदात्तता
आणि प्रेमाची खोली
ते सर्व आपल्याला त्या महान निर्मात्याची आठवण करून .देतात
आणि अपवादात्मकपणे सुंदर
* * *

प्रेम म्हणजे सोनेरी इमारत
अनंतकाळच्या राजाने बांधलेले
संपूर्ण वैश्विक कुटुंबासाठी
.प्रेम ही एक लपलेली आग आहे
दैवी आज्ञेने वितळले
विश्वातील उग्रपणा
.आणि ते एका अदृश्य पदार्थात रूपांतरित होते
शाश्वत प्रेमापासून
प्रेम हे एका नदीसारखे आहे जे न थांबता किंवा व्यत्यय
.न आणता वाहते
नम्र आणि प्रामाणिक आत्म्यांच्या देशात
पण ते आत्म्यांच्या क्षुद्र खडकांभोवती स्वतःला गुंडाळते
अहंकार, स्वार्थ आणि अभिमानाने
.कारण तो त्यातून जाऊ शकत नाही
आणि त्यातून ओलांडणे
* * *

.जे देवाला ओळखतात त्यांना कोणतीही इच्छा नसते इतरांच्या हृदयात स्वतःला स्थान देण्यासाठी
.किंवा ते छान दिसतात
कारण त्यांची एकमेव इच्छा आध्यात्मिक चेतना जागृत .करणे आहे
इच्छा करणाऱ्यांच्या आत्म्यात
आणि त्यांची प्रेरणा देवावर प्रेम करणे आणि .त्याच्याकडे वळणे आहे
* * *

एकदा एक मुका माणूस मध खात होता, आणि कोणीतरी त्याला .मधाची चव विचारली
जरी तो मुका माणूस बोलू शकत नव्हता, तरी त्याने अशा .हालचाली केल्या की प्रश्नकर्त्याला समजले की मध गोड आहे त्याचप्रमाणे, जेव्हा मन उच्च चेतनेच्या अवस्थेत
प्रवेश करते आणि उपस्थितीच्या अमर्याद समग्रतेला स्पर्श करते, तेव्हा त्याला माहित असते की ते देवाच्या संपर्कात आहे आणि अनुभव गोड आहे, परंतु त्या संबंधाची स्थिती शब्दात .व्यक्त करणे अशक्य आहे जी वर्णनाच्या पलीकडे आहे
जरी त्या व्यक्तीसाठी वेदना खरी असली तरी, तो इतरांना वेदनांची भावना सांगू शकत नाही जेणेकरून त्यांना ती .त्याच्यासारखीच वाटेल
हे उच्च आध्यात्मिक धारणांना लागू होते. ते असे
.काहीतरी आहे जे कोणीही शब्दात व्यक्त करू शकत नाही देवाचे ज्ञान केवळ प्रत्यक्ष वैयक्तिक अनुभवातूनच .मिळू शकते
* * *

पहाटेच्या हृदयातून, मी तुला अर्पण म्हणून प्रकाशाची फुले तोडली
आणि तुम्ही सकाळच्या मंदिरात दक्षतेचे दिवे लावले
जो आध्यात्मिक शांतीने भरलेला आहे
.आणि मी तुमचा धन्य चेहरा पाहिला आहे
ते सावल्यांच्या आडून डोकावते
तो प्रिय चेहरा जो माझ्याकडे पाहत असे आणि अजूनही पाहतो
युगानुयुगे दयाळूपणा आणि करुणेने

.मी आता नशिबाला दोष देणार नाही
तुला माझ्यापासून दूर ठेवणारा अंधार मीच निर्माण
.केला आहे
आता तुमच्या शुद्ध आनंदाच्या आरशात
मी स्वतःला पाहतो आणि जाणतो की माझे सार अंतहीन आनंद .आहे
मी माझे प्रेम तुझ्या शाश्वततेच्या पवित्र ठिकाणी .ओततो
आणि मी माझ्या आत्म्याचे स्तोत्र तुमच्यासाठी .उंचावतो, ज्याची तुम्हाला आस आहे
आणि मी माझ्या हृदयातील सर्वात खोल भावना तुमच्यावर .विश्वास ठेवतो
प्रचंड प्रेम आणि सततच्या तळमळीतून
* * *

धन्य ते लोक ज्यांच्यावर इतरांकडून चांगल्या कृत्यांसाठी टीका केली जाते, कारण जे उदात्तता आणि सन्मानाने जगतात आणि मरतात त्यांच्यासाठी शाश्वत आनंदाचा .स्वर्ग वाट पाहत आहे
स्वार्थ, संधीसाधूपणा, मत्सर आणि शत्रुत्वाने
प्रेरित होऊन, चांगले काम करणाऱ्यांना हानी पोहोचवण्याचा .प्रयत्न करणाऱ्यांचा धिक्कार असो
थट्टा, व्यंग, गप्पाटप्पा, सूड, पूर्वग्रह आणि खोटे
बोलणे हे वाईटाचे विषारी भाले आहेत जे त्यांच्या मालकावर .हल्ला करतात आणि त्याला सर्वात मोठे नुकसान करतात
* * *

देवापासून निघणाऱ्या चेतना आणि उर्जेपासून आपले अस्तित्व निर्माण करणाऱ्या इंद्रिये आपल्याला जग दाखवतात आणि आत्म्याला त्याच्या स्रोतापासून आणि उर्वरित .सृष्टीपासून एक वेगळे अस्तित्व म्हणून चित्रित करतात भौतिक शरीराने आत्म्याला कैद केले आहे, जे वैश्विक आत्म्याचे प्रतिबिंब आहे. विस्मृतीने ग्रस्त, आत्मा आता त्याचे दैवी सार लक्षात ठेवत नाही तर त्याच्या भौतिक शरीराला त्याचे खरे स्वरूप मानतो. म्हणूनच, तो त्याच्या सर्व दोषांना स्वीकारतो आणि त्याच्या मर्यादा आणि कमतरता

स्वतःला देतो. अशा अवस्थेतील आत्म्याला "अहंकार" किंवा
. "स्व" म्हणतात
पण जेव्हा हा "अहंकार" किंवा हा लहान, मर्यादित
स्वतःला हे कळते की त्याचे शरीराशी असलेले नाते तात्पुरते आहे आणि त्याचे अमर, अमर सार आहे, तेव्हा त्याला आत्मा .म्हणता येईल
तिच्या मूलभूत स्वरूपाची जाणीव जितकी जास्त स्थापित होते आणि तिची जाणीव जितकी जास्त वाढते आणि विस्तारते तितकेच तिला असे वाटते की ती वैश्विक चेतनेशी जवळून .जोडलेली आहे आणि संपूर्ण मानवता तिचे जागतिक कुटुंब आहे
* * *

आपण भेटवस्तू देणाऱ्याला त्याच्या भेटवस्तूंचा आनंद .घेत असताना विसरू नये
कृतज्ञ हृदय आध्यात्मिक विकासासाठी आणि जीवनातील चांगल्या गोष्टींच्या प्रवाहासाठी जाणीवेचा मार्ग उघडते, कारण एक मार्ग उघडताच, आध्यात्मिक शक्ती त्यातून वेगाने .धावते
जीवनातील सर्व आशीर्वादांबद्दल आपण कृतज्ञ असले
पाहिजे आणि हे लक्षात ठेवले पाहिजे की विचार, भाषण आणि कृतीची सर्व शक्ती देवाकडून येते आणि तो सध्या आपल्यासोबत .आहे, आपल्याला मार्गदर्शन आणि प्रेरणा देत आहे
एकदा ही जाणीव शिष्याच्या चेतनेत दृढपणे स्थापित
.झाली की, त्याच्या आत ज्ञानाचा एक झगमगाट चमकतो
कधीकधी दैवी शक्ती समुद्राच्या उसळत्या लाटेसारखी
येते जी मोठ्या वेगाने पुढे येते, अडथळे दूर करते आणि मन .आणि आत्म्यावरील कचरा काढून टाकते
संपूर्ण जग देवाकडे झुकलेले नाही, परंतु काही ठिकाणी .त्याच्यासाठी तहानलेले आणि तळमळणारे आत्मे आहेत
देव आपल्या प्रार्थनांना प्रतिसाद देत नसल्यासारखे वाटत असले तरी, प्रामाणिक साधक प्रयत्न करणे थांबवत नाही तर त्याच्या विवेकाच्या खोलीतून त्याचे आवाहन चालू ठेवतो .जोपर्यंत त्याला उत्तर मिळत नाही
देवाला शोधण्यापूर्वी, लोक भौतिक इच्छा पूर्ण करण्याकडे लक्ष देतात, परंतु त्याला शोधल्यानंतर, त्या इच्छा त्यांची चव आणि तेज गमावतात, उदासीनतेमुळे नाही तर

साधकाला त्याचे हृदय भरून आणि त्याच्या सर्व इच्छा पूर्ण .करून आत्म्याचा आनंद जाणवतो
लोक त्यांचे संपूर्ण आयुष्य भौतिक गोष्टी मिळविण्यासाठी झटत राहतात, त्यांना हे माहित नसते की जर त्यांनी केलेल्या प्रयत्नांपैकी एक चतुर्थांश प्रयत्न प्रथम देवाकडे वळले तर त्यांच्या काही इच्छाच नव्हे तर .सर्व इच्छा पूर्ण होतील
आपले हृदय कृतज्ञतेने भरलेले असू द्या आणि आपले जीवन .कृतज्ञतेने भरलेले असू द्या
* * *

एखाद्याच्या व्यक्तिमत्त्वातील स्वार्थाचे डाग आणि अनिष्ट गुण काढून टाकल्याशिवाय मित्रांना आकर्षित करणे .शक्य नाही
योग्य आचरण हा खऱ्या मैत्रीचा पाया आहे
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे हेतू शुद्ध असतात आणि तो स्वार्थापासून मुक्त असतो, तेव्हा त्याचा मूळ स्वभाव .प्रकट होईल आणि त्याच्या खऱ्या मित्रांची संख्या वाढेल
* * *

शांतता ही एक आदर्श अवस्था आहे ज्यामध्ये आपण
.जीवनातील अनुभवांना सामोरे जावे
अशांतता ही शांततेच्या विरुद्ध आहे आणि तिच्या
.व्यापक स्वरूपामुळे ती एक व्यापक जागतिक संकट बनते
* * *

सर्व शक्तींचा उगम असलेला वैश्विक प्रकाश अंधाराच्या मागे लपलेला असतो आणि तो शांततेच्या खोलीत दिसतो जिथे .विचार शांत होतात आणि प्रकाशांचे परीक्षण केले जाते मानसिक एकाग्रतेच्या उच्च अवस्था असतात आणि साधक
जितका जास्त त्या अवस्थांकडे जातो तितकेच त्याला शब्दात वर्णन करता येत नसलेल्या आध्यात्मिक आनंदाच्या अद्भुत :अवस्थांचा अनुभव येतो आणि नंतर त्याला आनंदाने जाणवते मी सर्वत्र जे शोधत होतो"
.तो आता माझ्यासोबत आहे तो माझ्या आत खोलवर राहतो
.तो माझ्या हृदयात आणि आत्म्यात आहे
शांततेच्या शांततेत, मला त्याची उपस्थिती जाणवते
आणि अंधाराच्या भिंतींच्या मागे, मी त्याला पाहतो

* * *

द्वेषामुळे निर्माण होणारे दुःख आणि युद्धे हे सिद्ध करतात की खरी अध्यात्म, करुणा आणि दया ही उच्च आणि अधिक .श्रेष्ठ शक्ती आहेत
द्वेष हा विनाशकारी असतो, तर प्रेम ही अस्तित्वातील .सर्वात मोठी रचनात्मक शक्ती असते
म्हणून, माझ्या प्रिय मित्रांनो, द्वेषाच्या व्यर्थतेपासून आणि युद्धांच्या दुःखद घटनांपासून माणसाने धडा घेतला पाहिजे आणि देवावर प्रेम केले पाहिजे, कारण त्याच्यावर प्रेम केल्याने यश, सौभाग्य आणि पूर्ण .समाधान मिळते जे इतर काहीही देऊ शकत नाही
जर सर्व देश एकमेकांवर प्रेम करत असतील आणि एकमेकांना मदत करण्यास उत्सुक असतील, जबरदस्तीने आणि चुकीच्या पद्धतींनी नव्हे तर प्रेमाने आणि दयाळूपणे, तर पृथ्वीच्या .प्रत्येक कोपऱ्यात चांगुलपणा, यश आणि समृद्धी पसरेल
* * *

.माणूस निर्बंधांच्या कचाट्यात जगतो
त्याला कसे कळेल की पुढच्या क्षणी त्याला दुखापत
?होणार नाही किंवा कोणी त्याचे हृदय तोडणार नाही
महान व्यक्तीने मिळवलेली सुरक्षा हीच खरी सुरक्षा
आहे. अशी सुरक्षा असणे आणि ती इतरांना देणे हेच खरे .स्वातंत्र्य आणि सर्वोच्च ज्ञान आहे
* * *

.देव अस्तित्वातील सर्वात गोड गोष्ट आहे
तुमच्या हृदयाला जे काही हवे आहे ते तुम्हाला देवात सापडेल. मी माझ्या आयुष्यातील एकही क्षण वाया घालवला नाही आणि मी देवापासून माझे लक्ष विचलित करणाऱ्या सर्व गोष्टींचा त्याग केला आहे आणि मला असा आनंद मिळाला आहे जो .मला इतर कोणत्याही गोष्टीत सापडला नाही
मी दैवी चेतनेच्या अवस्थेत राहतो आणि ज्यांना मी ज्या स्थितीत राहतो तीच स्थिती अनुभवायची आहे त्यांना मी अशी .इच्छा करतो
ज्यांनी मला त्यांचे प्रेम दिले आहे त्यांना देवाचे प्रेम आणि त्याच्या उपस्थितीची कृपा त्यांच्यासोबत वाटून .मी त्यांची परतफेड करू इच्छितो

* * *

मी वैश्विक समुद्राचा फेस आहे
आनंदाच्या खोलीतून बाहेर पडणे
.मी नाचणाऱ्या आनंदाचा प्रवाह आहे
जबरदस्त आनंदाच्या लाटांच्या वर
.माझ्या परीने प्रयत्न करत आहे
जेणेकरून मी आनंदाचा सर्वात मोठा सागर बनू शकेन .माझ्या आनंदाच्या लाटा अनंतापर्यंत पसरू दे
आणि सर्व दिशेने पसरण्यासाठी
शेवटी वैश्विक आनंदाच्या हृदयात विश्रांती !घेण्यासाठी
* * *

लोकांना फक्त आयुष्याचा मध्य दिसतो; आयुष्याची .सुरुवात आणि शेवट त्यांच्यापासून लपलेला असतो
.मृत्यू हा शेवट आहे असे मानणे अवास्तव आहे
आपण, ज्यांना बुद्धी, बुद्धिमत्ता आणि जीवनाने परिपूर्णता लाभली आहे, ते मृत्यूच्या वेळी झोपी जाताच !?अस्तित्वात नाहीसे होतील हे शक्य आहे का
संपूर्ण मानव हा सर्जनशील कल्पनांचा आणि आध्यात्मिक चेतनेचा समूह आहे आणि मृत्यूमध्ये त्या अमूर्त वस्तुमानाचा आणि त्या सौम्य चेतनेचा नाश करण्याची शक्ती .नाही
* * *

जर तुम्ही देवावर शुद्ध आणि निःशर्त प्रेमाने प्रेम केले तर तो इतरांच्या मनात विचार निर्माण करेल आणि ती मने तुमच्या इच्छा पूर्ण करण्याचे साधन बनतील, अगदी त्या .इच्छा ज्या तुम्ही कोणालाही सांगितल्या नाहीत
म्हणून, ज्या आध्यात्मिक चुंबकत्वाद्वारे तुम्ही काहीही स्वतःकडे आकर्षित करू शकता तेच आकर्षण तुम्हाला .विकसित करायचे आहे
जेव्हा तुम्हाला चांगल्या, उदात्त आणि स्वच्छ गोष्टींची इच्छा असेल, तेव्हा तुम्ही दैवी चुंबकत्व आकर्षित कराल जे तुम्हाला माहित असलेल्या आणि नसलेल्या .ठिकाणांपासून चांगल्या गोष्टी आणि आशीर्वाद देईल
* * *

जर चोर, ड्रग्ज व्यसनी आणि मद्यपींना विचारले की त्यांना त्यांची जीवनशैली आवडते का, तर त्यांचे उत्तर .बहुधा "नक्कीच नाही" असे असेल
त्यांना वाटले की जेव्हा ते त्यांच्या चुकीच्या कृतींना सुरुवात करतील तेव्हा ते आनंदी होतील पण त्यांना कधीच कळले नाही की त्यांच्या कृतींचे परिणाम .त्यांच्यासाठी हानिकारक आणि हानीकारक असतील
म्हणूनच माझे हृदय दुखते आणि जे चुका करतात त्यांच्यासाठी मी अश्रू ढाळतो कारण, देवाची शपथ, ते खरोखर मीच आहोत आणि जर देवाची माझ्यावर दया नसती तर मीही .त्यांच्यासारखाच असतो
वाईट हे स्वतःच एक प्रकारचे अफू आहे म्हणूनच
आपल्याकडे विशेष आश्रयस्थान असले पाहिजेत जिथे चुकीचे .लोक सरळ कसे जगायचे आणि योग्य विचार कसा करायचा हे शिकतात पुनर्वसनासाठी तुरुंग हे योग्य ठिकाण नाही अशा
लोकांना मदत करू शकणाऱ्या प्रभावशाली, सकारात्मक .व्यक्तींभोवती असण्याची आवश्यकता आहे
* * *

तुमच्या स्टेशन जॉय कडून
.मी तुमचे गोड, मधुर सूर रोज ऐकतो
.जे माझ्या हृदयाला परिचित आणि प्रिय वाटते पूर्वी, मी तुमचे आशीर्वादित स्टेशन ऐकण्याचा प्रयत्न केला होता
.पण तुमचा कार्यक्रम खूप दूरचा वाटत होता
माझ्या लहान विचारांच्या पलीकडे
पण ध्यान किल्लीच्या अनेक स्पर्शांनंतर
.मी तुमच्याशी जुळवून घेण्यात यशस्वी झालो
तू आकाशाच्या पंखांवर माझ्याकडे आलास
.तू दयाळूपणाचे सूर वाजवत होतास
आणि मनाची शांती
* * *

कल्पना म्हणजे आत्म्याच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या नद्या .आहेत
देवाशी एकरूप राहणे हे सर्वात मोठे आणि महत्त्वाचे .कर्तव्य आहे

देव आत्म्याच्या सर्वात खोल कोपऱ्यातून निघणाऱ्या .हृदयाच्या भाषेचे ऐकतो
लोकांना वाटते की देव त्यांच्या प्रार्थनांचे उत्तर
देत नाही कारण त्यांना हे कळत नाही की देव कधीकधी त्यांच्या अपेक्षांपेक्षा आणि त्यांनी मागितलेल्या .गोष्टींपेक्षा वेगळ्या पद्धतीने उत्तर देतो
जोपर्यंत ते त्याच्या संपूर्ण इच्छेशी सुसंगत होत
नाहीत तोपर्यंत तो नेहमीच त्यांच्या इच्छेनुसार प्रतिसाद .देत नाही
* * *

मी फुलांच्या हृदयातून अमृत पिईन
आणि मी मऊ रेशमी गालिच्यावर ताणून जाईन
किंवा सोनेरी फुलपाखरांच्या मागे धावा
मला टेकड्या आणि डोंगराच्या वळणांमध्ये भटकायला
आवडेल
रात्रीच्या मंद, ताज्या वाऱ्यासह
आणिअॅनिमोन्सच्या मध्ये
दवबिंदूंनी सजलेला
त्या बुद्धिमान सुगंधाला सलाम करण्यासाठी मी क्षणभर .थांबेन
हलणाऱ्या फांद्या असलेल्या झाडांमधून येणारा सुगंध
आणि पक्ष्यांच्या पंखांनी माझा आत्मा उडेल
सर्वत्र कल्पनेच्या पलीकडे
आणि गाणाऱ्या कोकिळ्यांसह, मी माझी मूक गाणी गाईन
आणि मी अमर्याद आकाशासह विस्तारेन
सूर्यप्रकाशाच्या धाग्यांपासून मी माझे आनंद निर्माण करीन
आणि चंद्राच्या किरणांनी मी माझे दुःख धुवून टाकीन
आणि रात्रीच्या अंधारात, मी माझे काळोखे अनुभव पुसून टाकीन
आणि पहाटे, मी एक नवीन जग निर्माण करेन
अमर्याद आनंदाचा
* * *

आपण स्वतःला वाढवू किंवा अरुंद करू शकतो म्हणून आपण .अद्वितीय माध्यम आहोत

आपल्याला इच्छास्वातंत्र्य आणि निवडीची शक्ती
देण्यात आली आहे. काही लोक अज्ञानाच्या साचलेल्या चिखलाने त्यांच्या जीवनाचा मार्ग अडवतात आणि ज्ञानाच्या .प्रवाहाला तो स्वच्छ करू देत नाहीत
सत्याचा समुद्र त्या अरुंद खोल्यांमधून अधिक ताकदीने वाहून जाण्याचा प्रयत्न करतो, पण त्याचा काही उपयोग होत .नाही
आणि असे काही लोक आहेत जे आत्म-शिस्त आणि आध्यात्मिक संस्कृतीने त्यांच्या जीवनातील मार्ग खोदत, रुंद आणि खोलवर नेत राहतात, ज्यामुळे त्यांच्यामधून दैवी ज्ञानाचा प्रवाह वाहू लागतो आणि त्यांच्या आत्म्यांना प्रकाश आणि .आशीर्वादाने भरून टाकले जाते
* * *

नखांच्या बेडवर पाठीवर झोपणे ही एक अशी कामगिरी आहे
जी क्वचितच कोणी करू इच्छित असेल, तरीही आपल्याला अशा धाडसी आणि रोमांचक कृतीला शक्य करणाऱ्या मानसिक .शक्तीमध्ये रस असला पाहिजे
अपघात, आजार आणि अस्वास्थ्यकर सवयींमुळे होणाऱ्या शारीरिक वेदना आणि अस्वस्थता आपल्या सर्वांना माहित आहेत. आणि शारीरिक वेदनांचा परिणाम न होता नखांवर झोपण्याची ?क्षमता ही जीवनातील एक आशीर्वाद आहे हे कोण नाकारू शकेल जो कोणी जाणीवेच्या अशा अवस्थेत पोहोचतो ज्यामुळे त्याला हे जाणवते की तो शरीर नाहीये त्याला वेदना जाणवणार .नाहीत
जो आपल्या मनावर नियंत्रण ठेवू शकतो तो दुःखापासून .मुक्त होतो आणि शरीरावर पूर्ण प्रभुत्व मिळवतो स्वाभाविकच, हे एका रात्रीत घडणार नाही, परंतु सततचे .प्रयत्न आश्चर्यकारक काम करतात
* * *

आपण घाबरून न जाता जीवन आणि मृत्यू स्वीकारला पाहिजे आणि या जीवनातील धड्यांचा पुरेपूर फायदा घेतला पाहिजे .जेणेकरून आपल्याला पुढील जीवनाची जाणीव होईल
या भूमीच्या पलीकडे अनंत क्षितिजे आहेत जिथे आपण पुन्हा आपल्या प्रियजनांना भेटू ज्यांना आपण कायमचे .गमावले आहे असे आपल्याला वाटले होते

अर्थात, आपण मृत्यू मागू नये किंवा तो शोधू नये, परंतु जेव्हा तो येतो तेव्हा आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की ही शेवटची परीक्षा आहे जी आपल्याला भव्य बक्षीस .मिळविण्यासाठी पात्र ठरवते
* * *

जेव्हा साधकाला देवाचा शोध घेण्याचे महत्त्व कळते तेव्हा तो अजिबात संकोच करत नाही, उलट त्याचा संकल्प तीव्र करतो आणि त्याचे मन त्याच्या पवित्र ध्येयावर केंद्रित .करतो
जेव्हा त्याच्या आत इच्छा निर्माण होते, तेव्हा तो
चिंतन आणि आध्यात्मिक आकांक्षांनी तिचे पोषण करतो जोपर्यंत त्याला त्याच्या हृदयात देवाची उपस्थिती जाणवत .नाही
जीवनाच्या समुद्रात जीवनाचे जहाज चालवण्याचा हा .सर्वात सुरक्षित आणि विश्वासार्ह मार्ग आहे
* * *

तुमच्या आत प्रेम, दया, समजूतदारपणा आणि शांतीने सुगंधित, परिष्कृत विचारांची एक भव्य आणि अद्भुत बाग आहे. त्याची फुले पृथ्वीवरील फुलांपेक्षा आणि भौतिक सुगंधी .औषधी वनस्पतींपेक्षा अतुलनीयपणे सुंदर आहेत
जेव्हा तुम्ही तुमचे शुद्ध प्रेम देता तेव्हा तुम्ही
एक सुगंधित गुलाब लावला असता आणि त्या प्रेमाचा सुगंध आणि त्या समजुतीचा सुगंध कोणत्याही पृथ्वीवरील फुलापेक्षा !जास्त काळ टिकतो आणि हेच सत्य आहे
* * *

सर्जनशील विचारसरणी, काळजीपूर्वक वाचन आणि सत्य शब्दांची पुनरावृत्ती हे नकारात्मकतेपासून मुक्त होण्यासाठी आणि सकारात्मक मानसिकता स्थापित करण्यासाठी .उपयुक्त मार्ग आहेत
खोल एकाग्रतेने पुनरावृत्ती केलेल्या प्रतिज्ञेमुळे आणि विनवण्यांनी योग्य विचारसरणी तयार होण्यास मदत होईल जेणेकरून सकारात्मक विचार पूर्वी नकारात्मक .विचारांइतकेच नैसर्गिक होतील
* * *

आपण आध्यात्मिक आनंदाचा खजिना जपला पाहिजे आणि तो
आनंद इतरांच्या हृदयात निर्माण केला पाहिजे आणि कोणत्याही गोष्टीला आपला आंतरिक आनंद हिरावून घेऊ देऊ .नये
जरी दिवस कुरकुरत असतील आणि अवचेतन मन आपल्याला सर्वकाही गमावल्याचे सूचित करत असेल, तरीही आपण आनंदाच्या .अभेद्य शांततेने त्या घाईघाईला विसर्जित केले पाहिजे आनंदाच्या मित्रांनो, तुमच्या उदात्त
महत्त्वाकांक्षा आणि ध्येयांच्या, तुमच्या उदात्त कृतींच्या आणि उदात्त विचारांच्या सिंहासनावर स्वतःला मुकुट घाला, आणि तुम्हाला प्रत्येक विचार आणि प्रत्येक .भावनेच्या रचनेत देव आनंदासारखा वाटेल
आपण अचेतन मनाच्या मातीत दैवी प्रेमाचे झाड देखील
लावले पाहिजे. जेव्हा आपल्याला ते प्रेम जाणवते तेव्हा .भीती नाहीशी होईल आणि देवाच्या मदतीने काळजी नाहीशी होईल
* * *

एखादी व्यक्ती जन्मापासूनच कमकुवत इच्छाशक्तीची असते आणि ती बलवान होऊ शकत नाही असे म्हणणे चुकीचे आहे, कारण अशी शक्यता असते की ती व्यक्ती महान बनू शकते आणि जीवनाच्या .सर्व पैलूंमध्ये अद्भुत गोष्टी साध्य करू शकते
* * *

कायमचे
?तो दिवस कधी उजाडेल का, हे अनंतकाळ
जिथे मी तुम्हाला कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय विचारेन .आणि मी तुम्हाला अनंत प्रश्न पाठवतो
!?आणि मला तुमच्याकडून उत्तर मिळेल का
कमकुवत, बारीक तण कसे वाढवायचे
त्यांचे डोके न झुकता वर केले जाते
आणि त्या वादळांनी न डगमगता
जे उंच झाडे उपटून टाकते
आणि प्रचंड संरचना नष्ट होतात
!आणि महाकाय समुद्र खवळले आहेत
?पहिल्या ठिणगीने तिचे डोळे कसे मिचकावले आणि पहिले झाड दिसले
आणि पहिला मासा

आणि पहिला पक्षी
?आणि ज्येष्ठ पुत्र
?त्यांची पहिली भेट कधी होती
हे तळमजल्यावरील घर
!?आश्चर्यांचे घर
किती आतुर आहे मला तुझा हात धरायला
ज्याने समुद्र आणि जमीन आकारली
!हे अनंतकाळ
* * *

जग बहुतेक काळोखमय आहे, पण जेव्हा आपण त्यांना पाहतो ज्यांचे चेहरे आनंदाच्या तेजाने चमकतात
त्यांचे हास्य आपले दुःख दूर करते आणि आपल्या चिंता .अंधारात चमकणाऱ्या दिव्याप्रमाणे विखुरते
त्याच्या प्रकाशापुढे अंधार नाहीसा होतो
आपल्या चेहऱ्यावरून आत्म्याचे हास्य चमकू द्या. दैवी प्रेमाची झुळूक आपल्या हास्यांना घेऊन जा आणि त्यांना उदास हृदयात पसरवू द्या, जेणेकरून त्या हास्यांचा प्रकाश .इतरांच्या हृदयातील अंधार दूर करू शकेल
* * *

इतरांच्या भावनांचा विचार करणे हा सर्वात अद्भुत गुणांपैकी एक आहे आणि तो एखाद्या व्यक्तीला सर्वात जास्त .आकर्षण देतो
उदाहरणार्थ, जर एखाद्याला तहान लागली असेल, तर जो
व्यक्ती इतरांबद्दल विचार करतो तो त्यांची गरज ओळखेल आणि .त्यांना पाणी प्यायला देईल
भावनांबद्दल विचारशील असणे म्हणजे इतरांबद्दल जागरूक असणे आणि त्यांच्याबद्दल विचार करणे
जे इतरांचा आदर करतात आणि त्यांच्या भावनांची कदर
.करतात त्यांना त्यांना काय हवे आहे हे सहज कळते
* * *

त्याच्या आध्यात्मिक मार्गावर चालू राहण्याच्या क्षमतेबद्दल एका शिष्याला शंका होती. त्याला प्रोत्साहन :देण्यासाठी, गुरु परमहंस त्याला म्हणाले
देव दूर नाही, तर जवळ आहे, आणि मी त्याला सर्वत्र" "उपस्थित पाहतो

विद्यार्थ्याने निषेध करत म्हटले, "पण तुम्ही देवाला "!जाणणारे शिक्षक आहात, साहेब
:शिक्षकाने उत्तर दिले
सर्व आत्मे समान आहेत, आणि तुमच्यात आणि माझ्यात फक्त" एवढाच फरक आहे की मी देवावर प्रेम करतो हे सिद्ध करण्यासाठी मी प्रयत्न केले, म्हणून त्याने स्वतःला ".माझ्यासमोर प्रकट केले
* * *

जेव्हा एखादी व्यक्ती खूप आनंददायी चित्रपट पाहण्यात मग्न होते, तेव्हा ते इतर सर्व काही विसरून जातात आणि .त्यांचे लक्ष केवळ चित्रपटावर असते
आणि देवाच्या प्रेमाने मोहित झालेल्या, दैवी प्रिय व्यक्तीशिवाय सर्वकाही विसरणाऱ्या व्यक्तीच्या बाबतीतही .असेच घडते
सामान्य माणसाला दैवी उपस्थिती अनुभवण्याची पुरेशी तळमळ आणि तळमळ नसते कारण मनाला दैवी ऐवजी भौतिक गोष्टींवर .लक्ष केंद्रित करण्याची सवय असते
जर चित्रपट, सेक्स आणि सांसारिक सुखे एखाद्या
व्यक्तीचे लक्ष वेधून घेऊ शकतात, तर देवाचे काय, जो आनंदाचा स्रोत आहे आणि अस्तित्वातील सर्वात आनंददायी !गोष्ट आहे
पण समस्या अशी आहे की बहुतेक लोक देवाला जाणून घेऊ इच्छित नाहीत, आणि जर तुम्ही त्याला ओळखले तर तुम्हाला आढळेल की तुम्ही एका परम आध्यात्मिक परमानंदात बुडलेले .असताना तास निघून जातात
मी काहीही केले तरी देव माझ्यासोबत असल्याशिवाय मला .आनंद होत नाही
* * *

जर लोकांना भौतिक दारिद्र्य टाळायचे असेल तर त्यांनी आध्यात्मिक दारिद्र्याचा तिरस्कार केला पाहिजे कारण ते .सर्व मानवी दुःखाचे मूळ कारण आहे
जो व्यक्ती आध्यात्मिक आणि व्यावहारिक दोन्ही असतो
तो आनंदी असतो आणि फक्त आनंदी व्यक्तीच यशस्वी व्यक्ती .असते

एखाद्या शहरातील रहिवाशांना भौतिक सुखसोयी मिळत असल्या तरी, त्यामुळे त्या शहरातील खून आणि गुन्हेगारी .थांबणार नाही
कोणत्याही समाजाला सुसंवादी, निरोगी, आनंदी आणि समृद्ध जीवन जगण्यासाठी परस्पर सेवेच्या सार्वत्रिक तत्त्वांचा वापर, लोकांमध्ये उत्स्फूर्त सहकार्य, आध्यात्मिक जीवनावरील प्रेम आणि आत्म्याच्या इच्छांवर .नियंत्रण या सर्व गोष्टी आवश्यक आहेत
* * *

देव तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर देत नाही असे समजू
नका. तुम्ही त्याला जे काही बोलता ते त्याच्या वैश्विक हृदयात कोरले आहे. देव ज्या प्रकारे प्रतिसाद देतो त्याचे तुम्ही निरीक्षण केले तर तुम्हाला आढळेल की तो खरोखरच .तुम्हाला नेहमीच प्रतिसाद देतो
तुमची तळमळ जितकी जास्त असेल आणि तुमची तळमळ जितकी
.प्रबळ असेल तितकीच जलद आणि अद्भुत प्रतिक्रिया मिळेल
* * *

असे लोक आहेत ज्यांना शरीराच्या गरजा पूर्ण करणे आणि त्याच्या इच्छा पूर्ण करणे यापेक्षा जीवनात कोणताही उच्च उद्देश दिसत नाही, त्याहून अधिक काही नाही. ही इंद्रियांनी .मर्यादित असलेली जगण्याची अवस्था आहे
आणि बौद्धिक आणि हस्तकला क्रियाकलाप, शेती, व्यापार, खरेदी-विक्री आणि सर्वसाधारणपणे व्यावहारिक जीवनाशी संबंधित सर्व गोष्टींद्वारे सेवा देणारे लोक
ते सतत कामे करण्यात व्यस्त असतात आणि त्यांच्या आयुष्यात फक्त पैसे कमवणे हीच त्यांची चिंता असते, जी ते .अनेकदा कामुक सुखांवर वाया घालवतात
यामध्ये सर्जनशील स्वभाव असलेल्या अधिक विकसित
.व्यक्ती आहेत
व्यावसायिक जीवनात पैसे कमवण्याचा आणि यश मिळवण्याचा अनुभव घेतल्यानंतर, व्यवस्थापकीय आणि कार्यकारी कौशल्य असलेले लोक जीवनातील रहस्ये समजून घेण्यासाठी काम करत .आहेत
ते इंद्रियांच्या हुकूमांवर मात करण्यासाठी आत्म-नियंत्रणावर अवलंबून असतात, जीवन अधिक गांभीर्याने घेतात

आणि हानिकारक प्रवृत्तींशी लढा देण्यावर, स्व-सार्वभौमत्वावर आणि जीवनाचे दिशानिर्देश योग्य दिशेने .निश्चित करण्यावर विश्वास ठेवतात
चिंतनशील स्वभावाचे लोक आहेत, जे स्वभावाने
आध्यात्मिक आहेत आणि इतरांना प्रेरणादायी उच्च विचार .देण्यास सक्षम आहेत
* * *

जगाला आणि मानवतेला त्रास देणाऱ्या वाईट गोष्टी फक्त देवच सुधारू शकतो, परंतु मानवतेने दैवी उपस्थिती ओळखण्यासाठी आणि स्वतःमध्ये देवाचे असीम चांगुलपणा .दाखवण्यासाठी प्रयत्न केले पाहिजेत
:खात्री करण्यासाठी
दररोज सकाळी मी माझे शरीर, माझे मन आणि माझ्याकडे
असलेली प्रत्येक क्षमता तुमच्यासाठी अर्पण करतो, अनंत निर्माणकर्त्या, तुम्ही कोणत्याही मार्गाने वापरण्यासाठी, जेणेकरून तुम्ही माझ्याद्वारे स्वतःला .व्यक्त करू शकाल
* * *

एखाद्या व्यक्तीला स्वतःला स्वीकारता यावे म्हणून, .त्याने आपल्या विचारांवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे तुम्ही खोलवर विचार करायला हवा आणि तुमचे मन एकाग्र करायला हवे जेणेकरून जेव्हा तुम्ही तुमचे मन एखाद्या विशिष्ट कल्पनेवर केंद्रित करता तेव्हा तुमचे लक्ष एका कल्पनेवरून दुसऱ्या कल्पनेकडे भटकणार नाही किंवा उडी .मारणार नाही
बहुतेक लोक जीवनाच्या पृष्ठभागावर जगतात, परंतु ज्ञानाचे रत्न मिळविण्यासाठी विचारांच्या समुद्रात .खोलवर बुडी मारावी लागते
खोलवर विचार करणारे लोक आनंदी असतात कारण ते
त्यांच्या वातावरणातील चिंतेच्या कारणांपासून .मानसिकदृष्ट्या स्वतःला दूर ठेवू शकतात
सामान्य माणसाला पळून जाण्याचा कोणताही मार्ग नाही,
कारण तो नेहमीच पृष्ठभागावर राहतो जसे मासेमार पकडणे सोपे .असते
* * *

सर्जनशीलतेच्या भावनेचा असाधारण गुणच त्याच्या मालकाला जगासमोर तेजस्वीपणे उभे करतो जसे त्या महान व्यक्तींनी जगासाठी उपयुक्त अशा नवीन गोष्टी आणल्या ज्या .यापूर्वी कोणीही केल्या नव्हत्या
त्या हुशार प्रतिभांमध्ये एक अदम्य सर्जनशील आत्मा होता, ज्याला एक अशी इच्छाशक्ती होती जी इच्छित ध्येय .साध्य होईपर्यंत थांबणार नव्हती
देव त्या महान लोकांवर कृपा करत होता का जेणेकरून त्यांना ती विशेष महानता मिळाली? आणि दैवी इच्छेने त्यांना इतरांपेक्षा ती महान गौरव प्राप्त करण्यासाठी ?निवडले का
अजिबात नाही. त्यांनी त्यांच्या सर्जनशील प्रतिभेचा वापर प्रत्येक मानवाच्या वारशातील महानता आणि वैभव प्रदर्शित करण्यासाठी केला कारण तो देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाला आहे, जो सर्व सर्जनशीलता आणि नवोपक्रमाचा .स्रोत आहे
* * *

लोक पारासारखे आनंदाच्या मागे धावतात, पण आनंद मिळवण्याचा एक मार्ग आहे आणि तो म्हणजे देवाच्या आशीर्वादांसाठी त्याचे आभार मानणे आणि आयुष्यात आपल्याला .मिळालेल्या आशीर्वादांबद्दल कृतज्ञता बाळगणे
आपल्या जीवनातील आशीर्वादांबद्दल देवाबद्दल
कृतज्ञता व्यक्त करणे ही त्याला जाणून घेण्यासाठी एक मूलभूत आवश्यकता आहे, जो शाश्वत शांती, आरामदायी जीवन आणि .नवीन आनंदाचा स्रोत आहे
जेव्हा आपण देवाला आपले प्रेम देतो तेव्हा आपण
त्याच्या शांती, समाधान आणि समाधानाच्या आशीर्वादित .देणग्या स्वीकारण्यास तयार होतो
या जगातील सर्वात आनंदी लोक ते आहेत जे सकारात्मक
विचार करायला, रचनात्मक काम करायला आणि उदारतेने आणि दयाळूपणे जे काही देता येईल ते दान करायला शिकले आहेत. तेच .जीवनात यशस्वी होतात
एखाद्या व्यक्तीकडे जितके जास्त सकारात्मक जाणीव, कृतज्ञ हृदय आणि प्रेमळ आत्मा असेल तितकेच त्याला .त्याच्या आत देवाची जाणीव होते

आणि जेव्हा जेव्हा शिष्य देवाला कुजबुजतो, "हे प्रभू,
तू किती उदार आहेस!", तेव्हा त्याला जाणवते की त्याला मिळणारी शांती आणि आनंद हा देवाचा आशीर्वाद आहे, आणि तो त्याचे विचार आणि कृती अशा प्रकारे निर्देशित करू इच्छितो .की तो नेहमीच दैवी उपस्थितीच्या जवळ राहील
ही जवळीक चिंतन, सकारात्मक विचार आणि योग्य निर्णय याद्वारे साध्य करता येते. हे, कृतज्ञता आणि देण्याच्या .भावनेतून नैसर्गिकरित्या उद्भवतात
जर आपण आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपल्याला त्रास देणाऱ्या आपत्ती, अडचणी, आजार, चिंता आणि भीतींबद्दल विचार करण्याऐवजी, आपल्याला मिळालेल्या आशीर्वादांवर आणि कृतज्ञतेला पात्र असलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टींवर विचार केला तर आपण देवाला ओळखू लागेल आणि त्याचे प्रतिफळ आपल्याला शांती किंवा आनंद असे आध्यात्मिक जाणीवेने .मिळेल
आपले हृदय प्रेमाने आणि आनंदाने धडधडतील आणि आपले मन .तेजस्वी कल्पनांनी उजळून निघेल
* * *

बहुतेक लोकांचे मन एका अश्वशक्तीच्या इंजिनसारखे
!असते
प्रत्येक मानवी मनात प्रचंड क्षमता असूनही, फार कमी
लोक सक्रिय होण्याची वाट पाहत असलेल्या शक्तींचा वापर .करतात
लोकांच्या आवडी सामान्यतः खाणे, काम करणे, मनोरंजन करणे, झोपणे इत्यादी जीवनाच्या गरजांपुरत्या मर्यादित .आणि मर्यादित असतात
पण मानवांमध्ये सर्वात मोठा गुण आहे, तो म्हणजे .निर्माण करण्याची किंवा नवोन्मेष करण्याची क्षमता
ही गूढ, गूढ शक्ती काय आहे? पश्चिम ही व्यावहारिक आणि औद्योगिक नवोपक्रम आणि उपयोजित विज्ञानांची भूमी आहे. .पूर्व ही ज्ञान आणि आध्यात्मिक सर्जनशीलतेची भूमी आहे पुढाकाराची भावना म्हणजे नाविन्यपूर्ण मार्गांनी, यापूर्वी कोणीही न केलेले काम करण्यासाठी सर्जनशील .असण्याची क्षमता

ती निर्माणकर्त्याकडून प्राप्त झालेली सर्जनशील .शक्ती आहे
* * *

जर आपण जे बनू त्याचे बीज जिथे दडलेले असते तिथे अंतर्गत बदलाची शक्यता नसती, तर आपण आपल्या निसर्गाच्या .अज्ञात भागात बदल घडवून आणू शकलो नसतो
परंतु भविष्यात आपण कोण बनू यावर प्रभाव पाडण्याची
संधी आपल्याकडे आहे. आपल्या क्षमतेचे लवकर प्रशिक्षण आपल्यातील या अज्ञात भागाला सक्रिय करण्यात किंवा दुर्लक्षित केल्यास तो अर्धांगवायू होण्यास .महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावते
ज्याप्रमाणे वनस्पती मातीत आपली मुळे पसरवतात, त्याचप्रमाणे आपण खत, तण काढणे, माती मोकळी करणे, पाणी देणे आणि कुंपण घालणे याद्वारे आपल्यातील चांगल्या गुणांचे .संगोपन केले पाहिजे
.आपण आत्म्याच्या मातीतून तणही उपटून टाकले पाहिजे आपल्या जीवनातील फळे, मोठी, लहान, मध्यम आकाराची,
निरोगी किंवा रोगट असोत, ती आपण आपल्या स्वतःच्या बागेतील .झाडांची किती चांगली काळजी घेतो यावर अवलंबून असतील आपल्याला असे करण्याचे स्वातंत्र्य आहे, आणि जर आपण आपल्या स्वातंत्र्याचा आपल्या क्षमतेनुसार सर्वोत्तम वापर केला तर बाह्य परिणाम चांगला होईल आणि परिणामी, आपल्या निसर्गाच्या अज्ञात भागात नवीन आणि चांगले बीज तयार होतील आणि तेच भविष्यात आपले जीवन कसे असेल हे .ठरवतील
* * *

विचारांचे नकारात्मक आणि सकारात्मक परिणाम
विचार अत्यंत फसवे असतात, कारण ते नकारात्मक आणि .सकारात्मक दोन्ही परिणाम देऊ शकतात
मला अजूनही आठवतंय एकदा माझ्या एका बहिणीला घशात दुखत होतं, आणि मी कधीही इतका तीव्र घसा खवखवताना पाहिला .नव्हता; ती काहीही खाऊ शकत नव्हती किंवा गिळू शकत नव्हती तिने मला हाक मारली आणि रडत रडत म्हणाली, "कृपया मला
"मदत करण्यासाठी काहीही करा

मी तिला काही जेवण आणले आणि जेवायला सांगितले. माझा हात तिच्या घशाला स्पर्श करत आहे हे तिला माहीत नव्हते, .जिथे मी माझी मानसिक ऊर्जा केंद्रित केली
अचानक तिला आढळले की ती कोणत्याही वेदनाशिवाय जेवत .आहे आणि तिचा घसा बरा झाल्याबद्दल ती आनंदाने भरून गेली मी तिला सोडल्यानंतर, ती उठली आणि आरशात तिचा घसा पाहिला, आणि जेव्हा तिला दिसले की व्रण अजूनही आहेत, .तेव्हा वेदना परत आल्या आणि ती ओरडू लागली
जेव्हा मी घरी पोहोचलो आणि तिला वेदनेने वेदनेतून बाहेर पडताना पाहिले तेव्हा मी तिला विचारले, "तू काय "?केलेस
"तिने उत्तर दिले, "मी माझ्या घशात पाहिले
मी तिला सांगितले: "देवाच्या प्रकाशात तुझा घसा बरा होता हे मला दिसले, आणि म्हणूनच तुझी प्रकृती सुधारली, पण "तुला आजार दिसला आणि म्हणूनच तुला वेदना होतात
"मग मी तिला म्हणालो, "हे पाणी प्या
तिचे मन ग्रहणशील असल्याने, ती पाणी गिळू शकली आणि पुन्हा बरी झाली आणि तिने पुन्हा कधीही आरशात तिचा घसा .पाहिला नाही
अशाप्रकारे, विचार महत्त्वाची भूमिका बजावतात. न्यूरोलॉजिकल विकारांबद्दल - जे बहुतेकदा गैरसमजांमुळे उद्भवतात - जेव्हा मनाची शक्ती योग्यरित्या वापरली जाते .तेव्हा ते जलद पुनर्प्राप्तीस प्रोत्साहन देऊ शकते टीप: या कथेचा अर्थ असा नाही की तुम्ही डॉक्टरांना भेटू नये किंवा उपचार घेऊ नये, म्हणून स्पष्टीकरणाची .आवश्यकता आहे
* * *

:आपण असे म्हणू शकलो पाहिजे
या मर्यादित शरीराच्या मागे, मला परिपूर्ण आणि" "अमर्याद वाटते
देव माझ्यासोबत असल्याशिवाय मी व्याख्यान देत नाही आणि त्याच्याशी पूर्णपणे सुसंगत असल्याशिवाय मी शिकवत नाही आणि जेव्हा मी त्या पातळीवरून बोलतो तेव्हा मला माहित आहे की जे माझे ऐकतात ते त्यांनी ऐकलेले विसरणार .नाहीत

जे चिकाटीने प्रयत्न करतात त्यांना देवाची ओळख होईल आणि मला आशा आहे की ज्यांना त्यांचा पाठलाग सुरू ठेवायचा .आहे ते त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीला स्पर्श करतील
* * *

आनंदाची इच्छा ही सर्व इच्छांपेक्षा सर्वात प्रबळ
.असते
खरा आणि चिरस्थायी आनंद फक्त देवामध्येच मिळतो आणि जेव्हा तुम्हाला त्याची उपस्थिती कळते तेव्हा तुम्ही मोठ्या आनंदाने भरून जाता - असा आनंद जो इतर कोणत्याही .गोष्टीत मिळू शकत नाही
जर तुम्हाला संपूर्ण जग दिले गेले तर तुम्हाला ते कसे हाताळायचे हे माहित नसेल आणि तुम्हाला प्रत्येक .गोष्टीबद्दल एक जड ओझे आणि चिंता वाटेल
जगातील सर्वात मोठ्या सेलिब्रिटी आणि पुरुषांच्या जीवनाकडे पहा आणि तुम्हाला आढळेल की ते चिडचिडे होते, सर्व बाजूंनी छळाने ते इतस्तत: इतस्तत: इतस्तत: इतस्तत: इतस्तत: इतस्तत: नशिबाच्या हाताने हलवलेल्या आणि खेळवलेल्या .बाहुल्यांसारखे
पण जो जगाच्या प्रकाशाशी एकरूप होतो तो आनंदी असतो
.कारण तो त्याच्या निर्मात्याशी जोडलेला असतो
* * *

वाईट सवयींवर मात करण्यासाठी नेहमीच प्रयत्न केले पाहिजेत, कारण जेव्हा एखादी व्यक्ती निराशावादी आणि उदास वाटते तेव्हा तो स्वतःच्या आत्म्याच्या मातीत वाईट बीज .पेरतो
सतत वाईट सवयींमध्ये गुंतणे हा स्वतःचा नाश करण्याचा
एक प्रकार आहे. तथापि, सर्व अप्रिय आणि त्रासदायक परीक्षांना न जुमानता, दररोज आनंदी आणि आशावादी राहण्याचा प्रयत्न करणे हे नूतनीकरण आणि आध्यात्मिक जागृतीचे लक्षण .आहे
* * *

जे लोक त्यांचे मन कठोर आणि भयभीत होऊ देतात ते खरोखरच .मरत आहेत
ज्यांना जीवनाचे रहस्य उलगडायचे आहे त्यांनी दररोज
आपले जीवन नूतनीकरण केले पाहिजे, स्वतःला कोणत्या ना

कोणत्या प्रकारे सुधारण्यासाठी काम केले पाहिजे, सर्जनशील विचार विकसित केले पाहिजेत आणि रचनात्मक .कार्यात सहभागी झाले पाहिजे
आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, त्यांनी देवाकडे
बुद्धी मागितली पाहिजे, कारण बुद्धीसोबतच सर्व सुंदर आणि .उदात्त गोष्टी येतात
* * *

देवाने आपल्याला एक कुटुंब दिले आहे जेणेकरून आपण आपल्या प्रेमाचे वर्तुळ स्वतःपासून आपल्याशी संबंधित असलेल्या इतरांपर्यंत वाढवू शकू आणि नंतर त्या प्रेमाच्या सीमा सर्वांना समाविष्ट करण्यासाठी वाढवू .शकू
आपल्या प्रियजनांना आपल्यापासून दूर नेले जाते, मग ते मृत्यूने असो किंवा इतर परिस्थितीत असो, जेणेकरून आपण आपले प्रेम केवळ लोकांपुरते मर्यादित न ठेवता, स्वतःवर प्रेम करायला शिकू शकतो, जो देव आहे, आपला सर्वात जवळचा .शेजारी आहे, जो सर्व मानवी मुखवट्यांमागे लपलेला आहे
* * *

जेव्हा जेव्हा मला ग्रहणशील लोक भेटतात तेव्हा मी त्यांच्या मनाशी आणि तर्काशी संवाद साधण्याचा प्रयत्न करतो, तर ज्यांना रस नाही त्यांच्याशी मी क्वचितच बोलतो .कारण ते अजिबात ऐकू इच्छित नाहीत
जे लोक देवाच्या शोधात प्रामाणिक आहेत, मी
त्यांच्याशी त्यांच्या खुल्या मनाने संवाद साधण्याचा आणि त्यांच्या हृदयात दैवी प्रेमाचे बीज रोवण्याचा प्रयत्न .करतो
* * *

एखादा चित्रपट किंवा नाटक पाहताना, जर प्रेक्षकांना
शो पाहण्यापूर्वी कथेचे कथानक सर्व तपशीलांसह माहित असेल, .तर शोचा आनंद कमी होईल
त्याचप्रमाणे, या जीवनातील सर्व रहस्ये जाणून न घेणे उचित आहे कारण आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक अध्यायात एक वैश्विक नाट्य चालू आहे आणि ते घडण्यापूर्वी काय घडेल हे .जाणून घेणे रोमांचक नाही

आपण अंतिम परिणामाची चिंता करू नये, तर देवाकडे प्रार्थना करावी की त्याने आपल्याला जीवनाच्या खेळात आपल्या भूमिका शक्य तितक्या पूर्ण प्रमाणात बजावण्यासाठी मार्गदर्शन करावे, मग त्या भूमिका कमकुवतपणा असो वा शक्ती, आजार असो वा आरोग्य, अभिमान असो वा नम्रता, श्रीमंती असो वा गरिबी, आणि शेवटी या गुंतागुंतीच्या कथेचा अर्थ जाणून .घ्यावा
* * *

प्रत्येकाला दुसऱ्या व्यक्तीपेक्षा जास्त पैसे हवे असतात, आणि जेव्हा त्यांना ते मिळतात तेव्हाही ते समाधानी नसतात कारण त्यांना कळते की त्यांच्यापेक्षा श्रीमंत लोक .आहेत
लोक त्यांच्याकडे जे आहे त्यात समाधानी राहण्याऐवजी स्वतःच्या इच्छा आणि इच्छा निर्माण करून स्वतःला ओढवून .घेतलेल्या दुःखाच्या दलदलीत राहतात
असे लोक आहेत ज्यांच्याकडे इतरांपेक्षा खूप जास्त
आहे, तरीही ते आनंदी नाहीत, उलट ते अधिक मिळवण्याच्या .इच्छेने जळत आहेत आणि चिंता आणि भीतीने ग्रासलेले आहेत माझ्या मित्रांनो, देवाचा मार्ग हा सर्वात सोपा मार्ग आहे, आणि आपल्यासाठी सर्वात चांगले म्हणजे आपण प्रथम देवाकडे वळावे आणि त्याला आपल्यासाठी जे सर्वोत्तम आहे ते द्यावे अशी विनंती करावी आणि आपल्याला त्याच्या उदार हातातून जे हवे आहे ते मिळेल कारण तो प्रामाणिक प्रार्थनांचे उत्तर देतो आणि त्याच्या प्रेमींच्या इच्छा .पूर्ण करतो
* * *

पृथ्वीवरील आसक्ती आणि संपत्तीतून खऱ्या आनंदाची अपेक्षा करणे मूर्खपणाचे आहे कारण ते सुरुवातीलाच ते .आपल्यापर्यंत पोहोचवू शकत नाहीत
तरीही, पृथ्वीवरील जीवनात फक्त देवामध्येच अस्तित्वात असलेला आनंद, सर्व आनंद आणि आनंदाचा स्रोत, शोधण्याच्या त्यांच्या व्यर्थ प्रयत्नांनंतर लाखो लोक .हृदयभंग आणि चिरडून मरतात
* * *

देवाकडून भेटवस्तू मिळाल्यानंतर लोक देवाचे आभार मानतात हे अगदी स्वाभाविक आहे, परंतु त्यांनी दिलेल्या जीवनाच्या देणगीबद्दल आणि त्यांच्या आत्म्यात त्याने निर्माण केलेल्या आध्यात्मिक गुणांबद्दल ते क्वचितच त्याचे आभार मानतात किंवा त्याचे आभार मानण्याचा विचारही .करतात
जेव्हा आपल्याला देवाची उपस्थिती जाणवते किंवा त्याच्याकडून आपल्या प्रार्थनेला प्रतिसाद मिळतो तेव्हा आपले हृदय त्याच्याकडे वळवणे सोपे असते, परंतु आपल्याला त्याची जाणीव नसतानाही त्याने आपल्याला दिलेल्या लपलेल्या मार्गदर्शनाबद्दल आणि आपल्यासोबत असलेल्या त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीबद्दल त्याचे आभार मानणे किती अद्भुत आहे. हे देवावरील विश्वासाचे, त्याच्यासमोर .नम्रतेचे आणि त्याच्या ज्ञानावर समाधानाचे लक्षण आहे देव आपल्या प्रेमाला आणि तळमळीला त्याच्या पद्धतीने प्रतिसाद देतो आणि नम्र लोकांची अंतःकरणे सतत देणाऱ्या दैवी स्रोताकडून मिळणाऱ्या विपुल आशीर्वाद आणि .चांगुलपणाबद्दल कृतज्ञता आणि कृतज्ञतेने भरलेली असतात

* * *

माणसाचा शत्रू त्याचे पोट असते (माणसाचे पोट त्याचे शत्रू असते)
पोट हा शरीराचा सर्वात असुरक्षित भाग आहे आणि अनेकदा त्याच्यावर सर्वात वाईट प्रकारचे अत्याचार केले जातात. जेव्हा जास्त खाल्ल्याने किंवा अस्वास्थ्यकर अन्न खाल्ल्याने पचनसंस्थेमध्ये बिघाड होतो, तेव्हा त्यामुळे .सर्व प्रकारच्या आरोग्य समस्या उद्भवू शकतात
जेव्हा एखादी व्यक्ती आरशात आपला चेहरा पाहते तेव्हा त्यांना वाटते की ते ठीक आहेत, परंतु त्यांना हे कळत नाही की त्यांच्या शरीरात बरेच विषारी पदार्थ जमा आहेत. जर त्यांना त्या विषारी पदार्थांपासून मुक्त होण्याचा योग्य मार्ग माहित नसेल आणि जर शरीर त्यांना प्रभावीपणे काढून .टाकू शकले नाही तर आजार उद्भवतील
* * *

एका तरुण शिष्याने सल्ला मागितला आणि गुरु
:परमहंसांनी त्याला सांगितले
जग तुमच्यामध्ये वाईट सवयी आणि विचलित प्रवृत्ती निर्माण करते, परंतु जग जबाबदार राहणार नाही, किंवा त्या प्रवृत्ती आणि सवयींमुळे होणाऱ्या तुमच्या चुकांचे उत्तर .देणार नाही किंवा हिशेब देणार नाही
मग तुमचा सगळा वेळ एका कपटी मित्राला का द्यावा? दिवसातून एक तास आध्यात्मिक आणि वैज्ञानिक शोधांसाठी .बाजूला ठेवा
जीवन, कुटुंब, पैसा आणि इतर सर्व गोष्टींचा दाता - देव ?तुमच्या चोवीस वेळेचा एक भाग घेण्यास पात्र नाही का
* * *

:एका विद्यार्थ्याने विचारले
महाराज, काही लोक संत आणि पवित्र पुरुषांची थट्टा आणि" "?उपहास का करतात
:शिक्षक परमहंसांनी उत्तर दिले
दुष्टांना सत्याचा तिरस्कार असतो आणि जगिकांना" प्रवाहाबरोबर वाहून जाण्यास समाधान वाटते. कोणत्याही गटाला बदल आवडत नाही म्हणून, देवाच्या नीतिमान पुरुषांचा केवळ विचार त्यांना त्रास देतो आणि त्यांची शांती ".बिघडवतो
या लोकांची तुलना अशा माणसाशी करता येईल जो अनेक
वर्षे अंधार्या खोलीत राहतो जेव्हा कोणीतरी लाईट लावतो तेव्हा अचानक येणारा प्रकाश अर्ध-अंध व्यक्तीला त्रास .देतो आणि त्याला एक असामान्य घटना वाटते
* * *

लोहाराच्या जड हातोड्याला स्वतःची इच्छा नसते
जोपर्यंत तो तो हाताने उचलत नाही आणि खाली आणत नाही .तोपर्यंत तो जागीच राहतो, वापरात नसतो
परंतु मनुष्याला इच्छास्वातंत्र्य आहे जेणेकरून तो .देवाच्या हातात एक चांगले साधन आणि नीतिमान साधन बनू शकेल देव मानवांना कठोर, निर्जीव हातोडा बनवू इच्छित नाही,
तर या पृथ्वीवरील दैवी उद्देश साध्य करण्यासाठी .स्वातंत्र्याचा वापर करू इच्छितो
* * *

पैसा हा चांगल्या चवीचा सूचक असतोच असे नाही. बरेच श्रीमंत लोक त्यांना गरज नसलेल्या गोष्टी खरेदी करतात, ज्या नंतर त्यांच्या घरात सौंदर्याच्या दृष्टीने अप्रिय .आणि निरुपयोगी ढीगांमध्ये जमा होतात
घर आकर्षक बनवण्यासाठी खूप पैशांची गरज नाही; चव हा .महत्त्वाचा घटक आहे
पण घर सुशोभित करण्याची कल्पना काही लोकांना मोहित करते, म्हणून ते त्याचे वेड लावतात आणि स्वतःला भौतिक .गोष्टींपुरते मर्यादित करतात
ज्यांना जमा झालेले आणि तातडीचे बिल भरावे लागत आहे त्यांनी साधे जीवन आणि आर्थिक दबावापासून मुक्तता .मिळवण्याची आस बाळगली पाहिजे
पण ते स्वातंत्र्य आळस आणि आळशीपणाला बळी पडून किंवा औचित्य किंवा तर्काशिवाय सर्वकाही सोडून देऊन मिळणार .नाही
एकदा असे घडले की एका माणसाचे मोठे नुकसान झाले आणि तो :म्हणाला
अरे, माझा धिक्कार आहे! मी माझे भाग्य गमावले आहे आणि" माझी पत्नी मला सोडून गेली आहे, म्हणून मी सर्व काही सोडून ".संन्यासी होण्याचा निर्णय घेतला आहे
माझ्या मित्रांनो, या माणसाने सर्वस्व मागे सोडले
!नाही, उलट सर्वस्व त्याला सोडून गेले
आनंद मिळविण्यासाठी मानसिक वातावरण आणि समाधानाची .भावना हे दोन महत्त्वाचे घटक आहेत
सर्व इच्छांचे परीक्षण आणि वर्गीकरण केल्यानंतर, असे :म्हणता येईल
आवश्यक भौतिक गरजा मिळवण्यात कोणतीही अडचण नाही आणि" "त्या मिळवण्यास असमर्थता अन्याय्य आहे
* * *

:एका विद्यार्थ्याने विचारले
"?महाराज, देवाला ओळखण्यासाठी मी काय करावे"
:शिक्षक परमहंसांनी उत्तर दिले
मोकळ्या वेळेच्या प्रत्येक क्षणात,
त्याच्याबद्दलच्या खोल विचारांमध्ये स्वतःला मग्न करा. .त्याच्याशी मनापासून, आत्म्यापासून आत्म्यापर्यंत बोला

तो जवळीकतेपेक्षा जवळचा आणि प्रियकरापेक्षा प्रिय
आहे. मी त्याच्यावर प्रेम करतो जसा कंजूषाला पैशाची आवड असते, आणि मी त्याच्यावर प्रेम करतो जसे एका प्रेमग्रस्त, त्याच्या प्रियकरासाठी मोहित माणसाला हवेच्या .श्वासासाठी बुडणाऱ्या माणसाला आवडते
जेव्हा तुम्ही तुमची प्रचंड तळमळ आणि तीव्र तळमळ "व्यक्त करता तेव्हा तो तुमच्याकडे येईल
* * *

आपले सर्व प्रयत्न केवळ चांगले आरोग्य आणि भौतिक सुरक्षितता मिळविण्यासाठीच नव्हे तर जीवनाचा अर्थ .शोधण्यासाठी देखील समर्पित असले पाहिजेत
जेव्हा अडचणी आपल्याला व्यापून टाकतात, तेव्हा आपण प्रथम आपल्या सभोवतालच्या परिस्थितीकडे वळतो, मदतीसाठी .आवश्यक असलेले सर्व भौतिक बदल करण्याचा प्रयत्न करतो पण जेव्हा आपण एका ठप्प टप्प्यावर पोहोचतो आणि
म्हणतो, "माझे सर्व प्रयत्न अयशस्वी झाले आहेत, मी आणखी काय करू शकतो?" तेव्हा आपण आपल्या समस्येवर प्रभावी उपाय .शोधण्याचा गांभीर्याने विचार करू लागतो
जेव्हा आपण आपल्या विचारांमध्ये खोलवर जातो तेव्हा आपल्याला देवाच्या मदतीने आपल्या आतून उत्तर मिळते. हे .स्वतःच उत्तर मिळालेल्या प्रार्थनेचे एक रूप आहे
* * *

:शिक्षक परमहंस काही विद्यार्थ्यांना म्हणाले
जीवनाकडे पाहण्याच्या नकारात्मक दृष्टिकोनापासून"
सावध रहा. तुमच्या आजूबाजूला इतके सौंदर्य असताना तुम्ही "?कचऱ्याच्या ढिगाऱ्यांवर इतके लक्ष का केंद्रित करता कला, संगीत आणि साहित्याच्या सर्वात भव्य उदाहरणांवर" दोष काढता येतो पण त्यांच्या आकर्षणाचा आणि वैभवाचा आनंद "?घेणे अधिक चांगले आणि फायदेशीर नाही का
जीवनाची एक उज्ज्वल बाजू आणि एक अंधारी बाजू आहे कारण" "सापेक्षतेचे जग प्रकाश आणि सावल्यांवर आधारित आहे
जर तुम्ही तुमच्या विचारांना वाईट गोष्टींवर भर देऊ" ".दिलात तर तुम्ही स्वतःवर कुरूपता आणि दुष्टता आणाल सर्व गोष्टींमध्ये फक्त चांगले शोधा, जेणेकरून"
"तुम्ही सौंदर्याचा आत्मा आत्मसात करू शकाल

* * *

:गुरु परमहंस शिष्यांच्या गटाला म्हणाले
देवाने आपल्यासाठी पृथ्वीवरील ही भेट आयोजित केली," परंतु आपल्यापैकी बहुतेक जण नको असलेले पाहुणे बनतात, ".येथील काही गोष्टी आपल्या स्वतःच्या म्हणून घेतात आपले पृथ्वीवरील निवासस्थान तात्पुरते आहे हे विसरून आपण अनेक संबंध आणि संबंध निर्माण करतो, जसे की: "माझे घर," . "माझे काम," "माझे पैसे," "माझे कुटुंब," आणि असेच
पण जेव्हा आपला पार्थिव व्हिसा संपेल, तेव्हा सर्व
मानवी संबंध मिटतील आणि नाहीसे होतील, आणि मग आपल्याला आपल्याजवळ असलेल्या सर्व गोष्टी मागे सोडण्यास भाग पाडले जाईल. जो एकमेव आणि एकमेव आहे जो नेहमीच आणि सर्व ठिकाणी आपल्यासोबत असतो तो आपला शाश्वत आणि चिरंतन शेजारी, देव .आहे
आता जाणून घ्या की तुम्ही आत्मा आहात, शरीर नाही.
तुम्ही मृत्यूच्या क्रूर आणि अचानक मार्गाने तुम्हाला ?शिकवण्याची वाट का पाहता
* * *

जर एखादी व्यक्ती आजारी पडली तर त्यांनी त्यांच्या आजारावर मात करण्यासाठी त्यांच्या शक्तीनुसार सर्वकाही केले पाहिजे जरी डॉक्टरांनी त्यांना बरे होण्याची आशा नसल्याचे सांगितले तरी त्यांनी शांत राहिले पाहिजे कारण भीती सर्वशक्तिमान असलेल्या दैवी उपस्थितीची भावना .अस्पष्ट करते
चिंता आणि मानसिक त्रासात अडकण्याऐवजी, पीडित व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की तो देवाच्या .संरक्षणाखाली आणि मैत्रीपूर्ण काळजीखाली सुरक्षित आहे
* * *

चिंता म्हणजे मनाच्या वायरलेस सिस्टीममध्ये
.हस्तक्षेप आहे
दैवी स्तोत्र हे संयम आणि शांततेचे स्तोत्र आहे आणि .अशांतता म्हणजे गोंधळ
शांतता ही आत्म्याच्या वायरलेसद्वारे बोलणारी दिव्य .वाणी आहे
* * *

ज्यांना आपले जीवन नवीन बनवायचे आहे त्यांनी प्रथम त्यांच्या जीवनात कोणत्या सकारात्मक गोष्टी आणायच्या आहेत ते ओळखावे आणि नंतर असा कार्यक्रम तयार करावा जो ते दररोज पाळतात, आणि त्यांचे निर्णय पाळल्याने त्यांना खूप .आनंद मिळेल
स्व-सुधारणेच्या वेळापत्रकाचे पालन न केल्यास इच्छाशक्ती कमकुवत होते आणि प्रगतीच्या मार्गात अडथळे .येतात
माणसाचा सर्वात खरा मित्र आणि सर्वात वाईट शत्रू तो स्वतः असतो
जे लोक जीवनाच्या नैसर्गिक व्यवस्थेशी जुळवून घेतात
ते फलदायी कामगिरी साध्य करतात. कोणतेही कायदे एखाद्या व्यक्तीला चांगल्यासाठी बदलण्यापासून आणि त्याच्या उदात्त आकांक्षा पूर्ण करण्यापासून रोखत नाहीत. कोणतेही अडथळे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या उदात्त ध्येयांपर्यंत पोहोचण्यापासून रोखू शकत नाहीत जोपर्यंत तो त्या अडथळ्यांना स्पष्टपणे स्वीकारत नाही आणि स्वतःला खात्री .पटवून देत नाही की तो त्यावर मात करू शकत नाही
प्रेरणा स्त्रोतांमधून

भौतिक नियम आणि आध्यात्मिक नियमांमध्ये किंवा मानवी मनाच्या यंत्रणा समजून घेतल्यामुळे घडणाऱ्या चमत्कारांमध्ये कोणताही फरक नाही. वैज्ञानिक भौतिक नियमांचा वापर करून चमत्कार करतात आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगत असलेले मानसिक चमत्कार करतात. वैज्ञानिक चमत्कारांच्या या युगात, ज्यामध्ये अकल्पनीय शोध आणि नवोपक्रमांचा पूर येतो, शास्त्रज्ञांनी आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी असलेल्यांनी वापरलेल्या .आध्यात्मिक नियमांचा सखोल अभ्यास केला पाहिजे आध्यात्मिक चमत्कार किंवा दैवी कृपा हे केवळ अलौकिक वैश्विक नियमांचे पालन आहे. सामान्य माणसाला, ही कृत्ये चमत्कारिक वाटतात, परंतु प्रत्यक्षात ती काही लपलेल्या, .उच्च कायद्याचा वापर आहेत
***

.मी अब्जावधी ताऱ्यांचे सौंदर्य चाखले आहे

अवकाशाच्या विशालतेत विखुरलेले
आणि निष्पाप सुखांमधून मी अमृत चोखले
आणि मी एक चूल बनवली ज्यामध्ये मी माझे सर्व दुःख
.जाळले
आणि मी प्रकाशाच्या मशाली वाहून नेल्या
आणि प्रत्येक हृदयात शुद्ध प्रेम रुजले गेले
त्यात पितृत्व, मातृत्व आणि बंधुत्वाचे प्रेम मिसळले .गेले
.मी ते प्यायलो तोपर्यंत मी नशेत होतो
शांतीच्या एका थेंबासाठी आध्यात्मिक पुस्तके पिळून .काढली गेली
.निसर्गाच्या प्रेरणेने कविता रचल्या गेल्या होत्या .आणि मी आनंदाच्या पोळ्यातील गोडवा चोरला
मी विचारांच्या खाणीतून आवश्यक अर्थ काढले
आणि मी वाचले
.आणि मी हसलो
.आणि मी काम केले
आणि मी नियोजन केले
.आणि मी धडधडलो
.मी उत्सुक होतो
आणि ते सर्व पुरेसे नव्हते
तिला जाणवले की ती स्वप्ने होती जी अनेकदा नाहीशी होत .होती
तळमळणाऱ्या हृदयाच्या इच्छा पूर्ण होण्यापूर्वी
पण मी स्वप्ने माझ्यापासून दूर करताच
.आणि मी शांतीच्या मंदिरात बसलो
माझी तळमळ आणखी वाढली
आणि मी माझ्या आत्म्याला गाताना ऐकले
!देव एकटाच राहतो
***

प्रत्येक मानवामध्ये असीम शक्ती असते आणि आपण जे काही करतो त्यात आपण ती शक्ती प्रकट केली पाहिजे. जेव्हा आपल्याला काहीतरी निर्माण करायचे असते तेव्हा आपण केवळ बाह्य स्रोतांवर अवलंबून राहू नये, तर आपल्या आतील खोलात .जाऊन त्या असीम स्रोताचा शोध घ्यावा

सर्व यशस्वी कामाच्या पद्धती, सर्व शोध, सर्व संगीत स्पंदने, प्रेरणादायी कल्पना आणि उदात्त आणि अद्भुत रचना .देवाच्या नोंदींमध्ये नोंदवल्या गेल्या आहेत
आपण प्रथम ध्येय निश्चित केले पाहिजे, नंतर आपल्या उर्जेचे अभिव्यक्ती करण्यासाठी योग्य कृती करण्यासाठी दैवी मदत मागितली पाहिजे आणि मन शांत होईपर्यंत आणि पुढील पाऊल उचलण्याची आवश्यकता स्पष्टपणे दिसेपर्यंत चिंतन .केले पाहिजे
मग आपल्याला मिळणाऱ्या अंतर्गत मार्गदर्शनानुसार आपण वागले पाहिजे आणि आपल्याला जे हवे आहे ते साध्य होईल. जेव्हा मन शांत असेल तेव्हा गोष्टी लवकर आणि सहजपणे !स्पष्ट होतील - किती अद्भुत आहे
तुम्ही तुमच्या आकांक्षा साध्य कराल आणि सर्व गोष्टींमध्ये यश तुम्हाला लवकरच मिळेल, कारण वैश्विक शक्ती योग्य कायद्याचे मार्गदर्शन करण्यास आणि त्याची प्रभावीता दाखवण्यास सक्षम आहेत. जर आपण स्वतःचे परीक्षण .केले तर देवाच्या मदतीने आपल्याला याचे सत्य कळेल
***

एका शिष्याने गुरु परमहंसांना निषिद्ध सैतानी प्रलोभनावर मात करण्याचे सर्वात प्रभावी मार्ग विचारले :आणि त्यांनी त्यांना म्हटले
जोपर्यंत तुम्ही शहाणपणात दृढपणे स्थापित झालेले नाही, तोपर्यंत तुम्ही प्रथम - जेव्हा मोह येतो तेव्हा - कृती किंवा तीव्र आवेग ताबडतोब थांबवले पाहिजे आणि .नंतरच्या गोष्टींवर विचार केला पाहिजे
जर तुम्ही आधी विचार करण्याचा प्रयत्न केला तर
तुमच्या इच्छेविरुद्ध प्रलोभन तुमच्यावर मात करेल आणि तुम्ही ते काम करत असल्याचे तुम्हाला आढळेल जे तुम्हाला करायचे नाही, कारण या प्रकरणात प्रलोभन तर्कशक्तीवर मात .करेल
तुम्हाला फक्त एवढेच करायचे आहे की, "मी ते करणार
नाही," असे ठामपणे म्हणा आणि मग उठून निघून जा. सैतानाच्या .पाशातून सुटण्याचा हाच सर्वात खात्रीचा मार्ग आहे वेडसर हल्ल्यांमध्ये तुम्ही जितके जास्त "मला नको
आहे" ही शक्ती जोपासाल तितके तुम्ही अधिक मजबूत व्हाल आणि

तुमचा आनंद जास्त असेल, कारण आनंद तुमचा विवेक तुम्हाला जे .करण्यास सांगतो ते करण्यावर अवलंबून असतो
जेव्हा तुम्ही प्रलोभनाला "नाही" म्हणता तेव्हा तुम्हाला जे म्हणायचे आहे तेच बोलावे लागते आणि जे बोलता .ते खरे असले पाहिजे
हार मानू नका आणि लक्षात ठेवा की कमकुवत इच्छाशक्ती असलेले लोक नेहमीच "हो" म्हणतात, तर महान आत्मे साहित्यिक . "नाही" ने भरलेले असतात
***

आध्यात्मिक प्रशिक्षणात, आपण आपल्या भावना आणि
आवेगांवर नियंत्रण ठेवण्यास शिकलो, आपल्या वैयक्तिक आवडीनिवडींना आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवू न देता देवाने आपल्याला जे काही दिले आहे त्याबद्दल आपण कृतज्ञ झालो. लोकांकडे खूप काही आहे, तरीही बरेच लोक सतत असंतुष्ट आणि तक्रार करत असतात, काहीही नसतानाही असंतुष्ट वाटतात, जणू काही त्यांच्याकडे काहीही नाही आणि त्यांच्या इच्छा .अंतहीन वाटतात
सकाळी, नवरा दाढी काढतो - आणि कदाचित मिशा - तोंड धुतो
आणि कपडे घालतो, तेव्हा त्याला पुढची गोष्ट हवी असते ती म्हणजे नाश्ता. तो काही जेवणे झाल्यावर त्याला वाटते की त्याच्या पत्नीने त्याच्या चवीनुसार काहीतरी अधिक चांगले बनवले असते, तर पत्नीलाही वाटते की तिच्याकडे चांदीची .भांडी, प्लेट्स आणि भांडी चांगली असावीत
आणि म्हणूनच, दिवसेंदिवस, ते या आणि त्या गोष्टीसाठी तळमळत राहतात जोपर्यंत काहीही त्यांना समाधान देऊ शकत नाही, आणि त्यांचे नातेसंबंध त्यांची जवळीक गमावतात आणि ते स्वतः आनंद देखील गमावतात कारण त्यांना वाटत असलेल्या रागामुळे, ते त्यांच्या जवळच्या लोकांविरुद्ध जातात. पत्नी पतीशी तक्रार करते आणि वाद घालते, पती मुलांवर ओरडतो आणि मुले बंड करतात आणि वाईट संगतीत अडचणीत येतात. मुद्दा असा आहे: वस्तू बाळगणे चुकीचे नाही, परंतु मालमत्तेला आपल्यावर ताबा मिळवू देणे चुकीचे आहे. जे आनंद शोधतात .त्यांनी अतिरेकी आसक्ती किंवा मालकीण असू नये
माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे, आणि जेव्हा मी एखाद्या
सुंदर दृश्यात किंवा प्रिय मित्रांना भेटून आनंदित होतो,

तेव्हा माझे आतील स्वर्ग त्या दृश्याचा किंवा त्या मित्रांना पाहण्याचा माझा आनंद वाढवते. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील स्वर्ग देखील असह्य नरकात .बदलतो
विचार, भाषण, भावना आणि कृती या सर्व शक्ती देवाकडून येतात आणि तो नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्याला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन करतो, ही जाणीव चिंता, गोंधळ आणि गोंधळापासून तात्काळ मुक्तता देते. या जाणीवेसह, दैवी .आनंदाचे किरण उमटतात
कधीकधी एक गहन आध्यात्मिक तेज संपूर्ण अस्तित्वातून .पसरते, भीतीची संकल्पना दूर करते आणि नष्ट करते समुद्राच्या लाटांप्रमाणे, दैवी शक्ती मोठ्या वेगाने येते, हृदयातून जाते आणि एका शक्तिशाली आशीर्वादित प्रवाहाने ते धुवून टाकते, त्यातून शंका, चिंता आणि भीतीचे .सर्व अडथळे आणि अडथळे दूर करते
जेव्हा आपण दैवी उपस्थितीला स्पर्श करतो तेव्हा आपण केवळ भौतिक शरीर आहोत हा भ्रम दूर होतो. हे खोल आणि केंद्रित आध्यात्मिक विचार, देवाचे ध्यान आणि आपले मन .मोकळे करण्यासाठी त्याची मदत घेऊन साध्य करता येते
मग आपल्याला कळते की शरीर हे देवाच्या वैश्विक .महासागरातील उर्जेचा एक लहानसा बुडबुडा आहे
***

जेव्हा एखादी व्यक्ती भयंकर मानसिक अनुभवांनी त्रस्त असते किंवा तीव्र भीतीने ग्रासलेली असते, तेव्हा त्याने .झोपी जाण्याचा प्रयत्न करावा
जर तो ते करू शकला, तर त्याला जागे झाल्यावर कळेल की मानसिक ताण नाहीसा झाला आहे आणि भीतीची पकड सैल झाली आहे, कारण जेव्हा आत्मा झोपेच्या अवस्थेत प्रवेश करतो तेव्हा तो तात्पुरता शरीराशी असलेल्या आसक्तीशी आणि त्याच्या .अनुभवांशी संबंधित समस्यांपासून वर येतो
खोल, जाणीवपूर्वक ध्यानाद्वारे उच्च चेतनेला स्पर्श करणे ही एक मोठी अवस्था आहे. आपण असा निश्चय केला पाहिजे की काहीही आपल्या शांततेला भंग करणार नाही किंवा आपली शांती .हिरावून घेणार नाही

जेव्हा मन जीवनाच्या परिस्थितीत पूर्णपणे गढून जाते, तेव्हा ते आनंदी आध्यात्मिक आत्म्याचे खरे स्वरूप जाणू शकत नाही. परंतु जेव्हा आपण एकाच वेळी देवाशी असलेल्या आपल्या जवळच्या नात्याची आठवण ठेवून कृती करतो, त्याचा प्रकाश आपल्याभोवती आहे आणि त्याची शांती आपल्या आत वास करते, तेव्हा घटना आपल्यावर परिणाम करणार नाहीत आणि .प्रतिकूल परिस्थिती आपल्या शांतीला भंग करणार नाही
***

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या आवेगांवर लक्ष ठेवले
पाहिजे. खादाड व्यक्ती जेवते, तसेच शिस्तबद्ध प्रवृत्ती असलेला आध्यात्मिक व्यक्ती देखील जेवतो. मग असे म्हणणे योग्य आहे का की खाणे हे पाप आहे कारण ते बहुतेकदा ?खादाडपणाशी संबंधित असते
पाप हे विचारात असते, हेतूंमध्ये असते. खादाड व्यक्ती आपली भूक भागवण्यासाठी खातो आणि आध्यात्मिक व्यक्ती आपले शरीर निरोगी ठेवण्यासाठी खातो आणि या दोघांमध्ये खूप फरक .आहे
बरोबर आणि चूक यात फरक करण्यासाठी, एखाद्याने आत्मपरीक्षण केले पाहिजे आणि स्वतःला विचारले पाहिजे की आपण जे करणार आहोत ते बरोबर आहे की चूक आपण स्वतःशी .पूर्णपणे प्रामाणिक असले पाहिजे
जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःशी प्रामाणिक असते,
तेव्हा त्यांच्याकडून चूक होण्याची शक्यता खूपच कमी असते आणि जरी त्यांनी चूक केली तरी ते त्यांचा मार्ग लवकर सुधारू शकतात. आपण जे काही करतो त्यात आपल्या विवेकाचे मार्गदर्शन घेतले पाहिजे कारण विवेक ही आपल्यातील विवेकी .शक्ती आहे
***

आपल्याकडे कितीही कामे आणि वचनबद्धता असली तरी, आपण वेळोवेळी चिंता आणि इतर सर्व चिंता आणि व्यग्रतेपासून .आपले मन पूर्णपणे मुक्त करायला विसरू नये
एका वेळी एक मिनिटही नकारात्मक विचार न करण्याचा प्रयत्न करा, आंतरिक शांतीवर लक्ष केंद्रित करा, विशेषतः .जर तुम्ही चिंताग्रस्त असाल आणि काळजीने ओझे वाटत असेल तर

त्यानंतर त्याने काही आनंदी घटना आणि प्रसंग आठवून .काही मिनिटांसाठी कालावधी वाढवला
तुमच्यावर चांगली छाप सोडलेल्या काही गोड आठवणी आठवा आणि त्यांच्या सर्व बारकाव्यांमध्ये त्यांना पुन्हा जिवंत करण्याचा प्रयत्न करा, आणि तुम्हाला हळूहळू असे दिसून येईल की तुम्ही तुमच्या चिंता विसरला आहात आणि .तुमची भीती नाहीशी झाली आहे

अंतर्गत वातावरणाची निर्मिती
जर एखाद्या व्यक्तीला निरोगी अंतर्गत वातावरण
निर्माण करायचे असेल, तर त्याने शांततेचा सराव केला पाहिजे आणि सतत विनोद करू नये आणि आनंदी, आनंदी आणि हसतमुख .राहिले पाहिजे
रिकाम्या बोलण्याने उदात्त भावना नष्ट होतात आणि ती गोळीसारखी असते जी क्षुल्लक आणि निरुपयोगी गोष्टींबद्दल बोलून आपली शक्ती संपवते, ज्यामुळे एक मौल्यवान आणि .महत्त्वपूर्ण मानसिक संसाधन नष्ट होते
चेतना ही दुधाच्या भांड्यासारखी आहे; जेव्हा ती चिंतनाच्या शांतीने, परिष्कृत विचारांनी आणि भावनांनी भरलेली असते, तेव्हा ती भरलेली ठेवली पाहिजे. क्षुल्लकता आणि पोपटासारखी बडबड ही खोटी करमणूक आहे जी चेतनेच्या भांड्याच्या बाजूंना छिद्रे पाडते, ज्यामुळे आंतरिक .शांतीचे दूध बाहेर पडते आणि हरवून जाते
याचा अर्थ असा नाही की एखाद्या व्यक्तीने खूप कडक,
गंभीर आणि संयमी असले पाहिजे, तर याचा अर्थ असा आहे की उपहास, व्यंग, उपहास आणि अतार्किक आणि अवास्तव .बोलण्यापासून दूर राहणे
थोर लोकांकडून मिळालेले अद्भुत प्रशिक्षण मला अजूनही आठवते. जेव्हा आम्ही बडबडत होतो आणि गोंधळत होतो तेव्हा ते :आम्हाला म्हणायचे
तुमच्या आतील किल्ल्यात परत या आणि थंड रक्ताने"
स्वतःची कत्तल करू नका, जेणेकरून तुम्ही तुमचे आध्यात्मिक ज्ञान गमावाल आणि तुमची शांती तुमच्यापासून पळून जाईल आणि ".परत मिळणार नाही

तेव्हा आम्हाला समजणे सोपे नव्हते , पण आता मला
.त्यांनी शिकवलेला शांतीचा मार्ग समजतो

शांती ठेवी

जर एखादी व्यक्ती त्यांच्या बँक खात्यात पैसे न भरता चेक लिहित राहिली तर त्यांचे पैसे संपतील आणि त्यांची .शिल्लक रिकामी होईल

त्याचप्रमाणे , जर एखाद्याने नियमितपणे त्यांच्या जीवनात शांती जमा केली नाही , तर त्यांच्या शक्ती , शांती आणि आनंदाचे साठे कमी होतील आणि अखेरीस नाहीसे होतील , ज्यामुळे भावनिक , मानसिक , शारीरिक आणि आध्यात्मिक दिवाळखोरी होईल . देवाचे ध्यान करणे आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा अनुभव घेणे आपल्या आंतरिक शक्तीला पुन्हा भरून काढते आणि आपल्याला सर्व आवश्यक घटकांनी भरून .टाकते

***

केवळ वर्तमानात जगण्याऐवजी , आपण भूतकाळ आणि भविष्यात एकाच वेळी जगण्याचा प्रयत्न करतो , ज्यामुळे मनावर एक मोठा भार पडतो , तो थकतो आणि गोष्टींना प्रभावीपणे सामोरे जाण्याची त्याची क्षमता मर्यादित होते . म्हणूनच आपण आपला मानसिक भार हलका केला पाहिजे . भूतकाळ कायमचा निघून गेला ?आहे , मग तो आपल्या मनात का वाहून नेयचा मनाला त्याच्या ओझ्यांशी एकाच वेळी सामना करू द्या , सर्व एकाच वेळी नाही . हंस आपल्या चोचीने गोळा केलेल्या द्रवातील फक्त घन पदार्थ खातो ; त्याचप्रमाणे , आपण भूतकाळातून शिकलेले धडे आपल्या मनात साठवले पाहिजेत आणि .अनावश्यक तपशील विसरून जावेत

यामुळे मन खूप हलके होईल . आधुनिक माणसाचे सुख त्याच्याकडे जे आहे ते वाढवण्यात आणि इतरांच्या .वंचिततेची आणि दुःखाची पर्वा न करता अधिक मिळवण्यात आहे

पण एखाद्या व्यक्तीने साधेपणाने , जास्त सुखसोयींशिवाय आणि कमी उत्सुकतेने आणि चिंताने जगणे चांगले नाही का ? जे आहे ते न उपभोगता येण्याइतपत घाई .करण्यात काहीही आनंद नाही

असा दिवस येईल जेव्हा लोक त्यांच्या आध्यात्मिक झोपेतून जागे होतील आणि भौतिक संपत्तीची त्यांची गरज

पूर्ण करू लागतील असा दिवस येईल जेव्हा त्यांना कळेल की .साधे जीवन अधिक सुरक्षितता, शांती आणि शांती आणते प्रेमाच्या ताकदीने लोकांची मने जिंकणे हा जीवनातला .सर्वात मोठा विजय आहे
इतरांसाठी जगणाऱ्या आणि मरण पावलेल्या महान लोकांचे
हे सर्वात उल्लेखनीय यश होते. केवळ स्वतःसाठी जगणाऱ्या प्रचंड भौतिक शक्ती असलेल्यांना लवकरच विस्मृतीत ढकलले .जाते पण जे इतरांसाठी जगतात ते कायमचे लक्षात राहतात पैगंबरांना त्यांच्या पार्थिव वास्तव्यादरम्यान सोन्याचे सिंहासन नव्हते, परंतु ते लाखो लोकांच्या हृदयात प्रेमाच्या सिंहासनावर बसतात. कोणत्याही मानवाला बसू .शकणारे हे सर्वोत्तम सिंहासन आहे
एक व्यक्ती या जगात रडत येते तर इतर सर्वजण त्याच्या आगमनाने आनंदी असतात. त्यांनी त्यांच्या आयुष्यभर काम केले पाहिजे आणि सेवा केली पाहिजे जेणेकरून जेव्हा हे जग सोडण्याची वेळ येईल तेव्हा ते हसत निघून जातील आणि जग .त्यांच्यासाठी शोक करत असेल
देवाने हे जग निर्माण केले जेणेकरून मानवजातीने
आपल्या बुद्धीचा वापर आध्यात्मिक ज्ञान मिळविण्यासाठी करावा आणि दैवी विचार ही एक शक्तिशाली शक्ती आहे हे समजून घ्यावे आणि ही शक्ती स्वतःच्या आणि इतरांच्या हितासाठी .योग्य मार्गाने निर्देशित केली पाहिजे
जर देवाने आपल्या हृदयात त्याचे प्रेम पेरून
आपल्याला प्रेम दिले नसते, तर आपण कधीही मानवी प्रेम जाणून .घेऊ शकलो नसतो
देव आपल्यावर खूप उदार आणि प्रेमळ असल्याने, तो आपला हेतू आणि आपल्या शोधाचे ध्येय असला पाहिजे. तो स्वतःला आपल्यावर लादू इच्छित नाही, परंतु त्याचा विचार केल्याशिवाय आणि त्याच्याशी जोडल्याशिवाय कोणताही आनंद .मिळू शकत नाही
शरीर आणि मन ज्या रहस्यमय पद्धतीने कार्य करतात, जे आपल्याला इतर सर्व प्राण्यांपासून आणि जीवनातील इतर प्रत्येक आश्चर्य आणि चमत्कारांपासून वेगळे करते, ते आपल्याला ते शोधण्यासाठी आणि शोधण्यासाठी प्रेरित करण्यासाठी पुरेसे असले पाहिजे. जे लोक प्रामाणिकपणे आणि

मनापासून प्रयत्न करतात ते त्यांच्या प्रयत्नात यशस्वी .होतात आणि त्यांचे ध्येय साध्य करतात
जेव्हा मी पहिल्यांदा या मार्गावर आलो तेव्हा माझे
जीवन सुरुवातीला गोंधळलेले आणि अव्यवस्थित होते, परंतु वारंवार प्रयत्न आणि सततच्या प्रयत्नांमुळे, ढग दूर होऊ लागले आणि गोष्टी आश्चर्यकारकपणे स्पष्ट झाल्या. माझ्यासोबत घडलेली प्रत्येक गोष्ट देवाच्या अस्तित्वाचा आणि या जीवनात त्याच्याशी संवाद साधण्याची आणि त्याला .जाणून घेण्याची शक्यता असल्याचा निर्णायक पुरावा होती
***

अरे, देवाला शोधल्यावर साधकाला मिळणारी शांती आणि समाधान! जग उजळून निघेल आणि हसरे होईल, सर्व काही ठीक होईल .आणि काहीही हृदयात भीती निर्माण करू शकणार नाही अशाप्रकारे आपण आव्हानांना तोंड दिले पाहिजे आणि जीवनाची लढाई जीवन आणि प्रकाशाच्या मुलांना शोभेल अशा .धाडसाने आणि धैर्याने लढली पाहिजे
***

जेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपल्याला एकाच वेळी खूप .गोष्टी कराव्या लागतात तेव्हा आपण खूप निराश होतो
:काय करावे याची काळजी करण्याऐवजी, हे म्हणणे चांगले
ही वेळ फक्त माझी आहे, आणि त्या काळात मी माझ्यावर"
"दबाव येऊ न देता जे काही करता येईल ते करेन
एक घड्याळ एका मिनिटात २४ तास टिकू शकत नाही आणि त्याचप्रमाणे, २४ तास जे करण्यासाठी लागतात ते तुम्ही एका .तासात करू शकत नाही
सध्याच्या क्षणी आपल्याला जे करायचे आहे ते
करण्यासाठी आपण पुरेसे प्रयत्न केले पाहिजेत आणि ते शांतपणे आणि तणावाशिवाय केले पाहिजे, आणि भविष्य स्वतःची .काळजी घेईल
सध्याच्या क्षणाचा आनंद घ्या आणि शांतीच्या .स्पंदनांशी सुसंगत राहण्याचा प्रयत्न करा
तुम्ही हे जितके जास्त कराल तितकेच तुम्हाला तुमच्या
आत एक आशीर्वादित शक्ती जाणवेल जी तुमच्या फायद्यासाठी काम करत आहे, तुमचे जीवन समृद्ध करत आहे आणि तुम्हाला .आनंदी करत आहे

भीती आणि चिंतेचा सामना करणे
वेदनांच्या संवेदनामुळे हृदयात चिंता निर्माण होते. अशाप्रकारे, आपण पाहतो की भीती ही भूतकाळातील अनुभवांवर आधारित असते. कदाचित ती व्यक्ती भूतकाळात पडली असेल आणि त्याचा पाय मोडला असेल, आणि म्हणूनच तोच अनुभव पुन्हा .येण्याची भीती वाटते
अशा वेदनादायक परीक्षांवर सतत लक्ष केंद्रित
केल्याने इच्छाशक्ती आणि नसा निष्क्रिय होतात, ज्यामुळे पडणे आणि पुन्हा पाय तुटणे होऊ शकते! शिवाय, जेव्हा हृदय भीतीमुळे लकवाग्रस्त होते तेव्हा शरीराची चैतन्य त्याच्या सर्वात खालच्या पातळीवर जाते, ज्यामुळे रोगाचे .जंतू शरीरावर आक्रमण करू शकतात आणि नुकसान करू शकतात आजाराची भीती वाटत नाही असा क्वचितच माणूस असेल. भीती
ही माणसाला वेदना टाळण्यासाठी एक सावधगिरीचे साधन म्हणून देण्यात आली होती आणि त्याचा उद्देश त्याला मोठे करणे आणि .सतत त्यावर विचार करणे हा नव्हता
सतत भीतीमुळे अडचणी टाळण्याच्या आणि आपल्याला
येणाऱ्या समस्या सोडवण्याच्या आपल्या प्रयत्नांना अडथळा येतो. एक मोजमाप केलेली भीती ही शहाणपणावर आधारित असते, जसे की एखादा विशिष्ट अन्न खाण्याची इच्छा असूनही ते आरोग्यासाठी हानिकारक आहे असे मानणे. आजाराची भीती आजाराचे प्रतीक आहे. लोक फक्त त्याबद्दल विचार करून स्वतःवर आजार ओढवतात. जर तुम्हाला सतत सर्दी होण्याची भीती वाटत असेल, तर तुम्ही ते टाळण्यासाठी काहीही केले तरी .तुम्ही त्याला बळी पडाल
भीतीमुळे तुमच्या इच्छाशक्ती आणि नसा कमकुवत होऊ देऊ नका जेव्हा चिंता तुमच्या इच्छेविरुद्ध तुम्हाला व्यापून टाकते, तेव्हा तुम्ही ज्या अनुभवाची भीती बाळगता तोच अनुभव निर्माण करण्यास मदत करता. जे लोक सतत त्यांच्या आजारांबद्दल आणि कमकुवतपणाबद्दल बोलतात त्यांच्यासोबत जास्त वेळ घालवणे देखील मूर्खपणाचे आहे. या गोष्टींवर लक्ष केंद्रित केल्याने तुमच्या मनात भीतीचे बीज रोवले .जाऊ शकते
ज्यांना फुफ्फुसाचा क्षयरोग, कर्करोग किंवा हृदयरोग होण्याची भीती आहे त्यांनी ही भीती आपल्या विचारांमधून

काढून टाकावी, नाहीतर त्यामुळे त्यांना अशा अनिष्ट .परिस्थितींना तोंड द्यावे लागेल
आजारी आणि वृद्धांसाठी, त्यांना शक्य तितके आनंददायी आणि अनुकूल वातावरण हवे आहे, मजबूत आणि सकारात्मक स्वभावाच्या लोकांमध्ये, जेणेकरून त्यांना प्रोत्साहन मिळेल आणि सकारात्मक विचार आणि भावनांद्वारे त्यांचे .मनोबल वाढेल
विचारांमध्ये खूप ताकद असते रुग्णालयातील कर्मचारी त्यांच्या आत्मविश्वासामुळे क्वचितच आजारी पडतात; खरंच, त्यांचे मजबूत विचार त्यांच्या उर्जेचे नूतनीकरण करतात .आणि त्यांना सतत चैतन्य प्रदान करतात
उत्कंठेचे गाणे
मोठ्या आकांक्षेने, मी माझ्या हृदयातील गाणी तुला .वाजवतो
.मी माझे सर्व आध्यात्मिक खजिना तुमच्यासमोर ठेवतो
मी तुमच्यासाठी प्रचंड प्रेम आणि अढळ निष्ठेचा मध .गोळा केला आहे
माझ्या विवेकाच्या पेशींमध्ये; जे काही माझे आहे ते .तुझेही आहे
हे परमेश्वरा, खोट्या आशा आणि निष्काम इच्छांच्या .वाळवंटात मी तहानलेला होतो
आणि आता मी प्यालो आहे आणि तुमच्या प्रेमाच्या आणि .शांतीच्या झऱ्यांपासून माझी तहान भागवली आहे
.मला आता ऐहिक इच्छांची तहान राहिलेली नाही
तुमच्या आशीर्वादित, सुगंधित वाऱ्या माझ्याकडे .वाहताना मला जाणवतात आणि मी ताजेतवाने होतो
आणि माझ्या आनंदाच्या मेणबत्त्या तुमच्या आनंदाच्या तेजाने चमकतात
.मी जवळजवळ तहान आणि थकव्याने मरून गेलो होतो
भ्रामक पार्थिव ओएसच्या मृगजळात
आणि आता मी तुमच्या धन्य आत्म्याच्या आनंदी
.लाटांमध्ये बुडून गेलो आहे
मला तुझ्या पवित्र समुद्रात बुडून तुझ्यात कायमचे !जगायचे आहे
फुलांची भाषा

.देव हा सर्वात मोठा कलाकार आहे
त्याचे परिपूर्ण सौंदर्य फुलांच्या सौंदर्यात .प्रतिबिंबित होते
जेव्हा जेव्हा आपण फुले आणि गुलाब पाहतो तेव्हा !त्याचा विचार करणे किती छान असते
.देव अदृश्य आहे
तथापि, तो आपल्याशी बोलत आहे
फुलांमधून
आणि हजारो इतर गोंडस आणि प्रेमळ प्राणी
आणि ते आपल्याला त्याच्या स्वर्गीय सुगंधाने भरून टाकते
तो त्याच्या अस्तित्वाची पुष्टी आपल्याला दररोज .त्याच्या प्राण्यांद्वारे करतो
.फुले एका उद्देशाने निर्माण केली गेली होती
ती तिच्या सौंदर्याने, नम्र सेवेने सर्वांची सेवा .करते
आम्ही इतर कोणत्याही गोष्टींपेक्षा देवाच्या .चमत्कारांबद्दल जास्त बोललो
प्रत्येक फूल दैवी उपस्थितीची स्वतःची रमणीय कहाणी .सांगते
.शतकानुशतके फुले वापरली जात आहेत
केवळ सजावटीसाठी नाही तर देवाचा सुगंध आणि सौंदर्य प्रकट करण्यासाठी
आपण फुले आणि गुलाबांमधून देवाचे अस्तित्व जाणवू
.शकतो
कारण प्रत्येक फूल ही एक दैवी रचना आहे ज्याद्वारे .आपल्याला देवाचे प्रकटीकरण जाणवते
सौंदर्यावर प्रेम करणारी सुंदर स्त्री
शेतातील कमळांचा विचार करा, त्याच्या सर्व वैभवातही{ }शलमोन नाही
.तो त्यांच्यापैकी एकासारखाच पोशाख घातला होता
चिंता: त्यांचे स्वरूप आणि त्यांना कसे सामोरे जावे काळजी निरुपयोगी आहे, त्या आपल्या मनावर अधिक काळजीचा .भार टाकतात

जेव्हा तुम्ही निघता किंवा कामाचा दिवस संपवता
तेव्हा ते विसरून जा. ते तुमच्या मनात ठेवू नका आणि ते .तुमच्यासोबत घरी घेऊन जा
चिंता मनाभोवती काळ्या, उदास ढगांचा एक जाड थर तयार करतात, ज्यामुळे माणूस अडखळतो कारण त्यांचा मार्ग स्पष्ट आणि सोपा नसतो. आपण देवावर अधिकाधिक अवलंबून राहायला शिकले पाहिजे. हे स्वतःच एक विज्ञान आहे आणि एक स्थिर दैवी नियम आहे जो बदलत नाही किंवा बदलत नाही. जो कोणी जे काही करू शकतो ते करेल आणि त्याच वेळी दैवी मदतीचा शोध घेईल त्याच्या मार्गातील अडथळे दूर होतील, अडचणींची तीव्रता कमी होईल आणि देव त्यांच्यासाठी दरवाजे उघडेल. {जो कोणी देवावर विश्वास ठेवतो, तो त्यांना पुरेसा करेल} {तुमच्या चिंता परमेश्वरावर टाका, आणि तो त्या व्यवस्थापित करेल} जाणून घ्या - देव तुमचे ज्ञान वाढवो - की जीवनातील
अडचणी आणि चिंतांमधून नेहमीच एक मार्ग असतो. जर आपण थोडे थांबून चिंतन केले आणि आपल्या चिंतेचे कारण त्यावर लक्ष केंद्रित करण्याऐवजी ते दूर करण्याचा काळजीपूर्वक विचार केला तर देव आपल्यासाठी दरवाजे उघडेल आणि आपल्याला अशा मार्गांवर मार्गदर्शन करेल ज्याची आपण कधीही कल्पना केली .नव्हती
बरेच लोक त्यांच्या चिंतांबद्दल बोलण्यासाठी
माझ्याकडे येतात, म्हणून मी त्यांना शांत होण्यास आणि चिंतन करण्यास सांगतो, दैवी मदत मागतो आणि त्यांना खात्री होईपर्यंत आणि आध्यात्मिक शांती मिळेपर्यंत त्यांच्या .समस्या सोडवण्याचे इतर मार्ग विचारू नयेत असे सांगतो जेव्हा मन शांत असते, आत्म्यावर दैवी शांती येते आणि श्रद्धा बळकट होते, तेव्हा पर्वतांच्या मागून उगवणाऱ्या .सूर्याप्रमाणे समस्यांचे निराकरण होईल
समस्यांकडे दुर्लक्ष केल्याने त्या दूर होतीलच अशी
हमी मिळत नाही, किंवा त्यांच्याबद्दल काळजी केल्याने .सकारात्मक परिणाम मिळत नाहीत
शांत होईपर्यंत ध्यान करा, नंतर तुमच्या समस्येबद्दल विचार करा आणि मदतीसाठी देवाला कळकळीने प्रार्थना करा. समस्येवर लक्ष केंद्रित करा, आणि तुम्हाला काळजी किंवा .कठोर प्रयत्नांशिवाय उपाय सापडेल

मनापासून आणि प्रामाणिकपणे केलेली प्रार्थना देव नेहमीच उत्तर देईल. पण जर ती प्रार्थना उत्साहाने आणि प्रामाणिकपणे केली गेली नाही तर तिचे उत्तर मिळणार नाही .हे उघड आहे
प्रत्येकाला हे माहित असते की कधीतरी त्यांची एक
.इच्छा प्रार्थनेमुळे पूर्ण झाली होती
जेव्हा एखादी इच्छा उत्कटतेत रूपांतरित होते, तेव्हा
ती देवाच्या हृदयाला स्पर्श करते आणि तो इच्छित गोष्टी .देतो
जेव्हा देव काही इच्छितो तेव्हा सर्व निसर्ग
.त्याच्या इच्छेला प्रतिसाद देतो
जेव्हा आपण पूर्ण मनाने, खोल श्रद्धेने आणि अढळ .दृढनिश्चयाने देवाकडे वळतो तेव्हा तो प्रतिसाद देतो कधीकधी तो एखाद्याच्या डोक्यात एक विशिष्ट कल्पना घालून प्रतिसाद देतो जी तुमची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी .किंवा तुमची गरज पूर्ण करण्यासाठी काम करेल
अशी व्यक्ती इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी
.देवाच्या हातात एक साधन म्हणून काम करते
लोकांना माहित नाही की ही शक्तिशाली शक्ती कशी कार्य .करते
हे अत्यंत अचूक गणनेसह कार्य करते, "जर" किंवा "जर
.नाही" साठी जागा सोडत नाही
.अदृश्य गोष्टींवर विश्वास" याचा अर्थ असा आहे"
आणि तो त्याला अशा ठिकाणाहून रोजीरोटी देईल जिथून .त्याला अपेक्षाही नसेल
आत्म्याच्या स्तोत्रांमधून
झाडे उसासा टाकतात
आणि वारा आनंदाने ओरडतो
.आणि सूर्य हसतो
.आणि नदी वाहते
आणि आकाश वर येते
गुलाबी-लाल ठिपके
आणि पृथ्वी आपला काळा झगा बदलते तारांकित हिरे
दिवसा घालायचे

एक चमकदार सोनेरी सूट
निसर्ग स्वतःला सजवतो आणि सजवतो लागोपाठ येणाऱ्या ऋतूंच्या आनंदी रंगात आणि गुरगुरणारा प्रवाह
.तू कधीच बोलण्याचा प्रयत्न करत नाहीस तोतरेपणाने रंगलेल्या आवाजांसह लपलेल्या विचारांवर
आणि आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडणारा आणि पक्षी गातात
आणि ती कबूल करण्याचा प्रयत्न करते अज्ञात बाबींसह
तिच्या आत ते गोंधळत आहे
पण मानव
बोलण्यास आणि समजावून सांगण्यास सक्षम स्पष्ट आणि स्पष्ट शब्दात
जे प्रत्येकजण करू शकला नाही त्याबद्दल
ते उघड करण्याबाबत
विश्वाच्या स्वामीबद्दल
सर्वत्र उपस्थित
जागरूकता वाढवणे
आयुष्याच्या सुरुवातीच्या काळात आपल्या बाह्य वातावरणाशी असलेल्या आपल्या संवादामुळे आपले अंतर्गत .मानसिक वातावरण आकार घेते
हे अंतर्गत वातावरण आणि बौद्धिक सवयी, भूतकाळातील जन्मांनी आकार दिलेल्या इच्छा आणि कलणांव्यतिरिक्त, बहुतेकदा आपल्या कृती आणि वर्तनांना स्वयंचलित मार्गाने .मार्गदर्शन करतात
बौद्धिक नूतनीकरण किंवा शरीरापासून आत्म्याकडे आणि आध्यात्मिक सत्यांकडे चेतनेचे उन्नयन याबद्दल, जीवनाच्या सुरुवातीला आत्म्याला शरीराद्वारे स्वतःला प्रकट करण्यात आणि त्याच्या इच्छा व्यक्त करण्यात आनंद मिळतो .आणि परिणामी तो शरीराचा कैदी बनतो
आपण स्वतःला भौतिक पातळीपेक्षा उच्च पातळीवर जगण्यासाठी प्रशिक्षित केले पाहिजे. मानसिक विकास हा भौतिक किंवा भौतिक वाढीशी जवळचा संबंध आहे. म्हणूनच,

नैसर्गिक उत्क्रांतीनुसार, आत्मा आध्यात्मिक जागरूकतेच्या पातळीपर्यंत पोहोचण्यासाठी अनेक टप्प्यांतून जातो, जे स्पष्ट करते की भौतिक यश प्रथम का .प्राप्त होते आणि त्यानंतर मानसिक यश का मिळते
मानसिक यश निःसंशयपणे फायदेशीर आहे, कारण त्यांच्याद्वारे आपण शारीरिक गरजांना आध्यात्मिक .सुरक्षिततेत रूपांतरित करण्यास शिकतो
धोकादायक वळण
आज जगासमोर असलेल्या समस्या देवाने निर्माण केलेल्या नाहीत, तर त्या संपूर्ण मानवजातीच्या अनेक वर्षांच्या सदोष विचारसरणी आणि चुकीच्या कृतींचे परिणाम आहेत. मानव .जे पेरतो, तेच त्यांना कापावे लागते
माणूस एका धोकादायक वळणावर पोहोचला आहे आणि एका चौरस्त्यावर उभा आहे. तो एकतर त्याने शोधलेल्या युद्धाच्या साधनांनी स्वतःचा नाश करू शकतो किंवा उच्च जीवनशैलीकडे वळू शकतो आणि पैगंबर आणि ऋषींनी सांगितलेल्या नैतिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक मूल्यांचे .पालन करून देवाला आपल्या जीवनात आणू शकतो. निवड आपली आहे मानवतेने आपली भूमिका निश्चित करण्याची आणि कोणता मार्ग निवडायचा हे ठरवण्याची वेळ आली आहे: एकतर अराजकता आणि विनाशाकडे किंवा स्वर्गीय धर्मांनी आत्म्यांना आणि जगाला दुःख आणि आपत्तींपासून वाचवण्यासाठी सांगितलेल्या .उच्च सार्वत्रिक आदर्शांकडे
जर एखाद्या व्यक्तीने आपली भूमिका जशी बजावली पाहिजे तशी बजावली आणि चांगुलपणा, प्रेम आणि सद्गुणी नीतिमत्तेच्या नियमांनी प्रेरित झाली तर अंधकार नक्कीच .नाहीसा होईल आणि अंधार नाहीसा होईल
जगात ज्या दुःखद घटना घडत आहेत, त्यामागे कोणतेही
तर्क किंवा समर्थन नाही, तसेच प्रत्येक देशात घडणाऱ्या निरर्थक हिंसाचाराचेही कोणतेही कारण नाही. या सर्वामागील कारण म्हणजे मानवता त्याच्या निर्मात्यापासून खूप दूर गेली आहे आणि त्याच्याशी असलेला तिचा खरा संबंध गमावला .आहे
लोकांना त्यांच्या कटू नकारात्मक भावना व्यक्त न करण्याचे आणि इतरांवर राग न काढण्याचे कोणतेही तार्किक

कारण दिसत नाही आणि त्यांना वाटते की समस्या सोडवण्याचा .एकमेव मार्ग म्हणजे शस्त्रे वापरणे आणि जीव घेणे
परंतु देव, त्याचे संदेष्टे आणि त्याचे महापुरुष अशी इच्छा करतात की लोकांनी एकमेकांशी सुसंवाद साधून राहावे .आणि नीतिमत्ता आणि धार्मिकतेत सहकार्य करावे
***

तुमच्या खऱ्या 'स्व' मध्ये वैश्विक मुळे आहेत. ही मुळे त्यांची शक्ती वैश्विक स्रोतापासून मिळवतात, जो देव आहे, अस्तित्वातील सर्व शक्तीचा उगम आहे. मर्यादित, लहान 'स्व' किंवा "अहंकार" हा आतून काढता येणाऱ्या आणि वास्तवात .प्रकट होणाऱ्या गोष्टींचा एक छोटासा अंश आहे
तुमच्या मूळ स्वभावात सक्रिय होण्याची, वापरण्याची
.आणि लाभ घेण्याची अनंत क्षमता आहे
सर्व महान शिक्षक घोषित करतात की शरीरात अमर आत्मा
आहे, जो देवाच्या प्रकाशाचा एक ठिणगी आहे जो अस्तित्वात .भरतो आणि सर्व सृष्टीला टिकवून ठेवतो
***

लोक त्यांचे जीवन कसे घालवतात हे तुम्हाला माहिती आहे का? आपल्यापैकी फार कमी लोकांना जगण्याचा योग्य मार्ग माहित आहे आणि जर आपण ते शहाणपणाने आणि आर्थिकदृष्ट्या गुंतवले तर आपल्याला जीवनाचा कसा फायदा होऊ शकतो हे माहित .आहे
सर्वप्रथम, आपण आपल्या वेळेची जाणीव ठेवली पाहिजे. आपल्याला कळण्याआधीच वेळ निघून जातो आणि निसटून जातो आणि म्हणूनच आपण अनेकदा देवाने आपल्याला दिलेल्या वेळेचे .मूल्य समजण्यात अपयशी ठरतो
किती वेळ व्यर्थ वाया जातो! आणि आयुष्य आपल्याला काय देऊ शकते यावर विचार करण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी किती कमी लोक थांबतात बहुतेक लोक खोलवर विचार करत नाहीत; ते त्यांचे आयुष्य खाण्यात, झोपण्यात आणि मनोरंजनात घालवतात आणि नंतर दाखवण्यासाठी फारसे काही नसताना या .जगातून निघून जातात
गरजा आणि इच्छा यात फरक करणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे. वास्तविक गरजा खूप कमी आहेत, परंतु इच्छा अगणित आहेत. स्वातंत्र्य आणि आंतरिक शांती मिळविण्यासाठी, आपण आपल्या

गरजा पूर्ण केल्या पाहिजेत आणि अंतहीन इच्छांचा पाठलाग करणे आणि क्षणभंगुर सांसारिक आनंदाचा पाठलाग करणे थांबवले पाहिजे, जसे वाळवंटातील मृगजळ जे तहानलेल्यांना .पोषण देत नाही किंवा तहानलेल्यांना तृप्त करत नाही
आनंद मिळविण्यासाठी एखादी व्यक्ती जितकी बाह्य परिस्थितीवर अवलंबून असते तितकेच ते आनंद अनुभवण्यापासून दूर जाते. सुखसोयींची इच्छा जोपासणे आणि त्यांचे पालनपोषण करणे हे दुःख आणि संपत्तीच्या गुलामगिरीत जाण्याचा .निश्चित मार्ग आहे
आपण आपल्या गरजा कमी केल्या पाहिजेत आणि खऱ्या आनंदाच्या किंवा आध्यात्मिक आनंदाच्या शोधात आपला वेळ .घालवला पाहिजे
आत्मा कधीही बदलत नाही; तो मर्यादित मानवी चेतनेच्या पडद्यामागे लपलेला शाश्वत सार आहे, जो सर्व प्रकारच्या .वेदना, अपयश आणि मृत्यूने भरलेला आहे
आपण चंचलता आणि बदलाचा भ्रामक पडदा उचलला पाहिजे आणि आपल्या शाश्वत स्वभावात विसावा घेतला पाहिजे. आपण आपली जाणीव स्थिरता आणि आंतरिक शांतीच्या खडकावर स्थापित केली पाहिजे, जे समजुतीच्या पलीकडे असलेल्या दैवी शांतीचे सिंहासन आहे, आणि मग आपल्याला दिवसरात्र आत्म्याच्या धन्य झऱ्यांमधून वाहणाऱ्या आनंदाच्या गोड झऱ्याचा आस्वाद घेता .येईल
आपण आपल्या मूलभूत गरजा पूर्ण करण्यासाठी गरजेपेक्षा जास्त कमावत असलो तरीही, स्वयंशिस्त, साधी राहणीमान आणि शुद्ध विचारसरणी जोपासणे आणि पैशाच्या बाबतीत काटकसरीने आनंद मिळवता येतो. आपण इतरांना मदतीचा हात पुढे केला .पाहिजे आणि त्यांना स्वतःला मदत करण्यास मदत केली पाहिजे एक अलिखित कायदा आहे जो सांगतो की जो कोणी इतरांना समृद्धी आणि आनंद मिळविण्यास मदत करतो त्याला अनपेक्षित स्त्रोतांकडून मदत मिळेल आणि त्यांची स्वतःची समृद्धी आणि आनंद वाढेल. हा एक स्थिर आणि अपरिवर्तनीय नियम आहे आणि जे त्याचे पालन करतात ते धन्य आहेत, कारण ते आनंदी लोकांमध्ये असतील. साधेपणाने जगणे आणि आत्म्याने समृद्ध ?असणे चांगले नाही का

प्रकाशावर प्रकाश, देव ज्याला इच्छितो त्याला{ }त्याच्या प्रकाशाकडे नेतो
}आणि प्रकाश अंधारात चमकतो{
***

एका लहान विद्युत दिव्यातील प्रत्येक प्रकाशामागे एक तीव्र प्रवाह असतो आणि प्रत्येक लहान लाटेखाली एक महान .महासागर असतो जो अनेक लाटा बनला आहे
हे मानवांना देखील लागू होते देवाने मानवांना
निर्माण केले आणि त्यांना स्वातंत्र्य इच्छा आणि निवड दिली पण मानव देवाने त्यांच्यामध्ये ठेवलेला स्रोत आणि .शक्ती विसरतात
या जगात अस्तित्वात असलेल्या शक्यतांना, किंवा माणूस साध्य करू शकणाऱ्या प्रगतीला आणि तो पोहोचू शकणाऱ्या .क्षितिजांना मर्यादा नाही
***

जेव्हा आपण माणसाला त्याच्या संपूर्ण अस्तित्वात आणि संपूर्णतेत समजून घेऊ लागतो, तेव्हा आपल्याला कळते की तो .भौतिक प्राणी नाही
त्याच्या आत अनेक शक्ती असतात, ज्यांच्या क्षमतेचा
वापर तो या जगाच्या परिस्थितीशी जुळवून घेण्यासाठी वेगवेगळ्या प्रमाणात करतो आणि या शक्तींची क्षमता .सामान्य व्यक्तीच्या कल्पनांपेक्षा अफाट जास्त असते स्प्रिंग्ज अँड सिप्स: पवित्र प्रेमाचा एक ओएसिस
मी चैतन्य काढीन
सोनेरी सूर्यप्रकाशाच्या झऱ्यातून
.मी शांतीचा घोट घेईन
चांदण्यांच्या चांदीच्या रात्रींच्या झऱ्यांमधून .मी तुझी शक्ती पिईन
जोरदार वाऱ्याच्या प्याल्यातून
.मी तुमची जाणीव आनंदाने आणि आनंदाने पिईन
माझ्या सूक्ष्म, गहन विचारांच्या पेल्यातून तुमच्या आशीर्वादित प्रकाशात
.मी कायम जागे राहीन
तुझ्या धन्य आणि सर्वस्वी चेहऱ्याकडे पाहत अनंतकाळच्या दीर्घ युगात सावध डोळ्यांनी

.मी देवाच्या प्रेमाचा शोध घेतला आहे
मानवी भावनांच्या ओसाड मातीत
मला शेवटी सापडेपर्यंत
पवित्र प्रेमाच्या ओएसिसवर
ज्याचा स्रोत कधीच कोरडा पडत नाही
.प्रभु, माझा स्वर्गीय वारसा मिळविण्यास मला मदत करा आणि जेणेकरून मी अमरांचे जीवन जगू शकेन
!हे परम प्रेमळ आणि पवित्र
जरी माझ्या अज्ञानाचा अंधार काळाएवढा जुना असला तरी तथापि, मला हे लक्षात येऊ द्या की
ते तुमच्या प्रकाशाच्या पहाटेसह
डोळ्याच्या झटक्यात अंधार नाहीसा होईल
जणू काही ते कधीच घडलेच नाही
राग आणि त्याचा आरोग्यावर होणारा परिणाम
जरी सामान्य व्यक्तीला त्याच्या आत्म्याच्या
अनुभवांची जाणीवपूर्वक आठवण नसली तरी, तो संपूर्ण विश्वाचा एक भाग आहे आणि वेळोवेळी त्याचे जीवन एका आणि एकमेव, जीवनाचा, प्रेमाचा आणि सत्याचा स्रोत, जो बदलत नाही किंवा विभाजित होत नाही, त्यातून येणाऱ्या जीवनाच्या .ताज्या प्रवाहांनी भरले पाहिजे
जेव्हा साधक विचार, शब्द आणि कृतीतून सत्याच्या तत्त्वाचे पालन करतो तेव्हा तो स्वतःला सृष्टी आणि निर्मात्याशी एकरूप करतो. या आध्यात्मिकदृष्ट्या विकसित व्यक्तीला भेटणारा प्रत्येकजण त्याच्या सुसंवादी आध्यात्मिक स्पंदनांनी आध्यात्मिकदृष्ट्या समृद्ध होतो, .जरी ही समृद्धी वेगवेगळ्या प्रमाणात बदलते
तो शिष्य वेदनादायक द्वैत आणि परस्परविरोधी सापेक्षतावादांपासून मुक्त आहे आणि शेवटी अंतिम आश्रयात प्रवेश करण्यास पात्र आहे: परिपूर्ण सत्य
रागाचा अभाव हा आंतरिक शांतीचा जलद मार्ग आहे. राग इच्छांच्या निराशेतून निर्माण होतो आणि ज्याच्याकडे .इच्छा नसतात तो रागापासून मुक्त असतो
जो इतरांकडून काहीही अपेक्षा करत नाही आणि आपले ध्येय साध्य करण्यासाठी आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी देवाकडे वळतो त्याला आपल्या सहकारी मानवांबद्दल राग

किंवा कटुता वाटणार नाही आणि तो त्यांच्या भावना दुखावणार नाही (तुमच्या भावाला हसणे म्हणजे दान) आणि (आधी जा आणि तुमच्या भावाशी शांती करा)
ज्ञानी माणूस त्याच्या निश्चित ज्ञानावर समाधानी
असतो की देव सर्व जगाचा व्यवस्थापक आणि प्रशासक आहे, आणि तो असे मानत नाही की गोष्टी यादृच्छिकपणे घडतात, म्हणून तो क्रोध, मूळ द्वेष आणि शत्रुत्वाच्या भावनांपासून मुक्त .असतो
हे जग सापेक्षतेचे जग आहे आणि ज्ञानी लोक स्वतःला
दैवी इच्छेशी जुळवून घेतात आणि परिस्थितीनुसार त्यांच्या कृतींना अनुकूल करतात जर ते दुष्कर्म्यांना निष्पाप लोकांना इजा करण्यापासून रोखत असतील तर ते कधीकधी धाडसी किंवा अगदी हिंसक नाराजी देखील दाखवू शकतात. परंतु ज्ञानी लोक कोणत्याही मानवाबद्दल द्वेष बाळगत नाहीत, त्यांचे अज्ञान कितीही मोठे असले किंवा त्यांचे अपराध कितीही .असंख्य असले तरीही
स्वतःला ओळखणारा माणूस बराच काळ किंवा कमी काळासाठी रागावू शकतो, परंतु तो लवकरच त्याच्या नेहमीच्या सहजतेकडे .आणि शांततेकडे परत येतो
सामान्य माणसाचा राग इच्छाशक्तीने आणि लगेच दूर करता येत नाही, परंतु सांसारिक इच्छांपासून मुक्त असलेल्या .माणसाचे शुद्ध हृदय राग अनुभवत नाही आणि तो दाखवत नाही राग हा लोकांमध्ये सर्वात सामान्य दोष आहे आणि तो .कुटुंबांमध्ये आणि राष्ट्रांमध्ये शांती भंग करतो ज्यांना राग येण्याची शक्यता असते त्यांना त्यांच्या कुटुंबियांना आवडत नाही आणि या सततच्या रागाच्या झटक्यांचा मानवी आरोग्यावर हानिकारक परिणाम होतो आणि अनेकदा हिंसाचार होतो. जेव्हा लोक आंधळेपणाने रागाला बळी पडतात तेव्हा त्यांच्यापैकी बरेच जण गुन्हे करतात, .तुरुंगात जातात किंवा मृत्युदंडाची शिक्षा भोगतात स्व-संरक्षणाच्या तत्त्वानुसार, सर्व लोकांनी विवेकी राहण्यास, परिणामांचा विचार करण्यास आणि त्यांच्या .रागावर नियंत्रण ठेवण्यास शिकले पाहिजे
जे लोक आपला राग आवरतात आणि लोकांना क्षमा करतात - आणि .देव चांगले काम करणाऱ्यांना प्रेम करतो

मानसिक संतुलन साधणे
जीवनाच्या सापेक्षतेवर (जन्म, मृत्यू, सुख आणि दुःख)[मात केली जाते जे या जगाकडे संतुलित मनाने पाहतात ते]खरोखरच, हे पूर्णपणे संतुलित दैवी आत्म्यात रुजलेले आहेत भगवद्गीता ४:९
व्याख्या आणि भाष्य
मनाला आत वळवण्यास मदत करणाऱ्या आध्यात्मिक व्यायामांच्या सरावाने मानसिक संतुलन साधता येते, जिथे योगींना अखंड आनंदाची संतुलित स्थिती अनुभवायला मिळते. जागृतीच्या वेळी जेव्हा ते ही आंतरिक स्थिती प्रकट करू शकतात, तेव्हा ते शुद्ध होतात आणि वैश्विक आत्म्यात स्थित .होतात
ज्ञानी लोक म्हणतात की वेदना आणि सुख, उष्णता आणि
थंडी, जीवन आणि मृत्यू यासारख्या अस्तित्वाच्या द्वैत आणि सापेक्षतेशी असलेल्या त्यांच्या संवेदी संवादामुळे सरासरी व्यक्ती दोषपूर्ण असते. जे लोक स्वेच्छेने त्यांची जाणीव सांसारिक संवेदनांपासून वेगळे करू शकतात तेच इंद्रियांच्या अशांत द्वैतांपासून खरोखर मुक्त असतात आणि तेच दैवी आत्म्यात विश्रांती मिळवतात आणि शाश्वत शांतीचा .अनुभव घेतात
आंतरिक, जाणीवपूर्ण आणि उदात्त जाणीवेच्या अवस्थेत पवित्र आनंद अनुभवणारे योगी शुद्ध असतात आणि ते वैश्विक .आत्म्याशी एकरूप असतात
अनुशासनहीन व्यक्ती या जगाच्या गतिमान प्रतिमांचे निरीक्षण करते आणि त्याच्या चेतनेच्या समुद्रात आनंद आणि दुःख, निराशा, राग, सुन्नता किंवा उदासीनतेच्या लाटांवर स्वार होते, परंतु त्या समुद्रात प्रतिबिंबित झालेल्या .आत्म्याचा चंद्र त्याला दिसत नाही
जेव्हा चेतनेच्या अशांत लाटा ओसरतात, तेव्हा शांत अंतरंग महासागरात ज्ञानी माणूस पवित्र चंद्राची प्रतिमा .विकृत न होता पाहतो
नकारात्मक विचार हा शत्रू आहे
जेव्हा तुम्हाला एखाद्या गोष्टीवर मात करायची असते, तेव्हा तुम्हाला ते का मात करायचे आहे हे समजून घेतले पाहिजे. तुम्ही ते सोडून देऊन त्यापासून स्वतःला दूर करू

नये, तर त्याबद्दल विचार करणे आणि ते तुमच्या विचारांमधून काढून टाकले पाहिजे. नकारात्मक विचार हा एक भयानक शत्रू .आहे ज्यावर मात केली पाहिजे
जर तुम्ही तुमचे लक्ष इंद्रिय जाणीवेपासून
आध्यात्मिक जाणीवेकडे वळवले तर तुम्ही विजय मिळवाल आणि .स्वतःला आनंद द्याल. यश मनात असते
अतिरेकाचे बळी बनू नका. गोष्टींचा आनंद घ्या, पण त्यांना तुमचे गुलाम बनवू देऊ नका. मुक्त व्हा. दयाळू, मैत्रीपूर्ण, आनंदी आणि आनंदी व्हा. आणि सर्व परिस्थितीत .स्वतःचे मालक व्हा
एखाद्या व्यक्तीला जे करायला आवडते ते करणे हे .स्वातंत्र्य नाही, तर स्वातंत्र्याचा गैरवापर आहे स्वातंत्र्य हे स्व-सार्वभौमत्वाच्या नियमाचे पालन .करण्यापासून येते, म्हणजेच आत्म-नियंत्रण
.खरे स्वातंत्र्य म्हणजे सर्वकाही शहाणपणाने करणे
देव आणि त्याच्या नियमांचे पालन न केल्यास .स्वातंत्र्य अल्प आणि उथळ आहे
बहुतेक लोकांचे जीवन इच्छा, आवड, स्वभाव, सवयी आणि .पर्यावरणीय आणि सामाजिक प्रभावांनी नियंत्रित असते जेव्हा शारीरिक सवयी मनावर नियंत्रण ठेवू लागतात
तेव्हा शरीराला इच्छाशक्तीच्या आज्ञा पाळणे कठीण होते. चांगली सवय ही तुमचा सर्वात मोठा मित्र असते, तर वाईट सवय हा तुमचा शत्रू असतो. म्हणून, एखादी सवय किंवा कृती पुन्हा पुन्हा करण्यापासून सावध असले पाहिजे, कारण पुनरावृत्ती एखाद्या कृतीला ती लक्षात येण्याआधीच सवयीत रूपांतरित करते आणि सवय ही दुसरी प्रकृती बनते. तथापि, सातत्यपूर्ण चांगली कृत्ये आणि सकारात्मक, सर्जनशील विचारसरणीद्वारे .ते बदलता येते
अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून आम्हाला मुक्त
करा
तू सर्व चांगल्या गोष्टींचा स्रोत आणि सर्व शक्तीचा .उगम आहेस
प्रभु, आम्हाला आशीर्वाद दे जेणेकरून आम्ही तुझे .आशीर्वाद आमच्यावर दाखवू शकू
आमच्या आरोग्यात

आपल्या बौद्धिक आकांक्षांमध्ये
आणि आपल्या आध्यात्मिक आकांक्षांमध्ये .तू ताऱ्यांमधील चमक आहेस
अणूंमध्ये ऊर्जा
आणि स्वतःच्या खोलीची जाणीव
स्वतःला रिचार्ज करण्यास मदत करा तुमच्या सर्वोच्च शक्तीने
तुमच्या असीम ज्ञानाने
आणि तुमच्या अमर्याद प्रामाणिकपणाने
तुम्ही आरोग्याचा झरा आहात हे आपण ओळखूया
आणि जीवनाचे वातावरण
आणि सर्व समजुतीचा स्रोत
अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून आम्हाला मुक्त
करा
वेदना आणि दुःखातून
तुमच्या ज्ञानाचा पूर वाहून जावो
आपल्या आयुष्यातील सर्व विध्वंस आणि नासाडी .आमच्यापासून तुमचा चेहरा लपवणारे बुरखे फाडून टाका
.चला तुम्हाला खूप तेजस्वी प्रकाशात पाहूया
.आपल्या अस्तित्वाच्या क्षितिजावर असंख्य सूर्य आहेत तुमची उपस्थिती सतत नवीन शक्ती म्हणून आम्हाला जाणवू .द्या
.आमच्या विचारांना प्रेरणा द्या
आणि आपल्या आत्म्याचे पोषण करा
.आणि ते आपल्या शरीराला आधार देते
तुम्ही आम्हाला समाधानी करू शकता आणि आमच्या आशा
.पूर्ण करू शकता याशिवाय दुसरे काहीही नाही
.आम्ही जे काही करतो त्यात तुमचे मार्गदर्शन हवे आहे आणि जर आपल्या मनात चुकीच्या कल्पना असतील तर
आम्हाला परत आणणारी तुमची आशीर्वादित कुजबुज ऐकू
.द्या
योग्य मार्गाकडे
तुमच्या सर्जनशील शक्तींनी आमचे जीवन आशीर्वादित
.करा
आणि तुमचा शाश्वत आनंद

हे उदारांपैकी सर्वात उदार
आणि सर्व देण्याचे स्रोत
***

ज्यांना आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी मिळवायची आहे
त्यांनी स्वार्थासाठी नव्हे तर त्यांच्या जीवनाच्या उदाहरणाने इतरांना प्रेरित करण्यासाठी त्या .अवस्थांपर्यंत पोहोचण्यासाठी काम केले पाहिजे
जे लोक आपले कर्तव्य अशा प्रकारे पार पाडतात की ज्यामुळे त्यांचे जीवन संतुलित पद्धतीने विकसित होण्यास मदत होते ते आशीर्वादित आणि उघड्या दारासारखे काम करतात ज्यातून हरवलेले आणि निराश लोक शांती, आनंद आणि यशाच्या .क्षितिजावर प्रवेश करतात आणि जातात
हे लोक त्यांच्या उच्च स्वभावाशी सुसंगत आहेत आणि त्यांच्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी काम करत नाहीत तर सत्य, विकास आणि दैवी इच्छेचे पालन करण्याच्या आवश्यकता पूर्ण .करण्यासाठी काम करतात
ते राजवाड्यात राहत असले आणि लाखोंचे मालक असले तरीही खरे तपस्वी आहेत कारण ते देवाला प्रसन्न करण्यासाठी आणि इतरांना मदत करण्यासाठी वैयक्तिक महत्त्वाकांक्षा सोडून .देतात
एखाद्या व्यक्तीने जीवनातील परीक्षा उत्तीर्ण होण्यासाठी आणि जगण्याच्या अडचणींवर मात करण्यासाठी, जंगलांच्या खोलीत असो किंवा आधुनिक संस्कृतीच्या जंगलांच्या मध्यभागी असो, काम केले पाहिजे आणि सर्वोत्तम .प्रयत्न केले पाहिजेत
जंगले भक्षकांचे घर आहेत आणि संस्कृतीची जंगले .भीतीच्या राक्षसांनी भरलेली आहेत
प्रलोभने आणि जबरदस्त इच्छा, आणि माणसाने स्वतःला
सर्व भौतिक आणि नैतिक भक्षकांपासून स्वतःचे रक्षण केले पाहिजे जेणेकरून स्वातंत्र्य, आनंद आणि भीतीपासून .मुक्तीसह सन्माननीय जीवनाच्या मार्गावर चालता येईल जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला स्वतःमध्ये शाश्वत आध्यात्मिक आनंदाचे राज्य सापडते, तेव्हा त्याला ते सर्वत्र मिळेल, मग ते शांततेच्या खोलीत असो किंवा क्रियाकलापांच्या आवाजात असो, आणि त्याला चिंतनाच्या

गुहेत आणि कामाच्या क्षेत्रातही दैवी आवाज कुजबुजताना .ऐकू येईल
तत्वज्ञानी आणि खलाशीची कहाणी
असे म्हटले जाते की तत्वज्ञान आणि तर्कशास्त्रात
पारंगत असलेल्या एका तत्वज्ञानी नदीच्या एका काठावरून दुसऱ्या काठावर जाण्याचा विचार करत होता, म्हणून त्याने एका नाविकाला बोलावले ज्याच्याकडे एक छोटी होडी होती जी .तो लोकांना नदी ओलांडून नेण्यासाठी वापरत असे तत्वज्ञानी नावेत चढला आणि खलाशीने जोरदार प्रवाहाचा प्रतिकार करत ती नावेत चढवली. थोड्या अंतरावर, तत्वज्ञानी खलाशीला विचारले: "नाविका, तुला तत्वज्ञानाच्या "?तत्त्वांचा पहिला भाग आठवला आहे का
खलाशाने उत्तर दिले: नाही, साहेब, मी ते लक्षात ठेवले .नाही
मग तत्वज्ञानी त्याला म्हणाला: मला तुम्हाला हे सांगण्यास वाईट वाटते की तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील २५ टक्के भाग कोणत्याही महत्त्वपूर्ण फायद्याशिवाय वाया .घालवला आहे
खलाशाने अपमान पचवला आणि नौकाविहार चालू ठेवला.
जेव्हा ते नदीच्या मध्यभागी पोहोचले, तेव्हा तत्वज्ञानी :पुन्हा त्याचे तोंड उघडले आणि म्हणाला
अरे नॉटी: तुम्हाला तत्वज्ञानाच्या तत्वज्ञानाचा ?दुसरा भाग आठवला आहे का
खलाशाने उत्तर दिले: साहेब, मला या पुस्तकाबद्दल काहीही माहिती नाही, तत्वज्ञानाची तत्त्वे
मग त्या तत्वज्ञानी एक नवीन विधान केले: "किती वाईट!
मला तुम्हाला कळवण्यास वाईट वाटते की तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील ५०% वेळ काहीही वाया घालवला नाही." या असभ्यतेने खलाशी नाराज झाला पण काहीही बोलला नाही, एकापेक्षा जास्त प्रकारे वहात राहिला, या जिज्ञासू तत्वज्ञानीला भेटलेल्या तासाला शिव्या देत. जेव्हा बोट नदीच्या तीन चतुर्थांश भागात पोहोचली तेव्हा तत्वज्ञानी :तिसरा प्रश्न विचारला
अरे नॉटी: तुम्हाला तत्वज्ञानाच्या तत्वज्ञानाचा ?तिसरा भाग आठवला आहे का

बिचाऱ्या खलाशाने धीर कमी होत उत्तर दिले: मी
तुम्हाला सांगितले होते, साहेब, मला तत्वज्ञानाबद्दल .काहीच माहिती नाही
इथे तत्वज्ञानी (चिंता आणि सांत्वन) चे स्मितहास्य
करत म्हणाला: दुर्दैवाने, तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील ७५% भाग त्यात वाया घालवला आहे आणि ते एक कधीही भरून न येणारे .नुकसान आहे
खलाशाने या टिप्पणीला प्रतिसाद दिला नाही, पण उलट किनाऱ्यावर पोहोचून त्या दुर्गंधीयुक्त, चिकट वस्तूपासून मुक्तता मिळवण्याच्या आशेने त्याने आपली नौकाविहार जलद केली. अचानक, आकाशात वीज चमकली, गडगडाट सुरू झाला आणि जोरदार उष्णकटिबंधीय सरींसह मुसळधार पाऊस पडला, ज्यामुळे एक भयंकर वादळ निर्माण झाले ज्याने बोटीला सर्व दिशेने .उडवले
मग खलाशाची पाळी तत्वज्ञानी व्यक्तीला प्रश्न :विचारण्याची होती, म्हणून तो त्याला म्हणाला
माझ्या प्रिय तत्वज्ञानी, आम्ही या प्रवासाला
सुरुवात केल्यापासून, तुम्ही माझ्यावर एकामागून एक प्रश्नांचा भडिमार करत आहात. मी तुम्हाला फक्त एकच प्रश्न ?विचारू शकतो का
तत्वज्ञानी उत्तर दिले: हो, तुम्ही करू शकता. खलाशी :म्हणाला
अरे, आदरणीय तत्वज्ञानी, तत्वज्ञानात पारंगत आणि
ज्याने त्याची पुस्तके तोंडपाठ केली आहेत, तुम्हाला ?पोहायला येते का
तत्वज्ञानी थरथरत्या आवाजात उत्तरला: नाही, साहेब,
.मला पोहता येत नाही
खलाशी हसला आणि त्याला म्हणाला: तर आमचा धोका तुमच्यावर आहे आणि बाकीचा धोका आमच्या आयुष्यात आहे, आणि मला तुम्हाला हे सांगताना खूप वाईट वाटते की काही !क्षणांतच तुमचे आयुष्य शंभर टक्के इतिहासजमा होईल त्याच क्षणी, एक मोठी लाट बोटीवर आदळली आणि ती उलटी झाली, ज्यामुळे त्या काळातील तत्वज्ञानी नदीच्या तळाशी गेला, तर आमचा खलाशी मित्र त्याच्या मजबूत हातांचा आणि पोहण्याचा दीर्घ अनुभव वापरून आत्मविश्वासाने आणि

शांतपणे लाटेचा प्रतिकार करत राहिला जोपर्यंत तो दुसऱ्या .काठावर सुरक्षितपणे पोहोचला नाही
चिखलात गाडलेले सोने जणू
सृष्टीच्या सुरुवातीपासूनच, चांगल्या शक्तींनी वाईट शक्तींविरुद्ध संघर्ष केला आहे. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की मत्सर, क्रोध, लोभ इत्यादी आपण स्वतः बनवलेले नाहीत, तर सुरुवातीपासूनच आपल्याला दिले आहेत. या वाईट गोष्टींमुळेच ज्ञान जागृत होते आणि या वेदनांमधून मार्ग .शोधण्याचा प्रयत्न करते
ज्ञान मिळवण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे अनुभव, कारण वैयक्तिक अनुभवातून आपल्याला हे जाणवते की वाईट हीच आपली शांती भंग करते आणि आपल्याला त्रास, दुःख आणि वेदना देते आणि म्हणूनच आपण ते टाळण्यासाठी आणि त्यापासून मुक्त .होण्यासाठी प्रयत्न केले पाहिजेत
जेव्हा जेव्हा तुम्हाला राग आल्यावर शांती मिळते आणि तुम्ही दयाळू आणि शांत राहण्याचा निर्णय घेता तेव्हा सैतान येतो आणि म्हणतो: "तुमची निंदा केली जात आहे, मग तुम्ही त्या बदल्यात काहीतरी कुरूप किंवा दुखावणारे का "?बोलत नाही
चांगल्या आणि वाईटाच्या रस्सीखेचात सैतानाला विजेता .होऊ देऊ नका
पवित्र आवाज सतत आपल्याला कुजबुजत असतो, परंतु दैवी
मदत मिळविण्यासाठी आपण स्वर्गाचा आवाज काळजीपूर्वक ऐकला .पाहिजे
जेव्हा जेव्हा सैतान आपल्याला त्याच्याकडे आकर्षित करण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा तेव्हा देव आपल्याला स्वतःकडे आकर्षित करण्याचा प्रयत्न करतो. प्रश्न असा आहे ?की: आपण कोणाचे ऐकणार आणि कोणाच्या अधीन राहणार
आपल्या संमतीशिवाय कोणीही आपल्यावर नियंत्रण ठेवू
शकत नाही किंवा आपल्यावर प्रभाव टाकू शकत नाही, कारण देवाने आपल्याला दिलेला निर्णय आणि निवडीचे स्वातंत्र्य आपल्याकडे आहे, परंतु सैतानाची फसवणूक नेहमीच असते आणि .आपण त्याचा प्रतिकार केला पाहिजे
चांगल्या शक्ती आपल्या समस्यांवर उपाय आणतात, तर वाईट शक्ती गुंतागुंत आणि समस्या निर्माण करण्याचा प्रयत्न

करतात. चांगुलपणा म्हणजे स्वतःच्या बाजूने इतरांना .वगळणाऱ्या सर्व स्वार्थी इच्छांपासून मुक्तता देवाची शक्ती अफाट आहे, आणि त्याचे सामर्थ्य सर्व शक्तींपेक्षा श्रेष्ठ आहे त्याच्या प्रेमाद्वारे, तो आपल्याला स्वतःकडे खेचण्याचा आणि वाईटाच्या तावडीतून सोडवण्याचा प्रयत्न करतो मानवता मध्यभागी उभी आहे: .त्याच्या उजवीकडे देवदूत आणि डावीकडे वाईट शक्ती
जेव्हा जेव्हा एखादी व्यक्ती चांगली कृती करते
तेव्हा देव त्यांना जवळ आणतो; जेव्हा जेव्हा ते वाईट कृत्य करतात तेव्हा सैतान त्यांना जवळ आणतो पण सैतान एखाद्या व्यक्तीला कायमचे धरून ठेवू शकत नाही कारण ती देवाच्या .प्रतिमेत निर्माण केलेली आहे
जेव्हा जेव्हा एखाद्या व्यक्तीच्या मनात द्वेष
निर्माण होतो तेव्हा त्यांना लक्षात ठेवावे की सैतान त्यांचा नाश करण्याचा प्रयत्न करीत आहे आणि जेव्हा त्यांना प्रेमाची भावना येते तेव्हा त्यांना कळावे की देव .त्यांना त्याच्याकडे बोलावत आहे
वाईट उदाहरणे आणि चांगली उदाहरणे आहेत. देव आपल्याला स्वतःकडे आकर्षित करण्यासाठी त्याचे उदाहरणे किंवा नमुने दाखवतो आणि सैतान देखील त्याच उद्देशाने त्याचे सामान दाखवतो. आणि देवाचा माणूस किती अद्भुत आहे जो त्या :प्रदर्शनांवर विचार करताना गाणे म्हणू लागला
जीवन गोड आहे, आणि मृत्यू स्वप्न आहे, आरोग्य गोड आहे," आणि आजार स्वप्न आहे, जेव्हा तुझे पवित्र संगीत माझ्या ".आत्म्याच्या खोलवर प्रतिध्वनित होते, हे देवा
वाईट आणि पाप आपल्या स्वभावात नाहीत, तर ते परदेशातून .आणले जातात आणि आत्म्यात रोपण केले जातात
चांगुलपणा हा चिखलात गाडलेल्या सोन्यासारखा आहे; तो त्याचे सार गमावत नाही, उलट चिखल काढून टाकल्यानंतर त्याच्या नैसर्गिक शुद्धतेने चमकतो. त्याचप्रमाणे, मानवी आत्म्यातील चांगुलपणा टिकून राहतो. अज्ञानाच्या जाड, कडक चिखलाने आत्म्याचे सोने कितीही कलंकित झाले तरी, आपल्याला फक्त ज्ञानाच्या चाकूने तो चिखल काढून टाकावा लागेल किंवा ज्ञानाच्या पाण्याने तो धुवावा लागेल जेणेकरून खऱ्या .सोन्याचे सुंदर तेज दिसून येईल

आध्यात्मिक ऊर्जा सक्रिय करणे
.आत्मा जागृत झाला पाहिजे
कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेच्या स्वप्नांपासून आणि मनाला ज्ञानाच्या क्षितिजावर पाठवणे ध्यान, व्यायाम आणि विश्रांतीद्वारे आत्म-नियंत्रण आणि योग्य पोषण
आणि अटल, अदम्य मानसिक शक्ती
.पराभव मान्य करू नका
कारण ते मान्य करणे हा एक मोठा पराभव आहे .तुमच्याकडे अमर्याद शक्ती आहेत
.त्या शक्तींना सक्रिय केले पाहिजे !त्यात एवढेच आहे
गंभीर आणि खोल विचारसरणी
बंधनांपासून मुक्त होण्याचा हा मार्ग आहे आणि अनेक समस्या
देवाबद्दलची जाणीव निर्माण केली पाहिजे
आणि उच्च आध्यात्मिक धारणांसह
अडचणी अनेक असू शकतात
ओझे जड आहेत
पण माणसाचा स्वतःचा शत्रू
"म्हणजेच, त्याचा छोटासा स्वतःचा किंवा "अहंकार .खरा आत्मा अमर आहे
अनुभव आणि समस्या तात्पुरत्या आणि बदलण्यायोग्य असतात तरी
.माणूस मुळात एक आत्मा आहे
.आध्यात्मिक सार स्थिर आणि अपरिवर्तनीय आहे
तुम्ही प्रचंड ऊर्जा आणि शक्ती मुक्त करू शकता संकटांवर आणि संकटांवर मात करणे
आणि तुमच्या मार्गात येणारे सर्व अडथळे आणि अडथळे
***

.विचार ही विजेसारखी शक्ती आहे
मानसिक परिस्थिती
.ते विचार आणि विचार करण्याच्या पद्धतीकडे परत जाते .वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे
?मग ते कसे हाताळायचे कोणाला माहित आहे

तो ते त्याच्या सेवेत ठेवतो
.अन्यथा, त्याला वीज पडू शकते
आणि असंही वाटलं
जर ते योग्य मार्गाने निर्देशित केले असेल तर
.ते त्याच्या मालकाला आनंद देते
.नाहीतर, त्याला त्रास होईल
.विचार हा जंगली घोड्यासारखा असतो
.तथापि, ते नियंत्रित करणे अशक्य नाही
सकारात्मक विचारसरणी हा तुमच्या विचारांवर नियंत्रण .ठेवण्याचा एक मार्ग आहे
.ध्वनी विचार हा जवळचा मित्र आहे
.आणि आजारी मन हे सततचे शत्रू असते
सुदृढ विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतो
आणि आजारी मन प्राणघातक बाण सोडते
.ते त्याच्या मालकावर दुप्पट हल्ला करते
म्हणून म्हण आहे की, बक्षीस हे कर्माच्या .प्रकारासारखेच असते
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती चांगले हेतू पाठवते त्याचे विचार मशालींमध्ये बदलतील
आत्म्याच्या कक्षांना प्रकाशित करा
आणि अंधाराचे ढिगारे बाहेर काढा
.त्यानंतर त्याला एक खोलवरचा दिलासा मिळतो !त्याचे डोळे समाधानाच्या हास्याने चमकले इतरांशी जुळवून घेणे
.त्यांचा करार म्हणजे सर्वस्व नाही
किंवा त्यांच्यासाठी आदर्शांचा त्याग करणे कारण तडजोडीची ही पद्धत अवांछित आहे
.ते सत्याशी सुसंगत नाही
.सुधारक आणि महापुरुष सहमत नव्हते त्यांच्या आजूबाजूला अनेक लोक असताना तथापि, त्यांनी त्यांचा आदर्श कायम ठेवला कारण त्यांना कळले की ते जे करत आहेत
.ते अगदी बरोबर होते
तत्वाशी तडजोड करू नये

आणि विशिष्ट ध्येय साध्य करण्यासाठी गुप्त हेतूंचा अवलंब न करणे
.कारण ते तत्वनिष्ठ लोकांना शोभत नाही
?देवाला आवडेल अशा पद्धतीने कोण जगू शकते
इतरांना इजा करू नका, कारण त्यांना घाबरण्याचे कारण .नाही
.सर्वप्रथम, एखाद्याने देवाशी एकरूप असले पाहिजे
मग विवेकाने, आणि त्यानंतर लोकांसोबत
पण जर हा दृष्टिकोन इतरांना समाधान देत नसेल तर एखाद्या व्यक्तीला स्वतःमध्ये शांती असणे पुरेसे
.आहे
त्याला आंतरिक शांतीची भावना जाणवते जी त्याला .लोकांच्या मान्यतेपासून स्वतंत्र करते
आत्म्याची शक्ती आणि इच्छा
देवाकडे वळताना
.त्याला आध्यात्मिक चुंबकत्व म्हणतात
आणि हे चुंबकत्व
.आत्मा आशीर्वाद स्वतःकडे आकर्षित करतो
आणि सूक्ष्म कंपन
आणि सर्व चांगले मानवी अनुभव
जे तिला चांगुलपणा आणि नीतिमत्तेची आठवण करून देते आध्यात्मिक चुंबकत्व
ती शक्ती आहे ज्याद्वारे
ते व्यक्तीला स्वतःकडे आकर्षित करते आणि आकर्षित .करते
चांगले मित्र
आणि आवश्यक आणि महत्त्वाच्या गोष्टी
आणि गोष्टींची अंतर्ज्ञानी समज
ही शक्ती प्राप्त होते
देवाच्या आकर्षक चुंबकीय शक्तीपासून
शांतीची मेणबत्ती
.एक मानसिक भांडे घ्या आणि ते तुमच्या शांतीने भरा .माझ्या भावनांची बाटली घे आणि तुझ्या दयेने भरून टाक माझ्या आत्म्याची रिकामी टोपली घे आणि ती तुझ्या .ज्ञानाच्या फळांनी भर

तुझ्या प्रेमाचे पाणी माझ्या आत्म्यात ओता, म्हणजे मी .ते तहानलेल्या आत्म्याच्या प्याल्यात ओताईन
माझ्या अहंकाराच्या भिंती तोडून टाक आणि मला तुझ्या .संपूर्ण उपस्थितीत विसर्जित कर
प्रेमाच्या प्रकाशाची पहाट माझ्या हृदयाच्या कोपऱ्यातून चमकते, मला तुझ्या प्रेमाच्या सूर्यप्रकाशाची .आठवण करून देते
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात पसरलेले
तुझ्या प्रेमाचा तेजस्वी प्रकाश माझ्या आत्म्यावर चमकला आहे, तो प्रकाशित करत आहे आणि तुझ्या प्रकाशाने .माझ्या आत्म्याचे स्थान भरून गेले आहे
तू माझ्या शरीराला आधार देणारे जीवन आहेस, माझ्या विचारांना प्रेरणा देणारे मन आहेस आणि माझे अज्ञान दूर .करणारे ज्ञान आहेस
मी माझ्या प्रेमाची पातळ मेणबत्ती पेटवतो आणि
प्राचीन काळापासून माझ्या आत जपून ठेवलेले सोनेरी पुस्तक .वाचतो
तुझे प्रेम शांतीची अदृश्य मेणबत्ती होती आणि अजूनही .आहे जी अंधार दूर करते आणि मला तुझे संदेश दाखवते
.ब्लॉग हृदयाच्या पानांवर आहे
अनंताचा उंबरठा
तुला वारंवार शोधल्यानंतर
आणि तुमच्या अद्भुत रहस्यांच्या जंगलात सतत भटकंती
.मी अखेर अनंताच्या उंबरठ्यावर पोहोचलो आहे आत्मविश्वासाने आणि चिकाटीने, मी तुझ्या पवित्र
.नावाचा धावा केला
आणि अचानक तुमच्या उपस्थितीचे दार उघडले
त्याच्या मध्यभागी
आणि गौरवशाली दृश्यांच्या सिंहासनावर मी तुला पाहिले .माझे ऐकणे सुसंगत नव्हते
तुमच्या सर्जनशील आणि नाविन्यपूर्ण आवाजाने
.मी तुमचा आवाज ऐकण्याची आतुरतेने वाट पाहत होतो
मग तुझ्या शांततेचा जादू माझ्यात शिरला
आणि अंतर्ज्ञानी कुजबुजांसह
.तिने मला देवदूतांची भाषा शिकवली

आणि नवीन बैठक अडखळली
मी माझ्या प्रश्नांचा आणि चौकशीचा भडिमार तुमच्यावर .केला
:काळाइतकाच प्राचीन
"?हे देवा, पाप आणि दुःख का"
?फसवणूक आणि भ्रम का
म्हणून मी तुझ्या पवित्रस्थानाचे किरण घेतले
चमकदार अक्षरांचा एक प्रकार
तुमची प्रामाणिक आणि विश्वासार्ह उत्तरे मला पोहोचवत .आहे
सांत्वन आणि सांत्वन देणारा
आता, सलामीच्या गूढ मंदिरात
.शांतीच्या हृदयात तुमची उपस्थिती मला आवडते
आपण अगाध, मूक शब्दांत संवाद साधतो
हे अगाध रहस्यांच्या देवा
.मी तुझ्याशी कायम बोलेन
!माझ्या हृदयातील सर्व वक्तृत्व आणि प्रवाहीपणासह जेव्हा तुझा प्रकाश माझ्या आत्म्यात चमकतो
.हे परमेश्वरा, तुझे वैभव प्रकट होवो
तुमच्या ज्ञानाचा प्रकाश नाहीसा होवो
अज्ञान, मत्सर आणि मत्सर
पृथ्वीच्या किनाऱ्यावरून कायमचे
आपल्या कमकुवतपणाला ताकदीत बदला
आणि आपण दृढनिश्चयात कमकुवत झालो
आपल्या शरीराला महत्वाच्या विजेने चार्ज करा
.आणि मन आणि आत्मा तुमच्या उपचार प्रकाशाने भरा
आमचा हात धरा जेणेकरून आम्ही तुमच्या दुर्लक्षाच्या .पाण्यात बुडू नये
आमच्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमाने आणि ज्ञानाने
.भरून टाक
.आम्हाला असे वाटू द्या की आम्ही तुमच्या खूप जवळ आहोत आणि तुझ्या दयेचा सूर्य
ते आपल्यावर सतत चमकते
***

मी माझ्या कुजबुजणाऱ्या, उत्साही विचारांची फुले ठेवतो
शांततेच्या रचनेत
तिचा मूक सुगंध गातो
आणि तो तुमच्या गौरवाचे गाणे गातो
आणि तुमच्या पवित्र प्रकाशाच्या तेजाने
.मला तुझ्या अस्तित्वाचे सौंदर्य दिसते
.माझी आनंदी स्वप्ने सत्यात उतरली
जेव्हा तुझा प्रकाश माझ्या आत्म्यात चमकतो
पडदे ज्ञानाच्या अग्नीने पेटलेले आहेत
तर बघ तुझा महिमा
.माझा आनंद वाढतो
दैवी आशीर्वादांचा सागर
हे वैश्विक प्रकाश
.दररोज मी तुला आकाशाला चमकदार रंगांनी सजवताना पाहतो .मी तुला नापीक मातीला पन्ना रेशमाने सजवताना पाहतोय
.तू सूर्यकिरणाच्या उष्णतेत आहेस
!आणि तो सर्वत्र प्रकट आहे
प्रभु, माझ्या शांतीच्या आरशात तुझा चेहरा पाहण्यास
.मला मदत कर
तुमच्या अस्तित्वाचे विशाल राज्य दाखवा, स्वतःला !दाखवा
माझ्या हृदयाला प्रार्थना करायला शिकवा आणि माझ्या आत्म्याला अनुभवायला शिकवा
त्याच्यासाठी सर्व दरवाजे उघडतील आणि त्यातून तो
.प्रकट होईल
.तुमची उपस्थिती एक आशीर्वाद आहे
हे परमपवित्र प्रिये
मला आता आणि कायमचे हे जाणवू दे की तू माझा होतास आणि .अजूनही माझा आहेस, कायमचा माझा
माझ्या चुकांची स्वप्ने येथे आहेत, जी गायब झाली आहेत .आणि विस्मृतीच्या स्मशानात गाडली गेली आहेत
मी जागा आहे, तुझ्या पंखाखाली जीवनाच्या सूर्याच्या .तेजात तल्लीन आहे
.माझ्यातून दैवी आशीर्वादांचा समुद्र वाहतो

आणि मला असे वाटते की मीच ते माध्यम आहे ज्यातून ते वाहते
सर्व पवित्र सर्जनशील शक्ती
परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे, जेणेकरून मी तुला शोधू .शकेन
मला इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा तुमची जास्त काळजी .आहे
जसे तुमचे विणकाम करणारे करतात
***

अनेक मागण्या आणि आवश्यकता आहेत
.जग ते आपल्यावर लादते
आणि ते आपल्याला त्याचे अत्यंत महत्त्व पटवून देते आणि कारण त्याशिवाय जगणे अशक्य आहे
किंवा त्यांच्याशिवाय करायचे
पण मूलभूत आवश्यकता अशी असावी की
देवाची शांती मिळवणे
ज्यांचे स्रोत कधीही आटत नाहीत
.त्याचा स्रोत कधीही आटत नाही
.जे आयुष्यातील प्रत्येक गोष्टीला चव आणि अर्थ देते
आपण हे लक्षात ठेवूया की देव आपल्या अस्तित्वाचे सार .आहे
आणि ते प्रेम म्हणजे खिडकी ज्यातून आपण पाहतो
त्याच्या उदात्त चेहऱ्याला
?दैवी उपस्थिती कोणाला अनुभवायची आहे
.आणि ती उदात्त इच्छा विचार आणि कृतीतून प्रेरित होते देव त्याची विनंती मान्य करेल
आणि ते त्याला बुरखे फाडण्यास मदत करते
जे धन्य दिवे पाहण्यास प्रतिबंधित करते
ज्यांनी मार्गावर पुढे जाण्याचा दृढनिश्चय केला आहे .त्याला काहीही अडवू शकणार नाही
.त्याला काहीही अडथळा येणार नाही
जोपर्यंत तो त्याचे ध्येय साध्य करत नाही तोपर्यंत त्याला जे त्याच्या मनाला हवे असते ते मिळते रागाला तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नका.

ही भावना वरवर दिसते त्यापेक्षा खोलवर जाते. एखादी व्यक्ती हिंसक उद्रेकांच्या बाह्य अभिव्यक्तींवर नियंत्रण ठेवू शकते, तरीही ती दबलेला राग आणि संताप बाळगते. हा राग आक्रमकता, अस्वस्थता, अधीरता, असंतोष, मत्सर, चिडचिडेपणा, दुःख आणि मनःस्थिती अशा विविध प्रकारे प्रकट होतो. खरं तर, जवळजवळ प्रत्येकजण काही प्रमाणात राग अनुभवतो.

रागाचे स्वरूप काहीही असो, इच्छा पूर्ण करण्यातील निराशेतून निर्माण होते. आध्यात्मिक आनंदाच्या अभावी, लोक कामुक इच्छांद्वारे आनंदाकडे वळतात - इच्छा ज्या त्यांच्यात नैराश्य आणि असंतोषाचे बीज अंतर्निहितपणे वाहून नेतात, आणि परिणामी, राग, जो कोमल भावना आणि उच्च धारणा नष्ट करतो.

म्हणून, राग दूर करण्याचा सर्वात खात्रीशीर मार्ग म्हणजे त्याचे कारण काढून टाकणे: इच्छा एखाद्या व्यक्तीच्या जितक्या जास्त इच्छा असतील तितकी त्यांची निराशा जास्त असेल, कारण त्या सर्व इच्छा पूर्ण करणे अशक्य आहे, कारण कामुक वासना अतृप्त आणि कधीही न संपणाऱ्या असतात. आपण जितके जास्त इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करतो किंवा कामुक सुखांचा अनुभव घेतो तितकेच आपण त्यांच्याशी अधिक जोडलेले बनतो आणि आपली ओढ जितकी अधिक मजबूत असेल तितकेच आपल्या इच्छा पूर्ण करणाऱ्या गोष्टींपासून वंचित राहण्याचे दुःख जास्त असते.

उदाहरणार्थ, निसर्गाने आपल्यामध्ये भुकेची भावना निर्माण केली आहे जेणेकरून आपल्याला कळेल की आपल्या शरीराला कधी अन्नाची आवश्यकता आहे. परंतु आसक्ती किंवा तृष्णा ही भावना वाढवते आणि तिचे मानसिक त्रासात रूपांतर करते. जर तुम्ही सतत उपाशी असाल आणि तीन दिवस उपवास करत असाल - मग ते आरोग्याच्या कारणास्तव असो वा अन्यथा - तर तुम्हाला राग येईल. दुसरीकडे, योगी अनेक दिवस अन्नाशिवाय राहू शकतात, त्याच्या अनुपस्थितीची चिंता न करता. कारण त्यांनी शारीरिक इच्छांपासून अलिप्तता बाळगली आहे.

जेव्हा आपल्याला कळते की इच्छा ही रागाचे कारण आहे, तेव्हा आपल्याला त्या इच्छांना रचनात्मकपणे कसे सामोरे जायचे हे जाणून घ्यायचे असते. यासाठी अनेक दृष्टिकोन आहेत:

प्रथम, त्या इच्छा पूर्ण करा

जर त्या इच्छा निरुपद्रवी असतील, तर त्या पूर्ण
करण्यात काहीच गैर नाही, आणि नंतर त्या निघून जातील. समस्या अशी आहे की त्या इच्छा पूर्ण केल्याने नवीन सवयी निर्माण होऊ शकतात, किंवा त्या खोलवर रुजलेल्या आणि कमजोर करणाऱ्या सवयी बनू शकतात. तुम्ही त्या इच्छा जितक्या जास्त प्रमाणात वाढवाल तितक्या त्या अधिक मजबूत होतात. म्हणूनच, एखाद्याने निष्पाप वाटणाऱ्या इच्छा पूर्ण करतानाही विवेकी आणि टीकात्मक असले पाहिजे.

दुसरे म्हणजे, त्या इच्छांपासून मुक्त व्हा

इच्छांवर मात करण्याचा सर्वात प्रभावी मार्ग म्हणजे तुमच्या मनातील इच्छांचा त्याग करणे, आणि आपण आध्यात्मिकदृष्ट्या अधिक जागरूक होत असताना हे स्वाभाविक बनते. उदाहरणार्थ, आध्यात्मिक अभ्यास आणि साधनांमध्ये गुंतलेले लोक धूम्रपान करण्याची इच्छा गमावतात. इच्छांचा त्याग तेव्हा होतो जेव्हा आत्मा अंतिम इच्छेचा पाठलाग करण्यासाठी पुरेसा जागृत होतो: चिरस्थायी आनंद जेव्हा आपण आपल्या आत आध्यात्मिक आनंद अनुभवतो तेव्हा कामुक गोष्टींची इच्छा कमकुवत होते आणि इच्छाशक्तीवरील त्याची पकड सैल होते.

आपण तीव्र इच्छांना शक्तिशाली आणि सर्जनशील
उर्जेमध्ये रूपांतरित करू शकतो जे अविश्वसनीयपणे फायदेशीर असतात. बऱ्याचदा, इच्छा स्वतःच वाईट नसते; समस्या ही असते की लोक तिचा पाठलाग कसा करतात. जर तुम्हाला स्वतःमध्ये आनंद कसा मिळवायचा हे माहित असेल, तर तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण होतील आणि त्या साध्य करण्यासाठी वेगवेगळ्या गोष्टींचा प्रयत्न न करता त्या पूर्ण होतील.

याचा अर्थ असा घेऊ नये की आपल्याला कोणत्याही इच्छा नसाव्यात मानव म्हणून, आपण इच्छा बाळगल्याशिवाय राहू शकत नाही जोपर्यंत आपण या पृथ्वीवर आहोत, निसर्ग आपल्याला कृती करण्यास उद्युक्त करतो. आपल्या कृतींचे परिणाम आपल्या अपेक्षा पूर्ण करत नाहीत तेव्हा रागाला आपल्यावर नियंत्रण ठेवू न देणे हे आव्हान आहे.

राग किंवा इतर कोणत्याही समस्येवर ध्यान हा प्रभावी उपाय आहे कारण ध्यान आपल्याला आपल्या खऱ्या स्वभावाशी पूर्णपणे सुसंगत बनवते, रागासह सर्व प्रकारच्या नकारात्मकतेपासून मुक्त करते. देवाचा आनंद आणि शांती आपल्या आत राहते आणि जेव्हा आपण योग्य मार्गाने ध्यान करतो तेव्हा आपल्याला तो आनंद आणि शांती मिळते आणि परिणामी राग नैसर्गिकरित्या नाहीसा होतो. ज्याप्रमाणे वाळूचा एक मोठा समूह शक्तिशाली लाटांना तोंड देऊ शकत नाही, त्याचप्रमाणे ज्या व्यक्तीला आंतरिक शांती नसते तो भयंकर बौद्धिक वादळांना तोंड देऊ शकत नाही.

पण हिरा त्याच्यावर सर्व बाजूंनी कितीही लाटा
आदळल्या तरी त्याचे मूळ स्वरूप टिकवून ठेवतो. त्याचप्रमाणे, शुद्ध आत्मा असलेला माणूस, पारदर्शक स्फटिकासारखा, त्याच्याभोवती अडचणी आल्या आणि अनुभवाचे वारे त्याला हिंसकपणे हादरवले तरीही तो चमकत राहतो. त्याने सर्वोच्च पदे का नाकारली?

एक अर्थपूर्ण कथा

शिक्षकांनी सांगितल्याप्रमाणे परमहंस

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

पूर्वीच्या काळात, काही नीतिमान पुरुष जंगलाच्या सीमेवर असलेल्या दरीच्या खांद्यावर एका शांत आश्रमात राहत होते, जिथे शांतीच्या झुळूक नेहमीच वाहत असत आणि बंधुप्रेम हे त्या आशीर्वादित निवासस्थानाचे वैशिष्ट्य होते.

ते ब्रदर्स ऑफ प्युरिटी झाडांनी दिलेल्या ताज्या
फळांवर उदरनिर्वाह करत होते आणि मुबलक, स्वच्छ पर्वतीय झऱ्यांमधून जिवंत, तेजस्वी, वाहणारे पाणी उचलण्यासाठी आणि पिण्यासाठी त्यांच्या हातांनी वापरत होते.

त्यांचे डोळे हिऱ्यांसारखे चमकत होते आणि समाधानाने भरलेले स्वर्गीय हास्य होते, आणि आनंद त्यांच्या हृदयात स्थिरावला होता, त्यांना कायमचे सांत्वन देऊन भरत होता.

हे सर्व असूनही, या धन्य आत्म्यांपैकी एकाला असे
वाटले की त्याला आध्यात्मिक आनंद मिळाला आहे आणि तो क्षणभरासाठी जरी असला तरी ऐहिक वैभवाचा आस्वाद घेऊ इच्छित होता. त्याला फक्त एका दिवसासाठी राजा होण्याची इच्छा होती, म्हणून त्याने आपल्या भावांना निरोप दिला आणि शाही आनंदाच्या शोधात देवाच्या दाराकडे भटकू लागला.

वाटेत त्याने मनापासून देवाची प्रार्थना केली आणि म्हटले: "हे प्रभू, हे उदार देवा, प्रार्थना ऐकणाऱ्या आणि आशा पूर्ण करणाऱ्या तू, मी तुला विनंती करतो की तू माझी पावले अशा राजवाड्यात नेऊ जिथे मी एक दिवस राजांना मिळणाऱ्या आनंदाचा आनंद घेऊ शकेन."

त्याने प्रार्थना संपवताच, त्याची नजर एका भव्य इमारतीवर पडली आणि तो स्वतःशी म्हणाला: "अरे, दयाळू देवाची वेळ आली आहे! देवाने माझे स्वप्न पूर्ण केले आहे आणि इच्छित आनंद माझ्या हातात येणार आहे" त्याने त्या भव्य इमारतीकडे आपली पावले वेगाने टाकली.

कोणत्याही रक्षकाने त्याला अडवले नाही, म्हणून तो
मुख्य गेटमधून कोणत्याही अडथळ्याशिवाय आत गेला आणि तो ताज्या आणि सर्वात रमणीय गुलाब आणि तुळशीच्या फुलांनी भरलेल्या हिरव्यागार बागांमध्ये फिरत राहिला आणि एकही व्यक्ती दिसली नाही.

मग तो शाही भोजनगृहात गेला आणि त्याला त्याच्या
आगमनाची वाट पाहत असलेल्या सर्वात स्वादिष्ट अन्नाने भरलेल्या टेबलांचे निरीक्षण केले. तरीही त्याला तिथे एकही

सेवक दिसला नाही. तो स्वतःशी म्हणाला, "हे प्रभू, तू किती उदार आहेस! तू मला हा भव्य राजवाडा आणि राजांसाठी योग्य असलेले उत्तम अन्न दिले आहेस. मी तुझ्याकडे हेच मागितले होते आणि तू माझी इच्छा पूर्ण केली आहेस, हे उदारांमध्ये परम उदार."

परम दयाळू देवाने त्याच्या मनाची इच्छा पूर्ण केली
आहे याची खात्री पटल्याने, तो त्याच्या प्रतीक्षेत असलेल्या आनंदांचा विचार करू लागला, त्याच्या मनात खात्री होती की सर्वशक्तिमान देवाने त्याला अखेर तो ज्याची वाट पाहत होता तो शाही आनंद दिला आहे. दुपारच्या जेवणापूर्वी, तो शाही स्नानगृहात गेला, आंघोळ केली आणि आलिशान रेशमी वस्त्रे परिधान केली. मग तो भव्य टेबलावर बसला आणि त्यातील उत्कृष्ट आणि आनंददायी प्रसाद खाऊ लागला.

त्याच क्षणी, राजवाड्याच्या एका कोपऱ्यात जुगार
खेळणारे नोकर आत आले आणि त्यांनी मोठ्या रागाने आणि संतापाने त्याला विचारपूस केली, "आमच्या मालकाच्या राजाचे जेवण खाणारा तू कोण आहेस जो शिकारीला गेला आहे आणि आम्हाला तो कोणत्याही क्षणी परत येईल अशी अपेक्षा आहे?"

इथे आमच्या मित्राला वाटले की सर्वशक्तिमान देव
त्याची परीक्षा घेत आहे, म्हणून तो त्यांना गोड स्वरात म्हणाला: "मी महान राजाचा मित्र आहे, आणि मी एक दिवसासाठी शाही आनंद उपभोगण्यासाठी त्याच्या विनम्र विनंतीवरून येथे आलो आहे"

त्याचा असामान्य शांतपणा आणि आत्मविश्वास पाहून, नोकरांनी त्याला राजाचा पाहुणा म्हणून घेतले आणि त्याला त्याचे शाही जेवण पूर्ण करण्याची परवानगी दिली. त्यानंतर, त्यांनी त्याला विश्रांतीसाठी बेडरूममध्ये नेले, त्यांना हे माहित नव्हते की त्याने ज्या "महान राजा" चा उल्लेख केला होता तो त्यांचा पृथ्वीवरील राजा नव्हता जो शिकारीला गेला होता, तर तो प्रभू देव होता.

सुमारे दोन तासांनंतर, संदेशवाहक घाईघाईने नोकरांना कळवण्यासाठी आला की महाराज थोडा उशिरा आला आहे आणि एक

तासात येईल, आणि त्यांना ताजे, स्वादिष्ट अन्न त्याच्यासाठी वाट पाहण्याची आज्ञा दिली.

नोकरांनी विचारले, "महाराजांनी एका पाहुण्याला त्याच्या जेवणाचा आस्वाद घेण्यासाठी आणि त्याच्या पलंगावर झोपण्यासाठी पाठवले नव्हते का?"

राजाच्या दूताला लगेच लक्षात आले की एक भटक्या
दर्वेषी राजवाड्यात न बोलवता आला आहे, त्याने राजाचे अन्न खाल्ले आहे आणि आता तो त्याच्या पलंगावर घोरत आहे. या अभूतपूर्व उद्धटपणामुळे संतप्त होऊन त्याने नोकरांना काठ्या आणण्याचा आदेश दिला जेणेकरून ते त्या भिकारी दर्वेषावर फोडू शकतील.

आमचा प्रिय मित्र त्याच्या राजघराण्यातील
स्वप्नांमधून जागा झाला हे सांगायला नकोच, सर्व बाजूंनी त्याच्यावर निर्दयीपणे लाठ्यांचा वर्षाव होत होता. पण नोकर त्याला सतत मारहाण करत आणि अपमान करत असताना, तो हसून हसून उठायचा, ज्यामुळे त्यांना आणखी राग येत असे. म्हणून त्यांनी तो बेशुद्ध होईपर्यंत त्यांचे हल्ले चालू ठेवले. मग त्यांनी त्याला बेशुद्ध अवस्थेत राजवाड्याच्या दरवाज्याबाहेर ओढले.

आमचा दरवेश मित्र त्याच्या भावांकडे परतण्यास उशीर
झाला होता, म्हणून त्यांनी त्याचा शोध घेतला. तो बेशुद्ध अवस्थेत राजवाड्याच्या बाहेर पडलेला आढळला. त्यांनी त्याला त्यांच्या शांत आश्रमात परत नेले. एका भावाने त्याच्या तोंडात दूध टाकले आणि त्याला विचारले की तो शुद्धीवर आला आहे का: "तुला माहित आहे का तुला हे दूध कोण देत आहे?" त्याने उत्तर दिले: "हो, मला माहित आहे की ज्या देवाने मला एका दिवसासाठी राजेशाही आनंद उपभोगण्याची इच्छा केल्याबद्दल कठोर शिक्षा दिली तोच देव आता मला हे दूध देत आहे."

इतर भावांनी त्यांच्या भावाच्या सुरक्षिततेबद्दल देवाचे आभार मानले आणि देवावरील त्याच्या दृढ आणि अढळ श्रद्धेचे कौतुक केले, जे वैभव आणि समृद्धीच्या काळात

देवाची उपासना करतात आणि संकट आणि दुःखाच्या वेळी त्याला नाकारतात त्यांच्यापेक्षा वेगळे.

दरम्यान, महाराज त्यांच्या भव्य राजवाड्यात परतले
आणि त्यांनी जेवण तयार करण्याचे आदेश दिले. जेव्हा त्यांना त्या भिकाऱ्याची गोष्ट कळली ज्याने त्यांचे अन्न खाण्याचे धाडस केले होते आणि नोकर त्याला काठ्यांनी निर्दयीपणे मारहाण करत असतानाही त्यांचे हसणे थांबले नव्हते तेव्हा त्यांना थोडासा राग आला.

काही कारणास्तव, राजाला त्या कथेने खूप प्रभावित
केले, ज्यामुळे त्याचे विचार पछाडले गेले. त्याने आपल्या नोकरांना त्या धाडसी गरीबाला शोधून त्याच्याकडे आणण्याचा आदेश दिला. ते सर्व दिशेने त्याचा शोध घेण्यासाठी निघाले, पण काही उपयोग झाला नाही. निराश होऊन राजवाड्यात परतल्यावर, ते दर्विशांच्या आश्रमाजवळून गेले आणि त्यांना एक जोरदार हास्य ऐकू आले. त्यांनी लगेच ओळखले की ते त्याचे हास्य आहे, म्हणून ते खाली उतरले, जबरदस्तीने आश्रमात गेले, त्या दयाळू माणसाला पकडले आणि त्यांच्या शासकाकडे नेले.

जेव्हा राजा आणि दर्वेश एकमेकांसमोर आले, तेव्हा
दर्वेश राजापेक्षाही मोठ्याने हसला, जणू काही तो त्याच्या हृदयाच्या भिंतीत आपला आनंद रोखू शकला नाही. राजाने त्याच्या हास्याचे स्पष्टीकरण देण्याची सतत मागणी केली तरी, दर्वेशने कठोर शिक्षेच्या धमकीला तोंड देऊनही उत्तर देण्यास नकार दिला.

मग उत्सुकतेपोटी, राजाने खुशामत आणि तुष्टीकरणाचा
मार्ग स्वीकारला आणि नोकर त्याला मारहाण करत असताना तो का हसत आहे हे सांगितल्यास त्याला त्याचे सिंहासन देऊ केले.

मग दर्वेश बोलला, म्हणाला:

"मी तुम्हाला जे सांगणार आहे ते ऐका आणि ते नीट समजून घ्या. देवाने मला फक्त एका दिवसासाठी भ्रामक राजेशाही सुखाची इच्छा केल्याबद्दल कठोर शिक्षा दिली आहे. मी हसलो

आणि मी हसत आहे कारण मी माझा जीव घेऊन पळून गेलो आणि मला जाणवले की जर मी काही तासांसाठी राजेशाही सुखांचा आनंद घेतल्याबद्दल या सर्व शिक्षेस पात्र होतो, तर ज्यांना सुख आणि आनंदांशिवाय जगात काहीही चिंता नाही, विशेषतः राजेशाही सुखांचे काय? कदाचित यात तुमच्यासाठी एक धडा आणि इशारा आहे, कारण कर्माचा नियम वाट पाहत आहे आणि तुमचे भाग्य मार्गावर आहे."

तू मला देऊ केलेल्या सिंहासनाबद्दल, माझे उत्तर आहे:
खूप खूप धन्यवाद. ते स्वतःसाठी ठेवा, कारण मला त्याची गरज नाही कारण मी देवामध्ये आनंदी आहे आणि माझ्या जीवनात समाधानी आहे, आणि मला अशा कोणत्याही गोष्टीची गरज नाही जी माझ्या आनंदात अडथळा आणेल आणि माझ्या शांतीला त्रास देईल.

तुम्हाला शांती असो.

आध्यात्मिक म्हणी आणि भावना
रामहंस योगानंद यांच्याबद्दल श्री दयमातांचे खालील
: शब्द आहेत
माझ्या प्रिय शिक्षकांसोबतची माझी पहिली भेट मला
अजूनही आठवते. त्यांचे हृदय इतके उदार आणि प्रेमळ होते की त्यांना भेटणाऱ्या प्रत्येकाला जवळचे मित्र वाटायचे, जणू ते एकमेकांना खूप काळापासून ओळखत असतील. पहिल्या क्षणापासूनच त्यांचे हृदय उघडणे कठीण नव्हते. अमर शिक्षकांमध्ये त्यांचे खरे आध्यात्मिक सार प्रकट करण्याची क्षमता होती. ते खरोखर प्रेम, मैत्री, चांगले .हेतू आणि दयाळू इच्छांचे मूर्त स्वरूप होते

:आणि आता नीतिसूत्रे आणि भावनांकडे
जेव्हा लोकांच्या हृदयात बंधुप्रेमाचे बीज रुजेल .तेव्हा युद्धे थांबतील
*

एखाद्या व्यक्तीच्या सध्याच्या कृती त्याच्या भविष्यातील शांती आणि आनंद किंवा भविष्यातील दुःख आणि दुःख निश्चित करतील, कारण कारण आणि परिणामाचा नियम .दुर्लक्षित किंवा विसरला तरीही फसवता येत नाही

*

भौतिक सुखसोयी ही खऱ्या यशाचा एक छोटासा भाग आहे, जी .इतरांना इजा करून मिळवता कामा नये
*

सर्वात महान व्यक्ती म्हणजे तो नम्र असतो जो स्वतःला इतरांपेक्षा कमी समजतो. खरा नेता इतरांचे ऐकतो, तो .सर्वांचा सेवक आहे असे वाटतो आणि कोणालाही कमी लेखत नाही
*

जेव्हा कोणी तेजस्वी हास्य घेऊन येतो तेव्हा अंधार
दूर होतो. असे लोक आनंदाचे किरण पसरवतात जे हृदयाला .प्रकाशित करतात आणि आत्म्याला आनंदित करतात

तुमच्या आयुष्यातील सर्व सुंदर गोष्टी लक्षात ठेवण्याचा आणि त्यावर लक्ष केंद्रित करण्याचा प्रयत्न .करा

जीवन खडबडीत जमिनीत झोपते, फुलांमध्ये सौंदर्याची स्वप्ने पाहते, प्राण्यांमध्ये ते शक्तिशालीपणे जागृत .होते आणि माणसामध्ये असीम क्षमतेची जाणीव असते

प्रेम हे आत्म्याचे एक गाणे आहे जे देवाला गुंजते आणि .गाते

दररोज, प्रत्येक मिनिटाला, प्रत्येक तास ही एक खिडकी
आहे जिथून तुम्ही अनंतकाळ पाहू शकता जीवन लहान आहे, तरीही ते सतत आणि अंतहीन आहे आत्मा अमर आहे आणि मानवी अस्तित्वाच्या या छोट्याशा प्रकरणात, तुम्हाला .अनंतकाळच्या कापणीचे जे काही मिळेल ते कापले पाहिजे

आज, मी स्वतःला पुन्हा कधीही निराशेच्या दलदलीत पडू देणार नाही, किंवा अपूर्ण आशा किंवा अवास्तव स्वप्नांवर लक्ष केंद्रित करणार नाही असा निश्चय करतो. स्वतःला

मर्यादित आणि मर्यादित राहू देण्याऐवजी, मी शहाणपणाने वागेन, हे जाणून की हा तर्कसंगत दृष्टिकोन मला .नैसर्गिकरित्या मी शोधत असलेल्या आनंदाकडे घेऊन जाईल
*

प्रभु, सूर्याच्या उबदार मिठीत मला तुझी उपस्थिती जाणवते आणि मंद वाऱ्यात मला तुझ्या जीवनाचा ताजा श्वास जाणवतो. प्रभु, मी तुला विसरलो तरी तू मला आठवलेस याबद्दल मी तुझे आभार मानतो आणि तुझ्या अविरत आशीर्वादांबद्दल मी मनापासून आभारी आहे. मला तुझ्या सतत आठवणीने जगण्याचा .आशीर्वाद दे
*

मला माहित आहे, प्रभू, या जगात अशा अनेक गोष्टी आहेत ज्या कच्च्या, भयानक आणि कुरूप वाटतात, परंतु ज्ञानाच्या आतील डोळ्याने प्रकट होणारी सृष्टीची दुसरी बाजू अत्यंत सुंदर, चांगली आणि सुंदर आहे. म्हणून, मी नेहमीच ज्ञानाच्या डोळ्याने पाहण्याचा प्रयत्न करेन जेणेकरून मला या जगाच्या कमतरता आणि दोषांमागे दिसू शकेल. सर्व .सौंदर्यावर राज्य करणारे तुमचे सर्वोच्च सौंदर्य

:शब्दात सुसंवादी निसर्ग

आत्म-शिस्त इतरांबद्दल प्रेम प्राण्यांबद्दल दया चांगल्या गुणांचे प्रेम शांती आणि शांतीचे प्रेम महान लोकांचे प्रेम गरीब आणि गरजूंबद्दल करुणा आणि त्यांना मदत करणे प्रामाणिकपणा प्रेम आणि आदराने कर्तव्य बजावणे नीतिमत्ता आणि सुधारणांचे प्रेम नैतिकतेची भावना बाळगणे आणि जे योग्य आहे ते करणे स्वाभिमान नम्रता सौम्यता निष्ठा शौर्य धैर्य क्षमा महान आत्म्यांच्या आणि प्रबुद्ध मनांच्या पावलावर पाऊल ठेवून चालणे स्पष्टपणा चांगले शिष्टाचार दयाळूपणा साधेपणा आणि स्पष्टता आध्यात्मिक भावना संतुलित करणे समाधान शारीरिक स्वच्छतेचे आणि बौद्धिक शुद्धतेचे प्रेम नम्रता आणि अहंकार टाळणे चांगुलपणाचे प्रेम निष्पक्षता कृतज्ञता पवित्र गोष्टींचा आदर 623 MAM

*

या जीवनाच्या सावलीमागे देवाचा अद्भुत आणि अद्भुत प्रकाश आहे आणि संपूर्ण विश्व त्याच्या आशीर्वादित .उपस्थितीचे एक विशाल मंदिर आहे
*

जेव्हा आपण देवाबद्दल खोलवर आणि प्रामाणिकपणे विचार करतो, त्याच्यावर खोलवर प्रेम करतो आणि त्याच्यावर पूर्णपणे विश्वास ठेवतो, तेव्हा आपल्यासमोर असंख्य दरवाजे उघडतात आणि जेव्हा आपण त्याचा प्रकाश पाहतो आणि त्याची उपस्थिती अनुभवतो, तेव्हा जीवनातील कितीही भयानक किंवा भयावह घटना घडल्या तरी, त्याच्या उपस्थितीत .आपल्याला मिळणारी शांती आणि शांती हिरावून घेऊ शकते
*

आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये, आजारपण आणि दुष्काळात, किंवा गरिबी आणि दुःखात, आणि जगाच्या उलथापालथीत, अशांततेत आणि आंदोलनात, हे परमेश्वरा, मी नेहमीच तुझा .आश्रय घेईन
*

उद्योजकीय वृत्तीचा असाधारण गुण एखाद्या व्यक्तीला जगात वेगळे करतो आणि त्याला एका धगधगत्या मशालीसारखे चमकवतो. महान लोक ते असतात ज्यांना दान करायला आवडते, इतरांना प्रोत्साहन द्यायला आवडते आणि त्यांच्यात .आत्मविश्वास निर्माण करायला आवडतो
*

या विश्वात आपल्याला दिसणारे अद्भुत चमत्कार
आपल्याला देवाचे अस्तित्व सूचित करतात; त्याची उपस्थिती सर्व सृष्टीच्या प्रत्येक कोपऱ्यात प्रकट होते, जी .त्याच्या वैश्विक मनाचे उत्पादन आहे
*

डोंगरावरून उतरणाऱ्या व्यक्तीला कोणताही प्रतिकार
होत नाही, पण जेव्हा ते उंच चढू इच्छितात तेव्हा त्यांना मोठ्या प्रतिकाराचा सामना करावा लागतो. त्याचप्रमाणे, वाईटाच्या अथांग डोहात कोसळणाऱ्या व्यक्तीला तोपर्यंत

कोणताही प्रतिकार जाणवत नाही जोपर्यंत तो मार्ग बदलून .सद्गुणाच्या डोंगरावर चढण्याचा प्रयत्न करत नाही
*

एखाद्या व्यक्तीचा आनंद स्वतःला सुधारण्यासाठी सतत प्रयत्न केल्याने वाढतो आणि जसजसा त्यांचा आनंद वाढत जातो .तसतसे त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांचा आनंदही वाढत जातो
*

लक्षात ठेवा की शंका, मानसिक कमकुवतपणा, चिंता,
उदासीनता, कंटाळा, भीती, चिंता, लाजाळूपणा, शारीरिक आळस आणि बौद्धिक आळस, कोणत्याही गोष्टीत अतिरेक, अनुशासनहीन जीवनशैली, रस नसणे आणि सर्जनशील क्षमतेचा अभाव हे नकारात्मक बाधक घटक आहेत ज्यामुळे वैश्विक ऊर्जा एखाद्या व्यक्तीकडे आकर्षित होणे अशक्य होते जेणेकरून त्याचे शरीर आणि मन जीवनशक्तीने भरले जाईल; तर रचनात्मक कार्याची इच्छा, इतरांना मदत करणे, सर्जनशील आध्यात्मिक महत्त्वाकांक्षा, शांतता, धैर्य, एक अदम्य आणि लवचिक मानसिक वृत्ती, सहिष्णुता, संयम आणि शांती हे सर्व मार्ग आहेत ज्याद्वारे वैश्विक ऊर्जा प्रवाहित होऊ शकते आणि .जीवनातील परिस्थितींचा सामना करण्यास मदत करू शकते
*

एका पाहुण्याला देवाबद्दल विचार करणे अतार्किक
:वाटले, म्हणून शिक्षक परमहंसांनी उत्तर दिले
जग तुमच्याशी सहमत आहे, पण हे जग स्वर्ग आहे का? खरा" आनंद त्यांच्यासाठी नाही जे देवाला सोडून देतात, कारण देव स्वतःच सर्वात मोठा आनंद आहे आणि त्याचे भक्त या पृथ्वीवर आंतरिक शांतीच्या आश्रयामध्ये राहतात, तर जे त्याला विसरतात ते त्यांचे दिवस आणि रात्री स्वतःच्या बनवलेल्या नरकात घालवतात, भीती आणि निराशेच्या आगीत जळतात. म्हणून, देवाबद्दल विचार करणे आणि त्याच्या जवळ जाणे हे ".नीतिमत्तेचे सार आणि तर्कशास्त्राचा आत्मा आहे
*

मानव हा देवाच्या निर्मितीतील सर्वात श्रेष्ठ प्राणी आहे, त्याला बुद्धिमत्ता आणि विचार करण्याची क्षमता आहे; म्हणून, त्यांनी आपला वेळ वाया घालवू नये कारण देवाने मानवजातीला स्वातंत्र्य इच्छा आणि निवड करण्याचे

स्वातंत्र्य दिले आहे, जेणेकरून ते सर्व सांसारिक महत्त्वाकांक्षा सोडून देवावर प्रेम करू शकतील, ज्याने .त्यांना या देणग्या दिल्या आहेत
*

हृदयात एक चुंबक असतो जो चांगल्या आणि निष्ठावान मित्रांना आकर्षित करतो तो परोपकार आणि उदारतेचा चुंबक .असतो
*

आपली हृदये मणी आहेत आणि दैवी प्रेम हा एक धागा आहे जो त्यांना एकत्र बांधतो आणि ऐक्य आणि सुसंवादाच्या मुकुटात .एकमेकांच्या जवळ ठेवतो
*

या पृथ्वीवर, जे आपले महान घर आहे, आपल्याला ज्या
देवाने ठेवले त्याचे आभार मानूया आणि आपण आनंदाने, सुसंवादाने आणि त्याच्या इच्छेनुसार जगूया जेणेकरून आपले .घर त्याच्या इच्छेनुसार बनेल
*

गर्दीपासून दूर जा आणि स्वतःची ताकद आणि क्षमता शोधा. तुमचा उत्साह कमी होऊ देऊ नका आणि जगाच्या नकारात्मक मतांकडे दुर्लक्ष करू नका. देवाची असीम शक्ती तुमच्यासोबत आहे, तुमच्या पावलांना आधार देत आहे आणि मार्गदर्शन करत आहे यावर विश्वास ठेवून तुमच्या मार्गावर स्थिरपणे पुढे .जा

ज्ञानी अंतर्दृष्टी असलेले लोक ज्ञानाच्या बागेतून सत्याचे गुलाब आणि फुले गोळा करतात आणि आत्म्यांना उदात्त आणि परिष्कृत गुणांनी प्रबुद्ध आणि सुशोभित करण्यासाठी कार्य करतात जे त्यांना वैश्विक ज्ञानाच्या स्वर्गात .प्रवेश करण्यास पात्र करतात
*

आपण इतरांचा द्वेष करू नये कारण ते आपल्यापेक्षा
वेगळे आहेत किंवा त्यांची मते आपल्यापेक्षा वेगळी आहेत. तसेच आपण असा आग्रह धरू नये की आपले स्वतःचे मतच योग्य आहे. एकत्र बसून खुल्या मनाने आणि परस्पर आदराने आपल्या मतांवर

चर्चा करणे चांगले, हे लक्षात ठेवून की शहाणे लोक भांडत नाहीत तर शांतपणे आणि तर्कशुद्धपणे प्रकरणांचे परीक्षण .करतात
*

चांगले हेतू हे एका पारदर्शक हिऱ्यासारखे असतात ज्यातून देवाचा प्रकाश चमकतो आणि आपल्या जीवनात पूर्णपणे .पसरतो
*

प्रभु, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमच्या
अंतःकरणात दैवी प्रेमाची ज्योत पेटव आणि आमच्या आत्म्यांना तुझ्यासाठी तळमळ आणि रात्रंदिवस तुझी काळजी घेण्यास भाग पाड. आम्हाला तुझे प्रेम दे जेणेकरून ज्या क्षणी आम्ही तुझा विचार करतो, त्या क्षणी आमची अंतःकरणे आनंदाने भरून जातील आणि आमचे आत्मे तुझ्या उपस्थितीत .आनंदित होतील

मी उदास भूतकाळ जाळून टाकला, भविष्याबद्दलच्या भीती आणि चिंतेच्या बीजांकडे दुर्लक्ष केले आणि भीती आणि .काळजीच्या विखुरलेल्या राखेवर चालत गेलो

तुमची आनंदाची बँक

क्षणभर थांबा आणि विचार करा! साधेपणाने जगणे आणि
?खरोखर श्रीमंत होणे चांगले नाही का
जर तुमची बँक दिवाळखोरीत निघाली तर तुम्ही इतके कष्ट करून कमावलेले पैसे गमावू शकता. पण तुमच्या अढळ संकल्प आणि दृढनिश्चयाच्या बँकेत तुम्ही जमा केलेला आध्यात्मिक आनंद कधीही गमावला जाऊ शकत नाही; त्याचे मूल्य फक्त वाढेल आणि .गुणाकार होईल
तुम्ही तुमच्या स्वतःच्या आनंदाच्या बँकेचे
व्यवस्थापक आणि गुंतवणूकदार आहात. जर तुम्हाला या दोन्ही भूमिका उत्तम प्रकारे कशा पार पाडायच्या आणि तुमच्या आनंदाच्या ठेवींमध्ये सतत भर कशी घालायच्या हे माहित

असेल, तर देवाची इच्छा असेल तर तुमच्यासाठी अपयश अशक्य .आहे

*

शांततेच्या शांततेत, सत्य चेतनेवर धुक्यातून
.चमकणाऱ्या सूर्यासारखे चमकते
*

जर एखाद्या व्यक्तीने फक्त संपत्ती गमावली तर तो
खरोखर काहीही गमावत नाही, कारण जर त्याच्याकडे आरोग्य, कौशल्य आणि चांगले व्यवस्थापन असेल तर तो आनंदी राहू शकतो आणि अधिक पैसे कमवू शकतो जर त्याने आरोग्य गमावले तर तो त्याचा बहुतेक आनंद गमावतो पण जर त्याने जीवनातील त्याचा .उद्देश गमावला तर तो सर्वकाही मौल्यवान गमावतो
*

मी कोणालाही माझ्यासाठी अनोळखी म्हणून पाहत नाही, आणि देवाने माझ्या हृदयात जे प्रेम ठेवले आहे त्या सर्वांवर प्रेम करण्यात मला आनंद आहे आणि मी माझ्या प्रेमाच्या .वर्तुळातून कोणालाही वगळू शकत नाही
*

जेव्हा तुम्ही तुमचे मन पूर्णपणे एकाग्र करू शकता, तेव्हा तुमच्या इंद्रिये कुठेही प्रवेश करण्यास सक्षम .होतात आणि तुमची धारणा उर्जेने भरलेली असते
*

एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला आणि त्याच्या कुटुंबातील सदस्यांना इतरांबद्दल गप्पा मारण्याचे किंवा त्यांच्या चुकांबद्दल बोलण्याचे प्रशिक्षण दिले पाहिजे, आणि त्याऐवजी स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यावर आणि स्वतःच्या .चुका सुधारण्यावर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे
*

पती-पत्नी, पालक आणि त्यांची मुले, मित्र आणि मित्र, स्वतः आणि सर्वांमध्ये शुद्ध आणि निःशर्त प्रेमाचा विकास .हाच धडा आहे जो आपण या पृथ्वीवर शिकण्यासाठी आलो आहोत
*

असे लोक आहेत जे दुःख आणि सुख या दोन्ही गोष्टींमधून
धडे शिकत नाहीत, पश्चात्ताप आणि निराशेने भरलेले जीवन जगतात कारण ते दुःख आणणारी कृती टाळत नाहीत किंवा आनंदाच्या मार्गावर चालत नाहीत. अज्ञानाच्या आगीत जळून खाक झाल्यानंतर, दुःख आणि दुःख निर्माण करणाऱ्या वर्तनांची पुनरावृत्ती करण्यापासून फार कमी लोक परावृत्त होतात. आणि मग असे लोक आहेत जे सहजपणे आनंदाने प्रभावित होतात आणि उदासीनतेने जखडले जातात, त्यांना अंतर्दृष्टी आणि संतुलनाने वैशिष्ट्यीकृत स्थिर मानसिक स्थितीची .आवश्यकता असते
*

आंतरिक आनंदाशिवाय, एखादी व्यक्ती स्वतःला त्रास आणि काळजींचे बंधक मानते आणि आनंद - माझ्या मित्रांनो - केवळ यश आणि संपत्तीपुरता मर्यादित नाही, कारण खरा आनंद जीवनातील सर्व प्रकारच्या अपयशांना, अडचणींना आणि समस्यांना परिश्रम आणि चांगल्यासाठी आशावादाने तोंड .देण्यावर आधारित आहे
*

चांगले आरोग्य, मानसिक कार्यक्षमता, समाधानकारक काम
आणि शहाणपण हे सर्व आनंद वाढवण्यासाठी महत्त्वाचे घटक आहेत. जीवनातील परीक्षांच्या कठीण खडकाखाली आनंदाची .अंतर्गत नदी वाहत राहिली पाहिजे
*

जीवन आणि मृत्यू हे अस्तित्वाचे दोन वेगळे टप्पे आहेत आणि मानवता ही शाश्वत जीवनाचा एक भाग आहे. जेव्हा एखाद्याला शांती आणि मनाची स्पष्टता मिळते तेव्हा तो .त्याच्या अमर्याद आध्यात्मिक साराला स्पर्श करतो
*

तुमच्या मार्गातील प्रत्येक अडथळ्यावर मात
करण्यासाठी जर तुम्ही तुमच्या नैसर्गिक क्षमतांव्यतिरिक्त तुमच्याकडे उपलब्ध असलेल्या सर्व बाह्य साधनांचा वापर केला तर तुम्ही देवाने दिलेल्या .शक्तींचा विकास आणि वर्धन करून हे करू शकाल
*

हे सर्वसमर्थ दैवी रक्षक, जेव्हा युद्धाचे ढग वायू
आणि अग्नीचा वर्षाव करतात, तेव्हा माझे आश्रयस्थान आणि .पवित्रस्थान व्हा
मृत्यू आणि जीवनात, आजारपण आणि दुष्काळात, साथीच्या रोगांमध्ये आणि आपत्तींमध्ये, संकटात आणि संकटात, मी .नेहमीच तुमचा आश्रय घेईन
बालपण, तारुण्य, वृद्धापकाळ आणि जगाच्या अचानक
होणाऱ्या स्फोटांमुळे मी एक अमर आत्मा आहे, ज्याला स्पर्श .झालेला नाही, हे मला जाणवू दे
*

खरा मित्र बनून कायमस्वरूपी मैत्री निर्माण करण्यात .तुमचा वाटा उचला
*

स्वप्नांच्या जगात, आपण आपली नावे, आपले शरीर, आपले राष्ट्रीयत्व, आपले गुणधर्म आणि आपल्या कमकुवतपणा विसरतो आणि आपण नकळतपणे एक महान स्वातंत्र्य उपभोगतो, जे आत्म्याचे स्वातंत्र्य आहे. आपण त्या जन्मजात स्वातंत्र्याची समान परंतु जाणीवपूर्वक जाणीव विकसित .केली पाहिजे
*

आध्यात्मिक कर्तव्ये एकाग्र चिंतनाने आणि सांसारिक कर्तव्ये काळजीपूर्वक पार पाडली पाहिजेत. एखाद्याने आपले पाय जमिनीवर स्थिर ठेवले पाहिजेत आणि आपले डोके अज्ञानाच्या ढगांपेक्षा उंच ठेवून, ज्ञानाच्या तेजस्वी .क्षितिजावर ठेवले पाहिजे
*

देवाचा प्रकाश आणि संरक्षणात्मक शक्ती माझ्या आत सतत चमकत असते आणि माझ्यामधून वाहत असते आणि त्याच्या शांतीच्या स्पर्शाने माझ्या आत्म्यात ज्ञानाचे नेत्र .उघडले आहेत

नियमांशिवाय जीवन त्याच्या मालकाला दुःख आणि मानसिक अस्थिरतेकडे घेऊन जाते. नैतिक शिस्त आणि तत्त्वे नसलेले जीवन जगणारी व्यक्ती बौद्धिक चिंता आणि काळजींनी भरलेली

असते, तर जो आत्म-नियंत्रण आणि अनियंत्रित वासनांवर .प्रभुत्व मिळवतो त्याला खऱ्या आनंदाचा मार्ग माहित असतो
*

माझ्या आध्यात्मिक एकांतात, माझी तळमळ तीव्र होते आणि माझे हृदय दैवी प्रियकराचा आवाज ऐकण्यासाठी तळमळते. मी माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले सर्व घनदाट सांसारिक आवाज काढून टाकीन जेणेकरून मी माझ्या आत्म्याच्या .शांततेत कायमचे गाणारा सर्वात पवित्र आवाज ऐकू शकेन
*

माझ्या प्रेमाचा सूर्य तुझ्याबद्दलच्या माझ्या विचारांच्या क्षितिजाखाली कधीही बुडणार नाही, मी माझी नजर तुझ्याशिवाय इतर कोणत्याही गोष्टीकडे वळवणार नाही, आणि मी असे काहीही करणार नाही जे मला तुझी आठवण करून देणार नाही. अज्ञान आणि मूर्खपणामुळे निर्माण झालेल्या कृती भयानक स्वप्नांना आणि भयानक दुःस्वप्नांना जन्म देतात, म्हणून मला फक्त उदात्त कामगिरीची गोड स्वप्ने विणू द्या, कारण ती तुमच्या प्रेरणेतून आणि तुमच्या मार्गदर्शनातून जन्माला .आली आहेत
*

समजुतीशिवाय जीवन हे आध्यात्मिक आणि शारीरिक
आत्महत्या आहे ज्यांच्याकडे समज आहे ते धन्य आहेत, कारण आध्यात्मिक मार्गावर आणि जीवनाच्या मार्गावर समज ही सर्वात मोठी गरज आहे. समजुती हा एक मार्गदर्शक प्रकाश आहे जो एखाद्याचा मार्ग उजळवतो आणि यश मिळवून देतो. जीवनाचा सर्वोच्च उद्देश साध्य करण्यापूर्वी, एखाद्या व्यक्तीकडे हा आवश्यक आणि महत्त्वाचा गुण असणे आवश्यक आहे. प्रत्येक परिस्थितीत समजुती ही मार्गदर्शक शक्ती असली पाहिजे, आपण कितीही कठीण परीक्षांना तोंड दिले तरी, आपण खरी समजुती .बाळगली पाहिजे
*

देव आपल्याला हानी किंवा वेदना देत नाही; उलट, आपणच आपल्या समजुती आणि आकलनशक्तीद्वारे किंवा आपल्या गैरसमज आणि समजुतीच्या अभावाद्वारे स्वतःला मदत किंवा हानी .पोहोचवतो
*

आपण कोणत्याही परीक्षांना तोंड द्यावे किंवा
कोणत्याही परिस्थितीत सामोरे जावे, यासाठी आपण देवाला समज देण्याची प्रार्थना केली पाहिजे. केवळ समजूतदारपणाच आपले .रक्षण करेल
*

जेव्हा माझे अनुभव अधिक तीव्र आणि तीव्र होतात,
तेव्हा माझा पहिला प्रयत्न असतो स्वतःमध्ये समजूतदारपणा शोधण्याचा. मी परिस्थितीला दोष देत नाही किंवा इतरांना सुधारण्याचा प्रयत्न करत नाही; त्याऐवजी, मी आत जातो आणि माझा आध्यात्मिक किल्ला स्वच्छ करण्याचा प्रयत्न करतो, त्या आतील प्रकाशाला अस्पष्ट करणारी, आत्म्याच्या शक्तींना प्रकट होण्यापासून रोखणारी किंवा त्यांना स्वतःला व्यक्त करण्यापासून रोखणारी कोणतीही गोष्ट काढून .टाकतो. यशस्वीरित्या जगण्याचा हाच मार्ग आहे
*

समस्यांपासून पळून जाणे हा सर्वात सोपा उपाय वाटू
शकतो, परंतु जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला एका भयंकर प्रतिस्पर्ध्याचा सामना करावा लागतो तेव्हा ती शक्ती प्राप्त होते. ज्यांना अडचणी येत नाहीत ते वाढत नाहीत आणि .त्यांचा दृढनिश्चयही बळकट होत नाही
*

जेव्हा आपल्याला समज येते तेव्हा भीती नाहीशी होते; .समजुतीमध्ये सुरक्षा आणि संरक्षण असते

*

आयुष्यात मी अनेक अनुभव घेतले आहेत आणि त्यापैकी
सर्वात कठीण अनुभव असे होते जेव्हा लोक मला गैरसमज करतात. मी अशा लोकांना पाहिले आहे ज्यांना मी प्रेम केले आहे - ज्यांना मी माझे हृदय दिले आहे - ते मला गैरसमज करतात आणि माझ्याविरुद्ध जातात. पण त्यामुळे माझ्यात कटुता निर्माण झाली नाही कारण कटुतेचे ढग आहेत. मी इतरांच्या गैरसमजांमुळे स्वतःला दुखावू देत नाही. त्याऐवजी, जर ते

ग्रहणशील असतील तर मी त्यांना मदत करण्याचा प्रयत्न करतो .आणि त्यांना चांगले हेतू आणि दयाळू शुभेच्छा पाठवतो
*

माझ्याशी एकरूप असलेल्या आणि माझ्यावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना देवाच्या चमत्कारांबद्दल सांगण्यात आणि मला अवर्णनीय आराम, स्वातंत्र्य आणि सुरक्षितता देणाऱ्या त्या दैवी प्रकाशाची त्यांची तळमळ वाढवण्यात माझा सर्वात .मोठा आनंद आहे
*

या जीवनात तुम्हाला येणाऱ्या सर्व अडचणी तुम्हाला प्रेरणा देण्यासाठी आणि अधिक प्रयत्न करण्यास प्रेरित करण्यासाठी आहेत जेणेकरून तुम्ही उच्च पातळी गाठू शकाल. तुमच्या परिस्थितीवर नियंत्रण ठेवू देण्याऐवजी तुम्ही त्यावर नियंत्रण ठेवू शकाल अशी इच्छाशक्ती विकसित करा. तुमच्या जीवनासाठी चांगल्या योजना बनवा जेणेकरून तुम्ही ज्या चांगल्या गोष्टी करू इच्छिता त्या साध्य करू शकाल .आणि तुम्ही कराव्यात हे जाणून घ्या
*

जे लोक या जगाशी खूप जोडलेले असतात ते देवाला विसरतात आणि म्हणूनच आपण आपल्या प्रिय असलेल्या सर्व गोष्टी गमावतो. सार्वत्रिक कायदा आपल्याला शिक्षा करण्यासाठी नाही तर आपण निर्मात्यापेक्षा सृष्टीवर जास्त प्रेम करतो की नाही हे पाहण्यासाठी या गोष्टी आपल्याकडून घेतो किंवा .आपल्या जीवनातून काढून टाकतो
*

कमकुवत इच्छाशक्ती असलेले लोक नेहमी "हो" म्हणतात, तर .महान आत्मे साहित्यिक "नाही" ने भरलेले असतात
*

आज मी माझ्या सर्जनशील विचार करण्याची क्षमता सक्रिय करेन जेणेकरून मी माझ्या प्रत्येक फायदेशीर प्रयत्नात यश मिळवू शकेन आणि असे करताना मी देवाने मला दिलेल्या सर्व .शक्तींचा योग्य वापर करेन
*

खरा आनंद हा मुळात व्यक्तीच्या मानसिक स्थितीवर
आधारित असतो. समाधान, समाधान, शांती आणि शांती ही सर्व .आनंदाची लक्षणे आहेत
*

एखाद्याने चांगले आरोग्य, कार्यक्षम मन, योग्य जीवन
आणि कार्यासाठी आवश्यक असलेल्या गोष्टी, योग्य निर्णय आणि योग्य समज यासाठी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि चुकीच्या .वातावरणाला किंवा परिस्थितीला बळी पडू देऊ नये
*

मानव अनेकदा कोश विणतात जे त्यांना बांधतात आणि दोरी बांधतात जे त्यांना बांधतात. त्यांच्या मनातून आणि शरीरातून हळूहळू पसरणाऱ्या संसर्गाचे उच्चाटन करण्यासाठी त्यांना या बंधनांची कारणे समजून घेतली पाहिजेत. यामुळे एक मानसिक नूतनीकरण होईल, आनंदाचा मार्ग मोकळा होईल, त्यांच्या जीवनाच्या क्षितिजावर आध्यात्मिक जागरूकता येईल आणि चेतनेतील जीवनशक्ती जागृत होऊन अज्ञानाच्या खोलीतून समज आणि ज्ञानाच्या उंचीवर पोहोचावे .लागेल

*

तीव्र भीती बाळगणारी व्यक्ती ज्या गोष्टी टाळण्याचा प्रयत्न करत असते त्या गोष्टींना आकर्षित करते आणि सततची भीती नसांना नुकसान पोहोचवते आणि शरीरात आजार आणते जेव्हा तुम्ही शक्ती, ऊर्जा आणि चैतन्याने परिपूर्ण असता तेव्हा .आजार शरीरातून पळून जातो
*

आशावादाच्या गाण्यात रमणाऱ्या आत्म्याला निराशेचे कर्कश आवाज ऐकायला आवडत नाहीत आणि आध्यात्मिक जागृतीच्या ताऱ्याकडे नेहमीच निर्देशित असलेले मन एक मजबूत, दृढ मन .बनते जे डगमगणे किंवा दुविधा जाणत नाही
*

मी एका फुलाकडे विचारपूर्वक पाहिले, आणि लगेच मला
तुझी झलक दिसली, हे विश्वाच्या आत्म्या, ते तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने उजळले होते, त्याच्या पाकळ्या

निरागसतेच्या लालीने रंगल्या होत्या आणि तुझ्या ज्ञानाचा सोनेरी प्रकाश त्याच्या हृदयात चमकला होता. पातळ देठ आणि हिरव्या कळीला तुझ्या शक्तीने आधार दिला होता, आणि जीवन आणि अनंतकाळचे रहस्य परागकण धुळीत झोपले होते. तुझ्या अनंत स्पर्शाने मधमाशीला प्रेरणा मिळाली आणि ती तुझ्या .गोडव्याचे अमृत पिऊ लागली
*

रस्त्याच्या कडेला असलेल्या गवताच्या सर्वात सुंदर पात्यामध्ये लपलेले तुमचे अंतहीन रहस्य, निर्मितीचे .चमत्कार मला दाखवा
*

प्रत्येक वडील आणि आईमध्ये पितृत्वाचे ज्ञान आणि
संयम आणि मातृत्वाचे सौम्यता आणि कोमलता असणे आवश्यक आहे आणि हे दोन्ही गुण त्या प्रत्येकात संतुलित आणि पूरक असले .पाहिजेत
*

आत्म्यांमधील निराशा दूर करण्यासाठी मी आनंद आणि आशावादाचे तारे पसरवीन आणि शोकाकुलांना सांत्वन .देण्यासाठी सहानुभूतीपूर्ण सहभागाचे किरण पसरवीन
*

आपण आज इथे आहोत, आणि उद्या आपण ढगांसारखे खाली येऊ - वैश्विक स्वप्नातील सावल्या पण या क्षणभंगुर, क्षणभंगुर प्रतिमेमागे शाश्वत आत्मा आहे आणि आपले आत्मे त्याचा .अविभाज्य भाग आहेत
*

देव हेच एकमेव सत्य आहे. जीवनातील संकटे त्याच्या आठवणीत अडथळा आणू नयेत म्हणून आपण सतत प्रार्थना केली पाहिजे. जेव्हा मी अशा प्रकारे प्रार्थना करतो तेव्हा मला इतर कोणत्याही वेळेपेक्षा जास्त परिणाम मिळतात. मग, जरी काही गंभीर घडले तरी ते मला त्याचा विचार करण्यापासून रोखू शकत नाही; उलट, त्याच्या पवित्र उपस्थितीत मला .सुरक्षित वाटते
*

सुरक्षिततेच्या किनाऱ्यावर पोहोचेपर्यंत येथील जीवन उजाड आणि गोंधळलेले वाटते. म्हणूनच मी नेहमीच म्हणतो की मी

येथे अंतिम सत्याचे महत्त्व आणि वैभव साक्ष देण्यासाठी आहे. आपण आपल्या आशा क्षणभंगुर सांसारिक ध्येयांवर आणि नाजूक भौतिक आसक्तींवर ठेवू नयेत. असे तुच्छ संबंध आपल्याला नकळतपणे आपल्या सर्वोच्च ध्येयापासून दूर करतात, जसे ते आपल्याला आपल्या खऱ्या स्वभावापासून दूर .करतात
*

वातावरण लोकांमध्ये भ्रम निर्माण करते आणि त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या नजरेत महान बनवते. गंभीर इच्छुकाने त्या तात्पुरत्या आणि क्षणभंगुर पर्यावरणीय जाणीवेच्या वर उठले पाहिजे आणि स्वतःमधील सत्य ओळखले पाहिजे जेणेकरून हे सत्य त्याचे नैसर्गिक वातावरण आणि त्याच्या जीवनातील .एकमेव प्रभाव बनेल

आपण देवाला प्रार्थना करतो की त्याने आपल्याला मार्गदर्शन करावे आणि त्याच्याकडे नेवे आणि या जगातून जाण्यापूर्वी त्याला शोधण्यास मदत करावी. आपल्यासमोर येणाऱ्या कोणत्याही प्रकारच्या परीक्षा असोत किंवा आपण सहन करत असलेल्या वेदना असोत, आपण कधीही आशा सोडू नये की देवाची मदत जवळ आहे, तो उत्कंठेने भरलेल्या प्रत्येक मनःपूर्वक प्रार्थनेचे उत्तर देतो आणि तो आपल्या प्रियजनांना सोडणार नाही किंवा त्यांना नशिबाच्या दयेवर .सोडणार नाही
*

संपत्ती आरोग्य, मनःशांती किंवा उत्पादकतेची हमी देत नाही. तथापि, जेव्हा आपण कार्यक्षमता आणि शांती प्राप्त करतो, तेव्हा आपल्याला संतुलित आर्थिक यश मिळणे बंधनकारक .असते
*

तुमच्या आत प्रेम, दया, समजूतदारपणा आणि शांतीच्या सुगंधाने सुगंधित, परिष्कृत विचारांची एक अद्भुत आणि अद्भुत बाग आहे. त्याची फुले पृथ्वीवरील फुले आणि भौतिक .औषधी वनस्पतींपेक्षा अतुलनीयपणे सुंदर आहेत
*

जेव्हा तुम्ही तुमचे शुद्ध प्रेम देता तेव्हा तुम्ही
एक सुगंधित गुलाब लावला असता आणि त्या प्रेमाचा सुगंध आणि त्या समजुतीचा सुगंध कोणत्याही पृथ्वीवरील फुलापेक्षा !जास्त काळ टिकतो आणि हेच सत्य आहे
*

माणसाने स्वतःला घाबरण्याशिवाय कशाचीही भीती बाळगू
नये, कारण ती यश आणि आरोग्याचा सर्वात मोठा शत्रू आहे. ती मनाला विष देते, ज्या गोष्टींची भीती वाटते त्या बाहेर आणते, वेदना तीव्र करते, हृदयाला नुकसान पोहोचवते आणि मज्जासंस्था आणि मेंदूला हानी पोहोचवते. म्हणून, देवावरील विश्वास, सकारात्मक आणि सर्जनशील विचारसरणी, आशावाद, आशा आणि दैवी संरक्षणावर विश्वास ठेवून त्यावर मात केली पाहिजे. जे लोक देवावर प्रेम करतात आणि त्याच्या प्रकाशात चालतात त्यांना भीतीच्या अंधाराने मात करता येत नाही, कारण देव त्यांच्यासोबत आहे आणि ज्यांच्यासोबत देव आहे तो .सुरक्षित आहे
*

प्रेम, शांती, आनंद, सहिष्णुता आणि शुभेच्छा या आध्यात्मिक भेटवस्तूंची देवाणघेवाण करून सुट्ट्या अधिक .सुंदर आणि आध्यात्मिक बनतात
*

जेव्हा आपण आपले हृदय देवाकडे वळवतो आणि अत्यंत प्रेमाने आणि मोठ्या तळमळीने त्याला प्रार्थना करतो, तेव्हा आपल्याला तो जवळचा आणि क्षमा करण्यास आणि देण्यास तत्पर आढळेल, कारण असे केल्याने आपण त्याच्या करुणामय वैश्विक हृदयाला आणि त्याच्या निःशर्त दैवी प्रेमाला .स्पर्श करतो
*

खरे जीवन म्हणजे फक्त खाणे, काम करणे आणि झोपणे
यापेक्षा जास्त आहे, म्हणून मी देवाचा शोध घेण्यासाठी आणि शोधण्यासाठी तर्कशक्तीची देणगी वापरेन आणि मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करून मी माझ्या तारणासाठी .काम करेन
*

या पृथ्वीवर अनेक लोक आले आहेत आणि ते सोडून गेले
आहेत, तरीही आपण येथे राहणे खरे मानतो जणू आपण येथे कायमचे राहायचे आहे. शहाणा माणूस तोच आहे जो सतत देवाचे स्मरण करतो, कारण त्याचे सतत चिंतन करणे हा जन्म आणि मृत्यूच्या .या पार्थिव स्वप्नातून मुक्तीचा मार्ग आहे
*

आपल्या मार्गात येणाऱ्या सर्व अडथळ्यांवर आणि आपल्यासमोर येणाऱ्या परीक्षांवर मात करण्यासाठी देवाने आपल्यामध्ये चांगल्या शक्ती आणि ऊर्जा ठेवल्या आहेत आणि त्या अजिंक्य शक्ती आणि अक्षय ऊर्जा बाहेर काढण्यासाठी .आपण काम केले पाहिजे
*

असे लोक आहेत जे कधीही बदलत नाहीत; ते त्याच सवयी आणि विचारसरणीला चिकटून वृद्ध होतात. त्यांना मानसिक अवशेष म्हणता येईल. यातील काही अवशेष आध्यात्मिक स्वरूपाचे आहेत. असे लोक आदर्श, शांत जीवन जगतात परंतु त्यांची समज विकसित करण्यासाठी किंवा त्यांची क्षितिजे विस्तृत करण्यासाठी काम करत नाहीत, स्थिर राहतात. त्यांच्याकडे तरुण पिढीच्या गरजा, उत्साह आणि आवडी समजून घेण्याची क्षमता नसते. हे काहीसे स्वीकार्य असू शकते, परंतु जेव्हा ते अंतर्दृष्टीशिवाय नवीन पिढीची निंदा आणि टीका करतात तेव्हा ते बौद्धिकदृष्ट्या कठोर होतात. दुसरीकडे, बरेच तरुण चुकांना बळी पडतात कारण ते त्यांच्या वडिलांच्या मतांचा आदर करत नाहीत किंवा त्यांचा सल्ला ऐकत नाहीत. त्यांना वाटते की वृद्ध लोक जुने आहेत आणि म्हणून त्यांचे ऐकण्याची किंवा त्यांच्या सल्ल्याचे पालन करण्याची गरज नाही कारण त्यांचे विचार जुन्या पद्धतीचे आणि कालबाह्य आहेत. आधुनिक होण्याच्या त्यांच्या तरुणपणाच्या उत्सुकतेत, ते शक्य तितके जुने नियम मोडतात. परंतु त्यांनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे की वडिलांना वजन आणि मूल्य असते; ते वर्षानुवर्षे जगले आहेत आणि त्यांनी बरेच काही पाहिले आहे आणि शिकले आहे. जुन्या आणि नवीन पिढ्यांच्या सदस्यांनी एकमेकांकडून शिकण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, कारण जुन्या आणि नवीन कलाकृतींचे त्यांचे फायदे आणि फायदे .आहेत

*

आपला निर्माणकर्ता आपल्यासोबत आहे हे जाणून घेण्यापेक्षा मोठी परीक्षा नाही. आपण त्याच्या उपस्थितीची अपेक्षा केली पाहिजे आणि त्याची आस धरली पाहिजे, कारण तो आपल्यावर प्रत्येक प्रकारे लक्ष ठेवतो. संकटे असोत, कितीही मोठे दुःख असोत, वेदना असोत किंवा आजार असोत, आपण देवाकडून सांत्वन आणि सांत्वन मागूया आणि त्याच्याकडे ज्ञान आणि मार्गदर्शन मागूया जोपर्यंत आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवतो, त्याच्यावर प्रेम करतो आणि .त्याची मदत घेतो तो आपल्याला उत्तर देईल
*

प्रेम म्हणजे फुललेल्या कमळांचा सुगंध आणि
निसर्गाच्या सौंदर्याचा गौरव करणारे गुलाबांचे मूक स्वर. प्रेम म्हणजे आत्म्याचे गाणे, जीवनाचे स्तोत्र आणि अवकाशाच्या विशालतेतून त्यांच्या सततच्या प्रवासात ग्रहांचे लयबद्ध, संतुलित नृत्य. सूर्याच्या किरणांना पिण्याची, फुलण्याची आणि जीवनाच्या अमृताने शमवण्याची फुलांची तहान. पृथ्वीची तिच्या दुधाने कोरड्या मुळांना पोषण देण्याची आणि तिच्या रसाने सर्व जीवनाचे पोषण करण्याची तळमळ. सर्व प्राण्यांना जिवंत आणि चैतन्यशील ठेवण्याची सूर्याची प्रबळ इच्छाशक्ती आणि असुरक्षितांचे संरक्षण आणि काळजी घेण्याची जीवनाची प्रेरणा. निरागसतेचे हास्य बाळासाठी पालकांची कोमलता जागृत करते आणि परतफेडीची अपेक्षा न करता सेवा आणि सांत्वन देण्यासाठी प्रेमींच्या हृदयात उत्स्फूर्त समर्पण निर्माण करते. मैत्रीची नाडी आहे जी तुटलेली हृदये बरी करते आणि जखमा बरे करते. हृदयाचे रडणे आहे जे वर्णनाला आव्हान देते. मानवतेसाठी प्रेमाने ओतप्रोत भरलेला कवी आहे, त्याच्या दुःखाने वेदनेलेला आहे. एकाच कुटुंबातील सदस्यांमधील सतत विस्तारणारे आत्मीयतेचे वर्तुळ आहे, जे सतत विस्तृत जागेत आणि विस्तृत क्षितिजांमध्ये वाढत आहे. ही कुजबुज आहे. खुल्या मनाच्या क्षेत्रात आणि उदात्त भावनांच्या ताऱ्यांनी भरलेल्या हृदयांच्या आकाशात जीवनाचे प्रेम म्हणजे आत्म्याचा आनंद आहे, जो प्रेमळ आत्म्यांना मिळावा .आणि त्याच्याशी जोडला जावा अशी तळमळ असते आणि ती असते

*

प्रभु, आमच्यासोबत राहा आणि आमची कर्तव्ये पार पाडण्यास आणि तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा अनुभव घेण्यास मदत करा जी हृदयाला ताजेतवाने करते आणि आत्म्यात .शांती आणि आशा निर्माण करते

जर तुम्ही तुमच्या आयुष्याची गाडी चालवताना आत्म-नियंत्रणाचे ब्रेक वापरले नाहीत तर तुम्ही अहंकारातून निर्माण होणाऱ्या अनियंत्रित भावना आणि चुकीच्या इच्छांच्या दयेवर असाल. बेपर्वाईने वागण्यापासून, योग्य मार्गावरून भटकण्यापासून आणि वेदना आणि दुःखाच्या खड्ड्यात पडण्यापासून स्वतःला रोखण्यासाठी आवश्यकतेनुसार ब्रेक वापरण्यास सक्षम असले पाहिजे. Sup24

शब्दांचा गैरवापर हे सर्वात घातक आणि विध्वंसक शस्त्रांपैकी एक आहे. रागाचे एक प्रमुख कारण कठोर आणि दुखावणारे भाषण आहे. एखाद्याने गप्पाटप्पा आणि निरर्थक बडबड टाळली पाहिजे, वाद आणि वाद टाळले पाहिजेत आणि आक्रमक .प्रवृत्तींपासून स्वतःला मुक्त केले पाहिजे
*

जर पती किंवा पत्नी रागावले आणि दुसऱ्याला चिथावणी
दिली तर सर्वोत्तम उपाय म्हणजे दुसऱ्याने निघून जाणे आणि परिस्थिती शांत होईपर्यंत प्रतिक्रिया देण्यापासून दूर राहणे. जर त्यांच्यापैकी एकाने दुखावणारे शब्द उच्चारले तर दुसऱ्याने दयाळूपणे प्रतिसाद न देणे चांगले, परंतु राग शांत होईपर्यंत शांत राहणे. जर पत्नी तिच्या पतीवर ओरडली आणि तो मोठ्याने ओरडून प्रतिसाद देतो, तर पतीला दोनदा त्रास होईल: प्रथम तिच्या कडक शब्दांमुळे आणि नंतर त्याच्या स्वतःच्या कठोर प्रतिसादामुळे, शेवटी प्रथम स्वतःचे नुकसान होईल. यामुळे घटस्फोट किंवा इतर अनिष्ट परिणाम होऊ शकतात. हट्टीपणा किंवा दुसऱ्याशी दयाळूपणे वागणे टाळणे देखील महत्त्वाचे आहे. त्याच वेळी, एखाद्याने वाद आणि भांडणे टाळली पाहिजेत आणि त्याऐवजी शांतता आणि .आंतरिक शांती पुनर्संचयित होईपर्यंत वाट पहावी

*

कोणालाही तुमची शांती चोरू देऊ नका आणि तोंडी (किंवा लेखी) अपमानाने इतरांची शांती चोरू देऊ नका रागाच्या भरात किंवा क्षणाच्या उष्णतेत, एखादी व्यक्ती काहीतरी अनुचित बोलू शकते, जे त्याने कधीही हेतूने केले नव्हते, आणि नंतर पश्चात्ताप करू शकते, तर दुसरी व्यक्ती ते शब्द वीस वर्षे लक्षात ठेवेल या अर्थाने, स्मृती ही एक वाईट गोष्ट आहे स्मृतीची शक्ती योग्यरित्या वापरली तर ती एक आशीर्वाद आहे, परंतु आपल्यावर झालेल्या वाईट गोष्टींसाठी ती भांडार .म्हणून वापरली तर ती हानिकारक आहे

जेव्हा आपण देवामध्ये जागृत होतो, तेव्हा आपल्याला जाणवेल की मानवी जीवन हे केवळ वैश्विक चित्रपट पडद्यावर .प्रक्षेपित होणाऱ्या सावल्या आणि प्रकाशाची मालिका आहे

आपल्या इंद्रियांना जाणवणाऱ्या आणि समजणाऱ्या गोष्टी आपल्याला जाणवण्याची सवय असते आणि बहुतेक वेळा आपण आपल्या सभोवतालच्या सूक्ष्म शक्तींबद्दल अनभिज्ञ असतो तरीही आपल्या मनात येणारा प्रत्येक विचार एक विशिष्ट सूक्ष्म कंपन निर्माण करतो म्हणूनच एखादी व्यक्ती इतरांपासून आपले खरे स्वरूप लपवू शकत नाही जर त्यांनी चूक केली असेल, तर त्यांना ते खोलवर माहित असते, जरी त्यांना वाटत असेल की ते ती लपवत आहेत, कारण चुकीची भावना विचारांमध्ये असते आणि इतरांना ते कळेल कारण त्या विचारांची कंपन त्यांच्या कृतींद्वारे एक ना एक प्रकारे प्रकट होतील. हे चांगल्या कृती आणि विचारांना देखील लागू होते जेव्हा आपण देवाचा विचार करतो आणि त्याचे नाव उच्चारतो - मोठ्याने, कुजबुजून किंवा शांतपणे - आपण ईथरमध्ये एक आध्यात्मिक कंपन सोडतो, .जे त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीला आमंत्रित करते
*

हे प्रभू, तुझ्या प्रेमाचे किरण तुझ्या वैश्विक कुटुंबातील सर्व सदस्यांवर सारखेच चमकतात. मानवजात तिच्या दोषपूर्ण विचारसरणीमुळे प्रकाशापासून अस्पष्ट, अभेद्य बनल्याबद्दल दोषी आहे. तुझी शक्ती माझ्या

अस्तित्वात पसरो आणि या जगाच्या दाट, गडद वाफांना दूर कर, जेणेकरून मी तुझी शुद्ध, तेजस्वी प्रतिमा प्रतिबिंबित .करणारा स्पष्ट, पॉलिश केलेला आरसा बनू शकेन
*

प्रेम खरे असले पाहिजे आणि जेव्हा ते हृदयातून येते .तेव्हा ते खरे असते
*

जर तुम्ही दैवी प्रकाशाकडे वळलात तर तुम्हाला एक दैवी शक्ती मिळेल जी तुमचा मार्ग प्रकाशित करण्यास आणि सुलभ करण्यास आणि तुम्हाला आरोग्य, आनंद, शांती, स्वातंत्र्य .आणि यश देण्यास सक्षम आहे
*

जर पैसे कमवणे कठीण असेल, तर मानसिक संतुलन साधणे आणखी कठीण आहे. म्हणून एखाद्या व्यक्तीने त्यांच्या बोलण्यात, विचारांमध्ये आणि शारीरिक कृतींमध्ये दयाळू आणि शांत .असले पाहिजे

लोकांचे दोन स्वभाव असतात: घराचे स्वरूप आणि सलूनचे स्वरूप घरी आपण आरामात राहतो आणि आपला खरा स्वभाव अनुभवतो, तरीही आपण अनेकदा असे इच्छितो की आपण नैसर्गिकरित्या वागणे टाळले असते कारण आपल्या वागण्याने आपण अशा कुरूप गोष्टी उघड करतो ज्या व्यक्त करायला नको होत्या, विशेषतः .जर त्या आपल्या सभोवतालच्या लोकांना हानी पोहोचवतात

जेव्हा आपण सुंदर कपडे घालून बाहेर पडतो, मोठ्याने
हसतो, तर आपले विचार आणि भावना आतमध्ये फिरत असतात तेव्हा आपण सलून मानसिकता स्वीकारतो. घरी, आपण म्हणतो, "मला अमुकावर राग येतो आणि त्याला पाहून मी सहन करत नाही," पण जेव्हा आपण त्याच व्यक्तीला भेटतो तेव्हा आपण त्याचे स्वागत करतो, "नमस्कार! कसे आहात?" असंगतता आणि अस्वस्थ भावनांचे हे परस्परविरोधी प्रवाह मज्जासंस्थेवर आणि .शरीराच्या इतर भागांवर परिणाम करतात
*

!अरे माझ्या प्रिय देवा

शांतीच्या क्षितिजात मी तुझा अनंत विस्तार पाहिला .आहे
.आणि मी माझ्या आत खोलवर तुमचा ताजा आनंद अनुभवला
आणि मी माझ्या जागृत विवेकात तुझ्या आवाजाचा .प्रतिध्वनी ऐकला
आणि मी माझ्या आध्यात्मिक जाणिवेसाठी तुझी कुजबुज .ऐकली
*

हे प्रभू, कुरूप, स्वार्थी लोभाच्या राक्षसांना उंच, उंच आकांक्षांच्या देवदूतांमध्ये, वेदनादायक अज्ञानाला धन्य ज्ञानात आणि नीच आळसाला तेजस्वी आध्यात्मिक .सिद्धींच्या शुद्ध सोन्यात रूपांतरित कर

*

हे प्रभू, आम्हाला शुद्ध कर, आमच्या कमकुवतपणा आणि निष्क्रियतेचे उत्साह आणि दृढनिश्चयामध्ये रूपांतर कर आणि आमच्या चुकीच्या विचारांचे सत्याच्या समजुतीत .रूपांतर कर
प्रेम म्हणजे काय?

प्रेम म्हणजे बहरलेल्या लिलींचा सुगंध.

आणि मूक गुलाबांचा सुर

निसर्गाच्या सौंदर्याचा उत्सव साजरा करणे

प्रेम हे आत्म्याचे जीवनासाठी गाणे आहे.

आणि ग्रहांचे संतुलित लयबद्ध नृत्य

खोल अंतराळात त्याच्या सततच्या प्रवासात

सूर्यप्रकाश पिण्याची फुलांची तहान असते.

आणि ते फुलते आणि जीवनाच्या अमृताने पोषित होते

ती पृथ्वीची तळमळ आहे

तहानलेल्या मुळांना त्याच्या दुधाने पोषण देण्यासाठी

आणि जीवनाच्या साराने सर्व प्रकारच्या जीवनाचे संगोपन करणे
ही सूर्याची प्रबळ इच्छाशक्ती आहे.
सर्व सजीवांना जिवंत आणि सक्रिय ठेवण्यासाठी
ती जीवनाची प्रेरक शक्ती आहे
अल्पवयीन मुलांना संरक्षण आणि काळजी प्रदान करणे
हे निरागसतेचे हास्य आहे जे पितृत्वाच्या प्रेमाची जाणीव करून देते.
बाळावर
आणि प्रेमींच्या हृदयात आपोआप समर्पण
मोफत सेवा आणि शोकसंदेश प्रदान करणे
ही मैत्रीची स्पंदने आहेत.
जो तुटलेल्या हृदयांना सावरतो आणि जखमा भरतो
हे हृदयाला दिलेले आवाहन आहे जे वर्णनाला आव्हान देते
तो मानवतेवरील प्रेमाने ओतप्रोत भरलेला कवी आहे.
तिच्या दुःखाने ग्रस्त असलेली
हे एकाच कुटुंबातील सदस्यांमधील जवळीकतेचे वर्तुळ
आहे.
मोठ्या जागांकडे सतत विस्तार आणि विस्तार होत आहे
आणि विस्तृत क्षेत्रे
ती जीवनाची कुजबुज आहे
मोकळ्या मनाच्या क्षितिजात
आणि उदात्त भावनांच्या ताऱ्यांनी भरलेले हृदयांचे आकाश

प्रेम म्हणजे आत्म्याचा आनंद.
प्रेमळ आत्मे ज्याची आकांक्षा बाळगतात
आणि ती त्याच्यापर्यंत पोहोचण्याची आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याची आकांक्षा बाळगते.
मी जीवन पाहिले.
हिरव्यागार टेकड्या आणि गवताळ दऱ्यांमधून मी चालत असताना
झाडे आणि फुलांमध्ये फिरणे
मी आयुष्याला खेळताना आणि मजा करताना पाहिले. सूर्याच्या डिस्कमध्ये मला त्याचे सोनेरी किरण दिसले आणि मी तिला ढगांच्या झुडुपात गायब होताना पाहिले आनंदाच्या लाटांमध्ये मी तिला हसताना ऐकले
आणि ती पावसाच्या थेंबांमधून उदारतेने अश्रू ढाळते
मी तिला झाडाच्या फांद्यांमध्ये डोलताना पाहिले
आणि डेझी आनंदाने नाचतात
पक्ष्यांच्या किलबिलाटात आणि बुलबुलांच्या किलबिलाटात मी ते ऐकले.
मी तिच्या सावल्या उतारांना व्यापलेल्या पाहिल्या त्याचे दव गुलाबांच्या हृदयांना ओले करते आणि त्यांच्या गालांचे चुंबन घेते
मी तिच्या पायांना चिकटलेले दवयुक्त गवत पाहिले
जसे मी तिला शेतात तण फवारताना पाहिले होते
प्रेमाच्या थेंबांनी, ते त्याची ताजेपणा आणि सौंदर्य वाढवते

सकाळच्या वाऱ्यावर वाहणाऱ्या तिच्या सुगंधित श्वासाचा मला वास येत होता.

मला तिची शांती जाणवली आणि तिचे हात आशीर्वाद देत असल्याचे मला दिसले.

प्रत्येक दरीत आणि कोपऱ्यात

आयुष्य किती छान आहे!

आणि तिच्यासोबत चालणे किती गोड आहे

हातात हात घालून

त्याच्या आशीर्वादित मार्गांवर!

तुम्हाला शांती असो.

अज्ञात अस्तित्व किंवा अवचेतन जिनी

जसजसे आपण मार्गावर प्रगती करतो आणि आपली आध्यात्मिक समज अधिक खोलवर जाते तसतसे आपल्याला असे वाटते की आपण एका शक्तिशाली अंतर्गत विरोधाचा सामना करत आहोत. पण ही भावना केवळ एक भ्रम आहे; उलट सत्य आहे. आपल्यातील त्या "अज्ञात अस्तित्वाचे" विचित्र, गोंधळात टाकणारे आणि लहरी स्वरूप आपल्या मानवी चेतनेच्या आकलनाबाहेरील क्षेत्रांमधून काढलेल्या अवर्णनीय घटकांवर पोसलेले दिसते.

हे अस्तित्व एखाद्या अदृश्य ठिकाणी राहते असे दिसते
आणि त्याची तुलना दुसऱ्या ग्रहावरील व्यक्तीशी करता येते, जो आपला पाहुणा आहे, जरी आपल्याला त्याच्याशी आवडी,

कल्पना, सवयी, महत्त्वाकांक्षा आणि दूरच्या आकांक्षांचा कोणताही संबंध नसला तरी.

या अज्ञात जीवाकडे आपल्यापेक्षाही अगणितपणे मोठ्या
आणि अधिक अचूक मृत्युनंतरच्या जीवनाबद्दलच्या कल्पना आहेत असे दिसते. आपल्या पार्थिव अस्तित्वाच्या तातडीच्या गरजा आणि व्यावहारिक गरजांची त्याला फक्त एक क्षुल्लक समज आहे असे आपल्याला वाटते.

आपला अज्ञात मित्र आपल्याला दुर्लक्षित करत असल्याचे दिसते, निःसंशयपणे विश्वाच्या रहस्यांमध्ये गढून गेलेला असतो आणि जेव्हा तो आपल्याला आठवतो आणि आपल्याला संतुष्ट करू इच्छितो, तेव्हा तो एक विचित्र, अतार्किक वाटणारी हालचाल निर्माण करतो जी आपल्याला तोल ढळवते, आपला समतोल बिघडवते आणि आपल्याला गोंधळात टाकते.

आपण अनेकदा असा विश्वास करतो की ही अज्ञात व्यक्ती
आपली थट्टा करत आहे आणि आपल्या क्षमतांची थट्टा करत आहे, जणू काही ती आपल्या भावना किंवा आपल्या परिस्थितीबद्दल सहानुभूतीची किंचितही पर्वा न करता आपल्या मनाशी खेळत आहे. कधीकधी ती आपल्याला त्रास देते आणि रागावते, कृतज्ञतेला पात्र अशी कोणतीही कृपा किंवा कोणताही प्रत्यक्ष फायदा देत नाही.

हे प्राणी सर्व प्रकारचे चमत्कार आणि चमत्कार
करण्यास सक्षम असल्याचे दिसते, परंतु आपल्यामध्ये त्याचे अस्तित्व असूनही, त्याच्याशी संवाद साधणे आणि त्याच्या अमर्याद क्षमता आणि अलौकिक शक्तींचा लाभ घेणे आपल्यासाठी कठीण आहे.

या लपलेल्या अस्तित्वाची तुलना एका बिघडलेल्या
मुलाशी करता येईल ज्याला स्वर्ग आणि पृथ्वीच्या रहस्यांमध्ये प्रवेश मिळाला आहे. तो त्या रहस्यांचा वापर करतो आणि त्या शक्तींना त्याच्या इच्छेनुसार नियंत्रित करतो, कोणत्याही बंधनाशिवाय किंवा जबाबदारीशिवाय.

त्याला सगळं काही माहित आहे असं वाटतं, पण त्या ज्ञानाचा योग्य वापर कसा करायचा हे त्याला माहित नाही. त्याचे हात खजिन्यांनी भरलेले आहेत, जे तो चुकीच्या दिशेने आणि चुकीच्या वेळी वाया घालवतो.

आपण त्याला तहानलेल्यांना भाकरी आणि भुकेल्यांना
पाणी देताना (आणि दात नसलेल्यांना गोड पदार्थ खाऊ घालताना) पाहतो.

तो कृतघ्नांवर भेटवस्तूंचा वर्षाव करतो आणि भिकाऱ्यांना भेटवस्तूंपासून वंचित ठेवतो.

तो त्याच्यापासून पळून जाणाऱ्यांचा पाठलाग करतो आणि त्याला भेटण्यास उत्सुक असलेल्यांपासून पळून जातो.

ती कोणती लपलेली शक्ती आहे जी कधीकधी एखाद्या
व्यक्तीला वारा आणि भूतांना पळवून लावणारी एक विचित्र आणि अद्भुत ऊर्जा देते?

थंड सकाळी उबदार खोलीतून बाहेर पडताना आणि उलट
खोलीतून बाहेर पडताना एखाद्या व्यक्तीला त्याचे तापमान संतुलित करण्यास मदत करण्यासाठी कंपन आणि उर्जेची पातळी वाढवणारी आणि कमी करणारी शक्ती कोणती आहे?

ती अज्ञात अस्तित्व इतक्या विलक्षण कौशल्याने काम
करते की ते हुशार रसायनशास्त्रज्ञ किंवा हुशार अभियंत्याच्या मनातही येणार नाही.

या पृथ्वीवरील या अल्पायुष्यात अशी शक्ती गोळा करणे शक्य आहे का?

नाही, माझ्या मित्रांनो, त्या "अनोळखी" व्यक्तीला आपण पाच इंद्रियांना दिलेल्या या शारीरिक यंत्रणेला परिपूर्ण करण्यासाठी लाखो वर्षे लागली. उदाहरणार्थ, रक्तप्रवाहात किती साखर टाकायची हे अचूकपणे जाणून घेणे जागरूक मनाला अशक्य आहे. जर ते प्रमाण खूप कमी किंवा खूप जास्त असेल तर परिणाम विनाशकारी असतील.

आपण अशा शक्तीसमोर उभे आहोत ज्याबद्दल आपल्याला फार कमी माहिती आहे आणि आपण ती ओळखली पाहिजे. हे करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे आपण आतापर्यंत जे शिकलो आहोत त्याला आव्हान देणे आणि महान शिक्षकाच्या पद्धतीने स्वतःला तयार करणे जेव्हा त्याने म्हटले होते: "जोपर्यंत तुम्ही लहान मुलांसारखे होत नाही तोपर्यंत तुम्ही देवाच्या राज्यात प्रवेश करणार नाही".

दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर, जोपर्यंत एखादी
व्यक्ती मुलाची साधेपणा, शुद्धता आणि श्रद्धा स्वीकारत नाही, तोपर्यंत ती कोणतीही महत्त्वपूर्ण आध्यात्मिक प्रगती करू शकणार नाही.

वैज्ञानिक ध्यान हा कदाचित त्या लपलेल्या आंतरिक शक्तीला ओळखण्याचा सर्वात सोपा मार्ग आहे, परंतु बहुतेक लोकांमध्ये ध्यान करण्याची प्रेरणा नसते आणि ते ज्ञान त्यांच्या पद्धतीने किंवा फक्त शांत बसून मिळवणे पसंत करतात - जरी त्यांचे विचार सर्व दिशेने वावटळीसारखे फिरत असले तरीही काही जण म्हणतील, "मला भविष्यातील अवतारांमध्ये ते ज्ञान मिळवावे लागेल, आणि मला घाई नाही. माझे अवचेतन मन एके दिवशी मला जागे करू शकते, परंतु ते साध्य करण्यासाठी जाणीवपूर्वक प्रयत्न करण्याची आवश्यकता नाही".

आपण किती वयाचे आहोत, आयुष्यात किती वेळा अपयशी ठरलो आहोत, किंवा इतर आपल्याबद्दल काय विचार करतात हे महत्त्वाचे नाही. आपण कोणत्या जीन्स घेऊन जातो किंवा आपण कोणत्या परिस्थितीत राहतो हे महत्त्वाचे नाही. आपल्या आत राहणाऱ्या लपलेल्या पाहुण्याला यापैकी काहीही महत्त्वाचे नाही. त्याला फक्त एवढेच हवे आहे की आपण त्याला आपले शरीर, आपली ऊर्जा, आपले मन आणि आपली जाणीव वापरण्याची परवानगी द्यावी आणि आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूचे नियंत्रण त्याच्या हाती द्यावे. जर आपल्याला वाट पाहत असलेल्या शिखरांवर पोहोचायचे असेल तर आपण हेच केले पाहिजे.

जेव्हा आपण आपल्या आयुष्यातील घटनांवर विचार करतो तेव्हा आपल्याला जाणवते की एका लपलेल्या शक्तीने आपल्याला मार्गदर्शन केले आहे आणि आपल्याला अनेक धोक्यांपासून वाचवले आहे? पण धोका शांतपणे निघून गेल्यावर आपण किती लवकर त्या शक्तीला विसरून जातो!

ती शक्ती कधीही आपल्याला सोडून गेली नाही आणि जाणारही नाही आणि जेव्हा जेव्हा आपल्याला त्याची गरज असते तेव्हा ती आपल्याला मदत करण्यासाठी नेहमीच असते, जसे महान गुरूने म्हटले होते: "मी जगाच्या अंतापर्यंत तुमच्यासोबत आहे".

जर आपण पिढ्यानपिढ्या महान पुरुष आणि स्त्रियांची चरित्रे वाचली तर आपल्याला दिसून येईल की प्रत्येक घटनेत, कितीही लहान असली तरीही, आणि कोणतीही पद्धत वापरली गेली असली तरीही, उत्कट प्रार्थनेद्वारे असो किंवा खोलवर पुष्टीकरणाद्वारे असो, परिणाम नेहमीच सारखाच होता.

आपल्या आत कैद केलेला हा राक्षस सतत गतीमान आहे,
कायमचा मुक्त होण्यासाठी प्रयत्नशील आहे. आपण जाणीवपूर्वक त्याला कधी सोडवणार आणि स्वातंत्र्य आणि विजयाकडे त्याचे अनुसरण कधी करणार?

चला आतापासून सुरुवात करूया आणि आतील महाकाय
व्यक्तीला संधी देऊया, आणि आपल्याला कळेल की जीवन किती गोड असेल आणि ते देवाच्या मदतीने आनंद आणि विजयाच्या प्रकाशाने कसे चमकेल.

तुम्हाला शांती असो.

भारतातील दृश्ये आणि एक दृष्टी

भारत हा प्रत्येक प्रकारे जगाचा एक सूक्ष्म विश्व
आहे. हा सर्व प्रकारच्या वातावरण, हवामान, धर्म, व्यवसाय, कला, लोक, भूदृश्ये, भाषा आणि संस्कृतींचा देश आहे.

भारतीय संस्कृती हजारो वर्षांपूर्वीची आहे आणि तिचे शासक, ऋषी आणि मार्गदर्शक यांनी भारत आणि सिंधमध्ये आर्य संस्कृतीच्या अस्तित्वाची आणि सत्यतेची साक्ष देणारे रेकॉर्ड सोडले आहेत.

अनेक युरोपीय पर्यटक भारताला भेट देतात आणि
त्यांच्या रस्त्यांवर जादूगार, तलवारधारी आणि सर्पमित्र पाहतात. त्यांना असे वाटते की हे भारताकडे सर्वोत्तम आहे, परंतु हे त्यांना माहिती नाही की हे आकडे भारताचे खरे सार दर्शवत नाहीत. भारताचे खरे जीवन आणि चैतन्य त्याच्या आध्यात्मिक संस्कृतीत आहे, ज्यामुळे ते प्राचीन काळापासून धर्म आणि श्रद्धांचे मिश्रण बनले आहे.

हे खरे आहे की पश्चिमेकडील देश भारताला व्यापाराच्या अनेक चांगल्या पद्धती, पद्धती आणि तत्त्वे आणि नैसर्गिक आणि मानवी संसाधनांचा विकास शिकवू शकतात. आणि हे खरे आहे की भारताला हेन्री फोर्ड आणि थॉमस एडिसन सारख्या दूरदर्शी नेत्यांची आवश्यकता आहे. परंतु पाश्चात्य जग जाणीवपूर्वक किंवा अवचेतनपणे भारताने इतिहासात ज्या व्यावहारिक, आध्यात्मिक धड्यांमध्ये विशेष प्राविण्य मिळवले आहे त्या धड्यांसाठी तहानलेले आहे.

पाश्चात्य शहरांमध्ये विज्ञानाने इतकी प्रगती केली
आहे की, इतक्या वेगाने प्रगती केली आहे की लोकांच्या भौतिक गरजा - निवारा, अन्न आणि कपडे - सहज उपलब्ध आहेत. तथापि, मानसिक आराम, शांती आणि आध्यात्मिक समाधानाशिवाय भौतिक आणि भौतिक आराम पुरेसा नाही.

भारताचा सर्वात मोठा आणि श्रीमंत वारसा हा
शतकानुशतके दूरदर्शी आणि प्रबुद्ध भारतीय आध्यात्मिक विद्वानांनी शोधलेल्या आध्यात्मिक पद्धती आणि मार्गांमध्ये आहे. या वारशाने मानवतेच्या आध्यात्मिक आणि वैज्ञानिक संस्कृतीत योगदान दिले आहे आणि देत आहे.

भारत ही रहस्यांची भूमी आहे, परंतु ही रहस्ये केवळ त्यांच्यासाठीच उघडतात जे त्यांच्याबद्दल सहानुभूती दाखवतात, जे प्रामाणिकपणे आणि प्रामाणिकपणे सत्याचा शोध घेतात.

भारतात जगातील सर्वात उंच आणि भव्य पर्वत आहेत:
हिमालय उत्तर भारतातील दार्जिलिंगला चित्तथरारक नैसर्गिक सौंदर्याच्या बाबतीत भारताचे स्वित्झर्लंड म्हटले जाते. येथे दिल्लीतील अद्वितीय किल्ले, किल्ले आणि राजवाड्यांचे प्राचीन अवशेष तसेच विस्तीर्ण गंगा नदी आणि हिमालयीन उंच प्रदेश आहेत, ज्यामध्ये त्यांच्या गुहा आणि दैवी प्रकाश आणि ज्ञानाचे चिंतन आणि चिंतन करण्यासाठी विश्रांती आहेत.

भारतातील आग्रा शहर जगातील आश्चर्यांपैकी एक,
ताजमहाल, स्थापत्य कलेचा शिखर आणि मानवजातीच्या सर्वात सुंदर स्वप्नांचा अभिमान बाळगते, जे पॉलिश केलेल्या संगमरवरी आणि उत्कृष्ट अलाबास्टरमध्ये साकारलेले आहे, मानवी प्रेमाला अमर करते.

भारतात गडद जंगले आणि घनदाट जंगले देखील आहेत जिथे
वाघ आणि सिंह फिरतात. भारतात निळे आकाश देखील आहे जे सूर्यास्ताच्या वेळी अधिक भव्य आणि सुंदर बनते जेव्हा सूर्याची किरणे जळत्या नारंगी ज्वालांच्या समूहात बदलतात.

भारतात पौर्वात्य फळे आणि भाज्यांचे असंख्य प्रकार आणि रंग आहेत आणि लोकांच्या अनेक जाती आहेत, या सर्वांनी एकत्रितपणे भारताला एक अद्भुत, अद्भुत आणि अविस्मरणीय मेल्टिंग पॉट बनवले आहे.

भारत हा एक असा देश आहे जिथे प्रचंड विरोधाभास आहेत, जिथे अश्लील संपत्ती आणि दारिद्र्य दोन्हीही आहेत आणि जिथे बौद्धिक शुद्धतेचे शिखर कठोर, दैनंदिन जीवनासोबत आहे. भारतात, तुम्हाला रोल्स-रॉयस आणि बैलगाड्या सापडतील, जसे तुम्हाला सुशोभित केलेल्या गाड्यांमध्ये आणि भव्य घोडागाड्यांमध्ये हत्ती सापडतील.

उत्तर भारतात आपल्याला निळे डोळे आणि गोरे केस असलेले लोक आढळतात, तर दक्षिणेत उष्णकटिबंधीय सूर्याच्या उष्णतेने काळी त्वचा टॅन झालेली आपल्याला दिसते.

सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत, भारत खरोखरच आश्चर्य आणि विरोधाभासांचा देश आहे. एकाच मार्गाने चालल्यास जीवन एकसंध बनते. पण भारतात, एखाद्याला असे वाटते की जीवन हे एक भव्य साहस आहे ज्याची आपण कधीही कल्पना न केलेली आश्चर्ये आणि रहस्ये यांनी भरलेले आहे.

भारतात कदाचित भौतिकदृष्ट्या गगनचुंबी इमारती किंवा आध्यात्मिक मज्जातंतूंवर ताण आणणाऱ्या अतिरेकी आधुनिक सुखसोयी आणि मनोरंजन नसतील.

हे खरे आहे की ज्याप्रमाणे सर्व राष्ट्रांमध्ये काही कमतरता आहेत त्याचप्रमाणे भारतातही काही कमतरता आहेत.

पण भारतात आध्यात्मिक गगनचुंबी इमारती आहेत: नम्र, वास्तववादी आध्यात्मिक दिग्गज जे त्यांच्या सहमानवांना जीवनातील कोणत्याही परिस्थितीतून पूर्ण आध्यात्मिक आनंद कसा मिळवायचा हे शिकवू शकतात.

वैज्ञानिक पाया असलेले हे सूफी, ज्यांना स्वतःच्या प्रयत्नांनी आणि अनुभवाने सत्य आणि वास्तवाची जाणीव झाली आहे, ते इतरांना त्यांची अंतर्दृष्टी विकसित करण्यास आणि त्यांच्या दैनंदिन जीवनातील मातीतून शांती आणि समाधानाचे ताजे पाणी काढण्यास मदत करू शकतात.

सूर्यास्ताच्या वेळी एक अलौकिक दृश्य

ज्ञानी शिक्षक परमहंस त्यांच्या दृष्टिकोनाचे वर्णन खालीलप्रमाणे करतात:

माझ्या बाल्कनीतून, मी पश्चिमेकडे पाहिले आणि कल्पनाशक्तीच्या पंखांवर, मी दूरच्या क्षितिजाच्या किनाऱ्यावर चढलो. माझ्या उजवीकडे आणि डावीकडे, मला दोन पर्वतरांगा दिसल्या ज्या लवकरच एका गूढ जांभळ्या रंगात रूपांतरित झाल्या. मी पुन्हा पाहिले तेव्हा, एका अदृश्य

हाताने त्यांना खोल निळ्या रंगाच्या पडद्यात झाकले होते. माझ्या मागे ग्वाडालजारा शहर होते, सूर्यास्ताच्या संधिप्रकाशात आंघोळ केलेले पूर्वेकडील आकाश आता मऊ गुलाबी रंगांनी सजलेले होते. पुढे पाहताना, माझ्या डोळ्यांनी सोन्याच्या सरोवरात तरंगणाऱ्या निळ्या बेटांचे एक जादुई शहर पाहिले.

जादुई निळ्या बेटांच्या या द्वीपसमूहात, निळ्या चुनखडीचा एक भव्य टेकडी उठला होता, जो राखाडी-पांढऱ्या ज्वालामुखीच्या ढगांनी वेढलेला होता ज्यातून लाल-सोनेरी लावाचे गीझर बाहेर पडत होते, शांत सरोवराकडे इंद्रधनुष्यासारखे तिरके पडत होते. तीव्र सोनेरी ज्वालांनी निळ्या बेटांना प्रकाशाच्या तेजस्वी प्रभामंडळांनी वेढले होते.

निळा शिखर आणि त्याचा अग्निमय मुकुट त्या शांत सोनेरी सरोवराच्या पृष्ठभागावर जुळ्या भावांसारखे प्रतिबिंबित होत होता आणि अगदी उजवीकडे, एक लहान, शांत सरोवर चमकत होते, जे ढगांच्या लाटांमध्ये पोहणाऱ्या पौर्णिमेप्रमाणे निळ्या बेटांपैकी एकाच्या छातीवर वसलेले होते.

मी बराच वेळ सूर्यास्ताच्या आणि मृगजळासारख्या ढगांच्या शहरात भटकत राहिलो, सरोवराच्या पृष्ठभागावर त्याच्या नाजूक सोनेरी प्रकाशाने तरंगत होतो आणि अनंतकाळाच्या काठावर सर्व दिशेने विखुरलेले लाल बर्फाच्या गुच्छांनी भरलेले ते सोनेरी पाणी किती भव्य होते.

मी कल्पना केली होती की प्रकाशाच्या लहान अप्सरा या पृथ्वीवरील परोपकारी आत्म्या आहेत आणि जीवनातील सर्व परीक्षा यशस्वीरित्या पार केल्यानंतर, त्यांना त्यांच्या इच्छेनुसार फिरण्याची आणि त्यांची स्वप्ने साकार करण्याची परवानगी देण्यात आली होती. दररोज सूर्यास्ताच्या वेळी, या अप्सरा समुद्र आणि सोन्याच्या तलावांनी वेढलेल्या अलौकिक शहरांमध्ये त्यांची स्वर्गीय स्वप्ने संकुचित करतील. तेथे, दुःखाच्या पलीकडे आणि या पृथ्वीवरील जगाच्या सर्व दुःखद घटना आणि वेदनांच्या

पलीकडे, सर्व दुःखांच्या पलीकडे, या प्राण्यांनी लाल प्रकाशाचा श्वास घेतला, नारिंगी किरणे प्याली आणि वाहून गेले आणि जवळ आले, बहुरंगी प्रकाशांच्या समुद्रात फिरत आणि पोहत राहिले.

येथे, त्या जलपरी त्यांची स्वप्ने पूर्ण करतील आणि त्यांच्या इच्छेनुसार त्यांच्या कल्पनांना त्वरित साकार करतील, नंतर त्यांच्या इच्छेनुसार विरघळतील आणि गायब होतील.

येथे, त्या प्राण्यांनी समाधान आणि समाधानाच्या खजिन्यांचा आनंद घेतला आणि त्यांच्या अद्भुत, जादुई जगात त्यांना भेट देणाऱ्या सर्वांची स्वप्ने उदारतेने पूर्ण केली.

इथे, तिला तिची स्वप्ने सत्यात उतरण्यासाठी आणि
तिच्या इच्छा पूर्ण होण्यासाठी माणसांप्रमाणे वाट पाहण्याची आणि इच्छा करण्याची गरज नव्हती, तर तिने तिच्या इच्छेनुसार स्वप्न पाहिले आणि ती सर्व स्वप्ने आणि इच्छा स्वतःच्या इच्छेने साध्य केल्या.

स्वप्नांच्या बेटांमधील ते सूर्यास्ताचे शहर माझ्या अवचेतनतेच्या खोलवर लपलेले एक स्वप्न होते आणि आज ते खरोखरच खरे ठरले आहे. खरंच, मी माझ्या आत्म्याच्या लपलेल्या खजिन्याचे दर्शन घेतले आहे, आणि त्याच्या प्रकाशाने मला वेढले आहे, त्याच्या तेजाने मला चकित केले आहे!

तुम्हाला शांती असो.

प्रकाशित करणारे दिवे
प्रत्येक नवीन वर्षाच्या देणगीबद्दल आणि त्यातून मिळणाऱ्या आशा आणि आश्वासनांसाठी आपण देवाची स्तुती करतो .आणि त्याचे आभार मानतो
देवाशी जोडले जाण्यासाठी, व्यक्तींच्या जीवनात आणि जागतिक परिस्थितीत अद्भुत बदल घडवून आणण्यासाठी आणि शांती आणि मानवी बंधुता साध्य करण्यासाठी प्रामाणिक, मनापासून केलेल्या प्रार्थनेपेक्षा मोठी शक्ती दुसरी .कोणतीही नाही
आम्ही देवाला प्रार्थना करतो की प्रामाणिक वैयक्तिक प्रार्थना, उदात्त धारणा आणि वाढणारे ज्ञान एका आशीर्वादित आध्यात्मिक शक्तीमध्ये रूपांतरित होईल जे .जमिनीवर खरा बदल घडवून आणेल

हे परमेश्वरा, आम्हाला आशीर्वाद दे की आम्ही तुझ्या प्रकाशाने मार्गदर्शन करू आणि मार्गांवर प्रकाश देणारे दिवे लावू, आणि आमच्या हृदयात आणि इतरांच्या हृदयात तुझे प्रेम जागृत करू, जिवंत प्रकाशाच्या मशाली घेऊन जाऊ आणि आमच्या प्रतिभेचा वापर तुला आनंद देणाऱ्या आणि लोकांना .लाभदायक असलेल्या कामात करू

तुमची वैश्विक ऊर्जा आणि मार्गदर्शक प्रकाश इतरांना
मदत करण्यासाठी आणि त्यांचे दुःख आणि दुःख कमी करण्यासाठी वाहत राहण्यासाठी आम्हाला स्वतःला वाहिनी बनवण्यास मदत करा, कारण तुमच्यामुळेच आम्हाला मानवतेला आणि स्वतःला मदत .करण्याची शक्ती आहे

आपण आशीर्वादित आहोत जेणेकरून आपण दुःखी .असलेल्यांबद्दल सहानुभूती दाखवू शकतो
.आम्ही जगभर चांगले विचार आणि हेतू पसरवतो
.शांती आणि बंधुता एक जिवंत अनुभव बनो
"जसे स्वर्गात आहे, तसेच पृथ्वीवरही आहे"

शांती हे सर्वशक्तिमान देवाच्या नावांपैकी एक आहे,{
जे त्याने पृथ्वीवर ठेवले आहे, म्हणून ते तुमच्यामध्ये }पसरवा

* * *

एका विद्यार्थ्याने शिक्षक परमहंस यांना सांगितले की त्यांना त्यांच्या हानिकारक सवयींऐवजी फायदेशीर सवयी लावणे कठीण जात आहे आणि त्यांनी त्यांना सल्ला मागितला, :म्हणून त्यांनी म्हटले

.तुम्ही स्वतःच्या उन्नतीची आशा सोडू नये

एखादी व्यक्ती तेव्हाच म्हातारी होते जेव्हा ती .सकारात्मक बदल घडवून आणण्याचा प्रयत्न करण्यास नकार देते

ती स्थिर अवस्था, माझ्या मते, खऱ्या अर्थाने "पिरॅमिड" .ची अवस्था आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती "मी बदलू शकत नाही" म्हणते आणि
ते पुन्हा पुन्हा सांगते
मी त्याला म्हणतो: "बरं, तू असंच राहायचं ठरवलं आहेस,
"तू जिथे आहेस तिथेच राहा

एखाद्या व्यक्तीची सध्याची स्थिती काहीही असो, ती स्वयंशिस्त, योग्य पोषण आणि आरोग्य मार्गदर्शक .तत्त्वांचे पालन करून चांगल्यासाठी बदलू शकते

तुम्हाला असे का वाटते की तुम्ही बदल करण्यास असमर्थ आहात? बौद्धिक स्थिरता हे कमकुवतपणाचे लपलेले कारण आहे प्रत्येकामध्ये अशी वैशिष्ट्ये असतात जी त्यांची प्रगती मर्यादित करतात. ही वैशिष्ट्ये देवाने मानवी स्वभावात ठेवली नाहीत, तर ती मानवी निर्मित आहेत. या अशा दोषांपासून .तुम्ही मुक्त व्हावे आणि तुम्ही ते करू शकता

लक्षात ठेवा की एखाद्या व्यक्तीच्या सवयी त्याच्या अंतर्गत विचारांच्या बाह्य अभिव्यक्तींपेक्षा अधिक काही .नसतात

जेव्हा तुम्ही बदल करण्याचा निर्णय घेता तेव्हा अनेक शक्ती एकत्र येऊन तुमचे समर्थन करतील आणि तुमच्या .सकारात्मक निर्णयांना बळकटी देतील

आणि देवाच्या मदतीने

नवीन वर्षाची बाग

गेल्या वर्षाचे प्रतिध्वनी, त्याच्या दुःखांसह आणि .हास्यासह, आता नाहीसे झाले आहेत

आणि इथे नवीन वर्षाच्या गीताचा उत्साहवर्धक गायन, :आशेचा संदेश देणारा आणि कुजबुजणारा प्रतिध्वनी आहे

"तुमचे जीवन परिपूर्णपणे पुन्हा निर्माण करा"

जुन्या भीतींचे तण सोडून द्या

भूतकाळातील सोडून दिलेल्या बागेतून, त्याने फक्त
आनंद, यश, आशा, चांगले विचार आणि कर्म आणि उदात्त, उदात्त .इच्छांचे बीज गोळा केले आणि जतन केले

प्रत्येक नवीन दिवसाच्या दवयुक्त मातीत, ते
शक्तिशाली बियाणे लावा, त्यांना पाणी द्या आणि ते वाढेपर्यंत त्यांची काळजी घ्या आणि तुमचे जीवन फुलांच्या .दुर्मिळ फायद्यांनी भरा

:नवीन वर्ष कुजबुजते

सवयींमध्ये गुंतलेल्या आत्म्याला जागृत करा आणि"
नवीन, फायदेशीर प्रयत्न करण्यास उद्युक्त करा. प्रयत्न करणे कधीही थांबवू नका आणि जोपर्यंत तुम्ही शाश्वत स्वातंत्र्य प्राप्त करत नाही आणि कर्मावर (भूतकाळातील कृतींचे सतत पाठलाग करणारे आणि पाठलाग करणारे परिणाम) मात ".करत नाही तोपर्यंत कधीही विश्रांती घेऊ नका

ताजेतवाने मन आणि सतत नवीन येणाऱ्या आनंदाने मादक
होऊन, आपण एकत्र आनंद करूया आणि हातात हात घालून स्वर्गीय .घराकडे जाऊया जिथून आपण पुन्हा कधीही बाहेर पडणार नाही

एक यशोगाथा

मला अजूनही आठवते जेव्हा मी पहिल्यांदाच इतरांना मदत .करण्यासाठी इच्छाशक्तीचा वापर केला होता

मी आणि माझा एक मित्र तेव्हा लहान होतो, एके दिवशी मी :त्याला म्हणालो

"आम्ही पाचशे (गरीब) लोकांना जेवू"

त्याने आश्चर्याने उत्तर दिले: "पण आमच्याकडे एक "!पैसाही नाही

मी त्याला आश्वासन दिले, "असं असलं तरी प्रकल्प पुढे
. "जाईल, आणि मला विश्वास आहे की पैसे तुमच्यामार्फत येतील

त्याने थट्टेने उत्तर दिले, "काय हा प्रकल्प! हे अशक्य "!आहे

माझ्या खात्रीच्या भावनेने मला असे म्हणण्यास
प्रवृत्त केले: "तुझ्या आईला कोणत्याही प्रकारे त्रास देऊ "नकोस, पण ती तुला जे काही सांगेल ते कर

:एक दिवस नंतर तो माझ्याकडे धावत आला आणि म्हणाला

मी आंघोळ करत होतो तेव्हा माझ्या आईने मला हाक मारली."
मी तिला उत्तर देणार होतो, 'मी आंघोळ करत असताना मला त्रास देऊ नकोस,' पण त्याऐवजी मी तिला विचारले की तिला काय हवे आहे, आणि तिने मला आमच्या घराजवळ राहणाऱ्या माझ्या मावशीला भेटायला जाण्यास सांगितले, म्हणून मी तिला ".'म्हणालो: 'मी ऐकतो आणि आज्ञा पाळतो

जेव्हा मी माझ्या मावशीला भेटायला गेलो, तेव्हा तिने" मला पहिली गोष्ट सांगितली: 'तू ज्याच्यासोबत आहेस तो वेडा मुलगा कोण आहे? तू वेडा झाला आहेस का? हा कोणता प्रकल्प आहे ज्याबद्दल मी ऐकले आहे जिथे तुम्ही दोघे पाचशे "'!?लोकांना जेवू घालणार आहात

मी तिच्यावर रागावलो आणि म्हणालो, "मला आता जायला
हवे," आणि तिच्या घरातून निघू लागलो पण तिने मला थांबवले आणि म्हणाली, "तुझा मित्र वेडा असू शकतो, पण त्याची आयडिया चांगली आहे. ही वीस रुपयांची नोट घे" (विसाव्या शतकाच्या .सुरुवातीला ती खूप मोठी रक्कम होती)

तो मुलगा इतका आश्चर्यचकित झाला की तो जवळजवळ बेशुद्ध पडला. तो ताबडतोब माझ्याकडे धावत आला आणि मला बातमी सांगितली. आम्ही मेजवानीसाठी तांदूळ आणि इतर काही गरजा खरेदी करायला गेलो तेव्हा शेजाऱ्यांनी आमच्या योजनेबद्दल ऐकले होते आणि त्यांनी अधिक अन्न देऊ केले. शेवटी, आम्ही !दोन हजार लोकांना (२०००) जेवू घातले

पवित्र प्रवाहाने भारलेल्या याच प्रवाहामुळे त्यांनी स्थापन केलेले पहिले ग्रंथालय, कलकत्त्यात सरस्वती .ग्रंथालय निर्माण झाले

जेव्हा तुम्ही चांगली कृत्ये करण्याचा निश्चय करता, तेव्हा गतिमान आणि प्रभावी इच्छाशक्तीचा वापर केल्यास तुम्ही ती साध्य कराल. परिस्थिती काहीही असो, जर तुम्ही टिकून राहिलात, तर देव तुम्हाला हवे ते साध्य करण्याचे .मार्ग निर्माण करेल

हेच सत्य आहे ज्याचा उल्लेख येशू ख्रिस्ताने केला
होता जेव्हा तो म्हणाला: "जर तुम्हाला विश्वास असेल आणि तुम्ही शंका घेऊ नका... तर तुम्ही या डोंगराला म्हणू शकता, ".'सोडून समुद्रात टाका', आणि ते होईल

आणि एका महान हदीसमध्ये: जेव्हा तुम्ही देवाला हाक[ ]मारता तेव्हा तुमच्या प्रार्थनेत दृढनिश्चयी राहा

जर तुम्ही तुमच्या इच्छाशक्तीचा सातत्याने वापर
केलात, तर अडथळे आले तरी तुम्ही यश, आरोग्य आणि इतरांना मदत करण्याची शक्ती मिळवू शकाल आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, तुम्ही देवाशी एकरूप व्हाल. हीच इच्छाशक्ती जोपासली पाहिजे: ती इच्छाशक्ती जी चांगले करण्यासाठी आणि अपेक्षित गोष्टी साध्य करण्यासाठी संकोच आणि अपयशाच्या .महासागरांना आटवते

* * *

तुमच्या अस्तित्वाच्या तेजस्वी खोलीत डोकावा, आणि
तिथे तुम्हाला सौंदर्य, ज्ञान आणि पवित्रतेची अमर्याद .क्षमता सापडेल

तुमच्यामध्ये उच्च स्वभाव प्रकट करण्याची क्षमता आहे
या दृढ विश्वासाने तुम्ही नवीन वर्षाचे स्वागत करावे अशी .आम्ही सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो

वातावरण आणि भूतकाळातील कृतींच्या परिणामांनी
तुम्हाला विशिष्ट गुण, वैशिष्ट्ये आणि सवयींनी वेढले आहे, परंतु हे फक्त तात्पुरते स्वरूप आहेत आणि त्यांच्या खाली तुमचा खरा स्वभाव - उदात्त आत्मा - आहे ज्याला या जगाच्या रंगमंचावर तुमची भूमिका बजावताना तुम्ही कोणते फायदे आणि वैशिष्ट्ये बाळगू इच्छिता आणि प्रदर्शित करू इच्छिता ते .निवडण्याचे पूर्ण स्वातंत्र्य आहे

तुमच्या आत काही आध्यात्मिक आकांक्षा आहेत का,
तुमच्या हृदयात धडधडत आहेत का, येणाऱ्या वर्षासाठी त्यांना तुमच्या अजेंड्यावर ठेवण्याची प्रेरणा देत आहेत का? जर उत्तर हो असेल, तर भूतकाळ विसरून जा, त्यातून शिकलेले धडे जपून ठेवा आणि तुम्हाला जे साध्य करायचे आहे .ते साध्य करण्यासाठी देवाच्या आशीर्वादाने पुढे जा

त्यांनी प्रत्येक दिवसाला वाईट सवयी आणि आवडींवर नियंत्रण ठेवण्याची, शांततेत राहण्याची, प्रेम देण्याची आणि या जगात आशावाद आणि आनंद पसरवण्याची एक नवीन संधी .मानली

ज्या क्षणी तुम्ही सकारात्मक बदल घडवून आणण्याची
तुमची इच्छाशक्ती जागृत करता आणि तुमच्या कृतींनी ती समर्थित करता, त्या क्षणी दयाळू प्रभूच्या अदृश्य वैश्विक शक्ती तुमच्या प्रयत्नांना बळ देऊ लागतात. तुम्ही तुमच्या संकल्पांवर जितके जास्त टिकून राहाल तितकेच तुमच्या जीवनात चांगल्या शक्ती अधिकाधिक शक्तिशाली होत जातील - हा .एक अपरिवर्तनीय दैवी नियम आहे

पहिला दिवस कठीण असू शकतो, पण दुसरा दिवस थोडा सोपा
असू शकतो आणि तिसरा दिवस आणखी सोपा असू शकतो. काही दिवसांनी, तुम्हाला असे आढळेल की यश मिळवता येते आणि जे वर्षभर चिकाटीने प्रयत्न करतात आणि चालू ठेवतात त्यांना .स्वतःला बदललेले आढळेल

आध्यात्मिक आकांक्षा असलेल्यांना आम्ही म्हणतो:
देवाशी जोडण्याची इच्छा ही तुमच्या जीवनातील सर्वात मोठी गोष्ट असू द्या. देवाबद्दल विचार करून आणि त्याचे ध्यान करून आपल्याला हे स्पष्ट आश्वासन मिळते की तो आपल्यावर कायमचे प्रेम करतो कारण आपण त्याचे आहोत, चुकीच्या दिशेने .आपण कितीही चुकीचे पाऊल उचलले असले तरीही

जेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपल्यावर निःशर्त
प्रेम केले जाते, तेव्हा ते आपल्याला आपले सर्वोत्तम प्रयत्न करण्यास आणि भूतकाळातील सर्व अपयश आणि निराशेला विसरून जाण्यास मदत करण्यास प्रेरित करत नाही का? जेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपल्यावर प्रेम केले जाते आणि

आपल्यावर प्रेम करणारा कोणीतरी आहे, तेव्हा आपल्याला .खात्री वाटते आणि आपले हृदय आनंदित होते

सर्व कर्तव्ये आणि क्रियाकलाप असूनही, आपण आपल्या खोलात जाण्यासाठी, स्वतःचा शोध घेण्यासाठी आणि देवाच्या प्रेमाने आणि शांतीने आपल्या आत्म्यांना ताजेतवाने .करण्यासाठी काही वेळ बाजूला ठेवला पाहिजे

जर आपण देवावर प्रेम केले आणि दररोज त्याला संतुष्ट करण्यासाठी प्रामाणिकपणे काम केले तर आपल्या आध्यात्मिक .प्रगतीत काहीही अडथळा आणू शकणार नाही

लक्षात ठेवा, माझ्या मित्रांनो, आणि देवाच्या मदतीने, तुम्ही नवीन वर्षात असा आनंद अनुभवाल ज्याची तुम्ही कधीही .स्वप्नातही कल्पना केली नसेल

* * *

दृढनिश्चयाने भरलेल्या इच्छाशक्तीसह
मानवी आत्म्याच्या क्षमतांवर पूर्ण विश्वास ठेवून देवावर अढळ श्रद्धेने
चला या वर्षाला निरोप देऊया आणि नवीन वर्षाचे स्वागत करूया

जगात होत असलेल्या बदलांना आणि त्या बदलांचा आपल्या जीवनावर होणारा परिणाम असूनही, जर आपण वेगाने घडणाऱ्या दैनंदिन घटनांपलीकडे शहाणपणा आणि अंतर्दृष्टीने पाहिले .तर आपल्याला समज मिळेल आणि धडे शिकायला मिळतील

आपल्यापैकी प्रत्येकाला काळाच्या रंगमंचावर एक
भूमिका बजावायची आहे, जिथे आजच्या घटना भविष्याच्या .स्वप्नांमध्ये रूपांतरित होतात

नाट्यमय घटना आणि त्यांच्याशी संबंधित परिस्थिती
एकाच उद्देशाने साध्य होतात: आपल्यातील अनेक गुणांना एकामागून एक जागृत करणे. आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक अनुभवातून आपल्यातील एक सुप्त शक्ती प्रकट होते जी त्याला .सुज्ञपणे आणि प्रभावीपणे सामोरे जाण्याची क्षमता देते

देवाने आपल्यामध्ये महान क्षमता ठेवल्या आहेत आणि जेव्हा त्या सक्रिय होतात तेव्हा त्या आपल्या जीवनात .आशीर्वादाचा एक महत्त्वाचा स्रोत बनतात

जरी बाह्य परिस्थिती नेहमीच आपल्या नियंत्रणात नसली
तरी, आपण नेहमीच स्वतःमध्ये काय राहायचे आहे ते निवडू शकतो, जिथे आपल्या प्रगतीची आणि मानवतेच्या प्रगतीची .गुरुकिल्ली आहे

मुक्तीची इच्छा असलेल्या प्रत्येक आत्म्याने चांगल्यासाठी बदल घडवून आणण्यासाठी जाणीवपूर्वक वचनबद्धता दाखवली पाहिजे आणि सर्वात योग्य वेळ आता आहे, जेव्हा हेतू निर्णय घेण्यावर आणि बदल घडवून आणण्यावर .केंद्रित असतात

मानव हा स्थिर अवशेष नसावा, मानसिक आणि आध्यात्मिक नूतनीकरण करण्यास असमर्थ. आपल्यातील वीर गुण जागृत केले पाहिजेत आणि भीती आणि अनिश्चिततेचे ओझे फेकून दिले .पाहिजे

जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला खात्री पटवून देते की देव त्याच्यावर प्रेम करतो आणि तो नेहमीच त्याच्यासोबत असतो, तेव्हा भूतकाळ त्याला बेड्या घालू शकणार नाही आणि .भविष्यकाळ त्याला घाबरवू शकणार नाही

.मानवी जीवनाच्या ठिणगीच्या पलीकडे दैवी ज्योत आहे मानवी विचारांच्या किरणांच्या पलीकडे देवाचा महान .प्रकाश चमकतो
विवेकी तर्कशक्तीच्या लाटेच्या पलीकडे वैश्विक .ज्ञानाचा एक विशाल महासागर आहे
मानवी प्रेमाच्या पलीकडे दैवी प्रेम धडधडते जे हृदय .भरते आणि त्याच्या इच्छा पूर्ण करते

चढ-उतार आणि बदलांनी व्यापलेल्या जगात एकच स्थिरता .बदलत नाही ती म्हणजे देवासोबतचा आपला संबंध

त्या आशीर्वादित बंधनाला बळकट करण्याचा आणि जीवन,
शक्ती, प्रेम आणि आनंद देणाऱ्या सर्वात उदार दात्यासोबत .जाणीवपूर्वक एकतेत राहण्याचा अंतिम निर्णय घेऊया

जेणेकरून मनुष्याला त्याच्या आत्म्याच्या एकांतात
आणि त्याच्या खोल चिंतनात त्याच्या निर्माणकर्त्याला .ओळखता येईल

त्याने दररोज स्वतःला विचारले पाहिजे की तो आपले जीवन सत्य आणि प्रेमाच्या नियमांशी सुसंगत करत आहे का, जे .विश्वाचे दैवी नियम आहेत

आपल्यामध्ये असलेल्या देवाच्या शांतीला आपण घट्ट
धरून राहू या
चला विवेकाचा आवाज ऐकूया

चला इतरांना समाविष्ट करण्यासाठी आपली करुणा वाढवूया

आपल्या सकारात्मक विचारांनी आणि सुसंवादी कृतींनी,
आपण देवाच्या कृपेने या जगात मूलभूत परिवर्तन घडवून आणू .शकणाऱ्या चांगल्या शक्तींना बळकटी देऊ शकतो

* * *

आज एखादी व्यक्ती स्वतःला खात्री देऊ शकते की तो सरळ मार्गावर जाईल, परंतु उद्या तो त्यापासून दूर जाऊ शकतो आणि त्याचे सकारात्मक निर्णय सोडून देण्यास प्रवृत्त होऊ .शकतो

आपल्या जीवनातील कमकुवतपणा स्वीकारता कामा नये. सर्व प्रलोभने आणि बाह्य प्रभावांना न जुमानता जो कोणी आपल्या तत्त्वांवर स्थिर राहू शकतो तो मुक्तीच्या मार्गावर असतो आणि जो कोणी ज्ञानाला आपला मार्गदर्शक प्रकाश म्हणून घेतो .तो जीवनातील भ्रम, मर्यादा आणि अडथळ्यांवर मात करेल

शहाणे लोक शेवटपर्यंत त्यांचे ज्ञान टिकवून ठेवतात
आणि कोणत्याही परिस्थितीत त्यांना सामोरे जावे लागले तरी .ते धैर्याने आणि अढळ विश्वासाने जीवनाचा सामना करतात

जो कोणी आपली इच्छा सोडून देतो, परिस्थितीला शरण जातो आणि प्रयत्न करणे थांबवतो, तो स्वतःला दोषी ठरवतो आणि काळ .त्याला सोडून जातो

माणूस तो आहे जो त्याच्या योग्य आणि चुकीच्या सवयींना जोपासतो आणि जेव्हा तो म्हणतो, "मी बदलू शकत नाही," तेव्हा .तो स्वतःला अपयशासाठी दोषी ठरवतो

जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःला कबूल करते की वाईट सवयी आणि नकारात्मक विचारांच्या हल्ल्यांना न जुमानता तो मजबूत आणि मुक्त आहे आणि तो चांगले करण्याचा प्रयत्न करणे थांबवणार नाही, तेव्हा तो त्याच्यामध्ये अंतर्निहित चांगल्या शक्तींना त्याच्या मदतीला येण्याचा आणि त्याला .पाठिंबा देण्याचा मार्ग मोकळा करतो

एखाद्या व्यक्तीची कृती कितीही चुकीची असली तरी, त्यांनी त्यांच्या जीवनाचे परीक्षण केले पाहिजे आणि स्वतःला मदत करण्यासाठी आणि जे योग्य आहे ते करण्यासाठी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि देवाच्या मदतीने सर्व चुकीच्या .कृती चांगल्या कर्मांमध्ये बदलल्या जातील

संग्रहातून: राग आणि हत्तीची आठवण

ज्यांना आंतरिक शांती हवी आहे त्यांनी हे समजून घेतले पाहिजे की राग कसा निर्माण होतो आणि अनेकदा त्याचे गंभीर .परिणाम कसे होतात

रागामुळे अंतर्गत संतुलन बिघडल्यामुळे, बरेच लोक त्यांच्या इच्छेविरुद्ध गुन्हेगार आणि रक्तपिपासू खुनी .बनले आहेत

इच्छांना अडथळा आणल्याने मन आंधळे होते जेव्हा
इच्छांचे धुके एखाद्या व्यक्तीच्या मनाला व्यापते तेव्हा तो आपले भान गमावतो आणि एका महान माणसाला शोभणारे नसलेले .वर्तन करतो

सर्व चांगल्या कृती आणि चांगल्या हेतूमागील प्रेरक शक्ती असलेल्या जन्मजात विवेकबुद्धीला तर्कशक्तीचा अभाव .गोंधळात टाकतो

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीच्या मानसिक वाहनाचे
स्टीअरिंग व्हील बिघडते, तेव्हा त्यांचा अपघात अपरिहार्यपणे होईल आणि ते स्वतःला वेदना आणि दुःखाच्या .खाईत सापडू शकतात

उदाहरणार्थ: नवरा आनंदाने गाडी चालवत आहे, आणि उद्यानाकडे जाताना, त्याची पत्नी त्याला उद्यानाऐवजी तिच्या पालकांच्या घरी जाण्यासाठी दिशा बदलण्यास सांगते, .आणि इथे त्याचा आनंद रागात बदलतो

मी हे उदाहरण निवडले कारण ते एक सामान्य घटना आहे. सामान्य प्रकरणांमध्ये, याचा परिणाम एकतर पती आपल्या पत्नीची विनंती नाकारतो किंवा राग आणि नाराजीशी सहमत होतो आणि सामान्यतः हेच घडते. दोन्ही प्रकरणांमध्ये, राग येतो, .वातावरण तणावपूर्ण होते आणि शांतता भंग होते

काही प्रकरणांमध्ये, हिंसक स्वभावाच्या लोकांसाठी रागाचे रूपांतर शोकांतिकेत होऊ शकते. रागामुळे स्मरणशक्तीवर परिणाम होऊ शकतो, किंवा चालक काळजीपूर्वक आणि लक्षपूर्वक गाडी चालवणे विसरू शकतो, किंवा वाहतूक सिग्नल पाळण्यास दुर्लक्ष करू शकतो, ज्यामुळे टक्कर होऊ .शकते किंवा, देव करो, मृत्यू होऊ शकतो

शेवटी, राग जीवनाच्या रथातील इच्छाशक्तीचे स्टीयरिंग व्हील बंद करतो आणि त्याला त्याच्या भौतिक आणि आध्यात्मिक .ध्येयांपर्यंत पोहोचण्यापासून रोखतो

हत्तीची आठवण

स्मृती" नावाची क्षमता ही देवाने मानवजातीला दिलेली"
एक देणगी आहे आणि ती किती मोठी आशीर्वाद आहे! प्राण्यांनाही स्मृती दिली जाते; त्याशिवाय ते त्यांच्या पिलांना ओळखू शकणार नाहीत. काही प्राण्यांमध्ये उत्कृष्ट .स्मृती असतात, जसे की हत्तीबद्दलची पुढील कथा स्पष्ट करते

पूर्वेकडील अनेक प्रशिक्षित हत्ती लाकडाची वाहतूक
करत असताना, एक मोठा हत्ती त्याच्या जवळ आला, त्याच्या .सोंडेवर सुई टोचली आणि पळून गेला

त्या घटनेनंतर एक वर्ष उलटले आणि त्याच हत्तीला रस्त्यात तोच मुलगा भेटला. हत्तीला त्याचा बदला घेण्यासाठी हा एक योग्य क्षण होता. म्हणून, त्याने त्याची सोंड त्या मुलाला गुंडाळली आणि त्याला रस्त्याच्या दुसऱ्या बाजूला जोरदारपणे फेकून दिले. अशा प्रकारे, .प्राण्यांना आठवणी असतात

***

मला अनेक स्वप्ने पडली आहेत, आणि आता मी जागा झालो आहे आणि माझ्या आत्म्याच्या वेदीवर मी तुझ्या सतत आठवणीच्या .मेणबत्त्या पेटवतो, माझ्या देवा

माझ्या डोळ्यांनी, ज्यांच्या पापण्या झोपेतून
सुटल्या आहेत, मी तुझ्या सुंदर चेहऱ्याकडे पाहतो आणि .त्याच्या पवित्र प्रकाशांना पाहण्याचा आनंद घेतो

आणि तुमच्या कृपेने मला समजले आहे की आरोग्य आणि आजारपण

जीवन आणि मृत्यू

.ती सर्व प्रकारची स्वप्ने आहेत

मी "ड्रीम्स पेंटेड इन ब्राइट कलर्स" ही कादंबरी .वाचून पूर्ण केली आहे
चमकणाऱ्या भ्रमांच्या पडद्यावर

.आणि आता मी तुला अस्तित्वातील एकमेव सत्य मानतो

चॅनेल उघडे ठेवणे

बहुतेक लोक गंभीर समस्यांना तोंड देईपर्यंत
देवाबद्दल गांभीर्याने विचार करत नाहीत आणि नंतर ते अपेक्षा करतात की तो हस्तक्षेप करेल आणि त्यांना .त्यांच्या संकटातून वाचवेल

एका ज्ञानी माणसाने म्हटले: "जर तुम्ही तुमच्या आयुष्याच्या उन्हाळ्यात देवाला तुमचा पाहुणा म्हणून आमंत्रित केले नाही, तर तो तुमच्या आयुष्याच्या हिवाळ्यात "तुमच्याकडे येणार नाही

याचा अर्थ असा नाही की देव आपल्याला मदत करू इच्छित
नाही. तो मदतीचा हात पुढे करू इच्छितो आणि आपल्या दुःखातून आपल्याला सोडवू इच्छितो. तथापि, जेव्हा आपण अनेक वर्षे त्याच्या नियमांच्या विरुद्ध जगतो आणि चिंतनात त्याच्याशी संवाद साधत नाही, तेव्हा मन भ्रमांच्या

ढिगाऱ्याने दबून जाते आणि देवाशी संवाद साधण्याचे मार्ग भीती, स्वार्थी इच्छा, मनःस्थिती बदलणे, रागाचे झटके, आंधळेपणा, वाईट सवयी आणि नकारात्मकतेने बंद होतात. अशाप्रकारे, आता असा कोणताही खुला मार्ग उरलेला नाही .ज्याद्वारे दैवी मदत आपल्याला मिळू शकेल

जर आपण आपले विचार तयार केले नाहीत आणि मार्ग खुले
ठेवले नाहीत, तर आपण आपल्या जीवनाच्या प्रवासात येणाऱ्या समस्यांना तोंड देऊ शकणार नाही - आणि त्यावर मात करू शकणार .नाही

असे म्हटले जाते की देवावर प्रेम करणाऱ्या माणसाला,
तो काहीही करत असला तरी, खोल एकाग्रतेने आणि खोल प्रेमाने त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारल्याने तो सापडला. त्याने ही प्रथा लहानपणीच सुरू केली आणि ती इतक्या परिश्रमाने पाळली .की तो झोपेतही देवाचे नाव उच्चारत असे

तो जसजसा मोठा होत गेला तसतसे तो भयंकर वाघ, नाग, विंचू आणि विषारी कीटकांनी भरलेल्या घनदाट जंगलांमधून जात असे, .फक्त एक कापड आणि चप्पल घालून

त्याच्या धाडसाने लोक आश्चर्यचकित व्हायचे आणि आश्चर्याने त्याला विचारायचे: "तुम्हाला त्या क्रूर प्राण्यांनी आणि हानिकारक कीटकांनी कधी इजा केली नाही :का?" तो उत्तर द्यायचा

नक्कीच, मला कधीही इजा झालेली नाही, कारण मी नेहमीच" देवाचे नाव माझ्यासोबत घेऊन जातो आणि तेच माझे संरक्षण "आहे

आपण हे देखील ओळखू शकतो की देवाचे संरक्षण आपल्याला व्यापून आहे. तो आपले दुर्दैव कमी करण्यासाठी आणि आपल्या समस्यांवर मात करण्यास मदत करण्यासाठी नेहमीच उपस्थित असतो, परंतु आपण त्याचे विचार करून, त्याला प्रार्थना करून आणि आपली कर्तव्ये पार पाडताना आपल्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधून त्याच्या आशीर्वादांसाठी .स्वतःला ग्रहणशील ठेवले पाहिजे

जर आपण असे केले तर आपण वादळांना तोंड देऊ शकू आणि
कठीण समस्या आणि गंभीर संकटे आपल्याला पराभूत करू शकणार .नाहीत किंवा आपला संकल्प तोडू शकणार नाहीत

आध्यात्मिक अभिमान

नम्रता हा आध्यात्मिक मार्गावरील सर्वात मोठा फायदा आहे आणि नम्रता जोपासल्याने आत्म-विकासाला गती मिळते आणि .त्याचे संरक्षण होते

जर साधकाला आपले ध्येय साध्य करायचे असेल, म्हणजेच देवाशी सुसंगत राहणे आणि त्याची उपस्थिती अनुभवणे, तर तो आपले आध्यात्मिक जीवन ज्या पायावर बांधतो, तो नम्रता हा .पाया असला पाहिजे

जग यश, संपत्ती आणि पदांबद्दल बढाई मारण्यास आणि इतरांची मान्यता आणि प्रशंसा मिळविण्यासाठी प्रयत्न करण्यास प्रोत्साहित करते, परंतु साधकाने त्याचे लक्ष लहान स्वतःपासून, "अहंकार" वरून उच्च स्वतःकडे वळवले .पाहिजे

खरी नम्रता म्हणजे देव सर्वस्व आहे हे निश्चितपणे जाणून घेणे आणि देवाची कृपा मिळवण्यासाठी मोठी महत्त्वाकांक्षा विकसित करून अहंकाराला समाधानी .करण्याची महत्त्वाकांक्षा सोडून देणे

हे दैवी प्रेम जोपासून स्वार्थ सोडून देण्याबद्दल आणि देवाकडे वळण्याबद्दल देखील आहे, जो आपण ज्या गोष्टी शोधतो आणि मिळवण्यासाठी किंवा मिळविण्यासाठी प्रयत्न .करतो त्याचा स्रोत आहे

आध्यात्मिक अभिमान हा एक पारदर्शक मोह आहे आणि
साधकाने या त्रासापासून सावध राहिले पाहिजे कारण ते देवाबद्दलची कोणतीही धारणा किंवा त्याच्याशी संवाद .साधण्याची शक्यता अस्पष्ट करते

जर शिष्य प्रामाणिकपणे नम्रता प्राप्त करण्याचा प्रयत्न करत नसेल तर तो भ्रमाच्या आणि अहंकाराच्या पाशात .अडकण्याची शक्यता जास्त असते

खरं तर, एखादी व्यक्ती अनेक कमकुवतपणावर मात करून
वाटेत मोठी प्रगती करू शकते, तरीही गर्वाच्या मोहामुळे तो .पडू शकतो

विश्वाचा स्वामी आणि विवेकाचे परीक्षण करणारा अंतःकरणात काय आहे हे जाणतो आणि जे त्यांच्या अध्यात्माचा .अभिमान बाळगतात ते ते गमावतील

जे लोक त्यांच्या आध्यात्मिक अनुभवांवर अभिमान
बाळगतात ते स्वतःला महत्त्व देऊन दूषित होतात, किंवा दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर, ते स्वतःला विशेष समजू .लागतात आणि त्यांना मिळालेले आशीर्वाद गमावू शकतात

ज्याचा आत्म-अभिमान त्याच्या आत असलेल्या दैवी आशीर्वादांवर मात करतो तो आध्यात्मिक देणग्यांचा गैरवापर करतो आणि नंतर देव त्या शिष्याला आध्यात्मिक समज प्राप्त होईपर्यंत आणि त्याचा मार्ग सुधारेपर्यंत त्याचे आशीर्वाद काढून घेऊन नम्रतेचा धडा देतो. परंतु तो हे प्रेमापोटी करतो, कारण जेव्हा शिष्याचे हृदय संपूर्ण नम्रतेने देवासमोर उघडते, त्याला जाणीव होते की तो पूर्णपणे देवावर अवलंबून आहे, तेव्हा त्याला दैवी कृपेचा .पूर्ण प्रमाणात लाभ होतो

जेव्हा शिष्याचे जीवन नम्रतेने भरलेले असते, तेव्हा नम्रतेचा सुगंध दैवी काळजी आकर्षित करतो, शिष्यावर आशीर्वाद येतात आणि त्याचे जीवन शांती आणि प्रेमाने .भरलेले असते

मानवी स्वभाव

विचार अमर्यादित आहेत, कारण तुमचे अभ्यासाचे क्षेत्र किंवा विशेषज्ञता कोणतेही असो, एकदा तुम्ही त्या विषयाकडे तुमचे मन वळवले की ते त्या दिशेने अनिश्चित काळासाठी जाईल. तुम्ही वापरु शकता आणि त्याचा फायदा घेऊ शकता अशा .ज्ञानाचा किंवा माहितीचाही अंत नाही

मित्रांनो, तुम्हाला माहिती आहे का, तुमच्यापैकी प्रत्येकजण या शब्दांचा अर्थ इतरांपेक्षा थोड्या वेगळ्या

पद्धतीने लावतो? कारण प्रत्येक व्यक्तीची विचार करण्याची .प्रक्रिया वेगळी असते

प्रत्येक व्यक्तीचा स्वभाव आणि विचार करण्याची पद्धत अद्वितीय असल्याने, कोणत्याही परिस्थितीत त्यांच्या प्रतिक्रिया आणि प्रतिसाद इतरांपेक्षा वेगळ्या असतात. त्यांचा अंतर्गत स्वभाव म्हणजे त्यांचे विचार, भावना, प्रतिसाद आणि प्रेरणा यांचा योग असतो - आणि हेच त्यांच्या चुंबकत्वाचे स्वरूप किंवा त्यांच्याकडे असलेल्या .आकर्षणाच्या शक्तीचे निर्धारण करतात

चुंबकत्व ही सर्वात मोठी शक्ती आहे ज्याद्वारे
तुम्ही मित्र, मैत्रीपूर्ण सहानुभूती आणि सद्भावना .आकर्षित करू शकता

आपल्या सर्वांनाच लक्षात यावे आणि विचारात घेतले जावे असे वाटते; कोणीही दुर्लक्षित किंवा विसरलेले नको असते. मुले देखील लक्ष वेधण्यासाठी जाणूनबुजून काही .विशिष्ट मार्गांनी वागतात

आपल्यालाही इतरांकडून प्रेम आणि कौतुक हवे असते पण आपल्यापैकी किती जण इतरांना तीच समज आणि विचार देतात जी ?आपल्याला वाटते की आपण त्यांच्याकडून पात्र आहोत

आपण स्वतःबद्दल अत्यंत सहानुभूतीशील असतो आणि आपल्या स्वतःच्या उणीवांना क्षमा करतो, तर आपण इतरांच्या चुकांची .टीका आणि निंदा करण्यास पूर्णपणे तयार असतो

आपण इतरांसमोर उभे राहून त्यांना आपल्या बालपणापासूनच्या कमतरतांबद्दल सांगू शकतो का? उत्तर नाही .आहे

पण जोपर्यंत आपण चांगले वर्तन शिकत नाही तोपर्यंत आपण .इतरांना चांगले कसे वागावे हे दाखवू शकत नाही

जर आपण स्वतः इतरांच्या कमकुवतपणाचा त्रास सहन करत
असू तर आपल्याला त्यांच्याबद्दल असहिष्णु राहण्याचा .अधिकार नाही

हे जग अशा लोकांनी भरलेले आहे जे स्वतःला नाही तर इतरांना सुधारू इच्छितात. जर आपण रचनात्मक आत्म-मूल्यांकनात सहभागी झालो नाही तर दिवस आणि वर्षे आपण न .बदलता निघून जातील

आपल्याला स्वतःमध्ये सुधारणा करण्याची गरज आहे, कारण जेव्हा आपण स्वतःमध्ये सुधारणा करू तेव्हा आपण आपल्या .चांगल्या उदाहरणाद्वारे हजारो लोकांना सुधारू शकू

.खरंच, शब्दांपेक्षा कृती जास्त बोलते

* * *

आध्यात्मिक प्रेरणा सतत नूतनीकरण केल्या जातात आणि .त्यासोबत शांती आणि आनंद आणतात

आध्यात्मिक जागरूकता एका सौम्य वाऱ्यासारखी सुरू
होते आणि नंतर ती अधिकाधिक मजबूत होते आणि अज्ञानाचा कचरा, वाईटाचा कचरा आणि स्वार्थाचे ढिगारे वाहून नेणारा .आशीर्वादित वारा बनते

जागतिक स्तरावर सुसंवाद आणि आध्यात्मिक समजुती वाढवण्याच्या प्रबोधन उत्साही लोकांच्या वाढत्या संख्येच्या इच्छेमध्ये उत्साहवर्धक चिन्हे उदयास येत .आहेत

जितक्या प्रमाणात आपण शांतीच्या लाटांशी सुसंगत असतो तितकेच आपल्याला आपल्या आध्यात्मिक स्वरूपाची आणि आपल्या .दैवी स्रोताशी असलेल्या आपल्या संबंधाची जाणीव होते

दैवी प्रेम विचारांना शुद्ध करते
.ते भावनांना साफ करते
आणि ते चेतना जागृत करतात

दैवी ज्ञान हे गहन, साधे आणि उदात्त आहे आणि जो कोणी त्याच्याशी सुसंगत असतो त्याच्याकडे एक आंतरिक कंपास .असतो जो त्याला योग्य दिशा दाखवतो जेणेकरून तो भरकटू नये

दैवी ज्ञान आणि दैवी प्रेम हे आपले विचार जितके जवळचे .असतात तितकेच जवळचे असतात

ज्याप्रमाणे एकच विद्युत जनरेटर शहरातील दिव्यांसाठी विद्युत ऊर्जा पुरवतो, त्याचप्रमाणे जे देवाशी एकरूप होतात त्यांना तेजस्वी ऊर्जा मिळते जी त्यांच्या आत्म्यातील आणि त्यांच्या सभोवतालच्या अंधाराला दूर .करण्यास मदत करते

जे खरोखर देवावर प्रेम करतात आणि विश्वाच्या नियमांनुसार आपले जीवन जगतात त्यांना भरपूर शक्ती, शांती .आणि आशीर्वाद मिळतो

आम्ही सर्वशक्तिमान देवाला आशीर्वाद आणि सर्वोच्च .प्रेरणांनी भरण्याची विनंती करतो
आणि तो आमच्या संकल्पाला उत्पादकतेने काम करण्याची आणि निःस्वार्थपणे सेवा करण्याची ऊर्जा आणि क्षमता देऊन .भरो
आणि आपण त्याच्या सतत स्मरणात जगतो जो सर्व
.चांगुलपणा, कृपा आणि अस्तित्वाचा स्रोत आहे

संग्रहातून: इच्छा असलेल्या झाडाची कहाणी

फार पूर्वी, हॅरी नावाचा एक संन्यासी हिंदुस्थानात राहत होता आणि त्याने 'विश ट्री' नावाच्या दुर्मिळ .झाडाच्या शोधात हिमालयात अनेक वर्षे भटकंती केली

आख्यायिका सांगते की ही अद्भुत झाडे फक्त साधूंना त्यांच्या तपस्वीपणा आणि आध्यात्मिक शिस्तीच्या कठोर सरावाचे बक्षीस म्हणून आढळतात. असे म्हटले जाते की या झाडांमध्ये त्यांच्या फांद्याखाली बसणाऱ्या प्रत्येकाच्या इच्छा आणि आकांक्षा पूर्ण करण्याची शक्ती .आहे

विविध तपस्येच्या त्याच्या दीर्घ सरावामुळे, कष्टाची त्याची स्वेच्छेने चव घेतल्यामुळे आणि त्याने स्वतःसाठी ठरवलेल्या कठोर शिस्तीप्रती असलेल्या त्याच्या वचनबद्धतेमुळे, तो वृक्ष शोधण्यास पात्र आहे असे संन्यासी .हॅरीला खोलवर वाटले

परंतु या सर्व आध्यात्मिक प्रयत्नांनंतरही, त्याला अजूनही काही धडे शिकायचे होते. त्याला दैवी ज्ञानाची इच्छा होती, परंतु त्याच्या मनात इतरही कमी महत्त्वाच्या .इच्छा होत्या

त्या इच्छांमध्ये इच्छावृक्ष शोधण्याची तीव्र इच्छा होती. त्याच्या हृदयाच्या इच्छेच्या वस्तूचा आणि त्याच्या सर्वात खोल इच्छांच्या पूर्ततेचा अथक शोध घेत असताना खडबडीत डोंगराळ रस्त्यांनी त्याचे उघडे पाय थकवले होते. त्याच्या आंतरिक भावना त्याला सतत खात्री देत होत्या की त्याची इच्छा पूर्ण होईल आणि त्याच्या आध्यात्मिक प्रयत्नांचे नैसर्गिक बक्षीस म्हणून ते झाड त्याची वाट पाहत होते, जे सामान्य माणसाच्या क्षमतेपेक्षा .आणि सहनशक्तीपेक्षा जास्त होते

आमचा मित्र त्याच्या अंतर्ज्ञानात बरोबर होता. हिमालयातील एका दरीत त्याला एक रुंद पानांचे झाड सापडले, जे त्याच्या आध्यात्मिक अंतर्दृष्टीमुळे, त्याने लगेच ओळखले की तो बराच काळ शोधत असलेला आणि शोधण्याची तळमळ .असलेला खजिना आहे

लगेच आणि मोठ्या उत्सुकतेने, तो झाडाच्या स्वागतार्ह फांद्यांकडे गेला आणि त्याखाली बसला. या अनोख्या झाडाच्या असाधारण शक्तींचा अनुभव घेण्यासाठी, हॅरीने डोळे मिटले आणि स्वतःशी म्हणाला, "जर हे इच्छांचे झाड असेल, तर ते "!माझ्यासाठी एक शक्तिशाली किल्ला म्हणून साकार होऊ दे

त्याच्या मनात हा विचार आलाच नाही की, झाडाशेजारी एक भव्य राजवाडा दिसू लागला, जो ताज्या गुलाबांनी, सुगंधित तुळसांनी आणि उंच झाडांनी भरलेल्या हिरव्यागार बागांनी .वेढलेला होता

हॅरीला या चमत्काराने आनंद झाला आणि त्याची सर्वात प्रिय इच्छा पूर्ण झाल्याबद्दल तो आनंदाने भरून गेला, कारण त्याला अखेर तो इतके दिवसांपासून शोधत असलेला इच्छा वृक्ष सापडला. त्याने आपली पुढची इच्छा व्यक्त करण्यास

वेळ न घालवता म्हटले: "मला माझ्याभोवती सुंदर कुमारींचा एक गट पाहायचा आहे जो मला सोन्याच्या ताटात उत्तम आणि स्वादिष्ट पदार्थ देत आहे आणि सोन्यासारखे चमकणाऱ्या ".कपांमध्ये चांदीच्या भांड्यांपेक्षा गोड पेय ओतत आहे

क्षणार्धात त्याची इच्छा पूर्ण झाली, कारण त्याला सोन्याच्या ताटांवर सर्व प्रकारच्या स्वादिष्ट पदार्थांनी भरलेले टेबल दिसले आणि सुंदर कुमारी त्याला राजे आणि राजपुत्रांना शोभेल असे विविध प्रकारचे अन्न आणि .पेय देत होत्या

भव्य आणि भव्य मेजवानीचा आनंद घेतल्यानंतर, आमचा
मित्र त्याच्या नवीन निवासस्थानाची पाहणी करू लागला. तो पॉलिश केलेल्या संगमरवरी जिना चढला आणि चमकदार तेजस्वी .रत्नजडित खोल्यांमधून फिरला

शेवटी, आमचा भाग्यवान साधू चालता चालता थकला आणि तळमजल्यावरील एका खोलीत शांती आणि विश्रांती शोधू लागला. त्या खोलीच्या खालच्या खिडक्या त्या भव्य इच्छा .वृक्षाच्या लांब फांद्यांनी सावलीत होत्या

खिडकीजवळील पलंगावर झोपताना त्याला दिसले की त्या झाडाच्या जाड फांद्यांनी प्रकाश अडवला होता आणि त्याला एकटे वाटले आणि त्याच्या हृदयात भीती शिरली. शांतता फक्त काही आवाजांनी भंगली, जे त्याला वाटले की बागेतून येत आहेत की राजवाड्याच्या भिंतींच्या पलीकडे मुक्तपणे फिरणाऱ्या .जंगलातील वन्य प्राण्यांचे

तो स्वतःशीच म्हणाला: जर जंगलातील वाघांपैकी एक खिडकीतून आत शिरला तर? अशा परिस्थितीत, तो मला गिळंकृत .करेल आणि तो माझा शेवट असेल

त्याच्या मनात भीतीचा विचार येताच, एका भयंकर वाघाने खिडकीतून झटका दिला, घाबरलेल्या संन्यासीला पकडून त्याला .गिळंकृत करण्यासाठी नेले - खरोखरच एक भयानक भाग्य

दुर्दैवाने, हॅरीला हे कळले नाही की विशिंग ट्री चांगल्या आणि वाईट विचारांमध्ये फरक करत नाही. त्याचा उद्देश फक्त त्या इच्छा बाळगणाऱ्यांच्या इच्छा पूर्ण करणे हा होता. खरंच, विशिंग ट्री संन्यासी हॅरीच्या शक्तिशाली मानसिक प्रतिमेला परिपूर्णपणे मूर्त रूप देत .होता आणि तोच त्याचा शेवटचा विचार होता

प्रत्येक व्यक्ती त्यांच्या इच्छांच्या झाडाखाली
राहतो, जे त्यांच्या सर्व इच्छा पूर्ण करते ते झाड म्हणजे इच्छाशक्ती मानवी इच्छाशक्ती, जी दैवी इच्छेचे प्रतिबिंब आहे, तिच्यात एखाद्या व्यक्तीच्या आशा आणि इच्छा पूर्ण .करण्याची शक्ती असते

पण ज्याला आपल्या इच्छा, इच्छा आणि विचारांवर
नियंत्रण कसे ठेवावे हे माहित नाही त्याने आपल्या प्रभूचे हजार वेळा आभार मानले पाहिजेत कारण त्याचे अनुशासनहीन विचार लगेच पूर्ण होत नाहीत, अन्यथा जंगली इच्छा आपोआप भक्षक, हिंस्र वाघांचे अवतार निर्माण करतील जे आत्म्याची शांती फाडून टाकतील, आनंदाचे हाड चिरडतील आणि आध्यात्मिक .शांतीच्या ओएसिसला ओसाड जमिनीत बदलतील

इच्छा वृक्षाच्या फांद्याखाली बसून सकारात्मक आणि चांगल्या गोष्टींवर आपले विचार केंद्रित करण्याचा हा एक चांगला धडा आहे, जो माणसाच्या प्रबळ इच्छाशक्ती आणि .पराक्रमी बुद्धीशिवाय दुसरे काहीही नाही

एखाद्या व्यक्तीने भीती, अपयश, आजार आणि अज्ञान यावर लक्ष केंद्रित करण्यापासून आणि सतत विचार करण्यापासून सावध असले पाहिजे, अन्यथा हे नकारात्मक विचार अज्ञात अंधारातून राक्षसांसारखे बाहेर पडतील आणि अशा गंभीर समस्या निर्माण करतील ज्या हाताळणे किंवा नियंत्रित करणे .कठीण आहे

नकारात्मक विचार फक्त त्या व्यक्तीलाच नुकसान पोहोचवतात जो त्यांना आश्रय देतो; जर एखाद्याला स्वतःचे आणि इतरांचे भले करायचे असेल तर त्यांना सकारात्मक .विचारांनी बदलले पाहिजे आणि यश देवाकडून येते

* * *

भौतिक देणग्यांव्यतिरिक्त, देव आपल्याला विश्वास आणि .आध्यात्मिक समज देतो

आणि जे त्याच्याकडे वळतात आणि त्याच्यावर विश्वास .ठेवतात त्यांना तो सर्वोच्च दिव्य चेतना प्रदान करतो

धन्य देणग्या म्हणजे अशा देणग्या ज्या हृदयांना
स्पर्श करतात, कठोर स्वभाव बदलतात, आत्म्यांना आध्यात्मिक दुर्लक्षातून जागृत करतात आणि एकाच मानवी कुटुंबातील सदस्यांमध्ये ओळख आणि सुसंवाद निर्माण करण्यास .प्रोत्साहन देतात

जे देवाला ओळखतात ते केवळ त्यांच्या शहाणपणाच्या शब्दांनी आणि परिपूर्ण उदाहरणाद्वारे शिकवत नाहीत तर आपल्याला शुद्ध आणि निःशर्त दैवी प्रेम देखील देतात. त्या प्रेमाच्या प्रकाशात, आपल्याला आपल्या उच्च क्षमतेची एक .नवीन दृष्टी मिळते

देवाचे निवडलेले लोक या जगात आपल्याला त्याच्या
कृपेचे ज्ञान देण्यासाठी आणि आपल्याला हात धरून स्वर्गीय निवासस्थानाकडे नेणारा आंतरिक प्रकाश दाखवण्यासाठी येतात, जेणेकरून आपले हृदय सर्व प्रकारच्या निराशेपासून आणि सांसारिक अंधारापासून मुक्त होईल आणि ते आपल्याला प्रोत्साहन देतात, आपल्याला खात्री देतात की आपल्याला दैवी वारशात वाटा आहे आणि आपण वैश्विक चेतनेशी संवाद साधू .शकतो

जसजसा माणूस त्याच्या निर्माणकर्त्याशी एकरूप होतो, तसतसे त्याचे पाप तुटतात, त्याच्या कमकुवतपणाचे रूपांतर शक्तींमध्ये होते आणि त्याला जाणीव होते की त्याचा आत्मा .त्याच्या सारात शुद्ध आहे आणि देवाच्या जवळ आहे

जेव्हा तो सदैव तेजस्वी दिव्य प्रकाश इच्छित असलेल्यावर पडतो, तेव्हा त्याला जाणीव होते की दैवी सार स्वतःमध्ये आणि इतरांमध्येही अस्तित्वात आहे, जरी भ्रमाच्या पकडीत असलेल्या आत्म्यांमध्ये त्याच्या .प्रकाशात अडथळा आणणारे जाड पडदे असले तरी

आम्ही सर्वशक्तिमान देवाला भेटवस्तूंची देणगी देण्याची विनंती करतो: आपल्या चेतनेतील सर्वोच्च शांती, .सर्वोच्च प्रेम आणि अवर्णनीय आनंदाची भावना

आपल्याला फक्त प्रेम आणि आत्मविश्वासाने त्या
वैश्विक हृदयाकडे वळायचे आहे ज्याच्या प्रेमाला अंत नाही .आणि ज्याच्या देण्याला मर्यादा नाही

देव आपल्याला आशीर्वाद देऊ इच्छितो आणि त्याच्या उदारतेतून देऊ इच्छितो, परंतु आपण आपले हृदय उघडले पाहिजे,

आपल्या आकांक्षा मोकळ्या केल्या पाहिजेत आणि त्याच्या .विपुल कृपेला स्वतःला ग्रहणशील बनवले पाहिजे

जेव्हा आपण पूर्ण मनाने देवाला हाक मारतो तेव्हा
चिंता, शंका आणि भीती यासारखे सर्व अडथळे दूर होतात आणि आपल्याला देवाच्या जवळचा आणि त्याची आपल्याशी जवळीक .जाणवते

आम्ही सर्वांना चांगुलपणा आणि आशीर्वादाची शुभेच्छा देतो

.आमच्या मित्रांनो, तुम्हाला शांती असो

.माझे कायमचे पाहुणे व्हा

.हे परमेश्वरा, माझ्या पावलांना सरळ मार्गावर ने
आणि दयाळूपणाच्या कृतींमध्ये माझे हात हलवा

माझ्या डोळ्यांना आशीर्वाद दे, जेणेकरून ते मला जे .पहायला हवे ते पाहू शकतील
.माझ्या शब्दांमधून तुमची प्रेरणा वाहू द्या
आणि माझ्या गोड आणि सौम्य शब्दांनी इतरांवर दया .दाखवा

.माझ्या आत्म्याच्या फुलातून तुझा सुगंध येवो
आणि आत्म्यांना तुमच्या उपस्थितीच्या मंदिरात ओढण्यासाठी

.तुमच्या स्पर्शाने माझ्या हृदयाला आशीर्वाद मिळो

कदाचित तो सर्वांशी जुळवून घेण्यात आणि सुसंवाद .साधण्यात अयशस्वी होईल

.माझ्या कल्पनांवर काम करा
मी इतरांना तुमच्या शांतीच्या झऱ्यापर्यंत पोहोचवू ?शकतो का

.माझे कायमचे पाहुणे व्हा
आणि माझ्या शांती आणि आनंदाच्या मंदिरात राहा

.मी तुला कधीही विसरणार नाही, प्रभु
.तुझ्याशिवाय मी आयुष्याच्या वाटेवर चालणार नाही

.मी काळाच्या वाटेवर हरवले होते
.तू मला मार्ग दाखवलास आणि मला तुझ्याकडे परत आणलेस

.मला प्रचंड भावनिक आकांक्षा द्या
आणि तुमच्यावरील जिवंत भक्तीच्या प्रतिध्वनीत
.मला तुमचा आशीर्वादित आवाज ऐकू द्या

* * *

:एका विद्यार्थ्याला प्रोत्साहन देत शिक्षक म्हणाले

अडखळणे आणि चुकीच्या सापळ्यात पडणे ही केवळ
.तात्पुरती कमजोरी आहे

आयुष्याच्या चक्रव्यूहात तुम्ही हरवले आहात आणि पुन्हा मार्ग सापडणार नाही असे समजू नका. तुम्ही ज्या

जमिनीवर पडलात तीच जमीन पुन्हा उभे राहण्यासाठी आधार आणि पाया म्हणून वापरली जाऊ शकते, जर तुम्ही तुमच्या .अनुभवांमधून शिकलात तर

जर तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील विशिष्ट चुका ओळखल्या आणि त्या पुन्हा न करण्याचा निर्णय घेतला, जरी तुम्ही पुन्हा पडलात तरी, त्या पडण्याचा परिणाम तुम्ही अजिबात प्रयत्न न केल्यास होणाऱ्या परिणामांपेक्षा खूपच कमी .असेल

आपण आपल्या सर्व प्रयत्नांमध्ये यशस्वी होण्याची .अपेक्षा करू नये

आपले काही प्रयत्न अयशस्वी होऊ शकतात, परंतु इतर .प्रयत्न यशस्वी होतील

यश आणि अपयश एकमेकांशी जोडलेले आहेत हे जाणून घ्या; दोघेही एकमेकांपासून स्वतंत्रपणे अस्तित्वात राहू शकत नाहीत. म्हणून, जर आपल्याला मोठे यश मिळाले तर आपण गर्विष्ठ किंवा गर्विष्ठ होऊ नये, तसेच अपयश आल्यास निराश .किंवा निराश होऊ नये

* * *

असे म्हटले जाते की एका प्रसिद्ध प्राध्यापकाने त्यांचे बहुतेक आयुष्य खराब आरोग्यात घालवले. वयाच्या चाळीशीपर्यंत पोहोचण्यापूर्वी त्यांना दोन वेळा नर्व्हस ब्रेकडाउन झाले आणि त्यांना हृदयविकाराचा गंभीर आजार .झाला

त्याचे काम चालू ठेवणे त्याच्यासाठी खूप कठीण होते आणि दिवसेंदिवस त्याची प्रकृती अधिकच बिकट होत गेली आणि त्याला चालण्यात आणि धडे देण्यात खूप त्रास होऊ लागला, कारण थोड्याशा शारीरिक हालचालीमुळे त्याला असह्य वेदना .आणि गुदमरल्यासारखे वाटू लागले

शेवटी - तुमचे आयुष्य दीर्घायुष्य असो - त्याच्या डॉक्टरांनी त्याला सांगितले की त्याचे दिवस मोजले आहेत, आणि डॉक्टरांच्या निदानामुळे त्याची असहाय्यता आणि .निराशेची भावना वाढली

त्यानंतर लवकरच, तो एका प्रेरणादायी आध्यात्मिक समारोहात सहभागी झाला ज्यामुळे त्याला गोष्टी एका नवीन दृष्टिकोनातून पाहण्यास मदत झाली आणि त्याला देवाच्या .जवळचे वाटले

त्या दुपारी तो फिरायला गेला आणि एका पाइन जंगलात
गेला आणि विश्रांतीसाठी एका झाडाच्या खोडावर बसला, आणि तो त्याच्या संपूर्ण अस्तित्वाने प्रार्थना करत होता, देवाला त्याच्या हृदयाच्या खोलीतून त्याला बरे करण्यासाठी आणि त्याच्या शारीरिक अपंगत्वापासून मुक्त .करण्यासाठी प्रार्थना करत होता

मग त्याने देवाला त्याच्याकडे येण्याची, त्याच्या जीवनाचा ताबा घेण्याची आणि त्याची शारीरिक स्थिती .सुधारण्याची विनंती केली

या संदर्भात तो म्हणाला: "तिथे जंगलात, माझा देवाशी संबंध होता आणि मला असे वाटले की माझ्या शरीरातील "प्रत्येक पेशी दैवी उपस्थितीने थरथर कापत आहे

काही दिवसांनंतर, तो एका पर्वतावर चढण्यात यशस्वी
झाला, अशी एक क्रिया जो तो यापूर्वी कधीही करू शकला नव्हता. या संदर्भात तो म्हणाला: "जेव्हा मी पर्वताच्या माथ्यावर पोहोचलो तेव्हा भीती आणि अशक्तपणाच्या भावना माझ्यापासून दूर गेल्या आणि मला त्या पुन्हा कधीही जाणवल्या नाहीत तेव्हापासून, मला असे वाटले आहे की माझ्या छातीत एक नवीन
. "हृदय धडधडत आहे

आणि प्रत्यक्षात तेच घडले, कारण तो त्याच्या चैतन्य, ऊर्जा आणि विपुल साहित्यिक कार्यासाठी प्रसिद्ध झाला आणि डॉक्टरांनी केलेल्या निदानानंतर जवळजवळ चाळीस वर्षे .जगला

बऱ्याचदा, जेव्हा आपल्याला आपल्या विचारसरणी आणि कृतीच्या पद्धती बदलण्यास भाग पाडले जाते - गरजेपोटी असो वा दुःखाने - तेव्हा आपल्याला देवाला शरण जाण्यास आणि नव्याने सुरुवात करण्यास भाग पाडले जाते. त्यानंतर सर्जनशील प्रक्रिया सुरू होते आणि जीवनशक्ती आपल्या विचारांमध्ये आणि शरीरात अखंडपणे वाहते. या कारणास्तव, गंभीर मानसिक किंवा शारीरिक दुःखादरम्यान खरे आध्यात्मिक .परिवर्तन घडते

त्यागाची प्रार्थना" नावाची एक प्रार्थना आहे" :ज्यामध्ये प्रार्थना करणारा म्हणतो

हे प्रभू, सध्या मी या समस्येचा सामना करत आहे, पण"
निकाल तुझ्या हातात आहे, माझ्या प्रिय देवा, ही तुझी आज्ञा आहे, आणि मी तुझी इच्छा स्वीकारेन आणि तू माझ्यासाठी जे ".काही इच्छितो त्यात समाधानी राहीन

स्वाभाविकच, अशा प्रकारे प्रामाणिकपणे प्रार्थना
करणे अनेकांसाठी कठीण आहे, कारण त्यासाठी स्वतःची

इच्छाशक्ती आणि "अहंकार" च्या इच्छांचा त्याग करणे आवश्यक आहे आणि हे एखाद्या व्यक्तीसाठी सर्वात कठीण गोष्टींपैकी एक आहे. जो कोणी हे करू शकतो तो देवावर पूर्ण विश्वास .दाखवतो

पण याचा अर्थ असा नाही की आपण निष्क्रिय आणि अवलंबून राहावे, देव आपल्या सर्व समस्या आपल्याकडून कोणत्याही प्रयत्नाशिवाय सोडवेल अशी अपेक्षा करावी "आणि म्हणा, 'काम .करा!'" कारण कृतीशिवाय विश्वास निर्जीव आहे

जर एखादी व्यक्ती खोलीत बसून दार लावून घेत असेल आणि स्वतःला खात्री देत असेल की देव त्याला आणखी काहीही न करता श्रीमंत करेल, तर देव त्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर देणार नाही, कारण त्याला श्रीमंत होण्यासाठी किंवा इतर काहीही .करण्यासाठी काम करावे लागते

काम" किंवा आध्यात्मिक प्रयत्नांशिवाय अंध श्रद्धा" तर्कशक्तीचा प्रकाश विझवते, परंतु जर एखादी व्यक्ती आपले मन वापरते, तार्किक कृती करते आणि रचनात्मक कार्यात गुंतते तर त्याला दैवी काळजी मिळते आणि दैवी प्रतिसाद .मिळतो

* * *

खरी मैत्री ही जगातील कोणत्याही संपत्तीपेक्षा मोठी .आहे
ज्यांच्या हृदयात प्रेम असते ते इतरांना खरोखर
.ओळखतात
जणू काही तो एका पारदर्शक काचेच्या बाटलीतून आत काय .आहे ते पाहत आहे

अशा प्रकारे इतरांना जाणून घेणे म्हणजे देवावर प्रेम .करणे आणि त्या प्रेमाने इतरांवर प्रेम करणे

* * *

चित्रात: मास्टर परमहंस त्यांच्या काही मूळ अमेरिकन मित्रांसह जे त्यांच्या मैत्रीला महत्त्व देत होते, त्यांच्याशी संवाद साधण्याचा प्रयत्न करत होते आणि .त्यांना भेटण्याचा आनंद घेत होते

आपण अनेकदा अशा परिस्थितीत अडकतो जिथे आपण बदलण्यास असमर्थ असतो. आपण जे काही विचार करू शकतो ते सर्वतोपरी प्रयत्न करतो, ज्यामध्ये देवाला प्रामाणिकपणे प्रार्थना करणे समाविष्ट आहे की त्याने आपली परिस्थिती अशा प्रकारे बदलावी जी आपल्यासाठी सर्वोत्तम आहे असे आपल्याला वाटते. तरीही, आपण ज्याची आकांक्षा बाळगतो - मग ती आर्थिक मदत असो, आरोग्य असो किंवा इतर काहीही असो - ती पूर्ण होऊ शकत नाही, .ज्यामुळे आपल्याला निराशा आणि निराशा वाटते

पण जेव्हा आपण आपल्यातील दैवी शक्तीशी जोडू शकत नाही, तेव्हा त्याचे कारण म्हणजे आपल्याला शरणागतीचा अर्थ समजत .नाही

एका ज्ञानी माणसाने एकदा असा सल्ला दिला होता की ध्यानाद्वारे सर्व समस्या सोडवल्या जाऊ शकतात, परंतु बहुतेक लोकांना हे समजत नाही की ध्यान म्हणजे देवाला समजून घेण्याचा किंवा त्याच्याकडून दुसरे काहीही मिळवण्याचा प्रयत्न करणे नाही. आपण प्रथम देवाशी असलेले आपले नाते ओळखले पाहिजे आणि आपल्या जीवनात अडथळा ठरणारा आणि दैवी शक्तीचा प्रवाह मर्यादित करणारा क्षुद्र अहंकार .किंवा "अहंकार" सोडून दिला पाहिजे

एका महिलेची कथा आहे जी आठ वर्षे अपंग आणि आजारी
राहिली आणि सतत देवाकडे प्रार्थना करत होती की तिला बरे करावे जेणेकरून ती पुन्हा तिचे काम सुरू करू शकेल. शेवटी, तिच्या व्यर्थ प्रयत्नांमुळे निराश होऊन, तिने स्वतःला देवाच्या इच्छेला शरण गेले आणि खालीलप्रमाणे प्रार्थना :केली

हे प्रभू, मी माझे जीवन तुझ्या हाती सोपवतो, जर तुला"
मी अपंग आणि अपंग राहावे असे वाटत असेल तर तो तुझा व्यवसाय आहे, पण मला तुझ्याकडून आरोग्यापेक्षा जास्त हवे आहे आणि ".तू काय इच्छितो आणि काय करतोस हे तुझे आहे

दोन आठवड्यांत ती पूर्णपणे बरी झाली आणि आजारपणाच्या .पलंगावरून निघून गेली

हे विरोधाभासी वाटू शकते, परंतु मूळ कल्पना अशी आहे की आपण अनेकदा देवाला त्याच्या विनंत्यांकडे दुर्लक्ष करण्याऐवजी आपली इच्छा पूर्ण करण्यास सांगण्याचा प्रयत्न करतो. स्वार्थ आणि स्वार्थी इच्छांमुळे प्रार्थनेचे मार्ग अडवतात. निश्चितच, देव त्यांना मदत करतो जे स्वतःला मदत करतात आणि आपण आपल्या इच्छेला दैवी इच्छेनुसार संरेखित करण्यासाठी जितके जास्त प्रशिक्षित करतो तितकेच .आपण आपल्या जीवनात अधिक आशीर्वादित शक्ती आणतो

परंतु कधीकधी आपली इच्छाशक्ती शहाणपणाने चालत नाही, तरीही आपण असे काहीतरी मिळविण्याचा आग्रह धरतो जे आपल्या हिताचे नसते आणि देव आपली परिस्थिती बदलण्यासाठी .हस्तक्षेप करत नाही

कधीकधी आपल्या परिस्थितीशी सामना करण्यासाठी आपली स्वतःची संसाधने पुरेशी असू शकतात, परंतु नंतर आपल्याला आपल्या नियंत्रणाबाहेरील गंभीर आव्हानांना तोंड द्यावे लागते, ज्यामुळे आपण एका संकटात सापडतो. तथापि, जर आपण आपला अहंकार बाजूला ठेवून प्रामाणिकपणे आणि कळकळीने प्रार्थना करू शकलो, "प्रभु, माझी नाही तर तुझी इच्छा पूर्ण होवो," तर आपण आपले हृदय मार्गदर्शनाच्या प्रवाहासाठी उघडतो आणि .दैवी शक्ती आणि विपुल आशीर्वाद आपल्यावर वर्षाव करतात

आपल्या समस्या सोडवण्यासाठी आपण सर्वतोपरी प्रयत्न
करत असलो तरी, आपल्याला हे लक्षात आले पाहिजे की मानवी शक्ती मर्यादित आहे आणि आपण स्वतःला देवाच्या अमर्याद शक्तीसाठी खुले केले पाहिजे, परंतु असे दिसते की हे सत्य समजण्यापूर्वी अनेकांना पूर्ण असहाय्यता सहन करावी .लागते

एक स्तोत्र आहे जे म्हणते: "जेव्हा मी अडकतो, तेव्हा तू "मला मुक्त करायला येतोस

आणि देव आपल्याला शिकवण्याचा हाच मार्ग आहे की शेवटी
तोच कठीण परिस्थिती बदलण्यास आणि कठीण समस्या सोडवण्यास .सक्षम आहे

* * *

जरी देव आपल्या सर्व प्रार्थना ऐकतो (म्हणजे तो आपल्याला भेटावा)
.पण तो नेहमीच प्रतिसाद देत नाही

आपली परिस्थिती एका लहान मुलासारखी आहे जी त्याच्या .आईला हाक मारते

.पण आईला त्याच्याकडे येण्याची गरज वाटत नाही
म्हणून ती त्याला व्यस्त आणि शांत ठेवण्यासाठी एक .खेळणी पाठवते

पण जेव्हा एखादे मूल इतर कोणत्याही गोष्टीने सांत्वन देण्यास नकार देते
फक्त आईच त्याच्याकडे येते

त्याचप्रमाणे, ज्याला देवाला जाणून घ्यायचे आहे
.ते मुलासारखे असावे
ज्याला पर्याय म्हणून आईच्या उपस्थितीने समाधान वाटत नाही तो

चुंबकीय विकास

एखादी व्यक्ती देवाच्या सर्वोच्च शक्तीला आकर्षित करण्यासाठी, मानसिक शक्ती प्राप्त करण्यासाठी किंवा दैनंदिन जीवनातील गरजा आकर्षित करण्यासाठी, त्यांच्या .आवडीचे चुंबकत्व विकसित करू शकते

देवाने मानवजातीला एक शरीर दिले आहे आणि आपण त्याची काळजी घेतली पाहिजे जे लोक त्यांच्या भौतिक चुंबकत्वाची जोपासना करतात आणि केवळ भौतिक संपत्ती आणि मानसिक शक्तीसाठी वापरतात ते शेवटी फसवले जातील तथापि, जे लोक त्यांच्या आध्यात्मिक चुंबकत्वाची जोपासना करतात त्यांना ती धन्य शक्ती त्यांच्या गरजा पूर्ण करते आणि .त्यांच्या सर्व भौतिक इच्छा पूर्ण करते असे आढळेल

एक सार्वत्रिक नियम आहे जो प्रभावीपणे कार्य करतो आणि
मी माझ्या आयुष्यात तो अनुभवला आहे आणि तो कार्य करतो याची .पुष्टी केली आहे

एखाद्या व्यक्तीला मनाच्या आज्ञांना प्रतिसाद देणारे मजबूत, निरोगी शरीर असणे आवश्यक आहे. कल्पना करा की एक आळशी, निरुत्साही व्यक्ती महत्वाकांक्षा किंवा उर्जेशिवाय कामावर जात आहे आणि नंतर कल्पना करा की घोडा शर्यतीच्या ट्रॅकवर धावण्यासाठी तयार आहे. त्याला .सुरुवात करण्याचा संकेत मिळताच शरीर असेच असावे

कधीकधी आपल्याला काही वृद्ध लोक दिसतात जे चांगले आरोग्य असलेले असतात आणि त्यांच्यात तारुण्याची ऊर्जा .असते
त्यांचे शरीर तरुण आणि चुंबकत्वाने भरलेले दिसते आणि .वय असूनही, त्यांचे व्यक्तिमत्त्व आकर्षक आहे

वाकून आणि वाकून बसून ऊर्जा कमी होते लोक त्यांच्या जागी कसे बसतात ते पहा; काही जण आडवे आणि झोपलेले दिसतात, इतके की तुम्ही त्यांना पाहताच तुम्हाला थकवा जाणवतो इतर सरळ बसतात आणि तुम्हाला कळते की त्यांची उपस्थिती एक उत्साही आहे; ज्या क्षणी तुम्ही त्यांच्याकडे पाहता, .तुम्ही त्यांच्याशी जोडले जाता

जो कोणी स्वतःला वाकून बसू देतो आणि निष्काळजीपणे चुकीच्या आसनामुळे त्याच्या मणक्याचे वक्रता आणि वाकणे वाढवतो. या प्रकारच्या बसण्याचा मानसिक स्थितीवरही .परिणाम होतो आणि विचार नकारात्मक बनतो

जे लोक सरळ बसतात आणि चांगल्या स्थितीत असतात ते अधिक सकारात्मक आणि आशावादी असतात. जे लोक विशिष्ट परिस्थितीमुळे सरळ बसू शकत नाहीत ते त्यांच्या आशावाद, सकारात्मक दृष्टिकोन आणि मजबूत मानसिक उपस्थितीने याची .भरपाई करू शकतात

तुम्ही जे काही करत आहात त्यावर नेहमीच तुमचे मन केंद्रित करा, ते कितीही लहान किंवा क्षुल्लक वाटत असले तरी, त्याच वेळी तुमचे मन लवचिक ठेवा जेणेकरून आवश्यक असल्यास तुम्ही दुसऱ्या आवडीकडे वळू शकाल. परंतु सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, सर्वकाही पूर्ण एकाग्रतेने करा, कारण .यामुळे तुमचा करिष्मा मोठ्या प्रमाणात वाढेल

कोणत्याही क्षेत्रातील बहुतेक यशस्वी
व्यावसायिकांना चुंबकीय शक्ती कशी वापरायची हे चांगले .माहित असते

आत्म-नियंत्रण एखाद्याला एक चुंबकीय किनार देते, तसेच भावना आणि आवडींपासून मुक्त संतुलित मन ठेवण्याची क्षमता .देते

भावनिक उत्साहाचे रूपांतर शक्तीमध्ये, मानसिक
क्रियेत झाले पाहिजे आणि चुंबकत्व उदयास येण्यासाठी .ज्ञानाने भावनांवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे

बुद्धिमत्तेला भावनेसोबत एकत्रित केल्याने चुंबकत्व निर्माण होते चुंबकत्व असलेली व्यक्ती आत्मविश्वासाने बोलते

तो तर्कशुद्धपणे बोलतो, पण त्याचे शब्द भावनांनी
भरलेले असतात आपण जे काही बोलतो आणि करतो त्यात प्रामाणिक असले पाहिजे, परंतु प्रामाणिकपणाचा अर्थ इतरांना अस्वस्थ .करणे किंवा लाजवणे असा होत नाही

भाज्या आणि फळांमध्ये चुंबकीय गुणधर्म असतात,
विशेषतः फळे, कारण ते पचन प्रक्रियेत अडथळा आणत नाहीत किंवा अडथळा आणत नाहीत, तर प्रथिने आणि स्टार्चचे जास्त .सेवन शरीरात विषारी पदार्थ जमा करण्यास मदत करते

कोणताही आजारी अवयव शरीरात असंतुलन निर्माण करेल. विशेषतः पोट निरोगी आणि निरोगी ठेवले पाहिजे; उदाहरणार्थ, पोटातील वायूमुळे अस्वस्थता येते आणि त्यामुळे .चुंबकत्वावर नकारात्मक परिणाम होतो

जास्त प्रमाणात अन्न खाल्ल्याने अनिष्ट परिणाम
होतात, तर उपवास केल्याने एखाद्याची चुंबकत्व प्रकट होण्यास मदत होते, जसे की वेळोवेळी काही जेवण वगळणे, परंतु याचा अर्थ असा नाही की स्वतःला इतके उपाशी ठेवावे की ते .स्वतःच्या आरोग्याला हानी पोहोचवेल

दिवसातून तीन वेळा मांस खाणाऱ्यांची दृष्टी कमकुवत
असते आणि त्यांची चुंबकत्व कमी असते. तथापि, केवळ योग्य पोषण पुरेसे नाही; गरज आहे ती सुदृढ विचारसरणी, उदात्त .वर्तन आणि जीवनाच्या मार्गावर सरळ चालण्याची

* * *

जर तुम्ही नेहमी विश्वास ठेवलात तर

पूर्ण विश्वास, कोणत्याही शंकाशिवाय

देवाची शक्ती तुमच्या आत काम करत आहे

तुमच्या विचारांमागे, प्रार्थनांमागे आणि दृढनिश्चयामागे

तुम्हाला अमर्याद शक्ती देण्यासाठी

जीवनातील सर्व परिस्थितींना तोंड देण्यासाठी

आणि जर तुम्हाला विश्वास असेल की देव तुमच्यासोबत आहे

.त्याची काळजी तुमच्या प्रत्येक पावलासोबत असते

तुम्हाला त्याचे आशीर्वाद नेहमीच जाणवतील

आणि त्याची उपस्थिती जाणवते

तुमच्या आयुष्याच्या प्रत्येक पैलूत

* * *

देव प्रेम आहे, आणि त्याची निर्मितीची योजना प्रेमाशिवाय इतर कोणत्याही गोष्टीतून उद्भवू शकत नाही किंवा त्यात रुजलेली असू शकत नाही. ही साधी कल्पना मानवी हृदयाला इतर कोणत्याही तर्कापेक्षा जास्त दिलासा आणि आशा ?देत नाही का
सत्याच्या गाभ्यापर्यंत पोहोचलेल्या सर्व ज्ञानी लोकांनी एका वैश्विक दैवी योजनेच्या अस्तित्वाची साक्ष .दिली आहे आणि ती सुंदर आणि आनंदांनी भरलेली आहे

देवाने आपल्याला उर्जेच्या देवदूतांच्या रूपात निर्माण केले आहे, जीवनाच्या प्रवाहांनी वेढलेले, भौतिक दिव्यांमधून वाहणारे
परंतु भौतिक दिव्याच्या नाजूकपणा आणि कमकुवतपणावर आपले लक्ष केंद्रित केल्यामुळे, दिव्यामध्ये असलेल्या शाश्वत जीवन उर्जेचे शाश्वत आणि अविनाशी गुणधर्म कसे अनुभवायचे हे आपण विसरलो आहोत, जे चढ-उतार आणि बदलाच्या .अधीन आहे
,जेव्हा तुम्ही या जगाच्या जाणीवेच्या पलीकडे जाता तुम्ही शरीर किंवा मन नाही आहात हे समजून घेणे
तथापि, तुम्हाला तुमच्या उपस्थितीची जाणीव राहते
.तुमचे खरे स्वरूप म्हणजे ते शुद्ध, अखंड चेतना आहे ज्याच्यात विश्वातील सर्व काही आहे
दैवी प्रेम सर्व भौतिक इच्छांना शुद्ध करते आणि
त्यांचे रूपांतर उदात्त महत्त्वाकांक्षा आणि उदात्त आकांक्षांमध्ये करते आणि अढळ प्रेम, निश्चित समजूतदारपणा आणि परस्पर आदराच्या दृढ पायावर नसलेल्या किंवा एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या मृत्यूमुळे होणाऱ्या नातेसंबंधांमुळे .होणाऱ्या वेदनांपासून हृदयाला बरे करते
जेव्हा आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम करतो, तेव्हा आपण
इतर कोणत्याही प्रेमाने समाधानी होऊ शकत नाही जोपर्यंत ते त्या महान प्रेमाचा भाग नसते आणि त्या दैवी प्रेमात आपल्याला सर्व हृदयांचे प्रेम मिळेल कारण देव हा .विश्वातील प्रेमाचा स्रोत आहे
जग तुम्हाला जे काही देते आणि नंतर तुमच्यापासून हिरावून घेते, तुम्हाला दुःख, वेदना किंवा निराशेत सोडते, ते तुम्हाला देवामध्ये खूप मोठ्या प्रमाणात आणि निराशा .आणि दुःखाच्या परिणामांशिवाय सापडेल
मी माझ्या इच्छांचे जाळे टाकले
माझ्या विचारांच्या विशाल समुद्रात

.ते अनेकदा माझ्या लक्षात आलं
हे दैवी प्रेम
!अरे, मौल्यवान शिकार

.तथापि, मी डायव्हिंग सुरू ठेवतो
शांतीच्या खोलात

आणि न थांबता, मी माझ्या प्रेमाचे जाळे तुझ्याकडे .टाकतो
एकामागून एक
.मला एक दिवस तुला भेटायलाच हवे
तुझ्यासाठी माझी अंतहीन तळमळ म्हणजे एक नेटवर्क आहे

.मी माझ्या प्रेमाचे हे जाळे सर्वत्र फेकतो
जीवनाच्या अशांत लाटांच्या वर
आणि चमकणाऱ्या ताऱ्यांबद्दल
आणि चांगल्या आत्म्यांच्या खोलात

.मला फक्त एवढेच माहिती आहे की मी एक शिकारी आहे
.आणि मी तुला पकडण्याचा प्रयत्न करत राहीन
हे सर्वात प्रिय इच्छा आणि अस्तित्वातील सर्वात मोठा !खजिना

* * *

सामान्य आध्यात्मिक उपचार करणाऱ्यांना किंवा पुरोहितांना पापांची क्षमा करण्याची किंवा त्यांच्याकडे सल्ला मागण्यासाठी येणाऱ्या मुक्त पाप्यांना क्षमा करण्याची शक्ती नसते; ते फक्त त्यांना आध्यात्मिक औषधे .देऊ शकतात, त्याहून अधिक काही नाही

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, इतके की ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत, तर ते - देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी

कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक .शक्ती देऊ शकतात

सर्व चांगले आणि वाईट कृत्ये मेंदूच्या पेशींमध्ये सुप्त असतात आणि चांगल्या किंवा वाईट सवयी किंवा .विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून दिसतात

ज्या व्यक्तीच्या मेंदूच्या पेशी सवयींच्या शक्तीने चार्ज झाल्यामुळे त्याला वाईट सवयी लागल्या आहेत, तो इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकतो जोपर्यंत त्याच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि .शांततेच्या चांगल्या सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत

जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित केलेली जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींच्या असामान्य स्वरूपाला बदलण्यासाठी कार्य करते तेव्हा हे घडते जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .नीतिमान आणि सुंदर अशा सर्व गोष्टींनी भरल्या जातील

याचा अर्थ असा की खोट्या कल्पनांनी भरलेल्या
मेंदूच्या पेशी जेव्हा मेंदूमध्ये जोरदारपणे गोळा केल्या जातात आणि उदात्त आणि फायदेशीर हेतूंसाठी वापरल्या जातात तेव्हा त्या महत्वाच्या क्रियाकलापांद्वारे जाळल्या .जातात

ज्या व्यक्तीला त्यांच्या भौतिक शरीराशी खूप जवळून जोडलेले असते ती व्यक्ती त्यांच्या स्नायू आणि इंद्रियांमध्ये त्यांचे जीवन सक्रिय ठेवते, परंतु चिंतनशील आध्यात्मिक प्रवृत्ती असलेली व्यक्ती त्यांचे स्नायू आणि शरीर सक्रिय विश्रांतीच्या स्थितीत ठेवते आणि त्यांचे मन इंद्रियांपासून दूर ठेवते, जेणेकरून

जीवनशक्ती मज्जासंस्थेत राहणे थांबवते आणि मेंदूमध्ये .जमा होते

या कारणास्तव, मेंदूच्या पेशींना आध्यात्मिक बनवण्याचा आणि मनातील कोणत्याही अवांछित सवयीची मुळे .नष्ट करण्याचा ध्यान हा सर्वात प्रभावी मार्ग आहे

सवय ही शक्ती आहे आणि लोक त्या शक्तीचा चांगल्या .कामात वापर करण्याऐवजी वाईट कृत्ये करून गैरवापर करतात

अज्ञान, विचाराचा अभाव, चांगली संगत न निवडणे आणि चांगल्या कर्मांकडे दुर्लक्ष करणे हे अनेकदा माणसाला वाईट सवयींच्या जाळ्यात आणि पाशात ढकलते, जे वाळूसारखे असते जे त्याच्या इच्छेविरुद्ध चालणाऱ्या व्यक्तीला .गिळंकृत करते

सहवासाचा प्रभाव इच्छाशक्ती आणि योग्य :निर्णयशक्तीपेक्षा अधिक मजबूत असतो

नीच व्यक्तीशी मैत्री करू नका, कारण तीनी व्यक्ती( )तुमचे चारित्र्य बिघडू शकते

शहाणे लोक प्रयत्न न करता उदात्तपणे वागतात, तर
ज्यांना हानी आवडते ते सवयीच्या बळावर हानिकारक आणि द्वेषपूर्ण कृत्ये करण्यास भाग पाडलेले दिसतात जे .त्यांना पाप आणि वाईट करण्यास भाग पाडते

आम्ही सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो की त्याने .आम्हाला चांगल्या विचारांनी प्रेरित करावे
जेणेकरून आपण चांगुलपणा आणि सौंदर्य पाहू शकू

आपण काय फायदेशीर आहे आणि काय हानिकारक आहे यात फरक .करतो
आणि आपण त्याच्याकडे वळू शकू म्हणून
आणि आम्हाला त्याची आशा आहे
सर्व चांगल्या गोष्टींचा स्रोत
आणि सर्व चांगुलपणाचा स्रोत

* * *

या जीवनाच्या सावलीमागे देवाचा अद्भुत आणि अद्भुत .प्रकाश आहे

संपूर्ण विश्व हे त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचे एक .विशाल मंदिर आहे

जेव्हा आपण देवाबद्दल गंभीर आणि खोलवर विचार करतो
आणि आपण त्याच्यावर प्रचंड प्रेम करतो
.आम्हाला त्याच्यावर पूर्ण विश्वास आहे
आपल्यासमोर असंख्य दरवाजे उघडतात

आणि जेव्हा आपण त्याचा प्रकाश पाहतो
आणि आपल्याला त्याची उपस्थिती जाणवते आयुष्यातील सर्वच भयानक, भयानक घटना
आमची शांती आणि समाधान हिरावून घेण्यासाठी ज्या गोष्टी आपल्याला देवाच्या जवळ जाणतात

* * *

आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये
रोग आणि दुष्काळात

किंवा गरिबी आणि दुःख
आणि जगाच्या उलथापालथी, अशांतता आणि उलथापालथींमध्ये .हे परमेश्वरा, मी नेहमीच तुझा आश्रय घेतो

?प्रेम म्हणजे काय
.प्रेम म्हणजे बहरलेल्या लिलींचा सुगंध
आणि मूक गुलाबांचा सुर
निसर्गाच्या सौंदर्याचा उत्सव साजरा करणे

.प्रेम हे आत्म्याचे जीवनासाठी गाणे आहे
आणि ग्रहांचे संतुलित लयबद्ध नृत्य
खोल अंतराळात त्याच्या सततच्या प्रवासात

.सूर्यप्रकाश पिण्याची फुलांची तहान असते
आणि ते फुलते आणि जीवनाच्या अमृताने पोषित होते

ती पृथ्वीची तळमळ आहे
तहानलेल्या मुळांना त्याच्या दुधाने पोषण देण्यासाठी आणि सजीव प्राण्यांना जीवनाच्या साराने पोषण देणे

.ही सूर्याची प्रबळ इच्छाशक्ती आहे
सर्व प्राण्यांना सक्रिय ठेवण्यासाठी
ती जीवनाची प्रेरक शक्ती आहे
अल्पवयीन मुलांना संरक्षण आणि काळजी प्रदान करणे

बाळाबद्दल पालकांचे प्रेम जागृत करणारे निरागस .हास्यच असते
.हे प्रेमींच्या हृदयातील उत्स्फूर्त समर्पण आहे मोफत सेवा आणि शोकसंदेश प्रदान करणे

.ही मैत्रीची स्पंदने आहेत
जो तुटलेल्या हृदयांना सावरतो आणि जखमा भरतो
हे हृदयाचे आवाहन आहे जे वर्णनाला आव्हान देते

.तो मानवतेवरील प्रेमाने ओतप्रोत भरलेला कवी आहे तिच्या दुःखाने ग्रस्त असलेली

हे एकाच कुटुंबातील सदस्यांमधील जवळीकतेचे वर्तुळ .आहे
मोठ्या जागांकडे सतत विस्तार आणि विस्तार होत आहे
आणि विस्तृत क्षेत्रे

ती जीवनाची कुजबुज आहे
मोकळ्या मनाच्या क्षितिजात
आणि उदात्त भावनांच्या ताऱ्यांनी भरलेले हृदयांचे आकाश

.प्रेम म्हणजे आत्म्याचा आनंद
प्रेमळ आत्मे ज्याची आकांक्षा बाळगतात
आणि ती त्याच्यापर्यंत पोहोचण्याची आणि त्याच्याशी .संवाद साधण्याची आकांक्षा बाळगते

* * *

मृत्यू - तुमचे आयुष्य दीर्घ असो - हा शेवट नाही, तर जेव्हा न्यायाच्या सार्वत्रिक कायद्यानुसार मनुष्याचे सध्याचे शरीर आणि वातावरण त्यांचा उद्देश पूर्ण करत आहे असे ठरवले जाते, किंवा जेव्हा तो इतका निराश, थकलेला किंवा दुःखी होतो की तो आता पृथ्वीवरील अस्तित्वाचे ओझे सहन करू .शकत नाही तेव्हा त्याला दिलेली तात्पुरती मुक्तता असते

जे लोक दुःख सहन करत आहेत त्यांच्यासाठी मृत्यू
म्हणजे पुनरुत्थान किंवा शरीराच्या वेदनादायक यातनांपासून शांती, शांती आणि विश्रांतीच्या जागरणासाठी .मुक्तता

वृद्धांसाठी, ही एक निवृत्ती आहे जी त्यांनी आयुष्याच्या कठीण काळात वर्षानुवर्षे संघर्ष आणि कठोर .परिश्रम करून मिळवली आहे

सर्व चांगल्या आत्म्यांसाठी, ही एक स्वागतार्ह .विश्रांती आहे

मानवतेने सत्य प्रकट करणाऱ्या स्वतःमधील शक्तींना सक्रिय करण्याची वेळ आली आहे. आनंद या प्रकटीकरणाशी जोडलेला आहे आणि ज्यांना त्या आंतरिक क्षितिजांपर्यंत पोहोचायचे आहे त्यांनी उद्देशपूर्ण प्रयत्न केले पाहिजेत आणि देवाने त्यांच्या आत ठेवलेल्या सत्यांना स्पर्श करण्यासाठी आणि त्यांच्या अस्तित्वात असलेल्या धन्य शक्तींचा लाभ घेण्यासाठी सर्जनशील कल्पनांनी त्यांचे मन .पोषित केले पाहिजे

आध्यात्मिक आनंदाचे अमृत न चाखता भौतिक इंद्रियांना ?तृप्त करण्याची इच्छा कोणाला असते
तो सर्व समाधान आणि आनंदाचे स्रोत असलेल्या दैवी झऱ्यातून तोट्यात गुंतवणूक करतो, त्यामुळे त्याचा व्यापार अयशस्वी होतो आणि त्याचे बौद्धिक उत्पादन अल्प .असते

ज्यांना देवाला जाणून घ्यायचे आहे त्यांची इच्छा देवाकडून पूर्ण होईल कारण तो उदार आणि परोपकारी आहे.

तथापि, बहुतेक लोक सांसारिक इच्छांमागे धावतात, भौतिक सुखाने स्वतःला सांत्वन देतात जे टिकत नाही आणि ते न !मिळाल्यामुळे किंवा ते मिळवल्यामुळे त्यांना दुःख होते

आर्थिकदृष्ट्या यशस्वी असलेल्यांनाही अखेर
त्यांच्या आयुष्यात एक पोकळी जाणवेल जी भरून काढणे कठीण आहे. तथापि, जे लोक आपले जीवन देवाशी जोडतात ते श्रीमंत, .शक्तिशाली असतात आणि समाधानी आणि समृद्ध असतात

ज्ञानाच्या आज्ञांकडे दुर्लक्ष करणे आणि विवेकाच्या आवाजाकडे दुर्लक्ष करणे हे वाकड्या, निसरड्या, धोकादायक आणि दयनीय मार्गांकडे घेऊन जाते, तर नीतिमत्तेच्या मार्गाचे अनुसरण केल्याने बंधनांपासून मुक्तता मिळते आणि चुकीच्या प्रवृत्ती आणि दिशाभूल करणाऱ्या सवयींद्वारे .निर्देशित न होता योग्य ते करण्याची शक्ती प्राप्त होते

जीवनातील अडचणींना तोंड देणाऱ्या आणि त्यावर उपाय .शोधणाऱ्या ज्ञानी लोकांच्या अनुभवातून आनंद मिळवू शकतात

खरंच, जो कोणी दैवी उद्देशांशी जुळवून घेतो तो समाधान आणि शांतीच्या समुद्रात पोहतो आणि तो खरोखर भाग्यवान .असतो

* * *

आपल्या मनात येणारा प्रत्येक विचार एक विशिष्ट कंपन .निर्माण करतो

जेव्हा तुम्ही तुमच्या संपूर्ण अस्तित्वाने, मनाने
आणि अवयवांनी देवाचा विचार करता - आणि स्वतःमध्ये वारंवार

"हे प्रभू" असे म्हणता, तेव्हा तुम्ही एक शक्तिशाली कंपन .निर्माण करता जे तुमच्या जीवनात दैवी उपस्थिती आणते

जेव्हा आपल्याला कळते की देव हा आपला शाश्वत प्रिय
आणि आपला कायमचा मित्र आहे आणि त्याचे आपल्यावरील प्रेम इतर कोणत्याही प्रेमापेक्षा श्रेष्ठ आहे, तेव्हा आपल्याला त्याची जवळीक जाणवते आणि त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श होतो आणि आपले हृदय आश्वस्त होते आणि आपल्याला परम .आध्यात्मिक शांती मिळते

जेव्हा तुम्ही देवाचे ध्यान करता आणि तुमच्या हृदयात आणि तुमच्या संपूर्ण शरीरात आनंदाचे धडधडणे वाढत जाते आणि त्या आनंदाचे स्फोट तुम्हाला वेळोवेळी येतात, तेव्हा हे जाणून घ्या की देवाने तुमच्या हृदयाच्या इच्छा पूर्ण केल्या आहेत आणि तुम्ही अनुभवत असलेल्या आनंदाच्या भावना .त्या आशीर्वादित प्रतिसादाचा पुरावा आहेत

सवयी ही स्वयंचलित मानसिक साधने आणि यंत्रणा आहेत जी .आवश्यक कामे सहज आणि सहजतेने पूर्ण करण्यास मदत करतात

बरेच लोक कमकुवतपणा आणि अपयशाच्या सवयींना गुलाम
बनवू देतात आणि जर एखादी व्यक्ती वेगळ्या पद्धतीने जगली तर ती स्वतःचे रक्षण करू शकते, जर तो सुरक्षिततेपर्यंत आणि विजयाच्या किनाऱ्यावर पोहोचेपर्यंत हानिकारक सवयींशी .लढण्यासाठी गंभीर असेल तर

अनियंत्रित इच्छा खोट्या आशा आणि भ्रामक आनंद आणि क्षणभंगुर समाधानाच्या आश्वासनांसह त्यांना पोसून आणि .समर्थन देऊन अस्वस्थ सवयींना प्रोत्साहन देतात

कमकुवतपणा आणि गोंधळाच्या त्या क्षणांमध्ये, ज्या व्यक्तीला अनियंत्रित सवयींवर मात करायची आहे, त्याने त्यांचे खरे स्वरूप समजून घेण्यासाठी आणि त्यांना प्रभावीपणे हाताळण्यासाठी त्यांच्या विवेकी शक्तींना .बोलावले पाहिजे

वाईट सवयींचे भयानक परिणाम होतात आणि कडू, विषारी फळे

या विध्वंसक सवयी, जर त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवले
नाही तर, त्या अधिकाधिक मजबूत होतील, ज्यामुळे व्यक्ती .त्यांच्या घट्ट पकडात आणि जबरदस्त प्रभावात राहील

एकदा मनाला त्या सवयींच्या निरर्थकतेची आणि हानीची खात्री पटली की, त्यांचा प्रभाव कमी होतो आणि त्या अखेर .मानवी जीवनातून नाहीशा होतात

.आपण असेच विचार करतो, आपण असेच आहोत

आपल्या विचारांच्या परिचित प्रवृत्ती आपल्या
.प्रतिभा, क्षमता आणि व्यक्तिमत्त्वाचे स्वरूप ठरवतात

काही लोकांना वाटते की ते लेखक, कलाकार, कष्टाळू
व्यक्ती किंवा आळशी, निष्क्रिय लोक आहेत, आणि असेच बरेच काही आहे. पण जर तुम्हाला आता जे आहे त्यापेक्षा वेगळे ?कोणीतरी व्हायचे असेल तर

तुम्ही असा युक्तिवाद करू शकता की काही लोक अशा विशेष प्रतिभा घेऊन जन्माला येतात ज्या तुमच्याकडे नसतात पण तुमच्याकडे असाव्यात अशी त्यांची इच्छा असते. ते खरे आहे पण त्यांनी त्या क्षमता विकसित करण्यावर किंवा त्या

मिळवण्याची इच्छा आधीच विकसित करण्यावर काम केले आहे. जर .या आयुष्यात नाही तर मागील आयुष्यात

म्हणून, तुम्ही आतापासूनच तुम्हाला काय व्हायचे आहे .याची रूपरेषा तयार करण्याचे काम सुरू केले पाहिजे

तुम्ही तुमच्या मनात एक मजबूत कल्पना भरली तर तुम्ही आत्ताच तुमच्या चेतनेत कोणताही अभिमुखता निर्माण करू शकता आणि स्थापित करू शकता, आणि मग तुमच्या कृती त्या कल्पनेला प्रतिसाद देतील आणि तुमचे संपूर्ण अस्तित्व .त्या कल्पनेला प्रतिसाद देईल आणि त्यानुसार वागेल

* * *

आध्यात्मिक चेतना प्रेमाच्या पाळण्यात जन्माला येते, .जी द्वेषाच्या विध्वंसक शक्तीपेक्षा अफाट मोठी आहे

आपण इतरांबद्दल जे काही बोलतो किंवा करतो ते प्रेमाने .प्रेरित असले पाहिजे

आपण इतरांना इजा पोहोचवू नये किंवा त्यांची निंदा करू नये, तर त्यांच्यावर प्रेम करावे आणि देवाने आपल्याला .दिलेले आशीर्वाद त्यांच्यासोबत वाटून घ्यावेत

आपल्या मालकीच्या वस्तू खरोखर आपल्या नाहीत; त्या आपल्याला तात्पुरत्या वापरासाठी दिल्या आहेत आणि आपण हे .जग सोडून गेल्यावर त्या आपल्याकडून घेतल्या जातील

आपण मालकी हक्काच्या भावनेच्या वर उठून जे काही देता येईल ते दिले पाहिजे; मग आपण आपोआप स्वतःमध्ये चांगुलपणा .आणि आशीर्वाद आणू. देणे म्हणजे दिले जाते

बऱ्याच वेळा माझ्याकडे एकही पैसा नव्हता, पण मी दैवी बँकेवर अवलंबून राहिलो, आणि पवित्र समृद्धी माझ्यासोबत .होती आणि दैवी शक्तीने मला आधार दिला

देवावर आणि त्याच्या मदतीवर माझा पूर्ण विश्वास हीच माझ्या आयुष्यातील अंतिम हमी आहे, कारण त्याने मला कधीही .निराश केले नाही किंवा निराश केले नाही

जेव्हा तुम्ही आध्यात्मिक जागरूकता बाळगता, तुम्ही कुठेही जाता आणि तुमची गरज काहीही असो, तेव्हा वैश्विक .कायदा तुमच्यासाठी ती पूर्ण करण्यासाठी कार्य करेल पाहणाऱ्या डोळ्यांनी सृष्टीचे निरीक्षण करणे

गुरु परमहंस योगानंद

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

हे विश्व खरोखरच किती अद्भुत आहे! त्यात देव त्याच्या निर्मितीच्या चमत्कारांचे चित्रण करतो आणि त्यांना मूर्त रूप देतो. मानवांनी या जगात मृतांसारखे चालू नये, तर ते जे पाहतात त्याचे चिंतन करावे, त्यांचे विश्लेषण करावे आणि देव आणि त्याचा उपाध्यक्ष, मानवता यांनी या पृथ्वीवर काय केले आहे याची प्रशंसा करावी. विश्वाची रचना किती अचूक आहे! आपल्याला ज्या पद्धतीने निर्माण केले गेले आहे आणि सृष्टीची यंत्रणा ज्या संघटित प्रणालीद्वारे कार्य करते, ती एका वैश्विक नियमानुसार, अचूकता आणि परिपूर्णतेचे प्रतीक आहे (सर्व गोष्टी परिपूर्ण करणाऱ्या देवाचे कार्य).

आपण सर्वजण फुले पाहतो आणि त्यांचे सौंदर्य आणि नाजूकपणा अनुभवतो, पण फुलांच्या अस्तित्वाचे रहस्य जाणून

घेण्याची क्षमता कोणाकडे आहे? एखाद्या व्यक्तीने दररोज पाहणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीचा, मग ते पुस्तक असो, वाद्य असो, घर असो किंवा झाड असो, त्या साधनांचा आणि साहित्याचा विचार आणि चिंतन केले पाहिजे.

उदाहरणार्थ, गाड्या बऱ्याचदा गृहीत धरल्या जातात. पण
जर तुम्ही त्या कारखान्यांना भेट दिलीत जिथे त्या एकत्र केल्या जातात आणि तयार केल्या जातात, तर तुम्हाला त्यांची रचना किती गुंतागुंतीची आणि गुंतागुंतीची आहे हे लक्षात येईल. दैनंदिन वर्तमानपत्रे बनवण्यात आणि ती छापणाऱ्या यंत्रांमध्ये काय काय असते याचाही विचार करा. कोणताही मानवी हात इतक्या वेगाने काम करू शकत नाही.

जर मानवांनी बनवलेल्या गोष्टी इतक्या गुंतागुंतीच्या आणि एकमेकांशी जोडलेल्या असतील, तर वनस्पती, प्राणी आणि मानव यांच्या निर्मितीतील असीम गुंतागुंतीचे काय होईल!

शरीराची रचना आणि आवश्यकता समजून घेण्यासाठी
वैद्यकीय शास्त्राचा अभ्यास करण्यासाठी दहा वर्षे लागतात, जी एक सामान्य गोष्ट वाटते.

जेव्हा एखादी वनस्पती काचेच्या भांड्यात पाण्यात त्याच्या सुरुवातीच्या वाढीच्या अवस्थेत असते तेव्हा त्याची मुळे बारीक केसांसारखी दिसतात. तथापि, लागवड केल्यावर, दैवी बुद्धिमत्तेने भरलेली आणि मुळांमध्ये असलेली ऊर्जा वनस्पतीला माती आणि पाण्यातून त्याच्या वाढीसाठी आवश्यक असलेले पोषक तत्व शोषून घेण्यास अनुमती देते.

वनस्पतीच्या पानांना पोषण देणारा रस गुरुत्वाकर्षणाच्या विरुद्ध वरच्या दिशेने वाहतो हे खरोखर आश्चर्यकारक नाही का? वनस्पतीच्या देठातून किंवा झाडाच्या खोडातून साल काढून टाकल्याने, त्या रसाच्या प्रवाहाचे नियमन करणाऱ्या नळ्यांचे गुंतागुंतीचे कार्य दिसून येते. पोषण आणि वाढीच्या या प्रक्रियेमागील प्रेरक शक्ती म्हणजे जीवन नावाचे एक रहस्य आहे.

जेव्हा मी दैवी जाणीवेत असतो, तेव्हा मला गवताच्या तंतूंमध्येही जीवन दिसते, ज्याचे मी स्वप्नातही स्वप्नात पाहिले नव्हते, मी सृष्टीतील लपलेले चमत्कार पाहू शकेन. या चमत्कारांचे चिंतन करणे म्हणजे देवाच्या वैभव आणि वैभवासमोर विस्मय आणि आदराने उभे राहणे.

(आणि मी एका नम्र आणि आज्ञाधारक व्यक्तीच्या चालीने चाललो)

(देव गर्विष्ठ किंवा गर्विष्ठ नाही)

अत्यंत अचूकतेने, दैवी इच्छेने प्रत्येक सजीवाचे
स्वरूप, त्याच्या पोषणासाठी, देखभालीसाठी आणि जतन करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या सर्व आवश्यकता चांगल्या स्थितीत आणि त्याचे कार्य करण्यास सक्षम असलेल्या सर्व गोष्टी निश्चित केल्या आहेत. जर या पौष्टिक गरजांमध्ये, उदाहरणार्थ, वनस्पती, प्राणी आणि मानवांमध्ये काही कमतरता निर्माण झाली तर त्याचा परिणाम म्हणून त्यांना त्रास सहन करावा लागेल.

सामान्य व्यक्तीला शरीराला आवश्यक असलेले सर्व विविध रासायनिक घटक त्यांच्या अन्नातून मिळतात. तथापि, बरेच लोक पौष्टिक मार्गदर्शक तत्त्वांचे उल्लंघन करतात, सर्व आवश्यक घटकांचा अभाव असलेले किंवा चांगल्या आरोग्यासाठी आवश्यक असलेले पौष्टिक संतुलन नसलेले आहार घेतात. अपुरे पोषण हे अनेक मानवी रोगांचे एक प्रमुख कारण आहे ज्या वनस्पतीच्या आहारात काही आवश्यक रासायनिक घटकांपासून वंचित ठेवले गेले आहे त्यांच्यावर पौष्टिक कमतरतेचा जवळजवळ लगेचच लक्षात येण्याजोगा परिणाम होतो.

मानव आणि सर्व सजीवांमध्ये एक महत्त्वाची देवाणघेवाण होते. मानव आणि प्राण्यांमधील परस्पर देवाणघेवाण सर्वज्ञात आहे. मानव ऑक्सिजन श्वास घेतात आणि कार्बन डायऑक्साइड सोडतात, तर झाडे कार्बन डायऑक्साइड आणि पाणी शोषून घेतात आणि साठवतात, जे प्रकाशसंश्लेषणाद्वारे विघटित होऊन कार्बोहायड्रेट्स (कार्बन, ऑक्सिजन आणि हायड्रोजनचे संयुगे, जसे की स्टार्च आणि साखर) तयार होतात.

या प्रक्रियेत, झाडे मानवांसाठी आवश्यक असलेला ऑक्सिजन सोडतात. प्रकाशसंश्लेषण रात्री थांबते कारण ते सूर्यप्रकाशावर अवलंबून असते. तथापि, श्वसन नावाच्या दुसऱ्या प्रक्रियेद्वारे, झाडे सतत वातावरणात कार्बन डायऑक्साइड सोडतात, विशेषतः रात्री जेव्हा प्रकाशसंश्लेषणाचा कोणताही प्रतिकारक परिणाम होत नाही, जो कार्बन शोषून घेतो आणि ऑक्सिजन तयार करतो.

रात्रीच्या वेळी हवा सामान्यतः शांत असते आणि जड कार्बन डायऑक्साइड जमिनीजवळ स्थिरावतो. यामुळेच बेडवर, म्हणजेच जमिनीच्या पातळीपेक्षा वर झोपण्याची सवय विकसित झाली.

विज्ञानाने आपल्याला या विश्वातील अनेक गुंतागुंतीच्या यंत्रणा उघड केल्या आहेत - ज्या घटकांपासून आपण सर्व बनलेलो आहोत परंतु अद्यापही ज्ञानाचा मोठा साठा उलगडायचा आहे जर आपण आपल्या इंद्रियांच्या सुप्त शक्तींना विकसित केले तर आपल्याला अधिक खोल आणि समृद्ध समज मिळू शकेल अशा गोष्टी आहेत ज्या आपण आपल्या डोळ्यांनी पाहिल्या पाहिजेत, परंतु आपल्याला दिसत नाहीत अशा गोष्टी आहेत ज्या आपण आपल्या कानांनी ऐकल्या पाहिजेत, परंतु आपल्याला दिसत नाहीत कारण आपल्या इंद्रियांना दाट, मर्यादित भौतिक जगाच्या अनुभवांची सवय आहे आणि त्या अवलंबून आहेत.

त्या आसक्तीपासून मुक्तता म्हणजे इंद्रियसुखांचा त्याग नाही, तर देवाने आपल्याला दिलेल्या आपल्या इंद्रिय क्षमतांच्या व्याप्तीचा त्यांच्या पूर्ण आध्यात्मिक क्षमतेपर्यंत विस्तार करणे आहे.

भौतिक पातळीवर, मानवजातीने त्याच्या दृश्य क्षमता वाढवण्याचे विविध मार्ग शोधले आहेत. उघड्या डोळ्यांना रंगाचे मर्यादित ठसे मिळतात; तथापि, काही हलके तपकिरी खडक अतिनील प्रकाशाखाली चमकणारे रंग प्रदर्शित करतात जेव्हा हा प्रकाश रोखला जातो, तेव्हा खडक त्यांच्या मूळ गडद रंगात परत येतात. भौतिक जगातील अनेक रंग, जसे की आकाशाचा निळा, हे वेगवेगळ्या प्रकारच्या पदार्थांच्या कणांमधून

प्रकाशाच्या परावर्तनामुळे निर्माण झालेले दृश्य भ्रम आहेत कारण डोळा विश्वातील प्रत्येक गोष्टीची निर्मिती करणाऱ्या मर्यादित श्रेणीतील कंपनांनाच पाहू शकतो, त्यामुळे मानव त्यांच्या सभोवतालच्या सर्व गोष्टींमध्ये लपलेले सूक्ष्म, अलौकिक स्पेक्ट्रा पाहू शकत नाही. जर आपण त्यांना पाहिले तर आपण त्यांच्या वैभवाने आणि सौंदर्याने आश्चर्यचकित होऊ. ग्रहांच्या किंवा अलौकिक क्षेत्राच्या भव्य रंगांच्या तुलनेत सर्वात चैतन्यशील पृथ्वीवरील रंग देखील निस्तेज आणि निस्तेज दिसतात.

अशाप्रकारे, डोळ्यांना किंवा कानांनाही जे काही
जाणवते ते सर्व कळू शकत नाही. मानव अलौकिक, सुगंधित सुगंध श्वास घेण्यास किंवा अलौकिकतेच्या विशालतेतून पसरणाऱ्या असंख्य सूक्ष्म आकार, प्रतिमा आणि नाजूक छापांना पाहण्यास असमर्थ आहेत.

मानवांना त्यांच्या स्वतःच्या इंद्रियांमधील गोष्टी देखील समजण्यास अनेकदा असमर्थ असतात दृष्टी असलेले लोक सर्वत्र सौंदर्याची प्रशंसा करतात इतर जण असे वागतात की त्यांना डोळे नाहीत; ते दिसत नाहीत किंवा समजत नाहीत - "बहिरे, आंधळे आणि मुके, म्हणून ते समजत नाहीत" - कारण ते सुंदर ठिकाणी देखील काहीही पाहण्यास असमर्थ असतात.

जेव्हा मी मेक्सिकोला भेट दिली आणि झुकेमिल्को
सरोवराचे "तरंगते उद्याने" पाहिले तेव्हा त्यांच्या सौंदर्याने माझे हृदय भरून गेले आणि मला त्या दैवी कलाकाराची भव्यता आणि भव्यता जाणवली. आणखी एक व्यक्ती होती जी त्या नैसर्गिक चमत्कारांमध्ये रमलेली दिसत होती, परंतु एका आंतरिक भावनेने मला असे सुचवले की तो मी जे पाहत होतो ते पाहत नव्हता. मी त्याला त्या रमणीय दृश्यांबद्दलच्या त्याच्या मताबद्दल विचारले आणि त्याने उत्तर दिले, "मी अधिक जमीन लागवडीसाठी पाणी काढून टाकण्याच्या कार्यक्षम मार्गाबद्दल विचार करत होतो"

एक अभियंता म्हणून, त्याने तलावाकडे त्याच्या
स्वतःच्या दृष्टिकोनातून पाहिले. अशा प्रकारे, आपण सर्वजण

आपल्या स्वतःच्या कल्पना आणि पूर्वग्रहांनुसार गोष्टी पाहतो.

प्रत्येक आत्मा संवेदना, विचार आणि भावनांच्या वेगवेगळ्या कंपनांनी व्यापलेला असतो - व्यक्तीच्या चारित्र्याच्या किंवा चेतनेच्या निर्मितीमध्ये योगदान देणारे सर्व घटक प्रत्येक व्यक्तीची एक अद्वितीय रचना असते, एक वेगळी कंपने असते. लहानपणापासून एखाद्या व्यक्तीने केलेले सर्व काही मेंदूमध्ये प्रवृत्ती आणि प्रवृत्तींच्या संकुचित कॅप्सूल म्हणून साठवले जाते. आपण हे अदृश्य कॅप्सूल पाहू शकत नसल्यामुळे, आपण लोकांच्या कृतींमुळे आश्चर्यचकित होतो, प्रत्येकजण त्यांच्या स्वतःच्या इच्छेनुसार. काहीजण विनाकारण आनंदाने सहजपणे प्रभावित होतात किंवा स्वतःहूनही स्पष्टीकरणाला आव्हान देणाऱ्या मार्गांनी रागावतात आणि मूडी होतात. इतर सतत टीकेत, कलह निर्माण करण्यात, अफवा पसरवण्यात आणि इतरांना उघड करण्यात व्यस्त असतात, तर त्यांच्या स्वतःच्या अंतरंगाला शुद्धीकरण आणि शुद्धीकरणाची नितांत आवश्यकता असते. या मानसिक प्रवृत्ती आत्म्याला गाडून टाकतात आणि एखाद्या व्यक्तीला त्यांची उच्च क्षमता प्रकट करण्यापासून रोखतात. किती गुंतागुंतीचे आणि स्वतःला मर्यादित करणारे मानव किती गुंतागुंतीचे आणि स्वतःला मर्यादित करणारे आहेत! प्रत्येक व्यक्ती स्वतःमध्ये, एक बहु-अध्याय कथा आहे, ज्यामध्ये गुंतलेल्या घटना आणि विविध दृश्ये आहेत.

खाणे, झोपणे आणि काम करणे या व्यतिरिक्त, मानवांना जीवनातून काहीतरी अर्थपूर्ण मिळण्याची अपेक्षा असते. विचारवंत त्यांच्या सभोवतालच्या परिस्थितीचा विचार करतात आणि जे पाहतात ते पाहून अनेकदा आश्चर्यचकित होतात. ते बारकाईने निरीक्षण करतात आणि प्रश्न करतात की गोष्टी एका विशिष्ट प्रकारे का घडतात किंवा का घडत नाहीत. उदाहरणार्थ, आपल्याला एक दात मिळतो, नंतर दुसरा दात मिळतो, मग आपल्याला तिसरा दात का मिळत नाही? ही प्रणाली अशा प्रकारे का कार्य करते?

मानव गंभीर प्रश्न न विचारता नैसर्गिक मर्यादांच्या अनेक भ्रामक कल्पना सहजपणे स्वीकारतात, अशा प्रकारे त्या कल्पनांना त्यांचे जीवन आणि नशिब नियंत्रित करण्याची परवानगी देतात. विचारवंत सहजपणे यथास्थिती स्वीकारत नाहीत; उलट, ते ते बदलण्याचा प्रयत्न करतात आणि यामुळेच प्रगती शक्य होते.

मानवी मनातून किती चमत्कार निर्माण झाले आहेत! तरीही
मन स्वतः त्याने निर्माण केलेल्या सर्व गोष्टींपेक्षा अधिक गुंतागुंतीचे आहे.

एका राजाची एक कथा आहे ज्याने आपल्या
मुख्यमंत्र्यांवर खूप कृपा आणि प्रेम दाखवले, ज्यामुळे इतर दरबारींच्या मनात मत्सर आणि मत्सर निर्माण झाला, ज्यांना राजाचा स्पष्ट पक्षपात लक्षात आला. जेव्हा राजाला हे कळले, तेव्हा तो त्यांना समजावून सांगू इच्छित होता की मंत्री त्याचा आवडता का आहे.

एके दिवशी राजा आणि त्याच्या सहकाऱ्यांना दुरून
संगीत येत असल्याचे ऐकू आले, म्हणून तो त्याच्या एका चाकरमान्याकडे वळला आणि म्हणाला: "आमच्यासाठी बातमी शोधा."

थोड्या वेळाने तो माणूस परत आला आणि म्हणाला की ती लग्नाची मिरवणूक होती. राजाने विचारले, "कोणाचे लग्न?" पण त्या चाकरमान्याकडे उत्तर नव्हते.

त्यानंतर त्याने दुसऱ्या एका गृहस्थांना पाठवले जो राजाच्या शेवटच्या प्रश्नाचे उत्तर घेऊन परतला, पण तो इतर कोणत्याही प्रश्नाचे उत्तर देऊ शकला नाही. अनेक पुरुषांसोबतही असेच घडले.

शेवटी, राजाने त्याच्या मुख्यमंत्र्यांना बोलावले
आणि त्यांना जाऊन प्रकरणाची चौकशी करण्याचा आदेश दिला. मंत्री ताबडतोब निघून गेला आणि परत आल्यावर राजाने त्याच्यावर प्रश्नांचा भडिमार केला, ज्या सर्वांची

उत्तरे तो हुशार आणि विश्वासू मंत्री समाधानकारक तपशीलांसह देऊ शकला.

बरेच मंदबुद्धीचे आणि मंदबुद्धीचे लोक अज्ञानी द्वारपालांसारखे असतात. ते मूर्ख नसतात, परंतु ते इतके बौद्धिकदृष्ट्या आळशी असतात की ते पूर्णपणे आवश्यकतेपेक्षा जास्त प्रयत्न करत नाहीत. मी शारीरिक आळस माफ करू शकतो, कारण त्याचे काही उचित शारीरिक कारण असू शकते, परंतु बौद्धिक आळसाचे कोणतेही निमित्त नाही! जे मानसिकदृष्ट्या बेरोजगार आहेत ते विचार करू इच्छित नाहीत कारण विचार करणे देखील त्यांना एक कष्टाचे काम वाटते.

विचार ही एक अद्भुत आणि अद्भुत गोष्ट आहे. मनाच्या प्रवृत्ती आणि धारणा कोणीही वर्गीकृत करू शकत नाही. त्याच्या क्षमता अनंत आहेत. म्हणूनच, जर तुम्ही कोणत्याही विषयाकडे बारकाईने पाहिले आणि खोलवर विचार केला तर तुम्हाला त्या विषयाशी संबंधित कोणत्याही प्रश्नाचे उत्तर मिळेल.

तुमच्या भावना तुमच्या विचारांशी सुसंगत असाव्यात जर तुम्ही तुमच्या भावना तुमच्या विचारांशी जुळवल्या नाहीत तर तुमचे निष्कर्ष नेहमीच बरोबर नसतील. भावना ही एक प्रकारची अंतर्दृष्टी आहे, सर्व ज्ञानाचा भांडार आहे. भावना म्हणजे मनाचे संतुलन राखणे आवश्यक आहे, कारण तेव्हाच तुमच्या आत देवाची पवित्र प्रतिमा त्याच्या पूर्ण सारात दिसून येते. अशा प्रकारे, योग मनाच्या आणि भावनांच्या शक्तींचे संतुलन कसे करावे हे शिकवतो. ज्यांच्याकडे दोन्ही समान प्रमाणात नसतात ते अपरिपक्व असतात.

साधक जितका आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगती करतो आणि देवाच्या जवळ जातो तितकेच देव त्याला अस्तित्वाचे चमत्कार प्रकट करतो प्रत्येक भौतिक वस्तूमागे रंगीत प्रकाशाचा एक अलौकिक नमुना असतो अलौकिक किंवा ग्रहांच्या क्षेत्रात, सर्वकाही जीवनाने चैतन्यशील असते तिथे निर्जीवता असे काही नसते.

लपलेला विश्व कारखाना कल्पनेच्या पलीकडे आहे संपूर्ण विश्व ही देवाच्या मनात एकच कल्पना आहे! आकाशगंगा देखील मानवी आकलनाच्या पलीकडे असलेल्या गणितीय नियमांद्वारे चालतात आणि नियंत्रित होतात. सर्व काही अत्यंत अचूकता आणि परिपूर्णतेच्या प्रणालीनुसार कार्य करते. ते वैश्विक मन किती शक्तिशाली आहे! अनंत परिपूर्णता प्रत्येक गोष्टीत कार्यरत आहे आणि आपण जीवन म्हणतो त्या गतिमानाच्या सर्व विविध चक्रे त्या वैश्विक मनाच्या अधीन आहेत.

दर शंभर वर्षांनी, अब्जावधी लोक ही पृथ्वी सोडून
जातात आणि त्याहूनही अधिक लोक जन्माला येतात. पुरवठा आणि मागणी आहे, त्यांच्या सर्व अंतर्निहित गुंतागुंतींसह तरीही, देवाने मानवतेच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी भरपूर अन्न दिले आहे. पृथ्वीवरील गरिबी आणि दुःखासाठी मानवताच जबाबदार आहे. समृद्धी आणि विपुलतेच्या युगात जगण्याची वेळ आली आहे, जिथे प्रत्येकजण आरोग्याचा आनंद घेतो आणि आनंद आणि शांतीने जगतो. मानवी स्वार्थ आणि राष्ट्रांच्या नशिबात एका लहान, स्वार्थी अल्पसंख्याकाने हातमिळवणी केली नसती तर हे शक्य आहे.

बहुतेक लोक या स्वप्नाळू जीवनात गाढ झोपेत राहतात.
फक्त ज्ञानी व्यक्तीच जागा असते. सामान्य माणसाच्या मनात ज्या गोष्टी असतात त्याबद्दल तो बेफिकीर असतो, ज्याची एकमेव चिंता संपत्ती आणि इंद्रिय सुखांचा पाठलाग करणे आणि वरवरच्या कामांमध्ये आणि आवडींमध्ये वेळ वाया घालवणे असते.

या क्षणभंगुर जगात क्षणभंगुर प्रलोभनांचा पाठलाग करताना मानव स्वतःला थकवतात, जरी त्यांच्यात खरे, अवर्णनीय आनंद दडलेला असला तरी जर त्यांनी परिश्रमपूर्वक शोध घेतला आणि खरोखर ते शोधण्याची इच्छा केली तर त्यांना ते नक्कीच मिळेल.

या जगाच्या पलीकडे लपलेल्या दैवी प्रयोगशाळेचा शोध घेण्यासाठी मनाचा सुज्ञपणे आणि योग्य वापर केला पाहिजे. एकदा, देवाच्या कृपेने, मी संपूर्ण दिवस सृष्टीच्या अनंत चमत्कारांना पाहिले आणि मी देवाला म्हटले: “हे प्रभू,

जेव्हा मी आंधळा होतो, तेव्हा मला तुझ्याकडे जाण्याचा एकही दरवाजा सापडला नाही. पण तू माझी दृष्टी आणि अंतर्दृष्टी उघडली आहेस, आता मला सर्वत्र दरवाजे उघडे दिसतात... फुलांच्या हृदयात, विश्वासू मित्रांच्या आवाजात आणि प्रिय उदात्त अनुभवांच्या आठवणींमध्ये. खरंच, माझ्या विनंत्यांची प्रत्येक कुजबुज तुमच्या पवित्र उपस्थितीच्या विशाल मंदिराकडे एक नवीन मार्ग उघडते.”

साधकाने सृष्टीच्या पडद्याआड लपलेल्या परमपवित्र अस्तित्वाला शोधण्याचा दृढनिश्चय दृढ आणि दृढनिश्चयी असावा. जगाच्या अनंत मागण्यांपासून स्वतःला अलिप्त ठेवले पाहिजे आणि रात्री झोपेला बळी पडू नये आणि नंतर हृदय आणि आत्म्याने देवाशी संवाद साधावा. जीवनाच्या मागण्या अक्षय आहेत, म्हणून आपण दररोज स्वतःसोबत आणि देवासोबत राहण्यासाठी वेळ दिला पाहिजे, जगाच्या कोलाहलापासून आणि जीवनाच्या गोंधळापासून दूर. मग आपण जीवनाला एका नवीन दृष्टिकोनातून पाहू कारण आपल्याकडे त्याची एक नवीन दृष्टी असेल.

ज्याप्रमाणे शास्त्रज्ञ नैसर्गिक नियमांचे आणि
विशिष्ट वैज्ञानिक तत्त्वांचे पालन करून त्यांचे शोध लावू शकले, त्याचप्रमाणे प्रामाणिक साधक आध्यात्मिक नियमांचे पालन करून आणि देवाचे ज्ञान हे त्यांचे जीवनातील प्राथमिक ध्येय बनवून देवाला शोधू शकेल. याच उद्देशाने मानवता या पृथ्वीवर आली, जरी बहुतेक लोकांसाठी ते एक दुर्लक्षित ध्येय बनले आहे. परंतु मानवता जीवनाचा उद्देश विसरून आणि वरवरच्या गोष्टींमध्ये आणि क्षुल्लक गोष्टींमध्ये व्यस्त राहून स्वतःला फसवते.

आणि लक्षात ठेवा, माझ्या मित्रा, या जगात तुमची परिस्थिती कितीही प्रतिकूल असली तरी, जेव्हा तुम्ही देवाकडे वळाल तेव्हा तुम्हाला तो तुमच्यासोबत काम करताना दिसेल आणि तुमच्यासमोर येणाऱ्या सर्व संकटांना न जुमानता त्याची उपस्थिती जाणवेल. तुम्हाला तो तुमच्या सभोवतालच्या प्रत्येक गोष्टीत प्रकट होताना दिसेल आणि त्याच्या प्रेमाने आणि आनंदाने भरलेला दिसेल.

आरोग्य, समृद्धी, भौतिक उपलब्धी, संपत्ती यापैकी
काहीही कायमचे टिकत नाही. मग ज्या गोष्टी नष्ट होण्याच्या आणि नष्ट होण्याच्या नशिबी आहेत त्यांचीच काळजी का करायची?

मी सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो की त्याने आपल्याला अंधारातून प्रकाशात आणावे.

द्वेषातून प्रेमाकडे

निर्बंधांपासून स्वातंत्र्यापर्यंत

अज्ञानापासून ज्ञानाकडे

वेदना आणि मृत्यूपासून ते शाश्वत जीवन आणि शाश्वत विश्रांतीपर्यंत

आणि तो आपला हात धरून त्याच्या ज्ञानाकडे नेऊ शकेल

आणि तो आपल्याला त्याच्या जाणीवेने जागृत ठेवतो.

आणि त्याच्या ज्ञानाच्या स्वर्गाकडे जाणारे सर्व दरवाजे उघडण्यासाठी

चला आपण दृढनिश्चयाने, आनंदाने, मनःशांतीने आणि समाधानाने जगूया.

आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस

तुम्हाला शांती असो.

जीवनाचा अर्थ शोधत आहे

आपण या जगात आलो आहोत जिथून आपल्याला माहित नाही, त्यामुळे जीवनाच्या उत्पत्तीबद्दल आणि उद्देशाबद्दल आपल्याला आश्चर्य वाटणे स्वाभाविक आहे. आपण या जगाच्या निर्मात्याबद्दल ऐकतो आणि त्याच्याबद्दल वाचतो, परंतु त्याच्यापर्यंत कसे पोहोचायचे हे आपल्याला माहित नाही. आपल्याला फक्त एवढेच माहिती आहे की संपूर्ण विश्व त्याच्या दैवी मनाच्या अस्तित्वाची घोषणा करते.

ज्याप्रमाणे एका लहान घड्याळाचे लहान आणि अचूक भाग आणि उपकरणे आपल्याला घड्याळ बनवणाऱ्याचे कौतुक करायला लावतात आणि ज्याप्रमाणे कारखान्यातील मोठ्या आणि जटिल यंत्रे आपल्याला त्यांच्या शोधकर्त्याबद्दल आश्चर्यचकित करतात आणि त्यांचे कौतुक करण्यास प्रेरित करतात, त्याचप्रमाणे जेव्हा आपण निसर्गाचे चमत्कार पाहतो तेव्हा आपण त्यांच्या मागे लपलेल्या बुद्धिमत्तेने आश्चर्यचकित होतो आणि आपण विचारतो: "फुलाला त्याचे चैतन्यशील स्वरूप आणि त्याचा चेहरा सूर्याकडे कोणी दिला? त्याचा सुगंध आणि सौंदर्य कुठून आले? आणि त्याच्या पाकळ्या इतक्या अमर्याद अचूकतेने कशा तयार झाल्या आणि इतक्या अद्भुत आणि आनंदी रंगांनी रंगवल्या गेल्या?"

रात्री, तारे आणि चंद्र, आपल्याभोवती त्यांचा चांदीसारखा प्रकाश पसरवतात, आपल्याला अंतराळाच्या विशालतेत या खगोलीय पिंडांना मार्गदर्शन करणाऱ्या चेतनेचे चिंतन करण्यास प्रेरित करतात. पौर्णिमेचा मऊ प्रकाश दैनंदिन क्रियाकलापांसाठी अपुरा असतो आणि म्हणूनच एक शहाणा आणि सौम्य मन रात्री विश्रांती घेण्याचा सल्ला देतो. नंतर सूर्य उगवतो आणि त्याचा तेजस्वी प्रकाश आपल्याला आपल्या सभोवतालचे जग स्पष्टतेने आणि शांततेने पाहण्याची परवानगी देतो, ज्यामुळे आपल्याला स्वतःला सादर करणारी कामे करण्यास सक्षम बनवतो.

आपल्या गरजा पूर्ण करण्याचे दोन मार्ग आहेत: शारीरिक आणि आध्यात्मिक जेव्हा आपले आरोग्य बिघडते, उदाहरणार्थ, आपण उपचारासाठी डॉक्टरकडे जाऊ शकतो. पण एक वेळ अशी येते जेव्हा डॉक्टर किंवा इतर कोणीही मदत करू शकत नाही आणि आपण दुसऱ्या मार्गाकडे वळतो: आपले शरीर, मन आणि आत्मा निर्माण करणाऱ्या आध्यात्मिक शक्तीकडे शारीरिक शक्ती मर्यादित असते आणि जेव्हा ती अपयशी ठरते तेव्हा आपण अमर्यादित दैवी शक्तीकडे वळतो. हे आपल्या आर्थिक गरजांना देखील लागू होते. जेव्हा आपण आपले सर्वोत्तम प्रयत्न करतो आणि तरीही पुरेसे मिळत नाही, तेव्हा आपण त्या शक्तीकडे वळतो.

प्रत्येकाला वाटते की त्यांच्या समस्या सर्वात वाईट आहेत काहींना इतरांपेक्षा जास्त दबाव जाणवतो कारण त्यांचा प्रतिकार कमकुवत असतो आणि लोकांच्या मानसिक शक्तीतील फरकांमुळे ते वेगवेगळ्या प्रमाणात ऊर्जा खर्च करतात जर एखाद्या व्यक्तीला अत्यंत कठीण समस्येचा सामना करावा लागतो आणि त्यांचे मन कमकुवत असते, तर ते त्यावर मात करू शकणार नाहीत. शक्तिशाली मन असलेले लोक अडथळे तोडून आणि त्यांच्या अडथळ्यांचा पाया हलवून त्यांच्या अडचणींवर मात करू शकतात तरीही सर्वात बलवान लोकांना देखील कधीकधी अपयशाचा सामना करावा लागला आहे. जेव्हा आपल्याला असंख्य आणि जबरदस्त भौतिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक त्रास आणि अडचणींचा सामना करावा लागतो, तेव्हा आपल्याला जाणवते की या भौतिक जगात जीवनाची शक्ती किती मर्यादित आहे.

आपले प्रयत्न केवळ चांगले आरोग्य आणि आर्थिक सुरक्षितता मिळविण्यासाठी समर्पित नसावेत, तर जीवनाचा अर्थ शोधण्यासाठी देखील समर्पित असले पाहिजेत. जीवनाचा उद्देश काय आहे? जेव्हा आपल्याला अडचणी येतात तेव्हा आपण प्रथम आपल्या सभोवतालच्या परिस्थितीकडे वळतो, प्रत्येक भौतिक समायोजनाचा प्रयत्न करतो ज्यामुळे आपल्याला आराम मिळेल असे आपल्याला वाटते. परंतु जेव्हा आपण एका गतिरोधात पोहोचतो आणि म्हणतो, "माझे सर्व प्रयत्न अयशस्वी झाले आहेत; मी आणखी काय करू शकतो?" तेव्हा आपण आपल्या समस्येवर प्रभावी उपाय शोधण्याचा गांभीर्याने विचार करू लागतो आणि जेव्हा आपले विचार पुरेसे खोलवर जातात तेव्हा आपल्याला स्वतःमध्येच उत्तर सापडते. हे स्वतःच उत्तर दिलेल्या प्रार्थनेचे एक रूप आहे.

प्रार्थना: एक आध्यात्मिक गरज

प्रार्थना ही एक आध्यात्मिक गरज आहे. देवाने आपल्याला भिकारी म्हणून निर्माण केले नाही, कारण त्याने आपल्याला त्याच्या प्रतिरूपात निर्माण केले आहे. पवित्र शास्त्र हे घोषित करते. जो भिकारी श्रीमंत व्यक्तीच्या घरी जातो आणि भिक्षा मागतो त्याला भिकाऱ्याचा वाटा मिळतो. पण मुलगा

त्याच्या श्रीमंत वडिलांकडून काहीही मिळवू शकतो. म्हणून, आपण भिकाऱ्यासारखे वागू नये.

काही लोकांकडे सर्वकाही असते आणि ते विलास आणि आरामात जन्माला येतात, तर काही लोक संकट आणि अपयशाला आकर्षित करतात असे दिसते. त्यांच्यामध्ये देवाची प्रतिमा कुठे आहे? दैवी आत्म्याची शक्ती आपल्या प्रत्येकात असते पण आपण ती शक्ती कशी जोपासू शकतो? कदाचित तुम्हाला भूतकाळात निराशा वाटली असेल कारण तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळाले नाही, परंतु आशा आणि विश्वास गमावू नका. तुमच्या प्रार्थना प्रभावी आहेत की नाही हे जाणून घेण्यासाठी, तुम्हाला स्वतःमध्ये खोलवर प्रार्थनेच्या शक्तीवर मूलभूत विश्वास असणे आवश्यक आहे.

कदाचित काही लोकांच्या प्रार्थना अनुत्तरीत राहतात कारण ते भीक मागतात. त्याचप्रमाणे, एखाद्याला हे माहित असले पाहिजे की देवाकडे काय मागायचे आहे. तुम्ही पृथ्वी आणि त्यावरील सर्व गोष्टी ताब्यात घेण्यासाठी मनापासून आणि सर्व शक्तीने प्रार्थना करू शकता, परंतु तुमच्या प्रार्थना स्वीकारल्या जाणार नाहीत कारण भौतिक जीवनाशी संबंधित सर्व प्रार्थना स्वाभाविकपणे मर्यादित आहेत आणि खरोखरच मर्यादित असाव्यात. परंतु प्रार्थना करण्याचा एक योग्य मार्ग आहे असे म्हटले जाते की मांजरीला नऊ जीवने असतात पण अडचणींना नव्याण्णव जीवने असतात! "अडचणींच्या मांजरी" पासून मुक्त होण्यासाठी तुम्हाला एक प्रभावी मार्ग शोधावा लागेल. प्रभावी प्रार्थनेचे रहस्य एखाद्याची स्थिती भिकाऱ्याच्या स्थितीतून योग्य व्यक्तीच्या स्थितीत बदलण्यात दडलेले आहे. जेव्हा तुम्ही देवाकडे त्या आध्यात्मिक स्वरूपाचे काहीतरी मागता तेव्हा तुमच्या प्रार्थनेत शक्ती आणि शहाणपण दोन्ही असेल.

यशाची बीजे इच्छाशक्तीमध्ये असतात

बहुतेक लोक त्यांच्यासाठी महत्त्वाचे असलेले काहीतरी साध्य करण्याचा प्रयत्न करताना अत्यंत चिंताग्रस्त आणि चिंताग्रस्त होतात. चिंता आणि चिंताग्रस्ततेने वागणे दैवी शक्तीला आकर्षित करत नाही, परंतु इच्छाशक्तीचा शांत

आणि सतत वापर विश्वाच्या शक्तींना हादरवून टाकतो आणि अनंत परिपूर्णतेकडून प्रतिसाद आणतो. तुम्ही जे काही साध्य करू इच्छिता त्यासाठी यशाची बीजे तुमच्या इच्छेमध्ये असतात. अडचणींमुळे तुटलेली आणि चिरडलेली इच्छाशक्ती तात्पुरती लकवाग्रस्त होते. परंतु "माझे शरीर तुकडे तुकडे होऊ शकते, परंतु माझ्या इच्छेचे डोके उंच आणि दृढनिश्चयाने प्रेरित राहील" असे म्हणणारा दृढ आणि दृढनिश्चयी व्यक्ती इच्छाशक्तीची सर्वोच्च पातळी दर्शवते.

इच्छाशक्ती आणि तिची योग्य दिशा हीच व्यक्तीचा दर्जा उंचावते आणि उंचावते जेव्हा एखादी व्यक्ती इच्छाशक्तीचा वापर सोडून देते तेव्हा ती एक सामान्य व्यक्ती बनते, घटनाक्रमात कुचकामी ठरते. बरेच लोक म्हणतात की आपण परिस्थिती बदलण्यासाठी आपली इच्छाशक्ती वापरू नये, देवाच्या योजनेत अडथळा येईल या भीतीने. पण जर देव आपल्याला इच्छाशक्ती वापरू इच्छित नव्हता तर त्याने आपल्याला ती का दिली? मी एकदा एका कठोर माणसाला भेटलो ज्याने म्हटले की तो इच्छाशक्ती वापरण्यावर विश्वास ठेवत नाही कारण ती स्वतःला महत्त्व देते. मी उत्तर दिले, "तुम्ही सध्या तुमची इच्छाशक्ती वापरत आहात, आणि जोरदारपणे, माझा प्रतिकार करण्यासाठी तुम्ही ती वापरता, बोलण्यासाठी, उभे राहण्यासाठी, चालण्यासाठी, खाण्यासाठी, चित्रपट पाहण्यासाठी आणि झोपण्यासाठी देखील वापरता तुम्हाला जे काही करायचे आहे ते तुम्ही हवे आहे. इच्छाशक्तीशिवाय, तुम्ही रोबोट बनता" इच्छांनुसार नियंत्रित त्यांच्या इच्छेला देवाच्या इच्छेशी सुसंगत करणे हे एखाद्या व्यक्तीचे कर्तव्य आहे. म्हणून, जेव्हा योग्य प्रार्थना सातत्याने केली जाते तेव्हा ती स्वतःमध्ये एक इच्छाशक्ती बनते.

तुम्ही ज्याची प्रार्थना करता ते मिळवण्याच्या
शक्यतेवर तुम्ही विश्वास ठेवला पाहिजे जर तुम्ही घर घेण्यासाठी प्रार्थना केली आणि त्याच वेळी तुमचे मन म्हणत असेल, "मूर्खा, तुम्ही घर कसे घेऊ शकता?" अशा विचारसरणीने तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती कमकुवत करत आहात जेव्हा तुम्ही तुमच्या मनातून "मी करू शकत नाही" हा वाक्यांश काढून टाकता

तेव्हा तुम्हाला उच्च शक्ती मिळते. अर्थात, घरे आकाशातून पडत नाहीत आणि घर मिळविण्यासाठी, तुम्ही इच्छाशक्तीचा वापर केला पाहिजे आणि तुमचे ध्येय साध्य करण्यासाठी रचनात्मक कृती केल्या पाहिजेत. जेव्हा तुम्ही चिकाटीने प्रयत्न करता आणि अपयश स्वीकारण्यास नकार देता तेव्हा तुम्ही जे काही करण्याची इच्छा बाळगता ते तुम्ही प्रकट करू शकाल आणि जेव्हा तुम्ही त्या इच्छाशक्तीचा तुमच्या विचार आणि कृतींद्वारे सातत्याने वापर करता तेव्हा तुमच्या इच्छा पूर्ण होतील आणि तुम्हाला ज्याची आणि ज्याची आकांक्षा आहे ती सर्व तुमच्याकडे येईल. जेव्हा तुम्ही दृढनिश्चय आणि चिकाटीने प्रयत्न करत राहता, तेव्हा इच्छित परिणाम काही ना काही प्रकारे दिसून येईल, जरी तुम्हाला जे हवे आहे ते प्रत्यक्षात या जगात अस्तित्वात नसले तरीही. अशा इच्छाशक्तीमध्ये दैवी उत्तर असते, कारण चांगली इच्छा देवाकडून येते. दृढ इच्छाशक्ती ही दैवी इच्छा असते.

तुमच्या मेंदूतून "मी करू शकत नाही" चे बीज जाळून
टाका.

कमकुवत इच्छाशक्ती ही कमकुवत मानवी इच्छाशक्ती असते जेव्हा परीक्षा आणि अपयश तिला छेदतात आणि फाडून टाकतात तेव्हा ती अनंत जनरेटरशी असलेला तिचा संबंध गमावते परंतु मानवी इच्छेच्या मागे दैवी इच्छाशक्ती असते, जी निराशा किंवा पराभव जाणत नाही मृत्यू देखील, त्याच्या सर्व शक्तीने, दैवी इच्छेला तोडू शकत नाही किंवा अडथळा आणू शकत नाही. अढळ दृढनिश्चय आणि चिकाटीच्या इच्छेने प्रेरित त्या प्रार्थनेचे देव नक्कीच उत्तर देईल.

बहुतेक लोक आळशी आणि सुस्त असतात, शारीरिक, मानसिक
किंवा दोन्हीही. त्यांना ध्यान करण्याची इच्छा असते पण फक्त झोपेचा विचार करतात. त्यांना तंद्री येताच ते गाढ झोपेत जातात आणि त्यांच्या प्रार्थनेचा शेवट होतो! या अवस्थेत, इच्छाशक्ती गाडली जाते. सामान्य माणसाचा मेंदू "मी करू शकत नाही" च्या बियाण्यांनी भरलेला असतो. विशिष्ट वैशिष्ट्ये आणि सवयी असलेल्या कुटुंबात जन्माला आल्यावर,

त्यांच्यावर याचा प्रभाव पडतो, त्यांना खात्री पटते की ते हे करू शकत नाहीत किंवा हे हानिकारक बियाणे जाळून टाकले पाहिजेत आणि त्यांचा प्रभाव चेतनेतून काढून टाकला पाहिजे. तुम्हाला जे काही हवे आहे ते साध्य करण्याची शक्ती तुमच्याकडे आहे. ती शक्ती तुमच्या इच्छेच्या अगदी गाभ्यात आहे.

इच्छाशक्ती जोपासू इच्छिणाऱ्यांना चांगल्या संगतीची आवश्यकता असते जर तुम्ही एक महान गणितज्ञ बनण्याची आकांक्षा बाळगता आणि तुमच्या वर्गमित्रांना गणित आवडत नसेल, तर तुमचा उत्साह निःसंशयपणे कमी होईल पण जेव्हा तुम्ही कुशल गणितज्ञांशी संगत करता तेव्हा तुमची इच्छाशक्ती बळकट होते आणि तुम्ही म्हणू शकाल, "जर इतर यशस्वी होऊ शकतात, तर मीही यशस्वी होऊ शकतो".

फक्त तुमची इच्छाशक्ती वाढवण्यासाठी मोठ्या गोष्टींमध्ये घाई करू नका. यशस्वी होण्यासाठी, तुम्हाला प्रथम तुमच्या इच्छाशक्तीची चाचणी अशा छोट्या छोट्या गोष्टींनी करावी लागेल ज्या तुम्ही करू शकत नाही असे तुम्हाला वाटले होते. जर तुम्ही प्रयत्न केले तर यश तुमच्या मागे येईल.

माझ्या मित्रांनी आणि इतरांनी मला सांगितलेली सर्व ध्येये मला अजूनही आठवतात, तरीही मी ती साध्य केली. हे चांगल्या हेतूचे लोक त्यांच्या मतांनी मोठे नुकसान करू शकतात. देव त्यांच्यापासून आणि त्यांच्या सल्ल्यापासून आपले रक्षण करो. सहवासाचा इच्छाशक्तीवर सर्वात जास्त प्रभाव पडतो. दारू आणि मोठ्या आवाजात संगीत घेऊन नाचणे, शांततेच्या पवित्र ठिकाणी ध्यान करण्याऐवजी, सांसारिक कंपनांच्या दाट धुळीने मन प्रदूषित करते, ज्यामुळे ते झटकून टाकणे कठीण होते. एखाद्याची इच्छाशक्ती अपरिहार्यपणे त्याच्या सोबत्यांच्या प्रभावामुळे बळकट किंवा कमकुवत होते. केवळ स्व-प्रयत्नातून इच्छाशक्ती विकसित करणे अत्यंत कठीण आहे. तुम्हाला अनुकरण करण्यासाठी एक चांगले उदाहरण हवे आहे. जर तुम्हाला चित्रकार बनायचे असेल, चांगल्या चित्रांनी वेढलेले राहायचे असेल आणि

चित्रकारांशी संगत करायची असेल तर तुम्हाला आध्यात्मिक व्यक्ती बनायचे असेल, उदात्त चारित्र्याच्या आध्यात्मिक लोकांशी मैत्री करा.

श्रद्धा आणि अनुभव यात एक महत्त्वाचा फरक आहे.
श्रद्धा ही तुम्ही ऐकलेल्या किंवा वाचलेल्या आणि मूलभूत सत्य म्हणून स्वीकारलेल्या गोष्टींवरून येते. दुसरीकडे, अनुभव म्हणजे तुम्ही स्वतः पाहिलेले आणि खरोखर समजून घेतलेले. देवाचा अनुभव घेतलेल्यांची खात्री अढळ असते. जर तुम्ही कधीही संत्रा चाखला नसेल, तर त्याच्या गुणधर्मांबद्दल तुमची फसवणूक होऊ शकते. परंतु जर तुम्ही आधी संत्रा खाल्ले असेल, तर तुमची दिशाभूल होऊ शकत नाही, कारण तुम्ही फळ चाखले आहे आणि ते चांगले जाणता.

तुमचा विश्वास बळकट करणाऱ्यांचा सहवास मिळवा

देवाबद्दलचे विचार, यश, उपचार इत्यादी सर्व तुमच्या मनात मानसिक कॅप्सूलसारखे राहतात. ते वापरून पहा. तुमचे विचार तपासण्यासाठी, तुम्ही तुमच्या इच्छाशक्तीचा वापर करून ते प्रकट केले पाहिजेत. आवश्यक इच्छाशक्ती जोपासण्यासाठी, तुम्ही दृढ इच्छाशक्ती असलेल्या लोकांशी संगत केली पाहिजे. जर तुम्हाला देवाच्या इच्छेने उपचार हवे असतील, तर अशा लोकांचा सहवास घ्या जे तुमचा विश्वास मजबूत करतात आणि तुमच्या इच्छाशक्तीला ऊर्जा देतात.

मी देवाचे खरे जाणकार शोधण्यासाठी भारताच्या कानाकोपऱ्यात फिरलो, पण ते दुर्मिळ होते. मी भेटलेल्या प्रत्येक शिक्षकाने त्यांचे वैयक्तिक विश्वास सांगितले पण आध्यात्मिक बाबींमध्ये, मी देवाबद्दल फक्त शब्दांवर समाधानी न राहण्याचा दृढनिश्चय केला होता. मला त्याचा अनुभव घ्यायचा होता आणि त्याची उपस्थिती खरोखर जाणवायची होती. मला जे सांगितले गेले ते निरर्थक होते जोपर्यंत मी ते वैयक्तिक अनुभवातून समजून घेत नाही.

एकदा, मी एका मित्राशी भारतातील संतांबद्दल बोलत होतो माझा मित्र दलाल होता, आणि तो माझ्या उत्साहात सहभागी नव्हता त्याऐवजी, तो म्हणाला, "तुम्ही ज्यांना संत म्हणता

ते सर्व प्रत्यक्षात ढोंगी आहेत ज्यांना देव माहित नाही" मी त्याच्याशी वाद घातला नाही, पण विषय बदलला आणि आम्ही दलालीच्या व्यवसायाबद्दल बोलू लागलो. त्याने मला याबद्दल बरेच काही सांगितल्यानंतर, मी हळूवारपणे म्हणालो, "तुम्हाला माहित आहे का की कलकत्त्यात एकही विश्वासार्ह दलाल नाही आणि ते सर्व खोटे आहेत?" तो संतापला आणि रागाने म्हणाला, "आणि तुम्हाला दलालांबद्दल काय माहिती आहे?" मी उत्तर दिले, "मी नेमके हेच म्हणायचे होते आणि तुम्हाला संतांबद्दल काय माहिती आहे?" तो अवाक झाला मी शांतपणे आणि दयाळूपणे पुढे बोलू लागलो, "मला दलालांबद्दल काहीही माहिती नाही आणि तुम्हाला संतांबद्दल काहीही माहिती नाही"

धर्माचे आचरण अशा टप्प्यावर पोहोचले आहे जिथे बरेच
लोक त्यांच्या आध्यात्मिक कल्पनांना प्रत्यक्ष अनुभवात रूपांतरित करू शकत नाहीत. मी येथे वैयक्तिक अनुभवावरून बोलत आहे. मला ज्या गोष्टी फक्त बौद्धिकदृष्ट्या माहित आहेत त्याबद्दल बोलायचे नाही. बहुतेक लोक सत्याबद्दल काही पुस्तके वाचतात आणि शब्दांमागील सत्य समजून घेण्याचा प्रयत्न न करता स्वयंपूर्ण होतात. आध्यात्मिक सत्यांच्या रिकाम्या घोषणा आपल्यासाठी काही उपयोगाच्या नाहीत आणि सकारात्मक छाप सोडत नाहीत. आपण एखाद्या व्यक्तीच्या प्रवचनांमध्ये आणि त्यांच्या जीवनकथेत फरक केला पाहिजे. जो कोणी इतरांना शिकवू इच्छितो त्याने प्रथम हे दाखवून दिले पाहिजे की त्यांनी जे शिकत आहेत ते प्रत्यक्षात अनुभवले आहे आणि ते काय म्हणत आहेत ते अनुभवाने समजून घेतले आहे.
जीवनाचे साहस: ते काय आहे

गुरु परमहंस योगानंद

भाषांतर: महमूद मसूद

जीवन हे सर्वात मोठे साहस आहे. काही जीवनात उत्साह आणि रोमांच नसतात, तर काही आश्चर्यकारक परीक्षांनी भरलेले असतात. मी एका माणसाबद्दल ऐकले आहे ज्याने तीसपेक्षा जास्त वेळा आत्महत्येचा प्रयत्न केला आणि प्रत्येक वेळी

काहीतरी त्याला त्याचे जीवन संपवण्यापासून रोखले. कल्पना करा की पृथ्वीवर राहणाऱ्या, मरण पावलेल्या आणि येणाऱ्या सर्व मानवांच्या जीवनाबद्दल जाणून घेणे किती आश्चर्यकारक असेल! मानवतेचे सर्व अनुभव वैश्विक स्मृतीत नोंदवले गेले आहेत: देवाची स्मृती, आणि ती किती अद्भुत स्मृती आहे! सर्वज्ञ चेतना समजून घेणे कठीण आहे, तरीही सर्वज्ञ आत्म्याला जाणून घेणे हे अस्तित्वातील सर्वात मोठे साहस आहे.

तथ्ये कल्पनाशक्तीपेक्षा अधिक वास्तविक, स्थिर आणि वस्तुनिष्ठ असतात, तरीही त्यांचा स्रोत देवाच्या मनातील सर्व कल्पना असतात. सर्व अणु पदार्थ देखील दैवी कल्पनांना मूर्त रूप देतात जे पुन्हा कल्पनांमध्ये विरघळू शकतात आणि नंतर पुन्हा गोष्टींमध्ये मूर्त रूप देऊ शकतात. मानवांमध्ये कल्पनांना मूर्त रूप देण्याची क्षमता देखील आहे, परंतु त्यांची कल्पनाशक्ती त्यांना मूर्त रूप देण्यासाठी पुरेशी मजबूत नाही. जर त्यांची कल्पनाशक्ती पुरेशी मजबूत असती तर ते या पृथ्वीवर गोष्टी निर्माण करू शकत असत. मानवांमध्ये स्वतःमध्ये तीच सर्जनशील शक्ती आहे ज्याद्वारे देवाने जगात त्याच्या मानसिक निर्मितीला मूर्त रूप दिले आहे. परंतु मानवांना त्यांच्या कल्पनांना गोष्टींमध्ये मूर्त रूप देणे अशक्य झाले आहे कारण त्यांनी देवाने त्यांना दिलेल्या मनाच्या शक्तीचा वापर केला पाहिजे तसा केला नाही.

जेव्हा आपण देवाच्या जाणीवेची कल्पना करण्याचा
प्रयत्न करतो तेव्हा आपल्याला आश्चर्य वाटते की तो सर्वकाही कसे लक्षात ठेवू शकतो आणि समजू शकतो, कारण आपण आपल्या स्वतःच्या मानसिक क्षमतेच्या मानकांनुसार सर्वकाही मोजतो आणि आपल्या वैयक्तिक अनुभवांनुसार गोष्टी समजून घेतो. कमकुवत स्मरणशक्ती असलेल्यांना असे गृहीत धरले जाते की इतर प्रत्येकाची स्मरणशक्ती त्यांच्या स्वतःच्या स्मरणशक्तीइतकीच कमकुवत आहे. तथापि, असे लोक आहेत ज्यांची आठवण अपवादात्मकपणे तीक्ष्ण असते जे संपूर्ण पुस्तक तितक्या सहजपणे आठवू शकतात जितक्या सहजतेने तुम्हाला काही ओळी आठवतात. जे विसरभोळे असतात

त्यांना असे मानणे कठीण जाते की एखाद्या व्यक्तीकडे उल्लेखनीय सहजतेने माहिती संग्रहित करण्यास आणि पुनर्प्राप्त करण्यास सक्षम ग्रहणशील स्मरणशक्ती आहे.

एक ज्वेलर्स त्याच्या रत्नांची आठवण ठेवतो आणि एक बुककीपर त्याच्या पुस्तकांमधील संख्या लक्षात ठेवतो त्याचप्रमाणे, देवाला या विश्वात त्याने निर्माण केलेल्या सर्व गोष्टी आठवतात. तो सर्वशक्तिमान असल्याने, त्याला या विश्वात घडलेल्या सर्व गोष्टी लगेच आठवतात कारण त्याची परिपूर्ण आणि अमर्याद जाणीव सर्वज्ञ आहे.

स्मरणशक्ती ही स्वतःच एक अद्भुत क्षमता आहे आणि मानवी स्मरणशक्ती देवाच्या महान स्मरणशक्तीशी जवळून जोडलेली आहे. उदाहरणार्थ, तुम्ही पाहिलेल्या प्रत्येक चित्रपटाचे तपशील तुम्हाला आठवत नाहीत पण जर मी तुम्हाला त्यापैकी एक चित्रपट पुन्हा दाखवला तर तुम्हाला तो लगेच आठवेल. तुमच्यातील ती पवित्र आठवण सतत भूतकाळातील अनुभव ओळखत असते. सुरुवातीचे दृश्य पाहताच, तुम्हाला संपूर्ण कथा आठवते आणि तुम्ही म्हणता, "अरे, मी हा चित्रपट आधी पाहिला आहे आणि मला आठवते की तो कसा संपला".

आपण वर्षानुवर्षे पाहिलेल्या हलत्या प्रतिमा इतक्या तपशीलवार कशा लक्षात ठेवतो? कारण सर्व घटना मेंदूमध्ये रेकॉर्ड केल्या जातात जेव्हा तुम्ही मनाची सुई चाचणी डिस्कवर ठेवता (किंवा मन-संगणक इंटरफेस प्ले करता), तेव्हा तुमची स्मृती पुन्हा ती चाचणी परत मिळवू लागते.

आंतरिक स्मृतीची शक्ती देवाकडून येते आणि ती अचूक
असते ती कधीही विसरत नाही सामान्य व्यक्तीची स्मृती एकाच वेळी सर्व अनुभव साठवून ठेवू शकत नाही परंतु पवित्र, आंतरिक स्मृती एकाच वेळी आणि शाश्वतपणे सर्वकाही साठवून ठेवते म्हणून, चांगल्या किंवा कमकुवत स्मृतीची कल्पना ही केवळ एक व्यक्तिनिष्ठ धारणा आहे एखादी व्यक्ती स्वतःला खात्री पटवून देते की त्यांची स्मृती कमकुवत आहे आणि म्हणूनच त्यांची स्मृती कमकुवत आहे तथापि, या श्रद्धेपासून त्याच्या विरुद्ध स्थलांतर करणे सोपे नाही. स्वतःला पटवून देण्यासाठी खूप प्रयत्न करावे लागतात की

एखाद्याची स्मृती खरोखरच देवाच्या पवित्र, सर्व-स्मरणीय स्मृतीचे प्रकटीकरण आहे.

सर्वात मोठी मानवी स्मृती ही देवाच्या परिपूर्ण चेतनेचा एक किरण आहे, ज्यामध्ये सर्व मानवी साहसे आणि जीवनाची इतर सर्व रूपे आणि अभिव्यक्ती नोंदवल्या जातात.

दैवी निर्मितीची कहाणी ही एक अद्भुत आणि अद्भुत कथा आहे! देवाने या पृथ्वीवर अस्तित्वात असलेल्या सर्व प्राण्यांना कसे अस्तित्वात आणले? आणि तो पडद्यामागे राहून आपल्याला त्याच्यासोबतच्या आपल्या खऱ्या अस्तित्वात कसे आणतो? देवाच्या निर्मितीच्या वैश्विक साहसाचे आणि असंख्य मानवांच्या वैयक्तिक साहसांशी त्याच्या अचूक छेदनबिंदूंचे विस्तृत वर्णन प्रदान करण्यास मानवी भाषेला मदत करणे अशक्य आहे.

आपल्याला आढळते की माणसाचे सरासरी आयुष्यमान सुमारे सत्तर वर्षे असते, तर मगरीचे सरासरी आयुष्यमान साठ ते शंभर वर्षांच्या दरम्यान असते. रेडवुड वृक्ष दोन हजार वर्षे जगू शकतो. उंटाचे सरासरी आयुष्यमान पन्नास ते साठ वर्षे असते आणि घोडा जास्तीत जास्त छत्तीस वर्षे जगतो. हे स्पष्ट आहे की, काही प्राणिमात्रांनी हे वेगवेगळे आयुष्यमान निश्चित केले आहे. तरीही आपण काही महान योगींबद्दल ऐकतो जे शेकडो वर्षे जगले. यापैकी एक महान बाबाजी आहेत, जे शतकानुशतके त्यांच्या शरीरात जिवंत असताना आणि परिपूर्ण तारुण्याचा आनंद घेत असल्याचे ज्ञात आहे. त्रिलंगा स्वामी देखील जवळजवळ तीन शतके जगले: त्यांचा जन्म १६०१ मध्ये झाला आणि १८८१ मध्ये त्यांचे निधन झाले (काही जण असेही म्हणतात की ते तीन शतकांहून अधिक काळ जगले!) त्यांच्या असाधारण आयुष्याव्यतिरिक्त, ते त्यांच्या चमत्कारांसाठी प्रसिद्ध होते. त्यांचे वजन सुमारे १३० किलोग्रॅम होते, जरी त्यांनी क्वचितच खाल्ले तरी ते अनेकदा दिवसभर ध्यान करत असत, गंगेच्या पाण्यावर पाय आडवे करून बसत असत किंवा कधीकधी लाटांच्या खाली बराच काळ लपून राहत असत. ते जळत्या खडकांवर कडक उन्हात नग्न आणि गतिहीन पडलेले दिसायचे. निसर्गाचे नियम त्याला पाहणाऱ्या सर्वांना सतत आठवण करून

देत होते की दैवी चेतनेशी एकरूप होणे हे सर्व नियमांपेक्षा सर्वोच्च आहे.

योगींच्या आत्मचरित्रात नोंदवल्याप्रमाणे, ज्या महान संतांना वैश्विक फसवणुकीच्या किंवा भ्रमाच्या स्वप्नातून जागे झाले आणि त्यांना हे समजले की विश्व ही केवळ दैवी मनातील एक कल्पना आहे, ते शरीरासोबत जे काही करायचे ते करू शकत होते, कारण त्यांना माहित होते की ते केवळ एकाग्र किंवा गोठलेल्या शक्तीचे एक रूप आहे. नैसर्गिक शास्त्रज्ञांना आता पदार्थ हे मर्यादित क्रियाकलाप समजले आहे, परंतु पूर्णपणे ज्ञानी गुरुंनी पदार्थ नियंत्रित करण्यात, सिद्धांतापासून व्यवहारात जाण्यात महत्त्वपूर्ण प्रगती केली होती.

खरंच, वास्तव हे कल्पनेपेक्षाही आश्चर्यकारक आहे. आपण कल्पना करू शकतो की योग्य परिस्थितीत, जर जीवनशक्ती किंवा वीर्य द्रवपदार्थाचा अपव्यय झाला नाही आणि योग्य पोषण आणि सुदृढ विचारसरणी असेल तर मानवी शरीर अनिश्चित काळासाठी टिकून राहू शकते. वीर्य द्रवपदार्थात एकाग्र जीवनशक्ती असते; जर वाया घालवले नाही तर ही शक्ती सुप्त राहते आणि शारीरिक, मानसिक आणि भावनिक आरोग्य तसेच बौद्धिक सर्जनशीलता आणि आध्यात्मिक विकास वाढविण्यासाठी वापरली जाऊ शकते.

अनुवादकासाठी सूचना: या उताऱ्यात, अध्यक्ष अबू अली इब्न सिना म्हणतात:

दिवसातून एकदा जेवण खा आणि तुमचे मागील जेवण पचण्यापूर्वी जेवण टाळा.

तुमचे वीर्य शक्य तितके जपा, कारण ते गर्भाशयात ओतले जाणारे जीवनाचे पाणी आहे.

शरीरावर प्रचंड दबाव असतो जेव्हा उंदीर सापळ्यात अडकतो तेव्हा त्याचे हृदय सामान्यपेक्षा खूप वेगाने धडधडते त्याचप्रमाणे, जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांचे बिल भरण्यास असमर्थ असते तेव्हा त्याचे हृदयही तसेच करते! आणि

म्हणूनच, मानसिक ताणाचा परिणाम होतो! इतर प्रकारचे ताण देखील आहेत प्रयोगशाळेतील प्रयोगांनी असे दर्शविले आहे की शहरांमधील आवाज कमी केल्याने नागरिकांच्या आयुष्यात सरासरी दहा वर्षे वाढू शकतात तरीही, आपण एका अद्भुत जगात राहतो ज्यांच्या जीवनाचा एकमेव उद्देश खाणे, पिणे, झोपणे आणि चांगल्या गोष्टींचा आनंद घेणे आहे त्यांना मानवी अस्तित्वाचे चमत्कार समजून घेण्याची शक्यता कमी असते.

या साहसाची सुरुवात गर्भधारणेदरम्यान आत्म्याला गर्भाशयात प्रवेश करण्यासाठी येणाऱ्या संघर्षाने होते. ग्रह किंवा अलौकिक क्षेत्रात, लाखो आत्मे गर्भधारणेदरम्यान शुक्राणू आणि अंडी एकत्र येतात अशा फलित पेशींमध्ये प्रवेश करून पृथ्वीवर परतण्याचा प्रयत्न करतात. आत्मा पवित्र असो वा पापी, आणि जोपर्यंत त्याने अंतिम मुक्ती प्राप्त केली नाही, तोपर्यंत पृथ्वीवर पुनर्जन्म घेण्याची तीव्र इच्छा असते. गर्भधारणेच्या वेळी, आकाशात एक प्रकाश चमकतो आणि शुक्राणू आणि अंडीच्या मिलनामुळे आत्मा त्यात प्रवेश करतो. मानवजातीला गर्भाशयात प्रवेश करण्यासाठी संघर्ष करावा लागला आहे कारण इतके आत्मे प्रवेशासाठी स्पर्धा करत आहेत. जे यशस्वी झाले आहेत ते म्हणजे तुम्ही, मी आणि आपण सर्वजण आणि हा सोपा विजय नव्हता!

खरंच, देवाजवळ अनेक निवासस्थाने आहेत. पारदर्शक
प्रकाश आणि जीवनशक्तींनी बनलेले उच्च आणि खालचे अलौकिक लोक म्हणजे स्वर्ग (किंवा नरक) आहे जिथे भौतिक शरीराच्या मृत्यूनंतर आत्मे जातात. त्यांच्या राहण्याचा कालावधी त्यांच्या कर्मानुसार पूर्वनिर्धारित असतो. जोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीकडे अपूर्ण भौतिक इच्छा किंवा पार्थिव कर्म (भूतकाळातील कर्मांचे परिणाम जे संपलेले नाहीत) असतात, तोपर्यंत त्यांना देवाकडे जाण्याच्या मार्गावर त्यांचा विकास सुरू ठेवण्यासाठी पार्थिव अवतारात परतावे लागते.

गर्भाशयात प्रवेश केल्यानंतर, आत्मा विचार करतो: "मी काय केले? मी बराच काळ मुक्त होतो, बंधनात अडकलेल्या आणि

बंधनकारक मानवी शरीरापासून मुक्त होतो, एका तेजस्वी शरीरात ईथरिक स्तरावर सहज आणि सहजतेने फिरत होतो आणि आता मी पुन्हा एका भौतिक स्वरूपात अडकलो आहे."

तरीही, गर्भाशयात नऊ महिने तो हळूहळू या नवीन परिस्थितीशी जुळवून घेतो. ही शिक्षा आहे: नऊ महिने एका अंधार्या कोठडीत राहणे जिथे त्याला दुसऱ्या व्यक्तीद्वारे श्वास घ्यावा लागतो आणि दुसऱ्या व्यक्तीच्या रक्ताभिसरण प्रणालीवर अवलंबून राहून अन्न आणि रक्त घ्यावे लागते. त्याचा आत्मा आणि स्थिती इतरांवर अवलंबून असते आणि तो देवाला ओरडतो: "मला या तुरुंगातून सोड! मी पाहू शकत नाही, मी ऐकू शकत नाही, मी बांधील आहे".

जर काही नरक किंवा शुद्धीकरण असेल तर ते आईच्या शरीरातले ते नऊ महिने आहेत: अंधारात पूर्णपणे असहाय्यता, झाडासारख्या एकाच बिंदूत बंदिस्त, भूतकाळातील क्षणभंगुर आठवणींसह, त्यानंतर झोपेचे कालखंड आणि जेव्हा त्या आठवणी परत येतात, तेव्हा गर्भ नाचतो, आईच्या शरीरात प्रचंड प्रयत्न करतो. मी माझी जाणीव या जन्मपूर्व अवस्थांमध्ये वळवली आहे आणि मला माहित आहे की मी काय म्हणत आहे.

आईच्या शरीरात गर्भाची झोप आणि जागृती तिच्या झोप आणि जागृतीवर अवलंबून नसते. गर्भाच्या स्वैच्छिक हालचाली आत्म्याच्या भूतकाळाच्या आठवणीतून उद्भवतात. अशा प्रकारे, तो गर्भाशयात अस्वस्थपणे हालचाल करतो जोपर्यंत थकवा त्यावर मात करत नाही आणि तो झोपी जातो. त्यानंतर, तो थोड्या वेळाने जागे होतो आणि पुन्हा हालचाल करतो. त्याला भूक लागते आणि आईच्या रक्ताद्वारे हस्तांतरित केलेल्या पोषणाद्वारे ते समाधानी होते.

नवजात बाळ काही प्रमाणात आईच्या हृदयाचे ठोके आणि रक्ताभिसरणातील कंपन ऐकू शकते आणि हे आवाज त्याला त्याच्या शरीराची जाणीव करून देतात, मुक्तीची त्याची तळमळ वाढवतात. अशाप्रकारे, आत्म्याचे पहिले साहस हे दोन कल्पनांमधील संघर्ष आहे: मानवी स्वरूपात पृथ्वीवर परतण्याची इच्छा आणि आत्म्याला बंदिस्त करणाऱ्या मानवी स्वरूपातून मुक्त होण्याची तीव्र इच्छा.

मानवी आत्म्याचे कवच (शरीर) नाजूक शेपटी असलेल्या माशासारखे सुरू होते. ही प्रतिमा नंतर गर्भाशयात गुंडाळलेल्या प्राण्यांच्या स्वरूपात विकसित होते. आधी सांगितल्याप्रमाणे, भूतकाळातील काही आठवणी पुन्हा उलगडतात, ज्यामुळे गर्भाला थोडी हालचाल होते. आईच्या शरीरात गर्भ मानवी स्वरूपात विकसित होत असताना संघर्ष तीव्र होतो आणि आत्मा ओरडतो, "मला बाहेर काढा!" जेव्हा इच्छाशक्ती खूप प्रबळ होते, तेव्हा मूल जन्माला येते. अकाली बाळे (३७ आठवड्यांपेक्षा कमी कालावधीच्या गर्भधारणेनंतर जन्माला येतात) ही प्रबळ इच्छाशक्ती आणि प्रचंड हट्टीपणा असलेली आत्मे असतात. त्यांना नऊ महिने आईच्या शरीरात राहायचे नसते आणि म्हणूनच ते नेहमीपेक्षा लवकर जन्माला येतात.

बाळ रडत या जगात येते कारण, ज्ञानी आणि ज्ञानी म्हणतात त्याप्रमाणे, आत्मा त्याच्या मागील अवतारांची आठवण ठेवतो आणि पुन्हा एकदा मानवी संघर्षाच्या विविध स्वरूपांना सहन करण्यासाठी पृथ्वीवर परत येऊ इच्छित नाही.

जड "था" आवाज त्याच्याशी जोडला गेला, म्हणून ते महत्त्वाच्या खुणा आणि नम्र अवशेषांमधील एक ठिकाण बनले.

मंदिरात दिलेल्या वचनांची आठवण आल्यावर ती रडते,
अश्रू वाहतात आणि थांबत नाहीत.

या आठवणींबद्दल, अशी प्रार्थना करण्याची मुद्रा
देखील आहे ज्यामध्ये गर्भ जगात येण्यापूर्वी आपले हात धरतो जणू काही विनवणी करतो: "प्रभु, मी तुला विनवणी करतो की मला दुसरा पार्थिव जन्म देऊ नको".

नवजात बाळाच्या रडण्याचे शारीरिक स्पष्टीकरण असे आहे
की श्वास घेण्यास सुरुवात करण्यासाठी फुफ्फुसे उघडली पाहिजेत आणि बाळाचे पहिले रडणे म्हणजे फुफ्फुसांना सक्रिय करण्याचा आणि जीवनाचा श्वास सुरू करण्याचा प्रयत्न असतो जेव्हा बाळाचा जन्म होतो तेव्हा श्वासोच्छवास सुरू होतो आणि आत्मा, जो जवळजवळ सुप्त अवस्थेत होता, तो स्वतंत्र जीवनासह एक जिवंत प्राणी बनतो.

बरेच लोक चुकून असा विश्वास करतात की जन्माच्या क्षणी आत्मा शरीरात प्रवेश करतो, परंतु जर आत्मा आधीच उपस्थित नसता, तर शरीर लहान मूळ पेशींपासून तयार झाले नसते जर आत्मा जन्मापूर्वी गर्भ सोडला असता तर बाळ मृतावस्थेत जन्माला आले असते.

मानवी शरीर हे सोळा मूलभूत भौतिक घटकांनी बनलेले आहे,
जे भौतिक मानवी स्वरूपात राहणाऱ्या ईथरिक शरीराचे सार दर्शविणाऱ्या एकोणीस पारदर्शक ऊर्जा घटकांनी समर्थित आणि टिकून आहे. हे ईथरिक शरीर भौतिक शरीरात हालचाल आणि क्रियाकलापांचे स्रोत आहे. एकोणीस ग्रह घटक बौद्धिक, भावनिक आणि महत्त्वपूर्ण आहेत. एकोणीस घटक म्हणजे बुद्धिमत्ता, स्वतः (अहंकार), भावना, प्रकट मन (संवेदी जाणीव), दृष्टी, श्रवण, वास, चव आणि स्पर्श या इंद्रियांशी संबंधित ज्ञानाची पाच साधने, पुनरुत्पादन, उत्सर्जन, भाषण, चालणे आणि हाताने कौशल्य या बौद्धिक शक्तींशी संबंधित कृतीची पाच साधने आणि स्फटिकीकरण, शोषण (पचनानंतर अन्नाचे आत्मसात करणे), कचरा काढून टाकणे, चयापचय (अन्नाचे जिवंत पदार्थात रूपांतर करणे किंवा ऊर्जा प्रदान करण्यासाठी त्याचा वापर करणे), आणि रक्ताभिसरण ही शरीराची कार्ये करण्याची क्षमता असलेल्या जीवनशक्तीची पाच साधने. सोळा खडबडीत घटकांनी बनलेले एकोणीस घटकांचे हे पारदर्शक ग्रह कवच भौतिक शरीरानंतरही उरते, जे नष्ट होते. प्रगत योग तंत्रांच्या सरावाद्वारे या सर्व घटकांचे शुद्ध जाणीवेत रूपांतर करता येते.

जेव्हा बाळ जन्माला येते तेव्हा प्रकाश पाहताच
त्याचे डोळे मिचकावतात, ते आवाज ऐकते, वास घेते, चव घेते आणि श्वास घेते. त्याला आवाज सामान्य वाटतात आणि त्याला जाणीव होते की तो पुन्हा एकदा भौतिक शरीरात राहत आहे. जन्माचा त्याचा पूर्वीचा प्रतिकार त्याच्या पहिल्या श्वासाबरोबर संपतो. "अस्तित्व" शरीरावर आणि श्वासोच्छवासावर अवलंबून असते असा भ्रम निर्माण होताच, तो भौतिक जगाकडे आकर्षित होतो आणि हळूहळू त्याची सवय होतो.

जसजसा वेळ जातो तसतसे मूल त्यांच्या शरीरावर
नियंत्रण ठेवण्यासाठी बराच प्रयत्न करते तुम्ही त्यांना किती वेळा हवेत हात आणि पाय उडवताना, त्यांच्या शारीरिक स्वरूपाशी जुळवून घेण्याचा प्रयत्न करताना पाहता? हे आत्म्याच्या भूतकाळाच्या आठवणीद्वारे, अवचेतन मनाद्वारे निर्देशित केले जाते. स्मृती सतत उपस्थित असते. मानवांना सहजतेने मृत्यूची भीती वाटते कारण त्यांना अनेक वेळा तो अनुभवल्याचे आठवते, जसे त्यांना पूर्वी खूप त्रास सहन करावा लागल्यामुळे त्यांना वेदनांची भीती वाटते.

मूल लहानपणी लहानपणी वाढत असताना, त्यांच्यावर त्यांच्या पालकांचा आणि नातेवाईकांचा प्रभाव पडतो. प्रत्येकालाच वाटते की त्यांनी वेगळे व्हावे, त्यांच्या खोडकर समवयस्कांचाही समावेश आहे ज्यांना ते त्यांच्यासारखे व्हावे आणि त्यांच्या वागण्या-बोलण्याशी जुळवून घ्यावे असे वाटते! या संघर्षादरम्यान, मुलाला प्रचंड दबाव जाणवतो. तथापि, मोठ्या प्रमाणात स्वातंत्र्याचा आनंद घेणारी लहान मुले नंतर खेदाने म्हणतात, "माझ्या पालकांनी मला माझ्या वागण्याचे हानिकारक परिणाम सांगितले असते तर मला आता बरे वाटले असते; जर त्यांनी सांगितले असते तर मी आता बरे झाले असते."

प्रौढत्वापर्यंत पोहोचण्यापूर्वी एखाद्या व्यक्तीला अनेक मानसिक आणि भावनिक संघर्षांना तोंड द्यावे लागते. या टप्प्यात, इंद्रिये अधिक सक्रिय होतात आणि तरुण किंवा तरुणी एका महत्त्वपूर्ण अंतर्गत लढाईत सामील होतात. इंद्रियांशी हा संघर्ष लक्षणीय असतो आणि तरुणांसाठी अंतिम विजय म्हणजे त्यांच्या अंतःप्रेरणेवर विजय मिळवणे आणि त्यांच्या अनियंत्रित इच्छांवर अंकुश ठेवणे.

जिवंत राहणे खूप छान आहे, पण आपल्याला नष्ट
करण्यासाठी अनेक शक्ती वाट पाहत आहेत. आफ्रिकेतील भक्षकांसोबतचे साहस हे जीवनाच्या साहसाच्या तुलनेत काहीच नाही आणि इतिहासातील कोणतेही साहस आनंद आणि उत्साहात त्याच्यापेक्षा जास्त नाही. कारणामुळे, मानवांना वन्य प्राण्यांपासून स्वतःचे संरक्षण कसे करावे हे माहित आहे,

परंतु त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या वाईट सवयी आणि त्यांच्या हानिकारक परिणामांपासून स्वतःचे संरक्षण कसे करावे हे माहित नाही. एखाद्या व्यक्तीचा सर्वात वाईट शत्रू स्वतः असतो. कोणत्याही शत्रूपेक्षा, प्राणघातक जंतूंपेक्षा, विनाशकारी बॉम्बपेक्षा किंवा इतर कोणत्याही धोक्यापेक्षा, जेव्हा तो चुकीचा असतो तेव्हा स्वतःला घाबरले पाहिजे. जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या आध्यात्मिक स्वभावाबद्दल पूर्ण अज्ञानात राहते आणि त्यांच्या वाईट सवयींना त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवू देते तेव्हा ते स्वतःचे शत्रू बनतात. जीवनाची ही लढाई जिंकण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे स्वतःशी मैत्री करणे. आध्यात्मिकदृष्ट्या विकसित स्वतः हा व्यक्तीचा मित्र असतो, तर अविकसित स्वतः हा त्यांचा शत्रू असतो.

आपण एखाद्या जंगली, अज्ञात भूमीचा शोध घेणार आहोत अशी कल्पना करणे सोपे आहे जर आपण जहाजाने जात असू तर आपण आपल्यासोबत एक लाईफबोट घेतली पाहिजे जेणेकरून जर जहाज बुडाले तर आपण स्वतःला वाचवण्यासाठी बोटीचा वापर करू शकू परंतु जीवनातील अनेक अनुभवांमध्ये, आपण सर्व खबरदारी घेतल्यानंतरही आपल्या लाईफबोट गळतात.

भक्षकांनी भरलेल्या जंगलात, तुम्ही त्या प्राण्यांपासून सावधगिरी बाळगू शकता, परंतु सूक्ष्म, कपटी धोक्यांवर मात करणे खूप कठीण आहे. आपल्याभोवती सतत असलेल्या लाखो जंतूंपासून स्वतःचे संरक्षण कसे करता येईल? आपण पाहू आणि ऐकू शकणाऱ्या धोक्यांपासून सावधगिरी बाळगल्यास आपण सुरक्षित आहोत असे आपल्याला वाटते, परंतु जंतूंपासून आपले संरक्षण करण्यासाठी आपले संरक्षण अपुरे आहे. रक्तप्रवाहात, पांढऱ्या रक्त पेशी सतत या जंतूंशी लढतात औषधे त्यांना सुन्न करतात. पांढऱ्या रक्त पेशी हे सैनिक आहेत जे त्यांचा सामना करतात आणि त्यांचा नाश करतात जर तुमचे रक्त कमकुवत असेल, तर हे "सैनिक" तुम्हाला मदत करू शकणार नाहीत. अनेक सुरक्षित आणि सुरक्षित वाटणाऱ्या व्यक्तींच्या फुफ्फुसांमध्ये, दुष्ट क्षयरोगाचे बॅसिली लपून बसतात, त्यांच्या यजमानावर झडप घालण्यास आणि त्याचा नाश करण्यास तयार असतात. निसर्ग या जंतूंच्या हल्ल्यांना

दूर करण्यासाठी एक संरक्षणात्मक अडथळा निर्माण करतो, परंतु जर शरीर प्रतिकार करू शकत नसेल तर त्या अडथळ्याचा परिणाम जास्त काळ टिकणार नाही. आपल्यातील जीवनाच्या अदृश्य जंगलात हा संघर्ष सुरू राहतो जर तुम्ही तुमचे अन्न सूक्ष्मदर्शकाखाली तपासले तर तुम्हाला ते चाखता येणार नाही की जंतू त्यावर खातात आणि तुम्ही ते सर्व गिळून टाकता! तुम्ही जे पाणी पिता ते देखील या सजीवांनी भरलेले आहे. जगात एकही शाकाहारी नाही कारण प्रत्येकजण दररोज लाखो जंतू खातात. तर, मानव खाणे थांबवतील का?

जीवनाच्या जंगलात सुरक्षितपणे प्रवास करण्यासाठी, एखाद्याने स्वतःला योग्य शस्त्रांनी सुसज्ज केले पाहिजे आणि एक सुप्रशिक्षित सैनिक बनले पाहिजे. ज्यांना स्वतःचे रक्षण करण्याचा योग्य मार्ग माहित नाही ते लवकर आपले प्राण गमावतात. परंतु आजार, परस्परविरोधी विचार, वाईट सवयी, कठोर नशीब आणि प्रतिकूल कर्म अशा सर्व परिस्थितींसाठी तयार असलेला शहाणा माणूस या साहसात विजयी होईल, ज्यासाठी सावधगिरी, दक्षता आणि काही पद्धती आणि रणनीतींची आवश्यकता असते ज्यामुळे आपण आपल्या अंतर्गत शत्रूंचा सामना करू शकतो आणि त्यांच्यावर मात करू शकतो, जे कोणत्याही बाह्य शत्रूपेक्षा खूपच भयानक आणि दृढनिश्चयी आहेत.

आपण आयुष्याचा प्रवास सुरू ठेवत असताना, आपल्या
शारीरिक, मानसिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक आजारांच्या आजारांवर आणि कारणांवर मात करण्याचे चांगले मार्ग आपण शिकतो जेव्हा आपण शारीरिक आजारांवर आणि मानसिक संघर्षांवर शांततेने मात करतो, तेव्हा आपण असे म्हणू शकतो की जीवन खरोखरच एक अद्भुत साहस होते परंतु खरा विजय मिळवण्यापूर्वी जीवन गोड आहे असे म्हणणे मूर्खपणाचे आहे जोपर्यंत एखादी व्यक्ती अंतिम टप्प्यावर पोहोचत नाही आणि त्याचा आत्मा देवामध्ये मुक्त होत नाही, तोपर्यंत त्यांच्यासाठी जीवन संपलेले नाही. त्यांना आत्म्यात वर जावे लागेल आणि नंतर साहसाचा शेवटचा अध्याय पूर्ण होईल.

जेव्हा एखादी व्यक्ती दुसऱ्याला दुःखात पाहते तेव्हा
ती देवाचे आभार मानते की त्यांना त्या विशिष्ट अनुभवातून जावे लागत नाहीये. पण कोणाला माहित आहे, आता त्यांची पाळी येऊ शकते. शरीराला हानी पोहोचवण्याच्या शक्यता असंख्य आहेत, म्हणून एखाद्याने सतर्क राहिले पाहिजे आणि सर्व घटना आणि आश्चर्यांसाठी तयार राहिले पाहिजे.

शास्त्रज्ञ म्हणतात: "स्वस्थ, पौष्टिक अन्न खा आणि जंतूंपासून स्वतःचे रक्षण करण्यासाठी आरोग्य मार्गदर्शक तत्त्वांचे पालन करा" राजकारणी म्हणतात: "तुमच्या शत्रूंपासून स्वतःचे आणि तुमच्या देशाचे रक्षण करण्यासाठी शूर सैनिक बना"

आपण खरोखरच एका विचित्र जगात राहतोय प्रेम, कोमलता
आणि त्यागाच्या आदर्श असलेल्या मातांनाही दुसऱ्यांच्या मुलांना मारण्याचे प्रशिक्षण दिले जात आहे किती भयानक! पण कधीकधी, युद्ध चांगले आणते; ते आपल्यातील भित्रेपणा आणि इच्छाशक्तीची कमकुवतपणा काढून टाकते.

जीवनाची जंगले आणि जंगले शत्रूंनी भरलेली आहेत: रोग, गरिबी, दुःख, वाईट सवयी आणि चुकीच्या इच्छा याशिवाय विचारात घेण्यासारख्या आणि पाळण्यासारख्या असंख्य गोष्टी आहेत, इतक्या की जर आपण त्या सर्व आपल्या मनात ठेवण्याचा प्रयत्न केला तर जीवन असह्य होते. जीवनाच्या प्रत्येक पैलूमध्ये गुंतागुंत प्रचंड झाली आहे आणि लोक एका प्रकारच्या संमोहनाच्या जादूखाली असल्याचे दिसून येते. म्हणूनच, मानवतेने वेगवेगळ्या दृष्टिकोनांचा प्रयत्न करण्याची आणि मनाच्या अमर्याद शक्ती आणि क्षमता सक्रिय करण्याची वेळ आली आहे.

देवाने आपल्याला संरक्षणाचे एक अद्भुत साधन दिले आहे:
मन हे मशीनगन, वीज, विषारी वायू किंवा कोणत्याही औषधापेक्षा अधिक शक्तिशाली आहे. या मनाचे संगोपन आणि बळकटीकरण केले पाहिजे. जीवनाच्या साहसाचा एक महत्त्वाचा भाग म्हणजे मनावर नियंत्रण ठेवणे आणि ते नेहमीच शिस्तबद्ध आणि देवाशी सुसंगत ठेवणे. यशस्वी आणि आनंदी जीवनाचे हे एक रहस्य आहे.

मानव जरी शारीरिक उपचार पद्धती आणि उपचार पद्धती
वापरत असले तरी, त्यांनी या पद्धतींवर विश्वास ठेवू नये तर त्यामागील देवाच्या सामर्थ्यावर विश्वास ठेवावा. आपण देवाकडे आपल्याला समज आणि इच्छाशक्ती देण्याची विनंती केली पाहिजे जेणेकरून आपण औषधांवर अवलंबून राहू नये तर त्याच्यावर आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे आपल्या मनाच्या सामर्थ्यावर अवलंबून राहू.

मनाला प्रशिक्षित करून आणि ध्यानाद्वारे देवाशी सुसंवाद साधून ती मानसिक स्थिती कशी मिळवायची हे मानवांना शिकवले गेले नाही. तथापि, भौतिक जग आणि त्याच्या भौतिक उपायांना नाकारण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी मन तुमच्या पूर्ण नियंत्रणाखाली असले पाहिजे. जोपर्यंत तुम्ही हे साध्य करत नाही तोपर्यंत, शरीराला मदत करण्यासाठी तार्किक पावले उचलणे चांगले. जेव्हा एखादी व्यक्ती जळत्या अंगाराला जळत न जाता पकडू शकते, तेव्हा ते भौतिक जग नाकारू शकते आणि घोषित करू शकते की मन हे सर्वस्व आहे. अन्यथा, पदार्थ अस्तित्वात आहे आणि त्याच्या नियमांनुसार तार्किक आणि व्यावहारिक मार्गांनी हाताळले पाहिजे.

देवाने आपल्याला एक अजिंक्य शस्त्र देखील दिले आहे ज्याच्या मदतीने आपण सर्व दुःख आणि वेदनांवर मात करू शकतो: ज्ञानाचे शस्त्र, जे आपल्याला देवाशी एकरूप होऊन मिळते. आजारपण, निराशा आणि दुर्दैवावर मात करण्याचा सर्वात सोपा मार्ग म्हणजे आपल्या निर्माणकर्त्याशी सतत एकरूप राहणे.

लोक जीवनाच्या जंगलातील लहान मुलांसारखे असतात,
ज्यांना त्यांच्या वैयक्तिक परीक्षा आणि संकटांमधून शिकण्यास भाग पाडले जाते, आजारपण आणि वाईट सवयींच्या अडचणींमधून अडखळत आपण वारंवार मदत घेतली पाहिजे आणि आपले विचार आणि कृती देवाशी आणि त्याच्या अपरिवर्तनीय नियमांशी जुळवून घेण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

जेव्हा तुमच्या डोळ्यांसमोर जग अंधारमय होते आणि जीवनातील अडचणी तुम्हाला व्यापून टाकतात, तेव्हा लक्षात ठेवा की देव जवळ आहे आणि त्याच्या उपस्थितीच्या किल्ल्यात सुरक्षित आणि सुरक्षित वाटा. जीवनाच्या मार्गांवर तुमचे

संघर्ष आणि सर्व प्रकारच्या विध्वंसक प्रभावांना तोंड देणे असूनही, लक्षात ठेवा की ते तुम्हाला नष्ट करण्यासाठी नाहीत, तर तुमच्या श्रद्धेची परीक्षा घेण्यासाठी आणि तुमची सुप्त शक्ती जागृत करण्यासाठी आहेत. आपण जीवनाच्या लढाईत टिकून राहिले पाहिजे आणि आपल्या सभोवतालच्या सर्व वाईट गोष्टींचा सामना केला पाहिजे, आपल्यातील दैवी उपस्थितीच्या सर्वसमावेशक शक्तीने त्यांना नष्ट केले पाहिजे आणि पराभूत केले पाहिजे. आणि जीवनाच्या साहसाच्या शेवटी, आपण म्हणू: हे प्रभु, धैर्य धरून राहणे आणि शेवटपर्यंत संघर्ष चालू ठेवणे कठीण होते, परंतु आपण आम्हाला दिलेली शक्ती आमच्या भीतींपेक्षा मोठी होती आणि त्या महान शक्तींमुळे, आम्ही विजयी झालो आणि आम्हाला जाणवले की आम्ही तुमच्या दैवी प्रतिमेत निर्माण झालो आहोत. तू विश्वाचा प्रभु आहेस आणि सर्वत्र उपस्थित आहेस, तर जोपर्यंत तू आमच्यासोबत आहेस तोपर्यंत आम्हाला कशाची भीती वाटते आणि आम्ही कोणाची भीती बाळगतो?

ज्या क्षणी एखाद्या व्यक्तीला कळते की तो माणूस झाला
आहे, त्याची भीती वाढते आणि असे वाटते की त्यातून सुटका नाही. त्यांनी कितीही खबरदारी घेतली तरी, चुका ज्यातून जाऊ शकतात त्यात पोकळी राहते. देवाशिवाय खरी शांती नाही आणि त्याच्याशिवाय शांती नाही. आपण आफ्रिकेच्या जंगलात असो, युद्धभूमीवर असो किंवा गरिबी आणि गरिबीच्या जबड्यात असो, आपण देवाला कुजबुजले पाहिजे: मी तुझ्या अजिंक्य उपस्थितीच्या संरक्षणाखाली आहे, हे परमेश्वरा! मी जीवनाच्या पुढच्या ओळींवर पुढे जातो आणि मला वाटते की मी तुझ्या संरक्षणाखाली आणि काळजीखाली आहे!

सुरक्षिततेचा दुसरा कोणताही मार्ग नाही. तुम्ही जे
काही करता त्यात तर्क आणि तर्क वापरा आणि देवावर पूर्ण विश्वास ठेवा. देव त्याची काळजी घेणाऱ्या आणि त्याच्या नियमांचा आदर करणाऱ्या सर्वांची काळजी घेतो आणि जे त्याच्याकडे मनापासून आणि आत्म्याने वळतात त्यांना तो स्वीकारतो, त्यांच्यावर त्याचे आशीर्वाद वर्षाव करतो आणि त्यांचा उदरनिर्वाह सतत आणि अखंडपणे चालू राहतो याची खात्री करतो.

अनेक जण आजारांना बळी पडले आहेत आणि वाईट सवयींना बळी पडले आहेत, स्वतःला त्यातून बाहेर काढू शकत नाहीत असे म्हणता कामा नये की जीवन प्रत्येक दिशेने असलेल्या सापळ्यातून बाहेर पडण्याचा कोणताही मार्ग नाही. एखाद्या व्यक्तीला येणाऱ्या परीक्षा आणि संकटे तात्पुरती असतात आणि ती त्यांच्या दृढनिश्चयावर आणि त्यांच्यावर एक-एक करून मात करण्यासाठी त्यांच्या इच्छाशक्तीच्या सक्रियतेवर अवलंबून असतात. विशिष्ट कालावधीसाठी अपयश म्हणजे जीवनाच्या लढाईत पराभव होत नाही. यशस्वी आणि विजयी व्यक्ती सतत स्वतःला खात्री देते की ते परिस्थितीपेक्षा बलवान आहेत आणि जोपर्यंत ते देवासोबत आहेत आणि देव त्यांच्यासोबत आहे तोपर्यंत त्यांना कशाचीही भीती वाटत नाही, खोलवर समजून घेते की जीवन आणि मृत्यू या चेतनेच्या दोन वेगवेगळ्या अवस्था आहेत.

देवाने आपली परीक्षा घेण्यासाठी आणि आपल्यातील आत्म्याचे अमरत्व प्रकट करण्यासाठी सर्वकाही निर्माण केले आहे. हे जीवनाचे साहस आहे आणि त्याचा एकमेव उद्देश आहे. प्रत्येक व्यक्तीचे साहस अद्वितीय असते आणि त्यांनी आरोग्य, मन आणि आत्म्याच्या सर्व आव्हानांना समज, इच्छाशक्ती आणि देवावरील श्रद्धेने तोंड देण्यासाठी तयार असले पाहिजे, हे जाणून की शरीराचे काहीही झाले तरी त्यांचा आत्मा मरत नाही. खरोखर, कोणतेही शस्त्र - कोणतेही शस्त्र - त्या आत्म्याचा नाश करू शकत नाही. आग किंवा पाणी त्याला जाळू शकत नाही, कारण ते एकमेव देवाचे स्वरूप आहे.

मृत्यू हा शेवट नाही हे जाणणे आश्चर्यकारक आहे, कारण
या ज्ञानाने आपल्याला मानसिक शक्ती आणि भ्रमापासून मुक्तता मिळते जेव्हा आजार येतो आणि शरीर कार्य करणे थांबवते, तेव्हा आत्मा विश्वास ठेवतो की तो मृत आहे, परंतु देव त्याला स्पर्श करतो आणि तो अजूनही जिवंत आहे याची खात्री देतो. युद्धभूमीवर बॉम्ब किंवा श्रापनेलने मारलेला एक सैनिक ओरडतो, "मी मृत आहे, माझ्या देवा!" पण देव उत्तर देतो, "नक्कीच नाही! तू माझ्याशी बोलत नाहीस का? काहीही तुला नष्ट करू शकत नाही तू एक अमर आत्मा आहेस आणि तू फक्त स्वप्न पाहत आहेस की तू मृत आहेस" मग आत्म्याला कळते

की शरीरातून मृत्यूतून जाण्याचा अनुभव तितका भयानक नाही जितका तो अनेकदा चित्रित केला जातो. शरीरातील आत्म्याच्या अस्तित्वाची मर्यादित जाणीव शरीराचे नुकसान होणे हा सर्व गोष्टींचा अंत आहे या विश्वासासाठी जबाबदार आहे, तर प्रत्यक्षात, आत्मा जिवंत आहे आणि मरत नाही कारण तो जिवंत आणि शाश्वत देवाची प्रतिमा आहे.

खरे योगी सर्व परिस्थितीत त्यांच्या मनावर नियंत्रण ठेवण्यास सक्षम असतात जेव्हा एखादा साधक या टप्प्यावर पोहोचतो तेव्हा त्यांना मुक्तता मिळते आणि त्यांना जाणीव होते की जीवन हे एक पवित्र साहस आहे. पैगंबर आणि महान व्यक्तींनी हे सत्य दाखवून दिले आहे, कारण त्यांच्या महान आणि शुद्ध आत्म्यांना काहीही हानी पोहोचवू शकत नाही. त्यांनी दैवी प्रेमाचा पूर्ण अनुभव घेतला आणि तेच प्रेम जीवनाच्या साहसातील सर्वात रोमांचक आणि टिकाऊ घटक आहे.

मानवी प्रेम हे देवाच्या निःशर्त प्रेमात रुजलेले नसल्यास निरर्थक आहे. एक तरुण आणि स्त्री प्रेमात पडू शकतात आणि नंतर द्वेषात पडू शकतात. मानवी मोह अपूर्ण आहे आणि अनेक परिस्थितींनी बांधलेला आहे, तर दैवी प्रेम परिपूर्ण आणि अंतहीन आहे.

जीवनाचे हे साहस तेव्हाच पूर्ण होईल जेव्हा एखादी व्यक्ती इच्छाशक्ती आणि बुद्धीने धोके आणि चुकांवर मात करेल, जसे महान लोकांनी केले होते. मग ते मागे वळून म्हणतील, "त्या परीक्षा कठीण आणि धोकादायक होत्या, आणि मी जवळजवळ पडलो होतो, परंतु देवाने माझे डोळे उघडल्यानंतर आणि मला पवित्र ज्ञान दिल्यानंतर आता मला स्वतःवर विश्वास आहे."

जेव्हा देव आपल्याला शेवटी सांगतो: "त्या सर्व भयानक,
कटू परीक्षा संपल्या आहेत, मी कायम तुमच्यासोबत आहे, आणि आता काहीही तुमचे नुकसान करू शकत नाही" तेव्हा आपण असे म्हणू शकतो की जीवन एक अद्भुत साहस आहे.

आजार आणि संकटांना तोंड देऊन, एकामागून एक येणाऱ्या अडचणींवर मात करून मानवी मन बळकट होते. मनाला जे काही

कमकुवत करते ते त्याचा सर्वात वाईट शत्रू असते आणि जे काही त्याला बळकट करते ते त्याचे सुरक्षित आश्रयस्थान असते. तुमच्या मार्गात येणाऱ्या अडचणी आणि दुर्दैवांचा तिरस्कार करा.

(अबू अल-कासिम अल-शब्बी यांच्या शब्दात):

आजारपण आणि शत्रू असूनही मी उंच शिखरावर गरुडासारखा जगेन.

मी ढग, पाऊस आणि वादळांची थट्टा करत चमकणाऱ्या
सूर्याकडे पाहतो.

देवाने मला दाखवून दिले आहे की हे जीवन फक्त एक स्वप्न आहे जेव्हा तुम्ही देवामध्ये जागृत व्हाल तेव्हा तुम्हाला ते आनंद आणि दुःखाचे क्षणभंगुर स्वप्न म्हणून आठवेल, त्याहून अधिक काही नाही.

आणि मग तुम्हाला कळेल की तुम्ही एकाच देवामध्ये अनंतकाळासाठी अमर आहात.

तुम्हाला शांती असो.

आध्यात्मिक पोषण
सर्व काही निघून जाईल आणि नाहीसे होईल, आणि फक्त देवच शाश्वत स्थिरता आणि जगभरात वाहणाऱ्या सर्व भयंकर .वादळांपासून सुरक्षित आश्रय आहे

***

क्षणभंगुर मानवी मैत्री ही निःशर्त नसते आणि
बहुतेकदा स्वार्थाने कलंकित असते, कारण जेव्हा स्वार्थ संपतो तेव्हा प्रेम देखील संपते. तथापि, आध्यात्मिक मैत्री आणि खरे, मनापासून प्रेम, त्या मैत्रीचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि त्या प्रेमाची शुद्धता जपण्यासाठी आपल्यात सामायिक जबाबदारीची भावना निर्माण करते. जेव्हा

आपण एखाद्याला समजून घेण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा आपण त्यांना अस्वस्थ करणारे काम करू शकत नाही आणि जेव्हा आपण त्यांना समजून घेण्याचा प्रयत्न करत नाही, तेव्हा .सुसंगतता अस्तित्वात नसते

***

असा दिवस येईल जेव्हा मी या जगाचा निरोप घेईन, पण जोपर्यंत मी या पृथ्वीवर आहे तोपर्यंत माझा सर्वात मोठा आनंद देवाच्या चमत्कारांबद्दल माझ्यावर विश्वास ठेवणाऱ्यांशी बोलण्यात आणि मला सांत्वन, स्वातंत्र्य आणि सुरक्षितता देणाऱ्या त्या दैवी प्रकाशाची त्यांची तळमळ .वाढवण्यात आहे

:स्वतःची पुष्टी

देवाकडून माझी शक्ती उधार घेऊनच मी माझी सर्व
कर्तव्ये पार पाडू शकतो. म्हणून, माझी पहिली इच्छा त्याला प्रसन्न करणे आहे. देव हा माझ्या हृदयातील पहिला प्रेम आहे, माझ्या आत्म्याची सर्वात मोठी आकांक्षा आहे आणि .माझ्या इच्छाशक्तीचे आणि मनाचे अंतिम ध्येय आहे

***

आपला खरा स्वभाव - आत्मा - अमर आहे आपण अस्तित्वात आहोत आणि आपले अस्तित्व शाश्वत आहे लाट किनाऱ्यावर येते आणि नंतर स्वतःला न गमावता समुद्रात परत येते; उलट, ती समुद्राशी एकरूप होते किंवा ती दुसऱ्या लाटेच्या रूपात .पुन्हा [किनाऱ्यावर] परत येऊ शकते
***

जर एखाद्या विद्युत उपकरणाच्या तारा तुटल्या तर तज्ञ त्या बदलू शकतात. पण जेव्हा मज्जातंतूंच्या ऊतींना तीव्र

जळजळीमुळे नुकसान होते तेव्हा मज्जातंतू त्यांचे कार्य गमावतात आणि त्यांची जागा कोण घेऊ शकते? म्हणूनच, मौल्यवान मज्जासंस्थेशी व्यवहार करताना अत्यंत काळजी आणि सावधगिरी बाळगली पाहिजे, कारण ती आतून पुन्हा निर्माण होते आणि जर ती खराब झाली तर ती दुरुस्त करता येत नाही .किंवा दुसऱ्या उपकरणाने बदलता येत नाही
***

विद्यार्थी त्यांचे शिक्षक परमहंस यांच्यासोबत निसर्गाच्या सानिध्यात पिकनिकचा आनंद घेत होते आणि ते :त्यांना म्हणाले
शांतीचा अनुभव घेणे आणि आनंदाने समृद्ध असणे किती अद्भुत आहे! देवाची इच्छा आहे की आपण साधेपणाने जगावे आणि .आध्यात्मिक आनंद अनुभवावा
***

ज्याप्रमाणे एखादी व्यक्ती त्रासदायक दुःस्वप्नातून जागे होते आणि त्याला जाणवते की त्याने जे पाहिले ते फक्त एक स्वप्न होते, त्याचप्रमाणे दैवी चेतना एखाद्या व्यक्तीला झोपेच्या आणि गोंधळाच्या दुःस्वप्नातून जागे होण्यास आणि जीवनाच्या अर्थ आणि उद्देशाची एक नवीन जाणीव .होण्यासाठी प्रोत्साहित करते
जर आपल्याला आध्यात्मिक जागृतीची पहाट अनुभवायची
असेल आणि निश्चिततेच्या प्रकाशाचे साक्षीदार व्हायचे असेल, तर आपण आतील आवाज ऐकला पाहिजे आणि त्याच्या .प्रेरणेला प्रतिसाद दिला पाहिजे
आपण मार्गावरून भ्रमाचे दगड आणि अज्ञानाचे दगड काढून टाकले पाहिजेत जे आत्म्याच्या प्रवासात अडथळा आणतात आणि त्याच्या हालचालीत अडथळा आणतात. आपण उदासीनतेच्या झोपेतून जागृत होण्याच्या दारावर तळमळीच्या हाताने ठोठावले पाहिजे, जेणेकरून आपण आनंदाच्या झुळूकांचा श्वास घेऊ शकू आणि आपल्या प्रत्येक विचारात, आपल्या प्रत्येक भावनांमध्ये आणि आपल्या प्रत्येक कृतीत स्वर्गीय वीज आणू .शकू
***

जोपर्यंत चांगल्या इच्छा वाईट इच्छांवर मात करत
नाहीत आणि इच्छाशक्ती सत्याच्या झऱ्याकडे आणि

अस्तित्वातील सर्व चांगल्या गोष्टींच्या उगमाकडे योग्य दिशेने निर्देशित केली जात नाही तोपर्यंत खरा आनंद .अनुभवता येत नाही
***

खरी मैत्री ही सर्व संपत्तींपेक्षा मोठी असते जर तुम्ही लोकांचे खरे मित्र बनू शकलात तर तुम्हाला देव .मिळेल
***

देव हा ज्ञानाचा आणि चांगल्या आत्म्यांवर वाहणाऱ्या तेजस्वी प्रेरणांचा स्रोत आहे. तो प्रेमळ हृदयांच्या धूपदानातून निघणारा स्वर्गीय सुगंध आहे. तो आत्म्याला .पवित्र परमानंदाने भरणारा सर्वात मोठा आनंद आहे
***

प्रभू, मी तुला माझ्या आत्म्याला प्रबुद्ध करण्याची विनंती करतो जेणेकरून मी अंतिम सत्य समजून घेऊ शकेन. प्रभू, मी तुला निसर्गाच्या प्रकटीकरणांमध्ये - फुले, झाडे आणि सर्व सुंदर गोष्टींमध्ये प्रकट झालेले पाहेन. खोल आध्यात्मिक चिंतनाद्वारे, मी शांतीचे दरवाजे उघडेन आणि माझे जीवन सुधारण्यासाठी अधिक प्रयत्न करेन जेणेकरून मला .त्याचा खरा अर्थ अधिक चांगल्या प्रकारे समजेल
***

जेव्हा मी इतरांसोबत असतो तेव्हा मी पूर्णपणे
उपस्थित असतो आणि त्यांच्याशी संवाद साधण्यात मला खूप आनंद मिळतो आणि जेव्हा मी एकटा असतो तेव्हा मला तोच आनंद मिळतो आणि जेव्हा मी काम करतो तेव्हा मी माझ्या सर्व उर्जेने आणि इच्छाशक्तीने काम करतो आणि मला वाढता आनंद .जाणवतो
आपण खऱ्या इच्छेने आणि आंतरिक आनंदाने काम केले
पाहिजे, अन्यथा आपण आपली चैतन्य गमावू आणि आपली ऊर्जा पुन्हा मिळवू शकणार नाही. आपण नेहमीच प्रामाणिक असले पाहिजे आणि आपल्या इच्छाशक्तीसोबत प्रामाणिकपणा जोपासला पाहिजे, कारण प्रामाणिकपणाने आपण इतरांशी अधिक सुसंवाद .साधू शकतो
***

तुमच्यापासून हरवलेल्या प्रेमाबद्दल शोक करू नका, मग
ते मृत्यूमुळे असो किंवा मानवतेच्या चंचल आणि सतत बदलणाऱ्या स्वभावामुळे असो. प्रेम स्वतः कधीच खरोखर हरवलेले किंवा मृत नसते, तर ते तात्पुरते तुमच्यापासून लपलेले असते, जेणेकरून कदाचित तुमच्या सततच्या शोधात तुम्हाला त्याचे खरे सार सापडेल आणि प्रेम त्याचे तात्पुरते लपलेले राहते जोपर्यंत तुम्हाला ते तुमच्या आत्म्याच्या सर्वात खोल कोपऱ्यात राहणाऱ्या दिव्य .प्रियकराच्या रूपात सापडत नाही
***

एखाद्या व्यक्तीने दिवसेंदिवस त्याच अस्वस्थ मानसिक स्थितीत जगू नये. जर एखादी व्यक्ती प्रामाणिकपणे प्रार्थना करते आणि देवावर विश्वास ठेवते की तो जे मागतो .ते तो देईल, तर त्याला देवाचे आशीर्वाद आणि मदत मिळेल
जर एखादी वाईट सवय खोलवर रुजलेली असेल, तर ती व्यत्यय आणून आणि विस्थापित करून एक विरोधाभासी आणि विरोधी मानसिक सवय तयार करून आणि ती विषारी सवय निष्प्रभ होईपर्यंत ती .सक्रिय करून ती बदलणे आणि विस्थापित करणे शक्य आहे एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की तो चांगल्यासाठी बदलेल आणि सध्या त्याच्या काही कमकुवतपणा .असूनही तो मजबूत राहील
ज्या क्षणी एखादी व्यक्ती सकारात्मक बदल घडवण्याचा संकल्प करते, त्या क्षणी त्याला असे वाटेल की तो एक वेगळा माणूस बनला आहे आणि ती भावना त्याला भरपूर प्रमाणात ऊर्जा .आणि आंतरिक आनंद देईल
***

कधीकधी देव त्याच्या प्रेमींना एक महान प्रकाश, एक वैश्विक आवाज, अमर्याद आनंद किंवा अत्यंत गोडवा असलेल्या .प्रेमाच्या रूपात प्रकट करतो
किंवा समज, शहाणपण आणि ज्ञान म्हणून
त्याचा प्रकाश अनंतकाळापर्यंत वैश्विक पंखांसारखा पसरतो आणि पसरतो, आणि कधीकधी मला त्या प्रकाशाच्या हृदयात .ही पृथ्वी स्वप्नासारखी दिसते
आणि म्हणून मला जाणवले की जग एक स्वप्न आहे
***

तुमचे आणि तुमचे खरे मित्र कितीही मतभेद असले तरी, तुमच्यामध्ये नेहमीच समजूतदारपणा आणि संवाद असतो. अशा मैत्री परस्पर आदरावर आधारित असतात आणि तुमच्यासाठी खूप अर्थपूर्ण असतात. देवाच्या प्रेमावर आधारित मैत्री हे .एकमेव नाते आहे जे टिकते
***

एखाद्याचे लक्ष आत वळवून आत्म्याचे आनंदी तेज जाणवू शकते. मनाचा वापर करून आत्म्याच्या लपलेल्या क्षेत्रात विचारांच्या सुंदर दृश्यांचा आनंद घेऊन, स्वतःमध्ये .खोलवर राहून हे साध्य करता येते
***

या पृथ्वीवर माणसाने जे काही साध्य केले आहे ते सर्व केल्यानंतर, जीवन रिकामे वाटते, कारण शेवटी, त्याला सर्वकाही मागे सोडावे लागेल एक दिवस येईल जेव्हा माणूस त्याच्या सर्व भौतिक संपत्तीपासून वेगळा होईल लोक श्रीमंतांचा त्यांच्या संपत्ती आणि शक्तीसाठी हेवा करतात, परंतु ते देखील सर्वकाही मागे सोडतील आणि या .पृथ्वीवरून फक्त त्यांची कृत्ये त्यांच्यासोबत असतील
***

एका शिष्याला आध्यात्मिक अनुभवात अपयश आले आणि तो पश्चात्ताप आणि कटुतेने स्वतःला दोष देऊ लागला. गुरु :परमहंस त्याला म्हणाले
स्वतःला पापी समजू नका, कारण जर तुम्ही असे केले तर तुम्ही तुमच्यातील दैवी चेतना दूषित करता. स्वतःला तुमच्या कमकुवतपणाशी का जोडायचे? त्याऐवजी, स्वतःला हे सत्य पटवून द्या: "मी देवाच्या जवळ आहे आणि तो माझ्यावर :प्रेम करतो" त्याला प्रार्थना करा
हे देवा, मी कृतघ्न असो किंवा चांगला असो, मी तुझा आहे," ".हे परमेश्वरा, माझी आठवण आणि तुझी तळमळ जागृत कर
***

स्वतःबद्दल जास्त बोलणाऱ्या एका गर्विष्ठ पाहुण्याशी :बोलल्यानंतर ज्ञानी परमहंस म्हणाले

दैवी दयेचा पाऊस अभिमानाच्या उंच शिखरांवर जमत नाही," ".तर तो नम्रतेच्या दरींमध्ये सहजपणे वाहतो
***

ही पृथ्वी एका मोठ्या घरासारखी आहे जी एका जागतिक कुटुंबाला आश्रय देते, तिची मध्यवर्ती उष्णता सूर्याद्वारे प्रदान केली जाते, त्याच चंद्राने प्रकाशित केली जाते आणि त्याच ताऱ्यांनी सजवली जाते. तिचे सदस्य समान हवा श्वास घेतात, समान अन्न खातात आणि समान पाणी पितात. सर्व मानवी शरीरे वेदना आणि दुखापतींना संवेदनशील असतात. सर्व भाषांमागे एकच विचार असतो आणि सर्व लोकांच्या .सर्व राष्ट्रीय वैशिष्ट्यांमागे एकच मानवी स्वभाव असतो
***

परमेश्वरा, मी करत असलेल्या प्रत्येक कृतीत मला तुझी उपस्थिती जाणवू दे. तुझ्या मार्गदर्शनाच्या प्रकाशाला अस्पष्ट करणारी भीतीची सावली दूर करण्यास मला मदत कर आणि तुझ्या आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या .हृदयाच्या बागेत माझ्या उत्कटतेची फुले फुलू दे
***

मी माझ्या प्रार्थना माझ्या उत्कटतेच्या माळेवर
वाचतो, त्याचे मणी दैवी प्रेमाच्या धाग्याने बांधलेले .आहेत
माझ्या प्रिय देवा, मला जीवनाची कोकिळा बनव जी तुला सर्वात मधुर गाणी गाते, मला तुझ्याबद्दलच्या माझ्या स्वप्नांमधून आणि तुझ्यासाठीच्या माझ्या तळमळीतून .निर्माण करू दे
तुमच्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी मी चढणारी एक शिडी जीवनाच्या लहरी सरोवरात, मी तुमचे वैश्विक जीवन
पाहतो. मी तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही माझ्या इच्छांच्या नद्यांना मार्गदर्शन करा, जे कष्टाच्या वाळवंटातून वाहतात, जेणेकरून त्या तुमच्या वैश्विक .महासागरात मिसळतील
***

पाप म्हणजे अशी कोणतीही गोष्ट जी एखाद्या व्यक्तीला देवाबद्दल अनभिज्ञ ठेवते आणि त्याच्याबद्दल बेफिकीर .ठेवते

***

मी जीवन आणि मृत्यूच्या पानावर तुझ्या दवचा थरथरणारा थेंब आहे, जो किनारा नसलेल्या तुझ्या दिव्य समुद्राकडे .वाहतो
मी तुझ्या दवचा एक भटकणारा थेंब आहे, शेवटी स्वर्गीय .घरी परतत आहे
मी भूतकाळ, वर्तमान आणि भविष्यकाळाच्या पाकळ्यांवर .नाचणारा तुझ्या शाश्वत दवचा एक थेंब आहे
मी तुझ्या दवचा एक थेंब आहे, प्रेमाने मातलेला, पृथ्वीवरील मोहांच्या पानांवरून सुरक्षितपणे उडणारा, तुझ्या ज्ञानाच्या शुद्ध, निर्मल पाण्यामध्ये मिसळण्यासाठी मी स्वतःला गमावू इच्छित नाही, तर तुझ्या विशाल समुद्रात विलीन होऊन अमर्यादपणे विस्तारू इच्छितो. होय, मी तुझ्या दवचा एक थेंब बनू इच्छितो, देवासाठी .तहानलेल्या प्रत्येक ओठाने पिऊन टाकलेला
***

जेव्हा इतर सर्वजण तुमचा गैरसमज करतात तेव्हा देव तुम्हाला समजतो. तोच प्रेमळ आहे जो तुमची कोमलतेने काळजी घेतो आणि तुमच्यावर नेहमीच दयाळू असतो. इतर लोक तुम्हाला थोड्या काळासाठी त्यांचे प्रेम देतात आणि नंतर तुम्हाला सोडून देतात. पण देव तुम्हाला कधीही सोडत नाही किंवा सोडत .नाही
***

इच्छाशक्ती विचारांना उर्जेत रूपांतरित करते आणि जे उल्लेखनीय यश मिळवतात ते अढळ इच्छाशक्तीचे लोक असतात जेव्हा एखादी व्यक्ती आपली इच्छाशक्ती जोपासते, तेव्हा ते प्रतिकूल परिस्थितींना बळी पडत नाहीत, कितीही मोठ्या अडचणी आल्या तरी, उलट ते सतत स्वतःला खात्री देतात की .जीवनाच्या लढाईत त्यांचा पराभव होणार नाही
***

गुरु परमहंस जटिल तात्विक मुद्द्यांवर चर्चा करत
असताना एका अहंकारी बुद्धिवाद्याने त्यांना गोंधळात

टाकण्याचा प्रयत्न केला, म्हणून गुरु हसत म्हणाले: "सत्य "कधीही प्रश्नांना घाबरत नाही
शिक्षक म्हणाले, "देवाला आपल्याला सोडून देणे किंवा सोडून देणे अशक्य आहे. तो आपल्याला मदत करण्यासाठी आणि आपली आध्यात्मिक प्रगती वेगवान करण्यासाठी प्रत्येक ".प्रकारे गुप्तपणे कार्य करतो
***

महान लोक देवाने दिलेल्या एकाग्रतेच्या शक्तीने सर्वकाही साध्य करतात, ही शक्ती ध्यानाद्वारे विकसित केली जाऊ शकते. जेव्हा आपण या एकाग्र दैवी शक्तीचा वापर करतो तेव्हा आपण यश मिळवू शकतो आणि आपले शरीर, मन आणि आत्मा .विकसित करू शकतो
***

पूर्वेकडील लोक, नियमानुसार, आध्यात्मिकदृष्ट्या प्रवृत्त असतात. ते जीवनाकडे तात्विक दृष्टिकोनातून पाहतात आणि चिंतन करण्याची त्यांची नैसर्गिक प्रवृत्ती जोपासतात. तथापि, बरेच पूर्वेकडील लोक आध्यात्मिक ज्ञानाचा पाठलाग करण्याऐवजी आळशीपणा आणि आळशीपणात आपला मोकळा वेळ घालवतात, तरीही त्यांच्यात आध्यात्मिक .जागरूकता जास्त असते
***

जेव्हा एखादी व्यक्ती डोळे बंद करते तेव्हा त्याला वाटते की हे संपूर्ण जग म्हणजे त्रास आणि दुःख आहे, परंतु जेव्हा तो ज्ञानाचे डोळे उघडतो आणि शांतता आणि संतुलन राखतो तेव्हा तो या जगाचा आनंद अशा प्रकारे घेईल जणू तो एक .आनंददायी चित्रपट पाहत आहे
***

:ध्यान सुरू करण्यासाठी
तुमचा पाठीचा कणा सरळ ठेवून शांत बसा आणि तुमचे
अस्वस्थ डोळे तुमच्या पापण्यांनी झाका. त्यांना स्थिर ठेवा. तुमच्या शरीराच्या वस्तुमानाच्या भावनेपासून तुमचे मन मुक्त करा आणि तुमच्या जड स्नायू आणि हाडांशी जोडलेल्या नसा आराम करा. खडबडीत मांसाने बांधलेल्या

हाडांच्या दाट गठ्ठ्याला वाहून नेण्याची आणि हलवण्याची .कल्पना विसरून जा
आराम करा, शारीरिक ओझ्यापासून तुमचे मन मुक्त करा. तुमच्या शारीरिक वजनाबद्दल विचार करू नका, तर तुमचा आत्मा जड असण्याच्या कायमच्या गुणापासून मुक्त झाला आहे असे वाटा. तुमचे विचार वर, खाली, डावीकडे आणि उजवीकडे, अनंतात किंवा तुम्हाला हव्या असलेल्या कोणत्याही ठिकाणी उडू .द्या
शरीरापासून तुमची मानसिक मुक्तता अनुभवा आणि चिंतन
करा. स्वप्न पहा, जगा आणि ही वाढ अनुभवा. तुम्ही एका स्थिर स्थितीत बसून राहिल्याने, हे स्वातंत्र्य हळूहळू आणि सतत .वाढत जाईल
तुमच्या पापण्यांचे दरवाजे बंद करा आणि कामुक मोहाचे नृत्य थांबवा. तुमच्या मनाला तुमच्या हृदयाच्या अमर्याद आणि अंतहीन झऱ्यात उतरू द्या. तुमचे मन तुमच्या हृदयात रमून जा, जे जीवनदायी रक्ताने वाहते, आणि तुमचे लक्ष त्याच्या तारांवर केंद्रित ठेवा जोपर्यंत तुम्हाला त्याचे लयबद्ध ठोके जाणवत नाहीत. प्रत्येक ठोक्यासह, .जीवनाची शक्तिशाली नाडी जाणवा
कल्पना करा की तेच वैश्विक जीवन लाखो मानवांच्या आणि .अब्जावधी इतर प्राण्यांच्या हृदयाचे दरवाजे ठोठावत आहे तुमच्या हृदयाचे अखंड ठोके तुमच्या ज्ञानाच्या दारापलीकडे असीम शक्तीच्या उपस्थितीची हळुवारपणे घोषणा करतात. सर्वव्यापी जीवनाचे सौम्य स्पंदने तुम्हाला :कुजबुजतात
माझ्या जीवनाचा फक्त एक छोटासा प्रवाह स्वीकारू नका,"
तर तुमच्या इंद्रियांची व्याप्ती वाढवा आणि तुमचे रक्त, शरीर, मन, इंद्रिये आणि आत्मा माझ्या वैश्विक जीवनाच्या ".नाडीत बुडवू द्या
***

आपण काय करणार आहोत आणि त्याचा आपल्यावर कसा परिणाम .होईल याचा आपण नेहमी विचार केला पाहिजे
आवेग आणि अंतःप्रेरणेवर कृती करणे म्हणजे स्वातंत्र्य नाही, कारण चुकीच्या कृतींचे असमाधानकारक परिणाम म्हणजे बेड्या असतात. आपल्या विवेकबुद्धीने

आपल्याला सांगितल्याप्रमाणे ज्या गोष्टी चांगल्या आहेत आणि त्यांचे चांगले परिणाम आहेत त्या केल्या पाहिजेत, कारण त्या समाधान आणि स्वातंत्र्याची भावना आणतात. हा सुज्ञपणे मार्गदर्शित दृष्टिकोन सौभाग्य आणि आशीर्वाद .आणतो
***

जेव्हा शिष्याला कळते की तो देवाशी एकरूप आहे, तेव्हा
तो आत्म्यात आनंदित होतो आणि आनंदाने उद्गारतो: "हे प्रभू, मला जगात तुमच्यापेक्षा अद्भुत आणि गोड काहीही आढळले "नाही
***

.वारा खेळत आहे
आणि झाड उसासा टाकते
.आणि सूर्य हसतो
आणि नदी डोलते
आणि पृथ्वी तिचा काळा तारांकित झगा बदलते प्रकाशाच्या चमकदार सोनेरी झग्यात
.आणि निसर्गाला त्याचे सौंदर्य दाखवायला आवडते आनंदी ऋतूंचे रंग बदलणे
आणि गुरगुरणारा प्रवाह नेहमीच प्रयत्न करतो आत्म्याने प्रेरित झालेल्या गहन विचाराबद्दल अडखळणे आणि पक्षी गाणे आणि गर्जना करण्यास उत्सुक असतात तिच्या मनात अज्ञात गोष्टी घोळत असताना
पण माणसाकडे क्षमता आहे
स्पष्ट आणि स्पष्टपणे बोलणे, आणि नवीन अर्थांसह बोलणे विश्वाच्या स्वामीबद्दल
सर्वव्यापी
जे इतर प्राणी करू शकले नाहीत
ते उघड करण्याबद्दल आणि त्याच्या उपस्थितीची घोषणा करण्याबद्दल
***

शिक्षक परमहंस यांना एका विद्यार्थ्याला गंभीर चुकीबद्दल शिक्षा करणे आवश्यक वाटले आणि नंतर ते एक उसासा :टाकत म्हणाले

फक्त प्रेमानेच मी इतरांवर प्रभाव पाडू इच्छितो,"
कारण जेव्हा मला असे वाटते की त्यांना इतर कोणत्याही प्रकारे प्रशिक्षण देण्याचे टाळण्याचा कोणताही मार्ग ".नाही तेव्हा माझे हृदय तुटते आणि वेदना होतात
***

चिंतनाच्या पवित्र ठिकाणी, मी दोन मेणबत्त्या पेटवतो: पहाटेची मेणबत्ती आणि माझ्या जागृतीची मेणबत्ती माझ्या उत्कट तळमळीच्या उत्कृष्ट माळा तुझ्या सर्वव्यापी उपस्थितीच्या चरणांना वेढतात माझ्या हृदयाच्या कुंडात उमलणाऱ्या तुझ्या प्रेमाचा सुगंध माझ्या जीवनाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात पसरतो माझ्या भीती आणि भ्रमांच्या सावल्या तुझ्या प्रकाशाच्या केवळ तेजाने नाहीशा झाल्या आहेत, हे देवा, ज्याने मला या क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या स्वप्नांमधून कायमचे जागे केले आहे, सतत जागृत राहून आणि उत्साही डोळ्यांनी, मी सतत तुझ्या अनंत चेहऱ्याकडे पाहत राहीन, त्याच्या अद्वितीय आणि सदैव उपस्थित !अभिव्यक्तींचा विचार करत राहीन
***

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीवर राग किंवा द्वेष येतो
तेव्हा ते अस्वस्थ स्वभाव स्वीकारतात. रागाने ग्रासलेली व्यक्ती त्यांच्या भावनांवरील नियंत्रण गमावते आणि इतरांना हानी पोहोचवू शकते. म्हणून, हिंसक भावनांना त्यांच्या कृतींवर नियंत्रण आणि हुकूमशाही करण्याची परवानगी देणे ही चूक आहे, कारण असे केल्याने स्वतःला कठोर स्वभाव आणि हानिकारक स्वभावांच्या कोठडीत कैद केले जाते, जे सर्व नैराश्य आणि मानसिक त्रासाचे स्रोत आहेत. मनाच्या या अस्वस्थ अवस्थांपासून वाचण्यासाठी, भौतिक जाणीवेशी इतक्या जवळून जोडलेल्या या भावना आणि भावना विरघळल्या पाहिजेत. ध्यान [म्हणजेच, हृदय, आत्मा आणि मनाने देवाकडे .वळणे] हा मार्ग आहे
***

:पुष्टीकरण
मी माझे विचार आणि शब्द जपून ठेवेन जेणेकरून त्यातून
जे सुंदर आणि खरे आहे तेच बाहेर पडेल. मी देवावर पूर्ण विश्वास ठेवून पुढे जाईन, हे जाणून की त्याची शक्ती

माझ्यामधून वाहते, त्याची सर्वव्यापीता मला व्यापून .टाकते आणि त्याची काळजी माझ्यावर लक्ष ठेवते
प्रभु, मी भौतिक गोष्टींचे पडदे तोडले आहेत आणि तुझे प्रेम शोधले आहे, आणि आता मला समजले आहे की मी वैश्विक मन आणि आध्यात्मिक सौंदर्य व्यक्त करण्याचे एक साधन आहे. मी माझी सर्व शक्ती आणि क्षमता तुझी दैवी इच्छा प्रकट .करण्यासाठी समर्पित करेन
जेव्हा जेव्हा मी तुझा विचार करतो तेव्हा माझ्या आत
एक ज्वलंत उत्कंठेची लाट उसळते, माझ्या भावनांना उत्तेजित करते आणि माझ्या हृदयातून माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक पेशीपर्यंत पोहोचते, ते दैवी प्रेमाने भरते. माझ्या सर्वात खोल इच्छा आहे की तुझ्या अस्तित्वाच्या अगदी गाभ्यापर्यंत पोहोचावे आणि तुझ्या उपस्थितीत रमावे. अचानक, माझ्या आत्म्याचे दार उघडते आणि अरे, तुझ्या !तेजस्वी प्रकाशाच्या दर्शनाने मला जो आनंद होतो तो
***

हे सर्वव्यापी आत्म्या, तुझ्याशी एकरूप होऊन, मी
वैश्विक जीवनाचा नाडी बनेन, मी आत्म्यांच्या समुद्रात पोहत राहीन आणि पवित्र मानवी भावनांच्या लाटांवर नृत्य करेन, सर्वांना धन्य आनंदाने भरून टाकीन, मी उदात्त .आकांक्षांचा एक वैश्विक प्रवाह सोडीन
इतरांसाठी करुणेने सांडलेले सर्व अश्रू मी असेन संतांच्या सुवर्ण शांततेत आणि गुलाबी मनांच्या फुलणाऱ्या आशांमध्ये मी उपस्थित असेन हे इच्छांचे विश्वासू दाता! जेव्हा माझा शाश्वत ठिणगी तुझ्या अनंत प्रकाशात मिसळेल, .तेव्हा मी प्रत्येक डोळ्यात चमकेन
***

आयुष्याच्या उन्हाळ्याच्या दिवसात, मी दयाळू आत्म्यांच्या बागेत उमलणाऱ्या सद्गुणाच्या गोड फुलांमधून भावनेचे अमृत गोळा करतो आणि मी माझ्या हृदयात क्षमेच्या उंच तुळशीचे आसुत सार, नम्रतेच्या नाजूक सुगंधित कळ्या आणि विचारांचे दुर्मिळ, कोमल कमळ फुलांचे संग्रह करतो. आणि जेव्हा हिवाळ्यातील परीक्षांचे थंड बर्फ आणि पृथ्वीवरील वियोगाचे वेदनादायक दुःख माझ्याभोवती आदळते, तेव्हा मी माझ्या हृदयाच्या पेशीमध्ये साठवलेल्या

अमृतात उबदारपणा आणि सांत्वन शोधतो. त्या पेशीमध्ये, तुमच्या उपस्थितीने आशीर्वादित, मला अनेकदा दिव्य मधमाशी माझ्या जुन्या इच्छांचा गोडवा पिताना आढळते आणि मला .शांती, आनंद आणि आराम मिळतो
***

आंतरिक शांतीशिवाय भौतिक संपत्ती असणे म्हणजे तलावात पोहताना तहानलेल्या मृत्यूसारखे आहे जर भौतिक गरज टाळायची असेल, तर आध्यात्मिक गरिबीचा तिरस्कार केला पाहिजे, कारण ती सर्व मानवी वेदना आणि दुःखाचे मूळ आहे. श्रीमंत पालक जे त्यांच्या मुलांसाठी मोठ्या प्रमाणात पैसे सोडतात ते अनेकदा त्यांचा मानसिक विकास रोखतात आणि त्यांच्या स्वतःच्या प्रयत्नांवर अवलंबून असलेल्या .त्यांच्या विकास आणि आनंदात अडथळा आणतात
:स्माईल डे निमित्त
एका कठीण क्षणी, मी तुझा आवाज ऐकला, माझ्या वैश्विक आई, कुजबुजत होती: "माझ्या संरक्षणाचा सूर्य तुझ्या सर्वात तेजस्वी आणि सर्वात गडद तासांवर सारखाच चमकतो, काळजी करू नकोस, माझ्या मुला, पण विश्वास ठेव आणि हस! तुझ्या पारदर्शक हास्यातून माझा उपचार प्रकाश चमकू दे. माझ्या मुला, आनंदी राहून, तू मला आनंदी करतोस आणि मला समाधानी "!करतोस
***

,अरे, प्रभू
तुझ्या प्रेरणेच्या झुळूकांनी माझ्या मनाच्या क्षितिजावरील सर्व ढग दूर केले आहेत, जे आता शुद्ध आणि स्पष्ट दिसते. शुद्ध डोळ्यांनी, मी तुला सर्वत्र एकटे पाहतो. तुझ्या धन्य सूर्याचे किरण माझ्या अस्तित्वाच्या खोल अंतरात प्रवेश करतात आणि युगानुयुगांच्या भुकेने, .तुझ्या धन्य प्रकाशाने मी पोषित झालो आहे
***

:गुरु परमहंस शिष्यांच्या गटाला म्हणाले
जेव्हा तुम्ही आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे दैवी चेतनेत" खोलवर जाल तेव्हा तुम्हाला चौथे आयाम आंतरिक जगाच्या चमत्कारांनी चमकताना दिसेल. त्या अवस्थेत पोहोचणे कठीण आहे, पण ती किती अद्भुत आणि आनंददायी अवस्था आहे! तुमच्या

ध्यानात थोडी शांती मिळवून समाधानी राहू नका, तर तुमच्या सर्व अंतःकरणाने देवाच्या शांतीची तळमळ करा आणि त्याच्या ".आनंदाची तहान भागवा
***

जगाला ज्याची गरज आहे ती म्हणजे बंधुप्रेम, एकता,
समानता आणि देवावरील प्रेमाने भरलेले हृदय आणि त्याच्या नैतिक नियमांचे पालन. एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि संकटे उद्भवतात, जी एका विशिष्ट ठिकाणी आणि वेळी केली जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींचे स्वरूप .प्रतिबिंबित करणारे फळ देतात
***

देवाला आवडणारे मंदिर हे शांती, शांती, प्रेम आणि सौंदर्याचे मंदिर आहे आणि जो कोणी त्या मंदिरात प्रवेश करेल तो आध्यात्मिक शांतीने वेढला जाईल आणि दैवी .उपस्थितीला स्पर्श करेल
***

स्वतःला सुधारण्यासाठी आणि इतरांना फायदा
मिळवण्यासाठी एखाद्याने रचनात्मक कार्यात सहभागी व्हावे आणि ज्याला देवाला जाणून घ्यायचे आहे त्याने दररोज चांगले करण्याचा आणि शक्य तितके इतरांना मदत करण्याचा प्रयत्न .करावा
***

बाह्य वर्तन एखाद्या व्यक्तीचे अंतर्गत जीवन प्रतिबिंबित करते बाह्य सुखसोयी आनंद आणू शकत नाहीत, कारण आनंद एखाद्या व्यक्तीने स्वतःवर आणि त्यांच्या जीवनाच्या मार्गावर किती चांगले नियंत्रण ठेवले आहे यावर अवलंबून .असतो
***

जेव्हा मी दररोज सकाळी उठतो तेव्हा मी काही सकारात्मक संकल्प करतो आणि स्वतःला वचन देतो की मी ते पूर्ण करेन. मग मी दिवसभर त्या संकल्पांचा आढावा घेतो आणि ते पूर्ण करण्यासाठी स्वतःला प्रेरित करतो. जेव्हा मला असे आढळते

की मी स्वतःला जे वचन दिले होते ते मी साध्य केले आहे, तेव्हा मला विजयी वाटते. अशा स्वतःहून केलेल्या वचनबद्धता दृढनिश्चय धारदार करतात आणि इच्छाशक्ती बळकट करतात; अन्यथा, एखादी व्यक्ती अशांत भावनांनी भरलेली आणि .नकारात्मक भावनांनी वर्चस्व गाजवलेली आढळू शकते
***

मैत्रीची सुरुवात घरापासून झाली पाहिजे जर तुम्हाला तुमच्या कुटुंबात अशी एखादी व्यक्ती आढळली जी तुमच्याशी विशेषतः सुसंगत असेल, तर प्रथम ती मैत्री जोपासा. नंतर, जर तुम्हाला तुमच्या ओळखीच्या एखाद्या व्यक्तीकडे आकर्षित वाटत असेल ज्याची मूल्ये समान असतील, तर ती मैत्री जोपासा. सर्व स्वार्थी इच्छा आणि वैयक्तिक गणिते सोडून द्यावीत .आणि चांगल्या लोकांशी मैत्रीपूर्ण संबंध दृढ करावेत
***

जे देवावर प्रेम करतात ते माझे खरे भाऊ आणि बहिणी
आहेत. मला अज्ञानी लोकांची दया येते आणि गर्विष्ठ लोकांचा सहवास टाळतो, परंतु जे देवावर प्रेम करतात त्यांच्याशी मी जवळीक साधतो आणि त्यांच्याशी संवाद साधण्यास मला आनंद .होतो

दैवी प्रेमाचे वर्णन करता येत नाही, परंतु जेव्हा
हृदय शुद्ध होते आणि वैश्विक प्रियकराची तळमळ तीव्र होते तेव्हा ते अनुभवता येते. जेव्हा मन आणि इंद्रिये देवाकडे वळतात तेव्हा हृदयाच्या झऱ्यातून आध्यात्मिक आनंद मुबलक .प्रमाणात वाहतो
***

माझ्या हृदयात खोलवर, मी तुझ्यासाठी एक गुप्त सिंहासन बांधले आहे. तुझ्या आगमनाच्या अपेक्षेने माझ्या आनंदाच्या मेणबत्त्या मंदपणे पेटतात आणि तू दिसल्यावर .त्या अधिक उजळतील
***

उदास मनःस्थितीत राहणे म्हणजे हळूहळू मृत्यू, तर सर्व अशांत आणि त्रासदायक परीक्षांना न जुमानता दररोज आनंदी

आणि आशावादी राहण्याचा प्रयत्न करणे म्हणजे एक नवीन .आध्यात्मिक जन्म
जेव्हा तुम्हाला देव सापडेल तेव्हा तुम्हाला खरे आणि चिरस्थायी समाधान मिळेल मानवी मैत्री तुटू शकते आणि तुटू शकते, पण देव तुम्हाला कधीही सोडणार नाही जरी इतर सर्वांनी तुम्हाला सोडले तरी, जर देव तुमच्यासोबत असेल, तर तुम्ही या जीवनात सर्वकाही मिळवले आहे आणि तुम्ही पूर्ण आणि .मुबलक वाटा जिंकला आहे
***

दैवी प्रकाश पाहण्याच्या शक्यतेवर शंका
:घेणाऱ्यांपैकी एकाला गुरु परमहंस म्हणाले
जर तुम्हाला शंका असेल तर तुम्हाला दिसणार नाही; जर" "तुम्ही पाहिले तर तुम्हाला शंका येणार नाही
तो दिरंगाई करणाऱ्या विद्यार्थ्यांच्या गटाला
:म्हणाला
तुम्ही तुमचे जीवन व्यवस्थित केले पाहिजे आणि तुमचा" वेळ व्यवस्थापित केला पाहिजे, देवाने व्यवस्था निर्माण केली आहे; सूर्य सूर्यास्तापर्यंत उगवतो आणि तारे ".पहाटेपर्यंत चमकतात
***

बहुतेक वेळा, लोक त्यांच्या स्वतःच्या
दृष्टिकोनानुसार बोलतात आणि वागतात, क्वचितच ते दुसऱ्याच्या दृष्टिकोनातून गोष्टी पाहतात किंवा पाहण्याचा प्रयत्न करतात. जर दोन लोकांमध्ये वाद झाला आणि नंतर भांडण झाले आणि नंतर भांडण झाले, तर वाद कोणी सुरू केला याची पर्वा न करता, दोष दोघांवरही येतो. अंतर्दृष्टी आणि शहाणपणा असलेले लोक तार्किक, तर्कशुद्ध आणि समजुतीने .गोष्टींकडे पाहतात
***

मी पहाटे उठेन आणि माझ्या झोपलेल्या प्रेमाला जागे
करेन, जेणेकरून ते माझ्या आत्म्यात शांतीच्या देवाच्या खऱ्या भक्तीच्या प्रकाशात चमकू शकेल, हे प्रभु, भक्तीच्या चकमकीने बांधलेल्या अदृश्य मंदिरात, माझ्या हृदयाच्या नम्र अर्पणांचा स्वीकार कर, दररोज प्रार्थनेत नूतनीकरण .केले जाईल

***

ज्ञानाच्या किल्ल्यात, सर्वात मोठ्या पवित्र ठिकाणी स्वतःचे रक्षण करा परिपूर्ण समज तुम्हाला अशा ठिकाणी घेऊन .जाईल जिथे काहीही तुमचे नुकसान करू शकत नाही
***

:गुरु परमहंस शिष्यांच्या गटाला म्हणाले
पश्चात्ताप म्हणजे फक्त चुकीचा पश्चात्ताप करणे"
नाही, तर ती पुन्हा करण्यापासून परावृत्त करणे जेव्हा तुम्ही खरोखर पश्चात्ताप करता तेव्हा तुम्ही वाईटाकडे परत न जाता ते सोडण्याचा संकल्प करता. हृदय कठीण आहे आणि ते सहजासहजी मऊ होत नाही. प्रार्थना आणि विनवणीने ते मऊ करा, ".आणि दैवी आशीर्वाद तुमच्यावर येतील
***

कुटुंबात आपल्याला अनेकदा काही कमावणारे किंवा पोट भरणारे आढळतात, मग ते वडील असोत किंवा पुत्र असोत, आणि काही समाजात माता असोत किंवा मुली, जे हुकूमशाही प्रवृत्ती दाखवतात कारण त्यांना वाटते की ते अशा स्थितीत आहेत जिथे त्यांना त्यांचे मत नियंत्रित करण्याचा आणि लादण्याचा .अधिकार आहे
या क्षुद्र हुकूमशहांनी त्यांचा राग त्यांच्या कुटुंबातील सदस्यांवर काढू नये, ज्यांना त्यांची गरज आहे आणि ते त्यांच्यावर अवलंबून आहेत कारण जर त्यांनी तसे .केले तर ते त्यांच्या प्रियजनांचा आदर आणि आदर गमावतील
***

एखादी व्यक्ती जन्मापासूनच कमकुवत इच्छाशक्तीची असते आणि ती बलवान होऊ शकत नाही असे म्हणणे हे खोटे विधान आहे, कारण अशी शक्यता असते की अशी व्यक्ती महान बनू शकते आणि .जीवनाच्या सर्व पैलूंमध्ये अद्भुत गोष्टी साध्य करू शकते

जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांना त्याचे प्रेम आणि
चांगले हेतू जाणवू शकते, तेव्हा त्याचे प्रेम विस्तारते .आणि सर्व हृदयात वाहणाऱ्या वैश्विक प्रेमात मिसळते
***

आत्म्याच्या शांततेत, मानसिक एकाग्रतेच्या आणि
वाढत्या उत्कंठेच्या कुंडात, दैवी प्रेमाला अंत नाही, आणि जो धन्य उपस्थिती अनुभवतो आणि मिलनाचे अमृत चाखतो तो धन्य .आहे
***

:एक प्रार्थना
प्रभु, मला तुझ्यावर निष्पाप मुलांचा विश्वास आणि तुझ्यावर पूर्ण भक्ती दे. मला आशीर्वाद दे जेणेकरून मी माझ्या प्रार्थनेमागे तुझी जवळीक अनुभवू शकेन, माझ्या सर्व भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती अनुभवू शकेन आणि तुझे ज्ञानी ज्ञान माझे आकलन आणि ज्ञान टिकवून ठेवते हे मला .जाणवेल
***

शिक्षक परमहंस यांनी एका विद्यार्थ्याचे कौतुक :केल्यानंतर, ते पुढे म्हणाले
जेव्हा तुम्हाला सांगितले जाते की तुम्ही चांगले"
आहात, तेव्हा तुम्ही तुमच्यापेक्षाही चांगले बनण्याचा प्रयत्न करणे थांबवू नका." तुमची सततची सुधारणा तुम्हाला ".आणि तुमच्या प्रियजनांना आनंद देईल
***

जर समकालीन जागतिक नेत्यांना ज्ञान मिळाले आणि
त्यांनी एकत्र काम केले तर ते काही वर्षांत युद्ध आणि गरिबीचे उच्चाटन करू शकतील. केवळ आध्यात्मिक जागरूकता (दैवी उपस्थितीची भावना) जगाला वाचवू शकते आणि त्याशिवाय शांतता प्राप्त होऊ शकत नाही. मानवतेने स्वतःपासून सुरुवात केली पाहिजे, कारण वेळ वाया घालवता येत नाही आणि देवाचे राज्य पृथ्वीवर आणण्यात आपली भूमिका बजावणे हे .मानवतेचे कर्तव्य आहे
***

मैत्री ही एक वैश्विक आध्यात्मिक आकर्षण आहे जी आत्म्यांना दैवी प्रेमाच्या बंधनाने बांधते आणि त्यांना एकमेकांच्या जवळ आणते, जेणेकरून हृदये त्यांची तहान

भागवतात आणि आत्मे मानवी मार्गांमधून वाहणाऱ्या स्वर्गीय .प्रेमाचा आस्वाद घेण्यास आनंदित होतात
***

जो माणूस आनंद आणि समृद्धीच्या काळात देवावर प्रेम
करतो आणि त्याच्याशी असलेले नाते दृढ करतो त्याला जेव्हा त्याची गरज असते तेव्हा देव त्याच्या जवळ सापडेल, परंतु जो तो नाते दृढ करण्यास टाळाटाळ करतो आणि त्याची पर्वा करत नाही त्याला स्वतःहून त्याच्या परीक्षांना तोंड द्यावे लागेल जोपर्यंत तो - शहाणपणाने आणि पूर्ण अधीनतेने - .सर्वोच्च साथीदार शोधू शकत नाही

***

अतृप्त आणि अदम्य लोभामुळे संपूर्ण जग गोंधळ आणि नुकसानाच्या समुद्रात बुडत आहे. लोभ आणि लोभ युद्धांना जन्म देतात. खरा नायक तोच आहे जो जीवनाच्या लढाईत स्वतःवर विजय मिळवतो. पैसा, प्रसिद्धी, वासना आणि या तत्त्वाच्या विरुद्ध असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्या शांती आणि .आनंदासाठी हानिकारक आहेत
***

देव आत्म्याच्या शांततेत प्रकट होतो आणि आपल्याला आनंदाच्या ओसंडून वाहणाऱ्या भावनेतून त्याची उपस्थिती जाणवते, जेणेकरून आपल्या आध्यात्मिक इच्छा पूर्ण होतात आणि आपल्या आकांक्षा आणि प्रेम त्यांच्या ध्येयापर्यंत .पोहोचतात
***

जर आध्यात्मिक ज्ञान नैसर्गिक विज्ञान आणि तांत्रिक नवोपक्रमांच्या प्रगतीशी समांतर विकसित केले गेले नाही तर व्यक्ती आणि राष्ट्रे दुःख आणि विनाशाच्या .चक्रव्यूहात हरवून जातील
***

देवाची इच्छा आहे की आपण त्याच्याकडे यावे आणि त्याला जाणून घ्यावे, परंतु बहुतेक लोक तयार नसतात. तथापि, जेव्हा त्यांच्या डोळ्यासमोर जग अंधकारमय होते आणि ते

समस्यांच्या सापळ्यात अडकतात किंवा आजाराचे बळी बनतात, तेव्हा ते त्याला विनंती करण्यास आणि त्याची मदत मागण्यास .घाई करतात
***

देवाचा शोध घेण्यास बरेच जण कचरतात, त्यांना असे
वाटते की जर त्यांनी तसे केले तर जीवन उदास होईल, आनंद आणि सौंदर्यापासून वंचित होईल पण अगदी उलट सत्य आहे देवाशी परिपूर्ण सुसंगततेत मी अनुभवतो तो शुद्ध आनंद अवर्णनीय आहे; मी रात्रंदिवस आध्यात्मिक आनंदाच्या स्थितीत राहतो हा आनंद देवाचा आशीर्वाद आहे आणि देवाला जाणून घेणे म्हणजे दुःखापासून मुक्तता आणि शांती आणि समाधानाची .भावना
***

या जीवनात बहुतेक लोकांसाठी मुख्य शब्द "मी" आहे. आध्यात्मिक स्वभाव आणि प्रवृत्ती असलेले लोक इतरांबद्दलही तेवढेच विचार करतात जितके ते स्वतःबद्दल विचार करतात. जे फक्त स्वतःबद्दल विचार करतात ते त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांचे शत्रुत्व आणि राग स्वतःवर ओढवतात. परंतु जे इतरांच्या भावना आणि हितसंबंधांचा विचार करतात त्यांना असे आढळते की इतर त्यांचा विचार करतात आणि .त्यांच्या भावनांचा विचार करतात
जर एका शहरात शंभर लोक असतील आणि प्रत्येकजण दुसऱ्यांकडून पैसे घेण्याचा प्रयत्न करत असेल तर प्रत्येकाचे नव्व्याण्णव शत्रू असतील पण जर प्रत्येकाने दुसऱ्यांना मदत करण्याचा प्रयत्न केला तर प्रत्येकाचे .नव्व्याण्णव मित्र असतील
मी असेच जगलो आणि इतरांना देऊन काहीही गमावले नाही.
खरं तर, मी जे काही दिले ते देवाच्या कृपेने गुणाकार करून मला परत मिळाले. आता मला कशाचीही आस नाही कारण माझ्या आत जे आहे ते जग देऊ शकणाऱ्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा मोठे आणि मौल्यवान आहे. एखादी व्यक्ती खरोखर आनंदाचा शोध घेते आणि एकदा आनंद मिळाला की, त्याकडे नेणाऱ्या परिस्थितीची गरज .नाहीशी होते
***

जेव्हा तुम्ही इतरांना चांगले हेतू पाठवता तेव्हा तुमची जाणीव वाढते जेव्हा तुम्ही तुमच्या शेजाऱ्याचा विचार करता तेव्हा तुमच्या अस्तित्वाचा एक भाग त्या विचारासोबत सक्रिय होतो पण केवळ विचार करणे पुरेसे नाही; आपण आपले विचार कृतीत आणण्यास तयार असले पाहिजे परोपकार त्याच्या साधकाला अनेक आशीर्वाद आणि महान आनंद देतो, कारण परोपकाराद्वारे, व्यक्ती स्वतःचा आनंद जपते माझे ध्येय इतरांना आनंदी करणे आहे कारण माझे आनंद त्यांच्या .आनंदातून निर्माण होतो
***

विचार हा सर्व समस्यांचा स्रोत आणि आनंदाचा स्रोत
आहे. मनुष्य त्याच्या सर्व अनुभवांपेक्षा बलवान असतो कारण देवाने त्याला त्याचे मन आणि शरीर नियंत्रित करण्याची शक्ती दिली आहे आणि त्याचे मन नकारात्मक विचारांनी विषारी .होऊ नये
***

जे देवाशी एकरूप असतात ते जीवनातील सर्वात मोठ्या आणि सर्वात कठीण आव्हानांवर मात करू शकतात आणि जरी हे सार्वत्रिक स्वप्न कधीकधी एखाद्या दुःस्वप्नासारखे वाटू शकते, परंतु जेव्हा आपण देवाशी एकरूप असतो तेव्हा आपण त्या .दुःस्वप्नापासून मुक्त होतो
***

एक प्रकारचा जीवाणू आहे जो फक्त दोन तासांत जन्माला
येतो, गुणाकार करतो आणि मरतो. या प्रकारच्या जीवाणू एका दिवसात किंवा त्याहूनही कमी दिवसात, मानवांना दीर्घ कालावधीत, कदाचित ऐंशी वर्षांत जे साध्य करावे लागेल ते .साध्य करतात
आपण जगत असलेली सत्तर किंवा ऐंशी वर्षे ही अनंतकाळातील क्षणभंगुर क्षण आहेत. सापेक्ष दृष्टिकोनातून, आपल्यासोबत घडणारी प्रत्येक गोष्ट वर उल्लेख केलेल्या जीवाणूंसोबत घडणाऱ्या प्रत्येक .गोष्टीच्या जवळपास त्याच वेगाने घडते

म्हणून, आपण वेळ वाया घालवू नये, इच्छा आणि लहरींना आपल्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नये आणि आपल्या विवेकाला मान्य नसलेले काम आपण टाळले पाहिजे. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःवर, त्यांच्या विचारांवर, भावनांवर आणि कृतींवर स्वामी बनते, तेव्हा कोणीही किंवा काहीही त्यांच्यावर .प्रभाव टाकू शकणार नाही
***

जीवन खडबडीत जमिनीत सुप्त आहे, फुलांमध्ये
सौंदर्याची स्वप्ने पाहते आणि प्राण्यांमध्ये आणि मानवी चेतनेत शक्तिशालीपणे जागृत होते, त्याच्या अमर्याद .क्षमतेची जाणीव करून देते
***

:ज्ञानी म्हणतात
देवाच्या प्रेमाने आणि सद्गुणाने प्रेरित झालेल्या चांगल्या कर्मांचे फळ म्हणजे सुसंवाद आणि पवित्रता. स्वार्थी इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेने प्रेरित झालेल्या कर्मांचे फळ म्हणजे दुःख आणि दुःख. वाईट कर्मांचे फळ .म्हणजे अज्ञान आणि मूर्खता
चांगली कृत्ये आनंद आणतात, तर स्व-प्रेमाने प्रेरित सांसारिक कृत्ये दुःख आणि वेदनांना जन्म देतात. दुसरीकडे, सततची वाईट कृत्ये माणसाची समजूतदारपणा आणि समजूतदारपणा .नष्ट करतात

काही जण ऋषींचे नाव असे लिहितात: परमहंस किंवा परमहंस योगानंद

खालपासून वरपर्यंत: एक यशोगाथा

मास्टर परमहंस योगानंद यांचे अधिक व्याख्याने

:खालील लिंकवर

wwwswaidayogacom

ही एक सत्यकथा आहे जी एका अशा व्यक्तीबद्दल(
भाषांतरित आहे जो सतत अपयशी ठरत होता, परंतु सर्जनशील विचारसरणी आणि सकारात्मक दृढनिश्चयाचा सराव करून, तो अखेर त्याच्या अपयशाच्या कारणांवर मात करू शकला आणि यशाचा वापर)त्याच्या इच्छेनुसार करू शकला

जसे काही लोक स्वभावाने यशस्वी होतात तसेच काही लोक .सवयीने अपयशी ठरतात

माझा मित्र आणि विद्यार्थी (एस) जन्मापासूनच अपयशी
होता हे खरे आहे की तो एक हुशार, मेहनती आणि पैसे कमवण्यास उत्सुक मुलगा होता, परंतु जेव्हा तो नोकरी किंवा करिअरबद्दल विचार करत असे तेव्हा सुरुवातीपासूनच अपयशाचे .घटक त्याला घेरत असत

एके दिवशी तो माझ्याकडे रिकाम्या हाताने आला, कर्जदारांनी पाठलाग केला, मित्रांनी सोडून दिले, मला .सल्ला विचारत होता

मी त्याला त्याच्या त्रासाचे कारण विचारले आणि तो :म्हणाला

सर, मी एक अपयशी आहे काही कारणास्तव मला माहित नाही,"
मी नोकरी सुरू करताच, मी ती गमावतो आणि मी ज्या ठिकाणी काम करतो त्या जागेचेही नुकसान होते. मला कामावर ठेवल्यानंतर लवकरच नियोक्ता त्याचा व्यवसाय गमावतो. म्हणून, मला कामावर ठेवणाऱ्या नियोक्त्यांच्या हितसंबंधांना बाधा पोहोचेल या भीतीने मी काम शोधण्यास घाबरलो आहे. माझ्या अपयशी अस्थिरतेमुळे मला खात्री आहे की मी अपरिहार्यपणे माझी नोकरी गमावेन कारण मला कामावर ठेवणारी कंपनी दिवाळखोरी घोषित करेल आणि तिचे दरवाजे बंद करेल आणि परिणामी मला काढून टाकेल. म्हणूनच, इतर लोकांच्या व्यवसायांचा नाश करण्याचा मला कोणताही अधिकार नाही कारण "त्यांच्याशी माझे संबंध आहेत

मी त्याला एका छोट्या कंपनीत नोकरी शोधून दिली आणि त्याला दररोज संध्याकाळी, झोपण्यापूर्वी आणि उठल्यावर :खालील प्रतिज्ञा पुन्हा पुन्हा करण्यास सांगितले

दिवसेंदिवस आणि दररोज मी माझ्या कार्यक्षेत्रात" "अधिकाधिक यशस्वी होत आहे

एक महिना उलटला आणि (एस) ने मला इशारा दिला: “सर, तुम्ही ज्या कंपनीत काम करत आहात ती अस्थिर होत चालली आहे आणि तिची परिस्थिती आशादायक नाहीये. मी तुम्हाला विनंती करतो की ती पूर्णपणे कोसळण्यापूर्वी मला त्यातून बाहेर काढा, कारण कंपनी अयशस्वी झाल्यावर मी माझी नोकरी गमावेन. पण आता माझा राजीनामा कंपनीला माझ्या दुर्दैवी चकचकेपणामुळे ”.होणाऱ्या अपरिहार्य आणि अशुभ नशिबापासून वाचवू शकतो

मी हसलो, (S) काय म्हणाले त्याकडे लक्ष न देता, आणि त्याऐवजी त्याला त्याचा मुद्दा पुढे चालू ठेवण्यास आणि त्याचे काम चालू ठेवण्यास सांगितले. काही आठवड्यांनंतर, तो एका संध्याकाळी माझ्याकडे आला आणि एक उसासा टाकत :म्हणाला

"मला ज्याची भीती होती तेच घडले"

"?तिने त्याला विचारले, "काय झाले

तो म्हणाला, "मी तुम्हाला सांगितल्याप्रमाणे आणि ".भाकीत केल्याप्रमाणे कंपनी कोसळली

मी त्याला विरोध करत म्हणालो: "तुम्ही जेव्हा स्वतःला खात्री देत होता की 'दिवसेंदिवस आणि दररोज मी माझ्या कामाच्या क्षेत्रात अधिकाधिक यशस्वी होत आहे' तेव्हा तुम्ही प्रत्यक्षात ते शब्द पोपटासारखे पुन्हा पुन्हा सांगत होता? आणि संशयाचा एक ऑक्टोपस तुमच्या मेंदूच्या पटांवर दाबून बसला होता आणि तुम्ही स्वतःला म्हणत होता: 'मूर्ख, तुम्ही स्वतःला कितीही यश मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला तरी तुमची परिस्थिती आणखी बिकट होत चालली "'!आहे

"त्याने उत्तर दिले: "हो, खरंच तेच घडत आहे

यांनी त्यांच्या मनात येणारे कंपन आणि जड)एस(
नकारात्मक विचार, विशेषतः सकारात्मक प्रतिपादनाच्या पुनरावृत्ती दरम्यान, लगेच काढून टाकण्याचा सल्ला दिला, कारण दृढ विश्वास असलेले जागरूक मन अवचेतन किंवा अवचेतन मनावर प्रभाव टाकू शकते, जे चुंबकीय अनुनादाच्या .नियमाद्वारे, सवयीच्या शक्तीने जागरूक मनावर परिणाम करते

मी पुढे म्हटले: “सकारात्मक विचार आणि सवयींचे
वारंवार पुष्टीकरण जोपर्यंत ते अवचेतन मनात रुजत नाहीत आणि मूळ धरत नाहीत तोपर्यंत ते वारशाने मिळालेले किंवा मिळवलेले अवचेतन मानसिक अडथळे दूर करण्यासाठी पुरेसे आहे. जोपर्यंत निराशा आणि निराशेचे विचार आणि भावना जागरूक किंवा अवचेतन मनात रुजत आहेत तोपर्यंत यशस्वी होण्याचा कोणताही मार्ग नाही. यशाच्या अटींमध्ये सर्जनशील क्षमता, अनुकूल परिस्थिती आणि जन्मजात प्रवृत्ती असणे समाविष्ट आहे. जर तुम्ही उच्च चेतनेला त्याच्या अमर्याद क्षमतांनी स्पर्श करू शकलात, तर तुम्ही त्या यशासाठी नवीन संधी निर्माण करू शकता जे अजूनही तुमच्यापासून दूर आहे आणि ”तुम्ही ते समजू शकत नाही

आणि मी (एस) ला दुसरी नोकरी मिळवून देऊ शकलो, पहिल्यापेक्षा मोठी. पण सहा महिने (जो आमच्या मित्राने काम करण्यात घालवलेला सर्वात जास्त काळ होता), तो एके दुपारी मला म्हणाला: "कंपनीची परिस्थिती झपाट्याने ".खालावत चालली आहे, म्हणून कृपया मला लवकर काढून टाका

मी त्याच्या काळजीकडे लक्ष दिले नाही, पण त्याला
त्याचे काम सुरू ठेवण्यास सांगितले. काही आठवड्यांनंतर, (एस) मला हसत म्हणाले: "साहेब, तुम्ही माझ्यासाठी जे दुसरे "!काम आयोजित केले होते ते वाऱ्यावर गेले

मी शांतपणे म्हणालो, "काळजी करू नकोस, मी तुला दुसरी "नोकरी शोधून देतो

त्याने उत्तर दिले: "बरं, साहेब, जोपर्यंत तुम्ही दुसऱ्या कंपनीच्या मालकांशी असलेल्या माझ्या संबंधांमुळे ती पाडण्याची जबाबदारी स्वतःवर घेत आहात, ".तोपर्यंत मला काहीही आक्षेप नाही

सततच्या प्रयत्नांमुळे, मला (S) साठी एका मोठ्या
कंपनीत खूप चांगली नोकरी मिळाली. एक वर्ष गेले आणि काहीही झाले नाही, जरी (S) मागील कंपनीप्रमाणे कंपनी नष्ट होईल या .भीतीने दर आठवड्याला कंपनी सोडण्याचा प्रयत्न करत असे

शेवटी, मी त्याला त्याचे पैसे त्याच्या स्वतःच्या व्यवसायात गुंतवण्यास सांगितले, आणि तो घाबरला आणि आश्चर्याने माझ्याकडे पाहत म्हणाला: "तू मला हेच करण्याचा सल्ला देतोस का? मी कष्टाने जमा केलेले पैसे मी गुंतवले तर "?ते गमावेन असे तुम्हाला वाटत नाही का

तिने त्याला आत्मविश्वासाने आश्वासन दिले: "तुम्ही तुमचे पैसे आणि ऊर्जा एका चांगल्या प्रकल्पात गुंतवावी, जसे की स्थानिक केटरिंग सेंटर ज्यामध्ये मोठ्या गुंतवणुकीची आवश्यकता नाही, आणि मला तुमच्या यशाची खात्री "आहे

काही वर्षांतच, (एस) अनेक मालमत्ता आणि मोठ्या
.गोदामांचे मालक बनले

एकदा त्याला त्याच्या यशाची खात्री पटली की, तो
त्याच्या प्रत्येक कामात यशस्वी झाला. एके दिवशी तो हसत मला म्हणाला: "देवाचे आणि तुमच्या मदतीचे आभार, मी अपयशातून यशस्वी माणूस बनलो आहे. मी अपयशावर मात केली आणि मला जाणवले की माझे सततचे अपयश हे माझ्या कर्तव्याची समज नसल्यामुळे होते. पण माझ्या अपयशी डगमगण्यामुळे मी इतरांचे काम उद्ध्वस्त केल्यानंतर मी कसे यशस्वी झालो हे ".मला माहित नाही

म्हणून मी त्याला समजावून सांगितले: “तू ज्या
आवडींसाठी काम करत होतास त्यांचा नाश तू केला नाहीस. आकर्षणाचा नियम जो लोकांना नियंत्रित करतो, समान कंपनांवर

आधारित, नकारात्मक किंवा सकारात्मक कार्य करतो (जसे की आकर्षित करतो)

तुमच्या स्वभावातील दोषपूर्ण स्वभावामुळे तुम्ही अशा कंपन्यांकडे आकर्षित झाला जे आधीच कोसळण्याच्या मार्गावर होते आणि उलट, तुम्ही अपयशी ठरलात आणि कंपन्या देखील कोसळण्याच्या मार्गावर होत्या परस्पर आकर्षणाच्या नियमानुसार, तुम्ही आणि त्या कंपन्या अपयशाच्या .टेकडीवरून खाली कोसळलात आणि त्याच वेळी खडकांवर आदळलात

या कथेचा अर्थ असा आहे की उच्च चेतनेच्या अमर्याद शक्तीला जागृत करून इच्छाशक्तीद्वारे आवश्यक असलेल्या गोष्टी निर्माण करण्यात खरे यश आहे. आरोग्य, यश, शहाणपण आणि आनंद मिळविण्यासाठी ध्यान करण्याचा आणि सकारात्मक आणि सर्जनशील विचार करण्याचा योग्य मार्ग शिकून ही शक्ती .जागृत केली जाऊ शकते

.तुम्हाला शांती असो

आत्म्याच्या मळणीच्या मजल्यांमधून
?काही लोकांना का मिळत नाही हे तुम्हाला माहिती आहे का कितीही प्रयत्न केले तरी ते कायदेशीर मार्गांनी
?जीवनात काय शोधतात
पहिले कारण, बहुतेक लोक कोमट उत्साहाने काम करतात
.ते त्यांच्या लक्षाचा फक्त दहावा भाग वापरतात
.म्हणून, त्यांच्याकडे यश मिळविण्याची शक्ती नाही याव्यतिरिक्त, कारण चुकीच्या कृतींमुळे असू शकते त्यांनी भूतकाळात ते केले होते आणि त्यामुळे त्यांना .नुकसान झाले होते
निराशा आणि अपयशाच्या दीर्घकालीन प्रकरणांमध्ये
पण तुम्हाला कधीही स्वीकारावे लागणार नाही
कर्माच्या मर्यादा आणि बंधने
तुम्ही खोलवर विश्वास ठेवू नये की तुम्ही
तुमची ध्येये साध्य करण्यात अक्षम
जेव्हा तुम्ही तुमचे ध्येय साध्य करण्यात अपयशी ठरता .कारण अनेकदा स्वतःला पटवून देणे हे असते

तुम्ही जे साध्य करण्याची इच्छा बाळगता ते साध्य करण्यास तुम्ही सक्षम नाही आहात
पण जेव्हा तुम्ही स्वतःला पटवून देता
तुमच्याकडे अमर्याद शक्ती आहेत
.तुम्ही अनेक उत्तम गोष्टी साध्य करू शकता
देवाशी संबंध जोडल्याने चेतनेची स्पंदने बदलतात .ते चिंतांनी अडकलेले मनाचे मार्ग उघडते
भौतिक गोष्टींमध्ये जास्त व्यस्तता
.ते विचार आणि भावनांना आध्यात्मिक आयाम देते .परिणामी, मृत्युपत्रावरील बेड्या तुटतात
आणि आत्म्यात स्वातंत्र्य आणि सुदृढ दृष्टीचे .क्षितिज उदयास येते
हा एक आध्यात्मिक नियम आहे जो त्याचा वापर करणाऱ्या .सर्वांच्या फायद्यासाठी अचूकपणे कार्य करतो
जेव्हा विचारांचे किरण विखुरल्याशिवाय केंद्रित होतात
देवाची महान शक्ती येते
आणि त्या शक्तीचे आभार
.तुम्ही आध्यात्मिक, मानसिक आणि भौतिक यश मिळवू शकता
मी त्या आशीर्वादित शक्तीचा वापर केला आहे
माझ्या आयुष्यात वारंवार
आणि मला खात्री आहे की देवाची शक्ती कधीही कमी पडत .नाही
तुम्हाला हवे असल्यास तुम्हीही तेच करू शकता
.इतर शक्ती काही यश मिळवून देऊ शकतात
.हे असे यश आहे जे टिकत नाही
पण जेव्हा मन दैवी चुंबकत्वाने भारित होते
त्यातून एक मोठा प्रकाश बाहेर पडेल
दैवी उपस्थिती दर्शविली जाते
ज्याची बरोबरी नाही
जाणकार म्हणतात
.शास्त्रांचा अभ्यास करून दैवी ज्ञान मिळवता येत नाही बुद्धिमत्ता आणि चातुर्यामुळेही नाही
तत्वज्ञानात खोलवर जाऊनही नाही
.उलट, दैवी कृपेनेच त्या ज्ञानाची गोडी चाखता येते

फक्त शुद्ध अंतःकरणाचे लोकच देवाची निवड करतात आणि तो .त्यांना निवडतो
आणि त्याच्या कृपेने ते त्याचा प्रकाश पाहू शकतात तत्वज्ञानी आणि धर्मशास्त्रज्ञांनी हे जाणून घेतले पाहिजे आणि मान्य केले पाहिजे
देवाचे स्वरूप अनंत आहे
.ते समजू शकत नाही किंवा तपासू शकत नाही
संकुचित विचारसरणीच्या मर्यादित दृष्टीसह
देवाला जाणून घेण्यासाठी, आपण स्वतः त्याची उपस्थिती .अनुभवली पाहिजे
देव त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांना स्वतःला प्रकट
करतो
सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाची भावना म्हणून
मानवी चेतना भारावून गेली आहे
आणि ते एका उच्च सत्याच्या अस्तित्वाची स्पष्ट .पुष्टी घेऊन येते
परिचित मानवी अनुभवापेक्षा जास्त
कितीही तर्कशास्त्र किंवा धर्मशास्त्र
ही अद्भुत चाचणी
कारण आध्यात्मिक अनुभव हा आंतरिक भावनेवर आधारित .असतो
आणि एका सौम्य परिमाणाची आणि तेजस्वी, चमकदार प्रकाशाची अंतर्ज्ञानी धारणा
तो गूढ अनुभव मिळविण्यासाठी
दैवी प्रेम आवश्यक आहे
देवाचे गंभीर चिंतन
धन्य आत्म्याच्या एकांतात
आत्म्याचा महासागर माझ्या स्वतःच्या मानसिकतेची एक .छोटी लाट बनली आहे
अविनाशी
आणि ती या पार्थिव रंगमंचावर दिसली का
किंवा ते मृत्यूनंतर वैश्विक चेतनेच्या क्षेत्रात लपले गेले
.कारण मी एक शाश्वत, अमर चेतना आहे

अनंतकाळाच्या आलिंगनात आणि परम आत्म्याच्या
किल्ल्यात संरक्षित
.आज मी इतरांसाठी उपयुक्त असे काहीतरी करेन .भुकेल्यांसाठी मी जे काही करू शकतो ते करेन
मी माझ्या शांत विवेकाच्या भिंतींच्या मागे सुरक्षित .आहे
जुना अंधार जाळून टाकला गेला आहे
.मला फक्त आजच रस आहे
.मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाची ठिणगी आहे
आणि मला एक दिवाणखाना व्हायचे आहे
ज्यांची जहाजे बुडाली आणि कोसळली त्यांच्यासाठी दुःखाच्या सागरात
.आज मला शांतीच्या थरथरात देवाची अनुभूती होते
जे माझ्या हृदयाच्या तारांना स्पर्श करते, वैश्विक प्रेमाच्या सुसंगततेत
आणि शांत, निश्चिंत विचारांच्या सिंहासनावर
शांतीचा देव माझ्या कामावर आशीर्वाद देवो आणि माझे .काम सोपे करो
आज मी माझ्या बंधू आणि भगिनींना मार्गदर्शन करेन शांतीच्या दाराकडे
देवाच्या मंदिराकडे नेणे
.मी दुःखींना सांत्वन देण्यासाठी काम करेन
आणि त्यांचे आत्मे समाधानी आहेत
आणि मी स्वातंत्र्याच्या क्षितिजाकडे धाव घेईन
सर्व प्रतिबंधात्मक इच्छा सोडून देऊन
आणि देवाच्या जवळ जाण्याच्या इच्छेला घट्ट धरून राहणे
जे त्याच्या उत्कृष्ट कृतींमध्ये चिंतन आणते
आणि माझ्या प्रेमाच्या राज्यात
.मी सर्व वंश आणि जातींच्या लोकांना आमंत्रित करेन जेणेकरून ते माझ्यासोबत येऊन राहतील
दैवी प्रेमाच्या तेजात
पूर्वेकडील खजिना
ईस्ट-वेस्ट मासिक
सुवर्ण संधी

.जीवन जगण्यासारखे आहे
.हे स्वतःला जाणून घेण्यासाठी सुवर्ण संधी देते त्याच्या जाणीवेचे नूतनीकरण करणे आणि अस्तित्वाच्या नकाशावर त्याचे स्थान निश्चित करणे
आणि त्याच्या अस्तित्वाचा उद्देश साध्य करण्यासाठी
काम करत आहे
.हे ज्ञान मन आणि शरीराला ऊर्जा देते
आणि हृदयाला चैतन्याच्या लाटेने भरते
तो आनंदाने भरून जातो आणि आनंदाने उड्या मारतो मानवजातीच्या निर्मात्याला मानवजातीसाठी हेच हवे
.आहे
काहींचा असा विश्वास आहे की जीवन कंटाळवाणेपणा आणि .थकव्याने भरलेले आहे
.बरेच लोक कंटाळले आहेत आणि कंटाळले आहेत
पण कंटाळा म्हणजे स्वतःला हरवणे
लाईफ ऑपरेशन रूमशी संपर्क आणि संवाद साधण्यासाठी
जीवन आनंददायी बनवण्यासाठी
एखाद्या व्यक्तीने अडथळे दूर केले पाहिजेत आणि दूर
केले पाहिजेत
जे त्याच्या आणि जीवनाशी असलेल्या त्याच्या सेंद्रिय ऐक्यात उभे आहे
जर तुम्हाला तुमचे विचार बालपणीच्या काळात परत
आणायचे असतील तर
कदाचित तुम्हाला आठवत असेल की तुम्ही त्यावेळी होता नवीन ऊर्जा आणि आनंदाने परिपूर्ण
.तुम्हाला हलण्याची तीव्र इच्छा होती
उडी मारणे, खेळणे आणि इतर अनेक गोष्टी करणे
.तेव्हा तू अलौकिक जगातून अलिकडेच आलेला होतास
आणि जीवनाच्या हृदयाशी थेट संबंधित
आणि तुमच्या आणि आयुष्यातील संवादाच्या तारा
उच्च दर्जाची गुळगुळीत आणि कार्यक्षम कामगिरी
कारण तुम्ही तुमच्यासोबत साधेपणाची जाणीव घेऊन आला आहात
आनंद, आनंद आणि आध्यात्मिक ताजेपणा
जेव्हा ती प्रौढ झाली

.तुम्ही खूप पैसे गमावले
त्या ऊर्जा आणि भावनांमधून
पण वेळोवेळी
.तुमच्या मनात परिचित विचार येतात
आणि उत्कंठेच्या वाऱ्या तुमच्यावर वाहतात
.ते आठवणींचे काही चमक परत आणते
दूरच्या भूतकाळापासून
जेव्हा तुम्ही सकाळी शांत आणि गाढ झोपेतून उठता .तुम्हाला आरामदायी आणि आनंदी वाटते
जोपर्यंत दैनंदिन जीवनातील विचलित गोष्टी तुमच्यावर हल्ला करत नाहीत
.ते तुमच्या चेतनेचा मोठा भाग व्यापते
.आणि ते इतरांपेक्षा अधिक वास्तविक आणि तातडीचे बनते सर्व अडचणी, विरोधाभास आणि निराशा असूनही
एखाद्या व्यक्तीने स्वतःशी संवाद साधण्याचे काम केले .पाहिजे
असंख्य खजिन्यांनी समृद्ध
.हेच जीवन आनंदी आणि गौरवशाली बनवते
स्वस्त कल्पना आणि कृती टाळल्या पाहिजेत
आणि सांसारिक जीवनातील क्षुल्लक गोष्टींमध्ये अडकून
न राहणे
कारण एकदा ते जाणीवेत स्थापित झाले की
.ते मेंदूच्या पेशींना चिकटून राहते
जोपर्यंत आत्म्यापासून शांती आणि सौहार्द नाहीसे होत नाही तोपर्यंत
आणि त्यांच्यासोबत, परिष्कृत कल्पना आणि शुद्ध दृष्टिकोन
म्हणून, त्या विसंगत शक्तींपासून मुक्त होणे आवश्यक
आहे
विचारातून आणि हृदयातून प्रतिकूल भावना काढून टाकणे जेणेकरून प्रकाशाचे किरण त्यांच्यापर्यंत पोहोचू शकतील
आरोग्याचे प्रवाह, ऊर्जा शुल्क आणि आशीर्वाद
अद्भुत पेस्ट
गुरु परमहंसांच्या शिकवणीने प्रेरित

कल्पना मातीच्या तुकड्यांसारख्या असतात ज्यापासून
फासे किंवा समुद्री साप बनवता येतात, परंतु चकमक दगडाच्या कडकपणाने
प्रत्येक व्यक्तीमध्ये त्यांच्या जीवनाचा शिल्पकार .आणि त्यांच्या नशिबाचा शिल्पकार होण्याची क्षमता असते त्याला या अद्भुत पेस्टचा एक मूठभर भाग घेऊ द्या आणि त्यातून एक अद्भुत कलाकृती बनवू द्या, आणि त्याला भरपूर .आनंद मिळेल
अवकाशात चमकणाऱ्या विजेच्या लखलखाटांना लक्ष
केंद्रित करणे आणि घरे आणि रस्ते प्रकाशित करण्यासाठी .तारांमध्ये वाहणे कठीण आहे, परंतु हे साध्य झाले आहे विश्वातील अदृश्य शक्तींना एका प्रणालीत बोलावणे आणि केंद्रित करणे सोपे नाही. ते मानवतेचे संकटांपासून रक्षण करते आणि शक्य असल्यास वाईटापासून त्यांचे रक्षण करते. वाईटाचे अस्तित्व आणि शक्ती असूनही, प्रकाश देखील अस्तित्वात आहे आणि चांगले हे वाईटापेक्षा अधिक मजबूत आणि टिकाऊ आहे कारण ते शाश्वत आणि चिरस्थायी सत्याने समर्थित आहे, जे विश्वातील सर्वात शक्तिशाली शक्ती आहे आणि शेवटी .विजयी होईल
सकारात्मक, परोपकारी विचारांवर लक्ष केंद्रित करणे म्हणजे मन आणि वैश्विक सकारात्मकतेच्या स्रोतामध्ये एक प्रभावी संबंध निर्माण करणे किंवा एक स्पष्ट मार्ग तयार करणे, जो स्वतः चांगुलपणा आहे. चांगुलपणाबद्दल जितके जास्त विचार केले जाईल तितकेच त्याची स्पंदने मन आणि शरीरात ओढली जातील. या स्पंदनांमध्ये अनेक मानसिक आणि शारीरिक अवस्था बदलण्याची शक्ती असते आणि ते इतके शक्तिशाली असतात की ते व्यक्तीच्या मानसिक आणि शारीरिक रचनेशी विसंगत असलेल्या विसंगत स्पंदनांना आपोआप दूर .करतात
जेव्हा एखादी व्यक्ती म्हणते, "मी थकलो आहे," तेव्हा थकव्याची भावना प्रबळ होते कारण ती मान्य केली जाते, त्यामुळे क्रियाकलाप मर्यादित होतात आणि उर्जेचा प्रवाह रोखला जातो. तथापि, जर ते म्हणतात, "मला विश्रांतीची गरज आहे," तर ते स्वतःला मन आणि शरीर दोघांनाही ताजेतवाने करणाऱ्या महत्त्वाच्या प्रवाहांसाठी मोकळे करतात आणि

थोड्या विश्रांतीच्या काळात उर्जेची लाट देखील अनुभवू .शकतात
निराशा, जी एक त्रासदायक मानसिक स्थिती निर्माण करते, त्यावर लक्ष केंद्रित न केल्याने, एखाद्या आनंददायी अनुभवाची आठवण करून देऊन किंवा तुम्हाला ज्यांच्यावर प्रेम आहे, विश्वास आहे आणि ज्यांच्याशी तुम्ही आरामदायी आहात अशा लोकांबद्दल विचार करून टाळता येते, आणि निराशा ही उन्हाळ्याचा ढग आहे याची खात्री बाळगून, ती कितीही दाट आणि .अशुभ वाटत असली तरीही
एखाद्या व्यक्तीला ज्या कठीण परिस्थितीतून जावे
लागते त्याकडे दुर्लक्ष करू नये किंवा त्यांना कमी लेखू नये. उलट, या परिस्थितींना वास्तववादी आणि हुशारीने हाताळले पाहिजे आणि त्यांची पकड सैल करण्याचा आणि त्यांचे .परिणाम कमी करण्याचा प्रभावी मार्ग शोधला पाहिजे
याचा अर्थ असा नाही की त्यांच्या कौशल्याद्वारे आणि प्रगत वैज्ञानिक पद्धतींद्वारे असंख्य आणि मौल्यवान सेवा देणाऱ्या थेरपिस्टच्या सेवांचा लाभ घ्यावा; उलट, सकारात्मक विचारसरणी शरीरात उपचारांचे बीज रोवण्यास मदत .करते आणि अशा प्रकारे उपचारांचे एक साधन बनते त्याचप्रमाणे, "मी आजारी आहे" असे म्हणण्याऐवजी, उपचारांच्या गरजेवर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे. ही वृत्ती मन आणि शरीराला उपचार पद्धती आणि उर्जेसाठी अधिक ग्रहणशील बनवते, पेशी आणि ऊतींमध्ये या उर्जेचा प्रवाह होण्यासाठी आवश्यक असलेले छिद्र किंवा चॅनेल उघडते, अस्वास्थ्यकर आणि चुकीच्या परिस्थिती दुरुस्त करते आणि शरीराच्या नाजूक यंत्रणेचे पुनर्संचयित करते. अशाप्रकारे, वारंवार अशक्तपणा आणि थकवा येण्याची सवय असलेल्या व्यक्तीला कालांतराने असे आढळेल की सकारात्मक विचारसरणी या घटनांची संख्या कमी करण्यास मदत करते, ज्यामुळे सर्व आजार आणि आजार बरे करणाऱ्या देवाच्या मदतीने नवीन शक्ती आणि भरपूर .कल्याणाची भावना निर्माण होते
द्वेषाचे पीक
नसी आणि झाकीर एकमेकांचा द्वेष करायचे आणि
त्यांच्यात भांडणे तेव्हापासून सुरू झाली जेव्हा ते शाळेत लहान होते आणि जेव्हा ते मोठे झाले तेव्हा त्यांचे

वैर वाढले आणि ते बूट विकण्याच्या व्यवसायात .प्रतिस्पर्धी बनले
एकदा, त्यांनी लग्नात मुलीचा हात मिळवण्यासाठी
स्पर्धा केली आणि नसी झाकीरपेक्षा थोडा बलवान असल्याने, त्याने त्याला जोरदार मारहाण केली आणि बेशुद्ध करून सोडले. झाकीर शुद्धीवर आला तेव्हा त्याला घडलेल्या .घटनेबद्दल लाज, पश्चात्ताप आणि तिरस्कार वाटू लागला वर्षांनंतर, झाकीरने काम करण्यासाठी आणि राहण्यासाठी .शहरात जाण्याचा निर्णय घेतला
नासी जे घडले ते विसरला होता, पण झाकीर त्याच्या आठवणीतून नासीने त्याला दिलेला अपमान आणि लाजिरवाणा शब्द पुसून टाकू शकला नाही. तरीही, तो पुन्हा पुन्हा सांगत राहिला आणि स्वतःशीच म्हणाला: मी नासीला माफ करेन आणि .त्याने माझ्याविरुद्ध केलेला गुन्हा मला आठवणार नाही पण काही महिन्यांनंतर, झाकीरला जाणवले की त्याच्या दैनंदिन क्षमाशीलतेच्या घोषणांदरम्यान, तो खोलवर सूड घेण्याची इच्छा बाळगत होता आणि बदला घेण्यासाठी आणि .सूडाची तहान भागवण्यासाठी संधीची वाट पाहत होता
काही काळानंतर, नसीला एक विचित्र ओढ जाणवली ज्यामुळे
तो त्याचा जुना प्रतिस्पर्धी झाकीर जिथे राहायला गेला होता तिथे गेला. त्याला शंका नव्हती की काहीतरी घडणार आहे. झाकीरला मात्र नसीच्या शहरात उपस्थितीची माहिती होती आणि .तो त्याच्या हालचालींवर बारकाईने लक्ष ठेवू लागला
एका संध्याकाळी, हवामान उदास आणि पावसाळी असतानाही, .नासी फिरायला आणि "ताजी हवा वास घेण्यासाठी" गेला
एका निर्जन रस्त्यावरून तो एकटाच चालत असताना, तो एका उघड्या गोदामाजवळून गेला, तर झाकीर त्याच्या मागे चोरून आणि सावधपणे गेला. संधी मिळाल्यावर, त्याने चक्रवाढ .व्याजाने खाते चुकते करण्याचा निर्णय घेतला
आनंदाने भरलेल्या या माणसाला स्टोअररूमच्या
भिंतीवरून एक भक्कम टाइल पडल्याचे आढळले. त्याने ती टाइल पकडली आणि त्याच्या माजी प्रतिस्पर्ध्याच्या डोक्यावर जोरदार प्रहार केला, ज्यामुळे तो जमिनीवर पडला, आणि नंतर तो ज्या मार्गाने आला होता त्याच मार्गाने परतला, त्याला .त्याची उपस्थिती कळली नाही

काही तासांनंतर, पाऊस थांबला, ढग वेगळे झाले आणि भिंतीच्या वरच्या बाजूला असलेल्या छिद्रातून चंद्रप्रकाशाचा किरण दिसला. नासी जागे झाला आणि त्याला .स्वतःला जमिनीवर पडलेले आढळले, तो अत्यंत अशक्त होता त्याने काय घडले हे शोधण्याचा प्रयत्न केला आणि त्याच्या शेजारी एक टाइल आणि त्याच्या वरच्या भिंतीत एक भोक पाहून तो असा निष्कर्ष काढला की गोदामाच्या बाजूने चालत असताना, त्याच्या दुर्दैवामुळे ती टाइल भिंतीवरून .पडून त्याच्या डोक्यावर कोसळली
या कथेचा अर्थ असा आहे की, कृत्यांचे परिणाम
अविस्मरणीय असले तरी, मानव इतरांवर केलेल्या चुका विसरतात आणि त्यांचे परिणाम अज्ञानाच्या अंधारात शांतपणे त्यांचा पाठलाग करतात. ज्याप्रमाणे गाय हजारो इतरांमध्ये तिचे वासरू शोधू शकते, त्याचप्रमाणे आपल्या कृतींचे परिणाम देखील दीर्घकाळानंतरही आपल्याला सतत शोधण्याची आणि आपले .स्थान निश्चित करण्याची शक्ती ठेवतात
त्या घटनेनंतर जर नसीकडे शहाणपण असते आणि त्याने
त्याचा प्रतिस्पर्धी झाकीरशी वाद सोडवण्याचा आणि त्याची माफी मागण्याचा प्रयत्न केला असता, तर त्याने त्याच्या प्रतिस्पर्ध्याचा राग कमी केला असता आणि प्रकरण आणखी .वाढले नसते
पण गोष्टी बदलल्या नाहीत, आणि भयानक परिणामांची बीजे
एका अंधाऱ्या भविष्याच्या गर्भाशयात वाढली आणि फुलली, ज्याचा शेवट एका विनाशकारी जन्मात झाला. अप्रिय आश्चर्य टाळण्यासाठी, मनाच्या मातीत लपलेल्या वाईट संघर्षाच्या बीजांना जाळून टाकले पाहिजे आणि कृती करण्यापूर्वी दूरदृष्टी दाखवली पाहिजे, कारण सार्वत्रिक नियम सांगतो की एखाद्याला त्याच्या कर्मांचे फळ मिळते, मग ते चांगले असो .वा वाईट, गोड असो वा कडू
आपण हे लक्षात ठेवूया की प्रत्येक कृती मनात
प्रवृत्ती आणि प्रवृत्ती म्हणून साठवलेल्या खुणा सोडते जर त्यांना शहाणपणाने आणि विवेकाने हाताळले नाही तर ते संभाव्य धोकादायक परिणामांना कारणीभूत ठरू शकतात. तथापि, जेव्हा वाईट कर्मांची बीजे ज्ञानाच्या अग्नीने जाळली .जातात तेव्हा ती पुन्हा वाढू शकणार नाहीत

जागरूकता वाढवण्याचा अर्थ
सुरुवातीचे जीवन
.आत्मा भौतिक यंत्राशी छेडछाड करतो
जोपर्यंत ती पूर्णपणे त्याच्याशी बांधली जात नाही तोपर्यंत
.म्हणूनच आपल्याला जगावे लागते
जेणेकरून शरीराच्या मागण्या आपल्यावर भार टाकू नयेत .आम्हाला भौतिक मानकांचे बंधन वाटत नाही
मानसिक विकास हे एक उत्पादन आहे
शारीरिक वाढ किंवा विकासासाठी
नैसर्गिक उत्क्रांतीनुसार
.तोच आत्मा बाहेर पडत आहे
मानसिक पातळीवर जाऊन
किंवा सर्जनशीलता आणि विपुलतेची पातळी
अशा प्रकारे अद्वितीय प्रतिभा प्रदर्शित करणे .जे मानवांना वेगळे करते
इतर सर्व प्राण्यांबद्दल
मग ते वर जाते
आध्यात्मिक ज्ञानाच्या पातळीपर्यंत
जे अर्थ आणि मूल्य देते
भौतिक समृद्धीसाठी
मानसिक कामगिरी
.बौद्धिक कामगिरी फायदेशीर असते यात शंका नाही .कारण सर्व चांगल्या गोष्टी मौल्यवान असतात
आणि हळूहळू आपल्याला कळते की पुढचा टप्पा
.हे शरीर जागरूकता वाढवत आहे
आध्यात्मिक जाणीवेसाठी
शरीर आणि मनाचे आध्यात्मिकीकरण करून
शरीराची जीवनशक्ती वाया न घालवता
आणि मनाच्या प्रकाशावर लक्ष केंद्रित करणे, स्काउट महत्त्वाच्या बाबींवर
ते होईपर्यंत
एक प्रभावी आणि सुसंवादी पद्धत
आत्मा त्यातून जाऊ शकतो
स्वतःला व्यक्त करणे

आणि तिच्या प्रतिभेचे प्रदर्शन करत आहे
आणि त्याच्या आध्यात्मिक शक्तींना सक्रिय करणे .आध्यात्मिक मुक्तता म्हणजे आत्म्याला मुक्त करणे अज्ञानाच्या पिंजऱ्यातून
आणि ते त्याच्या पात्रतेच्या पातळीवर वाढवा
आणि मर्यादित जाणीवेच्या बंधनांपासून मुक्त करणे
.मानवी जीवन अनेकदा खूप सुंदर असते
पण त्याची ओढ
ते जणू स्वर्गातील पक्षी त्याच्या पिंजऱ्याला चिकटून .आहे
जेणेकरून जर तुम्ही पिंजऱ्याचा दरवाजा उघडलात तर
.पक्षी निघून जाण्यास कचरतो
सवयीमुळे आणि पिंजऱ्यात घालवलेल्या वेळेमुळे
?हे आश्चर्यकारक नाही का
पक्षी त्याच्या अरुंद प्रदेशातून बाहेर पडू इच्छित .नाही
अनंत जागेच्या स्वातंत्र्याकडे
?तो कोणाकडून आला
.हे आपल्यालाही लागू होते
कारण आपण बराच काळ जगलो
भौतिक पिंजऱ्यात
आम्हाला त्याच्या व्यापक क्षितिजाकडे जाण्याची भीती .वाटते
पण शहाणपण सांगते की आपण
आत्म्याच्या पक्ष्याला मुक्त करणे
निर्बंधांच्या पिंजऱ्यातून
आणि ते चेतनेच्या अमर्याद क्षेत्रात सोडणे
.त्यांना पुन्हा एकदा आंतरिक आनंदाचा अनुभव येईल
गतीचा नियम कारण आणि परिणाम, किंवा क्रिया आणि .प्रतिक्रियेच्या नियमावर आधारित आहे
या जन्मात चांगला जन्मलेला माणूस पूर्वीच्या अवतारात होता (कारण त्याच्या हातांनी जे केले आहे त्यामुळे) आणि जर तो चांगले करण्याचा प्रयत्न करेल, तर चांगल्याचा पल्ला त्याच्या बाजूने अधिकाधिक जाईल (ज्याच्याकडे आहे, त्याला अधिक दिले जाईल आणि अधिक)

ज्यांच्याकडे फक्त काही चांगले गुण आहेत ते त्यांच्यावर हल्ला करणाऱ्या आणि व्यापून टाकणाऱ्या वाईट .प्रवृत्तींमुळे ते थोडेसेही गमावू शकतात
वाईटाकडे झुकलेल्या व्यक्तीला मागील जन्मात ती वाईट प्रवृत्ती असली पाहिजे आणि या वाईट प्रवृत्ती तीव्र होऊ शकतात आणि त्यांना नियंत्रित करू शकतात. ज्यांच्यात काही चुकीच्या प्रवृत्ती आहेत त्या पूर्वीही अशाच होत्या आणि जर चांगल्या गुणांचे प्रमाण वाईटांपेक्षा जास्त असेल तर सद्गुण त्यांच्या आत्म्यातून चुकीच्या प्रवृत्ती काढून .टाकतील
कारण आणि परिणामाच्या (कर्म) नियमाचे हे नैसर्गिक
कार्य आहे. तथापि, जर एखाद्याला अशा अनिष्ट सवयी असतील ज्या सोडू इच्छित असतील तर त्याने असहाय्य आणि अडकल्यासारखे वाटू नये. आता भूतकाळातील संकल्प आणि सुदृढ विचारसरणी जोपासून त्या सवयींवर मात करण्याचा योग्य क्षण .आहे
एखादी व्यक्ती वाईट सवयींच्या विळख्यातून स्वतःला मुक्त करू शकते आणि विचार आणि कृतीत चांगल्या सवयी .निर्माण करू शकते, ज्यामुळे त्याला इच्छित परिणाम मिळतील एखाद्या व्यक्तीमध्ये वाईट सवयी कितीही खोलवर
रुजल्या असल्या तरी, त्यांनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे की त्यांनी स्वतःच विशिष्ट विचार आणि कृतींच्या पुनरावृत्तीद्वारे त्या सवयी निर्माण केल्या आहेत आणि सकारात्मक आणि रचनात्मक विचारसरणीद्वारे ते त्या वाईट .सवयी चांगल्या सवयींनी बदलू शकतात
चांगले आणि वाईट विचार मानवी चेतनेच्या विरुद्ध
अवस्था आहेत. स्वाभाविकच, भयानक दुःस्वप्न पाहण्यापेक्षा आनंददायी स्वप्ने पाहणे चांगले. चेतना लवचिक आणि संवेदनशील आहे; ती तिला हवी असलेली कोणतीही अवस्था गृहीत धरू शकते किंवा तिला आवडणारी स्वप्ने पाहू शकते. तथापि, लोकांची समस्या अशी आहे की ते त्यांच्या चेतनेच्या क्षेत्राला - त्यांच्या स्वतःच्या इच्छेने आणि निवडीने - भूतकाळातील सवयींमुळे जन्मलेल्या विचलित प्रवृत्ती आणि चुकीच्या अभिमुखतेद्वारे नियंत्रित करू देतात. अशा प्रकारे, त्यांच्या विवेकशक्ती फरार आणि वाहून जातात, जसे

विवेक आणि आकलनाच्या किल्ल्यांच्या मागे असलेले आधिभौतिक .पालकत्व
जेव्हा हानिकारक सवयींनी नशेत असलेल्यांना अनैसर्गिक जीवनामुळे होणाऱ्या वेदनांची कटुता चाखता येईल, तेव्हा ते त्यांच्या वाईट सवयी कितीही रुजलेल्या आणि विनाशकारी असल्या तरी, मोक्षाच्या शोधात समजूतदारपणा आणि नीतिमान .जीवनाच्या प्रकाशाकडे वळतील
मग, जर त्यांनी सुसंवादी जीवनशैलीचा सराव करून
चांगल्या सवयी विकसित करण्याचा आणि त्यांचे पालनपोषण करण्याचा प्रयत्न केला, तर ते आत्म-नियंत्रण आणि चांगल्या सवयी जोपासण्याचा नैसर्गिक परिणाम म्हणून आंतरिक आनंद .पुन्हा शोधतील आणि शांतीचा आनंद घेतील
आम्ही सर्वशक्तिमान देवाला विनंती करतो की त्याने आम्हाला सर्व बंधनांपासून मुक्त होण्यास आणि आमच्या विचारांना योग्य आणि फायदेशीर मार्गांवर मार्गदर्शन .करण्यास मदत करावी
आध्यात्मिक चेतना
काही लोक आपले आयुष्य घालवतात
मंद मनाने आणि कमी समजुतीने
.ते खातात आणि झोपतात
आणि त्यांना काही आनंद मिळतो
.ते क्वचितच खोलवर विचार करतात
खरं तर, बहुतेक लोक
.ते पुरेशी खोली गाठत नाहीत आध्यात्मिक कल्पनांच्या समुद्रात
कारण त्यांना खात्री आहे की भौतिक जग
.ते अस्तित्वात असलेले सर्वकाही आहे
पण हे जीवन
.ते फक्त एक क्षणभंगुर स्वप्न आहे
?मग एवढी घाई आणि धापा टाकणे कशासाठी
?आणि जगाची मर्जी मिळवण्याचा प्रयत्न करत आहात
?ते चांगले नाही का
?प्रथम देवाला संतुष्ट करण्याचा प्रयत्न करत आहात का .प्राण्यांना इच्छास्वातंत्र्य नसते
.कारण देवाने तिला तिच्या अंतःप्रेरणेने बांधले होते

पण त्याने माणसात शहाणपण निर्माण केले .मानवांना स्वातंत्र्य आहे
एकतर उठण्यासाठी किंवा पडण्यासाठी चांगले किंवा वाईट निवडणे
जेव्हा चेतना विसर्जित होते
उग्र इंद्रिय सुखांमध्ये
.त्यावर दाट, गडद संकल्पनांचे वर्चस्व आहे तो आनंदाच्या स्वर्गातून पडतो
.तो आध्यात्मिक आनंदाची जाणीव गमावतो
आणि आत्म्याची अंतर्दृष्टी आंधळी झाली आहे .तिला देवाकडे जाण्याचा मार्ग सापडत नाही पण चेतनेचे आध्यात्मिकीकरण करणे शक्य आहे देवाचे चिंतन करून
आणि त्याला प्रामाणिक आणि खोलवरची प्रार्थना जेणेकरून धन्य दार उघडेल
प्रकाश आणि आनंदाच्या साम्राज्याकडे नेणारे चेतनेच्या खोल अंतरंगात लपलेले
गुरू परमहंसांच्या खजिन्यातून
भावना आणि मार्गदर्शन

गुरु परमहंस योगानंद यांची शिकवण
जेव्हा हृदय एखाद्यासोबत असते
.ते त्याला त्याकडे आकर्षित करते त्या व्यक्तीचे सर्व गुण ?चांगल्या लोकांचा विचार कोण करतो त्यांची दयाळूपणा त्याच्याकडे जाते

आणि जे प्रेरणादायी व्यक्तिमत्त्वांवर प्रेमाने लक्ष केंद्रित करतात
त्याला प्रेरणा येतात
आणि जो कोणी सोबत करतो, अगदी विचारातही
विवेकाचे लोक
उदात्त नीतिमत्ता
आणि उदात्त हेतू
.तो त्यांच्यातील कुलीनता आणि नैतिकता सामायिक करतो .कारण विचार चुंबकासारखे ध्रुवीकरण करत आहेत आवडले आकर्षित करते
.तुमचा दिवस शुभ जावो आणि तुम्हाला शांती लाभो
***

.प्रत्येकजण शाश्वत आनंदाच्या शोधात असतो
.हातात राख होऊ नका
या संशोधनातून बरेच काही समोर येते
भ्रम, समस्या आणि निराशेपासून
मानव नवीन आनंद शोधतात
.ते कोमेजत नाही, कमी होत नाही किंवा नाहीसे होत नाही आणि माणूस त्याच्या अनुभवांमधून शिकतो
.ऐहिक आनंद म्हणजे आनंद
अल्पकालीन आणि कायमचे नाही
त्याला अनेकदा कळते की तो जे शोधत आहे ते
सापडल्यानंतर
तो अजूनही त्याने जे साध्य केले आहे त्यावर समाधानी .नाही
मग तो दुसरी इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करतो इच्छित आनंद न मिळता
तथापि, तो पुन्हा प्रयत्न करतो
!परत पहिल्या चौकोनावर आणि असेच पुढे
.खरा आनंद म्हणजे आध्यात्मिक साक्षात्काराचा आनंद देवाचे चिंतन करण्याचा आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याचा आनंद
शांतीचा आनंद आणि हृदयाची शांती
दैवी प्रेमाचा आनंद
आणि त्या प्रेमाने इतरांवर प्रेम करणे

आणि निश्चिततेच्या दृढ, अटल भावनेचा आनंद आत्मा अमर आहे हे
आणि तिचा आनंद तिच्यासोबत आहे
निघून गेल्यानंतरही
हे तात्पुरते पार्थिव अस्तित्व
***

.प्रभु, मला मदत करा
जेणेकरून मी तुझ्यामध्ये माझा आनंद शोधू शकेन
.मला जगाचा आनंद घेण्याची आशा आहे
आणि माझे ऐहिक कर्तव्य पार पाडून
आणि माझ्या इंद्रियांना कसे परिष्कृत करायचे ते मला .शिकवा
जेणेकरून तुम्हाला चांगले आणि वाईट यात फरक करता येईल .म्हणून जे फायदेशीर आणि चांगले आहे तेच उपभोगा
.मला ऐहिक सुखांचा आनंद घेऊ दे
तुमच्या शुद्ध आनंदाने पोषित होणारा आध्यात्मिक आनंद आणि तुला बनवण्यास मला मदत करा
माझ्या आयुष्याचा एक अविभाज्य भाग
आणि माझ्या दैनंदिन कामांसाठी एक आवश्यक घटक
.मला वाटतंय की तू माझ्यासोबत आहेस
नेहमी
आणि प्रत्येक पातळीवर
***

मानवी इच्छाशक्ती
.ते दैवी इच्छेचे प्रतिबिंब आहे
आणि जेव्हा ते ज्ञानाने मार्गदर्शन केले जाते तिची शक्ती अमर्यादित होते
.दैवी इच्छाशक्ती वैश्विक उर्जेवर नियंत्रण ठेवते वैश्विक उर्जेचा फायदा घेण्यासाठी
.ज्यांचा साठा कधीच कमी होत नाही
.त्याचा पुरवठा कधीच संपत नाही
.ते शरीरात हस्तांतरित केले पाहिजे
सकारात्मक विचारांच्या तारांमधून
आणि प्रत्यक्ष सुसंवाद
दैवी इच्छेने

***

महान शिक्षक आळस आणि निष्काळजीपणाचा सल्ला देत नाहीत; उलट ते संतुलनाचा मार्ग शिकवतात. एखाद्या व्यक्तीने आपले शरीर टिकवून ठेवण्यासाठी आणि आपले कपडे आणि अन्न पुरवण्यासाठी काम करणे स्वाभाविक आहे. तथापि, जर एखाद्याच्या कर्तव्यांना इतरांशी विरोधाभास किंवा .संघर्ष करण्याची परवानगी असेल, तर ते खरे कर्तव्य नाही हजारो व्यावसायिक संपत्ती जमा करण्यात मग्न आहेत,
तरीही ते स्वतःवर होणाऱ्या वेदना आणि हृदयरोगांबद्दल अनभिज्ञ आहेत. जर ऐषोआरामाच्या मागे लागण्यामुळे एखाद्याला त्यांचे आरोग्य राखण्याच्या कर्तव्याकडे .दुर्लक्ष करावे लागत असेल, तर ते कर्तव्य अजिबात नाही एखाद्या व्यक्तीने सुसंवादी आणि संतुलित पद्धतीने वाढले पाहिजे जर शरीरातील मेंदू कमकुवत असेल तर मजबूत शरीर विकसित करण्यावर जास्त लक्ष केंद्रित करण्यात काही .अर्थ नाही. मन देखील विकसित केले पाहिजे
ज्याच्याकडे चांगले आरोग्य आहे, आरामदायी जीवन आहे
आणि प्रचंड मानसिक शक्ती आहे, आणि तरीही त्याला आनंदाचा .अभाव आहे, तो आयुष्यात अद्याप यशस्वी झालेला नाही
जो कोणी म्हणू शकतो की, "मी आनंदी आहे आणि माझा आनंद कोणीही हिरावून घेऊ शकत नाही," तो यशाच्या शिखरावर पोहोचला आहे आणि त्याला स्वतःमध्येच धन्य प्रतिमा सापडली .आहे
देवाने त्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे याचा माणसाला अभिमान असला पाहिजे. पण जर तो बढाई मारतो, रागावतो किंवा सहज रागावतो आणि इतरांना तुच्छ लेखतो आणि जर तो त्याच मनःस्थितीत शरीर सोडून जातो तर त्याला .देवाच्या जवळचे वाटणार नाही
एकदा, देवाच्या सेवकांपैकी एक नदीत आंघोळ करत असताना दुसरा माणूस आला आणि त्या धार्मिक माणसाजवळ त्याचा घोडा धुवू लागला, जाणूनबुजून आणि निष्काळजीपणे त्याच्यावर पाणी शिंपडू लागला. संतांचे शिष्य संतप्त झाले आणि त्यांनी आक्रमकाला मारून तेथून हाकलून लावण्याचा प्रयत्न केला, परंतु त्यांच्या गुरूंनी त्यांना सांगितले, "असे
. "करू नका, तर त्याला एकटे सोडा

अचानक, घोड्याने त्याच्या मालकाला लाथ मारली, त्याचे अनेक दात तोडले आणि तो बाहेर पडला. चांगला माणूस प्रेमाने त्याच्याकडे गेला आणि त्याची काळजी घेऊ लागला आणि त्याला बरे करू लागला. पाप्याला शिक्षा करणारा संत नाही तर .निसर्गाचा कठोर नियम होता
देव आणि त्याचे वैश्विक नियम त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या, त्याची मदत मागणाऱ्या, आणि जीवनाच्या प्रवासात एकमेकांना आधार देणाऱ्या आणि प्रोत्साहन देणाऱ्या सर्वांचे दुःख कमी करण्यासाठी अथक आणि सतत काम करतात {आणि जोपर्यंत सेवक आपल्या भावाला मदत करत असतो तोपर्यंत देव त्याच्या सेवकाला मदत करण्यास सदैव तयार असतो}
इतर गोष्टी वाट पाहू शकतात
देव अस्तित्वात असल्याने सर्व काही अस्तित्वात आहे
आणि तो अस्तित्वात असल्याने आपण अस्तित्वात आहोत आणि त्याच्या चांगुलपणा आणि अस्तित्वामुळे आपल्याला जीवनाची समृद्धी आणि आनंद मिळतो. म्हणून, देवाबद्दल आपली कृतज्ञता खोलवर आणि अपार असली पाहिजे, कारण तो म्हणतो, "जर तुम्ही कृतज्ञ असाल तर मी तुम्हाला नक्कीच वाढवीन" आणि आपण सतत .देवाचे आभार मानले पाहिजेत
मानवजातीसाठी देवाचे महत्त्व अतुलनीय आहे, तरीही
बहुतेक लोक भौतिक जीवनाला अत्यंत महत्त्व देतात आणि .म्हणूनच त्यांना देवाची खरोखर जाणीव नसते
देवाचे चिंतन करताना भौतिक कर्तव्ये आणि सामाजिक जबाबदाऱ्या पूर्ण केल्या पाहिजेत, कारण मृत्यूचा देवदूत - तुमचे आयुष्य दीर्घायुषी होवो - दररोज एकामागून एक पृथ्वीवरील रहिवाशांना हिरावून घेतो आणि आपल्याला .कोणत्याही क्षणी हे नश्वर घर सोडावे लागू शकते
आपण या जगात आपले व्यवहार शुद्ध विवेकाने केले
पाहिजेत आणि आपले विचार देवाशी जोडले पाहिजेत. मी सर्वांची सेवा करण्याचा प्रयत्न करतो, परंतु जेव्हा मी एकटा चिंतनात असतो तेव्हा मी कोणालाही माझ्या चिंतनात अडथळा आणू देत नाही. इतर गोष्टी वाट पाहू शकतात, परंतु आपण देवासोबत दररोजची भेट घेतली पाहिजे, ज्याने आपल्याला या .पृथ्वीवर आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी दिल्या आहेत

जेव्हा माननीय न्यायाधीश दुसऱ्या व्यक्तीसाठी जीवन किंवा मृत्युचा अर्थ असलेल्या एका नाजूक प्रकरणावर अंतिम निर्णय देत होते, त्याच क्षणी ते त्या दिवशी त्यांच्यासोबत घडलेल्या घरगुती समस्यांबद्दल विचार करत होते आणि घरी त्यांचे नियम लागू होत नसल्याने ते अस्वस्थ !होते
जर अशा न्यायाधीशाने एकाग्रतेच्या अभावामुळे एखाद्या निष्पाप व्यक्तीचा मृत्यू होईल असा अन्याय्य निर्णय दिला, तर तो, सर्व पापांचा न्यायाधीश, सर्वोच्च न्यायाधीशासमोर, आरोपी आणि दोषी ठरेल: तो सार्वत्रिक कायदा ज्यामध्ये .पक्षपात नाही आणि ज्यामध्ये घराणेशाहीला स्थान नाही बरेच लोक पैसे कमविण्यास अकार्यक्षम आहेत आणि
.व्यवसाय व्यवस्थापनात अयशस्वी आहेत
त्यांच्याकडे गोष्टी समजून घेण्याची बुद्धी नसते
कारण जेव्हा ते त्यांच्या कामाच्या ठिकाणी असतात तेव्हा ते त्यांच्या घरगुती समस्यांबद्दल विचार करतात आणि घरी .असताना त्यांचे मन कामाच्या चिंतांनी व्यापलेले असते म्हणून, एका वेळी एकापेक्षा जास्त गोष्टींवर लक्ष .केंद्रित करू नये
***

एके काळी, दिवसा
.मी चेतनेच्या खोलीत आलो
आणि सुरांच्या खिडक्या उघडल्या
दृश्ये, सुगंध, चव, स्पर्श
आणि मी सर्वात नाजूक सुर आणि सर्वात सुंदर रंग मागितले
जेणेकरून ती माझ्यासमोर येऊन डोलेल आणि नाचेल कधी मी हसायचो तर कधी रडायचो
जेव्हा माझे डोळे पाणावतात
.अनुभवाच्या जखमा मला त्रास देतात
.इंद्रियांचे दार बंद करा
आणि अमर्यादित जागा प्रविष्ट करा
झोप आणि स्वप्नांच्या जगात
.तिथे मी शांततेत आणि आरामात झोपतो अंधाराच्या आच्छादनाखाली

मी पुरेशी विश्रांती घेतल्यानंतर
झोपेतून, मी दुसरा दरवाजा उघडतो
आणि स्वप्नांच्या खोलीत प्रवेश करा
.म्हणून मी प्रायोगिक आणि संशोधनात्मक चित्रपट पाहतो बेशुद्धीच्या सिनेमात
जिथे मी माझ्या मर्जीने काम करतो
आणि मी गोड आठवणींची मखमली स्वप्ने विणतो
रेशमी पडद्यांवर
त्यावर, प्रिय विश्वाचे नाव लिहा
पण जेव्हा मी या दोन्ही कक्षांच्या बाहेर असतो कधीकधी मी जाणीवपूर्वक विश्वाच्या अज्ञात खोलीत .जातो
सर्वात गडद, सर्वात जाचक अंधारावर मात करणे
खोल दऱ्या ओलांडणे
शाश्वत अवकाशाच्या किनाऱ्यावर पोहोचणे
तिथे एकतेच्या जगात
जोडी नाही, स्वप्ने नाहीत
त्रास नाही, वेदना नाही
त्याऐवजी, एक व्यापक दृष्टीकोन
आणि सतत नूतनीकरण करणारा आनंद
आणि स्वर्ग आणि पृथ्वीचा प्रकाश
***

आपण देवासोबत जितके जास्त शांतीत राहतो तितके जास्त जेव्हा आपल्याला शक्य असेल तेव्हा
शांततेत जगणे
स्वतःशी आणि जगाशी
आपण नेहमी आपले विचार निर्देशित करण्याचा प्रयत्न करूया
निरपेक्ष आणि अनंताकडे
आनंदाची तुलना करता येणार नाही
आनंदाने, मी देवाला शोधतो
.आणि त्याच्याशी संपर्क साधा
.स्वतःला चांगल्या विचारांनी वेढून घ्या
या कल्पना तुम्हाला मदत करतील
जवळ येत आहे

.देवाकडून सर्व चांगुलपणा आणि आनंद येतो सर्वांना शांती आणि प्रेम
***

जनगणनेतील एकक
त्याच्या एकल चेतनेपासून: वैयक्तिक सार देवाने जनगणना तयार केली
.तो मोजणी करण्याचा प्रयत्न करतो
.पुन्हा एकदा वैश्विक एकतेकडे परत या जेव्हा समुद्राच्या पृष्ठभागावर वादळ येते .ते असंख्य लाटा निर्माण करते
वादळ शांत झाल्यावर
लाटा पुन्हा समुद्राच्या मध्यभागी धडकतात निर्मितीच्या विविधतेत आणि विविधतेत
एक अंतर्निहित सुप्त एकक आहे
ज्याप्रमाणे समुद्र हा लाटांचा सार आहे
.कौटुंबिक जागरूकता लोकांना एकमेकांच्या जवळ आणते देशांना एकत्र आणण्यासाठी आणि त्यांचा मार्ग .दाखवण्यासाठी नेते असतात
असे सामाजिक गट आहेत जे समान समस्या सामायिक करतात जेव्हा माणसाला देव सापडतो
त्याला आढळते की त्याच्या आत सर्व शक्ती एकत्रित
.आहेत
.तो त्याचे मन प्रबुद्ध करतो
.त्याच्या चेतनेत जीवनाची एक नवीन दृष्टी उदयास येते .आयुष्य गोड होते
आणि आत्म्याला शांती मिळते
आणि जीवनातील त्रास बदलतात
स्वप्नासारख्या गोष्टीसाठी
***

जेव्हा साधक जीवनाच्या शाळेतून पदवीधर होतो आणि
त्याला उच्च स्तरावर जाण्याची वेळ येते तेव्हा तो आनंदाने भरून जातो, त्याला जाणीव होते की त्याने जीवनाच्या लढाईत चांगले काम केले आहे आणि देवाची कृपा मिळवली आहे आणि .त्याला त्याच्या भेटीची खात्री असते

वैश्विक प्रिय व्यक्तीसोबत, त्याच्या इच्छा वाढतात
आणि त्या इच्छा आध्यात्मिक इंधनात रूपांतरित होतात जे त्याला सहजतेने शांती, प्रकाश आणि सतत नूतनीकरण करणाऱ्या .आनंदाच्या क्षेत्रात घेऊन जातात ज्याचा अंत नाही
* * *

दैवी दयेचा वर्षाव अभिमानाच्या उंच शिखरांवर जमत
!नाही, तर तो नम्रतेच्या दर्यांमध्ये सहजपणे वाहतो शिक्षक परमहंस यांनी देवाच्या कृपेने आपण वैश्विक फसवणुकीच्या भ्रमातून मुक्त होण्याचा जलद मार्ग कसा :निवडतो याबद्दल सांगितले. ते म्हणाले
या विश्वात आपण संकटांच्या आणि वेदनांच्या समुद्रात" बुडत आहोत असे दिसते, म्हणून देव आपल्याला या भयानक ".दुःस्वप्नातून जागे करण्यासाठी हलवतो
:एका शिष्याला प्रोत्साहन देत तो म्हणाला
तुम्ही जे काही शोधत आहात आणि बरेच काही देवामध्ये" "तुमची वाट पाहत आहे हे जाणून घ्या
वाईट सवयींमध्ये खोलवर रुजलेल्या एका विद्यार्थ्याला :तो म्हणाला
जर तुमच्यात इच्छाशक्तीची कमतरता असेल, तर अनैच्छिक" कृतीची शक्ती विकसित करण्याचा प्रयत्न करा (म्हणजेच, चूक ".न करण्याची अनैच्छिक कृती)
स्वतःची पुष्टी
.आज मी अज्ञानाची प्रतिमा तोडून टाकीन
ते माझ्या आत असलेल्या आत्म्याच्या पवित्रस्थानाला .अपवित्र करते
आणि मी लक्षात ठेवेन की देवाचा पवित्र प्रकाश
.ते सतत माझ्या अस्तित्वावर पसरते
आणि ते माझ्या मनातून आणि आत्म्यामधून भ्रमाचा अंधार .दूर करते
.आणि ज्याने मला निर्माण केले तो मला सोडणार नाही
* * *

जीवनाच्या प्रत्येक लाटेखाली
दैवी उपस्थितीचा विपुल महासागर आहे
प्रत्येक हृदयाच्या ठोक्यामागे
वैश्विक प्रेमाचा अमर्याद समुद्र आत आहे

* * *

.दररोज रात्री मी स्वतःला खात्री देईन की मी शरीर नाही त्याऐवजी, शरीरात राहणारा आत्मा
आणि माझे आध्यात्मिक अस्तित्व कायमचे अमर आहे
जेव्हा मी जागा होईल, तेव्हा मी ते पुन्हा एकदा
.निश्चित करण्याचे लक्षात ठेवेन
* * *

झोपेच्या रचनेत, मी बरे होईन आणि माझी शक्ती पुन्हा .निर्माण करेन
.पण ते पुरेसे नाही
.मला शांतता आणि चिंतनाचे अभयारण्य हवे आहे
जिथे मी दररोज माघार घेऊ शकतो
माझ्या जाणीवेच्या क्षितिजांचा शोध घेण्यासाठी
आणि माझ्या आत्म्याचे रहस्य शोधत आहे
शांततेचा अर्थ
शांतता म्हणजे विचारांना शांत करणे
शरीराला शांत करणे आणि त्याच्या गरजांवर नियंत्रण ठेवणे
जो कोणी ते करू शकेल त्याला एक ताजेतवाने शांतता .अनुभवता येईल
त्याला परिष्कृत जगांमधून उदात्त लाटा आणि प्रभाव .जाणवतील
आणि जो कोणी शांततेत खोलवर जातो, तो
.तो स्वतःमध्ये देवाचे राज्य शोधेल
जोपर्यंत माणूस रस्त्यावर चालत आहे
.त्याच्या वेळेचा प्रत्येक क्षण खूप मौल्यवान आहे
.आपण या जमिनीवर (पॅसेज हाऊस) थोड्या काळासाठी आहोत
.सर्व काही क्षणभंगुर आहे, पण देवाची भावना शाश्वत आहे
ते हृदय आणि आत्म्यापासून काहीही पुसून टाकू शकत
.नाही
आपण या जगाच्या मोहांना आपल्यावर प्रभाव पाडू देऊ नये आपल्या सर्वात मोठ्या उद्देशापासून आणि आपल्या सर्वोच्च ध्येयापासून आपल्याला दूर नेऊन: देवापासून देवाला ओळखणे शक्य आहे
.आपल्याला विश्वांचा स्वामी शोधला पाहिजे

ज्याच्या प्रकाशाने तारे चमकतात
आणि त्याच्या सामर्थ्याने हृदये धडधडतात
.आपण त्याला शांततेच्या मंदिरात शोधले पाहिजे
जेव्हा आपण उत्कंठेने आणि तळमळीने देवाला हाक मारतो आणि जेव्हा आपण त्याच्याबद्दल जळत्या उत्कंठेने
विचार करतो
.आपण त्याला शोधू
.मी अज्ञात देवाबद्दल बोलत नाहीये
.उलट, ते एका प्रभूबद्दल आहे ज्याला मी ओळखतो
.आणि ते माझ्यासाठी खरे आहे
.ते सर्व भौतिक गोष्टींपेक्षा जास्त वास्तव आहे
आपल्या मानवी जीवनातील लाटांना टिकवून ठेवणारा आणि .टिकवून ठेवणारा हा दिव्य समुद्र आहे
.आपण देवाशिवाय सर्व काही करू शकतो
.देवाची इच्छा आहे की आपण एकमेकांना द्यावे
आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपल्या गरजा पूर्ण करण्याच्या प्रयत्नात, आपण इतरांना त्यांच्या गरजा पूर्ण करण्यास मदत केली पाहिजे आणि आपण जे कमावतो ते कमी .भाग्यवान लोकांमध्ये वाटून घेतले पाहिजे
आपण हे लक्षात ठेवूया की आपण जागतिक कुटुंबाचा
अविभाज्य भाग आहोत आणि त्याशिवाय जगू शकत नाही सुतार, शोधक किंवा शेतकरी नसता तर जीवन कसे असते? सेवा आणि कौशल्याच्या देवाणघेवाणीद्वारे, देव आपल्याला इतरांचा विचार करायला लावतो, कारण केवळ स्वतःसाठी जगणे ही एक गंभीर .चूक आहे
जेव्हा आपण स्वतःच्या आनंदाचा विचार करतो तेव्हा आपण इतरांना आनंदी करण्याचा देखील विचार केला पाहिजे. .सर्वकाही सोडून देणे आवश्यक नाही
जागतिक कुटुंबाच्या फायद्यासाठी, कारण ते अशक्य आहे
पण आपण इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवली पाहिजे आणि .त्यांच्या गरजा आपल्या स्वतःच्या समजल्या पाहिजेत देवाची इच्छा आहे की आपण एकमेकांकडून जितके घेतो तितकेच एकमेकांना द्यावे, कारण इतर लोक आपले श्रेष्ठ .व्यक्तिमत्व आहेत

फसवणुकीच्या भयंकर हल्ल्यांना प्रतिसाद द्या आणि त्यांना परतवून लावा
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती राग, मत्सर आणि मत्सराचा बळी असते तोपर्यंत ती मुक्त नसते. त्यांनी त्यांच्या भावना आणि कृतींचे स्वामी बनले पाहिजे आणि स्वतःला विनाशकारी प्रवृत्ती, अनियंत्रित वासना आणि चुकीच्या इच्छांपासून .मुक्त केले पाहिजे
जर तुम्ही स्वतःशी पूर्णपणे प्रामाणिक असाल, तर
शहाणपण तुमच्या विचारांना पाठिंबा देईल, योग्यता तुमच्या निर्णयाचे मार्गदर्शन करेल आणि समजूतदारपणा तुमच्या .मनाला प्रकाश देईल
अज्ञानामुळे झालेल्या भूतकाळातील कर्मांची बीजे
चिंतन आणि ज्ञानाच्या अग्नीत "भाजली" पाहिजेत जेणेकरून ती पुन्हा अंकुरण्यास आणि वाढण्यास असमर्थ होतील. फसवणुकीच्या भयंकर हल्ल्यांना दूर करण्याचा आणि त्यांना .हाणून पाडण्याचा हा मार्ग आहे
वैश्विक भ्रम - किंवा सैतान - माणसाला खोट्या आश्वासनांनी आणि मोहक प्रलोभनांनी फसवतो जेणेकरून तो इंद्रियसुखांच्या मृगजळाचा पाठलाग करू शकेल आणि त्याच्या क्षमतांवर नियंत्रण ठेवतो कारण तो त्याला वास्तव नसलेल्या सांसारिक आनंदाचे आश्वासन देतो आणि अशा प्रकारे आत्म्याच्या बागेत मुबलक प्रमाणात असलेल्या खऱ्या आनंदाची फळे चाखण्यापासून रोखण्यासाठी कठोर परिश्रम .करतो
ज्ञानी लोकांना सत्य आणि भ्रम यातील फरक माहित असतो
आणि ते समजून घेण्यात पारंगत असतात. ते जसजसे चिंतनात खोलवर जातात तसतसे त्यांना इच्छास्वातंत्र्याचे महत्त्व आणि योग्य ते करण्यासाठी निवडीचे स्वातंत्र्य वापरण्याची आणि हानिकारक परिणाम आणि अप्रिय परिणामांसह कृती .टाळण्याची आवश्यकता यांची जाणीव होते
एका शिष्याने गुरु परमहंसांना पूर्वनिश्चितता,
भाग्य, दुःख आणि वेदना याबद्दल त्यांचे मत विचारले आणि ते :म्हणाले
मानव त्यांच्या इच्छेने स्वतःचे नशीब घडवतात आणि त्यांच्या हेतू आणि कृतींद्वारे त्यांचे नशीब ठरवतात जर

तुम्ही असे करायचे ठरवले तर तुम्ही स्वतःला दुःखापासून मुक्त करू शकता देव, ज्याचे सार प्रेम आहे, तो त्याच्या प्रिय व्यक्तीला चुकीच्या कृती आणि सदोष विचारसरणीमुळे दुःख सहन करावे असे इच्छित नाही. त्याने मानवतेला विवेकबुद्धीची शक्ती आणि निवडीचे स्वातंत्र्य दिले आहे. तथापि, चुकीचे निर्णय आणि अविचारी निवडींमुळे, मानव .स्वतःवर आणि इतरांवर दुःख आणि वेदना आणतात
तुम्ही स्वतंत्र असले पाहिजे आणि कोणालाही तुमचा निर्णय हिसकावून घेऊ देऊ नये किंवा तुमच्यावर वर्चस्व गाजवू देऊ नये आणि वातावरण, चालीरीती आणि चुकीच्या परंपरांना तुमच्यावर बंधने आणू देऊ नयेत आणि तुमच्या .जीवनशैलीवर नियंत्रण ठेवू देऊ नये
शहाणपणाने वागा, विवेकाचा आवाज ऐका, तुम्ही जे
करण्याचा विचार करत आहात ते करण्यापूर्वी कृतींचे परिणाम विचारात घ्या, तुमच्या चुकीच्या वर्तनामुळे इतरांना इजा .पोहोचवू नका आणि देवाकडे मदत आणि मार्गदर्शन मागा अंतर्गत मार्गदर्शक तत्त्वांनुसार काम करणे
आपण प्रथम आपले ध्येय निश्चित केले पाहिजे, नंतर
आपल्या क्षमता व्यक्त करण्यासाठी योग्य कृती करण्यासाठी दैवी मार्गदर्शन घेतले पाहिजे. आपले मन शांत होईपर्यंत आणि आपल्याला पुढील पाऊल स्पष्टपणे दिसेपर्यंत आपण चिंतन केले पाहिजे. त्यानंतर, आपल्याला मिळालेल्या अंतर्गत मार्गदर्शनानुसार आपण कार्य केले पाहिजे आणि आपले इच्छित .परिणाम साध्य होतील
जेव्हा मन शांत होते, तेव्हा तुम्हाला गोष्टी लवकर
आणि सहजपणे समजतील, आणि ते किती अद्भुत आहे! तुम्ही जे साध्य करू इच्छिता ते तुम्ही साध्य कराल आणि थोड्याच वेळात तुमच्यासाठी प्रत्येक गोष्टीत यश लिहिले जाईल कारण वैश्विक शक्ती योग्य नियमांचे पालन करण्यास आणि त्याचे .कार्य सिद्ध करण्यास सक्षम आहे
काही लोक म्हणतात की आपल्या मेंदूच्या पेशी काही सवयींनी आकार घेतात ज्या सुधारता किंवा बदलता येत नाहीत हे चुकीचे आहे कारण देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे, म्हणून काहीही आपल्याला मर्यादित करू शकत नाही किंवा आपल्या प्रगतीत अडथळा आणू शकत नाही. जर आपण

स्वतःचे परीक्षण केले तर देवाच्या मदतीने आपल्याला याचे .सत्य कळेल
.प्रत्येक मानव असीम शक्तीचे प्रतिनिधित्व करतो
.आपण जे काही करतो त्यात आपण ती ताकद दाखवली पाहिजे जेव्हा आपल्याला काहीतरी तयार करायचे असते
.आपण केवळ बाह्य स्रोतांवर अवलंबून राहू नये
त्याऐवजी, आपण आतील खोलात डोकावले पाहिजे
आपण अनंत स्रोत शोधत आहोत
सर्व यशस्वी कामाच्या पद्धती
सर्व शोध
आणि सर्व परिष्कृत संगीत कंपन
प्रेरणादायी कल्पना
आणि सर्वात उत्तम आणि अद्भुत कामे
देवाच्या नोंदींमध्ये नोंदवले गेले आहे
.मी युगानुयुगे आणि युगांमध्ये तुला शोधत आहे इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेच्या मार्गावर
.आणि आता मला कळले की तू माझ्या आत राहतोस
आणि ते माझ्या सर्वात पवित्र भावनांना प्रेरणा देते .आता माझ्यापासून लपवू नकोस
भावनांच्या फुलांच्या मागे
विचार आणि आत्म्याची नाडी
.माझ्या आत्म्याला तुझ्या ज्ञानाच्या रत्नांनी सजव .आणि मला तुझ्या आनंदाच्या झुळूक दे
.तुला झाकून टाकणारा अंधार माझ्यापासून दूर कर
माझ्या दृष्टी आणि अंतर्दृष्टीबद्दल
,अरे, तारे आणि निळ्या आकाशाच्या पलीकडे असलेल्या तू
आणि वातावरणाच्या थरांच्या पलीकडे आणि सर्व प्राणी
आणि प्राण्यांच्या पलीकडे
.माझ्या प्रेमाच्या कुजबुजांचा स्वीकार करा
माझ्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमात, तुझ्या प्रकाशात .आणि तुझ्या शांतीत बुडवून टाक
.मला तुझा सर्वात पवित्र चेहरा दाखव
.मी तुला माझ्या विचारांमध्ये खोलवर जाणवतो
.माझ्या खोल भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती मला जाणवते
.आणि मी तुला माझ्या प्रेमाच्या बागेत फुलताना पाहतो

.तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने मला भरून टाक ?तुझ्या पवित्र सुगंधाचा आनंद मी घेऊ शकतो का .आकाश आणि ताऱ्यांच्या पलीकडून माझ्याकडे या आणि विचार आणि भावना
.मला तुझा सर्वात पवित्र चेहरा दाखव
.माझ्या आत्म्यात तुझी उपस्थिती मला जाणवू दे
आणि माझ्या आजूबाजूचे लोक
सर्वत्र
इनर कल्चर* या मासिकातून घेतले आहेत आणि ते गुरु .परमहंसांच्या शिकवणीतून घेतले आहेत
यशाचे रहस्य सकारात्मक मानसिकता जोपासण्यात आहे: समृद्धी, विपुलता, आशावाद, आनंद आणि सिद्धीची जाणीव. हे आपल्यामध्ये एक अभेद्य किल्ला निर्माण करते जो प्रतिकूल परिस्थितीच्या हल्ल्याला तोंड देतो, जे प्रामुख्याने .मानवनिर्मित असतात
आपण शांती आणि सुसंवाद साधण्याचा प्रयत्न केला
पाहिजे आणि हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण आपल्या आत नसलेली कोणतीही गोष्ट स्वतःमध्ये आणू शकत नाही आणि देव सर्व चांगल्या गोष्टी आणि आनंदांचा स्रोत आहे यावर विश्वास ठेवला पाहिजे आणि आपल्या श्रद्धेनुसार आणि सकारात्मकतेनुसार, तो आपल्यावर त्याच्या कृपेचा वर्षाव .करेल आणि आपल्याला त्याच्या आशीर्वादांनी भरून टाकेल पैगंबर आणि महापुरुषांना यशाचे रहस्य माहित होते आणि इतिहासाने राजे आणि साम्राज्यांच्या नावांपेक्षा त्यांची नावे अधिक अमर केली आहेत आणि काळ त्यांची नावे .अस्तित्वाच्या नोंदीतून पुसून टाकू शकणार नाही पूर्वेकडील गुरुंनी भौतिक समृद्धी आणि आध्यात्मिक संपत्ती मिळविण्यासाठी प्रत्येक ज्ञात आणि चाचणी केलेले नियम वापरून पाहिले आहेत. जर इतरांनी या तत्वज्ञानातून शिकून त्यांचे जीवन चांगले करण्यासाठी आणि त्यांच्या परिस्थितीवर नियंत्रण मिळविण्यासाठी फायदा घेतला असेल, .तर तुम्हीही तेच करू शकता
जो कोणी आपले मन अपयशाच्या किंवा गरजेच्या विचारांनी दूषित करतो तो अशा साथीदारांना आकर्षित करेल ज्यांचे

विचार गरजा आणि अपयशाने भरलेले असतात आणि त्याच .स्पंदनांचे आणि गुणवत्तेचे वातावरण निर्माण करतील
असे विचार त्यांच्या मालकाला निराशा, दुःख, नैराश्य
आणि निराशेने भरून टाकतात, ज्यामुळे त्याची प्रकृती बिघडते आणि त्याची परिस्थिती हळूहळू बिघडते आणि तो त्याचे .नशीब आणि नशिब जे मानतो त्याला शरण जातो
कोणीही पराभव निश्चितपणे स्वीकारल्याशिवाय पराभूत
होत नाही आणि जर तो अपयशी ठरला तर तो दोष पद्धतीत किंवा कायद्यात नसून कायद्याचा गैरवापर करणाऱ्या व्यक्तीत .असतो
जेव्हा आपण काहीतरी करण्याचा दृढनिश्चय करतो आणि
आपल्या हेतूंच्या शुद्धतेबद्दल आणि आपल्या निर्णयाच्या शुद्धतेबद्दल खात्री बाळगतो, तेव्हा आपण भीती बाजूला ठेवतो आणि परिस्थितींना घाबरत नाही किंवा त्या परिस्थितींभोवती असलेल्या निर्बंधांकडे आणि मर्यादांकडे .लक्ष देत नाही
तुम्हाला काय हवे आहे? ती प्रसिद्धी आहे का? की
वैयक्तिक चुंबकत्व आहे का? की सत्ता आहे का? की सुरक्षितता आहे का? की आरोग्य आहे का? की आनंद आहे का? की ?शांती आहे का
जर तुम्हाला माहित असेल की तुम्हाला काय हवे आहे, आणि तुम्हाला जे हवे आहे ते कसे मिळवायचे, आणि जर तुम्ही स्वतःमध्ये आणि तुमच्या सभोवतालच्या सर्व अधिकार आणि कायदेशीर मार्गांचा वापर करण्यास तयार असाल, आणि जर तुम्ही स्वतःला एक मुक्त वचन दिले असेल आणि दृढ निश्चय केला असेल की तुम्ही हार मानणार नाही, तर तुम्ही जे मिळवण्याचा प्रयत्न करत आहात ते तुमचे आहे आणि तुम्हाला .जे हवे आहे ते साध्य करण्यात आनंद करा
जेव्हा शिक्षक परमहंस यांना आत्म-ज्ञानाची व्याख्या :करण्यास सांगितले गेले तेव्हा ते म्हणाले
आत्मज्ञान म्हणजे शरीर, मन आणि आत्म्यासह, आपण" देवाच्या अस्तित्वाच्या संपूर्णतेशी एकरूप आहोत याची जाणीव. आपण केवळ त्या अस्तित्वाच्या जवळ नाही तर देवाची संपूर्णता ही आपली संपूर्णता देखील आहे, आणि आपण आता त्याच्या जितके जवळ आहोत तितकेच आपण इतर कोणत्याही वेळी

असू. आपल्याला फक्त त्याच्याबद्दलचे आपले ज्ञान वाढवायचे ".आहे
ते म्हणाले: "छोटी कामे पूर्ण करण्यातील प्रामाणिकपणा आपल्याला जीवन एके दिवशी आपल्याला घेण्यास भाग पाडेल अशा "कठीण निर्णयांना दृढ राहण्यास बळकटी देतो
ते म्हणाले: “तीन प्रकारचे आध्यात्मिक शिष्य असतात:
असे विश्वासणारे जे प्रार्थनास्थळांना जातात आणि फक्त त्यातच समाधानी असतात... असे विश्वासणारे जे प्रामाणिकपणा आणि सरळपणाचे जीवन आवडतात पण देवाला जाणून घेण्यासाठी आवश्यक प्रयत्न करत नाहीत... आणि असे विश्वासणारे जे देवामध्ये त्यांचे खरे स्वरूप शोधण्याचा दृढनिश्चय ”करतात
तो म्हणाला: “देव त्याच्या उपासकांची कोणतीही गरज
लवकर पूर्ण करतो कारण त्यांनी स्वतःला स्वार्थी हेतूंपासून मुक्त केले आहे जे प्रयत्नांना निराश करतात ”आणि आशांना निराश करतात
पर्वतांच्या खोलवर आणि शांत आकाशात, माझ्या आत्म्याच्या कोपऱ्यात आणि शांततेच्या गुहेत, मी देवाची .उपस्थिती अनुभवतो आणि त्याचा शाश्वत आनंद अनुभवतो आणि मी त्याच्या शुद्ध झऱ्यांमधून पिईन जे कधीही थांबत नाहीत आणि अनंतकाळपर्यंत कोरडे पडत नाहीत. मी देवाच्या चिंतन आणि चिंतनाच्या समुद्रात खोलवर बुडी .मारीन
जोपर्यंत मला ज्ञान आणि दिव्य आनंदाचे मोती सापडत
नाहीत तोपर्यंत
.प्रभु, मला उदार आत्मा दे
माझ्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत शेअर करण्यासाठी
.आणि माझ्या मनाच्या शांत तळ्यात पाहण्यास मला मदत कर तुमच्या उपस्थितीच्या प्रकाशाने चमकणारे आध्यात्मिक चंद्राचे प्रतिबिंब
आज मी देवाच्या चिंतन आणि चिंतनाच्या समुद्रात खोलवर .जाईन
जोपर्यंत मला ज्ञान आणि दिव्य आनंदाचे मोती सापडत
नाहीत तोपर्यंत

मी तुला प्रेम करेन, प्रभु, इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा जास्त
कारण तुझ्याशिवाय मी कोणत्याही व्यक्तीवर किंवा .कशावरही प्रेम करू शकत नाही
मी तुझी उपासना करेन, हे परमेश्वरा, ज्याचे प्रेम .अतुलनीय आहे
सर्व प्रकारच्या आणि प्रेमळ हृदयाच्या सिंहासनावर आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये
दुःखाच्या आणि अडचणीच्या काळात
.प्रभु, माझा तुझ्यावरचा विश्वास कायम आहे
मजबूत आणि अढळ
दृढ आणि अढळ
माझ्या तळमळ आणि विनंतीचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दारे आणि खिडक्या उघडतात त्यातून मी देवाच्या आनंदात जातो
जसा सूर्य चमकतो
सर्वात वर्दळीच्या रस्त्यांवर
अशा प्रकारे मला दैवी प्रेमाचे किरण जाणवतील सर्व गर्दीच्या ठिकाणी
माझ्या दैनंदिन कामांसाठी
.प्रभु, मला आशीर्वाद द्या
पहाटे माझ्या आत्म्याला जागृत करण्यासाठी
आणि मी ते तुमच्या धन्य उंबरठ्यावर आणतो
* * *

.देव म्हणजे वैश्विक स्थिरता
ज्यामध्ये सर्व गोष्टी प्रतिबिंबित होतात त्यातून सर्व ज्ञानी कल्पना जन्माला येतात म्हणून मी शांततेचा सराव करण्याचा प्रयत्न करेन जेणेकरून मला त्याची आनंदी उपस्थिती जाणवेल .मला माहित आहे की देव ऐकत आहे
माझ्या तळमळीच्या प्रत्येक कुजबुजासाठी
.ते वैश्विक प्रेम आहे
दैवी प्रेमाद्वारे
.मला ते सापडेल
.प्रेमाद्वारे, साधक देवाच्या जवळ जातो

तो आनंदाच्या पवित्र झऱ्यांमधून पितो .प्रभु, मला मदत करा
माझ्या शरीराला चार्ज करण्यासाठी
तुमचे कॉस्मिक कार्ड
आणि मन बरे करण्यासाठी
एकाग्रता आणि आशावादाने
आणि आत्म्याला बरे करा
चिंतनातून जन्मलेल्या आध्यात्मिक अनुभूतींद्वारे हे प्रभू, आपण हे लक्षात घेऊया
इंद्रियांचे सुख वरवरचे आणि अल्पकालीन असतात आत्म्याचा आनंद असताना
.ते खरे आहे आणि सतत नूतनीकरण केले जाते
.देव हा फक्त आपण उच्चारलेला शब्द नाही
.उलट, ते जीवनाचे सार आणि अस्तित्वाचे रहस्य आहे त्याच्या अमर्याद विशालतेची व्याप्ती आपल्याला
कदाचित माहित नसेल
पण आपण त्याची उपस्थिती जाणवू शकतो
आणि आपल्याला त्याची उपस्थिती जाणवते
.आज मी शांतीच्या पवित्र जागेला सजवीन
दैवी तळमळीच्या फुलांनी
.आणि मी त्याला, प्रेम आणि आनंदाच्या देवाला हाक मारतो
मी देवाला स्वतःला माझ्यासमोर प्रकट करण्याची विनंती .करतो
माझ्या आध्यात्मिक डोळ्यांनी
?त्याचा प्रकाश पसरताना मला दिसेल का
विश्वाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात
मला आवश्यक असलेल्या महत्त्वाच्या गोष्टींची मी
.कल्पना करेन
.मी माझी इच्छाशक्ती आणि सर्जनशील क्षमता सक्रिय करेन .मी धीर धरतो आणि धीर धरतो
जेणेकरून मी देवाच्या कृपेने आणि मदतीने माझे ध्येय .साध्य करू शकेन
.मला माहित आहे की अपयशामुळे दुःख येते
म्हणून, मी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न करेन
शाश्वत आनंद मिळविण्यासाठी

काहीही होऊ न देऊन
मला त्रास देऊन आणि माझ्या यशाच्या प्रवासात अडथळा आणून
.मी छोट्या छोट्या गोष्टींचे मनाचे नकाशे काढेन
.आणि मी ते प्रत्यक्षात आणण्याचे काम करत आहे जोपर्यंत मी माझी मोठी स्वप्ने पूर्ण करू शकत नाही तोपर्यंत
त्याच्या मदतीने, तो उंचावला जावो
.आपण निर्मात्याच्या प्रकाशाचे किरण आहोत
.आपण भौतिक शरीरात मर्यादित काळासाठी जगतो
.किरणांना त्यांच्या स्रोताकडे परत जावे लागते
.याचा अर्थ असा नाही की शरीराला काही किंमत नाही त्याऐवजी, आपण असा विचार करू नये की
.आपण त्याच्या आणि त्याच्या मर्यादांच्या अधीन आहोत .देव कोणावरही पक्षपात करत नाही
उलट, ते एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्याद्वारे प्रतिसाद देते
जो कोणी दैवी नियमांचे उल्लंघन करतो
तो स्वतःवर शिक्षा आणि यातना आणतो
आणि जो कोणी त्या कायद्यानुसार जगतो
देव त्याला बक्षीस देईल आणि त्याच्या प्रार्थनांचे .उत्तर देईल
आंतरिक शांती आणि आनंदाद्वारे
.मी मनापासून प्रार्थना करेन
.मी नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करतो
माझ्या प्रार्थनांचे समाधानकारक आणि पुरेसे उत्तर मिळेपर्यंत
आघाडीवर आध्यात्मिक जागरूकता केंद्र
जर मी प्रामाणिकपणे सत्य शोधण्याचा प्रयत्न केला तर .देव मला ते जाणून घेणे सोपे करेल आणि मला समाधान मिळेल आणि माझ्या मनात येणाऱ्या सर्व प्रश्नांची आणि चौकशींची समाधानकारक उत्तरे
आध्यात्मिक जागरूकतेचे केंद्र कपाळावर, भुवयांच्या मध्ये आहे, जिथे आध्यात्मिक डोळा स्थित आहे, जो

आत्म्याच्या राज्याचे प्रवेशद्वार आहे. म्हणून, मी या .मुद्द्यावर लक्ष केंद्रित करेन
मला जाणवते की माझ्या वातावरणातील बदलाबरोबर माझी जाणीव बदलते, आणि म्हणूनच जेव्हा माझे वातावरण मला भ्रम आणि फसवणुकीने विषारी बनवते, तेव्हा मी ते एका चांगल्या .वातावरणात बदलेन
मैत्री टिकवून ठेवण्याचे रहस्य
एका विद्यार्थ्याने शिक्षक परमहंस यांना म्हटले: ""गुरुजी, मी बनवलेली मैत्री टिकवणे मला कठीण जाते :शिक्षकाने उत्तर दिले
तुमचे सोबती काळजीपूर्वक निवडा. त्यांच्याशी .मैत्रीपूर्ण आणि निष्ठावान राहा, पण नेहमी काही अंतर ठेवा परस्पर आदर हा तुमच्या आणि त्यांच्यातील दुवा असू
द्या आणि त्यांच्याशी शिष्टाचाराच्या मर्यादा ओलांडू .नका
इतरांशी जुळवून घेणे सोपे आहे, परंतु जर तुम्हाला त्यांचे प्रेम आणि आदर टिकवून ठेवायचा असेल तर तुम्ही हा .सल्ला पाळला पाहिजे
जो कोणी आपल्या आत्म्याच्या चुंबकाला खोल एकाग्रतेने वैश्विक चुंबकावर घासतो तो त्या चुंबकाचा भाग बनतो, त्याचे गुणधर्म आत्मसात करतो आणि स्वतःमध्ये सर्व चांगले .आणि नीतिमान आणतो
स्वतःची पुष्टी
मी माझे एकाग्रता आणि ध्यान कौशल्य विकसित करेन,
उपयुक्त पुस्तके आणि चांगले साहित्य वाचेन आणि इतरांच्या .भावनांबद्दल अधिक विचारशील राहीन
देवाने मला दिलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टींची मी कदर करेन आणि त्या उदार देवाने मला दिलेल्या अनेक आशीर्वादांची आठवण करून देण्यासाठी मी प्रतिकूल .परिस्थितीची वाट पाहणार नाही
आज मी एक आध्यात्मिक चुंबक बनण्याचा प्रयत्न करेन
जिथे मी माझ्याकडे असलेल्या आकर्षणाच्या शक्तीनुसार .स्वतःमध्ये चांगले आणेन
शरीराशी संबंधित असलेली प्रत्येक गोष्ट क्षय पावते आणि आत्म्याशी संबंधित असलेली प्रत्येक गोष्ट अमर आणि

अविनाशी आहे. म्हणून, मी माझ्या आयुष्यात भौतिक गोष्टींना .प्रथम स्थान देणार नाही
जर मी प्रथम देवाचा शोध घेतला तर माझ्या सर्व इच्छा पूर्ण होतील आणि मी भव्य राजवाड्यात राहतो की साध्या झोपडीत राहतो याने काही फरक पडणार नाही जर मी प्रामाणिकपणा, प्रामाणिकपणा आणि सचोटीने जगलो आणि जर मी इतरांना सांत्वन दिले आणि त्यांना करुणा, दया, प्रेम आणि जीवनाच्या प्रवासात प्रोत्साहन दिले तर माझी जाणीव .विस्तारेल आणि माझी आध्यात्मिक समज फुलेल
* * *

एका विद्यार्थ्याने विचारले: "गुरुजी, एखादा आत्मा "?कायमचा गमावला जाऊ शकतो का
:श्री परमहंस यांनी उत्तर दिले
अशक्य! कारण प्रत्येक आत्मा हा देवाचा अविभाज्य भाग" "आहे आणि म्हणूनच तो शाश्वत, अमर, क्षयाने अस्पृश्य आहे

एका शिष्याने आध्यात्मिक प्रगतीची चिन्हे शोधण्यात :कोणतीही कसर सोडली नाही, म्हणून गुरु त्याला म्हणाले
जर तुम्ही बीज लावले आणि त्याची वाढ तपासण्यासाठी ते" दररोज खोदले तर त्याची मुळे जमिनीत रुजणार नाहीत आणि ती ".वाढणार नाही
.तिची योग्य काळजी घ्या, पण जास्त उत्सुकता बाळगू नका आध्यात्मिक ज्ञानाची झलक
ज्ञानी शिक्षकासाठी
परमहंस योगानंद
अणूच्या रहस्यांसह, विज्ञान आणि कलेच्या प्रत्येक शाखेत मानवाला जे ज्ञान मिळवायचे आहे ते सर्व
विश्वाचा आणि मानवजातीचा इतिहास, सर्व काही
कंपनांच्या स्वरूपात ईथरमध्ये अस्तित्वात आहे.
हे कंपन आपल्याभोवती असतात आणि त्यांच्यापर्यंत थेट पोहोचण्याचा एक मार्ग असतो. हे आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे होते.
हे तर्कशास्त्राचे युग आहे. प्रत्येक अनुभव समजून घेण्यासाठी त्याचे काळजीपूर्वक आणि विवेकपूर्ण परीक्षण केले पाहिजे.

आणि त्यातील आशय समजून घेतल्यास, भ्रमाचा अडथळा दूर करता येतो. प्रत्येक गोष्टीमागे एक कारण असते आणि विश्लेषणाच्या या युगात,
ती समज साध्य करण्यासाठी आपण काम केले पाहिजे
मी खालील जप करून आध्यात्मिक परमानंदाच्या अवस्थेत प्रवेश करू शकतो:
"देव, देव, देव"
ध्यानाद्वारे मी त्या अवस्थेत प्रवेश करू शकतो.
किंवा एक सुंदर नैसर्गिक लँडस्केप पाहून
किंवा देवाच्या प्रकाशाने आणि प्रेमाने चमकणाऱ्या चेहऱ्याकडे पाहून
* * *

आपण ज्ञात गोष्टी समजून घेऊन आणि त्याचा आनंद घेऊन त्याचा उपभोग घेतो. मग आपण अज्ञाताचा शोध घेण्याकडे वळतो कारण ज्ञात गोष्टी तसे करत नाहीत.
ते आपल्याला कायमचे समाधान देते जर ते आपल्याला
समाधान देत असते तर आपण या पृथ्वी ग्रहावर इतके दिवस राहिले नसते.
भविष्यासाठी कोणतेही स्वप्न न पाहता, सुधारणा
करण्याचा प्रयत्न न करता आणि शोध घेण्याच्या पुढाकाराच्या भावनेशिवाय, जे ज्ञात आहे त्यात सतत समाधानी राहणे.
तर्क आणि स्पष्टीकरण देण्याच्या प्रोत्साहनाशिवाय, मानवजातीसाठी स्थिरता आणि जडत्व येईल आणि परिणामी, नामशेष होईल.
आणि लुप्त होत आहे
* * *

आपण सुरक्षिततेच्या किनाऱ्यावर पोहोचेपर्यंत येथील जीवन ओसाड आणि गोंधळलेले वाटते.
आपण क्षणभंगुर सांसारिक ध्येयांवर आणि नाजूक भौतिक आसक्तींवर आशा ठेवू नये.
अशा तुच्छ आसक्ती आपल्याला नकळतपणे आपल्या अंतिम ध्येयापासून दूर नेतात.
जसे ते आपल्याला आपल्या खऱ्या स्वभावापासून दूर करते

मधमाशी कठोर परिश्रम करते आणि कठीण काळासाठी तयारी करते आणि जेव्हा हिवाळा येतो तेव्हा ती वसंत ऋतूतील कापणीतून साठवलेल्या गोष्टींचा आनंद घेते.
आणि उन्हाळा
म्हणून, आपण दैवी शांतीचा मध आणि कठीण परिस्थितींना तोंड देण्याची क्षमता कशी गोळा करायची हे शिकले पाहिजे. आपण आयुष्यात त्यांना भेटतो
* * *

या चंचल जगात
ते जोखीम आणि अनिश्चिततेने भरलेले आहे.
तुम्हाला खूप एकटे वाटते, फक्त देव तुम्हाला सोडणार नाही.
तुमच्या आशा निराश होणार नाहीत.
प्रभु, मला आशीर्वाद द्या.
आध्यात्मिक शक्ती आणि यशाचे बीज रोवणे
माझ्या आत लपलेले
आणि जेणेकरून मी ते तुम्हाला आवडेल अशा पद्धतीने वापरू शकेन
* * *

वेळोवेळी, एखाद्या व्यक्तीला स्वतःसोबत एकटे राहण्यासाठी सर्वकाही मागे सोडावे लागते, जेणेकरून ते उद्देशाबद्दल विचार करू शकतील
जीवन
बहुतेक लोक परंपरा आणि पद्धतींच्या प्रवाहात वाहून गेले आहेत; प्रत्यक्षात, त्यांनी कधीही स्वतःचे जीवन खरोखर जगलेले नाही.
ते जगाचे जीवन जगतात. मग त्यांनी काय साध्य केले आहे आणि ते कुठे संपले आहेत?
म्हणून, शांती मिळविण्यासाठी एखाद्या व्यक्तीने अधूनमधून स्वतःला दैनंदिन कामांपासून आणि "कर्तव्यांपासून" दूर करणे शहाणपणाचे आहे.
त्याचे मन अशांत आहे, आणि तो स्वतःला समजून घेण्याचा आणि त्याला कोणते ध्येय साध्य करायचे आहे ते ठरवण्याचा प्रयत्न करत आहे.
* * *

जो देवावर प्रेम करतो आणि म्हणून सर्वांवर प्रेम
करतो, त्याचा अर्थ असा नाही की त्याला इतरांच्या चुका आणि दोष आवडतात.
जो देवावर प्रेम करतो तो त्याच्या नियमांमध्ये दृढ राहतो जेव्हा मला कळले की माझे कार्य देवाला समर्पित आहे, तेव्हा माझे मत चुकीचे असू शकते ही भावना नाहीशी झाली. मी चूक असताना सुधारण्यास तयार आहे, पण जेव्हा मी
बरोबर असतो तेव्हा मी ते सोडणार नाही.
आतील भावना
ती भावना भावनेतून जन्माला येत नाही तर सत्यातून निर्माण होते, आणि म्हणूनच ती माझा विश्वास मजबूत करते आणि मला माझ्या निर्णयावर ठाम ठेवते.
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती त्यांच्या समृद्धीत इतरांचे कल्याण समाविष्ट करत नाही तोपर्यंत त्यांना आरामदायी जीवनाचा अर्थ कळणार नाही.
माझा अर्थ असा आहे की इतरांना मदत करण्याची खरी इच्छा असणे जेणेकरून ते स्वतःला मदत करू शकतील. मग तुम्हाला एक अक्षय संसाधन मिळेल.
तुमच्या आयुष्यात चांगली कृत्ये काम करतात.
तुम्ही कोणत्याही परिस्थितीतून जात असलात तरी, तो
कायदा नेहमीच तुमच्यासाठी काम करेल आणि तुम्हाला आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी पुरवेल.
* * *

आध्यात्मिक मार्गावर खोलवर प्रामाणिकपणा असणे
आवश्यक आहे कारण पवित्रता आणि सत्यात आत्म्याची पहाट उगवते.
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमच्या प्रिय व्यक्तीच्या जवळ असता तेव्हा तुम्हाला त्यांचे विचार कळू शकतात, पण दूर असलेल्या व्यक्तीचे विचार कळू शकत नाहीत.
तुमच्याकडे एक अत्याधुनिक संवेदी क्षेत्र नसल्यास ते तुमच्या पलीकडे आहे.
जे नियमितपणे एकाग्रता आणि ध्यान तंत्रांचा सराव
करतात त्यांना खूप शांत वाटते आणि परिणामी त्यांचे विचार अधिक परिष्कृत होतात.

त्यांच्या वैज्ञानिक अभ्यासामुळे, ते खूप दूरवरूनही इतरांचे विचार आणि हेतू जाणू शकतात.
!
तो रिकाम्या हाताने परतला.
गुरु परमहंसांच्या शिकवणीवर आधारित एक कथा
जेव्हा एका राजाची मुलगी लग्नाच्या वयात पोहोचली, तेव्हा तिच्या वडिलांनी, राजाने, एक अट घातली की जो कोणी तिचा हात लग्नासाठी मागेल त्याने भेटावे.
त्याची उपलब्धी अट अशी होती की प्रत्येक संभाव्य दावेदार कोणालाही न कळता काहीतरी चोरेल.
ठरलेल्या दिवशी, वक्ते सर्व दिशांनी आले,
त्यांच्यासोबत विविध लुटीचे सामान घेऊन आले, प्रत्येकजण जयजयकार करत होता
त्यापैकी अट पूर्ण करून ध्येय साध्य करण्याची आशा आहे
मग एक तरुण ज्याचे नाव काहीच नव्हते, तो राजाला
म्हणाला:
"महाराज, तुम्ही जे मागितले आहे ते साध्य करणे अशक्य
आहे कारण जर मी काहीतरी चोरले आणि जगात कोणालाही माझ्या कृत्याबद्दल माहिती नसेल, पण
तथापि, मला त्याबद्दल माहिती असेल, आणि ते मी करू शकत नाही"
त्या तरुणाच्या बोलण्याने राजा खूप खूश झाला आणि
त्याने उत्तर दिले:
"तूच माझ्या मुलीसाठी पात्र आहेस, कारण तू अट पूर्ण
केली आहेस आणि माझा जावई आणि वारस होण्यास पात्र आहेस."
* * *

मालकीची भावना विपरीत परिणाम देते जेव्हा एक जोडीदार दुसऱ्यावर नियंत्रण ठेवण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा ते आत्म-नियंत्रणाच्या अभावाचे लक्षण असते.
प्रेम
पण जेव्हा ते त्यांचे प्रेम खऱ्या, मैत्रीपूर्ण काळजीने, भावनांचा काळजीपूर्वक विचार करून आणि दुसऱ्याला आनंदी करण्याच्या प्रामाणिक इच्छेने व्यक्त करतात प्रेम एक उदात्त गुण प्राप्त करते आणि अशा नात्यात आपल्याला दैवी प्रेमाची झलक मिळते.

* * *

देवाकडे जाण्याचा मार्ग हा सर्वात सोपा आणि सोपा
मार्ग आहे, तरीही विधी असूनही फार कमी लोक त्यावर चालतात. आणि असंख्य औपचारिकता
आपले हृदय देवाकडे वळवणे आणि आपल्यासाठी जे
सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ आहे ते त्याच्याकडे मागणे चांगले.
प्रत्यक्षात, देव आपली वाट पाहत आहे कारण तो आपल्याला वाईट ठिकाणांपासून आणि धोक्याच्या संकटांपासून दूर ठेवू इच्छितो.
तो आपल्याला आपल्या हृदयात आणि मनात त्याच्यासोबत
ठेवू इच्छितो कारण या जगातील स्वस्त वस्तू मानवी इच्छा पूर्ण करू शकत नाहीत किंवा आध्यात्मिक पोकळी भरून काढू शकत नाहीत.
जे त्याला आतून खोलवर जाणवते
देव आपल्याशी सतत बोलतो, पण त्याचा आवाज फार कमी लोक ऐकतात.
तो शांत आवाज अनेकदा गोंगाट करणाऱ्या विचारांच्या
आणि स्पष्ट इच्छांच्या आवाजाने दबून जातो.
पण जेव्हा विचार कमी होतात आणि इच्छा शांत होतात, तेव्हा आपल्याला देवाचा आवाज स्पष्टपणे ऐकू येतो, जरी तो शांत आणि मंद असला तरी.
खरोखर, देव मानवतेला मदत करण्यासाठी सर्वकाही करतो;
तो दरवाजे उघडतो आणि मार्ग प्रकाशित करतो जेणेकरून आपण कुठे पाऊल टाकावे हे आपल्याला कळेल.
तो अडखळतो, पण त्याचा पाय घसरत नाही; तथापि, बहुतेक लोकांना ही वस्तुस्थिती कळत नाही.
* * *

हरवलेला दिवस म्हणजे असा दिवस जो देवाबद्दल विचार न करता आणि त्याला जे आवडते ते न शोधता निघून जातो.
* * *

प्रेम हे असंख्य झऱ्यांमधून सतत वाहणारा झरा आहे आणि जेव्हा हृदयाचे दरवाजे गैरवर्तनाने बंद होतात
आपण ते दुसऱ्या हृदयातून मुबलक प्रमाणात बाहेर
पडताना पाहतो पण प्रेम कोणत्याही हृदयात मरते हा विचार

हे प्रेमाच्या वैश्विक स्वरूपाचे अज्ञान आहे.
प्रेमाचे मार्ग चुकीच्या कृतींनी बंद करू नयेत.
आणि मग आपण दैवी प्रेमाचे शुद्ध पाणी पिऊ शकतो.
सर्व चांगल्या हृदयातून येणारा प्रवाह
* * *

ज्या लोकांचे बोट कापले गेले आहे त्यांना अनेकदा असे वाटते की ते अजूनही तिथेच आहे आणि ज्यांनी एक हात गमावला आहे अशा प्रत्येकाला
ही भावना ज्ञात आहे
शरीरातील प्रत्येक अवयवाचा एक लपलेला, अलौकिक समकक्ष किंवा समकक्ष असतो. भौतिक हृदयाच्या मागे एक लपलेले हृदय असते.
त्याशिवाय, दृश्यमान हृदय धडधडू शकले नसते
मानवांमध्ये दृष्टी, श्रवण, मेंदू, हाडे आणि अलौकिक
नसा असे अदृश्य अवयव असतात. हे अवयव, जे
प्रकाश आणि क्रियाकलापांच्या ऊती म्हणून, ते अदृश्य मानवाचे ग्रह शरीर बनवतात.
ग्रह किंवा इथरिक शरीर हे दृश्यमान भौतिक
शरीरासारखेच असते. फरक इतकाच आहे की त्याचे तेजस्वी, जीवनदायी स्वरूप
खूप छान
* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला खात्री असते की
त्यांच्याकडे स्व-सार्वभौमत्व आहे, तेव्हा त्यांचा विजय एका निरंकुश शासकाच्या विजयापेक्षा मोठा असतो, कारण तो एक विजय असतो.
तो विवेकाच्या न्यायालयात उभा आहे
कल्पना ज्युरी आहेत आणि माणूस प्रतिवादी आहे.
एखाद्या व्यक्तीने दररोज स्वतःला जबाबदार धरले
पाहिजे आणि त्यांना आढळेल की त्यांचा विवेक त्यांना जितका शिस्त लावेल आणि शिक्षा करेल तितकेच ते स्वतःच्या सुधारणेसाठी प्रयत्न करतील.
एखाद्याचा दृष्टिकोन जितका सकारात्मक, प्रामाणिक आणि सरळ असेल तितकाच तो जीवनात यशस्वी आणि विजयी होईल.
* * *

जे लोक वैश्विक चेतनेचा सखोल शोध घेतात त्यांच्यात आपोआपच श्रेष्ठ आध्यात्मिक क्षमता आणि शक्तींवर नियंत्रण विकसित होते.
नैसर्गिक परंतु ज्या व्यक्तीला देवाची खरी जाणीव झाली आहे तो कोणीही ज्ञानाशिवाय किंवा
वाजवी व्हा
ज्ञानी लोक हे समजतात की देव हा अस्तित्वाचा एकमेव प्रतिनिधी आहे आणि नम्रपणे, ते त्यांना मिळालेल्या असाधारण देणग्यांचे श्रेय त्याला देतात.
त्यांनी ते करायलाच हवे.
अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट चमत्कार नाही का? आणि माणूस, केवळ त्याच्या अस्तित्वाच्या आधारे, एक चमत्कार नाही का?
जर मानव देवाने निर्माण केलेल्या सर्व चमत्कारांवर समाधानी नसतील तर संतांनी अधिक का करावे?
चमत्कार?
देवाचे नीतिमान संत देवाने सांगितल्याशिवाय काहीही करत नाहीत, आणि तेही गूढ आणि गुंतागुंतीच्या कारणांसाठी. कधीकधी समजून घेणे महत्त्वाचे असते
* * *

जेव्हा आपल्याला हे लक्षात येते की आपल्याला ज्या क्षमतांची आवश्यकता आहे, मग त्या विचार करण्यासाठी, बोलण्यासाठी, भावनांसाठी किंवा कृती करण्यासाठी असोत, त्या सर्व देवाकडून येतात आणि त्या
तो नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्याला प्रेरणा देतो
आणि मार्गदर्शन करतो आणि आपल्याला मानसिक ताणापासून त्वरित मुक्तता मिळते.
या जाणीवेसह आनंदाचे लखलखते येतात आणि कधीकधी एक खोल, तात्काळ दूर जाणारा ज्ञान व्यक्तीच्या अस्तित्वाला पूर देतो.
भीतीचे विचार
देवाची शक्ती समुद्रासारखी आहे, ती उसळत राहते आणि हृदयातून शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेत बाहेर पडते आणि सर्व भ्रामक अडथळे दूर करते.
शंका, चिंता आणि भीतीमध्ये

माणूस स्वतःला फक्त एक भौतिक शरीर समजतो आणि त्याहून अधिक काही नाही, पण हा एक भ्रम आहे जो माणसाने त्याच्या खऱ्या आत्म्याला स्पर्श करून दूर केला जाऊ शकतो. ध्यानातून अध्यात्म मग तुम्हाला जाणवेल की शरीर
म्हणजे दुसरे तिसरे काही नसून समुद्राच्या पृष्ठभागावर तरंगणारा क्रियाकलापांचा एक बुडबुडा आहे.
वैश्विक
* * *

ज्या महासागरातून लाटा बाहेर पडतात त्याशिवाय लाटा अस्तित्वातच नसत्या.
म्हणून, आपण आपल्या जीवनातील लाटांना आधार देणाऱ्या दिव्य महासागराला ओळखून स्पर्श केला पाहिजे.
* * *

विचार ही विजेसारखी एक शक्ती आहे आणि मानसिक अवस्था विचार आणि विचार करण्याच्या पद्धतीशी संबंधित असतात. वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे ज्याला ती योग्यरित्या कशी वापरायची हे माहित आहे तो ती त्यांच्या सेवेत ठेवतो, अन्यथा ती त्यांना वीज पडू शकते. त्याचप्रमाणे, जर एखाद्याचे विचार योग्य दिशेने निर्देशित केले तर ते त्याच्या मालकाला आनंद देतात; अन्यथा, ते त्याचे नुकसान करतात.
त्रास
विचार हा जंगली घोड्यासारखा असतो, तरीही त्याला
काबूत ठेवणे अशक्य नाही आणि सकारात्मक विचार हा त्यावर नियंत्रण ठेवण्याचा एक मार्ग आहे.
विचाराने
सुदृढ विचार हा जवळचा मित्र आहे आणि सुदृढ विचार हा कायमचा शत्रू आहे.
निरोगी विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतात,
तर अस्वस्थ विचार त्यांच्या मालकावर दुहेरी वार करणारे घातक बाण सोडतात.
असे म्हणतात की बक्षीस कर्माच्या प्रमाणात मिळते. जोपर्यंत माणूस चांगले हेतू पुढे पाठवतो तोपर्यंत त्याचे विचार आत्म्याच्या कक्षांना प्रकाशित करणाऱ्या आणि अंधार दूर करणाऱ्या मशालींमध्ये रूपांतरित होतील.

त्यानंतर त्याला एक खोलवरचा दिलासा मिळतो.
त्याचे डोळे समाधानाच्या हास्याने चमकले!
* * *

आम्हाला आशीर्वाद दे, हे परमेश्वरा.
जेणेकरून आपण आपले मन एकमेकांसमोर उघडू शकू
चला आपले हेतू स्पष्ट करूया
कदाचित आपण तुमच्या संरक्षण आणि काळजीला पात्र आहोत. स्वतःला आतून आणि बाहेरून प्रकट करा. चला तुमचे आशीर्वादित नाव गाऊया. तुमच्या पवित्र प्रकाशाने अज्ञानाचा अंधार दूर करा. आमच्या मनातील अंधकार दूर करा. तुझ्या उपस्थितीच्या तेजस्वी, विस्तृत प्रकाशाने प्रामाणिक अंतःकरणाने एकत्रित
आणि आपल्या सुसंवादी आत्म्यांची तळमळ
आम्ही तुमच्यासमोर नतमस्तक आहोत, तुमच्या मदतीची आणि मार्गदर्शनाची विनंती करतो.
आणि आमच्या आत्म्यात तुमच्या उपस्थितीची सतत जाणीव, आम्ही आमचे सर्व प्रेम, सन्मान आणि तळमळ तुम्हाला अर्पण करतो.
कारण तुम्ही आमचे लाडके आहात आणि या विश्वात
आमच्याकडे जे काही आहे ते सर्व काही आहात.
देवाने आपल्याला "आज्ञा" नावाचे आध्यात्मिक नियम
दिले आहेत परंतु या आज्ञांचे दररोज आणि प्रत्येक ठिकाणी उल्लंघन केले जाते आणि त्यांचे उल्लंघन केले जाते. ठिकाण
जोपर्यंत लोकांना त्याचा आध्यात्मिक अर्थ समजत नाही तोपर्यंत ते नेहमीच त्याबद्दल तक्रार करतील आणि त्यापासून दूर जातील.
या आज्ञा सर्व अब्राहमिक धर्मांनी मान्यता दिलेल्या कालातीत आचारसंहिता आहेत. तथापि, बहुतेकदा या ग्रंथांचा अर्थ लावला जात नाही.
या आज्ञांचे मानसिक पैलू आणि त्यांचे पालन करण्याशी संबंधित फायदे
लोक प्रार्थनास्थळांमध्ये ते स्वीकारतात पण त्या ठिकाणांबाहेर त्यानुसार वागत नाहीत, असे सांगून हे समर्थन करतात की त्या

हे निर्णय अव्यवहार्य, अतार्किक आहेत आणि काळाच्या भावनेला अनुरूप नाहीत.
तथापि, त्या आज्ञांचे उल्लंघन हे जगातील सर्व
दुःखाचे मुख्य कारण आहे.
एखाद्या व्यक्तीने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम किंवा प्रतिष्ठा हिरावून घेऊ नये.
किंवा त्यांची कोणतीही मूर्त आणि अमूर्त मालमत्ता
जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल,
तर तुम्हाला जे हवे आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल.
जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करू लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते.
वाईट इच्छांचे बीज मनातून काढून टाकले पाहिजे. आध्यात्मिक परोपकार हा असा मार्ग आहे की ज्यामुळे व्यक्ती आपोआप विपुलता आकर्षित करेल आणि सर्व दिशांनी त्याच्याकडे आशीर्वाद येतील.
त्याला माहित आहे आणि त्याला माहित नाही
हा एक अचुक दैवी नियम आहे पण चोर आणि स्वार्थी लोक भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आयुष्य घालवतात, त्यांची नजर नेहमीच
इतरांकडे जे आहे, जरी त्यांच्या तिजोरी सोन्याने भरलेल्या असल्या तरी
जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही.
***

जर तुम्ही देवाचे प्रेमी असाल आणि त्याची उपस्थिती अनुभवण्याची इच्छा बाळगत असाल, तर तुम्ही तुमचे मन आणि शरीर त्याच्या शांतीत बुडवून टाकले पाहिजे, आणि तो तुमच्यावर स्मित करेल.
तुमचे आयुष्य अनेक प्रकारे सुधारत आहे.
शांत व्यक्ती क्वचितच चूक करते आणि जिथे हजारो लोक अपयशी ठरतात तिथे तो यशस्वी होतो.

जे देवाबद्दल विचार करत नाहीत किंवा त्याची काळजी करत नाहीत ते निराश आणि दुःखी होतात; ते चिडचिडे होतात आणि यंत्रांसारखे काहीतरी बनतात.
अॅनिमेटेड
शांतीच्या आकाशात ज्ञान आणि शांतीचा सूर्य उगवेल आणि जोपर्यंत तुम्ही प्रयत्न कराल तोपर्यंत त्याच्या उपचारात्मक किरणांनी तुमचे अस्तित्व न्हाऊन काढेल. आध्यात्मिकदृष्ट्या, आणि तुमच्या हृदयात देवाला
प्रथम स्थान द्या
* * *

एखाद्या व्यक्तीने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम किंवा प्रतिष्ठा हिरावून घेऊ नये.
किंवा त्यांची कोणतीही मूर्त आणि अमूर्त मालमत्ता
जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल,
तर तुम्हाला जे हवे आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल.
जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करू लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते.
वाईट इच्छांचे बीज मनातून काढून टाकले पाहिजे. आध्यात्मिक परोपकार हा असा मार्ग आहे की ज्यामुळे व्यक्ती आपोआप विपुलता आकर्षित करेल आणि सर्व दिशांनी त्याच्याकडे आशीर्वाद येतील.
त्याला माहित आहे आणि त्याला माहित नाही
हा एक अचुक दैवी नियम आहे पण चोर आणि स्वार्थी लोक भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आयुष्य घालवतात, त्यांची नजर नेहमीच
इतरांकडे जे आहे, जरी त्यांच्या तिजोरी सोन्याने भरलेल्या असल्या तरी
जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही.
* * *

अरे देवा!
माझ्या प्रियकराच्या बारीक मेणबत्तीच्या प्रकाशाने तुमचे सुवर्ण पुस्तक वाचा.

माझ्या आत्म्याच्या तिजोरीत रक्षक युगानुयुगे आणि युगांमध्ये
देवा, तुझे पवित्र प्रेम होते आणि नेहमीच राहील. शांतीची अदृश्य मेणबत्ती
जो माझा अंधार दूर करतो.
आणि तू मला गुप्त रेषा दाखवतोस
माझ्या हृदयाच्या पानांवर लिहिलेले
* * *

माझ्या मनाचे पात्र तुझ्या दैवी ज्ञानाने भरून टाक. माझ्या भावनांची बाटली तुझ्या दयेने भरून टाक.
माझ्या आत्म्याची टोपली तुझ्या धन्य ज्ञानाच्या फळांनी भरून टाक.
माझ्या आयुष्याच्या पात्राचा वापर करून ते तुमच्या प्रेमाने भरा.
आणि ते इतरांच्या आत्म्यात ओता, माझी जाणीव सर्वत्र वाहू द्या.
तुमच्या महान अस्तित्वात विलीन होण्यासाठी
माझ्या प्रेमाच्या पहाटेचे किरण येथे आहेत
माझ्या तुटलेल्या हृदयातील भेगांमधून तुझ्यासाठी
तळमळ निर्माण होते.
अस्तित्वावर चमकणाऱ्या तुमच्या प्रेमाच्या सूर्याला भेटण्यासाठी
आणि तुमच्या तेजस्वी प्रेमाबद्दल धन्यवाद
माझा अंधार प्रकाश आणि शांततेत रूपांतरित झाला आहे.
* * *

हे चमकणारा तारा
आणि सुसंवादी कल्पनांचा कुजबुजणारा
आणि प्रियकर दयाळू हृदयातून येतो.
मी तुझ्या प्रेमाशिवाय काहीही मागत नाही.
कारण तुमच्यावर प्रेम करणे हा माझा अधिकार आणि कर्तव्य आहे.
माझ्या आयुष्यात तू पहिली प्राथमिकता आहेस.
आणि माझ्या तळमळीच्या हृदयातील पहिली इच्छा तुमच्यासाठी आहे
तुझ्यामुळे मला माझा आनंद मिळाला.

आणि तुला खूश करणे ही माझ्या आयुष्यातील सर्वात मोठी उपलब्धी आहे.
दैवी प्रेमाच्या स्तोत्रातून
* * *

जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांचे मानसिक वायरलेस उपकरण सुधारते, तेव्हा ते विचार संदेश प्रसारित करू शकतात आणि प्राप्त करू शकतात.
बौद्धिक गोंधळ, तीव्र भावना आणि इंद्रियांच्या आणि त्यांच्या मागण्यांच्या नियंत्रणाखाली येणे या सर्व गोष्टी हानिकारक आहेत.
ते मनाला वायरलेसपणे विचलित करते, तर खोल शांतता, शांतता, मानसिक एकाग्रता आणि शारीरिक व्यायाम हे परिपूर्ण सुसंवाद साधण्यासाठी आवश्यक घटक आहेत.

ज्याप्रमाणे आवाज आकाशातून प्रवास करतात, त्याचप्रमाणे आपले विचार आपल्याभोवती आणि त्यातील प्रत्येक गोष्टीभोवती असलेल्या वैश्विक चेतनेच्या आकाशातून प्रवास करतात.
अस्तित्व सर्वप्रथम, एखाद्याने देवाशी सुसंगत असले पाहिजे आणि पहिला संदेश असा असावा:
"माझ्या प्रभू, मी तुला अशा प्रेमाने प्रेम करतो ज्याची तुलना नाही"
* * *

हे दैवी कुंभार
जीवनाच्या चक्रावर, अब्जावधी अद्वितीय आणि भिन्न
मानवी शरीरे बनावट आहेत: नाजूक भौतिक रचना
अमर मानवी आत्म्यासाठी
तुमचा छुपा निर्मिती कारखाना सर्वकाही तयार करतो: तुमच्या मानवी मुलांना त्यांच्या घरासाठी आवश्यक असलेले सर्व फर्निचर आणि फर्निचर.
शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक
तुम्ही निसर्गाच्या उत्पादनांचे त्यांच्या
ऋतूंमध्ये निर्माते, उत्पादक आणि प्रदर्शनकर्ता आहात!

तुम्ही स्वर्गीय स्वामी आहात जे मौल्यवान आध्यात्मिक संपत्ती मिळविण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांना खूप महत्त्व देतात.
आणि चांगल्या आयुष्यासाठी आवश्यक
तुमच्या सहकार्य योजनेनुसार माणसाने तुमच्या आशीर्वादांना पात्र होण्यासाठी आणि त्यांचा आनंद घेण्यासाठी काम केले पाहिजे; त्याने तुमचे आशीर्वाद दिले पाहिजेत.
पौष्टिक अन्न मिळविण्यासाठी आणि आरोग्य राखण्यासाठी सावधगिरी आणि संयम पाळण्यासाठी मातीत पैसा किंवा काम करणे.
ज्याप्रमाणे त्याला त्याच्या घरासाठी पुरेसा प्रकाश आणि शक्ती मिळविण्यासाठी अभ्यास आणि स्वयंशिस्तीसाठी पैसे द्यावे लागतात.
आध्यात्मिक सांत्वन
त्याला तहान भागवणारे आणि त्याला शुद्ध करणारे दैवी प्रेमाचे झरे शोधण्यासाठी त्याच्या अंतरात परिश्रमपूर्वक आणि सक्रियपणे डोकावले पाहिजे.
जगाची धूळ आणि घाण
भौतिक गोष्टी विकत घेता येतात आणि विकल्या जातात, पण तुमचे आशीर्वाद अमूल्य आहेत.
ते विक्री किंवा खरेदीसाठी नाही!
आपल्यापैकी प्रत्येकजण एके दिवशी शुद्धीवर येईल आणि आपल्या दिव्य स्वरूपाकडे परत येईल, आपल्या पवित्र स्थानाची जाणीव करून देईल जिथे तो तुमच्या आनंदात व्यापलेला असेल.
ज्याला ते शाश्वत उदारतेने दिले जाते!
ऋषी परमहंस योगानंद यांच्या "व्हिस्पर्स फ्रॉम इटरनिटी" मधून
* * *

जेव्हा आपण इतरांना आपल्या प्रेमाची खात्री पटवून देऊ शकतो
आणि जेव्हा आपण काळाच्या आणि इतर परीक्षांमधून खात्री बाळगतो
कोणीतरी आपल्यावर खरोखर मनापासून प्रेम करतो.

आणि आपल्याला त्या व्यक्तीबद्दल असेच वाटते
वैयक्तिक फायद्यासाठी नाही, तर फक्त मैत्रीची नाडी अनुभवण्यासाठी
आपल्याला देवाचे प्रतिबिंब दिसते आणि आपल्याला देवाची उपस्थिती जाणवते.
आणि त्या धन्य मैत्रीत आपण देवाचा आवाज ऐकतो
* * *

कधीकधी सगळं काही सुरळीत चाललंय असं वाटतं, म्हणून आपल्याला वाटतं की जग ठीक आहे आणि आपलं सगळं व्यवस्थित आहे.
तथापि, असा एक वेळ येतो जेव्हा आपल्याला असे वाटते की सर्वकाही आपल्या विरोधात आहे, आणि हा आपला संकल्प मजबूत करण्याचा आणि आपल्या सुप्त शक्तींना मुक्त करण्याचा धडा आहे.
त्याच्या लपलेल्या ठिकाणांपासून
पण त्याऐवजी, आपल्याला राग येतो कारण एखाद्या
गोष्टीने आपल्या इच्छांना अडथळा आणला आहे. आपण त्या साध्य न केल्यामुळे आपल्याला निराशा वाटते.
आपल्या इच्छा आपल्याला रागाच्या झटक्यांना बळी
पाडतात आणि आपले मन गोंधळलेले असते. आपण आपले स्थान विसरतो आणि आपली विवेकबुद्धी गमावतो आणि जेव्हा आपण कृती करतो
भेदभावाशिवाय, परिणाम चुका आणि दुःखात होतो.
जर आपण आयुष्यातील अडचणींमुळे किंवा त्यांना
कारणीभूत असलेल्या कारणांमुळे रागाला बळी पडलो नाही, तर आपण गोष्टी अधिक स्पष्टपणे पाहू शकतो आणि त्यांना अधिक प्रभावीपणे हाताळू शकतो.
चांगले
* * *

देव, त्याच्या असीम दयेने, आपल्याला त्याचा आनंद आणि प्रेरणा देतो.
आणि ते आपल्याला खरे जीवन देते
खरे ज्ञान
खरा आनंद
खरी समज

परंतु देवाचे वैभव केवळ आत्म्याला मिळणाऱ्या आध्यात्मिक शांततेत आणि त्याच्याशी एकरूप होण्याच्या मनाच्या प्रामाणिक प्रयत्नात प्रकट होते.
तिथे आपण सत्याच्या समोरासमोर उभे आहोत बाहेर, भ्रम
खूप मजबूत आहेत आणि फार कमी लोक त्यांना तोडू शकतात. बाह्य वातावरणाचा प्रभाव दूर करणे
जग त्याच्या अनंत गुंतागुंती आणि असंख्य अनुभवांसह चालू राहते.
जीवनाच्या देखाव्यामागे देवाचा आवाज असतो, तो नेहमीच आपल्याला फुले, पवित्र ग्रंथ आणि इतरांमधून बोलावतो आणि आपल्याशी बोलतो.
आपले विवेक, आणि जीवन जगण्यासारखे बनवणाऱ्या सर्व
सुंदर गोष्टींद्वारे
* * *

हे स्वर्गीय किमयागार, आमच्या धातूला शुद्ध कर!
आमच्या कमकुवतपणाचे सामर्थ्यात रूपांतर कर.
आणि आपल्या गैरसमजुतींना सत्याच्या प्रत्यक्ष
आकलनात रूपांतरित करा. आपल्या स्वार्थी महत्त्वाकांक्षेच्या भयानक राक्षसांना रूपांतरित करा. उदात्त, पंख असलेल्या आकांक्षा आणि आपल्या वेदनादायक अज्ञानाकडे, पवित्र ज्ञानाकडे आणि आपल्या आळशीपणाच्या मूळ कच्च्या मालाकडे
उदात्त आध्यात्मिक कामगिरीतून शुद्ध सोन्याकडे
इकडून तिकडून
एकांतिक गाणे

शिक्षक परमहंस योगानंद यांनी सांगितल्याप्रमाणे

प्राचीन काळी, देवाच्या दाराशी एक साधू राहत होता. तो कोणालाही उपदेश करत नव्हता किंवा मार्गदर्शन करत नव्हता आणि तो दैवी प्रेमाशिवाय इतर कोणत्याही गोष्टीबद्दल बोलत नव्हता, जो त्याचा एकमेव ध्यास होता.

तो जिथे जिथे गेला तिथे तिथे त्याने त्याच्या आत
खोलवर जळत असलेल्या दैवी प्रेमाची घोषणा केली. तो फक्त गरज पडेल तेव्हाच बोलायचा आणि त्याचे शब्द क्वचितच दोन किंवा

तीनपेक्षा जास्त होते, तरीही हजारो लोक त्याला उत्कंठेने आणि अधिकसाठी तळमळीने गाणे ऐकण्यासाठी त्याच्या मागे येत असत.

हे माझ्या प्रभू, तू माझे ध्येय आहेस आणि तुझ्यावरील माझे प्रेम माझा झेंडा आहे.

माझा आत्मा आणि हृदय तुझी आस धरतात, हे माझ्या परम
आनंदा!

एकदा, तो त्याच्या साध्या गाण्याचा जयजयकार करत गावांमधून फिरत असताना, पुरुष आणि स्त्रिया त्यांचे काम सोडून त्याच्या मागे गेले, परंतु एकामागून एक मागे पडले, इतके की तो त्यांना पाहू शकला नाही.

मग तो एका प्रशस्त शेतात आला जिथे त्याला एक माणूस धान्य कापताना दिसला आणि त्याने त्याचे स्वागत केले आणि म्हणाला, "अरे कापणी करणाऱ्या, अरे कापणी करणाऱ्या" कापणी करणाऱ्याने उत्तर दिले, "मला एकटे सोडा, माझ्याशी बोलू नको, कारण मी व्यस्त आहे कारण तू मला पाहतोस, माझ्यापासून दूर जा, वेडा"

पण तो त्याला म्हणाला: "मी तुला माझ्याशी बोलायला
सांगत नाहीये, मी फक्त एवढीच विनंती करतो की तू मला संतुष्ट कर आणि माझ्यासोबत गाण्यात सामील हो. तू माझ्या दैवी प्रियकराचे नाव माझ्यासोबत पुन्हा पुन्हा सांगून मला आनंदी करशील का, आणि मग मी निघून जाईन?!"

कापणी करणारा त्याच्यासोबत गाणे म्हणू लागला, “हे प्रभू, तूच माझे ध्येय आहेस... आणि तुझ्यावरील माझे प्रेमच माझे ध्वज आहे...” तो आनंदी झाला, आणि त्याच्या हातातून विळा पडला, आणि तो वेड्या माणसाच्या मागे आनंदाने आणि उत्साहाने गाणे गात गेला... आणि पक्ष्यांनाही आनंद झाला आणि ते ओरडू लागले आणि देवावरील प्रेमाचे गीत गाऊ लागले.

ते चालत असताना, कापणी करणाऱ्याची बायको आली आणि
तिच्या नवऱ्याला दोष देऊ लागली, म्हणाली: "तुला काय झालं? तुला काय झालंय की तू या वेड्या माणसाच्या मागे लागत

आहेस?" पण त्याने उत्तर दिले: "तुला माझ्याबद्दल जे काही म्हणायचं आहे ते बोल, पण माझ्यासोबत गा, फक्त एकदा तरी" म्हणून ती गाणं म्हणू लागली आणि त्या तिघांनी उत्साहाने आणि आनंदाने एकत्र गायलं.

ते गात असताना, काही गावकरी तिथून गेले आणि त्यांनी
त्या दृश्याची थट्टा केली आणि म्हणाले, "आजकाल खूप वेडे आहेत!" संन्यासी त्यांना म्हणाला, "लोकांनो, आम्हाला जे वाटते ते तुम्हाला चाखायला मिळेपर्यंत आमचा न्याय करताना धीर धरा, मी तुम्हाला विनंती करतो, आमच्यात गाण्यात सामील व्हा आणि मग निर्णय द्या."

हे लोक त्यांच्यासोबत जप करण्यात सामील झाले आणि त्यांना दैवी प्रेमाची लागण झाली आणि त्यांनी त्यांच्या हृदयाच्या खोलीतून आणि अत्यंत तळमळीने धन्य स्तोत्र म्हणण्यास सुरुवात केली.

त्यांच्याबद्दलची बातमी संपूर्ण प्रदेशात पसरली आणि शंभर, दोनशे, तीनशे आणि पाचशे लोक त्यांच्या मागे लागले, त्यांना थांबवण्याचा आणि हाकलून लावण्याचा प्रयत्न करत होते, पण प्रत्येकाच्या हृदयात प्रचंड आनंद आणि वाढत्या उत्कंठेने आवाज येत होता:

हे माझ्या प्रभू, तू माझे ध्येय आहेस आणि तुझ्यावरील माझे प्रेम माझा झेंडा आहे.

माझा आत्मा आणि हृदय तुझी आस धरतात, हे माझ्या परम आनंदा!

देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो आणि तुमचे हृदय आनंदी
करो.

तुम्हाला शांती असो.

सात तत्वज्ञानींचे मानवावरील प्रवचन

पहिला तत्वज्ञानी म्हणाला:

माणूस हा इतिहासाचा शिखर आहे, कवितेचे अंतिम ध्येय
आहे आणि निसर्गाला देवाशी जोडणारा जिवंत, मुक्त बंधन आहे.

दुसऱ्या तत्वज्ञानी म्हणाले:

आपण माणसाला कमी लेखू नये किंवा त्याची प्रतिष्ठा कमी लेखू नये, कारण जरी तो ज्ञानाच्या सर्वोच्च क्षेत्रापासून सर्वात खालच्या खोलीपर्यंत खाली आला असला तरी, तो अजूनही त्याच्या आत्म्यात त्या प्रारंभिक वैभवाच्या आणि सर्वोच्च वैभवाच्या खुणा बाळगतो - कारण तो प्राचीन मंदिराच्या तुटलेल्या खांबांसारखा दिसत असला तरी, मंदिराचे वैभव त्याच्या उरलेल्या अवशेषांमध्येही स्पष्ट दिसते.

तिसरा तत्वज्ञानी म्हणाला:

माणूस किती गरीब आणि किती श्रीमंत!

तो किती दयनीय आणि किती गौरवशाली आहे!

ते किती अविश्वसनीय गुंतागुंतीचे आहे आणि किती आश्चर्यकारकपणे सोपे आहे!

चौथा तत्वज्ञानी म्हणाला:

मानव हा अराजकता, विरोधाभास आणि विरोधी शक्तींचा समूह आहे जरी ते सत्याचे भांडार आणि शाश्वत ज्ञानाचे रक्षक असले तरी ते संशयाने व्यापलेले आहेत आणि त्यांची दृष्टी गोंधळाने झाकलेली आहे शिवाय, ते सतत अज्ञात गोष्टींबद्दल घाबरलेले असतात ते एकाच वेळी विश्वाचा अभिमान आणि लाज आहेत.

पाचव्या तत्वज्ञानी म्हणाले:

मानवी इच्छांना सीमा नसते आणि संपत्ती कितीही मोठी
असली तरी ती पूर्ण करू शकत नाही. जोपर्यंत त्यांना त्यांचे ध्येय साध्य होत नाही, जे त्यांच्या निर्मात्याशी सुसंगत राहणे आणि त्यांच्या जीवनाच्या प्रत्येक क्षणी

त्याच्याशी जवळीक साधणे आहे, तोपर्यंत त्यांना स्थिरता किंवा मनःशांती मिळणार नाही.

सहाव्या तत्वज्ञानी म्हणाले:

एखाद्या व्यक्तीची व्याख्या त्यांच्या इच्छांवरून
होत नाही, तर त्यांच्यातील सर्वोत्तम साध्य करण्यासाठी केलेल्या परिश्रमातून होते. त्यांच्या अनेक इच्छांवरून नाही, तर चांगल्या आणि वाईटात फरक करून आणि स्वतःसाठी आणि त्यांच्या समुदायासाठी चांगले आणि फायदेशीर काय आहे ते साध्य करून.

सातव्या तत्वज्ञानी म्हणाले:

मनुष्य हा देवाच्या पृथ्वीवरील सतत वाहणाऱ्या
वैश्विक नदीच्या पृष्ठभागावर तरंगणारा एक बुडबुडा आहे. काही बुडबुडे इतरांपेक्षा तेजस्वी असतात, परंतु ते सर्व अखेरीस फुटतील आणि नदीत वितळतील जी कायमची वैश्विक समुद्राकडे जात आहे ज्याला कोणताही किनारा नाही.

तुम्हाला शांती असो.

नवीन वर्षासाठी माझी तुला भेट

तुमच्या आत अशी काही महत्त्वाकांक्षा आहे का जी
तुम्ही साध्य करू इच्छिता?

जर तुम्हाला आज पुन्हा आयुष्य सुरू करण्याची संधी मिळाली तर तुम्ही काय कराल?

आयुष्य तुम्हाला हा पर्याय देते आणि काळाच्या लवचिक मातीच्या पिठाचा आकार तुमच्या हातात आहे.

कठीण वाटणाऱ्या यशा बऱ्याचदा तार्किक आणि वास्तववादी असण्याच्या जवळ असतात जे तुम्हाला वाटले होते की तुम्ही करू शकत नाही ते आताच करायला सुरुवात करा! तुम्ही स्वतःवर लादलेल्या सवयींच्या मर्यादा बाजूला ठेवा आणि तुमच्या आतल्या आवाजाची कुजबुज ऐका.

स्वतःच्या विहिरीत खोलवर खोदणाऱ्यांसाठी आयुष्यात सुखद आश्चर्ये असतात.

कोणतेही ध्येय एका दिवसात साध्य करता येत नाही. उद्या नाही तर आत्ताच सुरुवात करणे महत्त्वाचे आहे.

देवाच्या आशीर्वादाने सुरुवात करा! हा जादुई क्षण म्हणजे खजिन्यांनी भरलेल्या संधींच्या गुहेची गुरुकिल्ली आहे.

तुमच्या सर्जनशीलतेचा साठा उघडा, जो नेहमीच आणि
कायमचा अनंत स्रोतांनी भरलेला असतो ज्यांचे स्रोत कधीही आटत नाहीत आणि ज्यांचा पुरवठा कधीही कमी होत नाही.

क्षमता म्हणजे जबाबदारी, आणि सुप्त प्रतिभा हे एक फलदायी बीज आहे जे जीवनाने तुमच्या काळजीत सोपवले आहे. कामाच्या ढिलाईच्या ओसाड जमिनीत ते कोमेजून जाऊ देऊ नका आणि मरू देऊ नका.

आयुष्य तुम्हाला तुमच्या शेतात जे पेरले आहे ते प्रामाणिकपणे कापण्यास सांगते. तुम्हाला आवश्यक असलेली सर्व साधने तुमच्या हाती आहेत. म्हणून, देव तुम्हाला मार्गदर्शन करो, त्या साधनांना विवेकी नजरेने ओळखा.

साध्य करण्याच्या इच्छेने भरलेल्या ताणतणावाने काम
करू नका, तर शांतपणे, आरामात आणि आनंदाने काम करा.

तुम्हाला ध्येय साध्य करण्यासाठी जितके काम करायचे
आहे तितके तुम्हाला ध्येय हवे नाही.

प्रेरणादायी मन आणि प्रेमाने प्रेरित हातांनी, वर्तमानाच्या सोनेरी धाग्यांनी यशाचे नमुने विणा.

पण जर तुम्ही तुमच्या प्रयत्नात अपयशी ठरलात तर निराश होऊ नका आणि निराशेला तुमच्यात सामावून घेऊ देऊ नका.

पण समजुतीने समृद्ध हृदयाने

आणि लवचिकतेसह चपळ हात

आणि स्पष्ट दृष्टी असलेला स्पष्ट डोळा
पुन्हा सुरुवात करा आणि विश्वास ठेवा
फूल बीजाच्या हृदयात असते, पण बीजाला त्याची सुरुवात कळते की शेवट?
पण ते शक्य तितकी उष्णता आणि आर्द्रता गोळा करते
तेव्हा
तिच्या अस्तित्वाचे हृदय एका तेजस्वी फुलाच्या प्रकटीकरणासाठी विस्तारते.
सूर्याकडे हसून त्याचे स्वागत जीवनाच्या आनंदाने आणि कर्तृत्वाच्या आनंदाने करा.
आणि इथे जीवन तुम्हाला मैत्रीचे आवाहन करत आहे,
तुम्हाला काम करण्यास उद्युक्त करत आहे.
तुम्ही तिचे आवाहन ऐकाल का आणि तिच्या प्रोत्साहनाला प्रतिसाद द्याल का?
आणि आता तू तुझा चेहरा प्रकाशाकडे वळवतोस.
देव तुमच्या चेहऱ्याला त्याच्या प्रकाशाने उजळवो.
नवीन वर्षात तुमची स्वप्ने सत्यात उतरवा
नवीन वर्षाच्या शुभेच्छा!
ईस्ट-वेस्ट मासिक
अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद
असं कोणी म्हटलं?
माझ्या मनात तळमळ निर्माण होते, पण मी ती लपवून ठेवतो आणि जर मी दूर असलो तर मी तिच्याशी आठवणीतून संवाद साधतो.
हृदय धडधडते आणि इच्छा ते ठरवतात

मला माझ्या एका वहीत हे श्लोक सापडले.
ते कोणी म्हटले ते मला आठवत नाही. मी ते कोण होते हे शोधण्यासाठी ऑनलाइन शोधले.
मला ते त्यालाच श्रेय द्यायचे होते, पण मला ते ऑनलाइनही सापडले नाही.
त्यात असलेल्या खऱ्या प्रेमामुळे त्याने माझे लक्ष वेधून घेतले
आणि एक विशिष्ट तळमळ आणि स्पष्ट निष्ठा
आपल्या कवीच्या हृदयात एका खोल भावनेने पेट घेतला असेल.
त्याच्या प्रकाशाने त्याच्या आत्म्याच्या खोलीला प्रकाश दिला.
त्याचा प्रवाह हळूवारपणे आणि हलत्या आवाजात वाहत
होता.
त्याच्या आत्म्याच्या संवेदनशील मार्गांमध्ये
त्याने तिला हलवले, तिला आनंद दिला आणि तिला दुःख दिले
मग त्याने स्वतःला तीव्र केले आणि शुद्ध, स्पष्ट भावनांचा प्रवाह ओतला.
आणि ते कुरणातील वाऱ्यांसारख्या नाजूक शब्दांमध्ये रूपांतरित झाले
आणि भावनांच्या खोलीला उत्तेजन देणारा एक मधुर,
अलौकिक मंत्र
येथे आपल्याला तीव्रतेने केंद्रित विचारांचे मोहक
रंग दिसतात
आणि त्याच्या उत्साही, तळमळीच्या अस्तित्वात आपल्याला चमकणाऱ्या मशाली दिसतात

त्याच्यासोबत आपण काही कडू दुःख अनुभवण्यासही चुकू
नये.
तथापि, तो त्या दुःखाचा आनंद घेत असल्याचे दिसते.
जे त्याने साजरे केले आणि त्याच्या भावनांच्या
सारातून निर्माण केले
आणि इथे आपण आपल्या अज्ञात कवीच्या अनुभवाबद्दल बोलत आहोत.
त्याच्या श्लोकांनी आमचे लक्ष वेधून घेतले कारण
त्याने त्यात
त्याच्या हृदयातून, सार
आणि त्याने तिच्या शब्दांत स्वतःची एक छाप सोडली.
हृदये नेहमीच प्रेमाने भरलेली आणि निष्ठेने धडधडणारी राहोत
तुम्हाला शांती असो.

एका मुलाचा आणि त्याच्या वडिलांचा संवाद
मुलाने वडिलांना विचारले: "मला तुमच्या डोळ्यात हास्य दिसते, बाबा, त्याचे रहस्य काय आहे?"
त्याने उत्तर दिले: कारण मला खूप आराम वाटतो.
तो म्हणाला: बोला! नेमकं काय चाललंय?
त्याने उत्तर दिले: माझ्या हृदयात शांतीची भावना येते आणि माझ्या चेहऱ्यावर येण्यापूर्वी माझ्या डोळ्यांत हास्य उमटते.
तो म्हणाला: एवढंच का?

त्याने उत्तर दिले: आठवणी जागृत होतात

त्याने विचारले: त्या कोणत्या प्रकारच्या आठवणी आहेत?

त्याने उत्तर दिले: ते गोड आहे आणि पेशींना उत्तेजित करते.

तो म्हणाला: ते कसे घडते?

त्याने उत्तर दिले: माझ्या मुला, विचार ही वीजेसारखी
एक शक्ती आहे आणि मानसिक अवस्था विचार आणि विचार करण्याच्या पद्धतीमुळे असतात.

तो म्हणाला: "विजेसारखी वीज" म्हणण्याचा तुमचा काय
अर्थ आहे?

त्याने उत्तर दिले: वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे जो कोणी तिचा योग्य वापर करेल त्याला ती उपयुक्त वाटेल, अन्यथा ती त्याला विद्युतप्रवाह देऊ शकते.

तो म्हणाला: तुलनेचा आधार काय आहे?

त्याने उत्तर दिले: विचार देखील, जर तुम्ही ते योग्य मार्गाने निर्देशित केले तर ते तुम्हाला आनंदी करेल, अन्यथा ते तुम्हाला दुःख देईल.

तो म्हणाला: जेव्हा तो जंगली घोड्यासारखा आहे तेव्हा
मी त्याला कसे मार्गदर्शन करू?

त्याने उत्तर दिले: हे अशक्य नाही, कारण जर तुम्ही घोड्यांच्या स्वभावाचा अनुभव घेतला तर तुम्ही त्यांचे व्यवस्थापन सुधारू शकाल, जरी ते जंगली आणि अनियंत्रित असले तरीही.

तो म्हणाला: ते म्हणतात की मित्र हा माणसाच्या सर्वात जवळच्या लोकांपैकी एक असतो, हे खरे आहे का?

त्याने उत्तर दिले: अगदी

तो म्हणाला: म्हणून विचार हा एक मित्र आहे कारण तो माणसाच्या अगदी जवळचा आहे.

त्याने उत्तर दिले: हो आणि नाही
तो म्हणाला: ते कसे?
त्याने उत्तर दिले: सुदृढ विचार हा जवळचा मित्र आहे
आणि सुदृढ विचार हा कायमचा शत्रू आहे.
तो म्हणाला: ते कसे?
त्याने उत्तर दिले: सुदृढ विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतो, तर अस्वस्थ विचार त्यांच्या मालकावर दुप्पट वार करणारे घातक बाण सोडतात - देव तुमची चांगली कृत्ये वाढवो - आणि म्हणूनच असे म्हटले जाते की बक्षीस कर्माइतकेच असते.
तो म्हणाला: आणि ते कसे टाळता येईल?
त्याने उत्तर दिले: जोपर्यंत तुम्ही इतरांचे भले कराल आणि देवाकडे त्यांच्यासाठी मदत आणि मार्गदर्शन मागाल, तोपर्यंत तुमचे विचार आत्म्याच्या खोलींना प्रकाशित करणाऱ्या आणि अंधाराचे ढिगारे दूर करणाऱ्या मशालींमध्ये बदलतील.
तो म्हणाला: आणि मग काय होईल?
त्याने उत्तर दिले: मग तुम्हाला खूप आराम वाटेल आणि तुमचे डोळे हसतील!
तुमच्या डोळ्यात आणि चेहऱ्यावरचे हास्य कायमचे राहो, माझ्या मित्रांनो.
तुम्हाला शांती असो.

स्वागत पाहुणे
हा छान पाहुणा
डोळ्यांना ते दिसत नाही, पण हृदयाला ते जाणवते.

गोंधळ दूर करणारा आनंद किंवा दिलासा आवडतो
आणि तो तुटलेल्या हृदयांना सांत्वन देतो
हे गंभीर परिस्थितींना योग्यरित्या सामोरे जाण्याची समज प्रदान करते.
त्या पाहुण्याबद्दलची भावना त्याच्यासाठी दार उघडण्याशी आणि त्याला आत येण्याचे आमंत्रण देण्याशी जोडलेली असते.
आमंत्रण प्रामाणिक असले पाहिजे आणि ते
स्वीकारण्याच्या खऱ्या इच्छेतून आले पाहिजे
त्यात तीव्र इच्छेशी जुळणारी तळमळ असते.
"कस्सद" किंवा पर्वतीय गायकाला ते उत्साहाने
उच्चारताना जे जाणवले:
(त्याने मला भेट देऊन सन्मानित केले आणि माझ्या
हृदयाने तुमच्यासाठी आतून दार उघडलेल्या परंपरेला तोडले) खरा आनंद हा मनाचा किंवा कल्पनेचा परिणाम नाही.
हे एक पारदर्शक, अलौकिक घटक आहे ज्याचा स्रोत आहे
तो स्वयं-नूतनीकरण करणारा स्रोत कमी होण्याच्या अधीन नाही.
असा कोणीही नाही ज्याने त्याचा एक छोटासा डोस चाखला नसेल.
ते किती प्रमाणात जाणवते हे स्वीकारण्याच्या ताकदीवर आणि आकलन क्षमतेवर अवलंबून असते.
हा असा समुद्र आहे जो सर्व प्राणी खाऊ शकत नाहीत.
कारण त्याचा स्रोत मर्यादिततेच्या अधीन नाही तर तो परिपूर्ण आणि अनंताशी जोडलेला आहे.

त्यांनी उदारता आणि उदार लोकांची तुलना त्याच्याशी केली.

हे मला त्या गरीब माणसाची कहाणी आठवते जो काही कवींच्या मागे लागला.

ते इजिप्तमधील खलिफाकडे जात होते, ज्याने त्यांना भेटवस्तू देण्यासाठी बोलावले होते. गरीब माणसाकडे एक भांडे होते. ते खलिफाच्या राजवाड्यात प्रवेश करताच आणि त्याच्यासमोर उभे राहताच, त्याने त्यांना उदार भेटवस्तू वाटण्यास सुरुवात केली. मग त्याने फाटक्या कपड्यांमध्ये असलेल्या निराधार माणसाकडे पाहिले आणि त्याला विचारले:

आणि तुम्हाला आमच्याकडे कशामुळे आणले आणि तुम्हाला आमची काय गरज आहे?

त्याने उत्तर दिले:

जेव्हा मी लोकांना त्यांचे सामान बांधताना पाहिले

मी माझ्या घागरीला घेऊन तुझ्या भरलेल्या समुद्राजवळ
आलो.

खलीफा म्हणाला: सोने आणि चांदीने भांडे भरा.

तो खलीफा सार्वत्रिक उदारतेच्या महासागराच्या तुलनेत महासागर नव्हता, तर त्याचा एक थेंब होता.

जर कवितेच्या एका श्लोकाने त्याला उदारतेला प्रेरित केले आणि इतके प्रभावित केले, आणि तो फक्त एक मानव आहे, तर उदारतेच्या स्रोताला आणि दैवी कृपेच्या समुद्राला केलेले कोणतेही प्रामाणिक आवाहन निश्चितच स्वीकारले जाईल आणि पूर्ण केले जाईल आणि समाधान मिळेपर्यंत दान करण्याची पुनरावृत्ती केली जाईल.

{आणि तुमचा प्रभु तुम्हाला नक्कीच देईल आणि तुम्ही संतुष्ट व्हाल}

{आणि जर तुम्ही अल्लाहच्या देणग्यांची गणना केली तर तुम्ही त्यांची गणना करू शकणार नाही}

देव तुमचे हृदय आनंदी करो.
तुम्हाला शांती असो.

शांत, धीर देणारा कोळी
माझे प्रिय मित्र, "सेल्फ-लीडरशिप" कार्यक्रमाचे प्रस्तुतकर्ता, हुशार प्रोफेसर फहमी अल-मशायखी यांनी मला महान अमेरिकन कवी वॉल्ट व्हिटमन यांच्या काही कवितांचे भाषांतर करण्यास सांगितले. त्यांच्या विनम्र विनंतीला मान देऊन, मी ही कविता निवडली आहे आणि हा अनुवाद त्यांना आणि परिष्कृत साहित्य आणि उदात्त प्रेरणा यांच्या सर्व प्रेमींना समर्पित करू इच्छितो.
समुद्रकिनाऱ्यावरील खडकावर, लहान बाहेर पडणारा धक्का जिथे कोळी स्वतः एकटा उभा होता
मी त्याचे स्थान चिन्हांकित करण्यासाठी मार्कर
लावला.
त्या चिन्हाचा उद्देश
ते कोणत्या पद्धतीने शोधले जाईल हे जाणून घेणे अवकाशाच्या विस्तीर्ण शून्यतेमध्ये त्याचा विशाल परिसर
त्यानंतर त्याने स्वतःहून एक पातळ तार सोडली,
त्यानंतर दुसरी तार सोडली आणि नंतर दुसरी
तो आश्चर्यकारक वेगाने त्याच्या धाग्याचा गोटा सोडत राहिला.
थकवा न अनुभवता
आणि तू, माझा आत्मा, एका अंतहीन अथांग डोहाने वेढलेला
तू

एका विशाल, अमर्याद आणि अंतहीन जागेतून
आणि तुम्ही विचार आणि अंतर्दृष्टीमध्ये कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय मग्न आहात.
मी तुला साहसांवर जाताना पाहतोय.
तुम्ही कल्पना आणि ऊर्जा मुक्त करता.
तुम्ही जग आणि खगोलीय पिंड शोधत आहात.
तू तिच्याशी एका मजबूत बंधनाने बांधला जावोस
जेणेकरून तुम्हाला आवश्यक असलेला पूल तुम्ही बांधू शकाल
तुमचे जहाज नांगराने सुरक्षित आहे.
जोपर्यंत तुमचा पातळ धागा तुमच्यापासून दूर जात नाही तोपर्यंत
काहीतरी धरून ठेवल्याने
कुठेतरी
अरे माझ्या आत्म्या!
वॉल्ट व्हिटमन
अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद
नक्षत्र
हा ताऱ्यांचा समूह आहे ज्यांच्याकडे उत्कृष्ट रचना आहेत.
हे खगोलशास्त्रीयदृष्ट्या घोल्स हेड अशा विविध नावांनी ओळखले जाते.
उडणारे गरुड, पडणारे गरुड आणि बेटेलग्यूज
मेंदीने रंगवलेला पाम आणि येमेनी तारा

व्हेलचे तोंड आणि पराक्रमी माणूस आणि इतर
नक्षत्र लक्ष वेधून घेते
कदाचित पृथ्वीपासूनच्या अंतरामुळे
कदाचित त्याच्या सभोवतालच्या रहस्यांमुळे आणि गूढतेमुळे
कदाचित तिच्या शाश्वत शांततेमुळे
तो विचित्र फ्लॅश आहे.
आणि कदाचित
कारण त्यामुळे एखाद्याला जमिनीवरून नजर वर उचलावी लागते
त्याला जे उच्च आणि गोड आहे त्याची आकांक्षा बाळगू द्या!
"नक्षत्र" हा शब्द एक सुंदर शब्द आहे जो त्याच्या गोडव्याला उजाळा देतो.
त्या खगोलीय घटनेपासून
तेजस्वी उपस्थिती आणि तेजस्वी सौंदर्यासह
आणि तुम्ही असेच आहात मित्रांनो
चमकणाऱ्या ताऱ्यांचा एक नक्षत्र
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात
तुम्ही जिथे असाल तिथे तुम्हाला शुभेच्छा.
आणि खोलपासून क्षितिजापर्यंत प्रेम
हालचाल ही एक आशीर्वाद किंवा आपत्ती असू शकते.
मी सुप्रसिद्ध म्हणीमध्ये "विनाश" हा शब्द जोडला, कारण मला असे वाटले की सर्व कृती आशीर्वादित नसतात आणि त्यापैकी काही असे परिणाम देतात जे केवळ अशुभ नसतात तर

एकापेक्षा जास्त पातळ्यांवर विनाशकारी परिणाम देखील करतात.
झोपेच्या वेळी किंवा झोपेत चालताना होणाऱ्या काही हालचाली वगळता, मानवी हालचाली उत्स्फूर्तपणे उद्भवत नाहीत, ज्या बेशुद्ध मनाद्वारे निर्देशित केल्या जातात. अन्यथा, ते विशिष्ट ध्येय साध्य करण्यासाठी हेतू आणि इच्छाशक्तीने प्रेरित असते.
ही हालचाल स्वतःच तटस्थ आहे कारण ती केवळ एक बेशुद्ध साधन आहे जी मानवी मोटर सिस्टमच्या आदेशांना प्रतिसाद म्हणून कार्य करते, जी मनाकडून आज्ञा प्राप्त करते आणि त्यांची अंमलबजावणी करते.
जेव्हा हालचालींचा वापर इतरांना मदत करण्यासाठी केला जातो
आणि त्यांचे ओझे कमी करा
परिस्थिती सुधारण्यासाठी संवेदी साधनांचा वापर करणे भौतिक आणि नैतिक दोन्ही पातळ्यांवर
आणि आत्म्यांना सांत्वन देणाऱ्या सर्व गोष्टी आणणे
आणि अंतःकरणात शांती
ते जीवनाच्या गरजा पुरवते, चैनीच्या वस्तू नव्हे.
हे देव, देवदूत आणि संदेष्ट्यांकडून मिळालेला
आशीर्वाद आहे.
पण जर हालचालीचा वापर वेदना देण्यासाठी केला जात असेल
तर
आणि हानी आणि हृदयद्रावक
इतरांच्या बौद्धिक किंवा भौतिक क्षमतांचा वापर करणे त्याच्या परवानगीशिवाय किंवा संमतीशिवाय

परिणाम आशीर्वाद देणारा ठरणार नाही.

आणि मग आपण म्हणू शकतो

"चळवळ विनाशाकडे घेऊन जाते"

धन्य तो जो आपल्या कृतींचा वापर त्याच्या निर्मात्याच्या चांगल्या आणि आनंदासाठी करतो:

तेव्हा त्यांच्या पालनकर्त्याने त्यांना उत्तर दिले, "मी तुमच्यापैकी कोणत्याही कर्म करणाऱ्याचे काम कधीही वाया जाऊ देणार नाही, मग ते पुरुष असो वा स्त्री" (अल इम्रान)

आणि महान हदीसमध्ये:

"मृत माणसाच्या मागे तीन गोष्टी येतात; दोन परत येतात आणि एक त्याच्यासोबत राहते. त्याचे कुटुंब, त्याची मालमत्ता आणि त्याची कृत्ये त्याच्यासोबत राहतात; त्याचे कुटुंब आणि त्याची मालमत्ता परत येतात आणि त्याची कृत्ये तशीच राहतात."

इमाम अली, देव त्यांच्या चेहऱ्याचा सन्मान करो, त्यांच्या ज्ञानाच्या भांडारातून ज्ञान आपल्यासोबत शेअर करत आहेत, म्हणतात:

(दोन प्रकारच्या कामांमध्ये खूप फरक आहे: असे काम ज्याचा आनंद क्षणभंगुर आहे पण त्याचे परिणाम कायम आहेत, आणि असे काम ज्याचा खर्च संपला आहे पण त्याचे फळ कायम आहे)

देव आमच्या चांगल्या कृत्यांचा स्वीकार करो, माझ्या मित्रांनो

तुमच्यावर शांती, दया आणि देवाचे आशीर्वाद असोत.

बार आणि उध्वस्त घर

तो म्हणाला: एक गोष्ट मला त्रास देत आहे आणि मला
त्याचे स्पष्टीकरण हवे आहे.

त्याने उत्तर दिले: ते काय आहे?

तो म्हणाला: मी चुकीच्या मार्गावर चालणारे लोक पाहतो
जे "फॅन्सी" आणि मजा करणारे असतात, आणि चांगले लोक ज्यांना यशाचा वाटा मिळत नाही.

त्याने उत्तर दिले: लोक अनेकदा नीतिमान आणि दुष्टांचा न्याय करण्यात चुका करतात, कारण ते बाह्य स्वरूपावरून न्याय करतात, प्रत्येक व्यक्तीचे खरे स्वरूप जाणून घेण्यासाठी आणि त्यांच्या लपलेल्या हेतू आणि कृतींबद्दल जागरूक होण्यासाठी इतरांच्या हृदयात पाहू शकत नाहीत. परंतु देव हेतू तपासणारा आणि रहस्ये उघड करणारा आहे; तो एकटाच न्याय करतो आणि चांगल्या आणि वाईटात फरक करतो. म्हणूनच, लोक ज्याला वाईट मानतात तो नीतिमान असू शकतो आणि ज्याला ते नीतिमान मानतात तो दुष्ट असू शकतो हे अशक्य नाही.

तो म्हणाला: या बाबींमध्ये योग्य फरक करण्याचा काही मार्ग आहे का?

त्याने उत्तर दिले: सुख आणि दुःखाचे मूल्यांकन
करताना, जर आपण योग्यरित्या वागलो नाही, तर आपण असे गृहीत धरतो की आनंदी व्यक्ती तो आहे जो संपत्ती आणि समृद्धीचा आनंद घेतो, प्रतिष्ठा प्राप्त करतो, लोकांचा आदर मिळवतो आणि जीवनातील सुख आणि आनंदात रमतो. त्यांच्या पापांमुळे, चुकांमुळे आणि इतरांवरील अन्यायामुळे त्यांना होणाऱ्या अंतर्गत अशांततेचा आपण विचार करत नाही. हे अंतर्गत दुःख आणि असाध्य आजार त्यांच्या व्यभिचारी इच्छा आणि कुचकामी स्वार्थामुळे त्यांचे जीवन कडू आणि त्यांच्या डोळ्यांना अस्वस्थ करू शकतात. त्यांना विनाशकारी संकटे आणि कुचकामी दुर्दैवांचा सामना करावा लागू शकतो जे खरोखरच हेवा करण्यासारखे नाहीत.

तो म्हणाला: आणि नीतिमानांचे सुख कुठे असते?

त्याने उत्तर दिले: प्रथम, नीतिमान माणूस ऐहिक संपत्तीच्या मागे धावत नाही. तो त्याच्या समाधानाच्या

भावनेने, लोकांशी त्याच्या न्यायाने वागण्याने, त्याच्या विवेकाची शांती आणि आतून निर्माण होणाऱ्या आणि नेहमीच नूतनीकरण होणाऱ्या त्याच्या आध्यात्मिक आनंदाने समाधानी असतो, विशेषतः जेव्हा तो विचार करतो की देव त्याला मृत्युनंतरच्या जीवनात बक्षीस देईल आणि विनाशाच्या निवासस्थानी त्याने जे गमावले त्याऐवजी त्याला शाश्वत प्रकाश देईल.

तो म्हणाला: नीतिमान लोक किंवा त्यांच्यापैकी
काहींना या जगात दुःख का सहन करावे लागते आणि त्रास का सहन करावा लागतो?

त्याने उत्तर दिले: देव कधीकधी त्याच्या प्रियजनांची विविध प्रकारच्या वेदना आणि दुःखांनी परीक्षा घेतो, शिक्षा म्हणून नाही तर त्यांना सोन्यासारख्या परीक्षांच्या अग्नीत परिष्कृत करण्यासाठी. त्यांच्यावर येणारे संकट त्यांना बळकट करते, त्यांची नैतिक योग्यता प्रकट करते आणि त्यांच्या प्रभूवरील आणि लोकांवरील त्यांचे प्रेम शुद्ध, स्पष्ट आणि स्थिर बनवते.

देव या जगात नीतिमान आणि चांगल्या लोकांची संख्या वाढवो.

माझ्या मित्रांनो, तुम्हाला शांती असो.

द ऑर्गनाइज्ड पर्ल

इतरांना खूश करण्यासाठी तत्वांचा त्याग न करणे

तो म्हणाला: मी ऐकले आहे की इतरांशी जुळवून घेणे इष्ट आहे, काही अपवाद आहेत का?

त्याने उत्तर दिले: इतरांशी सहमत होणे म्हणजे
प्रत्येक गोष्टीत त्यांच्याशी सहमत होणे किंवा त्यांच्यासाठी आपल्या तत्त्वांचा त्याग करणे असा होत नाही, कारण या प्रकारची सहमती अवांछनीय आहे आणि जे योग्य आहे त्यानुसार नाही.

तो म्हणाला: तुम्हाला करारापेक्षा संघर्ष जास्त
आवडतो का?

त्याने उत्तर दिले: त्याची काही गरज नाही. तुम्ही कोणताही त्रास किंवा अडथळा न आणता त्यांच्याशी जुळवून घेऊ शकता. सुधारक आणि महान व्यक्ती त्यांच्या आजूबाजूच्या अनेक लोकांशी जुळवून घेत नव्हते, तरीही त्यांनी त्यांचे आदर्श कायम ठेवले कारण त्यांना माहित होते की ते जे करत आहेत ते पूर्णपणे योग्य आहे.

तो म्हणाला: कधीकधी परिस्थितीनुसार आदर्शांना वाकवण्याबद्दल तुम्हाला काय वाटते?

त्यांनी उत्तर दिले: तत्वांशी तडजोड करू नये किंवा ध्येय साध्य करण्यासाठी गुप्त हेतूंचा अवलंब करू नये, कारण असे वर्तन तत्वांचे पालन करणाऱ्यांना शोभत नाही. जर तुम्ही अशा पद्धतीने जगू शकता जे देवाला संतुष्ट करते आणि इतरांना हानी पोहोचवत नाही, तर तुम्हाला घाबरण्याचे कारण नाही.

तो म्हणाला: इतरांशी जुळवून घेण्याचा अर्थ काय?

त्याने उत्तर दिले: ते प्रथम आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे देवाशी, नंतर तुमच्या विवेकाशी आणि नंतर लोकांशी सुसंगत असणे.

तो म्हणाला: जर माझा दृष्टिकोन इतरांना समाधानी करत नसेल तर?

त्याने उत्तर दिले: तुम्हाला स्वतःमध्ये शांती मिळेल आणि तुम्हाला आंतरिक शांतीची भावना जाणवेल जी तुम्हाला इतरांच्या मान्यतेपासून स्वतंत्र बनवते, जोपर्यंत ती मान्यता तुमच्या निर्णयांवर विश्वास असलेल्या गोष्टींशी जुळत नाही.

तो म्हणाला: तुम्ही मला इतरांना त्यांची चुकीची जीवनशैली बदलण्यास सांगण्याचा सल्ला देता का?

त्याने उत्तर दिले: लोकांना तुमचा योग्य दृष्टिकोन स्वीकारण्यास भाग पाडण्याची गरज नाही. जर ते तुमचा दृष्टिकोन स्वीकारू इच्छित नसतील, तर त्यांना सोडून द्या आणि त्यांना शुभेच्छा द्या. जर ते तुम्हाला दुखावणाऱ्या आणि टोकाच्या टिप्पण्यांनी त्रास देत असतील, तर त्यांच्यापासून स्वतःला दूर ठेवणे पूर्णपणे ठीक आहे, किमान तात्पुरते तरी. परंतु तुमची समज आणि अनुभव त्यांच्यासोबत शेअर करण्यास नेहमीच तयार रहा. आणि जर तुमच्याकडे ज्ञानाचा खजिना असेल, तर ते ज्यांना ते हवे आहे त्यांना द्या, जेणेकरून ते सर्वशक्तिमान देवाच्या कृपेने आनंदाने आणि समाधानाने ते पिऊ शकतील आणि तुमचे बक्षीस त्याच्याकडे आहे.

तुम्हाला शांती असो.

मी तुला दिवसांना दोष देताना पाहतोय.

मी तुला जवळजवळ पाहू शकतो, माझ्या मित्रा.

तुमच्या डोळ्यांना आनंद देणाऱ्या ओएसिसची तुम्हाला
आस आहे.

आणि अशा विश्रांतीसाठी जी तुमच्या थकलेल्या हृदयाला त्याच्या उपवनांमध्ये पोषण देईल

मी तुला दूरच्या, शांत क्षितिजाकडे पाहताना पाहतोय.

उदासीनता आणि काळजीच्या खोलीतून बाहेर पडण्याचा प्रयत्न करत आहे

निरभ्र आकाशाकडे

तुमच्या पारदर्शक आत्म्याला अधिक अनुकूल

आणि तुमच्या उत्कट आत्म्याच्या आकांक्षा मी अधिक आवरण्यास सक्षम आहे.

आणि कल्पनेच्या नजरेतून, मी तुला दिवसांना दोष देताना पाहतो.
तिने बहुप्रतिक्षित सौभाग्याच्या ग्रहाबद्दल
विचारले.
जणू काही मला तुमच्या आत खोलवर एक तळमळ ऐकू येतेय. आत्म्याच्या आकाशातून मी त्याच्या घंटांचे
प्रतिध्वनी ऐकतो.
दूरच्या किनाऱ्यावर नांगरलेल्या तुझ्या आकांक्षांच्या जहाजाची झलक मी पाहिली
तिच्याभोवती आठवणींचे समुद्री पिल्ले फिरत असतात आणि ग्रह तिच्याकडे मैत्रीपूर्ण कलतेने पाहतात मित्रा, तुला हव्या असलेल्या एका निवृत्तीची तुझी इच्छा मला जाणवते.
तू ढगांमधून जाऊ शकशील
आणि ते नावाच्या जगात प्रवेश करते
ते कोमल अर्थ आणि गोड इच्छांनी भरलेले आहे. आयुष्याने तुमच्या इच्छा पूर्ण केल्या आहेत.
आणि तुमच्या नाजूक आत्म्यापासून दूर झालेला एकटेपणाचा उजाडपणा
आणि तिने ते सर्वात सुंदर चाचण्यांनी समृद्ध केले आणि सर्वात गोड दृश्ये
माझ्या मित्रा, तुला शांती असो!
महमूद अब्बास मसूद
खरेदीचे तत्वज्ञान आणि कोल्हा आणि कावळ्याची कथा

-

त्याने विचारले, "खरेदीचे असे काही तत्वज्ञान आहे का
जे मी माझ्या आयुष्यात स्वीकारू शकेन?"

त्याने उत्तर दिले: काही लोकांना गरज नसलेल्या गोष्टी खरेदी करण्याचे व्यसन असते आणि त्यामुळे ते अनावश्यक चैनीच्या वस्तूंवर आपले पैसे वाया घालवतात.

तो म्हणाला: तुमचा सल्ला काय आहे?

त्याने उत्तर दिले: खरेदी करताना सावध आणि शहाणे राहा.
जर तुमच्याकडे काही पैसे असतील तर ते साठवा आणि त्या जाहिरातींकडे दुर्लक्ष करा ज्या तुम्हाला सतत गरज नसलेल्या गोष्टी खरेदी करण्यास प्रवृत्त करतात जेणेकरून तुमचे कष्टाचे पैसे नवीन नवकल्पना किंवा "हमी-नफा" गुंतवणुकीसाठी सोडून जातील. जेव्हा कोणी तुम्हाला गोड बोलून आणि आकर्षक ऑफर देऊन जिंकण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा कोल्ह्या आणि कावळ्याची गोष्ट लक्षात ठेवा.

तो म्हणाला: "कृपया तुम्ही ते माझ्यासाठी पुन्हा
सांगाल का?"

त्याने उत्तर दिले: एकदा एक कावळा त्याच्या चोचीत
चीजचा तुकडा घेऊन जात होता, तेव्हा एका कोल्ह्याची लाळ त्यावर टपकली, आणि त्याने तो स्वतःसाठी हव्यासापोटी केला. तो धूर्त आणि कपटीचा मास्टर असल्याने, कोल्ह्याने कावळ्याला म्हटले, "मला वाटते की तुम्ही मला एक गाणे म्हणावे, मिस्टर कावळा, कारण मी ऐकले आहे की तुमचा आवाज मधुर आहे आणि त्याच्या गोडव्यासाठी प्रसिद्ध आहे." प्रशंसा ऐकून आनंदित झालेल्या कावळ्याला गाण्यासाठी त्याची चोच उघडली, पण तो होताच, चीजचा तुकडा त्याच्या तोंडातून निसटला आणि जमिनीवर पडला. कोल्ह्याने पटकन ते उचलले आणि त्याच्या सोप्या बक्षीसाबद्दल स्वतःचे अभिनंदन केले. म्हणून, जे तुमच्यावर मानसिक प्रभाव पाडण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्यापासून सावध रहा, कारण त्यांना तुमच्याकडून काहीतरी हवे आहे आणि तुमच्या यशासाठी आणि खऱ्या आनंदासाठी तुम्हाला अनावश्यक काहीतरी हवे असेल

म्हणून कोणालाही तुमची प्रशंसा करून किंवा तुमची प्रशंसा करून तुमचे शोषण करू देऊ नका.

तो म्हणाला: स्वावलंबी होण्याचा काही मार्ग आहे का?

त्याने उत्तर दिले: तुमचे जीवन सोपे करा जेणेकरून
तुम्ही जास्त संपत्तीवर अवलंबून राहू नये. आपोआप आणि सतत इच्छांना आवर घालणे समाधानाला दूर नेते आणि दुःख आणि दुःख निर्माण करते. जर तुम्ही तुमचे जीवन खूप जास्त गोष्टींनी गुंतागुंतीचे केले तर तुम्ही त्यापैकी कोणत्याही गोष्टीचा आनंद घेऊ शकणार नाही. परंतु जर तुम्ही तुमच्या जीवनाचे बारकाईने परीक्षण केले तर तुम्हाला वंचित न राहता तुमच्या सुखसोयी कमी करण्याचे अनेक मार्ग सापडतील.

तो म्हणाला: हप्त्यांमध्ये खरेदी करण्याबद्दल तुमचे
काय मत आहे?

त्याने उत्तर दिले: प्रथम, तुम्हाला जे हवे आहे
त्यासाठी बचत करा आणि हप्ते, उच्च व्याजदर आणि डोकेदुखीचा त्रास न होता रोखीने जे हवे आहे ते खरेदी करा. अर्थात, ज्यांना आपला माल विकून उदरनिर्वाह करायचा आहे त्यांच्याशी व्यवहार करणे फायदेशीर आहे, परंतु स्वतःला तुमच्या क्षमतेपेक्षा जास्त जगू देऊ नका, कारण जर तुम्ही असे केले तर तुम्ही सर्वकाही गमावाल, देव करो, जेव्हा तुम्हाला गंभीर संकट किंवा रस्त्यावर तीव्र वळण येईल आणि "मोहक आमिष" वाट पाहत असेल.

त्याने विचारले: बचतीची तुमची व्याख्या काय आहे?

त्याने उत्तर दिले: बचत करणे ही एक कला आहे आणि
त्यासाठी त्याग आवश्यक आहे. पण जर तुम्ही खरेदीवर बचत केली आणि साधेपणाने जगलात तर तुम्ही नियमितपणे काही उत्पन्न वाचवू शकाल आणि सर्वशक्तिमान देवाच्या मदतीने "थेंब थेंब, ओढा तलाव बनेल" ही लोकप्रिय म्हण लक्षात ठेवा.

देव तुम्हाला त्याच्या विपुल कृपेने समृद्ध करो,
माझ्या मित्रांनो.

तुम्हाला शांती असो.

आत्मचिंतन आणि यश

तो म्हणाला: स्वतःला प्रश्न विचारणारी व्यक्ती ही एक प्रकारची आत्मनिरीक्षण प्रक्रिया आहे हे खरे आहे का?

त्याने उत्तर दिले: बरोबर आहे.

तो म्हणाला: जर मला असे आत्मपरीक्षण करायचे असेल, तर तुम्ही मला स्वतःला काय विचारण्याचा सल्ला द्याल?

त्याने उत्तर दिले: तुमच्या जीवनाचा उद्देश स्वतःला विचारा. तुम्ही सर्वात विकसित प्राणी आहात आणि देवाने तुमच्यामध्ये एक उदात्त आत्मा ठेवला आहे जो तुमचा सार आहे.

तो म्हणाला: जर मला ही वस्तुस्थिती कळली तर काय बदल
होईल?

त्याने उत्तर दिले: तुम्हाला अमर्याद यश मिळेल,
तुम्हाला आनंदाचा अनुभव येईल, तुमच्या सर्व उदात्त इच्छा पूर्ण होतील, तुम्ही तुमच्या सर्व अडचणींवर मात कराल आणि जग तुम्हाला त्यांच्या जाळ्यात अडकवू शकणार नाही किंवा त्यांच्या भ्रमात तुम्हाला फसवू शकणार नाही.

तो म्हणाला: पण आयुष्य समस्यांनी भरलेले आहे आणि वेदनादायक घटनांनी भरलेले आहे.

त्याने उत्तर दिले: हो, मानवी जीवन हे समस्यांशी एक
उघड आणि सतत सामना करणारे आहे आणि प्रत्येकाच्या स्वतःच्या समस्या आहेत. कोट्यवधी लोक आणि कोट्यवधी समस्या आहेत ज्यांचा सामना दररोज करावा लागतो. काहींना हृदयविकाराचा त्रास होतो, काहींना सर्दी-खोकल्याची तक्रार असते, काहींना पैशाची बरसात असते, काहींना गरिबीचा पूर्णपणे तिटकारा असतो आणि काहींना विचार करण्याची तसदी घेतली जात नाही आणि म्हणूनच त्यांना समस्यांची कमी जाणीव असते, कारण जोपर्यंत त्यांचे पोट भरलेले असते तोपर्यंत जग

त्यांच्यासाठी परिपूर्ण असते. पण जीवनात खरोखर आनंदी लोक कोण आहेत आणि यशस्वी लोक कोण आहेत?

तो म्हणाला: सुरुवातीला, यशाचे मानक काय आहे?

त्याने उत्तर दिले: नोकरीचे शीर्षक किंवा सामाजिक दर्जा काहीही असो, आनंद हा यशाचा खरा मापक आहे. यशाची प्रचलित संकल्पना म्हणजे संपत्ती, मित्र आणि सुंदर आणि विलासी वस्तूंचा ताबा - ज्याला काही लोक विलासी जीवन म्हणतात. परंतु भौतिक उपलब्धी खऱ्या यशाच्या बरोबरीच्या असतातच असे नाही.

त्याने विचारले: कारण काय आहे?

त्याने उत्तर दिले: कारण गोष्टी आणि परिस्थिती बदलण्याच्या अधीन असतात आज एखाद्या व्यक्तीकडे गोष्टी असू शकतात आणि उद्या त्या गेल्या असतील म्हणून, असे गृहीत धरू नका की करोडपती होणे यशाची हमी देते. एखादी व्यक्ती त्यांच्या क्षेत्रात यशाचे बक्षीस मिळविण्यासाठी अथक प्रयत्न आणि कष्ट करू शकते, परंतु त्यांना हे पाहून आश्चर्य वाटेल की त्यांच्या जीवनात संतुलनाचा अभाव आहे आणि त्यांना ज्या गोष्टी करायच्या आहेत त्यांचा आनंद घेण्याचे स्वातंत्र्य नाही. त्याऐवजी, चिंतांचा ढीग होऊ शकतो आणि ते इतके तणावग्रस्त आणि अस्वस्थ होऊ शकतात की त्यांचे आरोग्य बिघडते आणि ते नैराश्याला बळी पडतात. अशा प्रकारे, भ्रामक यश वाया जाते आणि त्यांना असे वाटते की त्यांनी त्यांचे आयुष्य वाया घालवले आहे आणि त्यांची सर्व स्वप्ने नाहीशी झाली आहेत.

तो म्हणाला: आरोग्य म्हणजे यश आहे का?

त्याने उत्तर दिले: एखाद्या व्यक्तीकडे (घोड्यासारखे) बलवान शरीर असू शकते पण स्वतःला टिकवून ठेवण्यासाठी पुरेशी संपत्ती नसू शकते आणि त्यामुळे जीवनाच्या गरजा आणि मूलभूत गोष्टी नसल्याबद्दल त्याला राग आणि कटुता जाणवू शकते किंवा त्याच्याकडे आरोग्य आणि संपत्ती असू शकते पण समाधानाचा अभाव असू शकतो. शरीराला खाऊ घालणे आणि अहंकार

तृप्त करणे सौम्य आत्म्याला समाधान देत नाही आणि त्याच्याकडे सर्वकाही असू शकते आणि तरीही तो पूर्णपणे गरीब वाटू शकतो.
तो म्हणाला: आणि निष्कर्ष?
त्याने उत्तर दिले: जोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीच्या हृदयात आनंद नसतो तोपर्यंत तो यशस्वी मानला जाऊ शकत नाही. तो म्हणाला: अजून काही आहे का?
त्याने उत्तर दिले: आजसाठी एवढे पुरेसे आहे. देव तुमचे ज्ञान वाढवो आणि तुम्हाला दोन्ही जगात आनंदी करो. तुम्हाला शांती असो.

इतरांचे दुःख
मला दुसऱ्यांचे अश्रू पाहण्याची परवानगी आहे का?
तेही दुःखी न होता?
आणि त्यांना होत असलेले दुःख मला जाणवू शकते का?
ते कमी करण्याचा प्रयत्न न करता?
अश्रू पडताना पाहण्याची क्षमता माझ्यात आहे का? त्याच्या मालकासोबत भावना शेअर न करता? वडिलांना आपल्या मुलाचे रडणे ऐकू येते का? त्याच्याबद्दल सहानुभूती न बाळगता?
आईला तिच्या बाळाचे कण्हणे ऐकू येते का?
आणि त्याला सतावणारी भीतीची भावना

प्रभावित न होता?
नाही नाही हे अशक्य आहे!
कधीच नाही, ते अशक्य नाही!
देव अनभिज्ञ आहे असे समजू नका.
एका उसासा बद्दल आम्ही उसासा टाकतो
आम्ही एकही अश्रू ढाळतो असे समजू नका. आपल्या निर्माणकर्त्याने ते न पाहता
देव आपल्याला आनंद देतो.
कदाचित असे केल्याने आपले दुःख संपेल
तो आपल्या दया आणि कोमलतेने आपल्यासोबत असतो
जोपर्यंत आपले दुःख नाहीसे होत नाही तोपर्यंत
आमचे दुःख नाहीसे होईल
आध्यात्मिक दीपस्तंभ

wwwswaidayogacom

हे परमेश्वरा, माझ्या हृदयाच्या पानांवर प्रकाशाच्या अक्षरात कोरलेला तुझा संदेश मला दाखव, आणि माझ्या विवेकाच्या मंदिरात तुझे कुजबुजणे मला ऐकू दे, आणि माझ्या मनाचे पात्र तुझ्या ज्ञानाने, तुझ्या दयाने आणि तुझ्या .शांतीने भरून टाक

काम हे मानवी कल्पकता आणि सर्जनशीलतेसाठी आवश्यक आणि
एक शक्तिशाली प्रेरक आहे तथापि, जर कामाचे ध्येय केवळ संपत्ती जमा करणे असेल तर ते त्याचे मूल्य आणि महत्त्व गमावते काम प्रामुख्याने सेवेसाठी समर्पित असले पाहिजे आणि विकले जाणारे उत्पादन उच्च दर्जाचे आणि इतरांसाठी .फायदेशीर असले पाहिजे
* * *

देव मला प्रकाश, जीवन, शक्ती, ज्ञान, बुद्धी आणि आध्यात्मिक आनंद देतो. मी चिंतनाच्या आनंदातून दैवी प्रेमाच्या महासागरात स्वतःला बुडवून घेईन आणि जीवनातील अडचणी सोडवण्यासाठी मी माझ्या मनात दैवी उपस्थिती आणीन (२)

हे परमेश्वरा, माझ्या प्रेमाच्या बारीक मेणबत्तीच्या प्रकाशाने, मी तुझे सुवर्ण पुस्तक वाचेन जे अनंतकाळापासून माझ्या आत आहे. हे परमेश्वरा, तुझे प्रेम शांतीचा प्रकाश आहे जो माझा अंधार दूर करतो आणि माझा मार्ग उजळवतो (२)
* * *

आध्यात्मिक शांतीचा प्रचंड पूर आत्म्यामधून साचलेले
.भय आणि काळजींचे ढीग वाहून नेतो
मी माझ्या आत्म्याच्या एकांतात देवाचा शोध घेईन आणि माझे हृदय त्याच्या प्रेमाने धडधडत नाही आणि मला त्याचा .प्रतिसाद मिळत नाही तोपर्यंत मी मनापासून प्रार्थना करेन प्रभु, मी तुला विनंती करतो की तू माझ्या आत्म्याचा प्रकाश तुझ्या वैश्विक प्रकाशात मिसळ. मला कळू दे की तुझे ज्ञान माझे मन प्रकाशित करते, तुझी शक्ती मला आधार देते .आणि माझ्या नसांमधून वाहते
* * *

मी माझ्या मनात विश्वास आणि विश्वासाची शक्ती भरेन की काहीही मला हानी पोहोचवू शकत नाही कारण मी नेहमीच दैवी .संरक्षणाने वेढलेला असतो
हे परमेश्वरा, माझ्या आशेचे अंगार तुझ्या आशीर्वादित उपस्थितीने नेहमीच तेजस्वीपणे जळत राहो. तुझे ज्ञान मला

मार्गदर्शन करो आणि तुझी उपस्थिती माझ्या आयुष्यातील .सर्वात मोठा आनंद ठरो
* * *

खऱ्या शास्त्रज्ञाची ओळख एका उल्लेखनीय गुणाने होते: मोकळेपणा आणि व्यापक दृष्टिकोन. तो सोप्या, मूलभूत माहितीने सुरुवात करतो, हळूहळू निसर्गाचे नियम आणि ते कसे कार्य करतात हे उलगडण्यासाठी प्रयत्न करतो. त्यानंतर तो त्याच्या संशोधनाचे निकाल जगासमोर मांडतो, गोष्टींचे स्वरूप आणि सार शोधण्यासाठी नेहमीच तयार असतो. या शास्त्रज्ञांच्या प्रयत्नांमुळेच नैसर्गिक नियमांचा शोध लागला आहे, ज्यामुळे मानवजातीला मिळणारे फायदे वाढले आहेत. हळूहळू, आपण हे नियम विविध आणि व्यापक मार्गांनी कसे लागू करायचे ते शिकतो, जसे की आपण दैनंदिन जीवनात वापरत .असलेल्या सोयींमध्ये दिसून येते
* * *

देवाने दिलेला आनंद कोणत्याही पार्थिव आनंदापेक्षा अतुलनीय आहे. आध्यात्मिक आनंद अंतहीन आहे आणि जेव्हा इतर सर्व काही कमी होते आणि नाहीसे होते तेव्हा तो आनंद कायम राहतो. ज्याला तो आनंद मिळवायचा आहे त्याने चिंतन, देवाचे चिंतन आणि त्याच्याशी एकरूप होण्यासाठी वेळ दिला पाहिजे, .कारण देवाशी आध्यात्मिक एकरूपता खरा आनंद देते

नवीन वर्षाची बाग

गेल्या वर्षाचे प्रतिध्वनी, त्याच्या दु:खांसह आणि हास्यासह, आता नाहीसे झाले आहेत आणि आता नवीन वर्षाच्या गीताचा प्रतिध्वनी उत्साहवर्धकपणे गातो, आशेचा संदेश :देतो आणि कुजबुजतो

तुमच्या आयुष्याला परिपूर्ण आकार द्या, जुन्या" "भीतींचे तण सोडून द्या
भूतकाळातील उजाड बागेतून, प्रत्येक नवीन दिवसाच्या ताज्या मातीत आनंद, यश, आशा, चांगले विचार आणि कृती आणि उदात्त आकांक्षांचे बीज गोळा करा आणि साठवा, ते शक्तिशाली

बीज पेरा, त्यांना पाणी द्या आणि त्यांचे संगोपन करा जोपर्यंत ते वाढत नाहीत आणि तुमचे जीवन फुलण्याच्या .दुर्मिळ गुणांनी फुलत नाही

:नवीन वर्ष कुजबुजते

सवयींमध्ये गुंतलेल्या आत्म्याला जागृत करा आणि"
नवीन, फायदेशीर प्रयत्न करण्यास उद्युक्त करा. जोपर्यंत तुम्ही शाश्वत स्वातंत्र्य प्राप्त करत नाही आणि कर्मावर (भूतकाळातील कृतींचे सतत पाठलाग करणारे आणि पाठलाग करणारे परिणाम) मात करत नाही तोपर्यंत प्रयत्न करणे कधीही थांबवू ".नका आणि कधीही विश्रांती घेऊ नका
ताजेतवाने मन आणि सतत नवीन येणाऱ्या आनंदाने मादक
होऊन, आपण एकत्र आनंद करूया आणि हातात हात घालून स्वर्गीय .घराकडे जाऊया जिथून आपण पुन्हा कधीही बाहेर पडणार नाही
* * *

जर तुम्ही देवाचे स्मरण केले आणि त्याला तुमच्या जीवनाचे केंद्र बनवले आणि जर तुम्ही त्याला कळकळीने आणि खोलवर प्रार्थना केली तर तुम्हाला त्याच्याकडून नक्कीच प्रतिसाद मिळेल, कारण कळकळीच्या आणि प्रामाणिक प्रार्थना देवाच्या हृदयाला स्पर्श करतात RE-123

तो ज्ञान आणि प्रेरणेचा तेजस्वी झरा आहे, प्रेमळ आणि दयाळू हृदयांच्या बागांमधून येणारा सुगंधित सुगंध आहे, स्वर्गीय गुलाबांचा आणि बहरलेल्या विचारांचा सुगंध आहे, आपल्या प्रेमाला प्रेरणा देणारे आणि आपल्या हृदयातून .वाहणारे प्रेम आहे
* * *

तुमचा सर्वात चांगला मित्र तो आहे जो नम्रपणे
तुम्हाला स्वतःला कसे सुधारता येईल हे सुचवतो, कारण सतत खुशामत करणाऱ्या आणि चापलूसी करणाऱ्यांनी स्वतःला वेढून ठेवल्याने तुमच्या आध्यात्मिक वाढीला अडथळा येतो. जे लोक

खरे बोलतात त्यांच्या सहवासाची आपण कदर केली पाहिजे आणि .शक्य तितक्या चांगल्या प्रकारे मदत केली पाहिजे
* * *

पालक अनेकदा त्यांच्या मुलांच्या चुकांकडे दुर्लक्ष करतात आणि त्याकडे दुर्लक्ष करण्याचा पर्याय निवडतात जर त्यांना त्यांच्या मुलांच्या चुका दिसत नसतील तर त्यांच्या प्रेमात नक्कीच काहीतरी चूक आहे. पालकांनी बिनशर्त प्रेम शिकले पाहिजे जेणेकरून ते त्यांच्या मुलांच्या चुका पाहू शकतील आणि त्यांना त्या सुधारण्यास .आणि योग्य मार्गावर येण्यास मदत करू शकतील
* * *

जर तुम्हाला नेहमी आनंदी राहायचे असेल, तर स्वतःला आत्मसंतुष्ट किंवा आळशी होऊ देऊ नका आणि तुमच्या आनंदाच्या मार्गात येणाऱ्या भौतिक अडथळ्यांकडे दुर्लक्ष करू नका. त्या अडथळ्यांवर मात करण्यासाठी आणि इच्छुक हृदयाने आणि एकाग्र मनाने तुम्हाला आवश्यक असलेली सर्व .कामे पूर्ण करण्यासाठी सर्वोत्तम प्रयत्न करा
* * *

प्रभु, आपण सद्गुणांकडे भीती आणि भीतीने नव्हे तर
प्रेम आणि श्रद्धेने पाहूया. आपल्या नैतिक नियमांचे पालन केल्याने आपल्याला आपल्या कृपेच्या गौरवाने मुकुट मिळेल हे आपण समजून घेऊया. आपल्या आनंदाचे रक्षण करण्यासाठी तू धार्मिकतेच्या नियमांची आज्ञा दिली आहेस. आपण पापाचे मार्ग सोडून देऊया, जे नेहमीच दुःख आणि दुःखाकडे नेतात आणि सद्गुण हे दुर्गुणापेक्षा अतुलनीयपणे अधिक मोहक आहे हे आपण ओळखूया. सुरुवातीला आनंददायी आणि आनंददायी वाटणारे वाईट हळूहळू प्राणघातक विषात रूपांतरित होते आणि सुरुवातीला कडू वाटणारे चांगले, शेवटी गोड अमृत बनते हे !समजून घेण्यास आपल्याला मदत करा
* * *

काळजी निरुपयोगी आहे; त्या फक्त हृदयावर अधिक काळजीचा भार टाकतात तुमची दैनंदिन कामे पूर्ण केल्यावर, त्यावर लक्ष केंद्रित करणे किंवा ती घरी घेऊन जाणे टाळा. चिंता तुमच्या मनाभोवती काळ्या, ढगाळ ढगांचा एक जाड थर तयार करतात, ज्यामुळे मार्ग स्पष्ट आणि सहजपणे पाहण्याची तुमची

क्षमता कमी होते. आपण देवावर अधिकाधिक अवलंबून राहण्यास .शिकले पाहिजे
जीवन हे सेवेवर केंद्रित असले पाहिजे, कारण या मानवी आदर्शाशिवाय, देवाने मानवतेला दिलेली जाणीव तिच्या पूर्ण क्षमतेपर्यंत पोहोचू शकणार नाही. जेव्हा आपण इतरांची सेवा करतो आणि आपले क्षुल्लक अहंकार विसरून जातो तेव्हा .आपल्याला दैवी उपस्थिती जाणवते
* * *

या जगात वाईटावर चांगले जास्त आहे कारण देव हीच अंतिम शक्ती आहे पण जेव्हा आपल्यावर वाईट येते तेव्हा आपण अनेकदा त्यावर नियंत्रण ठेवण्यास किंवा त्यावर मात करण्यास अशक्त वाटतो वाईटाचे वादळ अपरिहार्य आहेत, परंतु आपण त्यांच्या परिणामांवर मात करू शकतो आणि .त्यांच्यापासून वर येऊ शकतो

जेव्हा शिष्य दैवी प्रेमाचा गोडवा अनुभवतो, तेव्हा त्याला आनंदाच्या अनंत लाटा त्याच्यावर गुंतलेल्या जाणवतात आणि त्याला देवाची एक जबरदस्त आणि ज्वलंत तळमळ जाणवते, म्हणून तो खोल एकाग्रतेने प्रार्थना करतो आणि त्याच्या हृदयाच्या खोलीतून देवाला प्रार्थना करतो .जोपर्यंत तो त्याचे उत्तर देत नाही
* * *

जेव्हा कंटाळवाणे दिनचर्या, लैंगिक ध्यास, भौतिक आसक्ती, भावनिक उत्तेजना, शोषण आणि जवळीकतेपासून तिरस्काराकडे अचानक होणारे बदल प्रेमाची जागा घेतात, तेव्हा प्रेम हृदयातून नाहीसे होते आणि भूतकाळात जमा .होते
* * *

व्हायोलिनच्या विलापात आणि बासरीच्या विलापात, ऑर्गनच्या सुरात आणि ओउडच्या वाजण्यात, मी देवाचा आवाज ऐकतो आत्म्याच्या हृदयात माझा आत्मा शोधत असलेला आनंद आहे मला अचानक त्याचा आनंद जाणवला आहे, माझ्या शांततेच्या पोळ्यात साठवलेला आहे मी पोळा पिळून काढेन आणि शाश्वत .आनंदाचे अमृत चाखेन

देवाची आस असणे म्हणजे त्याच्यावर प्रेम करणे. देवाची
आस प्रामाणिक, शुद्ध, खोल आणि तेजस्वी असली पाहिजे. जर आपल्याला त्याच्याकडून प्रतिसाद मिळवायचा असेल, तर आपण आपले हृदय त्याच्या स्वाधीन केले पाहिजे आणि तो आशीर्वादित प्रतिसाद मिळेपर्यंत आपल्या अंतःकरणाच्या .खोलीतून त्याची प्रार्थना केली पाहिजे
दैवी प्रेम मृत्यूपेक्षा बलवान आहे आणि क्षणभंगुर .जीवनाच्या कोणत्याही प्रकटीकरणापेक्षा अधिक टिकाऊ आहे
* * *

जीवनाच्या मार्गांवर अढळ दृढतेने चालत जा, ज्यामध्ये कोणताही मागासपणा किंवा मागे हटण्याचा अनुभव नाही, आणि देवाची सर्जनशील आणि अमर्याद शक्ती नेहमीच तुमच्यासोबत .असते आणि तुम्हाला आधार देते यावर दृढ विश्वास ठेवा
जो प्रामाणिक शिष्य आपली तळमळ आणि तळमळ व्यक्त करतो
आणि आत्मविश्वासाने आणि आशेने त्याची मदत मागतो, त्याच्या मनापासून केलेल्या विनंत्या देव ऐकतो आणि तो त्याला सोडवण्यासाठी आणि त्याच्या अडचणींमधून सोडवण्यासाठी .नक्कीच त्याच्याकडे येईल
:ऋषी परमहंसांनी सांगितलेले तरंगते घोंगडी
एकदा, दोन मित्र नदीकाठी चालत होते तेव्हा त्यांना एक तरंगते ब्लँकेट दिसले. त्यापैकी एकाने स्वतःला नदीत उडी मारली आणि "ब्लँकेट" पर्यंत पोहत गेला. तथापि, तो काठावर परतण्यास बराच वेळ घेत होता. त्याच्या मित्राच्या लक्षात आले की त्याला "ब्लँकेट" मध्ये अडचण येत आहे आणि तेच त्याच्या विलंबाचे कारण आहे, म्हणून त्याने त्याला हाक :मारली
"?तू तिला सोडून परत का जात नाहीस"
:त्याच्या मित्राने उत्तर दिले
मी तेच करण्याचा प्रयत्न करत आहे, पण ब्लँकेट मला" "चिकटून आहे आणि मला जाऊ देत नाही आणि परत येऊ देत नाही त्याला खूप आश्चर्य वाटले, त्याला खूप उशिरा कळले की
तो ज्याला ब्लँकेट समजत होता तो तिसरा काही नसून एक .पोहणारे अस्वल आहे
पाय टाकण्यापूर्वी तुमच्या पायाची स्थिती विचारात[ ]!घ्या

बहुतेक लोक संकल्प करतात पण ते अंमलात आणण्यात अपयशी ठरतात आणि परिणामी, ते शिखरावर चढण्याचे स्वप्न पाहत असतानाही यशाच्या शिखरावरून खाली पडतात. जे लोक आपली इच्छाशक्ती वाया घालवतात त्यांना असे आढळते की ते जितके यशासाठी प्रयत्न करतात तितकेच ते अपयशाच्या दलदलीत खोलवर बुडतात. तथापि, प्रबळ इच्छाशक्ती असलेले लोक त्यांचे प्रयत्न कितीही वेळा अयशस्वी झाले तरी ते कधीही प्रयत्न करणे थांबवत नाहीत, जोपर्यंत ते त्यांच्या कायदेशीर .ध्येयांपर्यंत पोहोचत नाहीत
* * *

हे वैद्य, तुझ्या शांतीच्या गोड, उपचार करणाऱ्या पाण्याने मी शांत होईपर्यंत मला पिऊ दे, जेणेकरून मला तुझा ताजा आनंद आणि तुझी चैतन्य जाणवेल जे अशक्तपणा आणि .थकव्याने स्पर्शलेले नाही
* * *

दैवी आवाज सर्व प्रामाणिक हृदयांशी बोलतो जे उच्च स्पंदनांनी प्रतिध्वनित होतात. ज्ञानाचा आवाज शांती, आनंद आणि पवित्र ज्ञान शोधणाऱ्या सुसंवादी विचारांच्या शोधात .आकाशातून प्रवास करतो
* * *

माणूस आपल्याला सल्ला देतो आणि नंतर आपल्या कर्मांचे
फळ भोगण्यासाठी सोडून देतो [जो त्याच्या चुकीच्या सल्ल्याचा परिणाम असू शकतो] पण देव आपल्याला मार्गदर्शन करतो आणि त्याचा मार्ग नेहमीच आनंद आणि चांगुलपणाकडे घेऊन .जातो

चला आपण देवाच्या प्रकाशात जगूया आणि हे समजून घेऊया
की या पृथ्वीवरील दुःस्वप्नामागे एक शाश्वत जागृती आहे. .प्रत्येक काळ्या सावलीमागील दैवी उपस्थिती आपण अनुभवूया
* * *

ज्याप्रमाणे मधमाशी नेहमीच गोड फुले शोधते, त्याचप्रमाणे जेव्हा आपल्या आयुष्यात चांगले विचार आणि .चांगल्या हेतू असतील तेव्हा दैवी प्रेम येईल

* * *

जेव्हा तुम्ही इतरांना आनंदी करण्यात, त्यांच्याशी दयाळूपणे वागण्यात आणि त्यांना सुरक्षित आणि शांत वाटण्यात आनंदाने भरलेले असता, तेव्हा तुम्ही देवाला .संतुष्ट करता आणि जीवनात यशस्वी मानले जाता
* * *

जेव्हा आपल्याला आपल्या मित्रांसोबत किंवा प्रियजनांसोबत समस्या येतात तेव्हा आपण शक्य तितक्या लवकर परिस्थिती सोडवण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. दोषारोप, वाद आणि ओरड करून परिस्थिती वाढवणे निरर्थक आणि मूर्खपणाचे आहे, जरी दुसरी व्यक्ती चुकीची असली तरीही आपण आपल्या प्रियजनांना कठोर निंदा आणि दुखावणाऱ्या शब्दांचा अवलंब करण्याऐवजी आपल्या सकारात्मक उदाहरणाद्वारे त्यांचे वर्तन सुधारण्यास आणि त्यांच्या चुका सुधारण्यास .मदत करू शकतो
* * *

प्रभु, मी प्रार्थना करतो की माझ्या आत्म्याला शांती मिळावी आणि उदासीनतेच्या ढगांमागील आशेचे किरण दिसावेत, माझ्या हृदयाच्या आकाशात निश्चिततेचा चंद्र उगवो, .जेणेकरून मला शांती आणि मनःशांती मिळेल

आता मला माझ्या मनाच्या क्षितिजावर तू चमकत असल्याचे जाणवते आणि तुझ्या आशीर्वादित प्रकाशामुळे, तुझ्या सांत्वनदायक आणि आशीर्वादित उपस्थितीमुळे अज्ञानाचे ढग .दूर होत आहेत
* * *

:प्रामाणिक साधकाचे हृदय सतत प्रतिध्वनीत असते
माझ्या देवा आणि माझ्या प्रिये, मला या जगाच्या" सापळ्यात आणि भ्रमात अडकायचे नाही, आणि मला फक्त लोकांच्या आत्म्यात तुझे प्रेम जागृत करायचे आहे. माझे हृदय, माझा आत्मा, माझे शरीर, माझे मन आणि माझ्याकडे असलेले सर्व काही तुझे आहे" असे प्रेम देवाकडे पोहोचण्याचा मार्ग .शोधते आणि असा साधक देवाला ओळखतो

माझ्या प्रिय देवा, मला माहित आहे की तू सर्वत्र
उपस्थित आहेस ज्याप्रमाणे मौल्यवान तेल न काढलेल्या जैतुनांमध्ये लपलेले असते, त्याचप्रमाणे तुझ्या आशीर्वादित उपस्थितीचे तेल तुझ्यावरील चिंतनाच्या आणि .तुझ्यासाठी सतत वाढत्या तळमळीच्या दाबात ओतले जाते
* * *

प्रलोभन ही आनंदाची एक भ्रामक, विरोधाभासी आणि अंदाजे सक्तीची कल्पना आहे. या कल्पनेतून निर्माण होणारी ऊर्जा चिंता आणि दुःख निर्माण करणाऱ्या चुकीच्या कृतींपेक्षा .आनंद देणाऱ्या सत्याच्या शोधात वापरली पाहिजे
अनुभव, आत्म-शिस्त आणि ज्ञान यांच्याद्वारे आपण या जगाच्या क्षुल्लक, खोट्या आकर्षणांमध्ये आणि देवाच्या महान आणि अनंत सौंदर्यांमध्ये आणि आनंदांमध्ये फरक .करायला शिकतो
* * *

माझ्या हृदयातील श्रद्धा ही अंतर्ज्ञानी आकलनातून * जन्माला येते. ती मला माझ्यातील दैवी प्रेमाचा खजिना .शोधण्यासाठी उद्युक्त करते आणि कुजबुजते

देवाबद्दल विचार करणे हा या जगाच्या चिंतांवरचा
सर्वात मोठा उपाय आहे, आणि म्हणूनच मी ते प्रामाणिकपणे, .खोलवर आणि सातत्याने करेन

हे प्रभू, माझ्या चिंतनाच्या नेत्राला स्पर्श कर* जेणेकरून ते अंतर्मुख होईल आणि माझ्या हृदयात आध्यात्मिक .आनंदाचा सूर्य तेजस्वी दिसेल

आणि तुमच्या आशीर्वादित प्रकाशाच्या उपचारात्मक किरणांचा स्वीकार करण्यासाठी शांतीचे दरवाजे उघडण्यास .मला मदत करा
मी निराशेला दूर करेन आणि चिंतनात तुझी उपस्थिती जाणवण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न करेन, हे प्रभू, आणि तू मला

स्वतःला प्रकट करेपर्यंत मी माझ्या संपूर्ण हृदयाने आणि .अंगांनी तुला शोधत राहीन
क्षणभंगुर आणि बदलत्या परिस्थिती आणि
परिस्थितींपुरते आपले विचार मर्यादित केल्याने बाह्य बाबींची जाणीव मर्यादित होईल त्याऐवजी, एखाद्याने शाश्वत, अपरिवर्तनीय गोष्टीवर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे आणि ते लक्ष आणि विचारांचे केंद्र बनवले पाहिजे जे असे करतात ते आध्यात्मिक चुंबकत्वाने व्यापलेले असतील आणि दैवी .प्रकाशाने प्रकाशित होतील
* * *

हे प्रभू, तुझा सुगंध माझ्या आत्म्याच्या फुलातून
.येवो आणि आत्म्यांना तुझ्या उपस्थितीच्या मंदिरात ओढो तुझे प्रेम माझ्या हृदयात धडधडत राहो, जेणेकरून ते .सर्वांशी सुसंवाद आणि एकरूपतेने धडधडत राहील

हे परमेश्वरा, माझ्या विचारांना आशीर्वाद दे,
जेणेकरून मी माझ्या आत्म्याच्या तहानलेल्यांना तुझ्या शांतीच्या झऱ्यापर्यंत पोहोचवू शकेन. माझे चिरंतन पाहुणे .व्हा आणि माझ्या शांती आणि आनंदाच्या मंदिरात राहा

मी तुला कधीच विसरणार नाही आणि तुझ्याशिवाय मी .आयुष्याच्या वाटेवर कधीच चालणार नाही
मला प्रचंड मनापासून इच्छा दे, आणि तुझ्या भक्तीच्या .जिवंत प्रतिध्वनीत, मला तुझा धन्य आवाज ऐकू दे
दररोज मी माझ्या मनात अधिकाधिक आनंद शोधत राहीन आणि .भौतिक इच्छांमधून कमी-अधिक प्रमाणात आनंद शोधत राहीन प्रभु, मी कृतज्ञता आणि कृतज्ञतेने तुला नमन करतो,
कारण तुझ्या कृपेने, माझे आध्यात्मिक कल आणि सकारात्मक प्रवृत्ती जीवनातील नकारात्मकता आणि वाईट गोष्टींवर मात करतील. वाईट परिणाम देणाऱ्या हानिकारक सवयी सोडून देण्याचा आणि चांगले परिणाम देणाऱ्या फायदेशीर सवयी जोपासण्याचा माझा संकल्प दृढ करण्यास मला मदत कर आणि तुझ्याकडे प्रवास करताना माझ्या हृदयात आशेची ज्योत तेवत .ठेवण्यास मला मदत कर

* * *

मानवी इच्छाशक्तीला लहरी, इच्छा आणि हानिकारक
सवयींनी गुलाम करू नये. याचा अर्थ इच्छाशक्तीचा वापर करण्यापासून परावृत्त करणे असा नाही, तर ती दैवी इच्छेशी सुसंगत होण्यासाठी तिच्या वापरात विवेकबुद्धीचा वापर .करणे असा आहे
आनंद आणि यशाची इच्छा असलेल्या प्रत्येकाने देवावर
दृढ विश्वास ठेवला पाहिजे, त्यांची जाणीव आंतरिक शांती आणि शांतीच्या पातळीवर वाढवली पाहिजे, धैर्य आणि धाडसावर लक्ष केंद्रित केले पाहिजे, इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चय बाळगला पाहिजे आणि शांतपणे आणि आत्मविश्वासाने आपली .कर्तव्ये पार पाडली पाहिजेत
* * *

मी माझे संपूर्ण आयुष्य एका प्रामाणिक व्यक्तीला देण्यास तयार आहे, पण मी ढोंगी आणि कपटी व्यक्तींपासून दूर राहतो. मी कोणाचीही खुशामत करत नाही किंवा फसवत नाही, आणि .आपण या जगात असेच जगले पाहिजे
* * *

आपण धैर्य असले पाहिजे, प्रामाणिक असले पाहिजे आणि
केवळ ज्यांना आपण प्रेरणा देऊ शकतो त्यांच्यासोबतच नव्हे तर जे आपल्याला प्रेरणा देऊ शकतात त्यांच्यासोबत देखील .स्वतःला वेढले पाहिजे
* * *

देवाकडून माझी शक्ती उधार घेऊनच मी माझी सर्व
कर्तव्ये पार पाडू शकतो. म्हणून, माझी पहिली इच्छा त्याला प्रसन्न करणे आहे. देव हा माझ्या हृदयातील पहिला प्रेम आहे, माझ्यातील सर्वात मोठी महत्त्वाकांक्षा आहे आणि .माझ्या इच्छाशक्तीचे आणि मनाचे अंतिम ध्येय आहे
संतुलन सुंदर आहे आणि ते आपल्या भावना आणि विचारांचा .पाया आणि कोनशिला असले पाहिजे
* * *

परोपकारी व्यक्ती, निस्वार्थीपणाचा प्रेमी,
स्वार्थाला स्वतःवर वर्चस्व गाजवू देत नाही, कारण जोपर्यंत एखादी व्यक्ती उदार मनाची आणि दयाळू नसते, स्वतःसह इतरांसाठीही आनंद शोधत आणि इच्छित नसते तोपर्यंत

शुद्ध आनंद अनुभवणे अशक्य आहे. हे एक सार्वत्रिक आणि .अपरिवर्तनीय तत्व आहे
* * *

मला अजूनही आठवते जेव्हा मला एक अनपेक्षित अनुभव आला; चिंतनाच्या ढगांच्या आडून, आध्यात्मिक आनंदाची पहाट .अचानक उगवली आणि माझ्या अस्तित्वाला व्यापून टाकली
तो आशीर्वादित अनुभव सर्व अपेक्षांपेक्षा जास्त
होता, मला एक अवर्णनीय आनंद वाटला आणि आनंदाच्या प्रकाशाने माझ्या चेतनेच्या प्रत्येक गडद कोपऱ्याला प्रकाशित केले, गोंधळ आणि प्रश्नांच्या सावल्या दूर केल्या. तो प्रकाश - क्ष-किरणांसारखा - खडबडीत पृष्ठभागावरून छेदला आणि सामान्य दृष्टीच्या .क्षितिजाच्या पलीकडे असलेल्या गोष्टी प्रकट केल्या
* * *

तुमच्या हृदयाचे अखंड ठोके तुमच्या ज्ञानाच्या दारापलीकडे असीम शक्तीच्या उपस्थितीची हळुवारपणे घोषणा करतात. सर्वव्यापी जीवनाचे सौम्य स्पंदने तुम्हाला :कुजबुजतात
माझ्या जीवनाचा फक्त एक छोटासा प्रवाह स्वीकारू नका,"
तर तुमच्या इंद्रियांची व्याप्ती वाढवा आणि तुमचे रक्त, शरीर, मन, इंद्रिये आणि आत्मा माझ्या वैश्विक जीवनाच्या ".नाडीत बुडवू द्या
* * *

परमेश्वरा, मी करत असलेल्या प्रत्येक कृतीत मला तुझी उपस्थिती जाणवू दे. तुझ्या मार्गदर्शनाच्या प्रकाशाला अस्पष्ट करणारी भीतीची सावली दूर करण्यास मला मदत कर आणि तुझ्या आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या .हृदयाच्या बागेत माझ्या उत्कटतेची फुले फुलू दे
* * *

अपयशाचे विचार यशाच्या सकारात्मक विचारांनी दूर करा आणि आशावादी व्हा आणि भीतींबद्दल विचार न करता त्यापासून .मुक्त व्हा
दुःखांना आनंदाच्या प्रकाशाने दूर करा आणि फालतू .बोलण्याऐवजी प्रेम आणि सौजन्याने बदला

आरोग्याच्या सिंहासनावरून अस्वस्थ विचार काढून टाका .आणि त्यांच्या जागी निरोगी विचार आणि निरोगी भावना आणा तुमच्या हृदयातील अशांतता आणि चिंता दूर करा आणि .तुमच्या जीवनाच्या क्षितिजावरून अज्ञानाचे ढग दूर करा
* * *

जीवनाच्या लढाईत विजयी होणारी व्यक्ती आपले दुःख .आपल्या छातीवर सन्मानाचा बिल्ला म्हणून घेऊन जाते
* * *

हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे की मी फक्त चांगलेच
पाहीन, फक्त चांगलेच विचार करीन आणि फक्त चांगल्या आणि सद्गुणी लोकांशीच संगत करीन आणि मला तुझे चिंतन करू दे, हे .तूच जो सर्व चांगुलपणा आणि धार्मिकतेचा स्रोत आहेस

अंधाराच्या भुतांना माझ्यापासून दूर ठेव, आणि
आकाशाच्या हृदयातून, माझ्या हृदयाच्या आणि माझ्या भावनांच्या दारातून मला पाहा, आणि माझ्या तुझ्या .प्रेमाच्या मंदिरात मला दर्शन दे
* * *

आपण नेहमीच आपल्या भावनांवर नियंत्रण ठेवण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, जेणेकरून जेव्हा आपण वाईट स्वभावाचे लोक भेटतो जे इतरांची शांती भंग करू इच्छितात आणि त्यांच्या सभोवतालचे वातावरण बिघडवू इच्छितात तेव्हा आपण आपल्या भावनांवर नियंत्रण ठेवू शकतो आणि स्वतःला आवर घालू .शकतो

एखाद्या व्यक्तीच्या वर्तनात पहिला विचार म्हणजे स्वतःची सुधारणा. एक चांगला माणूस, त्याच्या उदात्त वर्तनाद्वारे, त्याच्या सभोवतालच्या लोकांना चांगले .बदलण्यास मदत करू शकतो
* * *

इच्छांचे वेड मनाला आंधळे करते आणि जेव्हा इच्छांचे धुके एखाद्या व्यक्तीच्या बुद्धीला व्यापून टाकते तेव्हा ते त्यांचे आंतरिक संतुलन गमावतात आणि विवेकाशिवाय वागतात, हे जाणून की प्रत्येक चांगल्या कृती आणि सरळ

वर्तनामागील जन्मजात विवेक ही प्रेरक शक्ती आहे. जेव्हा एखाद्या व्यक्तीच्या मानसिक क्षमतेचे स्टीअरिंग व्हील तुटते तेव्हा ते अपरिहार्यपणे वेदना आणि दुःखाच्या अथांग .डोहात जातील
* * *

लवकरच किंवा नंतर, जीवनाचे भ्रम नाहीसे होतील आणि
त्याचा उद्देश स्पष्ट होईल जेव्हा बालपण आणि तारुण्याचे भ्रम नाहीसे होतील, तेव्हा काय उरते? आपल्याला खरा आनंद फक्त देवाच्या जवळीकतेत आणि त्याच्या उपस्थितीची अनुभूती .करण्यातच मिळू शकतो, जो आत्म्याला शांती आणि शांतीने भरतो
* * *

आपण आपल्या अपेक्षांमध्ये वास्तववादी असले पाहिजे
आणि देवाला फक्त आपल्या आवश्यक गरजा पूर्ण करण्याची आणि वास्तविक गरजा आणि अनावश्यक इच्छा यांच्यातील फरक जाणून घेण्याची विनंती केली पाहिजे. आवश्यक आणि अनावश्यक काय आहे हे ओळखण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे तर्क आणि तर्काचा अवलंब करणे आणि अशा निर्जंतुक गोष्टी मिळविण्याची इच्छा न करणे ज्या आपल्याला फायदेशीर नाहीत .आणि ज्याशिवाय आपल्याला चांगले राहते
* * *

मी सर्वात दूरच्या ग्रह आणि ताऱ्यांच्या पलीकडे प्रवास करू शकतो
.पण मी नेहमीच तुझ्यावर प्रेम करेन
तुमचे अनुयायी येऊ शकतात, किंवा ते त्यांच्या .स्वतःच्या मार्गाने जाऊ शकतात
.पण मी नेहमीच तुझ्यासोबत असेन आणि तुला प्रेम करेन अनेक अवतारांच्या लाटांनी मला हेलावले असेल
.मला एकटेपणा आणि एकटेपणा जाणवतोय
.तथापि, मी नेहमीच तुझ्यावर प्रेम करेन
विचलित जग तुम्हाला विसरू शकते
.पण मला तुझी नेहमीच आठवण येईल
माझा आवाज मंदावू शकतो आणि मला अपयश येऊ शकते :पण माझ्या आत्म्याच्या शब्दात मी कुजबुजेन "मी नेहमीच तुझ्यावर प्रेम करेन"
परीक्षा, आजार आणि मृत्यू मला वेगळे करू शकतात

माझे शरीर चाळले गेले, पण जोपर्यंत ते माझ्या आठवणीत राहील तोपर्यंत
आशेचा एक किरण शिल्लक आहे; माझ्या मरणासन्न डोळ्यांत पहा
:त्यांच्याद्वारे मी तुम्हाला सांगेन
.मी तुला कायम प्रेम करेन
!आणि मी नेहमीच तुमच्याशी एकनिष्ठ राहीन
* * *

जेव्हा तुम्ही म्हणता "देव माझ्यासोबत आहे," तेव्हा इतरांच्या विचारांमधूनच तुम्हाला चांगले मिळेल. स्वतःला देवाभोवती वेढून घ्या, कारण त्याचे सर्वात पवित्र नाव एक सर्वोच्च शक्ती आहे, एक अभेद्य ढाल आहे ज्याच्या विरोधात सर्व नकारात्मक स्पंदने आणि विचार वाकतील आणि विचलित .होतील
आध्यात्मिक आनंद हा देवाचे सतत चिंतन आणि
त्याच्यासाठी सतत वाढत जाणारी तळमळ यात आहे, आणि असा काळ येईल जेव्हा मन आता डळमळीत होणार नाही किंवा चिंतेने डळमळीत होणार नाही. त्यानंतर, कोणताही शारीरिक त्रास किंवा मानसिक संकट जिवंत देवाच्या उपस्थितीपासून चेतना .विचलित करू शकणार नाही

देवाच्या जवळ जाणणे, त्याच्याबद्दल विचार करणे आणि !त्याची उपस्थिती सतत जाणवणे किती अद्भुत आहे
* * *

तुम्ही तुमचे खरे ध्येय आशावाद आणि आनंदाने साध्य करण्यासाठी प्रयत्नशील असले पाहिजे आणि ते साध्य करण्याची केवळ अपेक्षा तुमच्या आत्म्याला आनंद देईल. तुम्ही ते ध्येय साध्य केल्यावर आनंदी असले पाहिजे कारण .ते तुमच्या आनंदाला पात्र आहे
* * *

असे म्हटले जाते की मधमाशी कमळाच्या सुगंधाने इतकी मोहित होते की ती फुलाच्या हृदयात बराच काळ राहते, अमृत शोषून घेते. असे करताना, कमळाच्या पाकळ्या त्यावर बंद

होतात आणि ती कमळाच्या आतच मरते. मग उत्तरेकडील प्रदेशातील हरण बासरीच्या सुरांनी मादक होते. जेव्हा शिकारी बासरी वाजवतो तेव्हा हरण त्याच्याकडे येते आणि त्याचे घातक नशीब गाठते. काही पाळीव हत्ती देखील असतात; मादी हत्तीचा वापर इतर हत्तींना आकर्षित करण्यासाठी आणि पकडण्यासाठी केला जातो. या संदर्भात, एका महान तत्वज्ञानी :असे म्हटले आहे की

मधमाशी सुगंधाने मोहित होते
आणि हरीण शिट्टी वाजवण्याचा आवाज काढतो
बंदिवासात असलेला हत्ती पडतो
उत्तेजित करणाऱ्या स्पर्शामुळे

पण ज्या माणसाकडे सर्व इंद्रिये आहेत त्या
माणसाबद्दल काय? तत्वज्ञानी त्याला सल्ला देतो: "तुमच्या इंद्रियांचे गुलाम होऊ नका आणि कोणत्याही गोष्टीला किंवा "कोणालाही तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ नका माझ्याबद्दल, मी म्हणतो: "लक्षात ठेवा की तुमचे सर्व इंद्रिय तुमच्या सेवेत आहेत आणि त्यांनी तुमच्या आज्ञा ऐकल्या पाहिजेत आणि तुमच्या जाणीवपूर्वक इच्छेचे पालन "केले पाहिजे
* * *

पाणी आणि बर्फ हे दोन अदृश्य घटकांचे, ऑक्सिजन आणि हायड्रोजनचे प्रकटीकरण आहेत आणि त्यांचे अस्तित्व केवळ निराकार आणि क्षणभंगुर आहे. त्याचप्रमाणे, मानवी मन आणि पदार्थ हे वैश्विक मनाचे प्रकटीकरण आहेत, ज्यांचे केवळ मर्यादित, सापेक्ष अस्तित्व आहे, कारण खरे पाहता, केवळ .वैश्विक मनच खरोखर पूर्णपणे अस्तित्वात आहे
* * *

असे लोक आहेत जे कोणावरही विश्वास ठेवत नाहीत आणि खरे मित्र मिळण्याच्या शक्यतेवर शंका घेतात; काही जण मित्रांशिवाय राहण्याच्या क्षमतेबद्दल बढाई मारतात पण जे इतरांना प्रेम आणि मैत्री दाखवण्यास असमर्थ आहेत ते आध्यात्मिक विस्ताराच्या नियमाकडे दुर्लक्ष करतात,

ज्याद्वारे आत्मा त्याचे क्षितिज विस्तृत करतो आणि दैवी .आत्म्याच्या आलिंगनात परत येतो
* * *

जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःचे विश्लेषण करते, तेव्हा त्याच्यात त्याच्या कमकुवतपणा दूर करण्याची आणि तो कसा असावा हे स्वतःला बनवण्याची तीव्र इच्छा असली पाहिजे आणि प्रामाणिक आत्म-विश्लेषण ज्या त्रुटींवर प्रकाश टाकते त्या ओळखताना निराशेमुळे त्याचा संकल्प कमकुवत होऊ देऊ .नये
* * *

आनंदाच्या दोन अटी: साधेपणाने जगणे आणि उच्च विचार
करणे
मी लहान असताना, मी देवाला एक पत्र लिहिले होते, मी
लहान होतो आणि मला लिहायचे कसे हे माहित नव्हते, पण मी त्याला बऱ्याच गोष्टी सांगितल्या, मी स्वतःसाठी काहीही मागितले नाही, पण मी त्याला स्वतःबद्दल काहीतरी शिकवण्यास सांगितले आणि दररोज मी पोस्टमन माझ्या पत्राचे उत्तर घेऊन .येण्याची वाट पाहत असे
मी माझ्या मनात कधीही शंका घेतली नाही आणि एके दिवशी
मला एका दृष्टान्तात उत्तर मिळाले, जेव्हा मी एका आशीर्वादित संदेशाची अक्षरे सोनेरी प्रकाशाने चमकताना पाहिली तेव्हा मी ती नीट वाचू शकलो नाही, परंतु मला तो संदेश खालीलप्रमाणे समजला: "मी जीवन आहे आणि मी प्रेम आहे, आणि मी तुमच्या पालकांद्वारे तुमची काळजी घेतो!" मग मला .दैवी उपस्थिती समजली आणि मला ती जाणवली
* * *

मी माझ्या भूतकाळातील अडचणी विसरून जाण्याचा प्रयत्न करेन, मी वर्तमानाला धैर्याने सामोरे जाईन आणि देवावर .पूर्ण विश्वास ठेवून भविष्याची वाट पाहीन
मला माहित आहे की माझ्या मनात असलेल्या सर्व शुभेच्छा .देवाच्या मदतीने पूर्ण होतील
जीवनाचा अर्थ अधिक चांगल्या प्रकारे समजून
घेण्यासाठी मी स्वतःला सुधारण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न करेन आणि ज्ञान प्राप्त करण्यासाठी, आत्म्याची

अंतर्दृष्टी जागृत करण्यासाठी आणि अंतिम सत्याशी एकरूप .होण्यासाठी मी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन
* * *

हे परमेश्वरा, तुझ्या विपुल कृपेमुळे मिळणाऱ्या प्रकाशात आणि प्रेमात मी आनंद करेन आणि तुझ्या दयाळूपणाची कबुली देण्यासाठी मी तुला धन्यवाद आणि कृतज्ञतेचे श्लोक .उच्चारीन
मी विचार, शब्द आणि कृतीत प्रामाणिकपणा स्वीकारेन आणि
मी इतरांना आनंदी करण्याचा प्रयत्न करेन कारण माझे आनंद त्यांच्या आनंदातून येते आणि मी माझे लहान स्वरूप संपूर्ण .विश्वाच्या आत्म्यात विलीन करेन
.प्रेम ही सर्व सृष्टीची नाडी आहे
.प्रेम म्हणजे दोन हृदयांमधील एक मूक संवाद
.प्रेम हे सर्व सृष्टीला देवाचे आवाहन आहे
जेणेकरून ते त्याच्या स्वर्गीय घरी, वैश्विक
.एकतेच्या घरी परत येईल
प्रेम हे बहरलेल्या आत्म्यांच्या बागेत जन्माला येते
ते सर्वात जुने आणि गोड अमृत आहे, जे निष्ठावंत आणि .प्रामाणिक हृदयांच्या कुपींमध्ये जतन केले जाते
जे स्वतःला ओळखतात ते हे समजतात की कार्ये पूर्ण करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व शक्ती देवाकडून येते ज्यांना आध्यात्मिक शांती (मनाची शांती) मिळते त्यांना या पृथ्वीवरील त्यांची भूमिका काहीही असो, एक नवीन आंतरिक आनंद अनुभवता येतो. अशी व्यक्ती देवाच्या इच्छेनुसार जगते .आणि त्यांचे जीवन चालवते
* * *

मानसिक अस्वस्थता मनाला विचलित करते आणि विचलित करते, अस्थिर मनःस्थिती स्पष्ट दृष्टी अस्पष्ट करते आणि भावनिक उद्रेक गैरसमज निर्माण करतात. बहुतेक लोक समजूतदारपणा आणि विचारपूर्वक वागत नाहीत, तर त्यांच्या मनःस्थितीनुसार वागतात. शिवाय, पक्षपात आणि पूर्वग्रह विवेकाच्या लेन्सला ढगाळ करतात, समज विकृत करतात आणि स्पष्ट आणि अस्पष्ट समज रोखतात. म्हणूनच, अंतर्दृष्टी गोंधळ, आंदोलन आणि पूर्वग्रहाच्या सर्व स्रोतांपासून शुद्ध केली पाहिजे जी .योग्य निर्णय आणि अचूक समजुतीला अडथळा आणतात

* * *

या विश्वाचा एक स्वामी आहे ज्याने मानवजातीला स्वातंत्र्य, क्षमता आणि बुद्धी दिली आहे. मानव तर्कशक्तीच्या देणगीद्वारे देवाला शोधू शकतो, परंतु जर त्यांनी जीवनाचा अर्थ शोधण्यासाठी आणि त्यांच्या निर्मात्याला जाणून घेण्यासाठी आवश्यक प्रयत्न न करता फालतू गोष्टींमध्ये आपला वेळ वाया घालवला तर ते देवाने त्यांना दिलेल्या मौल्यवान शक्ती वाया घालवतात आणि .त्यांना कधीही खरा आनंद मिळणार नाही

जरी मी अनेक गोष्टी करतो, तरी मी जे करतो त्यात मला बंधने वाटत नाहीत, कारण मला जाणीव आहे की हे जग माझे घर .नाही

* * *

जीवनाच्या संघर्षात आपल्या भौतिक, बौद्धिक आणि
सामाजिक कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष करण्यापासून देवाचा शोध आपल्याला माफ करत नाही. दुसरीकडे, खरा आध्यात्मिक साधक जीवनाच्या मंदिराला अज्ञानाच्या अंधारातून मुक्त करण्यासाठी आत्म-शिस्त आणि त्यांच्या भावना, सवयी आणि इच्छांवर नियंत्रण ठेवण्यास शिकतो जेणेकरून त्यांना दैवी उपस्थितीची जाणीव होईल. ज्याप्रमाणे अंधार्या घरातले दागिने दिसत नाहीत, त्याचप्रमाणे आध्यात्मिक जागरूकता देखील अनुभवता येत नाही जोपर्यंत अज्ञानाच्या शक्ती आणि .मानसिक विसंगती एखाद्या व्यक्तीवर नियंत्रण ठेवतात
* * *

समुद्राला स्वतःला एका प्याल्यात ओतण्याची इच्छा असू शकते, पण तो प्याला फक्त स्वतःलाच धरून ठेवू शकतो त्याचप्रमाणे, सत्य प्रत्येकासाठी असते, परंतु ज्यांना मर्यादित जाणीव असते ते शोधण्यासाठी आणि अन्वेषण करण्यासाठी पुरेसे खोलवर जात नाहीत किंवा ते पृष्ठभागाखाली डुबकी मारण्याची तसदी घेत नाहीत; म्हणून, त्यांना सत्य सापडत नाही. आपण सखोल संशोधन करण्यासाठी आणि .खजिना उघड करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत

* * *

एखाद्या गंभीर विषयावर किंवा महत्त्वाच्या
मुद्द्यावर लक्ष केंद्रित करताना त्याच्या चेतनेवर आक्रमण करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या कोणत्याही नकारात्मक विचारांना तो नाकारतो. बहुतेक लोक महत्त्वाच्या गोष्टी करताना इतर गोष्टींबद्दल विचार करतात. उदाहरणार्थ, जेव्हा न्यायाधीश दुसऱ्या व्यक्तीसाठी जीवन किंवा मृत्यूच्या नाजूक विषयावर अंतिम निकाल देत होते, तेव्हा तो त्याच दिवशी त्याच्या पत्नीकडून त्याला मिळालेल्या वाईट वागणुकीबद्दल विचार करत होता आणि घरी त्याचा निर्णय लागू .होत नसल्याबद्दल तो नाराज होता

जर या न्यायाधीशाने चुकीचा निर्णय घेतला आणि एकाग्रतेच्या अभावामुळे एखाद्या निर्दोष व्यक्तीला मृत्युदंडाची शिक्षा दिली, तर तो त्या महान न्यायाधीशासमोर आरोपी आणि दोषी ठरेल, जो असा सार्वत्रिक .कायदा आहे ज्याला पक्षपात किंवा घराणेशाही माहित नाही
* * *

तुझ्या प्रेरणेचा वारा सर्व ढगांना दूर करून गेला
आहे, आणि माझ्या विचारांचे आकाश आता स्वच्छ आणि शुद्ध झाले आहे, आणि शुद्ध डोळ्यांनी मी तुला सर्वत्र पाहतो. तुझ्या धन्य सूर्याचे किरण माझ्या अस्तित्वाच्या खोलीत प्रवेश करतात आणि पिढ्यांच्या भुकेने मी तुझ्या धन्य प्रकाशाने .पोषित झालो आहे
* * *

या चंचल, धोकादायक आणि अनिश्चित जगात, तुम्हाला
पूर्णपणे एकटे वाटते फक्त देव तुम्हाला कधीही सोडणार नाही .किंवा तुमच्या आशा निराश करणार नाही
प्रभु, मला आशीर्वाद द्या की मी माझ्यामध्ये
आध्यात्मिक शक्ती आणि यशाचे बीज रुजवू शकेन आणि त्या .शक्तीचा वापर मी तुम्हाला आवडतील अशा प्रकारे करू शकेन
* * *

हे परमेश्वरा, माझ्या विचारांच्या एकांतात, मी तुझा
आवाज ऐकण्याची आतुरतेने वाट पाहतोय. माझ्या आठवणीत वसलेले

सांसारिक आवाज माझ्यापासून दूर कर. माझ्या आत्म्यात खोलवर गुंजणारा तुझा शांत आवाज ऐकण्याची मला आतुरतेने वाट पाहतेय. माझ्या अस्तित्वाला धर आणि मला माझ्या आत आणि .माझ्या सभोवताल तुझी आशीर्वादित उपस्थिती जाणवू दे
* * *

एखाद्या व्यक्तीचे बौद्धिक पोषण शांत वातावरणात होते
.की भांडखोर वातावरणात हे सांगणे सोपे आहे
* * *

चुकीच्या प्रकारच्या मित्र आणि नातेवाईकांशी संगती केल्याने निर्माण होणारी अंतर्गत भीती, मानसिक त्रास किंवा चिंता या सर्व गोष्टी गोंधळलेले मन आणि अस्वस्थ मनःस्थिती निर्माण करतात. दुसरीकडे, शांत आणि शांत स्वभावाचे लोक निरोगी आणि चुंबकीय मानसिकता निर्माण .करण्यास मदत करतात
* * *

देव आपली परीक्षा घेतो आपला संकल्प बळकट करण्यासाठी, आपल्याला तोडण्यासाठी नाही. जर आपण आपला सर्व विश्वास देहावर ठेवला तर अज्ञान आपल्याला नष्ट करते. जे सत्याच्या शोधात टिकून राहतात त्यांना अनंतकाळचे जीवन मिळते. हे जग एक धगधगत्या भट्टीसारखे आहे ज्यामध्ये आपले आत्मे बनावट आहेत, ज्ञान आणि आध्यात्मिक शक्तीच्या पोलादासारखे उदयास .येत आहेत
मानवांमध्ये अप्रयुक्त क्षमता आहे - त्यांना आवश्यक असलेली सर्व शक्ती देवाने त्यांना जगाच्या बंधनांपासून मुक्त करण्यासाठी तर्कशक्ती दिली आहे जी त्यांना सवयी आणि इच्छांच्या बंधनात ठेवते जे आज जीवनातील आव्हानांना त्यांच्या इच्छाशक्तीचा भंग करू देणार नाहीत आणि त्यांच्या प्रगतीत अडथळा आणणार नाहीत असा संकल्प करतात .त्यांना त्यावर मात करण्याची क्षमता दिली जाईल
* * *

प्रामाणिकपणाच्या नावाखाली तुमची सर्व गुपिते इतरांना उघड करू नका. जर तुम्ही तुमच्या कमकुवतपणा निष्काळजी लोकांसमोर उघड केलात तर ते तुमचे नुकसान करू

इच्छितात तेव्हा तुमची थट्टा करण्याची संधी साधतील. त्यांना असे काहीतरी का द्यावे जे ते तुमच्याविरुद्ध ?वापरू शकतील आणि तुम्हाला त्रास देऊ शकतील
* * *

हे माझ्या हृदयाचे ताजेतवाने पेय, मी तुला पुन्हा
पुन्हा पितो, तरीही माझ्या चेतनेची बाटली सतत भरून राहते. मला या आशीर्वादित पेयाचे नाव माहित नाही, परंतु मला माहित आहे की हे दैवी प्रेमाचे अमृत आहे जे मला नवीन आध्यात्मिक .आनंद देते
आध्यात्मिक आनंद हा सतत नूतनीकरण करणारा असतो कारण तो क्षणभंगुर इच्छांपासून जन्माला येत नाही. जेव्हा मानसिक चिंता विरघळतात आणि आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीच्या खोलीतून येणाऱ्या आंतरिक शांतीच्या स्पर्शाने हानिकारक सवयी आणि त्रासदायक प्रवृत्ती नाहीशा होतात तेव्हा तो .तळमळीच्या आत्म्यात प्रकट होतो
* * *

पृथ्वीवरील श्रीमंत आणि आत्म्याने श्रीमंत यांच्यात तुलना होऊ शकत नाही, कारण आत्म्याने श्रीमंत असलेले लोक .देवाच्या दृष्टीने सर्वात श्रीमंत असतात
आज, मी हरवलेल्या आशा आणि अपूर्ण स्वप्नांबद्दल
निराशा, निराशा आणि पश्चात्तापाला बळी न पडण्याचा संकल्प करतो. स्वतःला मर्यादित आणि मर्यादित राहू देण्याऐवजी, मी शहाणपणाच्या सूचनेनुसार जगेन, हे जाणून की असे केल्याने .मला हवे असलेले आनंद मिळेल
* * *

प्रभू, मी तुझी आठवण काढत नसतानाही मला नेहमी आठवल्याबद्दल आणि तू मला दिलेल्या आशीर्वादांबद्दल कृतज्ञतेने भरल्याबद्दल धन्यवाद. मला आशीर्वाद दे .जेणेकरून मी तुझी सतत आठवण ठेवून जगू शकेन
* * *

जेव्हा चेतना पूर्वग्रहांपासून शुद्ध होते आणि भ्रमांपासून मुक्त होते, तेव्हा आपल्याला अशी समज प्राप्त होईल जी आपल्याला केवळ विशिष्ट वेळीच नव्हे तर आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक दिवशी प्रेरणा देईल, आपल्या शरीरातील चैतन्य आणि तारुण्य पुन्हा निर्माण करेल, आपले विचार बळकट

करेल आणि आपल्या आत्म्याला ज्ञान आणि आनंदाच्या .प्रवाहांनी भारित करेल
* * *

अनावश्यक गोष्टी न बोलता सत्य बोलण्याची सवय लावा आणि इतरांना हानी पोहोचवू शकेल किंवा सत्याची सेवा करणार नाही .असे काहीही बोलणे टाळा
* * *

बहुतेक व्यावसायिक पैसे कमवण्यात कुशल नसतात,
त्यांचा व्यवसाय व्यवस्थापित करण्यात यशस्वी नसतात किंवा ते शहाणे पती नसतात, कारण जेव्हा ते त्यांच्या ऑफिसमध्ये असतात तेव्हा ते त्यांच्या पत्नींसोबतच्या त्यांच्या घरगुती समस्यांमध्ये व्यस्त असतात आणि जेव्हा ते घरी असतात तेव्हा त्यांचे मन त्यांच्या कामाच्या समस्यांनी ग्रासलेले असते. एका वेळी एकापेक्षा जास्त गोष्टींवर लक्ष .केंद्रित करण्याचा प्रयत्न करू नये
* * *

जर एखादी चूक असलेली व्यक्ती चांगल्या लोकांशी संगत करून स्वतःला सुधारण्याचा आणि आपली स्थिती सुधारण्याचा निर्णय घेत असेल, तर तो चांगल्यासाठी बदलेल, तर एक आध्यात्मिक व्यक्ती आपली आध्यात्मिकता गमावते आणि चुकीच्या हेतू आणि वाईट प्रवृत्ती असलेल्यांच्या संगतीत .मागे पडते
* * *

लक्षात ठेवा की देवाच्या जवळ जाण्याची इच्छा ही इच्छाशक्तीचा सर्वात मोठा आणि उदात्त वापर आहे, कारण देवच शाश्वत आणि शाश्वत आहे आणि त्याच्याकडूनच सर्व चांगुलपणा येतो. तुमची इच्छाशक्ती जोपासा आणि हानिकारक इच्छा टाळा; त्या पूर्ण करण्यासाठी तुमच्या इच्छाशक्तीचा वापर करू नका, कारण ते एक व्यर्थ प्रयत्न आणि उर्जेचा अपव्यय आहे. या जीवनात तुमची कर्तव्ये तुमच्या क्षमतेनुसार पूर्ण करा, त्याच वेळी जीवनाला क्षणभंगुर स्वप्न म्हणून पहा. तुमचा संकल्प तीक्ष्ण करा आणि तुमची इच्छाशक्ती देवाच्या .ज्ञानात बळकट करा
* * *

जर एखाद्या व्यक्तीने आपले जीवन शहाणपणाने आणि अंतर्दृष्टीने जगले तर त्याला आढळेल की मृत्यू हा एक बक्षीस आहे आणि चांगल्या जगात चांगल्या स्थितीत संक्रमण .आहे
* * *

गुरु परमहंसांनी त्यांच्या एका शिष्याला पुढील सल्ला :दिला
एकतर्फी होऊ नका; त्याऐवजी, तुमच्या कर्तव्यांना प्राधान्य देऊन सुव्यवस्था आणि संतुलनाचे जीवन जगा. कर्तव्य म्हणजे स्वेच्छेने आणि खऱ्या इच्छेने केलेले काम, राग किंवा कर्तव्याच्या भावनेने नाही. आध्यात्मिक आणि नैतिक जागरूकता सर्वोपरि असली पाहिजे, परंतु भौतिक कर्तव्याकडे दुर्लक्ष करता कामा नये, कारण ते अत्यंत महत्वाचे आहे आणि सामाजिक, राष्ट्रीय आणि आंतरराष्ट्रीय .जबाबदाऱ्यांद्वारे ते अधिक मजबूत केले पाहिजे
* * *

आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, स्वतःशी प्रामाणिक"
"रहा
शेक्सपियरच्या हॅम्लेटमध्ये पोलोनियसला दिलेल्या प्रसिद्ध सल्ल्यांच्या यादीत हे वाक्य आहे आणि याचा अर्थ, इतर गोष्टींबरोबरच, स्वतःशी खरे राहणे आणि जे खोलवर वाटते ते न करणे हे चुकीचे आहे. खरंच, एक स्पष्ट आणि जिवंत विवेक त्याच्या मालकाला एक आनंद आणि शक्ती देतो जो मूल्य आणि महत्त्वाने विश्वाच्या सर्व खजिन्यांपेक्षा श्रेष्ठ .असतो
* * *

सर्वोच्च एकाग्रतेची शक्ती चिंतेचे वादळ शांत करते, काळजींचा वेग कमी करते, अनियंत्रित इच्छांना आळा घालते आणि दैवी ज्ञान आकर्षित करते जे बदलत नाही किंवा बदलत .नाही
* * *

यश हे नशिबावर किंवा नशिबावर अवलंबून नसते, तर विश्वाच्या नियमांशी चिंतन करून स्वतःला संरेखित .करण्यावर अवलंबून असते
* * *

हृदयाच्या सिंहासनावर काहीही आणि कोणालाही बसू देऊ
.नये, जे फक्त देवाला समर्पित असले पाहिजे
* * *

एखाद्या व्यक्तीचा स्वभाव त्याच्या भावना थंड करतो
आणि त्याची समज कमी होते, ज्यामुळे त्याला इतरांशी जुळवून .घेणे अशक्य होते
* * *

घरगुती जीवन स्वर्ग असले पाहिजे, परंतु वाईट राग
त्याला नरकात बदलू शकतो. एखादा नवरा कामावरून घरी आल्यावर त्याची पत्नी उदास आणि अस्वस्थ असल्याचे पाहू शकतो, ज्यामुळे त्याला तिच्याशी संवाद साधता येत नाही किंवा तो वाईट मूडमध्ये घरी परतू शकतो, ज्यामुळे तिला त्याच्याशी संवाद साधता येत नाही. अशाप्रकारे, अस्वस्थ रागामुळे .इतरांवर अनेक समस्या येतात

जेव्हा कुटुंबातील एखादा सदस्य रागाने चिडलेला असतो किंवा उदासीन असतो तेव्हा त्याच्या स्वभावाचा तुम्हाला लगेच परिणाम होतो. किंवा तुम्ही एखाद्या उत्साही व्यक्तीशी संपर्क साधू शकता, परंतु त्यांना मूडी आणि वाद घालणारे आढळू शकतात आणि ते असे दुखावणारे शब्द बोलतात जे तुमचा आनंद लगेचच नाहीसा करतात आणि तुम्हाला स्वतःपासून .दूर राहावेसे वाटते
इतरांच्या व्यक्तिमत्त्वाकडे लक्ष देऊ नका आणि
.त्यांना तुमच्यावर प्रभाव पडू देऊ नका
* * *

मी आयुष्यात अनेक परीक्षांना तोंड दिले आहे, आणि त्यापैकी सर्वात कठीण प्रसंग असे होते ज्यांनी मला चुकीचे ठरवले. मी अशा लोकांना पाहिले आहे ज्यांच्यावर मी प्रेम केले आणि माझे हृदय मला गैरसमज करून माझ्याविरुद्ध उभे केले. पण यामुळे माझ्या आत्म्यात कटुता निर्माण झाली नाही .कारण कटुता समजुतीला ढग देते
इतरांच्या माझ्याबद्दलच्या गैरसमजांमुळे मी स्वतःला दुखावू देत नाही, उलट जर ते ग्रहणशील असतील तर मी त्यांना

मदत करण्याचा प्रयत्न करतो आणि त्यांना चांगले हेतू आणि .शुभेच्छा पाठवतो
* * *

सत्कर्म हे चांगुलपणाचे गोड, आनंददायी अमृत
पिण्यासारखे असतात, तर वाईट कृत्ये विषारी मध खाण्यासारखे असतात. आरोग्याला हानी पोहोचवणाऱ्या आणि मानसिक त्रास आणि अज्ञानाला कारणीभूत ठरणाऱ्या कृती आणि वर्तन पूर्णपणे टाळले पाहिजेत. सर्व प्रकारच्या हानिकारक पदार्थांचे अन्याय्य सेवन हे प्रवेशद्वार आहे ज्यातून मानसिक त्रास, .आजार आणि शारीरिक वेदना प्रवेश करतात
* * *

!हे माझ्या दिव्य प्रिये
मैत्रीच्या हृदयातून वाहणाऱ्या प्रेमाचे झरे आणि मित्रांच्या हृदयात भावनांच्या कळ्या उघडणारे .उबदारपणाचे लपलेले किरण तुम्ही आहात
आणि भावनिक कविता ज्या कुलीनता, निष्ठा आणि भक्तीचा
गौरव करतात
* * *

मी जितके जास्त इतरांना माझी करुणा आणि सद्भावना
पाठवतो तितकेच मी आध्यात्मिक मार्ग उघडतो ज्याद्वारे देवाचे प्रेम माझ्याकडे वाहते. दैवी प्रेम हे एक चुंबक आहे .जे सर्वात मोठे चांगले आकर्षित करते आणि आणते
* * *

एखाद्या व्यक्तीने त्रासदायक नातेवाईकांसोबत राहत
असले, कठोर मालकाकडे काम केले, ज्यांना ते विरोधक मानतात त्यांच्याशी सामना केला किंवा जीवनातील कोणत्याही परीक्षेला तोंड दिले तरीही, आंतरिक शांती आणि शांती राखण्याचा संकल्प करणे आवश्यक आहे. जर त्यांनी त्यांच्या दैनंदिन जीवनात या संकल्पावर टिकून राहिले आणि अशा काही दिवसांच्या अनुभवांनंतर निराश झाले नाहीत तर त्यांना .आंतरिक संतुलन मिळेल आणि मानसिक आनंद मिळेल
* * *

वाईट आणि पाप हे मानवी स्वभावात जन्मजात नसून ते .बाहेरून आणले जातात आणि स्वतःमध्येच रोपण केले जातात
* * *

चिखलात दबलेले सोने त्याचे सार गमावत नाही; चिखल काढून टाकल्यानंतर ते त्याच्या नैसर्गिक शुद्धतेने चमकते. त्याचप्रमाणे, मानवी आत्म्यात चांगुलपणा अस्तित्वात आहे, जरी अज्ञानाचे थर त्याला झाकून ठेवतात आणि अस्पष्ट करतात. अज्ञानाच्या जाड, कडक चिखलाने आत्म्याचे सोने कितीही कलंकित झाले तरी, आत्म्याच्या खऱ्या सोन्याचे सुंदर तेज प्रकट करण्यासाठी आपल्याला .फक्त ज्ञानाच्या पाण्याने तो चिखल धुवावा लागेल
* * *

लोक सहसा एकमेकांवर टीका करण्यावर लक्ष केंद्रित
करतात आणि म्हणूनच त्यांना दुसऱ्या पक्षात असलेले चांगले .गुण लक्षात येत नाहीत
* * *

पूर्व आणि पश्चिमेकडील अज्ञान दोन्ही ठिकाणी सारखेच अस्तित्वात आहे जेव्हा पूर्व आणि पश्चिमेकडील अज्ञानी लोक भेटतात तेव्हा ते भांडतात आणि सहमत होऊ शकत नाहीत, इतर दृष्टिकोन ऐकल्याशिवाय किंवा त्यांचा आदर न करता, ते अभिमान आणि स्व-धार्मिकतेचे गौरव करतात, जरी ते बरोबर असले तरीही. तथापि, जेव्हा पूर्व आणि पश्चिमेकडील ज्ञानी लोक भेटतात तेव्हा ते वस्तुनिष्ठपणे प्रकरणांचे परीक्षण करतात आणि सर्वांना फायदेशीर ठरणाऱ्या फलदायी .सहकार्यासाठी काम करतात
* * *

देवाने आपल्याला आत्मा, मन आणि शरीर दिले आहे आणि आपण
या देणग्या सुसंवादी आणि संतुलित पद्धतीने जोपासल्या पाहिजेत. आपण स्वतःला आपल्या वातावरणाचे गुलाम किंवा .सवयीचे कैदी बनू देऊ नये
* * *

आध्यात्मिकदृष्ट्या विकसित पालक मुलांना आध्यात्मिक प्रवृत्ती असलेले वाढवून आणि चिंतन आणि आत्म-शिस्तीने वैशिष्ट्यीकृत मध्यम जीवनशैली स्वीकारून जगाला मदत करू .शकतात
* * *

इच्छा ही अशी इच्छा असते जी पूर्ण करण्याची क्षमता
नसते, तर हेतू इच्छेपेक्षा अधिक बलवान असतो. दुसरीकडे,

इच्छाशक्ती ही त्या इच्छेमागील प्रेरक शक्ती असते, ती पूर्ण करण्यासाठी सक्रिय उर्जेसह असते. इच्छा पूर्ण होईपर्यंत यामध्ये लक्ष केंद्रित आणि सतत प्रयत्न करणे आवश्यक असते. किती कमी लोक खरोखरच इच्छा करतात आणि जे साध्य करायचे आहे ते साध्य करतात! अर्थात, एखाद्याने इच्छाशक्तीचा वापर लज्जास्पद आणि निंदनीय कृत्ये करण्यासाठी करू नये, कारण हे इच्छाशक्तीच्या खऱ्या उद्देशाचे उल्लंघन करते आणि प्रतिकूल आणि हानिकारक परिणाम आणते. मानवी इच्छाशक्तीला ज्ञान आणि विवेकबुद्धीने मार्गदर्शन केले पाहिजे, ज्यामुळे ज्ञान .आणि देवाशी जवळीक साधता येते
* * *

या जीवनात जे काही सुंदर आणि मौल्यवान आहे ते
बहुतेकदा गूढतेने झाकलेल्या खाणींमध्ये लपलेले असते. दुर्मिळ रत्ने सहज शोधणे कठीण असते आणि मौल्यवान आध्यात्मिक खजिना समजून आणि ज्ञानाच्या साधनांनी शोधून .काढला पाहिजे
* * *

दयाळू शब्द आणि प्रामाणिक सल्ल्याद्वारे इतरांना
आनंद देणे हे खऱ्या महानतेचे लक्षण आहे याउलट, व्यंग्यात्मक टिप्पणी, नकारात्मक नजर आणि स्वार्थी सूचनांनी इतरांना दुखावणे हे द्वेषाचे लक्षण आहे. वेदनादायक मुक्का किंवा फटक्यांपेक्षा दुखावलेली नजर आणि रागाने भरलेला श्वास अधिक खोलवर जखम करतो. उपहास आणि उपहास चुकीच्या व्यक्तींमध्ये अवज्ञा आणि रागाची भावना प्रकट करतात, तर मैत्रीपूर्ण सूचना पश्चात्ताप आणि आश्चर्य .निर्माण करतात
* * *

कधीकधी देव त्याच्या प्रेमींना एक महान प्रकाश
म्हणून, किंवा एक वैश्विक आवाज म्हणून, किंवा अमर्याद आनंद म्हणून, किंवा परम गोडवा असलेल्या प्रेमाच्या रूपात, किंवा समज, शहाणपण आणि ज्ञान म्हणून प्रकट करतो. त्याचा प्रकाश अनंतकाळापर्यंत वैश्विक पंखांसारखा पसरतो आणि पसरतो, आणि कधीकधी मी या पृथ्वीला त्या प्रकाशाच्या

हृदयात एक स्वप्न म्हणून पाहतो, आणि अशा प्रकारे मला .जाणवले की जग एक स्वप्न आहे
* * *

आपण आपले अंतःकरण ज्ञानाने शुद्ध करण्यासाठी आणि देवाच्या प्रेमाने त्यांना शुद्ध करण्यासाठी आणि आपण सर्व भाऊ आणि बहिणी आहोत आणि आपल्या स्वर्गीय घराकडे एकत्र चालत आहोत हे समजून घेण्यासाठी आपण सर्वतोपरी .प्रयत्न केले पाहिजेत
* * *

तुमचा सर्वात मोठा आनंद शिकण्याची आणि योग्यरित्या वागण्याची तुमची सतत तयारी यात आहे. तुम्ही जितके जास्त स्वतःमध्ये सुधारणा कराल तितकेच तुम्ही तुमच्या सभोवतालच्या इतरांना सुधारण्यास मदत कराल. स्वतःमध्ये सुधारणा करणारी व्यक्ती नेहमीच आनंदी असते आणि तुम्ही जितके आनंदी असता तितके तुम्ही तुमच्या सभोवतालच्या .इतरांना आनंदी बनवता
* * *

चला, भुकेल्यांना अन्न देण्यासाठी, गरजूंना कपडे आणि
औषध देण्यासाठी, दुःखींना सांत्वन देण्यासाठी, वंचितांचे अश्रू पुसण्यासाठी, त्यांच्या आत्म्याला आनंद देण्यासाठी आणि त्यांच्या चेहऱ्यावर हास्य आणण्यासाठी एकत्र काम .करूया
* * *

जर देवाने मातांच्या हृदयात त्याचे प्रेम ठेवले नसते,
तर त्या त्यांच्या मुलांवर प्रेम करू शकल्या नसत्या. मातांच्या हृदयातून दैवी प्रेम वाहते. मानवी आईच्या रूपात सार्वत्रिक आईच्या उपस्थितीमुळे घर कृपेने भरलेले आहे आणि आपण आपल्या हृदयात मातृप्रेमाची ज्योत जिवंत ठेवली .पाहिजे
* * *

जोपर्यंत आपण सुरक्षिततेच्या किनाऱ्यावर पोहोचत नाही तोपर्यंत येथील जीवन उजाड आणि गोंधळलेले दिसते. आपण क्षणभंगुर सांसारिक ध्येयांवर आणि नाजूक भौतिक आसक्तींवर आपल्या आशा ठेवू नयेत. असे तुच्छ संबंध आपल्याला नकळतपणे

आपल्या अंतिम ध्येयापासून दूर करतात, जसे ते आपल्याला .आपल्या खऱ्या आत्म्यापासून दूर करतात
* * *

जीवनाच्या प्रकटीकरणामागे देवाचा आवाज असतो, जो आपल्याला फुले, पवित्र ग्रंथ आणि आपल्या विवेकातून सतत बोलावतो आणि आपल्याशी बोलतो, आणि जीवन जगण्याला योग्य बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींमधून त्याचे वैभव आत्म्याला जाणवणाऱ्या आध्यात्मिक शांतीमध्ये आणि त्याच्याशी एकरूप .होण्याच्या मनाच्या प्रामाणिक प्रयत्नात प्रकट होते
* * *

प्रभु, मला संकुचित वृत्तीच्या आणि मतांच्या आणि श्रद्धेच्या अतिरेकीपणाच्या धुळीच्या गल्ल्यांपेक्षा .उंच भरारी घेणारा आध्यात्मिक प्रगतीचा गरुड बनव पृथ्वीच्या हादऱ्या आणि सूर्यप्रकाश रोखणाऱ्या .ढगांच्या पलीकडे, मला उंच आणि उंच थरांमध्ये बोलावा मला संतुलनाचे पंख उंच जाणिवांच्या त्या उंच आकाशात .घेऊन जाऊ दे
वादळे आणि वादळे यांच्या पलीकडे जाऊन, मी स्वर्गीय .घरट्याच्या शोधात निघेन
प्रभु, मला आध्यात्मिक प्रगतीचा गरुड बनव, नेहमीच
.तळमळ आणि उत्सुकतेने तुला शोधत राहा
हे प्रभू, तुझ्या उपस्थितीच्या गोड वाऱ्यांनी
आम्हाला ताजेतवाने कर, तुझ्या गौरवशाली उपस्थितीची तळमळ आम्हाला भरून दे आणि तुझ्या दैवी ज्ञानाने आमच्या जीवांना समृद्ध करू दे. तुझा पवित्र प्रकाश आमच्या जीवनाच्या प्रत्येक पैलूत पसरू दे, आमचा संकल्प बळकट कर, आमचा अंधार दूर कर, आम्हाला शांती आणि आशावादाने भर आणि आम्हाला .चांगली कृत्ये करण्याची ऊर्जा दे
* * *

जो कोणी दयाळूपणा आणि उदारतेने भरलेल्या हृदयाने इतरांना मानसिक आणि भौतिक मदत करतो त्याला असे आढळेल की तो जे देतो ते त्याच्याकडे परत येते आणि हाच कृतीचा नियम आहे .जो हृदयांना लागू होतो
* * *

एखाद्या व्यक्तीला इतरांबद्दल जे वाटते ते आकाशात
सतत कंपन निर्माण करते, ज्यामुळे सहानुभूती आणि दयाळूपणा निर्माण होतो. जो त्याच्यावर अन्याय करणाऱ्यांना क्षमा .करतो तो स्वतःसाठी क्षमा आणि सहिष्णुता आकर्षित करतो
* * *

ज्याप्रमाणे तुटलेल्या टेलिफोनवरून बोलता येत नाही, त्याचप्रमाणे चिंता, चिंता, असंतोष आणि क्षणभंगुर सांसारिक वैभवाच्या आसक्तीमुळे अपंग झालेल्या मनातून प्रार्थना प्रभावीपणे प्रसारित करता येत नाहीत. उलट, त्या मनाची दुरुस्ती खोल शांती आणि प्रसन्नतेद्वारे करता येते, ज्यामुळे आध्यात्मिक आवाहने प्रसारित करण्याची आणि आशीर्वाद आणि उदात्त अंतर्दृष्टी प्राप्त करण्याची .त्याची क्षमता वाढते
* * *

या चंचल, धोकादायक आणि अनिश्चित जगात, तुम्हाला
पूर्णपणे एकटे वाटते फक्त देव तुम्हाला कधीही सोडणार नाही .किंवा तुमच्या आशा निराश करणार नाही
* * *

हे परमेश्वरा, मला शुद्धतेने पारदर्शक बनव म्हणजे मी तुझ्या उपचारात्मक प्रकाशाचे माझ्या आत प्रतिबिंब पाडू .शकेन
चिंतेने थरथरणाऱ्या माझ्या मनाच्या आरशाला शांत कर, .जेणेकरून ते तुझा अनंत चेहरा प्रतिबिंबित करू शकेल माझ्या आत्म्यात श्रद्धेच्या खिडक्या उघडा जेणेकरून
.मी तुमच्या शांतीचा सुगंध श्वास घेऊ शकेन
हे तू जो स्वतःमध्ये तेजस्वी आहेस! हे तू ज्याच्याकडे वर्णनापेक्षाही मोठेपणा आहेस! माझ्या तळमळीच्या डोळ्यांत !पाहा, म्हणजे मला जगात तुझ्याशिवाय काहीही दिसणार नाही
* * *

वेगवेगळ्या ध्वनींचा मज्जासंस्थेवर वेगवेगळा परिणाम होतो. असंबद्ध ध्वनींचा मज्जातंतूंवर त्रासदायक परिणाम होतो, तर हार्मोनिक ध्वनी मज्जासंस्थेच्या आरामशीर आणि

शोषित ऊतींना सक्रिय करतात, त्यांची जीवनशक्ती जागृत .करतात
म्हणूनच, आत्म्याच्या पवित्र ठिकाणी कुजबुजणारा
दयाळू आणि सौम्य शब्द, प्रेरणादायी गाणे आणि ज्ञानाचा आवाज या सर्वांचा मानवी आत्म्यावर खोल आणि अकल्पनीय .प्रभाव पडतो
आयुष्य हे एका छोट्या प्रवासासारखे आहे [जंगलात] जेवण तयार करून टेबलावर ठेवताच एक प्राणी आत येतो आणि सर्वांना सोडून जाण्यास भाग पाडतो बहुतेक लोक असेच जगतात ते काही पैसे जमा करण्यासाठी आणि काही आनंद आणि सुरक्षितता मिळविण्यासाठी कठोर परिश्रम करतात, परंतु आजारपण आणि इतर आपत्तींच्या पशूने त्यांना धडक दिली जाते, त्यांचे हृदय थांबते आणि त्यांना निघून जाण्यास भाग पाडले जाते लोकांना असे जगण्याची गरज नाही, अनंत कामे त्यांचा वेळ चोरू देतात आणि त्यांना गुलाम बनवतात. अशा प्रकारे अनेक वर्षे गेली आहेत ज्यांनी अडचणींना मागे ठेवू न देण्याचा संकल्प केला .त्यांना त्यांच्यावर मात करण्याची शक्ती दिली जाईल
* * *

सामान्य नियम म्हणून, "अन्न" हा शब्द फक्त शारीरिक पोषणाच्या संदर्भात वापरला जातो, परंतु इतर प्रकारचे पोषण देखील आहेत, जसे की बौद्धिक क्रियाकलाप, मानसिक लक्ष केंद्रित करणे आणि आध्यात्मिक ज्ञान. पहिला प्रकार (अन्न) शरीराचे पोषण करतो, दुसरा प्रकार (मानसिक लक्ष केंद्रित करणे) मनाचे पोषण करतो आणि तिसरा प्रकार (आध्यात्मिक .ज्ञान) आत्म्याचे पोषण करतो
* * *

वाळवंटातील त्या मायावी "दुसरी गोष्ट", ती सतत
बदलणारी आणि लुप्त होणारी मृगजळ, जी तुम्हाला तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण केल्यानंतरही जाणवते, ती तुम्ही कधी समजून घेण्याचा प्रयत्न केला आहे का? मानवांना एखाद्या गोष्टीची आकांक्षा असते जोपर्यंत त्यांना ती मिळते, परंतु एकदा ती त्यांच्या हातात आली की, ते अपरिहार्यपणे त्या गोष्टीचा कंटाळा करतात आणि दुसऱ्या गोष्टीची आस धरतात जरी जीवन एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या हृदयातील सर्व इच्छा - संपत्ती, शक्ती, मित्र - देत असले तरी ते अखेर असमाधानी

वाटतील आणि अधिक शोधू लागतील. पण एक गोष्ट अशी आहे जी माणसाला कधीही थकत नाही आणि एकदा ती सापडली की, ते दुसऱ्या कशाचीही इच्छा करणार नाहीत आणि कधीही त्याची बदली करणार नाहीत: आत्म्याचा शुद्ध आनंद, जो स्वतःच्या सर्वात खोल .अंतरात राहतो
* * *

संपूर्ण इतिहासात जग हादरले आणि अस्थिर झाले आहे. युद्धात, जग लाखो लोकांसाठी दुःख आणि वेदनांचे ठिकाण बनते. खरे आणि चिरस्थायी आनंद दैवी उपस्थिती अनुभवण्यात आहे आणि .ते आनंद मिळवण्यापेक्षा मोठे आनंद किंवा लाभ नाही
* * *

लोक अशा गोष्टी का करतात ज्यामुळे कमी आनंद मिळतो आणि ?खूप त्रास होतो
उत्तर आहे "सवय", जो मानवी नशिबात निर्णायक घटक आहे. सवयीच्या लोखंडी पकडीमुळे अनेक लोक त्यांच्यामुळे होणारे दुःख आणि नुकसान जाणून असूनही हानिकारक प्रथा करत राहतात. उंट तोंडातून रक्त काढत असतानाही काटेरी झुडुपे खातो. सुखाचा शोध घेणारा त्याच्या आरोग्याला कितीही हानी पोहोचवली तरी त्याच्या सुखांमध्ये रमतो. मद्यपी मद्यपान करतो, आत असलेल्या आध्यात्मिक आनंदाची जाणीव नसतो, ज्याची तुलना इतर कोणत्याही आनंदाशी करता येत नाही. लोभी व्यक्ती भौतिक संपत्तीच्या मागे अविरतपणे धावून आपला आनंद नष्ट करतो, त्याला हे माहित नसते की जर त्याने काही काळ विचार .केला तर त्याला असे आनंद मिळेल जे सोने विकत घेऊ शकत नाही
* * *

तुझ्या पवित्र प्रकाशात मी सदैव जागृत राहीन, तुझ्या .धन्य मुखाचे दर्शन सदैव अनुभवत राहीन
मी क्षणभंगुर भावनांमधून प्रेमाचा शोध घेतला आणि मर्यादित मानवी प्रेमाच्या वाळवंटातून भटकल्यानंतर, मला .अखेर दैवी प्रेमाचे ओएसिस सापडले
आध्यात्मिक विचार
ज्ञानी शिक्षक परमहंस योगानंदांसाठी

देव हा दैवी ज्ञानाचा साठा आहे, ज्याची रुंदी अमर्याद आहे आणि ज्याचे आशय अक्षय आहेत, आणि मानवी आत्मा हे .ज्ञानाचे वाहणारे मार्ग आहेत
रुंद, उघड्या आणि अरुंद, गंजलेल्या कालवे आहेत. कालवा जितका मोठा असेल तितकाच दैवी कृपेचा प्रवाह जास्त आणि .अधिक विपुल असेल
* * *

बुद्धिमान आणि शिकण्यास इच्छुक असलेल्यांसाठी
वेदनेतून उपयुक्त धडे मिळतात, परंतु तक्रार करणाऱ्या आणि .असंतुष्टांसाठी वेदनेचे रूपांतर अत्याचारी बनते
वेदना आपल्याला जवळजवळ काहीही शिकवू शकतात त्याचे
धडे आपल्याला विवेक, आत्म-नियंत्रण, अलिप्तता, नैतिकता आणि .उच्च जागरूकता विकसित करण्यास उद्युक्त करतात उदाहरणार्थ, पोटदुखी आपल्याला जास्त खाऊ नका आणि आपण
.काय खातो याबद्दल काळजी घेण्यास सांगते
आपल्या जवळच्या व्यक्ती किंवा वस्तू गमावल्यामुळे होणारे दुःख आपल्याला या भ्रमाच्या जगातल्या सर्व .गोष्टींच्या तात्पुरत्या स्वरूपाची आठवण करून देते चुकीच्या कृतींचे परिणाम आपल्याला योग्य आणि अयोग्य .यात फरक करण्यास प्रवृत्त करतात
पण लोक शहाणपणापासून का शिकत नाहीत? मग ते वेदनेच्या अत्याचारीकडून वेदनादायक आणि अनावश्यक शिस्तीला बळी !पडणार नाहीत
* * *

!हे माझ्या दिव्य प्रिये
.तू विश्वाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात उपस्थित आहेस
ती फुले आणि गुलाबांच्या हृदयात लपते
.ती चंद्राच्या खिडकीतून माझ्याकडे पाहते
निसर्गाच्या पडद्याआडून
आणि भ्रम माझ्यापासून लपले होते
.एक क्षणही माझ्याकडे दुर्लक्ष करू नकोस
* * *

लोकांना वाटते की तपस्वीपणा म्हणजे स्वतःला वंचित ठेवणे, पण ते पूर्णपणे खरे नाही. मी अस्तित्वातील सर्वात .मोठ्या खजिन्यासाठी लहान इच्छा सोडून दिल्या

* * *

आनंदाच्या सतत शोधात - निंदनीय किंवा नीतिमान मार्गांनी - माणूस खरं तर आध्यात्मिक आनंदाचा शोध घेत .असतो
.आनंदाचे दोन प्रकार आहेत: खोटा आनंद आणि खरा आनंद खोट्या आनंदा नंतर दुःख आणि वेदना येतात, तर खऱ्या आनंदाचा शेवट नेहमीच आनंदी असतो, जरी त्याची सुरुवात .दुःखद किंवा निराशाजनक असली तरीही
देव हा शाश्वत आनंद आहे, आणि जेव्हा साधकाला तो
सापडतो, तेव्हा त्याला ती दुसरी गोष्ट सापडते जी तो शोधत होता आणि न थांबता शोधत होता, जरी त्याला वाटले की ज्या .इच्छा त्याला आनंद देतील त्या पूर्ण झाल्यानंतरही
या सतत नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदात, साधकाला इतर सर्व .गोष्टींमध्ये तो शोधत असलेला आनंद मिळेल
* * *

उद्या हा आजवर अवलंबून असतो, म्हणून मी माझ्या
आयुष्याचे विश्लेषण करेन आणि ते काय आहे ते समजून घेईन आणि .नंतर ते जसे असावे तसे बनवण्याचे मार्ग शोधेन
आज मी पुढाकार घेण्याची भावना जोपासेन, कारण जो
पुढाकार घेतो तो एका भेदक उल्कासारखा असतो जो शून्यातून .काहीतरी निर्माण करतो
ते महान सर्जनशील आत्म्याच्या सामर्थ्याने अशक्य .गोष्टी शक्य करते
* * *

देवाची शक्ती माझ्या अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणूमध्ये, प्रत्येक जिवंत पेशीमध्ये, प्रत्येक .मज्जातंतूमध्ये आणि मेंदू आणि ऊतींमध्ये आहे
मी ठीक आहे कारण ती आशीर्वादित शक्ती माझ्या
.शरीराच्या प्रत्येक भागात पसरलेली आहे
* * *

जो कोणी शांतता राखू शकतो आणि शांतपणे आपली कर्तव्ये पार पाडू शकतो त्याने स्वतःला त्या वैश्विक आत्म्याशी .जोडले आहे ज्याच्या शांतीने अस्तित्व भरले आहे

जीवनातील प्रसंग कितीही कठोर असले आणि अनुभव कितीही कठीण वाटले तरी, मानसिक स्थिती शांत असली पाहिजे आणि मनाने .त्याचे संतुलन राखले पाहिजे
भयानक अपयशाने आत्म्याचा पाया हलवू नये, किंवा
.तेजस्वी यशाने त्याला आनंदी करू नये
जो कोणी शांतता आणि संयम दाखवतो - खरोखर, ढोंग करत नाही
- तो खऱ्या शांततेच्या आणि शांतीच्या किनाऱ्यावर पोहोचला .आहे जो बाह्य प्रभावांमुळे विचलित होऊ शकत नाही
ज्याला चांगल्यासाठी बदलायचे आहे त्याने एक मजबूत,
शांत, शांत इच्छाशक्ती विकसित केली पाहिजे आणि चांगल्या .निर्णयांना हार मानू नये
काम करताना देवाबद्दल विचार करणे आणि या सरावाला .दैनंदिन जीवनाचा भाग बनवणे हे खूप छान आहे
* * *

शिकण्याची उत्सुकता असलेले काही जण थोड्या अंतरासाठी मार्गावर चालतात, नंतर त्यांचा उत्साह कमी होतो, दिशा .बदलतात आणि त्यांचे निर्णय विसरतात
काही जण कधीकधी जुन्या सवयींना बळी पडतात तरीही
प्रवास सुरू ठेवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु तरीही ते चालत राहतात आणि प्रयत्न करत राहतात, त्यामुळे त्यांच्या प्रवृत्ती अधिक परिष्कृत होतात आणि दिवस जात असताना ते .मजबूत, निरोगी आणि उत्साही बनतात
* * *

सकारात्मक विचारसरणीमुळे अदृश्य दैवी शक्तीचे दर्शन घडते जी लहान बौद्धिक आउटलेट्स आणि मर्यादित संवेदी धारणांचा विस्तार करू शकते आणि महान चांगल्या गोष्टींचे प्रकाशमान पाहू शकते आणि अमर्याद रुंदीची एक मोठी खिडकी उघडते ज्याद्वारे दैवी उपस्थिती त्याच्या सर्व वैभवात .आणि सर्वत्र दैवी विपुलतेत दिसून येते
संपूर्ण जगाला शांततेची गरज आहे, विशेषतः जे चिंतनाच्या मार्गावर चालतात आणि उच्च आध्यात्मिक .क्षितिजांवर पोहोचू इच्छितात त्यांना
शांतपणे आणि शांततेने केलेले आध्यात्मिक प्रयत्न सहसा प्रभावी आणि फलदायी असतात, कारण जेव्हा शारीरिक

हालचाल थांबते तेव्हा विचार सक्रिय होतात आणि सुप्त .आध्यात्मिक ऊर्जा जागृत होतात
* * *

आपण आपल्या चुकांमुळे निराश किंवा निराश होऊ नये, तर
आपण नेहमीच आपल्या अनुभवांच्या उज्ज्वल बाजूकडे पाहिले पाहिजे आणि त्यातून शिकले पाहिजे आणि काहीही झाले तरी आपण .मदत आणि मार्गदर्शनासाठी देवाकडे वळले पाहिजे
* * *

एका नवीन शिष्याला वाटले की तो केवळ सैद्धांतिक अभ्यासाद्वारे आध्यात्मिक शिकवणी समजू शकतो, आणि शिवाय, तो इतरांना शिकवण्यास देखील उत्सुक होता, म्हणून गुरु :परमहंस त्याला म्हणाले
आध्यात्मिक जाणीव ही बाह्य कलम (एखाद्या" "वनस्पतीसारखी) नाही तर ती आतून होणारी वाढ आणि विकास आहे
* * *

ऑफ अ योगी" हे पुस्तक लिहित असताना, जे ३५ भाषांमध्ये अनुवादित झाले आहे आणि सुमारे ७० वर्षांपूर्वी प्रकाशित .झाल्यापासून ते छापले जात आहे आणि लोकप्रिय आहे
:माझ्या प्रिय मित्रांनो
निवडीचे स्वातंत्र्य हे मुख्यत्वे सर्व प्रकारच्या इच्छा, इच्छा, हेतू आणि इच्छाशक्तीचे बनलेले असते. तथापि, प्रत्यक्ष निवडीचे स्वातंत्र्य आणि त्याच्या कमी .प्रकटीकरणांमध्ये फरक केला पाहिजे
आपले प्रयत्न, आपली शक्ती आणि आपल्या सर्व शारीरिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक कृती इच्छाशक्तीच्या माध्यमातून .सुरू होतात आणि सतत कार्यरत असतात
इच्छाशक्तीमध्ये अढळ दृढनिश्चयाचे सतत चक्र आणि इच्छेभोवती केंद्रित क्रियाकलाप असतात, जोपर्यंत ती इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी पुरेशी शक्ती प्राप्त .करत नाही
मी जे पुस्तक लिहित आहे त्यातून मला एक उत्तम धडा मिळाला, कारण मी पूर्वी जे लिहिले आहे त्याची समीक्षा न करता लिहित असे, पण मला माझ्या आत्मचरित्रातील प्रत्येक परिच्छेदाची उजळणी करावी लागली आणि पुस्तक पुन्हा

वाचताना मला त्या अद्भुत चाचण्यांमध्ये परत जाण्याचा .आनंद झाला
माझ्या आयुष्यात मी व्याख्याने दिली, इमारती
बांधल्या आणि रंगकाम केले असे अनेक साहस अनुभवले आहेत आणि .माझ्या यशाचे रहस्य नेहमीच इच्छाशक्ती हेच राहिले आहे मी इच्छाशक्तीच्या जोरावर जे काही करण्याचा प्रयत्न केला ते सर्व साध्य झाले आहे आणि मी तुम्हाला खात्री देतो की जर तुम्ही काही करण्याचा दृढनिश्चय केला तर ते .देवाच्या मदतीने साध्य होईल
आपण इतरांसोबत दैवी आनंद वाटला पाहिजे. देवाबद्दल .मनापासून बोलण्यापेक्षा अद्भुत काहीही नाही
जर तुम्ही एखाद्याला हे पटवून देऊ शकलात की पापाचा मार्ग मृत्यूच्या दरीकडे जातो आणि ध्यान आणि दैवी नियमांचे पालन करण्याचा मार्ग शाश्वत जीवनाकडे नेतो, तर तुम्ही त्यांचे जीवन दहा लाख डॉलर्स देण्यापेक्षाही अधिक .समृद्ध केले असेल
पैसा क्षणभंगुर आहे, पण देवाचे ज्ञान आपल्यासोबत
राहते आणि पुढच्या जगात आपल्याला सोबत करते. म्हणून, जेव्हा जेव्हा मी एखाद्याला देवाला जाणून घेण्यासाठी प्रयत्नशील आणि सर्वतोपरी प्रयत्नशील पाहतो तेव्हा मला .खूप आनंद होतो
जरी मी जगात अनेक गोष्टींची योजना आखतो आणि करतो, तरी
मी ते देवाला संतुष्ट करण्यासाठी करतो कामाच्या आणि मागण्यांच्या धावपळीच्या काळातही, मी कुजबुजतो, "प्रभु, तू कुठे आहेस?" आणि संपूर्ण जग बदलते आणि मला एक महान .प्रकाश दिसतो
मी त्या तेजस्वी महासागरातील एक लहान बुडबुडा आहे,
!आणि किती मोठा आनंद आहे
* * *

आपण आपले विचार या जीवनातील दुःखद आणि भयानक गोष्टींपुरते मर्यादित ठेवू नयेत. ज्ञान आपल्याला आपले विचार आणि भावना त्या शाश्वत दैवी शक्तीकडे निर्देशित .करण्याची आवश्यकता आहे जी बदलत नाही किंवा बदलत नाही स्वतःला कमकुवत आणि दुर्बल समजू नका, कारण तुमचा
मेंदू एका मोठ्या शहराला दोन पूर्ण दिवस वीज पुरवेल इतकी

प्रचंड ऊर्जा साठवून ठेवतो, आणि तरीही तुम्ही म्हणता की !?तुम्ही थकले आहात
जेव्हा तुम्ही यश मिळविण्यासाठी प्रयत्न करता तेव्हा इतरांना मागे न टाकता उपलब्ध असलेल्या प्रत्येक संधीचा .फायदा घ्या
एकदा मी बोस्टनमधील एका रस्त्यावरून चालत होतो आणि मी ज्या रस्त्याने चालत होतो त्या रस्त्याच्या कडेला पादचाऱ्यांची गर्दी होती आणि जवळजवळ सर्वच जण माझ्या समोर होते, त्यामुळे कोणालाही पुढे जाणे कठीण होते. तरीही, मी स्वतःमध्ये ठरवले की मी कोणालाही धक्का न लावता गर्दीच्या .सर्वात पुढे असेन
मी संधी शोधू लागलो आणि पादचाऱ्यांमध्ये इकडे तिकडे अंतर शोधू लागलो, ज्याचा वापर मी केला जोपर्यंत मला हवे ते साध्य झाले नाही आणि कोणालाही गर्दी न करता गर्दीत पहिला .झालो
मग मी म्हणालो, "ठीक आहे, मी जे ठरवले आहे ते साध्य "केल्यानंतर ते आता माझ्या पुढे जाऊ शकतात
* * *

देव आरोग्य, समृद्धी, ज्ञान आणि शाश्वत आनंदाचा स्रोत .आहे
जेव्हा आपण त्याच्याशी जोडले जातो तेव्हा आपले जीवन .पूर्ण होते आणि त्याच्याशिवाय जीवन अपूर्ण राहते आपल्याला जीवन, क्षमता आणि ज्ञान देणाऱ्या .सर्वशक्तिमान दैवी शक्तीकडे आपण आपले लक्ष देऊया
हे महान सत्य आपल्या जीवनात येवो अशी प्रार्थना
.करूया
आणि जेणेकरून ही शाश्वत शक्ती आपल्या शरीरात वाहू
शकेल
आणि जेणेकरून आपल्या हृदयात अखंड आनंद येईल
* * *

बंद डोळ्यांच्या अंधारामागे विश्वाच्या अद्भुत
शक्ती, सर्व धन्य चांगले आत्मे आणि सीमा किंवा अंत नसलेले .शाश्वत अस्तित्व आहे

चिंतनातून आपल्याला परम सत्य कळते आणि आपल्या जीवनात आणि सृष्टीच्या सर्व चमत्कारांमध्ये त्याचे लपलेले कार्य .दिसून येते
जर एखाद्या शिष्याला असे आढळले की तो त्याच्या मनाप्रमाणे प्रगती करत नाही, तर त्याने स्वतःशी उभे राहावे, त्याचे विचार तपासावे आणि त्याच्या मार्गात .येणारे अडथळे ओळखावेत
बऱ्याचदा, याचे कारण म्हणजे खऱ्या प्रयत्नांचा अभाव
आणि विचलित मन. बऱ्याचदा, अडथळे खोलवर रुजलेल्या सवयींमुळे येतात ज्या जीवनाच्या बागेतून उपटून टाकल्या पाहिजेत जेणेकरून आनंदाची मुळे आत्म्याच्या मातीत वाढू .शकतील आणि फुलू शकतील
फक्त इच्छाशक्ती विकसित करायची आहे म्हणून मोठी कामे .करण्याची घाई करू नका
यशस्वी होण्यासाठी, तुम्हाला प्रथम तुमच्या इच्छाशक्तीची चाचणी काही छोट्या छोट्या गोष्टींनी घ्यावी लागेल ज्या तुम्ही करू शकत नाही असे तुम्हाला वाटले असेल. .जर तुम्ही प्रयत्न केले तर यश तुमचेच असेल
माझ्या मित्रांनी आणि इतरांनी मला सांगितलेली सर्व ध्येये मला अजूनही आठवतात की मी कधीही साध्य करू शकणार .नाही, तरीही मी ती साध्य केली
चांगल्या हेतूने" असलेले हे लोक त्यांच्या मतांनी"
मोठे नुकसान करू शकतात; देव त्यांच्यापासून आणि त्यांच्या .सल्ल्यापासून आपले रक्षण करो
सहवासाचा इच्छाशक्तीवर सर्वात जास्त परिणाम होतो शांततेच्या पवित्र ठिकाणी ध्यान करण्याऐवजी गोंगाटाच्या पार्ट्यांमध्ये जाणे मनाला सांसारिक स्पंदनांच्या धुळीने इतके प्रदूषित करते की त्यापासून मुक्त होणे कठीण .होते
एखाद्या व्यक्तीची इच्छाशक्ती त्याच्या
साथीदारांच्या प्रभावामुळे अपरिहार्यपणे मजबूत किंवा .कमकुवत होते
केवळ स्व-प्रयत्नाने इच्छाशक्ती विकसित करणे अत्यंत कठीण आहे. तुम्हाला अनुकरण करण्यासाठी एक चांगले उदाहरण हवे आहे. जर तुम्हाला चित्रकार व्हायचे असेल, चांगल्या

चित्रांनी वेढलेले राहा आणि चित्रकारांशी संगत करा. जर तुम्हाला आध्यात्मिक व्यक्ती बनायचे असेल, तर उदात्त .चारित्र्याच्या आध्यात्मिक लोकांशी मैत्री करा
* * *

ज्या श्रेष्ठ मानवाला त्याची जाणीव कशी वाढवायची आणि तिचे अनंत परिपूर्णतेत रूपांतर कसे करायचे हे माहित होते तो सृष्टीला एक वैश्विक स्वप्न म्हणून पाहू शकतो, जसे तो .निश्चित ज्ञानाने म्हणू शकतो की पदार्थ अस्तित्वात नाही आत्म-शिस्तीच्या दीर्घ टप्प्यांमधून आणि ध्यानाचा मार्ग किंवा प्रेम, सेवा, परोपकार आणि स्वार्थापासून दूर जाण्यासारख्या आध्यात्मिक अनुभूतीच्या इतर पद्धतींचा अवलंब करून, देवाचा प्रामाणिक साधक द्वैतांना विरघळवून .अस्तित्वाच्या शाश्वत एकतेची जाणीव करतो
* * *

प्रेम ही फक्त एक भावना नाही; ती एक अतिशय वास्तविक
सार आहे आणि जेव्हा ती जाणीवपूर्वक निर्देशित केली जाते तेव्हा ती चुकीशिवाय तिच्या ध्येयाकडे जाण्याचा मार्ग .शोधते
प्रेम ही देखील एक महान शक्ती आहे साधक देवाला शोधण्यासाठी अनेक मार्गांनी प्रयत्न करू शकतो, परंतु जोपर्यंत तो त्याची सर्वात मोठी तळमळ आणि सर्वात खोल .इच्छा व्यक्त करत नाही तोपर्यंत तो त्याला सापडणार नाही
* * *

एखादी व्यक्ती त्याच्या मनाने जे पटवून देते तेच बनते
जर तुमची इच्छाशक्ती प्रबळ असेल तर तुम्ही जीवनाच्या .लढाईत विजयी व्हाल
मन जितके जास्त क्षणभंगुर गोष्टींवर लक्ष केंद्रित
करते तितकेच त्याच्या शक्ती कमकुवत होतात आणि ते आत्म्याच्या आध्यात्मिक स्वरूपाची जितकी अधिक पुष्टी करते तितकेच ते आध्यात्मिक बनते आणि त्याच्या शक्तींचे .नूतनीकरण होते
* * *

जगाचे चढ-उतार आणि चढ-उतार सुरूच राहतील, मग आपण मार्गदर्शन आणि दिशा कुठे मागणार? आपल्या पक्षपाती आणि

पूर्वग्रहदूषित संकल्पनांकडे नाही तर आपल्यातील सत्य आणि मार्गदर्शनाच्या आवाजाकडे
* * *

पदार्थ आणि मन, तारे आणि ग्रहांसह विश्व,
पृष्ठभागाच्या दाट लाटा, भौतिक निर्मितीचे सूक्ष्म पारदर्शक अंतर्प्रवाह, भावना, इच्छाशक्ती आणि चेतनेच्या मानवी शक्ती, जीवन आणि मृत्यू, दिवस आणि रात्र, आरोग्य आणि आजार, यश आणि अपयश, हे या वैश्विक स्वप्नाचे नियंत्रण .करणाऱ्या सापेक्षतेच्या नियमानुसार वास्तव आहेत सापेक्षतेच्या नियमाने जाणवलेले सर्व द्वैत मानवी स्वप्न पाहणाऱ्यासाठी वास्तविक आहेत जो महान वैश्विक .स्वप्नात आपली छोटीशी भूमिका बजावतो
सापेक्षतेच्या नियमाच्या भ्रमातून सुटण्यासाठी .माणसाला स्वप्नातून शाश्वत जागृतीकडे जावे लागेल
आपण स्वप्न कल्पनाशक्तीने किंवा त्याचे अस्तित्व नाकारून, किंवा "जीवन" स्वीकारून पण "मृत्यू" नाकारून, किंवा आरोग्य स्वीकारून पण आजाराकडे दुर्लक्ष करून .स्वप्न बदलू शकत नाही
प्रत्येक केस त्याच्या विरुद्ध बाजूचा अविभाज्य भाग .असतो, जसे एकाच कापडाच्या दोन बाजू असतात
द्वैत हे एकाच नाण्याच्या दोन बाजू आहेत आणि सत्याचा शोध घेणारा त्यांच्या मनात त्यांना वेगळे करण्याचा प्रयत्न करत नाही, तर त्याऐवजी शहाणपण आणि निश्चित .ज्ञानाने त्यांच्यापेक्षा वर चढतो
* * *

देवाचे प्रेम आपल्याला उंचावते आणि आपली समज विस्तृत करते. मी स्वतःला फक्त या शरीरात मर्यादित मानू शकत नाही, .कारण मला वाटते की मी सर्व शरीरात उपस्थित आहे ज्याप्रमाणे मला माझ्या शरीराच्या प्रत्येक भागात
माझी स्वतःची जाणीव जाणवते, त्याचप्रमाणे मला वाटते की तुम्ही सर्व माझा एक भाग आहात, आणि मला वाटते की सर्व सजीव प्राणी माझ्या वैश्विक शरीरात आहेत, आणि मी प्रत्येकाच्या .संवेदना अनुभवतो
ही धारणा किंवा कल्पनाशक्ती नाही तर आत्मज्ञान आहे.
ही जाणीव केवळ मनाचे वाचन करण्याची देवाणघेवाण

करण्यापेक्षा जास्त आहे; ती प्रत्येकाच्या भावनांची जाणीवपूर्वक जाणीव आहे आणि त्या अवस्थेला वैश्विक जाणीव .म्हणतात
जेव्हा तुमच्या आत ती जाणीव जागृत होते, तेव्हा "स्व"
ची जाणीव नाहीशी होते आणि तुम्हाला असे वाटते की सर्व .प्राणी एकाच दिव्य जीवनाने व्यापलेले आहेत
* * *

हे जग विचित्र आहे, कारण त्यातील प्रत्येक गोष्ट बदल आणि परिवर्तनाच्या अधीन आहे, आणि म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने आपल्या आनंदाची बोट या जगाच्या किनाऱ्यावर .नांगरू नये
तुम्ही या जीवनात दुःख भोगत असलात किंवा समृद्धी आणि शक्तीचा आनंद घेत असलात तरी, तुमची जाणीव अपरिवर्तित राहिली पाहिजे जर तुम्ही मानसिक संतुलन साधू शकलात तर .काहीही तुमचे नुकसान करू शकणार नाही
सर्व महान व्यक्तींचे जीवन दाखवते की त्यांनी ती धन्य स्थिती प्राप्त केली आहे. जे लोक सांसारिक आनंद मिळविण्यावर आपली आशा ठेवतात त्यांना अनेक समस्या वाट पाहत असतात, कारण भयानक स्वप्ने बहुतेकदा सुंदर .स्वप्नांसोबत असतात
जर तुम्ही स्वप्नाला फक्त एक स्वप्न मानले, ते सुखद
असो वा भयानक, तर तुम्हाला शांती मिळेल आणि जेव्हा तुम्हाला कळेल की हे जीवन देखील एक स्वप्न आहे, तेव्हा .तुम्ही त्याच्या दुःस्वप्नांपासून मुक्त व्हाल
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आनंद केला पाहिजे कारण तो
जीवनातील क्षुल्लक गोष्टी आणि नकारात्मकतेपासून वर येऊ शकतो आणि कारण तो - सकारात्मक विचारांनी - यशाच्या घटकांना .आकर्षित करणारी योग्य परिस्थिती निर्माण करू शकतो तीव्र आणि अस्थिर मनःस्थिती ही कर्करोगासारखी असते
जी आत्म्याच्या शांतीला कुरतडते आणि जे उदास मनःस्थितीने ग्रस्त असतात ते त्यांच्या समस्यांपासून मुक्त होऊ शकत .नाहीत
पण वाईट सवयी आणि समस्यांवर शांत, तर्कशुद्ध विचारसरणीने मात करता येते जेव्हा एखादी हानिकारक सवय

असलेली व्यक्ती ती उघड करते तेव्हा ते अपयश स्वीकारत .असतात
* * *

हे प्रभू, मी सांसारिक मोहांची तुलना तुझ्या दैवी प्रेमाशी केली आहे आणि मला तुझे प्रेम कोणत्याही .मोहापेक्षा किंवा मोहापेक्षा अधिक बलवान आढळले आहे
* * *

ज्याप्रमाणे तेल आग अधिक तीव्र करते, त्याचप्रमाणे
राग रागावर भर घालतो आणि तो तीव्र करतो आणि असभ्य वागणूक इतरांना त्यांचे उद्धट वर्तन चालू ठेवण्यास प्रोत्साहित .करते आणि त्यांना अधिक हट्टी आणि कठोर बनवते
शांत आणि सौम्य व्यक्ती शांततेने रागावर मात करते, शांततेचा अवलंब करून मतभेदाचे वादळ शांत करते आणि गोड, सौम्य शब्दांनी आणि इतरांच्या भावनांचा विचार करून मतभेद .आणि संघर्ष दूर करते
* * *

:शिक्षक परमहंस सत्याबद्दल म्हणाले
कोणीही त्यावर विश्वास ठेवत नसले तरी ते अस्तित्वात" आहे, तर सिद्धांतांना कल्पना आणि शब्दांनी पाठिंबा देणे "आवश्यक आहे
* * *

.प्रेम हे जगाचे स्वामी असले पाहिजे
* * *

.मी माझ्या आनंदाची गाणी घेऊन तुझ्याकडे येतोय
आणि मी माझ्या आत्म्याच्या खजिन्यातून तुमच्यासाठी .खजिना आणला आहे
आणि माझ्या हृदयाच्या खोलात, मी तुमच्यासाठी दैवी .उत्कटतेचे अमृत गोळा करतो
.खोट्या आशेच्या वाळवंटात मी तहानेने सुकलो आहे
.पण आता माझ्या इच्छा कायमच्या संपल्या आहेत
कारण ते तुमच्या विपुल झऱ्यांमधून येते
तुझ्या पवित्र सुगंधाचे कुजबुज माझ्याकडे वाहतात माझ्या आनंदाची मेणबत्ती तुमच्या आनंदाच्या .प्रकाशाने चमकते

पृथ्वीवरील ओएसच्या मृगजळात मी जवळजवळ मरून गेलो
होतो
आणि आता मी तुझ्या आत्म्याच्या लाटांनी भारावून गेलो .आहे
अरे, जर मी तुझ्या दिव्य सागरात बुडून कायमचे जगू शकलो असतो तर
* * *

सनी मानसिक क्षितिजांमध्ये अतिनील किरणे असतात जी
सर्व मानसिक जीवाणू नष्ट करतात. अरुंद आणि मर्यादित दृष्टिकोनांच्या काचेच्या अडथळ्याने त्या किरणांना रोखू .नका
* * *

.देवाच्या घरात कोणतेही विभाजन नसावे
* * *

हे परमेश्वरा, तुझ्या उदार हाताने आपल्याला
मिळणाऱ्या प्रेमाच्या भावनांच्या शक्तीमुळेच .इतरांबद्दलचे आपले प्रेम शक्य होते
तर मग, आमचे परम प्रेम आणि ज्वलंत तळमळ तुम्हाला !देण्यासाठी आम्हाला प्रेरित करा
तुम्ही आम्हाला आई-वडील, भाऊ-बहिणी, मुले-मुली, चुलत .भाऊ-बहिणी आणि जीवनसाथी दिले आहेत
मुलांनो आणि मित्रांनो, कदाचित आपण सर्व प्रकारच्या मानवी नातेसंबंधांसाठी वेगवेगळ्या अभिव्यक्ती आणि सूक्ष्म नैसर्गिक फरकांसह तुमच्यावर प्रेम कसे करावे हे .शिकू शकतो
हे सनातन प्रेमळ, हे सर्वात उच्च जवळच्या! मला मानवी प्रेमाच्या सर्व फुलांचा एक गुच्छ विणून तुझ्या पवित्र .मंदिरात अर्पण करायला शिकव
पण जर माझ्या अनेक निष्ठेमुळे मी तुम्हाला संपूर्ण पुष्पगुच्छ देऊ शकलो नाही, तर मी एक फूल घेईन, सर्वात उत्तम आणि ताजे फुल, आणि ते तुमच्या चरणी ठेवेन, अशी आशा आहे की !तुम्ही ते माझ्याकडून स्वीकाराल
* * *

शारीरिक स्वरूप, विशेषतः डोळे, भूतकाळात व्यक्ती कशी होती हे अंदाजे दर्शवितात. आतील व्यक्तिमत्व बाह्य .स्वरूपावर जोरदार प्रभाव पाडते
एखाद्या व्यक्तीचे डोळे हे त्याचे सर्वात महत्वाचे शारीरिक वैशिष्ट्य असते आणि त्याचे डोळे सुंदर ?बनवण्यासाठी प्रयत्न केले पाहिजेत. हे कसे करता येईल आपले डोळे आपले आंतरिक स्वरूप स्पष्टपणे प्रकट करतात आणि डोळ्यांचे स्वरूप आणि भाव सुंदर करण्याचा एक मार्ग .म्हणजे सुंदर आंतरिक विचार आणि भावना जोपासणे
काही डोळे खूप क्रूर असतात आणि काही द्वेष किंवा .स्वार्थ प्रतिबिंबित करतात
एखाद्या व्यक्तीचे शब्द कितीही गोड वाटले आणि
त्यांची कृती कितीही अद्भुत असली तरी, त्यांच्या डोळ्यांच्या हावभावांवरून त्यांचे खरे स्वरूप काय आहे हे तुम्ही अचूकपणे ओळखू शकता, कारण ते त्या दोन उघड्या .खिडक्यांमागे लपू शकत नाहीत
म्हणून, एखाद्या व्यक्तीने सुंदर आणि सर्जनशील विचारांचा विचार केला पाहिजे आणि ते देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाले असल्याने, त्यांना त्यांचे आंतरिक जीवन .भ्रष्ट करण्याचा कोणताही अधिकार नाही
शांती, शांती आणि प्रामाणिक प्रेम प्रतिबिंबित
करणारे सुंदर डोळे शांती, प्रेम आणि शांतीच्या .विकासाद्वारे जोपासले पाहिजेत
केवळ या पद्धतीनेच आध्यात्मिक चुंबकत्व जोपासले जाऊ शकते जे शारीरिक स्वरूपाच्या सर्व मर्यादा आणि .अडचणींपेक्षा अधिक मजबूत आहे
* * *

जेव्हा आपण एखाद्या समस्येचा सखोल अभ्यास करून, त्या समस्येशी संबंधित फायदे आणि तोटे ओळखून, दृढ निर्णय घेतो आणि आपली इच्छाशक्ती सक्रिय करतो, तेव्हा आपण आपल्या .जीवनात असे अनेक बदल घडवू शकतो जे बदलणे अशक्य वाटू शकते इच्छा स्वातंत्र्य अस्तित्वात आहे, आणि जर ते नसेल तर कोणीही अंतर्गत आणि बाह्य वातावरणाच्या प्रभावांपासून वाचू शकणार नाही, वाढ मर्यादित होईल, सर्जनशील

क्रियाकलापांची व्याप्ती अरुंद होईल आणि मनुष्याला विकास .करणे आणि आदिम पातळीपेक्षा वर जाणे अशक्य होईल
नवीन सामाजिक व्यवस्थांची संकल्पना आणि स्वतंत्र संस्थात्मक कार्याशी संबंधित प्रगतीशील कल्पना, प्रगत वैज्ञानिक शोधांमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या पद्धती, संशोधन आणि अभ्यासाचे विविध क्षेत्र आणि सर्जनशील साहित्यिक उपक्रम, हे सर्व देवाच्या मदतीने आणि इच्छाशक्तीच्या मदतीने प्रत्येक क्षेत्रात निवडीचे स्वातंत्र्य .वापरण्याची मानवाची क्षमता पुष्टी करतात
* * *

शिस्तबद्ध भाषण आणि राग आणि रागापासून मुक्तता
यामुळे व्यक्ती घरात आत्मसंयमी आणि आदरणीय बनते. यामध्ये कौटुंबिक संघर्षांना शहाणपणाने आणि तर्कशुद्धपणे हाताळणे किंवा दयाळू शब्दांनी इतरांना शांत करणे .समाविष्ट आहे
हे विजयाचे आणि अगदी वीरतेचे लक्षण आहे, अगदी .विरोधकांच्या मतेही
* * *

समजून घेणे हा जीवनाचा सर्वात मौल्यवान खजिना आहे. ही
एक आंतरिक दृष्टी आहे, एक अंतर्ज्ञानी धारणा आहे ज्याद्वारे आपण स्वतःबद्दल आणि इतरांबद्दलचे सत्य जाणून घेऊ शकतो आणि आपल्या मार्गात येणाऱ्या सर्व परिस्थितींना कसे तोंड द्यावे हे जाणून घेऊ शकतो, तसेच ते आपल्याला आवश्यकतेनुसार आपले दृष्टिकोन आणि कृती समायोजित करण्यास .मदत करते
या जगात, आपली समज बहुतेकदा मर्यादित असते आणि जेव्हा आपली मानसिक दृष्टी अंधुक असते, तेव्हा गोष्टींचा अंदाज .घेणे आणि त्यांचे परिणाम जाणून घेणे अशक्य होते
आपल्या कृतींचे संभाव्य परिणाम आपण पाहू शकत .नसल्यामुळे, आपण अनेकदा चुकीचे निर्णय घेतो
या जगात शांततेत राहण्यासाठी, आपल्याला आपल्या वातावरणाची आणि आजूबाजूच्या परिस्थितीची पूर्ण जाणीव असली पाहिजे आणि आपण कोणत्या दिशेने जात आहोत हे माहित .असले पाहिजे

आपल्या सध्याच्या कृतींवरून आपले भविष्य कसे असेल हे .सांगणारी आंतरिक जाणीव आपल्याला असली पाहिजे
* * *

मनाला योग्य आकलनाच्या नांगराने नांगरले पाहिजे कारण त्याची माती कोरडी आणि कठोर आहे, आणि तिची माती आशावाद आणि मोकळेपणाने ओली केली पाहिजे, आणि त्यात श्रद्धेचे बीज रोवले पाहिजे आणि दैवी इच्छेशी सुसंगतपणे चांगल्या .इच्छेच्या पाण्याने बीजांना पाणी दिले पाहिजे
* * *

एका शिष्याने गुरु परमहंसांना अशा प्रार्थनेबद्दल विचारले जे दिव्य प्रियजनांना त्यांच्याकडे जलद गतीने :आणेल, आणि गुरु म्हणाले
देवाला फक्त तुमच्या हृदयाच्या खाणीत खोलवर लपलेले" ".प्रार्थनेचे रत्न हवे आहेत
* * *

आपल्याला प्रेम करण्याची क्षमता कोणी दिली? देव
तर मग आपल्या प्रेमाला इतरांपेक्षा जास्त कोण पात्र आहे? देवा
.देवाशिवाय खरे प्रेम नाही कारण देव प्रेम आहे
* * *

आपण हे विसरू नये की देव आपला पुरवठादार आहे आणि खरी समृद्धी आपल्याजवळ असलेल्या गोष्टींवरून मोजली जात नाही तर इच्छाशक्तीच्या बळावर आपण काय साध्य करू शकतो यावर .मोजली जाते

आनंदासाठी इच्छा कमी करण्यासाठी प्रयत्न करणे आणि आवश्यक गरजा पूर्ण करण्याची क्षमता विकसित करणे आवश्यक आहे, आणि सर्व अडथळे आणि अडथळे असूनही, ते कितीही कठीण वाटत असले तरीही देवाच्या मदतीने परिस्थिती सुधारेल अशी .आशावादी असणे आवश्यक आहे
* * *

ज्ञानाचा आवाज सर्व चांगल्या हृदयांशी संवाद साधतो
जे उच्च आध्यात्मिक स्पंदनांशी सुसंगत आहेत आणि शांती, प्रेम आणि उदात्त ज्ञान शोधणाऱ्या सुसंवादी कल्पनांच्या .शोधात हवेत फिरतात

* * *

आपली हृदये मणी आहेत आणि प्रेम ही दैवी जपमाळेची दोरी .आहे जी आपल्या हृदयांना एकत्र ठेवते
* * *

.तुमच्या मालमत्तेला तुमच्यावर ताबा मिळवू देऊ नका
* * *

मला अजूनही असे अनेक विद्यार्थी आठवतात जे माझ्या शिक्षकांकडे आले आणि नंतर त्यांना योग्य समज नसल्याने .सोडून गेले
मी स्वतःला म्हणालो, "अनेक येतील आणि बरेच जण जातील, पण "मी शेवटपर्यंत स्थिर राहीन
माझे शिक्षक एक कडक आणि सभ्य माणूस होते, आणि
त्यांच्या तेजस्वी ज्ञानाचे तेज अनेकांना सहन झाले नाही :आणि ते मठ सोडून गेले, पण मी एके दिवशी त्यांना म्हणालो असा कोणीतरी आहे जो तुम्हाला कधीही सोडून जाणार नाही," "आणि तो व्यक्ती मी आहे
मला आनंद आहे की मी माझे वचन पाळले कारण त्याच्या आध्यात्मिक मार्गदर्शनाने माझे डोळे उघडले आणि माझे मन .देवाच्या प्रकाशाने प्रकाशित केले
* * *

लक्षात ठेवा की देवाची प्रसन्नता ही सर्वात मोठी
गोष्ट आहे जर संपूर्ण जग तुमच्यावर खूश असेल, पण तुमच्यावर देवाची कृपा नसेल, तर तुम्ही वारा पकडणाऱ्या किंवा राखेवर फुंकणाऱ्या व्यक्तीसारखे आहात. पण जर संपूर्ण जग तुमच्यावर किंवा तुमच्याविरुद्ध रागावले असेल, तरीही तुमच्यावर देवाची कृपा असेल, तर तुम्ही नियंत्रणात आहात .आणि सर्वकाही खरोखर आनंदी मालक आहात
* * *

आपले जीवन पूर्णपणे देवावर अवलंबून आहे, आणि जर आपण त्याच्याकडे वळलो आणि त्याच्या मदतीवर विश्वास ठेवला तर तो आपल्याला मार्ग दाखवेल आणि आपल्या समस्यांना तोंड देण्यासाठी आणि आपल्या अडचणींपासून मुक्त होण्यासाठी .योग्य मार्ग दाखवेल
* * *

दैवी शिल्पकार

माझ्या हृदयाचा प्रत्येक ठोका असू दे
माझे तुझ्यावरचे शाश्वत प्रेम" या कवितेतील एक नवीन" शब्द
आणि माझ्या ओठांनी उच्चारलेला प्रत्येक आवाज पोहोचू
दे
तुमच्या पवित्र वाणीतील धन्य स्पंदने
माझ्या प्रत्येक विचारात तुमच्या उपस्थितीचा आनंद
.भरून जावो
.माझ्या इच्छेला तुमच्या दैवी चैतन्याने भारित करा
.माझे सर्व विचार, भाव आणि आकांक्षा तुझ्या कृपेने सजव
हे परम पवित्र दिव्य शिल्पकार
.तुला योग्य वाटेल तसे माझे जीवन घडव
तुमच्या अद्वितीय डिझाइननुसार
* * *

जेव्हा आपण प्रयत्न करतो तेव्हा देव आपल्याला उत्तर देतो आणि आपल्याला जाणवते की तो खरोखर अस्तित्वात आहे, आपल्या प्रार्थना ऐकतो आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करतो. जे लोक सतत त्याच्याबद्दल विचार करतात आणि त्याचे ध्यान करतात त्यांना त्याची पवित्र उपस्थिती जाणवते आणि त्याचा .आशीर्वादित प्रकाश दिसतो
ज्याच्याकडे प्रामाणिक इच्छा आणि दृढनिश्चय आहे तो भूतकाळातील चुका कितीही केल्या तरी आपले ध्येय नक्कीच गाठेल, परंतु त्या चुका करत राहणे हे स्वतःविरुद्ध एक मोठे पाप आहे, कारण जो चूक करतो तो स्वतःला खऱ्या आनंदापासून .वंचित ठेवतो
माणसाला स्वतःचे नुकसान किंवा फायदा करण्याची शक्ती
आहे आणि अज्ञानाच्या मुंग्यांना त्याच्यापासून दूर ठेवण्याचा पर्याय तो स्वतःचा आहे जेणेकरून त्या त्याला .चावू नयेत आणि त्रास देऊ नयेत
जर एखाद्या व्यक्तीला आनंदी राहायचे नसेल, तर त्याला कोणीही आनंदी करू शकत नाही आणि त्याने त्याच्या दुःखासाठी .देवाला दोष देऊ नये
जर देवाने आपल्याला आपली इच्छा वापरण्याचे
स्वातंत्र्य दिले नसते, तर तो आपल्या दुःखासाठी जबाबदार

असता, पण त्याने आपल्याला ते स्वातंत्र्य दिले आहे आणि .आपणच आपल्या जीवनाला आपल्या इच्छेनुसार आकार देतो
* * *

:शांततेचा सखोल अर्थ
जेव्हा शिष्याचा भय, आजार आणि इतर त्रासांचे राक्षस पाठलाग करतात, तेव्हा तो स्वतःमध्ये शांतीचे आश्रयस्थान .शोधतो
आध्यात्मिकदृष्ट्या जागृत व्यक्ती दिवसरात्र शांततेच्या किल्ल्यात राहते जी चिंता आणि दुःखांपासून .अभेद्य असते आणि जगाची भयावहता त्यात अडथळा आणू शकत नाही जे लोक शांततेच्या मंदिरात प्रवेश करतात ते देवावर प्रेम करणाऱ्या इतर आत्म्यांशी संवाद साधू शकतात, जसे ते .गुलाबाची आणि सर्व सजीव प्राण्यांची भाषा समजू शकतात शिष्याची शांतता जितकी खोलवर असेल तितका त्याचा आनंद .जास्त असेल
विचारांच्या खिडक्यांमागे लपलेला आनंद, ज्याचा शोध शांततेच्या खोलीत घेतला पाहिजे आणि तो उलगडला पाहिजे, तो .एक महान आनंद आहे ज्याचे वर्णन करणे अशक्य आहे
* * *

मी संस्कृतीला एक बाग मानतो जिथे मला सर्व प्रकारचे .मानवी गुण अंकुरताना आणि बहरताना दिसतात .मधमाशीप्रमाणे, माझे मन चांगल्या गुणांची फुले शोधते मधमाशी फक्त अशाच फुलांकडे जाते ज्यापासून ती .सर्वोत्तम प्रकारचे मध काढू शकते
त्याचप्रमाणे, आपण मधमाशीचे अनुकरण केले पाहिजे, जी
फक्त सर्वात गोड अमृत पिते. याचा अर्थ आपण इतरांमध्ये दिसणारे चांगले गुण आणि सद्गुण आत्मसात करण्याचा प्रयत्न .केला पाहिजे
देव हा धन्य मध आहे जो ग्रहणशील आत्म्यांमध्ये वाहतो .आणि त्यांना चांगुलपणा आणि गोडवा भरतो
* * *

ज्याला आपले क्षितिज विस्तृत करायचे आहे त्याने पंथ, रंग, वंश आणि अंध धर्मांधतेच्या जाणीवेपेक्षा वर उठून आत्मसंयम पाळला पाहिजे, दयाळू आणि मैत्रीपूर्ण असले

पाहिजे आणि खाण्यापिण्यात आणि इतर सुखांमध्ये संयमी असले .पाहिजे
त्याने अशा गोष्टी कराव्यात ज्या त्याच्या विवेकाला मान्य असतील आणि ज्यामुळे त्याला मनःशांती मिळेल, त्याने सत्य बोलावे, चोरी करू नये, इतरांना फसवू नये, आरोग्याला हानी पोहोचवणाऱ्या आणि चैतन्य कमी करणाऱ्या सुखांमध्ये रमू नये आणि भीती, क्रोध, लोभ, मत्सर आणि त्रासदायक .वासनांपासून दूर राहावे
आणि त्याने स्वतःला उष्णता, थंडी आणि इतर त्रास सहन करण्यास प्रशिक्षित करावे, अस्वस्थ न होता आणि सर्व भीती आणि वाईट गोष्टींपासून सर्वात मोठे आश्रय असलेल्या .देवावर त्याचा विश्वास दृढ करावा
* * *

माझ्या गुरू आणि माझ्यातील नाते परिपूर्ण आणि अद्भुत होते. आध्यात्मिक मार्गदर्शक आणि शिष्य यांच्यातील नाते .त्याच्या सर्वोच्च अर्थाने प्रेम आहे
मी एकदा मठवासी जीवन सोडले होते आणि असा विचार केला
होता की मी हिमालयात देवाचा शोध अधिक यशस्वीपणे घेऊ शकेन, पण मी चुकीचा होतो आणि निघताच मला असे वाटले की
काही दिवसांनी मी परतलो तेव्हा माझ्या शिक्षकांनी माझ्याशी असे वागले की जणू मी त्यांना कधीच सोडून गेलो नव्हतो. मला फटकारण्याऐवजी, त्यांनी नेहमीप्रमाणे माझे स्वागत केले आणि शांतपणे म्हणाले, "आज सकाळी आपण आपल्या ".नाश्त्यासाठी काय बनवू शकतो ते पाहूया
म्हणून मी त्याला म्हणालो, "पण महाराज, माझ्या "?जाण्यामुळे तुम्ही माझ्यावर रागावला नाहीत का
त्याने उत्तर दिले: "नक्कीच नाही, मी इतरांकडून काहीही अपेक्षा करत नाही, आणि म्हणून त्यांच्या इच्छा माझ्याशी विसंगत असू शकत नाहीत. मी वैयक्तिक फायद्यासाठी तुमचे शोषण करणार नाही आणि तुमच्या आनंदापेक्षा मला काहीही ".आनंददायी नाही
पहिल्यांदाच मला वाटले की कोणीतरी माझ्यावर खरोखर
!प्रेम करते
जर मी माझ्या वडिलांचे व्यवसाय सांभाळत असतो आणि नोकरी सोडली असती, तर ते माझ्यावर रागावले असते.

उदाहरणार्थ, जेव्हा मी एका आकर्षक नोकरीची ऑफर नाकारली (ज्या कंपनीत माझे वडील कार्यकारी होते), तेव्हा ते सात .दिवस माझ्याशी बोलले नाहीत
माझ्या वडिलांनी माझ्यावर प्रामाणिक पितृप्रेमाने प्रेम केले, पण ते आंधळे प्रेम होते, कारण त्यांना वाटले की .पैसा मला आनंदी करेल, पण पैसा माझा आनंद नष्ट करेल
काही काळानंतर, जेव्हा मी एकात्मिक शिक्षणासाठी माझी शाळा स्थापन केली, तेव्हा माझ्या वडिलांनी त्यांचे मत बदलले आणि म्हणाले, "मला आनंद आहे की तुम्ही ती नोकरी
. "स्वीकारली नाही
याउलट, माझ्या शिक्षकांचा दृष्टिकोन पूर्णपणे वेगळा होता, कारण मी मठ सोडला तरीही, त्यांचे माझ्यावरील प्रेम .बदलले नाही आणि त्यांनी मला दोष दिला नाही
* * *

हे परमेश्वरा, तुझ्या निर्मितीच्या भूतकाळ, वर्तमान आणि भविष्याच्या पलंगावर मी खूप वेळ झोपलो आहे आणि मी - .अनंतकाळचे मूल - चिंताग्रस्त झालो आहे
मी वारंवार संघर्ष केला, पण काही उपयोग झाला नाही.
तथापि, मी शेवटी भ्रामक सापेक्षतेच्या अडथळ्यांनी वेढलेल्या पलंगावरून उडी मारून यशस्वी झालो आणि तू मला तुझ्या हातात घेतले आणि शाश्वत शांतीच्या सुरांवर मला .हलवले
मी अनंतकाळचे मूल आहे - तुझे अनंतकाळ, हे प्रभू
.मी तुझ्या संपूर्ण अस्तित्वाच्या छातीवर डोके ठेवतो
* * *

मी स्वर्गातील पक्षी आहे: तुमच्या आशीर्वादित
.हातांनी बनवलेला स्वर्गातील पक्षी
तिने मला शोभा आणि उत्कृष्ट रंगांनी सजवले:
कोमलतेच्या खाली आणि आध्यात्मिक बहराच्या सोनेरी पंखांनी मी आनंदाच्या स्वर्गाच्या शोधात जीवनाच्या उदास,
कुरूप वातावरणात उंच भरारी घेतली आणि माझे तेजस्वी पंख .निराशेच्या काळ्या डागांनी रंगले होते
ये, माझ्या देवा, आणि तुझ्या स्वर्गातील पक्ष्याला ज्ञानाच्या किरणांनी आणि शांतीच्या शुद्ध, गोड पाण्याने .धुवा

* * *

एक प्रकारचा जीवाणू आहे जो फक्त दोन तासांत जन्माला .येतो, गुणाकार करतो आणि मरतो
या प्रकारची चाचणी अर्ध्या दिवसात किंवा एखाद्या व्यक्तीला ऐंशी वर्षांपर्यंतच्या दीर्घ कालावधीत चाचणी .करण्यासाठी आवश्यक असलेल्यापेक्षा कमी वेळात करता येते आपण जगत असलेली सत्तर किंवा ऐंशी वर्षे ही
अनंतकाळातील क्षणभंगुर क्षण आहेत. सापेक्ष दृष्टिकोनातून, आपल्यासोबत घडणारी प्रत्येक गोष्ट वर उल्लेख केलेल्या जीवाणूंच्या वेगाने घडते त्याच वेगाने घडते. अनंतकाळाच्या प्रत्येक क्षणभंगुर क्षणात, मानवी हिशोबानुसार अनेक वर्षे निघून जातात. म्हणून, वेळ वाया .घालवण्यासाठी खूप मौल्यवान आहे
* * *

एखाद्या व्यक्तीने असे करू नये जे त्याच्या विवेकाला मान्य नाही आणि त्याने स्वतःचे मालक असले पाहिजे. एकदा त्यांना कळले की ते त्यांच्या विचारांचे, भावनांचे आणि कृतींचे स्वामी आहेत, तर काहीही त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवू शकणार नाही किंवा त्यांच्यावर प्रभाव टाकू शकणार .नाही
* * *

जरी मनाचा शरीरावर मोठा प्रभाव असला तरी शरीराकडे .दुर्लक्ष करणे मूर्खपणाचे आहे
एखाद्या व्यक्तीने योग्य निरोगी अन्न खावे, .अस्वास्थ्यकर अन्नापेक्षा ते पसंत करावे
जर तुमच्या परिस्थितीमुळे तुम्हाला अशा लोकांसोबत राहावे लागत असेल जे तुम्हाला चिंताग्रस्त करतात, तर वेळोवेळी तुमचे वातावरण बदलणे उचित आहे. पण त्याहूनही चांगले म्हणजे तुमची मानसिक स्थिती बदलणे जेणेकरून तुम्हाला इतरांच्या कृतींचा त्रास होणार नाही. स्वतःला .बदला, आणि मग तुम्ही कुठेही शांती आणि आनंदाने जगू शकाल
* * *

संपूर्ण जग हे एका मानसिक आश्रयासारखे आहे काही लोक मत्सर आणि मत्सराने ग्रस्त असतात तर काही लोक राग, द्वेष आणि वासनेने ग्रस्त असतात ते त्यांच्या सवयी आणि भावनांचे

बळी असतात परंतु तुम्ही तुमच्या वातावरणात शांती निर्माण .करू शकता
* * *

भावनांचे मन आणि शरीरावर निश्चित परिणाम होतात. मत्सर आणि भीतीमुळे चेहरा फिकट दिसतो, तर प्रेमामुळे तो तेजस्वी .होतो
* * *

जेव्हा तुम्ही शांत राहू शकाल तेव्हा तुम्ही नेहमीच .आनंदी राहाल
जेव्हा तुम्ही चांगल्यासाठी बदल करण्याचा निर्णय
घेता तेव्हा लक्षात ठेवा की चांगली संगत आणि उदात्त प्रभाव तुमचे ध्येय साध्य करण्यासाठी अत्यंत महत्वाचे .आणि अपरिहार्य आहेत
वातावरणाचा प्रभाव - चांगला असो वा वाईट - इच्छाशक्तीपेक्षा अधिक मजबूत असतो, म्हणून इतरांशी .व्यवहार करताना आणि संवाद साधताना हे लक्षात घ्या स्वतःच्या उन्नतीसाठी स्वतःचे विश्लेषण करणे देखील .आवश्यक आहे
जर तुम्ही स्वतःचे विश्लेषण धैर्याने आणि भीतीशिवाय
करू शकलात तर तुम्ही इतरांच्या विश्लेषणाला तोंड देऊ शकाल .आणि त्यांच्या टीकेचा तुमच्यावर परिणाम होणार नाही
* * *

कोणीतरी म्हणेल: "मला आनंदाची किंवा आनंदाची पर्वा
नाही, मी यश मिळविण्यासाठी काहीतरी साध्य करण्यासाठी "जगतो, उदाहरणार्थ
दुसरा म्हणेल: "मी या जगात चांगले करू इच्छितो, जरी मी "दुःख आणि दुःखाच्या मध्यभागी असलो तरी
पण जेव्हा आपण त्यांच्या कल्पनांचे परीक्षण करतो तेव्हा आपल्याला आढळते की दोघेही आनंदासाठी झटतात. पहिला आनंदाशिवाय यशाची इच्छा करतो का? दुसरा स्वतः आनंद .अनुभवल्याशिवाय जगाचे कल्याण इच्छितो का? नक्कीच नाही त्यांना इतरांकडून होणाऱ्या शारीरिक वेदना आणि
मानसिक त्रासाची किंवा यश मिळवण्याच्या किंवा इतरांना मदत करण्याच्या अंतर्गत परिस्थितीमुळे होणाऱ्या वेदनांची पर्वा नसते, कारण पहिल्याला यशात खूप आनंद मिळतो

आणि दुसऱ्याला सर्व प्रतिकूल परिस्थितीतही इतरांना मदत .करण्यात पूर्ण आनंद मिळतो
बहुतेक निस्वार्थी हेतू आणि प्रामाणिक मानवतावादी प्रवृत्ती देखील आनंदाच्या जवळ जाण्याच्या वैयक्तिक .प्रवृत्तीतून उद्भवल्या आहेत
पण ते सुख संधीसाधू आणि संकुचित विचारसरणीच्या लोकांसाठी नाही, तर ते उदार आणि महान व्यक्तीचे सुख आहे .ज्याचे मन मोठे आहे, ज्याचे मन उदार आणि महान आहे
म्हणून, परोपकारी व्यक्ती स्वार्थाला स्वतःवर हुकूम
करू देत नाही, कारण जोपर्यंत व्यक्ती उदार मनाचा आणि दयाळू नसतो, तोपर्यंत तो शुद्ध आनंद मिळवणे अशक्य आहे, जेणेकरून तो स्वतःसह इतरांसाठीही आनंद शोधतो आणि त्याची इच्छा .करतो
ते एक सार्वत्रिक तत्व आहे जे बदलत नाही किंवा बदलत
नाही
* * *

सर्व लोकांना वैयक्तिकरित्या ओळखणे आणि
त्यांच्यामध्ये रस दाखवण्यासाठी आणि त्यांची सेवा .करण्यासाठी त्यांच्यावर जवळून प्रेम करणे आवश्यक नाही तुमच्या मार्गावर येणाऱ्या आणि खरोखरच गरजू असलेल्या प्रत्येकाला मैत्रीपूर्ण सेवा देण्यासाठी नेहमीच तयार .राहणे आवश्यक आहे
यासाठी मानसिक प्रयत्न आणि तक्रार न करता ते करण्याची प्रामाणिक इच्छाशक्ती आवश्यक आहे. दुसऱ्या शब्दांत, .त्यासाठी त्याग आवश्यक आहे
सूर्य हिरा आणि कोळशाच्या तुकड्यावर सारखाच चमकतो, परंतु हिऱ्यात काही गुणधर्म विकसित आणि वाढले आहेत ज्यामुळे तो सूर्यप्रकाश प्राप्त करू शकतो आणि तेज आणि .चमक दाखवू शकतो, तर कोळसा समान प्रकाश दाखवू शकत नाही आपण लोकांशी व्यवहार करताना हिऱ्यासारखे असले पाहिजे आणि वैभव आणि शुद्धतेने दैवी प्रेमाचा प्रकाश .प्रतिबिंबित केला पाहिजे
* * *

आपल्या शिष्यांना दिलेल्या भाषणात, गुरु परमहंस :म्हणाले

माझ्याबद्दलच्या तुमच्या भावना व्यक्त करणाऱ्या तुमच्या शब्दांबद्दल मला किती कृतज्ञता आहे हे मी शब्दात .व्यक्त करू शकत नाही
तुमच्या प्रामाणिकपणाबद्दल, तुमच्या आत्म्याच्या शक्तीबद्दल आणि तुमच्या हृदयातून येणाऱ्या शब्दांबद्दल .मी मनापासून आभारी आहे
तुमच्यामध्ये असण्याचा मला सन्मान वाटतो आणि या
जगातील माझ्या बंधू आणि भगिनींप्रती असलेले माझे महान .कर्तव्य नेहमीच लक्षात ठेवणे हा आनंद आहे
* * *

जो माणूस त्याच्या मालकांना मारहाण करायचा
जेव्हा तुम्हाला एखादी नवीन सवय लावायची असेल आणि एखादी वाईट सवय सोडून द्यायची असेल, तेव्हा शांतपणे आणि ताण न घेता, भुवयांच्या मध्ये असलेल्या कपाळावर असलेल्या इच्छाशक्ती आणि आध्यात्मिक जागरूकतेच्या केंद्रावर तुमचे मन केंद्रित करा आणि तुम्हाला जी चांगली सवय लावायची आहे ती दृढपणे सांगा. त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्हाला एखादी वाईट सवय सोडून द्यायची असेल, तेव्हा त्याच बिंदूवर लक्ष केंद्रित करा आणि दृढपणे सांगा की मेंदूतील सर्व मज्जासंस्थेचे मार्ग जिथे वाईट सवय .केंद्रित आहे ते पुसून टाकले गेले आहेत
मी तुम्हाला एका अशा माणसाची खरी कहाणी सांगेन जो कामाच्या ठिकाणी राग आल्यावर त्याच्या मालकांना थप्पड मारण्यात पटाईत होता. परिणामी, त्याला एकामागून एक नोकऱ्या गमवाव्या लागल्या कारण जेव्हा त्याला राग येत असे तेव्हा तो स्वतःवर पूर्णपणे नियंत्रण गमावून बसायचा आणि .जो कोणी त्याला विरोध करेल त्याला तो जे मिळेल ते मारायचा तो मदत मागण्यासाठी माझ्याकडे आला, म्हणून मी त्याला म्हणालो: "पुढच्या वेळी जेव्हा तुला राग येईल तेव्हा ".काहीही करण्यापूर्वी एक ते शंभर मोज
त्याने ती पद्धत वापरून पाहिली पण माझ्याकडे परत आला आणि म्हणाला: "मी ते केल्यावर माझा राग वाढतो आणि मी किती वेळ वाट पाहत आहे हे मोजताना रागाने आंधळा होतो" त्याची .प्रकृती निराशाजनक वाटत होती

मग तिने त्याला विचार करायला सांगितले आणि असे
वाटायला सांगितले की देवाचा प्रकाश त्याच्या मेंदूत भरून येत आहे, त्याचा राग शांत करत आहे, त्याच्या नसा शांत करत आहे, त्याच्या भावना मऊ करत आहे आणि स्वतःवरील रागाचे सर्व अंश काढून टाकत आहे आणि परिणामी तो एके दिवशी त्याच्या .रागाच्या झटक्यांपासून मुक्त होईल
तो पुन्हा माझ्याकडे परत आला आणि यावेळी तो मला
म्हणाला: "मी स्वतःला रागाच्या सवयीपासून मुक्त केले आहे "आणि त्याबद्दल मी कृतज्ञ आहे
मी त्याची परीक्षा घेण्याचे ठरवले, म्हणून मी काही मुलांना त्याला चिडवण्याचा प्रयत्न करण्यास सांगितले आणि मी अशा ठिकाणी लपलो जिथे मी त्याला पाहू शकलो पण तो मला पाहू शकला नाही मुलांनी त्याला वारंवार चिथावण्याचा प्रयत्न केला, पण तो शांत राहिला आणि त्याने प्रतिसाद दिला .नाही
* * *

अनंतकाळचे वचन आपल्या हृदयात आणि मनात भरून राहो
आणि जीवनातील प्रकरणे आणि घटना आपल्याला आठवण करून
देऊ द्या की मृत्यूची सावली प्रकाशाच्या मुलांना घाबरवत नाही ज्यांना आत्म्याच्या स्थायीतेची आणि त्याच्या .निर्मात्याशी असलेल्या जवळच्या संबंधाची जाणीव आहे
आपण हे समजून घेऊया की जीवन आणि मृत्यू हे देवाच्या समुद्रातील दोन लाटा आहेत आणि आत्मा, जो वैश्विक महासागरातील एक थेंब आहे, त्याचे मूळ स्वरूप बदलल्याशिवाय आणि त्याच्या शाश्वत स्रोतापासून वेगळे न होता या दोन .लाटा स्वीकारतो
चला आपले खरे स्वरूप अज्ञानाच्या कोठडीतून बाहेर
काढून प्रकाश आणि ज्ञानाच्या शिखरावर आणण्यासाठी काम .करूया
जेव्हा आपण आपल्या चेतनेला शरीराच्या बंधनांपासून, नकारात्मक विचारांपासून आणि अस्वस्थ प्रभावांपासून मुक्त करतो, तेव्हा आपण आपल्या आध्यात्मिक स्वभावाला स्पर्श करू आणि आपल्याला जाणवेल की आपण कधीही मावळत .नसलेल्या दिव्य सूर्याचे शाश्वत किरण आहोत
* * *

जे समदा किंवा वैश्विक परमानंदाच्या अवस्थेत
पोहोचतात त्यांना आढळते की घन पदार्थ द्रवपदार्थात .बदलतात
द्रवपदार्थांपासून वायू, वायूंपासून उर्जेपर्यंत आणि ऊर्जापासून वैश्विक चेतनापर्यंत, आणि त्याला वर्णनाला आव्हान देणारा एक जबरदस्त आनंद वाटतो आणि तो नवीकरण केलेल्या आनंदापासून, अनंत ज्ञानापासून, परम शांतीपासून, पूर्ण उपस्थितीची भावनापासून किंवा वैश्विक आत्म्याच्या मध्यभागी स्वतःचे वितळणे यापासून चेतनेच्या विविध अवस्था .अनुभवतो
* * *

मज्जातंतू पुनर्प्राप्ती
खोल, शांत ध्यानात, जीवनशक्ती मेंदूतून सर्व अवयवांमध्ये वाहते, ऊतींमधून प्रकाशाचे ठिणगे बाहेर पडतात आणि जीवनावश्यक प्रवाह मणक्यातून वाहतो आणि शरीराच्या सर्व पेशींना व्यापण्यासाठी वितरित होतो, उपचारात्मक उर्जेच्या प्रवाहाने संतृप्त होतो आणि .परिणामी नसा ताजेतवाने होतात
* * *

:चुंबकांचे प्रकार
सामान्य चुंबकांवरून आपण पाहू शकतो की चुंबकाच्या .आकर्षणाची शक्ती चुंबकाच्या गुणवत्तेवर अवलंबून असते एक लहान चुंबक लहान गोष्टींना आकर्षित करतो आणि एक
मजबूत चुंबक मोठ्या गोष्टींना आकर्षित करतो
अशाप्रकारे, मानवी चुंबक त्याच्या आकर्षण शक्तीनुसार आकर्षित करतो
मानवी चुंबकत्वाचेही अनेक प्रकार आहेत; काही भौतिक गोष्टींना आकर्षित करतात, काही मानसिक शक्तींना आकर्षित करतात आणि काही आध्यात्मिक फायदे आकर्षित करतात—असे .फायदे जे बहुतेकदा गुप्त किंवा विसरलेले असतात आत्म्याच्या खाणींमधील मौल्यवान रत्ने शोधा, आणि तुम्ही विजेते व्हाल तुमच्या इच्छित ध्येयाचा पाठलाग करा आणि खात्री बाळगा की पवित्र चुंबकत्व देवाला तुमच्याकडे आकर्षित करेल - सर्व शक्ती आणि चांगुलपणाचा स्रोत आणि .जीवनातील सर्वात मोठा फायदा

पुष्टीकरण: मी सर्व चांगल्या गोष्टी आणि सर्व
ज्ञानाचे किरणे स्वतःकडे आकर्षित करण्यासाठी धन्य .आध्यात्मिक चुंबकत्वाचा वापर करेन
* * *

देव माझे जीवन आहे तो माझे प्रेम आहे तो एक मंदिर आहे .जिथे माझे हृदय उपासनेसाठी बोलावते
देव माझे ध्येय आहे, कारण त्याच्या मदतीशिवाय मी माझे .कर्तव्य पार पाडू शकत नाही
म्हणूनच मी त्याला मनापासून आणि आत्म्याने शोधत होतो, .तोपर्यंत तो सापडला नाही
दैवी, तेजस्वी प्रेम आणि पूर्ण दृढनिश्चयाशिवाय, .वैश्विक प्रिय व्यक्ती शोधणे कठीण आहे
* * *

असा दिवस येईल जेव्हा एखादी व्यक्ती हे जग सोडून जाईल. काही जण त्याला प्रेमाने आठवतील आणि त्याच्यासाठी रडतील, तर काही जण त्याला वाईट रीतीने आठवतील, परंतु त्याचे सर्व .वाईट आणि चांगले विचार त्याच्यासोबत असतील
म्हणून, एखाद्या व्यक्तीचे कर्तव्य आहे की त्याने आपल्या विचारांवर लक्ष ठेवले पाहिजे, त्याच्या कृतींची छाननी केली पाहिजे, त्याच्या चुका सुधारल्या पाहिजेत, स्वतःचे मूल्यांकन केले पाहिजे आणि सर्वोत्तम प्रयत्न .केले पाहिजेत
जोपर्यंत तुम्ही योग्य गोष्ट करण्याचा प्रयत्न करत आहात तोपर्यंत लोक तुमच्याबद्दल काय म्हणतात याकडे लक्ष .देऊ नका
मी कोणाशीही वैर न करण्याचा प्रयत्न करतो आणि मला
खोलवर माहित आहे की मी सर्वांशी दयाळू आणि प्रामाणिक .राहण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न केला आहे
पण मला लोक माझ्याबद्दल काय मत देतात, प्रशंसा असो वा निंदा, याची पर्वा नाही, कारण देव माझ्यासोबत आहे आणि मी .त्याच्यासोबत आहे, आणि तेच सर्वात महत्त्वाचे आहे
* * *

जेव्हा दोन व्यक्तींमध्ये किंवा लोकांच्या गटामध्ये पूर्णपणे आध्यात्मिक आधारावर मैत्री निर्माण होते,

वैयक्तिक हेतू आणि ध्येये नसलेली, तेव्हा ती शुद्ध मैत्री .त्या प्रत्येक मित्राच्या आत्म्याला शुद्ध करते मैत्रीने शुद्ध झालेले हृदय एकता आणि जवळीकतेचे दार .उघडते
या हृदयाद्वारे, बंधुप्रेमाच्या रचनेत प्रवेश करण्यासाठी आणि शांती आणि शांतीचा आनंद घेण्यासाठी अधिक .चांगल्या आत्म्यांना आकर्षित करणे शक्य होते
* * *

मला माझ्या स्वतःच्या गोष्टींपेक्षा इतरांच्या गोष्टींची जास्त काळजी आहे, कारण मी जे काही करतो ते देवाच्या फायद्यासाठी करतो आणि मी ते माझ्या स्वतःच्या .कृतींपेक्षा जास्त इच्छा आणि उत्साहाने करतो
जर निकाल विपरीत किंवा असमाधानकारक असतील, तर मला
त्याची पर्वा नाही किंवा मी नाराज होत नाही कारण मला वाटते की मी देवाप्रती माझे कर्तव्य बजावले आहे, जो माझा उद्देश आहे आणि हेतूमागील आहे, आणि कारण मी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न केले आहेत आणि मी प्रयत्नांची किंवा परिणामाची आसक्त न राहता मोठ्या आनंदाने आणि दृढनिश्चयाने प्रयत्न .पुन्हा करेन
जर मी फक्त स्वतःसाठी काम करत असतो, तर मी नेहमीच
काळजी आणि चिंतेचा बळी असेन. पण जोपर्यंत माझे ध्येय देवाला संतुष्ट करणे आहे, तोपर्यंत परिणाम त्याच्यासाठी आहेत, माझ्यासाठी नाहीत. हा माझा जीवनाकडे पाहण्याचा दृष्टिकोन आहे आणि त्यात मला माझे आराम आणि स्वातंत्र्य .मिळते
:यशाच्या शिडीवरील पायऱ्या
कठोर परिश्रम -
सर्जनशील क्षमता -
योग्य निर्णय
कचरा वाचवणे आणि टाळणे
प्रयत्न करणे आणि अपयशानंतर पुन्हा प्रयत्न करणे - स्वयं-शिस्त आणि स्वयं-सुधारणा
सर्जनशील ऊर्जा सक्रिय करणे -
इतरांना मदत करणे

शिवाय, आपण देवावर चिंतन केले पाहिजे, जो सर्व - चांगुलपणाचा स्रोत आहे आणि सर्व यश आणि आशीर्वादाचा उगम .आहे
* * *

मी तुला एक असे गाणे गातो जे यापूर्वी कधीही उच्चारले गेले नाही आणि मी तुला माझे खरे संगीत समर्पित करतो जे .माझे हृदय खोलवर आणि त्याच्या तारांवर वाजते
मी माझे हे पहिले स्तोत्र रचले आहे आणि येथे मी ते .तुम्हाला शुद्ध अर्पण म्हणून सादर करत आहे
मी तुम्हाला इतरांनी रचलेले कोरडे, बौद्धिक संगीत
.किंवा अलंकृत संगीत सादर करणार नाही
मी तुला माझ्या हृदयातील साध्या, भोळ्या सुरांपेक्षा .काहीही देणार नाही
मी तुम्हाला ग्रीनहाऊसमध्ये लागवड केलेले आणि भावना आणि आकांक्षांनी भरलेले गुलाब देणार नाही, तर मी तुम्हाला माझ्या आकांक्षांच्या शेतात आणि माझ्या आयुष्यातील .कुरणात नुकतीच उगवलेली रानफुले अर्पण करेन
* * *

एखाद्या व्यक्तीला विशिष्ट वैशिष्ट्यांनुसार
.इतरांचे विश्लेषण आणि वर्गीकरण करणे सोपे असते
पण एखाद्या व्यक्तीला प्रामाणिकपणे आणि सत्यतेने स्वतःवर प्रकाश टाकणे कठीण असते तरीही त्यांना आवश्यक असलेल्या सुधारणा आणि बदलांना समजून घेण्यासाठी त्यांनी .नेमके हेच केले पाहिजे
आपल्या वैयक्तिक वैशिष्ट्यांना जाणून घेण्याचा
उद्देश म्हणजे आपण इतरांवर कसा प्रभाव पाडतो हे समजून .घेणे
लोक जाणीवपूर्वक किंवा अजाणतेपणे एखाद्या
व्यक्तीच्या स्वभावाचे संस्कार विकसित करतात आणि त्यातून निघणाऱ्या कंपनांवरील त्यांची प्रतिक्रिया संबंधितांसाठी एक सूक्ष्म संकेत असते आणि ज्ञानी लोक हा .संकेत समजतात
* * *

:मानसिक विकासातील अडथळे हे आहेत

स्वतःवर प्रेम (स्वार्थ), अहंकार, लोभ, क्रोध, द्वेष, मत्सर आणि इतर वाईट गुण जे एखाद्या व्यक्तीला .त्याच्यापेक्षा खोल अज्ञानाकडे घेऊन जातात किंवा ढकलतात स्वातंत्र्याकडे नेणाऱ्या मार्गाचे अनुसरण करणे आवश्यक आहे, कारण मानवी इच्छा सतत नूतनीकरण होणाऱ्या सवयींमुळे चालतात आणि क्वचितच एका मर्यादेपर्यंत संपतात .किंवा थांबतात
या सवयी आत्म्याला कैद करतात आणि बंदिवान ठेवतात, ज्यामुळे त्याच्या मालकाला मुक्ती आणि मुक्तीच्या .मार्गावर चालणे अशक्य होते
* * *

:जीवनाचा मार्ग खालीलप्रमाणे आहे
एका बाजूला अज्ञानाची काळी दरी आहे आणि दुसऱ्या
.बाजूला ज्ञानाचा तेजस्वी प्रकाश आहे
जेव्हा आपण शहाणपणाने वागतो तेव्हा आपण मुक्तीच्या मार्गावर सुरक्षितपणे पाऊल टाकतो आणि आपल्याला जे हवे आहे .ते मिळवतो
* * *

संपूर्ण विश्व ही दैवी इच्छेची निर्मिती आहे आणि
जेव्हा आपण त्या आशीर्वादित इच्छेशी स्वतःला जुळवून घेतो तेव्हा आपल्याला जे हवे आहे ते सहजतेने आपल्यापर्यंत .येते
* * *

जेव्हा लोक पूर्व प्रशिक्षणाशिवाय मानवी भावनांच्या जटिल यंत्रणेशी व्यवहार करण्याचा प्रयत्न करतात तेव्हा .त्याचा परिणाम अनेकदा वेदनादायक असतो
मानवी वर्तनाचा नियम समजून घेण्यात आनंद आहे हे फार
.कमी लोकांना कळते
म्हणूनच काही लोक त्यांच्या मित्रांशी आणि
कुटुंबातील सदस्यांशी भांडतात; ते इतरांना समजून घेत .नाहीत आणि स्वतःच्या वैयक्तिक त्रुटी पाहत नाहीत आपल्या प्रियजनांच्या चुकीच्या कृतींना सहकार्य न करणे महत्वाचे आहे, तर त्या कृतींना रचनात्मक आध्यात्मिक .कृतींनी शांतपणे विरोध करणे महत्वाचे आहे

आपल्या प्रियजनांच्या असामान्य वर्तनाला तोंड देण्यासाठी आपण कठोर पद्धतींचा अवलंब करू नये हे देखील .महत्त्वाचे आहे
* * *

धूर्त शिकारीने आपल्याला फसवले. आपण सुरक्षिततेच्या खोट्या भावनेसाठी उथळ पाण्यात तरंगतो तर अज्ञानाचे एक .प्राणघातक जाळे आपल्यावर आदळते
मासेमारीच्या जाळ्या रोज टाकताना, बरेच जण अडकतात आणि .फक्त काही जण वाचतात
हे असीम दया, आम्हाला वासना, अनियंत्रित महत्त्वाकांक्षा आणि गुदमरणाऱ्या सांसारिक आसक्तींच्या !घातक पाशांपासून वाचव
चला आपण आत्म्याच्या शांत समुद्राच्या खोलवर डुंबूया जिथे दैवी मिलन आहे, आणि आपण बंदिवासाच्या बेड्या आणि !गुलामगिरीच्या साखळ्यांपासून मुक्त होऊया
* * *

गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला प्रोत्साहन देत :म्हणाले
जर तुम्ही तुमच्या प्रामाणिकपणा, प्रामाणिकपणा आणि देवावरील प्रेमाद्वारे तुमच्या प्रार्थना त्याच्यापर्यंत पोहोचवू शकत असाल, तर तुमच्या चुका समुद्रापेक्षा खोल आणि हिमालयापेक्षा उंच असल्या तरी .काही फरक पडत नाही
देव तुमच्या मार्गातील अडथळे दूर करेल, भूतकाळातील जड ओझ्यांपासून तुम्हाला मुक्त करेल आणि भूतकाळातील चुका .पुन्हा करण्याची तुमची इच्छा नाहीशी होईल
कधीकधी तुम्ही स्वतःला अंधाराच्या जाड थराखाली सापडू .शकता, परंतु तरीही तुम्ही शाश्वत ज्योतीची ठिणगी राहता .तुम्ही ठिणगी लपवू शकता, पण ती नष्ट करू शकत नाही
* * *

चांगल्या हेतूने प्रेरित असलेल्या दयाळू शब्दांनी
आणि प्रामाणिक सल्ल्याद्वारे इतरांना आनंदी करणे ही एक अद्भुत गोष्ट आहे आणि महान आत्म्यांचे वैशिष्ट्य असलेले .कुलीनतेचे लक्षण आहे

चावणे, दुखावणारे शब्द, व्यंग्यात्मक नजरा किंवा आम्लयुक्त सूचनांद्वारे दुसऱ्या व्यक्तीला इजा पोहोचवण्याच्या बाबतीत, या अपमानास्पद आणि त्रासदायक .पद्धती आहेत ज्या दयाळू लोक वापरत नाहीत
व्यंग्य चुकीच्या व्यक्तीमध्ये बंडखोरी आणि रागाची भावना प्रकट करण्यास मदत करते, तर मैत्रीपूर्ण शब्द त्याच्यामध्ये पश्चात्ताप निर्माण करतात, याचा अर्थ असा होतो की व्यक्ती त्याच्या चुका ओळखते आणि त्या पुन्हा .पुन्हा करत नाही
* * *

एका विद्यार्थ्याने म्हटले, "गुरुजी, मला कधीच स्वर्गावर विश्वास बसला नाही. ते ठिकाण खरोखर अस्तित्वात "?आहे का
:शिक्षक परमहंसांनी उत्तर दिले
हो, जे देवावर प्रेम करतात आणि त्यांच्यावर विश्वास" ठेवतात ते मृत्यू आल्यावर त्या स्वर्गात जातात. त्या अलौकिक जगात, एखाद्या व्यक्तीकडे विचारांच्या सामर्थ्याने, त्याला हवे असलेले काहीही त्वरित ".प्रत्यक्षात आणण्याची क्षमता असते
अलौकिक शरीर तेजस्वी प्रकाशाने बनलेले आहे. त्या अद्भुत क्षेत्रात पृथ्वीवरील रहिवाशांना अज्ञात ध्वनी .आणि प्रकाश आहेत
* * *

आनंद स्वतःमध्ये अधिकाधिक शोधला पाहिजे आणि भौतिक .गोष्टींमध्ये कमी-अधिक प्रमाणात शोधला पाहिजे तुमच्या मनात आनंदी राहा जेणेकरून बाह्य गोष्टी तुमच्या शांततेला भंग करू शकणार नाहीत आणि तुमचे संतुलन .बिघडू शकणार नाहीत
या जीवनात आंतरिक आनंद ही एकमेव आकांक्षा आहे ज्यासाठी प्रयत्न करणे योग्य आहे आणि ती मिळविण्यासाठी .चिकाटी आणि दृढनिश्चय पुरेसे आहे
.आनंद हे माणसाच्या आत देवाचे सिंहासन आहे
* * *

.बरेच लोक जागे आहेत असे वाटते, पण ते जागे नाहीत

ते बहुतेक बेशुद्ध असतात तुम्ही अशा लोकांबद्दल ऐकले असेल जे झोपेत चालतात आणि "आग! आग!" असे ओरडतात किंवा .बोलतात आणि व्याख्यान देतात
बहुतेक लोक असेच असतात. अर्थात, मी अशा लोकांबद्दल
बोलत नाही जे प्रामाणिकपणे आध्यात्मिक अज्ञानाच्या .झोपेतून त्यांची जाणीव जागृत करू इच्छितात
चुकीच्या वर्तनाच्या आणि चुकीच्या जीवनशैलीच्या ढिगाऱ्याखाली स्वतःला गाडलेल्यांना जागे करण्यासाठी आपण .काम केले पाहिजे
ते करण्यासाठी, आपण प्रथम आपल्या चेतनेला
अज्ञानाच्या कचऱ्यातून दैवी ज्ञानाच्या प्रकाशात जिवंत .केले पाहिजे
* * *

मैत्री म्हणजे आपल्या प्रेमींच्या डोळ्यांतून
चमकणारे देवाचे प्रेम, आणि वैश्विक प्रेमासह शाश्वत एकतेचा गोडवा चाखण्यासाठी आपल्याला स्वर्गीय घरी .परतण्याचे त्याचे आवाहन आहे
मैत्री ही एक पवित्र वाणी आहे जी आत्म्यांना अहंकार
आणि स्वार्थाच्या जाणीवेपासून मुक्त होण्यास आवाहन करते .जी आपल्याला देव आणि मानवतेपासून वेगळे करते
खरी मैत्री ही जाणीव असलेल्या आत्म्यांमधील एक आशीर्वादित बंधन आहे, जे त्यांच्या मैत्रीद्वारे देवाचे शुद्ध प्रेम आणि वैश्विक आत्म्याचे पवित्र गुण प्रदर्शित .करतात
.खरी मैत्री व्यापक आणि सर्वसमावेशक असते
इतरांना वगळून एका विशिष्ट व्यक्तीबद्दल स्वार्थी .आकर्षण हे मैत्रीतील एक मोठा अडथळा आहे
प्रेमाच्या सीमा कुटुंब, शेजारी आणि संपूर्ण जगाला .सामावून घेण्यासाठी विस्तारल्या पाहिजेत
सार्वत्रिक मित्र हा उदार मनाचा असतो, देवाच्या प्राण्यांवर प्रेम करतो आणि तो जिथे जातो तिथे आणि जिथे .वळतो तिथे उदारतेने त्याचे प्रेम पसरवतो
या उदात्त तत्त्वांचे पालन सर्व महान लोकांनी केले .आणि त्यांचे समर्थन केले

कौटुंबिक प्रेम हे आध्यात्मिक मैत्रीचा पाया
.रचण्याचे प्रारंभिक प्रशिक्षण आहे
सर्व वंशांच्या सर्व लोकांच्या नसांमध्ये एकच रक्त .वाहते
जरी आपण वेगवेगळ्या राष्ट्रीयत्वाचे आणि वांशिकतेचे असलो तरी, एकाच दैवी स्रोताशी संबंधित असल्यामुळे आपण .जागतिक बंधनांनी एकत्रित आहोत
* * *

आत्म्याला मानवनिर्मित तुरुंगात कैद करता येत नाही
कारण तो मूळात सार्वत्रिक आहे आणि त्याच्या मालकीचाही .सार्वत्रिक आहे
* * *

जर आपल्याला कधीतरी जीवनाचा आनंद घ्यायचा असेल तर ती
.वेळ आता आहे, उद्या किंवा पुढच्या वर्षी नाही
पुढच्या वर्षी चांगल्या आयुष्यासाठी सर्वोत्तम तयारी .म्हणजे या वर्षी एक सुसंवादी, संतुलित आणि आनंदी जीवन आनंद आणि समाधानांनी भरलेले भविष्यातील जीवन (मृत्यूनंतरचे) आपल्या जीवनशैलीवर, आपल्या विचारसरणीवर आणि या जीवनात आपण कसे वागतो आणि कसे वागतो यावर अवलंबून .असते
आजचा दिवस आपल्या आयुष्यातील सर्वात महत्वाचा आणि .अर्थपूर्ण दिवस असावा
* * *

ध्यान हे असे साधन आहे ज्याच्या मदतीने चेतनेच्या चेहऱ्याला झाकणारे आणि अस्पष्ट करणारे थर काढून टाकले जातात आणि त्याचा वापर करून दिव्य आनंदाचा सतत वाहणारा .झरा फुटतो
ध्यान आणि पूर्ण विश्रांती, किंवा गोंधळलेल्या इंद्रियांमधून जाणीवपूर्वक विचार काढून टाकणे, हा देवाला जाणून घेण्याचा खरा आणि प्रभावी मार्ग आहे जर आपण ध्यान करण्याशिवाय सर्व काही करू शकलो, तर विचार स्थिर असताना (त्यात तुमच्या प्रभूकडून शांतता असते) आणि दैवी शांती (मी तुमच्यासाठी शांती सोडतो) यांच्याशी सुसंगत असताना .मिळणाऱ्या आनंदाइतका आनंद आपल्याला मिळणार नाही

एकाग्रता आणि ध्यानाच्या योग्य पद्धतीचा वापर करून
.हा दिव्य परमानंद अनुभवता येतो
* * *

जर तुम्ही तुमच्या खोलीच्या छतावर दरवाजा शोधलात, तर तुम्ही योग्य शोध पद्धत वापरल्याशिवाय आणि भिंतीकडे न .पाहता, अनेक वर्षे शोधले तरी तुम्हाला तो सापडणार नाही
* * *

असा दिवस येईल जेव्हा मी या जगाचा निरोप घेईन, पण जोपर्यंत मी या पृथ्वीवर आहे तोपर्यंत माझा सर्वात मोठा आनंद माझ्यावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना देवाच्या चमत्कारांबद्दल सांगण्यात आहे आणि माझी इच्छा त्या दैवी प्रकाशाची त्यांची तळमळ वाढवण्यात आहे ज्याने मला .अवर्णनीय आराम, स्वातंत्र्य आणि सुरक्षितता दिली आहे
* * *

विश्वाचा इतिहास, त्याच्या सर्व सूक्ष्म तपशीलांसह, अनंतकाळच्या तिजोरीत जतन केलेला आहे - तो आणखी एक परिमाण आहे येथे या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी, जाडी आणि उंची जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे हे परिमाण अस्तित्वात नाहीत त्या अलौकिक स्तरावर सर्व काही पारदर्शक आहे; सर्वकाही चेतना आणि जाणीव आहे चवीची भावना ही एक संवेदना आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे ही सर्व चेतना आहेत आणि ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नांमध्ये पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे आपण उच्च क्षेत्रात शुद्ध, पारदर्शक चेतना किंवा भावनांसह या सर्व .संवेदना अनुभवू शकतो
मी सध्या बोलत असताना हेच पाहत आहे. मी या शरीरात
नाहीये, तर मी अस्तित्वात असलेल्या सर्व गोष्टींचा एक भाग आहे आणि मी ज्या गोष्टी पाहतो त्या माझ्यासाठी तितक्याच .खऱ्या आहेत जितक्या तुम्ही माझ्यासाठी आहात
देवाला सर्वत्र पाहण्यासाठी आणि स्वप्न आणि
वास्तवातील फरक जाणून घेण्यासाठी माणसाला जागे होणे .आवश्यक आहे

मी जिथे आहे तिथे मला अनेकदा अनंतता दिसते आणि मला ते स्थान अनंतात दिसते. प्रत्येक गोष्ट त्या शाश्वत .स्रोताकडून जीवन घेते
मी लहान असताना, मी रात्रंदिवस बसून प्रार्थना
.करायचो, पण उत्तर किंवा प्रतिसाद मिळाला नाही
एका बाजूला मी मानवता पाहिली, आणि दुसऱ्या बाजूला .अनंतकाळ जो माझ्याशी बोलत नव्हता
जरी मला वाटले की मी एकटा आहे आणि सर्वांनी मला सोडून दिले आहे, तरी देवाने मला सोडले नाही कारण तो नेहमीच माझ्यासोबत गुप्तपणे, माझ्या विचारांच्या आणि भावनांच्या .मागे उपस्थित होता
आणि जेव्हा मला माझ्या आतला प्रकाश दिसू लागला,
तेव्हा माझा आत्मा रहस्यमयपणे त्या आशीर्वादित दिव्य .सुगंधाने भरून गेला
मला झाडांची मुळे आणि त्यातून वाहणारा रस दिसत होता
आणि मला देवाच्या जवळचा अनुभव आला ज्याने मला सांत्वन .दिले आणि माझे हृदय शांत केले
मी रात्रंदिवस वारंवार प्रार्थना केली आणि हाक मारली, आणि जेव्हा गोष्टींचा माझ्यासाठी तेज आणि अर्थ गेला, तेव्हा मी जग आणि त्यातील सर्व गोष्टींचा, आनंदासह, त्याग केला, कारण ते भौतिक आनंद असू शकते या भीतीने, आणि मला देव .सापडला जो आता नेहमीच माझ्यासोबत आहे
जग मला सोडून देईल, पण देव मला एका क्षणासाठीही सोडणार .नाही
देवच सर्वकाही आहे हा हॉल आणि त्याच्या सभोवतालचे
विश्व माझ्या चेतनेच्या पडद्यावर हलत्या प्रतिमांसारखे .तरंगत आहे
मी पाहतो आणि मला शुद्ध आत्मा, पारदर्शक प्रकाश आणि .सौम्य चेतना याशिवाय काहीही दिसत नाही
माझे शरीर, तुमचे शरीर आणि जगातील सर्व गोष्टी त्या
एका दिव्य प्रकाशातून बाहेर पडतात जेव्हा मी तो प्रकाश .पाहतो तेव्हा मला दुसरे काहीही दिसत नाही
जेव्हा तुम्ही स्क्रीनकडे पाहता तेव्हा तुम्हाला हलत्या प्रतिमा दिसतात, पण जेव्हा तुम्ही मागे वळून पाहता (पारंपारिक चित्रपटगृहात), तेव्हा तुम्हाला स्क्रीनवर

फक्त प्रकाशाचा किरण चमकताना दिसतो. हे अविश्वसनीय वाटते, .पण ते खरे आहे
मी या गोष्टींबद्दल बोलायचो, पण आता मी अशा लोकांशी
बोलत नाही जे उदासीन किंवा बेफिकीर आहेत पण देवाने मला यावेळी तुमच्याशी बोलण्याची परवानगी दिली आहे सर्व काही क्षणभंगुर आहे जे शाश्वत आहे त्यासाठी प्रार्थना करा
* * *

आपण या जगात आलो आहोत जिथून आपल्याला माहित नाही, त्यामुळे जीवनाच्या उत्पत्तीबद्दल आणि उद्देशाबद्दल .आपल्याला आश्चर्य वाटणे स्वाभाविक आहे
आपण या जगाच्या निर्मात्याबद्दल ऐकतो, त्याच्याबद्दल वाचतो आणि संपूर्ण विश्व त्याच्या दिव्य मनाच्या .अस्तित्वाची घोषणा करते
ज्याप्रमाणे एका लहान घड्याळाचे छोटे आणि अचूक भाग
आणि उपकरणे आपल्याला घड्याळ बनवणाऱ्याचे कौतुक करायला लावतात
ज्याप्रमाणे मोठ्या आणि गुंतागुंतीच्या
कारखान्यातील यंत्रे आपल्याला आश्चर्यचकित करतात आणि त्यांच्या शोधकर्त्याबद्दल कौतुकाची भावना निर्माण करतात, त्याचप्रमाणे जेव्हा आपण निसर्गाचे चमत्कार पाहतो तेव्हा त्यांच्यामागे लपलेल्या बुद्धिमत्तेमुळे आपण :आश्चर्यचकित होतो आणि आपल्याला आश्चर्य वाटते
या फुलाला त्याचा तेजस्वी, सूर्याभिमुख आकार कोणी" "?दिला
त्याचा सुगंध आणि सौंदर्य कुठून आले? आणि त्याच्या पाकळ्या इतक्या उत्कृष्ट अचूकतेने कशा तयार झाल्या आणि ?इतक्या अद्भुत, आनंदी रंगांनी रंगवल्या गेल्या
* * *

मी माझ्या विचारांच्या खोलीत तुला अनुभवतो, माझ्या खोल भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती मला जाणवते आणि माझ्या .प्रेमाच्या बागेत तुला बहरताना मी पाहतो
तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने मला भरून टाक,
.जेणेकरून मी तुझ्या आशीर्वादित सुगंधाचा आनंद घेऊ शकेन आकाश, तारे, विचार आणि भावना यांच्या पलीकडे
माझ्याकडे या. मला तुमचा सर्वात पवित्र चेहरा दाखवा आणि

मला माझ्या आत्म्यात, माझ्या सभोवताल आणि सर्वत्र तुमचे .अस्तित्व जाणवू द्या
मी युगानुयुगे, युगे, इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेच्या मार्गांवर तुला शोधत आहे आणि आता मला जाणवले आहे की तू माझ्या आत्म्यात राहतोस आणि माझ्या सर्वात पवित्र .भावनांना प्रेरणा देतोस
भावनांच्या, विचारांच्या आणि आत्म्याच्या .स्पंदनांच्या फुलांच्या मागे आता माझ्यापासून लपू नकोस माझ्या आत्म्याला तुझ्या ज्ञानाच्या रत्नांनी सजव, तुझ्या आनंदाच्या झुळूकांनी माझ्यात फुंक, आणि माझ्या दृष्टीपासून आणि माझ्या अंतर्दृष्टीपासून तुला लपवून .ठेवणारा अंधार माझ्यापासून दूर कर
हे तू जो तारे आणि निळ्या आकाशाच्या पलीकडे आहेस, आणि वातावरणाच्या थरांच्या पलीकडे आहेस, सर्व प्राणी आणि अस्तित्व माझ्या प्रेमाच्या कुजबुजांना स्वीकारा आणि माझ्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमाने, तुझ्या प्रकाशाने .आणि तुझ्या शांतीने विसर्जित करा
* * *

जर तुम्हाला दैवी प्रेमाचा एक कणही जाणवला, तर
तुम्हाला एक अवर्णनीय आणि जबरदस्त आनंद मिळेल जो टाळता .येणार नाही
जेणेकरून ते रोखणे तुमच्यासाठी कठीण होईल
जेव्हा आपण देवाशी एकरूप होतो, तेव्हा आपली धारणा अमर्याद होते आणि संपूर्ण अस्तित्वाच्या महासागरीय खोलीत .विलीन होते
.आपण खूप आनंद आणि सर्वोच्च दैवी प्रेम अनुभवतो
* * *

काही लोकांना दुःखद कादंबऱ्या वाचण्याचे व्यसन असते
आणि ते त्यांना त्यांचे आवडते वाचन साहित्य मानतात आणि त्यांना वाटते की ते त्यांच्या आयुष्याच्या शेवटपर्यंत .त्यांचा आनंद घेत राहतील
पण जर त्यांनी स्वतःचे विश्लेषण केले तर त्यांना असे आढळून येईल की त्या प्रकारचे साहित्य सतत वाचल्याने ते .अनेकदा नैराश्यग्रस्त आणि चिडचिडे होतात

या नैराश्यामुळे, ते ती सवय मोडू इच्छितात आणि
त्याऐवजी पुस्तके आणि आध्यात्मिक साहित्य वाचण्याची सवय लावू शकतात जे त्यांच्या विचारांना प्रेरणा देतात आणि .त्यांच्या भावनांना सुदृढ, उदात्त कल्पनांनी पोषित करतात जर त्यांनी तो बदल केला तर त्यांना आढळेल की
जाणीवपूर्वक विवेक आणि दृढ निश्चयामुळे त्यांच्या जीवनात .एक अद्भुत नवीन वळण आले आहे
आपण इच्छित असल्यास आपण स्वतःला खूप लवकर बदलू शकतो
हे खरे आहे, परंतु वर्षानुवर्षे चालत आलेले नमुने आणि सवयी बदलण्यासाठी खरा प्रयत्न आणि प्रबळ इच्छाशक्तीची .आवश्यकता असते
जुनी आणि खोलवर रुजलेली सवय नष्ट करण्यासाठी, वाईट
सवय निष्प्रभ होईपर्यंत आणि तिची शक्ती लकवाग्रस्त होईपर्यंत दृढनिश्चयाच्या सर्व शक्ती उलट दिशेने सक्रिय .केल्या पाहिजेत
बहुतेक लोकांमध्ये यासाठी आवश्यक असलेला संयम आणि सहनशीलता नसते. परंतु एखाद्याने हे लक्षात ठेवले पाहिजे की एखाद्याने जे निर्माण केले आहे किंवा केले आहे ते पुसले .जाऊ शकते किंवा पूर्ववत केले जाऊ शकते
* * *

आपण अहंकाराच्या सीमा सोडून आध्यात्मिक प्रगतीच्या .विशाल, विस्तीर्ण कुरणात भटकूया
आणि काळाच्या काफिल्याप्रमाणे, जो नेहमीच जीवनाच्या मार्गांवर प्रवास करत असतो, त्याचप्रमाणे आत्म्याच्या काफिल्यालाही दैवी आत्म्याच्या बाहेरील बाजूस सर्वात .मोठ्या विस्ताराच्या मार्गांवर प्रवास करावा
जीवनातील सर्वात महत्वाची कर्तव्ये पार पाडण्यासाठी पुढाकार घेण्याची भावना बहुतेकदा मानवी सवयींच्या .ढिगाऱ्याखाली आणि ढिगाऱ्याखाली दबलेली राहते
एखाद्या व्यक्तीने त्या सवयींच्या निराशाजनक प्रभावापासून स्वतःला मुक्त केले पाहिजे आणि त्याच्या आयुष्याच्या मातीत त्याला हव्या असलेल्या यशाचे बीज .पेरण्यास सुरुवात केली पाहिजे

जेव्हा आपण सर्वात तातडीचे आणि आवश्यक कार्य पूर्ण करतो तेव्हा जीवनाला मूल्य आणि महत्त्व प्राप्त होते: .आपल्या अस्तित्वाचा खरा अर्थ आणि मूल्य शोधणे
मानवांनी हे लक्षात घेतले पाहिजे की जीवनाच्या या गतिमान वैश्विक प्रतिमा विनाकारण प्रदर्शित केल्या जात .नाहीत
दररोज आपण नवीन दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस नवीन
धडे घेऊन येतो जे आपण मानवी अस्तित्वाच्या उच्च उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून शिकले पाहिजे: जीवनाच्या पडद्यामागे .लपलेल्या सर्वोच्च अस्तित्वाला ओळखणे
* * *

देवामध्ये तुम्हाला सर्व हृदयांचे प्रेम,
आकांक्षांची पूर्तता आणि इच्छांची पूर्तता मिळेल. जग तुम्हाला जे काही देते आणि नंतर घेऊन जाते, तुम्हाला दुःख, वेदना किंवा निराशेत सोडते, ते तुम्हाला देवामध्ये खूप मोठ्या प्रमाणात आणि त्यासोबत येणारी निराशा आणि .दुःखाशिवाय सापडेल
* * *

काही लोक म्हणतात की आपण केवळ तर्कावर अवलंबून राहावे
तर काहींना वाटते की आपण आपल्या इंद्रियांचे समाधान केले .पाहिजे दोन्ही भूमिका टोकाच्या आहेत
एका सिद्धांतानुसार, शरीराचे आरोग्य आणि कल्याण सुनिश्चित करण्यासाठी नियमित वैद्यकीय तपासणी करणे उचित आहे, जसे की वेळोवेळी तुमच्या कारची तपासणी करणे. हे अर्थपूर्ण आहे पण मानव हे यंत्र नाहीत जर तुमचे मानसिक आरोग्य तुमच्या शारीरिक स्थितीवर अवलंबून असेल, तर लवकरच किंवा नंतर मन शरीराच्या मागण्यांनी गुलाम होईल, ज्यामुळे सर्व प्रकारच्या आणि प्रमाणात औषधे आणि इतर शारीरिक उपचार निष्प्रभ होतील. हे स्पष्ट करते की आपण असाध्य आजारांना का बळी पडतो कारण मनाने शरीराचा स्वामी होण्यास नकार दिला .आहे. शारीरिक दुर्बलता रुजली आहे
जर तुम्हाला किरकोळ दुखापत झाली असेल तर थोडे आयोडीन लावा, पण फक्त औषधांवर अवलंबून राहू नका. हळूहळू सामान्य ज्ञानावर अधिकाधिक अवलंबून राहता येईपर्यंत वाजवी .खबरदारी घ्या

महान शिक्षक स्वतः देवाने निर्माण केलेल्या औषधी .वनस्पती आणि रसायनांपासून बनवलेली औषधे वापरत असत आध्यात्मिक गुरूसाठी औषधे आणि औषधे आवश्यक नाहीत,
परंतु देवाची शक्ती असंख्य मार्गांनी कार्यरत आहे हे दाखवण्यासाठी, तो कधीकधी काही वैद्यकीय तयारी वापरणे .निवडू शकतो
कोणत्याही परिस्थितीत, विजय मनाच्या सामर्थ्यात आहे. जेव्हा तुम्ही अशी दृढ खात्री बाळगता की तुम्ही कोणत्याही प्रतिकूल परिणामांशिवाय सर्व औषधांशिवाय जगू शकता, तेव्हा तुम्ही विजयी होता आणि तुमच्या शरीरावर प्रभुत्व .मिळवता
* * *

आपण इतरांना देत असलेली मैत्री मनापासून आली पाहिजे
आणि प्रेम आणि सहकार्य वरवर दाखवू नये तर आतील बाजू वेगळीच .आहे
आध्यात्मिक कायदा अत्यंत अचूक आणि शक्तिशाली आहे आणि .आध्यात्मिक तत्त्वांचा विरोध केला जाऊ नये
म्हणून, मित्रांना फसवू नये किंवा विश्वासघात करू नये .आणि मैत्रीच्या सीमा ओलांडू नयेत हे अत्यंत आवश्यक आहे मित्राला हे देखील माहित असले पाहिजे की त्याने त्याच्या मित्राला कधी सहकार्य करावे आणि कधी त्याने त्याच्या इच्छेचा वापर करावा आणि त्याच्याशी सहकार्य .करण्यापासून दूर राहावे
* * *

त्वचेच्या पृष्ठभागावर स्पर्शाच्या संवेदना जाणवत नाहीत; त्या संवेदना प्रत्यक्षात मेंदूमध्ये अनुभवल्या जातात आणि एखादी व्यक्ती मनाच्या माध्यमातूनच चव घेऊ शकत नाही, स्पर्श करू शकत नाही, वास घेऊ शकत नाही, ऐकू शकत नाही .किंवा पाहू शकत नाही
आपल्याला आपल्या जिभेच्या पृष्ठभागावर चव जाणवू
शकते, परंतु प्रत्यक्षात, मेंदूच त्या चवीची नोंद करतो. त्याचप्रमाणे, जेव्हा शरीराचा एखादा भाग जखमी होतो तेव्हा वेदना प्रामुख्याने मनामध्ये जाणवतात, प्रभावित अवयवात .नाही

वेदना जाणवण्यासाठी आपल्याकडे दोन यंत्रणा आहेत: मज्जातंतू आणि मेंदू स्टेम जेव्हा मेंदू मज्जातंतू आणि मेंदू स्टेममध्ये संवाद साधू देतो तेव्हा संवेदना उद्भवते. जोपर्यंत मेंदू वेदना ओळखत नाही तोपर्यंत वेदना .अस्तित्वात नसते
जेव्हा एखादी व्यक्ती क्लोरोफॉर्म किंवा भूल देण्याच्या प्रभावाखाली असते तेव्हा त्यांना वेदना जाणवत नाहीत कारण संवेदना मेंदूपर्यंत पोहोचत नाहीत. मज्जातंतूंच्या टोकांवर, बारीक केस असतात ज्याद्वारे मेंदूमध्ये वेदनांचे संकेत प्रसारित केले जातात. भूल .देण्यामुळे या वेदनांच्या संकेतांचे प्रसारण रोखले जाते मेंदू हा मनाचा संवेदी अवयव आहे आणि सर्व शारीरिक संवेदना नसा आणि मेंदूद्वारे मनाकडे प्रसारित केल्या जातात. मन मेंदूशी जोडलेले असल्याने, ते या संवेदना .स्वीकारते आणि त्यांचा अर्थ लावते
सकारात्मक विचारांनी बळकट झालेले मन आनंद आणि दुःखाच्या संवेदनांनी कमी प्रभावित होते. ते या संवेदनांची जाणीव ठेवते पण त्यांच्या बंधनात अडकलेले .नाही
* * *

:संग्रह - पाताळापासून शिखरापर्यंत
ऋषी परमहंस योगानंद यांनी सांगितलेली एक यशोगाथा
ही एक सत्यकथा आहे जी एका अशा व्यक्तीबद्दल(
भाषांतरित आहे जो सतत अपयशी ठरत होता, परंतु सर्जनशील विचारसरणी आणि सकारात्मक दृढनिश्चयाचा सराव करून, तो अखेर त्याच्या अपयशाच्या कारणांवर मात करू शकला आणि यशाचा वापर)त्याच्या इच्छेनुसार करू शकला
जसे काही लोक स्वभावाने यशस्वी होतात तसेच काही लोक .सवयीने अपयशी ठरतात
माझा मित्र आणि विद्यार्थी (एस) जन्मापासूनच अपयशी
होता हे खरे आहे की तो एक हुशार, मेहनती आणि पैसे कमवण्यास उत्सुक मुलगा होता, परंतु जेव्हा तो नोकरी किंवा करिअरबद्दल विचार करत असे तेव्हा सुरुवातीपासूनच अपयशाचे .घटक त्याला घेरत असत

एके दिवशी तो माझ्याकडे रिकाम्या हाताने आला, कर्जदारांनी पाठलाग केला, मित्रांनी सोडून दिले, मला .सल्ला विचारत होता
मी त्याला त्याच्या त्रासाचे कारण विचारले आणि तो :म्हणाला
सर, मी एक अपयशी आहे काही कारणास्तव मला माहित नाही,"
मी नोकरी सुरू करताच, मी ती गमावतो आणि मी ज्या ठिकाणी काम करतो त्या जागेचेही नुकसान होते. मला कामावर ठेवल्यानंतर लवकरच नियोक्ता त्याचा व्यवसाय गमावतो. म्हणून, मला कामावर ठेवणाऱ्या नियोक्त्यांच्या हितसंबंधांना बाधा पोहोचेल या भीतीने मी काम शोधण्यास घाबरलो आहे. माझ्या अपयशी अस्थिरतेमुळे मला खात्री आहे की मी अपरिहार्यपणे माझी नोकरी गमावेन कारण मला कामावर ठेवणारी कंपनी दिवाळखोरी घोषित करेल आणि तिचे दरवाजे बंद करेल आणि परिणामी मला काढून टाकेल. म्हणूनच, इतर लोकांच्या व्यवसायांचा नाश करण्याचा मला कोणताही अधिकार नाही कारण "त्यांच्याशी माझे संबंध आहेत
मी त्याला एका छोट्या कंपनीत नोकरी शोधून दिली आणि त्याला दररोज संध्याकाळी, झोपण्यापूर्वी आणि उठल्यावर :खालील प्रतिज्ञा पुन्हा पुन्हा करण्यास सांगितले दिवसेंदिवस आणि दररोज मी माझ्या कार्यक्षेत्रात" "अधिकाधिक यशस्वी होत आहे
एक महिना उलटला आणि (एस) ने मला इशारा दिला: “सर, तुम्ही ज्या कंपनीत काम करत आहात ती अस्थिर होत चालली आहे आणि तिची परिस्थिती आशादायक नाहीये. मी तुम्हाला विनंती करतो की ती पूर्णपणे कोसळण्यापूर्वी मला त्यातून बाहेर काढा, कारण कंपनी अयशस्वी झाल्यावर मी माझी नोकरी गमावेन. पण आता माझा राजीनामा कंपनीला माझ्या दुर्दैवी चकचकेपणामुळे ”.होणाऱ्या अपरिहार्य आणि अशुभ नशिबापासून वाचवू शकतो
मी हसलो, (S) काय म्हणाले त्याकडे लक्ष न देता, आणि त्याऐवजी त्याला त्याचा मुद्दा पुढे चालू ठेवण्यास आणि त्याचे काम चालू ठेवण्यास सांगितले. काही आठवड्यांनंतर, तो एका संध्याकाळी माझ्याकडे आला आणि एक उसासा टाकत :म्हणाला
"मला ज्याची भीती होती तेच घडले"

"?तिने त्याला विचारले, "काय झाले
तो म्हणाला, "मी तुम्हाला सांगितल्याप्रमाणे आणि ".भाकीत केल्याप्रमाणे कंपनी कोसळली
मी त्याला विरोध करत म्हणालो: "तुम्ही जेव्हा स्वतःला खात्री देत होता की 'दिवसेंदिवस आणि दररोज मी माझ्या कामाच्या क्षेत्रात अधिकाधिक यशस्वी होत आहे' तेव्हा तुम्ही प्रत्यक्षात ते शब्द पोपटासारखे पुन्हा पुन्हा सांगत होता? आणि संशयाचा एक ऑक्टोपस तुमच्या मेंदूच्या पटांवर दाबून बसला होता आणि तुम्ही स्वतःला म्हणत होता: 'मूर्ख, तुम्ही स्वतःला कितीही यश मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला तरी तुमची परिस्थिती आणखी बिकट होत चालली "'!आहे
"त्याने उत्तर दिले: "हो, खरंच तेच घडत आहे
यांनी त्यांच्या मनात येणारे कंपन आणि जड)एस(
नकारात्मक विचार, विशेषतः सकारात्मक प्रतिपादनाच्या पुनरावृत्ती दरम्यान, लगेच काढून टाकण्याचा सल्ला दिला, कारण दृढ विश्वास असलेले जागरूक मन अवचेतन किंवा अवचेतन मनावर प्रभाव टाकू शकते, जे चुंबकीय अनुनादाच्या .नियमाद्वारे, सवयीच्या शक्तीने जागरूक मनावर परिणाम करते मी पुढे म्हटले: “सकारात्मक विचार आणि सवयींचे
वारंवार पुष्टीकरण जोपर्यंत ते अवचेतन मनात रुजत नाहीत आणि मूळ धरत नाहीत तोपर्यंत ते वारशाने मिळालेले किंवा मिळवलेले अवचेतन मानसिक अडथळे दूर करण्यासाठी पुरेसे आहे. जोपर्यंत निराशा आणि निराशेचे विचार आणि भावना जागरूक किंवा अवचेतन मनात रुजत आहेत तोपर्यंत यशस्वी होण्याचा कोणताही मार्ग नाही. यशाच्या अटींमध्ये सर्जनशील क्षमता, अनुकूल परिस्थिती आणि जन्मजात प्रवृत्ती असणे समाविष्ट आहे. जर तुम्ही उच्च चेतनेला त्याच्या अमर्याद क्षमतांनी स्पर्श करू शकलात, तर तुम्ही त्या यशासाठी नवीन संधी निर्माण करू शकता जे अजूनही तुमच्यापासून दूर आहे आणि ”तुम्ही ते समजू शकत नाही
आणि मी (एस) ला दुसरी नोकरी मिळवून देऊ शकलो, पहिल्यापेक्षा मोठी. पण सहा महिने (जो आमच्या मित्राने काम करण्यात घालवलेला सर्वात जास्त काळ होता), तो एके

दुपारी मला म्हणाला: "कंपनीची परिस्थिती झपाट्याने ".खालावत चालली आहे, म्हणून कृपया मला लवकर काढून टाका मी त्याच्या काळजीकडे लक्ष दिले नाही, पण त्याला
त्याचे काम सुरू ठेवण्यास सांगितले. काही आठवड्यांनंतर, (एस) मला हसत म्हणाले: "साहेब, तुम्ही माझ्यासाठी जे दुसरे "!काम आयोजित केले होते ते वाऱ्यावर गेले
मी शांतपणे म्हणालो, "काळजी करू नकोस, मी तुला दुसरी "नोकरी शोधून देतो
त्याने उत्तर दिले: "बरं, साहेब, जोपर्यंत तुम्ही दुसऱ्या कंपनीच्या मालकांशी असलेल्या माझ्या संबंधांमुळे ती पाडण्याची जबाबदारी स्वतःवर घेत आहात, ".तोपर्यंत मला काहीही आक्षेप नाही
सततच्या प्रयत्नांमुळे, मला (S) साठी एका मोठ्या
कंपनीत खूप चांगली नोकरी मिळाली. एक वर्ष गेले आणि काहीही झाले नाही, जरी (S) मागील कंपनीप्रमाणे कंपनी नष्ट होईल या .भीतीने दर आठवड्याला कंपनी सोडण्याचा प्रयत्न करत असे शेवटी, मी त्याला त्याचे पैसे त्याच्या स्वतःच्या व्यवसायात गुंतवण्यास सांगितले, आणि तो घाबरला आणि आश्चर्याने माझ्याकडे पाहत म्हणाला: "तू मला हेच करण्याचा सल्ला देतोस का? मी कष्टाने जमा केलेले पैसे मी गुंतवले तर "?ते गमावेन असे तुम्हाला वाटत नाही का
तिने त्याला आत्मविश्वासाने आश्वासन दिले: "तुम्ही तुमचे पैसे आणि ऊर्जा एका चांगल्या प्रकल्पात गुंतवावी, जसे की स्थानिक केटरिंग सेंटर ज्यामध्ये मोठ्या गुंतवणुकीची आवश्यकता नाही, आणि मला तुमच्या यशाची खात्री "आहे
काही वर्षांतच, (एस) अनेक मालमत्ता आणि मोठ्या
.गोदामांचे मालक बनले
एकदा त्याला त्याच्या यशाची खात्री पटली की, तो
त्याच्या प्रत्येक कामात यशस्वी झाला. एके दिवशी तो हसत मला म्हणाला: "देवाचे आणि तुमच्या मदतीचे आभार, मी अपयशातून यशस्वी माणूस बनलो आहे. मी अपयशावर मात केली आणि मला जाणवले की माझे सततचे अपयश हे माझ्या कर्तव्याची समज नसल्यामुळे होते. पण माझ्या अपयशी डगमगण्यामुळे मी

इतरांचे काम उद्ध्वस्त केल्यानंतर मी कसे यशस्वी झालो हे ".मला माहित नाही
म्हणून मी त्याला समजावून सांगितले: “तू ज्या
आवडींसाठी काम करत होतास त्यांचा नाश तू केला नाहीस. आकर्षणाचा नियम जो लोकांना नियंत्रित करतो, समान कंपनांवर आधारित, नकारात्मक किंवा सकारात्मक कार्य करतो (जसे की आकर्षित करतो)
तुमच्या स्वभावातील दोषपूर्ण स्वभावामुळे तुम्ही अशा कंपन्यांकडे आकर्षित झाला जे आधीच कोसळण्याच्या मार्गावर होते आणि उलट, तुम्ही अपयशी ठरलात आणि कंपन्या देखील कोसळण्याच्या मार्गावर होत्या परस्पर आकर्षणाच्या नियमानुसार, तुम्ही आणि त्या कंपन्या अपयशाच्या .टेकडीवरून खाली कोसळलात आणि त्याच वेळी खडकांवर आदळलात या कथेचा अर्थ असा आहे की उच्च चेतनेच्या अमर्याद शक्तीला जागृत करून इच्छाशक्तीद्वारे आवश्यक असलेल्या गोष्टी निर्माण करण्यात खरे यश आहे. आरोग्य, यश, शहाणपण आणि आनंद मिळविण्यासाठी ध्यान करण्याचा आणि सकारात्मक आणि सर्जनशील विचार करण्याचा योग्य मार्ग शिकून ही शक्ती .जागृत केली जाऊ शकते
* * *

प्रकाशाची खिडकी
दूरच्या काळात, माझ्याकडे एक गुप्त टॉर्च होती आणि मी .आतील अंधाराच्या शांततेत सावधगिरीने चालत होतो
आणि जेव्हा मी अंधारातून एक लपलेला किरण पाठवला,
तेव्हा मला चमकणाऱ्या प्रकाशातून प्रेरणादायी कल्पनांचे .छोटे मासे प्रकट झालेले दिसले
मी माझ्या मोठ्या जाणीवेच्या माशांना पकडण्यासाठी
त्या माशांचा आमिष म्हणून वापर केला, परंतु त्यापैकी बरेच .जण पळून गेले आणि प्रकाशाच्या छोट्या वर्तुळात गायब झाले आणि तुमच्या निष्ठावंत आणि प्रामाणिक अनुयायांकडून, चांदीच्या गाण्यांनी आणि सोनेरी स्वप्नांनी समृद्ध, मी प्रेमाच्या चलनाने आत्म्याच्या संवेदनांचे एक तेजस्वी जाळे विकत घेतले आणि त्यांना एकत्र जोडले. मी तुमच्या ज्ञानाचा महासागर वाहून नेला आणि लहान मासे आणि आनंदी भावनांचे कळप आणि पवित्र आठवणींचे मौल्यवान रत्ने पकडले

जे मी खूप पूर्वी गमावले होते आणि गमावले होते, आणि मी ते .देखील मिळवले जे जगाच्या खजिन्यात बरोबरी करू शकत नाही
* * *

.या जगात आपण अडचणींच्या समुद्रात बुडालेले दिसतो
देव आपली अनेक प्रकारे परीक्षा घेतो, तो आपल्याला आपल्या कमकुवतपणा दाखवतो जेणेकरून आपण त्या ओळखू शकू आणि .त्यांचे सामर्थ्यात रूपांतर करू शकू
कधीकधी तो आपल्यावर अशा जबरदस्त परीक्षा पाठवतो ज्या सहन करण्याच्या आपल्या क्षमतेबाहेर वाटतात, परंतु हुशार :शिष्य म्हणतो
मला तू हवा आहेस, प्रभू, आणि तुझ्या शोधात काहीही"
:अडथळा येणार नाही. माझ्या मनातील प्रार्थना आहेत
तुमची उपस्थिती विसरून जाऊन आणि तुमचा उल्लेख" ".करण्यास दुर्लक्ष करून माझी परीक्षा घेऊ नका
मग देव येतो आणि आपल्याला या त्रासदायक स्वप्नातून
जागे करतो, आणि प्रत्येक साधकाला लवकरच किंवा नंतर ती .अद्भुत परीक्षा मिळेल
* * *

एखादी व्यक्ती स्वतःला सकारात्मक सूचना देऊ शकते
ज्याचा सुप्त मनावर सकारात्मक परिणाम होईल, ज्याचा परिणाम .जागरूक मनावर होईल
नकारात्मक सूचना, मग त्या स्वतःहून निर्माण झालेल्या असोत किंवा दुसऱ्या व्यक्तीकडून असोत, मेंदूसाठी .हानिकारक असतात आणि त्या टाळल्या पाहिजेत
त्यांच्या इच्छा आणि ध्येये साध्य करण्यासाठी वापरता येतील अशा मन आणि शरीराच्या शोधात अंतराळात काळे आत्मे
. (भूत) फिरत असतात
म्हणून, अशा आत्म्यांच्या वर्चस्वापासून सावध राहून मनाला सकारात्मक आणि चांगल्या विचारांनी व्यापून ठेवले .पाहिजे
मन रिकामे राहू नये हे अर्थातच, ध्यान करताना प्रेरणा आणि उच्च स्पंदने मिळविण्यासाठी मनाला तयार करण्यापेक्षा .वेगळे आहे
* * *

जेव्हा पैसा हा आनंदाचा एक उपाय मानला जातो तेव्हा तो प्रत्यक्षात दुःख आणतो, कारण तो एकाच कुटुंबातील .सदस्यांमध्ये मत्सर, लोभ आणि कलह निर्माण करतो
जर आयुष्य सोपे असते तर प्रत्येकासाठी ते चांगले असते .म्हणूनच शिक्षक साधे जीवन जगण्यास प्रोत्साहन देतात शक्य असल्यास, मोठ्या शहरांपासून दूर राहणे उचित आहे, कारण शहरातील रहिवासी बहुतेकदा आवाजाने वेढलेले असतात, तर लहान समुदायांमध्ये व्यक्ती अधिक मोकळी आणि अधिक उत्साही .वाटते
दुर्दैवाने, अनेक शहरवासी त्यांच्या आध्यात्मिक प्रवृत्ती जोपासण्यासाठी आणि त्यांचे संगोपन करण्यासाठी कठोर परिश्रम करत नाहीत आणि काही जण संकुचित मनाचे होतात आणि जवळजवळ यांत्रिक जीवन जगतात. तथापि, असे काही लोक आहेत जे इच्छित असल्यास शहरी जीवन आणि अध्यात्माचा मेळ घालू .शकतात
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती देवाला आपल्या जीवनात आणत
नाही आणि प्रभावी संतुलन निर्माण करत नाही, तोपर्यंत त्यांची जीवनशैली काहीही असली तरी समस्या त्यांच्यासमोर .येतीलच

* * *

एखाद्या व्यक्तीला एका छोट्या झोपडीतही आनंद मिळू
शकतो आणि एका आलिशान राजवाड्यातही तो चिंता आणि दुःखाला .बळी पडू शकतो
अतिरेकी विलासिता आणि भौतिक सुखसोयींमध्ये रमणे
.अनेकदा आत्म्याला आनंद देण्याऐवजी तो दूर नेतात
जो कोणी त्याच्या आनंदासाठी त्याच्या इच्छा पूर्ण करण्यावर अवलंबून असतो तो तो आनंद मिळवू शकत नाही, कारण या प्रकरणात आनंद भविष्यात त्याला मिळण्याची अपेक्षा .असलेल्या गोष्टीवर अवलंबून असतो
तो आनंदाने नटतो आणि आनंद जिंकण्याचा प्रयत्न करतो पण
तो कधीही मिळवू शकत नाही, जसे कोणीतरी वाळवंटात .पाण्याच्या मृगजळाचा पाठलाग करत असतो
* * *

पुरेशी झोप शरीराला ऊर्जा देण्यास मदत करते, तर जास्त झोप शरीराला इतके थकवते की एखाद्या व्यक्तीला दिवसभर काम .करायचे नसते, उलट तो स्वतःलाच कामात ओढून घेतो
थकवा दूर करण्याचा एक मार्ग म्हणजे शरीराला ऑक्सिजन .देणे, म्हणजेच ऑक्सिजनचा पुरवठा करणे
जेव्हा तुम्हाला थकवा जाणवेल, तेव्हा स्वयंपाकघरात नाश्त्यासाठी जाण्याऐवजी, दहा किंवा पंधरा मिनिटे बाहेर .जा आणि खोलवर श्वास घ्या, श्वास सोडत आणि आत घेत
हे अनेक वेळा पुन्हा करा. जलद किंवा जोरात श्वास घेऊ नका, तर आरामदायी, हळू आणि खोल पद्धतीने श्वास घ्या. मोकळ्या हवेत घालवलेल्या या वेळेनंतर, तुम्हाला उत्साही .वाटेल आणि थकवा नाहीसा झाला आहे असे तुम्हाला आढळेल
* * *

जीवनाची बाग
देवाने मला दिलेल्या सर्व शक्तींचा मी योग्य आणि .फायदेशीर मार्गाने वापर करेन
मी स्वतःला मदत केली तर देव मला मदत करेल, माझ्या .प्रयत्नांना यश मिळावे अशी त्याची प्रार्थना
मी कालच्या स्मशानात अपयशाला झाकून टाकले आहे आणि
पुरले आहे. आज मी माझ्या नवीन सर्जनशील प्रयत्नाने माझ्या जीवनाची बाग जोपासेन आणि त्याच्या मातीत ज्ञान, आरोग्य, .समृद्धी आणि आनंदाची बीजे पेरेन
मी देवावरील विश्वास आणि आत्मविश्वासाच्या पाण्याने बियाण्यांना पाणी देईन आणि उदार देवाने मला भरपूर पीक .देण्याची मी वाट पाहीन
जरी मी पीक घेतले नाही, तरीही माझे सर्वोत्तम प्रयत्न .करून मिळालेल्या समाधानाबद्दल मी कृतज्ञ राहीन
मी देवाचे आभार मानेन की मी त्याच्या मदतीने यशस्वी होईपर्यंत पुन्हा पुन्हा प्रयत्न करू शकतो आणि माझ्या प्रिय इच्छा आणि उदात्त इच्छा पूर्ण केल्याबद्दल मी .त्याचे आभार मानेन
* * *

जोपर्यंत पुरुष आणि स्त्रिया एकमेकांचे स्वरूप समजून घेत नाहीत, तोपर्यंत ते एकमेकांना असह्य मानसिक वेदना .देतील

प्रत्येकाने तर्क आणि भावना यांच्यात संतुलन निर्माण करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत जेणेकरून ते .एक सुसंस्कृत व्यक्ती बनतील
* * *

शरीराचे रक्षण करण्यासाठी मानवांना संवेदना देण्यात आल्या होत्या. संवेदना नसल्यास, एखाद्या व्यक्तीला नकळत .गंभीर दुखापत होऊ शकते किंवा भाजले जाऊ शकते प्राण्यांमध्ये मानवांसारखी क्षमता विकसित झालेली नाही, आणि म्हणूनच त्यांना वेदनांची जाणीव कमी असते; अन्यथा, हत्या आणि कत्तलीच्या विशिष्ट पद्धतींद्वारे त्यांच्यावर होणारी क्रूरता असह्य झाली असती. एका !खेकड्याला उकळत्या पाण्यात जिवंत टाकले जाते
वेदना आणि आनंद दोन्ही मनाची निर्मिती असल्याने,
मनावर नियंत्रण ठेवून शारीरिक वेदना कमी करता येतात. मग एखादी व्यक्ती वेदना न अनुभवता असामान्य स्थितीचे सूचक .म्हणून संवेदना अनुभवू शकते
आनंद किंवा वेदनांबद्दल अतिसंवेदनशीलता त्यांचा
प्रभाव वाढवते, तर कमी संवेदनशीलता व्यक्तीला वेदनेचा कमी .परिणाम करते आणि संवेदी सुखांनी कमी अधीन आणि गुलाम बनवते मी माझ्या शरीराला आणि मनाला उत्तेजनांबद्दल कमी संवेदनशील होण्यासाठी प्रशिक्षित केले आणि मी स्वतःला संवेदी विचलनांपासून मुक्त आढळले. हे प्रशिक्षण म्हणजे इंद्रियांच्या पकडीतून आणि त्यांच्या अंतहीन .मागण्यांपासून मुक्तीचा मार्ग आहे
एका डॉक्टरकडे इतकी मानसिक ताकद होती की तो स्वतःवर !एक धोकादायक शस्त्रक्रिया करू शकला
अर्थात, शारीरिक आसक्तींनी गुलाम झालेल्या मनासाठी
हे अशक्य आहे परंतु प्रशिक्षणाने, मन शक्तिशाली आणि दुर्बल बनू शकते. एखादी व्यक्ती जितकी जास्त त्यांच्या मनाला प्रशिक्षित आणि परिष्कृत करते तितकेच ते त्यावर .नियंत्रण ठेवू शकते
बिघडलेले किंवा लाड केलेले मूल अगदी थोड्याशा नुकसानानेही खूप दुःखी होते, तर सहनशक्ती आणि लवचिकतेमध्ये प्रशिक्षित झालेले मूल गंभीर दुखापतींना .तोंड देऊन क्वचितच मागे सरकते किंवा वेदनेने मागे हटते

आत्म्याच्या खोलीतून येणारे नाडी

शिक्षक: परमहंस योगानंद

अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद

हे शाश्वत शांती

माझ्या नसा हलवणाऱ्या आणि माझ्या मेंदूच्या पेशींना जळजळ करणाऱ्या तीव्र रागाच्या झटक्यांपासून मला वाचव.

मला आणि माझ्या मित्रांना दुःख देणारी रागाची सवय
सोडून द्या.

परमेश्वरा, मला माझ्या प्रियजनांच्या प्रेमापासून
दूर नेणाऱ्या स्वार्थी चिथावणीत अडकू देऊ नकोस.

त्यांची तीव्रता वाढवणारी प्रत्येक गोष्ट जाणूनबुजून त्यांना देऊन मी माझा राग आणि संताप वाढवू नये.

हे पवित्र शांतीच्या देवा, जेव्हा मी क्रोध आणि
रागाने ग्रासलेलो असतो, तेव्हा माझ्यासमोर निषेधाचा आरसा ठेव, ज्यामध्ये मी गुदमरणाऱ्या, संतापजनक भावनेतून जन्मलेला माझा कुरूपपणा पाहू शकेन!

मला इतरांसमोर कुरूप दिसायचे नाही, तीव्र रागाने
चेहरा विकृत करायचा आहे.

मी जीवनातील अडचणी द्वेष आणि रागाने नव्हे तर प्रेमाच्या विचारांनी आणि कृतींनी सोडवीन.

माझ्या आतल्या रागाच्या जखमा मी स्वाभिमानाच्या
मलमाने बऱ्या करू शकेन आणि इतरांमधील रागाच्या जखमा सौम्यता, दया आणि शांततेच्या मलमाने बऱ्या करू शकेन, यासाठी मला आशीर्वाद द्या.

पारदर्शकता पुनर्संचयित करणे

हे प्रभू, तुझ्या प्रेमाचे किरण तुझ्या वैश्विक कुटुंबातील सर्व सदस्यांवर अपवाद वगळता समान रीतीने चमकू दे.

मानवतेने आपली पारदर्शकता गमावली आहे, ती समजण्यास
मंद होत आहे, तुमचा प्रकाश स्वीकारण्यास असमर्थ आहे आणि ती स्वतःची चूक आहे. आपल्या खऱ्या समजुतीच्या आरशातून चुकीचे धुके पुसण्यास आम्हाला मदत करा.

आमचा आध्यात्मिक प्रतिकार कमकुवत आणि कमकुवत आहे,
म्हणून हे प्रभु, आमच्या अवयवांमध्ये तुझी शक्ती पाठव जेणेकरून आम्ही आमच्या पारदर्शकतेला झाकून टाकलेल्या आणि तुझ्या उपचारात्मक प्रकाशाच्या मुक्त प्रवाहात अडथळा आणणाऱ्या जाड, गडद वाफांना दूर करू शकू.

अरे, जर आपण तुमची शुद्ध, तेजस्वी प्रतिमा
प्रतिबिंबित करणारे स्पष्ट, तेजस्वी आरसे बनू शकलो तर!

मला प्रत्येकात स्वतःला शोधू दे.

मला हे लक्षात येऊ दे की तुझ्या कृपेशिवाय आणि ज्ञानाशिवाय मी अपंग, कुष्ठरोगी किंवा आंधळा झालो असतो आणि जरी तेच माझे पात्र असते, तरी मी बरे होण्याची आस धरली असती आणि उत्साहाने ते शोधले असते.

पवित्र आई, जेव्हा मी अशा लोकांना पाहतो ज्यांचे अवयव विद्रूप झाले आहेत किंवा जे दुःखाने भारलेले आहेत, तेव्हा मला असे वाटू द्या की तुमच्या सर्वस्वी अस्तित्वात असलेल्या आत्म्यामुळे त्यांच्या शरीरात आणि आत्म्यात दुःख होत आहे.

माझ्या सर्व बांधवांच्या भावना मला जाणवतील आणि मी स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो त्याप्रमाणे त्यांना त्यांच्या दुःखातून मुक्त करण्याचा प्रयत्न करू शकेन यासाठी मला आशीर्वाद द्या.

मी इतरांसाठी तळमळत असताना, संघर्ष करत असताना, रडत असताना आणि हसत असताना, मला स्वतःला प्रत्येकामध्ये शोधले पाहिजे.

माझ्या शहाणपणाचे दीपस्तंभ व्हा.

जर माझ्या मनाची नौका अज्ञानाच्या वादळांनी प्रेरित लोभी इच्छांच्या धोकादायक खडकांवर आली, तर मला सावध करा, हे दैवी ज्ञानाचे दिवेदार आहात.

मी सतत तुमच्या धार्मिकतेच्या किनाऱ्यांचा आणि
तुमच्या सुरक्षिततेच्या सुरक्षित आश्रयाचा शोध घेत आहे!

देवदूतांचे संगीत

ध्यानाच्या जादुई राजदंडाने सर्व ध्वनींना स्पर्श
केला आणि त्यांना ताऱ्यांच्या मार्गांवरून, पृथ्वीवर आणि पाण्यामध्ये धावणाऱ्या ओमच्या मूळ ध्वनीत रूपांतरित केले.

हे आत्म्या, ओमच्या वाणीने स्वतःला माझ्यासमोर प्रकट कर: उपासना आणि चिंतनासाठी विश्वाचे आवाहन.

माझ्या शरीरातील सर्व ऊती आणि माझ्या नसांच्या सर्व तारा सुसंवादीपणे ओमच्या देवदूतांच्या सुरांचे गात आहेत.

पवित्र मार्गदर्शनासाठी दररोज प्रार्थना

प्रभु, मी माझी इच्छाशक्ती वापरेन आणि प्रामाणिकपणे
आणि प्रामाणिकपणे काम करेन, परंतु माझी अंतर्दृष्टी, इच्छाशक्ती आणि कृती योग्य दिशेने निर्देशित करेन जेणेकरून मी जे काही करायला हवे ते करू शकेन.

श्रद्धेचा सुगंध

मी हात जोडून, झुकलेले डोके घेऊन आणि श्रद्धेच्या सुगंधाने भरलेल्या हृदयाने तुमच्याकडे येतो.

तुझ्या भक्तांच्या हृदयातून मी सुगंधी तृष्णेचे सार काढले आणि ते माझ्या डोळ्यांतील दव थेंबांमध्ये मिसळले.

त्या पवित्र पाण्याने मी तुमचे गुलाबी पाय धुईन.

तुम्ही माझे वडील आणि आई आहात आणि मी तुमचा मुलगा आहे.

तुम्ही मार्गदर्शक आहात ज्यांचे शब्द मी ऐकतो आणि ज्यांच्या आज्ञा मी स्वेच्छेने पाळतो.

ये, हे दिव्य आनंद
हे विश्वमाते, आमच्या हृदयातील एकमेव ज्योती व्हा आणि आमच्या आत्म्यातील अंधार दूर करा.
आणि तुमच्यावरील आमच्या प्रेमाच्या अश्रूंमध्ये, सांसारिक गोष्टींवरील आमचे प्रेम धुवून टाका.
आणि तुमच्याशी झालेल्या आमच्या कराराच्या आनंदात,
आमचे दुःख आणि दु:ख एकदाचे आणि सर्वांसाठी दूर करा. आपल्या लहान हृदयांना तुमच्या संपूर्ण उपस्थितीला सामावून घेऊ शकेल असे मोठे हृदय बनवा.
आणि तुमच्या धन्य स्वभावाच्या आरशात, आपण स्वतःला परिपूर्ण आणि शुद्ध पाहूया.
तुमच्यावरील आमच्या प्रेमाच्या ज्वाला ऐहिक
इच्छांच्या ज्वालेपेक्षा वर चढोत
लाखो प्रलोभने तुमचे रूप धारण करतात आणि सतत आपल्याला फसवतात
ये, हे शुद्ध आनंद! माझ्या सर्व उत्कट इच्छा
तुझ्यासाठी जाग्या होऊ दे
माझ्या अज्ञानाच्या काळ्या रात्रींमध्ये शांत ग्रह व्हा, आणि माझा हात धरा आणि मला तुमच्या सुरक्षित आश्रयाला परत आणा!
शिष्याची शपथ
मी नम्रतेने अभिमानावर विजय मिळवीन.
आणि प्रेमाने द्वेष
शांततेतून उत्साह
स्वार्थाची जागा उदारतेने घेतली जाते आणि वाईट चांगल्याबरोबर

ज्ञानाचे अज्ञान,

आणि काळजी, चिंतनाच्या शांततेत, तुझ्यावर, हे माझ्या देवा

मला वाईटापासून दूर ठेव.

हे परमेश्वरा, माझे रक्षण कर जेणेकरून मी वाईट ऐकू
शकणार नाही, वाईट पाहू शकणार नाही, वाईट बोलू शकणार नाही, वाईट श्वास घेऊ शकणार नाही, वाईटाला स्पर्श करू शकणार नाही किंवा वाईट वाटू शकणार नाही.

मी वाईट विचार करत नाही आणि वाईट स्वप्नही पाहत नाही.

महान तेजासाठी प्रार्थना

हे महामहिमाचे स्वामी, हे अस्तित्वाचे सार आणि
विश्वाचे आत्मा, हे मित्रांचे मित्र! माझ्या अस्तित्वाचे रहस्य मला प्रकट कर, मी शांतता, शांतता आणि जागरूकतेने तुझी उपासना कशी करावी हे मला शिकव.

माझ्या आत्म्याच्या शांततेत मला विसर्जित करा
जेणेकरून मला माझ्या आत आणि माझ्या सभोवतालची तुमची शाश्वत उपस्थिती जाणवेल.

हे ज्याची बरोबरी नाही, हे अतुलनीय, हे अद्वितीय आणि गौरवशाली, सर्व पूज्य आणि कौतुकास पात्र असलेल्या, तुला जाणून घेण्याची मला खूप इच्छा आहे!

नॉस्टॅल्जियाच्या कळ्या

तुझ्या आगमनाच्या पहाटे, माझ्या आकांक्षेच्या कळ्या ताज्या फुलांमध्ये फुलतील.

हे परमेश्वरा, तो दिवस लवकर ये जेव्हा मी त्या फुलांचा हिरवा गुच्छ विणून तुझ्या चरणी ठेवीन.

खाण्यापूर्वी प्रार्थना

हे परमेश्वरा, हे अन्न स्वीकारा, ते पवित्र करा आणि खादाडपणामुळे ते अपवित्र होऊ देऊ नका.

अन्न तुमच्याकडूनच आपल्याला मिळते आणि तुमच्या भौतिक शरीराला आधार देण्यासाठी असते. तुमच्या आत्म्याने त्याला आशीर्वाद द्या जेणेकरून ते आपल्याला आधार देणारे आणि बळकट करणारे आत्मा बनू शकेल.

तू परिपूर्ण दिव्य गुलाब आहेस, जीवन, कृपा आणि सौंदर्याने भरलेला, आणि आम्ही त्याच्या पाकळ्या आहोत, आमच्या आत्म्यांना तुझ्या उदार उपस्थितीच्या सुगंधित सुगंधाने भरून टाक.

आमची तळमळणारी झुळूक

आमच्या हृदयातील कळ्या उघडा आणि गुलाबी पानांच्या तुकड्यांमागे कैद केलेला त्यांचा सुगंध सोडा जेणेकरून आमच्या आध्यात्मिक जाणिवांचे वारे सुगंधित सुगंध घेऊन तुमच्या पवित्र मंदिरात पोहोचवू शकतील.

हे सर्व उपासना आणि पूजेस पात्र असलेल्या तू!

तुमच्या पवित्र चरणांवर आमची तळमळ असलेली हवा वाहावी अशी आमची इच्छा आहे.

अनंतकाळापासून कुजबुजते

तो शाश्वत आवाज मला हळूवार, हळू आवाजात म्हणाला:

"तुमच्या झोपेच्या सर्व युगांमध्ये मी तुमच्या कानात कुजबुजलो आहे: 'जागे व्हा!' आणि आता तुम्ही तुमची झोप सोडली आहे; मी तुम्हाला सांगतो: तुमच्या भावांना जागे करा, माझ्यासोबत काम करा, जेणेकरून सर्वांनी माझे वचन ऐकावे."

म्हणून मी वचन दिले, म्हणालो:

"मी तुमचा संदेश पसरवण्यासाठी आणि तुमच्या आवाहनाचा प्रसार करण्यासाठी माझ्या परीने प्रयत्न करेन, आणि जेव्हा मी माझे पार्थिव रूप सोडेन तेव्हा मी तुमचा सर्वांगीण आवाज सुसंवादी हृदयांना कुजबुजण्यासाठी घेईन: आध्यात्मिक सांत्वनाचे त्याचे दिव्य स्तोत्र ऐका, कारण तो तुम्हाला नेहमीच हाक मारत असतो."

माझ्या सर्व असंख्य बंधू आणि भगिनींची मी वाट पाहीन जेव्हा ते आत्म-ज्ञानाच्या आशीर्वादित ध्येयाकडे एका लांब, लांब मिरवणुकीत हळूहळू पुढे जातील आणि 'अनंतकाळच्या कुजबुज' द्वारे मी त्यांना कुजबुजेन: 'माझ्या बंधूंनो आणि भगिनींनो, जागे व्हा आणि आपण त्याच्या आवाजाचे अनुसरण करूया जो आपल्याला सतत बोलावतो आणि आपण एकत्र स्वर्गीय घरी परत जाऊया'.

तू प्रेमाचा झरा आहेस.

तू स्वर्गीय आणि ऐहिक प्रेमाचा स्रोत आहेस.

तुम्हीच आपल्या मुलांना संरक्षण देणारे वडील आहात
आणि त्यांच्यावर अंतहीन कोमलतेचा वर्षाव करणारी आई आहात.

तू तो लहान मुलगा आहेस जो त्याच्या पालकांना प्रेमाचे शब्द उच्चारताना ओरडतो.

तू प्रेमींमधील परिपूर्ण सुसंवाद आणि भक्ती आहेस.

तुम्ही सेवकाला त्याच्या मालकाचा आदर करून शुद्ध
करता आणि मित्रांमधील प्रेमाचे बंध मजबूत करता.

तू मला प्रेमाच्या सर्व रूपांच्या पाण्याने धुतले
आहेस, म्हणून मी माझ्या आत्म्यातील सर्व भावनांनी आणि माझ्या हृदयातील सर्व प्रेमाने आणि तळमळीने तुझ्यावर प्रेम करू लागलो आहे, हे सर्व प्रेम, भक्ती आणि श्रद्धेला पात्र असलेल्या तू!

शाश्वत प्रेमाचे गाणे

मी माझ्या हृदयाच्या वीणेच्या तारांना पुन्हा एक
जुने गाणे वाजवण्यासाठी सूर लावतो: माझ्या पहिल्या प्रेमाची कहाणी

हे दैवी आत्म्या, मी तुला व्हर्जिन सोलचे नवीन संगीत सादर करतो: तुझ्यावरील माझ्या शाश्वत प्रेमाच्या संगीताचे प्रामाणिक मिश्रण.

माझ्या स्तोत्रांच्या लाटा तुमच्या अनंत महासागराच्या वैश्विक लयीत नाचतात आणि मला तुमच्या दूरच्या किनाऱ्यांकडे जाणाऱ्या प्रचंड आनंदाच्या लाटांवरून वाहतात.

हे समुद्राच्या सुरात, इतक्या शांत आणि निर्मळ, मला शाश्वत दिव्य आईच्या आकांक्षेचे गाणे हळू आवाजात गा.

हे शाश्वत प्रेमाचे गाणे! मला सुरांच्या पलंगावर
लटकवा आणि माझ्या प्रेमळ दिव्य आईच्या छातीवर शांतीचा आनंद घेत असताना माझ्या डोळ्यांना झोप येऊ दे.

स्मृतीच्या तिजोरीतून, मी पवित्र खजिना परत मिळवला, ज्यामध्ये तू मला दिलेली कागदपत्रे आणि वचने यांचा समावेश होता, आणि त्यांची देवाणघेवाण प्रेमाच्या सोन्याने केली. त्याच्या मदतीने, मी माझ्या आत्म्याच्या विशाल विस्तारावर, तुझ्या गौरवशाली सिंहासनाला पात्र असलेला एक भव्य राजवाडा बांधला आणि आता मी तुझ्या आगमनाची वाट पाहत आहे.

हे भव्य आणि गौरवशाली दिव्य अतिथी, आता मला माझ्या हृदयाच्या सिंहासनाकडे तुमचा प्रवेश जाणवत आहे, जो सर्वात मोठ्या आनंदाने भरलेला आहे.

प्राचीन काळोखाच्या ढिगाऱ्याखाली गाडलेल्या माझ्या तुटलेल्या हिऱ्याच्या स्वप्नांचे तुकडे, तुझ्या भेटीच्या तेजाने चमकतात.

माझ्या आनंदी अस्तित्वातून, कृतज्ञतेचे मूक स्तोत्र
सतत प्रवाहात वाहतात.

माझ्या शाश्वत भक्तीच्या फुलांनी आणि गुलाबांनी मी
खास तुमच्यासाठी विणलेल्या स्वागताच्या पुष्पहारांचा कृपया स्वीकार करा!

माझ्या हृदयाच्या बागेत

माझ्या मनाची मधमाशी माझ्या हृदयाच्या एकांत बागेत उडते, माझ्या प्रेमाच्या वाऱ्याने फडफडते आणि तुझ्या गोड दवाच्या मोत्यांनी सजवते.

मी तुमच्यासाठी आध्यात्मिक विवेकाचे अद्भुत लिली आणि पश्चात्तापाचे अश्रू रोखण्यासाठी पिवळे डॅफोडिल्स, नम्रतेचे स्वप्न पाहणारे नाजूक जांभळे आणि आत्म्याच्या आकलनासाठी रुंद डेझी लावले आहेत.

माझ्या विचारांची झाडे तुला सुगंधित विनवणीची मधुर
फळे अर्पण करतात, कोमल, दवयुक्त फांद्यांच्या नम्र हातांनी

आणि माझ्या हृदयाच्या बागेत, माझ्या विचारांची एक मधमाशी तुला शुद्ध अमृत अर्पण करताना, मादक अवस्थेत, घिरट्या घालते.

दरवाजे उघडा

हे परमेश्वरा, जेव्हा मी आंधळा होतो तेव्हा मला तुझ्याकडे जाणारा एकही दरवाजा सापडला नाही.

तू माझे डोळे बरे केलेस, आणि आता मला सर्वत्र उघडे दरवाजे आढळतात:

फुलांच्या हृदयात, मैत्रीच्या नादात आणि प्रिय,
उदात्त परीक्षांच्या आठवणीत, माझ्या प्रार्थनेतील प्रत्येक कुजबुज तुमच्या अमर्याद उपस्थितीच्या मंदिरात एक नवीन मार्ग उघडते!

माझ्या आत्म्याचे गाणे

व्हायोलिनच्या आक्रोशात, वीणेच्या गुंजनात आणि
माझ्या नवोदित विचारांच्या कुजबुजात, मी तुझ्या सुरांचा प्रतिध्वनी ऐकला. म्हणून मी घनदाट पृथ्वीवरील आवाजांचा पडदा ओढला आणि मादक होऊन तुझा अलौकिक आवाज ऐकला, हे दिव्य गायक.

अरे, माझ्या आत्म्याचे जादुई संगीत, मी अखेर तुझे
ऐकले.

तू मला माझ्या जुन्या झोपेतून जागे केलेस.

आणि इथे मी तुमच्या पवित्र वेदीवर तुमच्यासाठी तळमळणाऱ्या माझ्या उत्कट सुरांचे आणि सुरांचे पुष्पगुच्छ ठेवत आहे.

तुम्हाला शांती असो.

आध्यात्मिक यश उत्कृष्टतेने

"तुम्ही तुमच्या पाठ्यपुस्तकांमधील तत्वज्ञानाच्या अभ्यासक्रमांकडे दुर्लक्ष करत आहात असे दिसते की तुम्ही आवश्यक प्रयत्न न करता परीक्षा उत्तीर्ण होण्यासाठी 'अंतर्दृष्टी'वर अवलंबून आहात. परंतु जोपर्यंत तुम्ही व्यावहारिक आणि प्रभावी पद्धतीने अभ्यास करत नाही तोपर्यंत मी वैयक्तिकरित्या तुम्हाला या विषयात अनुत्तीर्ण करेन."

सेरामपूर कॉलेज (भारत) येथील प्राध्यापक प्रोफेसर
जोशल यांनी मला कठोर शब्दांत संबोधित केले. त्यांच्या अंतिम लेखी परीक्षेत मी अपयशी ठरलो त्यामुळे मी कलकत्ता विद्यापीठाच्या अंतिम परीक्षेला बसू शकलो नाही, ज्या विद्यापीठाने सेरामपूर कॉलेजला त्यांच्या शाखांपैकी एक म्हणून समाविष्ट केले होते. भारतीय विद्यापीठांमध्ये स्थापित नियम असा आहे की जो विद्यार्थी मानव्यशास्त्राच्या अंतिम परीक्षेत कोणत्याही विषयात अनुत्तीर्ण झाला त्याला पुढील वर्षी सर्व विषयांमध्ये पुनरावृत्ती करावी लागते.

सेरामपूरमधील माझे प्राध्यापक माझ्याशी दयाळूपणे आणि विनोदाने वागायचे, ते म्हणायचे, "मुकंद (परमहंस) अध्यात्माने थोडे जास्तच मद्यधुंद आहे". यामुळे मला वर्गात प्रश्नांची उत्तरे देण्याची लाज वाटण्यापासून वाचले, कारण त्यांना खात्री होती की अंतिम लेखी परीक्षा

पदवीपूर्व अर्जदारांच्या यादीतून माझे नाव काढून टाकण्यासाठी पुरेशी असतील. दुसरीकडे, माझे सहकारी विद्यार्थी मला फक्त "उत्साही संन्यासी" असे टोपणनाव देत असत.

प्राध्यापक जोशैल ली यांनी तत्त्वज्ञानात मला नापास करण्याची धमकी दिली होती, पण ती रोखण्यासाठी मी एक हुशार पाऊल उचलले. अंतिम निकाल जाहीर होण्यापूर्वी, मी माझ्या एका सहकाऱ्याला माझ्यासोबत प्राध्यापकांच्या कार्यालयात जाण्यास सांगितले आणि म्हटले:

"माझ्यासोबत चला, कारण मला साक्षीदार हवा आहे, आणि जर
मी प्रत्यक्षात प्राध्यापकांना हरवले नाही तर मला निराशा होईल."

मी जेव्हा प्राध्यापकांना विचारले की त्यांनी माझी उत्तरे कोणत्या इयत्तेत दिली आहेत, तेव्हा त्यांनी डोके हलवले आणि त्यांच्या डेस्कवरील कागदपत्रांच्या मोठ्या ढिगाऱ्यातून शोधत आत्मविश्वासाने, विजयी स्वरात म्हणाले: "तुम्ही यशस्वी झालेल्यांपैकी नाही आहात, कारण तुमचा पेपर पेपरमध्ये नाही. कोणत्याही परिस्थितीत, तुम्ही परीक्षेला उपस्थित न राहिल्यामुळे तुम्ही नापास झालात"

मी हसलो आणि म्हणालो:

"सर, मी परीक्षा दिली आहे, तुम्ही मला माझा पेपर स्वतः शोधण्याची परवानगी द्याल का?"

प्राध्यापकांनी गोंधळून मला परवानगी दिली आणि मी
पटकन माझा पेपर काढला, ज्यातून मी पासवर्ड वगळता माझी ओळख उघड करणारी प्रत्येक गोष्ट काळजीपूर्वक पुसून टाकली होती. प्राध्यापकांना माझे नाव लक्षात आले नव्हते, त्यामुळे त्यांनी माझ्या उत्तरांना उच्च गुण दिले, जरी त्यात पाठ्यपुस्तकातील कोणतीही माहिती नव्हती!

माझी युक्ती त्याला कळताच तो ओरडला, "या असभ्य नशिबाला धिक्कार!" मग तो आशावादीपणे म्हणाला, "तू तुझ्या अंतिम परीक्षेत नक्कीच नापास होशील"

इतर विषयांच्या परीक्षांबद्दल बोलायचे झाले तर, मला काही मदत मिळाली, विशेषतः माझा चुलत भाऊ आणि प्रिय मित्र प्रभासकडून. उर्वरित अंतिम परीक्षांमध्ये मी संघर्ष केला, जरी वेदनादायक असला तरी, किमान उत्तीर्ण होण्याचे गुण मिळवले.

आता, चार वर्षांच्या कॉलेज नंतर, मी माझ्या बॅचलर पदवी परीक्षेला बसण्यास पात्र ठरलो, हा एक विशेषाधिकार आहे ज्याची मी क्वचितच अपेक्षा केली होती. पदवीसाठी आवश्यक असलेल्या कलकत्ता विद्यापीठाच्या कठोर प्रवेश परीक्षेच्या तुलनेत सेरामपूर कॉलेजमधील अंतिम परीक्षा खूपच सोप्या होत्या. खरं तर, माझे शिक्षक, श्री युक्तीश्वर यांच्याकडे दररोज भेटी दिल्यामुळे मला विद्यापीठाच्या हॉलमध्ये येण्यासाठी फारसा वेळ मिळत नव्हता. माझी उपस्थिती माझ्या अनुपस्थितीपेक्षा माझ्या वर्गमित्रांना जास्त आश्चर्यचकित करणारी होती!

माझा जवळजवळ रोजचा दिनक्रम असा होता की सकाळी ९:३०
वाजता सायकलवरून माझ्या शिक्षकांच्या आश्रमात जायचे, श्री युक्तीश्वरांना अर्पण घेऊन जायचे: वसतिगृहाच्या बागेतून काही फुले. माझे शिक्षक माझे स्वागत करायचे आणि मला जेवणासाठी आमंत्रित करायचे, जे मी आनंदाने स्वीकारायचे, विद्यापीठ आणि माझ्या अभ्यासक्रमाच्या विचारांपासून दूर जाण्यास उत्सुक. श्री युक्तीश्वरांसोबत काही तास घालवल्यानंतर, त्यांचे दुर्मिळ ज्ञान ऐकल्यानंतर किंवा आश्रमाची कर्तव्ये पार पाडल्यानंतर, मी अनिच्छेने मध्यरात्री निघून जायचो, माझ्या निवासस्थानी परत जायचो. कधीकधी मी संपूर्ण रात्र माझ्या शिक्षकांसोबत घालवत असे, त्यांच्या ज्ञानवर्धक संभाषणात आनंदाने मग्न होत असे, अंधारापासून पहाटेपर्यंतचा बदल क्वचितच लक्षात येत असे.

एका रात्री अकरा वाजता, मी कोठडीतून बाहेर पडणार असताना, शिक्षकांनी मला गंभीरपणे विचारले:

"बॅचलरच्या परीक्षा कधी सुरू होतात?"

मी उत्तर दिले: "आतापासून पाच दिवसांनी, साहेब"

तो म्हणाला, "मला आशा आहे की तुम्ही त्यासाठी तयार असाल"

मला तीव्र चिंता आणि घबराट जाणवत होती, म्हणून मी निषेध केला:

"सर, तुम्हाला चांगलेच माहिती आहे की मी माझे दिवस तुमच्यासोबत घालवले, विद्यापीठातील प्राध्यापकांसोबत नाही, मग मी कठीण अंतिम परीक्षांना उपस्थित राहण्याचे नाटक कसे करू शकतो?"

श्री युक्तीश्वरांनी माझ्याकडे तीक्ष्ण नजर टाकली आणि थंड पण ठामपणे म्हणाले: "तुम्ही परीक्षेला उपस्थित राहिले पाहिजे जेणेकरून आम्ही तुमच्या वडिलांना आणि इतरांना विद्यापीठापेक्षा मठवासी जीवनाला प्राधान्य दिल्याबद्दल तुमच्यावर टीका करण्याची संधी देणार नाही. मला वचन द्या की तुम्ही परीक्षेला उपस्थित राहाल आणि प्रश्नांची उत्तरे देण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न कराल."

माझ्या डोळ्यातून अश्रू वाहत होते, आणि मला वाटले की शिक्षकांची विनंती अतार्किक आहे आणि त्यांची चिंता खूप उशिरा आली. उसासे आणि रडण्याच्या दरम्यान मी म्हणालो:

"जर तुमची इच्छा असेल तर मी नक्की येईन, पण योग्य तयारीसाठी पुरेसा वेळ शिल्लक नाहीये" आणि मी स्वतःशीच म्हणालो: "प्रश्नांच्या उत्तरांमध्ये तुमच्या शिकवणींनी मी पाने भरेन!"

दुसऱ्या दिवशी नेहमीप्रमाणे मी जेव्हा गर्भगृहात प्रवेश केला, तेव्हा मी गंभीरपणे आणि उदासीनतेने गुलाबांचा गुच्छ सादर केला आणि श्री युक्तीश्वर माझ्या दयनीय अवस्थेवर हसले आणि म्हणाले:

"देवाने तुम्हाला कधी परीक्षेत किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीत निराश केले आहे का?"

दैवी मदतीच्या सुखद आठवणी माझ्या मनात चमकू लागल्या तेव्हा मी उत्साहाने उत्तर दिले: "नाही, देवाची शपथ, साहेब"

शिक्षक पुढे म्हणाले: "तुम्हाला विद्यापीठातील
सन्मान मिळविण्यापासून आळस नव्हता, तर एक ज्वलंत दैवी तळमळ होती ज्यामुळे तुम्ही रोखला होता"

काही क्षण शांततेनंतर, त्यांनी उद्धृत केले: “जो कोणी देवावर विश्वास ठेवतो, तो त्यांना पुरेसा करेल” “प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याची इच्छा शोधा, आणि देव तुमच्यावर त्याचे आशीर्वाद वाढवेल आणि तुम्हाला आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी पुरवेल”

शिक्षकांच्या उपस्थितीत माझ्या खांद्यावरून काळजीचे ओझे हलके झाल्याचे मला जाणवले. आम्ही आमचे लवकर जेवण संपवल्यावर, शिक्षकांनी आम्हाला सरायमध्ये परतण्याचा सल्ला दिला आणि म्हटले:

"तुझा मित्र रोमेश अजूनही हॉस्टेलमध्येच राहतो का?"

मी म्हणालो, "होय, साहेब"

तो म्हणाला, "त्याच्याशी संपर्क साधा आणि देव त्याला परीक्षेत मदत करण्यासाठी प्रेरित करेल"

मी उत्तर दिले, "मी करेन, साहेब, पण रोमेश असामान्यपणे व्यस्त आहे. तो आमच्या गटातील सन्माननीय विद्यार्थी आहे आणि इतर विद्यार्थ्यांपेक्षा त्याच्यावर शैक्षणिक भार जास्त आहे."

शिक्षकांनी माझा आक्षेप दुर्लक्षित केला आणि
म्हणाले, "रोमेश तुझ्यासाठी वेळ काढेल आता जा, देवाच्या आशीर्वादाने"

मी माझ्या सायकलवर बसलो आणि परत आलो. वसतिगृहाच्या अंगणात मला भेटलेली पहिली व्यक्ती मुख्याध्यापक रोमेश होती. जणू काही त्याच्याकडे मला मदत करण्याची वेळ होती, त्याने माझी विनंती लगेच स्वीकारली आणि म्हणाला:

"निश्चिंत राहा, मुकांदा, मी तुमच्या सेवेत आहे"

त्या दुपारी त्याने बरेच तास घालवले आणि पुढील काही दिवसांत मला विविध विषयांवर प्रशिक्षण दिले, नंतर मला सल्ला दिला, म्हणाला:

"मला वाटते की या वर्षी इंग्रजी साहित्यात बरेच
प्रश्न चाइल्ड हॅरोल्डबद्दल असतील आणि आपल्याला ताबडतोब अॅटलस मिळायला हवा"

घाईघाईने माझ्या काकांच्या घरी गेलो आणि एक अॅटलस
उधार घेतला जिथे रोमेशने बायरनच्या रोमँटिक प्रवाशाने भेट दिलेल्या ठिकाणांना युरोपच्या नकाशावर चिन्हांकित केले होते.

धडा ऐकण्यासाठी आमच्याभोवती काही सहकाऱ्यांचा गट
जमला आणि त्यापैकी एकाने शेवटी टिप्पणी दिली:

"रोमेश तुम्हाला चुकीचा सल्ला देत आहे, कारण फक्त ५०% प्रश्न सहसा पुस्तकांबद्दल असतात आणि उर्वरित अर्धे प्रश्न लेखकांच्या जीवनाबद्दल असतात."

पण जेव्हा मी दुसऱ्या दिवशी इंग्रजी साहित्याच्या परीक्षेसाठी बसलो आणि पहिल्यांदाच प्रश्नपत्रिका पाहिली तेव्हा माझ्या डोळ्यात कृतज्ञतेचे अश्रू आले आणि पेपर भिजला. पर्यवेक्षक माझ्याकडे आले आणि सहानुभूतीने कारण विचारले, म्हणून मी स्पष्ट केले:

"माझ्या महान शिक्षकाने भाकीत केले होते की रोमेश मला मदत करू शकेल. बघा, रोमेशने मला जे प्रश्न सुचवले होते तेच प्रश्न परीक्षेच्या पेपरमध्ये आहेत. सुदैवाने माझ्यासाठी, या वर्षी इंग्रजी लेखकांबद्दल फार कमी प्रश्न आहेत ज्यांचे जीवन माझ्यासाठी एक गुप्त रहस्य आहे!"

मी परत आल्यावर, वसतिगृहात गोंधळ उडाला होता आणि रोमेशच्या पद्धतींची खिल्ली उडवणारे तेच तरुण आता जवळजवळ बधिरपणे माझे अभिनंदन करत होते परीक्षेच्या आठवड्यात, मी रोमेशसोबत असंख्य तास घालवले, जो प्राध्यापकांना

समाविष्ट करण्याची शक्यता असलेले प्रश्न तयार करत असे. दिवसेंदिवस, रोमेशचे प्रश्न परीक्षेच्या प्रश्नपत्रिकांवर जवळजवळ तेच शब्द वापरून येत होते.

संपूर्ण विद्यापीठात ही बातमी पसरली की
चमत्कारासारखे काहीतरी घडत आहे आणि त्या अनुपस्थित "आनंदित संन्यासी" चे यश आता एक वास्तविक शक्यता बनली आहे. मी सत्य लपवण्याचा कोणताही प्रयत्न केला नाही आणि स्थानिक प्राध्यापक कलकत्ता विद्यापीठाने ठरवलेले प्रश्न बदलण्यास अक्षम होते.

जेव्हा मी माझ्या इंग्रजी साहित्याच्या परीक्षेवर खोलवर विचार केला तेव्हा मला एक सकाळी जाणवले की मी एक गंभीर चूक केली आहे. एका प्रश्नाचे दोन भाग होते: (अ) किंवा (ब) आणि (क) किंवा (ड) प्रत्येक भागातून एका प्रश्नाचे उत्तर देण्याऐवजी, मी पहिल्या भागात दोन्ही प्रश्नांची उत्तरे दिली होती, दुसऱ्या प्रश्नाकडे पूर्णपणे दुर्लक्ष केले होते. त्या पेपरमध्ये मला मिळू शकणारे सर्वाधिक गुण ३३ होते, जे किमान उत्तीर्ण होण्याच्या ३६ गुणांपेक्षा तीन गुण कमी होते, म्हणून मी माझ्या दुर्दैवाबद्दल शिक्षकांकडे धाव घेतली आणि म्हणालो:

"माझ्या स्वामी, मी एक अक्षम्य पाप केले आहे आणि रोमेश द्वारे मला मिळालेल्या दैवी आशीर्वादांना मी पात्र नाही."

शिक्षकांनी मला उत्तर दिले: "निश्चिंत राहा, मुकांदा, आणि निश्चिंत राहा"

श्री युक्तीश्वरांचा स्वर आनंदी आणि निश्चिंत होता.
मग त्यांनी आकाशाकडे हात वर केला आणि म्हणाले, "अंतराळात सूर्य आणि चंद्र एकमेकांशी वाटचाल करत आहेत, हे तुम्हाला विद्यापीठाची पदवी न मिळण्यापेक्षा जास्त शक्य आहे."

गणितीयदृष्ट्या यश अशक्य वाटत असले तरी मी मठातून
अधिक आरामात बाहेर पडलो. एकापेक्षा जास्त वेळा, मी भीतीने आकाशाकडे पाहिले आणि दिवसाची लेडी तिच्या नेहमीच्या कक्षेत स्थिरपणे स्थिर झालेली दिसली!

जेव्हा मी वसतिगृहात पोहोचलो तेव्हा मी एका
सहकाऱ्याला असे म्हणताना ऐकले, "मला लगेच कळवण्यात आले की या वर्षी पहिल्यांदाच इंग्रजी साहित्यातील उत्तीर्ण होण्याचे प्रमाण कमी करण्यात आले आहे".

मी अस्वस्थ अवस्थेत त्या तरुणाच्या खोलीत धावत गेलो
आणि मोठ्या भावनेने या प्रकरणाचे सत्य जाणून घेण्याची मागणी केली. त्याने माझी तपासणी केली आणि हसत उत्तर दिले:

"अरे, लांब केसांच्या माणसा, शैक्षणिक बाबींमध्ये
अचानक एवढी आवड का? आणि शेवटच्या क्षणी एवढी उत्सुकता का? तरीही उत्तीर्ण होण्याचे गुण आधीच फक्त ३३ पर्यंत कमी झाले आहेत."

साराच्या अमर्याद उर्जेने मला माझ्या खोलीत परत नेले, जिथे मी गुडघे टेकून देवाचे त्याच्या परिपूर्ण हिशेब आणि अमर्याद कृपेबद्दल आभार मानले. रोमेश माझ्या बंगाली परीक्षेत एक महत्त्वाचा योगायोग घडला. रोमेश, ज्याने मला त्या विषयात मदत केली नव्हती, त्याने मला एका सकाळी परत येण्यास सांगितले कारण मी हॉस्टेलमधून परीक्षेसाठी निघणार होतो.

माझ्या एका सहकाऱ्याने मला ओरडून सांगितले: "रोमेश तुला फोन करत आहे, परत येऊ नकोस नाहीतर आपल्याला उशीर होईल"

मी त्या सहकाऱ्याच्या सल्ल्याकडे दुर्लक्ष केले आणि रोमेश जिथे होता तिथे घाईघाईने परतलो, त्याने मला सांगितले:

"बंगाली परीक्षा सहसा बंगाली विद्यार्थी सहज
उत्तीर्ण होतात, पण मला असे वाटले की या वर्षी प्राध्यापकांनी विहित पुस्तकांमधील प्रश्नांसह विद्यार्थ्यांची 'कत्तल' करण्याचा विचार केला आहे" मग माझ्या मित्राने मला एकोणिसाव्या शतकातील महान आणि प्रसिद्ध मानवतावादी बहरुल उलूम विद्या सागर यांच्या जीवनातील दोन घटना थोडक्यात समजावून सांगितल्या.

मी रोमेशचे आभार मानले आणि माझी सायकल कॉलेजच्या अंगणात नेली. बंगाली परीक्षेचा पेपर त्याने वर्णन केल्याप्रमाणेच होता, ज्यामध्ये दोन विभाग होते. पहिल्या भागात विचारले होते: "बहरुल उलूम विद्या सागरला मिळालेल्या दयाळूपणाच्या दोन कृत्यांची नोंद करा". रोमेशकडून मिळालेले हे नवीन ज्ञान पेपरवर हस्तांतरित केल्यानंतर, शेवटच्या क्षणी त्याचे ऐकल्याबद्दल मी देवाचे आभार मानले. जर मी बहहरुल उलूमच्या मानवतेप्रती असलेल्या दानधर्माबद्दल अनभिज्ञ राहिलो असतो (आणि मी आता त्यांच्यामध्ये आहे, अर्थातच!), तर मी बंगाली परीक्षा उत्तीर्ण होऊ शकलो नसतो.

पेपरवरील दुसरा प्रश्न होता: "ज्याने तुम्हाला सर्वात जास्त प्रेरणा दिली त्याच्या जीवनाबद्दल बंगालीमध्ये एक निबंध लिहा" प्रिय वाचकांनो, मी माझ्या विषयासाठी कोणाची निवड केली हे मला तुम्हाला सांगण्याची गरज नाही. मी माझ्या शिक्षकाच्या स्तुतीने पानामागून पान भरत असताना, मी हसलो, माझ्या स्वतःच्या शब्दांची सत्यता लक्षात आली: "मी तुमच्या शिकवणींनी पाने भरेन!"

तत्त्वज्ञानात रोमेशची मदत घेण्याची मला गरज वाटली
नाही. श्री युक्तीश्वर यांच्या मार्गदर्शनाखाली माझ्या व्यापक प्रशिक्षणावर विश्वास होता, मी पाठ्यपुस्तकातील स्पष्टीकरणांकडे दुर्लक्ष केले आणि तत्वज्ञान हा मला मिळालेला सर्वोच्च ग्रेड होता. इतर विषयांमध्ये माझे एकत्रित गुण उत्तीर्ण होण्यासाठी पुरेसे होते.

येथे हे सांगण्यास आनंद होत आहे की माझा प्रिय मित्र रोमेशने परीक्षेत विशेष कामगिरीने उत्तीर्ण झाला.

माझ्या पदवीदान समारंभात माझ्या वडिलांचा चेहरा हास्याने फुलला आणि त्यांनी कबूल केले, "मी तुमच्या यशाची कल्पनाही करू शकत नव्हतो, माझ्या मुला, तुम्ही तुमच्या शिक्षकांसोबत इतका वेळ घालवता" खरंच, माझ्या शिक्षकांना माझ्या वडिलांच्या अव्यक्त टीकेची जाणीव होती.

अनेक वर्षांपासून मला शंका होती की असा दिवस येईल
जेव्हा मी माझ्या नावापुढे बॅचलर ही पदवी जोडेन. मी क्वचितच ती पदवी वापरत असे, मला वाटले की ती एक पवित्र देणगी आहे कारण रहस्यमय कारणांमुळे. कधीकधी मी विद्यापीठातील पदवीधरांना असे म्हणताना ऐकतो की पदवीनंतर त्यांनी मिळवलेल्या ज्ञानाचा फक्त एक छोटासा भाग त्यांच्याकडे राहिला. त्यांच्याकडून मिळालेली ही पावती माझ्या निर्विवाद शैक्षणिक कमतरतांसाठी मला सांत्वन देते.

जून १९१४ च्या त्या दिवशी, जेव्हा मला कलकत्ता विद्यापीठातून पदवी मिळाली, तेव्हा मी माझ्या शिक्षकांसमोर नतमस्तक होऊन त्यांच्या जीवनातून आलेल्या आणि माझ्या आत्म्याला व्यापलेल्या आशीर्वादांबद्दल आभार मानले. त्यांनी मला खेळकरपणे उभे केले आणि म्हणाले:

"उठ, मुकांदा, सूर्य आणि चंद्राच्या मार्गाची
पुनर्रचना करण्यापेक्षा देवाला तुला महाविद्यालयीन पदवीधर बनवणे सोपे वाटले!"

'स डायरी: एक आत्मचरित्र
शिक्षकांसाठी नीतिसूत्रे, कविता आणि कथा
परमहंस योगानंद

ती दैवी शक्ती
ते तुम्हाला आधार देईल आणि बळकट करेल
ज्याप्रमाणे तिने नेहमीच मला आधार दिला आणि मला शक्ती दिली
.मी माझ्या वैयक्तिक अनुभवावरून हे तथ्य सांगत आहे
जर मी माझ्या आयुष्यात या गोष्टी अनुभवल्या नसत्या तर जेव्हा मी त्याबद्दल बोलू शकलो
.मी देवावर विश्वास ठेवून जगतो
.देव माझी शक्ती आहे
मी देवाच्या शक्तीशिवाय इतर कोणत्याही शक्तीवर
.विश्वास ठेवत नाही
आणि जेव्हा मी त्या धन्य शक्तीवर लक्ष केंद्रित करतो .तू मला भेट आणि माझ्या माध्यमातून काम कर
आकाशातील कोकिळा

दैवी
मी तुझी कोकिळा आहे, तुझ्या वैश्विक उपस्थितीच्या स्वर्गात चढणारी
तुमच्या सत्याच्या थेंबांच्या सतत शोधात
.मी तुम्हाला खूप विश्वासाने प्रार्थना केली आहे जेणेकरून तू शांततेच्या कठोर ढगांमधून तुझ्या दयेचा .वर्षाव करू शकशील
आणि मला खूप तहान लागली होती म्हणून
तुमच्याबद्दलच्या माझ्या जाणीवेच्या प्रत्येक
.पवित्र बिंदूला मी उत्सुकतेने स्वीकारले
अरे, माझ्या आत आणि माझ्या सभोवताल तुझी उपस्थिती !अनुभवण्याची मला किती इच्छा होती
जेव्हा तुझ्या स्पर्शाने माझी तहान थंड झाली तेव्हाच .माझी तीव्र तहान भागली
माझा अस्वस्थ आत्मा आणि उत्साहाने पेटलेले माझे अस्तित्व
.निराशा आणि निराशेचा काळ संपला आहे
तुमच्या शांतीच्या मुसळधार पावसाने संकटांचा
.कोरडेपणा नाहीसा झाला
आणि आता मी शांतपणे उडतो आणि भरारी घेतो, समाधानाची .आणि समाधानाची गाणी गातो
मी तुझी कोकिळा आहे जी फक्त तुझ्या सांत्वनाचे पाणी .पिते
तुमच्या अस्तित्वाच्या उंचीवरून अखंड उतरण
* * *

.या जीवनात बहुतेक लोकांसाठी मुख्य शब्द "मी" आहे आध्यात्मिक स्वभाव आणि प्रवृत्ती असलेली व्यक्ती .स्वतःबद्दल जसा विचार करते तसाच इतरांबद्दल विचार करते जे फक्त स्वतःचा विचार करतात ते इतरांचा द्वेष आणि
.राग स्वतःवर ओढवून घेतात
त्यांच्या सभोवतालचे लोक पण जे इतरांच्या भावना आणि हितसंबंधांचा विचार करतात त्यांना असे आढळते की
इतर लोक त्यांच्याबद्दल विचार करतात आणि त्यांच्या .भावनांचा विचार करतात

जर एका शहरात शंभर लोक असतील आणि प्रत्येकाला काही घ्यायचे असेल तर
दुसऱ्या प्रत्येकाचे नव्याण्णव विरोधक असतील पण जर प्रत्येकी एक
जर कोणी दुसऱ्याला मदत करण्याचा प्रयत्न केला तर .प्रत्येकाचे नव्व्याण्णव मित्र असतील
मी असेच जगलो आहे आणि माझ्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत .शेअर करून मी काहीही गमावले नाही
खरंच, मी जे काही दिले ते देवाच्या कृपेने मला दुप्पट .परत मिळाले आहे आणि आता मला काहीही इच्छा नाही
काहीही नाही, कारण माझ्या आत जे आहे ते मी कधीही
.कल्पना करू शकत नाही त्यापेक्षा मोठे आणि मौल्यवान आहे जग मला ते देते. माणूस आनंद मिळविण्यासाठी जे प्रयत्न .करतो तेच करतो
एकदा आनंद मिळाला की, त्याला कारणीभूत असलेल्या .परिस्थितीची गरज नाहीशी होते
या जगात माझी एकमेव हमी म्हणजे लोकांच्या माझ्याबद्दलच्या चांगल्या भावना. खरी संपत्ती म्हणजे .प्रियजनांच्या आणि मित्रांच्या हृदयात राहणे
या जीवनात आपण देवाशी जोडण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे आपल्याला मानवी अस्तित्व, बुद्धी आणि इच्छा स्वातंत्र्य दिले आहे, आणि म्हणूनच आपण देवाला शोधण्यासाठी या .देणग्यांचा वापर केला पाहिजे
जेव्हा आपण परोपकारी असतो तेव्हा आपण आनंदी होतो आणि
.जर आपण या मार्गाचे अनुसरण केले तर इतरांवर परिणाम होईल आपल्या सभोवतालचे इतर लोक आपल्यासारखे वागतात आणि
.आपले अनुकरण करण्याचा प्रयत्न करतात हे दूर केले पाहिजे स्वार्थ हे सर्व वैयक्तिक आणि सामाजिक वाईट
.गोष्टींचे मूळ आहे
?समस्या कशा आणि का सुरू होतात
प्रत्येक मानव जाणीवपूर्वक किंवा अजाणतेपणे प्रयत्न करतो की तो अजिंक्य आणि अमर आहे याची वैयक्तिक खात्री पटवण्यासाठी. त्यांच्या सर्व बाह्य आकांक्षांमध्ये, मग ते विज्ञान, वाणिज्य, वैद्यकशास्त्र किंवा जीवनाच्या इतर कोणत्याही पैलूतून असो, ते शांती आणि सुरक्षितता,

दुःखापासून मुक्तता आणि शाश्वत आनंद मिळवण्याचा प्रयत्न .करतात
ते ठीक आहे, खरं तर हा त्याचा हक्क आणि त्याचा
नैसर्गिक वारसा आहे जो त्याच्या निर्माणकर्त्याला त्याच्यासाठी हवा आहे, जर तो स्वतःसाठी जसे आशीर्वाद .इच्छितो तसेच इतरांसाठीही तेच आशीर्वाद हवे असतील तर एकीकडे, बहुतेक लोक मर्यादित आणि मर्यादित मार्गांनी .तो अमर्याद आणि असीम वारसा मिळवण्याचा प्रयत्न करतात जर जगाचा शोध घेण्यासोबतच, स्वतःमधील आध्यात्मिक क्षमता आणि शक्तींचा शोध घेण्यासाठी आवश्यक प्रयत्न केले !तर मानवी कामगिरी अधिक वाढतील आणि अधिक योग्य होतील भौतिक प्रगती कौतुकास्पद आहे यात काही शंका नाही,
परंतु केवळ बाह्य यशामुळेच एखाद्या व्यक्तीला तो ज्या आंतरिक समाधानाची आणि सुरक्षिततेची तीव्र इच्छा करतो ते .मिळणार नाही
विज्ञानाने मागील पिढ्यांना धोक्यात आणणाऱ्या अनेक साथींचे उच्चाटन करण्यास मदत केली आहे आणि भूक आणि गरिबी दूर करण्यास सक्षम उत्पादनाच्या प्रगत पद्धती विकसित करण्यास मदत केली आहे. तथापि, केवळ भौतिक उपलब्धींवर .आधारित या जगात निरोगी संतुलन राखणे कठीण आहे
एखादी व्यक्ती एखाद्या विशिष्ट क्षेत्रात प्रगती
करते, परंतु त्याच्या यशावर परिणाम करणाऱ्या अनपेक्षित .समस्या उद्भवल्याने त्याला आश्चर्य वाटते
याचा अर्थ असा नाही की एखाद्या व्यक्तीने बाह्य मार्गांनी त्याच्या समस्यांवर उपाय शोधण्याचा प्रयत्न करू नये, तर याचा अर्थ संतुलन राखणे आणि दुसऱ्या बाजूच्या .खर्चाने एका बाजूला झुकू नये असा आहे
देवाने मानवाला तर्कशक्ती आणि इच्छाशक्ती दिली आहे
आणि त्यांचा वापर जगातील त्याची परिस्थिती सुधारण्यासाठी केला पाहिजे. चांगले प्रयत्न केले जात असताना, शक्ती आणि बुद्धिमत्तेचा अंतर्गत स्रोत ओळखला पाहिजे आणि त्या स्रोताशी सुसंगत केला पाहिजे, कारण सुसंवाद साधण्यात अपयश .हे मानवाच्या समस्या आणि चुकांचे कारण आहे
तुम्ही फक्त बसून यश तुमच्या हाती येईल अशी अपेक्षा
करू शकत नाही. तुमचा मार्ग निश्चित केल्यानंतर आणि तुमची

इच्छाशक्ती सक्रिय केल्यानंतर, तुम्ही व्यावहारिक प्रयत्न केले पाहिजेत, आणि तुम्हाला आढळेल की यशासाठी आवश्यक असलेली प्रत्येक गोष्ट हळूहळू तुमच्याकडे येईल आणि प्रत्येक गोष्ट तुम्हाला योग्य दिशेने नेईल. दैवी इच्छेने ओतप्रोत असलेली तुमची इच्छाशक्ती तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर देईल, कारण जेव्हा तुम्ही ती इच्छाशक्ती वापरता तेव्हा तुम्ही तुमच्या विनंत्या मान्य .करण्याचे दार उघडता
मानवतेने विज्ञान, तंत्रज्ञान, वैद्यकशास्त्र आणि
इतर क्षेत्रात तज्ज्ञता मिळवली आहे, ज्यामुळे ती सुखसोयी आणि सुविधा प्रदान करू शकते. तथापि, याचा अर्थ असा नाही की ती त्याच्या निर्मात्याला सोडून देऊ शकते अन्यथा, या कामगिरीचे मूल्य कमी होईल आणि सामाजिक, कौटुंबिक, राजकीय आणि पर्यावरणीय समस्या उद्भवू लागतील आणि पसरू लागतील. कारण, पूर्णपणे बाह्य घटकांवर अवलंबून राहिल्याने, मानवता वैज्ञानिक पद्धती आणि साधनांद्वारे मुक्त केलेल्या अफाट क्षमतेचे व्यवस्थापन करण्याची बुद्धी गमावते. परिणामी, जीवन इतके गुंतागुंतीचे बनते की त्याचा सामना करणे कठीण .होते आणि चिंता आणि अनिश्चिततेचे स्रोत देखील बनते
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपले सर्व विचार, भावना आणि अंतर्दृष्टी घेऊन जगले पाहिजे आणि आपल्या सभोवतालच्या प्रत्येक गोष्टीकडे सतर्क आणि लक्ष दिले पाहिजे, अगदी एका कुशल छायाचित्रकाराप्रमाणे जो सर्वात रमणीय दृश्यांचे सर्वात अद्भुत फोटो टिपण्यासाठी सर्वात योग्य संधींचा .फायदा घेतो
खरा मानवी आनंद एखाद्या व्यक्तीच्या सतत शिकण्याची
आणि योग्य आणि आदरयुक्त पद्धतीने वागण्याची तयारी यात आहे. जितका जास्त माणूस स्वतःमध्ये सुधारणा करतो तितकाच तो त्याच्या सभोवतालच्या लोकांच्या प्रगतीत आणि आनंदात .योगदान देतो
फार कमी लोक असतात जे त्यांच्या परिस्थितीचे
विश्लेषण करतात आणि ते पुढे जात आहेत की मागे जात आहेत हे .ठरवतात

समज, ज्ञान आणि समजूतदारपणाने संपन्न मानव म्हणून,
आपले सर्वात मोठे कर्तव्य म्हणजे या गुणांचा योग्य वापर करणे जेणेकरून आपल्याला कळेल की आपण पुढे जात आहोत की मागे, जरी आपल्याला वारंवार अपयश आले तरी आपण निराश होऊ नये किंवा आशा गमावू नये. अपयश आपल्या शारीरिक आणि आध्यात्मिक विकासात अडथळा नव्हे तर उत्प्रेरक म्हणून काम .करेल
* * *

एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात .आणि त्या विचार आणि कृतींसारखेच फळ देतात
* * *

चांगल्या आयुष्यासाठी सर्वोत्तम तयारी
जर आपल्याला खरोखर जीवनाचा आनंद घ्यायचा असेल, तर वेळ आता आहे - उद्या नाही, पुढच्या वर्षी नाही, अगदी काही नंतरच्या आयुष्यातही नाही. पुढच्या वर्षी चांगल्या जीवनाची सर्वोत्तम तयारी म्हणजे या वर्षी उत्पादक, सुसंवादी आणि अर्थपूर्ण जीवन जगणे. भविष्यातील अधिक यश आणि अधिक आनंदाच्या जीवनावरील आपला विश्वास व्यर्थ आहे जोपर्यंत आपण त्याचे आत्ताच कृतीत रूपांतर करत नाही. आजचा दिवस आपल्या जीवनातील सर्वात महत्वाचा आणि अर्थपूर्ण .दिवस असावा
* * *

लग्न करू इच्छिणाऱ्यांनी त्यांच्या भावना आणि
आवेगांवर नियंत्रण ठेवण्यास शिकले पाहिजे आणि शाळांनी शांतता आणि लक्ष केंद्रित करण्यासोबतच हे कौशल्य शिकवले पाहिजे. घरी आणि शाळांमध्ये या महत्त्वाच्या पैलूकडे दुर्लक्ष केल्यामुळे अनेक दुःखी घरे आणि तुटलेली कुटुंबे अस्तित्वात आहेत. अनियंत्रित आवेग आणि इच्छा असलेले दोन ?लोक शांततेत आणि शांततेत कसे राहू शकतात
लग्नाच्या सुरुवातीला, नवविवाहित जोडप्यामध्ये भावना आणि उत्साहाची लाट असते. पण काही काळानंतर, या भावना

अपरिहार्यपणे कमी होऊ लागतात, तेव्हा जोडप्याचे खरे स्वरूप वाद, मतभेद, भांडणे आणि निराशेसह प्रकट होऊ लागते. हृदयाला खरे प्रेम आणि मैत्रीची आवश्यकता असते आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, त्याला शांती आणि शांती हवी असते. जेव्हा तीव्र भावनांमुळे शांती तुटते तेव्हा विवाहाचा एक .महत्त्वाचा आधारस्तंभ कमकुवत होतो
* * *

शरीराच्या अवयवांना आणि भावनांना त्यांचे आरोग्य, चैतन्य आणि संवेदनशीलता राखण्यासाठी निरोगी मज्जासंस्थेची आवश्यकता असते. मज्जासंस्था चांगल्या स्थितीत ठेवण्यासाठी, भीती, क्रोध, लोभ आणि मत्सर यासारख्या विनाशकारी भावनांपासून स्वतःला मुक्त करणे .महत्वाचे आहे
* * *

तुमचा आनंद हाच तुमचा यश आहे, म्हणून तुमचा आनंद .कोणालाही तुमच्यापासून हिरावून घेऊ देऊ नका
जे तुम्हाला त्रास देण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्यापासून स्वतःचे रक्षण करा जेव्हा मी लहान होतो, तेव्हा माझ्याबद्दल खोट्या अफवा पसरवणाऱ्यांचा मला खूप राग यायचा, पण नंतर मला जाणवले की लोकांच्या माझ्याबद्दलच्या मान्यतेपेक्षा माझा स्वतःचा विवेक खूप .महत्त्वाचा आहे
विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी जाणीव आहे जी एखाद्या व्यक्तीचे विचार आणि प्रेरणा विश्वासूपणे आणि अचूकपणे नोंदवते जेव्हा विवेक स्पष्ट असतो आणि एखाद्या व्यक्तीला माहित असते की तो जे योग्य आहे ते करत आहे, तेव्हा त्याला काहीही घाबरवू शकत नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाच्या कृपेचा पुरावा आहे. ज्यांचा विवेक स्पष्ट आहे त्यांना त्यांच्या जीवनात आनंद मिळतो आणि त्यांना देवाचे आशीर्वाद आणि कृपा .प्राप्त होते
* * *

एखाद्या व्यक्तीने उच्चारलेल्या प्रत्येक शब्दाचा त्याच्या मेंदू आणि मनावर कायमचा प्रभाव पडतो जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा आत्मा मृत्यूच्या वेळी त्याच्या शरीरातून निघून जातो, तेव्हा त्याचा दुसऱ्या जगात प्रवेश

त्याच्या चांगल्या किंवा वाईट शब्दांमुळे होणाऱ्या कर्माच्या (त्यांच्या कृतींचे परिणाम) निर्णयावर अवलंबून .असतो
उदात्त मनातून निघणारे चांगले शब्द आत्म्यासाठी
चांगले परिणाम देतील, तर वाईट सवयींमुळे निर्माण झालेले वाईट शब्द आत्म्यासाठी वाईट कर्म किंवा वाईट परिणाम जमा .करतील
हा शब्द तीन कंपनांनी बनलेला आहे: एक कारणात्मक किंवा बौद्धिक कंपन, एक गतिज किंवा ग्रहीय कंपन आणि एक भौतिक .किंवा स्पष्ट कंपन
:शांती" या शब्दाचे तीन वेगळे स्पंदने आहेत"
१ "शांती" हा शब्द उच्चारला जातो तेव्हा विचार किंवा .इच्छाशक्तीमध्ये डळमळ होणे
२ "शांती" हा शब्द उच्चारला जातो तेव्हा मेंदू, स्वरयंत्रे आणि जिभेतील ऊर्जेचे कंपन, इच्छाशक्तीमुळे .प्रेरित होते
३ स्वरयंत्रांचे कंपन आणि "शांती" या शब्दाच्या उच्चाराचा शारीरिक परिणाम
म्हणून, प्रत्येक शब्द, चांगला किंवा वाईट, त्याचे स्पंदने सोडतो - म्हणजेच त्याचे परिणाम - शरीरावर किंवा मेंदूवर आणि जीवनशक्ती आणि बुद्धीवर प्रवृत्ती आणि इच्छांच्या स्वरूपात. या आधारावर, सर्व वाणीतील स्पंदने .मनात चांगल्या किंवा वाईट प्रवृत्ती सोडतात
जो सत्याचा विपर्यास करण्याच्या हेतूंपासून मुक्त
होतो तो स्वतःमध्ये एक प्रचंड शक्ती निर्माण करतो जेणेकरून तो खोटी साक्ष देऊ नये आणि त्याचे सर्व शब्द खरे .असतील
हे प्रभू, मला गोड, फायदेशीर आणि ताजेतवाने शब्द बोलून सत्याची सेवा करण्यासाठी माझ्या आवाजाचा वापर करण्याची शक्ती दे. माझ्या जीवनाच्या बासरीवर तुझे अमर संगीत वाजवा जेणेकरून मी तुझ्या पवित्र संगीताच्या स्पंदनांनी .आशीर्वादित होऊ शकेन
* * *

तरंगणारा घोंगडी

एकदा, दोन मित्र नदीकाठी चालत होते तेव्हा त्यांना एक तरंगते ब्लँकेट दिसले. त्यापैकी एकाने स्वतःला नदीत उडी .मारली आणि पोहत तो "ब्लँकेट" पर्यंत पोहोचला
पण तो बँकेत परतण्यास उशीर झाला आणि त्याच्या मित्राच्या लक्षात आले की त्याला "ब्लँकेट" हाताळण्यात अडचण येत आहे आणि तेच त्याच्या परतण्यास उशीर होण्याचे :कारण आहे, म्हणून तो त्याच्यावर ओरडून म्हणाला
?तू तिला सोडून परत का जात नाहीस
त्याच्या मित्राने उत्तर दिले: मी तेच करण्याचा
प्रयत्न करत आहे, पण ब्लँकेट मला चिकटून आहे आणि मला जाऊ .देत नाही आणि परत येत नाही
त्याला खूप आश्चर्य वाटले, त्याला खूप उशिरा कळले की
तो ज्याला ब्लँकेट समजत होता तो तिसरा काही नसून एक .पोहणारे अस्वल आहे
मला ही कथा अर्थपूर्ण वाटते आणि मानवी जीवनाच्या अनेक पैलूंना लागू पडते असे मला वाटते. अनिष्ट परिणाम होऊ शकतात अशा कृतींमध्ये घाई करण्याविरुद्ध विवेक आणि सावधगिरी .बाळगण्याचा संदेश या कथेतून मिळतो
हे ब्लँकेट कदाचित विचारांच्या नदीत तरंगणारी एक संकल्पना असेल जी पूर्ण झाल्यावर एका जबरदस्त वेडात बदलते .ज्यावर नियंत्रण ठेवणे कठीण असते
किंवा ती एक हानिकारक सवय असू शकते जी एकदा मेंदूत
रुजली की, तिच्या पायावर आदळते आणि मुळे पसरवते, एखाद्या व्यक्तीच्या अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग बनते, जेणेकरून तो .तिच्या पकडीत कैदी बनतो
किंवा ती एका वेगळ्या प्रकारची गुंतवणूक असू शकते जी वेळेवर किंवा योग्य नसते आणि त्यामुळे भौतिक आणि नैतिक .दोन्ही प्रकारचे मोठे नुकसान होते
किंवा ती अशी विचारसरणी असू शकते जी तार्किक आणि व्यावहारिक वाटते, म्हणून ती व्यक्ती ती स्वीकारते आणि ती त्याच्या अस्तित्वात शिरल्यानंतर त्याला जाणवते की तिची .वास्तविकता तिच्या स्वरूपापेक्षा खूप वेगळी आहे
किंवा ते अनपेक्षित परिणामांसह एक ट्रेंड किंवा .ड्रिफ्ट असू शकते
किंवा अंधारात उडी मारणे

म्हणून, असे म्हटले गेले होते: पाऊल टाकण्यापूर्वी .तुमच्या पायाची स्थिती विचारात घ्या
* * *

प्रवासाचा शेवट
.बराच काळ मी संशयाच्या वळणदार मार्गांवर अडखळत होतो
मी अशा काल्पनिक दऱ्या ओलांडल्या ज्या मला
.युगानुयुगे तुझ्यापासून वेगळे करत होत्या
मी असंख्य वाळवंट पार केले
.मी अनेक महत्त्वाकांक्षा पूर्ण केल्या
.शेवटी, मी स्वतःला मुक्त केले
दुःख आणि सुखाच्या भोवऱ्यातून
म्हणून मी माझा प्रवास पूर्ण केला आणि माझ्या .मार्गाच्या शेवटी पोहोचलो
आणि आता मी माझ्या भूतकाळातील वेदनांकडे आनंदाने .पाहतो
माझ्या प्राचीन यातनांच्या प्रत्येक खडकापासून डोळ्यातून आनंदाश्रू येतात
आणि त्या पवित्र पाण्यात
तुझ्यावरील माझ्या प्रेमाच्या अश्रूंद्वारे, मी .दररोज स्वतःला शुद्ध करतो
* * *

.माझ्याकडे एक गुप्त दिवा होता
आणि उत्सुकतेने मी माझ्याभोवती एक क्षणभंगुर किरण
पाठवत होतो
आतील अंधाराच्या शांततेत
.मी अनेकदा लहान मासे सर्जनशील कल्पना म्हणून पाहिले .अचानक आलेल्या तेजस्वी प्रकाशात ते अडकले
.मी हे आमिष म्हणून वापरले
माझ्या चेतनेच्या खोलवर असलेल्या मोठ्या प्राण्यांना कैद करण्यासाठी
पण त्यापैकी बरेच जण पळून गेले
प्रकाशाच्या छोट्या वर्तुळाच्या मागे
तुमच्या समर्पित अनुयायांकडून
रुपेरी गाणी आणि सोनेरी स्वप्नांनी समृद्ध

प्रेमाच्या पैशाने, मी आत्म्याच्या अनुभूतीसाठी .तेजस्वी, तेजस्वी जाळे विकत घेतले
आणि त्यातून तिने चमकदार कापडाचे एक मोठे जाळे तयार .केले
.मी तुझ्या शोधात तुझ्या ज्ञानाचा महासागर पार केला !मासे भरपूर आणि मौल्यवान होते
.मला चांगल्या आणि आनंदी भावनांचा कळप मिळाला
आणि हरवलेल्या पवित्र आठवणींचा खजिना
,शिवाय
.मी तुला शोधले
!आणि मी तुला पकडले आहे, हे खजिन्यांचा खजिना
* * *

आयुष्याच्या उन्हाळ्याच्या दिवसात
मी भावनेचे अमृत गोळा करतो
गोड गुणांच्या फुलांपासून
जे चांगल्या आत्म्यांच्या बागेत वाढते
आणि मी ते माझ्या हृदयात साठवले
डिस्टिल्ड ज्यूस
सहिष्णुतेच्या उंच फुलांपासून
आणि नम्रतेच्या कळ्या त्यांच्या मऊ सुगंधाने आणि कोमल कमळाच्या कल्पनांचे दुर्मिळ फुले आणि जेव्हा ते माझ्यावर पडते
हिमवर्षाव, थंड हिवाळ्याचे अनुभव
आणि वेदनादायक पार्थिव वेगळेपण
.मी उबदारपणा आणि सांत्वन शोधतो
माझ्या हृदयाच्या पेशीत साठवलेल्या अमृतात त्या धन्य कोठडीत, तुमच्या उपस्थितीत
मला अनेकदा दैवी मधमाशी आढळते
माझ्या जुन्या इच्छांचा गोडवा प्या
.मला आश्वस्त, आनंदी आणि सांत्वन वाटते
* * *

मी मानवजातीच्या बंधुत्वावर, वैश्विक प्रेमावर, समजूतदारपणावर आणि एकमेकांवरील जीवनातील ओझे कमी .करण्यासाठी लोकांमधील सहकार्यावर विश्वास ठेवतो

या जगात उदात्त जागतिक ध्येये आणली पाहिजेत आणि मानवतेला उच्च पातळीवर नेणारे, त्याचे विचार परिष्कृत करणारे, त्याच्या इच्छांना आळा घालणारे आणि त्याच्या .उदात्त प्रतिभेला बळकटी देणारे आदर्श स्वीकारले पाहिजेत हे आध्यात्मिक उदाहरण आणि ठोस तत्त्वांद्वारे साध्य करता येते, क्रूर शक्ती आणि विनाशकारी युद्धांद्वारे नाही. राजकीय सत्ता आध्यात्मिक तत्त्वांशिवाय धोकादायक .असते ज्याचे मार्गदर्शन आणि नियंत्रण केले जाते
जेव्हा मी आध्यात्मिक तत्त्वांचा उल्लेख करतो तेव्हा माझा अर्थ विशिष्ट सिद्धांत, पंथ किंवा श्रद्धा संलग्नता नसून, सार्वत्रिक कायदे आहेत: नीतिमत्ता आणि सद्गुणांचे कायदे जे सर्वांना लागू होतात आणि त्यांना चांगुलपणा, .कल्याण आणि शांती देतात
* * *

जेव्हा माणूस प्रेमाचा आणि शक्तीचा स्रोत असलेल्या देवामध्ये सर्वकाही शोधू शकतो, तेव्हा तो मानवी प्रेमाचे तुकडे, मूठभर पैसे आणि हे किंवा ते शोधण्यात आपला वेळ का ?घालवतो
आपण सत्तेच्या लोभाने देवाचा शोध घेऊ नये, तर
प्रेमाच्या इच्छेने देवाचा शोध घ्यावा. मग आपल्याला तो महान खजिना सापडेल. जेव्हा आपण देवावर खोल, मनापासून प्रेम करतो, तेव्हा तो आपल्याला उत्तर देतो आणि त्याचे प्रेम .आपल्या हृदयात धडधडत असल्याचे आपल्याला जाणवते
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाचे चिंतन करते तेव्हा जीवन अधिक गोड होते. कृती करताना आध्यात्मिक स्थितीवर जितके जास्त चिंतन करते आणि त्यावर लक्ष केंद्रित करते तितकीच त्याची हसण्याची क्षमता वाढते. मी आता आणि नेहमीच त्या क्षेत्रात असतो - आनंदी दैवी जाणीवेत. मला काहीही प्रभावित करत नाही. एकटा असो किंवा इतरांसोबत, देवाचा आनंद माझ्या .आत नेहमीच उपस्थित राहतो
मी माझे हास्य टिकवून ठेवण्यात यशस्वी झालो आणि तेच हास्य तुमच्यातही आहे, आत्म्याचा तोच आनंद आणि आनंद तुमच्यातही आहे. तुम्हाला ते मिळवण्याची गरज नाही, फक्त ते परत मिळवायचे आहे. तुम्ही ते इंद्रियांच्या आत्म-

साक्षात्काराद्वारे तात्पुरते गमावले आणि तुम्ही ते परत .मिळवू शकता
जो कोणी असा विश्वास करतो की भौतिक गोष्टी, ज्या
दृश्य, श्रवण, चव, वास आणि स्पर्शाद्वारे अनुभवल्या जाऊ शकतात, त्या शुद्ध आनंद देतात, तो गंभीरपणे चुकीचा आहे. इंद्रिये आनंद देत नाहीत; उलट, त्या आपल्याला त्यापासून वंचित ठेवतात जर तुम्ही तुमच्या आनंदासाठी अटी घातल्या, जसे की "मी तो चेहरा पाहिल्याशिवाय आनंदी राहू शकत नाही," तर तुम्हाला कधीही शुद्ध, शुद्ध आनंद अनुभवता येणार नाही, .कारण इंद्रियांचे सुख क्षणभंगुर असतात
दिवस आणि वर्षे भौतिक सौंदर्यावर परिणाम करतात भौतिक जगात प्रत्येक गोष्ट बदलाच्या नियमाच्या अधीन आहे अशा प्रकारे, जरी एखाद्या व्यक्तीला जगातील प्रत्येक सुंदर चेहरा दिसला, प्रत्येक आवाज ऐकू आला आणि त्याला हव्या असलेल्या प्रत्येक गोष्टीला स्पर्श करता आला, तरीही त्याला खरा आनंद मिळणार नाही तरीही, ते स्वतःला आनंदी .समजण्यात भ्रमित करू शकतात
कधीकधी, एखादी गोष्ट मिळवण्यासाठी प्रचंड प्रयत्न केल्यानंतर, एखाद्याला त्या गोष्टीतच आनंद मिळत नाही तरीही, केलेल्या प्रयत्नातून त्याला काही समाधान मिळते आणि म्हणूनच तो आनंदी आहे असे त्याला वाटते परंतु या .प्रकारचे समाधान तात्पुरते आणि क्षणभंगुर असते
म्हणून इंद्रियांमध्ये आनंद शोधणे व्यर्थ आहे. आध्यात्मिक आनंद शब्दांमध्ये आणि चेहऱ्यावरील हावभावांमध्ये शोधला पाहिजे आणि व्यक्त केला पाहिजे. जेव्हा एखादी व्यक्ती हे करते, तेव्हा एक लहानसे हास्य देखील त्याच्या आशीर्वादित चुंबकत्वाने त्याच्या सभोवतालच्या प्रत्येकाला व्यापून टाकेल आणि इतरांना आनंद .वाटेल
पण फक्त देवच हृदय बदलू शकतो. आपण स्वतःला चांगले करण्याची क्षमता देऊ नये. अस्तित्वात असलेला एकमेव खरा चांगला करणारा देव आहे. हे जग त्याचे आहे. जर तुम्हाला त्याची उपस्थिती जाणवली आणि जाणवले की तो सर्व गोष्टींवर नियंत्रण ठेवतो आणि जर तुम्ही सर्व काही त्याच्यावर सोपवले - चांगली कृत्ये आणि वाईट कृत्ये - तर तुम्हाला

आश्चर्य वाटेल की तुमच्या सर्व कृती चांगल्या .कृत्यांमध्ये रूपांतरित होतील
* *

ज्या क्षणी आपण दुसऱ्या व्यक्तीबद्दल दयाळूपणे विचार करतो, त्या क्षणी आपली जाणीव वाढते आणि आपली क्षितिजे विस्तृत होतात जेव्हा आपण आपल्या शेजाऱ्याबद्दल विचार करतो आणि त्यांच्याबद्दल करुणा दाखवतो, तेव्हा आपल्या अस्तित्वाचा एक भाग त्या विचारासोबत त्यांच्याकडे जातो आणि केवळ तो विचारच आवश्यक नसतो, तर तो विचार कृतीत .आणण्याची तयारी देखील आवश्यक असते
आपण आपल्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नये {आणि तुमचा शेजारी तुमच्यासारखाच आहे} {तुमचा शेजारी मग तुमचा शेजारी मग तुमचा शेजारी}
विवाह हा परोपकाराचा धडा आहे. दोन लोक एकमेकांसोबत आयुष्य जगतात, नंतर मुले येतात आणि पालक त्यांच्यासोबत आयुष्य जगतात. पण फक्त जवळच्या कुटुंबाचा विचार करणे स्वार्थी आहे कारण प्रियजन एके दिवशी आपल्याला सोडून जातील आणि हे एक आठवण करून देते की मानवी नात्यांचा उद्देश इतरांसाठी त्यागाची जाणीव वाढवणे आणि त्यांच्यासोबत .भौतिक वस्तू आणि मैत्रीपूर्ण भावना सामायिक करणे आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही झोपता तेव्हा तुम्ही निष्क्रियपणे
विचार आणि भावना शांत करता, परंतु जेव्हा तुम्ही ध्यानाद्वारे जाणीवपूर्वक विचार आणि भावना शांत करता तेव्हा तुम्हाला पहिली गोष्ट म्हणजे शांततेची स्थिती अनुभवता आणि चेहऱ्याचे स्नायू स्वतःच एक हास्य तयार करतात .जे हृदयाची शांती प्रतिबिंबित करते
पण तुमच्या आत्म्याची शुद्धता पाहण्यासाठी तुम्हाला .शांतीच्या अवस्थेच्या पलीकडे पाहावे लागेल
ती शुद्धता, संवेदी उत्तेजनांनी किंवा स्वयंचलित प्रतिक्रियांमुळे निष्कलंक आणि अविकृत
परिणामी इंद्रियांशी संबंधित विचार निर्माण होतात
आणि त्यानंतर तुम्ही अनुभवत असलेली अवस्था ही .कायमस्वरूपी नूतनीकरण होणारा आनंद असतो

पैगंबर आणि संतांच्या हृदयात हा आनंद नेहमीच असतो. ते सुरक्षितता आणि शांती अनुभवतात, ते क्रोधाच्या वादळांनी अढळ आणि अपराजित असतात आणि चिंता आणि भीती त्यांना स्पर्श करत नाहीत. तर्क किंवा अंतर्दृष्टीच्या शस्त्राचा वापर करून, ते स्वतःचे विचार किंवा इतरांचे विचार मनाच्या ऑपरेटिंग टेबलावर विच्छेदन करू शकतात, तसेच त्यांचे संयम .आणि शांतता राखू शकतात
आत्म्याच्या आनंदात, नैराश्य पूर्णपणे नाहीसे होते
आणि आनंदी शिष्याच्या अस्तित्वात आध्यात्मिक विवेक उदयास .येतो, ज्यामुळे उच्च आत्म्यात त्याची दृढता वाढते
* * *

खरे स्मित म्हणजे देवाचे चिंतन, चिंतन आणि त्याची उपस्थिती जाणवण्यापासून मिळणारे आध्यात्मिक आनंदाचे .स्मित
माझे हास्य माझ्या आतल्या एका खोल आनंदातून उगम पावते
- सर्वांना उपलब्ध असलेला आनंद. हे फुललेल्या गुलाबाच्या हृदयातून येणाऱ्या सुगंधासारखे आहे. हा महान आनंद इतरांना .आनंदाच्या पवित्र पाण्यात बुडण्यासाठी आमंत्रित करतो :सरासरी व्यक्तीला चार परिस्थिती परिचित असतात
.इच्छा पूर्ण झाल्यावर त्याला आनंद होतो
जर त्याला ते साध्य करण्यापासून रोखले गेले तर तो
.दुःखी होतो
पण जेव्हा तो आनंदी किंवा उदास नसतो तेव्हा त्याला .कंटाळा येतो
आनंद, वेदना आणि कंटाळवाण्या भावना किंवा मानसिक .अवस्थांवर मात करून, एखाद्याला शांती मिळते
शांती ही एक अत्यंत इष्ट अवस्था आहे जी दुःख, आनंद आणि कंटाळवाणेपणाच्या अनुपस्थितीमुळे उद्भवते. या अवस्था .आत्म्यात सतत चढ-उतार होत राहतात
कंटाळवाण्या खोलवर वारंवार बुडून जाण्यासह, वेदना
आणि आनंदाच्या एका उग्र, गोंगाटाच्या लाटेवर स्वार झाल्यानंतर
शांतीच्या शांत समुद्राच्या छातीवर तरंगण्यात आनंद .आहे

पण शांतीपेक्षाही मोठे म्हणजे आध्यात्मिक आनंद, आत्म्याचा आनंद, परम आनंद. हा एक नूतनीकरण केलेला आनंद आहे .जो कधीही कमी होत नाही तर अनंतकाळासाठी आत्म्यासोबत असतो तो सर्वात मोठा आनंद केवळ दैवी उपस्थितीची जाणीव
.करूनच मिळू शकतो
* * *

प्रत्येक मानवामध्ये अप्रयुक्त क्षमता असते त्यांच्याकडे सर्व आवश्यक शक्ती असतात मन स्वतःच एक सर्वोच्च शक्ती आहे आणि ते जुन्या आणि प्रतिबंधात्मक सवयी .आणि संकल्पनांपासून मुक्त असले पाहिजे
मानवी जीवनावर ग्रह आणि ताऱ्यांचा प्रभाव ग्रह आणि मानवी शरीरांमधील आकर्षण आणि प्रतिकर्षणाच्या मध्यस्थ .शक्तींमुळे होतो
वाईट विचार त्यांच्या धारकाला अशा वाईट वातावरणात
घेऊन जातात जिथे ते स्वतःला त्यांच्या इच्छेनुसार व्यक्त करू शकतात परंतु एखादी व्यक्ती इच्छाशक्तीच्या सहाय्याने त्यांचे विचार आणि जाणीव बदलू शकते आणि अशा प्रकारे .त्यांचे वातावरण बदलू शकते
जर एखादी व्यक्ती जास्त काळ हानिकारक वातावरणात
राहिली तर ते वातावरण त्यांच्यावर अवचेतनपणे प्रभाव पाडू लागते. कालांतराने, ते निरोगी आणि निरोगी वातावरण निवडण्याचे त्यांचे स्वातंत्र्य पूर्णपणे गमावतात आणि त्या हानिकारक वातावरणाच्या नकारात्मक प्रभावांना बळी .पडतात
ज्या व्यक्तीची इच्छाशक्ती प्रबळ असते, तो देवाशी
एकरूप असतो आणि ग्रह आणि तारे त्याच्यावर हास्य दाखवतील याची वाट पाहत नाही, उलट, तो एका भेदक उल्कासारखा आपला प्रवास चालू ठेवतो, देवाच्या मार्गदर्शक ताऱ्याशिवाय, जो सूर्यांचा सूर्य आणि कायदा आणि आत्म्यांचा स्वामी आहे, .त्याचा त्याच्यावर परिणाम होत नाही
दोन पर्यायांपैकी एक
एकेकाळी, एका पवित्र नदीच्या काठावर एक धर्माभिमानी तपस्वी राहत होता. त्याने आपल्या आयुष्यातील अनेक वर्षे खोल चिंतनात घालवली, परंतु दुर्दैवाने, त्याचे प्रयत्न फलदायी ठरले नाहीत आणि जीवनाची रहस्ये आणि आनंदाचे स्रोत

शोधण्याचा आणि तपास करण्याचा प्रयत्न करूनही त्याला .शांतीचे भरपूर पीक घेण्याचा आनंद झाला नाही
जरी आमचा मित्र नेहमीच सुंदर दृश्ये, दयाळू आत्मे, मौल्यवान पुस्तके आणि स्मृतींचे आशीर्वादित मंडळे यांच्या बाबतीत स्वर्गीय वातावरणाने वेढलेला असायचा, तरीही त्याचे मन लोकांना लुटण्याचे आणि त्यांना हानी .पोहोचवण्याचे सर्वात योग्य मार्ग विचारत राहिले
तो विचार त्याच्या नियंत्रणाबाहेर होता आणि प्राचीन कर्माच्या कारणांमुळे उद्भवला होता असे वाटत होते. तो जितके जास्त त्या अवांछित विचारांना दूर करण्याचा प्रयत्न करत होता तितकेच ते त्याच्या मनावर आक्रमण करत होते, त्याची शांती भंग करत होते आणि त्याची शांती हिरावून .घेत होते
शेवटी, त्याने स्वतःला वचन दिले की, "मी प्रार्थना आणि प्रार्थना करत राहीन, आणि ध्यान करताना माझ्या शांततेवर वार करणाऱ्या या त्रासदायक विचारांपासून मुक्त होईपर्यंत ".मी थांबणार नाही
एक तास गेला, मग दोन, आणि त्याच्या मनात वादळासारखे
वाईट विचार आले, जे त्याच्या चिंतनाच्या रचनेवर आदळले आणि .ते जोरात हादरले
शेवटी, तीन तासांच्या अथक प्रयत्नांनंतर, त्याच्या मनातून अचानक त्रासदायक विचार निघून गेले आणि त्यांच्या जागी, त्याला एका सुंदर दृष्टान्तात त्याच्यासमोर .रक्तमांसात आणि मांसात उभे असलेले देवाचे संत दिसले
ते तेजस्वी संत केवळ जिवंत दिसले नाहीत तर अत्यंत :कोमलतेने ते म्हणाले
माझ्या मुला, तुझ्या मागील अवतारात तू एक व्यावसायिक" चोर होतास ज्याला इतरांना अडकवण्यापासून आणि त्यांच्या मालमत्तेची लूट करण्यापासून दुसरे काहीही काळजी नव्हती. पण तुझ्या मृत्यूच्या काही काळापूर्वी तुझा विवेक जागृत झाला आणि तू स्वतःला सुधारण्याचा निश्चय केलास आणि स्वतःला वचन दिले की तू तुझे लज्जास्पद वर्तन बदलशील आणि चांगुलपणाचा मार्ग अवलंबशील. याच कारणास्तव तू या जीवनात एक चांगला माणूस होण्याच्या दृढ आध्यात्मिक दृढनिश्चयासह जन्माला आलास, परंतु तरीही तू तुझ्यासोबत वाईट विचारही

घेऊन आलास जे तुझ्या मागील अवतारात तुझ्या जीवनाचे केंद्र ".होते
माझ्या मुला, तू या आनंदी काळात जगतोस हे दुर्दैव आहे," चांगल्या मित्रांनी वेढलेले, आठवणी आणि चिंतनाच्या वर्तुळात, तरीही हे सर्व असूनही, तू मानसिक चिंता आणि ".विनाशकारी, अशांत विचारांच्या नरकात जगतोस
क्षणभर शांततेनंतर, पालकाने आपले भाषण पुढे चालू
:ठेवले
म्हणून, सार्वत्रिक नियमानुसार, आणि या अवतारात" उपलब्ध असलेल्या आध्यात्मिक संधींचा फायदा घेण्यासाठी तुम्ही तुमचे सर्वोत्तम प्रयत्न केले नसल्यामुळे, जर तुम्ही आता तुमचे ध्यान प्रयत्न दुप्पट केले नाहीत तर, मृत्यूच्या वेळी तुम्हाला दोन गोष्टींपैकी एक निवडावी :लागेल
एकतर दहा मूर्खांसोबत स्वर्गात राहा किंवा एका" "?शहाण्या माणसासोबत नरकात राहा, तुम्हाला काय आवडेल :शिष्याने संकोच न करता उत्तर दिले
हे देवाच्या मित्रा, मला एका ज्ञानी माणसासोबत नरकात" राहणे आवडते कारण मला माझ्या स्वतःच्या अनुभवावरून माहित आहे की दहा मूर्ख स्वर्गातून नरक बनवतात, तर मी माझ्या मनावर विश्वास ठेवतो आणि मला खात्री आहे की जर मी एका ज्ञानी माणसासोबत असेन, तर पाताळाच्या तळाशीही तो मला ".नरकाला स्वर्गात बदलण्यास मदत करेल
* * *

बरेच लोक फुलपाखरासारखे असतात ते कोणतेही ध्येय
साध्य न करता किंवा कोणतेही उद्दिष्ट गाठल्याशिवाय इकडे तिकडे फडफडतात आणि फिरतात. जर ते थांबले तर ते फक्त काही क्षणांसाठी असते, त्यानंतर ते मनोरंजनाच्या शोधात आणि वेळ घालवण्यासाठी दुसऱ्या मनोरंजनाकडे आकर्षित होतात. मधमाशीसाठी, ती कठोर परिश्रम करते आणि कठीण काळाची तयारी .करते, तर फुलपाखरू फक्त त्याच्या दिवसासाठी जगते
हिवाळा आला की फुलपाखरू मरून जाते, तर मधमाशी वसंत ऋतू आणि उन्हाळ्यात गोळा केलेल्या कापणीचा आनंद घेते. त्याचप्रमाणे, आपण आंतरिक शांती आणि जीवनातील आव्हानांना .तोंड देण्याची शक्ती जोपासायला शिकले पाहिजे

मानसिक प्रकरणे
एखादी व्यक्ती आनंदाच्या लाटांमध्ये कायमची वाहून
जाऊ शकत नाही, दुःखाच्या खवळलेल्या पाण्याखाली बुडालेली राहू शकत नाही किंवा कंटाळवाण्या खोल पाण्यात बुडालेली .राहू शकत नाही
या परस्परविरोधी द्वैतांनी भरलेल्या जगात, सामान्य व्यक्तीला आनंदाच्या लाटांवर चढ-उतार येतात आणि उदासीनतेच्या खोलात बुडतात, दुःखाच्या तीव्र लाटांनी ते इकडे तिकडे उडत राहतात आणि क्वचितच जाणीवेची दुसरी अवस्था .अनुभवता येते
परिस्थितीला अशा प्रकारे विचारांवर प्रभाव पाडू देणे म्हणजे स्वतःची इच्छा एका लहरी आणि सतत बदलणाऱ्या नशिबाला समर्पित करणे. यशस्वी आणि परिपूर्ण जीवन जगण्यासाठी एखाद्या व्यक्तीला मानसिक संतुलनाची आवश्यकता असते आणि हे केवळ एकाग्र विचारसरणी आणि भावनिक क्षमतेवर नियंत्रण .ठेवूनच साध्य करता येते
काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवशी दुःखावर विचार करण्यात काही अर्थ नाही. एखाद्या प्रिय व्यक्तीसाठी सतत शोक केल्याने त्यांना किंवा आपल्यालाही फायदा होत नाही आणि .त्यामुळे काहीही बदल होत नाही
भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांसाठी स्वतःला शिक्षा
करणे किंवा न्यूनगंड निर्माण करणे फायदेशीर नाही; उलट, ते .जीवन दुःखी बनवते आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करते आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही, कारण ती मनाला त्रास देते आणि सुप्त क्षमतांना .उदासीनतेच्या भट्टीत जाळून टाकते
* * *

देव आपल्याला जीवनात आवश्यक असलेले धडे देतो
जेणेकरून आपण त्यातून शिकू शकू आणि समजून घेऊ आणि अनुभव घेऊ शकू. जे लोक हे धडे टाळतात त्यांना शेवटी ते शिकण्यास .भाग पाडले जाईल, कितीही वेळ लागला तरी
जर आपण त्यातून शिकलो तर प्रत्येक परीक्षा ही एक
मित्र असते आणि जर आपण संधी वाया घालवली आणि कुरकुर, संताप

आणि चुकीच्या निर्णयाने तिचा गैरवापर केला तर एक जुलमी .हुकूमशहा असतो
जेव्हा आपल्याला जीवनाबद्दल चांगली समज असते आणि योग्य दृष्टिकोन असतो तेव्हा ते सुंदर आणि .गुंतागुंतीपासून मुक्त होते
* * *

जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्या क्षमतांचा शोध
घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची माझ्याकडे अंतहीन संधी आहे. मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा नेहमीच .माझ्यासोबत असतो
आज मी माझ्या विचारांना आशावादाचा एक डोस देईन,
स्वतःला अप्रिय अनुभवांपासून वेगळे करेन आणि शरीर, मन आणि आत्मा संतुलित आणि सुसंगत पद्धतीने विकसित करण्यासाठी .सराव करेन
जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख पुन्हा मिळवून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि जेव्हा मी परीक्षा आणि संकटांच्या वादळांना तोंड देईन, तेव्हा मी माझ्या आध्यात्मिक बोटीतून जीवनाच्या .समुद्रातून सुरक्षित, दिव्य किनाऱ्यावर जाईन
जेव्हा मी काम करतो आणि निर्मिती करतो तेव्हा मला
आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करत आहे तो विश्वाचा स्वामी आहे आणि मी खोल ध्यानाद्वारे त्याच्याशी जोडू .शकतो
माझ्या प्रिय देवा, मला माहिती आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे. म्हणून, मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तू तुझा मदतीचा हात पुढे करतोस आणि माझ्या यशाचा मार्ग मोकळा करतोस जेव्हा जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि दुर्दैव येतात तेव्हा मी माझी शक्ती .गोळा करतो आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करतो

मी सर्वांशी माझ्या व्यवहारात आणि संवादात प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा अंगिकारेन आणि प्रेमळ विचार आणि शुभेच्छा पसरवीन मग देव त्याच्या शक्तीने आणि .बुद्धीने मला आधार देईल
प्रभु, मी माझ्या इच्छाशक्तीचा आणि बुद्धीचा वापर
करून प्रथम लहान गोष्टी साध्य करेन आणि नंतर मोठ्या .कामगिरीकडे वाटचाल करेन
जरी सर्व भौतिक आकांक्षा पूर्ण झाल्या तरी त्या केवळ .अपूर्ण आनंदच आणतात
देवाला शोधून, मी आत्म्याच्या सदाहरित बागांमध्ये
आणि कुरणांमध्ये कधीही वाहणारे आणि वाहणारे आनंदाचे .अक्षय भांडार शोधून काढेन
* * *

देव माझ्या आयुष्यातील सर्वात मौल्यवान गोष्ट आहे; तो माझ्या विवेकाच्या सिंहासनावर बसतो आणि मला ज्ञानाच्या .शब्दांनी प्रेरित करतो
तो मला मी कोणत्या मार्गाने जावे याचे मार्गदर्शन
.करतो
संतुलित जीवन
जे सर्व दैवी आणि नैसर्गिक नियम विचारात घेते
.हे क्रियाकलाप आणि शांतता एकत्र करते
.ते आनंद आणते आणि मानवी नशिब पूर्ण करते
अंधारात दागिन्यांनी भरलेले घर दिसत नाही आणि म्हणून जोपर्यंत अज्ञानाची रात्र आहे तोपर्यंत दैवी उपस्थिती .जाणवत नाही
जर आपल्याला देवाची जाणीव इतकी खरी नसेल की आपण त्याच्याशिवाय आपली दैनंदिन कर्तव्ये पूर्ण करू शकत नाही, तर हे स्पष्ट आहे की आपल्याला देव आणि जीवन यांच्यात .कोणताही संबंध जाणवलेला नाही
जेव्हा आपण महत्त्वाकांक्षा बाळगतो आणि इतरांची सेवा करण्याच्या कल्पनेने ते धारण करतो, तेव्हा आपण इतरांना .मदत करून स्वतःला मदत करतो
!अरे देवा
महत्वाच्या सूर्यप्रकाशाच्या प्रसारासह

मी गरीब आणि विस्थापितांच्या हृदयात आशेचे किरण .पसरवीन
दृढनिश्चय आणि आत्मविश्वासाचे दिवे लावा
ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात जेव्हा आपल्याला हे कळते की जीवन हे शिकण्याची आणि कर्तव्ये पार पाडण्याची शाळा आहे आणि त्याच वेळी एक क्षणभंगुर स्वप्न आहे
मग आपल्याला कळेल की देव आपल्यासोबत आहे
जीवन हे सेवेवर आधारित असले पाहिजे, कारण त्या उदात्त ध्येयाशिवाय, देवाने मानवाला दिलेले मन त्याला ज्या .उद्देशासाठी निर्माण केले होते ते साध्य करू शकणार नाही देवाला शरण जाण्यामुळे एखाद्या व्यक्तीला त्यांची
सर्व कामे आनंदाने आणि देवाप्रती कृतज्ञतेने पूर्ण करता .येतात, कारण केवळ समर्पणामुळेच आपल्याला शांती मिळते मी माझ्या सर्व बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणा दृढनिश्चयाच्या अग्नीत जाळून टाकीन, कारण जोपर्यंत मी त्या कमकुवतपणापासून मुक्त होत नाही तोपर्यंत मी दिव्य .ज्योत पाहू शकणार नाही
!अरे देवा
आज मी विशिष्ट गोष्टी साध्य करण्याचा संकल्प करेन,
आणि नंतर मी जे नियोजित केले आहे ते करेन. मी प्रथम माझ्या हेतूची शुद्धता सुनिश्चित करेन, आणि नंतर मी तुमची शक्ती अनुभवेन आणि तुमच्या मदतीने आणि आशीर्वादाने, मी जे .करण्याचा विचार करतो ते साध्य करेन
* * *

अभियांत्रिकीमध्ये पुढील स्व-पुष्टीकरणे
मला खात्री आहे की देवाची शक्ती अमर्याद आहे आणि
त्याने माझ्यामध्ये त्याच्या प्रकाशाची ठिणगी ठेवली असल्याने, माझ्या मार्गात येणाऱ्या सर्व अडथळ्यांवर आणि .अडथळ्यांवर मात करण्याची शक्ती माझ्यात आहे
मी बुद्धिमत्ता आणि सौंदर्य व्यक्त करण्याचे एक साधन आहे, आणि म्हणूनच मी माझे विचार आणि प्रेरणा चांगले .करण्यासाठी आणि मानवतेची सेवा करण्यासाठी समर्पित करेन .आज मी माझे विचार आणि शब्द निरीक्षण करेन

जेणेकरून ते फक्त सुंदर आणि उदात्त गोष्टींना
आकर्षित करेल
.मी माझ्या कामांमध्ये चांगुलपणाला अग्रस्थानी ठेवेन
मी यशस्वी होण्यासाठी माझ्या सर्जनशील विचारांचा
.वापर करतो
मी करत असलेल्या प्रत्येक चांगल्या प्रयत्नात आणि फायदेशीर कामात
मी स्वतःला मदत केली तर देव मला मदत करतो हे समजून
घेणे
.आज मी जीवनाच्या बागेची जोपासना करेन
.आणि त्यात ज्ञान, आरोग्य आणि आनंदाचे बीज लावा
जेव्हा माझे प्रयत्न यशस्वी होतील तेव्हा मी देवाचे .आभार मानेन
.आणि माझ्या मनाला जे हवे आहे ते मला मिळते
आज मी माझ्या सभोवतालच्या समस्या निर्माण
करणाऱ्यांना माझ्या चांगल्या भावनांनी मदत करेन आणि माझ्या शुभेच्छांच्या प्रकाशाने मी तणाव आणि मतभेदाचा अंधार दूर करेन, शांत आणि सतत मी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न करेन आणि देवाने मला दिलेल्या शक्तींचा वापर अशा प्रकारे .करेन की मला आणि इतरांना फायदा होईल
मला जे हवे आहे ते मिळवण्यासाठी मी परम चांगल्याच्या शक्तीवर पूर्ण विश्वास ठेवून निघेन, देव मदतीचा हात पुढे .करेल आणि मला त्याचे कृपादान देईल याची खात्री आहे जेव्हा अंधाराच्या शक्ती माझ्या आंतरिक शांतीवर
हल्ला करण्यासाठी एकत्र येतील, तेव्हा मी माझ्या आत प्रकाश, सत्य आणि आत्म-नियंत्रणाच्या शक्ती जागृत करेन आणि अंधाराच्या शक्तींचा सामना करेन आणि त्यांना .पूर्णपणे पांगवीन
* * *

जेव्हा तुम्ही भिंगातून सूर्यप्रकाश एका लहान
बिंदूवर केंद्रित करता तेव्हा ते उष्णता निर्माण करते आणि ती उष्णता लाकूड, कापड, कागद आणि इतर साहित्य पेटवू शकते त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही मनाला अचूकपणे केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा प्रत्येक अपयशामागील

वाईट गोष्टी आणि संशयाची मुळे जाळून टाकू शकते आणि .ज्ञानाचा प्रकाश तेजस्वीपणे आणि तेजस्वीपणे चमकू शकते जेव्हा मन सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तीचा उगम असलेल्या देवाशी एकरूप होते, तेव्हा ते दैवी उपस्थितीची जाणीव करून देते आणि यशाचे सर्व घटक धारण करते. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत, जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन संधी निर्माण करण्यास .सक्षम आहेत
चुंबकीय अन्न
जेव्हा लोक अन्न किंवा पोषणाबद्दल बोलतात तेव्हा त्यांचा अर्थ सहसा शरीराला आधार देण्यासाठी खाल्लेल्या भौतिक अन्नाचा असतो. तथापि, इतर प्रकारचे पोषण देखील आहेत जे शारीरिक अन्नापेक्षा कमी महत्त्वाचे नाहीत आणि बहुतेकदा त्याहूनही अधिक महत्वाचे असतात. यामध्ये .बौद्धिक किंवा आध्यात्मिक पोषण समाविष्ट आहे
मानसिक क्रियाकलाप किंवा मन, ज्ञान आणि आध्यात्मिक विवेकाची एकाग्रता
शारीरिक पोषण शरीराच्या पेशींना आधार देते, तर
बौद्धिक पोषण मनाला निरोगी कल्पनांनी भरते आणि ज्ञानाचे पोषण आत्म्याला पुनरुज्जीवित करते आणि त्याच्या क्षमता विकसित करते. बौद्धिक पोषणात सामान्यतः एखाद्या व्यक्तीने विचार केलेल्या कल्पना आणि संपर्क आणि संवादाद्वारे इतरांकडून प्राप्त होणाऱ्या कल्पनांचा .समावेश असतो
शांत स्वभाव आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार .चुंबकीय आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात
एखाद्या व्यक्तीला बौद्धिक पोषण शांत वातावरणातून
मिळते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक, संगतीमुळे उद्भवतात, ज्यामुळे चिंताग्रस्त विचार आणि अस्वस्थ मनःस्थिती निर्माण होते. शरीराला शारीरिक अन्नातून ऊर्जा आणि चैतन्य मिळते, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा शुल्क प्रदान करते जे घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा सहज

पचण्याजोगे असतात, जे सहजपणे जिवंत उर्जेमध्ये रूपांतरित .होऊ शकत नाहीत
* * *

जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात रूपांतर करू शकाल अशक्तपणा आणि दुर्बलतेपासून आरोग्य आणि चैतन्याकडे जीवनाच्या मार्गांवर एकटे असले तरी आत्मविश्वासाने
.आणि धैर्याने चाला
आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्याचा आंतरिक आनंद आणि देवाच्या न्यायावर आणि सत्याच्या असत्यावर आणि वास्तवाच्या भ्रमावर विजयावर अढळ विश्वास
आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीकडे सोडण्याचा प्रयत्न करता
.तिचे हृदय प्रेमळ आणि कृतज्ञ आहे
आणि इतरांबद्दल चांगले हेतू
.तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय आहे
आणि मग ते सुंदर आणि फायदेशीर असलेल्या प्रत्येक .गोष्टीला तुमच्याकडे आकर्षित करेल
गोष्टींपासून, लोकांपासून आणि परिस्थितींपासून
तिला सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे प्रवास सुरू .ठेवण्याची नितांत गरज आहे
आणि शेवटचे पण महत्त्वाचे नाही
जेव्हा तुम्ही तुम्हाला हवे असलेले मिळवण्याचा प्रयत्न करता
देव तुमच्यासाठी जे सोपे करतो त्यात समाधानी राहा, .आणि तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत आणि अधिक समाधानी व्हाल ज्यांना या जगाचे वेड आहे आणि त्याच्या लुटीचा लोभ आहे
* * *

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाचा शोध घेते, जो सर्व मित्रांपेक्षा एकमेव मित्र आहे, तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री स्थापित करणे शक्य होते: .कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक
वैवाहिक नातेसंबंधांमध्ये मैत्री हा एक महत्त्वाचा घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक सुसंगतता, नैतिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम आणि मैत्री यांना

प्राधान्य दिले पाहिजे. जे खरे प्रेम आणि शारीरिक आकर्षण .यात फरक करू शकत नाहीत त्यांना वारंवार निराशा होते जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आणि सहकार्य करणाऱ्या आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते जे एकमेकांच्या जीवनातील ओझे कमी करतात आणि परस्पर सहानुभूती आणि .मैत्रीपूर्ण समजुतीने जगण्याच्या चिंता दूर करतात
* * *

जर तुम्ही मातीचा तुकडा फुलदाणीच्या आकारात बनवला
आणि तो घट्ट होईपर्यंत बेक केला आणि नंतर मातीचा आकार ट्रेमध्ये बदलायचा असेल, तर तुम्ही ते करू शकणार नाही. तथापि, तुम्ही फुलदाणी बारीक करू शकता आणि ताज्या मातीत पावडर घालू शकता आणि नंतर ट्रेला आकार देण्यासाठी त्याचा .वापर करू शकता
त्याचप्रमाणे, जर मेंदूत एखादी वाईट सवय रुजली असेल
आणि आपल्याला ती बदलायची असेल, तर आपल्याला प्रथम इच्छाशक्तीचा वापर करून ती सवय मोडून काढावी लागेल आणि तिचे मऊ, चांगल्या कृतींमध्ये रूपांतर करावे लागेल जे .इच्छेनुसार बदलता येतील
दृढ इच्छाशक्ती म्हणजे दृढ विश्वास ज्या क्षणी एखादी व्यक्ती स्वतःला म्हणते, "मी त्या सवयीने बांधील नाही," आणि तो जे म्हणतो त्याचा अर्थ लावतो, ती सवय कोसळून जाते .आणि जणू ती कधीच अस्तित्वात नव्हती तशी नाहीशी होते
* * *

मी माझे मत कोणावरही लादत नाही, किंवा मी कोणालाही त्यांचे मत माझ्यावर लादण्याची परवानगी देत नाही किंवा मला असे काही करायला लावत नाही जे मला खोलवर माहित आहे की .मी करू नये
मी काय करायचे आहे याचा मी काळजीपूर्वक विचार करतो, मी
जे काही करतो त्यात मी शहाणपणाने मार्गदर्शन करतो, मी माझ्या कृतींची जबाबदारी घेतो आणि माझ्या कृतींच्या परिणामांसाठी मी इतर कोणालाही दोष देत नाही. माझ्या शिक्षकांकडून मी शिकलेला हा आत्मसंयम, मी नेहमीच त्याची .कदर करतो आणि मी तो कधीही सोडणार नाही
सर्वोच्च चुंबकीय शक्ती

येशू म्हणाला: "प्रथम देवाचे राज्य शोधा, आणि बाकी
"सर्व तुम्हाला दिले जाईल
देव हा सर्व वैश्विक शक्तींमागील सर्वोच्च चुंबकीय शक्ती आहे तो सर्व प्रेमामागील प्रेम आहे तो सर्व कला आणि निर्मितीमागील वैश्विक निर्माता आणि दिव्य कलाकार आहे जेव्हा तुम्ही तुमचे विचार देवावर केंद्रित करता - अस्तित्वातील सर्वोच्च चुंबकीय शक्ती, तेव्हा तुम्ही स्वतःला धन्य चुंबकत्वाने चार्ज करता आणि तुम्हाला .आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी स्वतःकडे आकर्षित करू शकता जर तुम्ही देवाबद्दल खोलवर चिंतन केले, त्याच्यावर मनापासून प्रेम केले आणि इतर कोणत्याही गोष्टीची इच्छा न करता त्याच्या उपस्थितीत पूर्ण शांती अनुभवली, तर देवाचे आशीर्वादित चुंबकत्व तुम्हाला स्वप्नात पाहिलेले सर्व .काही आणि बरेच काही देईल
"स्वर्गातील देवाला"
यश, आरामदायी जीवन, असाध्य आजारांपासून बरे होणे आणि सवयींवर नियंत्रण ठेवणे - हे सर्व मिळवता येते जर तुम्ही सर्व शारीरिक पद्धती आणि प्रयत्न संपवले असतील आणि त्यांना निष्प्रभ आढळले असेल, तर तुमचे आतील दरवाजे उघडा आणि आध्यात्मिक शक्ती बाहेर येईल, सर्व कमकुवतपणा, अपयश .आणि निराशा दूर करेल
जर तुम्ही खोल, शांत ध्यान आणि एकाग्रतेद्वारे देवाची मदत घेतली तर तुम्हाला आध्यात्मिक शक्तीचा एक अक्षय साठा सापडेल. देव निःपक्षपाती आहे आणि प्रामाणिकपणे त्याची मदत .मागणाऱ्या सर्वांच्या प्रार्थनांना उत्तर देतो
जेव्हा मी स्वतःमध्ये देव शोधला, तेव्हा मला तो
.सर्वत्र सापडला
लहानपणापासूनच मला त्याच्याबद्दल खूप ओढ होती आणि
एकदा मी लहान असताना मी त्याला एक पत्र लिहिले. हो, मी :देवाला एक पत्र लिहिले आणि त्याचे शीर्षक असे ठेवले स्वर्गातील देवाला" आणि मी ते मेलबॉक्समध्ये ठेवले" जेव्हा आपण एखाद्याला लिहितो तेव्हा आपल्याला उत्तराची अपेक्षा असते जेव्हा मला उत्तर मिळाले नाही तेव्हा मी खूप अश्रू ढाळले पण शेवटी उत्तर मला मिळाले,

कागदावर छापलेल्या शब्दांमधून नाही तर एका अद्भुत .तेजस्वी दृश्यातून
जर प्रयत्न गंभीर असेल आणि प्रयत्न सतत चालू असेल तर .प्रत्येकाला देवाकडून प्रतिसाद मिळू शकतो
जर तुम्ही तुमचे प्रश्न देवाकडे वळवले, त्यांना खोल भावनेत गुंडाळले आणि चिंतनाच्या मेलद्वारे पाठवले तर .प्रामाणिकपणे आणि निश्चितच तुम्हाला उत्तर मिळेल
* * *

मज्जासंस्थेमध्ये एक आध्यात्मिक शरीरक्रियाविज्ञान आहे जे मानवांना जाणीव विकासाच्या सर्वोच्च टप्प्यावर पोहोचण्यास अद्वितीयपणे अनुमती देते. व्हेल आणि हत्ती वगळता बहुतेक प्राण्यांच्या मेंदूंपेक्षा मोठा असलेला मानवी मेंदू अधिक जटिल आहे आणि विचार करण्याची क्षमता जास्त आहे. यामुळे मानवी मेंदू इतर प्राण्यांपेक्षा अधिक प्रगत चेतना असलेल्या मानवांसाठी एक योग्य साधन बनतो. मेंदूच्या गुंतागुंतीच्या आणि गुंतागुंतीच्या वळणांमुळे मानवांना सखोल आणि खोल विचार करण्यास सक्षम केले जाते. म्हणूनच, केवळ मानवच विवेकबुद्धीच्या प्रगत पातळीपर्यंत पोहोचण्यास आणि परिणामी, त्यांच्या निर्मात्याला जाणून घेण्यास सक्षम आहे. ज्ञानी व्यक्ती तो आहे जो भौतिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक पातळीवर मानवतेच्या सेवेत आणि .फायद्यासाठी त्यांच्या मानसिक क्षमतांचा वापर करतो
* * *

.मी तुझ्यासाठी एक गाणे गायले
.हे कधीही कोणत्याही मानवाने उच्चारले नाही
.आणि मी माझे खरे संगीत तुम्हाला समर्पित करतो
ज्याचे माझे हृदय खोलवर वाजते
आणि त्याच्या तारांवर
.मी हे पहिले गान तयार केले आहे
.आणि मी ते तुम्हाला शुद्ध अर्पण म्हणून अर्पण करतो .मी तुम्हाला कोरडे, बौद्धिक सूर देणार नाही किंवा इतरांनी रचलेले अलंकृत संगीत
आणि मी तुला काहीही देणार नाही पण
माझ्या हृदयातील साधे, भोळे सुर
.मी तुमच्यासमोर कल्चर्ड गुलाब ठेवणार नाही

काचेच्या घरात
आणि भावना आणि आवेशांनी भरलेले
त्याऐवजी, मी तुम्हाला नुकतीच अंकुरलेली रानफुले .देतो
माझ्या तळमळीच्या शेतात
आणि माझ्या आयुष्याचा प्रवर्तक
* * *

.जेणेकरून मी तुमचे ऐकू शकेन
पालक देवदूत
.माझी आंतरिक दृष्टी रेडिओशी सुसंगत झाली आहे सौम्य, प्रेमळ स्पर्शांनी
.मी अनेकदा ध्यानात ऐकत असे
:तुमच्या जवळच्या संतांच्या मधुर सुरांना
अद्भुत आध्यात्मिक संगतींसाठी
आणि माझ्या हृदयाच्या निर्मितीतील तुकड्यांसाठी
आणि तुझ्यासाठीच्या माझ्या जुन्या तळमळीतील एक मधुर गाणे
धीर आणि संयमाने, मी माझ्या सर्वात खोल भावनांचे सूचक .समायोजित केले
आणि जेव्हा झोपेने माझ्या पापण्यांवर भार टाकला
.मी जवळजवळ झोपी गेलो होतो
.तुझे खरे स्तोत्र माझ्या मनातून वाहत होते
आणि आता मी उत्साही प्रतिध्वनी प्रसारित करतो
तुमच्या आनंदाच्या सुरांमधून
आणि मी तुझ्या भक्तांच्या गायनगटात माझा आवाज जोडतो भजनांचा आवाज अधिकच वाढतो
तळमळ आणि तळमळ अधिकच वाढते
* * *

जो कोणी दुष्ट स्वार्थाचा मार्ग स्वीकारतो, इतर त्याच्याकडून सर्वकाही हिरावून घेण्याचा प्रयत्न करतील, परंतु जर तो वेगळा असेल तर इतर त्याला उदारता आणि .सहानुभूती दाखवतील
एखादी व्यक्ती शब्द, कृती आणि विचारातून इतरांना जे काही प्रोजेक्ट करते किंवा पाठवते ते त्याच स्वरूपात आणि त्याच प्रमाणात त्यांच्याकडे परत आकर्षित होते. त्यांचे

खरे स्वरूप त्यांच्या चेहऱ्यावरील हावभाव आणि कृतींमधून प्रकट होईल. इतरांना त्यांचे मानसिक कंपन किंवा लहरी जाणवतील आणि त्यांच्यावरील प्रतिक्रिया त्या कंपनांच्या .स्वरूपाशी जुळतील - नकारात्मक किंवा सकारात्मक
आपण सर्वकाही स्वतःचे मालक होऊ शकत नाही. आपल्याकडे
जे आहे ते देवाने आपल्याला या पृथ्वीवर असताना तात्पुरते वापरण्यासाठी दिले आहे आणि लवकरच किंवा नंतर आपल्याला अपघात, चोरी, झीज किंवा मृत्यूमुळे आपली संपत्ती सोडावी .लागेल
अशाप्रकारे, जेव्हा आपण केवळ मालकीच्या फायद्यासाठी कोणतीही गोष्ट धरून ठेवण्याचा किंवा ठेवण्याचा प्रयत्न .करतो तेव्हा आपण स्वतःला फसवत असतो
आपण इतक्या वर्षांपासून ज्या शरीरात राहतो आहोत ते देखील एके दिवशी सोडून दिले जाईल. म्हणूनच, आपल्याजवळ अशा गोष्टी आहेत ज्या प्रत्यक्षात अजिबात ताब्यात ठेवता येत .नाहीत असे मानण्यास स्वतःला भाग पाडणे चूक आहे
जेव्हा आपल्याला काही दिले जाते तेव्हा आपल्याला हे माहित असले पाहिजे की ते फक्त एका विशिष्ट कालावधीसाठी .आपले आहे आणि आपण ते इतरांसोबत वाटण्यास तयार असले पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती आपल्या गरजेपेक्षा जास्त इच्छा करते तेव्हा त्याच्यासमोर मोठ्या समस्या उभ्या राहतात. निःसंशयपणे, आपल्याला अन्न, निवारा, वस्त्र आणि काही आर्थिक सुरक्षितता यासारख्या मूलभूत गरजा असायला हव्यात, परंतु या गोष्टींचा पाठलाग करताना, आपण अनावश्यक गरजा दूर केल्या पाहिजेत, ज्याचा अर्थ मी अनियंत्रित इच्छा आणि आवश्यकतेपेक्षा जास्त मिळवण्याची तीव्र इच्छा व्यक्त .करतो
* * *

आपण जगात वैयक्तिकरित्या राहू शकत नाही, जगण्यासाठी
आणि जीवनाचा आनंद घेण्यासाठी आपल्याला आपल्या सहमानवांवर .अवलंबून राहावे लागते
हे आध्यात्मिक आणि भौतिक दोन्ही दृष्टीने खरे आहे.
वस्तू आणि सेवांच्या देवाणघेवाणीशिवाय आपण चांगले .राहणीमान राखू शकत नाही

आपले अनुभव आणि शोध सामायिक करून आपण आपली बौद्धिक
.आणि आध्यात्मिक प्रगती वेगवान करू शकतो
जेव्हा आपण आपल्या पूर्व, पश्चिम, उत्तर आणि दक्षिणेकडील कल्पनांना एकत्र करतो, तेव्हा आपण आपल्या प्रतिभेला जोपासू शकतो आणि एका मानवी कुटुंबाच्या रूपात .आपल्या क्षमता विकसित करू शकतो
* * *

माझ्या रात्रीच्या स्वप्नांच्या बागेत
:अनेक फुले उमलतात
दुर्मिळ काल्पनिक फुले
जिथे उबदार ग्रहांचा प्रकाश चमकतो तिथे
पार्थिव आशांचे अंकुर फुलत आहेत
चमकदार पाकळ्या पसरवणे
तपास आणि समाधानातून
त्या स्वप्नांच्या तेजात
विसरलेल्या प्रेयसीच्या चेहऱ्यांचे दर्शन मला दिसते आणि जपलेल्या, पुरलेल्या भावना
.मी बराच वेळ झोपलो आहे
बेशुद्धीची माती
ते सर्वजण चमकदार गाऊन घालून उठतात
स्वप्नातील देवदूतांच्या हाकेला प्रतिसाद म्हणून त्याने भूतकाळातील सर्व परीक्षांचे पुनरुत्थान पाहिले
.परमेश्वरा, तू आम्हाला स्वातंत्र्य दिले आहेस आपल्या रोजच्या त्रासांना विसरण्यासाठी स्वप्नांच्या देशात रात्रीच्या भेटी देऊन .तुमच्यासोबत जागे होण्यास आम्हाला मदत करा
आणि आपण मानवी दु:ख आणि दुःखापासून कायमचे सुटतो
* * *

!हे दैवी आश्रय
.मी जीवनाच्या समुद्रात पोहत आहे
मी संकटांच्या भयंकर वादळांनी इकडे तिकडे फेकला जात .आहे
?तुम्ही आनंदाच्या लाटांवर तरंगत आहात का
किंवा, वेळोवेळी, वेदनेच्या खोलात बुडून जाणे

.मला द्वैतापासून दूर जायचे आहे
तुमच्या अलौकिक, सर्वोच्च किनाऱ्यावर पोहोचून
आणि माझ्या विनवणीच्या प्रत्येक लाटेसोबत
मी तुझ्या जवळ येतो, माझा एकमेव आश्रय
.मी प्रयत्न करणे थांबवणार नाही
कारण मला माहित आहे की तू माझ्या आगमनाची आतुरतेने .वाट पाहत आहेस
!ती माझ्या परतण्याची आतुरतेने वाट पाहत आहे
मी स्वर्गाचा पक्षी आहे: स्वर्गाचा पक्षी
जे तुमच्या आशीर्वादित हातांनी बनवले होते
.तू मला तुझ्या आकर्षणाने सजवले आहेस
आणि सुंदर रंग
कोमलतेच्या उतारासह आणि आध्यात्मिक बहराच्या सोनेरी पंखांसह
.मी उंच भरारी घेतली
जीवनाच्या उदास, उदास वातावरणात
स्वर्गाच्या शोधात
माझे तेजस्वी पंख डागले होते
निराशेच्या काळ्या डागांसह
!ये, देवा
तुमचा स्वर्गीय पक्षी धुवा
ज्ञानाच्या किरणांसह
आणि शांतीचे शुद्ध, गोड पाणी
माझ्या शांतीचा अक्ष आणि माझ्या आनंदाचा नांगर
जरी मी तुमचे कायदे आणि नियम पाळून तुम्हाला जाणून घेण्यासाठी कठोर परिश्रम करतो, तरी मला हे लक्षात ठेवावे लागेल की, प्रभु, तुम्ही सर्व कायदे आणि नियमांपेक्षा .श्रेष्ठ आहात
वैश्विक आई, तू प्रत्येक मानवी आईच्या हृदयात राहतेस, सर्व मातांना तुझ्या ज्ञानाने आणि कोमलतेने भरून टाक .म्हणजे त्या तुझे अमर्याद प्रेम आणखी दाखवू शकतील माझ्या प्रिय देवा, मला माहित आहे की तुझी पवित्र उपस्थिती सर्वत्र आहे ज्याप्रमाणे शुद्ध तेल न काढलेल्या जैतुनांमध्ये लपलेले असते, त्याचप्रमाणे तुझी उदात्त उपस्थिती विश्वात आहे. जे लोक तुझ्याबद्दल विचार

करण्याच्या आणि ध्यान करण्याच्या दाबाचा वापर करून .तुझ्या दिव्य उपस्थितीचे धन्य तेल काढतात ते धन्य आहेत चांगल्या कर्मांद्वारे आणि सर्जनशील सकारात्मक विचारांद्वारे, मी आत्म-ज्ञानाचे बीज वाढवीन आणि माझ्या जीवनाच्या बागेत दैवी प्रेमाचे फूल फुलेपर्यंत चिंतन आणि .तळमळीच्या पाण्याने ते पाणी देईन
जग माझ्या चेतनेला तीव्र इच्छांच्या मजबूत दोरींनी रोखण्याचा प्रयत्न करत आहे, परंतु मी समजूतदारपणा आणि विवेकाच्या चाकूने त्या दोरी कापण्याचे काम करेन जेणेकरून माझी चेतना मुक्त होईल आणि दैवी कृपेकडे वाटचाल .करेल
विचार, वाणी आणि कृतीची शक्ती माझ्या निर्माणकर्त्या, तुझ्याकडून येते. ही शक्ती फक्त चांगले विचार, दयाळू शब्द आणि फायदेशीर कृतींसाठी वापरण्यास मला मदत करा. ध्यानाद्वारे, माझे तुझ्यावरील प्रेम वाढते जोपर्यंत ते माझे संपूर्ण अस्तित्व भरत नाही आणि माझ्या जीवनाच्या मार्गातील सर्व अडथळे आणि अडथळे दूर करत नाही. आणि तू या स्वप्नाळू पार्थिव जगाचा निर्माता असल्याने, माझे पहिले .कर्तव्य तुझ्यावर आहे, या भ्रामक जगावर नाही
संघर्ष आणि अशांतता मला दूर करण्याचा प्रयत्न करतात आणि मला तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीची जाणीव होण्यापासून रोखतात, परंतु हे परमेश्वरा, तू नेहमीच .माझ्या शांतीचा केंद्र आणि माझ्या आनंदाचा नांगर राहशील
* * *

माणसाच्या आत ज्ञानाच्या खाणी आणि ज्ञानाचे खजिना
आहेत, जे खोल चिंतन आणि गंभीर अन्वेषणाद्वारे शोधले .जाण्याची आणि प्रकट होण्याची वाट पाहत आहेत
मानव त्यांच्या सुप्त शक्तींचा वापर अजाणतेपणे किंवा अवचेतनपणे त्यांच्या प्रत्येक कामात करतात आणि त्यांना काही परिणाम मिळतात, परंतु जर त्यांना त्या शक्ती कशा गुंतवायच्या आणि जाणीवपूर्वक नियंत्रित करायच्या हे .माहित असेल तर ते अनेक महान गोष्टी साध्य करू शकतील जेव्हा आत्मा नैसर्गिक ज्ञानाने, नैसर्गिक
चैतन्याने, चांगुलपणाच्या प्रेमाने आणि चांगल्या इच्छेने भरलेला असतो, तेव्हा ज्याप्रमाणे मधमाशी फुले शोधते,

त्याचप्रमाणे यश, समृद्धी, ज्ञान आणि जीवनातील इतर सर्व .आशीर्वाद देवाच्या कृपेने तुम्हाला शोधतील
* * *

या पृथ्वीवर, देव लोकांच्या हृदयात बंधुत्वाची भावना निर्माण करून आणि एकमेकांच्या आत्म्यात इतरांबद्दल आदर आणि कृतज्ञता निर्माण करून आनंदी जीवनाची सार्वत्रिक कला .विकसित करण्याचे आणि विकसित करण्याचे काम करतो
म्हणूनच, त्याने - त्याला गौरव असो - कोणत्याही राष्ट्राला स्वतःमध्ये परिपूर्ण होऊ दिले नाही, उलट, त्याने प्रत्येक राष्ट्राच्या व्यक्तींना त्यांच्या स्वतःच्या विशेष क्षमता आणि प्रतिभेने बहाल केले आणि त्यांना एक अद्वितीय प्रतिभा प्रदान केली जेणेकरून ते जागतिक संस्कृतीच्या प्रगतीत एक विशिष्ट योगदान देऊ .शकतील
प्रत्येक राष्ट्राच्या सर्वोत्तम गुणांच्या आणि फायद्यांच्या रचनात्मक देवाणघेवाणीतून पृथ्वीवरील .शांतता राष्ट्रांमध्ये फुलेल आणि फळ देईल
आपण इतर राष्ट्रांच्या कमतरतांकडे दुर्लक्ष करू
शकतो, परंतु आपण त्यांचे सद्गुण स्पष्टपणे पाहिले पाहिजेत आणि त्यांचे अनुकरण केले पाहिजे. हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की हे आदर्श इतिहासात संदेष्टे, प्रेषित आणि संतांमध्ये मूर्त स्वरूपाचे आहेत, जे सर्वोच्च पवित्र .शिकवणींचे जिवंत उदाहरण होते - आणि राहतील
स्वतः" ची व्याख्या"
देवापासून निघणाऱ्या चेतना आणि उर्जेपासून आपले अस्तित्व निर्माण करणाऱ्या इंद्रिये आपल्याला जग दाखवतात आणि आत्म्याला त्याच्या स्रोतापासून आणि उर्वरित .सृष्टीपासून एक वेगळे अस्तित्व म्हणून चित्रित करतात भौतिक पिंजऱ्याने आत्म्याला कैद केले आहे, जो वैश्विक आत्म्याचे प्रतिबिंब आहे, आणि तो विस्मृतीने मात केला आहे, म्हणून तो आता त्याचे दैवी सार लक्षात ठेवत नाही, उलट त्याच्या भौतिक पिंजऱ्याला त्याचे खरे स्वरूप मानतो. म्हणूनच, तो शरीराच्या सर्व अशुद्धता आणि मर्यादा स्वतःला .गृहीत धरतो आणि श्रेय देतो

अशा परिस्थितीत, आत्म्याला "अहंकार" म्हणतात, परंतु जेव्हा हा अहंकार किंवा हा लहान, मर्यादित स्वतःला हे जाणवते की त्याचे शरीराशी असलेले नाते तात्पुरते आहे आणि त्याचे अमर, अमर सार आहे, तेव्हा त्याला आत्मा म्हणता येईल. आणि त्याच्या आवश्यक स्वरूपाची जाणीव जितकी जास्त स्थापित होते आणि त्याची जाणीव जितकी जास्त वाढते आणि विस्तारते तितकेच त्याला असे वाटते की ते वैश्विक चेतनेशी जवळून जोडलेले आहे आणि संपूर्ण मानवता त्याचे जागतिक .कुटुंब आहे
* * *

चला अशा भेटवस्तू ठेवूया ज्या नष्ट होत नाहीत
.त्यावर क्षय होत नाही
चांगल्या हेतूने
परोपकारी सेवा
निःशर्त प्रेम
मानवतेच्या झाडाखाली
लांब फांद्या असलेले
आणि अनेक शाखा
कोणत्या जातींचे प्रतिनिधित्व करतात
मानवी राष्ट्रीयत्वे
त्यांच्यातील फरक आणि विविधता असूनही
.देव तुमची चांगली कृत्ये स्वीकारो
चांगल्या हेतूने प्रेरित
दुसरे जागरण
तुझ्यासोबत, मला असं वाटतं जणू मी दुसऱ्या जगात दुसऱ्या जागृत झालो आहे वेळोवेळी, मी या पृथ्वीचे स्वप्न पाहतो आणि माझे शरीर त्यात आहे, पण मी अखंड आनंदात जागा असतो, आणि या पृथ्वीवरील जीवनाचे माझे दिवसाचे स्वप्न गुलाबाच्या पाकळ्यांसारखे विखुरलेल्या आठवणींच्या .सुगंधाने सुगंधित असते
मी स्वतःला जीवनाच्या पॅनोरामातून, स्वप्नांनी सजवलेल्या आणि विविध निसर्गरम्य अनुभवांच्या असंख्य दृश्यांनी सजवलेल्या, माझ्या पृथ्वीवरील स्वप्नांच्या थरथरत्या आठवणींना स्वर्गाच्या शाश्वत जागृतीकडे घेऊन .जाताना पाहतो

मी माझ्या आयुष्याच्या बागेतून दुःस्वप्नांचे काटे उपटून टाकले आहेत आणि त्यात प्रेरणेचे गुलाब लावले आहेत, जिथे माझा वैश्विक प्रियकर माझे आमंत्रण स्वीकारेल, उत्कटतेच्या कस्तुरीने सुगंधित होईल आणि मला त्याच्यासोबत स्वर्गीय घरात घेऊन जाईल जे नवीन आनंद आणि .अंतहीन आशीर्वादांनी भरलेले असेल
* * *

देवाचे प्रेम अलौकिक आणि सौम्य आहे, आणि तो निश्चितच प्रत्येकाला प्रतिसाद देतो जो त्याच्याकडे त्यांची खोल .तळमळ आणि प्रामाणिक तळमळ व्यक्त करतो
लोक चुकून असा विश्वास करतात की ते देवाच्या शक्तीने नाही तर अन्नाने जगतात. बरेच लोक वाऱ्यातील पंखाप्रमाणे क्षणभंगुर विचारांनी त्याला हाक मारतात, चुकीचा असा विश्वास करतात की तो त्यांच्या प्रार्थनांचे उत्तर देत नाही तरीही, जे त्याच्यावर विश्वास ठेवतात त्यांना तो मदत करतो, त्यांना ते कळत नसतानाही आणि तरीही, बरेच लोक त्याच्याबद्दल अज्ञानी राहतात, असे गृहीत धरतात की तो त्यांच्यापासून खूप दूर आहे जेव्हा दृढनिश्चय कधीही डळमळत नाही, दृढनिश्चय कधीही कमकुवत होत नाही आणि मनापासून केलेली विनंती शांतपणे आणि आत्मविश्वासाने चालू राहते आणि कमकुवतपणा, चिंता, अस्वस्थ सवयी किंवा गोंधळलेल्या विचारांच्या अडथळ्यांना तोंड देऊनही प्रामाणिकपणा आणि आशेने दैवी मदत मागितली जाते, तेव्हा .मदत येईल आणि त्यासोबतच आराम मिळेल
हृदयाच्या खोलीतून येणाऱ्या प्रत्येक प्रामाणिक .विनंतीला देव खोलवर आणि शांतपणे प्रतिसाद देतो
माणसाचे खरे मूल्य
तुम्ही जे काही करायचे ठरवले आहे त्यासाठी
इच्छाशक्ती आणि सुदृढ नियोजन आवश्यक आहे. जर तुम्ही दृढनिश्चय केला आणि धगधगत्या बाणाप्रमाणे किंवा धगधगत्या मशालीप्रमाणे तुमच्या मार्गावर चालत राहिलात तर तुमच्या .मार्गातील सर्व अडथळे जळून राख होतील
असे काम निवडा जे तुम्ही करू शकत नाही असे तुम्हाला
वाटत असेल आणि ते पूर्ण करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करा. जेव्हा तुम्ही यशस्वी व्हाल, तेव्हा मोठ्या आणि

महत्त्वाच्या गोष्टीकडे जा. अशा प्रकारे तुमच्या इच्छाशक्तीला प्रशिक्षित करत रहा, आणि तुम्हाला त्याचे परिणाम स्वतः दिसतील. जर अडचण खूप मोठी असेल, तर त्यावर मात करण्यासाठी तुम्हाला शक्ती देण्यासाठी देवाकडे कळकळीने .आणि विश्वासाने प्रार्थना करा
अपयश दूर करायचे असेल तर इच्छाशक्तीचा वापर केला
पाहिजे आणि दृढनिश्चय हा एका शक्तिशाली वादळासारखा मजबूत असला पाहिजे - चांगल्या वादळासारखा - ज्याच्या मार्गात .कोणताही अडथळा नाही आणि फक्त वाईटाचा नाश करतो
एखादी व्यक्ती कोण आहे किंवा तिचा सामाजिक दर्जा काय
आहे हे महत्त्वाचे नाही. त्यांची खरी किंमत त्यांच्याकडे असलेल्या चांगल्या इच्छाशक्तीवर आणि त्या इच्छाशक्तीचा वापर ते चांगली कामे करण्यासाठी आणि गरजूंना मदत .करण्यासाठी कसा करतात यावर अवलंबून असते
इच्छाशक्ती तुमच्या आत असते आणि जर तुम्ही तिचा योग्य .वापर केला तर तुम्ही काहीही साध्य करू शकाल
इच्छाशक्तीच माणसाला इच्छेपासून इच्छेकडे घेऊन जाते
आणि शेवटी तो त्याला सर्वात मोठी इच्छा पूर्ण करण्यासाठी - स्वतःला आणि देवाला जाणून घेण्याच्या - जास्तीत जास्त .प्रयत्न करायला भाग पाडतो
एखाद्या व्यक्तीमध्ये इच्छाशक्ती सामान्य, हळूहळू वाढते, परंतु तिची वाढ योग्य विचारसरणी आणि योग्य कृतीने .वेगवान होऊ शकते
एखाद्या कल्पनेला लोखंडी इच्छाशक्तीने धरून ठेवणे म्हणजे ती कल्पना लवकर किंवा नंतर साध्य करणे, अढळ दृढनिश्चय आणि कमकुवतपणा किंवा निराशा न जाणणाऱ्या .दृढनिश्चयामुळे
मानवी इच्छाशक्ती अज्ञानाने नियंत्रित आणि निर्देशित केली जाते आणि बहुतेकदा चुका आणि दुःखाकडे नेत असते. परंतु जेव्हा इच्छाशक्ती ज्ञान आणि नीतिमान कृतीने निर्देशित केली जाते आणि जेव्हा ती दैवी इच्छेशी सुसंगत असते तेव्हा .ती मानवजातीच्या फायद्यासाठी आणि आनंदासाठी कार्य करते दैवी इच्छेशी जुळवून घेण्यासाठी इच्छाशक्तीचे प्रशिक्षण देणे आवश्यक आहे जेव्हा इच्छाशक्ती सतत एका विशिष्ट ध्येयाभोवती फिरत असते, तेव्हा ती एक गतिमान आणि

प्रभावी इच्छाशक्ती बनते. ही इच्छाशक्ती पैगंबर, महान व्यक्ती आणि या जगात प्रचंड कामगिरी करणाऱ्या लोकांकडे .असते
कोणतीही कृती करण्यापूर्वी, तुम्ही काय करणार आहात
याचा काळजीपूर्वक विचार करा. तुमच्या इच्छाशक्तीचा वापर स्वतःसाठी आणि इतरांसाठी फायदेशीर गोष्टी साध्य करण्यासाठी करा. जर तुम्ही तुमच्या इच्छाशक्तीचा गैरवापर केला तर त्याचे परिणाम तुमच्यासाठी नक्कीच हानिकारक .असतील
नकारात्मक राहू नका; देवाने तुम्हाला ती वापरण्याची
आणि जीवनाची लढाई जिंकण्याची इच्छाशक्ती दिली आहे. लक्षात .ठेवा की देवाची इच्छा तुमच्या मागे आहे
इच्छाशक्ती शरीरात शारीरिक बदल घडवून आणू शकते.
जोपर्यंत तुमच्याकडे पुरेशी इच्छाशक्ती आहे तोपर्यंत खोलवर रुजलेली सवय सोडण्यासाठी तुम्हाला वेळेची आवश्यकता .नाही
जेव्हा गुरु बुद्धांना आध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त
झाले तेव्हा ते एका वडाच्या झाडाखाली (भारतीय अंजीर) बसले :आणि त्यांनी असे काहीतरी सांगितले की
.इथे मी वडाच्या झाडाखाली बसलो आहे
आणि मी ही शपथ खरेपणाने पुन्हा सांगतो
जर मला अस्तित्वाचे रहस्य समजले नाही
आणि माझ्या संशोधनातून मला मौल्यवान खजिना मिळेल .काहीही झाले तरी मी माझे पद सोडणार नाही
जरी माझी हाडे आणि शरीर वितळले तरी
!मी कायमचा बसून राहीन
शेवटी, ज्ञानी गौतम बुद्ध त्यांच्या दैवी विनंतीत .यशस्वी झाले
.त्याला जे हवे होते ते मिळाले
खरंच, अशी इच्छाशक्ती ही एक इच्छाशक्ती असते
सार्वत्रिक इच्छेसह एकत्रित
तुमच्या आत एक वैश्विक उर्जेचा प्रवाह आहे जो तुमच्या शरीराला अनिश्चित काळासाठी टिकवून ठेवतो. तथापि, जेव्हा शरीराला काही घडते तेव्हा तुम्ही ती ऊर्जा विसरता. तुमच्या इच्छेचा चुकीच्या हेतूंसाठी वापर करणे म्हणजे या

वैश्विक उर्जेशी तुमचा संबंध तुटणे. इच्छाशक्तीला .प्रशिक्षण देणे म्हणजे त्या अफाट जीवनशक्तीशी जोडणे जीवनात चांगल्या कर्मांमध्ये आणि फायदेशीर आणि
उदात्त कामगिरीमध्ये इच्छाशक्ती जिवंत आणि सक्रिय ठेवली .पाहिजे
* * *

सवयी ही स्वयंचलित मानसिक साधने आणि यंत्रणा आहेत जी .आवश्यक कामे सहज आणि सहजतेने पूर्ण करण्यास मदत करतात बरेच लोक कमकुवतपणा आणि अपयशाच्या सवयींना गुलाम
बनवू देतात आणि जर एखादी व्यक्ती वेगळ्या पद्धतीने जगली तर ती स्वतःचे रक्षण करू शकते, जर तो सुरक्षिततेपर्यंत आणि विजयाच्या किनाऱ्यावर पोहोचेपर्यंत हानिकारक सवयींशी .लढण्यासाठी गंभीर असेल तर
अनियंत्रित इच्छा खोट्या आशा आणि क्षणभंगुर आनंद आणि समाधानाच्या आश्वासनांसह त्यांना खतपाणी घालून आणि समर्थन देऊन अस्वस्थ सवयींना प्रोत्साहन देतात. कमकुवतपणा आणि गोंधळाच्या त्या क्षणांमध्ये, ज्यांना या अनियंत्रित सवयींवर मात करायची आहे त्यांनी त्यांचे खरे स्वरूप समजून घेण्यासाठी आणि त्यांना प्रभावीपणे कसे सामोरे जायचे हे शिकण्यासाठी त्यांच्या विवेकी निर्णयाला .बोलावले पाहिजे
वाईट सवयींचे भयानक परिणाम होतात आणि कडू, विषारी फळे येतात जर त्यांना आळा घातला नाही तर या विनाशकारी सवयी अधिक मजबूत होतात, ज्यामुळे व्यक्ती त्यांच्या शक्तिशाली पकडीत आणि जबरदस्त प्रभावाखाली अडकते. पण एकदा मनाला या सवयींची निरर्थकता आणि हानी कळली की, त्यांचा प्रभाव कमी .होतो आणि त्या अखेर व्यक्तीच्या आयुष्यातून नाहीशा होतात
* * *

धर्मग्रंथ पुष्टी करतात की देव तर्क आणि बुद्धीच्या पलीकडे आहे कारण त्यांच्या शक्ती असूनही, त्यांची क्षमता त्याला समजून घेण्यास किंवा व्यापण्यास अपुरी राहते. म्हणूनच, मानवी मन देवाची खरी संकल्पना तयार करण्यास असमर्थ आहे, आणि ज्याला सुरुवात आणि अंत नाही ते ते समजू .शकत नाही

जेव्हा तुम्ही लाखो मैल अंतरावरून सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान दिसतो. तरीही, पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७,९०० मैल आहे, तर सूर्याचा व्यास शंभर पट जास्त आहे. जर तुम्ही आपला ग्रह पृथ्वी थेट सूर्यासमोर ठेवू शकलात तर तो त्या तुलनेत लहान वाटेल. आणि जर आपण कल्पना केली की सूर्याचे विशाल क्षेत्र विस्तारत आहे आणि त्याचे प्रचंड वस्तुमान संपूर्ण निळ्या आकाशाला व्यापून टाकते, तर आपल्याला दिसणारे आकाश हे विश्वात पसरलेल्या अनंत अवकाशाचा एक लहानसा तुकडा आहे, फक्त एक तुकडा आहे. जरी सूर्य अनंतपणे विस्तारत राहिला .तरीही तो अनंताला व्यापू शकत नाही
लघुता आणि अनंततेचा वैश्विक भ्रम मनाला विश्वाच्या विशालतेला आकलन करण्यापासून मर्यादित करतो आणि रोखतो. ही ?परिपूर्ण शून्यता कुठून आली आणि त्याच्या सीमा कुठे आहेत जो परिमाण किंवा मापनाच्या अधीन नाही, ज्याची कोणतीही मर्यादा किंवा उत्पत्ती नाही, तो देव आहे, जो सर्वव्यापी आहे आणि अंतराळाच्या सर्वात दूरच्या भागात अस्तित्वात आहे. तो दूरच्या, दूरच्या ताऱ्यांमध्ये आहे आणि तो व्यापलेल्या प्रत्येक जागेची जाणीवपूर्वक जाणीव ठेवतो, .मग तो कितीही लहान असो वा मोठा असो
देव म्हणजे मन नाही कारण तो मनाचा निर्माता आहे आणि त्याच्या शक्तींच्या पलीकडे आहे; अन्यथा, आपण मनाद्वारे त्याला समजून घेऊ शकतो तथापि, आपण त्याला अचूक आणि अचूकपणे दिव्य चेतना, दिव्य आनंद किंवा दिव्य उपस्थिती म्हणू शकतो; .परंतु मन नाही
जरी मन संपूर्ण अस्तित्वाचे आकलन करण्यास असमर्थ
असले तरी ते देवाची उपस्थिती जाणण्यास सक्षम आहे. त्याची उपस्थिती जाणणे आणि ती मोजणे हे दोन पूर्णपणे भिन्न अनुभव .आहेत
लाट तिच्या सभोवतालच्या परिस्थितीचे मोजमाप करू शकत नाही, परंतु त्यांच्यामध्ये संपर्काचा एक बिंदू असतो त्याचप्रमाणे, हा बिंदू उच्च चेतना आहे. ही चेतना देवाला जाणवू शकते, म्हणजेच त्याची उपस्थिती अनुभवू शकते. जेव्हा आपण सामान्य तर्कशक्तीचे क्षेत्र वाढवतो जोपर्यंत ते

उच्च चेतनेशी जवळून जोडले जात नाही, तेव्हा आपण दैवी .उपस्थिती जाणवू शकतो
आपण अमर्याद परिपूर्णतेपासून मर्यादित आणि मर्यादित योगाकडे उतरलो आहोत. योग म्हणजे मनाला बाह्य गोष्टींपासून दूर खेचणे जेणेकरून ते सत्याच्या अंतर्गत स्रोतावर केंद्रित होईल. केवळ अशाच प्रकारे आपण देवाने त्याच्या निर्मितीच्या आणि त्यामध्ये राहणाऱ्या विश्वांच्या मर्यादित प्रतिमांमध्ये वैश्विक चेतनेचे संक्षेपण .करण्यासाठी वापरलेली पद्धत शोधू शकतो
मानवी शरीर हे देवाच्या निर्मितीतील सर्वात गुंतागुंतीचे आणि गुंतागुंतीचे आहे. शुक्राणू आणि अंड्याच्या संमिश्रणातून तयार होणारा एकच आदिम पेशी विभाजित होतो आणि या विभाजन प्रक्रियेच्या गुणाकाराद्वारे, आपल्या आध्यात्मिक चेतनेला सामावून घेणारी भौतिक रचना तयार करण्यासाठी अब्जावधी पेशी .त्याच्याभोवती बांधल्या जातात
एका ग्रॅम मांसामध्येही किती ऊर्जा साठवली जाते हे तुम्हाला कळू शकत नाही जर ती ऊर्जा सोडली गेली तर असंख्य इलेक्ट्रॉन अनंत अवकाशात पसरतील शरीरात राहणारी चेतनेची शक्ती आणि क्षेत्र मानवी आकलनापेक्षा जास्त आहे जरी आपली स्पष्ट रचना मांस, रक्त आणि हाडांनी बनलेली असली तरी, त्याच्या दाट पेशींमागे इलेक्ट्रॉनिक आणि जीवनावश्यक प्रवाह आहेत आणि या सूक्ष्म, गुंतागुंतीच्या उर्जेच्या .मागे विचार आणि धारणा आहेत
विचार अक्षय आहे आणि त्याला अंत नाही काळाच्या सुरुवातीपासूनच, कल्पनेपलीकडे असलेल्या कल्पना हवेत फिरत आहेत. असंख्य विचारांची गणना करणे अशक्य आहे, परंतु जर तुम्ही तुमच्या मनात आलेल्या आणि तुमच्या आयुष्यात व्यक्त झालेल्या विचारांची आणि भावनांची संख्या विचारात घेतली तर तुम्हाला अस्तित्वात असलेल्या लाखो कल्पनांची .कल्पना येईल
जर तुम्हाला शक्य असेल तर, एका वर्षात किंवा अगदी एका दिवसात तुमच्या मनात आलेले सर्व विचार आठवण्याचा प्रयत्न करा आणि नंतर इतिहासात संपूर्ण मानवजातीने जमा केलेल्या

असंख्य विचारांचा विचार करा, अगदी आजपर्यंत देवाला ते .सर्व माहित आहेत
मन अगदी सूक्ष्म नैसर्गिक घटना देखील समजू शकत नाही. विजेच्या दिव्यांमधून वाहणाऱ्या विजेमध्ये फिरणाऱ्या इलेक्ट्रॉनच्या संख्येचा विचार करा! त्यांचे कोट्यवधी इलेक्ट्रॉन एकत्र नाचतात, ज्यामुळे आपल्याला दिसणारा प्रकाश निर्माण होतो. सूक्ष्मदर्शकालाही अदृश्य असलेले हे कण विश्वातील एका बिंदूपासून दुसऱ्या बिंदूपर्यंत अवघ्या काही सेकंदात प्रवास करतात. वैज्ञानिक प्रयोगांनी .याची पुष्टी केली आहे
जर तुम्ही आपल्या पृथ्वी ग्रहावर असलेल्या प्रोटॉन
आणि इलेक्ट्रॉनची संख्या मोजण्याचा प्रयत्न केला तर मन थोड्या काळासाठी गणना करत राहील आणि नंतर थांबेल. .संशोधकाच्या मनात येणाऱ्या गोष्टी अनंत वाटतात
पण एक क्षण येतो जेव्हा कल्पना समजण्याइतक्या
सूक्ष्म होतात. त्या पातळीवरून, मनाला अभेद्य, देव त्याचा आवश्यक प्रकाश ओततो: बुद्धिमान वैश्विक कंपन जे मर्यादित .सृष्टीची निर्मिती आणि टिकवून ठेवते
मैत्री
मैत्री ही हृदयाच्या धाग्यांनी विणलेली एक
?आशीर्वादित वस्त्र आहे का
की दोन मनांचे एका विशाल, विस्तृत मनामध्ये विलीन
?होणे आहे
आई आणि मुलगी, एकाच उगमातून वाहणारे प्रेमाचे दोन झरे प्रेमाचा प्रवाह वाढवण्यासाठी आणि शुष्क आत्म्यांची ?तहान भागवण्यासाठी
की मैत्रीपूर्ण समजुतीच्या बागेत वाढणाऱ्या दोन ?फांद्यांमध्ये उगवलेला तो एकटा गुलाब आहे
?की दोन शरीरात एकच विचार आहे
?मैत्रीची तुलना दोन घोड्यांशी करता येईल का
त्यांचे रंग वेगवेगळे असूनही, ते जीवनाचे वाहन एकत्र आणतात
?एकात्मिक दृष्टिकोनासह एका उदात्त ध्येयाकडे
?मैत्री असमानतेवर आधारित असते की समानतेवर

त्याच्या भिंती कॉन्ट्रास्ट आणि भेदभावाच्या दगडांनी ?बांधल्या आहेत का
?ती आंधळेपणाने चांगल्या आणि वाईटाशी सहमत आहे का
आणि बेपर्वाई आणि मूर्खपणाच्या मार्गांवर उत्साहाने
आणि आनंदाने चालणे
निराशेच्या अथांग डोहाकडे आणि भ्रम दूर होण्याच्या ?दिशेने
!मैत्री ही एक उदात्त, फलदायी आणि पवित्र वनस्पती आहे जेव्हा दोन लोक कायमस्वरूपी निष्ठेची प्रतिज्ञा
करतात
मतभेद असूनही ते जीवनाच्या मार्गावर चालतात
जेव्हा ते असहमत असतात आणि सहमत असतात तेव्हा ते
.प्रेम आणि आदराने असते
ते एकमेकांना आधार देतात आणि एकमेकांचे कल्याण करतात, .जसे ते स्वतःसाठी इच्छितात
तो त्याच्या मित्राच्या यशात जितका आनंदी असतो
.तितकाच तो स्वतःच्या यशातही आनंदी असतो
जिथे प्रियकर प्रेयसीच्या खर्चावर सुख किंवा आराम
शोधत नाही
मग परोपकाराच्या त्या बागेत
मैत्री बहरते आणि बहरते आणि प्रेम आणि निष्ठेचा सुगंध .भरून जाते
कारण मैत्री ही एक संकरित वनस्पती आहे, जी दोन .आत्म्यांपासून जन्माला येते
.त्याचा सुगंध दोन वेगवेगळ्या गुलाबांमधून येतो
आणि अढळ प्रेमाच्या झुळूकांना पुढे नेले
जो संकटांनी डळमळीत आणि दोषरहित आहे
.मैत्रीचा जन्म अवर्णनीय प्रेमाच्या हृदयातून होतो आणि शुद्ध भावनांचा खजिना बाहेर वाहतो
.ते सुसंवाद आणि विसंवादाच्या मातीत वाढते
पण ते झोपी जाते, गोठते आणि जास्त ओळखी आणि परस्पर .आदराच्या अभावात वेळ घालवते
स्वार्थी इच्छांच्या दाट ढिगाऱ्याखाली ते गुदमरते आणि शेवटचे श्वास घेते

पण तिचे कोमल हृदय फक्त अपेक्षा आणि मागण्यांनीच मात .करू शकते
फसवणूक आणि फसवणूक
हो, हे कीटक मैत्रीच्या रोपावर आपले काम करत आहेत आणि .त्याच्या गुलाबी हृदयाला चावत आहेत
हे मैत्री, हे आकाशातील बहरलेल्या, दव पडणाऱ्या
रोपट्या, तुझे आदर्श वातावरण म्हणजे सर्व उद्देश आणि इच्छा नसलेल्या प्रेमाने समृद्ध माती आहे, जिथे मित्र एकमेकांना बांधण्याचा आणि आधार देण्याचा प्रयत्न करतात .आणि एकमेकांसाठी मार्ग मोकळा करतात
.मैत्री, तुझी तहान काहीही भागवू शकत नाही
भावनांकडे दुर्लक्ष करणे आणि ज्यांच्याकडे त्या आहेत त्यांचा आदर करणे
गोडवा पसरवणाऱ्या पारदर्शक, स्फूर्तिदायक .फवारण्याइतके दुसरे काहीही तुमच्या पानांना ओले करत नाही प्रामाणिक, प्रेमळ हृदयांच्या स्वर्गातून
.अरे, खरी मैत्री
जिथे जिथे तुमच्या गुलाबाच्या पाकळ्या पसरतील तिथे
.ते ठिकाण पवित्र आहे
ते एक आशीर्वादित मंदिर बनते
देवावर आणि जीवनाच्या पावित्र्यावर विश्वास ठेवणारा .प्रत्येक व्यक्ती येथे येतो
* * *

माझ्या दुःखाचा अंधार नाहीसा होईल तेव्हा मी हास्ये उजळवीन, आणि जमा झालेल्या युगांच्या दाट अंधाराच्या मागे लपलेल्या माझ्या हास्यांच्या प्रकाशात मी माझा आत्मा .पाहीन
जेव्हा मी स्वतःला शोधेन, तेव्हा मी माझ्या .आत्म्याच्या हास्याची मशाल घेऊन सर्व हृदयात वाहत जाईन माझे हृदय आधी हसेल, नंतर माझे डोळे आणि माझा चेहरा माझ्या अस्तित्वाचा प्रत्येक अणू हास्याच्या प्रकाशाने .चमकेल
मी उदास हृदयांच्या खोलीत शिरेन आणि एक शक्तिशाली आग .पेटवीन जी सर्व दुःखांना भस्म करेल

मी हास्याची अप्रतिम ज्योत आहे मी दिव्य आनंदाच्या वाऱ्याने स्वतःला ताजेतवाने करेन, आणि मी मनाच्या अंधारात चमकेन आणि मला भेटणाऱ्या सर्वांना माझ्या पवित्र आनंदाचा .एक स्फोट मिळेल
मी माझ्या हास्याचे उपचार करणारे मशाल प्रत्येक हृदयापर्यंत घेऊन जाईन. मी प्रथम हसेन, जरी ते कठीण असले तरी, आणि मी दुःखी आणि रडणाऱ्यांना हसण्यासाठी प्रेरित .करेन
सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे देवा, सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम मिळते, मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या भावांच्या आणि बहिणींच्या यश आणि समृद्धीवर आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या आरामात आणि कल्याणात आनंदित होतो आणि आनंदी असतो जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान आणि समजूतदारपणा प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे आणि ज्ञानाचे खजिना वाढवतो सर्वांच्या आनंदात, .मला माझे स्वतःचे आनंद सापडते
माझे हास्य काहीही पुसून टाकू शकणार नाही. अपयश,
आजारपण आणि मृत्यू मला घाबरवू शकत नाहीत किंवा माझा .उत्साह कमी करू शकत नाहीत
खरं तर, संकटे आणि संकटे मला हानी पोहोचवू शकत नाहीत कारण माझ्या आत्म्यात देवाचा शाश्वत, नूतनीकरण केलेला .आनंद आहे जो बदलत नाही आणि पराभूत होऊ शकत नाही
हे पवित्र, शांत दिव्य हास्य, माझ्या चेहऱ्यावर मुकुट .धारण कर आणि माझ्या आत्म्यात हास्य आण
मी आनंदाचा अब्जाधीश होण्याचा प्रयत्न करेन, कारण
माझी खरी संपत्ती तुझ्या आशीर्वादित उपस्थितीच्या तिजोरीत आहे, प्रभु, आणि अशा प्रकारे मी आध्यात्मिक यश आणि .भौतिक कल्याणाची माझी गरज एकाच वेळी पूर्ण करेन
* * *

.माझ्या हृदयातून शांती वाहते
.ते माझ्यातून मंद वाऱ्यासारखे वाहते
.शांती मला सुगंधित अत्तरासारखी वेढून घेते
.माझ्यामधून शांती प्रकाशाच्या लाटांसारखी वाहते

शांती चिंता आणि चिंतेचे हृदय बरे करते आणि भीती आणि .निद्रानाशाचे काटे जाळून टाकते
शांती प्रचंड प्रमाणात पसरते - ज्वलंत जमावासारखी - .आणि माझे संपूर्ण अस्तित्व व्यापून टाकते
शांतता ही एका महासागरासारखी आहे, जी जागा आणि
.वातावरण व्यापून टाकते
शांती ही किरमिजी रक्तासारखी आहे; ती माझ्या .विचारांच्या नसांमध्ये जीवन फुंकते
शांती, विस्तीर्ण संधिप्रकाशासारखी, माझ्या अनंत .शरीराला वेढते
माझ्या शरीराच्या छिद्रांमधून आणि संपूर्ण विश्वातून .शांतीची ज्योत बाहेर पडते
गुलाबाच्या बागेत शांतीचा सुगंध दरवळतो
प्रत्येक हृदयाच्या दाबातून शांतीचा वाइन सतत टपकत
.असतो
शांती म्हणजे दगड आणि चंद्र, संत आणि पैगंबर यांचे
.जीवन
.शांती ही आत्म्याचा झरा आहे
शांततेच्या भांड्यातून येणारा द्रव
जे मी माझ्या अणूंच्या असंख्य छिद्रांमधून चाळतो
* * *

तुझ्या तेजस्वी उपस्थितीने चिंतनाचा अंधार प्रज्वलित होईपर्यंत मी उत्कट अंतःकरणाने प्रार्थना करेन, हे प्रभू, आज मी माझ्या आत्म्याचे गाणे खोल, मनापासून एकाग्रतेने हवेत प्रसारित करेन, अशी आशा आहे की तू माझ्या शांतीच्या .प्राप्तकर्त्याद्वारे प्रतिसाद देशील
!हे सदैव उपस्थित, सतत नूतनीकरण करणाऱ्या आनंदा
माझ्या मनाला उदासीनता आणि विस्मरणाच्या ओझ्यातून .मुक्त कर
तुझ्या उपस्थितीच्या सदैव आशीर्वादित अमृताचा आस्वाद .मला घेऊ दे
जसजशी माझी आंतरिक आणि बाह्य शांतता विस्तारते तसतशी .तुमची शांती माझ्याकडे येते
मी नेहमीच तुमच्या अलौकिक पावलांचा प्रतिध्वनी .ऐकण्याचा प्रयत्न करेन

जर मी तुला सर्वात खोल चिंतनाचा सर्वात खोल आनंद म्हणून स्वीकारले तर
मग मला माहित आहे की सर्व गोष्टी
.मला समृद्धी, आरोग्य आणि बुद्धी मिळेल
.तुला शोधण्यात मला मदत कर
माझ्या आत्म्याच्या खोल पाण्यात, तुझ्यासाठी तहानलेला
प्रेम
.प्रेम म्हणजे बहरलेल्या लिलींचा सुगंध
आणि मूक गुलाबांचा सुर
निसर्गाच्या सौंदर्याचा उत्सव साजरा करणे
.प्रेम हे आत्म्याचे जीवनासाठी गाणे आहे
आणि ग्रहांचे संतुलित लयबद्ध नृत्य
खोल अंतराळात त्याच्या सततच्या प्रवासात
.सूर्यप्रकाश पिण्याची फुलांची तहान असते
आणि ते फुलते आणि जीवनाच्या अमृताने पोषित होते
ती पृथ्वीची तळमळ आहे
तहानलेल्या मुळांना त्याच्या दुधाने पोषण देण्यासाठी आणि जीवनाच्या साराने सर्व प्रकारच्या जीवनाचे
संगोपन करणे
.ही सूर्याची प्रबळ इच्छाशक्ती आहे
सर्व सजीवांना जिवंत आणि सक्रिय ठेवण्यासाठी
ती जीवनाची प्रेरक शक्ती आहे
अल्पवयीन मुलांना संरक्षण आणि काळजी प्रदान करणे
हे निरागसतेचे हास्य आहे जे पितृत्वाच्या प्रेमाची .जाणीव करून देते
बाळावर
आणि प्रेमींच्या हृदयात आपोआप समर्पण
मोफत सेवा आणि शोकसंदेश प्रदान करणे
.ही मैत्रीची स्पंदने आहेत
जो तुटलेल्या हृदयांना सावरतो आणि जखमा भरतो
हे हृदयाला दिलेले आवाहन आहे जे वर्णनाला आव्हान देते .तो मानवतेवरील प्रेमाने ओतप्रोत भरलेला कवी आहे तिच्या दुःखाने ग्रस्त असलेली

हे एकाच कुटुंबातील सदस्यांमधील जवळीकतेचे वर्तुळ .आहे
मोठ्या जागांकडे सतत विस्तार आणि विस्तार होत आहे
आणि विस्तृत क्षेत्रे
ती जीवनाची कुजबुज आहे
मोकळ्या मनाच्या क्षितिजात
आणि उदात्त भावनांच्या ताऱ्यांनी भरलेले हृदयांचे आकाश
.प्रेम म्हणजे आत्म्याचा आनंद
प्रेमळ आत्मे ज्याची आकांक्षा बाळगतात
आणि ती त्याच्यापर्यंत पोहोचण्याची आणि त्याच्याशी .संवाद साधण्याची आकांक्षा बाळगते
संग्रहातून: यश आणि यशस्वी लोकांबद्दलचे कोट्स
एखाद्या मुलाला यश म्हणजे अनेक खेळणी आणि बाहुल्या
असणे आणि कदाचित एक छोटी गाडी चालवणे म्हणजे यश असे समजू शकते. एका गरीब मुलाला यश म्हणजे त्याला आवडेल ते खरेदी करण्यासाठी काही पैसे असणे, तर एका श्रीमंत मुलाला त्याच्या खेळण्यांबद्दल असमाधानी आणि समाधानाचा अभाव असू शकतो. अशा मुलाला, त्याच्याकडे असलेल्या असंख्य .गोष्टींमुळे भारावून जाणे, त्याला खूश करणे कठीण होऊ शकते जसजसे आपण मोठे होतो तसतसे आपण आपल्या बालपणीच्या इच्छांवर हसतो. आज प्रौढ ज्या गोष्टींसाठी प्रयत्न करतात त्या देखील उद्या किंवा परवा त्यांचे आकर्षण गमावतात आणि .त्यांची जागा नवीन इच्छांनी घेतली जाते
एखाद्या व्यक्तीने काय आवश्यक आहे आणि काय अनावश्यक
.आहे यातील फरक वापरणे उचित आहे
एखाद्या व्यक्तीला जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी
यश आवश्यक आहे: अन्न, निवारा, आरोग्य आणि कपडे जर त्यांच्याकडे या गोष्टींचा थोडासाही अभाव असेल तर ते .दयनीय परिस्थितीत आहेत
एखाद्या व्यक्तीला किमान पातळीचे आराम आणि आनंद
मिळणे आवश्यक आहे. तो आध्यात्मिक असो वा भौतिकवादी, शारीरिक आरोग्य आणि कल्याण राखण्यासाठी काही मूलभूत गरजा पूर्ण करणे आवश्यक आहे यात दुमत नाही. निरोगी आणि निरोगी . (किमान मानसिकदृष्ट्या) असल्याशिवाय यश मिळू शकत नाही

पण खरे यश म्हणजे काय? जर एखाद्या व्यक्तीला आयुष्यात त्याला हवे असलेले सर्व काही मिळाले, तरीही त्याला रिकामे वाटेल कारण तो एक आत्मा आहे, आणि भौतिक गोष्टी त्याला आनंद .देऊ शकत नाहीत, जी सर्वप्रथम एक मानसिक अवस्था आहे आपल्यात स्वतःला आनंदी करण्याची शक्ती आहे, जशी
आपल्यात स्वतःला दुःखी करण्याची शक्ती आहे. यश आणि आनंदाचे रहस्य तुमच्यातच आहे. तुम्ही तुमच्या साध्या घरात राजापेक्षा त्याच्या भव्य राजवाड्यात अधिक आनंदी असू शकता. ज्यांना स्वतःच्या बाहेर यश आणि समृद्धी मिळते ते खरोखर यशस्वी किंवा आनंदी नसतात. याचा अर्थ असा नाही की करोडपती दुःखी असतात; उलट, याचा अर्थ असा आहे की जर तुम्ही जीवनातून आनंद काढू शकलात, मग तुम्ही गरीब असो वा श्रीमंत, .तर तुम्ही कोणत्याही प्रमाणात यशस्वी आहात
क्षणभंगुर आनंद जो फक्त पश्चात्ताप आणि पश्चात्ताप सोडतो तो खरा आनंद नाही खऱ्या यशात, ते मिळवण्याची आठवण सुरुवातीच्या आनंदातही जिवंत राहते. एखाद्या व्यक्तीने आयुष्यात केलेल्या आणि करत असलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी त्याच्या स्मृतीत कायमस्वरूपी आनंद म्हणून राहतात. हेच खरे यश आहे जे एखाद्या व्यक्तीला आयुष्यात .मिळते
यश ही साधी गोष्ट नाही; ती एखाद्या व्यक्तीच्या संपत्तीने किंवा मालमत्तेने मोजता येत नाही. यशाचा अर्थ त्यापेक्षा खूप खोल आहे. खरे यश हे एखाद्या व्यक्तीच्या .सर्व परिस्थितीत आनंदी राहण्याच्या क्षमतेने मोजता येते जेव्हा तुमचा विवेक स्पष्ट आणि शांत असेल, तुम्ही कोणाशीही पक्षपाती नसाल किंवा कोणाशीही अन्याय करत नसाल आणि तुमची इच्छाशक्ती दृढ आणि लवचिक असेल, तुमच्यात एक नाजूक भावना आणि योग्य विवेक असेल आणि जेव्हा तुम्ही सन्माननीय आणि कायदेशीर मार्गांनी तुम्हाला आवश्यक असलेले मिळवू शकाल, तेव्हा तुम्ही यशस्वी लोकांपैकी एक .आहात
मूल बऱ्याचदा काही छोट्या छोट्या गोष्टींमध्ये समाधानी असते, पण जेव्हा तो मोठा होतो तेव्हा त्याला व्हिला आणि कारसारख्या अनेक गोष्टी हव्या असतात, जरी .त्याला माहित असते की त्या गोष्टींचे मालक आनंदी नसतात

साध्या जीवनात आणि उदात्त विचारांमध्ये समाधान आहे.
जे लोक आपले मन आदर्शांच्या क्षेत्रात - उदात्त विचारांच्या क्षेत्रात - ठेवतात त्यांना केवळ भौतिक गोष्टींपुरते मर्यादित ठेवणाऱ्यांपेक्षा जास्त आनंद मिळतो. जे लोक भौतिक संपत्तीत आणि इतर कशातही रमलेले नाहीत, जे लोक (अतिरेकी आणि दिखाव्यासाठी) विलासिता जमा .करण्यात वेडलेले आहेत, ते खरोखरच परिष्कृत नाहीत अनुत्पादक कामांमध्ये वेळ वाया घालवण्यापेक्षा
उपयुक्त पुस्तके आणि लेख वाचणे एखाद्या व्यक्तीसाठी खूप फायदेशीर आहे वाचनापेक्षाही मोठे म्हणजे देवाचे चिंतन करणे, त्याच्या महानतेचे चिंतन करणे आणि जीवनातील अमर्याद .आणि अंतहीन रहस्ये समजून घेण्याचा प्रयत्न करणे
जीवनाचा उद्देश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला जाणून घेणे, त्याच्या हृदयात धडधडणारे वैश्विक वातावरण अनुभवणे, त्याच्या नसांमध्ये वाहणे आणि त्याचे अस्तित्व शांती, प्रेम, आनंद आणि शांतीने भरणे आणि हाच सर्वात मोठा !विजय आहे
सौंदर्य
दृष्टी असलेले लोक सर्वत्र सौंदर्याची प्रशंसा करतात इतर जण डोळे नसल्यासारखे वागतात; ते काहीही पाहू शकत नाहीत किंवा समजत नाहीत कारण ते सुंदर ठिकाणीही काहीही लक्षात .घेऊ शकत नाहीत
ग्रहांच्या किंवा अलौकिक जगाच्या भव्य रंगांच्या
तुलनेत सर्वात सुंदर पृथ्वीवरील रंग कुरूप आणि दाट .दिसतात
भौतिक पातळीवर, मानवांनी त्यांची दृश्य धारणा वाढवण्याचे विविध मार्ग शोधले आहेत. उघड्या डोळ्यांना मर्यादित रंगांचे ठसे मिळतात; तथापि, काही हलक्या तपकिरी खडकांवर अतिनील प्रकाशाखाली इंद्रधनुषी रंग दिसतात. जेव्हा हा प्रकाश रोखला जातो तेव्हा ते खडक त्यांच्या मूळ .गडद रंगात परत येतात
भौतिक जगात अनेक रंग, जसे की आकाशाचा निळा, हे वेगवेगळ्या प्रकारच्या कणांवर प्रकाशाच्या परावर्तनामुळे निर्माण झालेले दृश्य भ्रम आहेत. डोळा विश्वातील प्रत्येक गोष्टीची निर्मिती करणाऱ्या

मर्यादित श्रेणीतील कंपनांनाच पाहू शकतो, त्यामुळे मानव त्यांच्या सभोवतालच्या सर्व गोष्टींमध्ये लपलेले सूक्ष्म, अलौकिक स्पेक्ट्रा पाहू शकत नाही. जर तुम्ही त्यांना पाहिले तर तुम्ही त्यांच्या वैभवाने आणि .सौंदर्याने आश्चर्यचकित व्हाल
अशाप्रकारे, डोळ्यांना किंवा कानांनाही जे काही
जाणवते ते सर्व कळू शकत नाही. मानव अलौकिक, सुगंधित सुगंध श्वास घेण्यास किंवा अलौकिकतेच्या विशालतेतून पसरणाऱ्या असंख्य सूक्ष्म आकार, प्रतिमा आणि नाजूक छापांना पाहण्यास .असमर्थ आहेत
मानवांना त्यांच्या ज्ञानेंद्रियांच्या क्षेत्रात .येणाऱ्या गोष्टी देखील अनेकदा समजू शकत नाहीत
जेव्हा मी मेक्सिकोला भेट दिली आणि झुकेमिल्को
सरोवराचे "तरंगते उद्याने" पाहिले तेव्हा त्यांच्या सौंदर्याने माझे हृदय भरून गेले आणि मला त्या दैवी .कलाकाराची भव्यता आणि महानता जाणवली
आणखी एक व्यक्ती त्या नैसर्गिक सौंदर्यात रमलेली
दिसत होती, पण मला एका आंतरिक भावनेने असे सुचवले की तो मी जे पाहत होतो ते पाहत नव्हता. मी त्याला त्या रमणीय दृश्यांबद्दलच्या त्याच्या मताबद्दल विचारले आणि त्याने उत्तर दिले: "मी अधिक जमीन कसण्यासाठी पाणी काढून "टाकण्याचा एक प्रभावी मार्ग विचारत होतो
तो त्याच्या स्वतःच्या दृष्टिकोनातून तलावाकडे पाहत होता आणि म्हणून आपण सर्वजण आपल्या स्वतःच्या कल्पना आणि .पूर्वग्रहांनुसार गोष्टी पाहतो
प्रत्येक आत्मा संवेदना, विचार आणि भावनांच्या वेगवेगळ्या कंपनांनी किंवा दोलनांनी व्यापलेला असतो - व्यक्तीचे व्यक्तिमत्व किंवा चेतना घडवण्यास मदत करणारे .सर्व घटक
प्रत्येक व्यक्तीची रचना वेगळी असते, कंपन वेगळे
असते. लहानपणापासून एखाद्या व्यक्तीने केलेले सर्व काही अजूनही मेंदूमध्ये प्रवृत्ती आणि प्रवृत्तींच्या संकुचित कॅप्सूल म्हणून साठवले जाते आणि आपण हे अदृश्य कॅप्सूल पाहू शकत नसल्यामुळे, आपण लोकांच्या कृतींनी

आश्चर्यचकित होतो, प्रत्येकजण त्यांच्या स्वतःच्या .इच्छेनुसार
काही लोक कोणत्याही स्पष्ट कारणाशिवाय आनंदाने
सहजपणे प्रभावित होतात किंवा त्यांचे मूड अशा प्रकारे खराब होतात की स्पष्टीकरण देण्यास ते टाळतात, अगदी स्वतःकडूनही. इतर लोक सतत टीका करण्यात, अफवा पसरवण्यात आणि इतरांना उघड करण्यात व्यस्त असतात, तर त्यांच्या स्वतःच्या अंतर्मनाकडे लक्ष देण्याची आणि शुद्धीकरणाची .नितांत आवश्यकता असते
या मानसिक प्रवृत्ती आत्म्याला गाडून टाकतात आणि व्यक्तीला त्याच्या उच्च आत्म्याचे गुण दाखवण्यापासून .रोखतात
मानव किती गुंतागुंतीचे आणि स्वतःला मर्यादित करणारे आहेत! प्रत्येक व्यक्ती ही एक बहु-प्रकरणीय कथा आहे, .ज्यामध्ये गुंतलेल्या घटना आणि विविध दृश्ये आहेत
* * *

अपयशाचे विचार यश आणि आशावादाच्या सकारात्मक
विचारांनी दूर केले पाहिजेत भीती कमी केली पाहिजे दुःखांना अतिशयोक्ती न करता कमी केले पाहिजे आनंदाच्या प्रकाशाने दूर केले पाहिजे उद्धटपणा दयाळूपणा आणि विचाराने दूर केला पाहिजे मूर्खपणा प्रेम आणि सौजन्याने दूर केला पाहिजे आजारी विचारांना आरोग्याच्या सिंहासनावरून चांगल्या विचारांनी आणि योग्य भावनांनी काढून टाकले पाहिजे श्रद्धेने आणि मनाच्या शक्तींना सक्रिय करून अशांतता आणि चिंता दूर केल्या पाहिजेत धन्य उपस्थितीला स्पर्श करण्यासाठी आणि दैवी संरक्षण अनुभवण्यासाठी आत्म्यात शांतीचे राज्य स्थापित केले पाहिजे
.उदार आत्मा द्या
प्रभू, मला हे समजू दे की इंद्रियांचे सुख वरवरचे आणि .अल्पकालीन असतात
आत्म्याचा आनंद खरा आणि सतत नूतनीकरण करणारा असताना देव येथे आहे तो केवळ आपण उच्चारलेला शब्द नाही तर जीवनाचे सार आणि अस्तित्वाचे रहस्य आहे. आपल्याला त्याच्या अमर्याद पोहोचाची पूर्ण व्याप्ती माहित नसेल,

परंतु आपण त्याची उपस्थिती जाणवू शकतो आणि त्याचे .अस्तित्व जाणवू शकतो
देव ही वैश्विक स्थिरता आहे ज्यामध्ये सर्व गोष्टी प्रतिबिंबित होतात आणि ज्यातून सर्व ज्ञानी विचार उदयास येतात. म्हणून, त्याची आनंदी उपस्थिती जाणवण्यासाठी मी .स्थिरतेचा सराव करण्याचा प्रयत्न करेन
आज मी शांतीच्या पवित्र जागेला दैवी उत्कटतेच्या फुलांनी सजवीन आणि प्रेम आणि आनंदाच्या देवाचे आवाहन .करेन
मी देवाला विनंती करतो की त्याने माझ्या आध्यात्मिक डोळ्यांद्वारे स्वतःला माझ्यासमोर प्रकट करावे जेणेकरून मी विश्वाच्या सर्व भागात पसरलेला त्याचा प्रकाश पाहू .शकेन
मला माहित आहे की देव माझ्या प्रत्येक आकांक्षेचे
ऐकतो. तो वैश्विक प्रेम आहे आणि दैवी प्रेमाद्वारे मी त्याला शोधू शकतो, कारण प्रेमाद्वारे साधक देवाच्या जवळ .जातो आणि पवित्र आनंदाच्या झऱ्यांमधून पाणी पितो प्रभु, माझ्या शरीराला तुझ्या वैश्विक उर्जेने भारित करण्यास, माझ्या मनाला एकाग्रता आणि आशावादाने बरे करण्यास आणि ध्यानातून जन्मलेल्या आध्यात्मिक बोधाने .माझ्या आत्म्याला बरे करण्यास मला मदत कर
आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये, दुःखात आणि संकटात, हे परमेश्वरा, तुझ्यावरील माझा विश्वास दृढ आणि अढळ, दृढ आणि .अटल राहतो
माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या .आनंदात जातो
ज्याप्रमाणे सूर्य सर्वात गर्दीच्या रस्त्यांवर .चमकतो, त्याचप्रमाणे मला दैवी प्रेमाचे किरण जाणवतील माझ्या दैनंदिन कामांच्या सर्व व्यस्त ठिकाणी, हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे, जेणेकरून मी माझ्या आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित .उंबरठ्यावर आणू शकेन
हे परमेश्वरा, माझ्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत वाटण्यासाठी मला उदार आत्मा दे आणि माझ्या मनाच्या शांत

तळ्यात तुझ्या उपस्थितीच्या प्रकाशाने चमकणाऱ्या माझ्या .आत्म्याच्या चंद्राचे प्रतिबिंब पाहण्यास मला मदत कर
आज मी देवाच्या चिंतन आणि चिंतनाच्या समुद्रात खोलवर बुडी मारेन, जोपर्यंत मला ज्ञान आणि दिव्य आनंदाचे मोती .सापडत नाहीत
प्रभु, मी तुझ्यावर इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा
जास्त प्रेम करेन, कारण तुझ्याशिवाय मी कोणत्याही माणसावर .किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीवर प्रेम करू शकत नाही पर्वतांच्या खोलवर आणि शांत आकाशात, माझ्या
आत्म्याच्या खोलवर आणि शांततेच्या गुहेत, मी देवाची उपस्थिती अनुभवतो आणि त्याचा सतत आनंद अनुभवतो, आणि मी त्याच्या शुद्ध झऱ्यांमधून पितो जे कधीही थांबत नाहीत .किंवा अनंतकाळासाठी सुकत नाहीत
.मी तुझी पूजा करेन, प्रभु
अरे ज्यांचे प्रेम समान आहे
सर्व प्रकारच्या आणि प्रेमळ हृदयाच्या सिंहासनावर
* * *

पैसा हा चांगल्या चवीचा सूचक नाही. बरेच श्रीमंत लोक त्यांना गरज नसलेल्या गोष्टी खरेदी करतात, ज्या नंतर त्यांच्या घरात कुरूप आणि निरुपयोगी ढिगाऱ्यात जमा होतात. घर आकर्षक बनवण्यासाठी खूप पैशांची आवश्यकता नाही; चव हा मुख्य घटक आहे. तथापि, घराचे सौंदर्यीकरण करण्याची कल्पना काही लोकांना वेडी करते, ज्यामुळे ते भौतिक गोष्टींवर .अवलंबून राहतात आणि त्यांचा आत्मविश्वास मर्यादित होतो वाढत्या आणि भारित बिलांच्या ओझ्याने दबलेल्या कोणालाही साधे जीवन आणि आर्थिक दबावांपासून मुक्तता हवी असते. पण ते स्वातंत्र्य आळस आणि निष्क्रियतेला बळी पडून किंवा औचित्य किंवा तर्काशिवाय सर्वकाही सोडून देऊन .मिळणार नाही
एकदा असे घडले की एका माणसाचे मोठे नुकसान झाले आणि तो :म्हणाला
अरे, माझा धिक्कार आहे! मी माझे भाग्य गमावले आहे आणि" माझी पत्नी मला सोडून गेली आहे, म्हणून मी सर्व काही सोडून ".संन्यासी होण्याचा निर्णय घेतला आहे

माझ्या मित्रांनो, या माणसाने सर्व काही मागे सोडले !नाही, उलट त्याने सर्व काही मागे सोडले
आनंद मिळविण्यासाठी मानसिक कल्याण आणि समाधानाची
भावना हे दोन महत्त्वाचे घटक आहेत. सर्व इच्छांचे परीक्षण आणि वर्गीकरण केल्यानंतर, असे म्हणता येईल: "आवश्यक भौतिक गरजा पूर्ण करण्यात कोणतीही अडचण नाही आणि त्या पूर्ण
. "करण्यास असमर्थता अन्याय्य आहे
* * *

दैवी उपस्थिती ताऱ्यांमध्ये, चांगल्या पृथ्वीमध्ये, हृदयाच्या स्पंदनात आणि भावनांच्या स्पंदनात असते. जो कोणी धन्य ध्येयाकडे वाटचाल करत राहतो आणि देवाचे आणि त्याच्या चमत्कारांचे चिंतन करतो तो त्याला विश्वाच्या सोनेरी झग्यात पाहेल - अनंत अनंतकाळात पसरलेल्या प्रकाशाच्या झग्यात - आणि प्रत्येक उदात्त आणि उदात्त विचारात आणि प्रत्येक हृदयाच्या ठोक्यात त्याची उत्साही .उपस्थिती जाणवेल
अनेकांनी देवाबद्दल बोलले आहे, अनेकांनी त्याचा शोध घेतला आहे आणि अनेकांनी त्याच्याबद्दल वाचले आहे, परंतु फार कमी लोकांनी त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श केला आहे .ज्यांनी त्याचा आनंद अनुभवला आहे तेच त्याला ओळखतात "अज्ञानाने चालणाऱ्या व्यवसायांची बीजे "रोपणे
मानव त्यांच्या इच्छेनुसार स्वतःचे नशीब घडवतात, त्यांच्या हेतू आणि कृतींद्वारे त्यांचे नशीब ठरवतात. जर तुम्ही असे करायचे ठरवले तर तुम्ही स्वतःला दुःखापासून मुक्त करू शकता. देव, ज्याचे सार प्रेम आहे, तो त्याच्या प्रिय व्यक्तीला चुकीच्या कृती आणि सदोष विचारसरणीमुळे दुःख सहन करावे असे इच्छित नाही. त्याने मानवतेला विवेकबुद्धीची शक्ती आणि निवडीचे स्वातंत्र्य दिले आहे. तथापि, चुकीचे निर्णय आणि अविचारी निवडींमुळे, मानव .स्वतःवर आणि इतरांवर दुःख आणि वेदना आणतात
तुम्ही स्वतंत्र असले पाहिजे आणि कोणालाही तुमचे निर्णय हुकूम करू देऊ नका किंवा तुमच्यावर वर्चस्व गाजवू देऊ नका. तुमच्या सभोवतालच्या परिसराला, चालीरीतींना किंवा हानिकारक परंपरांना तुमच्यावर बंधने आणू देऊ नका आणि तुमच्या जीवनशैलीवर नियंत्रण ठेवू नका. शहाणपणाने

वागा, तुमच्या विवेकाचे ऐका आणि कोणताही प्रयत्न करण्यापूर्वी तुमच्या कृतींचे परिणाम विचारात घ्या. तुमच्या अयोग्य वर्तनाने इतरांना इजा पोहोचवू नका आणि .देवाची मदत आणि मार्गदर्शन घ्या
जोपर्यंत एखादी व्यक्ती राग, मत्सर आणि मत्सराचा बळी असते तोपर्यंत ती मुक्त नसते. त्यांनी त्यांच्या भावना आणि कृतींचे स्वामी बनले पाहिजे आणि स्वतःला विनाशकारी प्रवृत्ती, अनियंत्रित वासना आणि चुकीच्या इच्छांपासून .मुक्त केले पाहिजे
जर तुम्ही स्वतःशी पूर्णपणे प्रामाणिक असाल, तर
शहाणपण तुमच्या विचारांना पाठिंबा देईल, योग्यता तुमच्या निर्णयाचे मार्गदर्शन करेल आणि समजूतदारपणा तुमच्या .मनाला प्रकाश देईल
अज्ञानामुळे झालेल्या भूतकाळातील कर्मांची बीजे
चिंतन आणि ज्ञानाच्या अग्नीत "भाजली" पाहिजेत जेणेकरून ती पुन्हा अंकुरण्यास आणि वाढण्यास असमर्थ होतील. फसवणुकीच्या भयंकर हल्ल्यांना दूर करण्याचा आणि त्यांना .हाणून पाडण्याचा हा मार्ग आहे
वैश्विक भ्रम - किंवा सैतान - माणसाला खोट्या आश्वासनांनी आणि मोहक प्रलोभनांनी फसवतो जेणेकरून तो इंद्रियसुखांच्या मृगजळाचा पाठलाग करू शकेल, आणि त्याच्या क्षमतांवर नियंत्रण ठेवतो कारण तो त्याला वास्तव नसलेल्या सांसारिक आनंदाचे आश्वासन देतो आणि अशा प्रकारे आत्म्याच्या बागेत मुबलक प्रमाणात असलेल्या खऱ्या आनंदाची फळे चाखण्यापासून रोखण्यासाठी कठोर .परिश्रम करतो
ज्ञानी लोकांना सत्य आणि भ्रम यातील फरक माहित असतो
आणि ते समजून घेण्यात पारंगत असतात. ते जसजसे चिंतनात खोलवर जातात तसतसे त्यांना इच्छास्वातंत्र्याचे महत्त्व आणि योग्य ते करण्यासाठी निवडीचे स्वातंत्र्य वापरण्याची आणि हानिकारक परिणाम आणि अप्रिय परिणामांसह कृती .टाळण्याची आवश्यकता यांची जाणीव होते
दैनिक प्रतिबिंबे
आज मी माझ्या आत असलेल्या आत्म्याच्या पवित्र
स्थानाला दूषित करणाऱ्या अज्ञानाच्या प्रतिमेला तोडून

टाकीन आणि मला हे आठवेल की देवाचा सर्वात पवित्र प्रकाश माझ्या अस्तित्वावर सतत चमकतो आणि माझ्या मनातून आणि आत्म्यामधून भ्रमाचा अंधार दूर करतो आणि ज्याने मला .निर्माण केले तो मला कधीही सोडत नाही
जीवनाच्या प्रत्येक लाटेखाली दैवी उपस्थितीचा विपुल महासागर आहे आणि हृदयाच्या प्रत्येक ठोक्यामागे वैश्विक .भावनांचा अनंत महासागर आहे
.दररोज रात्री मी स्वतःला खात्री देईन की मी शरीर नाही त्याऐवजी, शरीरात राहणारा आत्मा
आणि माझे आध्यात्मिक अस्तित्व कायमचे अमर आहे
जेव्हा मी जागा होईल, तेव्हा मी ते पुन्हा एकदा
.निश्चित करण्याचे लक्षात ठेवेन
झोपेच्या रचनेत मी पुनर्प्राप्त होईन आणि माझी शक्ती पुन्हा निर्माण करेन, पण ते पुरेसे नाही. मला शांतता आणि चिंतनाचे एक अभयारण्य हवे आहे जिथे मी दररोज माझ्या चेतनेच्या क्षितिजांचा शोध घेऊ शकेन आणि माझ्या .आत्म्याचे रहस्य शोधू शकेन
मला खात्री आहे की देव मला एका क्षणासाठीही सोडत नाही आणि माझी भौतिक परिस्थिती कशीही असली तरी मी देवामध्ये श्रीमंत राहतो कारण त्याच्या कृपेची विपुलता माझ्यामधून .सतत वाहत असते
प्रेम म्हणजे देवाने सर्व सजीव आणि निर्जीव
प्राण्यांना त्याच्या एकात्मतेच्या घरात परतण्यासाठी .दिलेले मूक आवाहन आहे
प्रेमाचा जन्म प्रगती आणि नवनिर्माणाच्या बागेत होतो आणि म्हणूनच मी नेहमीच स्वतःला नूतनीकरण करण्यासाठी आणि माझ्या आत्म्याला यशाच्या मार्गावर पुढे जाण्यासाठी .प्रेरित करण्यासाठी काम करेन
आज मी दोन टोके टाळेन: अहंकार आणि नकारात्मकता, आणि मी
हे लक्षात ठेवेन की देव माझ्याद्वारे कार्य करतो आणि जर मी त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श केला तर मी सर्व वाईटांपासून .सुरक्षित राहीन
मला समजले आहे की जीवनाचे ध्येय आनंद आहे, इतरांना वगळणारा स्वार्थी आनंद नाही, तर तो आनंद आहे ज्यामध्ये

त्यांना समाविष्ट केले जाते आणि त्यांना आनंदी करून अधिक .मजबूत होते
चंद्राच्या मागे सर्वात मोठा पौर्णिमा आहे,
सूर्याच्या मागे देवाची शक्ती आणि चैतन्य आहे आणि मानवी मनाच्या मागे वैश्विक मन आहे. म्हणून, मी स्वतःला लहान
. "आत्म्यापुरते मर्यादित ठेवणार नाही: "अहंकार
हे परमेश्वरा, जर आपण आपल्या संपूर्ण हृदयाने तुला शोधले तर तू आमच्यासाठी दरवाजे उघडशील आणि तुझ्या जवळ जाण्यासाठी आणि तुला जाणून घेण्यासाठी आम्हाला आवश्यक .असलेल्या सर्व गोष्टी पाठवशील
मी माझे मन मोकळे आणि ग्रहणशील ठेवेन, आणि मग मला सर्व उदात्त आणि उदात्त गोष्टींमध्ये देव दिसेल, आणि मला जाणवेल की मी त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीच्या .महत्त्वपूर्ण संपर्कात आहे
जेव्हा मी चिंतनाच्या आनंदासाठी माझे डोळे उघडतो, तेव्हा अंधार नाहीसा होईल आणि श्रद्धेचा प्रकाश मला .प्रकाशाच्या राज्यात घेऊन जाईल जिथे देव वाट पाहत आहे मी लक्षात ठेवेन की अज्ञान हे सर्व शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक आजारांचे मूळ आहे. म्हणून, मी देवाच्या .प्रकाशाचे दर्शन घेऊन अज्ञानाचा अंधार दूर करीन
आज मी ज्ञानाच्या मित्रांशी त्यांच्या
पुस्तकांद्वारे आणि शिकवणींद्वारे संपर्क साधेन, मी .गंभीर, चिंतनशील अभ्यासाच्या दारातून प्रवेश करेन विचारांच्या अद्भुत आणि अद्भुत जगाकडे मी सर्व
प्रेरणा आणि महान कल्पनांचा स्रोत असलेल्या देवाबद्दल .प्रेरणादायी पुस्तके आणि साहित्य वाचेन
देवाने आपल्या प्रत्येकाला असाधारण काहीतरी निर्माण करण्याची एक अद्वितीय शक्ती दिली आहे जी इतर कोणाकडेही नाही. ती सर्जनशील पुढाकाराची शक्ती आहे, आणि म्हणूनच मी .ती शक्ती जोपासण्यासाठी माझे सर्वतोपरी प्रयत्न करेन हे माझ्या प्रिय देवा, मला माहित आहे की माझ्यात देवत्वाची चमक आहे, आणि म्हणूनच मी माझे कार्य अथकपणे करत राहीन आणि माझ्या जीवनाचा कारवां आपला प्रवास चालू ठेवेल, हे जाणून की तुमच्या अनंत सर्जनशील शक्ती मला मदत करतात,

माझी महत्त्वाकांक्षा उंचावतात आणि माझा संकल्प भारित .करतात
आज मी कृती करण्यापूर्वी काळजीपूर्वक विचार करेन सवय
ही विविध कृतींचा परिणाम असते आणि कृतींचा मानसावर होणाऱ्या परिणामावरून अंदाज लावता येतो, म्हणून मी वाईट सवयींपासून मुक्त होण्यासाठी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न .करेन
प्रभु, माझी इच्छाशक्ती बळकट करण्यास आणि सवयींना
गुलाम बनवू देऊ नका. मला मार्गदर्शन करा जेणेकरून मी अंतर्गत आणि बाह्य शिस्तीद्वारे आध्यात्मिकरित्या .स्वतःचा विकास करू शकेन
देवाशिवाय सुरक्षितता नाही त्याच्याशिवाय आनंद नाही त्याच्याशिवाय प्रेम नाही त्याच्याशिवाय शांती नाही देवाशिवाय जीवन नाही
.तुम्हाला माझा नमस्कार
.मी गाण्यांमधून सुर घेतले
.आणि कविता आणि पदांमधून कोमल भावना बाहेर आल्या अमृतातून अमृत काढले गेले
आणि तिने फुलांचा आणि गुलाबांचा सुगंध गोळा केला
.मी सर्व मनांमधून कल्पना घेतल्या
आणि मी माझ्या प्रेमातून आत्मा आणला
आणि खगोलीय पिंडांची सिम्फनी प्राप्त झाली
आणि मी संपूर्ण जीवनातून शक्ती मिळवली
मी माझ्या सर्व विनंत्यांमधून तुझी दया निर्माण केली .आहे
.आणि मी तुझे प्रेम माझ्या हृदयात निर्माण केले
आणि मी शांततेचे सार टिपले
आणि मी माझ्या भक्तीच्या भांड्यातून तळमळ आणि तळमळ काढून घेतली
.आणि मी ते सर्व तुमच्याकडे आणले
?तू तुझ्या लपण्याच्या जागेतून बाहेर का येत नाहीस आणि तू माझ्याकडून माझ्या नम्र अर्पणांचा स्वीकार ?केलास
गुरु परमहंस योगानंद
काळ्या द्राक्षाची कहाणी

शिक्षक परमहंस यांनी सांगितल्याप्रमाणे
.लहान इच्छांमधूनही कधीकधी मोठे पुरावे मिळतात
एकदा, मी एका मित्रासोबत बोस्टनमध्ये असताना, मला काळ्या द्राक्षांचा एक मोठा घड दिसला आणि मला तो विकत घ्यायचा होता, पण त्याची किंमत $3 होती [सत्तर वर्षांपूर्वी], आणि मी कोणीतरी असे म्हणताना ऐकले, "तो "!?फालतू नाही का
मी द्राक्षे न खरेदी करण्याचा निर्णय घेतला आणि
अंतर्गत पुष्टी मिळाल्यानंतर, मी स्वतःला म्हणालो: "देवाला माहित आहे की मला ती द्राक्षे हवी आहेत आणि तो मला "पुन्हा द्राक्षे देईल
सुमारे सहा महिन्यांनंतर, एका संध्याकाळी मी एका फळांच्या दुकानात गेलो आणि आधी पाहिलेल्या द्राक्षांसारखीच काही द्राक्षे विकत घेतली. देवाने मला द्राक्षे देईपर्यंत वाट पाहण्याचे मी स्वतःला दिलेले वचन विसरलो होतो. लगेच मला माझ्या आतला दैवी आवाज ऐकू आला, "ती .द्राक्षे परत कर" असे म्हणत
मी मागे वळून दुकानदाराला म्हणालो, "द्राक्षांऐवजी
मला एक मधुर खरबूज दे." तो माणूस गोंधळलेला दिसत होता, पण त्याने माझ्या सांगण्याप्रमाणे केले आणि मी खरबूज घेऊन .निघालो
घरी पोहोचल्यावर, मला एक पेटी सापडली ज्यामध्ये
काळ्या द्राक्षांचे दोन घड होते ज्यावर कोणतेही लेबल लावलेले नव्हते, त्यामुळे मला हे कोणी दिले हे जाणून घेण्याची उत्सुकता वाढली. एक महिना मी ते कोण आहे हे शोधण्याचा प्रयत्न केला आणि एके दिवशी मला पुन्हा देवाचा आवाज ऐकू आला, त्याने मला आश्वासन दिले की मला सांगितले जाईल. एका संध्याकाळी, मी व्याख्यान देत असताना, प्रेक्षकांमधील एका विद्यार्थ्याने माझे लक्ष वेधून घेतले आणि मी त्याला म्हणालो, "देव मला सांगतो की तूच मला . "द्राक्षे दिलीस
त्याने नकारार्थी उत्तर दिले, पण नंतर त्याने
घडलेल्या घटनेची कबुली मला दिली, कारण तो ध्यान करत असताना त्याला एक मोठा प्रकाश दिसला आणि हातात काही काळी द्राक्षे धरलेली होती, आणि त्याच्या मनात सर्वात तीव्र

विचार आला की त्याने योगानंदासाठी जाऊन ती द्राक्षे खरेदी .करावीत
तो म्हणाला की त्याने एक घड विकत घेतला आणि नंतर
दुसरा, जरी त्याला अजूनही असे वाटत होते की तो दृष्टान्त फक्त एक भ्रम असावा. मग त्याने [सत्य जाणून घेण्यासाठी] प्रार्थना केली आणि त्याला स्पष्ट झाले की दृष्टान्त खरा होता आणि तो देवाकडून होता ज्याची इच्छा होती की त्याने ती .द्राक्षे विकत घ्यावीत आणि मला द्यावीत
भरून काढणे कठीण अशी पोकळी
माणसाने त्याच्या आतल्या सत्यांना प्रकट करणाऱ्या शक्तींना सक्रिय करण्याची वेळ आली आहे, कारण आनंद त्या प्रकटीकरणाशी जोडलेला आहे. ज्यांना त्या वैयक्तिक क्षितिजांपर्यंत पोहोचायचे आहे त्यांनी उद्देशपूर्ण प्रयत्न केले पाहिजेत आणि देवाने त्यांच्या आत ठेवलेल्या सत्यांना स्पर्श करण्यासाठी आणि त्यांच्या अस्तित्वात असलेल्या धन्य शक्तींचा लाभ घेण्यासाठी सर्जनशील .कल्पनांनी मनाचे पोषण केले पाहिजे
जो कोणी सर्व समाधान आणि आनंदाचे स्रोत असलेल्या
दिव्य झऱ्यातून आध्यात्मिक आनंदाचे अमृत न चाखता भौतिक इंद्रियांना तृप्त करू इच्छितो, तो तोट्यात गुंतवणूक करतो .आणि त्याचे बौद्धिक उत्पन्न अल्प असते
ज्यांना देवाला जाणून घ्यायचे आहे त्यांची इच्छा देवाकडून पूर्ण होईल कारण तो उदार आणि परोपकारी आहे. तथापि, बहुतेक लोक सांसारिक इच्छांमागे धावतात, भौतिक सुखाने स्वतःला सांत्वन देतात जे टिकत नाही आणि ते न !मिळाल्यामुळे किंवा ते मिळवल्यामुळे त्यांना दुःख होते आर्थिकदृष्ट्या यशस्वी असलेल्यांनाही अखेर
त्यांच्या आयुष्यात एक पोकळी जाणवेल जी भरून काढणे कठीण आहे, तर जे लोक आपले जीवन देवाशी जोडतात ते श्रीमंत, .शक्तिशाली असतात आणि समाधान आणि समृद्धीचा आनंद घेतात ज्ञानाच्या आज्ञांकडे दुर्लक्ष करणे आणि विवेकाच्या आवाजाकडे दुर्लक्ष करणे हे वाकड्या, निसरड्या, धोकादायक आणि दयनीय मार्गांकडे घेऊन जाते, तर नीतिमत्तेच्या मार्गाचे अनुसरण केल्याने बंधनांपासून मुक्तता मिळते आणि

चुकीच्या प्रवृत्ती आणि दिशाभूल करणाऱ्या सवयींद्वारे .निर्देशित न होता योग्य ते करण्याची शक्ती प्राप्त होते जीवनातील अडचणींना तोंड देणाऱ्या आणि त्यावर उपाय .शोधणाऱ्या ज्ञानी लोकांच्या अनुभवातून आनंद मिळवू शकतात खरंच, जो कोणी दैवी उद्देशांशी जुळवून घेतो तो समाधान आणि शांतीच्या समुद्रात पोहतो आणि तो खरोखर भाग्यवान .असतो
जो कोणी देवाचा विचार करतो, देव त्याचा विचार करतो, त्याचे जीवन आशीर्वादांनी भरतो आणि त्याला आनंदाच्या .अमृताचा आस्वाद देतो
.देवाला प्रार्थना करूया की तो आपल्या आत्म्यात यावा .ते आपल्या हृदयात आध्यात्मिक इच्छा जागृत करते
खरंच, दैवी मिलन हे एक असे सुख आहे जे इतर सर्व .सुखांपेक्षा श्रेष्ठ आहे
.जो वैश्विक हृदयाला स्पर्श करू शकतो तो धन्य आहे जेव्हा शिष्य आपले जीवन एकत्रित करण्याच्या इच्छेने भारावून जातो
सर्वोच्च जाणीवेने
त्याला भौतिक बंधनांपासून दूर जाण्याचे महत्त्व .जाणवते
पारदर्शक आणि उपचार करणाऱ्या कंपनांशी जोडणे
आणि जेव्हा त्याची इच्छा अधिक तीव्र होते
.देव त्याच्या आत्म्यात एक मार्ग उघडतो
तो स्वर्गीय सुगंधात श्वास घेतो
.आणि त्यातून त्याला दैवी प्रकाशाची झलक दिसते
स्वस्त प्रलोभने त्यांचे आकर्षण गमावतात
त्याचा आत्मा उत्कृष्ट गोडव्याच्या अनुभूतींवर पोसतो आणि तो आपल्या इंद्रियांना ज्ञानाच्या गोड फळांच्या उगमाकडे निर्देशित करतो तेव्हा
आणि सर्वात गौरवशाली उपस्थितीची स्पष्ट धारणा
.तो या जगात बंधनाशिवाय राहतो
मौल्यवान रत्नांचा खजिना सापडलेल्या व्यक्तीपेक्षा .त्याचा आनंद श्रेष्ठ आहे
तर मग त्याच्या संबंधाबद्दल जाणून घेण्यास कोण ?कटिबद्ध आहे

तो जिवंत वसंत ऋतू
.ते जीवनाच्या उद्देशाशी पूर्णपणे सुसंगत आहे
तो करत असलेल्या प्रत्येक प्रयत्नाला देवाकडून .असंख्य आशीर्वाद आणि पाठिंबा मिळतो
जो कधीही विचार करणे आणि रहस्यांचे रहस्य शोधणे थांबवत नाही
.तो कधीही इच्छित ध्येयाकडे दुर्लक्ष करत नाही
.देव त्याच्या प्रयत्नांना फळ देवो
तो त्याच्या प्रयत्नांसाठी त्याला बक्षीस देतो
.आणि त्याला स्पष्ट विजय मिळेल
चुंबकत्व: त्याचा विकास, अडथळे आणि फायदे
एखादी व्यक्ती देवाच्या सर्वोच्च शक्तीला आकर्षित करण्यासाठी, मानसिक शक्ती प्राप्त करण्यासाठी किंवा दैनंदिन जीवनातील गरजा आकर्षित करण्यासाठी, त्यांच्या .आवडीचे चुंबकत्व विकसित करू शकते
देवाने मानवजातीला एक शरीर दिले आहे आणि आपण त्याची काळजी घेतली पाहिजे जे लोक त्यांच्या भौतिक चुंबकत्वाची जोपासना करतात आणि केवळ भौतिक संपत्ती आणि मानसिक शक्तीसाठी वापरतात ते शेवटी फसवले जातील तथापि, जे लोक त्यांच्या आध्यात्मिक चुंबकत्वाची जोपासना करतात त्यांना ती धन्य शक्ती त्यांच्या गरजा पूर्ण करते आणि .त्यांच्या सर्व भौतिक इच्छा पूर्ण करते असे आढळेल
एक सार्वत्रिक नियम आहे जो प्रभावीपणे कार्य करतो आणि
मी माझ्या आयुष्यात तो अनुभवला आहे आणि तो कार्य करतो याची .पुष्टी केली आहे
एखाद्या व्यक्तीला मनाच्या आज्ञांना प्रतिसाद देणारे मजबूत, निरोगी शरीर असणे आवश्यक आहे. कल्पना करा की एक आळशी, निरुत्साही व्यक्ती महत्वाकांक्षा किंवा उर्जेशिवाय कामावर जात आहे आणि नंतर कल्पना करा की घोडा शर्यतीच्या ट्रॅकवर धावण्यासाठी तयार आहे. त्याला .सुरुवात करण्याचा संकेत मिळताच शरीर असेच असावे
कधीकधी आपल्याला काही वृद्ध लोक दिसतात जे चांगले आरोग्य असलेले असतात आणि त्यांच्यात तरुणपणाची ऊर्जा असते. त्यांचे शरीर तरुण आणि चुंबकत्वाने भरलेले दिसते .आणि वय असूनही, त्यांचे व्यक्तिमत्त्व आकर्षक आहे

वाकून आणि वाकून बसून ऊर्जा कमी होते लोक त्यांच्या जागी कसे बसतात ते पहा; काही जण आडवे आणि झोपलेले दिसतात, इतके की तुम्ही त्यांना पाहताच तुम्हाला थकवा जाणवतो इतर सरळ बसतात आणि तुम्हाला कळते की त्यांची उपस्थिती एक उत्साही आहे; ज्या क्षणी तुम्ही त्यांच्याकडे पाहता, .तुम्ही त्यांच्याशी जोडले जाता
जे लोक स्वतःला वाकून बसू देतात आणि निष्काळजीपणे चुकीच्या आसनामुळे पाठीचा कणा वक्र आणि कुबडण्यास कारणीभूत ठरतात. या प्रकारच्या आसनाचा मानसिक स्थितीवरही परिणाम होतो आणि नकारात्मक विचारांना चालना मिळते. जे लोक सरळ आणि चांगल्या आसनाने बसतात ते अधिक सकारात्मक आणि .आशावादी असतात
जे लोक - विशेष परिस्थितीमुळे - सरळ बसू शकत नाहीत ते त्यांच्या आशावाद, सकारात्मक दृष्टिकोन आणि मजबूत मानसिक .उपस्थितीने याची भरपाई करू शकतात
तुम्ही जे काही करत आहात त्यावर नेहमीच तुमचे मन केंद्रित करा, ते कितीही लहान किंवा क्षुल्लक वाटत असले तरी, त्याच वेळी तुमचे मन लवचिक ठेवा जेणेकरून आवश्यक असल्यास तुम्ही दुसऱ्या आवडीकडे वळू शकाल. परंतु सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, सर्वकाही पूर्ण एकाग्रतेने करा, कारण .यामुळे तुमचा करिष्मा मोठ्या प्रमाणात वाढेल
कोणत्याही क्षेत्रातील बहुतेक यशस्वी उद्योजकांना चुंबकीय शक्ती कशी वापरायची हे माहित असते. आत्म-नियंत्रणामुळे चुंबकीय प्रभाव पडतो, जसे भावना आणि आवेगांपासून प्रभावित न होता संतुलित मन असणे आवश्यक आहे. भावनिक आवेगांचे रूपांतर शक्तीमध्ये - मानसिक क्रियाकलापात - केले पाहिजे आणि ही चुंबकीय शक्ती प्रकट .होण्यासाठी ज्ञानाने भावनांवर नियंत्रण ठेवले पाहिजे बुद्धिमत्तेमुळे भावनांशी जुळवून घेतल्याने
चुंबकत्व निर्माण होते चुंबकत्व असलेली व्यक्ती आत्मविश्वासाने बोलते ते तर्कशुद्धपणे बोलतात, परंतु त्यांच्या शब्दांमध्ये भावना भरतात आपण जे काही बोलतो आणि करतो त्यात प्रामाणिक असले पाहिजे, परंतु प्रामाणिकपणा .म्हणजे इतरांना अस्वस्थ करणे किंवा लाजवणे नाही

भाज्या आणि फळांमध्ये चुंबकीय गुणधर्म असतात,
विशेषतः फळे, जे पचनास अडथळा आणत नाहीत किंवा अडथळा आणत नाहीत. याउलट, प्रथिने आणि स्टार्चचे जास्त सेवन शरीरात विषारी पदार्थ जमा करण्यास हातभार लावते. कोणताही आजारी अवयव शरीरात असंतुलन निर्माण करेल. विशेषतः, पोट निरोगी आणि योग्यरित्या कार्य करत असले पाहिजे; उदाहरणार्थ, पोटातील वायूमुळे अस्वस्थता येते आणि त्यामुळे त्याच्या .चुंबकीय गुणधर्मांवर नकारात्मक परिणाम होतो
जास्त प्रमाणात अन्न खाल्ल्याने अनिष्ट परिणाम
होतात, तर उपवास केल्याने एखाद्याचा करिष्मा वाढू शकतो, जसे कधीकधी जेवण वगळणे देखील होऊ शकते. तथापि, याचा अर्थ असा नाही की स्वतःला इतके उपाशी ठेवावे की स्वतःच्या आरोग्याला हानी पोहोचेल. दिवसातून तीन वेळा मांस खाणाऱ्यांची दृष्टी कमकुवत असते आणि करिष्मा कमी होतो. तरीही, केवळ योग्य पोषण पुरेसे नाही; सुदृढ विचारसरणी, .उदात्त आचरण आणि जीवनात सरळ आचरण देखील आवश्यक आहे चुंबकत्वाचा इतरांवर होणाऱ्या परिणामांबद्दल आणि त्याच्या अधिक गुपित्यांबद्दल भविष्यात तुमच्याशी .बोलण्याची आशा आहे
.आणि मी तुला माझ्या प्रेमाच्या बागेत फुलताना पाहतो .मी तुला माझ्या विचारांमध्ये खोलवर जाणवतो
.माझ्या खोल भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती मला जाणवते
.आणि मी तुला माझ्या प्रेमाच्या बागेत फुलताना पाहतो .तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने मला भरून टाक
?तुझ्या पवित्र सुगंधाचा आनंद मी घेऊ शकतो का
.आकाश आणि ताऱ्यांच्या पलीकडून माझ्याकडे या
आणि विचार आणि भावना
.मला तुझा सर्वात पवित्र चेहरा दाखव
.माझ्या आत्म्यात तुझी उपस्थिती मला जाणवू दे
आणि माझ्या आजूबाजूचे लोक
सर्वत्र
.मी युगानुयुगे आणि युगांमध्ये तुला शोधत आहे इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेच्या मार्गावर
.आणि आता मला कळले की तू माझ्या आत राहतोस
आणि ते माझ्या सर्वात पवित्र भावनांना प्रेरणा देते

.आता माझ्यापासून लपवू नकोस
भावनांच्या फुलांच्या मागे
विचार आणि आत्म्याची नाडी
.माझ्या आत्म्याला तुझ्या ज्ञानाच्या रत्नांनी सजव .आणि मला तुझ्या आनंदाच्या झुळूक दे
.तुला झाकून टाकणारा अंधार माझ्यापासून दूर कर
माझ्या दृष्टी आणि अंतर्दृष्टीबद्दल
,अरे, तारे आणि निळ्या आकाशाच्या पलीकडे असलेल्या तू
आणि वातावरणाच्या थरांच्या पलीकडे आणि सर्व प्राणी
आणि प्राण्यांच्या पलीकडे
.माझ्या प्रेमाच्या कुजबुजांचा स्वीकार करा
माझ्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमात, तुझ्या प्रकाशात .आणि तुझ्या शांतीत बुडवून टाक
तो प्रकाश आणि अनंतकाळचे खजिना
असा दिवस येईल जेव्हा मी या जगाचा निरोप घेईन, पण जोपर्यंत मी या पृथ्वीवर आहे तोपर्यंत माझा सर्वात मोठा आनंद माझ्यावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना देवाच्या चमत्कारांबद्दल सांगण्यात आहे आणि माझी इच्छा त्या दैवी प्रकाशाची त्यांची तळमळ वाढवण्यात आहे ज्याने मला .अवर्णनीय आराम, स्वातंत्र्य आणि सुरक्षितता दिली आहे विश्वाचा इतिहास, त्याच्या सर्व सूक्ष्म
तपशीलांमध्ये, अनंतकाळच्या कोपऱ्यात जतन केलेला आहे तो आणखी एक परिमाण आहे या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी, जाडी आणि उंची जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे हे परिमाण अस्तित्वात नाहीत त्या अलौकिक स्तरावर सर्व काही पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना आणि जाणीव आहे चवीची भावना ही एक संवेदना आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे ही सर्व चेतना आहेत आणि ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू, ऐकू, वास घेऊ, चव घेऊ आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे आपण उच्च क्षेत्रात शुद्ध, पारदर्शक चेतना किंवा भावनांनी या सर्व संवेदना अनुभवू शकतो. मी सध्या बोलत असताना हेच पाहतोय मी या शरीरात नाही; उलट, मी अस्तित्वात असलेल्या सर्व गोष्टींचा भाग आहे आणि मी ज्या गोष्टी पाहतो त्या माझ्यासाठी तितक्याच वास्तविक .आहेत जितक्या तुम्ही माझ्यासाठी आहात

सर्वत्र देव पाहण्यासाठी आणि स्वप्न आणि वास्तवातील फरक जाणून घेण्यासाठी जागे होणे आवश्यक आहे मी जिथे आहे तिथे मला अनेकदा अनंतता दिसते आणि मी ते स्थान अनंतात .पाहतो प्रत्येक गोष्ट त्या शाश्वत स्रोताकडून जीवन घेते लहानपणी मी रात्रंदिवस प्रार्थना करत बसायचो, पण
उत्तर मिळत नव्हतं एका बाजूला मला मानवता दिसली आणि दुसरीकडे अनंतकाळ, जो माझ्याशी बोलत नव्हता जरी मला वाटलं की मी एकटा आहे आणि सर्वांनी मला सोडून दिलं आहे, तरी देवाने मला सोडलं नव्हतं, कारण तो नेहमीच माझ्यासोबत गुप्तपणे उपस्थित होता - माझ्या विचारांच्या आणि भावनांच्या मागे आणि जेव्हा मला माझ्या आतला प्रकाश दिसू लागला, तेव्हा माझा आत्मा रहस्यमयपणे धन्य दैवी सुगंधाने .भरला गेला
मला झाडांची मुळे आणि त्यातून वाहणारा रस दिसत होता,
आणि मला देवाच्या जवळचा अनुभव आला, ज्याने मला सांत्वन दिले आणि माझे हृदय शांत केले. मी त्याला वारंवार प्रार्थना केली आणि हाक मारली, दिवसरात्र, आणि जेव्हा गोष्टींनी माझ्यासाठी त्यांची चमक आणि अर्थ गमावला, तेव्हा मी जग आणि त्यात असलेल्या सर्व गोष्टींचा त्याग केला, ज्यामध्ये आनंदाचा समावेश आहे, भीती होती की ते फक्त भौतिक असू शकते. मग मला देव सापडला, जो आता, नेहमीच .माझ्यासोबत आहे
जग मला सोडून देईल, पण देव मला एका क्षणासाठीही सोडणार नाही देवच सर्वकाही आहे हा हॉल आणि त्याच्या सभोवतालचे विश्व माझ्या चेतनेच्या पडद्यावर हलत्या प्रतिमांसारखे तरंगते मी पाहतो आणि शुद्ध आत्मा, पारदर्शक प्रकाश आणि सौम्य जाणीवेशिवाय काहीही दिसत नाही माझ्या शरीराची प्रतिमा, तुमच्या शरीराची प्रतिमा आणि जगातील सर्व गोष्टी त्या एका दिव्य प्रकाशातून निर्माण होतात आणि जेव्हा मी .तो प्रकाश पाहतो तेव्हा मला दुसरे काहीही दिसत नाही जेव्हा तुम्ही स्क्रीनकडे पाहता तेव्हा तुम्हाला हलत्या प्रतिमा दिसतात, पण जेव्हा तुम्ही मागे वळून पाहता (पारंपारिक चित्रपटगृहात), तेव्हा तुम्हाला स्क्रीनवर फक्त प्रकाशाचा किरण चमकताना दिसतो. हे अविश्वसनीय वाटते, .पण ते खरे आहे

मी या गोष्टींबद्दल बोलत असे, पण आता मी अशा लोकांशी बोलत नाही जे उदासीन किंवा बेफिकीर आहेत. पण देवाने मला यावेळी तुमच्याशी बोलण्याची संधी दिली आहे जेणेकरून .तुम्हाला कळेल की देवाशिवाय जगण्यासारखे काहीही नाही सर्व काही क्षणभंगुर आहे जे टिकते आणि नाहीसे होत
.नाही त्याच्यासाठी प्रार्थना करा
.येथे प्रेमाच्या फुलांचा गुच्छ आहे
इतरांबद्दलचे आपले प्रेम साध्य आहे
तुमच्या उदार हाताबद्दल धन्यवाद
प्रेमाच्या भावनेच्या बळावर
तर मग, तुमच्यासमोर सादर करण्यासाठी आम्हाला प्रेरित करा
!आमचे प्रचंड प्रेम आणि ज्वलंत तळमळ
.तू आम्हाला वडील आणि आई दिलीस
भाऊ आणि बहिणींनो
चुलत भाऊ किंवा बहीण
जोडीदार
मुले आणि मित्र
.कदाचित आपण तुमच्यावर प्रेम करायला शिकू वेगवेगळ्या अभिव्यक्ती आणि सूक्ष्म नैसर्गिक फरकांसह सर्व प्रकारच्या मानवी नात्यांसाठी
,हे सदैव प्रेम करणाऱ्या
!हे परात्पर शेजारी
.मला पुष्पगुच्छ कसा वेणी करायचा ते शिकवा
मानवी प्रेमाच्या सर्व फुलांपासून
आणि मी ते तुमच्या पवित्र मंदिरात अर्पण म्हणून .ठेवतो
पण जर मी असमर्थ असलो तर
संपूर्ण पॅकेज तुमच्यासमोर सादर करण्यापासून निष्ठेची विविधता आणि आच्छादन यामुळे
.मी एक फूल निवडेन
सर्वात सुंदर आणि ताज्या फुलांपैकी एक
.आणि मी ते तुमच्या धन्य उंबरठ्यावर ठेवतो
!मला आशा आहे की तुम्ही ते माझ्याकडून स्वीकाराल आयुष्यातील चटके आणि अचानक येणारे आघात

हे सार्वत्रिक कायद्याचे स्वामी
.माझ्या जखमा आणि जखमा सहन करण्यास मला मदत कर
संकटे आणि कष्टातून जन्मलेले
शिस्तीचे अलंकार आणि पदके
तुझ्या दैवी न्यायाच्या हाताने मला दिलेले
ज्याला पक्षपात माहित नाही तो
माझ्या दैनंदिन संघर्षांना भ्रम आणि फसवणुकीवर मात .करण्यासाठी एक उपाय म्हणून काम करू द्या
आणि खोट्या सांसारिक सुखाच्या खोट्या आशांपासून मला मुक्त करण्यासाठी
इतरांच्या असभ्यतेमुळे मी जे अश्रू गाळतो ते जर
.माझ्या मनातील लपलेले डाग आणि कलंक धुवून टाका
आणि व्यत्ययाच्या कुत्र्याच्या प्रत्येक तीक्ष्ण प्रहाराला उघडू द्या
माझ्या आत ज्ञान आणि समजुतीची नवीन खोली
या घन भौतिक अस्तित्वाचा अंधार मला घाबरवेल अशी माझी .इच्छा आहे
जेणेकरून मी तुमच्या पवित्रतेच्या आणि तुमच्या उपचारात्मक प्रकाशाच्या क्षितिजाच्या शोधात घाई करू .शकेन
आयुष्यातील चटके आणि अचानक येणारे आघात मला भाग
पाडतात
,जेणेकरून मी तुमच्या मदतीसाठी ओरडू शकेन
आणि माझ्या आयुष्याच्या मातीत कोरलेल्या वेदनादायक परिस्थिती उलगडण्यासाठी
तुमच्या सांत्वनाच्या सतत वाहणाऱ्या, मुबलक झऱ्यांबद्दल
जर उग्रपणाची कुरूपता इतरांमध्ये असती तर
ते मला सौम्यता आणि दयाळूपणाने स्वतःला सजवण्यास भाग .पाडते
आणि माझ्या सोबत्यांचे दुखावणारे शब्द मला फक्त गोड शब्द वापरण्याची आठवण करून देतील
जरी वाईट मनांनी माझ्यावर दगड फेकले तरी
तर मला चांगल्या हेतूने मैत्रीपूर्ण
.क्षेपणास्त्रांनी प्रत्युत्तर देऊ द्या

जसे चमेलीचे झाड आपली सुगंधी फुले पसरवते
,जो हात आपल्या सोंडेवर कुऱ्हाड खाली आणतो
म्हणून, मी सहिष्णुतेच्या गुलाबाच्या पाकळ्या
विखुरतो
माझ्याशी थंडपणा आणि शत्रुत्वाने वागणाऱ्या प्रत्येकाला
या जगात शांततेत कसे जगायचे
हे सांसारिक जीवन दिसते तसे नाहीये, त्यावर विश्वास ठेवू नका, कारण ते चंचल, फसवे आणि निराशेने आणि तुटलेल्या आशांनी भरलेले आहे. येथे परिपूर्णता सापडत नाही. मी तुम्हाला जीवनाचे अवास्तव चित्र देऊ इच्छित नाही. हे जग स्वर्ग नाही. ही एक दैवी प्रयोगशाळा आहे जिथे देव आत्म्यांची परीक्षा घेतो की ते वाईट इच्छांवर चांगुलपणाने मात करतील का आणि त्याला - म्हणजेच देवाला - त्यांची सर्वात मोठी इच्छा बनवतील, जेणेकरून ते त्याच्या .राज्यात परत येतील
जीवन सर्व प्रकारच्या शोकांतिका आणि विनोदांनी, आपत्तींनी आणि प्रहसनांनी भरलेले आहे. हे असंख्य रूपांचे एक विशाल, सतत बदलणारे आणि बहुआयामी दृश्य आहे. कोणत्याही दोन गोष्टी अगदी सारख्या नसतात. प्रत्येक व्यक्तीचे जीवन अद्वितीय असते. प्रत्येकाची वेगवेगळी वैशिष्ट्ये, वेगळी .मानसिकता आणि वेगवेगळ्या इच्छा असतात
जर आपल्याला दररोज त्याच परीक्षांना तोंड द्यावे
लागले तर आपण जीवनाचा कंटाळा आणि कंटाळा येऊ. स्वर्ग जरी नेहमीच सारखाच असता, तरी आपल्याला त्याची इच्छा नसते. आपल्याला विविधता आणि विविधता आवडते. जर स्वर्ग एकनिष्ठ असता, तर देवाचे संत आणि पवित्र पुरुष स्वतःचे मनोरंजन करण्यासाठी पृथ्वीवर परत येण्याची प्रार्थना करत असत! स्वर्ग सतत सर्वात आनंददायी मार्गाने नूतनीकरण केले जाते, तर पृथ्वी अनेकदा सतत नूतनीकरण केली जाते, परंतु .कंटाळवाण्या आणि अप्रिय पद्धतीने
तथापि, जीवन थकवणारे आणि कष्टदायक आहे हे असूनही,
बहुतेक लोक त्याची सवय करतात, त्यांना असे वाटते की जगण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग नाही. या जीवनाची तुलना आध्यात्मिक जीवनाशी करता येत नाही, त्यांना या जगाच्या

कुशीत लपलेल्या वेदना आणि थकव्याची व्याप्ती लक्षात येत .नाही
प्रत्यक्षात, जीवन वास्तविक नसते जसे जुने चित्रपट वारंवार प्रदर्शित होतात, त्याचप्रमाणे त्याच जुन्या .घटना वेगवेगळ्या स्वरूपात पुनरावृत्ती होतात
जीवन अनिश्चित काळासाठी चालू असले तरी, भूतकाळातील चित्रपटांमध्ये सादर केलेले तेच विषय एकामागून एक पुन्हा मांडले जातात. खरंच, इतिहासाची पुनरावृत्ती होते आणि लोक .काळाच्या संग्रहालयात फक्त कलाकृती असतात
जीवनातील आश्चर्यांना पूर्णपणे स्वीकारण्यासाठी, त्यांना वस्तुनिष्ठ आणि निःपक्षपातीपणे स्वीकारण्यासाठी, जीवनातील आव्हानांना धैर्याने आणि आत्मविश्वासाने तोंड देण्यासाठी सुख-दु:ख, नफा-तोटा, विजय-.अपयश यांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे
सर्व घटना असूनही आंतरिक शांती राखणे हा फसव्या इच्छांवर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग आहे. काळाच्या चढउतारांपासून अप्रभावित राहिलेल्या, शेवटपर्यंत स्थिर आणि अपरिवर्तनीय राहिलेल्या महान व्यक्तींकडून मी हे शिकलो. छळ झाला तेव्हाही संदेष्ट्यांनी त्यांची पवित्र जाणीव गमावली नाही आणि त्यांनी कोणालाही त्यांच्याकडून .देवाचे प्रेम चोरू दिले नाही
आध्यात्मिक आनंद हा स्वतःच एक आशीर्वादित संरक्षण
आणि सर्वात मोठा किल्ला आहे. परीक्षा आणि संकटांमध्ये, .देवाने तुम्हाला दिलेल्या आशीर्वादांची आठवण ठेवा तुमचा आत्मा देवाचे पवित्र मंदिर आहे. अज्ञानाच्या अंधाराला त्या पवित्र जागेला अपवित्र करू देऊ नये. आत्म्याच्या जाणीवेत, सन्मानित, प्रतिष्ठित, सुरक्षित आणि शांततेत असणे किती अद्भुत आहे! कशाचीही भीती बाळगू नका .आणि कोणाचाही द्वेष करू नका
सर्वांना प्रेम द्या. देवाचे प्रेम अनुभवा आणि सर्व लोकांमध्ये त्याची उपस्थिती पहा आणि तुमची सर्वात तीव्र इच्छा तुमच्या हृदयात त्याची सतत उपस्थिती असू द्या. या जगात शांती आणि शांतीने जगण्याचा हा मार्ग आहे. परंतु जोपर्यंत इच्छांचे तीव्र वारे हृदयाच्या ओएसिसमध्ये वाहत

असतात आणि त्याची झाडे हिंसकपणे हलवत असतात तोपर्यंत या .आंतरिक समाधानाचा आस्वाद घेणे कठीण आहे
इच्छा एखाद्या व्यक्तीच्या वातावरणामुळे आकार घेतात. त्या आपल्या संवेदी धारणांमधून जन्माला येतात आणि त्या धारणांच्या मर्यादांमुळे मर्यादित असतात. ग्रामीण मेळ्याला उपस्थित राहिल्याने काही उत्साहाची इच्छा पूर्ण होते, परंतु जागतिक दर्जाच्या प्रदर्शनाला भेट दिल्यानंतर आणि सर्व वेगवेगळे प्रदर्शन पाहिल्यानंतर, लहान मेळा त्याचे आकर्षण आणि आकर्षण गमावतो. अशा प्रकारे, आपण प्रथम देवासोबतच्या सहवासाचा आनंद अनुभवला पाहिजे जेणेकरून आपण त्या आनंदाची तुलना कमी ऐहिक सुखांशी करू शकू. मग, इच्छा उच्च स्वरूपाच्या असतील. इच्छा अंतहीन असते; एक पूर्ण होताच दुसरी तिची जागा घेते पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात. मग प्रथम त्या सर्वात मोठ्या इच्छेची पूर्तता का करू नये आणि देवाच्या उदार हातातून सर्वोत्तम आणि सर्वात चिरस्थायी ?बक्षीस का मिळवू नये
जेव्हा देव साधकाच्या त्याला जाणून घेण्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर देतो, तेव्हा त्याच्या इतर सर्व इच्छा .त्वरित आणि कायमच्या पूर्ण होतील
ज्ञानाचे सोने आणि ताकदीचे पोलाद
हे जग परिपूर्ण नाहीये. हे परीक्षा आणि क्लेशांचे एक विद्यालय आहे आणि या परीक्षांमधून आपण जीवनाचे धडे शिकतो. परीक्षांचा उद्देश आपल्याला चिरडणे नाही तर आपल्या शक्ती विकसित करणे आहे. ते उत्क्रांती आणि प्रगतीच्या नैसर्गिक नियमाचे परिणाम आहेत; आपल्यासाठी सर्वात खालच्या पातळीपासून सर्वोच्च पातळीवर प्रगती करणे आणि चढणे .आवश्यक आहे
देव आपला संकल्प बळकट करण्यासाठी, आपल्याला तोडण्यासाठी नाही तर सर्व प्रकारे आपली परीक्षा घेतो. जर आपण आपला सर्व विश्वास देहावर ठेवला तर अज्ञान आपल्याला नष्ट करते. जे सत्याच्या शोधात टिकून राहतात त्यांना .अनंतकाळचे जीवन मिळते
दुःखाचा उद्देश काय आहे? जेणेकरून आपण पुन्हा कधीही दुःख सहन करू नये हे जग एक धगधगत्या भट्टीसारखे आहे

ज्यामध्ये आपले आत्मे वितळवले जातात जोपर्यंत ज्ञानाचे .सोने आणि शक्ती आणि स्थिरतेचे पोलाद बाहेर पडत नाहीत आयुष्य बऱ्याचदा एक कठीण खेळ वाटतो आणि त्याचे एकमेव औचित्य म्हणजे ते फक्त एक वैश्विक स्वप्न आहे ज्यामध्ये .कोणताही स्थायीभाव नाही
म्हणूनच जग विषमता आणि असमानतेने भरलेले आहे. काही
.लोक गरीब आहेत तर काही श्रीमंत आहेत
.त्यापैकी काही निरोगी आहेत, काही आजारी आहेत वगैरे माणसाने भूतकाळात खूप काही अनुभवले आहे आणि
भविष्यातही तो बरेच काही अनुभवेल, परंतु ही वस्तुस्थिती .त्याला घाबरवू नये
जीवन हे एक वैश्विक खेळ आहे, आणि देवाने आपल्याला अशा भूमिका दिल्या आहेत ज्या आपण चांगल्या प्रकारे पार पाडल्या पाहिजेत, खात्री आहे की जोपर्यंत आपण समाधानाने वागतो आणि स्पष्टतेने विचार करतो तोपर्यंत आपण आपल्या निर्माणकर्त्याशी सुसंगत असतो आणि आपल्याला घाबरण्याचे .काहीही नसते. ज्ञान आपल्याला हाच मोठा दिलासा देते कधीकधी हे विश्व स्वप्न आहे असे म्हणणे सोपे असते, परंतु जेव्हा कठोर वास्तवांना सामोरे जावे लागते तेव्हा हे जीवन स्वप्न आहे असे वाटणे कठीण होते. आपल्या विचारशक्तीची जोपासना करणे आवश्यक आहे जेणेकरून आपण हे ओळखू शकू की हे विश्व देवाच्या मनातून आणि इच्छेतून .निर्माण झाले आहे
मन आणि पदार्थ यांच्यातील संबंध अतिशय पारदर्शक आहे
आणि जीवनातील परीक्षांना यशस्वीरित्या तोंड देण्यासाठी, आपण शारीरिक आणि बौद्धिकदृष्ट्या स्वतःला पुन्हा जिवंत केले पाहिजे. आपण मानसिक लवचिकता विकसित केली पाहिजे आणि स्वीकारण्याची आपली क्षमता वाढवली पाहिजे. जे लोक जीवनातील आव्हानांना तोंड देऊ शकत नाहीत ते प्रतिकूलतेचे .वादळ आणि आपत्तीचे वादळ उठल्यावर असहाय्य होतील
आनंद, शक्ती आणि आरोग्याची गुरुकिल्ली आपल्या आतच आहे
पण बऱ्याचदा असे घडते: ज्या व्यक्तीने अनेक वर्षे चांगले आरोग्य उपभोगले आहे आणि नंतर सहा महिने आजारी पडतो त्याला असे वाटू शकते की तो कधीही बरा होणार नाही. शरीराला हे पटवून देता येत नाही. मनाने शरीराला पटवून दिले पाहिजे.

शरीराच्या स्थितीने मनाला प्रभावित होता कामा नये आणि आपण हे समजून घेतले पाहिजे की शरीर हे आत्म्याचे निवासस्थान .आहे आणि आत्म्यावर त्याचा परिणाम होऊ नये
देवाने आपल्याला आपले विचार आणि शरीर नियंत्रित करण्याची आणि वेदना आणि दु:खापासून मुक्त होण्याची शक्ती दिली आहे. मन हे सर्व समस्यांचे मूळ आणि आनंदाचे स्रोत आहे. खरं तर, मानवजात त्याच्या सर्व अनुभवांपेक्षा बलवान आहे, आणि जरी आपल्याला ते आत्ता कळले नाही तरी आपण नंतर
माझे काम संपले आहे" असे कधीही म्हणू नका कारण हा एक" नकारात्मक विचार आहे जो मनाला विषारी करतो. काही लोकांना असे वाटते की जर ते थोडे चालले तर ते थकतील, किंवा जर ते काही पदार्थ खाऊ शकले नाहीत तर त्यांना वेदना होतील .इत्यादी
आपण आपल्या मनाला आजारपण किंवा मर्यादांवर लक्ष केंद्रित करू देऊ नये, आणि मग आपल्याला दिसून येईल की आपले शरीर चांगले बदलते. लक्षात ठेवा की मन हे शरीरामागील प्रेरक शक्ती आहे जर मन कमकुवत असेल तर शरीर कमकुवत होईल. आपण निराश होऊ नये किंवा दु:ख करू नये कारण जग चांगले आहे .आणि देव नेहमीच आपल्यासोबत आहे
गोड पदार्थ आणि इच्छाशक्तीच्या वापराची माझी कहाणी
मी तुम्हाला लहान असताना घडलेल्या एका अनुभवाबद्दल .सांगेन
सुरुवातीला, मुलाच्या इच्छेला शारीरिक किंवा शारीरिक म्हणतात; जेव्हा एखादे मूल रडते तेव्हा ते एक संकेत असते की त्यांना काहीतरी हवे आहे ते शारीरिक स्थितीमुळे रडतात, .म्हणून इच्छेचे पहिले स्वरूप शारीरिक असते
मग, जेव्हा मूल मोठे होते आणि त्याच्या आईच्या
इच्छेला अधीन होते, तेव्हा असे म्हटले जाते की मुलाची "स्वयंचलित इच्छा" असते कारण या टप्प्यावर मुलाची इच्छा .आईच्या इच्छेनुसार असते
मला आठवतंय की जेव्हा मी स्वयंचलित इच्छाशक्तीच्या अवस्थेत होतो, तेव्हा मी माझ्या आईने मला सांगितलेल्या सर्व गोष्टी करायचो आणि त्यावेळी माझे टोपणनाव "देवदूत" होते. पण एके दिवशी माझी आया मला गाडीत बसवून दुकानात घेऊन गेली आणि तिथे मला केशरी रंगाच्या कँडीचे तुकडे दिसले आणि

त्यांनी माझे लक्ष वेधून घेतले आणि मला एका विचित्र .पद्धतीने आकर्षित केले
मी माझ्या आयाला काही विकत आणायला सांगितले, पण तिने नकार दिला, म्हणून मी एकही शब्द बोललो नाही आणि आम्ही घरी .परतलो
मी जेवण केलं, आणि मग मी पुन्हा मिठाईबद्दल विचार
केला, म्हणून मी माझ्या आईला सांगितले की मला काही केशरी रंगाच्या मिठाई हव्या आहेत, आणि ती म्हणाली, "नाही, ".झोपायला जा
थोड्या वेळाने, मी पुन्हा विनंती केली, "आई, मला संत्र्याचे कँडीचे तुकडे हवे आहेत" माझ्या आईने ठाम आणि निर्णायक स्वरात उत्तर दिले, "तुला ते मिळणार नाहीत आणि . "तुला झोपायला जावे लागेल
मग मी माझ्या आवाजात ओरडलो, "मला माझी केशरी कँडी हवी आहे!" आणि मी माझ्या विनंतीवर ठाम राहिलो आणि आईने दुकानदाराला उठवून मला कँडीचे तुकडे आणेपर्यंत आग्रह .धरला
आणि मला खूप आनंद झाला. का? कारण मी माझ्या इच्छेचा
वापर केला आणि यशस्वी झालो! हो, मला खूप छान वाटले कारण मी पहिल्यांदाच माझ्या इच्छेचा वापर केला पण दुसऱ्या दिवशी, माझे टोपणनाव "देवदूत" वरून "शरारती" असे बदलले कारण मी माझे स्वातंत्र्य वापरले आणि एकदाचा माझा स्वतःचा मार्ग .निवडला
जेव्हा जेव्हा मला काही निरुपद्रवी हवे होते तेव्हा माझे कुटुंब ते मान्य करायचे, पण मी नेहमीच तर्क ऐकत असे आणि जेव्हा मी चूक असेन तेव्हा मी नेहमीच स्वतःला सुधारण्यास तयार असेन पण जेव्हा मी बरोबर असेन तेव्हा मी .मागे हटत नसे, जरी कुटुंबातील इतर सदस्य असहमत असले तरीही आईंनी त्यांच्या मुलांच्या इच्छाशक्तीला प्रशिक्षित करावे आणि केवळ मुले आहेत म्हणून त्यांच्या इच्छा नाकारून ती चिरडून टाकू नये. जर मुलांना त्यांची इच्छाशक्ती निरोगी आणि योग्य पद्धतीने वापरायची असेल, तर त्यांना खोडकर म्हणून लेबल लावू नये. त्यांच्या स्वातंत्र्यावर बंधने घालू नयेत आणि त्यांच्या लहान इच्छांबद्दल पालकांकडून त्यांना प्रेमळ आणि समजूतदार सूचना

मिळाव्यात. जर पालकांना वाटत असेल की ते त्यांच्या मुलांना मारून वेळ वाचवू शकतात, तर ते फक्त वेळ वाया घालवतील. त्यांनी मुलांशी चर्चा करावी आणि नंतर काहीही करावे. मुलांना काही लहान, कडक थप्पडांचा सामना करावा .लागतो; यामुळे त्यांना लवकर शिकण्यास मदत होईल
पालक अनेकदा मुलांवर त्यांची इच्छा लादतात. मुलाची इच्छाशक्ती जोपासली पाहिजे आणि त्यांच्याशी प्रेमाने, .समजूतदारपणे आणि संयमाने वागले पाहिजे
मुलाच्या स्वयंचलित इच्छाशक्तीनंतर तरुणाईची "अंध इच्छाशक्ती" येते. ही इच्छाशक्ती हवेत गोळ्या झाडणाऱ्या बंदुकीसारखी आहे, ज्यामुळे त्रासदायक आवाज निघतात. तरुण लोक त्यांच्या इच्छाशक्तीचा डायनामाइट व्यर्थ वाया .घालवतात
मग येतो "स्फोटक इच्छाशक्ती", कारण जेव्हा मूल पौगंडावस्थेत पोहोचते तेव्हा ते आवेगपूर्ण इच्छा आणि बेपर्वा वर्तनाद्वारे त्यांची इच्छाशक्ती मुक्त करतात. ते बहुतेकदा काही वेदनादायक धक्के आणि आघात .अनुभवल्यानंतरच त्यांचा धडा शिकतात
असे म्हटले जाते की मधमाशी कमळाच्या सुगंधाने इतकी मोहित होते की ती बराच काळ फुलाच्या हृदयात राहते, अमृत शोषून घेते. असे करताना, कमळाच्या पाकळ्या त्यावर घट्ट .बसतात आणि ती कमळाच्या आतच मरते
मग उत्तरेकडील प्रदेशातील हरीण आहे, बासरीच्या
सुरांनी मातलेले जेव्हा शिकारी बासरी वाजवतो तेव्हा हरीण .त्याच्याकडे येते आणि त्याचे प्राणघातक नशीब भोगते काही पाळीव हत्ती (मादी हत्ती) देखील आहेत जे इतर हत्तींना आकर्षित करण्यासाठी आणि शिकार करण्यासाठी .वापरले जातात
:या संदर्भात, एका महान तत्वज्ञानी असे म्हटले आहे की मधमाशी सुगंधाने मोहित होते
आणि हरीण शिट्टी वाजवण्याचा आवाज काढतो
बंदिवासात असलेला हत्ती पडतो
उत्तेजित करणाऱ्या स्पर्शामुळे
पण ज्या माणसाकडे त्या सर्व इंद्रिये आहेत त्याचे
:काय? तत्वज्ञानी त्याला सल्ला देतो

तुमच्या इंद्रियांचे गुलाम होऊ नका आणि कोणत्याही" गोष्टीला किंवा कोणालाही तुमच्यावर नियंत्रण ठेवू देऊ "नका
:माझ्याबद्दल, मी म्हणतो
लक्षात ठेवा की तुमच्या सर्व इंद्रिये तुमच्या सेवेत आहेत आणि त्यांनी तुमच्या आज्ञा ऐकल्या पाहिजेत आणि .तुमच्या जाणीवपूर्वक इच्छेचे पालन केले पाहिजे
राग आणि हत्तीची स्मृती
आंतरिक शांती शोधणाऱ्यांनी हे समजून घेतले पाहिजे की राग कसा निर्माण होतो आणि त्याचे अनेकदा गंभीर परिणाम कसे होतात. रागामुळे निर्माण झालेल्या अंतर्गत असंतुलनामुळे, बरेच लोक त्यांच्या इच्छेविरुद्ध गुन्हेगार आणि खुनी .बनले आहेत
इच्छांना अडथळा आणल्याने मन आंधळे होते जेव्हा
इच्छांचे धुके एखाद्या व्यक्तीच्या मनाला व्यापते तेव्हा तो आपले भान गमावतो आणि एका महान माणसाला शोभणारे नसलेले .वर्तन करतो
सर्व चांगल्या कृती आणि चांगल्या हेतूमागील प्रेरक शक्ती असलेल्या जन्मजात विवेकबुद्धीला तर्कशक्तीचा अभाव .गोंधळात टाकतो
जेव्हा मानवी जीवनाच्या मानसिक वाहनाचे स्टीअरिंग व्हील तुटते तेव्हा त्याला अपरिहार्यपणे अपघात होईल आणि .तो स्वतःला वेदना आणि दुःखाच्या खाईत सापडेल उदाहरणार्थ: नवरा आनंदाने गाडी चालवत आहे, आणि उद्यानाकडे जाताना, त्याची पत्नी त्याला उद्यानाऐवजी तिच्या पालकांच्या घरी जाण्यासाठी दिशा बदलण्यास सांगते, .आणि इथे त्याचा आनंद रागात बदलतो
मी हे उदाहरण निवडले कारण ते एक सामान्य घटना आहे. सामान्य प्रकरणांमध्ये, याचा परिणाम एकतर पती आपल्या पत्नीची विनंती नाकारतो किंवा राग आणि नाराजीशी सहमत होतो आणि सामान्यतः हेच घडते. दोन्ही प्रकरणांमध्ये, राग येतो, .वातावरण तणावपूर्ण होते आणि शांतता भंग होते
काही प्रकरणांमध्ये, हिंसक स्वभावाच्या लोकांसाठी रागाचे रूपांतर शोकांतिकेत होऊ शकते. रागामुळे स्मरणशक्तीवर परिणाम होऊ शकतो, किंवा चालक काळजीपूर्वक

आणि लक्षपूर्वक गाडी चालवणे विसरू शकतो, किंवा वाहतूक सिग्नल पाळण्यास दुर्लक्ष करू शकतो, ज्यामुळे टक्कर होऊ .शकते किंवा, देव करो, मृत्यू होऊ शकतो
शेवटी, राग जीवनाच्या रथातील इच्छाशक्तीचे स्टीयरिंग व्हील बंद करतो आणि त्याला त्याच्या भौतिक आणि आध्यात्मिक .ध्येयांपर्यंत पोहोचण्यापासून रोखतो
हत्तीची आठवण
स्मृती" नावाची क्षमता ही देवाने मानवजातीला दिलेली"
एक देणगी आहे आणि ती किती मोठी आशीर्वाद आहे! प्राण्यांनाही स्मृती दिली जाते; त्याशिवाय ते त्यांच्या पिलांना ओळखू शकणार नाहीत. काही प्राण्यांमध्ये उत्कृष्ट .स्मृती असतात, जसे की हत्तीबद्दलची पुढील कथा स्पष्ट करते पूर्वेकडील अनेक प्रशिक्षित हत्ती लाकडाची वाहतूक
करत असताना, एक मोठा हत्ती त्याच्या जवळ आला, त्याच्या .सोंडेवर सुई टोचली आणि पळून गेला
त्या घटनेला एक वर्ष उलटले आणि तोच हत्ती त्याच
मुलाला भेटला. यामुळे हत्तीला त्याचा बदला घेण्यासाठी तुलनेने योग्य वेळ मिळाली. त्याने फक्त त्याची सोंड मुलाला गुंडाळली आणि त्याला रस्त्याच्या दुसऱ्या बाजूला .हिंसकपणे फेकून दिले. तर, प्राण्यांना आठवणी असतात
* * *

मी अनेक स्वप्ने पाहिली आहेत, आणि आता मी जागा आहे माझ्या आत्म्याच्या वेदीवर, मी तुझ्या सतत आठवणीचा अग्नी प्रज्वलित करतो, माझ्या देवा, झोपेची झोप सोडून दिलेल्या डोळ्यांनी, मी तुझ्या सुंदर चेहऱ्याकडे पाहतो आणि त्याचा .पवित्र प्रकाश पाहण्यात आनंदित होतो
आणि तुमच्या कृपेने मला कळले आहे की आरोग्य, आजार,
.जीवन आणि मृत्यू हे सर्व प्रकारचे स्वप्न आहेत भ्रमाच्या चमकत्या पडद्यावर चमकदार रंगांनी .रंगवलेल्या स्वप्नांची कादंबरी मी पूर्ण केली आहे
.आणि आता मी तुला अस्तित्वातील एकमेव सत्य मानतो
त्या दृष्टांतात देवाने मला दाखवले
सर्व निसर्ग अवास्तव आहे, जे निसर्गाच्या पलीकडे आहे .तेच खरे सार आहे

एके दिवशी मी अभयारण्याच्या परिसरातून चालत होतो आणि माझ्या सभोवतालचा सूर्यप्रकाश पाहत होतो. मी समुद्रकिनाऱ्याकडे जाणाऱ्या पायऱ्या उतरत असताना, मी थांबलो आणि पायऱ्यांवरील विजेच्या दिव्यांकडे पाहिले, जे अजूनही जळत होते, परंतु मी त्यांना ओळखू शकलो नाही कारण देवाचा प्रकाश माझ्याकडे आला आणि मला इतका व्यापून टाकला की मी त्यात आणि इतर कमी तेजस्वी दिव्यांमध्ये फरक करू .शकलो नाही
}अल्लाह आकाशांचा आणि पृथ्वीचा प्रकाश आहे{
आणि प्रकाश अंधारात चमकतो, आणि अंधाराने तो ओळखला{
}नाही
मला कधीच सूर्य दिसला नाही आणि मग मला कळले की सूर्यप्रकाश आणि विजेचे दिवे हे खरे नाहीत, तर खरा प्रकाश .हा देवाचा प्रकाश आहे
त्या महान दृष्टीक्षेपात, देवाने मला जगावर जग दाखवले
- त्याच्या दिव्य प्रकाशाचे अनंत प्रकटीकरण - आणि मला जाणवले की मी ज्या गोष्टी पाहिल्या त्या केवळ त्याच्या वैश्विक चेतनेच्या अभिव्यक्ती होत्या जर आपण त्याच्याशी एकरूप झालो, तर आपण जिथे जाऊ तिथे त्याच्या प्रकाशात चालू .आणि आपण जिथे वळू तिथे त्याची उपस्थिती जाणवू
जेव्हा आपण वैश्विक आत्मा जाणतो आणि आपण मूलतः आत्मे आहोत हे जाणतो, तेव्हा पृथ्वी, धूळ, पर्वत, समुद्र आणि आकाश .वितळून जातात आणि देवाशिवाय काहीही उरत नाही
आणि तू पर्वतांना पाहतोस, त्यांना गतिहीन समजतोस, आणि
.ते ढगांसारखे निघून जातात
प्रत्येक गोष्टीचे दैवी आत्म्यात विलीन होणे ही अशी अवस्था आहे जी शब्दात व्यक्त करता येत नाही, एक महान आनंद जो प्रेम, आनंद आणि ज्ञानाच्या पूर्ण समाधानाने अनुभवला .जातो (आस्तिकाचा त्याच्या प्रभूला भेटण्याचा आनंद) व्यावहारिक जीवन आणि देवाचे चिंतन यांच्यात योग्य .संतुलन निर्माण करून असा आध्यात्मिक आनंद मिळवता येतो मानसिक कोठार साफ करणे
एखाद्या व्यक्तीचा द्वेष, चिडचिडा किंवा राग लवकर येऊ शकतो या मार्गावर आत्म-विश्लेषण अत्यंत महत्त्वाचे आहे.

जर असे असेल तर, एखाद्याच्या जाणीवेत साठवलेले हे गुण .भूतकाळातील कृतींचे परिणाम आहेत
त्या गोंधळलेल्या, जीर्ण झालेल्या फर्निचरचे मानसिक भांडार साफ करण्यासाठी, आपण सकारात्मक, रचनात्मक कृतींनी सुरुवात केली पाहिजे आणि इतरांबद्दल आपुलकीची भावना निर्माण केली पाहिजे. आपण जितके जास्त लोकांवर प्रेम करू तितके ते आपल्यावर प्रेम करतील आणि आपल्याला त्यांचे प्रेम जाणवेल. पण जर आपण त्यांच्यावर टीका केली, अगदी स्वतःवरही, तर त्यांना ती टीका जाणवेल आणि ती आपल्याला परत !मिळेल
समजा तुमचा एखादा जुना शत्रू मरण पावला आहे, तरीही तुम्ही त्याच्याबद्दल राग आणि द्वेष बाळगत आहात, या कटुतेचे परिणाम तुम्हाला भोगावे लागतील आणि त्याचे हानिकारक परिणाम तुमच्या शरीरावर आणि मनात दिसून येतील. देवाच्या फायद्यासाठी त्याला क्षमा करणे चांगले आहे, कारण असे केल्याने तुम्ही तुमची मनःशांती नष्ट करणाऱ्या आणि तुमची शांती भंग करणाऱ्या सूडाच्या वाईट इच्छांपासून स्वतःला मुक्त कराल. द्वेषावर द्वेषाचा ढीग करणे, किंवा द्वेषाला द्वेषाने प्रतिसाद देणे, तुमच्या शत्रूचा तुमच्यावरील द्वेष केवळ तीव्र करत नाही तर परिणामी तुमच्या स्वतःच्या शरीराला आणि भावनांनाही विषारी बनवते [म्हणून एका सुंदर क्षमेने क्षमा करा]
जेव्हा मी कोणाला माफ केले आणि कोणावरही राग ठेवला( )नाही
.मी स्वतःला शत्रुत्वाच्या चिंतेपासून मुक्त केले वेळोवेळी, एखाद्या व्यक्तीला जीवनाच्या उद्देशावर विचार करण्यासाठी स्वतःसोबत एकटे राहण्यासाठी सर्वकाही मागे सोडावे लागते. बहुतेक लोक परंपरा आणि फॅशनच्या प्रवाहात वाहून जातात. प्रत्यक्षात, त्यांनी कधीही स्वतःचे जीवन जगले नाही, तर जगाचे जीवन जगले आहे. त्यांनी ?काय साध्य केले आहे आणि ते कुठे संपले आहेत
म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने आपल्या मनातील अशांतता शांत करण्यासाठी आणि त्याचे सार समजून घेण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी आणि त्याला कोणते ध्येय साध्य करायचे आहे हे

निश्चित करण्यासाठी अधूनमधून दैनंदिन कामांपासून आणि
. "कर्तव्यांपासून" स्वतःला दूर करणे शहाणपणाचे आहे लक्षात ठेवा की तुम्हाला मिळू शकणारी सर्वात मोठी
साक्ष म्हणजे तुमच्या विवेकाची साक्ष: तुमच्या आत्म्याचा अचुक आणि अचूक आवाज तुमचा विवेक तुम्हाला जे सांगतो ते म्हणजे तुम्ही खरोखर कोण आहात, कोणत्याही अलंकार किंवा .वेषाशिवाय
येशू ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याचा विचार करा ज्याने म्हटले, "हे पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण जे त्यांना "माहित नाही ते कसे करावे हे त्यांना माहित नाही
तुमच्या प्रबुद्ध विवेकाचा आवाज ऐकल्याने तुमच्या मार्गावर प्रकाश येईल आणि तुमच्या जीवनात आशीर्वाद येईल. जेव्हा तुम्हाला तुमच्या हृदयात एखादी इच्छा पूर्ण करण्याची तीव्र इच्छा जाणवते, तेव्हा तुमच्या विवेकबुद्धीचा वापर करा आणि स्वतःला विचारा: "मी जी इच्छा "?पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत आहे ती चांगली आहे की वाईट अनेक घटक मानवी इच्छांना चालना देतात जेव्हा कोणी
नवीन मॉडेलची कार पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखीच गाडी हवी असते जेव्हा तो नवीन शैलीचे घर पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखी गाडी हवी असते एक नवीन फॅशन ट्रेंड लोकप्रिय होतो आणि लोक ती गाडी खरेदी करण्यास आणि घालण्यास उत्सुक !असतात
इच्छा कुठून येतात? मी यावर विचार करण्यात बरेच तास घालवले, तुम्ही तुमच्या सर्व इच्छांचे वर्गीकरण करू शकता का? मी माझ्या सर्व इच्छांचे वर्गीकरण करण्यात यशस्वी झालो आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या आणि जेव्हा मला दैवी मिलन प्राप्त झाले, तेव्हा मला आढळले की माझ्या सर्व चांगल्या इच्छा एकाच वेळी पूर्ण झाल्या आहेत. आज एखाद्या व्यक्तीला एका गोष्टीची इच्छा असते, तर उद्या त्याचा .आत्मा दुसऱ्या कशाची तरी आकांक्षा बाळगतो
सर्वशक्तिमान देवापासून निर्माण झालेले मन या
जगाच्या वस्तूंनी तृप्त होऊ शकत नाही. देव हा आत्म्याचा सर्वात प्रिय आणि मौल्यवान खजिना आहे आणि तोच केवळ हृदयाची तळमळ पूर्ण करण्यास आणि आत्म्याच्या इच्छा पूर्ण .करण्यास सक्षम आहे

चांगुलपणाने भरलेल्या वैश्विक भांडारात प्रवेश
देव हा सर्व बौद्धिक क्षमतेचा स्रोत आणि उगम आहे, शांतीचा निर्माता आहे आणि सर्व समृद्धी आणि विपुलतेचा भांडार आहे. चांगुलपणाने सतत ओसंडून वाहणाऱ्या दैवी कृपेशी सुसंगत राहण्यासाठी, आपण आपल्या आत्म्यातून गरज .आणि गरजेचे विचार कायमचे काढून टाकले पाहिजेत
वैश्विक मन पूर्ण आणि परिपूर्ण आहे, त्याला काहीही
कमी नाही. सर्व प्रकारच्या आशीर्वादांनी भरलेल्या या वैश्विक भांडारात प्रवेश करण्यासाठी, एखाद्याने स्वतःमध्ये विपुलतेची जाणीव निर्माण केली पाहिजे आणि नेहमी आशावादी राहिले पाहिजे, जरी एखाद्याला पुढील लिरा, !पौंड, दिनार किंवा डॉलरचा स्रोत माहित नसला तरीही
दैवी उदारतेला एक ताजेतवाने, मुबलक पाऊस समजा, जो
तुम्ही धरलेल्या कोणत्याही भांड्यात घेऊ शकता! जर तुम्ही एक कप धरला तर तुम्ही तो भराल; जर भांडे मोठे असेल तर तुम्ही तेही भराल. हे स्वर्गीय कृपा प्राप्त करण्यासाठी तुम्ही कोणत्या प्रकारचे भांडे वापरत आहात? तुमचे भांडे सदोष असू शकते - कदाचित मानसिक आणि बौद्धिक पोकळींनी भरलेले असेल. अशा परिस्थितीत, तुम्ही स्वतःला भीती, द्वेष, शंका आणि मत्सरापासून मुक्त करून आणि शांती, शांती, प्रामाणिकपणा आणि शुद्ध प्रेमाच्या पाण्याने धुवून आणि स्वच्छ करून ते दुरुस्त केले पाहिजे, उदार देवाकडून विपुल .कृपा प्राप्त करण्याच्या तयारीसाठी
दैवी विपुलता सेवा आणि देण्याच्या नियमांनुसार
चालते. प्रथम द्या, नंतर स्वीकारा. लोकांना तुमचे सर्वोत्तम द्या, आणि तुम्हाला त्या बदल्यात सर्वोत्तम मिळेल. प्रत्येक पहिल्या प्रयत्नात यशाची अपेक्षा करू नका. काही प्रयत्न अयशस्वी होऊ शकतात, परंतु काही यशस्वी .देखील होतील
यश आणि अपयश एकमेकांशी जोडलेले असतात. एक
दुसऱ्याशिवाय अस्तित्वात राहू शकत नाही आणि सर्वात गंभीर समस्या किंवा कर्तव्यांना केंद्रित क्रियाकलापाने तोंड द्यावे लागते आणि जे साध्य करायचे आहे ते साध्य .करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत

शेवटच्या टप्प्यावर पोहोचेपर्यंत जोमाने आणि
उत्साहाने स्वतःला झोकून द्या. अडखळण्याची किंवा मागे .हटण्याची गरज नाही
जर तुम्हाला मार्ग सापडत नसेल तर याचा अर्थ असा नाही
की तुम्ही प्रयत्न करणे थांबवावे जर तुम्ही ध्येय चुकवले तर विचारा की तिथे कसे पोहोचायचे, पण प्रयत्न करणे थांबवू नका बरेच लोक अडचणी येताच अपयश स्वीकारतात जे अपयशी ठरतात त्यांनी यशस्वी लोकांशी सल्लामसलत करावी, स्वतःसारखे अपयशी ठरलेल्या इतरांशी नाही. चला यश मिळविण्याचा दृढनिश्चय करूया आणि हे तत्व आपल्या जीवनाचे तत्वज्ञान .बनू द्या
आनंदाचे भजन
जेव्हा माझी वेळ येईल
.मृत्यू माझे कान बहिरे करतो
मी माझ्या दिव्य प्रियकराचा आवाज ऐकेन
आणि जेव्हा शेवटचा फोन करणारा माझा श्वास रोखतो
.मी त्याच्या दिव्य उपस्थितीचा सुगंध श्वासात घेईन आणि जेव्हा मृत्यू माझी जीभ बंद करतो
.मी त्याच्या प्रेमाचे अमृत चाखेन
आणि जेव्हा मृत्यू माझी दृष्टी आंधळी करतो
मी त्याचा सर्वस्वी प्रकाश पाहीन
सर्वत्र मुकुट घातलेला
आणि जेव्हा मृत्यूने माझे रक्त आणि माझा स्पर्श
गोठवला
मी माझ्या वैश्विक प्रेयसीच्या कुशीत उबदारपणा शोधेन आणि जेव्हा माझे डोळे मजले पाहणे थांबवतात
माझी दृष्टी किरण आत जाईल
तो सर्वकाही उलटे करतो आणि त्यातील लपलेले रहस्य उघड .करतो
आणि जेव्हा माझे कान ऐकू शकत नाहीत
मी भूतकाळातील आणि वर्तमानातील सर्व गोष्टींचे .कुजबुजणे ऐकेन
आणि येणाऱ्या काळात घडणाऱ्या गोष्टी
आणि जेव्हा माझे नाक मातीचा सुगंध घेऊ शकत नाही
.मी आत्म्याचे रहस्य प्रत्येक दिशेने शोधून काढीन

जेव्हा जीभ चव घेऊ शकत नाही
मी चाखलेल्या सर्व चांगल्या आणि आशीर्वादित गोष्टी
.मला आठवतील
आणि जेव्हा या शरीराची माझी जाणीव कमी होते
माझे वैश्विक शरीर जाणवेल
इथल्या आणि तिथल्या प्रत्येक गोष्टीला असलेला गुप्त, जादूचा स्पर्श
समुद्राच्या पृष्ठभागावर नाचणाऱ्या लाटा मला
.जाणवतील
आणि अमर्याद अवकाशात धावणाऱ्या वैश्विक बुडबुड्यांसह .शरीरातील पेशी नष्ट होतील
.त्याचे तात्पुरते निर्बंध दूर केले जातील
पण तिला अनंतकाळच्या ज्वालांमध्ये जिवंतपणे
.पुनरुत्थित केले जाईल
तुम्हाला आनंद दिसेल आणि तुम्हाला आनंद ऐकू येईल
तुम्ही आनंदाचा आस्वाद घ्याल आणि आनंदाचा सुगंध
.श्वासात घ्याल
आणि तुम्हाला एक चिरस्थायी, नूतनीकरण झालेला आनंद
जाणवेल
आणि ती दैवी आनंदाच्या तालावर नाचते
वेदना आणि मृत्यूसाठी इंद्रियांना पिशाच्चांचे नृत्य .सोडून द्या
आणि शाश्वत परमानंदाच्या भावनांमध्ये रूपांतरित होण्यासाठी
प्रकाश, आनंद आणि आनंदाच्या राज्यात
:जीवनाचा मार्ग खालीलप्रमाणे आहे
मानसिक विकासातील अडथळ्यांमध्ये आत्म-प्रेम, अभिमान, लोभ, क्रोध, द्वेष, मत्सर आणि इतर गडद गुणांचा समावेश आहे जे एखाद्या व्यक्तीला अज्ञानाच्या खोल अवस्थेत घेऊन जातात किंवा ढकलतात. स्वातंत्र्याकडे नेणाऱ्या मार्गाचे अनुसरण करणे ही तातडीने आवश्यक आहे, कारण मानवी इच्छा अशा सवयींद्वारे नियंत्रित केल्या जातात ज्या सतत नूतनीकरण केल्या जातात आणि अंतहीन वाटतात. या सवयी आत्म्याला कैद करतात आणि त्याला बंदिवान बनवतात, ज्यामुळे त्याच्या

मालकाला मुक्ती आणि मुक्तीच्या मार्गावर चालणे अशक्य .होते
जीवनाचा मार्ग असा आहे: एका बाजूला अज्ञानाची काळी
दरी आहे आणि दुसऱ्या बाजूला ज्ञानाचा तेजस्वी प्रकाश आहे. जेव्हा आपण ज्ञानानुसार वागतो तेव्हा आपण मुक्तीच्या मार्गावर सुरक्षितपणे चालतो आणि आपल्याला जे हवे आहे ते .मिळवतो
संपूर्ण विश्व ही दैवी इच्छेची निर्मिती आहे आणि
जेव्हा आपण त्या आशीर्वादित इच्छेशी स्वतःला जुळवून घेतो तेव्हा आपल्याला जे हवे आहे ते सहजतेने आपल्यापर्यंत .येते
मला आता स्वतःसाठी काहीही नको आहे कारण मला माहित आहे
.की मी जे विचार करतो ते नक्कीच खरे होईल
दैवी ज्ञान आणि दैवी प्रेम असणे हृदयाच्या सर्व इच्छा पूर्ण करते आणि शब्दात वर्णन करता येत नाही अशी ही किती अद्भुत आणि अद्भुत अवस्था आहे जेव्हा तुम्हाला हे समजते की तुम्ही स्वतःचे आणि तुमच्या नशिबाचे स्वामी आहात, शांती आणि शांतीचे राजा आहात, तेव्हा तुम्हाला कशाचीही भीती वाटत नाही उलट, संपूर्ण जग देवाच्या इच्छेने आणि .मदतीने तुम्हाला हवे ते साध्य करण्यासाठी कार्य करते देवाने मानवजातीला त्याच्या प्रतिरूपात निर्माण केले असल्याने, जे त्याला शोधतात त्यांना आढळेल की तो त्यांची प्रत्येक विनंती पूर्ण करतो आणि त्यांना जे हवे आहे ते देतो. परंतु जोपर्यंत मानवजात इतरांवर वर्चस्व गाजवण्याची किंवा आपली शक्ती प्रदर्शित करण्याची थोडीशीही इच्छा बाळगते तोपर्यंत त्याला देवामध्ये .स्वातंत्र्य मिळणार नाही
देवाला जाणून घेण्याची सुरुवात नम्रता, प्रेम आणि आध्यात्मिक आनंदाने होते देवाला जाणून घेतल्याने खरी .शक्ती येते
जर त्या लहान लाटेला माहित असेल की तिच्या मागे
असलेला विशाल समुद्र तिला आधार देतो, तर ती म्हणू शकते, "मी समुद्राशी एकरूप आहे". आपण निश्चितपणे हे समजून घेतले पाहिजे की देवाचा समुद्र आपल्या जाणीवेच्या पलीकडे आहे

आणि आपल्या जवळ आहे, म्हणून भीती किंवा चिंता करण्याची गरज .नाही
शांती, नम्रता, प्रेम, चेतनेचा विस्तार आणि
सर्वसमावेशक ज्ञान हे दैवी स्वरूप आहे. जो कोणी देवाशी एकरूप असतो त्याला स्वतःला किंवा इतरांना त्याच्याकडे असलेल्या शक्ती सिद्ध करण्याची आवश्यकता नसते, कारण त्याच्या आत्म्याला माहित असते की सर्वशक्तिमान त्याला आधार देतो आणि देव तो कुठेही आणि केव्हाही त्याचे .निरीक्षण करतो आणि त्याचे रक्षण करतो
जे देवाला ओळखतात ते त्यांच्या आध्यात्मिक स्वभावात जागृत असतात आणि त्यांच्या भौतिक स्वभावात झोपलेले असतात त्यांना माहित असते की ते त्याच्या कृपेने काहीही मिळवू .शकतात
म्हणून, आपण स्वतःशी प्रामाणिक असले पाहिजे आणि त्या स्व-सार्वभौमत्वासाठी प्रयत्न केले पाहिजेत, जगाच्या सापळ्यांपासून आणि त्याच्या फसव्या प्रलोभनांपासून सुटण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे आणि आपला वेळ सकारात्मक आणि उपयुक्त विचार करण्यात आणि या जगाच्या मातीत चांगुलपणाची बीजे रोवण्यात गुंतवला पाहिजे, जेणेकरून आपण .ते आपल्याला मिळाले त्यापेक्षा चांगले सोडून देऊ शकू आपल्यासाठी दरवाजे उघडतील आणि आपल्यासमोर मार्ग
.मोकळे होतील
जीवन हे परोपकारी सेवेभोवती फिरले पाहिजे, कारण या आदर्शाशिवाय, देवाने मानवतेला दिलेली जाणीव तिच्या पूर्ण क्षमतेपर्यंत पोहोचू शकणार नाही. जेव्हा आपण इतरांची सेवा करतो आणि आपला अहंकार विसरतो, तेव्हा आपल्याला महान .आत्म्याचा - दैवी आत्म्याचा अनुभव येईल
मानवी कल्पकता आणि सर्जनशीलतेसाठी काम आवश्यक आहे
आणि एक शक्तिशाली प्रेरक आहे. तथापि, जर कामाचा एकमेव उद्देश संपत्ती जमा करणे असेल तर ते त्याचे मूल्य गमावते .आणि निरर्थक बनते
काम ही सेवा आहे आणि विक्रीयोग्य उत्पादन हे दर्जेदार आणि इतरांसाठी खरोखर फायदेशीर असले पाहिजे. जेव्हा आपण इतरांची सेवा करतो तेव्हा आपण स्वतःला त्याच प्रमाणात मदत

करतो, कारण ते आपलेच एक विस्तार आहेत जसे आपण त्यांचे एक .विस्तार आहोत
प्रौढ व्यक्ती काळजीपूर्वक विचार केल्याशिवाय कृती
करत नाही जेव्हा आपण सेवा देतो तेव्हा आपल्याला सेवा .देखील मिळते, जरी ती भौतिक नसली तरी
म्हणून, इतरांना आर्थिक, मानसिक किंवा नैतिक मदत देऊन त्यांची सेवा करणे म्हणजे त्या बदल्यात मानसिक समाधान .मिळवणे
आपण आपल्या सहमानवांना देत असलेली प्रत्येक सेवा आपल्याला वैश्विक जाणीवेच्या एक पाऊल जवळ आणते जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांबद्दल खरी काळजी दाखवते तेव्हा त्यांची जाणीव त्यांच्या जाणीवेत विलीन होते, तर निःशर्त प्रेम वैश्विक जाणीवेच्या उंबरठ्याकडे जाणाऱ्या .जाणीवेच्या सीमा वाढवते
जर आपण आपल्या बांधवांच्या आनंदाचा विचार केला तर
आपला आनंद भरपूर प्रमाणात असेल आणि जर आपण इतरांना आपले प्रेम दिले तर त्यांना त्याची ताकद जाणवेल आणि ते .चांगल्यासाठी बदलतील
जागरूकतेच्या प्रगत टप्प्यावर पोहोचण्यासाठी आंधळी आसक्ती आणि अवास्तव द्वेष हे दोन्ही हानिकारक अडथळे आहेत. आपण सर्वांवर प्रेम करायला शिकले पाहिजे कारण आपण सर्व .देवाची मुले आहोत
आपण जे काही करतो ते स्वेच्छेने केले पाहिजे आणि
आपल्या प्रयत्नांमध्ये आपण महत्त्वाकांक्षी असले पाहिजे जेव्हा एखाद्या व्यक्तीमध्ये प्रेम आणि समाधानाने, थकवा किंवा कंटाळा न येता कामे करण्याची प्रामाणिक इच्छा आणि उच्च आत्मा असतो, तेव्हा वैश्विक ऊर्जा त्याच्या शरीरात, .मनात आणि इच्छेमध्ये सतत वाहत राहते
जो माणूस अशक्तपणा आणि थकव्याची कल्पना आपल्या मनात
येऊ देत नाही तो त्याच्या नसांना चार्ज करण्यासाठी आणि त्याच्या शरीरातील पेशी आणि ऊतींना ताजेतवाने करण्यासाठी सौम्य उर्जेच्या प्रवाहांना आणि महत्वाच्या .क्रियाकलापांच्या प्रवाहांना जागा देतो
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीमध्ये काहीतरी करण्याची इच्छा नसते तेव्हा त्यांना सुरुवातीपासूनच थकवा जाणवतो, परंतु

जेव्हा त्यांच्यात इच्छा असते तेव्हा त्यांचे अस्तित्व ऊर्जा आणि चैतन्याने भरलेले असते. जे लोक उत्साह आणि समाधानाने आपले कर्तव्य पार पाडतात त्यांना आढळते की .अक्षय दैवी शक्ती त्यांना आधार देते आणि टिकवून ठेवते काही लोक कामात इतके गुंतलेले असतात की त्यांच्याकडे आत्मपरीक्षण करण्यासाठी किंवा जीवनाचा आनंद घेण्यासाठी वेळच नसतो. जेव्हा आपण काम करत असताना आणि त्याच वेळी आपले मन सकारात्मक गोष्टींमध्ये गुंतवून ठेवतो, तेव्हा आपल्याला एक लपलेली शक्ती आपल्याला आधार देत असल्याचे आणि .अधिक ऊर्जा देत असल्याचे जाणवते
जर कर्तव्ये पार पाडण्यात हृदय प्रामाणिक आणि
प्रामाणिक असेल तर आपल्यासाठी दरवाजे उघडतील आणि .आपल्यासमोर मार्ग मोकळे होतील
जीवनाच्या कारखान्यात आपण आपले काम आनंदाने आणि समाधानाने पूर्ण करू शकू यासाठी आपण सर्वशक्तिमान .देवाकडे आशीर्वाद मागतो
.आणि त्याचे ज्ञान आपल्या विचारांना प्रेरणा देवो
आणि त्याच्या शक्तीच्या लाटा आपल्या दैनंदिन कामांच्या नद्यांवर नाचतात
!मारलेल्या कोंबड्यासारखे स्पष्ट दिसत नाही
कोणत्याही परिस्थितीत किंवा परिस्थितीत योग्य निवड कशी करावी हे जाणून घेण्यासाठी, आपण आपल्या निर्णयक्षमतेला अंतर्दृष्टीच्या सामर्थ्याने .मार्गदर्शन केले पाहिजे
आपल्या सर्वांना हे सहावे इंद्रिय आहे, परंतु बहुतेक लोक ते वापरत नाहीत. त्याऐवजी, ते पाच कमी आणि कमी विश्वासार्ह इंद्रियांच्या अहवालांवर अवलंबून असतात, कारण त्या पाच इंद्रिये नेहमीच आपल्याला योग्य निर्णय घेण्यासाठी अवलंबून राहू शकतील अशी निश्चित माहिती .प्रदान करत नाहीत
त्यांच्या मर्यादित व्याप्ती आणि शक्ती व्यतिरिक्त, इंद्रिये - आणि त्यांच्यासोबत, अहंकाराने बांधलेले मन - गोष्टींचा अर्थ त्यांना काय आवडते आणि काय नापसंत आहे त्यानुसार लावते, सत्यानुसार नाही आणि शेवटी ते माणसाच्या .हितासाठी काम करते

एखादी व्यक्ती त्याच्या इंद्रियांनी दिलेल्या अहवालांवर आणि इंद्रियांशी जोडलेल्या त्याच्या मनाने सांगितलेल्या निष्कर्षांवर आपले निर्णय घेत असल्याने, तो .अनेकदा स्वतःला अप्रिय परिस्थितीत अडकलेला आढळतो
मला आशा आहे की असा दिवस येईल जेव्हा संपूर्ण जगाला दररोज थोडा वेळ अंतर्मनाकडे वळण्याचे, मार्गदर्शन मिळवण्याचे आणि देवाची मदत मागण्याचे महत्त्व कळेल. जेव्हा एखादी व्यक्ती असे करते, तेव्हा ते अधिक संतुलित, शांत आणि अधिक विवेकी बनतात, कारण त्यांची अंतर्दृष्टी उघडते, ज्यामुळे त्यांना गोष्टी स्पष्टपणे पाहता येतात आणि योग्य निर्णय घेता येतात. त्यांना प्रतिबंधात्मक सवयी, अनियंत्रित इच्छा, वेदनादायक भावना आणि वैयक्तिक संलग्नकांपासून देखील मुक्त केले जाते जे त्यांना .आवेगपूर्ण आणि विचार न करता वागण्यास प्रवृत्त करतात अंतर्दृष्टीप्रमाणे विवेकबुद्धी ही आत्म्याचा एक गुण आहे जो गरज पडल्यास काय करावे हे जाणून घेण्यास मदत करतो. अशा आध्यात्मिक गुणांना योग्य तर्क आणि देवाचे चिंतन .याद्वारे जोपासता येते
जेव्हा इच्छा आणि भावना एखाद्याच्या निर्णयावर
आदळतात तेव्हा मानसिक आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या अंतर्दृष्टी अंध होते. जेव्हा भावना लोकांवर वर्चस्व गाजवतात तेव्हा ते गोंधळलेले आणि गोंधळलेले असतात, डळमळीत होतात आणि मारलेल्या कोंबड्यासारखे स्पष्टपणे पाहू शकत !नाहीत
भावना एखाद्या व्यक्तीला इतरांबद्दलच्या मतांमध्ये
आणि दृष्टिकोनात पक्षपाती बनवतात आणि स्पष्टपणे विचार करण्याची आणि परिस्थितीला शहाणपणाने आणि तर्कशुद्धपणे .हाताळण्याची क्षमता कमकुवत करतात
जेव्हा आपण आपल्या वैयक्तिक मतांपासून तथ्ये वेगळे करायला शिकतो, तेव्हा आपल्या निर्णयावर आपल्या व्यक्तिनिष्ठ इच्छांचा इतका मोठा प्रभाव राहणार नाही. जर प्रत्येकाने हे शिकले असते, तर जग आतापेक्षा अधिक .समजूतदार आणि शांत ठिकाण झाले असते
अंतर्दृष्टी सहसा हृदयातून उद्भवते जेव्हा हृदय अस्वस्थ वाटते तेव्हा ते एखाद्या व्यक्तीला काहीतरी

चुकीचे आहे असे वाटण्यास आणि विशिष्ट लोकांशी आणि परिस्थितींशी व्यवहार करताना सावधगिरी बाळगण्यास प्रवृत्त करते जर तुम्हाला एखाद्या गोष्टीबद्दल भीती वाटत असेल किंवा कोणता मार्ग निवडायचा हे जाणून घ्यायचे .असेल तर तुमच्या हृदयावर लक्ष केंद्रित करा
जेव्हा जेव्हा तुम्हाला चिंता आणि समस्यांनी घेरले
जाते तेव्हा तुमचे विचार तुमच्या हृदयावर केंद्रित करा आणि त्यातून येणाऱ्या भावनांबद्दल जागरूक राहण्याचा प्रयत्न करा. शांत राहा, आणि अचानक एक खोल भावना तुमच्यावर येईल आणि देव तुमच्या आंतरिक दृष्टीद्वारे तुम्हाला त्या .क्षणी पुढचे पाऊल उचलण्यास सांगेल
मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलणे
सामान्य आध्यात्मिक उपचार करणारे किंवा पुरोहित
पापांना क्षमा करण्याची किंवा त्यांच्याकडे सल्ला घेण्यासाठी येणाऱ्या मुक्त पाप्यांना क्षमा करण्याची शक्ती नसते, कारण ते फक्त त्यांना आध्यात्मिक औषधे देऊ शकतात, त्याहून अधिक काही नाही. परंतु जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगत आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, म्हणून ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी नाहीत, तर - देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक .शक्ती भरू शकतात
सर्व चांगले आणि वाईट कृत्ये मेंदूच्या पेशींमध्ये सुप्त असतात आणि चांगल्या किंवा वाईट सवयी किंवा .विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून दिसतात
ज्या व्यक्तीच्या मेंदूच्या पेशी सवयींच्या शक्तीने चार्ज झाल्यामुळे त्याला वाईट सवयी लागल्या आहेत, तो इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकतो जोपर्यंत त्याच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि .शांततेच्या चांगल्या सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित केलेली जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींच्या असामान्य स्वरूपाला बदलण्यासाठी कार्य करते तेव्हा हे घडते जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .नीतिमान आणि सुंदर अशा सर्व गोष्टींनी भरल्या जातील

याचा अर्थ असा की खोट्या कल्पनांनी भरलेल्या
मेंदूच्या पेशी जेव्हा मेंदूमध्ये जोरदारपणे गोळा केल्या जातात आणि उदात्त आणि फायदेशीर हेतूंसाठी वापरल्या जातात तेव्हा त्या महत्वाच्या क्रियाकलापांद्वारे जाळल्या .जातात
आपल्या भौतिक शरीराशी घट्ट जोडलेली व्यक्ती आपल्या स्नायू आणि इंद्रियांसह आपली महत्वाची क्रियाशीलता गुंतवून ठेवते, तर चिंतनशील, आध्यात्मिक प्रवृत्ती असलेली व्यक्ती आपल्या स्नायू आणि शरीराला सक्रिय विश्रांतीच्या स्थितीत ठेवते आणि त्यांचे मन इंद्रियांपासून अलिप्त ठेवते, जेणेकरून जीवनशक्ती मज्जासंस्थेत राहणे थांबवते आणि मेंदूमध्ये केंद्रित होते. या कारणास्तव, मेंदूच्या पेशींना आध्यात्मिक बनवण्याचे आणि मनातील कोणत्याही अनिष्ट सवयीची मुळे नष्ट करण्याचे ध्यान हे सर्वात .प्रभावी माध्यम आहे
सवय ही शक्ती आहे आणि लोक त्या शक्तीचा चांगल्या .कामात वापर करण्याऐवजी वाईट कृत्ये करून गैरवापर करतात अज्ञान, विचाराचा अभाव, चांगली संगत न निवडणे आणि चांगल्या कर्मांकडे दुर्लक्ष करणे हे अनेकदा माणसाला वाईट सवयींच्या जाळ्यात आणि पाशात ढकलते, जे वाळूसारखे असते जे त्याच्या इच्छेविरुद्ध चालणाऱ्या व्यक्तीला .गिळंकृत करते
सहवासाचा प्रभाव इच्छाशक्ती आणि योग्य :निर्णयशक्तीपेक्षा अधिक मजबूत असतो
नीच व्यक्तीशी मैत्री करू नका, कारण नीच व्यक्ती[
]तुमचे चारित्र्य बिघडू शकते
शहाणे लोक प्रयत्न न करता उदात्तपणे वागतात, तर
ज्यांना हानी आवडते ते सवयीच्या बळावर हानिकारक आणि द्वेषपूर्ण कृत्ये करण्यास भाग पाडलेले दिसतात जे .त्यांना पाप आणि वाईट करण्यास भाग पाडते
आम्ही सर्वशक्तिमान देवाला प्रार्थना करतो की त्याने .आम्हाला चांगल्या विचारांनी प्रेरित करावे
जेणेकरून आपण चांगुलपणा आणि सौंदर्य पाहू शकू
आपण काय फायदेशीर आहे आणि काय हानिकारक आहे यात फरक
.करतो

आणि आपण त्याच्याकडे वळू शकू म्हणून
आणि आम्हाला त्याची आशा आहे
सर्व चांगल्या गोष्टींचा स्रोत
आणि सर्व चांगुलपणाचा स्रोत
"हे पर्वत, कोणताही वारा तुला हलवू शकत नाही"
एक संतुलित व्यक्ती आपली कर्तव्ये पार पाडताना शांत आणि संयमी राहते, त्यांना यश मिळते की अपयश, शरीर, मन आणि जगाच्या अंतर्निहित द्वैतानुसार यश आणि अपयश अपरिहार्यपणे वेगवेगळ्या वेळी येतील. जो माणूस सतत स्वतःच्या स्वभावाची आठवण करून देतो तो विरोधाभासांना कमी संवेदनशील असतो आणि जगाच्या भ्रमांचा कमी प्रभावित .होतो
ज्यांना आंतरिक संतुलन साधायचे आहे त्यांनी शरीरात अंतर्निहित असलेल्या द्वैतवादी चेतनेने स्वतःला दूषित होऊ देऊ नये. अशी प्रथा निःसंशयपणे कठीण आहे कारण जेव्हा आत्मा संवेदनशील शरीराशी सहानुभूती दाखवतो तेव्हा तो त्याचे चांगले आणि वाईट दोन्ही गुण स्वीकारतो. शरीराच्या चढ-उतार होणाऱ्या अवस्थांशी असलेल्या आसक्तीपासून मुक्त होण्यासाठी, एखाद्याने शारीरिक जाणीवेच्या पलीकडे जावे, .जी सर्व दुःखांचे मूळ आहे
जे परिस्थितीच्या दयेवर जगतात ते सुख आणि आनंदात
आनंदी असतात आणि दुःख आणि कष्टांवर शोक करतात परंतु ज्यांची अंतर्दृष्टी वाढत आहे ते शांत आणि संयमी राहतात, सामान्य जीवनाच्या रचनेतील अशांतता आणि अशांततेमुळे अढळ राहतात [वाऱ्याने हलत नसलेल्या डोंगराप्रमाणे]
एक संतुलित व्यक्ती, दुःख आणि वेदनांच्या काळातही, चांगल्या आणि वाईट दोन्ही परिस्थितीत आंतरिक शांती राखते. शिवाय, त्यांच्याकडे इतरांशी सहानुभूती दाखवण्याची, त्यांच्या भावना समजून घेण्याची आणि स्वतःच्या चिंतांनी दबून न जाता त्यांना मदत करण्याची क्षमता असते. अशा प्रकारे, त्यांच्या आंतरिक शक्तीद्वारे, ते इतरांना सांत्वन देऊ शकतात आणि त्यांचे दुःख कमी करू शकतात आणि त्यांच्या संयम आणि संतुलनाद्वारे, ते इतरांना विनाशकारी .भावनिक उद्रेकांना बळी न पडण्याचा मौल्यवान धडा शिकवतात

ज्ञानी माणूस प्रत्येकामध्ये दैवी आत्मा पाहतो आणि स्वार्थी इच्छांपासून मुक्त झाल्यामुळे, तो शरीर, मन आणि आत्म्याच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी देवाकडून येणाऱ्या सर्व गोष्टी दृढनिश्चयाने आणि समाधानाने स्वीकारतो. तो अहंकाराच्या बंधनांपासून मुक्त होतो आणि इतरांबद्दल शत्रुत्वाची भावना बाळगत नाही, किंवा तो त्याच्या नजरेवर आणि शब्दांवर हानिकारक स्पंदनांचा भार टाकत नाही ज्यामुळे लोकांच्या शांती आणि शांततेला अडथळा येतो, कारण तो प्रत्येकामध्ये सुप्त दैवी आत्मा पाहतो ज्याचा तो शोध .घेत आहे
जेव्हा तो अंतिम ध्येय गाठतो, तेव्हा त्याच्यासाठी यश आणि अपयश सारखेच होतात, कारण त्याला वैश्विक एकतेचे सार .सापडते तेव्हा त्याची द्वैत भावना नाहीशी होते
तो देवावरील प्रेमापोटी आणि मानवतेच्या सेवेसाठी
.आपले कार्य करत असला तरी तो कायमचा अविभाज्य राहतो
आनंद मिळविण्यासाठी
आनंद मिळविण्यासाठी, एखाद्याने आत्म-शिस्तीने शासित जीवन जगले पाहिजे जे लोक जीवनाच्या उच्च नियमांनुसार त्यांच्या परिस्थितीवर नियंत्रण ठेवण्याचा संकल्प करतात त्यांना आढळेल की त्यांची परिस्थिती आपोआप त्यानुसार जुळवून घेते या जीवनात आपल्याला येणाऱ्या अडचणी आपल्याला प्रेरणा देतात आणि अधिक प्रयत्न करण्यास प्रेरित करतात .जेणेकरून आपण उच्च पातळी गाठू शकू
जर तुम्हाला तेच हवे असेल, तर त्याकडे नेणाऱ्या मार्गांचा अवलंब करा, आणि कोणीही तुम्हाला त्यापासून रोखू .शकणार नाही किंवा त्यापासून वंचित ठेवू शकणार नाही देवाने आपल्याला तर्कशक्ती दिली आहे आणि आपण त्यात विश्वास, आशावाद आणि आनंदाचे दिवे प्रज्वलित केले पाहिजेत आणि शक्य तितके सर्व त्रासदायक परीक्षांपासून मुक्त केले पाहिजे. आपण इच्छाशक्ती देखील विकसित केली पाहिजे .जेणेकरून आपण आपल्या परिस्थितींवर नियंत्रण ठेवू नये आपल्या जीवनासाठी तार्किक आणि सुदृढ योजना विकसित
करणे आवश्यक आहे जेणेकरून आपण ज्या चांगल्या गोष्टी साध्य करू इच्छितो त्या साध्य करू शकू आणि आपल्याला माहित असेल की आपण काय केले पाहिजे. आपण योजना आखत, प्रयत्न करत आणि

काम करत असताना, आपण हे लक्षात ठेवूया की देव, उदार, आपल्याला मदत करतो आणि जे योग्य आहे ते करण्यासाठी मार्गदर्शन करतो. असे केल्याने, आपल्यात दृढनिश्चय, संयम, .लवचिकता आणि दृष्टीची स्पष्टता असेल
देवाच्या विशाल पृथ्वीवर तुम्ही जिथे असाल तिथे .तुम्हाला यश आणि आनंद मिळो अशी आमची इच्छा आहे
.ते सर्व क्रमिक भूत आणि प्रतिमा आहेत
गुलाबाच्या बागा
अश्रूंच्या खोऱ्या
आणि कोवळ्या कळ्यांना चिकटलेले दवबिंदू
आणि बालपणीचे आनंद
आणि बेलगाम आवडी
आणि त्यांच्या ओहोटीतील जबरदस्त आनंद
आणि हृदयावर जड दुःख
आणि आकाशातील मेणबत्त्या चमकतात आणि अदृश्य होतात आणि मोहाचे मृगजळ आपल्याला आकर्षित करते भ्रमातून भ्रमाकडे
आणि उत्कटतेने इच्छा
आणि हट्टी ऑक्टोपससारखी पकड
आणि नवजात बाळाचे रडणे
मृत्यूचा गोंधळ
आणि आरोग्याच्या फुगवटाचा आनंद
आणि क्षणभंगुर क्षण
ते सर्व क्रमिक वर्णपट आणि प्रतिमा आहेत
जाणीवेच्या पडद्यावर
.प्रभु, मला मदत करा
स्वतःमध्ये उदात्त गुण आणि सद्गुण जोपासण्यासाठी आणि माझ्या आत शांतता आणि आत्म-नियंत्रणाच्या
सैनिकांना प्रशिक्षित करण्यासाठी
त्याचे दैवी मार्गदर्शन असलेले नेते बना
निर्णायक लढाईत
अज्ञान आणि नकाराच्या विरोधात
आणि तुमचा पवित्र ध्वज आणि वस्तू उंचावण्यासाठी
सत्याचा ध्वज आणि नीतिमत्ता आणि चांगुलपणाची तत्त्वे माझ्या आत्म्याच्या स्मारकांवर फडफडत आहे

आणि माझ्या आयुष्यातील प्रदेश
* * *

भीतीवर सावधगिरी बाळगली पाहिजे प्रतिबंधात्मक उपाययोजना केल्या पाहिजेत आणि आजाराची कारणे दूर करण्यासाठी आणि भीतीपासून मुक्त होण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत. जंतू सर्वत्र इतके विपुल प्रमाणात आहेत की जर लोक त्यांच्यापासून घाबरले तर ते जीवनाचा आनंद घेऊ शकणार नाहीत. सर्व आवश्यक आरोग्य खबरदारी असूनही, जर एखाद्या व्यक्तीने सूक्ष्मदर्शकाखाली त्यांचे घर तपासले .तर त्यांची भूक आणि खाण्याची इच्छा कमी होईल
तुम्हाला जे काही भीती वाटते, ते तुमच्या
विचारांपासून दूर करा ते देवावर सोडा आणि त्याच्यावरचा विश्वास मजबूत करा. बरेच दुःख हे सहसा चिंतेमुळे होते. आजारपण अजून आलेले नसतानाही का त्रास सहन करावा लागतो? बहुतेक लोकांचे आजार भीतीमुळे उद्भवतात, त्यामुळे भीती सोडून देणे त्यांना त्वरित मुक्त करेल आणि बरे होणे त्वरित होईल. दररोज रात्री, झोपण्यापूर्वी, स्वतःला खात्री द्या: "देव माझ्यासोबत आहे, आणि ज्याच्यासोबत देव आहे त्याला घाबरण्याचे काहीही नाही". मानसिकदृष्ट्या स्वतःला देवाच्या आत्म्याने आणि त्याच्या वैश्विक शक्तींनी वेढून घ्या, असा विश्वास ठेवा की तुमच्यावर हल्ला करणारा कोणताही जंतू नष्ट होईल. "हे देवा, सर्वशक्तिमान" किंवा "हे प्रभु, मदतनीस" पूर्ण आत्मविश्वासाने पुनरावृत्ती करणे तुमचे रक्षण करेल, तुम्हाला बळकट करेल आणि तुम्हाला आरामदायी आणि निरोगी वाटेल. जेव्हा तुम्ही देवाशी एकरूप असता तेव्हा त्याचे सत्य तुमच्यात वाहते आणि तुम्हाला कळेल की तुमच्या गाभ्यात, तुम्ही एक असा आत्मा आहात जो कष्टाने अस्पृश्य .आणि अविनाशी आहे
जेव्हा जेव्हा तुम्हाला भीती वाटते तेव्हा तुमचा
तळहाता तुमच्या हृदयावर ठेवा, डावीकडून उजवीकडे घासताना म्हणा: "हे प्रभू, माझ्यापासून ही भीती दूर करा आणि माझे मन आणि विचार कोणत्याही विचलिततेपासून मुक्त करा" ज्याप्रमाणे रेडिओ हस्तक्षेपापासून मुक्त होण्याचे मार्ग आहेत, त्याचप्रमाणे, जर तुम्ही सतत तुमचे हृदय

डावीकडून उजवीकडे घासत राहिलात आणि जर तुम्ही सतत तुमच्या हृदयातून भीती काढून टाकण्याच्या कल्पनेवर लक्ष केंद्रित केले तर देवाच्या मदतीने भीती नाहीशी होईल आणि तुम्हाला .तुमच्या संपूर्ण अस्तित्वात दैवी आनंद जाणवेल
भीती नेहमीच माणसासोबत असते आणि देवाबद्दल विचार
करून आणि त्याची उपस्थिती जाणवून त्यापासून मुक्तता .मिळवणे शक्य आहे
देवावर विश्वास ठेवा आणि तुम्ही जे काही करता त्यात प्रामाणिक रहा अनुकरण करणारे बरेच आहेत; त्यांच्या लांब यादीत तुमचे नाव जोडू नका तुम्ही जे करता ते करा आणि ते अशा अनोख्या पद्धतीने करा जे यापूर्वी कोणीही केले नाही. जोपर्यंत इच्छा प्रामाणिक आहे आणि इच्छाशक्ती आहे तोपर्यंत सर्जनशीलतेसाठी क्षेत्र खुले आहे जेव्हा तुम्ही देवाशी सुसंगत असता तेव्हा सर्व निसर्ग तुम्हाला .प्रतिसाद देतो
लोक सहसा स्वतःला प्राधान्य देतात, परंतु आपण इतरांचा विचार केला पाहिजे आणि आपल्या क्षमतेनुसार त्यांना मदत केली पाहिजे, स्वतःप्रमाणेच त्यांनाही शुभेच्छा दिल्या पाहिजेत. जेव्हा आपण हे स्वेच्छेने आणि मनापासून करतो तेव्हा आपल्याला सहानुभूतीचे वर्तुळ विस्तारते आणि आपल्या आणि इतरांमधील प्रेमाचे बंध अधिक गहिरे आणि मजबूत .होतात असे वाटते
१००० लोकसंख्येच्या वातावरणात, जर प्रत्येकाने सौहार्दपूर्ण वर्तन केले तर प्रत्येक व्यक्तीचे ९९९ मित्र असतील पण जर त्या वातावरणात प्रत्येकाने इतरांचे शत्रू म्हणून वर्तन केले तर प्रत्येक व्यक्तीचे ९९९ शत्रू .असतील
चांदणे आणि आनंदी दूरची भूमी
.संध्याकाळ झाली की, तुमचे विचार चंद्रप्रकाशात मिसळा त्याच्या किरणांनी तुमचे दुःख धुवून टाका
तुमच्या शरीरावर हळूवारपणे पसरणारा अद्भुत प्रकाश
.मला जाणवतो
आणि झाडांच्या आणि दूरच्या प्रदेशांच्या वरती
.विशाल जागेत उभे राहा आणि शांत डोळ्यांनी पहा

चंद्राच्या किरणांकडे आणि त्यातून प्रकट होणाऱ्या भव्य दृश्यांकडे
चकाकणाऱ्या क्षितिजाच्या आच्छादित कडा पहा
तुमच्या चिंतनशील विचारांना दृष्टिकोनाच्या सीमा .ओलांडू द्या
सोनेरी स्वप्नांच्या भूमीकडे
चंद्राच्या किरणांनी दाखवलेल्या आकारांवरून तुमचे .लक्ष दुसरीकडे वळवा
दूरच्या ताऱ्यांकडे आणि दूरच्या आकाशाकडे
जिवंत आकाशाच्या पलीकडे असलेली शाश्वत शांतता
जिथे सर्वकाही प्रेम आणि जीवनाने स्पंदित होते चंद्राच्या किरणांना बाहेर पडताना पहा
केवळ पृथ्वीवरच नाही
उलट, तुमच्या उदात्त मनाच्या अनंत क्षेत्रांच्या प्रत्येक कोपऱ्यात
खोलवर चिंतन करा जेणेकरून तुम्ही दूरच्या, आनंदी .भूमीवर पोहोचू शकाल
सखोल आध्यात्मिक जाणीवेचे परिमाण
आणि विश्वाला चांदीच्या प्रकाशासारखे पाहिले जाते त्याला मर्यादा नाही आणि अंतही नाही
* * *

मानवांना वाईट सवयींनी बांधले जाते आणि चांगल्या
सवयी मरतात आणि नष्ट होतात तर या सवयी सतत जोपासल्या जात .असतात
नको असलेले पाहुणे माणसाच्या आयुष्यात पहिले स्थान घेतात, तर सन्माननीय पाहुण्यांना त्याच्याकडून दुर्लक्ष आणि अवहेलनाशिवाय काहीही मिळत नाही आणि ते त्याच्या .दारातून अपमानित आणि दुःखी होऊन परत जातात
चांगल्या सवयी चांगल्या कृतींनी जोपासल्या पाहिजेत
आणि चांगल्या संगतीने आणि प्रेरणादायी लेखनाने हे सुनिश्चित होते, कारण वातावरणाचा प्रभाव .इच्छाशक्तीपेक्षा अधिक मजबूत असतो
मानव भौतिकवादाने प्रेरित आहेत आणि तर्कशक्तीचा
प्रकाश सतत आतल्यापेक्षा बाहेरून निर्देशित केला जातो लोक इकडे तिकडे धावतात, पण जगात असे कोणतेही ठिकाण नाही जे

त्यांना स्वतःपासून आणि त्यांच्या विवेकापासून वाचवू .शकेल; आत्मचिंतनाचा क्षण आवश्यक आहे
जर एखादी व्यक्ती यशासाठी प्रार्थना करत असेल आणि
त्याच वेळी त्याचे विचार अपयश, गोंधळ आणि उदासीनतेच्या विचारांनी भरलेले असतील, तर ते अशा व्यक्तीसारखे असतात जो एखाद्याला एखाद्या मोहिमेवर पाठवतो आणि वाटेतच दरोडेखोर त्यांच्यावर हल्ला करतात. एखाद्या व्यक्तीचे यश चोरणारे दरोडेखोर म्हणजे त्यांच्या वाईट सवयी. एखादी व्यक्ती त्यांच्या प्रार्थना देवाकडे असुरक्षितपणे पाठवते आणि चिंता आणि काळजीचे दरोडेखोर देवापर्यंत पोहोचण्यापूर्वी त्यांच्यावर हल्ला करतात. अर्थात, देव प्रार्थना ऐकतो कारण तो सर्वत्र आणि सर्वज्ञ आहे, परंतु काही विशिष्ट परिस्थितीत, प्रार्थनांचे उत्तर दिले जात नाही. कधीकधी त्यांचे उत्तर का दिले जात नाही? उत्तर अवचेतन मनाच्या मातीत लपलेल्या नकारात्मक बियाण्यांमध्ये आहे. दूरच्या आणि अलिकडच्या काळात निर्माण झालेल्या त्या वाईट सवयी, व्यक्ती आणि देव यांच्यामध्ये अडथळा म्हणून उभ्या राहतात. सकारात्मक विचार आत्म्याच्या मातीत लावले पाहिजेत जेणेकरून ते अंकुरतील आणि योग्य परिस्थितीत वाढतील आणि फळ देतील. केवळ आरोग्य, समृद्धी आणि अनुकूल परिस्थितीवर अवलंबून राहू शकत नाही, कारण हे क्षणभंगुर आणि तात्पुरते आहेत. आत्म्याच्या क्षेत्रात गुंतवणूक करणे शहाणपणाचे .आहे
एखाद्या व्यक्तीच्या आयुष्यात आणि आत्म्यात सतत विध्वंसक शक्ती कार्यरत असतात, ज्या भूतकाळातील चुकांमधून निर्माण होतात. म्हणूनच, या शक्तिशाली शक्तींचा सामना करताना आणि त्यांच्याशी सामना करताना सतर्क आणि .सावध राहिले पाहिजे
जो कोणी यशासाठी प्रार्थना करतो आणि त्याच वेळी
स्वतःला विचार करतो की "मला वाटत नाही की मी यशस्वी होईन," तो यशस्वी होणार नाही. प्रार्थना उत्कट श्रद्धेने आणि नम्र अंतःकरणाने केली पाहिजे जेणेकरून दैवी प्रकाश चमकू .शकेल आणि स्वर्गीय आशीर्वाद येतील
ज्याप्रमाणे तुटलेल्या फोनवरून बोलणे अशक्य आहे, त्याचप्रमाणे चिंता, चिंता, असंतोष आणि क्षणभंगुर

गोष्टींबद्दलच्या आसक्तीमुळे दबलेल्या मनातून प्रार्थना प्रभावीपणे प्रसारित करणे अशक्य आहे. शुद्ध, रचनात्मक स्पंदनांसह खोल शांतता आणि प्रसन्न सुसंवादाद्वारे, मनाची दुरुस्ती आणि कॅलिब्रेट केले जाऊ शकते, त्याची आध्यात्मिक ग्रहणक्षमता वाढवली जाऊ शकते, ज्यामुळे देवाला हृदयस्पर्शी संदेशांचे कार्यक्षम आणि प्रभावी प्रसारण शक्य होते आणि त्याचा आशीर्वादित प्रतिसाद .प्राप्त होतो
हे परमेश्वरा, माझे हात माझ्या छातीशी जोडून, मी माझे संपूर्ण अस्तित्व तुला अर्पण करतो आणि माझ्या प्रार्थनांना खोल प्रेमाने ओततो. मला तुझ्यासाठी मुलांचे निष्पाप प्रेम दे आणि माझ्या विनंत्यांच्या शब्दांमागील तुझी जवळीक जाणवण्यास मदत कर. मला माझ्या सर्व भावनांमध्ये तुझी उपस्थिती जाणवू दे आणि मला हे जाणवू दे की तुझे ज्ञान माझ्या समजुतीला आधार देते आणि माझे जीवन तुझ्या प्रकाशाची ठिणगी आहे आणि तुझ्या वैश्विक जीवनाचे .प्रकटीकरण आहे
.ते सहसा सर्वात आनंदी लोक असतात
खरा मानवी आनंद एखाद्या व्यक्तीच्या सतत शिकण्याची आणि योग्य आणि आदरयुक्त पद्धतीने वागण्याची तयारी यात आहे. जितका जास्त माणूस स्वतःमध्ये सुधारणा करतो तितकाच तो त्याच्या सभोवतालच्या लोकांच्या प्रगतीत आणि आनंदात .योगदान देतो
वेदनांचे मुख्य कारण
शरीर आणि मनाशी आध्यात्मिक आत्म्याचे कनेक्शन आणि त्यांच्याद्वारे त्याची जाणीव, हे आपल्या सर्व वेदना, मर्यादा, बंधने, कमतरता आणि कमतरतांचे मूळ कारण आहे. या जोडणीमुळे, आपण दुःख आणि आनंदाइतकाच उत्साह अनुभवतो, इतका .की आपण दैवी आनंद किंवा जाणीव अनुभवण्यास असमर्थ असतो धर्म, त्याच्या सारात, दुःखापासून कायमचे दूर राहणे
.आणि शुद्ध आनंद किंवा देवाची प्राप्ती करणे समाविष्ट आहे ज्याप्रमाणे सूर्याची वास्तविक प्रतिमा अशांत पाण्याच्या पृष्ठभागावर स्पष्टपणे दिसत नाही, त्याचप्रमाणे आध्यात्मिक आत्म्याचे खरे, धन्य स्वरूप (संपूर्ण आत्म्याचे प्रतिबिंब) समजू शकत नाही आणि शरीर

आणि मनाच्या चढ-उतार आणि बदलत्या अवस्थांशी आत्म्याच्या ओळखीतून निर्माण होणाऱ्या अशांतता आणि चिंतेच्या लाटांनी .त्याचे सार समजून घेता येत नाही
ज्याप्रमाणे मंथन केलेले पाणी सूर्याची खरी प्रतिमा विकृत करते, त्याचप्रमाणे एक अस्वस्थ मन त्या ओळखीद्वारे किंवा सहवासाद्वारे आत्म्याच्या सदैव आनंदी आंतरिक .स्वरूपाला विकृत करते
पूर्वेकडील ज्ञानाच्या पुस्तकांमध्ये असे म्हटले
:आहे
जर तुम्ही शरीराच्या वर उठून तुम्ही एक आत्मा आहात हे" जाणू शकलात, तर तुम्हाला शाश्वत आनंद मिळेल आणि सर्व दुःखांपासून मुक्ती मिळेल" {आणि म्हणा, "माझ्या प्रभू, माझे ज्ञान वाढवा"}
आणि तुम्हाला सत्य कळेल आणि सत्य तुम्हाला मुक्त{
}करेल
स्वातंत्र्य स्वराज्यातून येते, चांगली सवय ही
.सर्वात मोठी मैत्रीण असते
माझे गुरु श्री युक्तस्वरजी यांचे सर्वात प्रभावी
शब्द म्हणजे ते मला नेहमी सांगत असत: “ वर्तन करायला शिका ” योग्य रीतीने वागणे नेहमीच सोपे नसते हे जाणून मी .त्यांच्याबद्दल कृतज्ञता व्यक्त करू शकत नाही
जेव्हा तुम्हाला एखाद्या गोष्टीवर मात करायची असते, तेव्हा तुम्हाला ते का मात करायचे आहे हे समजून घेतले पाहिजे. तुम्ही ते सोडून देऊन त्यापासून स्वतःला दूर करू नये, तर त्याबद्दल विचार करणे आणि ते तुमच्या विचारांमधून काढून टाकले पाहिजे. नकारात्मक विचार हा एक भयानक शत्रू .आहे ज्यावर मात केली पाहिजे
जर तुम्ही तुमचे लक्ष इंद्रिय जागरूकतेपासून आध्यात्मिक जागरूकतेकडे वळवले तर तुम्ही विजय मिळवाल आणि स्वतःला आनंद द्याल. यश मनात असते. एखाद्याने स्वतःला विचारले पाहिजे: "मी माझ्या इंद्रियांचा गुलाम आहे की त्यांच्या मालकाचा? मी शांतीने श्रीमंत आहे की "?आध्यात्मिकदृष्ट्या गरीब आहे
अतिरेकाचा बळी बनू नये. गोष्टींचा आनंद घ्या, पण
त्यांना तुमचे गुलाम बनवू देऊ नका. मुक्त राहा. दयाळू,

मैत्रीपूर्ण, आनंदी आणि आनंदी राहा आणि सर्व परिस्थितीत स्वतःचे मालक बना. केवळ इंद्रियांचे गुलाम न होता, योग्य विश्वासांनुसार वागले पाहिजे. द्वैतांच्या पलीकडे जाऊन वैश्विक जाणीव प्राप्त करू इच्छिणाऱ्या व्यक्तीने आत्मसंयम बाळगला पाहिजे आणि मानसिक त्रास किंवा अस्वस्थता न बाळगता सर्व गोष्टी आणि सर्व परिस्थिती सहन .करण्यासाठी स्वतःला प्रशिक्षित केले पाहिजे
जे काही करायचे ते करणे म्हणजे स्वातंत्र्य नाही, तर स्वातंत्र्याचा गैरवापर करणे म्हणजे आत्म-नियंत्रणाच्या नियमाचे पालन केल्याने स्वातंत्र्य मिळते, म्हणजेच आत्म-शिस्त खऱ्या स्वातंत्र्याचा अर्थ ज्ञानाने मार्गदर्शित सर्वकाही करणे देव आणि त्याच्या नियमांचे पालन न करता .स्वातंत्र्य तुटपुंजे आणि उथळ असते
बहुतेक लोकांचे जीवन इच्छा, आवड, स्वभाव, सवयी आणि .पर्यावरणीय आणि सामाजिक प्रभावांनी नियंत्रित असते जेव्हा शारीरिक सवयी मनावर नियंत्रण ठेवू लागतात, तेव्हा शरीराला इच्छाशक्तीच्या आज्ञा पाळणे कठीण होते. म्हणूनच लठ्ठ लोक आहाराचे पालन करूनही वजन कमी करण्यास संघर्ष करतात. जाणीव पेशींनी स्वतःच्या सवयी तयार केल्या आहेत आणि मनाच्या आज्ञांना लवकर प्रतिसाद देत नाहीत. तथापि, जर त्यांना योग्यरित्या प्रशिक्षण दिले गेले तर ते उच्च मानसिक शक्तींच्या अगदी कमी विरोधाभासाशिवाय स्वेच्छेने मनाच्या सूचनांचे पालन करतील - योग्यरित्या प्रशिक्षण आणि व्यायाम केल्यास शरीरावर नियंत्रण .ठेवण्यास सक्षम असलेल्या शक्ती
चांगली सवय ही तुमचा सर्वात मोठा मित्र असते, तर वाईट सवय हा तुमचा शत्रू असतो. म्हणून, एखादी सवय किंवा कृती पुन्हा पुन्हा करण्यापासून सावध असले पाहिजे, कारण पुनरावृत्ती एखाद्या कृतीला ती लक्षात येण्याआधीच सवयीत रूपांतरित करते आणि सवय दुसऱ्या स्वभावाची बनते. तथापि, सातत्यपूर्ण चांगली कृत्ये आणि सकारात्मक, सर्जनशील .विचारसरणीद्वारे ती बदलता येते
सर्वत्र सुव्यवस्था आणि सुसंगततेची चिन्हे सुरुवातीच्या विचारवंतांनी त्यांच्या निरीक्षणावरून असा तर्क केला की प्रत्येक मानव हा पदार्थ आणि मनाचे

मिश्रण आहे आणि या निरीक्षणाच्या परिणामी ते दोन स्वतंत्र शक्तींच्या अस्तित्वावर विश्वास ठेवत होते: निसर्ग आणि .मन
मग त्यांना प्रश्न पडू लागला: "निसर्गातील प्रत्येक गोष्ट एका विशिष्ट पद्धतीने का मांडलेली असते? माणसाचा एक हात दुसऱ्यापेक्षा लांब का नसतो? आणि तारे आणि ग्रह अवकाशात का टक्कर देत नाहीत? आपण जिथे पाहतो तिथे विश्वात ".सुव्यवस्था आणि सुसंगततेची चिन्हे दिसतात
या आधारावरून, त्यांनी असा निष्कर्ष काढला की मन आणि पदार्थ वेगळे असू शकत नाहीत आणि त्याच वेळी त्या प्रत्येकावर पूर्ण सार्वभौमत्व असू शकत नाही, कारण .सर्वकाही नियंत्रित करणारे एक मन असले पाहिजे
या निष्कर्षामुळे स्वाभाविकपणे एकाच देवाच्या कल्पनेकडे नेले जाते जो पदार्थ आणि मन या दोघांचे कारण आणि मूळ आहे, त्यांच्याद्वारे आणि त्यांच्या पलीकडे अस्तित्वात आहे. ज्याला परिपूर्ण ज्ञान प्राप्त होते तो समजतो की सर्वकाही, त्याच्या सारात, आत्मा आहे, जरी तो आत्मा देखाव्यात आच्छादित आहे आणि दृष्टीपासून लपलेला .आहे
ज्यांना आध्यात्मिक ज्ञान आहे त्यांना सर्वत्र
.देवाचा प्रकाश दिसून येतो
प्रश्न असा आहे: संशोधकांना सुरुवातीला ते कसे
?सापडले
पहिले पाऊल म्हणून, त्यांनी जग आणि पदार्थ यांच्याशी थेट संपर्क काढून टाकण्यासाठी डोळे मिटले, जेणेकरून ते जग आणि पदार्थ या दोन्हींमागे असलेल्या वैश्विक मनाला जाणून .घेण्यावर त्यांचे लक्ष पूर्णपणे केंद्रित करू शकतील त्यांना अंतर्ज्ञानाने समजले की ते पाच
इंद्रियांच्या सामान्य आकलनातून निसर्गातील दैवी उपस्थिती जाणू शकत नाहीत. म्हणूनच, त्यांनी त्यावर खोलवर आणि अचूकपणे लक्ष केंद्रित करून स्वतःमध्ये त्याची .उपस्थिती जाणण्याचा मार्ग शोधला
शेवटी, त्यांनी पाच इंद्रियांचे सर्व दरवाजे आणि
मार्ग बंद करण्यात यश मिळवले, तात्पुरते भौतिक चेतनेपासून पूर्णपणे स्वतंत्र झाले. मग आत्म्याचे आंतरिक जग

त्यांच्यासमोर प्रकट होऊ लागले आणि त्यांच्यासमोर उघडू लागले. ज्या महान व्यक्तींनी अथकपणे त्यांच्या गूढ संशोधनाचा पाठपुरावा केला, त्यांच्यासाठी देवाने शेवटी .स्वतःला प्रकट केले
तुमच्या प्रयत्नांमागे देवाची शक्ती ठेवा
रचनात्मक आणि फायदेशीर हेतूंसाठी तुमची आंतरिक शक्ती मुक्त करा, आणि तुम्हाला अधिक मिळेल यशाच्या प्रत्येक घटकाचा वापर करून अढळ दृढनिश्चयासह पुढे जा. तुमच्या सर्जनशील आत्म्याच्या शक्तीशी स्वतःला संरेखित करा, आणि तुम्ही तुम्हाला प्रेरणा देण्यास आणि तुमच्या सर्व समस्या सोडवण्यास सक्षम असलेल्या अनंत मनाशी जोडले जाल. तुमच्या आध्यात्मिक अस्तित्वाच्या शक्तिशाली स्त्रोतातून शक्ती तुमच्याकडे सतत वाहत राहील, ज्यामुळे तुम्ही जीवनाच्या प्रत्येक क्षेत्रात उल्लेखनीय कामगिरी .आणि नवोपक्रम साध्य करू शकाल
कोणताही महत्त्वाचा निर्णय घेण्यापूर्वी, शांत बसा
आणि देवाची मदत आणि आशीर्वाद घ्या. मग तुम्हाला कळेल की तुमच्या शक्तीमागे देवाचे सामर्थ्य आहे, तुमच्या मनामागे देवाचे मन आहे आणि तुमच्या इच्छेमागे देवाची इच्छा आहे. जोपर्यंत देव तुमच्यासोबत काम करत आहे तोपर्यंत तुमचे प्रयत्न व्यर्थ जाणार नाहीत आणि तुम्ही अपयशीही होणार नाही; उलट, तुमची शक्ती वाढेल आणि तुमच्या क्षमता वाढतील आणि जेव्हा तुम्ही देवाच्या सेवेत तुमची कामे पूर्ण कराल .तेव्हा तुम्हाला त्याचे आशीर्वाद मिळतील
जर तुमचे काम जीवनातील नम्र असेल तर त्याबद्दल माफी मागू नका. देवाने तुमच्यावर सोपवलेली कर्तव्ये तुम्ही पूर्ण करत आहात याचा अभिमान बाळगा. तो तुम्हाला तुमची भूमिका तुमच्या क्षमतेनुसार सर्वोत्तम प्रकारे बजावू इच्छितो. प्रत्येकजण तुमच्यासारखीच भूमिका बजावू शकत नाही. जोपर्यंत तुम्ही देवाला संतुष्ट करण्यासाठी काम करता तोपर्यंत विश्वातील सर्व शक्ती तुमच्या आनंद आणि .कल्याणासाठी सुसंगतपणे काम करतील
जेव्हा तुम्ही देवाला कबूल करता की तुम्हाला इतर सर्व गोष्टींपेक्षा त्याची इच्छा आहे, तेव्हा तुम्ही त्याच्या इच्छेशी स्वतःला जुळवून घेता आणि जेव्हा तुम्ही तुमच्या

मार्गात येणाऱ्या कोणत्याही अडथळ्यांना न जुमानता, अथकपणे त्याचा शोध घेता, तेव्हा तुम्ही तुमच्या मानवी इच्छेचा सर्वोत्तम वापर करत असता आणि तुम्ही प्राचीन ऋषींना आणि खरे यश मिळवलेल्या सर्वांना ज्ञात असलेल्या .यशाच्या नियमाचा वापर देखील करत असता
जोपर्यंत तुम्ही आरोग्य, आनंद आणि शांती
मिळविण्यासाठी त्या आशीर्वादित शक्तीचा वापर करण्याचा खरा प्रयत्न करता तोपर्यंत पवित्र वैश्विक शक्ती तुमच्या सेवेत आहे. या उदात्त ध्येयांना साध्य करून, तुम्ही देवातील तुमच्या खऱ्या घराकडे आत्म-ज्ञानाच्या मार्गावर .चालाल
आनंद हा यशाचा मापदंड आहे
प्रथम, तुम्ही जे ध्येय साध्य करू इच्छिता ते प्रयत्न करण्यासारखे आहे आणि ते साध्य करणे हे खरे यश मानले पाहिजे .याची खात्री करा
यश म्हणजे काय? जर तुमच्याकडे आरोग्य आणि संपत्ती
असेल पण सर्वांशी (आणि स्वतःशीही) समस्या असतील, तर तुमचे जीवन यशस्वी होत नाही. जर तुम्हाला आनंद मिळाला नाही तर जग उदास आणि जीवन निष्फळ बनते. जेव्हा तुम्ही पैसे गमावता तेव्हा तुम्ही काहीतरी लहान गमावता. जेव्हा तुम्ही आरोग्य गमावता तेव्हा तुम्ही काहीतरी अधिक महत्त्वाचे गमावता. परंतु जेव्हा तुम्ही शांती आणि शांती गमावता तेव्हा .तुम्ही जीवनातील सर्वात मौल्यवान खजिना गमावता
म्हणून, यशाचे मोजमाप आनंदाच्या मानकाने, सार्वत्रिक नियमांशी सुसंगत आणि सुसंगत राहण्याच्या क्षमतेने केले पाहिजे. आरोग्य, स्थिती आणि शक्ती यासारख्या सांसारिक मानकांनी यशाचे मोजमाप केले जात नाही. या गोष्टी योग्यरित्या वापरल्याशिवाय आनंद आणत नाहीत. हे घडण्यासाठी, एखाद्या व्यक्तीकडे देव आणि मानवतेबद्दल .ज्ञान आणि प्रेम असणे आवश्यक आहे
देवाने तुम्हाला तुमच्या मनाचा आणि इच्छाशक्तीचा
वापर करून किंवा गैरवापर करून स्वतःला बक्षीस देण्याची किंवा शिक्षा देण्याची शक्ती दिली आहे. जर तुम्ही आरोग्य, समृद्धी आणि शहाणपणाच्या नियमांचे उल्लंघन केले तर तुम्हाला आजार, गरिबी आणि अज्ञानाचा त्रास होईल. म्हणून,

तुम्ही तुमचे मन बळकट केले पाहिजे आणि गेल्या काही वर्षांचे जमा झालेले मानसिक आणि नैतिक ओझे वाहून घेण्यास नकार दिला पाहिजे. तुमच्या सध्याच्या आशीर्वादित निर्णयांच्या आणि रचनात्मक क्रियाकलापांच्या आगीत ते जीर्ण झालेले ढीग जाळून टाका आणि तुम्ही .स्वातंत्र्याच्या क्षितिजावर पोहोचाल
आनंद हा काही प्रमाणात बाह्य परिस्थितीवर अवलंबून
असतो, परंतु तो प्रामुख्याने एखाद्याच्या मनःस्थितीवर अवलंबून असतो. आनंदी राहण्यासाठी, एखाद्या व्यक्तीकडे चांगले आरोग्य, संतुलित मन, समृद्ध जीवन, योग्य काम, कृतज्ञ हृदय आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे देवाचे ज्ञान आणि .ज्ञान असणे आवश्यक आहे
आनंदी राहण्याचा दृढ निश्चय तुम्हाला खूप मदत करेल. तुमच्या परिस्थिती बदलतील अशी अपेक्षा करू नका, तुमच्या समस्या कुठेतरी आहेत असा चुकीचा विश्वास बाळगू नका. दुःखाला खोलवर रुजलेली सवय बनू देऊ नका जी सोडणे कठीण आहे, ज्यामुळे स्वतःला आणि तुमच्या सभोवतालच्या लोकांना .मानसिक त्रास होतो
तुमच्यासाठी आणि इतरांसाठी सर्वात मोठ्या आशीर्वादांपैकी एक म्हणजे आनंदी आणि आशावादी असणे जर तुमच्याकडे आनंद असेल तर तुम्ही सर्वकाही प्राप्त केले आहे. आनंद म्हणजे देवाशी एकरूप असणे आणि ध्यानामुळे आनंद .मिळवण्याची क्षमता मिळते
मनाच्या सवयी: यशाला गती देणे किंवा विलंब करणे
एखाद्या व्यक्तीच्या सवयींमध्ये त्याच्या यशाला गती देण्याची किंवा विलंब करण्याची शक्ती असते. क्षणभंगुर प्रेरणा किंवा तेजस्वी कल्पना नसून, त्याच्या दैनंदिन .मानसिक सवयी त्याच्या आयुष्याचा मार्ग ठरवतात
मानसिक सवयी मानसिक चुंबकासारख्या असतात, ज्या काही गोष्टी, लोक आणि परिस्थितींना आकर्षित करतात. चांगल्या मानसिक सवयी तुम्हाला अनुकूल आणि फायदेशीर संधी आकर्षित करण्यास सक्षम करतात, तर वाईट मानसिक सवयी तुम्हाला सांसारिक प्रवृत्ती आणि अनिष्ट परिस्थिती असलेल्यांच्या .जवळ आणतात

वाईट सवयींवर सतत लक्ष केंद्रित न करता, त्यांना
चालना देणाऱ्या किंवा पुनरुज्जीवित करणाऱ्या कोणत्याही गोष्टी टाळून तुम्ही त्यांची शक्ती निष्प्रभ करू शकता आणि त्यांची शक्ती कमकुवत करू शकता. मग, तुमचे विचार एका चांगल्या सवयीकडे वळवा आणि ती तुमच्या जीवनाचा अविभाज्य भाग बनेपर्यंत ती सातत्याने विकसित करण्याचा प्रयत्न करा .ज्यावर तुम्ही विश्वास ठेवू शकता आणि अवलंबून राहू शकता आपल्या आत, दोन विरोधी शक्ती सतत संघर्षात असतात: एक
जी आपल्याला जे करू नये ते करण्यास प्रवृत्त करते आणि दुसरी जी आपल्याला जे करायला हवे ते करण्यास प्रेरित करते, जरी ते अधिक कठीण वाटत असले तरीही. पहिला आवाज वाईटाचा .आवाज आहे, दुसरा चांगल्याचा किंवा देवाचा आवाज आहे दररोजच्या कठीण धड्यांमधून तुम्हाला स्पष्टपणे दिसेल
की वाईट सवयी अंतहीन भौतिक इच्छांच्या झाडाला पोसतात, तर चांगल्या सवयी उदात्त आध्यात्मिक आशा आणि आकांक्षांच्या .झाडाला पोसतात
तुम्ही तुमचे प्रयत्न अधिकाधिक आशीर्वादित
आध्यात्मिक वृक्षाच्या योग्य विकासावर केंद्रित केले पाहिजेत जेणेकरून एके दिवशी तुम्हाला आत्म-ज्ञानाची .स्वादिष्ट, पिकलेली फळे मिळतील
जर तुम्ही स्वतःला सर्व प्रकारच्या वाईट सवयींपासून मुक्त करू शकलात, आणि जर तुम्ही वाईटामुळे दुःख आणि पश्चात्ताप होत नाही म्हणून नव्हे तर कुलीनता आणि दयाळूपणाच्या प्रेमातून जे काही चांगले आणि उदात्त आहे ते करू शकलात, तर तुम्ही आत्म्याने वाढाल आणि मार्गावर पुढे .जाल
जेव्हा तुम्ही स्वेच्छेने आणि जाणूनबुजून तुमच्या
वाईट सवयी सोडाल तेव्हाच तुम्ही मुक्त व्हाल जेव्हा तुम्ही स्वामी व्हाल, तुमच्या भावना, विचार आणि इच्छाशक्तीला जे करायला हवे ते करण्यास सक्षम व्हाल, जरी ते तुमच्या इच्छेविरुद्ध असले तरीही आत्मनियंत्रण आणि आत्म-नियंत्रणाच्या त्या शक्तीमध्ये शाश्वत .स्वातंत्र्याचे बीज आहे
मी आतापर्यंत यशाच्या अनेक महत्त्वाच्या वैशिष्ट्यांचा उल्लेख केला आहे: सकारात्मक विचारसरणी,

इच्छाशक्ती, मनोविश्लेषण, पुढाकार आणि आत्म-शिस्त अनेक पुस्तके यापैकी एक किंवा अधिक वैशिष्ट्यांवर भर देतात परंतु या घटकांच्या अंतर्गत असलेल्या दैवी शक्तीला मान्यता देत नाहीत. यश मिळविण्यासाठी दैवी इच्छेशी जुळवून .घेणे हा सर्वात महत्त्वाचा घटक आहे
दैवी इच्छा ही पृथ्वी आणि त्यावरील सर्व गोष्टींना, विश्वाला आणि त्यातील सर्व गोष्टींना हलवणारी शक्ती आहे. देवाची इच्छा ही अंतराळातील ताऱ्यांना चालना देते आणि त्याची इच्छा हीच ग्रहांना त्यांच्या कक्षेत ठेवते आणि सर्व जीवसृष्टीच्या जन्म, वाढ आणि क्षय चक्रांचे नियमन .करते
उत्कंठेचे अंगार
!अरे देवा
माझ्या तळमळीचे अंगारे तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीत .सदैव जळत राहोत
माझ्या प्रिय देवा, माझ्या प्रेमाचे कमळ पृथ्वीवरील विस्मृतीच्या चिखलातून बाहेर काढ आणि तुझ्या सदैव जागृत .स्मृतीच्या छातीला सजव
स्वर्गाच्या पवित्र ठिकाणी, मी तुला नमन करतो, माझ्या ,देवा
.गुलाबाच्या सुगंधात मी तुझा आवाज ऐकला
आणि लिलींच्या नाजूकपणात मला तुझी कोमलता जाणवली
आणि माझ्या उत्कंठेच्या कुजबुजात, तुझे प्रेम उत्तर होते
मला माहित आहे की देवाला चिंतन आणि विशिष्ट आकलनातून .ओळखता येते, परंतु गोंधळलेल्या आणि अस्वस्थ मनातून नाही मी चिंतनाच्या आनंदासाठी माझे डोळे उघडेन आणि पाहेन
की सर्व अंधार नाहीसा झाला आहे. मी ध्यानाच्या भिंतींमागे लपलेल्या दिव्य शांतीच्या तलावात स्वतःला बुडवून घेईन आणि मी चिंतनाद्वारे माझे अंतरात्म्य शुद्ध करीन जेणेकरून बाह्य प्रभावांना विरोध करून ते भ्रष्ट होऊ नये आणि मी प्रत्येक दिवसाचे स्वागत सर्वशक्तिमान देवाच्या .चिंतनाने करेन
शांततेच्या पवित्र ठिकाणी, मी तुमच्या शांतीची वेदी शोधतो

आणि शांतीच्या वेदीवर मला तुमचा सतत नूतनीकरण करणारा आनंद मिळतो
ध्यानाच्या गुहेत मला तुझा आवाज ऐकू दे, आणि मग मला माझ्या आत शाश्वत स्वर्गीय आनंद मिळेल. शांती माझे हृदय भरून जाईल आणि माझ्या अस्तित्वात पसरेल, शांततेत असो .किंवा कामात असो
आकाशाच्या घुमटातील प्रत्येक तेजस्वी, चमकणारा तारा ,आणि प्रत्येक शुद्ध, निर्मळ विचार
प्रत्येक उदात्त कृत्य आणि सुंदर कृत्य ही एक खिडकी .असेल जिथून मी तुला पाहतो, माझ्या प्रिय देवा
पूर्ण मानसिक एकाग्रता आणि अंतहीन तळमळीने, मी माझ्या चेतनेला आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे (भुवयांच्या दरम्यान) .अनंतकाळच्या राज्यात पाठवीन
मी माझ्या आत्म्याला शरीराच्या बंधनातून मुक्त करीन .आणि त्याला आत्म्याच्या विशाल समुद्रात मिसळून देईन मनोविश्लेषणाची आवश्यकता
यशाचे आणखी एक रहस्य म्हणजे मनोविश्लेषण
आत्मनिरीक्षण हा एक आरसा आहे ज्यामध्ये तुम्ही तुमच्या मनातील लपलेल्या खोली पाहू शकता जे अन्यथा तुमच्यापासून .लपलेले असते
तुमच्या अपयशाचे मुद्दे ओळखा आणि तुमच्या चांगल्या
.आणि वाईट प्रवृत्ती आणि कलणे ओळखा
तुम्ही आता कुठे आहात, तुम्हाला काय साध्य करायचे आहे आणि तुमच्या मार्गात कोणते अडथळे आहेत हे समजून घेण्यासाठी स्व-विश्लेषणाचा वापर करा तुमचे प्रत्यक्ष .काम परिभाषित करा आणि जीवनातील तुमचा उद्देश समजून घ्या इच्छा आणि इच्छांच्या ओझ्याबाहेर, खऱ्या आणि उदात्त चारित्र्याचे सर्व गुण विकसित करण्याचा प्रयत्न करा. तुमचे मन देवाशी सुसंगत आणि सुसंगत ठेवून, तुम्ही तुमच्या इच्छित ध्येयाच्या मार्गावर जलद, सुरक्षित आणि आत्मविश्वासाने प्रगती कराल. तुमचे अंतिम ध्येय देवाकडे जाण्याचा मार्ग शोधणे आहे. परंतु या जगात काही कर्तव्ये .आणि जबाबदाऱ्या देखील पूर्ण कराव्या लागतात
या पृथ्वीवर आपण अनोळखी असल्यासारखे भासतो आणि
.जेव्हा आपण देवावर प्रेम करतो तेव्हाच आपण भाऊ-बहिणी बनतो

इच्छाशक्ती आणि पुढाकार तुम्हाला तुमच्या वचनबद्धता परिभाषित करण्यास आणि त्या पूर्णतः पूर्ण करण्यास मदत करतील पुढाकार म्हणजे काय? ही तुमच्यातील एक सर्जनशील क्षमता आहे: अनंत निर्मात्याकडून एक ठिणगी जी तुम्हाला असे काहीतरी निर्माण करण्याची शक्ती देऊ शकते जे यापूर्वी कोणीही कधीही निर्माण केले नाही. हे तुम्हाला नवीन आणि सर्जनशील मार्गांनी गोष्टी करण्यास प्रेरित करते. पुढाकार घेणारी व्यक्तीची कामगिरी उडालेल्या ताऱ्याइतकीच चमकदार आणि आश्चर्यकारक असू शकते. शून्यातून काहीतरी निर्माण करून, ते दाखवून देतात की जेव्हा मानव सर्वोच्च सर्जनशील आत्म्याच्या शक्तीचा वापर करते तेव्हा जे अशक्य दिसते ते खरोखर शक्य आहे. पुढाकार आणि नवोपक्रम तुम्हाला तुमच्या स्वतःच्या पायावर उभे राहण्यास, मुक्त आणि स्वतंत्र राहण्यास सक्षम करतात आणि यशाच्या .वैशिष्ट्यांपैकी एक आहेत
यशाच्या कल्पनांचा इशारा
समजा तुम्ही आतापर्यंत अपयशी ठरला आहात, तर लढणे .थांबवणे आणि अपयशाला नशीब मानणे मूर्खपणाचे आहे जोपर्यंत एखादी व्यक्ती अधिक साध्य करू शकते
तोपर्यंत प्रयत्न करणे थांबवण्यापेक्षा लढत मरणे चांगले, कारण मृत्यूनंतरही त्याचे प्रयत्न नवीन जीवनात सुरू .राहतील
यश आणि अपयश हे तुम्ही भूतकाळात केलेल्या कामांचे
तसेच आता करत असलेल्या कामांचे योग्य परिणाम आहेत. म्हणूनच, तुम्ही भूतकाळातील अनुभवांमधून यशाचे विचार मनात आणले पाहिजेत आणि त्यांना ऊर्जा दिली पाहिजे जेणेकरून तुम्ही तुमच्या सध्याच्या जीवनात अपयशाचे विचार .नियंत्रित करू शकाल
यशस्वी व्यक्तीला येणाऱ्या अडचणी आणि त्रास अयशस्वी व्यक्तीला येणाऱ्या अडचणींपेक्षा जास्त असू शकतात. तथापि, यशस्वी व्यक्तीने अपयशाची कल्पना पूर्णपणे आणि सातत्याने .नाकारण्यासाठी स्वतःला प्रशिक्षित केले
तुम्ही तुमचे मन निराशा आणि निराशेपासून विजय आणि विजयाकडे वळवले पाहिजे; काळजीकडून शांतीकडे; बौद्धिक गोंधळ आणि चिंताकडून मानसिक एकाग्रतेकडे; गोंधळ आणि

अशांततेकडून शांतीकडे; आणि शांतीकडून पवित्र आध्यात्मिक आनंदाकडे वळवले पाहिजे जेव्हा तुमच्याकडे हे आत्मज्ञान असेल, तेव्हा तुमच्या जीवनाचा उद्देश यशाने युक्त असेल .आणि देवाच्या मदतीने ते गौरवशालीपणे साध्य होईल विचारांची शक्ती
तुमच्या नेहमीच्या विचारसरणीच्या गुणवत्तेनुसार आणि .स्वरूपानुसार तुम्ही यश किंवा अपयश दाखवता
तुमच्या आयुष्यात कोणते विचार जास्त शक्तिशाली आहेत: ?यशाचे विचार की अपयशाचे
जर तुमचे विचार बहुतेक नकारात्मक असतील, तर अधूनमधून सकारात्मक विचार यश मिळवण्यासाठी पुरेसे नसतील. पण जर तुम्ही प्रामाणिकपणे विचार केलात, तर तुम्हाला जे हवे आहे ते मिळेल आणि तुम्ही तुमचे ध्येय गाठाल, जरी तुम्हाला .अंधाराने वेढलेले वाटत असले तरीही
तुम्ही स्वतःसाठी जबाबदार आहात न्यायाच्या दिवशी
दुसरे कोणीही उत्तर देणार नाही किंवा तुमच्यासाठी हिशोब देणार नाही. तुमच्या कृतींनी तुम्हाला जिथे ठेवले आहे (तुमच्या मागील कर्मांचे परिणाम), त्या जगात तुमचे काम फक्त एकाच व्यक्तीद्वारे केले जाऊ शकते: तुम्ही आणि तुमचे काम तेव्हाच यशस्वी मानले जाते जेव्हा ते तुमच्या .सहमानवाची काही प्रकारे सेवा करते
कोणत्याही समस्येवर लक्ष केंद्रित करू नका किंवा त्याबद्दल विचार करत राहू नका. गोष्टींना थोडा वेळ विश्रांती घेऊ द्या, आणि त्या स्वतःच सुटतील पण त्यांना इतके दिवस विश्रांती घेऊ देऊ नका की तुम्ही ओळखण्याची क्षमता गमावाल. त्याऐवजी, या विश्रांतीच्या कालावधीचा वापर तुमचे चिंतन अधिक खोलवर करण्यासाठी आणि स्वतःमधील शांत क्षितिजांवर पोहोचण्यासाठी करा. जेव्हा तुम्ही स्वतःशी सुसंगत असाल, तेव्हा तुम्ही जे काही करता त्याबद्दल स्पष्टपणे विचार करू शकाल. तुमचे विचार भटकत असले तरीही, तुम्ही त्यांना एकत्रित करू शकाल आणि त्यांना पुन्हा व्यवस्थित करू शकाल. सुसंवाद साधण्याची ही धन्य .क्षमता प्रयत्न आणि सरावाने मिळवता येते
शिक्षक परमहंस यांच्या मते, आई
मातृदिनानिमित्त त्यांनी दिलेले व्याख्यान

आपल्या मुलांवर दया आणि प्रेमाने संस्कार करणाऱ्या सर्व चांगल्या मातांसाठी हा दिवस एक शुभ विचार म्हणून .साजरा करूया
आईचे प्रेम आपल्याला उदारता आणि उदासीनतेने लुबाडण्यासाठी दिले गेले नाही, तर आपल्या अंतःकरणात कोमलता निर्माण करण्यासाठी दिले गेले आहे जेणेकरून आपण दयाळूपणाने इतरांची अंतःकरणे मऊ करू शकू आणि थकलेल्या आत्म्यांना जगाच्या चिंता आणि बंधनांपासून मुक्त करू शकू. दुःख आणि दुःखात बुडलेल्या, असंख्य दुर्दैव आणि संकटांनी ग्रस्त असलेल्यांना आपल्या सौम्य समजूतदारपणा आणि .करुणामय सहानुभूतीची आवश्यकता आहे
माझ्या आईवरील माझ्या प्रचंड प्रेमामुळे मला आध्यात्मिक ज्ञान मिळाले; माझ्या आईवरील माझे प्रामाणिक प्रेम हे देवावरील माझ्या वाढत्या प्रेमाचे मुख्य कारण होते, कारण त्या प्रेमाने मला त्याचा शुद्ध स्रोत शोधण्यास प्रेरित केले आणि मला ते देवामध्ये सापडले, जो .सर्व चांगुलपणा आणि सद्गुणांचा स्रोत आहे
आई ही वडिलांपेक्षा जास्त कोमल आणि क्षमाशील असते. आई
ही देवाच्या निःशर्त प्रेमाचे शुद्ध उदाहरण आहे. देवाने आईला आपल्यावरचे प्रेम व्यक्त करण्यासाठी निर्माण केले .आहे, ते कारण असो वा नसो
मी स्त्रीला सार्वत्रिक मातृत्वाचे मानवी प्रकटीकरण मानतो आणि तिच्याबद्दल मला सर्वात जास्त कौतुक वाटते ते तिचे खरे मातृप्रेम. ज्यांना स्त्रीमध्ये आध्यात्मिक सौंदर्य आणि उदात्त अर्थ जाणवतो ते उदात्त भावनांनी जागृत होतात आणि त्यांना प्रेरणाच्या विशाल क्षेत्रांसाठी खुले केलेले आढळते. सार्वत्रिक प्रेम अशा प्रत्येकाच्या हृदयात पसरते जे स्त्रीला कौतुकाने आणि आदराने पाहतात आणि .तिच्याशी दयाळूपणे आणि सन्मानाने वागवतात
जर देवाने मातांच्या हृदयात त्याचे प्रेम निर्माण
केले नसते, तर त्या त्यांच्या मुलांवर प्रेम करू शकल्या नसत्या. तथापि, श्रेय हे प्रेम ज्या माध्यमांद्वारे वाहते त्याचे देखील आहे. सर्व महान लोकांनी त्यांच्या मातांना .मोठे प्रेम दाखवले आहे

आईच्या उपस्थितीमुळे घर प्रकाशाने, आनंदाने आणि आशीर्वादांनी भरलेले असते. आपण आपल्या हृदयात आईच्या .प्रेमाची ज्योत नेहमीच तेवत ठेवूया
.आणि जगातील सर्व सद्गुणी मातांना अभिवादन
आणि जे त्यांच्याशी दयाळूपणे वागतात त्यांना
त्यांच्या सन्मानार्थ आणि त्यांच्या गुणवत्तेची ओळख म्हणून
खोलीचे कुजबुजणे

गुरु परमहंस योगानंद

भाषांतर: महमूद मसूद

मी तुझ्या निर्मितीच्या भूतकाळ, वर्तमान आणि भविष्यकाळाच्या पलंगावर बराच काळ थांबलो आहे, आणि मी - अनंतकाळचे मूल - चिंताग्रस्त आणि अस्वस्थ वाटले. मी वारंवार संघर्ष केला, पण व्यर्थ, शेवटी मी फसव्या सापेक्षतेच्या अडथळ्यांनी वेढलेल्या पलंगावरून उडी मारण्यात यशस्वी झालो. तू मला तुझ्या हातात घेतले आणि अनंत शांतीच्या सुरांनी मला पाळले. मी अनंतकाळचे मूल आहे - तुझे अनंतकाळ - आणि मी माझे डोके तुझ्या सर्वव्यापी अस्तित्वाच्या छातीवर ठेवतो.

काळजी करू नकोस बेटा.

एका कठीण क्षणी, मी तुमचा आवाज ऐकला: "माझ्या
संरक्षणाचा सूर्य तुमच्या सर्वात तेजस्वी आणि सर्वात गडद तासांवर सारखाच चमकतो"

काळजी करू नकोस मुला, पण विश्वास ठेव आणि हसत राहा!
कारण दुःख हे आत्म्याच्या धन्य स्वभावावर अन्याय आहे. तुझ्या तेजस्वी हास्यांमधून माझा उपचार करणारा प्रकाश चमकू दे, माझ्या मुला, तुझा आनंद मला आनंद आणि समाधान देतो.

तुमच्यासोबत मजा करा.

असंख्य आयुष्यात मी तुझ्यासोबत खेळलो आहे आणि असंख्य गाणी गायली आहेत. शतकानुशतके अनुपस्थित राहिल्यानंतर

जेव्हा जेव्हा मी घरी परतलो तेव्हा मला अजूनही तुझा उबदार आलिंगन आठवतो - तुझ्याकडे - वियोगाचा थरकाप माझ्यावर वाहत होता आणि मी पुन्हा इथे आहे, तुझ्या शाश्वत उपस्थितीत, तुझ्यासोबत खेळत आहे आणि हसत आहे, तुला माझ्या शाश्वत प्रेमाची गाणी गातो आहे.

माझ्या इच्छेविरुद्ध नाही, हे मृत्यू

मला माझ्या इच्छेविरुद्ध पृथ्वीवरून जबरदस्तीने ओढले जाणार नाही जसे एखाद्या पळून गेलेल्या मुलाला त्याच्या मित्रांपासून ओढले जाते. मी देवावर प्रेम करतो आणि तो माझ्यावर प्रेम करतो; आणि जेव्हा मी शेवटच्या वेळी निघून जाईन, तेव्हा मी काळाच्या रंगमंचावर ही भूमिका पूर्ण केलेली असेल - देवाने मला त्याच्या वैश्विक नाटकाच्या निरंतरतेसाठी साकारण्याचा हेतू असलेली ही कृती. जीवनाच्या नाटकात माझी भूमिका साकारताना, मी हसेन आणि मी रडेन: इच्छा पूर्ण झाल्यावर आनंदी आणि आशा तुटल्याबद्दल दुःखी पण माझी भूमिका पूर्ण केल्यावर, कितीही कठीण आणि थकवणारा असला तरी, मी हसतमुख हृदयाने पृथ्वीवरील रंगमंचावरून निघून जाईन. मी वैश्विक आईच्या आलिंगनात काही काळ विश्रांती घेईन, तिच्या आनंदात रमून जाईन आणि नंतर मी पृथ्वीवर परत येईन, यापुढे जुन्या इच्छांनी ओढले जाणार नाही, फसवणुकीच्या बागेत निष्काळजीपणे लावलेल्या, तर तिच्या सौम्य आणि दयाळू विनंतीला प्रतिसाद म्हणून.

प्रेमळ कमळ

माझ्या मनाची मधमाशी तुझ्या प्रेमळ हृदयाच्या कमळात मग्न आहे, हे प्रभू, ज्यातून मी तुझ्या कोमल प्रेमाचे अमृत पितो. माझी ही आध्यात्मिक मधमाशी फक्त तुझ्या गोड सुगंधाची फुले गोळा करते. मी स्वतःला इंद्रियसुखाच्या मधापासून वंचित ठेवले आणि कल्पनाशक्तीच्या ओसाड बागांपेक्षा खूप वर उडून गेलो, जोपर्यंत मला शेवटी तुझ्या पवित्र प्रकाशाचे कमळ सापडले नाही. मी तुझी मधमाशी होती, अवतारांच्या शेतात भटकत होती, फुलांच्या सुगंधाने असंख्य अनुभवांकडे आकर्षित होत होती. पण आता मी माझी भटकंती थांबवली आहे, कारण तुझ्या धन्य सुगंधाने माझ्या आत्म्याची

तहान भागवली आहे आणि कोणत्याही सुगंध किंवा गोड सुगंधाची माझी जळणारी तळमळ भागवली आहे.

फसवणुकीचे जंगल पेटले आहे

भ्रम आणि कपटाच्या जंगलात मला एकटेपणा आणि नैराश्य जाणवत होते, म्हणून मी आत्म-शिस्तीचे गठ्ठे पेटवले, पण आग हळूहळू आणि ज्वालाशिवाय जळत होती. मी माझ्या हृदयाच्या खोलीतून प्रार्थना केली, आणि तू माझ्याकडे आलास, हे प्रभु, आणि माझ्या काही कमकुवतपणा पेटवल्या, आणि ज्वाला कोरड्या झुडुपांमधून आणि चुकीच्या झुडुपांमधून वेगाने पसरल्या. मग त्या इच्छांच्या काटेरी झुडुपांपर्यंत पोहोचल्या आणि अभिमान आणि अहंकाराच्या उंच झाडांना स्पर्श केला. तुझ्या प्रकाशाच्या जिभेने माझ्या अज्ञानाच्या विशाल जंगलांना भस्म केले आणि त्यांना राखेत बदलले. हे दैवी ज्वालाग्राही, मी तुझे आभार मानतो! आणि तुझे सेवक त्वरित मदत आणि जलद उपचारांसाठी प्रार्थना आणि प्रार्थनेत तुझ्याकडे वळावेत.

तुमचे खरे गाणे

तुला ऐकण्यासाठी, पालक देवदूत, मी माझ्या अंतर्मनाचा रेडिओ प्रेमाच्या सौम्य स्पर्शाने ट्यून केला आहे. अनेकदा ध्यानात, मी तुझ्या जवळच्या संतांचे मधुर संगीत ऐकले आहे: उदात्त आध्यात्मिक संगम, माझ्या हृदयातून जन्मलेल्या रचना आणि तुझ्यासाठी माझ्या प्राचीन उत्कटतेच्या मधुर गाण्याला धीर आणि संयमाने, मी माझ्या खोल भावनांचे वाद्य वाजवले आहे, आणि जेव्हा तंद्री माझ्या पापण्यांवर ओतली आणि मी झोपायला लागलो तेव्हा तुझे खरे गाणे माझ्यातून वाहू लागले आणि आता मी तुझ्या आनंदी सुरांचे उत्साही प्रतिध्वनी प्रसारित करतो आणि तुझ्या भक्तांच्या गायनात माझा आवाज जोडतो, जेणेकरून स्तोत्रे अधिकाधिक उत्कट होतील आणि तळमळ आणि तळमळ तीव्र होईल.

मी आत्म्यांच्या समुद्रात पोहेन

सर्वव्यापी आत्म्या, तुझ्याशी एकरूप होऊन, मी वैश्विक जीवनाचा नाडी बनेन. मी आत्म्यांच्या समुद्रात तरंगेन. मी

पवित्र मानवी भावनांच्या लाटांवर नाचेन आणि सर्वांना धन्य आनंदाने भरेन. स्वर्गीय हिमालयातून, मी उदात्त आकांक्षांचा सार्वत्रिक प्रवाह सोडीन. मी इतरांबद्दल करुणेने ओतलेल्या प्रत्येक अश्रूचा भाग होईन. मी संतांच्या सुवर्ण शांततेत आणि गुलाबी मनांच्या फुलणाऱ्या आशांमध्ये उपस्थित असेन. हे इच्छा पूर्ण करणारे विश्वासू!

जेव्हा माझा शाश्वत प्रकाश तुझ्या अनंत प्रकाशात मिसळेल, तेव्हा मी प्रत्येक डोळ्यात चमकू शकेन.

तुम्हाला शांती असो.

नवीन कुजबुज आणि अंतर्दृष्टी
आयुष्याच्या उन्हाळ्याच्या दिवसात
मी भावनेचे अमृत गोळा करतो
गोड गुणांच्या फुलांपासून
चांगल्या आत्म्यांच्या बागेत वाढणे
आणि मी माझ्या हृदयात आसुत सार साठवले
सहिष्णुतेच्या उंच फुलांपासून
आणि नम्रतेच्या कळ्या त्यांच्या मऊ सुगंधाने
आणि कोमल कमळाच्या कल्पनांचे दुर्मिळ फुले
आणि जेव्हा माझ्याभोवती थंड हिवाळ्यातील बर्फवृष्टी होते
आणि वेदनादायक पार्थिव वेगळेपण
.मी उबदारपणा आणि सांत्वन शोधतो
माझ्या हृदयाच्या पेशीत साठवलेल्या अमृतात
त्या धन्य कोठडीत, तुमच्या उपस्थितीत
मला अनेकदा दैवी मधमाशी आढळते
माझ्या जुन्या इच्छांचा गोडवा प्या
.मला आश्वस्त, आनंदी आणि सांत्वन वाटते
मी आनंदाचे धबधबे होईन
माझा आनंद सतत प्रवाहात गुंजत राहतो जिथे प्रचंड प्रवाह वाहून जातो इतरांच्या दु:खाचे आणि काळजीचे जड ओझे .मी अविश्वसनीय वेगाने धावेन
अनंत जागांवर

दुःखी आत्म्यांपासून
तिची भीती दूर करण्यासाठी
.आणि मी तिचे त्रास दूर करीन
मी विजेचा चमक असेन
सर्वात अंधारी रात्रीत
छान दिसण्यासाठी
प्राचीन काळापासून लपलेले तुझे सौंदर्य न दिसणाऱ्या डोळ्यांच्या अंधारामागे मी तेजस्वी चंद्रकिरण होईन
पृथ्वीच्या चेहऱ्यावरून अंधकार दूर करणे
.मी प्रकाशाचे किरण होईन
लपलेल्या अंधाराचा नाश करणारा
मानवी विचारांच्या कोपऱ्यात
तुझ्या कृपेने, हे प्रभू
सिलाशी, अचानक आलेले ज्ञानाचे तेज
युगानुयुगे आणि युगांमध्ये जमा झालेल्या चुका
प्रेम आत्म्यात निर्माण होणारे समाधान हे भावनेतच .नसते
पण त्या भावनेतून मिळणाऱ्या आनंदात
कारण प्रेम आनंद आणते
आपल्याला प्रेम आवडते कारण ते आपल्याला अपार आनंद .देते
प्रेम हे ध्येय नाही; आनंद हे ध्येय आहे
.देव हा शाश्वत आणि सतत नूतनीकरण करणारा आनंद आहे
आणि आत्म्याचे स्वरूपही तसेच आहे, म्हणूनच गूढवाद्यांनी गायले
ज्यांनी हे सत्य अनुभवले आहे आणि त्या आध्यात्मिक :आनंदाचा अनुभव घेतला आहे
आपण आनंदातून आलो आहोत, आनंदात आपण जगतो आणि आपले" "अस्तित्व तरंगते
आणि आपण वैश्विक आनंदाकडे परत जाऊ, एके दिवशी त्या "आनंदात विरघळून जाऊ
प्रेम आणि करुणा यासारख्या सर्व उदात्त भावना .आनंदाशिवाय धैर्य, त्याग आणि नम्रता निरर्थक आहेत

आनंद म्हणजे आनंद, आणि ते सर्वोच्च आनंदाचे प्रकटीकरण .आहे
किंवा सर्वात मोठे समाधान
आणि तुमचा प्रभु तुम्हाला नक्कीच देईल आणि तुम्ही{ }आनंद करा आणि आनंदी राहा{ }समाधानी व्हाल
जरी काही बाह्य परिस्थितींमुळे आनंद निर्माण होऊ
शकतो
.पण त्याच्या शुद्ध सारात, ते अटींनी बांधलेले नाही
.हे बहुतेकदा भौतिक परिस्थितीशिवाय दिसून येते
कधीकधी तुम्ही सकाळी उठू शकता
.तुम्हाला असे वाटते की तुम्ही आनंदाने उडणार आहात
आणि जेव्हा तुम्ही ध्यानाच्या शांततेत बसता तेव्हा .तुमच्या आत आनंद उफाळून येतो
कोणत्याही बाह्य अलार्मशिवाय त्याला जागे करणे
.हा आत्म्याचा एक अतुलनीय आनंद आहे
पण जेव्हा आनंद काही विशिष्ट परिस्थितींशी जोडला
जातो
.ते त्याच परिस्थितीतून उद्भवत नाही
खरं तर, त्या परिस्थिती आनंद अनुभवण्याचे एक साधन म्हणून काम करत होत्या
जे मूळतः आत्म्यात लपलेले होते, ते मी आत्म्याच्या .मातीत कुऱ्हाडीसारखे खोदले
आणि माणसाच्या आत लपलेल्या आनंदाच्या साठ्यातून .आनंदाचा झरा बाहेर पडला
म्हणून, मानवी अनुभवात, सहसा गरज उद्भवते
आतल्या आत लपलेल्या आनंदाला बाहेर काढण्यासाठी काही कार्यक्रमांसाठी
प्रेम हे आत्म्याचे स्वरूप आहे, पण ते आनंदावर
.अवलंबून आहे
.आनंदाशिवाय प्रेम नाही
आनंदाशिवाय प्रेमाचा विचार करता येईल का? नक्कीच
.नाही
जेव्हा आपण अपरिचित प्रेमामुळे होणाऱ्या वेदनांबद्दल बोलतो
.आपण एका अशा इच्छेबद्दल बोलत आहोत जी पूर्ण झाली नाही

.पण प्रेमाचा प्रत्यक्ष अनुभव नेहमीच आनंदासोबत असतो .माझे मन मधमाशीसारखे आहे, ते उडते
माझ्या हृदयाच्या एकांत बागेत
माझ्या प्रेमाच्या वाऱ्याने जो डोलतो तो
दवाच्या मोत्यांनी सजवलेला, तुझा गोडवा
.मी तुझ्यासाठी अद्भुत लिली वाढवल्या आहेत आध्यात्मिक भेदभावातून
आणि पिवळे डॅफोडिल्स
माझ्या पश्चात्तापाचे अश्रू शोषण्यासाठी
आणि नाजूक व्हायलेट्स, नम्रतेचे स्वप्नाळू
.आणि माझे हृदय आत्म्याच्या जाणिवेसाठी खुले आहे
.मी माझ्या विचारांची झाडे तुम्हाला अर्पण करतो सुगंधित प्रार्थनांचे स्वादिष्ट फळ
कोमल, दव असलेल्या फांद्यांनी बनवलेल्या नम्र
हातांनी
आणि माझ्या हृदयाच्या बागेत
माझे विचार माझ्याभोवती गुंजणाऱ्या मधमाशीसारखे .आहेत
तुमच्यासाठी शुद्ध अमृत अर्पणांमध्ये मादक
.प्रेम" या शब्दाचा खरा अर्थ संपूर्ण जग विसरले आहे" प्रेमाचा गैरवापर झाला आहे आणि त्याचे हृदय इतक्या लोकांनी फाडून टाकले आहे की आता फक्त काही मोजक्या .लोकांनाच प्रेमाचा अर्थ कळतो
ज्याप्रमाणे ऑलिव्हच्या प्रत्येक भागात तेल असते,
तसेच प्रेम सृष्टीच्या प्रत्येक कोपऱ्यात पसरते. पण प्रेमाची व्याख्या करणे खूप कठीण आहे, त्याच कारणास्तव संत्र्याच्या चवीचे वर्णन शब्दात करता येत नाही; त्याची चव जाणून घेण्यासाठी फळाची चव चाखली पाहिजे. हेच प्रेमाला .लागू होते
तुम्ही सर्वांनी तुमच्या हृदयात प्रेमाचा अनुभव
घेतला आहे, आणि म्हणूनच तुम्हाला त्याच्या स्वरूपाची कल्पना आहे. परंतु संपूर्ण लोकांना दैवी प्रेमापर्यंत पोहोचण्यासाठी प्रेम कसे जोपासायचे, शुद्ध करायचे आणि .वाढवायचे हे माहित नाही

आयुष्याच्या सुरुवातीला बहुतेक हृदयांमध्ये दैवी प्रेमाची ठिणगी असते, परंतु ती कशी जोपासायची हे एखाद्या .व्यक्तीला माहित नसल्यामुळे ती सहसा नाहीशी होते बहुतेक लोकांचा असा विश्वास आहे की प्रेमाचे स्वरूप विश्लेषित करण्याची गरज नाही. ते प्रेम म्हणजे त्यांच्या नातेवाईकांप्रती, मित्रांप्रती आणि ज्यांच्याकडे ते खूप आकर्षित होतात त्यांच्याप्रती अनुभवलेली भावना मानतात. .पण प्रेम त्याहूनही खूप जास्त आहे
जर एखाद्या व्यक्तीला दैवी प्रेमाचा एक कणही जाणवला
तर मी खऱ्या प्रेमाचे वर्णन करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे .त्याचा परिणाम वर्णन करणे
त्याच्या आवरण्याच्या क्षमतेपेक्षा जास्त आनंदाच्या .लाटेने तो भारावून गेला
आपण चांगले करण्यात आणि इतरांना मदत करण्याचा
प्रयत्न करण्यात दृढ असले पाहिजे. ज्या व्यक्तीला फक्त स्वतःची आणि आपल्या कुटुंबाची काळजी असते त्याला जास्त आनंद मिळणार नाही आणि जर तो दुसऱ्या कोणाचा तरी विचार करत नसेल जो कदाचित दुःखात असेल, तर तो गरजूंना मदतीचा हात पुढे करून आत्म्यात निर्माण होणाऱ्या आनंदापासून स्वतःला वंचित ठेवतो. परिणामी, त्याचे आनंदाचे पात्र लहान राहील .आणि त्यातील आशय अपूर्ण राहील
माझ्यासाठी पैशाचा एकच अर्थ आहे: तो चांगल्या
.कामासाठी आणि इतरांना मदत करण्यासाठी वापरणे
जे प्रामाणिक, प्रामाणिक आहेत आणि तुमच्याबद्दल आदर बाळगून आणि इतर कोणत्याही कारणासाठी नाही तर तुमच्याशी .मैत्री करण्यास तयार आहेत ते या जगात फार कमी आहेत
हे निष्ठावंत मित्र जगाचा आनंद आहेत आणि खरी मैत्री
.या जगातील कोणत्याही संपत्तीपेक्षा श्रेष्ठ आहे
जो लोकांशी प्रामाणिकपणे वागतो त्याला देव सापडेल
आणि ज्याच्या हृदयात प्रेम आहे तो इतरांना खरोखर ओळखेल, जसे एखाद्या व्यक्तीला स्वच्छ काचेतून दिसते आणि आत काय आहे हे समजते. इतरांबद्दलचे हे ज्ञान देवावर प्रेम करण्यापासून आणि त्याच प्रेमाने इतरांवर प्रेम .करण्यापासून येते

झोपेच्या वेळी उलगडणाऱ्या अवचेतन मनाच्या
चमत्कारांनी लाखो लोक मोहित होतात. परंतु उच्च स्थितीत, तुम्ही कल्पनाशक्तीद्वारे नव्हे तर वास्तवातून तुम्हाला .हवे असलेले पाहू किंवा जाणून घेऊ शकता
मी या खुर्चीवर बसून माझे मन कुठेही वळवू शकतो आणि
.त्या ठिकाणी नेमके काय चालले आहे ते पाहू शकतो
कधीकधी शिष्य अवचेतन मनामध्ये राहतात, आणि कधीकधी ते उच्च चेतनेकडे जातात आणि काही निवडक लोक उच्च चेतनेच्या पलीकडे जाऊन वैश्विक चेतना प्राप्त करण्यास सक्षम असतात: दैवी आत्म्याचे क्षेत्र, ज्याचे कोणतेही मूळ किंवा कारण .नाही
शुद्ध आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत, साधकाला गोष्टी अनुभवण्यासाठी त्या आधीच कल्पना करण्याची आवश्यकता नसते. जेव्हा ते वैश्विक चेतनेशी एकरूप होतात, तेव्हा त्यांची जाणीव अस्तित्वाच्या प्रत्येक अणूमध्ये विस्तारते आणि विलीन होते आणि त्यांना संपूर्ण विश्वाची आणि सर्व प्राण्यांची जाणीव होते. हा अनुभव म्हणजे .चेतनेचा अंतहीन विस्तार आहे
जो कोणी त्या जाणीवेचा अनुभव घेतो त्याला असे वाटते
की ते गवताच्या तंतूंमध्ये आणि पर्वत शिखरांवर अस्तित्वात आहे आणि त्याच्या शरीराच्या प्रत्येक पेशीला .आणि अवकाशाच्या प्रत्येक अणूला जाणवते
तुमच्या आत मोठे जग सामावलेले असताना, तुम्ही स्वतःला !?एक लहान शरीर समजता का
पण वैश्विक जाणीव त्याही पलीकडे आहे. जेव्हा साधक
सर्व अस्तित्वात त्यांची उपस्थिती जाणवू शकतो, तेव्हा त्यांना अनंत आनंद आणि सर्वात मोठे दिव्य प्रेम अनुभवायला .मिळते
आणि तुझ्या प्रेमाने माझे इंद्रिय गुंतलेले आहेत,{
}जसे तुझ्या सौंदर्याने माझे सर्व प्राणी भरलेले आहेत .ते दैवी चेतनेच्या सर्वव्यापीतेशी एकरूप होते
म्हणून देवाकडून चांगल्या अपेक्षा ठेवा आणि त्याच्या !कृपेची आशा ठेवा. तुमचे ध्येय गाठण्यास निराश होऊ नका एखादी व्यक्ती केवळ आध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त झाले
.आहे असे समजून देवासोबत राहू शकत नाही

उच्च पदांवर पोहोचण्यासाठी आत्म-सुधारणा आणि नैतिक .परिष्कार या आवश्यक आवश्यकता आहेत
देवाला शक्य मार्गाने ओळखणे आणि खऱ्या मार्गाने
ओळखणे यात खूप फरक आहे. नम्रता, शहाणपण, प्रामाणिकपणा, सद्गुणी चारित्र्य आणि मनापासूनच्या तळमळीतूनच त्याला .ओळखणे शक्य आहे
नम्र व्यक्ती तो आहे जो देवाला ओळखतो आणि देव त्याला .ओळखतो
जे लोक वैश्विक चेतनेत खोलवर जातात त्यांच्यात नैसर्गिकरित्या असाधारण आध्यात्मिक क्षमता आणि नैसर्गिक शक्तींवर नियंत्रण विकसित होते. तथापि, खऱ्या दिव्य चेतनेची प्राप्ती करणारा कोणीही ज्ञान किंवा विवेकाशिवाय त्यांच्या शक्तींचा वापर बढाई मारण्यासाठी आणि .दिखाव्यासाठी करत नाही
ज्ञानी लोकांना हे समजते की देव अस्तित्वात असलेला एकमेव प्रतिनिधी आहे आणि त्याने त्यांच्यावर दिलेल्या .असाधारण देणग्या नम्रपणे त्याला परत करतात
अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट चमत्कार नाही का? आणि माणूस, केवळ त्याच्या अस्तित्वाच्या आधारे, एक ?चमत्कार नाही का
जर मानव देवाने निर्माण केलेल्या सर्व चमत्कारांनी ?समाधानी नसेल, तर संतांनी अधिक चमत्कार का करावेत देवाचे नीतिमान संत देवाने सांगितल्याशिवाय काहीही
करत नाहीत, आणि कधीकधी अस्पष्ट आणि समजण्यास कठीण असलेल्या कारणांमुळे
उच्च चेतना ही अवचेतन चेतनेपेक्षा कशी वेगळी असते हे
.मी एका उदाहरणाद्वारे स्पष्ट करेन
उच्च चेतना ही अशी अवस्था आहे जिथे तुम्ही जागे
असताना, झोपेत असताना आणि पूर्णपणे जाणीव असताना - इच्छेने आणि कोणत्याही बाह्य उत्तेजनाविना शरीरात कोणतीही .संवेदना निर्माण करू शकता
अचेतन कल्पनाशक्तीच्या क्षेत्रात (स्वप्नांच्या
.जगात), तुम्ही एक कप गरम दूध पिऊ शकता

परंतु ही परीक्षा तुमच्यावर लादली जाते. तथापि, उच्च जाणीवेमध्ये, तुम्ही जाणीवपूर्वक आणि जाणूनबुजून तीच .गोष्ट किंवा इतर काहीही अनुभवू शकता
रस्ता लांब वाटू शकतो, पण हजार मैलांचा प्रवास एका पावलाने सुरू होतो आणि जोपर्यंत माणूस आशावादी राहतो तोपर्यंत कोणताही अडथळा इच्छित ध्येय साध्य होण्यापासून .रोखू शकत नाही
.मला अजूनही भूतकाळातील आयुष्य आठवते
.तिथेच मी तुला शोधत होतो
आणि मला त्या अनेक रात्री आठवतात
चमकणाऱ्या ताऱ्यांनी सजवलेले
आणि पहाटेचे दृश्ये
ज्याच्यात निरागसता आहे
आणि सुसंवादी संध्याकाळ कळपाच्या घंटांच्या तालात
आणि अनेक रत्नजडित वर्षे
वसंत ऋतूच्या फुलांनी आणि बहरांनी
उन्हाळी वारे
पारदर्शक रेनकोट
हिऱ्यांचे बर्फाचे समूह
हिवाळ्यात
अरे, मी किती वेळा तुझ्या आगमनाची वाट पाहिली
आनंदाने नाचणाऱ्या हृदयासह
!माझा आत्मा तुझ्यासाठी तळमळीने उडून जातो
दररोज रात्री, आपल्या शांत आणि निवांत झोपेत, आपण
.शांती आणि आनंदाचा आस्वाद घेतो
जेव्हा आपण गाढ झोपेत पडतो, तेव्हा देव आपल्याला एका उदात्त, शांत चेतनेत जगायला लावतो, ज्यामध्ये आपण या .अस्तित्वातील सर्व भीती आणि चिंता विसरून जातो
ध्यानात आपण जागृत असतानाही त्या आशीर्वादित मानसिक स्थितीचा अनुभव घेऊ शकतो आणि इतर स्तरांवरून शांतीचा .अनुभव घेऊ शकतो
जेव्हा दैवी आनंद उतरतो, तेव्हा माझा श्वास शांत होतो आणि माझा आत्मा वर चढतो, एकाच वेळी हजारो झोपेचा आनंद अनुभवतो, तरीही मी माझ्या सामान्य संवेदना गमावत नाही. हा

वैश्विक अनुभव त्यांच्यासाठी राखीव आहे जे चेतनेच्या .सर्वोच्च अवस्थेपर्यंत खोलवर जातात
जेव्हा एखाद्याचे अस्तित्व देवाच्या जबरदस्त आनंदाने भरलेले असते, तेव्हा शरीर पूर्णपणे स्थिर होते, श्वास थांबतो, विचार शांत होतात आणि हळूहळू नाहीसे होतात. ध्यान करणाऱ्याला त्याच्या आत्म्याची वास्तविकता आणि निर्मात्याशी असलेली त्याची जवळीक जाणवते, म्हणून तो दैवी आनंद पितो आणि हजारो वाइनच्या डोसमध्येही मिळू शकत .नसलेल्या आनंदाचा आनंद अनुभवतो
जागृती आणि झोपेच्या दरम्यानच्या सीमेवर सामान्य व्यक्तीला तंद्री वाटते, थोड्या काळासाठी निरोगीपणाची भावना येते, परंतु जेव्हा ते गाढ झोपेत जातात तेव्हा ही भावना लवकर कमी होते. झोप म्हणजे पूर्णपणे बेशुद्ध होणे नाही कारण जागे असताना तुम्हाला माहिती असते की तुमची झोप .शांत होती की नाही
झोपेच्या अनेक अवस्था असतात - काही हलक्या, काही खोल
पण जाणीवपूर्वक देवासोबत माणसाला होणारे आध्यात्मिक अनुभव झोपेच्या किंवा झोपेच्या (झोपेच्या आधी येणारी तंद्री किंवा झोप) सर्वात मोठ्या आनंदापेक्षा अधिक .उत्साहवर्धक आणि ताजेतवाने असतात
)जरी तू माझ्या श्रवण आणि दृष्टीइतका नसलास तरी(
माझ्या डोळ्यांनी काही पाहिले नाही आणि माझ्या
कानांनी काही ऐकले नाही
.कारण तू माझ्या पापण्यांना झोपेपेक्षा गोड आहेस
आणि माझ्या हृदयाला सुरक्षिततेपेक्षा गोड
झोपेच्या गूढ आणि रहस्यांच्या पलीकडे हे पवित्र आनंद आहेत
आपण सर्वांना खूश करू शकत नाही कारण ते अशक्य आहे. मी कोणालाही नाराज न करण्याचा प्रयत्न करतो. मी माझ्या परीने .सर्वोत्तम प्रयत्न करतो
.मी एवढंच करू शकतो
आपण प्रथम देवाचे समाधान शोधले पाहिजे माझे एकमेव
ध्येय देवाला संतुष्ट करणे आहे मी माझे हात त्याच्यासमोर नम्रपणे प्रार्थना करण्यासाठी वापरतो, माझे पाय त्याला सर्वत्र शोधण्यासाठी वापरतो आणि माझे मन त्याचा विचार

करण्यासाठी आणि त्याच्या चमत्कारांवर चिंतन करण्यासाठी .वापरतो
देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे जेणेकरून आपण त्याला शांती, प्रेम, समजूतदारपणा, दया, .करुणा आणि ज्ञान म्हणून अनुभवू शकू
हेच, आणि दुसरे काहीही नाही, मी तेच पाहण्यासाठी आणि बोलण्यासाठी आलो आहे. चिंतनाव्यतिरिक्त, एखाद्याने .चांगली संगत राखली पाहिजे
आपण माणसांच्या मागे धावू नये, तर देवाच्या मागे
.धावावे
जर तुम्हाला हे विचार फायदेशीर वाटत असतील तर त्यांना .देवाचा आशीर्वाद समजा, कारण सर्व श्रेय त्याला जाते इतरांना त्याबद्दल सांगा; कदाचित तुम्हाला जे सापडेल
ते त्यांनाही त्यात सापडेल. आपण गरजूंना दररोज, आपल्या क्षमतेनुसार मदत करायला विसरू नये. जोपर्यंत माझ्या खिशात पैसे आहेत तोपर्यंत मी देणे थांबवणार नाही, कारण माझा .अक्षय आणि अक्षय स्रोत देव आहे
आपण देवाला महान व्यक्तींप्रमाणेच ओळखले पाहिजे.
.चिंतन आणि वैयक्तिक प्रयत्नातून हे शक्य आहे
एकदा मी आश्रमाच्या बाहेर फिरत असताना माझे महान
गुरू, श्री युक्तीश्वर, जे काही वर्षांपूर्वी निधन पावले .होते, त्यांच्याबद्दल विचार करत होतो
मला त्याच्याबद्दल प्रचंड तळमळ वाटली आणि तो आश्रमातील सौंदर्य आणि वातावरणाचा आनंद घेण्यासाठी माझ्यासोबत नव्हता याचे मला दुःख झाले आणि अचानक तो :आकाशातून मला दिसला आणि म्हणाला
तुम्हाला वाटतं का की तुम्ही एकटेच या सुंदर जागेचा" "!आनंद घेत आहात? मीही तुमच्यासारखाच ते एन्जॉय करत आहे ज्या साधकाला देवाशी एकरूपता हवी आहे त्याने दररोज .ध्यान आणि त्याच्यावरील प्रेमाचा सराव केला पाहिजे
आणि त्या प्रेमाने सर्वांवर प्रेम करा
युद्धे टाळण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे आध्यात्मिक सहकार्य आवश्यक आहे, कारण खऱ्या अध्यात्माशिवाय वैयक्तिक किंवा सार्वत्रिक आनंद नाही. पवित्र सुसंवाद हा सर्व

शारीरिक, आर्थिक, वैवाहिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक .समस्यांवर एकमेव उपाय आहे
देवाच्या जवळ जाण्याने आनंद मिळतो मानवतेने स्वतःला अज्ञानाच्या तुरुंगात कैद केले आहे आणि या अपमानास्पद तुरुंगातून मुक्त होण्याची वेळ आली आहे परिस्थिती काहीही .असो, मन नेहमीच देवाकडे वळवले पाहिजे
.मग तुम्हाला खूप शांती आणि आनंद मिळेल
जे देवाची आस धरतात, त्याचे अस्तित्व त्याला समर्पित करतात, एकमेकांना प्रोत्साहन देतात आणि ज्ञान देतात आणि सतत देवाचे स्मरण करतात तेच या जगात आनंदी असतात आणि .परलोकातील आनंदाचे विजेते असतात
अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट ही देवाच्या मनाने निर्देशित केलेली एक लाटासारखी कंपने आहे. ही बुद्धिमान कंपने म्हणजे पवित्र आत्मा, किंवा विश्वासू आत्मा, ज्याच्याशी प्रार्थना आणि ध्यानाद्वारे संवाद साधता .येतो
तुमच्या आत्म्याच्या शांततेत आणि तुमच्या मानसिक एकाग्रतेच्या कुंडात, अनंत परिपूर्णतेसह प्रेमाच्या .कथेला अंत नाही
पण जर आपण आधी पैशाच्या मागे लागलो तर देव मिळवणे कठीण .आहे
आपण देवाला आपल्या जीवनाचा अविभाज्य भाग बनवले
पाहिजे, आणि मग आपल्याला या जीवनात आवश्यक असलेल्या सर्व .गोष्टी मिळतील
जो कोणी आपल्या हृदयात देवासाठी कायमचे स्थान
निर्माण करतो, देव त्याला पृथ्वी आणि स्वर्गातील चांगल्या गोष्टींचा भरपूर वाटा देईल आणि त्याच्यासमोर ज्ञानाचे सूर्य चमकणारे विस्तृत क्षितिज उघडेल, त्याचे मार्ग .प्रकाशित करेल आणि त्याच्या सभोवतालचा अंधार दूर करेल देव हा शाश्वत प्रेमी आहे, आणि मनुष्याला आनंद नाही, जोपर्यंत तो देवावर प्रेम करतो - किमान - त्याच्या सर्वात प्रिय लोकांवर, कारण देवाशिवाय आपल्याला प्रेमाचे स्वरूप .कळले नसते किंवा त्याची चव चाखता आली नसती

आपण आपल्या मनापासून देवाचा शोध घेण्यासाठी आपल्या इच्छाशक्तीचा वापर करायला आणि आपले मन एकाग्र करायला .शिकले पाहिजे
मानवी कृती इच्छांनुसार ठरतात आणि त्या सवयी त्याला .नेहमीच ते करण्यास भाग पाडतात जे त्याला करायचे नसते खरोखर, माणूस स्वतःचा सर्वात वाईट शत्रू आहे, जरी
त्याला ते कळत नाही. त्याला शांत कसे बसायचे किंवा देवाला वेळ कसा समर्पित करायचा हे माहित नाही, तरीही तो आनंद मिळवण्याची आणि स्वर्गात त्वरित प्रवेश मिळण्याची हमी !देण्याची अपेक्षा करतो
केवळ पुस्तके वाचून किंवा प्रवचने ऐकून पवित्र अनुभव .मिळवता येत नाही
किंवा फक्त चांगली कृत्ये करणे हे सर्व उपयुक्त आहेत, यात काही शंका नाही, पण ते पुरेसे नाहीत देवाशी जोडण्यासाठी काळजीपूर्वक लक्ष केंद्रित करणे आणि खोल .चिंतन करणे आवश्यक आहे
.आयुष्य हे एक मोठे स्वप्न आहे
कल्पना करा! आजपासून दशकांनंतर, आपले अस्तित्व एक
स्वप्न असेल आणि आपण आता जे काही करतो ते त्या स्वप्नाचा .भाग असेल
मानवतेच्या महान व्यक्तिमत्त्वे देखील मानवी चेतनेचे केवळ आकृती बनली आहेत परंतु त्या महान व्यक्तिमत्त्वांनी त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य केले कारण ते सर्वोच्च पातळीवर पोहोचले आणि आत्म्यात जिवंत राहिले, जे काही घडत आहे त्याची स्पष्ट आणि जाणीवपूर्वक जाणीव होती, कारण ते दैवी .चेतनेत एकत्रित आहेत
जो कोणी त्यांच्या कल्पना आणि शिकवणींद्वारे त्यांच्याशी सुसंवाद साधण्याचा प्रयत्न करेल त्याला त्यांची उपस्थिती नक्कीच जाणवेल, त्यांचे आशीर्वाद मिळतील आणि ते त्यांच्याशी प्रत्यक्ष संपर्कात आहेत हे .खोलवर जाणवेल
जीवन हे एक भव्य स्वप्न आहे तरीही, जेव्हा एखादी
व्यक्ती स्वतःच्या शरीराकडे पाहते आणि ते जीवनाने भरलेले आढळते, तेव्हा त्यांना या स्वप्नाच्या वास्तवात दृढ

विश्वास निर्माण होतो. त्यांना असे वाटते की आनंदी .राहण्यासाठी त्यांना ही किंवा ती गोष्ट मिळवावी लागेल पण त्याने कितीही इच्छा पूर्ण केल्या तरी त्यातून त्याला आनंद मिळणार नाही. जितके जास्त इच्छा होतात तितकेच इच्छा अधिक होतात. जर एखाद्याला आराम, शांती आणि आंतरिक समाधानात जगायचे असेल तर इच्छा परिष्कृत केल्या पाहिजेत .आणि जीवन सोपे केले पाहिजे
शास्त्रे म्हणतात की ज्या व्यक्तीच्या इच्छा नेहमीच आतून (त्यांच्या आत्म्याकडे) वाहतात तो उच्च आंतरिक शांतीचा माणूस असतो. यामध्ये, ते समुद्रासारखे असतात, जो कधीही बदलत नाही किंवा कमी होत नाही, परंतु त्यात सतत वाहणाऱ्या पाण्याने भरलेला असतो. परंतु जो व्यक्ती त्यांच्या शांतीच्या जलाशयात इच्छांचे छिद्र निर्माण करतो आणि जीवनावश्यक पाण्याला गळती आणि वाया जाऊ देतो त्याला आध्यात्मिक शांती आणि आंतरिक आनंदाबद्दल काहीही .माहिती नसते
आपल्याला अशा लोकांकडून मार्गदर्शनाची आवश्यकता आहे
जे देवाला ओळखतात, ज्यांच्याकडे त्याच्याशी संवाद साधण्याची आणि त्याची उपस्थिती जाणीवपूर्वक जाणवण्याची .क्षमता आहे
संदेष्ट्यांनी आपल्याला आंतरिक शांतीने देवाचा शोध .घेण्यास सांगितले आहे
आत्म्याच्या एकांतात, जिथे विश्वासू आत्मा आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंद राहतो
.ज्ञानी लोक देखील या कल्पनांना समर्थन देतात
ते सखोल चिंतनाचे महत्त्व अधोरेखित करतात
आत्म्याच्या खोलात असलेल्या उच्च आत्म्याची जाणीव
करून देणे
फक्त इतरांचे ऐकून किंवा पुस्तके वाचून ज्ञान मिळवता येते असे लोकांना वाटावे असे मला वाटत नाही. त्यांनी जे .वाचले आणि ऐकले ते लागू केले पाहिजे
निरर्थक गप्पा मारण्यापेक्षा प्रार्थनास्थळांना
.जाणे चांगले
पण प्रार्थनास्थळांमध्येही, एखाद्याने आपल्या हृदयात .देवाची उपस्थिती स्पर्श केली पाहिजे आणि अनुभवली पाहिजे

भावनिक उद्रेक आणि तर्कशुद्ध विश्लेषण आपल्याला .आपल्या आत्म्याला हवे असलेले दैवी ज्ञान देऊ शकत नाहीत जेव्हा आपण स्वतःला देवाला समर्पित करतो आणि
स्वार्थी इच्छांना निरोप देतो आणि जेव्हा आपल्याला खात्री असते की देव नेहमीच आपल्यासोबत आहे
ते आपल्या आत्म्यात वास करते आणि आपल्याला चांगल्या आणि उदात्त विचारांनी आणि भावनांनी प्रेरित करते. आपल्याला आनंद आणि स्वातंत्र्य मिळेल आणि आपण .आत्म्याच्या क्षितिजावर ज्ञानाचा सूर्योदय पाहू
वाघ बनलेला उंदीर
ऋषी परमहंस योगानंद यांनी सांगितल्याप्रमाणे
फार पूर्वी, एका जंगलात, एका आश्रमात एक पवित्र पुरूष राहत होता जो देवाला ओळखत असे. या धन्य पुरूषाकडे प्रचंड ज्ञान आणि अलौकिक शक्ती होत्या, आणि त्याच्या जवळ एक लहान, .पाळीव उंदीर वगळता कोणीही राहत नव्हते
संतांना भेटण्याची इच्छा असलेल्या अनेक शिष्यांनी
आणि इतरांनी, भयंकर वाघ आणि इतर वन्य प्राण्यांच्या उपस्थिती असूनही, त्यांना भेटण्याचे धाडस केले, त्यांच्या प्रेमामुळे ते आकर्षित झाले. ते फुले आणि फळे अर्पण म्हणून आणत असत. संतांना भेटायला येणारे सर्वजण त्यांच्या आणि उंदराच्या जवळच्या बंधाने आश्चर्यचकित झाले आणि ते .संतांच्या पाळीव उंदराला काही तुकडे टाकत असत
एके दिवशी, शिष्यांचा एक गट त्यांच्या गुरूंना त्यांच्या एकांत निवासस्थानात भेटायला जात असताना, एका मांजरीने एका उंदराचा पाठलाग केला जो ज्ञानी माणसाच्या पायाशी ओरडत संरक्षणासाठी आला. त्याच क्षणी, शिष्यांच्या आश्चर्यचकित डोळ्यांसमोर, संताने घाबरलेल्या उंदराचे एका मोठ्या, भयंकर मांजरीत रूपांतर केले! काही चमत्काराने, उंदीर आता सैरभैर झाला आणि मांजरींमध्ये मुक्तपणे फिरू लागला, कोणताही त्रास न होता. या परिवर्तनामुळे तो खूप आनंदी झाला आणि त्याच्या शांततेत अडथळा आणणारी एकमेव गोष्ट म्हणजे शिष्यांचा कुजबुजणे, ते डोळे मिचकावत त्याच्याकडे बोट दाखवत त्याला उंदरापासून आलेली मांजर .म्हणत होते

काही काळानंतर, तेच शिष्य पुन्हा त्यांच्या गुरूंना भेटायला गेले, आणि लांडग्यांचा एक कळप मांजर-उंदराचा पाठलाग करत होता, जो संतांच्या पायाजवळ मोठ्याने म्याव करत होता आणि संरक्षणाची याचना करत होता. संतांनी त्याला सांगितले, "लांडगा बन". लगेचच, आश्चर्यचकित झालेल्या शिष्यांनी त्यांच्या डोळ्यांसमोर मांजर-उंदराचे लांडग्यात रूपांतर झालेले पाहिले. त्यांच्या शिकारीच्या या क्षणिक रूपांतराने लांडगे देखील आश्चर्यचकित झाले, परंतु ते निराश झाले आणि उपाशी परतले. शेवटी, लांडगा-उंदर इतर लांडग्यांसोबत मुक्तपणे फिरत होता, त्यांच्यासोबत .जेवत होता आणि लहान प्राण्यांकडे पाहत होता
दुसऱ्या एका प्रसंगी, ज्या विद्यार्थ्यांनी आधीचे
दोन चमत्कार पाहिले होते तेच विद्यार्थी त्यांच्या शिक्षकांसोबत धड्याच्या मध्यभागी अभ्यास करत होते. त्यांना एक मोठा बंगाल वाघ लांडग्याच्या उंदराचा पाठलाग करताना पाहून धक्का बसला. तो नेहमीप्रमाणे पूर्ण वेगाने शिक्षकांच्या पायांकडे संरक्षणासाठी धावत होता. शिक्षकांनी पुन्हा एकदा आपल्या चमत्कारिक शक्तींचा वापर करून वाघाला त्याच्या मागावर थांबवले आणि त्याच्या पाळीव लांडग्याला उद्देशून म्हटले, "माझ्या प्रिय उंदीर, या क्षणापासून, मी तुला तुझ्या शत्रूंपासून वाचवत राहणे मूर्खपणाचे आहे." विद्यार्थी शांत होताच, ते हसू लागले आणि एकमेकांना म्हणू लागले, "आनंद! संताच्या भयंकर वाघाकडे "!पहा! संताचे रूपांतर फक्त एका उंदीराने वाघात झाले आहे जसजसा वेळ जात होता तसतसे आश्रमात येणाऱ्यांना
जाणवले की त्या जागेचे रक्षण करणारा भयानक वाघ प्रत्यक्षात फक्त एक लहान उंदीर होता ज्याला शिक्षकांनी वाघाचा दर्जा दिला होता. मोठे विद्यार्थी आश्रमात येणाऱ्या नवीन लोकांना धीर देत असत आणि त्यांना सांगत असत: "वाघाची भीती बाळगू नका, तो खरोखर वाघ नाही तर शिक्षकांनी . "वाघाची प्रतिमा दिलेला उंदीर आहे
हा गुंड उंदीर अखेर सार्वजनिक अपमानाला कंटाळला आणि त्याने स्वतःशी विचार केला: "अरे, जर मी स्वतः संताला मारू ".शकलो तर मी माझ्या दुःखाचे कारण काढून टाकू शकेन

तो विचार त्याच्या मनात येताच, त्याने त्या शहाण्या माणसावर झडप घातली, त्याला मारण्याचा त्याचा हेतू होता. पण तो शहाणा माणूस त्याची वाट पाहत होता, कारण तो त्याच्या विचार प्रक्रियेचे अनुसरण करत होता आणि त्याचे हेतू जाणून होता, म्हणून त्याला त्याच्या आज्ञाभंग करणाऱ्या वाघाच्या मनात काय चालले आहे हे लगेच कळले आणि तो त्याला
. "ओरडून म्हणाला: "तू जसा होतास तसा परत जा
आणि तेच घडले, डोळ्याच्या झटक्यात गर्विष्ठ वाघ
!पुन्हा एकदा घाबरलेल्या उंदरात रूपांतरित झाला प्रत्येकाला दुसऱ्या व्यक्तीपेक्षा जास्त पैसे हवे असतात आणि जेव्हा त्यांना ते मिळतात तेव्हा ते असमाधानी राहतात कारण त्यांना कळते की दुसरा कोणीतरी .त्यांच्यापेक्षा श्रीमंत आहे
लोक स्वतःच्या दुःखाच्या आणि स्वतःच्या इच्छांच्या .निर्मितीच्या चक्रात जगतात
आपल्याकडे जे आहे त्यात आपण समाधानी असले पाहिजे कारण भौतिक गोष्टी आनंद देत नाहीत, परंतु बहुतेकदा एखाद्या व्यक्तीच्या चिंता वाढवतात आणि त्याची चिंता आणि भीती .वाढवतात
देवाकडे जाण्याचा मार्ग हा सर्वात सोपा आणि सोपा
मार्ग आहे, तरीही अनेक धार्मिक विधी आणि औपचारिकता असूनही .फार कमी लोक त्यावर चालतात
आपले हृदय देवाकडे वळवणे आणि आपल्यासाठी जे
सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ आहे ते त्याच्याकडे मागणे .चांगले
खरं तर, देव आपली वाट पाहत आहे कारण तो आपल्याला वाईट
आणि धोक्यापासून दूर ठेवू इच्छितो. तो आपल्याला आपल्या हृदयात आणि मनात त्याच्यासोबत ठेवू इच्छितो कारण या जगातील स्वस्त वस्तू मानवी इच्छा पूर्ण करू शकत नाहीत .किंवा आध्यात्मिक पोकळी भरू शकत नाहीत
त्याला खोलवर काय वाटते
देव आपल्याशी सतत बोलतो, पण त्याचा आवाज फार कमी लोक .ऐकतात
तो शांत आवाज अनेकदा गोंगाट करणाऱ्या विचारांच्या .आणि स्पष्ट इच्छांच्या आवाजाने दबून जातो

पण जेव्हा विचार कमी होतात आणि इच्छा शांत होतात,
तेव्हा आपल्याला देवाचा आवाज स्पष्टपणे ऐकू येतो, जरी तो .शांत आणि मंद असला तरी
खरोखर, देव मानवजातीला मदत करण्यासाठी सर्वकाही करतो; .तो त्यांच्यासाठी दरवाजे उघडतो आणि त्यांचे मार्ग उजळवतो जेणेकरून तो त्याच्या पावलांची ठिकाणे पाहू शकेल, जेणेकरून तो अडखळू नये किंवा त्याचा पाय घसरू नये, परंतु .बहुतेक लोकांना ही वस्तुस्थिती कळत नाही
संपूर्ण जग स्वार्थी, लोभी इच्छांमुळे गोंधळ आणि अराजकतेत अडकले आहे ज्यामुळे युद्धे निर्माण होतात दुसरे .काहीही युद्धे निर्माण करत नाही
जीवनाच्या लढाईत सर्वात मोठा नायक तो असतो जो स्वतःवर .विजय मिळवतो आणि त्याच्या आवडींवर मात करतो
पैसा, प्रसिद्धी, इच्छा आणि या तत्त्वाच्या विरुद्ध असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्या शांती आणि आनंदासाठी .हानिकारक आहेत
जर लोकांनी जीवनाच्या खऱ्या मूल्यांबद्दल नेहमी
.विचार करायला शिकले तर त्यांना ते शोधत असलेला आनंद मिळेल पण ते त्यांच्या हेतूपासून विचलित होतात आणि ऐहिक .इच्छांच्या प्रवाहात वाहून जातात
मी निवडलेल्या मार्गापासून आणि मी स्वतःसाठी स्वीकारलेल्या मार्गापासून कोणताही मोह मला दूर नेऊ शकत .नाही हे मला आढळले आहे
देवाने दिलेल्या शक्तीने मी हजारो लोकांना मोहित करू .शकतो, पण ती कृती माझ्यासाठी हानिकारक असेल
काहीही असो, मी हजारो लोकांना मोहित करू इच्छित नाही .आणि त्यांची मने मोहित करू इच्छित नाही
मला फक्त देवावर दृढपणे रुजलेले प्रामाणिक शिष्य .पहायला आवडतात
जे देवावर प्रेम करतात त्यांना या विचारांचा आस्वाद मिळेल आणि ज्यांचा उत्साह टिकून राहतो त्यांना देवाचे .आशीर्वाद जाणवतील
.या शिकवणींमधून त्याची उपस्थिती स्पष्ट होते

एखाद्या व्यक्तीला देवाची फसवणूक करणे अशक्य आहे कारण तो त्याच्या विचारांच्या मागे असतो आणि त्याच्या .मनात काय चालले आहे आणि त्याला काय हवे आहे हे तो जाणतो जेव्हा तो जगाचा त्याग करतो आणि आध्यात्मिक
.सुसंवादाची इच्छा करतो, तेव्हा देव त्याच्याकडे येईल जेव्हा ती इच्छा इच्छा करणाऱ्याच्या हृदयात रुजते, तेव्हा देव त्या हृदयात येतो आणि ते चांगुलपणा आणि .आशीर्वादांनी भरतो
भौतिक गोष्टी केवळ शांतीची आणि क्षणभंगुर समाधानाची खोटी भावना देतात. एखाद्या व्यक्तीचे जगण्याचा एकमेव खरा उद्देश म्हणजे त्याच्या निर्माणकर्त्याशी सुसंगत राहणे .आणि त्याची कृपा मिळवणे
.तो करार एक शाश्वत करार आणि अटळ करार असला पाहिजे
हे परमेश्वरा, मला शुद्धतेने पारदर्शक बनव म्हणजे मी तुझ्या उपचारात्मक प्रकाशाचे माझ्या आत प्रतिबिंब पाडू .शकेन
चिंतेने थरथरणाऱ्या माझ्या मनाच्या आरशाला शांत कर, .जेणेकरून ते तुझा अनंत चेहरा प्रतिबिंबित करू शकेल माझ्या आत्म्यात श्रद्धेच्या खिडक्या उघडा जेणेकरून .मी तुमच्या शांतीचा सुगंध श्वास घेऊ शकेन
मला आता कळले आहे की जीवनाचा एकमेव उद्देश म्हणजे .देवाला जाणून घेणे
असे लोक आहेत ज्यांना देवाला ओळखणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय आहे यावर कदाचित विश्वास नसेल पण जीवनाचे ध्येय आनंद मिळवणे आहे हे कोणीही नाकारू शकत नाही आणि मी पूर्ण आत्मविश्वासाने आणि खात्रीने म्हणतो की देव हाच अंतिम .आनंद आहे
हे सर्वात मोठे आनंद आहे
ते परिपूर्ण वैश्विक प्रेम आहे. ते शाश्वत आनंद आहे जो त्याच्याशी सुसंगत असलेल्यांच्या आत्म्यांना कधीही सोडत नाही. मग आपण ते अंतिम आनंद मिळविण्याचा प्रयत्न का करू ?नये
दुसरे कोणीही ते आपल्याला देऊ शकत नाही. आपण ते सतत .स्वतःमध्ये जोपासले पाहिजे आणि जोपासले पाहिजे

जग सतत लोकांना त्यांचे सुख देण्याचा प्रयत्न करत
असते, परंतु अशा क्षणभंगुर आनंदांमुळे शेवटी पश्चात्ताप, कटुता आणि पश्चात्ताप होतो. सर्वात भाग्यवान लोक देखील, ज्यांच्याकडे सर्वकाही आहे असे दिसते, ते खरोखर आनंदी नसतील आणि पृथ्वीवरील गोष्टींवर जास्त काळ समाधानी राहणार नाहीत, कारण ते त्यांची खरी तहान भागवत नाहीत किंवा .त्यांची आध्यात्मिक भूक भागवत नाहीत
आपण जितके जास्त बाह्य गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करू .तितके कमी आपल्याला आंतरिक वैभव जाणवेल
जे आपण दैवी आत्म्याच्या शाश्वत आनंदाचा आस्वाद घेऊन .अनुभवू शकतो
आपण जितके जास्त आत वळतो तितके कमी बाह्य अडचणींना
तोंड द्यावे लागते. हे एक सततचे समीकरण आहे, परंतु बहुतेक लोकांना सांसारिक सहवास, ते ज्या समाजात राहतात आणि .अस्वस्थ सवयींच्या प्रभावामुळे हे सत्य कळत नाही
समाज एखाद्या व्यक्तीला खोलवरच्या सत्यांबद्दल विचार करण्याची परवानगी न देता वरवरच्या गोष्टींमध्ये बुडवून .ठेवतो आणि त्यात गुंतवून ठेवतो
काही लोक आध्यात्मिक स्थळांनाही भेट देतात,
त्यांच्या आशीर्वादित वातावरणाचा लाभ घेण्याची खरी इच्छा .नसतानाही
.त्या भेटींमधून त्यांना जवळजवळ काहीही मिळत नाही ज्यांना देव पहायचा आहे त्यांना तो सर्वत्र सापडेल .मानवी सवयी विनाशकारी आणि हानिकारक आहेत
एक क्रूर शिकारी जो नष्ट करतो, नुकसान करतो, नष्ट करतो .आणि संहार करतो
लोकांकडे जे आहे त्यात आनंदी आणि समाधानी कसे राहायचे .हे शिकण्याची वेळ आली आहे
आपल्याला जे मिळेल त्यापेक्षा जास्त आपण कशाचीही
इच्छा करू नये देव उदार आहे; आपल्याला काय हवे आहे हे तो जाणतो आणि योग्य वेळी ते देतो याचा अर्थ असा नाही की आपण कोणतेही प्रयत्न न करता देवावर अवलंबून राहावे - अजिबात नाही याचा अर्थ असा आहे की आपण आपल्या क्षमतेनुसार आपले सर्वोत्तम काम केले पाहिजे आणि बाकीचे देवावर सोपवले

पाहिजे, जो आपल्याला जे आवश्यक आहे आणि जे पात्र आहे .त्यापासून कधीही वंचित ठेवणार नाही
कायमचे आनंदी राहण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे देवाची उपस्थिती अनुभवणे. आपली सर्वोच्च इच्छा देवाला जाणून घेणे आणि त्याच्यासोबत राहण्याचा संकल्प करणे ही .असली पाहिजे
आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये देवाचे स्थान प्रथम आणि सर्वोच्च असले पाहिजे आणि आपण त्याला आपल्या जीवनात सर्वात मजबूत आणि सर्वात दृढपणे स्थापित केलेला .आधारस्तंभ मानला पाहिजे
देव, त्याच्या पूर्ण दयेने
.तो आपल्याला आनंद आणि प्रेरणा देतो
आणि ते आपल्याला खरे जीवन देते
खरे ज्ञान
आणि खरा आनंद
खरी समज
आपल्या आयुष्यातील सर्व वैविध्यपूर्ण अनुभव
पण देवाचे वैभव प्रकट होत नाही
आत्म्याला जाणवणाऱ्या आध्यात्मिक शांतीशिवाय
आणि त्याच्याशी सुसंगत होण्याच्या गंभीर प्रयत्नात तिथे आपण सत्याच्या समोरासमोर उभे आहोत
.परदेशात, भ्रम अत्यंत मजबूत असतात
खूप कमी लोक यापासून मुक्त होऊ शकतात
बाह्य वातावरणाचा प्रभाव
जग त्याच्या अंतहीन गुंतागुंतींसह चालू आहे
आणि त्याचे असंख्य अनुभव
.जीवनाच्या देखाव्यामागे देवाचा आवाज असतो
.तो नेहमी आपल्याला फोन करतो आणि आपल्याशी बोलतो फुले आणि पवित्र ग्रंथांद्वारे
आपल्या विवेकापासून
आणि सर्व सुंदर गोष्टींमधून
.जे जीवन जगण्यासारखे बनवते
आकाशातील कोकिळा

मी तुझी कोकिळा आहे, तुझ्या वैश्विक उपस्थितीच्या स्वर्गात चढणारी, तुझ्या सत्याच्या पावसाच्या थेंबांच्या .सतत शोधात
मी तुम्हाला खोल आत्मविश्वासाने प्रार्थना केली आहे
.की शांततेच्या कठोर ढगांमधून तुमच्या दयेचा वर्षाव करा आणि अत्यंत तहानलेला असल्याने, तुमच्याबद्दलच्या माझ्या जाणीवेचा प्रत्येक पवित्र मुद्दा मी उत्सुकतेने .स्वीकारला
अरे, माझ्या आत आणि माझ्या सभोवताल तुझी उपस्थिती !अनुभवण्याची मला किती इच्छा होती
जेव्हा तुझ्या स्पर्शाने माझा जळणारा आत्मा आणि तळमळ आणि तळमळीने पेटलेले माझे अस्तित्व थंड झाले तेव्हाच माझी जुनी तहान भागली. निराशा आणि निराशेचा काळ निघून गेला आहे आणि तुझ्या शांतीच्या मुसळधार पावसाने माझ्या त्रासांचा .कोरडेपणा नाहीसा झाला आहे
आणि आता मी शांतपणे उडतो आणि भरारी घेतो, समाधानाची
.आणि समाधानाची गाणी गातो
मी तुझी कोकिळा आहे जी फक्त तुझ्या अस्तित्वाच्या .उंचीवरून अविरत वाहणाऱ्या सांत्वनाचे पाणी पिते वैयक्तिक, औद्योगिक आणि राजकीय स्वार्थ, एका वंशाच्या दुसऱ्या वंशापेक्षा श्रेष्ठत्वाच्या भ्रमाने प्रेरित झालेल्या भावना आणि श्रद्धा आणि सिद्धांतांमध्ये होणारी देवाणघेवाण यामुळे लोक आणि वंशांमध्ये फूट आणि दुरावा निर्माण झाला आहे आणि युद्धांनी पृथ्वीचे तुकडे झाले आहेत. परिणामी, आर्थिक विनाश, आध्यात्मिक अज्ञान आणि .सामूहिक दुःख होत आहे
यशस्वी लोकांच्या जीवनात आपल्याला दिसून येणारे आध्यात्मिक गुण, भौतिक कार्यक्षमता आणि उदात्त मानवी गुण यांचे संयोजन विकसित करणे हे आनंदी जीवनाचे सार आहे आणि .त्यातून सर्वोत्तम मानव निर्माण होतील
कधीही, कुठेही
आपण सुदृढ विचारसरणी, चांगले वर्तन आणि इतरांबद्दल
.खरी भावनिक सहानुभूती या आदर्शांचा अवलंब केला पाहिजे खरंच, मानवतेला न्याय, करुणा आणि भौतिक पैलूंच्या .समान आणि संतुलित विकासाद्वारे उन्नत केले जाते

त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचे बौद्धिक, आध्यात्मिक आणि नैतिक पैलू
सर्व मानवजातीचे अंतिम ध्येय म्हणजे शांती, समाधान, .सुरक्षा, ज्ञान आणि अमरत्व प्राप्त करणे
आणि आपल्यामध्ये लपलेल्या परिपूर्णतेच्या या .आकांक्षेत देवाची प्रतिमा आहे
ही आशीर्वादित प्रतिमा अशा मानवांद्वारे स्वतःला
प्रकट करण्याचा प्रयत्न करते जे त्यांच्या उच्च .स्वभावाशी सुसंगत आहेत
बहुलवाद हा निसर्गाचा नियम आहे आणि एकता परम सत्याकडे .घेऊन जाते
वेगळेपणा आणि विभाजनामुळे, जग युद्धे आणि मृत्यूच्या आगीवर वेदना आणि दुःखाने उकळत्या आणि बुडबुड्याच्या .भांड्यात बदलते
आदर्श जीवन जे हृदयांना एकत्र करते, आत्म्यांना जवळ
आणते आणि त्यांना सत्याशी जोडते
.तो आनंद, शांती आणि शाश्वततेचा मार्ग आहे
देवाशिवाय दुसरे काहीही आपल्याला समाधान देऊ शकत
.नाही आणि आपल्या डोळ्यांतील दुःखाचे अश्रू पुसू शकत नाही मानवी आत्मा हा संपूर्णापासून वेगळा भाग आहे आणि संपूर्ण होण्यासाठी त्याला संपूर्णाकडे परत जावे लागते. आनंदाचा आपला शोध आपल्याला सर्व आनंदाचा स्रोत असलेल्या .देवाकडे घेऊन जाईल
ज्ञानाची आपली तहान दैवी ज्ञानाच्या झऱ्यांपासून भागवली पाहिजे. आपली शांती तेव्हाच पूर्ण होईल जेव्हा ती .देवाच्या अवर्णनीय शांतीशी एकरूप होईल
आपल्या अस्तित्वाला शाश्वत होण्यासाठी देवाच्या अस्तित्वाची आवश्यकता आहे आणि आपली जाणीव वैश्विक जाणीवेला स्पर्श करून तिच्याशी एकरूप झाल्यावर ती सतत विस्तारत आणि रुंद होत जाईल. आपला आनंद अमर्याद असेल आणि .तो दैवी आनंदाशी जोडला गेल्यावर लाखो पटीने वाढेल लोभाने मारलेले पोट
एकदा, एका शहाण्या माणसाने एका खादाड माणसासोबत
जेवले, आणि तो शहाणा म्हणाला: "मला हे चांगले जेवण खूप "आवडते

पण त्याने जास्त खाल्ले नाही. त्या खादाड माणसाबद्दल बोलायचे झाले तर, त्याने आयुष्यात कधीही इतके चविष्ट जेवण .चाखले नव्हते
तो पोट भरेपर्यंत खात राहिला आणि अति खाल्ल्याने
.त्याचा मृत्यू झाला. तुमचे आयुष्य दीर्घायुष्य असो शहाणा, इच्छाशक्ती असलेला माणूस अन्नाचा आस्वाद घेत
असे, पण खादाडपणाचा नाश करणाऱ्या इंद्रिय आसक्तीशिवाय. शहाणा माणूस त्याच्या आत्म्याचे पोषण करणाऱ्या आणि त्याच्या शरीराच्या पेशींना बळ देणाऱ्या पारदर्शक आध्यात्मिक उर्जेशी सुसंगत होता आणि जेव्हा तो जेवत असे तेव्हा तो ते मर्यादित प्रमाणात करत असे जेणेकरून वैश्विक उर्जेच्या प्रवाहात अडथळा येऊ नये किंवा अडथळा येऊ नये, जी त्याला जाणीवपूर्वक माहित होती की त्याच्यापर्यंत पोहोचत .आहे
आध्यात्मिक जीवन जगण्यासाठी सर्वस्व सोडून कठोर जीवन जगणे आवश्यक नाही, परंतु हे लक्षात ठेवणे आवश्यक आहे की .माणूस केवळ भाकरीने जगत नाही
प्रेमाचे स्वर्ग आणि आनंदाचे स्वर्ग
तुझ्या धन्य प्रकाशाच्या तेजात, मी माझ्या आत्म्याची .प्रार्थना करतो
आणि मी तुम्हाला माझ्या हृदयाचे नम्र अर्पण .स्वीकारण्याची विनंती करतो
.अंधाराच्या भुतांना माझ्यापासून दूर ठेव
.स्वर्गाच्या नजरेतून माझ्याकडे पहा
माझ्या हृदयाच्या आणि भावनांच्या बाहेरून
.मंदिरात मला तुझ्यावरचे माझे प्रेम दाखव
.मला आशीर्वाद द्या जेणेकरून मी चांगले पाहू शकेन
.मी चांगल्या गोष्टींचा विचार करतो
आणि चांगल्या आणि सद्गुणी लोकांशी मैत्री करा
आणि जेणेकरून मी तुमच्यावर चिंतन करू शकेन
हे तू जो सर्व चांगुलपणा आणि धार्मिकतेचा स्रोत आहेस तुझ्या कृपेने, मला माझ्या आत्म्याच्या पवित्र .स्थानातून बाहेर काढले जाईल
सर्व भिन्न विचार

आणि मी माझ्या आतल्या तुझ्या आशीर्वादित उपस्थितीने .प्रतिध्वनीत होतो
?मला आनंदाच्या स्वर्गात राहता येईल का
उदात्त आणि उदात्त विचार माझ्या मनात येतात
.तुझ्या आनंदाच्या सुगंधाने मला शिंपडा
.तुझे पवित्र प्रेम मला नेहमीच व्यापून टाको
मला आशीर्वाद द्या जेणेकरून मी प्रेमाच्या स्वर्गात .राहू शकेन
तुमच्या दैवी उपस्थितीचा आनंद घेत आहे
आणि तुमची स्वर्गीय शांती
आणि जेणेकरून मला कळेल की मी एक अमर आत्मा आहे
.आणि मी तुझ्या प्रकाशाने जगतो
.आणि मी तुमच्या आशीर्वादाने जगतो
माझा प्रिय देव
पहाटेच्या बागेतून
.मी तुझ्यासाठी प्रकाशाची फुले निवडेन
ते एक नम्र अर्पण म्हणून अर्पण करणे तुमच्या पायावर
माझ्या प्रेमाचा तारा तुझ्यावर चमकू दे ते वाढत्या शक्तीने पुढे सरकते आश्चर्याच्या वातावरणातून
आणि तुला विसरणे
आणि तो त्याचा अंधार दूर करतो
.मला विसरू नकोस
जरी मी तुला विसरलो तरी
मला लक्षात ठेवा
जरी मी तुमचा उल्लेख केला नाही तरी
.देव माझ्या आयुष्यातील सर्वात मौल्यवान गोष्ट आहे .तो माझ्या विवेकावर सर्वोच्च राज्य करतो
आणि शहाणपणाचे शब्द मला प्रेरणा देतात
.तो मला योग्य मार्गावर नेतो
मी कोणता स्वीकारावा
संतुलित जीवन
जे सर्व दैवी आणि नैसर्गिक नियम विचारात घेते .हे क्रियाकलाप आणि शांतता एकत्र करते

.ते आनंद आणते आणि मानवी नशिब पूर्ण करते
.अंधारात दागिन्यांनी भरलेले घर दिसत नाही
.त्यामुळे, दैवी उपस्थिती जाणवू शकत नाही
जोपर्यंत अज्ञानाची रात्र चालू आहे तोपर्यंत
जर देवाबद्दलची आपली समज वास्तविक नसेल तर
जेणेकरून त्याशिवाय आपण आपली दैनंदिन कामे पूर्ण करू .शकत नाही
स्पष्टपणे, आम्हाला देव आणि जीवन यांच्यात कोणताही .संबंध जाणवला नाही
जेव्हा आपल्याकडे महत्त्वाकांक्षा असते आणि आपण इतरांची सेवा करण्याच्या कल्पनेने ते धारण करतो
आपण इतरांना मदत करून स्वतःला मदत करतो
!अरे देवा
महत्वाच्या सूर्यप्रकाशाच्या प्रसारासह
मी गरीब आणि विस्थापितांच्या हृदयात आशेचे किरण .पसरवीन
दृढनिश्चय आणि आत्मविश्वासाचे दिवे लावा
ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात जेव्हा आपल्याला कळते की जीवन हे शिकण्याची आणि कर्तव्ये पार पाडण्याची शाळा आहे
त्याच वेळी, ते एक क्षणभंगुर स्वप्न आहे
मग आपल्याला कळेल की देव आपल्यासोबत आहे
जीवन सेवेवर आधारित असले पाहिजे
त्या उदात्त ध्येयाशिवाय
देवाने माणसाला दिलेले मन साध्य होणार नाही
ज्या उद्देशाने ते तयार केले गेले
देवाला समर्पित केल्याने व्यक्तीला त्यांची सर्व .कामे पूर्ण करता येतात
आनंद आणि देवाप्रती कृतज्ञतेच्या भावनेने
.केवळ शरणागती पत्करूनच आपल्याला शांती मिळू शकते
.मी सर्व बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणा जाळून टाकीन डिझाइनच्या आगीत
कारण जोपर्यंत मी त्या कमकुवतपणापासून मुक्त होत नाही तोपर्यंत
.मी दिव्य ज्योत पाहू शकणार नाही

!अरे देवा
आज मी विशिष्ट गोष्टी साध्य करण्याचा दृढनिश्चय करेन .मग मी जे योजले होते ते मी करतो
.मी प्रथम खात्री करेन की माझा हेतू बरोबर आहे
.आणि मग मला तुमची ताकद जाणवेल
आणि तुमच्या मदतीने आणि आशीर्वादाने, मी जे करण्याचा .विचार करतो ते पूर्ण करेन
कुजबुज आणि वारा
गुरु परमहंस योगानंद
अनुवाद: महमूद अब्बास मसूद
छोटासा अहंकार कदाचित गर्वाने आणि अहंकाराने इकडे तिकडे फिरत असेल: मी तू आहेस!
पण मी माझ्या खऱ्या आत्म्याला जाणून घेण्याचा
प्रयत्न करेन, जे दयाळूपणा आणि नम्रतेच्या सर्व प्रकारच्या फुलांनी सुगंधित आहे.
हे देवा, माझी खरी ओळख मला दाखव आणि मला तुझे माझ्या खोलात कुजबुजणे ऐकू दे, ते म्हणत: मी तुझे उदाहरण आहे आणि तू माझी प्रतिमा आहेस!
रात्रीच्या स्वप्नांच्या बागेत
माझ्या रात्रीच्या स्वप्नांच्या बागेत, अनेक
फुले उमलतात: माझ्या कल्पनेची दुर्मिळ फुले तिथे, जिथे उबदार ग्रहांचा प्रकाश चमकतो, तिथे पृथ्वीवरील आशांच्या कळ्या फुलतात, पूर्णता आणि समाधानाच्या तेजस्वी पाकळ्या पसरवतात.
त्या स्वप्नांच्या तेजात, मी विसरलेल्या प्रिय चेहऱ्यांचे भूत आणि बेशुद्धीच्या मातीत खूप पूर्वी गाडलेल्या प्रेमळ भावनांच्या अप्सरा पाहतो - सर्व चमकणाऱ्या वस्त्रांमध्ये उठतात आणि स्वप्नांच्या देवदूतांच्या आवाहनाला प्रतिसाद म्हणून, मी सर्व भूतकाळातील संकटांचे पुनरुत्थान पाहतो.
प्रभु, स्वप्नांच्या देशात रात्रीच्या भेटी देऊन
तू आम्हाला आमचे दैनंदिन त्रास विसरण्याचे स्वातंत्र्य दिले आहेस. आम्हाला तुझ्याकडे जागे होण्यास आणि मानवी दुःखांपासून कायमचे सुटण्यास मदत कर.

तू माझ्या परतण्याची वाट पाहत आहेस.
हे दैवी आश्रय! मी जीवनाच्या समुद्रात वाहून गेलो आहे, प्रतिकूलतेच्या वादळांनी तेथून हादरलो आहे, आनंदाच्या लाटांवर तरंगत आहे किंवा कधीकधी दुःखाच्या खोल पाण्यात बुडत आहे, मी तुझ्या अलौकिक, अलौकिक किनाऱ्यावर पोहोचून या द्वैतातून बाहेर पडण्याची तळमळ करतो. माझ्या प्रार्थनेच्या प्रत्येक उसासासह, मी माझा एकमेव आश्रय असलेल्या तुझ्या अधिकाधिक जवळ येतो.
मी प्रयत्न करणे थांबवणार नाही कारण मला माहित आहे
की तुम्ही माझ्या आगमनासाठी उत्सुक आहात आणि माझ्या परतण्याची आतुरता बाळगता!
स्वर्गातील पक्षी
मी स्वर्गातील पक्षी आहे: तुमच्या आशीर्वादित हातांनी बनवलेला स्वर्गातील पक्षी.
तिने मला शोभा आणि उत्कृष्ट रंगांनी सजवले: कोमलतेच्या खाली आणि आध्यात्मिक बहराच्या सोनेरी पंखांनी
मी आनंदाच्या स्वर्गाच्या शोधात जीवनाच्या उदास, कुरूप वातावरणात उंच भरारी घेतली आणि माझे तेजस्वी पंख निराशेच्या काळ्या डागांनी रंगले होते.
ये, माझ्या देवा, आणि तुझ्या स्वर्गातील पक्ष्याला ज्ञानाच्या किरणांनी आणि शांतीच्या शुद्ध, गोड पाण्याने धुवा.
दैवी शिल्पकार
माझ्या हृदयाच्या प्रत्येक ठोक्याला माझ्या तुझ्यावरील शाश्वत प्रेमाच्या कवितेत एक नवीन शब्द असू दे.
माझ्या ओठांमधून निघणारा प्रत्येक आवाज तुझ्या पवित्र वाणीतील आशीर्वादित स्पंदने निर्माण करो. माझ्या प्रत्येक विचारात तुमच्या उपस्थितीचा आनंद भरून जावो.
माझ्या इच्छेला तुमच्या दैवी चैतन्याने भारित करा. माझे सर्व विचार, भाव आणि आकांक्षा तुझ्या कृपेने सजव.

हे परमपवित्र दैवी शिल्पकार, माझ्या जीवनाला तुला योग्य वाटेल तसे, तुझ्या अद्वितीय रचनेनुसार आकार दे. तू माझा रक्षक आहेस.
परमेश्वरा, मला अशुद्ध आत्म्यांमध्ये क्रोध आणि उत्कटतेच्या प्राण्यांना जागृत न करण्यास मदत कर, पण जर त्यांनी माझ्यावर हल्ला केला तर मी माझ्या आत्म्यात असलेल्या तुझ्या संरक्षणाच्या खडकाळ गुहेत आश्रय घेईन. हे दैवी रक्षक! तुझ्याशिवाय, मला सर्वात अभेद्य
मानवी किल्ल्यातही सुरक्षितता किंवा सुरक्षा मिळणार नाही. संकटाच्या स्फोटक प्रक्षेपणांपासून माझे संरक्षक आवरण आणि माझी स्थिर ढाल हो आणि मला आशीर्वाद द्या की मी पवित्र शस्त्रक्रियेद्वारे जीवनातील जखमा आणि श्रापनेलने ग्रस्त असलेल्या सर्वांना बरे करू शकेन.
पवित्र परमानंद
जेव्हा तुमचे अनुयायी प्रार्थनेत असतात, तेव्हा मी त्यांच्या डोळ्यांतून पवित्र परमानंदाचे किरण गोळा करतो आणि माझ्या तहानलेल्या विचारांना ताजेतवाने पेय देण्यासाठी त्यांना माझ्या आध्यात्मिक उत्साहात मिसळतो; जेणेकरून ते शांत होईपर्यंत पितील आणि त्यांच्या वेदना आणि भीती नाहीशा होतील.
आणि ज्यांना सांत्वन आणि सांत्वन हवे आहे त्यांना
मी हे जादुई पेय पारदर्शक कपांमध्ये, मनापासून प्रामाणिकपणा आणि चांगल्या हेतूने अर्पण करतो.
हे पवित्र अमृत पिणाऱ्या प्रत्येकाला कायमचा आनंद मिळो, त्यांचे त्रास विसरून जावो आणि त्यांचे दुःख नाहीसे होवो!
संकटांच्या भट्टीत मला शुद्ध कर.
माझ्या आयुष्यातील कच्चा धातू संकटांच्या आणि परीक्षांच्या भट्टीत वितळला जातो आणि सर्व खोटेपणा पवित्र अनुभवांच्या आणि महत्त्वाकांक्षांच्या आगीत शुद्ध केला जातो.
दैवी निर्माणकर्त्या, मला मानवी दुर्बलतेपासून मुक्त करा आणि मला लोखंडासारखी दृढ इच्छाशक्ती आणि कठोर पोलादासारखा आध्यात्मिक दृढनिश्चय द्या. माझ्या

शुद्ध साराला आत्म-शिस्त आणि खऱ्या दृढनिश्चयाच्या प्रभावी साधनांमध्ये रूपांतरित करण्यास मला मदत करा. आणि मानसिक संतुलनाच्या तलवारीने, मी माझ्या
अंतर्गत शत्रूंचा - माझ्या भयंकर सवयींचा - नाश करीन जे माझी वाट पाहत आहेत आणि मला सतत तुमच्याबद्दल विचार करण्यापासून रोखण्याचा प्रयत्न करतात.
माझा सूर्य आणि माझा चंद्र हो.
हे परमेश्वरा, माझ्या सुखी यशाच्या दिवसांत मार्गदर्शन करण्यासाठी तुझ्या ज्ञानाचे किरण पाठव आणि माझ्या दुःखाच्या काळ्या रात्रींमध्ये माझे मार्ग उजळवण्यासाठी तुझ्या दयाळू चंद्राचा प्रकाश पाठव. माझ्याकडे ये.
जेव्हा तुझे आशीर्वादित नाव उच्चारल्याने माझ्या अज्ञानाच्या काठावर अश्रूंचा पूर येईल आणि माझे हृदय ओले होईल तेव्हा त्या दिवसाची पहाट उजाडेल का?
मग, माझ्या गोळा झालेल्या अश्रूंच्या तळ्यात,
पवित्र ज्ञानाचे लिली फुटतील आणि त्यांचा प्रकाश माझा अंधार अनंतकाळासाठी दूर करेल.
हे सर्व अस्तित्वात व्यापलेल्या वैश्विक आई, माझ्याकडे या, कारण तुमच्या सर्वव्यापी दया आणि तुमच्या असीम करुणेशिवाय माझे दुःख आणि अंधकार काहीही दूर करू शकत नाही.
अतूट बंध
प्रभु, मला आंतरिक शांती आणि जगाच्या कोलाहलात तुझ्याशी एकरूपता शोधायला शिकव. मी शांततेने वेढलेला आहे की आवाजाने वेढलेला आहे हे महत्त्वाचे नाही, जोपर्यंत मला सर्वत्र आणि सर्व वेळी तुझी सर्वव्यापी उपस्थिती जाणवते.
तर मला माझे काम आनंदाने करू द्या.
तुम्ही अथक परिश्रम करता आणि लाखो आनंदी हृदयांना हास्य आणता. मला आशीर्वाद द्या की मी तुमच्यासारखेच जीवनाच्या कारखान्यात काम करत असताना एक अविस्मरणीय हास्य बाळगू शकेन.
माझ्या दैनंदिन कामांच्या नदीवर तुमच्या
शक्तीच्या लाटा नेहमीच नाचत राहोत.

दैवी आई, ज्याप्रमाणे तुला अणू, फुले आणि विश्वांची रचना करायला आवडते, त्याचप्रमाणे मला संतुलित मन आणि समाधानी आत्म्याने काम करण्याचे आणि निर्मितीचे रहस्य शिकव.
मानसिक, मानसिक आणि शारीरिक उपचार
हे वैश्विक आत्म्या, तुमच्या वैश्विक उर्जेने शरीराला भारित करून बरे करण्यास, मनाला प्रसन्नतेने आणि मानसिक एकाग्रतेने बरे करण्यास आणि सर्व कारणांच्या मूळ कारणापासून - अज्ञानापासून - आत्म्याला बरे करण्यास आम्हाला मदत करा - सर्वात प्रभावी औषध वापरून: देवाचे दररोज पवित्र ध्यान.
उपचारांची पुष्टी
हे दैवी आत्म्या, तू माझे शरीर निर्माण केलेस, आणि म्हणूनच ते निरोगी आणि निरोगी आहे कारण तू त्यात उपस्थित आहेस. तू स्वतः परिपूर्ण आहेस आणि मी तुझ्या प्रतिमेत निर्माण झालो आहे; म्हणून, मी बरा आहे आणि सर्वोत्तम परिस्थितीत आहे!
इतरांच्या उपचारांसाठी पुष्टीकरण
तुम्ही देवाची प्रतिमा आहात आणि त्याचे शाश्वत चैतन्य तुमच्या शरीराच्या प्रत्येक पेशी आणि ऊतींमध्ये पसरलेले आहे. तुमचे संपूर्ण अस्तित्व त्याच्या दिव्य उपस्थितीने स्पंदित होते; त्याच्या कृपेने तुम्ही निरोगी आहात.
माझ्या जहाजाचा कॅप्टन हो.
हे परमेश्वरा, माझ्या दैनंदिन कामांच्या जहाजाचा कर्णधार हो आणि त्याला तुझ्या पवित्र किनाऱ्यावर घेऊन जा, जो थकलेल्यांसाठी सुरक्षित आश्रय आणि विश्रांती आहे.
चुकीच्या मूर्खपणाच्या आगी
चुकांच्या रात्री, आपण भ्रामक इंद्रियसुखाच्या मृगजळाचा पाठलाग केला; आणि आध्यात्मिक प्रगतीच्या मार्गापासून दूर जाताना, आपण निराशेच्या आणि नुकसानाच्या दलदलीत अडकलो.
हे प्रभू, तू जो सदैव जागरूक आणि लक्ष देणारा आहेस, वासना आणि भ्रमांच्या उथळ पाण्यावर वाहणाऱ्या

मूर्खतेच्या ज्वालाला आम्हाला नीच सुखांच्या चिखलात आणि पाशात अडकवू देऊ नकोस.
आम्ही तुमची मुले आहोत, आमच्या स्वर्गीय घरापर्यंत पोहोचण्याची आकांक्षा बाळगतो. आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीच्या अंतर्गत प्रकाशाचे अनुसरण करून आमचे ध्येय साध्य करू शकू, जो तुमचा पवित्र दिवा आहे, जो आम्हाला तुमच्या आशीर्वादित किनाऱ्याकडे जाण्यासाठी मार्गदर्शन करतो आणि बोलावतो! मी तुझा आवाज ऐकला.
बऱ्याच आयुष्यात मी तुमचा सौम्य कुजबुज ऐकला आहे:
घरी या!
पण ते निरर्थक इच्छांच्या आवाजात नाहीसे झाले आणि नाहीसे झाले
मी इच्छांच्या गर्दीच्या रांगा सोडून दिल्या आहेत आणि मी तुम्हाला माझ्या हृदयातील कुमारी निवासस्थानात आमंत्रित करेन.
जेव्हा मी तुझे ध्यान करायला बसेन, तेव्हा माझ्या आठवणीच्या कोपऱ्यात अजूनही लपलेल्या पार्थिव प्रलोभनांना तू दूर करशील का?
माझ्या आत्म्याच्या शांततेत, मी तुमचा आशीर्वादित आवाज ऐकण्यासाठी मनापासून आतुर आहे.
स्मारक मेणबत्ती
मी कदाचित माझा मार्ग चुकवून अंधाराच्या वाटेवर
आणि अंधाऱ्या चक्रव्यूहात भटकू शकेन, पण हे वैश्विक आई, तुझ्यासाठी आठवणीची पातळ मेणबत्ती जपून ठेव जेणेकरून शंका आणि अनिश्चिततेचे वारे ती विझवू नयेत.
मी सर्व ऐहिक गोष्टी मागितल्या आहेत आणि शेवटी मला कळले की मला फक्त तुझीच आस आहे, आई! ये आणि मला कधीही सोडून जाऊ नकोस!
तुमच्या प्रकाशापुढे अंधार नाहीसा होतो
हे दिव्य गुरु, मला हे लक्षात येऊ द्या की माझ्या अज्ञानाचा अंधार जरी काळाएवढा जुना असला तरी, तुमच्या प्रकाशाच्या उदयाबरोबर तो अंधार असा नाहीसा होईल की जणू तो कधीच अस्तित्वात नव्हता!
माझ्या आयुष्याची बासरी वाजवा.

हे प्रेमळ परमेश्वरा, माझ्या हातांनी तुझ्या मुलांना मदत कर.
माझ्या आवाजात बोला आणि इतरांना प्रेरणा देण्यासाठी माझ्या मनाचा वापर करा.
माझ्या श्वासाने श्वास घ्या, कारण माझ्या जीवनाच्या बासरीवर तुमचे शाश्वत संगीत वाजवण्यास सक्षम फक्त तूच आहेस.
मी तुझ्या वैश्विक अग्नीतून निघालेली एक ठिणगी
आहे.
सृष्टीच्या सुरुवातीला, जेव्हा तुमच्या ज्वलंत छातीतून सृष्टीच्या ठिणग्या उडत होत्या, तेव्हा मी तुमच्या जगाच्या उदयाची सुवार्ता घोषित करणाऱ्या ग्रहांच्या प्रकाशांच्या गायनासोबत गायले.
मी तुझ्या ग्रहांच्या अग्नीतून निघालेली एक शाश्वत ठिणगी आहे.
हे प्रेमळ आणि धीरवान दैवी हृदय! ध्यानाद्वारे आपल्यातील स्नेह आणि सहवासाचा करार नूतनीकरण करण्यास मला मदत करा. मला हे लक्षात येऊ द्या की पवित्र विस्ताराकडे जाणाऱ्या माझ्या आशीर्वादित प्रवासात - जीवनानंतर जीवन - तुम्ही आणि माझे आध्यात्मिक मार्गदर्शक माझे शाश्वत आणि चिरंतन मित्र आहात आणि नेहमीच राहाल.
आनंदाची जाणीव

अर्थात, जेव्हा मी म्हणतो की देव आनंद आहे, तेव्हा
माझा अर्थ असा आहे की तो कायमचा उपस्थित आहे आणि त्याच्या स्वतःच्या धन्य अस्तित्वाची जाणीवपूर्वक जाणीव आहे आणि जेव्हा आपण शाश्वत आनंद किंवा दैवी उपस्थिती अनुभवण्याची इच्छा करतो, तेव्हा आपल्याला निश्चितच एक शाश्वत, अपरिवर्तनीय अस्तित्व आणि त्या आनंदाची सतत जाणीव किंवा भावना हवी असते.
आपण मागील व्याख्यानांमध्ये तर्कशुद्ध युक्तिवादाद्वारे हे दाखवून दिले आहे की आपण सर्वजण - सर्वोच्च ते कनिष्ठापर्यंत - आनंद शोधतो आणि लोकांच्या

कृती आणि हेतूंचा विचार करताना ही बाब एक स्वीकारलेली वस्तुस्थिती बनली आहे.
चला या युक्तिवादाचे थोडेसे पुनर्लेखन करूया: समजा
एक उच्च व्यक्ती आपल्याकडे येऊन पृथ्वीवरील सर्व लोकांना म्हणेल, "हे मानवांनो, मी तुम्हाला शाश्वत अस्तित्वासह शाश्वत दुःख आणि अंतहीन वेदना देईन, तुम्ही त्या स्वीकाराल का?" अर्थात, कोणीही अशी ऑफर स्वीकारणार नाही, कारण प्रत्येकाला शाश्वत अस्तित्वासह शाश्वत आनंद हवा असतो. मानवी प्रेरणांकडे पाहिल्यास असे दिसून येते की प्रत्येक मानवाला आनंद मिळवण्याची इच्छा असते. त्याचप्रमाणे, कोणीही विनाश किंवा आत्म-नाश इच्छित नाही, कारण त्यांच्या केवळ सूचना देखील दहशत आणि भय निर्माण करतात प्रत्येकाला कायमस्वरूपी अस्तित्व हवे असते, परंतु जर त्या अस्तित्वाची जाणीव किंवा जाणीव नसलेले शाश्वत अस्तित्व दिले गेले तर आपण ते नाकारू कोणालाही अवचेतन अस्तित्व नको आहे आपण सर्वजण अंतहीन जाणीवपूर्वक अस्तित्व इच्छितो.
आता, देव म्हणजे काय? जर देव आनंद किंवा परम
आनंदाशिवाय दुसरे काही असते, जर त्याच्याशी संवाद साधल्याने आपल्याला आनंद मिळत नसता, किंवा जर त्यामुळे आपले दुःख कमी होत नसता, तर आपण त्याची इच्छा करणार नाही, किंवा आपण त्याच्याकडे वळणार नाही. जर देव आपल्यासाठी निरुपयोगी असतो, तर आपण त्याच्या जवळ जाण्याची पर्वा करत नाही. जो आपल्याला अज्ञात राहतो, ज्याची उपस्थिती आपण स्वतःमध्ये किंवा आपल्या जीवनाच्या काही पैलूंमध्ये अनुभवू शकत नाही अशा परमेश्वराची कल्पना किती चांगली आहे?
देवाबद्दलची आपली मानसिक संकल्पना काहीही असो, जसे
की: (तो सर्वोच्च आहे किंवा तो आपल्या आत आणि आपल्याभोवती अस्तित्वात आहे), ती संकल्पना अस्पष्टता आणि गूढतेने वेढलेली आणि लपलेली राहते जोपर्यंत आपल्याला त्याचे अस्तित्व जाणवत नाही.
देवाबद्दलच्या आपल्या समजुतीतील आणि त्याच्या अनुभवातील या गोंधळामुळे आणि अस्पष्टतेमुळे, आपण त्याचे आपल्यासाठी महत्त्व आणि धर्मासाठी त्याचे व्यावहारिक

मूल्य समजून घेण्यास असमर्थ ठरतो. हा अस्पष्ट दृष्टिकोन आपल्यामध्ये पुरेशी खात्री निर्माण करण्यात अपयशी ठरतो आणि म्हणूनच तो आपले जीवन बदलत नाही किंवा आपल्या वर्तनावर मूर्त प्रभाव पाडत नाही किंवा तो आपल्याला देवाला जाणून घेण्यासाठी आवश्यक प्रयत्न करण्यास प्रेरित करत नाही.
आणि जागतिक धर्म देवाबद्दल काय म्हणतो? ते म्हणते की देवाच्या अस्तित्वाचा पुरावा आपल्या आत आहे. हा एक आंतरिक अनुभव आहे. तुमच्या आयुष्यात, प्रार्थनेत किंवा विनवणीत, तुम्हाला असे वाटले की शारीरिक मर्यादा आणि अडथळे नाहीसे झाले आहेत किंवा जवळजवळ संपले आहेत, आणि तुमच्या मनात प्रेम आणि द्वेष, आनंद आणि वेदना सर्व कमी झाले आहेत आणि तुमच्या हृदयातून शुद्ध आनंद आणि शांती वाहत आहे आणि तुम्ही कोणत्याही आनंद आणि समाधानाने अबाधित शांतीचा आनंद घेतला आहे.
असा उदात्त अनुभव सहसा सर्वांना मिळत नाही, पण यात
काही शंका नाही की आपल्यापैकी प्रत्येकाने, प्रार्थना, उपासना किंवा ध्यान करताना, आध्यात्मिक आनंद आणि शुद्ध शांतीचे काही क्षण अनुभवले आहेत. हा देवाच्या अस्तित्वाचा पुरावा नाही का? प्रामाणिक प्रार्थना किंवा मनापासून केलेल्या उपासनेदरम्यान आपल्याला स्वतःमध्ये जो शुद्ध आनंद मिळतो त्यापेक्षा देवाच्या अस्तित्वाचा आणि स्वभावाचा दुसरा कोणता थेट पुरावा आपण देऊ शकतो? देवाच्या अस्तित्वाचे वैश्विक पुरावे अस्तित्वात असूनही - परिणामापासून कारणापर्यंत, जगापासून जगाच्या निर्मात्यापर्यंत - येथे टेलिलॉजिकल युक्तिवाद (निसर्गाच्या उद्देशाच्या शोधाशी संबंधित), वैश्विक योजना आणि त्या योजनांपासून ते वैश्विक बुद्धिमत्तेपर्यंत, सर्व योजना आणि अनुकूलनांचा निर्माता. नैतिक युक्तिवाद देखील आहे: विवेक आणि परिपूर्णतेच्या भावनेपासून ते त्या अचूक अस्तित्वापर्यंत ज्याच्यासमोर आपण उभे आहोत, आपल्या कर्तव्ये आणि जबाबदाऱ्यांसाठी जबाबदार आहोत. तथापि, हे मान्य केले पाहिजे की हे युक्तिवाद बौद्धिक तर्काचे उत्पादन आहेत, वेगवेगळ्या प्रमाणात, कारण मनाच्या

मर्यादित शक्तींद्वारे आपण देवाचे पूर्ण किंवा थेट ज्ञान घेऊ शकत नाही.
विचारशक्ती किंवा बुद्धी, गोष्टींचे खंडित आणि अप्रत्यक्ष दृश्य प्रदान करते. बौद्धिकदृष्ट्या एखाद्या गोष्टीचे आकलन करणे म्हणजे तिच्याशी एकरूप होऊन न पाहणे, तर त्यापासून वेगळे असताना ते पाहणे. तथापि, अंतर्ज्ञान हे सत्य जाणण्याचे थेट माध्यम आहे. या अंतर्ज्ञानाद्वारे, व्यक्ती आनंदी चेतना किंवा दैवी जाणीव प्राप्त करू शकते.
आनंदी चेतनेचे परिपूर्ण अस्तित्व आणि देवाची जाणीव याबद्दल कोणताही दुमत नाही, कारण जेव्हा आपल्याला आनंदी चेतना असते तेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपले व्यक्तिमत्व किंवा आपले मर्यादित व्यक्तिमत्व रूपांतरित आणि बदलले आहे, आणि आपण प्रेम आणि द्वेष, आनंद आणि वेदना या द्वैताच्या पलीकडे गेलो आहोत, अशा पातळीवर पोहोचलो आहोत जिथे सामान्य चेतनेच्या मर्यादित अवस्था स्पष्टपणे स्पष्ट होतात. आपल्याला सर्व गोष्टींसाठी आंतरिक विस्तार आणि व्यापक सहानुभूती देखील अनुभवायला मिळते. या अवस्थेत, जगाचा आवाज नाहीसा होतो, उत्साह नाहीसा होतो आणि आपल्या आत अस्तित्वाच्या एकतेची आणि वैश्विक प्रकाशाची स्पष्ट दृष्टी निर्माण होते. सर्व अशुद्धता आणि विचलन शून्यतेत विरघळतात आणि आपल्याला असे वाटते की आपण दुसऱ्या क्षेत्रात गेलो आहोत: शाश्वत आनंद आणि अंतहीन आनंदी अनंतकाळाच्या स्रोताकडे. मग, आनंदी चेतना ही देवाची जाणीव नाही का ज्याद्वारे ज्ञानाच्या सर्व वरील अवस्था प्रकट होतात?
म्हणून हे स्पष्ट आहे की जर आपण देवाला शांत आणि
आनंदी मानवी अनुभवाच्या क्षेत्रात आणले तरच त्याला आनंद म्हणून कल्पना करता येईल. मग देव आता केवळ बौद्धिक सिद्धांतांच्या अधीन असलेली एक गृहीतक राहणार नाही. देवाची ही कल्पना इतर सर्वांपेक्षा श्रेष्ठ नाही का? तो आपल्या हृदयात चिंतनाच्या आनंदाच्या रूपात, सखोल प्रार्थना आणि प्रामाणिक भक्तीमध्ये स्वतःला प्रकट करतो. ज्याचा आत्मा शांत आहे तो धन्य!

जर आपण देवाला अशा प्रकारे समजून घेतले - म्हणजे
आनंदाचे मूर्त स्वरूप म्हणून - तर आपण धर्माला एक सार्वत्रिक गरज बनवू शकतो, कारण कोणीही नाकारत नाही की त्यांना आनंद मिळवायचा आहे आणि जर कोणी योग्य मार्गाने तो मिळवायचा असेल, तर त्यांना देवाशी जवळीक आणि त्याच्याबद्दलची जाणीव असल्यामुळे धार्मिक मानले जाते, जसे आपण देवाचे वर्णन आनंदाच्या मूर्त स्वरूपामध्ये हृदयाच्या जवळ असल्याचे सांगितले आहे.
जर आपण आनंदाची किंवा दैवी जाणीवेची भावना अनुभवू
दिली तर ती आपल्या सर्व कृती आणि चारित्र्यात पसरू शकते आणि जर आपण ती टिकवून ठेवू शकलो तर आपण या पृथ्वीवरील प्रत्येक व्यक्तीच्या कृती आणि हेतूंचे सापेक्ष धार्मिक मूल्य ठरवू शकतो.
जर आपल्याला एकदा तरी हे समजले की आनंदी जाणीव
प्राप्त करणे हा आपला धर्म, आपले ध्येय आणि आपला अंतिम उद्देश आहे, तर जगातील विविध धर्मांच्या विविध शिकवणी, शिफारसी आणि निषिद्धांच्या अर्थाबद्दलच्या सर्व शंका नाहीशा होतील. त्या शिकवणी ज्या विकासाच्या टप्प्यासाठी विहित आणि आदेशित केल्या गेल्या होत्या त्या प्रकाशात सर्वकाही अर्थ लावले जाईल. सत्याचा प्रकाश चमकेल, अस्तित्वाची रहस्ये उघड होतील आणि आपल्या जीवनाचे तपशील, त्यांच्या विविध कृती आणि प्रेरणांसह, प्रकाशित होतील. आपण वास्तव आणि भ्रम, जागृती आणि स्वप्ने यांच्यात फरक करू शकू. आपल्याला अशा रूढी आणि परंपरांची निरर्थकता देखील दिसेल ज्यांनी मानवतेला वारंवार दिशाभूल केली आहे आणि लोकांमध्ये अडथळे निर्माण केले आहेत. शिवाय, जर धर्म अशा प्रकारे समजला गेला तर या जगात कोणीही - तरुण असो वा वृद्ध - ते आचरणात आणू शकणार नाही, मग ते विद्यार्थी असो, कामगार असो, वकील असो, डॉक्टर असो, अभियंता असो, सुतार असो, शिक्षक असो, कामगार असो, परोपकारी असो किंवा जीवनातील त्यांचे स्थान काहीही असो.
जर धर्म गरजेच्या भावनेपासून मुक्त होणे आणि आनंद मिळवणे याबद्दल असेल, तर कोण धार्मिक बनू इच्छित नाही, किंवा योग्य पद्धती आणि मार्गांची ओळख करून दिल्यास कोण अधिक प्रमाणात धार्मिक बनण्याचा प्रयत्न करणार नाही?

तसेच येथे धर्मांच्या बहुलतेवर लक्ष केंद्रित करू
नये. जगातील प्रत्येकजण त्यांच्या पद्धतीने धार्मिक असू शकतो आणि प्रभावी माध्यमांचा वापर करून ते अधिक यशस्वीरित्या करू शकतो. येथे, वर्ग किंवा श्रद्धा, पंथ किंवा संप्रदाय, पोशाख किंवा हवामान, वय किंवा लिंग, व्यवसाय किंवा स्थिती यावर आधारित कोणताही भेदभाव नाही, कारण हा एक सार्वत्रिक धर्म आहे. ज्याप्रमाणे देव हा सर्व धर्म आणि श्रद्धांचा मूलभूत आधारस्तंभ आहे, त्याचप्रमाणे त्याला आनंदाने ओळखणे हा सर्व धर्मांच्या संदेष्ट्यांच्या चेतनेतील समान धागा आहे. देवाची ही कल्पना अमूर्त आहे किंवा आपल्या आध्यात्मिक आशा आणि आकांक्षांशी संबंधित नाही असे गृहीत धरू नये.
देव आपल्यासारखा अस्तित्व नाही, ज्याची क्षितिजे मर्यादित आहेत आणि मानवी दृष्टिकोन मर्यादित आहे. आपले अस्तित्व, चेतना, भावना आणि सर्जनशील क्षमता ही त्याच्या चेतना आणि आनंदाची केवळ सावली आहे. तो एक परिपूर्ण आणि अलौकिक उपस्थिती आहे, तर आपले अस्तित्व, चेतना आणि भावना मर्यादित आणि सामान्य आहेत. देवाच्या अस्तित्वात या गोष्टी अमर्याद आहेत; खरंच, त्या अलौकिक आणि अनंत आहेत. आपण देवाला परिपूर्ण शांततेत अनुभवतो आणि आनंदी जाणीवेद्वारे आपण त्याला ओळखतो त्याच्या अस्तित्वाचा आणखी कोणता पुरावा आहे? आनंदाच्या या अवस्थेत, आपल्या आध्यात्मिक आशा आणि आकांक्षा देवामध्ये पूर्ण होतात आणि साकार होतात, ज्याप्रमाणे आपल्या आकांक्षा उपासनेची एखादी वस्तू किंवा वस्तू शोधतात.
आनंदाच्या जाणीवेमध्ये आपण जगातील सुख-दुःखांपेक्षा
वर चढतो, परंतु आपण आपली कर्तव्ये आणि कर्तव्ये पूर्ण करण्याची आवश्यकता ओलांडत नाही.
ज्याला आत्मज्ञान आहे तो निश्चितपणे जाणतो की अस्तित्वात असलेला देव हा एकमेव प्रतिनिधी आहे, कारण सर्व सिद्धीची शक्ती त्याच्याकडूनच आपल्याला मिळते. अलिप्ततेच्या जोपासनेने, क्षुद्र अहंकार कमी होतो आणि आपल्याला असे वाटते की आपण जगाच्या रंगमंचावर आपल्या नेमलेल्या भूमिका पार पाडत आहोत, सकारात्मक किंवा नकारात्मक परिस्थितींचा मानसिक परिणाम न होता, या

भूमिकांशी संबंधित प्रेम किंवा द्वेषाचा मानसिक परिणाम होत नाही. जीवनाच्या या नाटकाला सुरुवात किंवा अंत नाही. आपल्यापैकी प्रत्येकाने रंगमंचाच्या महान दिग्दर्शकाने आपल्याला नेमून दिलेली भूमिका तक्रार किंवा संताप न करता, नाटकाबद्दल प्रेम आणि दिग्दर्शकाबद्दल आदर न बाळगता बजावली पाहिजे. ज्यांना आनंदाची जाणीव होते त्यांना असे वाटेल की जग एक रंगमंच आहे आणि ते त्यांची भूमिका त्यांच्या क्षमता आणि कलात्मक कौशल्यानुसार सर्वोत्तमपणे पार पाडतील, नेहमी लक्षात ठेवतील की ते रंगमंचाच्या महान दिग्दर्शकाच्या मार्गदर्शनाखाली आणि मार्गदर्शनाखाली काम करत आहेत: सर्वशक्तिमान देव, अस्तित्वातील सर्व चांगुलपणा आणि आनंदाचा स्रोत. तुम्हाला शांती असो.

वैश्विक चेतनेची झलक
माणूस या जगात एकटा प्रवास करणाऱ्या अनोळखी .व्यक्तीसारखा दिसतो
.तो ज्यांना आपले समजतो ते खरे नाहीत
आपले नशीब आपल्या प्रत्येकाचे वैयक्तिक मार्ग ठरवते
आणि कोणीही दुसऱ्या माणसावर नियंत्रण ठेवू शकत नाही किंवा .त्याचे मालक होऊ शकत नाही
तरीसुद्धा, आपण या जगात एकटे नाही आहोत, कारण काही
जवळचे नातेसंबंध आहेत ज्यांची मुळे खोलवर आणि .कायमस्वरूपी आहेत, ज्यातून आपल्याला आधार आणि आनंद मिळतो ?आपल्या जवळचे हे लोक कोण आहेत
ते नेहमीच आपल्या कुटुंबाचे सदस्य नसतात, तर ज्यांच्याशी आपल्याला मैत्रीचे मजबूत बंधन वाटते ते .असतात
उदाहरणार्थ, असे लोक आहेत ज्यांच्यामध्ये मी ज्या तत्त्वांवर विश्वास ठेवतो ते वाढले आहेत आणि वाढले आहेत. ते माझी प्रशंसा करतात आणि मी त्यांच्या प्रेम आणि आदराची परतफेड करतो आणि मला वाटते की धन्य बंध आपल्याला .चांगुलपणा, प्रेम आणि शांतीने एकत्र करतात

एक पुरूष आणि एक स्त्री जे एकमेकांना उदात्त मूल्ये
आणि आदर्शांनी मदत करण्यासाठी आणि प्रेरणा देण्यासाठी आपले जीवन एकत्रित करतात ते त्यांचे विवाह निरपेक्ष .प्रेमाच्या पायावर बांधतात
पती-पत्नी, पालक आणि मुले, मित्र आणि मित्र, स्वतः आणि इतर सर्वांमध्ये शुद्ध आणि निःशर्त प्रेम जोपासणे हा एक .धडा आहे जो आपण या जगात शिकण्यासाठी आलो आहोत
खरे लग्न ही एक प्रयोगशाळा आहे जिथे स्वार्थ, वाईट स्वभाव आणि वाईट वर्तनाचे विष संयमाच्या चाचणी नळीत ओतले जाते आणि प्रेमाच्या प्रेरक शक्तीने आणि कुलीनता आणि सन्मानाने वागण्याच्या सतत प्रयत्नाने त्या दुःखांना .निष्क्रिय करून बदलले जाते
जर जोडीदार (अ) मध्ये एखादा विशिष्ट गुण असेल जो
जोडीदार (ब) मध्ये अवांछित गुण निर्माण करतो, तर जोडीदार (ब) ला हे लक्षात आले पाहिजे की याचे एक कारण आहे, ते म्हणजे त्याच्या आत लपलेले विष प्रकट करणे जेणेकरून तो त्यांना ओळखू शकेल आणि त्यापासून मुक्त होऊ शकेल आणि अशा प्रकारे .त्याचे चारित्र्य आणि स्वभाव शुद्ध करू शकेल
पती-पत्नी एकमेकांसाठी सर्वात मोठी इच्छा करू शकतात
ती म्हणजे आध्यात्मिक मोकळेपणा, जो समजूतदारपणा, संयम, .काळजी आणि प्रेम हे चांगले गुण आणतो
परंतु त्यांनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आध्यात्मिक .वाढ दुसऱ्यावर जबरदस्तीने लादली जाऊ शकत नाही
जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःमध्ये प्रेम अनुभवते आणि त्याचे त्याच्या कृतींच्या भाषेत भाषांतर करते, तेव्हा त्याच्या प्रियजनांना त्याचा चांगला प्रभाव जाणवेल आणि .ते प्रेम आणि आदराने प्रतिउत्तर देतील
जोपर्यंत विवाहित जोडप्यांना लग्नाचा उच्च उद्देश
समजत नाही तोपर्यंत ते आनंदी वैवाहिक जीवनाचा आनंद घेऊ .शकत नाहीत
अति लैंगिकता, अति ओळख, दुखावणारा उद्धटपणा, वाईट
संशय, अपमानास्पद शब्द आणि कृती, मुलांसमोर भांडणे, राग काढणे आणि दुसऱ्या जोडीदारावर समस्यांचे दोषारोप करणे या अशा गोष्टी आहेत ज्या विवाहाच्या पायाला कमकुवत करू देऊ .नयेत

पती-पत्नींनी एकमेकांशी विश्वासू असले पाहिजे आणि प्रत्येकाने शक्य तितक्या मार्गाने एकमेकांना आनंदी .ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत
एका जोडीदारात आध्यात्मिक प्रवृत्ती नसल्यामुळे जीवनसाथींनी एकमेकांना सोडू नये, तर शक्य तितक्या काळासाठी प्रत्येकाने दुसऱ्यावर सकारात्मक प्रभाव पाडला .पाहिजे
विवाह ही कोमल भावना आणि परस्पर आदर विकसित
.करण्यासाठी एक उत्तम प्रयोगशाळा आहे
हे सद्भावना विकसित करण्याची, प्रेमाला
अशुद्धतेपासून शुद्ध करण्याची आणि इतरांची सेवा करण्यासाठी आणि त्यांना आनंदी करण्यासाठी स्वार्थी .विचारांचा त्याग करण्याची शाळा देखील आहे
वैवाहिक जीवनात, दुसऱ्या व्यक्तीच्या दृष्टिकोनाचा
आदर करणे आणि क्षुल्लक गोष्टींवरून भांडणे आणि भांडणे टाळणे महत्वाचे आहे. परस्पर आदर आनंद निर्माण करतो, तर दुसऱ्या व्यक्तीच्या मताला कमी लेखल्याने भावनिक तणाव, .संताप आणि वातावरण विषारी बनते
यशस्वी विवाह हा तेजस्वी प्रेम, दयाळूपणा, सहिष्णुता, सहानुभूती, मैत्रीपूर्ण समज, मोकळेपणा आणि नाजूक भावना यासारख्या उच्च आध्यात्मिक आणि मानसिक गुणांवर आधारित .असतो
पती-पत्नींनी एकमेकांबद्दल प्रेम वाटले पाहिजे आणि
ती भावना काही क्षणांपुरती मर्यादित ठेवू नये, अन्यथा ते कंटाळवाणेपणा, राग किंवा परस्पर द्वेषाच्या उताराकडे .वाटचाल करतील आणि कदाचित घटस्फोटही घेतील
प्रेम हे शारीरिक किंवा मानसिक कमकुवतपणापेक्षा अधिक .बलवान असते आणि म्हणूनच ते अटींनी बांधले जाऊ नये
प्रेम दुसऱ्या व्यक्तीकडून जबरदस्तीने घेतले जाऊ शकत नाही, परंतु ते केवळ हृदयापासून हृदयापर्यंत उत्स्फूर्त .भेट म्हणून स्वीकारले जाऊ शकते
प्रेम सहिष्णुता आणि विश्वासाच्या वातावरणात वाढते
.आणि बहरते आणि मत्सर आणि मत्सराच्या वातावरणात मरते प्रेम जवळीकतेत - दूरस्थेत जगते आणि चुकीच्या ओळखीत .मरते

आणि त्याच्या संकेतांपैकी एक म्हणजे त्याने तुमच्यासाठी तुमच्यामधूनच जोडीदार निर्माण केले जेणेकरून तुम्हाला त्यांच्याकडून शांती मिळेल आणि त्याने तुमच्यामध्ये प्रेम आणि दया निर्माण केली, निःसंशय, यात .विचार करणाऱ्या लोकांसाठी अनेक संकेत आहेत
}आणि ते दोघे एकदेह होतील{
आनंदी वैवाहिक जीवनासाठी पहिली आणि सर्वात
महत्त्वाची आवश्यकता म्हणजे आत्म्याची एकता - आध्यात्मिक प्रवृत्ती आणि ध्येयांमध्ये समानता आणि अभ्यास, प्रयत्न आणि आत्म-शिस्तीद्वारे ती ध्येये साध्य करण्याची खरी .इच्छा
ज्या जोडप्यांमध्ये आत्म्याचे ऐक्य आहे ते इतर घटक उपलब्ध नसले तरीही त्यांचे वैवाहिक जीवन यशस्वी करू .शकतील
यशस्वी विवाहासाठी दुसरी आवश्यकता म्हणजे बौद्धिक, सामाजिक, पर्यावरणीय आणि इतर आवडीनिवडींमध्ये समानता .असणे
तिसरी आणि सर्वात कमी महत्त्वाची आवश्यकता, जरी ती सहसा अज्ञानी लोकांमध्ये प्राधान्य घेते, ती म्हणजे .शारीरिक आकर्षण
जर पहिली किंवा दुसरी आवश्यकता पूर्ण झाली नाही तर .शारीरिक आकर्षण लवकर त्याचे आकर्षण आणि ताकद गमावते
* * *

आपण या जगात सक्रिय असले पाहिजे आणि उपयुक्त आणि .रचनात्मक काम केले पाहिजे
पण जेव्हा आपण आपली कर्तव्ये पूर्ण करतो, तेव्हा आपण स्वतःला विश्रांती दिली पाहिजे आणि स्वतःमध्ये शांतता .शोधली पाहिजे
आपण हे देखील लक्षात ठेवले पाहिजे की आपल्या नसांना चैतन्य पुनर्संचयित करण्यासाठी आणि ऊर्जा पुनर्संचयित .करण्यासाठी विश्रांती आणि शांतीची आवश्यकता असते
जर आपल्याकडे शांत मज्जासंस्था असेल तर आपण जे काही करतो त्यात यशस्वी होऊ आणि शिवाय, आपण स्वतःशी आणि देवाशी .सुसंगत राहू
* * *

:तो अनुयायांच्या एका गटाला म्हणाला
तुमच्या जीवनाचा प्याला दैवी उपस्थितीने भरलेला आणि भरलेला आहे, परंतु तुमच्या दुर्लक्षामुळे तुम्हाला ती .आशीर्वादित उपस्थिती जाणवत नाही
जेव्हा तुम्ही रेडिओ प्रसारणाशी सुसंगत असता तेव्हा तुम्हाला असे वाटते की तुम्ही देवाच्या जवळच्या संपर्कात .आहात
जर तुम्ही बाटली समुद्राच्या पाण्याने भरली, ती
कॉर्कने घट्ट बंद केली आणि नंतर ती समुद्रात फेकली, तर बाटलीतील पाणी आणि समुद्राचे पाणी मिसळणार नाही. तथापि, जर .तुम्ही कॉर्क काढला तर ते लगेच मिसळतील
म्हणून, आपण दैवी उपस्थितीला स्पर्श करण्यापूर्वी आपल्या चेतनेच्या बाटलीतून निष्काळजीपणा आणि उदासीनतेचा .प्लग काढून टाकला पाहिजे
स्वर्ग आणि आनंदाची गुरुकिल्ली
सुदैवाने, आपण कधीही आणि कुठेही सुरुवात करू शकतो आणि आपल्यात नसलेले सकारात्मक गुण विकसित करण्यावर लक्ष .केंद्रित करू शकतो
जर आपल्यात इच्छाशक्तीची कमतरता असेल, तर आपण त्या पैलूकडे लक्ष केंद्रित करूया आणि जाणीवपूर्वक प्रयत्न .करून, देवाच्या मदतीने आपण आपली इच्छाशक्ती बळकट करू शकू जर आपल्याला भीतीपासून मुक्त करायचे असेल तर आपण धैर्याचा विचार केला पाहिजे आणि अशी वेळ येईल जेव्हा आपण .भीतीच्या पकडीतून मुक्त होऊ
सोप्या भाषेत सांगायचे तर, आपल्याला फक्त जे
त्रासदायक विचार दूर करायचे आहेत ते सकारात्मक, रचनात्मक विचारांनी बदलायचे आहेत. आनंद आणि यशाच्या स्वर्गाची ही गुरुकिल्ली आहे आणि ती वापरु इच्छिणाऱ्या प्रत्येकासाठी .उपलब्ध आहे
* * *

काहींना वाटेल की द्वेषावर मात करून मानवतेला ज्ञानी लोकांनी अनुभवलेल्या आणि घोषित केलेल्या दैवी प्रेमाने प्रेरित करणे अशक्य आहे, परंतु मार्ग बदलण्याची आणि .द्वेषाच्या जागी प्रेम आणण्याची खूप गरज आहे

नास्तिक विचारसरणी स्वर्गीय नियमांविरुद्ध लढतात आणि लोकांच्या आत्म्यातून आध्यात्मिक संकल्पना काढून टाकण्याचा प्रयत्न करतात आणि जग एका अज्ञात स्थळाकडे .वेगाने आणि वेगाने धावत आहे
वादळ थांबवण्याचा प्रयत्न करताना, आपण कधीकधी
समुद्रात पोहणाऱ्या लहान मुंग्यांसारखे दिसू शकतो, परंतु देवाने माणसामध्ये ठेवलेल्या चांगल्या शक्तींना आपण कमी .लेखू नये आणि आपण काय करू शकतो हे कमी लेखू नये
जगातील दुःख दूर करणारी एकमेव गोष्ट - पैसा किंवा इतर कोणत्याही भौतिक साधनांपेक्षा - ध्यान आणि ध्यान करणाऱ्यांना जाणवणाऱ्या आध्यात्मिक जागरूकतेच्या लाटा .पाठवणे
आपण जगाला सद्भावना आणि सद्भावनेचे संदेश दिले पाहिजेत, मानवतेसाठी देवाची योजना समजून घेण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे आणि त्याच्या ज्ञानी वैश्विक .इच्छेनुसार काम केले पाहिजे
"मी त्याला म्हणालो: "उठ
जर तुम्ही तुमच्या सर्व अनुभवांमधून हसतमुखाने आणि देवावर विश्वास ठेवून, तुमच्या मनात शंका न घेता, पाहिले .तर तुम्हाला दिसेल की दैवी नियम कसे कार्य करतात जेव्हा मी सॅन फ्रान्सिस्कोमध्ये ,]१९२० च्या दशकात[व्याख्यान दौऱ्याची योजना आखत होतो, तेव्हा माझ्याकडे बँकेत फक्त २०० डॉलर्स होते, जे दौरा सुरू करण्यासाठी पुरेसे नव्हते आणि मोठी बिले भरायची होती, म्हणून मी :म्हणालो
देव माझ्यासोबत आहे, त्याने मला हे काम सोपवले आहे"
आणि ते पूर्ण करण्यास तो मला मदत करेल, कारण मी जे काम करतो ते त्याच्यासाठी आहे आणि तो नक्कीच मला मदत करेल आणि ".माझ्यासाठी गोष्टी सोप्या करेल
जरी संपूर्ण जग तुम्हाला सोडून गेले आणि तुम्हाला खात्री असेल की देव तुमच्यासोबत आहे, तरी त्याचे कायदे .तुमच्यासाठी चमत्कार करतील
जेव्हा माझा सेक्रेटरी माझ्याकडे आला आणि मी त्याला बँकेत असलेल्या माझ्या पैशांबद्दल सांगितले, तेव्हा तो .धक्काच बसला आणि प्रत्यक्षात जमिनीवर पडला

"मी त्याला म्हणालो: "उठ
त्याने थरथर कापत उत्तर दिले: "आम्ही तुरुंगात जाऊ "!कारण आम्ही आमचे देणे असलेले बिल भरू शकत नाही
मी म्हणालो, "आपण तुरुंगात जाणार नाही आहोत. सात
दिवसांत या व्याख्यान दौऱ्यासाठी लागणारे सर्व पैसे ".आपल्याकडे असतील
त्याच्या मनात शंका निर्माण होत होत्या, तर माझा .विश्वास स्थिर होता
मला कोणत्याही वैयक्तिक फायद्यासाठी किंवा हेतूसाठी पैशाची गरज नव्हती, तर दैवी संदेश पसरवण्यासाठी होती. माझ्या अनेक अडचणी असूनही भीती माझ्या हृदयात शिरली नाही .आणि मी म्हणू शकतो की भीती मला घाबरते
तुम्हाला कशाची भीती वाटते? तुम्हाला कशाचीही भीती वाटू नये. देवावर अढळ विश्वास ठेवून सर्व समस्यांना तोंड .द्या आणि विजय तुमचाच होईल
जेव्हा हृदय देवात लीन होते, तेव्हा देवाच्या मदतीने आणि आशीर्वादाने माणूस सर्व अडथळे आणि अडचणींवर मात करू .शकतो
त्या आठवड्यात, मी पॅलेस हॉटेलसमोरून चालत असताना, एक वयस्कर महिला माझ्याकडे आली आणि म्हणाली, "मी तुमच्याशी "?बोलू शकेन का
आम्ही काही शब्दांची देवाणघेवाण केली आणि प्रस्तावनेशिवाय ती म्हणाली, "माझ्याकडे खूप पैसे आहेत, "?मी तुम्हाला मदत करू शकेन का
मी उत्तर दिले, "मला तुमचे पैसे नको आहेत, आणि तुम्ही "?मला ओळखतही नसताना मला पैसे का देत आहात
तिने उत्तर दिले, "पण मी तुला ओळखते, मी तुझ्याबद्दल
"खूप ऐकले आहे
मी लगेच $२७,००० चा चेक लिहिला (त्या काळात ही खूप मोठी .रक्कम होती), आणि मला त्यामागे देवाचा हात दिसला
* * *

जोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीने अंतर्ज्ञान किंवा अंतर्ज्ञानाची क्षमता विकसित केली नाही तोपर्यंत तो चुकीचे निर्णय घेईल, अयोग्य व्यावसायिक भागीदार निवडेल .आणि चुकीच्या वैयक्तिक संबंधांमध्ये अडकेल

संवेदी आकलनाचा निर्णय प्रामुख्याने
इंद्रियांद्वारे मनाला मिळालेल्या माहितीवर आधारित असल्याने, जर इंद्रियांना देखाव्यांमुळे फसवले गेले तर, एखाद्या व्यक्तीच्या आत काय आहे हे न कळता तो एक अद्भुत .व्यक्ती आहे असे मानू शकतो
किंवा तो असा विचार करू शकतो की त्याला एक जोडीदार - किंवा जीवनसाथी - सापडला आहे आणि तो अशा वैवाहिक नातेसंबंधात प्रवेश करू शकतो ज्यामुळे एकतर दुःखी जीवन .जगू शकते किंवा घटस्फोटात संपू शकते
पण अंतर्ज्ञान कधीही अशा चुका करत नाही; ते
डोळ्यांतील चुंबकीय शक्ती किंवा एखाद्याच्या आकर्षक चेहऱ्याकडे पाहत नाही, तर ते त्या व्यक्तीच्या हृदयाच्या .खोलवर अचूकपणे जाणते आणि त्याचे खरे स्वरूप जाणते आध्यात्मिक महत्त्वाकांक्षा
मी स्वतःसाठी कोट खरेदी करण्यासाठी गेलेल्या एका मोठ्या दुकानात एका सेल्स क्लर्कने मला सांगितलेले शब्द .मी कधीही विसरणार नाही
तो म्हणाला, "साहेब, मला तुम्हाला काहीही विकायचे नाहीये, मी फक्त तुम्हाला नेमके काय हवे आहे ते शोधण्याचा ".प्रयत्न करत आहे
त्या दयाळू माणसाने त्याचा सर्वात महागडा कोट मला विकण्याचा प्रयत्न केला नाही, तर त्याने मला एक कमी .किमतीचा कोट दाखवला जो मला प्रत्येक प्रकारे शोभेल
मला जे हवे होते ते वाजवी किमतीत मिळाल्याने मला
.दिलासा मिळाला
असे करून, त्याने मला त्याच्या कंपनीचा नियमित ग्राहक .म्हणून सुरक्षित केले
लोकांनी त्यांच्या व्यावहारिक
महत्त्वाकांक्षांमध्ये आध्यात्मिक घटक समाविष्ट करावा आणि त्यांच्या सहमानवांच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी योग्य .सेवा देण्याचा विचार करावा
एखाद्या व्यक्तीने सेवा देऊन आणि त्या बदल्यात पैसे मिळवून पैसे कमवणे पुरेसे नाही, तर पैसे कमविण्यासाठी काम करणे आणि सार्वजनिक गरजा पूर्ण करणाऱ्या सुविधा आणि .संस्था स्थापन करण्यासाठी त्याचा वापर करणे पुरेसे आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती मोठ्या प्रमाणात पैसे कमवते
आणि त्याच वेळी त्याच्या भागीदारांना आणि कर्मचाऱ्यांना मदत करते, तेव्हा त्याची संपत्ती आणि समृद्धी वाढते आणि अशा प्रकारे तो त्याच्या संपत्तीचा वापर इतरांना मदत करण्यासाठी करतो जेणेकरून ते स्वतःला मदत करू शकतील. .यालाच मी "महत्त्वाकांक्षेचे आध्यात्मिकीकरण" म्हणतो श्रीमंत पालक जे आपल्या मुलांसाठी प्रचंड पैसा
सोडतात ते स्वतः बनवलेल्या यशावर आधारित त्यांच्या विकासात्मक वाढीला अडथळा आणतात आणि त्यांना स्वावलंबीपणा .आणि यशाचा आनंद हिरावून घेतात
* * *

स्वतंत्र संस्कृती, राष्ट्रीयत्व आणि वैयक्तिक मानसिकतेमध्ये देवाने त्याचे सत्य विविध .अभिव्यक्तींमध्ये प्रकट केले आहे
या महान विविधतेद्वारे, देवाने आपल्यासमोर मानवाच्या सुप्त क्षमतेचे एक बदलणारे आणि वैविध्यपूर्ण चित्र ठेवले आहे आणि या बहुविध प्रकारांमधून सर्वोच्च आणि सर्वोत्तम गुण मिळवणे आणि ते स्वतःमध्ये, त्याच्या मातृभूमीत आणि .त्याच्या जगात बिंबवणे हे मानवाचे कर्तव्य आहे
.ज्ञानी लोक प्रत्येक वेळी आणि ठिकाणी हेच करतात
ते त्यांच्या काळाच्या शेकडो वर्षे पुढे आहेत आणि त्यांच्या मोकळ्या मनाच्या कल्पना आणि वाढत्या जागरूकतेद्वारे ते सत्याचे वैश्विक पाया प्रदर्शित .करतात, जे शाश्वत आणि कालातीत आहेत
ही तत्वे आनंदी जीवनाच्या खऱ्या कलेचे सार आहेत. प्रत्येक मानवाच्या यशासाठी आणि आनंदासाठी ही तत्वे .महत्त्वाची, लागू होणारी आणि अपरिहार्य आहेत
लोक, राष्ट्रे, वांशिक गट आणि वेगवेगळ्या सिद्धांतांमधील फरक लोकांमध्ये फूट निर्माण करू नयेत, तर आदर्श मानव आणि समाजाच्या विकासात योगदान देणाऱ्या सर्वोत्तम वैशिष्ट्ये आणि पद्धतींची तुलना करण्यासाठी .आणि निवडण्यासाठी एक मूलभूत मॉडेल म्हणून काम करतील आत्मविश्वासाची कला
फार कमी लोक असे आहेत जे संपत्तीशिवाय किंवा कमीत कमी .पुरेसे पैसे आणि आरोग्य नसतानाही आनंदी राहू शकतात

बहुतेक लोकांना आनंदी राहण्यासाठी काही गोष्टींची आवश्यकता असते आणि त्यांचा आनंद बाह्य परिस्थितीवर अवलंबून असतो कारण मनाला बिनशर्त आंतरिक आनंद .उपभोगण्यासाठी प्रशिक्षित केलेले नसते
एखाद्या व्यक्तीला वाटेल की तो आनंदी होईल - देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो - जर त्याला जे काही हवे आहे ते मिळाले तर. पण इच्छा इच्छांना जन्म देते आणि जो कोणी त्यांच्या इच्छा वाढवत राहतो त्याला समाधान तितकेच मिळेल .जितके प्लीएड्स पृथ्वीपासून दूर आहेत
एखादी वस्तू खरेदी करण्यापूर्वी, तुम्हाला असे वाटते
की त्याशिवाय तुमचे कामच नाही आणि ती तुमच्याकडे असलीच पाहिजे, किंमत काहीही असो. पण एकदा ती वस्तू मिळाल्यावर, तुमची त्याची इच्छा हळूहळू कमी होते आणि तुम्ही काहीतरी .चांगले विचार करू लागता, इत्यादी
यश ही आत्म-समाधानाची कला आहे: तुम्हाला खरोखर जे हवे आहे ते मिळवा आणि नंतर तुमच्याकडे जे आहे त्यात समाधानी .रहा
बरेच कामगार आणि कर्मचारी त्यांचे पैसे अनावश्यक .गोष्टींवर खर्च करतात आणि परिणामी ते कर्जात बुडतात
मी एका माणसाला आणि त्याच्या बायकोला ओळखत होतो जे
एका शहरात एका सुंदर घरात राहत होते. जेव्हा जेव्हा त्यांना एखादी गोष्ट हवी होती तेव्हा ते ती लगेच खरेदी करायचे, अगदी हप्त्यांवरही. पण अखेर त्यांचे सुंदर घर .त्यांच्यासाठी दहशतीचे कारण बनले
त्यांच्या घरात साचलेल्या वस्तूंचे हप्ते ते भरू
शकले नाहीत, म्हणून मी त्यांना एकदा म्हटले: "या गोष्टी तुमच्या नाहीत आणि त्या तुमच्या मालकीच्या नाहीत, तुम्ही त्या हप्त्यांमध्ये उधार घेतल्या आहेत. मग तुम्ही या सततच्या चिंतांशिवाय तुमचे जीवन सोपे का करत नाही ज्या "?तुमच्याकडे असलेली सर्व शांती आणि आनंद नष्ट करतात कर्जाच्या ओझ्याखाली बुडाल्यामुळे, त्यांनी अखेर सर्वकाही गमावले, ज्यामुळे त्यांना एका साध्या जीवनात परत .यावे लागले आणि पुन्हा सुरुवात करावी लागली
निरोगी इच्छा आणि निष्फळ इच्छा आहेत. निरोगी,
मौल्यवान इच्छा या एका चांगल्या जातीच्या घोड्यासारख्या

असतात, जो तुम्हाला अंधाराच्या दरीत नेण्याऐवजी आनंद आणि समाधानाच्या उज्ज्वल क्षितिजांकडे घेऊन जातो. इच्छांचे विश्लेषण करणे हे आपले कर्तव्य आहे की त्या आनंदात योगदान .देतील की त्यापासून दूर जातील हे ठरवण्यासाठी भौतिकवादापासून मुक्त करणारी आणि खऱ्या आनंदाच्या
जवळ आणणारी कोणतीही गोष्ट म्हणजे निरोगी इच्छा. हे जाणून घ्या की खरे यश निरोगी इच्छा असण्यावर अवलंबून असते, .इतरांच्या खर्चावर वस्तू मिळवण्यावर नाही
निंदनीय मार्गांनी मिळवलेली संपत्ती वरवर पाहता
यशस्वी वाटू शकते, परंतु अशी अतिरेकी संपत्ती आत्म्याला त्रास देते आणि त्याची शांती हिरावून घेते. अस्वस्थ विवेक हा - अभिव्यक्ती माफ करा - एका घट्ट जोडासारखा असतो जो .सुंदर दिसत असला तरी प्रत्येक पावलावर पाय चिमटा काढतो स्पष्ट विवेक असलेली व्यक्ती स्वतःशी, इतरांशी आणि देवाशी शांततेत असते. जर तुमचा विवेक स्पष्ट असेल, तर तुम्ही जागतिक जनमताच्या विरोधात एकटे उभे राहू शकता आणि तुमच्या सभोवतालचा अंधार कितीही दाट असला तरी, देवाच्या मदतीने तुम्ही तुमच्या प्रबुद्ध विवेकाच्या प्रकाशाने .अंधकाराला छेद देऊ शकाल
* * *

आपल्याला मानवांच्या गौरवाची आणि स्तुतीची गरज नाही कारण मानवी स्वभाव चंचल आहे आणि मानवी स्मृती अल्पकालीन .आहे
देवाची प्रशंसा आणि मान्यता हीच आपण प्रयत्नशीलतेने शोधली पाहिजे, कारण एखाद्या व्यक्तीचे मूल्य हृदयांचे परीक्षण करणाऱ्या आणि रहस्ये जाणणाऱ्याकडून त्याला .मिळणाऱ्या स्वीकृतीवर अवलंबून असते
जर आपण देवाच्या नजरेत शुद्ध आणि धार्मिक आहोत, तर तेच .सर्वात महत्त्वाचे आहे
जेव्हा आपण चांगली कृत्ये करतो तेव्हा आपल्याला
कधीकधी त्रास सहन करावा लागतो, परंतु थकवा, अस्वस्थता, आत्म-शिस्त आणि मानसिक प्रशिक्षण हे आध्यात्मिक आनंदाच्या तुलनेत काहीच नाही ज्याची तुलना कोणत्याही .पृथ्वीवरील वैभवाशी होऊ शकत नाही

जे येतात त्यांचा आनंद महान आणि नूतनीकरण असतो आणि जीवनाचे ध्येय त्या शाश्वत आनंदापर्यंत पोहोचणे असते आणि प्रत्येक उदात्त कल्पना आपल्याला आपल्या अंतिम .ध्येयाच्या एक पाऊल जवळ आणते
असे विचार एका नदीसारखे असतात जे आत्म्याच्या महासागराकडे घेऊन जाते, जिथे शांती, समाधान आणि आंतरिक .आनंद असतो
प्रगती
.मी अज्ञानाच्या घनदाट जंगलातून गेलो आहे
आणि मी त्यात प्रकाशाचा मार्ग कोरला
मी प्रथम काही भेद्यता आणि कमकुवतपणा अधोरेखित केले
मी काटेरी इच्छा झाडू घेऊन त्याच्या मागे गेलो
आग आणखी तीव्र झाली
ज्वाला उगवल्या
आणि ते गर्विष्ठ अभिमानाला गिळंकृत करण्यासाठी पसरले आणि उघड अज्ञान
आणि वासनेचे उग्र, क्रूर प्राणी जाळले गेले
मी मार्ग काढत असताना
कालबाह्य मानवी चुकांच्या राखेत
अज्ञानाचे जंगल पार करू इच्छिणाऱ्या सर्वांसाठी मी .मार्ग मोकळा करीन
* * *

इतरांसोबतच्या आपल्या नातेसंबंधांमध्ये, त्यांनी त्यांच्या जीवनातून निर्माण केलेल्या अंतर्गत गुणांकडे .लक्ष देणे आणि त्यांचे कौतुक करणे खूप महत्वाचे आहे
जर तुम्ही इतरांचा अभ्यास खुल्या मनाने केला तर
तुम्ही त्यांना समजून घेऊ शकाल आणि त्यांच्याशी चांगले जुळवून घेऊ शकाल आणि तुम्ही ज्या व्यक्तीशी व्यवहार करत आहात ती कोण आहे आणि त्याच्याशी कसे वागावे हे तुम्हाला .कळेल
घोड्यांच्या शर्यतीबद्दल तत्वज्ञानी व्यक्तीशी बोलू .नका, किंवा घरकामाबद्दल शास्त्रज्ञाशी बोलू नका
आपण समोरच्या व्यक्तीसाठी काय महत्त्वाचे आहे हे
शोधून काढले पाहिजे आणि त्यांच्याशी त्याबद्दल बोलले .पाहिजे, स्वतःबद्दलच नाही

पुरुष आणि महिलांमध्ये स्पर्धा
असे दिसते की पुरुष आणि स्त्रिया यांच्यात नेहमीच स्पर्धा राहिली आहे, परंतु ते तत्वतः समान आहेत आणि दोघेही .एकमेकांपेक्षा श्रेष्ठ नाहीत
एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या अंतर्गत मूल्याचा आणि देवाने त्याच्यामध्ये ठेवलेल्या नैतिक शक्तींचा आणि .आवश्यक गुणांचा अभिमान असला पाहिजे
तो पुरूष असा युक्तिवाद करतो की स्त्रिया भावनिक आणि आवेगी असतात आणि त्या तर्क आणि शहाणपणाने गोष्टी हाताळू .शकत नाहीत
ती स्त्री तक्रार करते की तो पुरूष तिला समजून घेऊ शकत .नाही आणि तिच्या भावनांची कदर करू शकत नाही
परंतु भावना ही त्यांच्या स्वभावातील सर्वात
शक्तिशाली शक्ती असली तरी, महिला तार्किक विचार करण्यास .सक्षम असतात
आणि तो माणूस त्याच्या आयुष्यात तर्कशक्ती प्रबळ
.असली तरीही त्याला जाणवण्याची क्षमता असते
कारण आणि भावना यांच्यात संतुलन निर्माण करणे हे
ध्येय आहे जेणेकरून दोघेही दुसऱ्यावर मात करू शकणार नाहीत .किंवा त्याची भूमिका नाकारू शकणार नाहीत
मैत्री आणि समजुतीद्वारे दोन्ही लिंगांनी
.एकमेकांकडून शिकून हे संतुलन साधता येते
ज्ञानी लोकांमध्ये आपल्याला पुरूषी आणि स्त्रीलिंगी गुणांचे एक अद्भुत मिश्रण आढळते आणि जेव्हा आपण तर्क आणि भावना यांच्यात परिपूर्ण संतुलन साधण्याच्या स्थितीत पोहोचतो, तेव्हा आपण या पृथ्वीवर ज्या महान धड्यांसाठी .आलो आहोत ते आपण शिकलो आहोत
* * *

आध्यात्मिक स्पंदने
.मी वैश्विक प्रकाशाची ठिणगी आहे
.माझे मूळ स्वरूप रक्त आणि हाड नाही
.उलट, ते दिव्य सूर्याचे किरण आहे
.मी मन एकाग्र करण्याची क्षमता विकसित करेन .मी चांगली पुस्तके आणि साहित्य वाचेन आणि मी विचारात खोलवर जाईन

आणि सगळ्यावर
.मी माझ्या आत्म्याच्या समुद्रात डुबकी मारेन
आणि मी देवाने त्यात ठेवलेल्या रहस्यांवर विचार करतो मी तुला विचारतो, हे प्रभू
माझ्या कामात प्रतिबिंब शोधण्यासाठी
आणि माझ्या चिंतनातील एक क्रियाकलाप
जेणेकरून माझे संपूर्ण आयुष्य
तुम्हाला प्रेम आणि निष्ठेची भेट
?मी तुम्हाला शोधू शकतो का
?माझ्या हृदयाच्या पवित्र जागेशिवाय
.मी भावाभावाच्या प्रेमाचे गुलाब लावीन
मैत्री आणि निष्ठेच्या मातीत
हे परमेश्वरा, आम्हाला आमच्या दीर्घकालीन झोपेतून
.जागे कर
तर्काच्या प्रकाशात प्रकट झालेली तुमची उपस्थिती आपण ओळखूया
आणि ज्ञानाच्या मशालींमध्ये चमकणारा
मी दैवी प्रेमाच्या तलावात थंड होईन
चिंतनाच्या भिंतींमागे लपलेले
?माझ्या नसांमध्ये वाहणारे हे जीवन काय आहे
?दैवी स्रोत नसणे हे मान्य आहे का
उत्सर्जनाची संकल्पना
!विचारांना मर्यादा किंवा अंत नाही
प्रत्येक दयाळू शब्द हा एका वैश्विक स्वरूपाच्या संकल्पनेचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण दयाळू शब्द आणि शुद्ध .विचारांना एक दैवी स्रोत असतो
सत्याच्या समुद्राच्या छातीवर महान कल्पनांच्या अनेक .लाटा नाचत आहेत
आपल्या सर्वसमावेशक बौद्धिक अभिव्यक्ती म्हणजे समज
.आणि ज्ञानाच्या महासागरातील लाटा आहेत
?उत्सर्जनाचा अर्थ काय आहे
.हे जीवनाचे नूतनीकरण आणि उच्च पातळीपर्यंत वाढ आहे ?उन्नत म्हणजे काय आणि ते कसे उन्नत होते

जीवनाच्या नूतनीकरणाचा अर्थ आपण समजून घेतला पाहिजे अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट बदल आणि परिवर्तनाच्या .प्रक्रियेतून जाते
हे बदल बदलल्या जाणाऱ्या गोष्टीसाठी हानिकारक किंवा .फायदेशीर आहेत
उदाहरणार्थ, जर मी एक घाणेरडा काच घेतला आणि तो
?जमिनीवर जोरात मारला तर तो बदलेल, नाही का
पण असा बदल फायदेशीर नाही; उलट, त्यात नष्ट झालेल्या .वस्तूचे नुकसान होते
पण जर तुम्ही काच धुवून ती स्वच्छ आणि चमकदार केली तर
.तो बदल फायदेशीर ठरेल
म्हणून, उत्सर्जन म्हणजे कोणताही फायदेशीर बदल, मग तो .भौतिक गोष्टींमध्ये असो किंवा मानवांमध्ये असो सर्जनशील क्रियाकलाप
:सर्जनशील भावना असलेल्या लोकांचे तीन प्रकार आहेत अपवादात्मक श्रेणी - असाधारण
मध्यमवर्गीय
आणि सामान्य श्रेणी
असे बरेच लोक आहेत जे यापैकी कोणत्याही श्रेणीत येत .नाहीत
:एखाद्या व्यक्तीला स्वतःला विचारायला आवडते
मी काहीतरी नवीन आणि अद्वितीय तयार करण्याचा प्रयत्न" "?केला आहे का, ज्याचा मला आणि इतरांना फायदा होईल सर्जनशील कार्यात सहभागी होण्यासाठी हाच
.प्रारंभबिंदू आहे
जर त्याने असा विचार केला नसेल, तर तो अशा लोकांपैकी
एक आहे ज्यांना असे वाटते की त्यांच्याकडे सर्जनशीलतेचे घटक असूनही त्यांच्यात सर्जनशील होण्याची क्षमता नाही, परंतु त्यांच्या अवचेतन मनातून त्यांच्यात शिरलेल्या सूचनांमुळे त्यांना खात्री पटली आहे की त्यांच्यात आणि .सर्जनशीलतेमध्ये खूप अंतर आहे
जो झोपेत चालणाऱ्या माणसासारखा आयुष्यातून जातो
त्याने स्वतःला जागे केले पाहिजे आणि स्वतःला खात्री दिली :पाहिजे

माझ्याकडे सर्वात मोठी मानवी देणगी आहे,"
"सर्जनशीलतेची भावना
प्रत्येक व्यक्तीमध्ये क्षमता आणि पुढाकाराची एक
ठिणगी असते, जी त्यांना काहीतरी अद्वितीय निर्माण करण्यास सक्षम करते. तथापि, पर्यावरणाचा प्रभाव संमोहन सारखा असतो आणि जर एखादी व्यक्ती पर्यावरणाच्या नकारात्मक प्रभावांविरुद्ध जागरूक आणि लवचिक नसेल तर मर्यादित .मानवी जाणीव सहजपणे फसवू शकते
जो कोणी स्वतःला म्हणतो, "सर्व रस्ते चांगले तुडवलेले आणि गर्दीचे आहेत, मग प्रयत्न करण्याचा काय अर्थ आहे?" तो स्वतःला सांसारिक जाणीवेच्या संमोहनाच्या प्रभावाखाली येऊ देतो जो दृढनिश्चयाला अडथळा आणतो आणि यामुळेच बरेच लोक जीवनाच्या सर्व पैलूंमध्ये यशस्वी होत नाहीत कारण .त्यांच्यात सर्जनशीलतेचा अभाव असतो
एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या विवेकाने सांगितल्याप्रमाणे आणि त्याच्या हृदयाने सुचवलेल्या सूचनांनुसार जीवनातील अनुभवांशी जुळवून घेतले पाहिजे आणि .काळजीपूर्वक विचार केल्याशिवाय वागू नये
ज्याच्या मनात खोलवर दृढ श्रद्धा आहे, देव त्याचा विश्वास, शक्ती आणि जीवनात जे साध्य करण्याची त्याची .इच्छा आहे ते साध्य करण्याचा दृढनिश्चय वाढवेल
माझा देवावर दृढ विश्वास आहे आणि त्याच्या मदतीवर
माझा दृढ विश्वास आहे, म्हणून त्याने मला एक आशीर्वादित आध्यात्मिक शक्ती आणि अदम्य इच्छाशक्ती दिली आहे जी नेहमीच माझ्यासाठी संधी निर्माण करते, माझ्यासाठी दरवाजे उघडते आणि त्याच्या कृपेने माझ्यासमोर असंख्य मार्ग .मोकळे करते
.खरे आणि शाश्वत आनंद फक्त देवातच आहे
दैवी ज्ञान हा एक खजिना आहे; ज्याला ते सापडते त्याला .दुसरे काहीही नको असते
देवामध्ये, आणि इतर कोणत्याही ठिकाणी सुरक्षितता
नाही, तोच एकमेव आश्रय आणि सर्व भीती आणि चिंतांपासून .सुटका आहे
.अन्यथा, या जगात खरी सुरक्षितता नाही

म्हणून, सकाळ-संध्याकाळ आणि आपण करत असलेल्या सर्व कामात आणि आपण पार पाडत असलेल्या कर्तव्यांमध्ये त्याला जाणून घेण्याचा आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याचा .सर्वतोपरी प्रयत्न केला पाहिजे
.जिथे देव आहे तिथे भय किंवा दुःख नाही
जे त्याला ओळखतात ते सांसारिक घटनांनी किंवा विविध आपत्तींनी हादरत नाहीत, कारण देवाची उपस्थिती आणि त्याचे .संरक्षण यामुळे ते सुरक्षित आहेत
प्रार्थना
!अरे देवा
जरी तुमच्या प्रेमाचा प्रकाश कधीकधी जगाच्या वाईट ,गोष्टींमुळे मंदावतो
पण आम्ही तुम्हाला प्रकाश दाखवण्यासाठी कठोर परिश्रम .करत आहोत
.तुमच्या आशीर्वादित प्रकाशाचे तेज असेच वाहत राहो
.ते अंधारात चमकते आणि ते पूर्णपणे नाहीसे करते
तुझी तेजस्वी शक्ती माझ्या अस्तित्वात पसरलेली मला .जाणवते
तुमच्या मदतीने आणि आशीर्वादाने, ज्यांना चांगुलपणा आवडतो ते
जगातील वाईट गोष्टींवर मात करणे
.आणि तुमचे प्रेम ही सर्वात मोठी शक्ती आहे
जे मनात आणि हृदयात बिंबवले पाहिजे
युद्धे दूर करण्यासाठी
अशांतता आणि अशांतता
.मला मानवतेचे दुःख जाणवते
मानवी दुःख कमी करण्यासाठी मला जे काही करायचे आहे ते .मी करू इच्छितो
हे परमेश्वरा, आम्हाला आशीर्वाद दे की आम्ही तुझ्या .प्रेमाच्या आणि तुझ्या प्रकाशाच्या मशाली पेटवू शकू आपण कुठेही वळलो आणि कुठेही गेलो
.मला तुमच्यावर प्रेम करणाऱ्यांसोबत राहायचे आहे
आणि मला तुमचे सर्वात पवित्र नाव ऐकण्याचा आनंद .घ्यायचा आहे
.तू माझ्या हृदयातील पहिले आणि शेवटचे प्रेम आहेस

सर्वांना आशीर्वाद द्या जेणेकरून त्यांना तुमचे
.प्रेम आणि गौरव जाणवेल
चला आपण व्यर्थ महत्त्वाकांक्षा आणि काल्पनिक
.स्वप्ने सोडून देऊया
.आम्ही तुमच्या अद्भुत प्रेमाने भरलेले आहोत
मला तुमच्या प्रेमाबद्दल आणि तुमच्या चमत्कारांबद्दल .इतरांना सांगायचे आहे
.तुमच्या प्रेमाची सतत जाणीव आमच्यात निर्माण करा
आणि तुमच्या दिव्य उपस्थितीला स्पर्श करण्याची तीव्र इच्छा
आपल्याला दूर ठेवणाऱ्या आणि आपल्यापासून दूर
.ठेवणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीचा आपण त्याग करूया
.तूच एकटा शाश्वत, शाश्वत आणि परिपूर्ण सत्य आहेस .तुझ्याशिवाय आयुष्य नाही
.जसे तू मला मुक्त केलेस तसे सर्वांना मुक्त कर
.आणि मी माझ्या आत्म्याच्या खोलातून तुमचे आभार मानतो मला हा आशीर्वादित आनंद देण्यासाठी
.जे रात्रंदिवस माझ्यासोबत असते
शांत क्रियाकलाप आणि सक्रिय शांतता
एखाद्या व्यक्तीने आपला वेळ फक्त पैसे मिळवण्यातच
घालवू नये, तर व्यायाम, वाचन, ध्यान, देवावर प्रेम करणे आणि .शांत आणि निर्विवादपणे वागणे यावर देखील वेळ घालवावा आपण शांतपणे आणि शांतपणे सक्रिय कसे राहायचे हे शिकले पाहिजे आणि देवाबद्दल विचार करून आणि आत्मनिरीक्षण करून मिळणाऱ्या शांततेने आपल्या दैनंदिन क्रियाकलापांना कसे .चार्ज करावे हे शिकले पाहिजे
आपण कर्तव्याच्या प्रेमातून आपले काम पूर्ण केले
पाहिजे आणि यशाला कमी लेखू नये किंवा अपयशाने निराश न होता .मानसिक संतुलन राखून निकाल स्वीकारले पाहिजेत
प्रभु, आम्ही तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही आम्हाला अशा जगात शांततेत राहण्यास मदत करा जिथे तुमचे सत्य आमचे मार्गदर्शक, नेता आणि मार्गदर्शक असेल, जेणेकरून आम्ही बंधुप्रेमात जगू शकू आणि आमचे शरीर, मन आणि आत्मा संतुलित पद्धतीने विकसित करू शकू, जेणेकरून तुमची स्वर्गीय शांती

आमच्या जीवनातून आणि दैनंदिन क्रियाकलापांमधून प्रकट .होईल
आरोग्य, क्षमता, कार्यक्षमता आणि ज्ञानाने समृद्ध
होऊन, आपण आपल्या सहकारी मानवांना त्यांचे परिष्कृत .स्वभाव आणि उदात्त गुण बाहेर काढण्यासाठी प्रेरित करूया तुमच्या प्रेमाचा प्रकाश आमच्या तुमच्या उत्कटतेच्या .वेदीवर चमकू दे
आणि प्रत्येक हृदयात तुमचे प्रेम जागृत करण्याची
.क्षमता आपल्यात असू द्या
* * *

एका शिष्याने आंतरिक शांती मिळविण्याचा सर्वोत्तम :मार्ग कोणता आहे याबद्दल विचारले आणि शिक्षक म्हणाले बाहेरून येणाऱ्या चिंताग्रस्त विचारांना शांत .करण्याचा प्रयत्न करा आणि त्यांना आत निर्देशित करा तुमच्या आत आधीच अस्तित्वात असलेल्या पुरेशा आणि
पूर्ण तथ्यांशी तुमचे विचार आणि इच्छा सुसंगत करण्याचा .प्रयत्न करा
मग तुम्हाला तुमच्या अस्तित्वात पसरलेला आणि तुमच्या जीवनाला आणि संपूर्ण निसर्गाला व्यापणारा एक गोड सुसंवाद .जाणवेल
जर तुमच्या आशा आणि अपेक्षा या जन्मजात सुसंवादाशी जुळल्या तर तुम्ही जीवनाच्या मार्गांवर सहजतेने आणि .सहजपणे चालाल आणि शांतीच्या पंखांवर भरारी घ्याल
आणि यातच आत्म्याच्या जीवनाची खोली आणि सौंदर्य
.दडलेले आहे
* * *

.कधीकधी शब्दांपेक्षा विचार जास्त प्रभावी असतात मानवी मन हे सर्वात शक्तिशाली ट्रान्समीटर आणि .रिसीव्हर आहे
जर तुम्ही सातत्याने सकारात्मक विचारांचे प्रसारण केले आणि त्यांना प्रेमाच्या उर्जेने भारित केले तर ते .विचार इतरांवर चांगली छाप सोडतील
त्याचप्रमाणे, जर तुम्ही मत्सर किंवा द्वेषाने
भरलेले विचार सोडून दिले तर इतर लोक ते विचार स्वीकारतील .आणि त्यांना समान विचारांनी प्रतिसाद देतील

मी देवाला त्याच्या शक्ती आणि आशीर्वादाने तुमच्या .प्रयत्नांना पाठिंबा देण्याची विनंती करतो
उदाहरणार्थ, जर पती योग्य मार्गापासून दूर जात असेल,
तर पत्नीने देवाकडे तिच्या पतीला मदत करण्याची आणि तिच्या हृदयातील मत्सर आणि संतापाच्या भावना काढून टाकण्याची आणि तिच्या पतीला त्याची चूक लक्षात आणून देऊन योग्य .मार्गावर परत येण्याची विनंती करावी
जर प्रार्थना प्रामाणिक असेल आणि हेतू शुद्ध असतील तर .देवाच्या मदतीने इच्छित बदल घडून येईल
* * *

मला पकडण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या सवयीवर मात
.करण्यासाठी मी अनेकदा इच्छाशक्तीचा वापर केला आहे जेव्हा मी काही विशिष्ट प्रकारचे अन्न खात होतो आणि
त्या प्रकारच्या अन्नाच्या इच्छेने स्वतःला मर्यादित करत असे, तेव्हा मी त्या पदार्थांपासून दूर राहिलो जोपर्यंत .त्यांची इच्छा संपत नव्हती
जेव्हा मी सिंगापूरला गेलो तेव्हा मला तिथे एक चविष्ट
फळ सापडले, पण त्याची इच्छा निर्माण होऊ नये म्हणून मी स्वतःकडे लक्ष दिले, कारण मला जाणवले की जर मी लक्ष दिले नाही आणि खबरदारी घेतली नाही तर मला सकाळ, दुपार आणि रात्री ते हवे असेल आणि अशा प्रकारे आपण स्वतःला मर्यादित .करतो
जरी मी त्या दिवशी फळाचा पुरेपूर आनंद घेतला, तरी मी
ते चुकवले नाही आणि दुसऱ्या दिवशी ते नसल्याबद्दल मला .पश्चात्ताप झाला नाही
जर आपण ज्या गोष्टींचा आनंद घेतो त्यावर लक्ष
केंद्रित केले तर आपल्याला घाबरण्याचे कारण नाही आपण आपले .स्वातंत्र्य सर्वांपेक्षा वर ठेवले पाहिजे
जर मी काही करणार नाही असे म्हटले तर तो निर्णय अंतिम ?आणि अपरिवर्तनीय असतो. ते स्वातंत्र्य नाही का सवयीबाहेर किंवा इतरांनी आपल्याला जिंकण्याचा
प्रयत्न केला तरी त्याला प्रतिसाद म्हणून नव्हे तर !शहाणपणाने ते ठरवले आहे म्हणून वागणे किती छान आहे

जेव्हा ज्ञान आपल्याला काहीतरी करण्यास प्रवृत्त
करते, तेव्हा आपल्याला ते करण्यापासून काहीही रोखू नये, जर आपण ज्ञानाने मार्गदर्शन केले तर
इच्छाशक्ती आणि शहाणपणाने एक फायदेशीर सवय लावता
येते. शहाणपण जे काही सुचवेल त्याला मान्यता देण्याची .क्षमता माझ्याकडे आहे
बहुतेक मानवांचे मूळ नमुने किंवा आर्किटेप्स इतके
स्थिर झाले आहेत की ते त्यांना बदलू शकत नाहीत, परंतु जे लोक सभ्यता आणि आत्म-नियंत्रणाद्वारे त्यांचे विचार .लवचिक ठेवतात ते सहजपणे चांगल्यासाठी बदलू शकतात
मन मातीसारखे लवचिक असले पाहिजे. ज्ञान ते लवचिकता
देते आणि तेच स्वातंत्र्य मी इतरांना उपभोगावे अशी माझी .इच्छा आहे
जेव्हा एखादी व्यक्ती सवयीच्या बंधनातून मुक्त होते, तेव्हा त्याला कळेल की स्वतंत्र निवड आणि आत्मविश् वासाच्या प्रकाशात कृती करण्यापेक्षा मोठा आनंद दुसरा .कोणताही नाही
एखाद्या व्यक्तीने परिस्थितीला मुक्का मारण्याची आणि थप्पड मारण्याची परवानगी देऊ नये, तर त्याऐवजी त्याने परिस्थितीवर मात करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न केले .पाहिजेत
ज्याच्याकडे दृढ इच्छाशक्ती आहे तो देवाच्या मदतीने .सर्व अडचणींवर मात करेल
* * *

.प्रत्येक शारीरिक क्रियेचा एक मानसिक प्रतिरूप असतो आपण काही कृती करण्यासाठी आपल्या शारीरिक शक्तीचा
वापर करतो, परंतु कृतीचा स्रोत विचार असतो आणि ती मानसिक .मार्गदर्शकाद्वारे निर्देशित केली जाते
चोरी ही वाईट गोष्ट आहे; पण सर्वात मोठी वाईट गोष्ट म्हणजे मानसिक चोरी, जी शारीरिक चोरीचा मार्ग मोकळा करते, .कारण मन हे खरे सूत्रधार आहे
एखादी व्यक्ती टाळू इच्छित असलेली कोणतीही चुकीची
.कृती प्रथम तिच्या मनातून काढून टाकली पाहिजे
जर तुम्ही फक्त शारीरिक कृतीवर लक्ष केंद्रित केले तर .नियंत्रण मिळवणे खूप कठीण आहे

मनावर आणि गैरसमज दुरुस्त करण्यावर लक्ष केंद्रित
केले पाहिजे, आणि मग कृती आपोआप, सुरळीत आणि यशस्वीरित्या .हाताळली जाईल
* * *

जेव्हा तुम्हाला शांती वाटते
प्रत्येक हालचालीत
तुमच्या शरीराच्या हालचालींवरून
.आणि तुम्हाला तुमच्या विचारांमध्ये शांती वाटते आणि तुमच्या इच्छेनुसार
आणि तुमच्या प्रेमात
.आणि तिला शांती वाटते
आणि दैवी उपस्थितीत
तुमच्या महत्त्वाकांक्षेत
लक्षात ठेवा की तुम्ही
.तुमचे जीवन देवापर्यंत पोहोचले आहे
प्रशंसा, टीका आणि खुशामत
खुशामत करणे चांगले असू शकते जेव्हा ते एखाद्याला चांगले करण्यास प्रोत्साहित करते, परंतु जेव्हा ते आध्यात्मिक जखमा लपवण्यासाठी वापरले जाते, ज्यामुळे ते तापतात आणि अशा प्रकारे आत्म्याला अज्ञानाच्या आजाराने .विषारी बनवतात तेव्हा ते दुर्भावनापूर्ण असते
बहुतेक लोकांना खुशामत करायला आवडते, जसे अनेकांना मध खाणे आवडते, परंतु त्यातील काही विषारी असू शकते हे .त्यांना कळत नाही
इतरांच्या खुशामत करणाऱ्या शब्दांव्यतिरिक्त, आपले स्वतःचे विचार अनेकदा आपल्या हानिकारक दोषांना समर्थन देतात आणि मोठे मानसिक फोड लपवतात जे फुटू शकतात आणि .एखाद्याचे संपूर्ण आध्यात्मिक जीवन विषारी बनवू शकतात अशाप्रकारे, इतरांकडून आपल्याबद्दल केलेली खुशामत
आणि आपल्या आरामदायी विचारांच्या कुजबुज श्रवणेंद्रियांना आनंददायी वाटतात आणि आपले ज्ञान .खुशामताच्या विषारी शब्दांच्या हाती बंदिस्त होते खोट्या मित्रांच्या फसव्या शब्दांमुळे स्वेच्छेने
आणि जाणूनबुजून पैसा, वेळ, आरोग्य आणि नैतिकता देखील वाया .घालवणारे बरेच लोक आहेत

अनेक आत्मे उद्ध्वस्त झाले आहेत कारण त्यांनी सुज्ञ सल्ल्याचे पालन केले नाही आणि ते गोड बोलण्याच्या मोहाला .बळी पडले आहेत ज्यामध्ये धूर्तपणा आणि द्वेष होता
एका प्रामाणिक, सरळ माणसासोबत नरकात राहणे हे दहा गोड बोलणाऱ्या, वाईट हेतू असलेल्या लोकांसोबत स्वर्गात राहण्यापेक्षा चांगले आहे. खुशामत करणारे स्वर्गाचे नरकात रूपांतर करतात, तर चांगले, निष्ठावंत मित्र नरकाचे .स्वर्गात रूपांतर करतात
आपण नेहमी सत्य बोलावे आणि त्याच वेळी आपण अशा
शब्दांनी इतरांना दुखावण्याचे टाळले पाहिजे जे खरे असतील .पण कठोर असतील आणि सकारात्मक परिणाम देत नाहीत उदाहरणार्थ, जर तुम्ही एखाद्या अंध माणसाला "अरे
आंधळा माणूस" असे म्हणत संबोधित केले तर तुम्ही जे म्हणत आहात ते खरे असू शकते, परंतु अशा प्रकारचे भाषण अवांछित आहे आणि भावना दुखावते, म्हणून अशा दुखावणाऱ्या शैली .टाळल्या पाहिजेत
ज्याला टीका करायची नाही अशा व्यक्तीवर टीका करणे योग्य नाही, परंतु दयाळू टीका ऐकणे उपयुक्त आहे आणि हसतमुखाने आणि मैत्रीपूर्ण कौतुकाने कठोर परंतु योग्य .टीका स्वीकारणे हे अद्भुत आहे
एका ज्ञानी माणसाचा एक मित्र होता जो त्याच्यावर खूप टीका करायचा आणि त्या ज्ञानी माणसाचे अनुयायी या टीकेने चिडले. एके दिवशी, एक शिष्य आनंदाने त्याच्या गुरूकडे आला आणि त्याला म्हणाला: "आनंद करा, गुरुजी, तुमचा शत्रू, दोष ".शोधणारा, मरण पावला आहे
तो ज्ञानी माणूस रडला आणि म्हणाला, "अरे, किती मोठे नुकसान झाले! माझा सर्वात चांगला आध्यात्मिक समीक्षक मरण ".पावला आहे आणि मला वाटते की माझे हृदय तुटले आहे
बहुतेक लोकांना रचनात्मक, अंतर्दृष्टीपूर्ण टीका
आवडत नाही आणि त्याऐवजी ते खुशामत करण्यासाठी सर्वकाही त्याग करण्यास आणि ज्ञानी लोकांच्या स्पष्ट शब्दांपासून आणि त्यांच्या अचूक दूरदृष्टीपासून दूर जाण्यास .प्राधान्य देतात
:एखाद्या व्यक्तीने वेळोवेळी स्वतःला विचारले पाहिजे

मी गोड बोलण्याने फसलो आहे का आणि स्वार्थी खुशामत" करणाऱ्यांच्या हातांनी माझ्या शहाणपणाला मर्यादा "!?घातल्या आहेत आणि माझी अंतर्दृष्टी अंध केली आहे का संताची कहाणी आणि देवी रोगाचे भूत
देवाच्या धार्मिक संतांपैकी एक रात्री उशिरा ध्यान
करत असताना, तो राहत असलेल्या गावात प्रवेश करताना त्याला :देवी रोगाचा भयानक भूत दिसला, म्हणून तो त्यावर ओरडला भूता, तू जिथे आहेस तिथेच राहा आणि जिथून आलास तिथे"
परत जा. मी ज्या शहरात देवाची पूजा करतो त्या शहरातील ".रहिवाशांना तू इजा करू नकोस
भूताने उत्तर दिले, "कर्माच्या नियमानुसार आणि माझ्या वैश्विक कर्तव्याच्या पूर्ततेसाठी मी फक्त तीन लोकांना ".घेईन, अधिक नाही
पालकाने अनिच्छेने स्पष्टीकरण स्वीकारले
दुसऱ्या दिवशी तीन लोक चेचकाने मरण पावले आणि तिसऱ्या दिवशी आणखी अनेक लोक मरण पावले आणि त्यानंतर दररोज काही .गावकरी या भयानक आजाराचे बळी ठरले
आपण एका मोठ्या फसवणुकीला बळी पडलो आहोत असे समजून, संताने खोलवर विचार केला आणि भूताला बोलावले. जेव्हा ते :दिसले तेव्हा संताने त्याला धमकावले आणि म्हटले
तू मला फसवलेस, भूत, आणि तू फक्त तीन लोकांना घेणार" ".असल्याचे सांगितले तेव्हा तू खरे सांगितले नाहीस भूताने उत्तर दिले, "मी परमात्म्याची शपथ घेतो की मी ".खरे बोललो आहे
पालक म्हणाला, "तू मला वचन दिले होतेस की तू तीन
".लोकांना घेशील, पण या आजाराने डझनभर जीव घेतले आहेत भूताने उत्तर दिले: "अरे देवाच्या मित्रा, मी फक्त तीन "घेतले, बाकीचे भीतीने मेले
माझ्या मित्रांनो, जाणून घ्या - देव तुमचे ज्ञान वाढवो
- की भीती एखाद्या व्यक्तीमध्ये एक नकारात्मक कंपन निर्माण करते, त्याला एका ना एका मार्गाने वेढते, त्याला अशा अदृश्य दोरींमध्ये गुंडाळते ज्यापासून मुक्त होणे कठीण असते आणि त्याला त्याच्या सभोवतालच्या इतरांमधील नकारात्मक गोष्टी स्वीकारण्यास अधिक संवेदनशील बनवते, .त्यामुळे तो अस्वस्थ लाटांनी वेढला जातो

अशा परिस्थितीत, तो स्वतःवर आजारपण, निराशा, निराशा, .शंका, दुःख, दुःख आणि कदाचित मृत्यू देखील आणतो इच्छाशक्ती: वैश्विक सक्रियकर्ता
शरीरातील प्रत्येक हालचाल इच्छाशक्तीची हालचाल .दर्शवते
इच्छाशक्ती प्रणालीद्वारे, मेंदूमध्ये साठवलेल्या ऊर्जेचा आणि शरीराभोवती असलेल्या बुद्धिमान वैश्विक उर्जेचा वापर करून शरीरात ऊर्जा वायरलेस पद्धतीने पाठवली .जाते
जेव्हा तुम्ही थकलेले असता तेव्हा तुम्ही खाणे,
ऑक्सिजन श्वास घेणे, पाणी पिणे किंवा इतर द्रवपदार्थ .वापरून शरीराला ऊर्जा प्रदान करू शकता
पण जेव्हा तुम्ही जड वजन उचलण्यासाठी तुमचे हात आणि शरीर ताणता तेव्हा तुम्ही अदृश्य इच्छाशक्तीद्वारे .तुमच्या शरीरात ऊर्जा आणता
जेव्हा तुम्ही शरीराला जाणीवपूर्वक एकाग्रतेने घट्ट करता (जोपर्यंत ते ताणाशिवाय कंपित होत नाही), तेव्हा तुम्ही बुद्धिमत्तेने संपन्न असलेल्या देवाच्या वैश्विक .उर्जेला स्पर्श करता
अशाप्रकारे आपण शरीरात ऊर्जा किंवा क्रियाकलाप
निर्माण करू शकतो, शरीराबाहेरील भौतिक स्रोतांपासून नाही तर शरीराच्या आत आणि बाहेर लपलेल्या आणि अस्तित्वात .असलेल्या दैवी स्रोतापासून
वैश्विक उर्जेची उपलब्धता आणि त्याचा लाभ
घेण्यासाठी, प्रथम चेतना आणि पदार्थ, शरीर आणि आत्मा यांच्यातील गहाळ दुवा शोधला पाहिजे. हा दुवा लक्ष केंद्रित करून, ध्यान करून आणि स्वतःचे खरे स्वरूप आणि .दैवी चेतनेशी त्याचा संबंध समजून घेऊन शोधता येतो
जीवन एक कारवां आहे
गेल्या वर्षी आमच्यासोबत असलेले बरेच जण आता आमच्यासोबत नाहीत आणि पुढच्या वर्षी कोण इथे असेल हे ?कोणाला माहित आहे
तेच जीवन आहे, आणि त्याचा प्रवास सुरूच राहतो. हा एक
असा कारवां आहे ज्याच्यासोबत आपण थोड्या काळासाठी प्रवास .करतो

आपले काही साथीदार नुकसानाच्या गर्तेत पडले आहेत,
परंतु जेव्हा त्यांना होणाऱ्या वेदना त्यांना व्यापून टाकतील, तेव्हा ते कारवाँच्या प्रभुकडून मार्गदर्शन आणि दिशा शोधू लागतील, जो या पृथ्वीचा स्वामी देखील आहे: .सर्वशक्तिमान देव
जरी आपण या कारवाँमध्ये वेगळे झालो आहोत आणि सुरुवात
आणि शेवट गूढतेने व्यापलेले असले तरी, जीवनाचा एक गहन अर्थ आहे: देवाचा प्रामाणिकपणे शोध घेण्याचे महत्त्व आपल्याला .आठवण करून देणारे
:या जगाची तुलना नाटकाशी देखील करता येईल
हे जीवन एका पात्राने सांगितलेली कहाणी आहे, रात्र हे" ".आवरण आहे आणि दिवस हे खेळाचे मैदान आहे
अभिनेते शून्यातून येत नाहीत. एक बॅकस्टेज असते आणि त्यांच्या भूमिका संपल्यानंतर, अभिनेते जगणे थांबवत नाहीत, उलट विश्रांतीच्या शोधात आकाशाच्या पडद्याआड गायब .होतात
जीवनाच्या या टप्प्यावर काही काळ आपल्या भूमिका साकारण्याच्या आणि नंतर ते ठिकाण सोडून जाण्याच्या दिव्य .रंगभूमी संचालकांच्या योजनेनुसार आम्ही येथे आहोत
आपण पारंपारिक अर्थाने मृत्यूच्या अर्थाने मरत नाही,
तर कॉस्मिक थिएटरच्या दिग्दर्शकाच्या निर्देशानुसार आपण .काळाच्या पडद्याआड अदृश्य होतो
आपण जीवनाच्या रंगमंचावर वेळोवेळी प्रकट होत राहू, जोपर्यंत आपण नाटकात प्रभुत्व मिळवत नाही आणि दैवी .इच्छेनुसार आपल्या भूमिका योग्यरित्या बजावत नाही जेव्हा आपण आपले कार्यप्रदर्शन सुधारतो आणि धैर्य न गमावता किंवा दैवी नियुक्त योजनेच्या तपशीलांमध्ये हस्तक्षेप न करता सर्वोच्च व्यवस्थापक आणि नियोजकाच्या इच्छेचे पालन करतो, तेव्हा आपल्याला पुन्हा प्रयत्न करण्याची आवश्यकता राहणार नाही, तर आपण शाश्वत अस्तित्वाच्या रचनेत अमर स्तंभ बनू, स्वर्गाच्या राज्यात .कायमचे रहिवासी बनू
.ते त्यात कायमचे राहतील
जो कोणी जिंकेल, मी त्याला माझ्या दिव्य मंदिरात एक{ }खांब बनवीन, आणि तो पुन्हा कधीही बाहेर जाणार नाही

* * *

सुरुवातीला मी शिक्षक होण्यास संकोच करत होतो, कारण आवश्यकता आणि परिणाम प्रचंड आणि भयावह आहेत, कारण शिक्षकाला धक्का सहन करावा लागतो आणि ज्या क्षणी तो अस्वस्थ आणि गोंधळलेला असतो, तो मदत मागणाऱ्यांना मदत करू .शकत नाही
खऱ्या शिक्षकाने सर्वांवर प्रेम केले पाहिजे,
.मानवतेला समजून घेतले पाहिजे आणि देवाला ओळखले पाहिजे जेव्हा माझे गुरु (श्री युक्तीश्वर) यांनी मला
सांगितले की या जीवनात माझी भूमिका आध्यात्मिक गुरूची आहे, तेव्हा मी देवाच्या असीम शक्तीला माझ्या पाठीशी उभे .राहण्याचे आवाहन केले
जेव्हा मी व्याख्याने देण्यास सुरुवात केली, तेव्हा
मी असा हेतू बाळगला की मी सैद्धांतिक अभ्यासातून मिळालेल्या पुस्तकांच्या ज्ञानातून नाही तर आंतरिक प्रेरणेतून बोलेन, मला पूर्णपणे जाणीव आहे की ज्या सर्जनशील शक्तीचे झरे कधीही आटत नाहीत आणि ज्याचा स्रोत .कधीही संपत नाही ती माझ्या सर्व शब्दांमागे आहे
त्या शक्तीचा वापर इतर क्षेत्रांमध्ये इतरांना त्यांच्या कामात आणि अनेक वेगवेगळ्या प्रकारे मदत .करण्यासाठी केला गेला आहे
मी अमरत्व अधोरेखित करण्यासाठी मानवी मनाचा वापर
.केला आहे
मी "हे माझ्यासाठी कर, प्रभू," असे म्हटले नाही, तर "मला
ते करायचे आहे, प्रभू, आणि मी तुम्हाला माझे मार्गदर्शन करण्याची, मला प्रेरणा देण्याची आणि माझा हात धरण्याची .विनंती करतो" असे म्हटले आहे
एखादी व्यक्ती छोट्या छोट्या गोष्टी एका अपवादात्मक .पद्धतीने करू शकते
त्याने त्याच्या कार्यक्षेत्रात सर्वोत्तम असले पाहिजे आणि त्याचे जीवन सामान्य पद्धतीने पुढे जाऊ देऊ .नये
आणि जगाला आश्चर्यचकित करणारे असे काहीतरी उपयुक्त .साध्य करणे जे यापूर्वी कोणीही केले नाही

आणि सर्जनशील, नाविन्यपूर्ण दैवी घटक त्याच्या माध्यमातून आणि त्याच्याद्वारे कार्य करतो हे दाखवण्यासाठी
अपयश आणि भूतकाळातील चुकांच्या विचारांना मार्गात अडथळे न बनवता जीवनाच्या मार्गावर चालण्याचा दृढनिश्चय .आणि दृढनिश्चय असला पाहिजे
आयुष्य अंधकारमय असू शकते, अडचणी येऊ शकतात आणि संधी गमावल्या जाऊ शकतात, परंतु शिष्याने स्वतःला असे म्हणू नये की, "देवाने मला सोडून दिले आहे आणि माझे नशीब सीलबंद . "झाले आहे
?अशा व्यक्तीला कोण मदत करू शकेल
एखाद्या व्यक्तीचे कुटुंब त्याला नाकारू शकते,
त्याच्या समजुतीनुसार, त्याचे भाग्य त्याला सोडून देऊ शकते आणि मानवी आणि नैसर्गिक शक्ती त्याच्याविरुद्ध कट रचू शकतात, परंतु तो देवाच्या कृपेने आणि त्याच्यातील सर्जनशीलतेच्या भावनेने सर्व विरोधी हल्ले परतवून लावू शकतो आणि प्रत्यक्ष यशाच्या स्वर्गाकडे विजयीपणे कूच करू .शकतो
जरी तुम्ही शंभर वेळा पराभूत झालात तरी, तुम्ही .अडचणींवर मात करून वैभवाचा मुकुट जिंकाल असा निश्चय करा निराशा कायमची राहत नाही आणि निराशा ही तात्पुरती .परीक्षा असते
देवाची इच्छा आहे की आपण जीवनात विजयी व्हावे आणि आपल्यातील पूर्ण शक्ती दाखवावी, जेणेकरून आपण जीवनाच्या .रंगमंचावर आपली सर्वोच्च भूमिका यशस्वीपणे पार पाडू शकू ऋषीसह नरकात
एकेकाळी, एका पवित्र नदीच्या काठावर एक धर्माभिमानी तपस्वी राहत होता. त्याने आपल्या आयुष्यातील अनेक वर्षे खोल चिंतनात घालवली, परंतु दुर्दैवाने, त्याचे प्रयत्न फलदायी ठरले नाहीत आणि जीवनाची रहस्ये आणि आनंदाचे स्रोत शोधण्याचा आणि तपास करण्याचा प्रयत्न करूनही त्याला .शांतीचे भरपूर पीक घेण्याचा आनंद झाला नाही
जरी आमचा मित्र नेहमीच सुंदर दृश्ये, दयाळू आत्मे, मौल्यवान पुस्तके आणि स्मृतींचे आशीर्वादित मंडळे यांच्या बाबतीत स्वर्गीय वातावरणाने वेढलेला असायचा,

तरीही त्याचे मन लोकांना लुटण्याचे आणि त्यांना हानी .पोहोचवण्याचे सर्वात योग्य मार्ग विचारत राहिले
तो विचार त्याच्या नियंत्रणाबाहेर होता आणि प्राचीन कर्माच्या कारणांमुळे उद्भवला होता असे वाटत होते. तो जितके जास्त त्या अवांछित विचारांना दूर करण्याचा प्रयत्न करत होता तितकेच ते त्याच्या मनावर आक्रमण करत होते, त्याची शांती भंग करत होते आणि त्याची शांती हिरावून .घेत होते
शेवटी, त्याने स्वतःला वचन दिले की, "मी प्रार्थना आणि प्रार्थना करत राहीन, आणि ध्यान करताना माझ्या शांततेवर वार करणाऱ्या या त्रासदायक विचारांपासून मुक्त होईपर्यंत ".मी थांबणार नाही
एक तास गेला, मग दोन, आणि त्याच्या मनात वादळासारखे
वाईट विचार आले, जे त्याच्या चिंतनाच्या रचनेवर आदळले आणि .ते जोरात हादरले
शेवटी, तीन तासांच्या अथक प्रयत्नांनंतर, त्याच्या मनातून अचानक त्रासदायक विचार निघून गेले आणि त्यांच्या जागी, त्याला एका सुंदर दृष्टान्तात त्याच्यासमोर .रक्तमांसात आणि मांसात उभे असलेले देवाचे संत दिसले
ते तेजस्वी संत केवळ जिवंत दिसले नाहीत तर अत्यंत :कोमलतेने ते म्हणाले
माझ्या मुला, तुझ्या मागील अवतारात तू एक व्यावसायिक" चोर होतास ज्याला इतरांना अडकवण्यापासून आणि त्यांच्या मालमत्तेची लूट करण्यापासून दुसरे काहीही काळजी नव्हती. पण तुझ्या मृत्यूच्या काही काळापूर्वी तुझा विवेक जागृत झाला आणि तू स्वतःला सुधारण्याचा निश्चय केलास आणि स्वतःला वचन दिले की तू तुझे लज्जास्पद वर्तन बदलशील आणि चांगुलपणाचा मार्ग अवलंबशील. याच कारणास्तव तू या जीवनात एक चांगला माणूस होण्याच्या दृढ आध्यात्मिक दृढनिश्चयासह जन्माला आलास, परंतु तरीही तू तुझ्यासोबत वाईट विचारही घेऊन आलास जे तुझ्या मागील अवतारात तुझ्या जीवनाचे केंद्र ".होते
माझ्या मुला, तू या आनंदी काळात जगतोस हे दुर्दैव आहे," चांगल्या मित्रांनी वेढलेले, आठवणी आणि चिंतनाच्या

वर्तुळात, तरीही हे सर्व असूनही, तू मानसिक चिंता आणि ".विनाशकारी, अशांत विचारांच्या नरकात जगतोस
क्षणभर शांततेनंतर, पालकाने आपले भाषण पुढे चालू :ठेवले
म्हणून, सार्वत्रिक नियमानुसार, आणि या अवतारात" उपलब्ध असलेल्या आध्यात्मिक संधींचा फायदा घेण्यासाठी तुम्ही तुमचे सर्वोत्तम प्रयत्न केले नसल्यामुळे, जर तुम्ही आता तुमचे ध्यान प्रयत्न दुप्पट केले नाहीत तर, मृत्यूच्या वेळी तुम्हाला दोन गोष्टींपैकी एक निवडावी :लागेल
एकतर दहा मूर्खांसोबत स्वर्गात राहा किंवा एका" "?शहाण्या माणसासोबत नरकात राहा, तुम्हाला काय आवडेल :शिष्याने संकोच न करता उत्तर दिले
हे देवाच्या मित्रा, मला एका ज्ञानी माणसासोबत नरकात" राहणे आवडते कारण मला माझ्या स्वतःच्या अनुभवावरून माहित आहे की दहा मूर्ख स्वर्गातून नरक बनवतात, तर मी माझ्या मनावर विश्वास ठेवतो आणि मला खात्री आहे की जर मी एका ज्ञानी माणसासोबत असेन, तर पाताळाच्या तळाशीही तो मला ".नरकाला स्वर्गात बदलण्यास मदत करेल
लहरी स्वातंत्र्य
अनेकांना असे वाटते की त्यांनी दिवसातून तीन वेळा
मांस खावे, तर काहींना असे वाटते की त्यांनी फक्त भाज्या आणि काजू खावेत आणि जर त्यांनी त्यांच्या आहारात थोडे !वैविध्य आणले तर ते आजारी पडतील
अशा श्रद्धा गुलामगिरीचा एक प्रकार आहेत. एखाद्या व्यक्तीने जीवनातील कोणत्याही सवयींना स्वतःवर बंधने आणू देऊ नयेत, तर त्याऐवजी शहाणपणाने आणि योग्यतेनुसार आपल्या .सवयी बदलण्याची क्षमता बाळगली पाहिजे
आपण स्वतंत्र निवडीच्या शक्तीचा वापर करून, चांगल्या ज्ञानाने प्रेरित आणि मार्गदर्शन करून, सरळ मार्गाने .जगायला शिकले पाहिजे
एखाद्या व्यक्तीला एका रात्री मऊ गादीवर आणि दुसऱ्या .रात्री जमिनीवर त्याच आरामात झोपता आले पाहिजे सवयीच्या बंधनांपासून सुटका मिळवण्यासाठी शहाणे लोक .ज्या मुक्तीची मागणी करतात ती म्हणजे ती अद्भुत मुक्तता

काही लोकांचा असा विश्वास आहे की स्वातंत्र्य म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला जे करायला आवडते ते करणे, आणि मी यालाच .लहरी आणि इच्छेचे स्वातंत्र्य म्हणतो स्वातंत्र्याच्या खऱ्या स्वरूपाबद्दलच्या गैरसमजामुळे, काही पालक त्यांच्या मुलांना विवेकबुद्धीशिवाय त्यांच्या इच्छांचे पालन करून सवयींचे .गुलाम बनवतात
या आधारावर, मूल असा विश्वास ठेवून मोठे होते की जोपर्यंत त्याच्या इच्छा पूर्ण होतात तोपर्यंत तो आनंदी .राहील आणि जीवनाचा उद्देश इच्छा पूर्ण करणे आहे
पण नंतर त्याला कळते की त्याची फसवणूक झाली आहे. घराबाहेरील जग त्याने घरात जे पाहिले आणि ज्याची त्याला .सवय झाली त्यापेक्षा पूर्णपणे वेगळे आहे
आयुष्यात प्रत्येक इच्छा पूर्ण करणे सोपे नाही! इतर
जण त्याला हवे ते मिळवण्यासाठी त्याच्या उन्मादी धावपळीत बाजूला ढकलू शकतात आणि त्या बदल्यात, तो त्याच्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आणि त्याच्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी भयभीत, कठोर हृदयाचा बनतो, असा विश्वास ठेवतो की शारीरिक इच्छा पूर्ण करणे हे माणसाचे अंतिम ध्येय आहे, हे निश्चित .आहे की हे जग सर्वस्व आहे
पालकांनी त्यांच्या मुलांना प्रबळ इच्छाशक्ती आणि योग्य निर्णयक्षमतेने सज्ज केले पाहिजे जेणेकरून ते जगात वाईट सवयींपासून प्रभावित न होता आपला मार्ग तयार करू .शकतील
* * *

प्रत्येक नवीन वर्षाच्या देणगीबद्दल आणि त्यातून मिळणाऱ्या आशा आणि आश्वासनांसाठी आपण देवाची स्तुती करतो .आणि त्याचे आभार मानतो
देवाशी जोडले जाण्यासाठी, व्यक्तींच्या जीवनात आणि जागतिक परिस्थितीत अद्भुत बदल घडवून आणण्यासाठी आणि शांती आणि मानवी बंधुता साध्य करण्यासाठी प्रामाणिक, मनापासून केलेल्या प्रार्थनेपेक्षा मोठी शक्ती दुसरी .कोणतीही नाही
आम्ही देवाला प्रार्थना करतो की प्रामाणिक वैयक्तिक प्रार्थना, उदात्त धारणा आणि वाढणारे ज्ञान एका

आशीर्वादित आध्यात्मिक शक्तीमध्ये रूपांतरित होईल जे
.जमिनीवर खरा बदल घडवून आणेल

हे परमेश्वरा , आम्हाला आशीर्वाद दे की आम्ही तुझ्या
प्रकाशाने मार्गदर्शन करू आणि मार्गांवर प्रकाश देणारे
दिवे लावू , आणि आमच्या हृदयात आणि इतरांच्या हृदयात तुझे
प्रेम जागृत करू , जिवंत प्रकाशाच्या मशाली घेऊन जाऊ आणि
आमच्या प्रतिभेचा वापर तुला आनंद देणाऱ्या आणि लोकांना
.लाभदायक असलेल्या कामात करू

तुमची वैश्विक ऊर्जा आणि मार्गदर्शक प्रकाश इतरांना
मदत करण्यासाठी आणि त्यांचे दुःख आणि दुःख कमी करण्यासाठी
वाहत राहण्यासाठी आम्हाला स्वतःला वाहिनी बनवण्यास मदत
करा , कारण तुमच्यामुळेच आम्हाला मानवतेला आणि स्वतःला
.मदत करण्याची शक्ती आहे

आपण आशीर्वादित आहोत जेणेकरून आपण दुःखी
.असलेल्यांबद्दल सहानुभूती दाखवू शकतो
.आम्ही जगभर चांगले विचार आणि हेतू पसरवतो
.शांती आणि बंधुता एक जिवंत अनुभव बनो

शिक्षक परमहंस योगानंद यांच्या म्हणींवरून
लोक जीवनात काही गोष्टी सोडून देण्याच्या
कल्पनेबद्दल तक्रार करतात , जरी प्रत्यक्षात ते अनेक
मौल्यवान गोष्टी सोडून देतात , त्यापैकी सर्वात
महत्त्वाचे म्हणजे मनाची शांती , आणि कधीकधी ते पैशासाठी
स्वतःचे बलिदान देखील देतात , ज्यामुळे नुकसान आणि तोटा
.होतो

स्वतःला देवाला शरण जा आणि तुम्हाला आढळेल की तुमचे
.ज ीवन एका सुंदर लयबद्ध सुरासारखे झाले आहे

या जगातून तुमचे लक्ष तुमच्या आत असलेल्या देवाच्या
.विशाल राज्याकडे वळवा

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible],
[illegible]. [illegible]
.[illegible], [illegible]

[illegible]! [illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible] - [illegible]
[illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible]: [illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible].
[illegible], [illegible]
[illegible]
.[illegible], [illegible], [illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible] ; [illegible], [illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible]. [illegible]
.[illegible]

[illegible]
.[illegible]

[illegible],
[illegible]
[illegible]
.[illegible]

जेव्हा लोकांना बरे होण्याची तीव्र इच्छा असते ,
तेव्हा ते अस्वस्थ अंतःकरणाने किंवा निराशेच्या भावनेने
प्रार्थना करतात , असे गृहीत धरतात की देव त्यांच्या
प्रार्थना ऐकणार नाही किंवा ते प्रार्थना करतात पण वाट
पाहत नाहीत जेणेकरून त्यांना कळेल की त्यांच्या
.प्रार्थना देवापर्यंत पोहोचल्या आहेत की नाही

ज्याप्रमाणे एखाद्या व्यक्तीला दोषपूर्ण रिसीव्हर
वापरून हवेतून प्रसारित होणारे संगीत ऐकता येत नाही ,
त्याचप्रमाणे भीती , काळजी आणि सर्व प्रकारच्या चिंता ,
शंका आणि अनिश्चिततेने भरलेल्या मानसिक उपकरणामुळे
देवाकडून येणारे आरोग्य , शक्ती आणि ज्ञानाचे स्पंदने ऐकता
.येत नाहीत

परमेश्वरा , गरज आणि समृद्धीच्या वेळी , आजारपण आणि
आरोग्याच्या वेळी , अंधारात आणि प्रकाशात आणि सर्व
परिस्थितीत आपण तुझे स्मरण करूया आणि त्याचे आभार मानूया .
तू आम्हाला दिलेल्या कल्याणाच्या दिवसांचे कृतज्ञतेने
स्मरण करूया . श्रद्धेचे डोळे उघडण्यास आम्हाला मदत करा
जेणेकरून आम्हाला तुझा आशीर्वादित प्रकाश दिसेल , जो सर्व
.आजार आणि आजार बरे करतो

मी माझ्या चांगल्या विचारांच्या , माझ्या सदिच्छेच्या
आणि माझ्या फलदायी , फायदेशीर कार्याच्या जहाजाचा कप्तान
आहे . मी माझ्या जीवनाचे जहाज चालवीन , माझ्या खोल
चिंतनाच्या आकाशातील शांतीच्या तेजस्वी ग्रहावर माझे
.डोळे नेहमीच केंद्रित ठेवीन

मी माझ्या सर्जनशील विचार कौशल्यांचा वापर माझ्या
प्रत्येक कामात यश मिळविण्यासाठी करेन . जर मी स्वतःला मदत
.करण्याचा प्रयत्न केला तर देव मला मदत करेल

आज मी जीवनाच्या बागेत नव्याने प्रयत्न करेन आणि
त्यात ज्ञान , आरोग्य , समाधान आणि आनंदाचे बीज पेरू . मी
विश्वास आणि आत्मविश्वासाने त्या बियाण्यांना पाणी देईन
आणि मला योग्य पीक देण्यासाठी सर्वशक्तिमान देवाच्या
कृपेची मी वाट पाहीन . जरी मला अपेक्षित पीक मिळाले नाही
तरी , माझे सर्वोत्तम देण्याचा प्रयत्न केल्याने
.मिळणाऱ्या मनःशांतीबद्दल मी कृतज्ञ आणि आभारी राहीन

मी देवाचे आभार मानेन की मी त्याच्या कृपेने यशस्वी होईपर्यंत प्रयत्न करत राहू शकलो आणि जेव्हा मी माझ्या मनाची सर्वात मोठी इच्छा पूर्ण करेन तेव्हा मी त्याचे आभार मानेन मी देवाच्या प्रसन्नतेसाठी फक्त उदात्त आणि .योग्य कृत्ये करण्याचा प्रयत्न करेन

जग नैसर्गिक आणि मानवी वादळांनी भरलेले आहे , आणि देव हा या जगातील वादळे , वादळे आणि वाईट गोष्टींपासून मजबूत ढाल आणि सुरक्षित आश्रयस्थान आहे . देव कुठेही असला तरी , भय किंवा दुःख नसते . खरा विश्वासणारा जीवनाच्या लढाईत आणि घटनांच्या संघर्षात दृढ आणि अभिमानाने उभा राहतो , त्याला खात्री असते की देव त्याच्यासोबत आहे , त्याचे नुकसान होण्यापासून रक्षण करतो आणि त्याला एका क्षणासाठीही सोडत नाही . अशा प्रकारे , त्याच्या हृदयातून भीती नाहीशी होते आणि खात्रीने त्याचे रक्षण होते , एक असे संरक्षण जे लादले .जाऊ शकत नाही

घाबरू नका म्हणजे देवावर आणि त्याच्या संरक्षणावर _ व िश्वास ठेवणे आणि त्याच्या न्यायावर _ ,_श हाणपणावर ,_द यावर , .प ्रेमावर आणि सर्वव्यापीतेवर विश्वास ठेवणे _

भीतीमुळे व्यक्तीची मानसिक शक्ती हिरावून घेतली जाते , त्याचे मन ढगाळ होते आणि हृदयाच्या नैसर्गिक लयीत अडथळा निर्माण होतो . शिवाय , भीतीमुळे शारीरिक त्रास आणि मानसिक आजार होऊ शकतात . चिंता आणि मानसिक बंदिवासात अडकण्याऐवजी , एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की तो सर्व पाहणारा , सर्व ऐकणारा देवाच्या संरक्षणात सुरक्षित आहे , त्याच्या अभेद्य किल्ल्यात .सुरक्षित आहे आणि त्याच्या दया आणि काळजीने वेढलेला आहे

आफ्रिकेतील जंगलात असो , युद्धभूमीवर असो , आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने ग्रस्त असो , एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात कोणत्याही धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्या आश्रयाला येणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास सक्षम आहे . संरक्षणाचे यापेक्षा प्रभावी साधन नाही . अर्थात , एखाद्याने घटनांना तोंड देताना तर्कशुद्धता वापरली पाहिजे आणि त्याच वेळी

दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे. विश्वास म्हणजे कधीही प्रतिकूल परिस्थितीत बेपर्वा किंवा अविचारीपणे वागणे नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की जर एखाद्याने संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि इंद्रियांनी त्याच्याकडे वळले तर कठीण आणि .कठीण परिस्थितीत मदत करण्यास देवच सक्षम आहे

जेव्हा अडचणी हिमस्खलनासारख्या येतात, तेव्हा आपण त्यांना आपल्या इच्छेला अडथळा आणू देऊ नये किंवा आपली स्पष्ट दृष्टी आणि शहाणा, तार्किक दृष्टिकोन अस्पष्ट करू देऊ नये. उलट, आपण देवावरचा आपला विश्वास आणि योग्य आणि अयोग्य याची आपली जन्मजात जाणीव कायम ठेवली पाहिजे आणि मार्ग शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. देवाच्या मदतीने, आपल्याला ते सापडेल. शेवटी, गोष्टी सुधारतील कारण देवाची शक्ती आणि चमत्कार मानवी जीवनातील विरोधाभासांमागे लपलेले आहेत. जे लोक परिस्थितीची अपरिहार्यता स्वीकारत नाहीत आणि त्याऐवजी त्यांच्या बुद्धीने आणि श्रद्धेने पडद्यापलीकडे जाण्याचा प्रयत्न करतात त्यांना त्यांच्यासाठी दार उघडलेले आढळेल - एक दार ज्यावर .प्रत्येक विश्वास ठेवणारा हात ठोठावतो

जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी आपण अडखळतो आणि पुढे जाण्यास कचरतो. जीवनाच्या अंधाऱ्या वाटांवरून चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये देव पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी .मार्गदर्शक तारा आहे

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या

खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे

मानसिक चिंतन आणि आध्यात्मिक आत्मनिरीक्षण यातील फरक

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने प्रोग्राम करते, तर ते चालणाऱ्या रेकॉर्डरसारखे बनतात, नीतिसूत्रे आणि उदात्त वाक्ये पुन्हा सांगतात आणि इतर त्यांना विद्वान आणि ज्ञानी मानतात. परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा ते आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही. या प्रकारचे बौद्धिकरण किंवा बौद्धिकरण "स्व" ला इंद्रियांच्या मनाशी बांधून ठेवते, जे स्वतः भौतिक इंद्रियांनी मर्यादित आहे. सैद्धांतिक ज्ञान दैवी ज्ञान प्राप्त करू शकत नाही आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा एखाद्याला स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात हरवलेले आढळेल, .सिद्धांताच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाण्यास असमर्थ

या प्रक्रियेमुळे सत्य जाणून घेता येणार नाही कारण सत्य हे मत आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि या दृष्टिकोनाचे अनुसरण करणारे बरेच लोक त्यांच्या .स्वतःच्या व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात

जर एखादी व्यक्ती केवळ पैसे आणि भौतिक संपत्ती मिळविण्यासाठी आपल्या मानसिक क्षमतेचा वापर करत असेल, तर त्यांची जाणीव भौतिक जगात ओढली जाईल आणि अंतहीन गुंतागुंतींमध्ये अडकेल. म्हणूनच, ज्ञानी लोक म्हणतात की एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या सर्व मानसिक क्षमता क्षणभंगुर गोष्टींच्या मागे लागू नयेत, अन्यथा ते भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला गमावून बसतील आणि स्वतःसाठी अनावश्यक मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतील. त्याऐवजी, त्यांनी जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी त्यांच्या मानसिक क्षमतेचा वापर करावा आणि योग्य आणि अयोग्य आणि हानिकारक आणि फायदेशीर काय आहे यात फरक करण्यासाठी त्यांच्या नैतिक क्षमतेचा विकास करण्याचा प्रयत्न करावा. जेव्हा ते त्यांची आध्यात्मिक

अंतर्दृष्टी विकसित करतात, तेव्हा ते स्वतःमध्ये देवाला जाणू शकतील आणि भौतिकवादाच्या दाट पडद्यामागे लपलेले आध्यात्मिक सत्य शोधू शकतील. या अवस्थेला आध्यात्मिक .आत्मनिरीक्षण म्हणतात

आपल्या चिंता काहीही असोत, देवाला आपल्या जीवनात
नेहमीच प्राधान्य दिले पाहिजे. आध्यात्मिक वाढीचा एक महत्त्वाचा घटक म्हणजे देवाशी सतत, मनापासूनचा संबंध, ज्याद्वारे तुम्ही वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत, सकारात्मक .परिवर्तन पाहाल जे तुम्हाला खोलवर प्रभावित करेल

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला एखादा कार्यक्रम पहायचा
असतो, किंवा नवीन कपडे किंवा नवीन गाडी खरेदी करायची असते, तेव्हा त्याचे मन नेहमीच व्यस्त असते हे खरे नाही का? त्या बाबींबद्दल आणि त्या कशा साध्य करायच्या किंवा मिळवायच्या याबद्दल? तो त्याच्या इच्छा पूर्ण होईपर्यंत विश्रांती घेणार नाही आणि त्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी तो .अथक परिश्रम करत राहील

अशाप्रकारे, मानवी मन देवाबद्दल विचार करण्यात मग्न असले पाहिजे आणि मग सर्व लहान, लहान इच्छा देवाला अनुभवण्याची आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याची तीव्र इच्छा .बनतील

जेव्हा मन देवाला एक हृदयस्पर्शी, उत्कट कुजबुज करते, .तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडते

आत्म्याची हाक वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल, आणि
.उत्तर येईल, आणि त्यासोबत खूप आनंद येईल

बौद्धिक कुजबुज इच्छाशक्ती विकसित करते, जोपर्यंत तुमच्याकडे इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी पुरेसे .सामर्थ्य नसते

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी सुसंगत असते, तेव्हा त्यांच्यावर अमर्याद शक्ती असते, त्यामुळे एखाद्या गोष्टीबद्दल फक्त विचार करणेच ते साध्य

करण्यासाठी पुरेसे असते, कारण दैवी कायदा सर्वोच्च .इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत. जेव्हा दैवी जनरेटर चालू असतो, तेव्हा मला जे काही हवे असते ते अपवादाशिवाय पूर्ण होते, प्रथम ते एका अदृश्य, अलौकिक रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम .शक्तीने प्रकट होते

वाढीचे रहस्य

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि .दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो

परीक्षांच्या कठोरतेला न जुमानता, त्या अग्नीसारख्या असतात ज्या लोखंड वितळवतात आणि त्याचे सुंदर, मजबूत आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करतात. अनुभवाच्या ज्वालांमधून आपण मिळवलेले ज्ञान खरोखरच उल्लेखनीय आहे. जीवन आपल्याला शुद्ध करते, आपल्या मूळ स्वभावांना मौल्यवान घटकांमध्ये रूपांतरित करते, आपल्याला रत्नांसारखे शुद्ध, पोलादासारखे मजबूत, तरीही लवचिक आणि लवचिक आत्म्यांसह जगण्याची परवानगी देते, प्रतिकूलता आणि कष्टाच्या .दबावाखाली न मोडता वाकते

जेव्हा आपण रागाने विकृत झालेले, क्रूरतेने घावलेले चेहरे पाहतो, तेव्हा त्यांचे दर्शन आपल्याला आपल्या स्वतःच्या आत्म्यातून कुरूपता काढून टाकण्याची तळमळ निर्माण करते - एक आत्मा जो वाईट हेतू आणि खोलवर बसलेल्या द्वेषांपासून मुक्त आहे जो आपल्यातील धन्य दैवी प्रतिमेला अस्पष्ट करतो, जसे काजळी आरशात दिसते. इतरांच्या वेदनादायक कृतींनी आपल्यामध्ये आपले स्वतःचे वर्तन सुधारण्याची आणि स्वतःवर नियंत्रण ठेवण्याची इच्छा जागृत केली पाहिजे, जेणेकरून आपण आपल्या अनियंत्रित .वासनांचे स्वामी बनू शकू, त्यांचे गुलाम नाही

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या वक्त्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते विपुल शांततेने भरलेले असतात. कारण तो प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, सतत वाहणारा असतो आणि त्याच्याशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत सतत पोहोचत असतो. त्यानंतर ते शांतीची आस असलेल्या आत्म्यांना आनंदाचा हा प्रवाह प्रसारित करू .शकतील

दररोज, एखादी व्यक्ती स्वतःचा चेहरा पाहण्यासाठी
आरशात पाहते कारण त्यांना इतरांसमोर सर्वोत्तम दिसायचे असते. मग, दररोज स्वतःसोबत उभे राहून आतील विश्लेषणाच्या आरशात पाहणे किती महत्त्वाचे आहे की चमकणाऱ्या पृष्ठभागाखाली काय आहे ते शोधण्यासाठी! कारण बाह्यदृष्ट्या आकर्षक असलेली प्रत्येक गोष्ट अंतर्मनातून त्याचे आकर्षण निर्माण करते आणि आत्म्याच्या शुद्ध आरशाला राग, संताप, मत्सर आणि द्वेष यासारख्या मानसिक विकृतींसारखे काहीही कलंकित करत नाही. जो कोणी आत्म्याच्या स्वरूपापासून दूर असलेल्या या संयुगांपासून स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो, तो आंतरिक .सौंदर्याचा प्रकाश आतून बाहेर पडू देईल

विश्लेषणातून आपल्याला आढळते की मानवी समस्या तीन प्रकारच्या असतात: काही समस्या आणि विकार मानवी शरीरावर हल्ला करतात, काही मनावर हल्ला करतात आणि तिसरा प्रकार .आत्म्याचे मार्ग रोखतो

आजारपण, वृद्धापकाळ आणि मृत्यू हे शरीराला येणाऱ्या अडचणी आणि अडथळ्यांना तोंड देतात. तथापि, मानसिक आजार दुःख, भीती, राग, दडपलेल्या इच्छा, संताप, द्वेष, भावनिक ध्यास, तापदायक चिंताग्रस्त आंदोलन आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करणारा मानसिक कर्करोग याद्वारे मनावर आक्रमण करतात. तथापि, स र्वात धोकादायक आजार म्हणजे

आ त्याचा आजार , जो अज्ञानातून प्रकट होतो , ज्यातून इतर
.सर्व रोग उद्भवतात आणि पसरतात

.जगात वाईटापेक्षा चांगले जास्त आहे

जेव्हा शंका मनात येतात तेव्हा आपण महान व्यक्तींचे
जीवन आठवले पाहिजे हे खरे आहे की आपण मानव आहोत , परंतु
देवाने आपल्याला असाधारण शक्ती दिल्या आहेत ज्या आपण
क्वचितच वापरतो . मग म्हातारपण , आजारपण आणि दुःखाच्या
भीतीने का थरथर कापावे ? आपण आपल्या शरीराची काळजी
घेण्यासाठी जे काही करता येईल ते केले पाहिजे , परंतु आपण
भीतीला बळी पडू नये किंवा अज्ञानाच्या ढिगाऱ्याखाली
.स्वतःला गाडू नये

.शरीर म्हणजे संपूर्ण व्यक्ती नाही

या जगात वाईटावर चांगले जास्त आहे कारण देव हीच अंतिम
शक्ती आहे पण जेव्हा वाईट आपल्यावर येते तेव्हा आपल्याला
वाटते की त्यावर नियंत्रण ठेवण्याची किंवा त्याच्या
.तावडीतून सुटण्याची आपल्याकडे शक्ती नाही

वाईटाचे वादळ येणारच , पण आपण त्यांच्या परिणामांवर
.मात करू शकतो आणि त्यांच्यापासून वर येऊ शकतो

आपल्याला जीवन त्याच्याद्वारे नष्ट होण्यासाठी दिले
गेले नव्हते , तर आपल्यात अनंतकाळाची जाणीव निर्माण
करण्यासाठी दिले गेले होते आणि आपण हे सत्य लक्षात ठेवले
.पाहिजे

विचार स्वातंत्र्याशिवाय , कोणीही स्वतःला शुद्ध ,
उत्स्फूर्त आणि नैसर्गिक पद्धतीने व्यक्त करू शकत नाही .
लक्षात ठेवा की तुम्ही मूलभूतपणे मुक्त आहात . इच्छाशक्ती
.नेहमीच मुक्त असते

जर तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती योग्यरित्या वापरली तर
ती तुमच्यासाठी चांगले कर्म निर्माण करेल , परंतु बहुतेक
लोक बदलू इच्छित नाहीत आणि प्रयत्न करू इच्छित नाहीत ,

म्हणून ते अडचणींना तोंड देत कोसळतात आणि आव्हानांना तोंड .देऊ शकत नाहीत

जे मनाला आवडते ते करणे म्हणजे स्वातंत्र्य नाही, कारण मानव त्यांच्या इच्छांनी बांधलेले असतात, आणि म्हणूनच त्यांच्या कृतींना अजिबात स्वातंत्र्य म्हणता येणार नाही. खऱ्या स्वातंत्र्याचा अर्थ म्हणजे ज्ञानाने निर्देशित इच्छेने सर्वकाही करणे. जर एखादी व्यक्ती त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम नियंत्रित करू शकते, जे अपरिहार्यपणे त्यांच्या मागे येतील, जर त्यांनी त्यांची इच्छा सक्रिय केली आणि ती चांगल्या आणि फायदेशीर कृतींसाठी वापरली तर जर तुम्ही तुमची कृती तर्क आणि इच्छाशक्तीने केली तर तुमच्या मागील चुकीच्या कृतींच्या शक्ती कमकुवत होतील आणि तुमच्या चांगल्या कृतींमुळे .निर्माण होणाऱ्या सवयी बळकट होतील

आपण सतत आपल्यात असलेल्या गोष्टींची इच्छा करतो आणि आवश्यक नसलेल्या गोष्टींशी जोडले जातो एकदा एखादी गोष्ट आपल्यावर ताबा मिळवते की, आपण तात्पुरते आपले स्वातंत्र्य गमावतो जसे पूर्वेकडील लोक प्राचीन रीतिरिवाजांनी गुलाम आहेत, तसेच पाश्चात्य लोक देखील आधुनिक रीतिरिवाजांनी गुलाम आहेत आपण आपले नशीब स्वतः घडवतो आणि त्याच्या .बंधनात अडकतो

एका मुलाचा जन्म दुष्ट कुटुंबात होतो तर दुसऱ्या मुलाचा जन्म चांगल्या कुटुंबात का होतो? त्या प्रत्येकाने भूतकाळात (मागील जन्मात) एका विशिष्ट पद्धतीने जगण्यासाठी त्यांच्या स्वातंत्र्याचा वापर केला आणि अशा प्रकारे या जन्मात त्या परिस्थिती स्वतःवर .आणल्या

देवाशिवाय खरे स्वातंत्र्य नाही. आपण सतत त्याचेच चिंतन केले पाहिजे. आपल्या चिंता आणि विचार काहीही असोत, देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे आणि जेव्हा आपण खरोखर त्याच्याशी एकरूप होतो, तेव्हा त्याच्या दैवी मदतीने आपल्याला जे करायचे आहे ते कधीही पूर्ण .करण्याची क्षमता दिली जाईल

शिष्यासाठी सल्ला

एका विद्यार्थ्याने शिक्षक परमहंस यांना विचारले की त्यांना स्वतःमध्ये सुधारणा करण्याचा सल्ला देण्यासाठी ते म्हणाले: जर तुम्हाला प्रेम हवे असेल तर ज्यांना तुमच्या प्रेमाची गरज आहे त्यांच्यावर प्रेम करून .सुरुवात करा

आणि जर तुम्ही इतरांकडून अपेक्षा करत असाल तर त्यांच्याशी निष्ठावान आणि विश्वासू राहा जेणेकरून ते .तुमच्याशी खरे राहतील

जर तुम्हाला इतरांना द्वेषपूर्ण आणि धूर्तपणे वागण्यापासून रोखायचे असेल, तर कपट तुमच्या स्वतःच्या विचारांमध्ये शिरू देऊ नका आणि इतरांना हानी पोहोचवणारे .वर्तन करू नका

जर तुम्हाला इतरांनी तुमच्याबद्दल सहानुभूती दाखवावी असे वाटत असेल तर त्यांच्याबद्दल, विशेषतः तुमच्या .सभोवतालच्या लोकांबद्दल सहानुभूती दाखवून सुरुवात करा

जर तुम्हाला इतरांनी तुमचा आदर करावा असे वाटत असेल,
.तर तुम्ही लहान आणि मोठ्या दोघांनाही आदर दाखवला पाहिजे

जर तुम्हाला इतरांकडून शांती हवी असेल तर तुम्ही .सुसंवादाचे जीवन जगले पाहिजे

जर तुम्हाला लोक धार्मिक असावेत असे वाटत असेल, तर आध्यात्मिक स्वभावाचे व्हा आणि इतरांना असे वाटू द्या की तुम्ही एक चांगले आदर्श आहात आणि ते तुमच्यावर अवलंबून .राहू शकतात आणि तुमच्यावर विश्वास ठेवू शकतात

थोडक्यात, तुम्ही इतरांनी दाखवावे अशी तुमची इच्छा असलेली प्रत्येक गोष्ट. चांगल्या गुणांपैकी एक म्हणजे ते तुमच्या आयुष्यात प्रथम दाखवा, आणि तुम्हाला आढळेल की लोक .तुमच्यावर त्याच प्रकारे प्रतिक्रिया देतील

जर तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील अशा क्षेत्रांना ओळखू शकलात जिथे निराश न होता किंवा न्यूनगंड निर्माण न करता

सुधारणा आवश्यक आहे आणि जर तुम्ही सतत तुमचे स्वतःचे
च ारित्र्य सुधारण्यासाठी काम करत राहिलात , त र तुम्ही यावर
घालवलेला वेळ इतरांनी स्वतःला सुधारावे अशी इच्छा
क रण्यात वाया घालवण्यापेक्षा खूपच उत्पादक असेल . त ुमच्या
सकारात्मक उदाहरणात आणि चांगल्या वागण्यात तुमच्या
इ च्छा , र ाग आणि शब्दांपेक्षा इतरांना बदलण्याची जास्त
.श क्ती आहे

हे प्रभू , तू सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व
शक्तीचा उगम आहेस . आम्हाला आशीर्वाद दे जेणेकरून आम्ही
आमच्या आरोग्यात , आमच्या बौद्धिक आकांक्षांमध्ये आणि
आमच्या आध्यात्मिक अभिव्यक्तींमध्ये तुमचे आशीर्वाद
प्रतिबिंबित करू शकू . तू ताऱ्यांमधील तेज , अणूंमध्ये
ऊर्जा , हृदयातील दया आणि सत्यात सौंदर्य आहेस . आम्हाला
तुझ्या सर्वोच्च शक्तीने , तुझ्या असीम ज्ञानाने आणि
.तुझ्या अमर्याद सत्यतेने भरण्यास मदत कर

प्रभु , आपण हे ओळखूया की आपण आरोग्याचा झरा आहात ,
जीवनाचा महासागर आहात आणि सर्व समज आणि ज्ञानाचा स्रोत
आहात. अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून , भीती आणि
चिंतांपासून आम्हाला मुक्त करा आणि तुमच्या ज्ञानाच्या
पुराने आमच्या जीवनातील सर्व कचरा आणि कचरा वाहून नेऊ
.द्या

हे परमेश्वरा , तुझा चेहरा आमच्यापासून लपवणारे पडदे
फाडून टाक . आम्हाला तुला आमच्या जीवनाच्या क्षितिजावर
असंख्य सूर्यांसारखे तेजस्वी प्रकाश म्हणून पाहू दे .
आम्हाला तुला एक सतत नवीकरण करणारी शक्ती म्हणून जाणवू दे
जी आमच्या विचारांना प्रेरणा देते , आमच्या आत्म्यांना
पोषण देते , आमच्या शरीरांना आधार देते आणि आमची स्वप्ने
.पूर्ण करते

आमेन

बहुतेक लोकांना हे माहित नाही की या पृथ्वीवरील
त्यांच्या अस्तित्वापासून , ते असे मानतात की जीवनाचा
उद्देश इच्छा पूर्ण करणे आहे , जीवनाच्या गरजा प्राप्त

करणे, आनंद आणि मानवी प्रेम शोधणे आणि शेवटी अंतिम कॉलरला .शरण जाणे

लोक त्यांचे जीवन प्रोग्रामर विशिष्ट प्रवृत्ती आणि इच्छांसह सुरू करतात ज्या भूतकाळात पूर्ण झाल्या नव्हत्या आणि ते प्रयत्न करतात - त्यांच्याकडे असलेल्या थोड्याशा स्वातंत्र्यासह - इतरांच्या इच्छा आणि कृतींचे अनुकरण करून, जर ते व्यावसायिकांशी संबंध ठेवतात तर ते त्यांच्यासारखे बनू इच्छितात आणि जर ते कलाकारांशी संबंध .ठेवतात तर कला त्यांच्यासाठी सर्वकाही बनते

देवाची इच्छा आहे की आपण या जगात व्यावहारिक राहावे. त्याने आपल्याला भूक दिली आहे, ती भागवण्यासाठी आपल्याला काम करावे लागते, परंतु केवळ अन्न, निवारा, पैसा आणि .मालमत्ता शोधल्याने माणूस आपल्या आनंदाचा स्रोत विसरतो

हे खरे आहे की आपण आपल्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी आणि आपली कायदेशीर उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी प्रयत्नशील असले पाहिजे, परंतु सर्वात आधी आपण आपले हृदय देवासमोर उघडले पाहिजे आणि आपण जे काही करतो त्यात त्याचे मार्गदर्शन आणि मान्यता मिळवली पाहिजे. मग आपण जीवनाच्या शाळेत नक्कीच यशस्वी होऊ, कारण आपल्याला सर्वोच्च व्यवस्थापक आणि प्रदात्याकडून आपले मार्गदर्शन मिळेल ज्याला आपल्याला काय हवे आहे आणि आपल्यासाठी काय सर्वोत्तम आहे हे माहित आहे. म्हणून, आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवला पाहिजे आणि त्याच्या सुज्ञ इच्छेला अधीन .केले पाहिजे

शिक्षक परमहंस यांच्या व्याख्यानांमधून

जेव्हा आत्म्याचे आंतरिक आनंद क्षणभंगुर इंद्रियसुखांच्या जाड थराने झाकलेले असते, तेव्हा आत्म्याचा सोनेरी प्रकाश मंदावतो आणि आत्म्याच्या पारदर्शक क्षमता पदार्थाच्या घनतेमागे लपलेल्या असतात. जेव्हा एखाद्याचे मन मत्सर आणि मत्सराकडे आकर्षित होते आणि भीती आणि काळजीच्या ढगांनी झाकलेले असते, तेव्हा तो दुःखी, दुःखी आणि पराभूत होतो. पण जेव्हा तोच लक्ष प्रेम,

शांती आणि सुसंवादाकडे वळवतो तेव्हा त्याला खोल आनंदाचा .अनुभव येतो

जेव्हा आत्मा दुःख आणि दुःखात मिसळलेल्या शारीरिक इच्छांपासून आत्म्याच्या पारदर्शक गुणांकडे वळतो, जे .उदात्त आनंदांनी भरलेले असते तेव्हा त्याला आनंद मिळतो

जर आत्मा पूर्णपणे खडबडीत सांसारिक सुखांमध्ये
बुडाला, तर तो उच्च आनंदांच्या शोधात उदासीन होतो आणि आध्यात्मिक आनंद अनुभवण्यास असमर्थ होतो. बरेच जण असा युक्तिवाद करतील की या जगात किंवा ज्यांचे विचार केवळ भौतिक बाबींभोवती फिरतात अशा लोकांमध्ये राहून भौतिक सुखांचा त्याग करणे जवळजवळ अशक्य आहे. तथापि, सामान्य व्यक्तीने शांती आणि शांती मिळविण्यासाठी जग सोडून पर्वत आणि जंगलात माघार घेणे आवश्यक नाही. उलट, त्यांनी या जगातच राहिले पाहिजे, कारण या जीवनाच्या अशांत लाटांनी ते वाहून .जाऊ नयेत

एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या सभोवतालच्या परिस्थितीबद्दल नकारात्मक विचार करू नये आणि त्याच वेळी त्याने भौतिकवादाला त्याची दृष्टी आंधळी होऊ देऊ नये, अन्यथा तो त्याच्या आध्यात्मिक स्वभावाशी संपर्क गमावेल आणि आनंदाचा आनंद घेऊ शकणार नाही आणि दैवी प्रकाश पाहू .शकणार नाही
जीवन, त्याचे सार, घटक आणि ध्येये असलेले, हे समजून
घेणे कठीण आहे पण सोडवणे अशक्य नाही, आणि आपल्या प्रगतीशील .विचारसरणीने, आपण दररोज त्याचे काही रहस्य उलगडतो

या युगात अचूक वैज्ञानिक तत्त्वांवर आधारित उपकरणे निश्चितच प्रभावी आहेत आणि विज्ञानाने आणलेले शोध आपल्याला जीवन कसे सुधारता येईल याचे स्पष्ट दर्शन देतात. परंतु आपल्याकडे असलेली सर्व उपकरणे, शोध आणि रणनीती असूनही, आपण अजूनही नशिबाच्या हातातल्या बाहुल्यांसारखे आहोत असे दिसते आणि निसर्गाच्या नियंत्रणातून मुक्त .होण्यापूर्वीचा रस्ता अजूनही खूप लांब आहे

निश्चितच, निसर्गाच्या दयेवर जगणे म्हणजे
स्वातंत्र्य नाही जेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपण पूर, वादळ किंवा भूकंपाचे बळी आहोत किंवा जेव्हा घटना आपल्यापासून - तार्किक कारणाशिवाय - आपल्या हृदयाच्या जवळच्या आपल्या प्रियजनांना हिरावून घेतात तेव्हा आपले उत्साही मन असहाय्यतेच्या भावनेने भारावून जाते आणि बेड्यांमध्ये अडकते. मग आपल्याला जाणवते की आपण बरेच विजय मिळवलेले नाहीत आणि आपण प्रतिकूल परिस्थितींवर मात करू शकलो नाही कारण जीवन आपल्याला हवे तसे बनवण्याचे सर्व प्रयत्न करूनही, या पृथ्वीच्या रंगमंचावर काही विशिष्ट परिस्थिती नेहमीच दिसून येतील आणि ज्या एका शक्तिशाली मनाने निर्देशित केलेल्या घटना घडतील ज्याबद्दल आपल्याला फारसे माहिती नाही, आपल्या मते आणि इच्छेपासून पूर्णपणे स्वतंत्रपणे काम करणे म्हणजे आपण सर्वोत्तम करू शकतो ते .म्हणजे काम करणे आणि काही सुधारणा करणे

आपण गहू पिकवतो आणि पीठ बनवतो, पण पहिले बी कोणी
निर्माण केले? आपण पिठापासून बनवलेली भाकरी खातो, पण आपल्या शरीराला ती पचवण्याची क्षमता कोणी दिली? आणि ?अन्नाचे पोषणात रूपांतर कसे करायचे

जीवनाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात एक अपरिहार्य दैवी हात असल्याचे दिसते. त्याशिवाय आपण आपले व्यवहार व्यवस्थापित करू शकत नाही आणि आपल्याजवळ असलेल्या सर्व खात्रींसह आपल्याला माहित नाही की हृदय कधी काम करणे थांबवेल म्हणून धैर्याने सर्वोच्च दैवी शक्तीवर अवलंबून राहण्याची आणि आपल्या उच्च आत्म्यावर अवलंबून राहण्याची आवश्यकता आहे, जी त्या सर्वशक्तिमानतेतून निर्माण होते ज्याचे आपण .अनुकरण केले आहे

आपण अभिमानापासून मुक्त श्रद्धा बाळगली पाहिजे आणि .जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने चालले पाहिजे

घाबरून आणि थरथर कापल्याशिवाय, आणि त्रास आणि बंदिवासाशिवाय

ऍलर्जींचा सामना करणे

संवेदनशीलतेवर मात करणे ही एक नाजूक कला आहे आणि संतुलित आणि सुसंस्कृत व्यक्तिमत्त्व विकसित करण्यासाठी एखाद्याच्या प्रतिक्रिया देण्याच्या गतीवर नियंत्रण .ठेवणे महत्वाचे आहे

संवेदनशीलता ही गैरसमज, न्यूनगंड, फुगवलेला अभिमान
.आणि अतिरंजित अहंकारातून निर्माण होते

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला वाटते की त्यांच्या भावना दुखावल्या गेल्या आहेत, तेव्हा तो विचार त्यांच्या मनात मूळ धरतो, त्यांच्या नसा जागृत करतो, ज्या नंतर तणावपूर्ण आणि बंडखोर बनतात. जखमी भावनांमुळे त्यांच्या हृदयात राग पेटतो. तथापि, काही लोकांमध्ये त्यांच्या भावनांवर नियंत्रण ठेवण्याची क्षमता असते, म्हणून त्यांच्या आत तीव्र राग असूनही त्यांची बाह्य चिन्हे दिसून येत नाहीत. इतर लोक त्यांचा राग तात्काळ प्रतिक्रियांद्वारे व्यक्त करतात, जे त्यांच्या डोळ्यांच्या स्नायूंमध्ये आणि चेहऱ्यावरील हावभावांमध्ये स्पष्ट होतात आणि तीक्ष्ण, .सांकेतिक तोंडी प्रतिसादांद्वारे व्यक्त करतात

अति भावनिकतेचे गंभीर परिणाम होतात; ते परिस्थिती गुंतागुंतीची करते आणि एक अवांछित अस्थिरता निर्माण करते .जी इतरांवर नकारात्मक परिणाम करते

तणावाऐवजी शांतता वाढवणारे आणि तणावाचे धुके दूर
करणारे समजूतदारपणा आणि सुसंवादाचे वातावरण निर्माण करून आत्म-नियंत्रण आणि संयम राखण्याचे प्रयत्न केले पाहिजेत. जे लोक असे करतील ते स्वतःच्या नशिबाचे स्वामी असतील आणि त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांकडून त्यांना कौतुक आणि आदर .मिळेल

अतिसंवेदनशीलता ही बहुतेक लोकांमध्ये आढळणारी एक वैशिष्ट्य आहे आणि जेव्हा ही अतार्किक भावना भडकते तेव्हा ती अंतर्दृष्टी आंधळी करते आणि शहाणपणाचे डोळे अंधळे करते. त्याहूनही वाईट म्हणजे, अतिसंवेदनशील व्यक्तीला वाटते की ते विचार करत आहेत, अनुभवत आहेत आणि उत्तम

प्रकारे वागत आहेत, जेव्हा प्रत्यक्षात त्यांचे वर्तन !पूर्णपणे चुकीचे असू शकते

अनेक लोकांचा असा विश्वास आहे की टीका झाल्यावर
त्यांनी स्वतःवर दया करावी आणि त्या आत्म-दयामुळे त्यांना काही प्रमाणात दिलासा मिळतो. पण ड्रग्ज व्यसनाधीनांप्रमाणे, ते जितके जास्त ड्रग्ज घेतात तितके .त्यांचे व्यसन अधिक तीव्र होते

अत्यंत संवेदनशील व्यक्तीला अनेकदा अनावश्यक त्रास
सहन करावा लागतो. बऱ्याचदा, त्यांच्या दुःखाचे कारण किंवा त्यांच्या तक्रारीचे स्वरूप कोणालाही माहिती नसते, ज्यामुळे त्यांच्या स्वतःच्या एकाकीपणात वेदना वाढत जातात. समजलेल्या अपमानावर किंवा टीकेवर शांतपणे विचार करून काहीही साध्य होत नाही. वस्तुनिष्ठ विश्लेषण आणि आत्म-नियंत्रणाद्वारे अशा अतिसंवेदनशीलतेच्या मूळ .कारणांना संबोधित करणे खूप चांगले

या प्रकारच्या अस्वास्थ्यकर ऍलर्जीचे गंभीर परिणाम होतात; ती हृदयाला आगीसारखे खाऊन टाकते आणि शांतीच्या ऊतींना नष्ट करते. म्हणून, त्याचा सामना सुज्ञपणे, .तार्किकपणे आणि दृढ इच्छाशक्तीने केला पाहिजे

***

मी सर्वांची सेवा करण्यासाठी कठोर परिश्रम करतो, पण जेव्हा मी माझ्या एकांतात चिंतनासाठी जातो तेव्हा मी कोणालाही माझ्या चिंतनात अडथळा आणू देत नाही इतर गोष्टी वाट पाहू शकतात, परंतु देवासोबतच्या माझ्या दैनंदिन .भेटीकडे दुर्लक्ष किंवा दुर्लक्ष करू नये

कोणतीही कृती करण्यापूर्वी, थांबा आणि त्याचे परिणाम आणि त्यांचे तुमच्या मनावर, शरीरावर आणि आत्म्यावर होणारे परिणाम काळजीपूर्वक विचारात घ्या. सक्तीमुळे होणारी कृती म्हणजे मुक्तता नाही, कारण सुसंवाद आणि प्रगतीच्या नियमांच्या विरुद्ध असलेल्या कृती व्यक्तीला मर्यादित

करतील. उलट, विवेकबुद्धीने आणि एखाद्याच्या विवेकानुसार .मंजूर केलेली कृती सद्गुणी असतात आणि स्वातंत्र्य आणतात

जेव्हा तुम्ही काहीतरी चांगले करण्याचा किंवा वाईट करण्यापासून परावृत्त करण्याचा निर्णय घेता आणि त्या निर्णयावर ठाम राहता आणि त्यानुसार वागता तेव्हा लक्षात .ठेवा की तुमच्या स्वातंत्र्याचा वाटा भरपूर आहे

देवाची इच्छा आहे की आपण त्याला शोधण्यासाठी आणि शोधण्यासाठी दिलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याचा वापर .करावा, परंतु तो स्वतःला आपल्यावर लादू इच्छित नाही

देवाच्या जवळ जाण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची इच्छा स्वतःहून येत नाही, परंतु ती सक्रिय आणि जोपासली पाहिजे. त्या इच्छेशिवाय जीवनाला काही किंमत किंवा चव .नाही

तुमच्या आध्यात्मिक अंतर्दृष्टीला तुमच्या
विचारांचे मार्गदर्शन करू द्या आणि तुम्ही जिथे जाल तिथे .यश तुमच्यासोबत येईल

मी माझा आवाज, माझे हात, माझे पाय, माझे हृदय, माझे
शरीर, माझ्या भावना, माझी इच्छा आणि सर्वकाही देवाला .समर्पित करतो

प्रेम हे आध्यात्मिक शस्त्र आहे जे सर्व युद्धे
.संपवते

या पृथ्वीच्या पलीकडे अशी अमर्याद जगे आहेत जिथे आपण पुन्हा अशा लोकांना भेटू ज्यांना आपण कायमचे सोडून गेले .असे वाटले होते

हे सांसारिक जीवन सतत बदलणारे आहे. दु:खानंतर दु:ख, भ्रमांवर भ्रम. आपल्या चेतनेच्या वाळवंटात दिसणारा हा मृगजळ नाहीसा झाला पाहिजे आणि आपण आपल्या खऱ्या आत्म्याला .भौतिकतेच्या दाट पडद्याखाली जागृत केले पाहिजे

या जीवनावर तुमच्या आशा ठेवण्याचा प्रयत्न करू नका
तुमची हमी कुठे आहे ? जेव्हा तुम्ही देवाच्या ज्ञानाचा
.आश्रय घेता तेव्हाच तुम्ही सुरक्षित असता

आत्म्याचे सार मातीखाली गाडलेल्या प्राचीन
सोन्यासारखे आहे जेव्हा सोन्यातून माती काढून ती
चिंतनाच्या पाण्याने धुतली जाते तेव्हा ती पूर्ण शुद्धता
.आणि स्पष्टतेने पुन्हा चमकते

परमेश्वरा , आपण चांगले काय आहे ते पाहूया , चांगले
विचार करूया आणि चांगल्या चारित्र्याच्या लोकांशी संगत
करूया . आम्हाला तुझे विचार करण्यास आणि तुझे चिंतन
करण्यास मदत करूया , हे तू जो सर्व धार्मिकतेचा स्रोत आहेस
.आणि सर्व चांगुलपणाचा उगम आहेस

कमकुवतपणापासून मुक्तता

कमकुवतपणावर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे
त्याबद्दल विचार करणे थांबवणे ; अन्यथा , कमकुवतपणाची
कल्पना तुमच्या चेतनेला व्यापून टाकेल आणि तुमच्या
अंतर्मनावर वर्चस्व गाजवेल जेव्हा आपण स्वतःमध्ये प्रकाश
आणतो, तेव्हा अंधार असा नाहीसा होईल जणू तो कधीच
.अस्तित्वात नव्हता

.ती कल्पना मला अद्भुत प्रेरणा देते

हजारो वर्षांपासून अंधारात असलेल्या गुहेत जेव्हा
प्रकाश येतो तेव्हा अंधार लगेच नाहीसा होतो त्याचप्रमाणे ,
जेव्हा आपण देवाच्या प्रकाशाला आपल्या चेतनेत प्रवेश करू
देतो तेव्हा कमकुवतपणा आणि चुका नाहीशा होतात आणि
अज्ञानाचा अंधार राहू शकत नाही . हेच तत्वज्ञान आहे
.ज्याद्वारे आपण जगले पाहिजे

कामात दिरंगाई करणे निरुपयोगी आहे जीवनाचे चाक कधीच
फिरणे थांबत नाही आणि आपल्या आयुष्याचे दिवस लवकर निघून
जातात आपण स्पष्टपणे विचार करण्यात आणि शहाणपणाने
वागण्यात घालवलेला प्रत्येक मिनिट आपल्या आनंदात यशस्वी
.आणि फायदेशीर गुंतवणूक आहे

बरेच लोक आपले संपूर्ण आयुष्य पैसा, सेक्स आणि प्रसिद्धी याबद्दल विचार करण्यात घालवतात आणि क्वचितच अशा आवश्यक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करतात ज्यामुळे त्यांना मनाची शांती मिळते आणि त्यांची जाणीव उच्च .पातळीवर पोहोचते

एखाद्या व्यक्तीची भूमिका कितीही नम्र असली तरी, जर त्याला आपला वेळ सुज्ञपणे कसा घालवायचा आणि त्याचे विचार योग्य दिशेने कसे वळवायचे हे माहित असेल तर तो देवाच्या .दृष्टीने यशस्वी मानला जातो

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीवर देवाचा प्रकाश पडतो तेव्हा त्याला असे वाटत नाही की त्याला कशाचीही गरज आहे कारण त्याला व्यापून टाकणारा आनंद त्याची सर्व स्वप्ने पूर्ण करतो आणि त्याला खोलवर असे वाटते की तो या जीवनात सर्वात .श्रीमंत आणि सर्वात आनंदी आहे

प्रकाशाचा बोगदा

ज्यांची आध्यात्मिक जाणीव प्रबुद्ध विचार, सत्कर्मे, दयाळू भावना आणि खोल चिंतनाने जागृत होते त्यांना आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे प्रस्थानाच्या शेवटच्या क्षणी शरीरापासून त्यांचे प्रस्थान जाणवते. त्यांच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान, योगी पदार्थ आणि आत्मा यांच्या सीमेवर आध्यात्मिक डोळ्याचा बोगदा पाहण्याचा सराव करतात आणि पृथ्वी सोडण्याच्या क्षणी, ते या तेजस्वी बोगद्यात प्रवेश करू शकतात आणि या जगातून प्रकाश, आनंद, शांती आणि परिपूर्ण .स्वातंत्र्याच्या देवाच्या अनंत क्षेत्रात जाऊ शकतात

}प्रकाशावर प्रकाश{

शरीराचा दिवा [आध्यात्मिक] डोळा आहे

जर तुमचा डोळा एकटा असेल तर

.मग तुमचे संपूर्ण शरीर प्रकाशाने भरले जाईल

आणि प्रकाश अंधारात चमकतो, आणि अंधाराला ते कळले{ }नाही

परोपकार म्हणजे इतरांचे दुःख जाणवणे, त्यांच्या जवळ जाणे, त्यांच्याशी संवाद साधणे, त्यांच्या दुर्दैवात त्यांचे सांत्वन करण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न करणे, त्यांच्या आनंदात आनंदी राहणे आणि त्यांच्यापासून भीती, .गरज आणि चिंता दूर ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करणे

ज्याच्याकडे परोपकाराची भावना आहे तो मर्यादित गणने
आणि अपेक्षांनुसार वागत नाही, तर तो आपल्या अंतर्दृष्टी आणि सुज्ञ निर्णयाचा वापर करतो आणि स्वतःला आणि इतरांना मदत करण्यासाठी पुढे जातो, त्याला मिळालेल्या यशाबद्दल देवाचे आभार मानतो. जर तो एकदा किंवा अनेक वेळा अपयशी ठरला तरी तो निराश होत नाही, उलट अधिक दृढनिश्चयी होतो, त्याचे प्रयत्न दुप्पट करतो आणि प्रयत्न पुन्हा करतो, नवीन कल्पना आणि मार्ग शोधतो, तर्काच्या प्रकाशाने मार्गदर्शन करतो आणि त्याचे ध्येय साध्य होईपर्यंत आणि त्याच्या .उदात्त उद्देशापर्यंत पोहोचेपर्यंत देवाची मदत घेतो

जो इतरांना आनंदी करण्यासाठी काम करतो त्याला देव मानसिक सांत्वनाची आंतरिक भावना देऊन आनंदी करतो आणि ज्यांना तो मदत करण्याचा प्रयत्न करीत आहे त्यांच्यासाठी जर तो काही गमावला तर तो ते नुकसान मानत नाही कारण त्या बदल्यात त्याला देवाचा आनंद आणि मनाची शांती मिळते. तो मानवतेच्या क्षेत्रात प्रेम करण्यासाठी, काम करण्यासाठी, देण्यासाठी आणि चांगुलपणा आणि शांतीची बीजे पेरण्यासाठी .जगतो

जो कोणी आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये आपल्या वैयक्तिक जगाच्या पलीकडे जातो तो त्याची जाणीव वाढवतो, त्याची सहानुभूती वाढवतो आणि जग हे त्याचे घर आहे आणि मानवता हे त्याचे कुटुंब आहे असे त्याला वाटते. त्याला हे जाणवते की या पृथ्वीवरील त्याच्या अस्तित्वाचा उद्देश इतरांना सुधारण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी स्वतःला सुधारणे आहे, कारण जो कोणी स्वतःला सुधारतो तो त्याच्या जीवनाच्या उदाहरणाद्वारे इतरांना स्वतःला सुधारण्यास मदत करतो. कृतींचा इतरांच्या आत्म्यावर शब्दांपेक्षा .खोलवर आणि अधिक खोलवर परिणाम होतो

लहान थांबे

:प्रामाणिकपणाचे तेज

काही लोक हसून त्यांच्या समस्यांपासून सुटका मिळवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु अशा प्रकारच्या सुटकेसाठी शुद्ध विवेकाची आवश्यकता असते, जो ढोंगीपणा आणि कपटापासून मुक्त असतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिकपणे वागते आणि कुलीनता आणि सचोटीने वागते तेव्हा त्यांचे डोळे स्पष्ट होतात आणि त्यांच्यातून एक अद्वितीय तेज बाहेर पडते - .प्रामाणिकपणाची निर्विवाद चमक

:प्रामाणिकपणा

काही लोक प्रामाणिकपणाच्या नावाखाली खूप काही
बोलतात, पण तुम्ही सर्वांना सर्वकाही सांगू शकत नाही जेव्हा तुम्ही सल्ला आणि मार्गदर्शन देता तेव्हा काही लोक तुमचे शब्द चुकीचा समजतात आणि तुम्ही जे बोलता त्यातून काहीही साध्य होत नाही; हा एक व्यर्थ प्रयत्न आणि कदर न केलेला प्रयत्न आहे अशा प्रकरणांमध्ये मौन बाळगणे सोनेरी आहे, परंतु याचा अर्थ चुकीच्या गोष्टींबद्दल मौन बाळगणे .असा नाही

:स्व-सुसंवाद

स्वतःशी सुसंवाद खरोखरच अद्भुत आहे बहुतेक लोकांना माहित आहे की इतरांशी सुसंवाद साधणे किती कठीण आहे, परंतु तुम्ही कधी स्वतःशी सुसंवाद साधण्याचा विचार केला आहे का? ते अविश्वसनीयपणे कठीण आहे, तरीही शक्य आहे जर तुम्ही स्वतःचे विश्लेषण केले तर तुम्हाला आढळेल की तुम्ही सतत स्वतःशीच मतभेद करत आहात जर तुम्ही स्वतःवर प्रेम करत नसाल तर तुम्ही इतर कोणावरही प्रेम करणार नाही आणि जर एखादी व्यक्ती स्वतःशी सुसंवाद साधत नसेल तर ती इतरांशी ?कशी सुसंवाद साधू शकते

जगाशी सुसंवाद साधण्यासाठी स्वतःशी सुसंवाद असणे अत्यंत आवश्यक आहे म्हणून, स्वतःला महत्त्व देणे आणि

प्रेम करणे आवश्यक आहे , कारण तुम्ही त्या प्रेमास पात्र आहात. देवाने आपल्याला निर्माण केले आणि आपल्याला उदात्त क्षमता दिली म्हणून स्वतःवर प्रेम केले पाहिजे . या अंतर्मनावर प्रेम करणे , सद्गुणांनी भरलेले हे सार , उदात्त आचरणाला प्रेरणा देते आणि मनाला अशुद्धतेपासून आणि .हृदयाला द्वेष आणि रागापासून शुद्ध करते

:साहित्यिक कंपास कॅलिब्रेट करणे

एखाद्याला दुसऱ्या ग्रहावर प्रवास करावा लागला तरी , एखाद्याला त्याच्या विवेकाला फसवता येत नाही , चुकीच्या कृतीचे समर्थन करता येत नाही किंवा चुकीच्या वर्तनाच्या परिणामांपासून वाचता येत नाही . एखाद्याच्या कृतींचे परिणाम त्याच्यासोबत असतात आणि एखाद्याने आपला मार्ग दुरुस्त केला पाहिजे आणि आपला नैतिक कंपास कॅलिब्रेट केला पाहिजे जेणेकरून त्याची सुई नेहमीच योग्य दिशेने .निर्देशित होईल

काही लोक सर्वात वाईट परिस्थितीत जगतात आणि तरीही ते स्वतःशी खूप सुसंगत असतात , तर काहींना प्रत्येक संधी आणि आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी असतात आणि तरीही ते स्वतःशी सतत संघर्षात असतात . म्हणून , परिस्थिती बदलण्याची वाट पाहू नये . स्वतःला खात्री पटवून द्या की तुमचे वातावरण असूनही तुम्ही ठीक आहात , जे तुमच्या इच्छेपेक्षा वेगळे .असू शकते

जो कोणी स्वतःला परिस्थितीच्या दयेवर सोपवतो तो .गोष्टी बदलण्याची वाट पाहतो आणि त्याची वाट खूप लांब असेल

असे म्हणतात की एका माणसाला अठरा भाषा येत होत्या , तरीही तो इतका गरीब होता की त्याला वाचण्यासाठी दिवा परवडत नव्हता . म्हणून तो एका कोपऱ्यात जाऊन रस्त्यावरील दिव्याखाली बसून वाचायचा . खरोखर , इच्छाशक्ती साधन निर्माण करते , संधी निर्माण करते , आशा पुन्हा जागृत करते , कामे .पूर्ण करते आणि इच्छा आणि स्वप्ने पूर्ण करते

देवाला ओळखणाऱ्यांशी प्रत्यक्ष संवाद साधणे हे
त ्यांच्याशी वैयक्तिक संपर्क , त ्यांच्या लेखनाचे चिंतन
किंवा त्यांचे खोल आणि मैत्रीपूर्ण चिंतन याद्वारे करता
य ेते . ल क्षात ठेवण्याचा महत्त्वाचा मुद्दा म्हणजे
.त ्यांच्या जाणीवेशी सुसंगत असणे , ज े देवाशी सुसंगत आहे

जेव्हा आपण आपल्या चेतनेला देवावर प्रेम करणाऱ्या महान आत्म्यांशी जोडतो, तेव्हा ही सुसंवाद हळूहळू आपल्या जीवनात एक अद्भुत मार्गाने परिवर्तन घडवून आणते. ही सुसंवाद इच्छाशक्तीला गुलाम करत नाही तर तिची व्याप्ती वाढवते आणि तिची शक्ती मजबूत करते. अहंकाराने भरलेल्या आणि ते काय मिळवू शकतात याबद्दल व्यस्त असलेल्या लोकांशी सुसंगत राहणे आणि देव आणि मानवतेवर प्रेम करणाऱ्यांशी सुसंगत राहणे यात हा फरक आहे. ज्यांचे उद्दिष्ट त्यांच्याशी सुसंगत असलेल्यांच्या आत्म्यात दैवी प्रेम देणे आणि जागृत करणे आहे. या धन्य व्यक्तींचे चुंबकत्व .आपल्याला दैवी चुंबकत्वाच्या जवळून संपर्कात आणते

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण स्वतःच्या गरजा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत असताना, इतरांना त्यांच्या गरजा पूर्ण करण्यास मदत केली पाहिजे आणि आपल्या आयुष्यात येणाऱ्या चांगल्या गोष्टी कमी भाग्यवान लोकांसोबत वाटल्या पाहिजेत. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण जागतिक कुटुंबाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि आपण या मोठ्या .कुटुंबाशिवाय जगू शकत नाही

सुतार, शोधक, शेतकरी आणि इतरांशिवाय जीवन कसे असते? देणे आणि घेणे आणि सेवांची देवाणघेवाण करून, देव आपल्याला इतरांबद्दल विचार करावा आणि त्यांच्याशी सहानुभूती दाखवावी अशी इच्छा करतो. इतरांचा विचार न करता फक्त स्वतःसाठी जगणे ही एक गंभीर चूक आहे. जेव्हा आपण आपल्या स्वतःच्या आनंदाबद्दल विचार करतो तेव्हा आपण इतरांच्या आनंदाबद्दल देखील विचार केला पाहिजे. जागतिक कुटुंबाच्या कल्याणासाठी आपल्याकडे असलेले सर्व काही देण्याची आपल्याला आवश्यकता नाही, कारण ते अशक्य आहे. उलट, आपण इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवली पाहिजे आणि त्यांना मदत

करण्यासाठी आणि त्यांचे ओझे कमी करण्यासाठी आपण जे काही .करू शकतो ते केले पाहिजे

व्यक्ती ज्या वातावरणात राहते त्या वातावरणाच्या .संदर्भात, यश आणि आत्म्याच्या समाधानामध्ये एक संबंध आहे

खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांशी सुसंगत वर्तनाचे परिणाम आहे आणि त्यात वैयक्तिक समाधानाचा अविभाज्य भाग म्हणून इतरांचे आनंद आणि कल्याण समाविष्ट आहे. जो कोणी हे तत्व त्यांच्या भौतिक, मानसिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू करतो त्याला यशाची ही व्याख्या .पूर्ण आणि व्यापक आढळेल

लोक त्यांच्या आयुष्यातील ध्येयांनुसार यशाबद्दल वेगवेगळ्या प्रकारे विचार करतात कधीकधी, काही लोक त्याची तुलना चोरीशी करतात, असे म्हणतात की, "तो एक यशस्वी चोर आहे!" यावरून असे दिसून येते की सर्व यश इष्ट नसते; आपल्या .यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये

यशाची आणखी एक पात्रता म्हणजे केवळ स्वतःसाठीच नव्हे
तर आपण ते फायदे इतरांसोबतही वाटून घेतले पाहिजेत, यासाठी .सुसंवाद आणि सकारात्मक परिणाम आणणे

आर्थिक यश मिळवणे म्हणजे केवळ आपण जे पात्र आहोत ते उपभोगणे असा होत नाही; तर त्याचा अर्थ इतरांना स्वतःसाठी चांगले जीवन निर्माण करण्यास मदत करण्याची नैतिक जबाबदारी असणे असा होतो. बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो, परंतु जर त्यांच्या हृदयात प्रेम असेल तर ते त्या पैशाचा स्वार्थासाठी वापर करू शकणार नाहीत; त्याऐवजी, ते त्यांच्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत वाटून .घेतील

कंजूष आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप बनतो, परंतु उदार हात आणि दयाळू हृदय असलेल्यांसाठी तो एक .आशीर्वाद आणि भेटवस्तू असतो

चांगले आत्मे चांगल्या आत्म्यांना आकर्षित करतात आणि .त्यांच्याकडे आकर्षित होतात

आपण आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम करायला शिकले पाहिजे आणि हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण या जीवनात थोड्या काळासाठी आहोत, त्यानंतर आपण दुसऱ्या जगात जातो, ज्याची पातळी आपल्या विचारसरणीच्या पातळीवर आणि या पृथ्वीवरील वास्तव्यादरम्यान आपल्या कृतींच्या गुणवत्तेवर अवलंबून असते.

आपले खरे नातेवाईक कोण आहेत? ज्ञानी व्यक्तीसाठी, प्रत्येकजण नातेवाईक असतो आणि प्रत्येकजण "शेजारी" असतो. अर्थात, ज्ञानी व्यक्ती समजण्यास सक्षम असते आणि त्याला हे समजते की जरी सूर्य कोळशाच्या तुकड्यावर आणि हिऱ्यावर प्रकाश टाकतो, तरी कोळशापेक्षा वेगळे, हिऱ्यामध्ये प्रकाश तेजस्वीपणे स्वीकारण्याची आणि परावर्तित करण्याची अद्वितीय क्षमता असते. ज्यांचे विचार आणि भावना हिऱ्याइतके शुद्ध आहेत अशा लोकांचा सहवास घ्यावा आणि प्रामाणिक मित्र शोधण्यासाठी वेळ द्यावा. जे स्वच्छ आणि प्रामाणिक जीवन जगतात ते स्वच्छता आणि प्रामाणिकपणाने वैशिष्ट्यीकृत मित्रांना आकर्षित करतील, तर जे विवेकाशिवाय नीच प्रवृत्तीने जगतात ते त्याच प्रकारचे मित्र आकर्षित करतील.

जर तुम्ही उच्च आदर्शांना आणि उदात्त तत्त्वांना महत्त्व देत असाल, तर अशा लोकांशी संगत टाळणे उचित आहे जे त्या आदर्शांना आणि तत्त्वांना मानत नाहीत आणि जे विचारांना गोंधळात टाकतात आणि मनःस्थिती बिघडवतात, जेणेकरून त्यांच्या कंपनांमुळे तुमची कंपन पातळी कमी होणार नाही. त्याच वेळी, तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका.

याव्यतिरिक्त, एखाद्या व्यक्तीने केवळ प्रेमच दिले पाहिजे असे नाही तर शांती देखील निर्माण केली पाहिजे, जेणेकरून ते जिथेही जातील तिथे ते सुसंवाद आणि शांतता निर्माण करतील, त्यांच्या दयाळू उपस्थितीने त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांना ताजेतवाने करतील. कोणीही दुर्गंधीयुक्त स्कंकजवळ जाऊ इच्छित नाही - अभिव्यक्तीचे निमित्त करा - प्रत्येकजण ते टाळतो त्याचप्रमाणे, एक

चिंताग्रस्त , आवेगी आणि वादग्रस्त व्यक्ती इतरांना त्रास देते आणि दूर करते . आपण फुललेल्या गुलाबांसारखे बनू इच्छितो जे हृदयाला आनंद देणारा गोड सुगंध पसरवतात आपण जिथेही जातो आणि जिथेही राहतो तिथे शांतीचा सुगंध आणि .चांगुलपणाच्या वाऱ्या पसरवण्याचा प्रयत्न करूया

देवाचे राज्य ढगांमध्ये किंवा अंतराळातील विशिष्ट ठिकाणी नाही . ते अंधाराच्या पलीकडे आहे जे आपण डोळे बंद करतो तेव्हा आपल्याला दिसते आणि जेव्हा आपण ध्यान करतो आणि प्रार्थना करतो तेव्हा कपाळावर स्थित आत्म्याचा डोळा आपल्या आत उघडतो आणि आपल्याला एक धन्य प्रकाश दिसतो आणि शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये आनंद पसरतो आणि आपल्याला असे वाटते की पडदा उठला आहे आणि देवाच्या राज्यासाठी एक .गुप्त दार उघडले आहे

द ेव हा सतत नूतनीकरण करणारा आनंद आहे , ए क आनंद जो स र्वव्यापी आहे . आ पण आपल्या आत राहणाऱ्या आणि अनंततेच्या .स भोवताल असलेल्या आनंदाशी एकरूप वाटले पाहिजे

घन पदार्थाच्या कंपनात्मक सीमांच्या पलीकडे असीम , सर्वव्यापी चेतना आहे , तिच्या सर्व वैभवात , विशालतेत आणि अमर्यादतेत वर्णनाच्या पलीकडे हे स्वर्गाचे राज्य आहे , एक .शाश्वत , अमर्याद आणि अंतहीन चेतन आनंद

जेव्हा आत्म्याचे आकलन विस्तारते आणि त्याला सर्वत्र त्याची उपस्थिती जाणवते , तेव्हा तो दिव्य आत्म्याशी एकरूप .होतो

क्षितिजावर विराजमान असलेल्या , स्वर्ग सागराला भेटणाऱ्या , परम अनंताचा गौरव आणि आपल्या आत असलेल्या शांतीवर विराजमान असलेल्या परम अनंताचा गौरव ; आतील अनंतावर लक्ष केंद्रित करून , आपण त्याची अमर्याद शक्ती .प्राप्त करू शकतो

पुस्तकांच्या अभ्यासातून किंवा लोकांकडून मिळणारे ज ्ञान मर्यादित असते , त र देवाकडून थेट मिळालेले ज्ञान

ज ्ञानाची शक्ती , न िश्चितेचे वैभव , ह ृदयाची शांती आणि .आ त्म्याची शांती देते

हे प्रभू , मला एकाग्रतेने प्रार्थना करायला आणि मनापासूनच्या आकांक्षांसह ध्यान करायला शिकव आणि तुझ्यावरील माझ्या शुद्ध प्रेमाने माझे हृदय दररोज शुद्ध .होऊ दे

कर्माच्या बंधनातून मुक्त होणे

मानसिक असो वा शारीरिक , जाणीव असो वा बेशुद्ध , व्यक्तीच्या जीवनावर विशिष्ट प्रभाव पाडते . भूतकाळातील कृती केवळ दिवस , महिने किंवा वर्षांपूर्वी केलेल्या नसून .भूतकाळातील कृती देखील असतात

तुम्ही मृत होता , त्यानेच तुम्हाला जीवन दिले ; मग तो तुम्हाला मृत्यु देईल , मग तो तुम्हाला पुन्हा जीवन देईल ; .मग तुम्ही त्याच्याकडेच परतवले जाल

एखाद्याच्या कृतींचे चांगले आणि वाईट परिणाम त्याच्या सध्याच्या आयुष्यात , हे ट्रेस अचेतन किंवा अवचेतन मध्ये साठवले जातात आणि एखाद्या व्यक्तीने मागील अवतारांमधून घेतलेले (किंवा त्याच्या आत्म्याने घेतलेले) परिणाम अचेतन मध्ये बियाण्यांसारखे सुप्त असतात , योग्य परिस्थितीची वाट पाहत असतात . एका विशिष्ट कर्माच्या वेळी अंकुर वाढणे आणि वाढणे . कर्माचा नियम , जो गोष्टी संतुलित करतो , त्यात क्रिया आणि प्रतिक्रिया , कारण आणि परिणाम , .पेरणी आणि कापणी यांचा समावेश असतो

प्रत्येक व्यक्ती त्यांच्या विचारांनी आणि कृतींनी स्वतःचे नशीब घडवते आणि त्यांनी सोडलेली ऊर्जा , मग ती शहाणपणाने असो वा मूर्खपणाने , अपरिहार्यपणे त्यांच्याकडेच त्यांचा प्रारंभबिंदू म्हणून परत येते , जसे एक वर्तुळ परिपूर्ण अचूकतेने पूर्ण होते [प्रश्न असा आहे की] इच्छुक साधकाला त्यांच्या इच्छेविरुद्ध - त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे अपरिहार्य परिणाम , किंवा ज्याला पूर्वनिश्चितता म्हणतात , त्याचा सामना करावा

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

आणि ती इच्छा विकसित करण्याचा मार्ग काय आहे? जेव्हा जेव्हा आपल्याला दुर्दैव किंवा अडचणी येतात आणि जेव्हा जेव्हा आपल्याला आपल्या अंतःकरणात जडपणा जाणवतो तेव्हा आपण देवाकडे वळले पाहिजे आणि त्याची मदत मागितली पाहिजे, हे जाणून की जो देवावर प्रेम करतो आणि तो तो आपल्या मनात आणि हृदयात जपतो त्याची परिस्थिती सुधारेल त्याची .परिस्थिती चांगल्यासाठी बदलत आहे

जेव्हा आपण आपल्या मनापासून प्रार्थना आणि प्रामाणिक आवाहनांनी आकाश हलवतो आणि मंथन करतो तेव्हा आपण दैवी .प्रतिसादाचे सार काढू ज्यामध्ये अन्न, उपचार आणि आनंद आहे

ज्यांना आध्यात्मिक पोषणाची आस आहे त्यांच्यासाठी, भूतकाळातील निराशा आणि अपयश अप्रासंगिक आहेत. त्यांच्याकडून धडे शिकता येतात आणि सुरुवातीपासूनच प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करून पुन्हा प्रयत्न करता येतात. जे अपयशामुळे निराश होत नाहीत, ज्यांचा संकल्प दुःखद घटनांमुळे कमकुवत होत नाही आणि ज्यांना अढळ विश्वास आहे की देव दृढनिश्चयी असलेल्यांना आधार देतो. जे योग्य मार्गावर आहेत आणि तो त्यांना आशा, शक्ती आणि आशावाद प्रदान करतो, जोपर्यंत ते त्यांचे अंतिम ध्येय गाठत नाहीत .आणि जीवनाचा उद्देश साध्य करत नाहीत

विचार ही विजेसारखी एक शक्ती आहे आणि मानसिक अवस्था
.ही विचारसरणी आणि विचार करण्याच्या पद्धतींकडे परत जाते

वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे; जो कोणी ती हुशारीने वापरतो तो ती त्यांच्या सेवेत ठेवतो अन्यथा, ती त्याला वीज पडू शकते आणि तसेच विचार जर ती योग्य मार्गावर निर्देशित केली गेली तर ती तिच्या मालकाला आनंद देते, .अन्यथा ती त्याला त्रास देते

विचार हा जंगली घोड्यासारखा आहे, तरीही त्याला वश
करणे अशक्य नाही आणि सकारात्मक विचार हा विचारांवर .नियंत्रण ठेवण्याचा एक मार्ग आहे

सुदृढ विचार हा जवळचा मित्र असतो आणि आजारी मन हा
.सततचा शत्रू असतो

सुदृढ विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतो, तर अस्वस्थ विचार त्यांच्या मालकावर दुहेरी घातक बाण सोडतात म्हणून म्हण आहे की, "बक्षीस कर्माइतकेच असते" जोपर्यंत एखादा चांगला हेतू बाहेर काढतो तोपर्यंत त्याचे विचार मशालींमध्ये बदलतील, आत्म्याच्या कक्षांना प्रकाशित करतील आणि अंधाराचे ढिगारे दूर करतील, जेणेकरून त्याला खोल सांत्वन मिळेल आणि त्याचे डोळे समाधानाच्या हास्याने चमकतील! तुमच्या डोळ्यात हास्य कायम राहो आणि तुम्हाला .शांती लाभो

जीवन हे एका गिरणीसारखे आहे जे जीवनाची भाकर बनवण्यासाठी फलदायी चाचणी आणि प्रयोगांचे बीज दळते. ते एका वळणदार रस्त्यासारखे आहे, दोन्ही बाजूला हिरवीगार फुले आहेत. तेजस्वी फुलपाखरे आणि त्यांच्या फांद्यांवर स्वादिष्ट फळे असलेली झाडे आहेत, तरीही आपण क्वचितच थांबतो. चला त्याचे दृश्य अनुभवूया आणि त्याचा गोडवा अनुभवूया; खरंच, आपण अनेकदा विस्तीर्ण भागात पोहोचण्यासाठी, आपल्याला वाटते की आपण जे पाहिले त्यापेक्षा जास्त आनंददायी दृश्ये आहेत. परंतु आपण हळूहळू दूर जात असताना, फुलांच्या, फलदायी मार्गांवर, आपल्याला अशी झाडे आढळतात जी ताजीपेक्षा जास्त गडद असतात आणि नंतर फुले नाहीशी होतात आणि त्यासोबत, फुलपाखरे आणि फळे देखील, .फक्त स्वतःला ओसाड वाळवंटात शोधण्यासाठी

मानवी जीवन हे समुद्राच्या पाण्यासारखे आहे, जे शुद्ध होते आणि ताजे होते जेव्हा तुम्ही वरच्या वातावरणात चढता तेव्हाच ते सकाळच्या स्वप्नासारखे असते, वयानुसार ते अधिक उजळ होते, कारण नंतर गोष्टी अधिक स्पष्ट आणि स्पष्ट दिसतात. हे एका प्रवासासारखे आहे ज्यामध्ये आपण अंतर प्रवास करतो तेव्हा दृश्य बदलते आणि मग आपण त्याच्या जवळ .जाताच तेच दृश्य बदलते, इत्यादी

जीवन शहाण्यांना निराश करत नाही, कारण ते कुशलतेने ते हाताळतात आणि त्याचा आनंद घेतात, त्यांना त्यांच्या

ताब्यात येऊ देत नाहीत आणि त्यांचे स्वातंत्र्य हिरावून घेत नाहीत. उदाहरणार्थ, ते पाणी पितात आणि त्यात आंघोळ करतात, परंतु ते स्वतःला त्यात बुडू देत नाहीत. त्यांना आवडणारे कपडे ते आवडतात. औपचारिकता आणि औपचारिकता ज्या वरवरच्या मानल्या जातात त्यांचे जास्त पालन न करता ते खादाडपणाला त्यांचा उपभोग होऊ न देता खाण्याचा आनंद घेतात. कारण जास्त खाण्याने शरीर कमकुवत होते आणि ते धारणा गिळंकृत करते आणि तो ते पूर्णपणे नष्ट करतो आणि म्हणून, एखाद्या व्यक्तीने जीवनाचा आनंद घ्यावा परंतु .विसर्जनाद्वारे इंद्रियांना थकवल्याशिवाय

इतरांशी जुळवून घेणे याचा अर्थ असा नाही की प्रत्येक गोष्टीत त्यांच्याशी सहमत होणे किंवा त्यांच्यासाठी आदर्शांचा त्याग करणे, कारण अनुरूपतेची ही शैली अवांछनीय आहे आणि सत्याशी जुळत नाही. सुधारक आणि महापुरुष सहमत नव्हते त्यांच्या आजूबाजूच्या इतक्या लोकांशी, तरीही त्यांनी त्यांच्या आदर्शाला घट्ट धरून ठेवले, कारण .त्यांना जाणीव झाली की ते जे करत आहेत ते अगदी बरोबर आहे

सर्वप्रथम, एखाद्याने देवाशी, नंतर स्वतःच्या
.विवेकाशी आणि नंतर लोकांशी सुसंगत असले पाहिजे

तत्वाशी तडजोड करू नये आणि विशिष्ट उद्देश साध्य करण्यासाठी गुप्त हेतूंचा अवलंब करू नये, कारण ते .तत्वनिष्ठ लोकांना शोभत नाही

देवाला संतुष्ट करणाऱ्या पद्धतीने कोण जगू शकते? इतरांना इजा करू नका, कारण त्यांना घाबरण्याचे कारण नाही जर या दृष्टिकोनामुळे इतरांचे समाधान होत नसेल, तर एखाद्या व्यक्तीला आतून आरामदायी राहणे आणि आंतरिक शांतीची भावना अनुभवणे पुरेसे आहे जे त्याला लोकांच्या .मान्यतेपासून स्वतंत्र करते

देवाकडे वळण्यात आत्म्याची शक्ती आणि इच्छा याला आध्यात्मिक चुंबकत्व म्हणतात आणि या चुंबकत्वाने आत्मा आशीर्वाद आणि सूक्ष्म स्पंदने स्वतःकडे आकर्षित करतो आणि

सर्व चांगले मानवी अनुभव जे तिला चांगुलपणा आणि .धार्मिकतेची आठवण करून देतात
आध्यात्मिक चुंबकत्व ही अशी शक्ती आहे ज्याद्वारे ती व्यक्तीला आकर्षित करते आणि स्वतःकडे आकर्षित करते चांगले मित्र आणि आवश्यक आणि महत्त्वाच्या गोष्टी आणि गोष्टींची अंतर्ज्ञानी समज ही शक्ती देवाच्या आकर्षक .चुंबकीय शक्तीपासून प्राप्त होते
शांतीची मेणबत्ती
.एक मानसिक भांडे घ्या, ते तुमच्या शांतीने भरा
.माझ्या भावनांची बाटली घे, तुझ्या दयेने भरून टाक माझ्या रिकामा आत्म्याचा बास्केट घे, तुझ्या .ज्ञानाच्या फळांनी भर
तुझ्या प्रेमाचे पाणी माझ्या आत्म्यात ओता, मी ते .तहानलेल्या आत्म्याच्या प्याल्यात ओतेन
अहंकाराच्या भिंती पाडून टाका, मला तुमच्या संपूर्ण .उपस्थितीत बुडवून टाका
प्रेमाच्या पहाटेचा किरण
त्याला माझ्या हृदयाच्या कोपऱ्यातून बाहेर डोकावू
.दे
हे मला तुझ्या प्रेमाच्या सूर्यप्रकाशाची आठवण करून .देते
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात पसरलेले
तुझ्या प्रेमाचा तेजस्वी प्रकाश चमकला आहे
माझ्यावर, आणि ते प्रबुद्ध झाले
.तुझ्या प्रकाशाने माझे आध्यात्मिक स्थान भरले
.तू माझ्या शरीराला आधार देणारे जीवन आहेस

आणि माझ्या विचारांना प्रेरणा देणारे मन आणि माझे अज्ञान दूर करणारे ज्ञान
.मी माझ्या प्रेमाची बारीक मेणबत्ती पेटवतो सोनेरी पुस्तक वाचण्यासाठी
प्राचीन काळापासून माझ्या आत जपलेले
.तुझे प्रेम होते आणि अजूनही आहे
शांतीची अदृश्य मेणबत्ती
जे अंधार दूर करते आणि मला तुमचे संदेश दाखवते .ब्लॉग हृदयाच्या पानांवर आहे
.हे परमेश्वरा, तुझे वैभव प्रकट होवो
तुमच्या ज्ञानाचा प्रकाश नाहीसा होवो अज्ञान, मत्सर आणि मत्सर
पृथ्वीच्या किनाऱ्यावरून कायमचे
आपल्या कमकुवतपणाला ताकदीत बदला
आणि आपण दृढनिश्चयात कमकुवत झालो
आपल्या शरीराला महत्वाच्या विजेने चार्ज करा
.आणि मन आणि आत्मा तुमच्या उपचार प्रकाशाने भरा
आमचा हात धरा जेणेकरून आम्ही तुझ्या दुर्लक्षाच्या पाण्यात बुडू नये आणि आमच्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमाने आणि ज्ञानाने भरून टाका. आम्हाला असे वाटू द्या की आम्ही तुझ्या खूप जवळ आहोत आणि तुझ्या दयेचा सूर्य .आमच्यावर सतत चमकत राहतो
मी माझ्या कुजबुजणाऱ्या, उत्साही विचारांची फुले ठेवतो

शांततेच्या रचनेत

तिचा मूक सुगंध गातो

आणि तो तुमच्या गौरवाचे गाणे गातो

आणि तुमच्या पवित्र प्रकाशाच्या तेजाने

.मला तुझ्या अस्तित्वाचे सौंदर्य दिसते

.माझी आनंदी स्वप्ने सत्यात उतरली

जेव्हा तुझा प्रकाश माझ्या आत्म्यात चमकतो

पडदे ज्ञानाच्या अग्नीने पेटलेले आहेत

मी तुझा गौरव पाहतो आणि माझा आनंद वाढतो

देव तुम्हाला त्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित करो

आणि तुम्हाला आत्म्याकडून शुभेच्छा

जग आपल्यावर अनेक मागण्या आणि आवश्यकता लादते आणि
त्यांचे अत्यंत महत्त्व आणि त्यांच्याशिवाय जगणे किंवा
त्याशिवाय जगणे अशक्य आहे याची आपल्याला खात्री पटवून
देते . परंतु मूलभूत आवश्यकता म्हणजे देवाची शांती मिळवणे ,
ज्याचे स्रोत कधीही सुकत नाहीत आणि ज्याचा झरा कधीही आटत
.नाही आणि जो जीवनातील प्रत्येक गोष्टीला चव आणि अर्थ देतो

आपण हे लक्षात ठेवूया की देव हा आपल्या अस्तित्वाचा
सार आहे आणि प्रेम ही खिडकी आहे ज्यातून आपण त्याच्या
तेजस्वी चेहऱ्याकडे पाहतो . जो कोणी दैवी उपस्थिती अनुभवू
इच्छितो आणि विचार आणि कृतीमध्ये त्या उदात्त तळमळीला
जोपासतो, देव त्यांची विनंती मान्य करेल आणि त्यांना धन्य
.प्रकाश पाहण्यापासून रोखणारे पडदे तोडण्यास मदत करेल

जो कोणी मार्गावर पुढे जाण्याचा दृढनिश्चय करतो तो
त्याच्या ध्येयापर्यंत पोहोचेपर्यंत आणि त्याच्या
मनातील इच्छा पूर्ण करेपर्यंत कोणत्याही गोष्टीमुळे
त्याला अडथळा येणार नाही किंवा कोणताही अडथळा त्याला
.अडथळा आणणार नाही

आध्यात्मिक मोती आणि रत्ने

जे लोक इतरांच्या कमकुवतपणा उघड करतात आणि त्यांना
लाज आणि राग आणतात ते शहाणपणा आणि योग्य निर्णयापासून दूर आहेत. आपण पापाचा तिरस्कार केला पाहिजे, पापीचा नाही, कारण तो आपला आत्म्याने भाऊ आहे, अज्ञानाचा अंधार त्याला वेढून टाकत असूनही. निंदेचा उद्देश बरे करणे असावा, आनंद आणि दुखापत करणे नाही तर आपण आपल्या पापी भावाशी तसेच वागले पाहिजे जसे आपण त्याच्या जागी आणि परिस्थितीत असतो तर .आपल्याला वागवले जावे अशी इच्छा असते

जो कोणी या जगात आपल्या भावाच्या चुका लपवेल, अल्लाह .परलोकात त्याच्या चुका लपवेल

ज्याप्रमाणे आपण इतरांचा न्याय करतो, त्याच प्रमाणात आध्यात्मिक कायदा आपला न्याय करतो. आपण इतरांकडून जास्त अपेक्षा करू नये, किंवा आपण नेहमीच कोणाकडूनही चांगल्या परिणामांची अपेक्षा करू नये, जरी ते त्यांचे सर्वोत्तम .प्रयत्न करत असले तरीही

एखादी व्यक्ती पडू शकते आणि अडखळू शकते, परंतु
जोपर्यंत तो सद्गुण आणि धार्मिकतेच्या शिडीवर पुन्हा चढण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करतो तोपर्यंत तो सुरक्षित .राहील

आपण स्वतःला किंवा आपल्या कुटुंबातील सदस्यांना मदत करतो त्याप्रमाणे आपण दररोज आपल्या वातावरणात रुग्णाचे शारीरिक, मानसिक किंवा आध्यात्मिक मनोबल उंचावण्याचा .प्रयत्न केला पाहिजे

आजपासून जो कोणी दैवी नियमांनुसार जगण्याचा प्रयत्न करतो - जुन्या स्वार्थी जीवनाऐवजी जे कष्ट आणि दुःख आणते - त्याला आढळेल की जीवनात तो कितीही नम्र भूमिका बजावतो, जोपर्यंत तो वैश्विक नाटकाच्या दिग्दर्शकाच्या आणि आपल्या सर्व नशिबाच्या स्वामीच्या निर्देशानुसार त्याचे कर्तव्य पूर्ण प्रमाणात पार पाडतो तोपर्यंत ती एक .महत्त्वाची भूमिका राहते: सर्वशक्तिमान देव

जेव्हा आपण इतरांशी खऱ्या प्रामाणिकपणाने, खरे प्रेमाने आणि भावनांचा विचार करून संवाद साधतो, तेव्हा आपण वैयक्तिक हितसंबंध किंवा स्वार्थी गणनेचा थोडाही विचार न करता चांगले मित्र आपल्या आयुष्यात आणू; अन्यथा, .आपण आपले खरे मित्र ओळखू शकणार नाही

ढोंगीपणा आणि ढोंगापासून मुक्त होणे आणि जाणूनबुजून .इतरांना इजा पोहोचवू नये अशा पद्धतीने वागणे आवश्यक आहे

मित्रांना रागावू नये, कमी लेखू नये किंवा वैरभाव दाखवू नये, तसेच त्यांना आपल्याबद्दल मैत्रीपूर्ण भावना बाळगण्याचे कोणतेही कारण देऊ नये. मित्रांना गैरवर्तन, शोषण किंवा अनावधानाने सल्ला देऊ नये, जोपर्यंत तो मागितला जात नाही तोपर्यंत सल्ला दिला जाऊ नये. जेव्हा सल्ला मागितला जातो, तेव्हा तो परिणामांची भीती न बाळगता प्रामाणिकपणे आणि दयाळूपणे दिला पाहिजे. मित्र रचनात्मक, .बंधुभावाच्या टीकेद्वारे एकमेकांना मदत करतात

जीवनातील कठीण अनुभव आपल्या इच्छाशक्तीला कमकुवत करण्यासाठी आणि आपल्याला पराभूत करण्यासाठी येत नाहीत, तर आपला संकल्प धारदार करण्यासाठी आणि देवावरील आपला विश्वास आणि आपला आत्मविश्वास मजबूत करण्यासाठी येतात. काही लोक चुकून असा विश्वास करतात की हे अनुभव आणि आव्हाने अजिंक्य विनाशकारी शक्ती आहेत आणि म्हणूनच ते हार मानतात. जीवन आणि त्याच्या परीक्षांना प्रभावीपणे तोंड देण्यासाठी आपल्या आंतरिक शक्तीला सक्रिय करण्यासाठी .निरोगी मानसिकता आवश्यक आहे

जर एखादी व्यक्ती स्वतःपेक्षा बलवान व्यक्तीशी स्पर्धा करत नसेल तर ती व्यक्ती बलवान होणार नाही त्याचप्रमाणे, जेव्हा आपण आपल्या अडचणींना धैर्याने आणि मानसिक बळकटीने तोंड देतो तेव्हा आपण अधिक बलवान आणि .लवचिक बनतो

आपले मन हे देवाच्या सर्वव्यापी चेतनेचा अविभाज्य भाग आहे. आपल्या चेतनेच्या लाटेखाली त्याच्या असीम जाणीवेचा महासागर आहे. जेव्हा लाट विसरते की ती

म हासागराचा भाग आहे , त ेव्हा ती स्वतःला त्या महासागरीय
शक्तीपासून वेगळे करते . परिणामी , लोकांचे मन भौतिक
मर्यादांमुळे कमकुवत होते आणि फलदायी काम आणि मुबलक
उत्पादन करण्यास सक्षम राहत नाही . जेव्हा मन अज्ञानाची
धूळ झटकून टाकते आणि त्यांच्या शक्तींना बांधणाऱ्या
साखळ्या तोडते , तेव्हा ते सर्जनशीलता आणि जीवनाशी
.सकारात्मक संवाद साधण्यास अधिक सक्षम होतील

जेव्हा तुम्ही एखाद्या विशिष्ट कल्पनेला घट्ट धरून
ठेवता आणि तिला दृढ इच्छाशक्तीने प्रेरित करता तेव्हा ती
कल्पना एका गतिमान शक्तीमध्ये रूपांतरित होते आणि जेव्हा
विचार गतिमान होतो तेव्हा तो मनात काढलेल्या अदृश्य
.न काशानुसार यशासाठी योग्य वातावरण तयार करू शकतो

लोक अपयशी ठरतात कारण ते जीवनातील कठीण परिस्थितींना
तोंड देत नाहीत , त्यांचा प्रतिकार करण्याऐवजी त्यांचा
.प्रतिकार करतात

.इच्छाशक्तीचा वापर आणि सक्रियता आवश्यक आहे

जे लोक शांतीच्या पवित्र ठिकाणी प्रवेश करतात ते
देवावर प्रेम करणाऱ्या इतर आत्म्यांशी आध्यात्मिकरित्या
संवाद साधू शकतात आणि त्यांना गुलाबाची आणि सर्व सजीव
.प ्राण्यांची भाषा समजू शकते

हे परमेश्वरा , माझ्या प्रेमावर आणि तळमळीवर विराजमान
.होणारा एकमेव राजा हो

ध्यान करणाऱ्यांना शांतीची खोल भावना अनुभवायला
मिळते आणि ही आंतरिक शांतता इतरांच्या सहवासातही राखली
पाहिजे . ध्यानातून शिकलेले ज्ञान दैनंदिन कामांमध्ये आणि
इतरांशी संवादात आचरणात आणले पाहिजे , कोणालाही स्वतःची
.शांती किंवा शांती भंग करू न देता

जेव्हा तुम्हाला चांगली सवय निर्माण करायची असेल
किंवा वाईट सवय दूर करायची असेल तेव्हा मेंदूच्या पेशींवर
.ल क्ष केंद्रित करा जिथे वेगवेगळ्या सवयींची यंत्रणा असते

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

संपत्ती दिली आहे , तरीही आपल्यापैकी बहुतेकांनी ही संपत्ती कोणत्याही गोष्टीवर वाया घालवली आहे जी देव आपल्याला सुरक्षितता , शांती आणि मैत्रीपूर्ण सहकार्याने जगावे अशी इच्छा करतो , जसे की एका उदात्त आणि प्रेमळ कुटुंबाला शोभते , परंतु लोभ आणि स्वार्थी गणनेने आपल्या .हृदयात मूळ धरले आहे आणि आपल्यामध्ये कलह पेरला आहे

देव आपल्याला मालक बनवू इच्छितो , पण आपण गुलाम .बनण्याचे निवडले आहे

मनुष्य त्याच्या स्वर्गीय घरापासून खूप दूर गेला आहे आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा अंतर्गत स्वर्ग गमावला आहे आणि वैयक्तिक प्रयत्नांशिवाय .तो तो स्वर्ग परत मिळवू शकणार नाही

देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले , पण हे सत्य आपल्या मनातून सुटले आहे . आपण या भ्रमात अडकलो आहोत की आपले नशीब कष्ट आहे आणि आपले भाग्य विनाश आहे . त्यामागील तेजस्वी सत्य पाहण्यासाठी आपण ज्ञानाच्या .खंजीराने भ्रमाचा पडदा फाडून टाकला पाहिजे

?आपण कोण आहोत आणि आपले खरे स्वरूप काय आहे

मानवांमध्ये स्पष्ट फरक आहेत , मग ते त्यांच्या मानसिक किंवा भावनिक रचनेत असोत , जीवनात ते ज्या भूमिका बजावतात , ते ज्या कामाचा आणि क्रियाकलापांचा पाठलाग करतात किंवा त्यांना ज्या इच्छा वाटतात त्या असोत . पण या सर्व फरकांमागे दोन गोष्टी आहेत ज्या प्रत्येक मानवाला हव्या असतात आणि त्याला कोणत्याही अपवादाशिवाय आवश्यक असतात . एक म्हणजे सर्व प्रकारच्या वेदना आणि इच्छांपासून मुक्तता . दुसरे म्हणजे पूर्ण आणि चिरस्थायी आनंद - पूर्ण समाधान , .जिथे शांती , प्रेम , ज्ञान आणि आनंद राहतात

खरं तर , मानव ज्याला प्राप्त करण्याचा प्रयत्न करतो तो देव आहे , मग ते ते नाव वापरत असो वा नसो . ज्ञानी लोक म्हणतात की देव आनंदाचे सार आणि आनंदाचा आत्मा आहे आणि जोपर्यंत तो थेट वैश्विक स्रोतापासून ग्रहण करत नाही

त ोपर्यंत त्याला पूर्ण समाधान मिळणार नाही_ _ ._म ानवी_स्थिती
.स मजून_घेण्यासाठी हा एक महत्त्वाचा मुद्दा आहे _ _

?पण लोक जे शोधतात ते कुठे शोधतात

ते ते फक्त सांसारिक गोष्टींमध्ये शोधतात : संपत्ती , बाह्य परिस्थिती आणि इतर लोकांशी असलेल्या संबंधांमध्ये परंतु सृष्टीचे स्वरूप पाहता , या जगातील कोणत्याही गोष्टीत , कोणालाही किंवा कोणत्याही परिस्थितीत ते शोधणे .अशक्य आहे

निर्मिती ही द्वैताच्या तत्त्वावर आधारित आहे . एकाच रंगात चित्र असणे अशक्य आहे , कारण त्याच्या विरुद्ध रंगाशिवाय कोणताही मार्ग नाही . त्याचप्रमाणे , अस्तित्वाचा कोणताही पैलू द्वैतापासून अलिप्त राहून अस्तित्वात राहणे अशक्य आहे . तथापि , लोकांना प्रेरित करणाऱ्या इच्छांचे परीक्षण केल्यावर , आपल्याला आढळते की आपल्यापैकी प्रत्येकाला फक्त चांगल्या , आनंददायी , सुंदर आणि सकारात्मक गोष्टींची इच्छा असते , कोणत्याही अप्रिय किंवा अवांछित गोष्टींना तोंड देण्याची थोडीशी इच्छा .नसते . परंतु ते अशक्य आहे

या द्वैतवादी जगात , दुःखाशिवाय सुख नाही , अंधाराशिवाय प्रकाश नाही , वाईटाशिवाय चांगले नाही , मृत्यूशिवाय जीवन नाही . नाण्याच्या दोन्ही बाजू अविभाज्य आहेत याचा अर्थ असा की आपण स्वतःच्या आत जे शोधतो ते या जगातून मिळू शकत .नाही

लोक शोधतात - हो , ते त्यांच्या सर्व शक्तीनिशी शोधतात - पण त्यांना जे हवे आहे ते सापडत नाही , ज्यामुळे निराशा आणि निराशा निर्माण होते . यामुळे केवळ निराशाच नाही तर प्रचंड संताप आणि तीव्र राग येतो आणि परिणामी हिंसाचाराच्या कृत्यांमध्येही भर पडते . हे सर्व घडते कारण ते योग्य ठिकाणी जे शोधत आहेत ते शोधत नाहीत आणि परिणामी , त्यांना .त्यांच्या मनाची इच्छा असलेली गोष्ट मिळत नाही

आपल्या काळातील लोकांना जीवनाचा अर्थ आणि उद्देश याबद्दल फारशी माहिती नाही आणि म्हणूनच ते गोंधळ आणि .गोंधळात पडतात

स्वभावाने, मानव हे उद्देशपूर्ण प्राणी आहेत जर त्यांच्या जीवनात उद्देश नसेल आणि जर त्यांचे मन, ऊर्जा, इच्छाशक्ती आणि भावना सकारात्मक आणि रचनात्मक मार्गाने निर्देशित केल्या नाहीत तर ते दारू आणि अंमली पदार्थांचे सेवन, हिंसाचाराचा अवलंब इत्यादी विनाशकारी मार्गांकडे वळतील. जीवनाचे अंतिम ध्येय देवाला जाणून घेणे आहे आणि व्यक्तींनी त्यांच्या भूमिका आणि बाह्य क्रियाकलापांमध्ये नीतिमान कृती, सुदृढ दृष्टिकोन, सकारात्मक दृष्टिकोन आणि त्यांच्या भावनांचे फायदेशीर .चॅनेलिंगद्वारे सुसंवाद साधणे आवश्यक आहे

आपल्या स्वभावाचे हे दोन पैलू - आंतरिक किंवा
आध्यात्मिक पैलू आणि बाह्य पैलू - योग्यरित्या समजून घेतल्यास ते परस्परविरोधी नाहीत, उलट, ते एकमेकांना आधार देतात आणि आपल्या शारीरिक, मानसिक, भावनिक आणि आध्यात्मिक क्षमता आणि क्षमता विकसित करण्यास आणि वाढविण्यास मदत .करतात

लोक एका मोठ्या पोकळीत राहतात, बौद्धिक उत्तेजन किंवा मानसिक उत्तेजनापासून वंचित असतात. उद्देशाचा अभाव आणि त्यांच्या जीवनाला मूल्य आणि अर्थ देणारी कोणतीही गोष्ट नसल्यामुळे त्यांना कंटाळा येतो. सामान्य व्यक्ती मानसिक आणि मानसिकदृष्ट्या निरोगी असल्यासारखे वागू शकते आणि ?वागू शकते, परंतु ते आनंदी आहेत का

जीवनाचा मुख्य उद्देश म्हणजे आपण कोण आहोत आणि आपले
खरे स्वरूप काय आहे हे जाणून घेणे. जर आपण जीवनाच्या सखोल पैलूंना योग्य लक्ष दिले तर आपल्याला अपरिहार्यपणे आनंद मिळेल, कारण मानवी आनंद हा एखाद्याच्या आध्यात्मिक आत्म्याशी जोडण्याशी जोडलेला आहे, ज्याशिवाय एखाद्याचे .अस्तित्व किंवा अस्तित्व नाही

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

जेव्हा जेव्हा तुमच्या मनात एखादी तीव्र इच्छा
तुम्हाला ती पूर्ण करण्यास उद्युक्त करते तेव्हा विवेक वापरा आणि स्वतःला विचारा, "ही चांगली इच्छा आहे जी पूर्ण करता येते की वाईट इच्छा आहे जी पूर्ण केली जाऊ नये?" अस्वस्थ भौतिक इच्छा आपल्याला खोट्या आशा आणि भ्रामक आनंद देऊन आपल्या वाईट सवयींना प्रोत्साहन देतात. अशा परिस्थितीत, सत्य प्रकट करण्यासाठी विवेकशक्तीचा वापर केला पाहिजे. वाईट सवयी शेवटी दुःखाकडे नेतात जेव्हा त्यांचे खरे स्वरूप उघड होते, तेव्हा त्या एखाद्या व्यक्तीला दुःखाच्या सापळ्यात आणि दुःखाच्या पाशात .अडकवण्यास अक्षम होतात

विचार आणि कथा

आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये, दुःखात आणि संकटात, हे परमेश्वरा, तुझ्यावरील माझा विश्वास दृढ आणि अढळ, दृढ आणि .अढळ राहतो

माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या .आनंदात जातो

ज ्याप्रमाणे सूर्य गर्दीच्या ठिकाणी चमकतो, त्याचप्रमाणे मला माझ्या जीवनातील सर्व क्षेत्रांमध्ये .आ णि दैनंदिन कामांमध्ये दैवी प्रेमाचे किरण दिसतील

हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे की मी माझ्या
आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित .उंबरठ्यावर आणू शकेन

कस्तुरी मृगाची कहाणी

कस्तुरी हा एक मौल्यवान पदार्थ आहे ज्याचा सुगंध
तीव्र असतो, जो उच्च हिमालयात राहणाऱ्या कस्तुरी मृगाच्या .नाभीत आढळतो

एकदा हरीण एका विशिष्ट वयात पोहोचले की, त्याच्या नाभीतून मोहक कस्तुरी गुप्तपणे बाहेर पडू लागते आणि हरीण

त्या आकर्षक सुगंधाने उत्तेजित होते आणि नाचू लागते आणि .त्या आनंददायी सुगंधाचा स्रोत शोधू लागते
ते एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी फिरते, खडकांमधून
आणि झाडांखाली वास घेत, त्या रोमांचक सुगंधाच्या स्रोताचा .शोध घेत
शेवटी, जेव्हा त्याला शब्दच सापडत नाहीत आणि तो जे
शोधत आहे ते त्याला कळत नाही तेव्हा तो रागावतो, अधिक .चिंतेत आणि चिंताग्रस्त होतो
कस्तुरीच्या उगमापर्यंत पोहोचण्याच्या शेवटच्या प्रयत्नात, ते उंच खडकाळ कड्यांवरून खोल दरीत उडी मारते जेणेकरून त्याचे नशिब समोर येईल आणि त्याचा मृत्यू होईल, ज्या टप्प्यावर शिकारी त्याला पकडू शकतात आणि त्यातून .कस्तुरीची पिशवी किंवा ग्रंथी काढू शकतात
:या संदर्भात, एका ज्ञानी कवीने असे काहीतरी म्हटले
!अरे कस्तुरी मृग, मूर्ख
?तुला का त्रास होत आहे? तुला झोप का येत नाहीये
.ही कस्तुरी उपलब्ध आहे
!तुझ्या पोटाच्या पोत्याने, मूर्ख
जरी तुम्ही नाकाने स्पर्श केला तरी
तुझ्याकडून गुप्त सुगंध येतो
.तुम्ही जे आशा केली होती ते जिंकले असते
आणि तू खर्च न करता जगलास
मित्रांनो, तुम्हाला वाटत नाही का की बहुतेक लोक कस्तुरी मृगासारखे वागतात? ते नेहमीच आणि कायम स्वतःच्या .बाहेर सर्वत्र आनंद शोधत असतात
हो, ते खेळात आनंद शोधतात आणि इच्छा आणि तृष्णेत
स्वतःला थकवतात. ते संपत्तीच्या निसरड्या मार्गांवर

चढतात आणि शेवटी ते उच्च आशांच्या कड्यावरून निराशेच्या आणि अपयशाच्या खडकांवर उडी मारतात जेव्हा त्यांना त्यांच्या आत्म्याच्या सर्वात खोल कोपऱ्यात साठवलेले खरे .आनंद सापडत नाही

जर आपण आपले विचार आत वळवले आणि खोलवर चिंतन केले तर आपल्याला आत्म्याच्या शांततेत खऱ्या आणि शाश्वत आनंदाचा .स्रोत सापडेल जो आपण शोधत आहोत

आपण कस्तुरी मृगासारखे असू नये, चुकीच्या ठिकाणी आनंदाच्या शोधात मरत राहावे. त्याऐवजी, आपण जागरूक राहिले पाहिजे आणि स्वतःच्या बाहेर नाही तर स्वतःमध्ये आनंद .शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे

बटणाची कहाणी

एकदा एक माणूस माझ्याकडे आला आणि म्हणाला की त्याला :हृदयविकाराचा जुनाट आजार आहे, आणि तो पुढे म्हणाला

मी खूप प्रयत्न केले आहेत, पण मी मनातील वेदना दूर करू" "शकत नाही

शांतपणे विचार केल्यानंतर, मी त्याला कात्री आणायला सांगितले. त्याने थरथरत्या नजरेने माझ्याकडे पाहिले आणि :म्हणाला

साहेब, तुम्ही माझे हृदय फोडण्याचा विचार करत आहात"
"?का

मी हसून उत्तर दिले, "मी डॉक्टर नाहीये. तुम्ही कधी एखाद्या व्यक्तीने शस्त्रक्रिया करण्यासाठी कात्री "!?वापरल्याचे ऐकले आहे का

शेवटी, तो अनिच्छेने कात्री घेऊन आला, म्हणून मी त्याच्या कोटवरील एक बटण कापले आणि त्याला सांगितले की त्या जागी दुसरे बटण शिवू नको, आणि बटण हरवलेल्या ठिकाणी हात लावू नको. मी त्याला दोन आठवड्यांनी माझ्याकडे परत येण्यास सांगितले आणि मला अपेक्षा होती की तो त्या काळात .बरा होईल

तो माणूस हसला आणि म्हणाला , "तुम्ही सांगितल्याप्रमाणे मी करेन कारण मला तुमच्यावर विश्वास आहे, पण मला वाटते की ते मला दिलेले सर्वात विचित्र औषध "!आहे

दोन आठवड्यांनंतर तो माझ्याकडे धावत आला आणि :आश्चर्यचकित होऊन म्हणाला

तज्ञांनी मला खात्री दिली की मी हृदयरोगापासून बरा " झालो आहे . तर, देवाच्या फायद्यासाठी , तुम्ही काय केले ? "?तुम्ही बटणातून एक जिन्न बाहेर काढला का

मी हसत उत्तर दिले : "हो ! तुमचा हात सतत बटणाशी खेळत "होता आणि बटण हृदयाशी जुळत होते

ते बटण तुमच्या हृदयाला वेदना देणारा जिन होता . म्हणून मी ते बटण कापले आणि तुम्हाला ते बदलू नका किंवा तुमच्या हृदयावर हात ठेवू नका असे सांगितले . अशा प्रकारे , !तुमच्या हृदयाचा दाब कमी झाला आणि तुम्हाला दुखणे थांबले

सर्व काही वेगाने घडत आहे आणि लोक अनेक गोष्टींमध्ये व्यस्त आहेत . स्वाभाविकच , वेळ वाया घालवण्यापेक्षा , हंगामाला हाताबाहेर जाऊ देऊन रिकाम्या हाताने संपण्यापेक्षा जगाचे कृपादान मिळवणे चांगले . पण एखाद्याने जे घेतले पाहिजे ते म्हणजे जीवनातील सर्वात श्रीमंत पीक : देवाच्या जवळ जाणे आणि त्याला जाणून घेणे . खरा आनंद मिळवण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे या जगात काहीतरी .साध्य करणे आणि आध्यात्मिक यश मिळवणे

जे देवाला ओळखतात ते देवाचे ध्यान करण्यापूर्वी आणि त्यांचे मन आणि शरीर आशीर्वादित दैवी उर्जेने भारित केल्याशिवाय त्यांचे दैनंदिन कर्तव्य सुरू करत नाहीत

जगातील अनेक मागण्या आध्यात्मिक ध्येये शोधणाऱ्यांना अडथळा आणू शकतात आणि त्यांच्या निवडलेल्या मार्गापासून त्यांना दूर करू शकतात परंतु ज्यांचा दृढनिश्चय अढळ आहे ते कोणत्याही गोष्टीला त्यांना मार्गापासून दूर ढकलू देत

नाहीत; ते कठीण किंवा प्रतिकूल परिस्थितीची पर्वा न करता .दृढनिश्चयाने टिकून राहतात

जग आपल्याला काहीही देत असले तरी, आपल्या अंतःकरणाची तळमळ ते पूर्ण करणार नाही, जे जगाच्या सर्व खजिन्यांपेक्षा आणि संपत्तीपेक्षा अधिक स्थिर, महत्त्वाचे आणि मौल्यवान काहीतरी मिळविण्याची आस .बाळगतात

जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते - तुम्हाला दीर्घायुष्य
लाभो - तेव्हा पृथ्वीवरील कोणतीही शक्ती त्यांच्यासाठी काहीही करू शकत नाही आपण हे जग सोडून गेल्यानंतर आपल्याला कोण मदत करू शकेल? देवा, म्हणून आपण नेहमी लक्षात ठेवले पाहिजे की हे जग आपल्या स्वर्गीय घराच्या प्रवासात फक्त एक तात्पुरता थांबा आहे, जिथे आपण परम दयाळू देवाच्या .उपस्थितीत कायमचे राहू

अति संपत्ती आरोग्य, शांती आणि प्रभावीपणाची हमी देत नाही, परंतु शांती आणि प्रभावीपणा मिळवल्याने आध्यात्मिक .आणि भौतिक दोन्ही स्तरांवर संतुलित यश मिळेल

बहुतेक लोक केवळ भौतिक यश मिळविण्यासाठी मानसिक कार्यक्षमता विकसित करतात. परंतु जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःवर नियंत्रण ठेवते आणि त्याच्या मानसिक शक्तींचे व्यवस्थापन करते आणि दैवी योजनेनुसार कार्य करते, तेव्हा त्याचे जीवन धन्य होईल आणि त्याला या पृथ्वीवर आत्म्याचे अमृत चाखता येईल. तो यापुढे सवयी आणि इच्छांचा कैदी राहणार नाही, तर त्याची जाणीव दैवी उपस्थितीच्या हृदयात रूपांतरित होईल आणि तो तेथे राहून वर्णनाला आव्हान .देणाऱ्या नवीन आनंदांचा आनंद घेईल

.शरीर हे सर्वात मोठे औषधालय आहे

वैद्यकीय संशोधकांना असे आढळून आले आहे की जेव्हा आपण प्रचंड आनंद अनुभवतो तेव्हा शरीर अँटीडिप्रेसेंट्स आणि इतर तणाव कमी करणारे पदार्थ तयार करते जे डॉक्टरांनी सांगितलेल्या औषधांइतकेच शक्तिशाली आणि प्रभावी असतात.

शरीर हे पृथ्वीवरील सर्वात मोठे औषधालय आहे , जे देवाने
आपल्यामध्ये ठेवलेल्या आध्यात्मिक संतुलनाशी सुसंगत
.असताना योग्य वेळी योग्य वस्तू तयार करण्यास सक्षम आहे

सर्व ताण हानिकारक नसतात ; ताण आपल्या शरीरात वाहणारी
महत्वाची ऊर्जा जागृत करतो आणि क्रियाकलाप आणि हालचाल
उत्तेजित करतो अभ्यासातून असे दिसून आले आहे की वाजवी
.प्रमाणात ताण फायदेशीर असतो

पण जेव्हा ताण निरोगी पातळी ओलांडतो तेव्हा समस्या
.उद्भवते

आपल्यापैकी प्रत्येकाला ताणतणावाची एक वैयक्तिक
मर्यादा असते आणि जेव्हा ती मर्यादा ओलांडली जाते तेव्हा
आपण असायला हवे त्यापेक्षा जास्त ताणतणावग्रस्त होतो आणि
शरीर , भावना आणि मनात समस्या दिसू लागेपर्यंत आपल्याला
.त्याची जाणीव होत नाही

देवासोबतचे जीवन आनंद आणि आनंदाचे असते , तर देवाशिवाय
चिंता , अशांतता , कष्ट आणि अगदी आपत्ती देखील असते . मग संकटे
आणि दुर्घटनांनी भरलेल्या जीवनात आपण शांती आणि शांती कशी
?मिळवू शकतो आणि या पृथ्वीवर काही आनंद कसा आणू शकतो

पहिली आवश्यकता म्हणजे जेव्हा आपण जीवनाच्या
दबावांच्या प्रभावाखाली असतो तेव्हा त्यांच्याबद्दल
.जागरूक असणे

देव सर्वज्ञ आणि सर्वज्ञ आहे , आणि त्याने आपल्या
शरीरांना आराम , अस्वस्थता , शांतता आणि चिंता असे संकेत
दिले आहेत आणि आपण या संकेतांकडे लक्ष दिले पाहिजे . आपल्या
शरीरात एक दैवी बुद्धिमत्ता आहे जी आपल्याला काहीतरी
सांगण्याचा प्रयत्न करते आणि आपण तणावाच्या वेळी किंवा
विश्रांतीच्या वेळी हे संदेश ऐकले पाहिजेत . जेव्हा
तुम्हाला ताण जाणवतो , तेव्हा तुमचे मन तुमच्या शरीराच्या
त्या भागावर केंद्रित करा जो ताण अनुभवत आहे , नंतर एक
दीर्घ श्वास घ्या आणि त्याच वेळी , तो भाग कंप पावेपर्यंत
हळूवारपणे ताणा . नंतर आराम करा आणि तणाव सोडा . हे शरीरात

[illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible]; [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]; [illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible].

[illegible]: "[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]," [illegible]

विधानाबाबत, हा वैद्यकीय सल्ला आणि प्रिस्क्रिप्शन सोडून .देण्याचा सल्ला नाही, म्हणून स्पष्टीकरणाची आवश्यकता आहे

चुंबकीय समीकरणे

मजबूत उपस्थिती आणि वाईट प्रवृत्ती असलेली व्यक्ती + दयाळू पण कमकुवत इच्छाशक्ती असलेली व्यक्ती = वाईट .चुंबकत्व दयाळूपणावर प्रबळ असते

वाईट प्रवृत्ती असलेली कमकुवत इच्छाशक्ती असलेली व्यक्ती + चांगल्या प्रवृत्ती असलेली प्रबळ इच्छाशक्ती .असलेली व्यक्ती = चांगले चुंबकत्व वाईटावर मात करते

कमकुवत आध्यात्मिक चुंबकत्व + वाईट जैवचुंबकत्व = मजबूत वाईट चुंबकत्व

मजबूत नैतिक शक्ती + कमकुवत नैतिक शक्ती = जास्त
नैतिक शक्ती

रागीट आणि हिंसक व्यक्ती + सौम्य आणि दयाळू व्यक्ती = .रागाची चुंबकीयता सौम्यतेवर प्रबळ असते

मजबूत, संतुलित आणि शांत स्वभाव + कधीकधी असंतोषाकडे झुकणारा स्वभाव = शांततेचे आकर्षण प्रबळ असते

दीर्घकालीन रुजलेली बिघाड + कमी रुजलेली बिघाड =
मजबूत बिघाड चुंबकत्व

मजबूत सकारात्मक यश + कमी सकारात्मक यश = वाढलेले यश

वातावरण आणि परिस्थितीनुसार, तीव्र अपयशाचे कंपन + तीव्र यशाचे कंपन = एकतर तीव्र अपयशाचे चुंबकत्व किंवा तीव्र यशाचे चुंबकत्व

एक मजबूत, सुदृढ मन + पूर्ण अज्ञान = एकतर हुशारी आणि कौशल्य किंवा अज्ञान आणि मूर्खपणा

उत्कृष्ट आध्यात्मिक शक्ती + उत्कृष्ट व्यावहारिक शक्ती = आध्यात्मिक चुंबकत्व - खरोखरच एक उत्कृष्ट व्यावहारिक शक्ती

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

ज्याप्रमाणे आपण आपल्या दैनंदिन अन्नाच्या पौष्टिक
मूल्याची काळजी घेतो, त्याचप्रमाणे आपण दररोज आपल्या
मनाला कोणत्या मानसिक पोषक तत्वांचा पुरवठा करतो याकडेही
.लक्ष दिले पाहिजे

* * *

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत ,
ज्यामध्ये एक शक्तिशाली , जवळजवळ जादुई , चुंबकीय शक्ती
असते जी त्यांच्या बोलणाऱ्याला भरपूर आशीर्वाद आणि
समृद्धी देते . जे लोक शांत , सौम्य शब्द वापरतात त्यांना
त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही
व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते , ते शांततेच्या खोल
भावनेने भरलेले असतात . कारण हा प्रवाह त्याच्या उच्च
स्रोताशी जोडलेला असतो , एक सतत प्रवाह जो त्या स्रोताशी
सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत पोहोचतो , ज्यामुळे ते शांतीची
.आस असलेल्यांना आनंद प्रसारित करू शकतात

* * *

हृदयातून निघालेल्या किती दयाळू शब्दांनी अनेक दुःखे
दूर केली आहेत आणि किती ज्ञानी आवाजांनी आनंद आणि
!शांतीच्या दिव्यांनी अंधारे मार्ग प्रकाशित केले आहेत

* * *

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो ,
जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे
शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि
.दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो

* * *

प्रयोग कितीही कठोर असले तरी , ते अग्नीसारखे आहेत जे
लोखंड वितळवून त्याचे सुंदर , टिकाऊ आणि बहुमुखी स्टील
.बनवते

* * *

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी
सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत . जेव्हा दैवी
जनरेटर चालू असतो , तेव्हा मला जे काही हवे असते ते
अपवादाशिवाय पूर्ण होते , प्रथम ते एका अदृश्य , अलौकिक
रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम
.शक्तीने प्रकट होते

* * *

जेव्हा मन एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून देवाला एक हृदयस्पर्शी, उत्कट कुजबुज करते, तेव्हा आत्म्याची हाक वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल आणि उत्तर येईल, जे त्याच्यासोबत अफाट आनंद घेऊन येईल. ही बौद्धिक कुजबुज इच्छाशक्तीला जोपर्यंत इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली शक्ती प्राप्त करत नाही तोपर्यंत ती विकसित करते.

* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी सुसंगत असते, तेव्हा ते अमर्याद शक्तीने भरलेले असते, जेणेकरून ते साध्य करण्यासाठी फक्त एखाद्या गोष्टीबद्दल विचार करणे पुरेसे असते, कारण दैवी कायदा सर्वोच्च इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो.

* * *

एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या सर्व बौद्धिक क्षमता क्षणभंगुर गोष्टींच्या मागे लागू नयेत, अन्यथा ते भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला गमावून बसतील आणि स्वतःसाठी अनावश्यक मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतील. त्याऐवजी, त्यांनी त्यांच्या बौद्धिक शक्तींचा वापर जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी केला पाहिजे आणि योग्य आणि अयोग्य, हानिकारक आणि फायदेशीर काय आहे यात फरक करण्यासाठी त्यांच्या नैतिक क्षमता विकसित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

* * *

सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि हा दृष्टिकोन स्वीकारणारे बरेच लोक त्यांच्या स्वतःच्या व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात.

* * *

हे परमेश्वरा, शांतीचे दरवाजे उघड आणि माझ्या आध्यात्मिक विचारांच्या पवित्रस्थानाचे वाईट कुजबुजांच्या हल्ल्यांपासून रक्षण कर आणि तुझ्या आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या हृदयाच्या बागेत माझ्या आकांक्षांचे गुलाब फुलू दे.

* * *

सैद्धांतिक ज्ञानाने दैवी ज्ञान मिळू शकत नाही, आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा व्यक्ती स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात सापडेल आणि .सिद्धांतांच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाऊ शकणार नाही
* * *

आनंद हे जीवनातील अस्थिर परिस्थितींवर मानसिक विजय .मिळवण्याचे फळ आहे
* * *

.देव ज्याला ओळखतो तो जगाला अज्ञात असू शकतो
* * *

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने [प्रत्यक्ष चाचणीशिवाय] प्रोग्राम करते, तर तो एका पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइससारखा होईल जो नीतिसूत्रे पुनरावृत्ती करतो आणि उदात्त वाक्ये प्रतिध्वनी करतो, आणि इतर लोक त्याला एक विद्वान विद्वान मानतील, परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा .आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही
* * *

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे
* * *

दैवी वर्षावासाठी तुमचे हृदय मोकळे करा जेणेकरून ते तुमच्यामधून वाहेल आणि तुमचे जीवन आध्यात्मिक आशीर्वाद .आणि चांगुलपणाने भरेल
* * *

तुम्ही कोणतेही काम करा आणि तुम्ही जे काही यश मिळवू शकता, ते नेहमी लक्षात ठेवा की देव हाच तुम्हाला काम

करण्यासाठी आणि साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व .शक्ती प्रदान करणारा स्रोत आहे
* * *

प्रभु, गरिबीत आणि समृद्धीत, आजारात आणि आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात मला तुझी आठवण येऊ दे आणि तुझा आशीर्वादित प्रकाश मला पाहू दे जो क्षणार्धात आरोग्य आणि .उपचार प्रदान करतो
* * *

माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुमचा पवित्र आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले कठोर, पार्थिव आवाज माझ्यापासून दूर करा. माझ्या आत्म्याच्या शांततेत मला तुमचा शांत, मधुर आवाज कायमचा .ऐकायचा आहे
* * *

जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी आपण अडखळतो आणि पुढे जाण्यास कचरतो. जीवनाच्या अंधाऱ्या वाटांवरून चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी .मार्गदर्शक तारा आहे
* * *

माणसाने विस्मृतीच्या झोपेतून आत्म्याच्या जागृतीकडे .आपली जाणीव जागृत करण्याची वेळ आली आहे
* * *

प्रभू, आम्ही तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही आमची
जाणीव अज्ञानाच्या खोलीतून आणि अरुंद, मर्यादित विचारांमधून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि वैश्विक मानवी .करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढवा
* * *

मानवी जीवनातील विरोधाभासांच्या मागे देवाच्या शक्ती आणि चमत्कार लपलेले असल्याने परिस्थिती अखेर सुधारेल आणि जो कोणी परिस्थितीच्या अपरिहार्यतेबद्दल खात्री बाळगत नाही आणि आपल्या मनाने आणि श्रद्धेने पडद्याच्या पलीकडे

असलेल्या गोष्टींमध्ये प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करतो त्याच्यासाठी दार उघडले जाईल [प्रत्येक विश्वासणाऱ्या .हाताने ठोठावले आहे]
* * *

विश्वास म्हणजे कधीही बेपर्वा असणे किंवा
परिस्थितीशी शहाणपणाने वागणे नाही असा अर्थ होत नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर तो त्याच्याकडे संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि भावनांनी वळला तर तोच कठीण आणि तणावपूर्ण परिस्थितीत .त्याला आधार देऊ शकतो
* * *

जर आपल्या इंद्रियांनी आपल्याला संपूर्ण सत्य सांगितले तर आपल्याला पृथ्वी इलेक्ट्रॉनच्या नद्यांसारखी दिसेल आणि धुळीचा प्रत्येक कण आपल्याला .प्रकाशाच्या गुंडाळलेल्या वस्तुमानाच्या रूपात दिसेल
* * *

जे लोक पदार्थापासून आत्म्यापर्यंतच्या
अंतर्दृष्टीने प्रवेश करतात त्यांना भ्रमाचे स्वरूप .समजते आणि सत्याचे सार कळते
* * *

एखादी व्यक्ती आफ्रिकेच्या जंगलात असो, युद्धभूमीवर
असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने त्रस्त असो, त्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्यामध्ये आश्रय घेणाऱ्यांचे रक्षण .करण्यास तो सक्षम आहे

स्वतःचे रक्षण करण्याचा यापेक्षा प्रभावी मार्ग
नाही. अर्थात, घटनांना तोंड देताना तर्काचा वापर केला पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला .पाहिजे
* * *

सर्व प्राण्यांच्या हृदयात राहणारे प्रेम - सर्व आई, वडील, मित्र आणि प्रियजनांचे प्रेम - हे दैवी प्रेमातून .निर्माण होते

* * *

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात नसावे. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नसल्याचा .पुरावा आहे
* * *

सूर्याचे जीवनदायी किरण पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या [ज्यांना समाजाने सोडून दिले आहे] हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन दृढनिश्चय निर्माण .करीन
* * *

गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले:
"तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका, सर्वांना तुमच्या हृदयात ठेवा आणि ते तुम्हाला त्यांच्या ".हृदयात ठेवतील
* * *

प्रभु, मला नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करून फायदेशीर .आणि चांगली कामे करण्यास मदत कर
तुझ्या इच्छेनुसार वागण्यास मला मदत कर जेणेकरून
माझे सर्व विचार तुझ्या उद्देशांना प्रतिसाद देतील आणि .तुझ्या इच्छेशी सुसंगत असतील
त्याने मला माझ्यातील लपलेली, आशीर्वादित शक्ती
जागृत करण्यास मदत केली जेणेकरून मी सर्व अडचणी आणि .परीक्षांवर मात करू शकेन
* * *

त्या धाडसी आणि नम्र आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वाला
जागृत करा - जे सिंहांच्या शक्तीला कबुतरांच्या सौम्यतेशी .जोडते
* * *

मला कटुता, खोट्या टीकेचा त्रास होणार नाही, किंवा
भव्य स्तुती आणि खुशामत यांचा त्रास होणार नाही. हे

परमेश्वरा, तुझी इच्छा पूर्ण करणे आणि तुझी कृपा मिळवणे ही
.माझी एकमेव इच्छा आहे

* * *

जेव्हा तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवेल तेव्हा
तुम्हाला किती प्रचंड आनंद मिळेल याची तुम्ही कल्पनाही
करू शकत नाही. तुमचा आत्मा देवाच्या अमर्याद प्रेमाने
मादक होईल. हे असे प्रेम आहे जे कोणत्याही मानवी
प्रेमापेक्षा लाखो पटीने जास्त आहे - असे प्रेम जे तुमच्या
सर्व इच्छा पूर्ण करते आणि तुमचे हृदय आनंद आणि समाधानाने
.भरते

* * *

आंतरिक लक्ष केंद्रित करून, तुम्ही तुमच्या आत आणि
तुमच्या सभोवताल आध्यात्मिक आनंदाचा थेट अनुभव घेऊ शकता.
जर तुम्ही ही जाणीव जोपासली तर तुमचे व्यक्तिमत्व
सुसंवादीपणे वाढेल आणि तुम्हाला लोकांसाठी आणि इतर
.प्राण्यांसाठी एक आकर्षक चुंबकत्व प्राप्त होईल

* * *

हे महान रक्षक, माझ्या स्वतःच्या नशिबामुळे मी
सर्वकाही गमावले तरी मला काही फरक पडत नाही, परंतु मी तुला,
माझ्या एकमेव आश्रयाला, माझ्या प्रेमाच्या मेणबत्तीला
बेफिकीरी आणि विस्मृतीच्या वाऱ्यापासून वाचवण्याची
.विनंती करतो

* * *

सकारात्मक विचार करण्याच्या आणि आशावादी
दृष्टिकोनाच्या दृढ संकल्पाने बळकट झालेल्या अनुकूल
परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या शुद्ध,
.ताज्या पाण्याने आपण पोटभर पिऊया

* * *

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या
व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा
विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे
योग्य आहे ते करत आहात, तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण
नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा
आहे. विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे
.आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

परिष्कृत जीवनाच्या क्षितिजाकडे निघा जिथे यश , आनंद आणि
.शांती आहे
* * *

तुमच्या आत प्रचंड क्षमता गुंतवणुकीच्या प्रतीक्षेत
आहे आणि ती सक्रिय करण्यास आणि त्यातून फायदा घेण्यास
.सक्षम तुम्ही एकमेव आहात
* * *

वाईट सवयी आणि अस्वस्थ आवडींच्या हुकूमशाहीपासून
.मुक्तता भौतिक यशापेक्षा खूप जास्त आनंद देते
साहित्यिक यशामुळे एक मानसिक आनंद मिळतो जो बाह्य
.परिस्थिती तुमच्यापासून हिरावून घेऊ शकत नाही
* * *

तुम्ही तुमचा सगळा वेळ पैसे जमा करण्यात घालवू शकता ,
पण तो पैसा तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि
सुरक्षितता देणार नाही . उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल
.कारण आ नंद आणि शांती मनात राहते , गोष्टींमध्ये नाही
* * *

तुमच्या मनात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका आणि नकारात्मक
विचार आणि निराशावादी दृष्टिकोन असलेल्या लोकांशी संगत
करताना सावधगिरी बाळगा , जेणेकरून त्यांचे कमकुवत विचार
तुमच्या मनात शिरू नयेत , जोपर्यंत तुमचे मन अशा
ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही की इतरांचे विचार ते कमकुवत
करू शकत नाहीत , उलट, ते इतरांचे विचार बळकट करण्यास आणि
.त्यांचा आत्मविश्वास वाढविण्यास सक्षम आहे
* * *

दैव प्रथम येतो , आ णि आपण त्याचा विचार केल्याशिवाय
आ पला दिवस सुरू किंवा संपवू नये . आ पण हे लक्षात ठेवले
पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि
उर्जेशिवाय आपण आपले कोणतेही कार्य पूर्ण करू शकणार नाही .
.हे त्याच्याप्रती आपले सर्वात मोठे कर्तव्य आहे
* * *

रूढी आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक
मार्ग आहे सुरुवातीला , प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते
जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही खरे आहे , तर
परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि , आंधळेपणाने परंपरांचे

पालन करणे मूर्खपणाचे आहे आपण काय योग्य आहे हे जाणून घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे, आपल्याला काय .आनंद देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे
* * *

जेव्हा तुम्ही इतक्या लोकांना आनंद किंवा यशाची
कमतरता पाहता तेव्हा असे समजू नका की ते त्यांचे नशीब आहे तुम्ही स्वतःला जे बनवायचे आहे ते बनवू शकता तुमचे .अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते
* * *

जर तुमच्या आत काहीच नसेल तर तुम्ही आनंदी राहणार
नाही. पण जर तुमच्या आजूबाजूला काहीच नसेल आणि तुम्ही स्वतः आत आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात. अशा प्रकारे, लोकांच्या बाह्य परिस्थितीवरून त्यांचे .मूल्यांकन करणे अशक्य आहे
* * *

या प्रचंड गर्दीत, अशी व्यक्ती असू शकते जी
आध्यात्मिक उन्नतीच्या स्थितीत पोहोचली असेल आणि आंतरिक .शांती आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाचा आनंद घेत असेल
* * *

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा .अनेक वेळा अनुभवला आहे
* * *

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि .खोल आनंद दिला आहे
* * *

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या

वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते !हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे
आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि .तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही
* * *

सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे परमेश्वरा, आणि सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम जाणवते. मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या मित्रांच्या यश आणि समृद्धीने आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या कल्याणात आणि सहजतेत आनंदित होतो. जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे खजिना वाढवतो आणि सर्वांच्या आनंदात, .मी माझे स्वतःचे ज्ञान शोधतो
* * *

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखाच्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की विशिष्ट वस्तू मिळवल्याशिवाय ते आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती वस्तू मिळवल्यानंतरही, त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंद असूनही त्यांना खरा आनंद अनुभवता येणार नाही. पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्याचा काय अर्थ आहे जो केवळ तुटण्याचे आश्वासन देतो? लोकांनी साधेपणाने जगले पाहिजे, सतत लक्ष देण्याची आवश्यकता .असलेल्या असंख्य वस्तूंची आवश्यकता नसताना
* * *

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि

माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला .माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते
* * *

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात. परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि .मनःशांती बिघडवणारे त्रास
* * *

ज्या चेतनेतून हे महान विश्व उदयास आले त्याच चेतनेचा .आपण अविभाज्य भाग आहोत
* * *

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा नमुना पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? कदाचित त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा निरर्थक आणि .निरर्थक असतील
* * *

जेव्हा विचारांचे वादळ शांत होते, तेव्हा आपण
शांतीच्या राज्यात प्रवेश करतो आणि दैवी उपस्थितीला .स्पर्श करतो
* * *

देवाचा विचार करा, किंवा शांततेला प्रेरणा देणाऱ्या सुंदर दृश्याचा, किंवा आनंददायी आणि आनंददायी अनुभवाचा विचार करा. सकारात्मक, शांत मानसिक क्रिया उत्साहवर्धक .आणि ताजेतवाने करणारी असते
* * *

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो. तुम्हाला कदाचित पैसा म्हणजे आनंद असा वाटेल, पण जेव्हा तुम्ही तो मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि—देव करो—तुमचे आरोग्य गमावू शकता किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही असू शकतात पण इतरांसोबत तुम्हाला असंख्य समस्यांना तोंड द्यावे लागू शकते, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त राग आणि द्वेष मिळेल. देवाशिवाय, या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर .समाधान देऊ शकत नाही
* * *

दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. पण जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नेमलेली भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या .मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात
* * *

तिथे, अंधकारमय अंधाराच्या पलीकडे, आवाजहीन शांतता आणि निर्माण न झालेल्या शून्यतेच्या पलीकडे, शाश्वत सार आहे, जे अस्तित्वाचे मूळ आहे आणि सर्व शक्ती आणि .प्राण्यांचे, दृश्यमान आणि अदृश्य, स्रोत आहे
* * *

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घ्यावी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घ्यावा म्हणून निर्माण केली आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी विश्वाच्या योजनेचा अर्थ समजून घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या .उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत

* * *

आयुष्यात पैसा हे कधीच माझे ध्येय नव्हते; माझे ध्येय मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी स्वतःचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि माझे ध्येय पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधींचे दरवाजे .उघडले
* * *

देवाने हे विश्व एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालण्यासाठी निर्माण केले आहे जर आपण या कोणत्याही वैश्विक नियमांचे उल्लंघन केले तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो. उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारणाऱ्या व्यक्तीची हाडे मोडतील. म्हणून, आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या .नियमाकडे दुर्लक्ष करून त्याचे परिणाम भोगू शकत नाही
* * *

जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींचा खोलवर विचार करतो आणि प्राचीन संस्कृतींच्या लपलेल्या रहस्यांचा शोध घेतो तेव्हा एक मोठे चित्र समोर येते, ज्यामध्ये एकमेकांशी जोडलेले रेषा, विविध प्रकरणे आणि अचूक तपशील असतात आणि आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि सामाजिक .स्वरूपाचा आहे
* * *

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि .सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू
* * *

स्वप्नांच्या पलीकडे शुद्धता, शांती आणि आनंदाचे
.किरण आपल्या आवश्यक खोलीत चमकतात आणि नाचतात
* * *

आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान आपल्या
जीवनाच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत, आपण आपली जाणीव कशी वाढवायची आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून जातो त्याबद्दल अधिक समजून कसे घ्यायचे हे शिकले पाहिजे, आणि मग आपण चांगल्या सुसंवादाने जगू शकू आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सहजतेने आणि .सुरक्षितपणे व्यवहार करू शकू

* * *

बहुतेक लोक इतरांचे अनुकरण करतात व्यक्ती मूळ आणि
सर्जनशील असावी आणि त्याने जे काही करावे त्यात प्रभुत्व
.म िळवावे

पूर्वेकडे , आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक
लक्ष केंद्रित केले गेले आहे , तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे
अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे . पश्चिमेकडे , काही भौतिक
सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे . या दोघांमध्ये
संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे , कारण जीवनाच्या फक्त एकाच
पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि
जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास
.असमर्थता येते

* * *

दैवी आनंदानंतर सर्वात मोठे आनंद म्हणजे एखाद्या
व्यक्तीला त्याच्या जवळच्या नातेवाईकांसोबत शांती असणे
ज्यांच्यासोबत त्याला वर्षाचा प्रत्येक दिवस राहावा
.लागतो

* * *

लोक घाईघाईत आणि आवेगपूर्ण कृती करण्यात बराच वेळ वाया
घालवतात , पण फारसे काही साध्य होत नाही . जीवन काय देऊ शकते
.हे समजून घेण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी थोडे थांबा

* * *

अद्भुत आध्यात्मिक गुणांच्या असंख्य फुलांनी
बहरणाऱ्या आणि चमकणाऱ्या शांतीच्या बागांमध्ये
ज्ञानाच्या अंतर्गत इमारती बांधण्यासाठी आपण काम केले
.पाहिजे

* * *

आंतरिक सुसंवाद हा शक्तीचा समृद्ध स्रोत आहे आणि
.अक्षय ऊर्जा निर्माण करतो

* * *

आयुष्याकडे पाहिल्यावर असे दिसून येते की यश सोपे
नसते जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला
उपजीविका करण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो तुमच्या शरीराला

टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यात यशस्वी झालात तरी ते यश तात्पुरते आहे शरीर - तुम्ही दीर्घायुषी व्हा - अखेर विश्रांती घेईल इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी झुंजण्याची आवश्यकता निर्देशित करते या शक्ती तुम्हाला खरोखरच महत्त्वपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात
* * *

सर्व परिस्थितीत शांत राहण्याचा प्रयत्न करा आणि तुमच्या शांतीचे बीज आनंदाने आणि समाधानाच्या हास्याने .फुलू द्या
* * *

महान संतांनाही त्यांचे यश, म्हणजेच त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान, पवित्र ज्ञान प्राप्त करण्यास मदत करून इतरांना वाटून घेतल्याशिवाय त्यांना .पूर्ण मोक्ष मिळत नाही
* * *

या कारणास्तव, जे त्या टप्प्यांवर पोहोचतात आणि त्या अवस्था प्राप्त करतात ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज देण्यास उत्सुक असतात. जर तुम्हाला खरे यश मिळवायचे असेल, तर तुम्ही केवळ स्वतःचे वैयक्तिक आनंदच नाही तर .इतरांचे आनंद देखील सुनिश्चित कराल
* * *

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार .आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे
* * *

एखादी व्यक्ती बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते, त्या काळात त्यांच्या कुटुंबातील सदस्यांशी बोलण्यास नकार देऊ शकते. या व्यक्तीला परिणामी काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, परंतु त्यांचे वर्तन स्वार्थी

आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक आहे. जोपर्यंत त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ .शकत नाही
* * *

त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे हा केवळ स्वतःहून कल्याणाचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही तर इतरांना त्यांच्या भौतिक परिस्थिती आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत .करण्याच्या बाबतीत आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे
* * *

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींमागे सुरक्षित
आहे, मी काळोखा भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची .चिंता आहे
* * *

आज मला जाणवले की मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाशी
एकरूप आहे आणि दुःखाच्या समुद्राच्या लाटांविरुद्ध .संघर्ष करणाऱ्यांसाठी मी एक दिवा आहे
* * *

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. .तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये
* * *

यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ .त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे
* * *

यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक,

बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर .आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल
* * *

या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी आणि घनता जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे परिमाणे अस्तित्वात नाहीत; सर्वकाही स्पष्ट आणि पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना आणि धारणा आहे चवीची जाणीव ही धारणा आहे, जसे वासाची जाणीव आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे चेतनेच्या अवस्था आहेत ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे, त्या उच्च पातळीवर, आपण शुद्ध चेतनेद्वारे या सर्व संवेदना ?अनुभवतो का
* * *

हे प्रभू, तुझी जवळीक अनुभवून आम्हाला आनंदी कर, इच्छांच्या बंधनातून आम्हाला मुक्त कर आणि आम्हाला असा आंतरिक आनंद दे जो जीवनातील अनुभवांनी आणि त्याच्या .बदलत्या घटनांनी प्रभावित होणार नाही
* * *

जेव्हा आपले मन उच्च धारणांशी सुसंगत असते, तेव्हा आपल्या आत आध्यात्मिक चेतना जागृत होते आणि आपण दैवी .ज्ञान आणि प्रेमाचे अद्भुत चमत्कार अनुभवतो
* * *

जर आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम केले आणि आपल्या सर्व विचारांनी आणि हृदयाने त्याच्याकडे वळलो तर आपल्याला त्याच्या जवळचे वाटेल आणि आपल्याला आढळेल की तो जीवनात .सुरक्षिततेचे सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे
* * *

रिकाम्या आणि रिकाम्या जागेत, एक वैश्विक संबंध आणि शाश्वत जीवन आहे जे आपल्याला विश्वातील सर्व सजीव आणि निर्जीव गोष्टींशी जोडते. अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक .गोष्टीतून महान जीवनाची लाट वाहते
* * *

अनंतकाळ हे आपले खरे घर आणि कायमचे निवासस्थान आहे
आणि या शरीरांमधील आपले अस्तित्व हे तात्पुरते अस्तित्व

आहे, जसे वाळवंटातून प्रवास करणाऱ्या कारवांकरिता थोड्या .विश्रांतीसाठी
* * *

जेव्हा आपण आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तींशी स्वतःला जुळवून घेतो, तेव्हा आपण आपल्या समस्यांचे मार्गदर्शन करण्यास आणि सोडवण्यास सक्षम असलेल्या वैश्विक आणि असीम मनाशी जोडले जाऊ. आपल्या अस्तित्वाच्या सर्वात मोठ्या स्रोतातून सर्जनशील शक्ती अखंडपणे आपल्याकडे वाहत राहील, ज्यामुळे आपण आपल्या क्रियाकलापांच्या कोणत्याही .क्षेत्रात सर्जनशील यश मिळवू शकू
* * *

विश्वास, सहिष्णुता आणि परस्पर आदराच्या वातावरणात .प्रेम वाढते आणि बहरते
* * *

हे प्रभू, शुद्ध विचार आणि चांगल्या सवयींच्या प्रकाशाने आम्हाला आशीर्वाद दे, जेणेकरून वाईट सवयी आणि विचलित विचारांचा अंधार आमच्या जवळ आला तर तो लगेच दूर होईल आणि आम्हाला तुमच्यावर इतके खोल प्रेम करण्यास मदत कर की भौतिक भ्रम किंवा सांसारिक प्रलोभने आम्हाला अडकवू शकणार नाहीत किंवा आमचे मन आणि हृदय ताब्यात घेऊ शकणार .नाहीत
* * *

सहज मिळवता येणाऱ्या गोष्टी क्वचितच मौल्यवान असतात. महान पुरुष आणि महिलांच्या जीवनाचा अभ्यास करून आणि ते त्यांच्या प्रतिभेचा विकास करून, त्यांची कर्तव्ये पार पाडून, त्यांची नैतिक मूल्ये निर्माण करून, सखोल अभ्यास करून आणि स्वार्थ टाळून कसे महान झाले हे आपल्याला कळते. परंतु त्यांनी मिळवलेले परिणाम आणि त्यांना मिळालेली कामगिरी त्यांनी खर्च केलेल्या प्रयत्नांपेक्षा अफाट .होती
* * *

खरे स्वातंत्र्य ज्ञानाने मार्गदर्शन केलेल्या आणि समजूतदारपणा, शुद्धता आणि दृढ इच्छाशक्तीच्या आधारावर .निवडीच्या स्वातंत्र्यात आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि जाणीवपूर्वक विवेक जागृत करता, तेव्हा अदृश्य शक्ती उच्च चेतनेतून - आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे - तुम्हाला मदत करण्यासाठी आणि देवाच्या मदतीने मानसिक आराम आणि .आनंदाकडे नेणारे मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी बाहेर पडतात
* * *

माणसाने स्वतःच्या प्रयत्नातून आत्म्याचे मार्ग
उघडले पाहिजेत. कोणीही स्वेच्छेने शांती आणि आनंदापेक्षा दुःख आणि दुःख निवडत नाही. अज्ञान हे दुःखाचे मूळ आहे आणि तो अडथळा दूर केला पाहिजे जो दूर केला पाहिजे. अज्ञान हे एक हानिकारक तण आहे, जे खोलवर रुजलेले आहे, जे मानवतेच्या बागेत वाढते आणि चांगल्या आणि फायदेशीर वनस्पतींना उपटून .टाकते
* * *

अज्ञानावर मात करण्यासाठी अढळ इच्छाशक्ती आणि
दृढनिश्चय आवश्यक आहे. मनाची माती [सकारात्मकतेवर] लक्ष केंद्रित करून आणि चांगल्या बियाण्यांना श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी देऊन मशागत केली पाहिजे. जेव्हा प्रेमाचे महत्त्वपूर्ण आणि उबदार किरण चमकतील तेव्हा चांगुलपणाचे बीज वाढेल आणि तण आणि परजीवी वनस्पतींवर मात करेल, कारण .प्रकाशाच्या उपस्थितीत अंधार अस्तित्वात राहू शकत नाही

* * *

भौतिक गोष्टींचे सुख कमी होते आणि नाहीसे होते, पण
दैवी आनंद कधीही कमी होत नाही. हा एक दैवी आनंद आहे जो .अंतहीन आणि वर्णनाच्या पलीकडे आहे
* * *

आनंद मिळविण्यासाठी आपण कधीही चुकीच्या पद्धतींचा वापर करू नये, तसेच भ्रामक आराम आणि विध्वंसक परिणामांसह नरकीय कृती आणि वर्तनांनी आपल्यासमोर लटकलेले चमकदार जीवन मिळवण्यासाठी आपण आपल्या आत असलेली शांती आणि .आध्यात्मिक संपत्ती सोडू नये
* * *

दैवी उपस्थिती टिपण्यासाठी शांतता हा सर्वोत्तम
कॅमेरा आहे शुद्ध आणि अचूकपणे केंद्रित शांततेच्या
.लेन्समधून , धन्य प्रतिमा परिपूर्ण स्पष्टतेसह दिसून येईल

* * *

खरं तर , सर्व ज्ञान तुमच्या आत आहे आणि तुम्हाला फक्त
.त्याची जाणीवपूर्वक जाणीव असणे आवश्यक आहे

* * *

खरे समाधान स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यात आहे ,
जेणेकरून इतर लोक तुम्हाला शोधत नाहीत तर तुम्ही त्यांना
शोधत आहात प्रेम आणि मैत्री ही अपेक्षा किंवा मागणी न करता
मुक्तपणे दिली पाहिजे अपेक्षा केवळ दुःख आणि दुःख निर्माण
करते स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यासाठी प्रयत्न करत
असतानाही , एखाद्याने स्वतःच्या सद्गुणांच्या आणि
स्वतःच्या मूल्याच्या किल्ल्यात एकटे , सुरक्षित आणि शांत
.उभे राहिले पाहिजे

* * *

माझ्या हृदयातून आनंद आणि आशावादाचे धबधबे नेहमीच
वाहत राहोत आणि त्यांचा ताजा फवारा मी भेटणाऱ्या सर्वांना
.स्पर्श करू दे

* * *

आध्यात्मिक आनंद आत्म्यात इतरांना सर्व प्रकारे मदत
करण्याची इच्छा निर्माण करतो आणि आनंदाकडे नेणाऱ्या
परिष्कृत नैतिक सुखांची प्रशंसा करण्याची क्षमता विकसित
.करतो , ज्यामुळे कच्च्या सुखांकडे कल कमी होतो

* * *

तुमची भूमिका कितीही लहान असली तरी , जीवनाच्या
रंगमंचावर आत्मे करत असलेल्या वैश्विक खेळाच्या यशात
योगदान देण्याच्या दृष्टीने ती महान भूमिकांइतकीच
.महत्त्वाची राहते

* * *

पूर्ण चेतना ही एक परिपूर्ण , अमर्याद चेतना आहे , जी
सतत स्वतःचे नूतनीकरण करत असते आणि तिची सर्जनशीलता कधीही
संपत नाही आणि तुमच्याद्वारे ती स्वतःचा एक अद्वितीय पैलू
.व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते

* * *

जर तुम्ही एकदा तरी दैवी प्रेमाचा आस्वाद घेतला तर तुम्ही ते कधीही सोडणार नाही कारण संपूर्ण विश्वात .त्याच्यासारखे दुसरे काहीही नाही
* * *

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, इतके की ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत, तर देवाच्या कृपेने आणि मदतीने त्यांना त्यांच्या पापी कृत्यांच्या .परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक शक्ती देऊ शकतात
* * *

सर्व चांगले आणि वाईट कृत्ये मेंदूच्या पेशींमध्ये सुप्त असतात आणि चांगल्या किंवा वाईट सवयी किंवा .विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून दिसतात
* * *

ज्या व्यक्तीच्या मेंदूच्या पेशी सवयींच्या शक्तीने चार्ज होतात त्यामुळे त्यांना वाईट सवयी लागल्या आहेत, तो इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकतो जोपर्यंत त्यांच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि शांतीच्या चांगल्या सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत. हे तेव्हा घडते जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित केलेली जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलण्यासाठी कार्य करते, जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .सद्गुणी आणि सुंदर गोष्टींनी भरल्या जातात
* * *

समज म्हणजे आतील डोळा, आत्म्याचे दृष्टी आणि हृदयाचे दुर्बिणी. हे मनाच्या शांती आणि विवेकाच्या शुद्धतेमधील .संतुलन आहे
* * *

दररोज आपण वेगवेगळे दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस शिकण्यासाठी एक नवीन धडा घेऊन येतो. आपल्या अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून माणूस धडा शिकेल अशी अपेक्षा आहे: त्याच्या अस्तित्वाचा स्रोत आणि त्याच्या .जीवनाचा पाया ओळखणे
* * *

भूतकाळातील दुःख विसरून जाण्यासाठी आपण काम करूया
आणि त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित न करण्याचा संकल्प करूया. अढळ दृढनिश्चय आणि सक्रिय इच्छाशक्तीने, आपण आपले जीवन नूतनीकरण करूया, आपले यश वाढवूया आणि स्वतःमध्ये चांगल्या .सवयी आणि उदात्त गुण जोपासूया
* * *

जो कोणी इतरांच्या कमकुवतपणा उघड करतो आणि त्यांना
लाज आणि राग आणतो तो शहाणपणा आणि योग्य निर्णयापासून दूर .आहे
* * *

सर्व काळ आणि ठिकाणांसाठी म्हणी
जे देवाशी एकरूप होतात ते चित्तथरारक सौंदर्य पाहतात आणि अशा सर्वोच्च गोडव्याचा आस्वाद घेतात ज्याचा अनुभव .इतर कोणत्याही प्रकारे घेता येत नाही
जेव्हा माझ्या आत्म्याने तुला हाक मारली, तेव्हा
देवा, तुझ्या शांततेचे ढग फुटले आणि तुझ्या दयेचा पाऊस मुसळधारपणे पडला, जोपर्यंत तो तुझ्या कृपेच्या पूररूप झाला नाही. तुझ्या आशीर्वादित नदीने माझ्या अस्तित्वाच्या काठांना वेढले, माझा आत्मा अनंतकाळच्या पाण्यात बुडाला आणि माझ्या लहान जीवनाचा बुडबुडा तुझ्या .सर्वव्यापी अस्तित्वाच्या महासागरात विरघळला
माझ्या गुरूने मला दैवी उपस्थितीसाठी योग्य मंदिर बनवण्यासाठी ज्ञानाच्या छिन्नीचा वापर कसा करायचा हे .शिकवले
जर तुम्हाला एखादे उदात्त ध्येय साध्य करायचे असेल,
तर त्यासाठी एक मानसिक मॉडेल तयार करून सुरुवात करा. जर तुम्ही तुमच्या मनात एक मजबूत कल्पना रुजवली तर तुम्ही आता तुमच्या चेतनेत कोणतीही दिशा दृढपणे स्थापित करू शकता; मग तुमचे संपूर्ण अस्तित्व त्या कल्पनेशी सुसंगत .होईल आणि तुमच्या कृती त्याच्याशी सुसंगत होतील
जेव्हा तुम्ही दिव्य हृदयाला स्पर्श करता तेव्हा
तुमचे त्रास नाहीसे होतील, तुमचे हृदय प्रेमाने भरून जाईल आणि अद्भुत आध्यात्मिक अनुभव तुमच्या मनाच्या बागेत .शुद्ध कारंज्यांसारखे नाचतील

अनेक ढग तुला लपवण्याचा आणि माझ्यापासून लपवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु तळमळीच्या अश्रूंच्या दवातून, तुझे धन्य नाव मला सर्व पडद्या आणि बुरख्यांमधून तेजस्वी .सोनेरी अक्षरात चमकताना दिसते

.विवेकाची शुद्धता म्हणजे सत्याशी पारदर्शकपणे वागणे काही अत्यावश्यक गरजा आहेत आणि ज्यांना काही लोक
"गरजा" मानतात त्या प्रत्यक्षात अनावश्यक आणि अनावश्यक आहेत. मूलभूत गरजांवर लक्ष केंद्रित करून आणि अनावश्यक .सुखसोयी दूर करून जीवन सोपे केले पाहिजे
अरे मैत्री, तू किती उंच आहेस, आणि तुझी माती किती
सुपीक आणि पवित्र आहे! प्रेम तुझे पोषण आहे आणि निष्ठा .तुझे पेय आहे
जेव्हा दोन लोक त्यांच्या मतभेद असूनही सुसंवाद आणि एकतेने चालतात, तेव्हा ते एकाच ध्येयाने एकत्र येतात: शुद्ध प्रेम आणि परस्पर निष्ठेमध्ये आत्म्याची शांती आणि शांती मिळवणे आणि जिथे प्रियकर प्रेयसीच्या खर्चावर आनंद शोधत नाही, तेव्हा परोपकाराच्या बागेत, मैत्रीची सुगंधी .फुले फुलतात आणि त्यांचा गोड सुगंध पसरवतात
जग आपल्या मनाला वेगळ्या पद्धतीने प्रशिक्षित करते, आपल्याला इतक्या गोष्टींची सवय करून देते की आपल्याला असे वाटू लागते की त्याशिवाय आनंद मिळणे अशक्य आहे. परंतु जीवन, आणि विशेषतः मुलांचे जीवन, सोपे केले पाहिजे; अन्यथा, .जीवन त्यांना कटू निराशेतून शिकवेल
सत्य हे केवळ विचार किंवा कल्पनेपेक्षा अधिक अचूक आणि वास्तववादी असते, परंतु आपण जे विचार करतो किंवा कल्पना .करतो ते कधीकधी खरे ठरू शकते
सर्जनशील विचार प्रक्रियेत कल्पनाशक्ती हा एक
म हत्त्वाचा घटक आहे. त थापि, क ल्पनाशक्ती परिपक्व झाली पाहिजे आणि दृढ विश्वासात रूपांतरित झाली पाहिजे आणि हे .प ्रबळ इच्छाशक्तीशिवाय अशक्य आहे
जर तुम्ही तुमच्या पूर्ण इच्छाशक्तीने एखाद्या गोष्टीची कल्पना केली तर तुमची कल्पनाशक्ती वैयक्तिक

[illegible]

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

भीती नेहमीच माणसासोबत असते आणि देवाबद्दल विचार करून आणि त्याची उपस्थिती जाणवून त्यापासून मुक्तता .मिळवणे शक्य आहे

सुरुवातीला सद्गुणांच्या मार्गांवर चालणे कठीण वाटेल , परंतु ते मनाची शांती आणि खऱ्या आनंदाकडे नेणारे .धन्य मार्ग आहेत

आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात देवाचे तेज चमकू दे , त्याचे प्रेम आपल्या हृदयात वास करो आणि त्याचा प्रकाश .आपल्या चेतनेत भरून जावो

हे माझ्या दिव्य प्रिये , फुले उमलतात आणि ऋतू बदलतात आणि सर्व तुझेच बोलतात पौर्णिमा तुझ्या हास्याचे गुणधर्म प्रकट करते आणि सूर्य तुझा दिवा घेऊन जातो मी अश्रूंच्या समुद्रात पोहतो , तुझ्यासाठी तळमळीने भरलेला असतो झाडांच्या पानांमध्ये आणि मानवजातीच्या नसांमध्ये तुझे जीवन आणि चैतन्य वाहते आणि तुझ्या वैश्विक हृदयाचे ठोके .माझ्या आत धडधडत असल्याचे मला जाणवते

जेव्हा मला तुझी उपस्थिती जाणवते तेव्हा मला असे वाटते की मी दुसऱ्या जगात जागृत आहे , आणि वेळोवेळी मी या पृथ्वीचे आणि या लहान शरीराचे स्वप्न पाहतो - माझे स्वतःचे मी अविरत आनंदात जागृत आहे , आणि पृथ्वीवरील जीवनाचे माझे दिवास्वप्न तुझ्यासोबतच्या माझ्या जागृत क्षणांच्या आनंदी आठवणींनी सुगंधित आहे . मी माझ्या स्वप्नांच्या बागेतून दुःस्वप्नांचे तण उपटून टाकले आहे आणि त्यांच्या जागी माझ्या प्रेरणेचे गुलाब लावले आहेत , जिथे माझ्या उत्कटतेचा सुगंध तुम्हाला आकर्षित करेल आणि तुम्ही मला .तुमच्यासोबत शाश्वत आनंदाच्या क्षितिजावर घेऊन जाल

हे देवा , मला शुद्धता आणि स्वच्छता यांनी पारदर्शक बनव म्हणजे मी माझ्या आत तुझा उपचार करणारा प्रकाश आणू .शकेन

माझ्या मनाच्या थरथरत्या आरशाला शांत कर जेणेकरून ते .तुझा अनंत चेहरा प्रतिबिंबित करेल

श्रद्धेच्या खिडक्या उघडा जेणेकरून मी तुमच्या .शांतीचा सुगंध श्वास घेऊ शकेन

हे तू जो स्वतःमध्ये तेजस्वी आहेस , हे वर्णनाला आव्हान देणारा महाराज , माझ्या डोळ्यांनी तुला आसुसलेले

पाहा , जेणेकरून मला तुझ्याशिवाय अस्तित्वात काहीही .दिसणार नाही

जीवनातील सर्व घटना आणि देखाव्यांमागे देवाचा मूक आवाज आहे, जो आपल्याला फुले , पवित्र ग्रंथ , आपले विवेक आणि जीवन जगण्यालायक बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींद्वारे सतत .बोलावतो

साधकाने आध्यात्मिक शिखर गाठण्यासाठी केलेले प्रत्येक प्रयत्न देवाने त्याच्यासाठी मानले आहेत आणि .त्याचे चांगले फळ त्याला मिळते

हे प्रभू , आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमच्या मनांना तुझ्या सत्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित कर , आमच्या हृदयांना तुझ्या प्रेमाने धडधडायला लाव आणि आमच्या आत्म्यांना तुझ्या आनंदाने आणि तुझ्या कृपेच्या .विपुलतेने भरून टाक

मन ज्या पारदर्शक क्षितिजावर जाऊ शकत नाही , त्या पारदर्शक क्षितिजावरून देव त्याचा शाश्वत प्रकाश ओततो आणि वैश्विक मनातून उदात्त प्रेरणा आणि आशीर्वादित शक्ती येतात आणि सर्जनशील क्रियाकलाप मुक्त आणि सुसंवादी .मनांमध्ये वाहतात

जेव्हा तुम्हाला आढळेल की तुमचा आत्मा , तुमचे हृदय , प्रेरणेचा प्रत्येक ठिणगी , निळे आकाश , चमकणारे तारे , पर्वत , पृथ्वी , पक्षी आणि फुले हे सर्व वैश्विक लय , आध्यात्मिक आनंद आणि वैश्विक एकतेच्या एकाच धाग्याने एकत्र बांधलेले आहेत तेव्हा तुम्हाला जाणवेल की ते सर्व दिव्य समुद्राच्या छातीवर लाटा आहेत ज्याला कोणताही .किनारा नाही

जर आपण आपल्या निर्माणकर्त्याला विसरलो तर आपण दुःखाला पात्र आहोत . आपल्याला हे समजले पाहिजे की देव आपला प्रिय आहे आणि आपल्यावर प्रेम करतो आणि हे ज्ञान आपल्याला .आपल्या समस्या आणि दुःखांपासून मुक्त करेल

देवाचा खरा प्रेमी अनेक प्रयत्नांनंतरही त्याला सापडत नसला तरी त्याचा शोध कधीच थांबवत नाही . वादळ शमल्यानंतर ज्याप्रमाणे लाट समुद्राच्या मध्यभागी परतली पाहिजे , त्याचप्रमाणे प्रामाणिक साधकाचीही अशीच धारणा असते ; त्याला असा अविभाज्य विश्वास असतो की अडथळे कोसळतील

[illegible]
[illegible] - [illegible]
[illegible].
[illegible], [illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible].
[illegible]; [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]! [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].
[illegible], "[illegible]" [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]

शिक्षा केली तर त्याचे परिणाम भयानक असतील मुलांशी कसे
वागले आणि कसे वागले यात संतुलन असले पाहिजे ; प्रत्येक
वडिलांनी आपला स्वभाव प्रेमाने आणि कोमलतेने संतुलित
केला पाहिजे आणि प्रत्येक आईने तिच्या प्रेमाला शहाणपणा
.आणि तर्कशुद्धतेने सजवले पाहिजे

एखाद्या व्यक्तीने देवाबद्दल प्रेम आणि तळमळ असलेली
स्थिर मानसिक स्थिती राखली पाहिजे . मी अनेक कामे करून
पाहिली आहेत , पण माझ्या कामाचे स्वरूप काहीही असो , माझे
.विचार नेहमीच देवाजवळ असतात

आपण या निर्मितीचा आनंद घेतला पाहिजे , पण तिला
आपल्याला गुलाम बनवू न देता आणि अनुभवाने मला शिकवले आहे
.क ी देवाला शोधण्याचा आनंद अतुलनीय आहे

मोठी कामे करण्यापूर्वी , एखाद्याने शांत बसावे ,
इंद्रिये आणि विचार शांत करावेत , खोलवर ध्यान करावे आणि
आध्यात्मिक मार्गदर्शन आणि योग्य मार्गदर्शन
.मिळविण्यासाठी दैवी मदत घ्यावी

पहाटेच्या चेहऱ्यावरील , फुलांच्या ओठांवर आणि थोर
पुरुष आणि स्त्रियांच्या चेहऱ्यावरील हास्य हे तुमचे
.हास्य आहे हे मला जाणवू दे

दुर्दैव , दुर्दैव , आजार किंवा कोणत्याही अनपेक्षित
अडथळ्यांच्या सलग प्रतिमांचा मला परिणाम होणार नाही कारण
मला हे समजते की वैश्विक चेतनेशी जवळून संबंधित असलेली
शिस्तबद्ध चेतना अपयश आणि त्रासांना अप्रत्यक्षपणे बळी
.पडत नाही

स्वातंत्र्य म्हणजे वासना , सवयी आणि लहरींच्या
आदेशांनुसार नव्हे तर शहाणपणानुसार वागण्याची क्षमता .
अहंकाराचे पालन केल्याने गुलामगिरी होते , तर आत्म्याच्या
.प्रेरणेला बळी पडल्याने बंधनांपासून मुक्तता मिळते

जोपर्यंत देव माझ्यासोबत आहे तोपर्यंत मी आलिशान
राजवाड्यात राहतो की साध्या झोपडीत राहतो याने मला काही
.फरक पडत नाही

मी माझ्या प्रामाणिकपणे कमावलेल्या पैशाचा वापर
.साधेपणाने जगण्यासाठी करेन , महागडे जीवन सोडून देईन

द ेवावरील श्रद्धा आणि इच्छाशक्तीच्या वापराद्वारे ,
ए खादी व्यक्ती आजारपण , अ पयश आणि अज्ञानावर मात करू शकते ,

जोपर्यंत इच्छाशक्तीची स्पंदने शारीरिक किंवा मानसिक _ _
आ जारांच्या स्पंदनांपेक्षा अधिक मजबूत असतात_ _ ._आ जार जितका
जुनाट असेल तितकी इच्छाशक्ती अधिक मजबूत आणि दृढनिश्चयी_
असावी लागते आणि इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी विश्वास _
.ज ि तका खोल आणि दृढ_असेल तितकाच तो अधिक दृढ असावा लागतो
हे परमेश्वरा , मला मानवी संरक्षणाच्या साधनांवर
नव्हे तर फक्त तुझ्यावर विश्वास ठेवण्याची प्रेरणा दे .
जीवनातील कोणत्याही परीक्षांना तोंड देण्यासाठी मला भीती
आणि चिंता माझ्या अमर्याद शक्तीला कमकुवत करू देऊ नको .
विचार आणि कल्पनेतून प्रत्यक्षात प्रकट होण्याच्या
भीतीने मी अपघात , आपत्ती आणि दुर्दैवांची कल्पना करू नको .
आणि हे परमेश्वरा , मला हे जाणवू दे की मी जागे असलो किंवा
झोपलो , जागृत असलो किंवा दिवास्वप्नात हरवलेलो , जिवंत
असलो किंवा मरत असलो तरी , तुझी संरक्षक उपस्थिती अजूनही
.मला वेढून ठेवते आणि माझे रक्षण करते
ज्ञानी लोक म्हणतात : देवाच्या प्रेमाने आणि
सद्गुणाने प्रेरित चांगल्या कर्मांचे फळ म्हणजे सुसंवाद
आणि पवित्रता . स्वार्थी इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेने
प्रेरित कर्मांचे फळ म्हणजे दुःख आणि दुःख . वाईट कर्मांचे
.फळ म्हणजे अज्ञान आणि मूर्खता
च ांगली कृत्ये आनंद आणतात ,_त र_स्व -प ्रेमाने प्रेरित_
स ांसारिक कृत्ये दुःख आणि वेदनांना_जन्म देतात _ _ ._त थापि ,
सततची वाईट कृत्ये माणसाची समजूतदारपणा आणि समजूतदारपणा
.न ष्ट करतात
जर तुम्हाला शांती आणि सौहार्दाने जगायचे असेल तर
तुमचे हेतू चांगले असले पाहिजेत आणि तुम्ही दयाळूपणाचे
विचार आणि प्रेमाच्या भावना पसरवल्या पाहिजेत . जर तुम्ही
सद्गुणी जीवन जगलात तर तुम्ही तुमच्या उदाहरणाद्वारे आणि
.चांगल्या वर्तनाद्वारे इतरांना मदत कराल
ज्या क्षणी मला चिंता आणि मानसिक गोंधळ जाणवेल , मी
पुन्हा शांत होईपर्यंत शांतता आणि चिंतनात मागे हटेन आणि
मी दररोज देवाबद्दल विचार करून आणि त्याची मदत आणि
.मार्गदर्शन मागून सुरुवात करेन
द्वेषाच्या गुदमरणाऱ्या तणांना तुमच्या जीवनाच्या
बागेत वाढू देऊ नका आणि त्यात शिरू देऊ नका , एक अशी बाग जी

एका उदात्त आत्म्याच्या गुणांनी भरलेली आहे आणि तुम्ही
जितके जास्त हे सुगंधित , गुलाबासारखे गुण जोपासाल तितकेच
देव तुमच्यातील अस्तित्वाचे सर्वात मोठे रहस्य तुम्हाला
.प्रकट करेल

जीवनाचा उद्देश शांती , समाधान , अमरत्व , सुरक्षितता
आणि सत्याचे ज्ञान मिळवणे आहे आणि आपल्या आत जागृत
होणाऱ्या या इच्छांच्या केंद्रस्थानी आपल्या आत खोलवर
.असलेले दैवी सार आहे

हे प्रभू , मला माझे स्वातंत्र्य तुझ्यामध्ये सापडो
आणि हे जाणो की माझे खरे घर तुझे संपूर्ण अस्तित्व आहे आणि
.मी तुझ्या वैश्विक चेतनेचा अविभाज्य भाग आहे

हे विशाल , दिव्य समुद्रा , अडथळे आणि अडथळ्यांच्या
वाळवंटातून वाहणाऱ्या माझ्या इच्छांच्या नद्या शेवटी
.तुझ्या विशाल खोलीत विलीन होऊ दे

केवळ दैवी किल्ल्यातच आपल्याला संरक्षण आणि
सुरक्षितता मिळते आणि देवाच्या जवळ जाण्याची आणि
त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श करण्याची भावना यापेक्षा
.सुरक्षित आश्रय नाही

मानवांना सवयींनी नियंत्रित केले जाते ज्या
त्यांच्या प्रवृत्ती , प्रवृत्ती , चारित्र्य आणि इच्छांना
आकार देतात , जर त्या सवयी वाईट असतील तर चारित्र्य
हानिकारक बनते आणि कृती वाईट बनतात . म्हणूनच , चांगल्या
सवयींना प्राधान्य देणे उचित आहे , कारण त्या नंतर आपल्या
कृती आणि विचारांना उदात्त ध्येयांकडे मार्गदर्शन करतात
.आणि आपल्याला आरोग्य आणि आनंद देतात

जिथे जिथे दुःखी आणि दुःखी आत्मे असतील तिथे त्यांची
सेवा करण्यात आणि त्यांना सांत्वन देण्यात मला सांत्वन
मिळते. मी इतरांना आनंद देण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न
करेन आणि त्यांच्या भावनांशी सहानुभूती दाखवेन जणू त्या
.माझ्या स्वतःच्या आहेत

मानसिक क्षमता मानवांमध्ये असतात , परंतु बहुतेक
लोकांमध्ये त्या अविकसित राहतात आणि या क्षमता विकसित
करण्यात अयशस्वी झाल्यास गंभीर परिणाम होतात .
शरीराप्रमाणेच , मनालाही आरोग्य आणि चैतन्य यासाठी योग्य
.पोषण आणि व्यायामाची आवश्यकता असते

हिरा प्रकाश स्वीकारतो आणि परावर्तित करतो , आणि
त्याचप्रमाणे शुद्ध , पारदर्शक आत्मे जे देवाला ओळखतात आणि
.त्याच्या उपस्थितीने चमकतात

हे परमेश्वरा , तूच जीवनातील खरी संपत्ती आहेस आणि
.तुला प्रथम शोधून मला जे काही हवे आहे ते तुझ्यात सापडेल

चांगले आरोग्य राखण्यासाठी लोक सहसा फक्त अन्न , हवा
आणि सूर्यप्रकाशावर लक्ष केंद्रित करतात , परंतु अशी वेळ
येऊ शकते जेव्हा जीवनाच्या या बाह्य स्रोतांच्या
विपुलतेनंतरही आरोग्य बिघडते . तेव्हाच शरीराच्या
उर्जेच्या साठ्याला आतून रिचार्ज करण्याची गरज निर्माण
.होते

जर माझ्या मनाची बोट अज्ञानाच्या भयंकर वादळांनी
प्रेरित धोके आणि जोखीम असलेल्या लोभी इच्छांच्या
ख डकांजवळ गेली , त र हे माझ्या देवा , म ाझा दिवाणखाना हो आणि
मला नेहमी तुझ्या धार्मिकतेच्या आणि चांगुलपणाच्या
.क िनाऱ्यावर मार्गदर्शन कर

विचार हा एका ज्योतीसारखा आहे ज्याची एकाग्र शक्ती यश
मिळवण्यात अडथळा आणणारे अडथळे जाळून टाकण्यासाठी वापरली
.पाहिजे

देवाला सततच्या दैवी प्रेमातून शोधता येते जेव्हा
आपण देवावर त्याच्या देणग्यांपेक्षा जास्त प्रेम करतो ,
तेव्हा तो आपल्याकडे येईल . त्याने आपल्याला इच्छा
स्वातंत्र्य आणि निवडीची शक्ती दिली आहे जेणेकरून आपण
जगाच्या क्षणभंगुर आणि क्षुल्लक देणग्या आणि त्याच्या
जवळीकतेची देणगी आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा
.आनंद यात फरक करू शकू

आपल्याला स्मृती देण्यात आली होती जेणेकरून आपण
चांगल्या गोष्टी लक्षात ठेवण्याचा सराव करू शकू जोपर्यंत
आपल्याला सर्वात मोठे चांगले लक्षात येत नाही : देव

तुझ्या प्रेमाची झुळूक माझ्यातून वाहते , हे प्रभू !
आणि माझ्या जीवनाची पाने तुझ्या आगमनाने आनंदाने नाचतात
त्यांचा आनंददायी सळसळणारा आवाज हवेतून वाहतो ,
थकलेल्यांना माझ्या आध्यात्मिक शांतीच्या सावलीत
.विश्रांती घेण्यास आमंत्रित करतो

जीवनातील अडचणी आपल्याला हानी पोहोचवण्यासाठी नसतात ;
उलट, समस्या आणि आजार आपल्याला धडे देतात . आपले वेदनादायक
अनुभव आपल्याला नष्ट करण्यासाठी नसून आपल्याला शुद्ध
करण्यासाठी आणि आपल्या शुद्ध स्रोताकडे - देवाकडे - परत
जाण्यास त्वरीत मदत करण्यासाठी आणि आपल्या स्वर्गीय घरी
परत आणण्यासाठी सर्व प्रकारे कार्य करणाऱ्या आपल्या
.पवित्र स्त्रोताकडे - परत जाण्यासाठी असतात
अनंत हे आपले खरे घर आहे आणि या पृथ्वीवर आणि या भौतिक
शरीरात आपला प्रवास हा एका अल्पकालीन व्हिसा ट्रिपसारखा
.आहे
परमेश्वरा , मला माहित आहे की स्तुती मला उंचावत नाही
आणि टीका मला कमी करत नाही . मी माझ्या विवेकासमोर आणि
तुमच्यासमोर जसा आहे तसाच आहे . मी या मार्गावर चालत राहीन ,
सर्वांची सेवा करण्याचा आणि तुमची कृपा मिळविण्याचा
.प्रयत्न करेन - त्यातच माझे आनंद आहे
तुम्ही एक अद्वितीय प्राणी आहात आणि तुमचे सार अद्भुत
.आहे , म्हणून तुमचे खरे स्वरूप जाणून घ्या
तुझ्या आगमनाच्या पहाटे , माझ्या आकांक्षेच्या कळ्या
.सुगंधित , दोलायमान फुलांमध्ये फुलतील
हे परमेश्वरा , त्या दिवसाची सुरुवात लवकर कर जेव्हा
मी त्या दव पडलेल्या फुलांचा हार विणून तुझ्या धन्य
.उंबरठ्यावर ठेवीन
स तत स्वतःला खूश करण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी ,
त ्याने इतरांना आनंद देण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे .
ज ेव्हा तो इतरांना आध्यात्मिक , ब ौद्धिक किंवा भौतिक आधार
देण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा त्याला आढळेल की त्याच्या
स्वतःच्या गरजा पूर्ण झाल्या आहेत आणि त्याच्या जीवनाचा
.प ्याला आनंदाने भरून गेला आहे
जे लोक पृथ्वीवरील अंधारावर तेजस्वी विजय मिळवतात
त्यांना वैभवाचा प्रकाश मिळेल आणि ते आंतरिक शांती आणि
.आनंदाचा आनंद घेतील
हे परमेश्वरा , प्रार्थनेने नांगरलेल्या माझ्या
हृदयाच्या मातीत तुझ्या आशीर्वादाचे बीज सतत पसरवत राहा ,
जेणेकरून ते सावलीदार झाडे बनतील ज्यांच्या फांद्या आत्म -
.ज्ञानाची सर्वात स्वादिष्ट आणि गोड फळे देतात

आपण अनेकदा बदलण्याचा प्रयत्न न करताही दुःखात राहतो
आणि म्हणूनच आपल्याला कायमस्वरूपी शांती आणि समाधान मिळत
नाही जर आपण चिकाटीने प्रयत्न केले तर आपण सर्व अडचणींवर
न क्कीच मात करू शकतो . द ुःखातून आनंदाकडे आणि निराशेतून
.ध ैर्याकडे जाण्यासाठी आपण प्रयत्न केले पाहिजेत

हे दैवी प्रेमा , माझ्या प्रेमाला तुझ्या प्रेमात
मिसळ, माझे जीवन तुझ्या आनंदात मिसळ , माझे मन तुझ्या
वैश्विक चेतनेत मिसळ आणि तुझ्या शाश्वत आनंदाच्या
.झऱ्यातून माझी तहान भागव

प्रामाणिक साधकाचे हृदय नेहमीच कुजबुजते : "हे माझ्या
देवा आणि माझ्या प्रिये , मला या भ्रामक जगाच्या गोंधळात
बुडून जायचे नाही , आणि मला फक्त लोकांच्या हृदयात तुझे
प्रेम जागृत करायचे आहे . माझे हृदय , माझा आत्मा , माझे शरीर ,
माझे मन आणि माझ्याकडे जे काही आहे ते सर्व तुझे आहे , हे
.प्रभू ." तो साधक देवापर्यंत पोहोचतो आणि त्याला ओळखतो

प्रभु , आम्हाला बंधुत्वाची एक नवीन आणि खरी समज द्या .
चला युद्धे सोडून देऊया आणि राष्ट्रांच्या जखमा
प्रेमाच्या मलमने आणि करुणामय समजुतीच्या चिरस्थायी
.सांत्वनाने बरे करूया

आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही लोभाच्या
प्रभावापासून , फसवणुकीच्या वर्चस्वापासून आणि
भ्रमांच्या नियंत्रणापासून मुक्त होऊ आणि एक नवीन जग
निर्माण करण्यास मदत करा जिथे आजारपण , अज्ञान आणि दुष्काळ
हे एका निराशाजनक आणि भयानक भूतकाळाच्या स्वप्नांशिवाय
.दुसरे काहीही नसतील

आपण सर्व समस्या जंगलाच्या तर्काने सोडवू नयेत , तर
समजूतदारपणा , सत्य आणि तुमच्यावर आणि तुमच्या दैवी
.न्यायावर अढळ विश्वास ठेवून सोडवूया

आयुष्याने आपल्याला काही काळासाठी एकत्र आणले आहे ,
त्यानंतर आपण आपले वेगळे मार्ग निवडू . पण जर देवाचे प्रेम
आपल्यात वास करत असेल तर आपण कुठेही गेलो तरी काही फरक पडत
नाही , कारण आपण कितीही दूर गेलो तरी आपण दैवी प्रेमाच्या
.वर्तुळात राहू आणि कधीही खऱ्या अर्थाने वेगळे होणार नाही

प्रभु, मला संकुचित विचारसरणी आणि अतिरेकीपणाच्या गल्ल्यांवरून उंच भरारी घेणारा आध्यात्मिक प्रगतीचा गरुड .बनव
तीव्र भूकंप आणि सूर्यप्रकाश रोखणारे ढग यांच्या .पलीकडे, मला अधिकाधिक उंच क्षितिजांवर बोलाव
मला योग्य जगण्यासाठी संतुलनाचे पंख उचलू दे, आणि मला सर्व वादळे आणि वादळांच्या पलीकडे असलेल्या त्या उंच आकाशात उडू दे, जिथे विस्तृत क्षितिजे आणि उदात्त धारणा .आहेत
जेव्हा आपण प्रेम आणि दयाळूपणासाठी आपले हृदय उघडतो तेव्हा शांती येते ज्यांचे हृदय प्रेमळ आहे आणि ज्यांच्या मनात चांगले काम आहे त्यांना शांती अनुभवायला मिळते कारण ती त्यांच्या आत राहते शांती ही स्वर्गाचे पवित्रस्थान .आणि आनंदी जीवनाचा पाया आहे
आपण नेहमी फुलांमागील दैवी सौंदर्य, सूर्यामागील वैश्विक प्रकाश आणि प्रत्येक डोळ्यात चमकणाऱ्या महान .जीवनाचा विचार केला पाहिजे
जेव्हा एखादी व्यक्ती खरोखरच दयाळू असते आणि
इतरांबद्दल आदर दाखवते आणि कौतुकाची परतफेड करते तेव्हा .त्यांच्याशी नेहमीच कौतुक आणि आदराने वागले जाईल
मी माझे प्रेम इतरांपर्यंत पोहोचवीन जेणेकरून देवाचे प्रेम माझ्याकडे येण्यासाठी आणि माझ्या हृदयात .राहण्यासाठी मी एक प्रवेशद्वार उघडू शकेन
प्रभू, दुःखाच्या खोलात बुडणाऱ्यांसाठी मला एक दिवाबत्ती बनवा, तू मला दिलेल्या आध्यात्मिक आनंदाबद्दल .कृतज्ञतेने इतरांना आनंद देण्यास मला मदत करा
मी माझ्या प्रेमाच्या आगीत द्वेष वितळेन, आणि मी इतरांना क्षमा करीन आणि सर्व तहानलेल्या हृदयांना प्रेम .देईन
खरे प्रेम तेच असते जे प्रियकराच्या सांत्वनात
.आनंदित होते
हे परमेश्वरा, तुझा प्रकाश आमच्यावर पडो आणि तुझे .प्रेम आमच्या हृदयात सदैव भरून राहो
पुढाकाराची भावना असणे म्हणजे सर्जनशील कल्पनाशक्तीची शक्ती असणे जी एखाद्या व्यक्तीला असे

[illegible]
[illegible]. [illegible]
.[illegible]

[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible],
.[illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible]
.[illegible]

[illegible]
.[illegible]

[illegible], [illegible]
.[illegible], [illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible] "[illegible]
.[illegible]" [illegible]

[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
.[illegible]

[illegible],
[illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible],

तुमच्याकडे उपलब्ध असलेल्या सर्व बाह्य साधनांचा आणि संसाधनांचा वापर केल्यास, तुम्ही देवाने दिलेल्या शक्ती विकसित कराल: तुमच्या अस्तित्वाच्या खोल खोलीतून उगम .पावणाऱ्या अमर्याद शक्ती
.प्रेम देवाकडे नेणाऱ्या सोनेरी मार्गावर चालते
जिथे जिथे गैरसमजाचा अंधार पसरला असेल तिथे मी
.शुभेच्छा आणि चांगल्या हेतूंचा सूर्यप्रकाश पसरवीन जेव्हा अडचणी तुमच्यावर येतात, तरीही तुम्ही सर्व
अडथळे आणि अडचणी असूनही प्रयत्न करणे आणि प्रयत्न करणे थांबवण्यास नकार देता, तेव्हा देव तुम्हाला प्रतिसाद देईल .आणि तुमच्या प्रयत्नांना यश देईल
हे परमेश्वरा, मी माझ्या हृदयाच्या बागेतून
उत्कटतेचे फूल उपटून तुझ्या पवित्र उंबरठ्यावर प्रेमाचे .अर्पण म्हणून ठेवीन
आपले विचार आणि शब्द हे भविष्याचे पीक आणणारे बीज असल्याने, मी आजपासून माझ्या मनाला चांगल्या, सकारात्मक .विचारांनी भरण्यास सुरुवात करेन
मी माझ्या चेतनेच्या पातळीवर वर-खाली, उत्तरेकडे आणि उजवीकडे, आत-बाहेर आणि सर्वत्र उडतो आणि शोधतो की मी अवकाशाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात देवाच्या उपस्थितीत होतो .आणि अजूनही आहे
अनंत परमतेशी असलेल्या तुमच्या नात्याची जाणीव ठेवून प्रत्येक क्षण जगा. तुमच्या जाणीवेला अंत नाही आणि सर्व गोष्टी तुमच्या अस्तित्वाच्या आकाशात ताऱ्यांप्रमाणे .चमकतात आणि चमकतात
अनासक्ती किंवा अनासक्ती हा साधकाचा शहाणपणाचा मार्ग आहे, मोठ्या गोष्टींसाठी स्वेच्छेने क्षुल्लक गोष्टींपेक्षा वर उठतो. तो नवीन आंतरिक आनंदाच्या शोधात क्षणभंगुर इंद्रिय सुखांमध्ये स्वतःला बांधून घेत नाही. अनासक्ती स्वतःमध्ये एक ध्येय नाही, परंतु ती आत्म्याच्या सद्गुणांच्या आणि आध्यात्मिक शक्तींच्या उदयाचा मार्ग .मोकळा करते
आध्यात्मिक विजेता जीवनाच्या मार्गावर धाडसी पावले .टाकत पुढे जातो

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या सध्याच्या जीवनाचा पुरेपूर
फायदा घ्यावा आणि आपल्या हृदयाच्या खिडक्या उघडाव्यात
आणि आपल्या आत्म्याच्या सुप्त क्षमता जागृत आणि
.पुनरुज्जीवित कराव्यात

बदल आणि परिवर्तनाच्या मुखवट्यांमागे दैवी उपस्थिती
असते आणि जो कोणी आपल्या मनाचा आरसा स्थिर करू शकतो आणि तो
हलण्यापासून रोखू शकतो , त्याला त्या स्पष्ट आरशात वैश्विक
.प्रियकराचा चेहरा दिसेल

प्रेम हे मृत्यू आणि काळाच्या विध्वंसापेक्षा बलवान
.आहे

आत्म -विश्लेषण ही यशाची गुरुकिल्ली आहे आणि चिंतन हा
एक आरसा आहे ज्यातून आपण आतील कोपरे पाहतो जे अन्यथा
आपल्या नजरेपासून लपलेले राहतील . आपण आपल्या कमतरतांचे
निदान केले पाहिजे , सकारात्मक आणि नकारात्मक
प्रवृत्तींमध्ये फरक केला पाहिजे आणि प्रगती आणि यशातील
.अडथळे ओळखले पाहिजेत

किती अद्भुत आहेस , मैत्री ! तू जी प्रामाणिक ,
मैत्रीपूर्ण काळजीच्या पाण्यातून पाणी काढतेस आणि जिची
पाने प्रामाणिक आणि निष्ठावंत हृदयांच्या खोलीतून बाहेर
.पडणाऱ्या आतील आणि बाह्य गोडव्याच्या दवांनी ओली होतात

मी एकदा एका लहान मुंगीला वाळूच्या ढिगाऱ्यावर
चढण्याचा प्रयत्न करताना पाहिले आणि मी स्वतःशी विचार
केला : मुंगीला वाटत असेल की ती हिमालय चढत आहे ! मुंगीला
वाळूचा ढीग खूप मोठा वाटला असेल , पण माझ्या नजरेत नाही .
त्याचप्रमाणे , देवाच्या मनात आपल्या लाखो सौर वर्षांचा
.कालावधी एका मिनिटापेक्षा कमी असू शकतो

आपण स्वतःला अनंतकाळ आणि अनंत अशा महान गोष्टींबद्दल
.विचार करण्यास प्रशिक्षित केले पाहिजे

मी अनंत जगात भटकलो आणि प्रकाशाच्या देशात चमकणारे
धुके पाहिले आणि त्या जिवंत तेजात मी काळाच्या पानांवर
.लिहिलेल्या रहस्यांचे अर्थ वाचले

जेव्हा तुम्ही झोपता तेव्हा तुम्ही निष्क्रियपणे
विचार आणि भावना शांत करता पण जेव्हा तुम्ही ध्यानाद्वारे
जाणीवपूर्वक विचार आणि भावना शांत करता तेव्हा तुम्हाला
पहिली गोष्ट अनुभवायला मिळते ती म्हणजे शांततेची अवस्था

आणि तुमच्या चेहऱ्याचे स्नायू नैसर्गिकरित्या आंतरिक शांती प्रतिबिंबित करणारे हास्य तयार करतात. परंतु तुमच्या आत्म्याची शुद्धता जाणण्यासाठी तुम्हाला या शांततेच्या अवस्थेच्या पलीकडे पाहावे लागेल - संवेदी उत्तेजनांनी किंवा इंद्रियांशी संबंधित विचारांवर स्वयंचलित प्रतिक्रियांमुळे अशुद्ध असलेली शुद्धता. त्यानंतर तुम्ही अनुभवलेली अवस्था ही शाश्वत, सतत .नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदाची असते
जर तुम्ही चंद्रप्रकाशाखाली पाण्याचा वाटी ठेवला आणि नंतर तो हलवला तर तुम्ही चंद्राची विकृत प्रतिमा तयार कराल. जेव्हा पाणी वाटीत स्थिर होते तेव्हा प्रतिबिंब स्पष्ट होते. ज्या क्षणी वाटीत पाणी स्थिर असते आणि चंद्राचा चेहरा परिपूर्ण स्पष्टतेने प्रतिबिंबित करते त्यांची तुलना चिंतनशील शांततेच्या आणि खोल स्थिरतेच्या अवस्थेशी करता येते. चिंतनाच्या शांततेत, संवेदना आणि विचारांच्या सर्व लाटा मनातून वाहणे बंद होते आणि शांततेच्या या खोल अवस्थेत, चिंतनशील व्यक्ती, त्या शांततेत, आत्म्याच्या तळ्यात प्रतिबिंबित झालेल्या दैवी .उपस्थितीच्या पूर्ण चंद्राला पाहते
सरासरी व्यक्तीला चार अवस्था माहित असतात: इच्छा
पूर्ण झाल्यावर आनंद, ती नाकारली गेल्यावर दुःख, आनंदी किंवा निराश नसताना कंटाळा आणि आनंद, वेदना आणि कंटाळवाण्या भावना किंवा मानसिक अवस्थांवर मात करताना .शांती
शांती ही एक अत्यंत इष्ट अवस्था आहे जी दुःख आणि आनंदाच्या अनुपस्थितीतून आणि कंटाळवाण्यापणाच्या अनुपस्थितीतून उद्भवते. या अवस्था आत्म्याच्या पृष्ठभागावर सतत बदलतात आणि तरंगतात. वेदना आणि आनंदाच्या अशांत लाटांवर स्वार झाल्यानंतर, ज्यामध्ये वारंवार थकव्याच्या खोलवर बुडणे समाविष्ट आहे, शांतीच्या शांत समुद्रावर तरंगण्यात आनंद आहे परंतु शांतीपेक्षा मोठे म्हणजे आध्यात्मिक परमानंद - आत्म्याचा आनंद - अंतिम आनंद. हा एक शाश्वत आनंद आहे जो कधीही कमी होत नाही परंतु अनंतकाळ आत्म्यासोबत राहतो. हा सर्वोच्च आनंद केवळ दैवी .उपस्थितीच्या जाणीवेतूनच प्राप्त होऊ शकतो

खरे स्मित म्हणजे देवाचे चिंतन, चिंतन आणि त्याची उपस्थिती जाणवण्यापासून मिळणारे आध्यात्मिक आनंदाचे .स्मित
माझे हास्य माझ्या आतल्या एका खोल आनंदातून उगम पावते
- सर्वांना उपलब्ध असलेला आनंद. हे फुललेल्या गुलाबाच्या हृदयातून येणाऱ्या सुगंधासारखे आहे. हा महान आनंद इतरांना .आनंदाच्या पवित्र पाण्यात बुडण्यासाठी आमंत्रित करतो धन्य क्षमेच्या प्रकाशात, अनेक वर्षांपासून साचलेला .द्वेषाचा अंधार नाहीसा होतो
देव त्याच्या भक्तांच्या कोणत्याही गरजा लवकर पूर्ण करतो कारण त्यांनी स्वतःला स्वार्थी हेतूंपासून मुक्त केले आहे जे प्रयत्नांना निराश करतात आणि आशांना निराश .करतात
ज्याचे देव रक्षण करतो, त्याला काहीही नष्ट करू शकत .नाही
आपण या जगात एकटे नाही आहोत, कारण देव आपल्यासोबत आहे, आणि असे कायमचे, जवळचे आणि मैत्रीपूर्ण संबंध आहेत .ज्यांमधून आपल्याला आधार आणि आनंद मिळतो
ज्ञानाच्या आकाशातील मार्गदर्शनाच्या तेजस्वी
ताऱ्या, तुझा तेजस्वी प्रकाश मला तुझ्या आशीर्वादित क्षितिजांचा शोध घेण्यास आमंत्रित करतो आणि माझा तळमळणारा पक्षी तुझ्यासाठी तळमळीने प्रेरित होऊन आणि तुझ्या सर्वात पवित्र तेजाचा आनंद घेण्यासाठी, दाट, उदास .वातावरणाला छेदून, मोठ्या वेगाने धावतो
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला आंतरिक, अंतर्ज्ञानी संवेदनांद्वारे जाणवते की ते घन भौतिक शरीर नाही तर शरीरातील शाश्वत आध्यात्मिक प्रवाह आहे तेव्हा त्याचे .व्यक्तिमत्व विकसित आणि बहरण्यास सुरुवात होते
जेव्हा शिष्याचे हृदय देवावरील प्रेमाने भरून जाते, तेव्हा त्याचा चेहरा शांती आणि ज्ञानाच्या हास्याने चमकतो आणि त्याच्या आत्म्याला व्यापलेले अज्ञानाचे थर .चुरगळून पूर्णपणे नाहीसे होतात
जेव्हा तुम्ही एखाद्या फुलाकडे किंवा झाडाकडे पाहता तेव्हा तुम्हाला कळते की जीवनाचे हे सुंदर रूप स्वतःहून

अस्तित्वात आलेले नाहीत . देवानेच त्यांना आकार दिला आणि
.त्यांना सुगंध आणि उत्कृष्ट सौंदर्य दिले
तुमची लहान आणि मोठी कर्तव्ये नेहमी सखोल लक्ष देऊन
पार पाडा , हे लक्षात ठेवा की देव तुमच्या पावलांना
मार्गदर्शन करतो आणि तुमच्या उदात्त आकांक्षा साध्य
.करण्यासाठी तुमच्या प्रयत्नांना बळ देतो
जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या आध्यात्मिक साराशी ,
विसरलेल्या , गेलेल्या युगांशी आणि आत्म्याच्या अमर
शक्तींशी जोडली जाते तेव्हा ध्यानात , एखाद्याला आठवते की
.ते एक अमर आत्मा आहेत , नश्वर शरीर नाही
आपल्याला सगळीकडे चांगले आणि वाईट लोक आढळतात , जे
त्यांच्या पद्धतीने आनंद शोधत असतात कोणीही स्वतःचे
नुकसान करू इच्छित नाही तर काही लोक असे का वागतात
ज्यामुळे त्यांना अपरिहार्यपणे दुःख आणि वेदना होतात ?
.कारण त्या कृती अज्ञान आणि भ्रमामुळे प्रेरित असतात
हे प्रभू , आम्ही तुला विनंती करतो की तू तुझ्या
ज्ञानाच्या प्रकाशाने आमच्यावर प्रकाश टाक आणि
.आमच्यावरील अज्ञान आणि भ्रमाचा अंधार दूर कर
एका जागरूक व्यक्तीने घाबरण्याऐवजी सावध असले पाहिजे
आणि स्वतःमध्ये बेपर्वाई आणि उतावीळपणाशिवाय धैर्याची
भावना जोपासली पाहिजे जेणेकरून भीती आणि चिंता निर्माण
.करणाऱ्या परिस्थितींना स्वतःला सामोरे जावे लागू नये
ज्ञान हे बाहेरून येणाऱ्या माहितीवर अवलंबून नाही , तर
अंतर्गत स्वीकृतीच्या शक्तीवर अवलंबून असते , जे खरे ज्ञान
किती प्रमाणात मिळवता येते आणि ते ज्ञान किती वेगाने
.मिळवता येते हे ठरवते
हे जग फक्त एक रंगमंच आहे जिथे आपण दैवी संचालकाच्या
मार्गदर्शनाखाली आपल्या भूमिका पार पाडतो . आपल्याला
नेमलेल्या भूमिका कोणत्याही स्वरूपाच्या असल्या तरी आपण
चांगले काम केले पाहिजे , नेहमी लक्षात ठेवा की आपला मूळ
.स्वभाव शाश्वत आनंद आहे
सर्वात शहाणा तो आहे जो देवाला जाणून घेण्याचा
प्रयत्न करतो आणि सर्वात यशस्वी तो आहे ज्याला देव सापडला
.आहे

हे दैवी प्रिये , तू आमच्या जीवनात प्रथम स्थान मिळवोस ,
तुझ्या उपचारात्मक प्रेमाने आमची अंतःकरणे भरून जावोत
आणि तुझ्या आशीर्वादित प्रकाशाने आमच्या आत्म्यांमधील
.चिंतांचा अंधार दूर होवो

स्वातंत्र्य म्हणजे सवयी आणि इच्छेच्या आदेशांनुसार
नव्हे तर विवेकानुसार वागणे . अहंकार आणि त्याच्या लहरींचे
पालन केल्याने बंधने निर्माण होतात , तर शहाणपणाच्या
.सूचनांचे पालन केल्याने त्या बंधनांपासून मुक्तता मिळते

चांगल्या गुणांच्या जाणीवपूर्वक आणि जाणीवपूर्वक
विकासातून मनाची शांती मिळू शकते , जे पूर्ण वाढ झाल्यावर ,
त्यांच्या मालकाकडून हिरावून घेतले जाऊ शकत नाहीत
.जोपर्यंत तो स्वतःच्या इच्छेने ते सोडून देत नाही

बहुतेक लोक चुकीच्या पद्धती वापरून आनंद शोधतात .
काहींना असे वाटते की ते चुकीच्या वर्तनाचा आणि
अस्वास्थ्यकर कृतींचा अवलंब करून त्यांचे आनंद दुप्पट
करू शकतात जे जबरदस्त आणि चिरस्थायी आनंदाची चमकदार
आश्वासने देतात असे दिसते आणि ते त्या खोट्या
आश्वासनांमुळे फसले जातात , कारण खऱ्या आनंदाची चव खोट्या
.भ्रम आणि चुकीच्या कृतींच्या नरकात चाखता येत नाही

प्रत्येक मिनिट हा अनंतकाळ आहे कारण त्या मिनिटात
अनंतकाळ अनुभवता येतो . दिवस , मिनिटे आणि तास हे अशा
खिडक्या आहेत ज्यातून आपण अनंतकाळ पाहू शकतो . जीवन लहान
आहे , तरीही एकाच वेळी अंतहीन आणि अमर्याद आहे . आत्मा अमर
आहे आणि मानवी जीवनाच्या या छोट्याशा अध्यायात , आपण
उपलब्ध असलेल्या प्रत्येक क्षमतेचा आणि संधीचा जास्तीत
.जास्त वापर केला पाहिजे

आध्यात्मिक शब्द हे बियाण्यांसारखे असतात ज्यांना
अंकुर फुटण्यासाठी , वाढण्यासाठी , फुलण्यासाठी आणि फळ
.देण्यासाठी सुपीक मातीची आवश्यकता असते

आध्यात्मिक विकासासाठी आत्मचिंतन , जीवनातील
प्राधान्यक्रमांची पुनर्रचना , हानिकारक सवयी ओळखणे आणि
त्याग करणे आणि विकसित होत असलेल्या आध्यात्मिक समजुती
आणि वाढत्या मानसिक शक्तीनुसार आरोग्य नियम आणि कायदे
.पाळणे आवश्यक आहे

ज ेव्हा शिष्य दैवी आनंदाचा अनुभव घेईल , त ेव्हा त्याला
असे आढळेल की देव त्याच्यासाठी इतर कोणत्याही
गोष्टीपेक्षा अधिक वास्तविक झाला आहे आणि त्याला हे
जाणवेल की दैवी उपस्थितीला स्पर्श करणे हा एक आनंद आहे
.ज ्याची तुलना कोणत्याही इंद्रिय आनंदाने होऊ शकत नाही

देव माणसाच्या आध्यात्मिक जाणीवेला जागृत करण्याचे
आणि त्याच्या इच्छेला योग्य दिशेने मार्गदर्शन करण्याचे
काम करतो , सद्गुणाचे सौंदर्य , सहनशीलतेचे महानता ,
ज्ञानाचे वैभव आणि आध्यात्मिक आनंदाचे वैभव
.यांच्याद्वारे

मी इतरांना अनोळखी मानणार नाही कारण मला वाटते की
प्रत्येकजण माझा भाऊ किंवा बहीण आहे . मी माझे जीवन यशस्वी
आणि परिपूर्ण करेन जेणेकरून मी इतरांना यशस्वी होण्यास
आणि साध्य करण्यास मदत करू शकेन . मी इतरांबद्दल सहानुभूती
दाखवीन आणि स्वतःला दाखवताना त्यांना करुणा दाखवीन . मी
देवावर प्रेम करेन जसे संदेष्टे आणि संतांनी त्याच्यावर
प्रेम केले आणि मी इतरांवरील माझ्या प्रेमाच्या विहिरीत
.स्वार्थ टाकीन

या क्षणभंगुर , पार्थिव जीवनाच्या पलीकडे , जे
मृत्यूच्या अधीन आहे , एक शाश्वत , अपरिवर्तनीय जीवन आहे .
शरीर हे रासायनिक घटकांपासून बनलेले आहे जे क्षय पावतात
आणि नष्ट होतात , परंतु या क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या पलीकडे
देवाच्या उपस्थितीत एक शाश्वत , स्वर्गीय जीवन आहे . म्हणून ,
आपण आपले सर्व लक्ष या क्षणभंगुर शरीरावर मर्यादित ठेवू
नये आणि ज्यांना ते हवे आहे त्यांनी त्याच्या परीक्षांना
.तोंड द्यावे आणि त्याचे स्वामी बनले पाहिजे

आज मी गरजूंना मदत करण्याचा प्रयत्न करेन आणि
.भुकेल्यांना जे काही देता येईल ते देईन

मी देवाच्या संरक्षणात सुरक्षित आहे आणि माझ्या
स्पष्ट विवेकाच्या भिंतींच्या मागे मी चांगुलपणाच्या
प्रकाशात एकरूप आहे जो गोंधळ आणि चिंतेच्या समुद्रात
दुःखाच्या लाटांनी भरलेल्या आत्म्यांच्या जहाजांना
.मार्गदर्शन करतो

आज मला माझ्या आत थरथरणाऱ्या आणि माझ्या हृदयाच्या तारांना हलवणाऱ्या शांतीच्या लहरीमध्ये देवाची अनुभूती .येते
मी स्वतःला आनंदी ठेवण्यासाठी प्रयत्न करतो तसाच मी इतरांना आनंदी ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन आणि माझ्या आध्यात्मिक आनंदाद्वारे मी दैवी प्रेमाच्या घरात सर्वांची सेवा करेन आणि जर मी माझ्या विवेकाला फसवण्याचा प्रयत्न केला तर मला स्वतःशिवाय इतर कशाचीही भीती वाटणार .नाही

आत्म्याच्या बागेतून
तुम्ही कुठेतरी जायचे ठरवले आहे आणि तिथे लवकर पोहोचण्यासाठी तुम्ही घाई करता. जेव्हा तुम्ही पोहोचता तेव्हा तुम्हाला असे आढळते की उत्सुकता, चिंता आणि कदाचित गोंधळामुळे तुम्हाला ते ठिकाण आवडत नाही. त्याऐवजी, शांत, अधिक संयमी आणि अधिक संतुलित राहण्याचा प्रयत्न करा. जर तुमचे विचार चिंता आणि चिंतेकडे झुकत असतील, तर ते पुन्हा .शांत होईपर्यंत त्यांना जबरदस्तीने दाबा
उत्साहाचा मज्जासंस्थेच्या संतुलनावर नकारात्मक
परिणाम होतो कारण तो शरीराच्या काही भागांना मोठ्या प्रमाणात ऊर्जा पाठवतो तर इतरांना त्यांच्या नैसर्गिक वाट्यापासून वंचित ठेवतो. ऊर्जेच्या वितरणातील हा असंतुलन चिंताग्रस्ततेचे कारण आहे. शांत आणि आरामशीर शरीर .मज्जातंतूंना शांत करते आणि मानसिक कल्याण वाढवते देवाच्या अनुषंगाने, आंतरिक दृष्टी हळूहळू उलगडू
लागते. देव प्रत्येक मनापासून केलेल्या प्रार्थनेचे उत्तर देईल यावर पूर्ण विश्वास असला पाहिजे. जो कोणी ज्ञानप्राप्तीसाठी त्याच्याकडे वळतो त्याची दृष्टी .उघडेल आणि त्याचे मन आणि हृदय प्रकाशित होईल
जेव्हा अंतर्दृष्टी उघडते तेव्हा ती हृदयातून बाहेर पडणारी भावना, खोल स्पष्टता आणि अचूकतेची भावना म्हणून प्रकट होते. या भावनेद्वारे, साधकाला योग्य मार्गावर चालण्यासाठी अढळ खात्री आणि ठोस मार्गदर्शन मिळते आणि .हळूहळू तो या भावनेला ओळखतो आणि त्यावर विश्वास ठेवतो

याचा अर्थ विचार पूर्णपणे सोडून देणे असा नाही; शांत, निःपक्षपाती विचार अंतर्दृष्टी देखील देतो. अहंकार आणि स्व-महत्त्वाने प्रेरित भावनिक विचार गैरसमज आणि चुकीचे .निष्कर्ष काढतात
विनाशकारी शंका आणि खोट्या श्रद्धा पूर्णपणे नाकारा आणि तुमचे हृदय आणि आत्मा श्रद्धेच्या क्षेत्रात आणि देवावर पूर्ण विश्वासाच्या क्षेत्रात वळवा. चिंतनाच्या स्थिरतेत, तुमची चेतना सत्य आणि योग्य समजुतीवर लक्ष केंद्रित करण्यास सक्षम असेल. या अनुभवात, श्रद्धा फुलते आणि उलगडते आणि अंतर्दृष्टीद्वारे, तुम्हाला असे अनुभव येईल जे कोणत्याही डोळ्याने पाहिले नाही, कोणत्याही कानाने ऐकले नाही आणि कोणत्याही मानवी मनाने कल्पना केली .नाही
माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या .आनंदात जातो
ज्याप्रमाणे सूर्य सर्वात गर्दीच्या रस्त्यांवर
चमकतो, त्याचप्रमाणे मला माझ्या दैनंदिन कामांच्या सर्व .गर्दीच्या ठिकाणी दैवी प्रेमाचे किरण दिसतील
हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे की मी माझ्या
आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित .उंबरठ्यावर आणू शकेन
हे परमेश्वरा, माझ्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत वाटण्यासाठी मला उदार आत्मा दे आणि माझ्या मनाच्या शांत तळ्यात तुझ्या उपस्थितीच्या प्रकाशाने चमकणाऱ्या माझ्या .आत्म्याच्या चंद्राचे प्रतिबिंब पाहण्यास मला मदत कर
आज मी देवाच्या चिंतन आणि चिंतनाच्या समुद्रात खोलवर बुडी मारेन, जोपर्यंत मला ज्ञान आणि दिव्य आनंदाचे मोती .सापडत नाहीत
प्रभु, मी तुझ्यावर इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा
जास्त प्रेम करेन, कारण तुझ्याशिवाय मी कोणत्याही माणसावर .किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीवर प्रेम करू शकत नाही पर्वतांच्या खोलवर आणि शांत आकाशात, माझ्या
आत्म्याच्या खोलवर आणि शांततेच्या गुहेत, मी देवाची उपस्थिती अनुभवतो आणि त्याचा सतत आनंद अनुभवतो, आणि मी

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

देवाने मला एका दृष्टान्तात दाखवले की युद्धात मरणाऱ्यांना मृत्यूचे भयानक स्वप्न पडते, परंतु चांगले लोक शरीरातून उठताच ते एखाद्या त्रासदायक दुःस्वप्नातून .जागे होतात आणि त्यातून मुक्त झाल्याबद्दल आनंदी असतात आपले सर्व जीवन अनुभव हे त्या वैश्विक स्वप्नाचा भाग आहेत ज्या मानवतेने युद्धाचे दुःस्वप्न निर्माण केले होते, परंतु या दुःस्वप्नाचे बळी त्यांचे शरीर सोडल्यानंतर, त्यांना कळते की ते एक भयानक स्वप्न होते ज्यातून ते जागे झाले आहेत आणि त्यांना समजते की ते मेलेले .नाहीत. हे एक गहन आध्यात्मिक सत्य आहे
जर एखाद्या व्यक्तीला माहित असेल की ते स्वप्न पाहत
आहेत, तर त्यांना त्रासदायक स्वप्नांच्या अनुभवांचा त्रास होणार नाही. परंतु जर त्यांना स्वप्नात आत्म-साक्षात्कार झाला आणि कोणीतरी प्राणघातक प्रहार केला, तर स्वप्नातील मृत्यू एक वास्तविक आणि भयानक अग्निपरीक्षा वाटतो जोपर्यंत त्यांना जागे होत नाही आणि त्यांना कळत .नाही की ते खरे नव्हते
हे मृत्यूनंतरच्या स्थितीला देखील लागू होते. आपण
आपले शरीर सोडताच, आपल्याला जाणवते की आपली चेतना मृत झालेली नाही, तर आपण शरीर आणि त्याच्या भौतिक बंधनांपासून आणि मर्यादांपासून मुक्त झालो आहोत आणि त्या .मुक्ततेमध्ये एक मोठे स्वातंत्र्य आहे
आपण कधीही मृत्यूची मागणी करू नये, तर देवाशी एकरूप
होऊन आणि त्याचे ध्यान करून आपली जाणीव तयार करावी, जेणेकरून जेव्हा मृत्यू त्याच्या वेळी येईल तेव्हा आपण .त्याला स्वप्नासारखे पाहू शकू
मला हवे तेव्हा जीवन आणि मृत्यूचे स्वप्नाळू स्वरूप
मी पाहू शकतो. म्हणून, मी या शरीराला जास्त महत्त्व देत .नाही
मज्जासंस्थेच्या अंतर्गत एक आध्यात्मिक शरीरक्रियाविज्ञान आहे जे मानवांना चेतनेच्या विकासाच्या सर्वोच्च टप्प्यावर पोहोचण्यास अद्वितीयपणे .अनुमती देते
मानवी मेंदू, व्हेल आणि हत्ती वगळता बहुतेक प्राण्यांच्या मेंदूंपेक्षा मोठा आहे, तो अधिक जटिल आहे

आणि त्याची विचार करण्याची क्षमता जास्त आहे. यामुळे मानवी मेंदू हा मानवांसाठी एक योग्य साधन बनतो, ज्यांच्याकडे इतर प्राण्यांपेक्षा अधिक प्रगत चेतना आहे. मेंदूच्या गुंतागुंतीच्या आणि गुंतागुंतीच्या वळणांमुळे मानवांना खोलवर आणि खोलवर विचार करण्यास सक्षम केले जाते. म्हणूनच, केवळ मानवजातच समजुतीच्या उच्च पातळीपर्यंत पोहोचण्यास आणि परिणामी, त्याच्या निर्मात्याला जाणून घेण्यास सक्षम आहे. ज्ञानी व्यक्ती म्हणजे तो जो भौतिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक पातळीवर मानवतेच्या सेवेत आणि .फायद्यासाठी आपल्या बौद्धिक क्षमतांचा वापर करतो
थंड, पांढऱ्या, कमळाच्या आकाराच्या झग्यात हिवाळा .आला
उन्हाळ्याच्या आनंदाच्या माझ्या इच्छा कमी झाल्या .आहेत
मला तुमच्या दयाळू हृदयाची उबदारता शोधण्यास .सांगण्यात आले होते
आणि वसंत ऋतू आला, नाचत, सर्व प्रकारच्या फुलांनी सजवलेला
शेतांच्या आणि टेकड्यांच्या सुगंधाने सुगंधित, मला .सांगण्यात आले की, माझ्या देवा, तुझ्यावर प्रेम कर
आणि उन्हाळा आला, कोमल पानांमध्ये त्याचे हिरवेगार संगीत, चिनारांचा सळसळ आणि पाइन वृक्षांचा सळसळ ऐकू येत .होता
.त्याने आग्रह धरला की मी तुला वाचून दाखवावे
मऊ, कोमल मातीनेही माझ्या घाईघाईच्या पायांना स्पर्श केला
आणि तिने त्यांना तुमच्या सर्वस्वी असलेल्या पवित्र ठिकाणी जाण्यास सांगितले
त्या मंद सुगंधाने मला त्याच्या मार्गावर चालायला .सांगितले
डोलणाऱ्या गुलाब आणि तुळशीच्या हृदयातील तुमच्या पवित्र मंदिराकडे
आणि पक्ष्यांनी मला सांगितले की तुला त्यांच्यासारखे .गाणे गा
आणि ओढे आणि ओढ्यांवरून वाहणारा लहरी वारा

मी तुझ्यावरील माझ्या प्रेमाचे बुडबुडे जागृत केले .आणि ते तुझ्या मोठ्या छातीवर कुरकुर करू लागले
आणि गवताच्या वक्र तंतूंमुळे, मी वाकणे शिकलो
.हे परमेश्वरा, मी तुला नमन करतो
आणि त्या उदबत्तीने मला तुझ्या अत्तराच्या अद्भुत .सुगंधाबद्दलही सांगितले
आणि तुझ्या अनंत सिंहासनासमोर मी माझे हृदय तुझ्या ?पवित्र सुगंधाने कसे भरून ठेवू
आणि त्या लहान, शांत, धीरगंभीर दगडांनी मला सांगितले जेणेकरून माझा आनंद चोरण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांमध्येही .मी तुला पाहू शकेन
विसरलेल्या वर्षांनी मला माझ्या सहमानवांना प्रत्येक मिनिट आणि सेकंदात प्रेम आणि आपुलकीचा संदेश पाठवण्यास .सांगितले
आणि प्रत्येक विचार मला सांगत होता की तिच्या हृदयात .तुला शोधावे
माझ्या प्रेमाने मला तुमच्याद्वारे अस्तित्वात .असलेल्या सर्व गोष्टींवर प्रेम करण्यास प्रेरित केले आणि माझे प्रेम मला कुजबुजले, "हे माझ्या देवा, "माझ्याकडे असलेल्या सर्व शक्तीने माझ्यावर प्रेम कर एकदा मी गवत आणि फुलांच्या पलंगावर झोपलो आणि स्वप्नात पाहिले की अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट .सुंदर आणि आनंदी आहे
माझे डोके उंच, हिरव्या आणि दाट गवतावर टेकले होते, ज्यांच्यामुळे मला गोड सुगंध असलेल्या वाऱ्याची चाहूल .लागली
मग मला माझ्या हाताला आणि माझ्या शरीराला स्पर्श
करायला भाग पाडले गेले आणि मी त्याच्या निर्मात्याच्या महानतेने आश्चर्यचकित झालो. हो, मला आश्चर्य वाटले की मी, माझ्या शरीराच्या वास्तवाची खात्री बाळगून, एके दिवशी ते पृथ्वीवर विश्रांतीसाठी सोडेन. हे शरीर मृत्यूच्या वेळी थंड, फिकट आणि गतिहीन होईल, तर आता ते जीवनाने चैतन्यशील दिसते आणि शेकडो संवेदना, लाखो विचार आणि अब्जावधी कल्पना .आणि धारणांना आश्रय देते

हे शरीर म्हणजे जीवनाचे अध्याय उलगडण्याचा टप्पा आहे, जिथे हास्याचे अंकुर फुलतात, आणि त्यानंतर मृत्यूचे अपरिहार्य आगमन होते. येथे, मांस, हाडे आणि रक्ताच्या मध्ये, आणि त्वचेच्या सुंदर मुखवटाच्या मागे, रोगाचे लांडगे आणि इच्छांचे प्राणी लपून बसतात. आणि इथेही, देहाच्या खाली, प्रकाशाच्या राज्यात जाण्याचा एक गुप्त मार्ग आहे. हे शरीर जेव्हा त्याचा स्वामी - आत्मा - त्याला अपरिवर्तनीयपणे सोडून जाईल तेव्हा कोमेजून जाईल आणि नाहीसे होईल. आणि का नाही? कारण जेव्हा भौतिक निवासस्थानाचा प्रबुद्ध स्वामी सतत काळजी घेणाऱ्या नसांच्या दोरींनी बांधलेल्या, चिखलाच्या, कोसळणाऱ्या झोपडीत राहण्याने कंटाळतो, तेव्हा त्याला देवाच्या पृथ्वीच्या कोपऱ्यात दुसऱ्या घरात सांत्वन मिळते - संपूर्ण अस्तित्वाच्या दुसऱ्या क्षेत्रात जिथे आनंदाचा .सुगंध सर्वत्र आणि अविरतपणे पसरतो
अमर आत्मा कायमचे हास्य देऊन जीवन आणि मृत्यूची
.भूमिका बजावतो, नंतर त्याच्या शाश्वत घरी जातो
चित्रपट पाहणाऱ्यांना शो संपल्यानंतर कायमचे चित्रपटगृहात राहणे बंधनकारक आहे का? नक्कीच नाही लोकांना घरी परतावे लागते त्याचप्रमाणे, आत्मे जीवनाच्या चित्रपटसृष्टीचा आनंद घेण्यासाठी येथे येतात, नंतर निघून जातात आणि पुन्हा परत येतात त्यांना चित्रपट आणि नाटके पाहणे आवडते, आणि जेव्हा ते स्वप्नात पाहिलेल्या कामगिरीने कंटाळतात आणि देव त्यांना जे धडे शिकवू इच्छितो ते आत्मसात करतात, तेव्हा ते कायमचे शाश्वत आनंदाच्या .निवासस्थानी परततात
जेव्हा मूल्ये न्यायावर आधारित नसतात, तेव्हा अशा
पोकळी उघडतात ज्यातून दुःख आणि दुःख बाहेर पडते जर मूल्ये स्वार्थ, प्राणघातक संघर्ष आणि तीव्र स्पर्धेवर आधारित असतील, तर परिणाम कलंकित होतील कारण हेतू अशुद्ध आहेत आणि .अशा परिस्थितीत पैशाला आशीर्वाद मिळणार नाही
एखाद्या व्यक्तीने स्वार्थापासून स्वतःची
विवेकबुद्धी शुद्ध केली पाहिजे आणि इतरांच्या खर्चावर स्वतःला समृद्ध करण्याचा प्रयत्न करू नये. खरा समाधान

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

दैवी प्रेम स्वर्गाचे द्वार उघडते , ज्याद्वारे साधक
.देवाच्या सान्निध्यात प्रवेश करतो
जर एखाद्या व्यक्तीने दयाळू आणि ज्ञानी देवाकडे
शाश्वत जीवनाची भाकर मागितली तर तो त्यांना भौतिक
अज्ञानाचा दगड देणार नाही जर एखाद्या उपासकाने ज्ञानाचे
अन्न शोधले तर देव त्यांना फसवणुकीचा साप देणार नाही जर
एखाद्या उपासकाने देवाकडे सर्व तहान भागवणाऱ्या दैवी
आनंदाचे सार मागितले तर तो त्यांना चिंता आणि मानसिक
त्रासाचा विंचू देणार नाही जर फसवलेल्या मानवांना
त्यांच्या मुलांना चांगल्या भेटवस्तू कशा द्यायच्या हे
माहित असेल , तर सर्व चांगुलपणा आणि आनंदाचा स्रोत असलेला
परमेश्वर त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांना आध्यात्मिक
!ज्ञान आणि ज्ञान किती देईल
देव त्यांना शोधणाऱ्यांना सर्वोच्च ज्ञान आणि महान
ज्ञान देतो आणि तो स्वतःला अशा प्रामाणिक साधकाला अर्पण
क रतो जो कोणताही पर्याय स्वीकारत नाही .ज ो मनापासून आणि
आत्म्याने देवाचा शोध घेतो तो ज्ञान्यांमध्ये सर्वात
श हाणा आणि देवाला सर्वात प्रिय असतो .आणि जेव्हा भक्ताची
तळमळ तीव्र होते , तेव्हा त्याला देवाकडून एक दुर्मिळ आणि
प्रिय प्रतिसाद मिळतो आणि प्रियजनांवर प्रेम करणाऱ्यांनी
.अनुभवलेल्या प्रेमाच्या अद्वितीय आनंदाचा अनुभव येतो
जो ज्ञानी माणूस आध्यात्मिक जाणीव आणि वाढत्या दैवी
तळमळीने या वैश्विक स्वप्नात आपली भूमिका बजावतो तो
देवाच्या जवळचा आणि त्याला प्रिय असतो . त्याच्याकडे शुद्ध
प्रेम असते आणि तो कोणत्याही स्वार्थी हेतूशिवाय आणि
कोणत्याही पूर्वअटीशिवाय देवावर प्रेम करतो , जसे की ,
उदाहरणार्थ , "हे प्रभू , मी तुझी पूजा करेन या अटीवर की तू
".मला आरोग्य , पैसा आणि आरामदायी जीवन दे
ज ्ञानी आणि देव यांच्यात एक खोल ,प रस्पर प्रेम असते जे
अ मर्याद आणि अंतहीन असते .ज र कोणी देवाकडे विशिष्ट गोष्टी
मागितल्या तर देवाला पूर्णपणे माहिती असते की त्या
व्यक्तीला त्याच्यापेक्षा त्याच्या देणग्यांमध्ये जास्त
.र स आहे
एखाद्या व्यक्तीने आपल्या गरजा पूर्ण व्हाव्यात
म्हणून प्रार्थना करणे चुकीचे नाही , परंतु जेव्हा ते

देवाला जाणून घेण्यासाठी आणि त्याच्या तेजस्वी मुखाचा प्रकाश पाहण्यासाठी प्रार्थना करतात तेव्हा त्यांनी त्यातून कोणताही वैयक्तिक फायदा मिळवण्याची इच्छा करू नये , किंवा त्यांचे विचार केवळ देणग्यांपुरते मर्यादित नसावेत , तर ते देणगीदारापुरते मर्यादित असावेत . जेव्हा साधक हे प्रामाणिकपणे करू शकेल , तेव्हा त्यांना उदारतेच्या उगमस्थानातून आणि उदारतेच्या सागरातून इतर .सर्व भेटवस्तू आपोआप मिळतील

एका शिष्याने गुरु परमहंस यांना काही विशिष्ट परिस्थितीत कसे वागावे आणि इतरांशी कसे वागावे याबद्दल :सल्ला विचारला आणि ते म्हणाले

स त्याचे अनुसरण करा आणि त्यापासून विचलित होऊ नका , आणि असे काहीही बोलणे टाळा जे तुम्हाला किंवा इतरांना ह ानी पोहोचवू शकते , ज री ते खरे असले तरीही , जोपर्यंत तुम्ही सत्याच्या आत्म्यापासून विचलित होत नाही तोपर्यंत . त्याच वेळी , तुम्ही विरुद्ध टोकाला जाऊ नये आणि .वेदनादायक सत्ये सांगू नये म्हणून खोटे बोलू नये

अनावश्यक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित न करता स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिक रहा . सत्य बोला आणि कोणालाही दुखावतील किंवा नुकसान करतील अशा गोष्टी बोलणे टाळा . प्रामाणिकपणा आणि पारदर्शकतेच्या नावाखाली तुमचे सर्व र हस्य उघड करू नका , क ारण जर तुम्ही तुमच्या कमकुवतपणा उघड केलात तर ते तुम्हाला दुखावण्याचा किंवा थट्टा करण्याचा प्रयत्न करतील जेव्हा त्यांना वाटेल तेव्हा ते तुमच्याविरुद्ध वापरू शकतील असे शस्त्र त्यांना का ?द ्यावे

स्वतःला आणि इतरांना आनंद आणि शांती मिळेल अशा .प द्धतीने बोला आणि वागा

चांगले सत्य आणणारे सत्य आणि त्यातून निर्माण होणाऱ्या परिणामांचा विचार न करता पुन्हा सांगणारे तथ्य यांच्यातील फरक जाणून घेण्यासाठी आध्यात्मिक विवेक विकसित करणे आवश्यक आहे , कारण गोष्टींचा त्यांच्या शेवटावरून न्याय केला जातो . तुम्हाला जे काही माहित आहे ते स र्व सांगणे उचित नाही , त सेच इतरांना स्वतःच्या

[illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible].

[illegible], [illegible]. [illegible].

[illegible]. [illegible]. [illegible].

[illegible], [illegible] - [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

चेतनेच्या वाळूखाली सतत वाहते आणि माझ्या जीवनातील _
.ब ागांना पाणी देणाऱ्या आशीर्वादित झऱ्यांप्रमाणे फुटते _
जीवनातील अचानक येणाऱ्या उलथापालथी माझ्या शांतीला भंग करू शकत नाहीत , किंवा मृत्यूचे भूत मला मिळणारा .आध्यात्मिक आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही

ती अवस्था कायमस्वरूपी आणि अपरिवर्तनीय बनवणे कठीण होते , परंतु मी आता ज्या आत्म्याचा आनंद घेतो आणि इतरांसोबत सामायिक करतो त्याची फळे मी त्यात केलेल्या .सर्व प्रयत्नांना सार्थक होती

मी विचार करतो आणि दैवी आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली कार्य करतो . पैसा हे माझ्या आयुष्यातील ध्येय कधीच नव्हते , तर मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे हे होते .

म्हणूनच , देवाने माझ्यासाठी चांगुलपणाचे अनेक दरवाजे उघडले आहेत जेणेकरून मी स्वतःला टिकवून ठेवू शकेन आणि माझे ध्येय पूर्ण करू शकेन आणि जेव्हा जेव्हा मला मदतीची .आवश्यकता असते तेव्हा देव ती त्वरित प्रदान करतो

माझी एकमेव इच्छा तुमची सेवा करणे आहे आणि म्हणूनच मी .येथे आहे

तुमच्या आयुष्यातही देवाची शक्ती कार्यरत आहे . तुमचा विश्वास दृढ झाल्यावर आणि तुम्हाला हे समजल्यावर तुम्ही स्वतः हे सत्य अनुभवाल की खरी संपत्ती भौतिक यशातून नाही .तर सर्वशक्तिमान देवाकडून येते

जरी जीवन अप्रत्याशित , लहरी आणि रहस्यमय वाटत असले तरी , शंका आणि सर्व प्रकारच्या समस्या आणि उलथापालथींनी भरलेले असले तरी , आपण देवाच्या सतत संरक्षणाखाली राहतो .

आपण गोष्टींना अतिरेक करू नये किंवा घटनांना तोंड देताना _ _
आ पला संयम गमावू नये , क ारण जर आपण घाबरून आपल्यावर मात करू
दिली तर आपण वाईटाला शक्ती देतो आणि त्याची मुळे खोलवर _ _
र ुजतो , ज ी भीती आणि चिंतेच्या मातीत वाढतात आणि भरभराटीला
.य ेतात

जीवनातील परीक्षांमध्ये आपण कायमस्वरूपी आनंद आणि शांती मिळवण्याची अपेक्षा करू नये ; उलट, आपण ते स्वतःमध्ये शोधले पाहिजेत आणि शोधले पाहिजेत . मग, आपण जे काही अनुभव घेतो , आपण त्यांना त्याच प्रकारे सामोरे जाऊ ज्या प्रकारे

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

स्वार्थाने वागतात तेव्हा घर आपोआप कलह आणि द्वेषाने भरून जाते. हे राष्ट्रांना देखील लागू होते जेव्हा लोक प्रामाणिकपणा आणि सचोटीने जगतात तेव्हा ते पृथ्वीवर .देवाचे राज्य पाहतील
वेळ कमी आहे आज आपण इथे आहोत, उद्या आपण निघून जाऊ
देवाचा शोध हा मानवजातीचा सर्वोच्च विशेषाधिकार आहे आपण देवाने आपल्याला या जीवनात दिलेल्या स्वातंत्र्याचा जास्तीत जास्त फायदा घेतला पाहिजे आणि त्याचा सुज्ञपणे वापर केला पाहिजे जेणेकरून आपण वैयक्तिकरित्या शाश्वत .आध्यात्मिक सत्यांचा अनुभव घेऊ शकू
पाप म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला दुःख आणि दुःख देणारी प्रत्येक गोष्ट. सद्गुणच त्याला कायमचे आनंदी ठेवते. जर एखाद्या व्यक्तीच्या विचारांमध्ये आध्यात्मिक सुसंवाद नसेल आणि स्वतःमध्ये शांती नसेल, तर नवीन घर, नवीन कार किंवा इतर कोणतीही नवीन गोष्ट त्याच्या आत्म्याला आनंद आणि शांती देऊ शकणार नाही; उलट, त्या नवीन गोष्टी आणि त्याहूनही अधिक गोष्टी मिळवल्यानंतरही त्याचा अंतर्गत .त्रास कायम राहील
खरा आनंद परिस्थितीला तोंड देण्याच्या आणि सर्व
बाह्य परीक्षांना तोंड देण्याच्या क्षमतेत आहे. जेव्हा तुम्ही इतरांच्या पूर्वग्रह आणि दुर्भावनापूर्ण प्रयत्नांमुळे होणारे वेदनादायक वेदना आणि कठोर त्रास सहन करू शकता आणि त्यांच्या अपराधांना प्रेम आणि क्षमेने प्रतिसाद देता तेव्हा ते मिळते. जेव्हा तुम्ही बाह्य परिस्थितीच्या वेदनादायक दंशांना न जुमानता तुमची मनःशांती राखण्यास सक्षम असता, तेव्हा तुम्हाला आनंद .मिळेल
पवित्र शास्त्रात असे म्हटले आहे की जे लोक दैवी आज्ञांचे उल्लंघन करतात आणि त्यांच्या मूर्ख इच्छा आणि लहरींचा पाठलाग करतात त्यांना आनंद मिळणार नाही आणि त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य होणार नाही. ते सत्याच्या शोधात असलेल्यांना पवित्र शास्त्रांना त्यांचा मार्गदर्शक प्रकाश बनवण्याचे आणि काय करावे आणि काय टाळावे हे ठरवण्यासाठी न्यायाधीश बनण्याचे आणि गोष्टी .ओळखून शहाणपणाने वागण्याचे आवाहन करतात

ज्यांना आत्मविश्वास असतो तेच प्रामाणिकपणे वागतात. आनंद फक्त शुद्ध विचार आणि प्रामाणिक कृतींमुळेच मिळतो. जर तुम्ही आता आनंदी असाल तर तुम्ही भविष्यात, इथे आणि .पुढच्या जगातही आनंदी राहाल
उपलब्ध संधींचा सूर्य चमकत असताना आपण ज्ञानाची फळे गोळा करून सौभाग्याचे पीक गोळा केले पाहिजे. दुसऱ्या शब्दांत, खूप उशीर होण्यापूर्वी आपण संधींचा फायदा घेतला .पाहिजे
जर तुम्ही संधीचे सोने केले संधीचे सोने करा, कारण( )नाही तर ती पश्चात्तापाचे कारण बनेल
देवाने आपल्याला आज्ञा नावाचे आध्यात्मिक नियम दिले आहेत परंतु या आज्ञा दररोज आणि सर्वत्र दुर्लक्षित केल्या जातात आणि त्यांचे उल्लंघन केले जाते जोपर्यंत लोकांना त्यांचा आध्यात्मिक अर्थ समजत नाही तोपर्यंत ते नेहमीच त्यांच्याबद्दल तक्रार करतील आणि त्यांच्यापासून दूर जातील. या आज्ञा सर्व अब्राहमिक धर्मांनी मान्यता दिलेल्या कालातीत आचारसंहिता आहेत. तथापि, ग्रंथ अनेकदा या आज्ञांचे मानसिक पैलू आणि त्यांचे पालन करण्याचे फायदे स्पष्ट करण्यात अयशस्वी ठरतात. लोक प्रार्थनास्थळांमध्ये या आज्ञा स्वीकारतात परंतु त्यांच्या बाहेर त्यांचे पालन करण्यात अयशस्वी होतात, हे नियम अव्यवहार्य, अतार्किक आणि काळाच्या बरोबरीने नसलेले आहेत असा दावा करून हे समर्थन करतात. तरीही, या आज्ञांचे उल्लंघन हे जगातील सर्व दुःखाचे .मूळ कारण आहे
पण त्या आज्ञांचा काय फायदा आहे आणि त्यांचे फायदे
?कुठे आहेत
पवित्र ग्रंथ मानवाला देवाचे चिंतन करण्याचा,
त्याच्यात आपले मन बुडवण्याचा, सर्व गोष्टी त्याच्या स्वाधीन करण्याचा आणि ढोंगीपणाशिवाय आणि ढोंगाने कलंकित .न होता प्रामाणिकपणे त्याची उपासना करण्याचा सल्ला देतात देवाला जाणून घेणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय असले
पाहिजे देवाने मानवजातीला दिलेल्या शक्तीशिवाय सांसारिक कर्तव्ये पूर्ण होऊ शकत नाहीत देवाला विसरताना सामान्य .कर्तव्ये करणे ही चूक आणि पाप आहे

पाप म्हणजे अज्ञान: माणसाच्या सर्वात मोठ्या .चांगल्याच्या विरुद्ध असे वागणे
लोकांना दुःख आणि पश्चात्ताप का होतो? कारण त्यांच्या हृदयात देव प्रथम नव्हता म्हणून त्यांनी योग्य रीतीने .वागले नाही
एखाद्या व्यक्तीच्या जीवनात देवापेक्षा जास्त महत्त्वाचे काहीही मानले जाऊ नये जर एखाद्या व्यक्तीने खरोखरच देवाची काळजी घेतली आणि त्याच्याप्रती असलेले आपले आध्यात्मिक कर्तव्य पार पाडले तर त्यांची परिस्थिती सर्व प्रकारे सुधारेल आणि आजूबाजूच्या सर्व परिस्थिती .असूनही त्यांना सुरक्षित वाटेल
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशिवाय संपत्ती, पैसा, प्रसिद्धी किंवा इतर कशाचीही पूजा करू लागते तेव्हा दुःख त्यांचे भाग्य बनते जे लोक आपले सर्व लक्ष या गोष्टींवर केंद्रित करतात ते प्रत्यक्षात त्यांची पूजा करतात आणि म्हणूनच ते देवाच्या जवळ येत नाहीत तर त्याच्यापासून दूर जातात परंतु जे देवाचे चिंतन करतात, त्याचे चिंतन करतात आणि त्यांच्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधतात ते त्याच्या जवळ येतात आणि त्याच्याशी त्यांच्या मूक .संवादात आंतरिक आनंद अनुभवतात
मानवी स्वप्ने आणि शाश्वत आनंदाची आशा पूर्ण करण्यास देवच सक्षम आहे. म्हणून, हृदयात देवाचे स्थान कोणत्याही .गोष्टीला घेऊ देऊ नये
साधकाला देवाचे स्मरण करण्यास आणि त्याच्या जवळ
जाण्यास मदत करणारी पवित्र चिन्हे आहेत. तथापि, जर एखाद्या व्यक्तीने या प्रतीकांची पूजा करण्यास सुरुवात केली तर त्यांचे नुकसान त्यांच्या फायद्यापेक्षा जास्त होईल. उपासना फक्त देवाकडेच केंद्रित केली पाहिजे, कारण इतर .काहीही उपासनेला पात्र नाही
धार्मिक उपासनेचे स्वरूप काहीही असो, जोपर्यंत उपासक आध्यात्मिक जाणीव आणि तळमळ ठेवून ती देवाला स्वीकार्य असते. तथापि, बरेच लोक उपासनेचे सार समजून घेत नाहीत आणि त्यांचे विचार आणि हृदय देवापासून विधींकडे वळवले जातात, .त्यामुळे त्यांच्या उपासनेचा फारसा फायदा होत नाही

खरे भक्त त्यांची जाणीव कोणत्याही प्रतिमा किंवा रूपापुरती मर्यादित ठेवू देत नाहीत, तर ते सर्व प्रतिमा आणि रूपांमागील दैवी आत्म्यावर खोलवर प्रेम करतात आणि .पूर्ण लक्ष केंद्रित करतात
देव परिपूर्ण आणि अनंत आहे, आणि कोणतीही प्रतिमा .किंवा पुतळा त्याला सामावून घेऊ शकत नाही
असे म्हणता येईल की देव त्याच्यावर मनापासून प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्याशी सुसंगत असलेल्या प्रत्येकामध्ये स्वतःला प्रकट करतो, कारण तो सर्वत्र उपस्थित आहे आणि म्हणूनच प्रत्येकामध्ये उपस्थित आहे. तथापि, प्रत्येकाकडे दैवी उपस्थिती प्रकट करण्याची क्षमता नसते. सूर्य कोळसा आणि हिरा दोन्हीवर समान रीतीने चमकतो, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश स्वीकारतो आणि प्रतिबिंबित करतो, तर कोळसा करू शकत नाही. त्याचप्रमाणे, सर्व लोक देवाच्या प्रकाशात मग्न आहेत, परंतु काही मोजकेच लोक तो प्रकाश प्राप्त करण्यास आणि त्यांच्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये प्रतिबिंबित करण्यास सक्षम आहेत. असे करण्यासाठी, त्यांनी ध्यानाद्वारे आणि दैवी शिकवणी आणि आज्ञांचे पालन करून स्वतःला शुद्ध केले .पाहिजे
जेव्हा आपण देवाचे नाव उच्चारतो तेव्हा आपण काय म्हणत आहोत याची आपल्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे जाणीव असली पाहिजे जर तुम्ही प्रार्थनेदरम्यान लोकांच्या विचारांमध्ये डोकावले तर तुम्हाला आढळेल की बहुतेक लोक देवाशिवाय इतर सर्व गोष्टींचा विचार करत आहेत, जरी ते त्याचे नाव उच्चारत असले तरी! अशी प्रार्थना निष्फळ आणि .निरर्थक आहे
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण आपले संपूर्ण
मन देवावर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, केवळ त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारण्याऐवजी आणि आपले विचार भटकू देण्याऐवजी. माझ्या एका काकू प्रार्थना मणींवर प्रार्थना करायच्या, ज्या क्वचितच तिच्या हाताबाहेर जात असत. पण तिने एके दिवशी मला कबूल केले की चाळीस वर्षे ही प्रार्थना सवय लावूनही देवाने तिच्या प्रार्थनांचे उत्तर

दिले नाही यात आश्चर्य नाही! तिच्या "प्रार्थना" ही एक .चिंताग्रस्त सवय होती
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण देवाशिवाय इतर कशाचाही विचार करू नये. आपण आपल्या उपासनेत प्रामाणिक राहण्याचा आणि आपल्या विनवणीत समर्पित राहण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. प्रार्थना मणी वापरणे आणि सतत देवाचे नाव घेणे हे पूर्णपणे स्वीकार्य आहे जेव्हा ही प्रथा हृदयातून येते आणि प्रामाणिकपणा आणि एकाग्र मनाने समर्थित असते. .तथापि, ही प्रथा कालांतराने स्वयंचलित होऊ शकते
आपण आपल्या हृदयात, तळमळ आणि दैवी प्रेमाच्या
जपमाळेवर देवाचे नाव कुजबुजले पाहिजे; हीच देवाच्या हृदयाला स्पर्श करणारी खरी उपासना आहे. थंडपणाने आणि भटकंतीने देवाचे नाव उच्चारणे म्हणजे निंदा आणि अनादर होय. जेव्हा एखादी व्यक्ती प्रार्थना करते तेव्हा त्याचे हृदय आणि मन देवाच्या प्रेमाने भरलेले असले पाहिजे. उच्च योगिक व्यायामाद्वारे मानसिक एकाग्रतेचा सराव केल्याने आपल्याला वैभव आणि वैभवाचा सर्वोच्च स्रोत असलेल्या देवाच्या जवळ जाण्यास मदत होते आणि आपल्याला त्याच्याशी .चिंतन आणि संवाद साधण्यास देखील मदत होते
आठवड्यातून एक दिवस आध्यात्मिक विश्रांतीसाठी (शक्य असल्यास) देवाचे चिंतन करण्यासाठी आणि शांती, शांती आणि आंतरिक शांती अनुभवण्यासाठी समर्पित करणे आवश्यक आहे. अशा प्रकारे घालवलेला वेळ आठवड्याच्या उर्वरित काळात .येणाऱ्या त्रास आणि चिंतांसाठी एक आरामदायी मलम असेल प्रत्येकाने आठवड्यातून एक दिवस एकांतवासात किंवा "आध्यात्मिक विश्रांती" मध्ये घालवणे आवश्यक आहे जेणेकरून त्यांचे भावनिक जखमा आणि वेदना बरे होतील. जेव्हा तो दिवस शांती, आनंद आणि समाधानाचा होईल, तेव्हा .तुम्ही आठवड्यामागून आठवडे त्याची आतुरतेने वाट पहाल एकांत ही महानतेची किंमत आहे. या आध्यात्मिक
आश्रयातून तुमच्या मनाला, शरीराला आणि आत्म्याला मिळणारे अद्भुत परिणाम पाहून तुम्ही थक्क व्हाल. तुमच्या आत्म्याशी आणि देवाशी असलेले नाते जर तुम्हाला खऱ्या आनंदाची आकांक्षा असेल, तर तुम्ही सकाळी लवकर उठल्यानंतर

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]: "[illegible]" [illegible] "[illegible]."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

पवित्र ग्रंथ आपल्याला चोरी करू नका असे आवाहन करतात
जर हजार लोकांच्या गटाने एकमेकांकडून चोरी केली तर प्रत्येकाचे ९९९ शत्रू असतील. म्हणून, एखाद्याने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांच्या कोणत्याही भौतिक किंवा आध्यात्मिक संपत्तीवर बळकावू नये. जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला ज्याची गरज आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करायला लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते. दुर्भावनापूर्ण इच्छांची बीजे मनातून उपटून टाकली पाहिजेत. आध्यात्मिक परोपकार हाच मार्ग आहे. मग, एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि त्यांना माहित नसलेल्या स्त्रोतांमधून आशीर्वाद त्यांच्याकडे येतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि स्वार्थी लोकांसाठी, ते भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आपले आयुष्य घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे असलेल्या गोष्टींवर असतात, जरी .त्यांचे स्वतःचे तिजोरी सोन्याने भरलेले असले तरीही जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, .तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही
आध्यात्मिक सहकार्यातूनच आनंद मिळतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या गरजा स्वतःच्या असल्यासारखे समजते आणि स्वतःसाठी जसे काम करते तसे इतरांसाठी काम करते तेव्हा .आनंद मिळतो
दुसरी महत्त्वाची आज्ञा म्हणजे खोटी साक्ष देणे टाळा. सत्याचा विपर्यास करून कोणालाही त्रास देणे हा सामाजिक सौहार्द बिघडवण्याचा आणखी एक मार्ग आहे. जर एखाद्याला चांगले वागवायचे असेल तर त्याने इतरांशी त्यानुसार वागले .पाहिजे
सत्य नेहमीच सांगितले पाहिजे, परंतु सत्य सांगणे आणि फक्त तथ्ये सांगणे यात फरक केला पाहिजे. एखाद्याला लंगडा किंवा आंधळा म्हणणे हे दुखावणारे आणि निरुपयोगी आहे; एखाद्याने इतरांच्या भावनांचा विचार केला पाहिजे आणि त्यांना लाजवू नये. त्याचप्रमाणे, एखाद्या उदात्त हेतूशिवाय एखाद्याचा विश्वासघात करू शकणारे सत्य उघड

करणे देखील चुकीचे आहे. दुसरीकडे, सत्य सांगू नये म्हणून खोटे बोलू नये; उलट, इतरांना लाजवू नये किंवा नुकसान पोहोचवू नये म्हणून काही विशिष्ट परिस्थितीत गप्प राहू .शकतो
मत्सरापासून सावध राहिले पाहिजे, हा एक विनाशकारी
आजार आहे जो आत्म्याच्या शांतीला कुरतडतो. जितका जास्त इतरांच्या मालकीचा लोभ धरतो तितकेच त्याचे दुःख आणि दुःख वाढते. मत्सरी व्यक्ती एक त्रासदायक जीवन जगते, कधीही शांततेची चव जाणून घेत नाही. स्वतःचा आदर करणे, स्वतःवर अवलंबून राहणे आणि आंतरिक आध्यात्मिक समृद्धी शोधणे .त्यांच्यासाठी खूप चांगले आहे
एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि आंतरिक मूल्य हे त्याला हवे असलेल्या किंवा हवे असलेल्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा खूप मोठे असते. देव प्रत्येक मानवामध्ये अशा प्रकारे प्रकट होतो जो इतर कोणत्याही मानवामध्ये प्रकट होत नाही. त्यांचा चेहरा इतर कोणत्याही व्यक्तीसारखा नाही आणि त्यांचा आत्मा इतर कोणत्याही व्यक्तीसारखा नाही, कारण त्यांच्यामध्ये सर्व सृष्टीतील सर्वात मोठा खजिना आहे - .आणि तो सर्वात मोठा खजिना देव आहे
.आपण भूतकाळात अडकलेले नाही
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा विश्वास योग्य असतो आणि तो त्यानुसार वागतो, तेव्हा तो अशा लोकांपेक्षा अधिक आनंदी असतो ज्यांच्यामध्ये विश्वासाचा अभाव असतो आणि जीवनाच्या .लढाईत त्यांचे कर्तव्य पार पाडत नाहीत
आनंद जिथे असतो तिथे दृढ विश्वास आणि नीतिमान कृती (उदात्त हेतू आणि चांगल्या हेतूंनी समर्थित) नेहमीच असतात आणि जिथे आनंद नसतो तिथे तो हरवून जातो. यावरून, आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की आनंदासाठी त्या दोन आवश्यक अटी आहेत, ज्या त्यांच्याशिवाय मिळू शकत नाहीत. ज्यांना आनंद हवा आहे त्यांच्याकडे फक्त हे दोन मूलभूत घटक असणे आवश्यक .आहे, जे त्याचे कोनशिला आणि आधारस्तंभ आहेत
मानव विश्वाच्या अनंत घटकांवर - इच्छेनुसार -
नियंत्रण करू शकत नाही, किंवा ते त्यांना सुधारू किंवा मिटवू शकत नाहीत. हे घटक मानवी जीवनाच्या रचनेशी गुंतागुंतीचेपणे गुंतलेले आहेत आणि मानव त्यांच्यापासून

[illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible].

[illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible]?

[illegible]. [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible]. [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible]

करायच्या असतील तर आपण स्वतंत्र इच्छाशक्तीचा वापर .आत्ताच केला पाहिजे

म्हणूनच , आनंदाच्या अटी मानवाच्या आतच असतात , आणि त्याला फक्त त्या समीकरणाशी गांभीर्याने वागायचे असते जे चुकत नाही , आणि जर त्याने सर्वोत्तम मूल्यांकन केले आणि ते हाताळले तर निकाल त्याच्या बाजूने येतील . पण दृढ .इच्छाशक्ती असलेली व्यक्ती देवाशी एकरूप असते

एकाग्र मनाची ऊर्जा

जेव्हा तुम्ही सूर्यप्रकाश केंद्रित करता तेव्हा एका ल हान बिंदूवर भिंग केंद्रित करून , त े उष्णता निर्माण करते आ णि ती उष्णता लाकूड कापड , क ागद इत्यादी पेटवू शकते त ्याचप्रमाणे , ज ेव्हा तुम्ही तुमचे मन एकाग्रतेने केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा सर्व अपयशाचे कारण असलेल्या संशयाच्या वाईट गोष्टी आणि मुळे .ज ाळून टाकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश तेज आणि तेजाने चमकवते

जेव्हा विचार सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तींचा उगम असलेल्या देवाशी सुसंगत असतो , तेव्हा त्याला दैवी उपस्थितीची जाणीव होते आणि यशाचे सर्व घटक त्याच्यात असतात. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत , जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन कारणे निर्माण .करण्यास सक्षम आहेत

देव चांगल्या प्रयत्नांना आणि परोपकारी प्रयत्नांना .यश देवो

एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात , ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात . त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते , जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात , एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित .करणारे फळ देतात

जेव्हा तुम्ही अवकाशात लाखो मैल दूर असलेल्या सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान दिसतो तरीही , पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७ ,९०० मैल आहे , तर सूर्याचा व्यास शंभर पट जास्त आहे

[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible].
<u>[illegible], [illegible]</u>
<u>[illegible], [illegible], [illegible]</u>
<u>[illegible]. [illegible]</u>
<u>[illegible], [illegible], [illegible]</u>
<u>[illegible]</u>, [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible] "[illegible]" [illegible].
[illegible]
[illegible]!
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible].
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible].
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible]

शेवटी , तुमचा सर्वात मोठा गोंधळ मिसळला आहे
.प्रभु , तुझा आवाज ऐकण्यास मला मदत कर
ज्या वैश्विक ध्वनीतून विश्वाचे कंपन निर्माण झाले
धन्य ध्वनीद्वारे मला तुमची उपस्थिती जाणवू द्या (ओम - आमेन)
सर्व धन्य स्वरांसाठी पवित्र गाणे
.अस्तित्वाची सिम्फनी ऐकत असताना माझी जाणीव वाढवा
.मला वैश्विक महासागर वाटू दे
आणि शरीराच्या लहरी हालचाली त्याच्या छातीवर नाचत आहेत
.माझ्या आत सर्वात पवित्र आवाज घुमू दे
शरीरापासून विश्वापर्यंत माझी जाणीव वाढवणे
मला शाश्वत , सर्वसमावेशक आनंद मिळो
भरून वाहणाऱ्या प्रकाशाच्या समुद्रातून स्फोट होत आहे
हे अनंत शक्ती
हे शाश्वत ज्ञान
माझ्या आत्म्याला तुझ्या आध्यात्मिक स्पंदनाने भारित .कर
हे धन्य वैश्विक शब्दाच्या वाणी
.माझ्या चुका दुरुस्त करा
मला गरज आहे
.माझा हात अंधारातून प्रकाशाकडे घेऊन जा
जेव्हा जेव्हा मी तुझा विचार करतो , तेव्हा माझ्या आत
एक ज्वलंत उत्कटतेचा पूर येतो , माझ्या भावनांना हादरवून
टाकतो आणि माझ्या हृदयातून माझ्या शरीरातील प्रत्येक
.पेशीमध्ये वाहतो , ते दैवी प्रेमाने भारित करतो
तुमच्या अस्तित्वाच्या अगदी गाभ्यापर्यंत पोहोचणे
आणि तुमच्या उपस्थितीत आनंद घेणे ही माझी सर्वात मोठी .इच्छा आहे
आणि अचानक आत्म्याचे दार उघडते , आणि तुमचा तेजस्वी
!प्रकाश पाहून मी आनंदाने भारावून जातो
भूतकाळ बहुतेक मानवजातीला अज्ञात आहे , काही निवडक
ज्ञानी व्यक्ती वगळता तरीही , भूतकाळाबद्दलचे आपले अज्ञान
देखील आपल्या फायद्याचे आहे कारण जर आपल्याला या जन्मात

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

आणि चुकीच्या निर्णयाद्वारे तिचा गैरवापर केला तर एक .जुलमी हुकूमशहा असतो
जेव्हा आपल्याला जीवनाबद्दल चांगली समज आणि योग्य दृष्टिकोन असतो तेव्हा ते सुंदर बनते. आणि गुंतागुंतीपासून मुक्त
मानसिक प्रकरणे
एखादी व्यक्ती कायम आनंदाच्या लाटेत वाहून राहू शकत नाही, किंवा दुःखाच्या खवळलेल्या पाण्याखाली बुडालेली राहू शकत नाही, किंवा कंटाळवाण्या खोल पाण्यात बुडालेली राहू शकत नाही. परस्परविरोधी द्वैतांनी युक्त असलेल्या या जगात, सामान्य व्यक्तीला चढ-उतारांना सामोरे जावे लागते. तो आनंदाच्या लाटेवर उठतो आणि उदासीनतेच्या खोलवर बुडतो आणि दुःखाच्या तीव्र लाटांनी तो इकडे तिकडे उडतो. त्याला जाणीवेच्या इतर कोणत्याही अवस्थेबद्दल क्वचितच माहिती असते. परिस्थितीला अशा प्रकारे विचार करण्यास परवानगी देणे म्हणजे एखाद्याची इच्छा एका लहरी आणि अस्थिर नशिबाला .समर्पित करणे
यशस्वी आणि समाधानी जीवन जगण्यासाठी माणसाला मानसिक .संतुलनाची आवश्यकता असते
हे फक्त मनावर लक्ष केंद्रित करून साध्य करता येते. मानसिक .क्षमतांवर नियंत्रण ठेवणे
काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून दुःखावर लक्ष केंद्रित करण्यात काही अर्थ नाही. आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या निधनाबद्दल दीर्घकाळ दुःख त्याला किंवा आपल्यालाही मदत करत नाही आणि त्यामुळे प्रत्यक्षात काहीही बदल होत नाही. न्यूनगंड किंवा स्वतःला शिक्षा देणे भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांवर विचार करणे निरुपयोगी आहे ते फक्त जीवन .दुःखी बनवते आणि मानसिक क्षमतांना दाबून टाकते
आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही, कारण ती मनाला चिंता करते आणि उदासीनतेच्या भट्टीत सुप्त .क्षमता जाळून टाकते
अपयश मुळापासूनच उखडून टाकले पाहिजे आणि देवाच्या मदतीने भरपूर पीक घेण्यासाठी जीवनाची शेतं परिश्रम आणि

दृढनिश्चयाने नांगरली पाहिजेत आणि चांगुलपणाची बीजे .पेरली पाहिजेत
रौप्य महोत्सवात लोखंड
एकदा मला एका जोडप्याच्या रौप्य महोत्सवी
समारंभासाठी आमंत्रित करण्यात आले होते जे सर्वात आनंदी जोडप्यांपैकी एक असल्याचे दिसून आले, परंतु ज्या क्षणी मी त्यांच्या घरात प्रवेश केला तेव्हा मला काहीतरी चुकीचे असल्याचे जाणवले. मी माझ्या दोन विद्यार्थ्यांना संध्याकाळी ते एकमेकांशी कसे वागतात ते पाहण्यास सांगितले आणि त्यांनी नंतर मला सांगितले की पती-पत्नी एकमेकांसमोर एकमेकांकडे हसतात आणि "हो, माझ्या प्रिय" आणि "अर्थातच, माझे प्रेम" आणि अशा इतर मैत्रीपूर्ण वाक्यांनी एकमेकांना संबोधित करतात. पण जेव्हा त्यांना वाटते की ते एकटे आहेत तेव्हा ते भांडतात आणि एकमेकांवर दुखावणारे .शब्द निर्देशित करतात
मी त्यांच्याशी बोललो आणि म्हणालो: तुम्ही मला
तुमच्या पार्टीला उपस्थित राहण्याचे आमंत्रण दिले होते, पण वातावरण तणावपूर्ण आहे आणि मला वाटते की या घरात खूप मतभेद आहेत आणि मला असे वाटते की या रौप्य महोत्सवात खूप .लोखंड आहे
सुरुवातीला त्यांना राग आला, पण नंतर त्यांनी मी
बरोबर असल्याचे मान्य केले आणि माफी मागितली. ती पुढे म्हणाली: सतत वाद घालण्यातून आणि भांडण्यातून तुम्हाला ?काय मिळते
एक परिपूर्ण जोडपे म्हणून तुमची प्रतिष्ठा टिकवून ठेवण्यासाठी तुम्ही एकत्र राहत आहात असे दिसते, परंतु तुमच्या स्वतःच्या आनंदासाठी आणि मनःशांतीसाठी तुम्ही एकमेकांसोबत असेच राहणे आणि शांती आणि सौहार्दाने राहणे .आवश्यक आहे
चुंबकीय अन्न
जेव्हा लोक अन्न किंवा पोषणाबद्दल बोलतात तेव्हा त्यांचा अर्थ सहसा शरीराला आधार देण्यासाठी खाल्लेल्या भौतिक अन्नाचा असतो. तथापि, इतर प्रकारचे पोषण देखील आहेत जे शारीरिक अन्नापेक्षा कमी महत्त्वाचे नाहीत आणि बहुतेकदा त्याहूनही अधिक महत्वाचे असतात, जसे की बौद्धिक

किंवा आध्यात्मिक पोषण. मानसिक क्रियाकलाप किंवा मनाची .एकाग्रता, ज्ञान आणि आध्यात्मिक विवेक
शारीरिक अन्न शरीराच्या पेशींना आधार देते, तर
बौद्धिक अन्न मनाला निरोगी कल्पनांनी भरते आणि ज्ञानाचे अन्न आत्म्याला पुनरुज्जीवित करते आणि त्याच्या क्षमता .विकसित करते
बौद्धिक पोषणामध्ये सामान्यतः एखाद्या व्यक्तीने
विचार केलेल्या कल्पना आणि इतरांकडून त्यांच्याशी संपर्क .आणि संवादातून प्राप्त होणाऱ्या कल्पनांचा समावेश असतो शांत स्वभाव आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार .चुंबकीय आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात
एखाद्या व्यक्तीला बौद्धिक पोषण शांत वातावरणातून
मिळते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक असोत, संगतीमुळे उद्भवतात. यामुळे चिंताग्रस्त विचार येतात आणि वाईट मनःस्थिती .निर्माण होते
शरीराला शारीरिक अन्नातून ऊर्जा आणि चैतन्य मिळते, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा पुरवतात ज्या घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा सहज पचण्याजोग्या असतात, .ज्यांचे रूपांतर जिवंत उर्जेमध्ये सहज करता येत नाही जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात, कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेचे आरोग्य आणि चैतन्यात रूपांतर करू शकता आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने - एकटेही - चालू शकता आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्यात, देवाच्या न्यायावर अढळ विश्वास आणि चुकीवर सत्याचा आणि .भ्रमावर सत्याचा विजय यात आंतरिक आनंद अनुभवू शकता
आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीवर सोडण्याचा प्रयत्न करता, आणि तुमच्याकडे प्रेमळ आणि कृतज्ञ हृदय असते आणि इतरांबद्दल चांगले हेतू असतात, तेव्हा तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय असेल आणि त्यानंतर तुम्ही सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे प्रवास सुरू ठेवण्यासाठी आवश्यक असलेल्या गोष्टी, लोक आणि परिस्थितींपासून सुंदर आणि उपयुक्त असलेल्या सर्व गोष्टी .स्वतःकडे आकर्षित कराल

जेव्हा तुम्ही तुमच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी
प्रयत्न करता आणि देव जे काही देतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत आणि सांसारिक संपत्तीने वेडे झालेल्या आणि क्षणभंगुर सुखांचा लोभी .असलेल्यांपेक्षा अधिक समाधानी व्हाल
जेव्हा एखादी व्यक्ती सर्व मित्रांपेक्षा एकमेव खरा मित्र असलेल्या देवाचा शोध घेते तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री प्रस्थापित करणे शक्य होते: .कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक
वैवाहिक नातेसंबंधांमध्ये मैत्री हा एक महत्त्वाचा
घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक जवळीक, नैतिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम आणि मैत्री यांना प्राधान्य दिले .पाहिजे
जे खरे प्रेम आणि कामुक आकर्षण यात फरक करू शकत नाहीत .ते वारंवार निराश होतात
जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते आणि ते एकमेकांसाठी जीवनाचे ओझे हलके करण्यासाठी सहकार्य करतात आणि करुणा आणि परस्पर, .मैत्रीपूर्ण समजुतीद्वारे जगण्याच्या चिंता दूर करतात जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना
माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्यासमोर माझ्या क्षमतांचा शोध घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची एक अनंत संधी आहे, मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन. आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा .नेहमीच माझ्यासोबत असतो
आज मी माझ्या विचारांमध्ये आशावादाचा अंश भरेन, मी स्वतःला अप्रिय अनुभवांपासून दूर करेन आणि शरीर, मन आणि आत्म्याचे पोषण करणाऱ्या गोष्टींचा संतुलित आणि सुसंगत .पद्धतीने सराव करेन
जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख जपून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि

जेव्हा परीक्षा आणि संकटांचे वादळ माझ्यासमोर येतील तेव्हा मी माझ्या आत्म्याच्या पात्रात प्रवास करेन, जीवनाच्या समुद्राच्या पलीकडे सुरक्षित, दिव्य .किनाऱ्यावर जाईन
जेव्हा मी काम करतो आणि निर्माण करतो तेव्हा मला
आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करतो; तो विश्वाचा स्वामी .आहे आणि त्याचे मनन करून मी त्याच्याशी जोडू शकतो माझ्या प्रिय देवा, मला माहिती आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे. म्हणून, मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तुम्ही मला मदतीचा हात देत .आहात आणि ते मला यशाच्या कारणांसाठी तयार करते
जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी
माझे मनोबल वाढवीन आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करीन. मी सर्वांशी व्यवहारात आणि संवादात प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा अंगीकारेन आणि प्रेम आणि शुभेच्छांचे विचार मनात आणीन. मग देव त्याच्या शक्तीने .आणि बुद्धीने मला आधार देईल
प्रभु, मी माझ्या इच्छाशक्ती आणि बुद्धीचा वापर करून प्रथम लहान गोष्टी साध्य करेन आणि नंतर मोठ्या कामगिरीकडे .वाटचाल करेन
जरी सर्व भौतिक आकांक्षा पूर्ण झाल्या तरी त्या केवळ अपूर्ण आनंद देतात आणि देवाला शोधणे हाच खरा आनंद आहे. मला आनंदाचे अक्षय्य साठे सापडतील आणि ते आत्म्याच्या बागेत आणि त्याच्या सदाहरित कुरणात वाहणे आणि वाहणे कधीही थांबत .नाही
सोनेरी म्हणी
आनंद हा माझा हक्क आहे, माझा वारसा आहे आणि माझा
लपलेला दैवी खजिना आहे, हे परमेश्वरा, मला मार्गदर्शन कर जेणेकरून मी माझ्यामध्ये राजांच्या स्वप्नांपेक्षाही .जास्त खजिना शोधू शकेन
* * *

हृदयात राहणारा दिव्य स्वामी त्याच्या शिष्यांमध्ये
- त्याच्या दया आणि करुणेतून - ज्ञानाचे तेजस्वी दिवे .प्रकाशित करतो जे अज्ञानाचा अंधार दूर करतात

* * *

जीवन ही एक बुद्धिमान हालचाल आहे ज्याची नियमित लय
असते. ते निर्जीव वस्तूंमध्ये स्वतःला आकार देते किंवा जिवंत आणि गतिमान रूप धारण करते. जीवन सर्वव्यापी आहे आणि .सर्वकाही व्यापून टाकते
* * *

हे सर्वात महान प्रियकर, तूच जीवन आहेस तूच माझे ध्येय आणि माझी आकांक्षा आहेस मला तुझ्या स्वर्गीय बागेत फुललेला गुलाब बनव, किंवा तुझ्या तेजस्वी प्रेमाच्या गळ्यात एक चमकणारा मणी बनव, किंवा मला सर्वात मोठा सन्मान .दे: तुझ्या हृदयात सर्वात लहान स्थान
* * *

जिथे इतर लोक माझ्या चांगल्या कामाच्या प्रयत्नांची .प्रशंसा करतात, तिथेच मी सर्वात मोठी सेवा देऊ शकतो
* * *

गोड आठवणी आणि परिष्कृत विचारांच्या रेशमी धाग्यांनी स्वप्नांचा सोनेरी गालिचा विणूया
* * *

रिकाम्या मनाचे [सकारात्मक, रचनात्मक विचारांपासून वंचित] स्वरूप हे त्रास, चिंता, निराशा आणि निराशेचे .कारखाना आहे
***

जर वैश्विक प्रेम तुमच्या हृदयात स्थिरावले तर ते तुम्हाला कायमस्वरूपी आणि नूतनीकरण आनंद देईल जो इतर .काहीही देऊ शकत नाही
***

पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या बागेत उमललेली जीवनाची
फुले अत्यंत सुंदर आणि पाहण्यास आनंददायी आहेत. पण त्याहूनही भव्य आणि भव्य म्हणजे सौंदर्य आणि ज्ञानाचा उगम कुठेतरी आहे, जिथून आपण आलो आहोत आणि जिथून आपण परत .येऊ आणि पुन्हा एकदा मिसळू

***

जेव्हा शिष्य सकाळी उठतो तेव्हा तो स्वतःशीच म्हणतो:
"मी शरीर नाही, मी एक अदृश्य आत्मा आहे... मी आनंद आहे... मी

प्रकाश आहे... मी ज्ञान आहे... मी प्रेम आहे आणि जरी मी या शरीरात राहतो तरी माझा आत्मा अमर आहे आणि क्षयाने "अस्पृश्य आहे
***

ज्याप्रमाणे दवबिंदू फुले फुलण्यास आणि वाढण्यास मदत करतात, त्याचप्रमाणे दयाळूपणा मैत्रीला पोषण देते आणि .तिच्या वाढीस प्रोत्साहन देते
* * *

समुद्राच्या पृष्ठभागावर लाटा येतात आणि त्याच्या खोलीत अदृश्य होणाऱ्या लाटा असतात; दोन्ही बाबतीत, त्या समुद्रात असतात आणि त्याच्यासोबत एक असतात. त्याचप्रमाणे, जे मानव वैश्विक महासागराच्या पृष्ठभागावर "जीवनाच्या" दरम्यान तरंगतात किंवा जे "मृत्यूच्या" वेळी त्यात अदृश्य .होतात ते अनंतकाळाच्या महासागरात समान आहेत
* * *

वादळी पाण्यात चंद्राचे प्रतिबिंब स्पष्टपणे दिसत
नाही, परंतु एकदा पाण्याचा पृष्ठभाग शांत झाला की चंद्राचे प्रतिबिंब पूर्णपणे स्पष्ट होते. मनाच्या बाबतीतही हेच खरे आहे: जेव्हा ते शांत असते, तेव्हा तुम्ही तुमच्या आत्म्याचा चेहरा पूर्ण स्पष्टतेने आणि अचूकतेने .पाहू शकता

***

हे परमेश्वरा, माझ्या सुखी यशाच्या दिवसांमध्ये मला मार्गदर्शन करण्यासाठी तुझ्या ज्ञानाच्या सूर्याची किरणे पाठव आणि जेव्हा मी दुःखाच्या काळ्या रात्रीतून .चालतो तेव्हा तुझ्या दयेच्या पौर्णिमेचा प्रकाश मला पाठव
***

ध्यान हे असे साधन आहे ज्याद्वारे तुम्ही वैश्विक
मनाशी जोडले जाता आणि जेव्हा तुम्ही त्या अनंत जाणीवेशी एकरूप व्हाल तेव्हा तुम्हाला सृष्टीची सर्व रहस्ये जाणून .घेता येतील
***

देवाच्या जवळ जाण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची
इ च्छा स्वतःहून येत नाही, त र ती जोपासली पाहिजे आणि त्या .इ च्छेशिवाय जीवनाचे काही मूल्य नाही
***

पृथ्वीवरील जीवन हे एक तात्पुरते थांबा आहे आणि मानवतेचे प्राथमिक कर्तव्य म्हणजे या प्रवासाचा उद्देश आणि ध्येय समजून घेणे. तो उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे, .आणि ते दुसरे काहीही असू शकत नाही
***

तुमची शांती ही तुमचा मौल्यवान खजिना आहे, म्हणून .कोणालाही तो खजिना तुमच्याकडून हिरावून घेऊ देऊ नका
* * *

तुमच्या सद्गुणांच्या आणि स्वाभिमानाच्या किल्ल्यात .एकटे, सुरक्षित आणि सुरक्षित राहायला शिका
* * *

देव अस्तित्वात असल्याने सर्व काही अस्तित्वात आहे
आणि तो अस्तित्वात असल्याने तुम्हीही अस्तित्वात आहात त्याच्या अस्तित्वामुळे तुम्ही जीवनातील सुखसोयी आणि आनंदांचा आनंद घेता म्हणून, देवाबद्दल तुमची कृतज्ञता .खोलवर असली पाहिजे
***

चांगली पुस्तके शांत, सभ्य आणि आदरणीय मित्र असू
शकतात तुमच्या कठीण काळात ही पुस्तके सोडू नका, कारण ती तुम्हाला कधीही सोडणार नाहीत, जसे की शारीरिक मित्र .तुम्हाला सोडून जाऊ शकतात
***

ज्याच्याकडे चांगले आरोग्य, आरामदायी जीवन आणि उत्तम मानसिक क्षमता आहे, पण आनंदाचा अभाव आहे, तो जीवनात अद्याप यशस्वी झालेला नाही. जेव्हा तुम्ही खरोखर म्हणू शकता की, "मी आनंदी आहे, आणि कोणीही माझा आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही," तेव्हा तुम्हाला स्वतःमध्ये देवाची प्रतिमा .सापडली आहे
***

शांतता आणि शांततेवर भर द्या आणि जर तुम्हाला शांती आणि सौहार्दाने जगायचे असेल तर फक्त प्रेमळ विचार आणि

चांगले हेतू पाठवा. नीतिमत्ता आणि धार्मिकतेवर आधारित जीवन जगा, आणि ज्यांचे जीवन तुमच्याशी जोडलेले आहे .त्यांना तुमच्यासोबत राहून फायदा होईल
***

जर तुमचे मित्र नसतील, किंवा तुमचे मित्र तुमचा वेळ वाया घालवत असतील, किंवा तुम्ही त्यांच्याशी जुळवून घेत नसाल, तर ज्ञान असलेली पुस्तके [आणि साहित्य] तुमचे मित्र असू द्या, कारण तुम्ही त्यांच्या पानांच्या दारातून आश्चर्यकारक आणि रोमांचक कल्पनांच्या जगात प्रवेश करू .शकता
***

देवाला शोधणे म्हणजे मनाला हवे असलेले सर्व काही मिळवणे आणि आध्यात्मिक असणे म्हणजे आरोग्य, आनंद आणि .यशाचे दरवाजे उघडणे
***

आपल्या आत दैवी शक्तीची एक ठिणगी आहे जी सर्व जीवन निर्माण करते आणि टिकवते आणि ती प्रज्वलित होण्याची वाट .पाहत आहे
***

वाचन ही एक अतिशय फायदेशीर मानसिक क्रिया आहे; ती
मनाचा व्यायाम करते आणि ते लवचिक ठेवते. दररोज एक किंवा दोन तास वाचन केल्याने काही वर्षांतच कोणालाही विविध ज्ञानाचा आधार मिळेल, जर त्यांनी फायदेशीर पुस्तके निवडली तर कोणताही उद्देश किंवा अर्थ नसलेल्या स्वस्त कादंबऱ्या किंवा क्षुल्लक पुस्तके वाचून वेळ वाया घालवू नका किंवा .तुमच्या मानसिक क्षमतेला हानी पोहोचवू नका
***

सामाजिक प्रवृत्ती असलेल्यांना मौल्यवान
पुस्तकांमध्ये थोर, प्रतिभावान पुरुष आणि महिलांनी लिहिलेल्या पुस्तकांमधील धड्यांद्वारे मानवतेला मदत .करण्याची एक नवीन ऊर्जा मिळेल
* * *

वाचन ही एक अतिशय फायदेशीर मानसिक क्रिया आहे; ती मनाचा व्यायाम करते आणि ते लवचिक ठेवते. दररोज एक किंवा दोन तास वाचन केल्याने काही वर्षांतच कोणालाही विविध

ज्ञानाचा आधार मिळेल , जर त्यांनी फायदेशीर पुस्तके निवडली तर कोणताही उद्देश किंवा अर्थ नसलेल्या स्वस्त कादंबऱ्या किंवा क्षुल्लक पुस्तके वाचून वेळ वाया घालवू नका किंवा .तुमच्या मानसिक क्षमतेला हानी पोहोचवू नका

* * *

स्वार्थ आणि अभिमान हे आध्यात्मिक ज्ञानातील सर्वात .म ोठे अडथळे असल्याने ते दूर केले पाहिजेत

* * *

देवाची जाणीव नसल्यास , हे जग संघर्ष , हिंसाचार आणि कटू .निराशेने भरलेले दिसते . आनंद देवाच्या जवळ जाण्यात आहे

* * *

जे देवाला ओळखतात त्यांच्या हृदयात सतत आनंद आणि आनंद असतो कारण त्यांना आशीर्वादित सुरक्षितता आणि शांती वाटते , क्रोधाचे वादळ त्यांना हादरवू शकत नाहीत आणि .त्यांच्या हृदयात भीती येऊ शकत नाही

* * *

चांगली पुस्तके तुमचे सर्वोत्तम मित्र आहेत ; त्यांच्याद्वारे , तुम्ही महान मनांना तुमच्याशी सौम्यपणे बोलताना , तुम्हाला सांत्वन देताना आणि सर्वोत्तम सल्ला देताना ऐकू शकता . चांगली पुस्तके वाचण्याची खरी इच्छा .निर्माण न करणे म्हणजे पिढ्यांचा वारसा गमावणे

* * *

दैवी मदतीशिवाय , लोक अपयशी ठरतीलच , कारण जीवनाच्या लढाईत यशस्वी होण्यासाठी आवश्यक असलेली शक्ती आणि शहाणपण एका अनंत स्रोताकडून येते . जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाकडे दुर्लक्ष करते , तेव्हा ते यशासाठी आवश्यक असलेली मदत आणि .आधार देणारी जीवनरेषा तोडतात

आध्यात्मिक संधींचे दार ठोठावणाऱ्या साधकांना असे आढळेल की त्यांच्यासाठी दार उघडले आहे कारण देव त्यांना .मदत करतो जे स्वतःची मदत करतात

जेव्हा तुम्ही देवाशी एकरूप असता तेव्हा सर्व निसर्ग .तुमच्याशी एकरूप होतो

* * *

प्रेम हे सँडपेपरसारखे आहे जे मनाला चमकवते आणि .चारित्र्यातील उग्रपणा दूर करते

* * *

जेव्हा तुम्हाला अचानक सर्वत्र देव सापडतो आणि तो तुमच्याकडे येतो, तुम्हाला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन .करतो, तेव्हा दैवी प्रेमाची कहाणी सुरू होते
* * *

प्रेम हृदयात पसरो आणि इतरांना उपचारात्मक किरणे
पाठवो
* * *

तरुण आणि बलवान असतानाच देवाला जाणून घ्या, कारण म्हातारपणी आणि आजारपणात तुम्ही त्याला शोधू शकणार नाही. ज्या वयात लोक जीवनाचा खरा अर्थ समजू लागतात, त्या वयात त्यांचे शरीर कमकुवत होते आणि ते सत्याचा शोध घेण्याऐवजी त्यांच्या नाजूक शारीरिक क्षमतांची काळजी घेण्यात .आयुष्यभर घालवतात
* * *

मी प्रत्येक लोकांकडून सर्वोत्तम घेईन आणि सर्व राष्ट्रीयत्वाच्या लोकांच्या चांगल्या गुणांची मी .त्यांच्या कमतरतांवर लक्ष केंद्रित न करता प्रशंसा करेन
* * *

ज्याप्रमाणे आपण आपल्या दैनंदिन अन्नाच्या पौष्टिक मूल्याची काळजी घेतो, त्याचप्रमाणे आपण दररोज आपल्या मनाला कोणत्या मानसिक पोषक तत्वांचा पुरवठा करतो याकडेही .लक्ष दिले पाहिजे
* * *

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या बोलणाऱ्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते शांततेच्या खोल भावनेने भरलेले असतात. कारण हा प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, एक सतत प्रवाह जो त्या स्रोताशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत पोहोचतो, ज्यामुळे ते शांतीची .आस असलेल्यांना आनंद प्रसारित करू शकतात
* * *

हृदयातून निघालेल्या किती दयाळू शब्दांनी अनेक दुःखे दूर केली आहेत आणि किती ज्ञानी आवाजांनी आनंद आणि !शांतीच्या दिव्यांनी अंधारे मार्ग प्रकाशित केले आहेत

* * *

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो. आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो. या अनुभवांच्या कठोरते असूनही, ते अग्नीसारखे आहेत जे लोहखनिज वितळवते आणि .त्याचे सुंदर, मजबूत आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करते

* * *

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत. जेव्हा दैवी जनरेटर चालू असतो, तेव्हा मला जे काही हवे असते ते अपवादाशिवाय पूर्ण होते, प्रथम ते एका अदृश्य, अलौकिक रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम .शक्तीने प्रकट होते

* * *

जेव्हा मन एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून देवाला एक हृदयस्पर्शी, उत्कट कुजबुज करते, तेव्हा आत्म्याची हाक वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल आणि उत्तर येईल, जे त्याच्यासोबत अफाट आनंद घेऊन येईल. ही बौद्धिक कुजबुज इच्छाशक्तीला जोपर्यंत इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली शक्ती प्राप्त करत नाही तोपर्यंत ती विकसित .करते

* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी सुसंगत असते, तेव्हा ते अमर्याद शक्तीने भरलेले असते, जेणेकरून ते साध्य करण्यासाठी फक्त एखाद्या गोष्टीबद्दल विचार करणे पुरेसे असते, कारण दैवी कायदा सर्वोच्च .इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

* * *

आपल्या चिंता काहीही असोत, देवाने आपल्या जीवनात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे. आध्यात्मिक वाढीच्या सर्वात महत्वाच्या घटकांपैकी एक म्हणजे देवाला सतत मनापासून

कुजबुजणे, जिथे तुम्हाला वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत सकारात्मक बदल अनुभवायला मिळेल जो तुम्हाला खूप प्रभावित करेल.

* * *

मनुष्याने देवाने दिलेल्या सर्व मानसिक क्षमता क्षणभंगुर गोष्टी शोधण्यात घालवू नयेत, अन्यथा तो भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला हरवून जाईल आणि स्वतःसाठी अशा मर्यादा आणि बंधने निर्माण करेल ज्यांची त्याला गरज नाही. त्याऐवजी, त्याने आपल्या मानसिक शक्तींचा वापर जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी केला पाहिजे आणि योग्य आणि अयोग्य आणि हानिकारक आणि फायदेशीर यांच्यात फरक करण्यासाठी आपल्या आध्यात्मिक क्षमता विकसित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

* * *

सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि हा दृष्टिकोन स्वीकारणारे बरेच लोक त्यांच्या स्वतःच्या व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात.

* * *

हे परमेश्वरा, शांतीचे दरवाजे उघड आणि माझ्या आध्यात्मिक विचारांच्या पवित्रस्थानाचे वाईट कुजबुजांच्या हल्ल्यांपासून रक्षण कर आणि तुझ्या आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या हृदयाच्या बागेत माझ्या आकांक्षांचे गुलाब फुलू दे.

* * *

*

सैद्धांतिक ज्ञान दैवी ज्ञान प्राप्त करण्यास असमर्थ आहे, आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा व्यक्ती स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात सापडेल आणि सिद्धांतांच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाण्यास असमर्थ असेल.

* * *

आनंद हे जीवनातील अस्थिर परिस्थितींवर मानसिक विजय मिळवण्याचे फळ आहे.

* * *

देव ज्याला ओळखतो तो जगाला अज्ञात असू शकतो.

* * *

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने [प्रत्यक्ष चाचणीशिवाय] प्रोग्राम करते, तर तो एका पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइससारखा होईल जो नीतिसूत्रे पुनरावृत्ती करतो आणि उदात्त वाक्ये प्रतिध्वनी करतो, आणि इतर लोक त्याला एक विद्वान विद्वान मानतील, परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा .आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही
* * *

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे
* * *

दैवी वर्षावासाठी तुमचे हृदय मोकळे करा जेणेकरून ते तुमच्यामधून वाहेल आणि तुमचे जीवन आध्यात्मिक आशीर्वाद .आणि चांगुलपणाने भरेल
* * *

तुम्ही कोणतेही काम करा आणि तुम्ही जे काही यश मिळवू शकता, ते नेहमी लक्षात ठेवा की देव हाच तुम्हाला काम करण्यासाठी आणि साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व .शक्ती प्रदान करणारा स्रोत आहे
* * *

परमेश्वरा, गरिबीत आणि समृद्धीत, आजारात आणि *
आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात मला तुझी आठवण येऊ दे आणि क्षणात आरोग्य आणि उपचार देणारा तुझा आशीर्वादित प्रकाश .मला पाहू दे
* * *

माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुमचा पवित्र आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले कठोर, पार्थिव आवाज माझ्यापासून दूर करा. माझ्या

आत्म्याच्या शांततेत मला तुमचा शांत, मधुर आवाज कायमचा .ऐकायचा आहे
* * *

जीवन अंधाराने वेढलेले आहे, आणि आपण त्याच्या
अंधाऱ्या मार्गांवरून चालत असताना देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये ज्ञानाचा सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून .प्रवास करणाऱ्यांसाठी उत्तर तारा आहे
* * *

मानवजातीला विस्मृतीच्या झोपेतून आध्यात्मिक
जागृतीकडे जाण्याची वेळ आली आहे. हे प्रभू, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमची जाणीव निष्काळजीपणा आणि संकुचित, मर्यादित विचारसरणीच्या खोलीतून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि .वैश्विक मानवी करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढव
* * *

मानवी जीवनातील विरोधाभासांच्या मागे देवाची शक्ती
आणि चमत्कार लपलेले असल्याने परिस्थिती अखेर सुधारेल आणि जो कोणी परिस्थितीच्या अपरिहार्यतेबद्दल खात्री बाळगत नाही आणि आपल्या मनाने आणि श्रद्धेने पडद्याच्या पलीकडे असलेल्या गोष्टींमध्ये प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करतो .त्याच्यासाठी दार उघडले जाईल
* * *

विश्वास म्हणजे कधीही बेपर्वा असणे किंवा
परिस्थितीशी शहाणपणाने वागणे नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर तो त्याच्याकडे संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि भावनांनी वळला तर तोच कठीण आणि कठीण परिस्थितीत त्याला आधार देऊ .शकतो
* * *

जर आपल्या इंद्रियांना संपूर्ण सत्य कळू शकले असते,
तर आपण पृथ्वीला इलेक्ट्रॉनच्या नद्या म्हणून आणि धुळीचा प्रत्येक कण प्रकाशाच्या गुंडाळीसारखा पाहू शकतो. जे भौतिक क्षेत्रातून आध्यात्मिक क्षेत्रात प्रवेश करतात

त्यांना भ्रमाचे स्वरूप समजते आणि सत्याचे सार माहित .असते
* * *

आफ्रिकेतील जंगलात असो, युद्धभूमीवर असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने ग्रस्त असो, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात कोणत्याही धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्या आश्रयाला येणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास सक्षम आहे. संरक्षणाचे यापेक्षा प्रभावी साधन नाही. अर्थात, घटनांना तोंड देताना तर्कशुद्धता वापरली पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर .पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे
* * *

सर्व प्राण्यांच्या हृदयात राहणारे प्रेम - सर्व आई, वडील, मित्र आणि प्रियजनांचे प्रेम - हे दैवी प्रेमातून .निर्माण होते
* * *

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात नसावे. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नसल्याचा .पुरावा आहे
* * *

सूर्याचे जीवनदायी किरण पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या [ज्यांना समाजाने सोडून दिले आहे] हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन दृढनिश्चय निर्माण .करीन
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका," सर्वांना तुमच्या हृदयात ठेवा आणि ते तुम्हाला त्यांच्या ".हृदयात ठेवतील
* * *

प्रभु, मला नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करून फायदेशीर .आणि चांगली कामे करण्यास मदत कर
तुझ्या इच्छेनुसार वागण्यास मला मदत कर जेणेकरून
माझे सर्व विचार तुझ्या उद्देशांना प्रतिसाद देतील आणि .तुझ्या इच्छेशी सुसंगत असतील
त्याने मला माझ्यातील लपलेली, आशीर्वादित शक्ती
जागृत करण्यास मदत केली जेणेकरून मी सर्व अडचणी आणि .परीक्षांवर मात करू शकेन
* * *

त्या धाडसी आणि नम्र आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वाला
जागृत करा - जे सिंहांच्या शक्तीला कबुतरांच्या सौम्यतेशी .जोडते
* * *

मला कटू, खोट्या टीकेची किंवा भव्य स्तुती आणि
खुशामतची पर्वा नाही. हे परमेश्वरा, तुझी इच्छा पूर्ण करणे .आणि तुझी कृपा मिळवणे ही माझी एकमेव इच्छा आहे
* * *

जेव्हा तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवेल तेव्हा
तुम्हाला किती प्रचंड आनंद मिळेल याची तुम्ही कल्पनाही करू शकत नाही. तुमचा आत्मा देवाच्या अमर्याद प्रेमाने मादक होईल. हे प्रेम कोणत्याही मानवी प्रेमापेक्षा लाखो पटीने मोठे आहे - असे प्रेम जे तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण .करते आणि तुमचे हृदय आनंद आणि समाधानाने भरते
* * *

आंतरिक लक्ष केंद्रित करून, तुम्ही तुमच्या आत आणि तुमच्या सभोवताल आध्यात्मिक आनंदाचा थेट अनुभव घेऊ शकता. जर तुम्ही ही जाणीव जोपासली तर तुमचे व्यक्तिमत्व सुसंवादीपणे वाढेल आणि तुम्हाला लोकांसाठी आणि इतर .प्राण्यांसाठी एक आकर्षक चुंबकत्व प्राप्त होईल
* * *

हे महान रक्षक, माझ्या स्वतःच्या नशिबामुळे मी
सर्वकाही गमावले तरी मला काही फरक पडत नाही, परंतु मी तुला, माझ्या एकमेव आश्रयाला, माझ्या प्रेमाच्या मेणबत्तीला बेफिकीरी आणि विस्मृतीच्या वाऱ्यापासून वाचवण्याची .विनंती करतो

* * *

सकारात्मक विचार करण्याच्या आणि आशावादी दृष्टिकोनाच्या दृढ संकल्पाने बळकट झालेल्या अनुकूल परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या शुद्ध, .ताज्या पाण्याने आपण पोटभर पिऊया
* * *

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे योग्य आहे ते करत आहात, तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा आहे. विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे .आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे
* * *

बहुतेक लोक करत नाहीत अशा धाडसी आणि आनंददायी गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करा आणि ज्यांना इतर दुर्लक्ष करतात .त्यांना प्रेम आणि शांती द्या
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
जर तुम्ही मनाची मशागत करण्यात वेळ घालवला नाही, तर" कितीही भौतिक समृद्धी तुम्हाला समाधानी करू शकणार नाही. ही मशागत म्हणजे यातना नाही तर आनंदाकडे नेणाऱ्या विचारांना आणि कृतींना पोसण्यासाठी चेतनेचे प्रशिक्षण ".आहे
***

तुमचा आनंद हाच तुमचे यश आहे, म्हणून कोणालाही ते तुमच्यापासून हिरावून घेऊ देऊ नका जे तुम्हाला त्रास देण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्यापासून स्वतःचे रक्षण करा मी लहान असताना, जेव्हा काही लोक माझ्याबद्दल खोट्या अफवा पसरवायचे तेव्हा मी माझा संयम गमावायचो नंतर, मला जाणवले की लोकांच्या मान्यता किंवा कौतुकापेक्षा माझी .मनःशांती जास्त महत्त्वाची आहे
* * *

काही भक्तांना देवासोबतच्या दैवी प्रेमाची कहाणी तुम्हाला माहिती असती तर बरे झाले असते! जीवनातील दुसरा

कोणताही अनुभव त्या आनंदाची तुलना करू शकत नाही. मी एका संताला ओळखत होतो जो सतत देवाच्या प्रेमात मग्न होता आणि त्याच्या चेहऱ्यावरून पवित्र प्रेम चमकत होते. देवाची नजर नेहमीच त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांवर असते आणि तो .त्यांना एका क्षणासाठीही सोडत नाही
* * *

त्यांच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक शक्ती विकसित
.करण्यात रस असलेले लोक फार कमी आहेत
* * *

स्वतःला कामाच्या दिरंगाईच्या तळाशी बुडू देऊ नका. कंटाळवाण्या सामान्य वास्तवाच्या झोपेतून उठा आणि एका परिष्कृत जीवनाच्या क्षितिजाकडे निघा जिथे यश, आनंद आणि .शांती आहे
* * *

तुमच्या आत प्रचंड क्षमता गुंतवणुकीच्या प्रतीक्षेत आहे आणि ती सक्रिय करण्यास आणि त्यातून फायदा घेण्यास .सक्षम तुम्ही एकमेव आहात
* * *

वाईट सवयी आणि अस्वस्थ इच्छांच्या नियंत्रणातून मुक्तता भौतिक यशापेक्षा खूप मोठा आनंद देते बौद्धिक यशात एक मानसिक कल्याण आहे जे बाह्य परिस्थिती हिरावून घेऊ शकत नाही तुम्ही तुमचा सर्व वेळ संपत्ती जमा करण्यात घालवू शकता, परंतु ती संपत्ती तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि सुरक्षितता देणार नाही उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल कारण खरे आनंद आणि शांती भौतिक संपत्तीमध्ये नाही तर .मनात राहते
जेव्हा तुम्ही तुमच्या खऱ्या आत्म्यात दृढपणे
स्थापित होता, तेव्हा तुम्ही प्रत्येक कार्य पूर्ण करता .आणि दैवी आनंदाने सर्व चांगल्या गोष्टींचा आनंद घेता
* * *

तुमच्या मनात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका आणि नकारात्मक विचार आणि निराशावादी दृष्टिकोन असलेल्या लोकांशी संगत करताना सावधगिरी बाळगा, जेणेकरून त्यांचे कमकुवत विचार तुमच्या मनात शिरू नयेत, जोपर्यंत तुमचे मन अशा ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही की इतरांचे विचार ते कमकुवत

करू शकत नाहीत, उलट, ते इतरांचे विचार बळकट करण्यास आणि .त्यांचा आत्मविश्वास वाढविण्यास सक्षम आहे
* * *

देव प्रथम येतो, आणि आपण त्याचा विचार केल्याशिवाय
आपला दिवस सुरू किंवा संपवू नये. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि उर्जेशिवाय आपण काहीही साध्य करू शकणार नाही. म्हणून, आपले .सर्वात मोठे कर्तव्य त्याच्याप्रती आहे
* * *

रूढी आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक मार्ग आहे सुरुवातीला, प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही अस्तित्वात आहे, तर परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि, आंधळेपणाने परंपरांचे पालन करणे मूर्खपणाचे आहे आपण सत्य जाणून घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे, आपल्याला काय आनंद .देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे
* * *

जेव्हा तुम्ही इतक्या लोकांना आनंद किंवा यशाची
कमतरता पाहता तेव्हा असे समजू नका की ते त्यांचे नशीब आहे तुम्ही स्वतःला जे बनवायचे आहे ते बनवू शकता तुमचे .अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते
* * *

जर तुमच्या आत काहीच नसेल तर तुम्ही आनंदी राहणार
नाही. पण जर तुमच्या आजूबाजूला काहीच नसेल आणि तुम्ही स्वतः आत आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात. अशा प्रकारे, लोकांच्या बाह्य परिस्थितीवरून त्यांचे .मूल्यांकन करणे अशक्य आहे
* * *

या प्रचंड गर्दीत, अशी व्यक्ती असू शकते जी
आध्यात्मिक उन्नतीच्या स्थितीत पोहोचली असेल आणि आंतरिक .शांती आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाचा आनंद घेत असेल
* * *

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या

आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा .अनेक वेळा अनुभवला आहे
* * *

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि .खोल आनंद दिला आहे
* * *

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते !हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे
आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि .तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही
* * *

सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे परमेश्वरा, आणि सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम जाणवते. मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या मित्रांच्या यश आणि समृद्धीने आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या कल्याणात आणि सहजतेत आनंदित होतो. जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे खजिना वाढवतो आणि सर्वांच्या आनंदात, .मी माझे स्वतःचे ज्ञान शोधतो
* * *

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखाच्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की विशिष्ट वस्तू मिळवल्याशिवाय ते आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती वस्तू मिळवल्यानंतरही, त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंद असूनही त्यांना खरा आनंद अनुभवता येणार नाही. पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्याचा काय अर्थ आहे जो केवळ तुटण्याचे आश्वासन देतो? लोकांनी साधेपणाने जगले पाहिजे, सतत लक्ष देण्याची आवश्यकता .असलेल्या असंख्य वस्तूंची आवश्यकता नसताना
* * *

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला .माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते
* * *

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात. परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि .मनःशांती बिघडवणारे त्रास
* * *

ज्या चेतनेतून हे महान विश्व उदयास आले त्याच चेतनेचा .आपण अविभाज्य भाग आहोत
* * *

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना

घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा नमुना पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? कदाचित त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा निरर्थक आणि .निरर्थक असतील
* * *

जेव्हा विचारांचे वादळ शांत होते, तेव्हा आपण
शांतीच्या राज्यात प्रवेश करतो आणि दैवी उपस्थितीला .स्पर्श करतो
* * *

देवाचा विचार करा, किंवा शांततेला प्रेरणा देणाऱ्या सुंदर दृश्याचा, किंवा आनंददायी आणि आनंददायी अनुभवाचा विचार करा. सकारात्मक, शांत मानसिक क्रिया उत्साहवर्धक .आणि ताजेतवाने करणारी असते
* * *

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो तुम्हाला वाटेल
की पैसा म्हणजे आनंद आहे, पण जेव्हा तुम्ही ते मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि तुमचे आरोग्य गमावू शकता (देव करो) किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही असू शकतात परंतु इतरांसोबत असंख्य समस्या येऊ शकतात, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त द्वेष आणि संताप मिळेल देवाशिवाय, .या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर समाधान देऊ शकत नाही
* * *

दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. पण जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नेमलेली भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या .मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात
* * *

तिथे, अंधकारमय अंधाराच्या पलीकडे, आवाजहीन शांतता आणि निर्माण न झालेल्या शून्यतेच्या पलीकडे, शाश्वत सार आहे, जे अस्तित्वाचे मूळ आहे आणि सर्व शक्ती आणि .प्राण्यांचे, दृश्यमान आणि अदृश्य, स्रोत आहे
* * *

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घ्यावी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घ्यावा म्हणून निर्माण केली आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी विश्वाच्या योजनेचा अर्थ समजून घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या .उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत
* * *

आयुष्यात पैसा हे कधीच माझे ध्येय नव्हते; माझे ध्येय मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी स्वतःचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि माझे ध्येय पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधींचे दरवाजे .उघडले
* * *

देवाने हे विश्व एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालण्यासाठी निर्माण केले आहे जर आपण या कोणत्याही वैश्विक नियमांचे उल्लंघन केले तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो. उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारणाऱ्या व्यक्तीची हाडे मोडतील. म्हणून, आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या .नियमाकडे दुर्लक्ष करून त्याचे परिणाम भोगू शकत नाही
* * *

जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींचा खोलवर विचार करतो आणि प्राचीन संस्कृतींच्या लपलेल्या रहस्यांचा शोध घेतो तेव्हा एक मोठे चित्र समोर येते, ज्यामध्ये एकमेकांशी जोडलेले रेषा, विविध प्रकरणे आणि अचूक तपशील असतात आणि आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि सामाजिक .स्वरूपाचा आहे
* * *

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि .सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू
* * *

स्वप्नांच्या पलीकडे शुद्धता, शांती आणि आनंदाचे
.किरण आपल्या आवश्यक खोलीत चमकतात आणि नाचतात
* * *

आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान आपल्या
जीवनाच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत, आपण आपली जाणीव कशी वाढवायची आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून जातो त्याबद्दल अधिक समजून कसे घ्यायचे हे शिकले पाहिजे, आणि मग आपण चांगल्या सुसंवादाने जगू शकू आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सहजतेने व्यवहार .करू शकू
* * *

बहुतेक लोक इतरांचे अनुकरण करतात व्यक्ती मूळ आणि सर्जनशील असावी आणि त्याने जे काही करावे त्यात प्रभुत्व .मिळवावे
पूर्वेकडे, आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक
लक्ष केंद्रित केले गेले आहे, तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे. पश्चिमेकडे, काही भौतिक सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे. या दोघांमध्ये संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे, कारण जीवनाच्या फक्त एकाच पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास .असमर्थता येते
* * *

दैवी आनंदानंतर सर्वात मोठे आनंद म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या जवळच्या नातेवाईकांसोबत शांती असणे ज्यांच्यासोबत त्याला वर्षाचा प्रत्येक दिवस राहावा .लागतो
लोक घाईघाईत आणि आवेगपूर्ण कृती करण्यात बराच वेळ
वाया घालवतात, पण फारसे काही साध्य होत नाही. जीवन काय देऊ शकते हे समजून घेण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी थोडे .थांबा

* * *

अद्भुत आध्यात्मिक गुणांच्या असंख्य फुलांनी बहरणाऱ्या आणि चमकणाऱ्या शांतीच्या बागांमध्ये ज्ञानाच्या अंतर्गत इमारती बांधण्यासाठी आपण काम केले .पाहिजे
* * *

आंतरिक सुसंवाद हा शक्तीचा समृद्ध स्रोत आहे आणि
.अक्षय ऊर्जा निर्माण करतो
* * *

आयुष्याकडे पाहिल्यावर असे दिसून येते की यश सोपे
नसते जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला उपजीविका करण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो तुमच्या शरीराला टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यात यशस्वी झालात तरी ते यश तात्पुरते आहे शरीर - तुम्ही दीर्घायुषी व्हा - अखेर विश्रांती घेईल इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी लढण्याची आवश्यकता निर्देशित करते या शक्ती तुम्हाला खरोखरच महत्त्वपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात
* * *

सर्व परिस्थितीत शांत राहण्याचा प्रयत्न करा आणि तुमच्या शांतीचे बीज आनंदाने आणि समाधानाच्या हास्याने .फुलू द्या
* * *

महान संतांनाही पूर्ण मोक्ष मिळत नाही जोपर्यंत ते त्यांचे यश - त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान - इतरांना आध्यात्मिक समज प्राप्त करण्यास मदत करून सामायिक करत नाहीत. म्हणूनच जे अशा टप्प्यावर पोहोचले आहेत आणि अशा अवस्था प्राप्त केल्या आहेत ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज देण्यास उत्सुक असतात. जर तुम्हाला खरे यश हवे असेल तर तुम्ही केवळ स्वतःचे आनंदच .नाही तर इतरांचे आनंद देखील सुरक्षित कराल
* * *

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार .आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे
* * *

एखादी व्यक्ती आपल्या कुटुंबाशी बोलण्यास नकार देऊन बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते. जरी या व्यक्तीला काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, तरी त्यांचे वर्तन स्वार्थी आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक असते. त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ शकत नाही. त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे म्हणजे केवळ समृद्धीचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही; तर इतरांना त्यांची आर्थिक आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत करण्याची .आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे
* * *

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींमागे सुरक्षित
आहे, मी काळोखा भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची .चिंता आहे
* * *

आज मला जाणवले की मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाशी
एकरूप आहे आणि दुःखाच्या समुद्राच्या लाटांविरुद्ध .संघर्ष करणाऱ्यांसाठी मी एक दिवा आहे
* * *

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. .तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये
यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण

आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ .त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे
यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक, बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर .आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल
* * *

या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी आणि घनता जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे परिमाणे अस्तित्वात नाहीत; सर्वकाही स्पष्ट आणि पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना आणि धारणा आहे चवीची भावना ही धारणा आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे चेतनेच्या अवस्था आहेत ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे, त्या उच्च पातळीवर, आपण शुद्ध चेतनेद्वारे या सर्व संवेदना ?अनुभवतो का
* * *

हे प्रभू, तुझी जवळीक अनुभवून आम्हाला आनंदी कर, इच्छांच्या बंधनातून आम्हाला मुक्त कर आणि आम्हाला असा आंतरिक आनंद दे जो जीवनातील अनुभवांनी आणि त्याच्या .बदलत्या घटनांनी प्रभावित होणार नाही
* * *

जेव्हा आपले मन उच्च धारणांशी सुसंगत असते, तेव्हा आपल्या आत आध्यात्मिक चेतना जागृत होते आणि आपण दैवी .ज्ञान आणि प्रेमाचे अद्भुत चमत्कार अनुभवतो
* * *

जर आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम केले आणि आपल्या सर्व विचारांनी आणि हृदयाने त्याच्याकडे वळलो तर आपल्याला त्याच्या जवळचे वाटेल आणि आपल्याला आढळेल की तो जीवनात .सुरक्षिततेचे सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे
* * *

रिकाम्या, विशाल जागेत, एक वैश्विक संबंध आणि एक
शाश्वत जीवन आहे जे आपल्याला विश्वातील सर्व सजीव आणि निर्जीव गोष्टींशी जोडते - सर्व अस्तित्वातून वाहणारी सर्वोच्च जीवनाची लाट अनंतकाळ हे आपले खरे घर आणि कायमचे निवासस्थान आहे आणि या शरीरांमधील आपले अस्तित्व तात्पुरते आहे, जसे की वाळवंटातून प्रवास करणाऱ्या .कारवांकरिता थोड्या विश्रांतीची
* * *

जेव्हा आपण आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तींशी स्वतःला जुळवून घेतो, तेव्हा आपण आपल्या समस्यांचे मार्गदर्शन करण्यास आणि सोडवण्यास सक्षम असलेल्या वैश्विक आणि असीम मनाशी जोडले जाऊ. आपल्या अस्तित्वाच्या सर्वात मोठ्या स्रोतातून सर्जनशील शक्ती अखंडपणे आपल्याकडे वाहत राहील, ज्यामुळे आपण आपल्या क्रियाकलापांच्या कोणत्याही .क्षेत्रात सर्जनशील यश मिळवू शकू
* * *

विश्वास, सहिष्णुता आणि परस्पर आदराच्या वातावरणात .प्रेम वाढते आणि बहरते
* * *

हे प्रभू, शुद्ध विचार आणि चांगल्या सवयींच्या प्रकाशाने आम्हाला आशीर्वाद दे, जेणेकरून वाईट सवयी आणि विचलित विचारांचा अंधार आमच्या जवळ आला तर तो लगेच दूर होईल आणि आम्हाला तुमच्यावर इतके खोल प्रेम करण्यास मदत कर की भौतिक भ्रम किंवा सांसारिक प्रलोभने आम्हाला अडकवू शकणार नाहीत किंवा आमचे मन आणि हृदय ताब्यात घेऊ शकणार .नाहीत
* * *

सहज मिळवता येणाऱ्या गोष्टी क्वचितच मौल्यवान असतात. महान पुरुष आणि महिलांच्या जीवनाचा अभ्यास करून आणि ते त्यांच्या प्रतिभेचा विकास करून, त्यांची कर्तव्ये पार पाडून, त्यांची नैतिक मूल्ये निर्माण करून, त्यांचा सखोल अभ्यास करून आणि स्वार्थ टाळून कसे महान झाले हे आपल्याला कळते. त्यांना मिळालेले परिणाम आणि त्यांनी मिळवलेले यश .त्यांनी केलेल्या प्रयत्नांपेक्षा अफाट होते
* * *

खरे स्वातंत्र्य शहाणपणाने मार्गदर्शन केलेल्या आणि समजूतदारपणा, शुद्धता आणि दृढ इच्छाशक्तीने समर्थित .असलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि जाणीवपूर्वक विवेक जागृत करता, तेव्हा अदृश्य शक्ती उच्च चेतनेतून - आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे - तुम्हाला मदत करण्यासाठी आणि देवाच्या मदतीने मानसिक आराम आणि .आनंदाकडे नेणारे मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी बाहेर पडतात
* * *

माणसाने स्वतःच्या प्रयत्नातून आत्म्याचे मार्ग
उघडले पाहिजेत कोणीही स्वेच्छेने शांती आणि आनंदापेक्षा दुःख आणि दुःख निवडत नाही अज्ञान हे दुःखाचे मूळ आहे आणि तो अडथळा दूर केला पाहिजे जो दूर केला पाहिजे अज्ञान हे एक हानिकारक तण आहे, जे खोलवर रुजलेले आहे, जे मानवतेच्या बागेत वाढते, चांगल्या आणि फायदेशीर वनस्पतींना बाहेर काढते अज्ञानावर अढळ इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चयाने मात केली पाहिजे मनाची माती अचूक मानसिक लक्ष केंद्रित करून [सकारात्मकतेवर] मशागत केली पाहिजे आणि चांगल्या बियांना श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी दिले पाहिजे जेव्हा प्रेमाचे महत्त्वपूर्ण आणि उबदार किरण चमकतील, तेव्हा चांगुलपणाचे बीज वाढेल आणि परजीवी तण आणि गवतांवर मात करेल, कारण .प्रकाशाच्या उपस्थितीत अंधार अस्तित्वात असू शकत नाही
* * *

भौतिक गोष्टींचे सुख कमी होते आणि नाहीसे होते, पण
दैवी आनंद कधीही कमी होत नाही. हा एक दैवी आनंद आहे जो .अंतहीन आणि वर्णनाच्या पलीकडे आहे
* * *

आनंद मिळविण्यासाठी आपण कधीही चुकीच्या पद्धतींचा वापर करू नये, तसेच भ्रामक आराम आणि विध्वंसक परिणामांसह नरकीय कृती आणि वर्तनांनी आपल्यासमोर लटकलेले चमकदार जीवन मिळवण्यासाठी आपण आपल्या आत असलेली शांती आणि .आध्यात्मिक संपत्ती सोडू नये
* * *

दैवी उपस्थिती टिपण्यासाठी शांतता हा सर्वोत्तम
कॅमेरा आहे शुद्ध आणि अचूकपणे केंद्रित शांततेच्या .लेन्समधून, धन्य प्रतिमा परिपूर्ण स्पष्टतेसह दिसून येईल
* * *

खरं तर, सर्व ज्ञान तुमच्या आत आहे आणि तुम्हाला फक्त .त्याची जाणीवपूर्वक जाणीव असणे आवश्यक आहे
* * *

समाधान हे स्वतःच्या सुधारणेत आहे, जेणेकरून इतर तुम्हाला शोधत नाहीत तर तुम्ही त्यांना शोधत आहात प्रेम आणि मैत्री अपेक्षा किंवा मागणी न करता दिली पाहिजे, कारण अपेक्षा राग आणि कटुता निर्माण करतात स्वतःच्या सुधारणेसाठी प्रयत्न करत असतानाही, एखाद्याने स्वतःच्या सद्गुणांच्या आणि स्वतःच्या मूल्याच्या किल्ल्यात एकटे, .सुरक्षित आणि शांत उभे राहिले पाहिजे
* * *

माझ्या हृदयातून आनंद आणि आशावादाचे धबधबे नेहमीच
वाहत राहोत आणि त्यांचा ताजा फवारा मी भेटणाऱ्या सर्वांना .स्पर्श करू दे
* * *

आध्यात्मिक आनंद आत्म्यात इतरांना सर्व प्रकारे मदत करण्याची इच्छा निर्माण करतो आणि आनंदाकडे नेणाऱ्या परिष्कृत नैतिक सुखांची प्रशंसा करण्याची क्षमता विकसित .करतो, ज्यामुळे कच्च्या सुखांकडे कल कमी होतो
* * *

तुमची भूमिका कितीही लहान असली तरी, जीवनाच्या रंगमंचावर आत्मे करत असलेल्या वैश्विक खेळाच्या यशात योगदान देण्याच्या दृष्टीने ती महान भूमिकांइतकीच .महत्त्वाची राहते
* * *

वैश्विक चेतना ही एक परिपूर्ण, अनंत चेतना आहे, जी सतत स्वतःचे नूतनीकरण करत असते आणि तिच्या सर्जनशीलतेमध्ये अक्षय असते, आणि तुमच्याद्वारे ती स्वतःचा एक अद्वितीय .पैलू व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते
* * *

जर तुम्ही एकदा तरी दैवी प्रेमाचा आस्वाद घेतला तर तुम्ही ते कधीही सोडणार नाही कारण संपूर्ण विश्वात .त्याच्यासारखे दुसरे काहीही नाही
* * *

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, इतके की ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत, तर ते - देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक .शक्ती देऊ शकतात
* * *

सर्व चांगल्या आणि वाईट कृती मेंदूच्या पेशींमध्ये राहतात आणि सद्गुणी किंवा दुष्ट सवयी किंवा विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून प्रकट होतात. मेंदूच्या पेशी त्या सवयींच्या शक्तीने चार्ज झाल्यामुळे अस्वस्थ सवयींनी ग्रस्त असलेली व्यक्ती इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकते जोपर्यंत त्यांच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि शांतीच्या सद्गुणी सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत. हे तेव्हा घडते जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलण्यासाठी कार्य करते, जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .सद्गुणी आणि सुंदर अशा सर्व गोष्टींनी भरल्या जातात
* * *

समज म्हणजे आतील डोळा, आत्म्याचे दृष्टी आणि हृदयाचे दुर्बिणी. हे मनाच्या शांती आणि विवेकाच्या शुद्धतेमधील .संतुलन आहे
* * *

दररोज आपण वेगवेगळे दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस शिकण्यासाठी एक नवीन धडा घेऊन येतो. एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून धडा शिकणे अपेक्षित आहे: त्याच्या अस्तित्वाचा स्रोत .आणि त्याच्या जीवनाचा पाया ओळखणे
भूतकाळातील दुःख विसरून जाण्यासाठी आपण काम करूया
आणि त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित न करण्याचा संकल्प करूया.

अढळ दृढनिश्चय आणि सक्रिय इच्छाशक्तीने , आपण आपले जीवन
नूतनीकरण करूया , आपले यश वाढवूया आणि स्वतःमध्ये चांगल्या
.सवयी आणि उदात्त गुण जोपासूया

देव माझी शक्ती आहे आणि मी इतर कोणत्याही शक्तीवर
.विश्वास ठेवत नाही

आयुष्यातील लढाई लढा आणि शेवटपर्यंत टिकून राहा ,
कधीही हार मानू नका , कधीही असे म्हणू नका की "मला मार्ग
सापडत नाही , म्हणून मी प्रयत्न करणे थांबवेन " चुका झाल्या
असतील तर मार्गदर्शन मागा , पण प्रयत्न करणे कधीही थांबवू
नका अडथळ्यांना तोंड देताना बरेच जण पराभव स्वीकारतात

अपयशी ठरलेल्यांनी यशस्वी लोकांशी संबंध ठेवावे ,
अपयशांशी नाही यशस्वी होण्याचा दृढनिश्चय करा ; जीवनात तेच
.तुमचे तत्वज्ञान असू द्या

दररोज आपण आपले शारीरिक सामर्थ्य बळकट केले पाहिजे ,
आपली मानसिक शक्ती वाढवली पाहिजे आणि ध्यान , सुदृढ विचार
आणि शरीर , मन आणि आत्म्याला एकत्रितपणे फायदेशीर ठरणारे
सकारात्मक , उत्पादक कार्य करून आपले खरे स्वरूप जाणून
.घेतले पाहिजे

जेव्हा तुम्हाला चांगली सवय लावायची असेल किंवा वाईट
सवय सोडायची असेल तेव्हा मेंदूच्या पेशींवर लक्ष
केंद्रित करा जिथे वेगवेगळ्या सवयींची यंत्रणा असते .
चांगली सवय लावण्यासाठी , प्रथम शांतपणे बसा आणि ध्यान करा ,
.दैवी मार्गदर्शन मिळवा

तुमच्या कपाळावर , तुमच्या भुवयांच्या मध्ये असलेल्या
इच्छाशक्ती केंद्रावर तुमचे मन केंद्रित करा आणि तुमच्या
मेंदूत तुम्हाला जी सवय रुजवायची आहे ती दृढपणे निश्चित
करा. जेव्हा तुम्हाला वाईट सवयी दूर करायच्या असतील ,
तेव्हा तुमचे लक्ष इच्छाशक्ती केंद्रावर देखील केंद्रित
करा आणि दृढपणे खात्री करा की त्या सवयी जिथे रुजल्या आहेत
.त्या सर्व खोबणी पुसल्या जात आहेत

एकाग्रता आणि इच्छाशक्तीच्या बळावर , तुम्ही जुन्या
.सवयींचे खोलवरचे दरी देखील पुसून टाकू शकता

तुमच्या मेंदूतून वाईट सवयी काढून टाकण्याची
इच्छाशक्ती तुमच्याकडे आहे याची स्वतःला वारंवार खात्री
द्या. या खात्रीसाठी सर्वोत्तम वेळ म्हणजे पहाटे जेव्हा
तुमची इच्छाशक्ती आणि लक्ष त्यांच्या शिखरावर असते.
स्वतःला खात्री देत राहा की तुम्ही सर्व आज्ञांपासून
मुक्त आहात आणि एके दिवशी तुम्हाला आढळेल की तुम्ही ज्या
सवयीतून मुक्त होऊ इच्छिता त्यापासून तुम्ही स्वतःला
खरोखर मुक्त केले आहे.

तुम्हाला जे काही भीती वाटते ते तुमच्या विचारांमधून
काढून टाका आणि ते देवावर सोपवा. देवावरील तुमचा विश्वास
मजबूत करा आणि तो तुम्हाला मदत करण्यास सक्षम आहे यावर
विश्वास ठेवा आणि हे जाणून घ्या की बरेच दुःख चिंता आणि
चिंतामुळे उद्भवते.

तुम्हाला ज्या गोष्टीची भीती वाटते ती अजून घडलेली
नसताना तुम्ही आताच का त्रास सहन करावा? आपल्या बहुतेक
त्रास भीतीमुळे होतात, जर आपण आपल्या जीवनातून भीती काढून
टाकली तर आपल्याला मोकळे वाटेल आणि उपचार त्वरित होतील.

दररोज रात्री, झोपायच्या आधी, स्वतःला खात्री द्या की
देव तुमच्यासोबत आहे, तुमचे रक्षण करतो आणि तुमचे रक्षण
करतो. त्याच्या संरक्षणात्मक प्रकाशाची कल्पना करा जो
तुमच्याभोवती सर्व बाजूंनी आहे, आणि तुम्हाला त्याचे
अद्भुत संरक्षण जाणवेल.

या वैश्विक नाटकात, सर्व वंशांचे मानव काळाच्या
रंगमंचावर जीवनाचे नाटक साकारतात.

आपण आपल्या तात्पुरत्या भूमिकांमध्ये जास्त व्यस्त न
होता किंवा त्यावर जास्त लक्ष केंद्रित न करता जीवनाचा
अर्थ समजून घेतला पाहिजे. जीवनाबद्दलची आपली समज अनेकदा
विकृत आणि चुकीची असते कारण आपण ते स्वार्थाच्या आणि
मर्यादित दृष्टिकोनातून पाहतो; जर आपण आत्म्याच्या
डोळ्यांनी पाहिले तर आपण गोष्टी पूर्णपणे वेगळ्या
दृष्टिकोनातून पाहू.

जेव्हा आपण ज्ञानाचे डोळे उघडतो तेव्हा आपल्याला
देवाचा सर्वव्यापी प्रकाश दिसतो आणि त्या प्रकाशात

आपल्याला आपला आध्यात्मिक स्वभाव दिसतो, जो विश्वाच्या सर्व कणांमध्ये आणि भागांमध्ये व्यापलेल्या वैश्विक .चेतनेच्या स्वरूपाचे प्रतिबिंब आहे
आध्यात्मिक सत्ये आपल्याभोवती असतात, आपल्या बंद डोळ्यांच्या दारावर ठोठावतात, आपल्याला अंधाराऐवजी प्रकाश पाहण्यास, अज्ञानाऐवजी शहाणपणाने वागण्यास, द्वेषापेक्षा प्रेमाने आपले हृदय भरण्यास आणि शांती स्थापित करण्यात आणि आपल्या जगात विपुलता आणि सुरक्षितता आणण्यात सहकार्य करण्यास उद्युक्त करतात. जेव्हा आपण हे करतो तेव्हा अज्ञान नाहीसे होईल, सांसारिक फरक नाहीसे होतील, आपल्याला विविधतेत एकता दिसेल आणि आपण दैवी .इच्छेशी अधिक सुसंगत होऊ
देवासोबतचे आपले नाते हे मालक आणि कर्मचाऱ्यासारखे
थंड किंवा प्रेमहीन नाही. आपण त्याची मुले आहोत आणि त्याची आपली काळजी सतत असते; तो नेहमीच आपले ऐकतो. आपण त्याच्या अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि त्याच्याशी असलेले आपले नाते जिवंत आणि चैतन्यशील आहे. त्याने आपल्याला प्रेम, समज, अंतर्दृष्टी, सद्भावना आणि आध्यात्मिक शक्तीची अक्षय संपत्ती दिली आहे, परंतु आपल्यापैकी बहुतेकांनी ही संपत्ती कोणत्याही गोष्टीवर वाया घालवली .नाही
देवाची इच्छा आहे की आपण सुरक्षितता, शांती आणि मैत्रीपूर्ण सहकार्याने जगावे, जसे एका उदात्त आणि प्रेमळ कुटुंबातील सदस्यांना शोभते, परंतु लोभ आणि स्वार्थी गणनेने लोकांच्या आत्म्यात मूळ धरले आहे आणि कुटुंबात फूट .पाडली आहे
देव आपल्याला मालक बनवू इच्छितो, पण आपण गुलाम
बनण्याचे निवडले आहे. मानवजात आपल्या स्वर्गीय घरापासून खूप दूर गेली आहे आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा आणि देव आपल्या जवळचा वाटण्याचा अंतर्गत स्वर्ग गमावला आहे, आणि वैयक्तिक प्रयत्नांशिवाय ते स्वर्ग परत मिळवू शकणार नाही. देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे, .परंतु हे सत्य आपल्या मनातून गेले आहे
आपले नशीब कष्ट आहे आणि आपले भाग्य विनाश आहे या
भ्रमाला आपण शरण गेलो आहोत, आणि पडद्यामागील तेजस्वी सत्य

पाहण्यासाठी आपण ज्ञानाच्या खंजीराने भ्रमाचा पडदा फाडला .पाहिजे
माझ्या आयुष्याच्या या दीर्घ वर्षात देवाने मला आनंद दिला आहे, लोकांना माझ्या चेहऱ्यावर समाधानाचे हास्य दिसो किंवा न दिसो, दैवी आनंद नेहमीच माझ्यासोबत असतो आणि मला कधीही सोडत नाही. आनंदाची मोठी नदी माझ्या चेतनेच्या वाळूखाली सतत वाहते आणि माझ्या जीवनातील बागांना पाणी .देणाऱ्या आशीर्वादित झऱ्यांप्रमाणे फुटते
जीवनातील अचानक येणाऱ्या उलथापालथी माझ्या शांतीला
भंग करू शकत नाहीत, किंवा मृत्यूचे भूत मला मिळणारा .आध्यात्मिक आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही
ती अवस्था कायमस्वरूपी आणि अपरिवर्तनीय बनवणे कठीण
होते, परंतु मी आता ज्या आत्म्याचा आनंद घेतो आणि इतरांसोबत सामायिक करतो त्याची फळे मी त्यात केलेल्या .सर्व प्रयत्नांना सार्थक होती
मी विचार करतो आणि दैवी आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली कार्य करतो. पैसा हे माझ्या आयुष्यातील ध्येय कधीच नव्हते, तर मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे हे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी चांगुलपणाचे अनेक दरवाजे उघडले आहेत जेणेकरून मी स्वतःला टिकवून ठेवू शकेन आणि माझे ध्येय पूर्ण करू शकेन आणि जेव्हा जेव्हा मला मदतीची .आवश्यकता असते तेव्हा देव ती त्वरित प्रदान करतो
माझी एकमेव इच्छा तुमची सेवा करणे आहे आणि म्हणूनच मी .येथे आहे
तुमच्या आयुष्यातही देवाची शक्ती कार्यरत आहे. तुमचा विश्वास दृढ झाल्यावर आणि तुम्हाला हे समजल्यावर तुम्ही स्वतः हे सत्य अनुभवाल की खरी संपत्ती भौतिक यशातून नाही .तर सर्वशक्तिमान देवाकडून येते
तुम्ही देवासोबत घालवलेला प्रत्येक क्षण तुमच्या परम फायद्यासाठी असेल आणि प्रेमाने आणि देवाला संतुष्ट करण्यासाठी तुम्ही जे काही साध्य करता ते तुमच्यासाठी .अनंतकाळच्या नोंदीत लिहिले जाईल
तुमच्या खोल विचारांच्या एकांतात रमून जा आणि .शांततेच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीचा आनंद घ्या

जर आपण चांगली कृत्ये पेरली तर आपल्याला आनंद आणि आशीर्वाद मिळतील आणि जर आपण वाईट कृत्ये पेरली तर आपल्याला विविध प्रकारचे आणि प्रमाणात संकटे आणि समस्या .येतील
प्रत्येक चांगले काम हे एका कुऱ्हाडीसारखे असते ज्याच्या सहाय्याने आपण चेतनेच्या मातीत खोदून दैवी .आनंदाचा झरा शोधतो
आत्मनिरीक्षण आणि अन्वेषणाच्या समुद्रात डुबकी मारायला शिका, मग ते चांगल्या पुस्तकांशी, श्रद्धांशी, समस्यांशी, तत्वज्ञानाशी किंवा आंतरिक आनंदाशी संबंधित असोत, सामान्य [चिंतनशील] एकांत ही खऱ्या आनंदाची किंमत .आहे हे ओळखून
जरी जीवन अप्रत्याशित, लहरी आणि रहस्यमय वाटत असले
तरी, शंका आणि सर्व प्रकारच्या समस्या आणि उलथापालथींनी भरलेले असले तरी, आपण देवाच्या सतत संरक्षणाखाली राहतो. आपण गोष्टींना अतिरेक करू नये किंवा घटनांना तोंड देताना आपला संयम गमावू नये, कारण जर आपण घाबरून आपल्यावर मात करू दिली तर आपण वाईटाला शक्ती देतो आणि त्याची मुळे खोलवर रुजतो, जी भीती आणि चिंतेच्या मातीत वाढतात आणि भरभराटीला .येतात
दररोज रात्री स्वतःला विचारा: तुम्ही देवासोबत किती
वेळ घालवला आहे, तुम्ही किती विचार केला आहे, तुम्ही किती साध्य केले आहे, तुम्ही इतरांसाठी किती केले आहे आणि ?तुम्ही तुमच्या इच्छांवर किती नियंत्रण ठेवले आहे जीवनातील परीक्षांमध्ये आपण कायमस्वरूपी आनंद आणि
शांती मिळवण्याची अपेक्षा करू नये; उलट, आपण ते स्वतःमध्ये शोधले पाहिजेत आणि शोधले पाहिजेत. मग, आपण जे काही अनुभव घेतो, आपण त्यांना त्याच प्रकारे सामोरे जाऊ ज्या प्रकारे आपण चित्रपटात दुसऱ्याचे अनुभव पाहतो, मग ते आनंददायी .असोत किंवा वेदनादायक असोत
जर एखादी व्यक्ती आपल्या मनाला तसे करू देते तर ती त्यांचे सर्व अनुभव वेदनादायक, दुःखद परीक्षांमध्ये बदलू शकते. ते चांगले आरोग्य उपभोगतात पण त्याचे मूल्य समजून घेत नाहीत. परंतु जर ते आजारी पडले तर ते स्वतःला नम्र करतील आणि कल्याणाच्या आशीर्वादाची कदर करतील. आपण देवाची

कृपा स्वीकारली पाहिजे आणि त्याने आपल्याला दिलेल्या आशीर्वादांबद्दल त्याचे आभार मानले पाहिजेत. प्रतिकूल परिस्थितीची वाट न पाहता, आपण कृतज्ञ होऊ आणि त्याच्या .कृपेची कदर करू
जीवन हे चिंतन आणि कृतीचे मिश्रण असले पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती मानसिक संतुलन गमावते तेव्हा ती चिंता, दुःखाचे ढग आणि वेदनेच्या तीव्रतेला बळी पडते आणि जर त्यांनी आरोग्य, समृद्धी आणि ज्ञानाच्या नियमांचे उल्लंघन करण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांना आजार, गरिबी .आणि अज्ञानाचा त्रास अपरिहार्यपणे सहन करावा लागतो
आपण आपले हेतू शुद्ध ठेवले पाहिजेत, आपले हेतू स्वच्छ ठेवले पाहिजेत आणि अशा प्रकारे वागले पाहिजे ज्यामुळे आपल्याला मनःशांती मिळेल आणि जीवनातील परिस्थितींना आपली .शांती भंग करू देऊ नये आणि आपला आनंद नष्ट करू देऊ नये

दुःखी हृदये आणि तुटलेले विचार मला आकर्षित करतात, ते कितीही दूर असले तरी
तुमच्या प्रेमाच्या तेजस्वी राज्याच्या सीमा
विस्तारा आणि हळूहळू तुमचे कुटुंब, तुमचे शेजारी, तुमचा समुदाय, तुमचा देश आणि सर्व जागरूक देश आणि प्राणी यांचा .समावेश करा

आपण आपली बुद्धी देखील बळकट केली पाहिजे आणि वर्षानुवर्षे आणि पिढ्यांपासून वारशाने मिळालेल्या बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणाच्या ओझ्याला नाकारले पाहिजे. या अशुद्धींना नवीन संकल्प आणि उत्पादक कृतीच्या आगीत जाळून टाकले पाहिजे. या रचनात्मक दृष्टिकोनाने, खरोखर वचनबद्ध व्यक्ती मुक्ती आणि स्वातंत्र्याच्या .क्षितिजावर पोहोचू शकते
तुमच्यातील असीम शक्तीला सक्रिय करा जेणेकरून तुम्ही जीवनाच्या रंगमंचावर तुमची प्रतिष्ठित भूमिका बजावू .शकाल
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशिवाय संपत्ती, पैसा, प्रसिद्धी किंवा इतर कशाचीही पूजा करू लागते तेव्हा दुःख त्यांचे भाग्य बनते जे लोक आपले सर्व लक्ष या गोष्टींवर

केंद्रित करतात ते प्रत्यक्षात त्यांची पूजा करतात आणि म्हणूनच ते देवाच्या जवळ येत नाहीत तर त्याच्यापासून दूर जातात परंतु जे देवाचे चिंतन करतात, त्याचे चिंतन करतात आणि त्यांच्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधतात ते त्याच्या जवळ येतात आणि त्याच्याशी त्यांच्या मूक .संवादात आंतरिक आनंद अनुभवतात
मानवी स्वप्ने आणि शाश्वत आनंदाची आशा पूर्ण करण्यास देवच सक्षम आहे. म्हणून, हृदयात देवाचे स्थान कोणत्याही .गोष्टीला घेऊ देऊ नये
साधकाला देवाचे स्मरण करण्यास आणि त्याच्या जवळ
जाण्यास मदत करणारी पवित्र चिन्हे आहेत. तथापि, जर एखाद्या व्यक्तीने या प्रतीकांची पूजा करण्यास सुरुवात केली तर त्यांचे नुकसान त्यांच्या फायद्यापेक्षा जास्त होईल. उपासना फक्त देवाकडेच केंद्रित केली पाहिजे, कारण इतर .काहीही उपासनेला पात्र नाही
धार्मिक उपासनेचे स्वरूप काहीही असो, जोपर्यंत उपासक आध्यात्मिक जाणीव आणि तळमळ ठेवून ती देवाला स्वीकार्य असते. तथापि, बरेच लोक उपासनेचे सार समजून घेत नाहीत आणि त्यांचे विचार आणि हृदय देवापासून विधींकडे वळवले जातात, .त्यामुळे त्यांच्या उपासनेचा फारसा फायदा होत नाही
खरे भक्त त्यांची जाणीव कोणत्याही प्रतिमा किंवा रूपापुरती मर्यादित ठेवू देत नाहीत, तर ते सर्व प्रतिमा आणि रूपांमागील दैवी आत्म्यावर खोलवर प्रेम करतात आणि .पूर्ण लक्ष केंद्रित करतात
देव परिपूर्ण आणि अनंत आहे, आणि कोणतीही प्रतिमा
.किंवा पुतळा त्याला सामावून घेऊ शकत नाही
असे म्हणता येईल की देव त्याच्यावर मनापासून प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्याशी सुसंगत असलेल्या प्रत्येकामध्ये स्वतःला प्रकट करतो, कारण तो सर्वत्र उपस्थित आहे आणि म्हणूनच तो प्रत्येकामध्ये उपस्थित आहे. तथापि, प्रत्येकाकडे दैवी उपस्थिती प्रकट करण्याची क्षमता नसते. सूर्य कोळसा आणि हिरा दोन्हीवर समान रीतीने चमकतो, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश स्वीकारतो आणि .प्रतिबिंबित करतो, तर कोळसा करू शकत नाही

त्याचप्रमाणे, सर्व लोक देवाच्या प्रकाशात बुडलेले आहेत, परंतु फक्त काही लोकच तो प्रकाश प्राप्त करू शकतात आणि त्यांच्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये तो प्रतिबिंबित करू शकतात. असे करण्यासाठी, त्यांनी ध्यानाद्वारे आणि दैवी शिकवणी आणि आज्ञांचे पालन करून .स्वतःला शुद्ध केले पाहिजे
जेव्हा आपण देवाचे नाव उच्चारतो तेव्हा आपण काय म्हणत आहोत याची आपल्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे जाणीव असली पाहिजे जर तुम्ही प्रार्थनेदरम्यान लोकांच्या विचारांमध्ये डोकावले तर तुम्हाला आढळेल की बहुतेक लोक देवाशिवाय इतर सर्व गोष्टींचा विचार करत आहेत, जरी ते त्याचे नाव उच्चारत असले तरी! अशी प्रार्थना निष्फळ आणि .निरर्थक आहे
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण आपले संपूर्ण
मन देवावर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, केवळ त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारण्याऐवजी आणि आपले विचार भटकू देण्याऐवजी. माझ्या एका काकू प्रार्थना मणींवर प्रार्थना करायच्या, ज्या क्वचितच तिच्या हाताबाहेर जात असत. पण तिने एके दिवशी मला कबूल केले की चाळीस वर्षे ही प्रार्थना सवय लावूनही देवाने तिच्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले नाही यात आश्चर्य नाही! तिच्या "प्रार्थना" ही एक .चिंताग्रस्त सवय होती
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण देवाशिवाय इतर कशाचाही विचार करू नये. आपण आपल्या उपासनेत प्रामाणिक राहण्याचा आणि आपल्या विनवणीत समर्पित राहण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. प्रार्थना मणी वापरणे आणि सतत देवाचे नाव घेणे हे पूर्णपणे स्वीकार्य आहे जेव्हा ही प्रथा हृदयातून येते आणि प्रामाणिकपणा आणि एकाग्र मनाने समर्थित असते. .तथापि, ही प्रथा कालांतराने स्वयंचलित होऊ शकते
आपण आपल्या हृदयात देवाचे नाव उत्कटतेने आणि दैवी प्रेमाने उच्चारले पाहिजे; हीच देवाच्या हृदयाला स्पर्श करणारी खरी उपासना आहे. थंडपणाने आणि भटकंतीने देवाचे नाव उच्चारणे म्हणजे निंदा आणि अनादर आहे. जेव्हा एखादी व्यक्ती प्रार्थना करते तेव्हा त्याचे हृदय आणि मन .देवाच्या प्रेमाने भरलेले असले पाहिजे

हे प्रभू, तू तो दिव्य उत्तर तारा आहेस ज्याच्या सहाय्याने माझे भटकंती विचार परीक्षा आणि संकटांच्या .अशांत समुद्रात मार्गदर्शन करतात
उच्च योगिक व्यायामाद्वारे मन एकाग्र करण्याचा सराव केल्याने वैभव आणि वैभवाचा सर्वोच्च स्रोत असलेल्या देवाच्या जवळ जाण्यास मदत होते, जसे की ते देवाबद्दल विचार .करण्यास आणि त्याच्याशी संवाद साधण्यास मदत करते आठवड्यातून एक दिवस आध्यात्मिक विश्रांतीसाठी (शक्य असल्यास) देवाचे चिंतन करण्यासाठी आणि शांती, शांती आणि आंतरिक शांती अनुभवण्यासाठी समर्पित करणे आवश्यक आहे. अशा प्रकारे घालवलेला वेळ आठवड्याच्या उर्वरित काळात .येणाऱ्या त्रास आणि चिंतांसाठी एक आरामदायी मलम असेल प्रत्येकाने आठवड्यातून एक दिवस एकांतवासात किंवा "आध्यात्मिक विश्रांती" मध्ये घालवणे आवश्यक आहे जेणेकरून त्यांचे भावनिक जखमा आणि वेदना बरे होतील. जेव्हा तो दिवस शांती, आनंद आणि समाधानाचा होईल, तेव्हा .तुम्ही आठवड्यामागून आठवडे त्याची आतुरतेने वाट पहाल एकांत ही महानतेची किंमत आहे. या आध्यात्मिक
आश्रयातून तुमच्या मनाला, शरीराला आणि आत्म्याला मिळणारे अद्भुत परिणाम पाहून तुम्ही थक्क व्हाल. तुमच्या आत्म्याशी आणि देवाशी असलेले नाते जर तुम्हाला खऱ्या आनंदाची आकांक्षा असेल, तर तुम्ही सकाळी लवकर उठल्यानंतर आणि रात्री झोपण्यापूर्वी स्वतःला दैवी शांतीच्या .महासागरात बुडवून टाकले पाहिजे
भारतातील ऋषीमुनी फक्त एक दिवस एकांतवासाचा सल्ला
देत नाहीत, तर दररोज चार विशिष्ट वेळी शांत ध्यान करण्याची गरज यावर भर देतात. पहाटे उठण्यापूर्वी आणि कोणालाही पाहण्यापूर्वी, शांतता आणि शांततेचा अनुभव घ्यावा. दुपारी, जेवणापूर्वी मन शांत करावे आणि रात्रीच्या जेवणापूर्वी पुन्हा एकदा शांततेचा आनंद घ्यावा. शेवटी, रात्री झोपण्यापूर्वी, पुन्हा एकदा शांततेच्या स्थितीत .प्रवेश करावा
जे लोक एकांतात आणि या चारही दैनंदिन काळात शांतता पाळतात त्यांना देवाशी एकरूपता अनुभवता येते ज्यांना हे सर्व काळ पाळता येत नाहीत त्यांनी किमान सकाळ आणि

संध्याकाळचे तास यासाठी समर्पित करावेत असे केल्याने त्यांचे जीवन चांगले बदलेल आणि त्यांना खरा आनंद मिळेल; .अनुभव हा सर्वोत्तम पुरावा आहे
जर तुम्ही तुमच्या बँक खात्यात पुरेसे पैसे जमा न
करता चेक लिहित राहिलात आणि त्यावर स्वाक्षरी करत राहिलात तर तुमचे पैसे संपतील. तुमच्या आयुष्यालाही हेच लागू होते. तुमच्या आयुष्यातील खात्यात नियमित शांती जमा न केल्यास, तुमची ऊर्जा कमी होईल, तुमची शांती नाहीशी होईल आणि तुमचा आनंद नाहीसा होईल. थोडक्यात, तुम्हाला अखेर भावनिक, मानसिक, शारीरिक आणि आध्यात्मिक दिवाळखोरीचा सामना करावा लागेल परंतु देवावर दररोज खोलवर ध्यान केल्याने तुमचे .भावनिक खाते पुन्हा भरून निघेल
श ्रद्धाळू साधक दररोज ध्यान करतो, त ्याच्या हृदयातील
प ्रेम आणि तळमळीने देवाशी संवाद साधतो, त ्याला स्वतःला प ्रकट करण्याची विनंती करतो. ज र तुम्ही देवाचे प्रेमी असाल आणि त्याच्या उपस्थितीचा अनुभव घेण्याची इच्छा
ब ाळगत असाल, त र तुम्ही तुमचे मन आणि शरीर त्याच्या शांतीत ब ुडवले पाहिजे, आ णि जीवन तुमच्यावर हास्य करेल आणि तुमचे .व ्यवहार अनेक प्रकारे सुधारतील
शांत व्यक्ती क्वचितच चूक करते आणि जिथे हजारो लोक .अपयशी ठरतात तिथे तो यशस्वी होतो
जे देवाबद्दल विचार करत नाहीत किंवा त्याची काळजी करत नाहीत ते नैराश्यग्रस्त आणि दुःखी होतात. ते चिडचिडे .होतात आणि चालण्याचे यंत्र बनतात
जोपर्यंत तुम्ही आध्यात्मिक प्रयत्न कराल आणि
तुमच्या हृदयात देवाला प्रथम स्थान द्याल, तोपर्यंत शांतीच्या आकाशात ज्ञान आणि शांतीचा सूर्य उगवेल आणि तुमच्या अस्तित्वाला त्याच्या उपचारात्मक किरणांनी .न्हाऊन टाकेल
एकच चंद्र सर्व ताऱ्यांपेक्षा जास्त तेजस्वी चमकतो. लहान दिसणारा सूर्य स्वतःपेक्षा लाखो पट मोठ्या क्षेत्रातून अंधार दूर करतो. त्याचप्रमाणे, एक चांगला माणूस, केवळ जगात राहून, अशी कंपने उत्सर्जित करतो जी वाईट लोकांद्वारे उत्सर्जित होणाऱ्या अनेक कंपनेंना प्रतिकार .करते आणि निष्क्रिय करते

चिंतनाचा दिवस हा मानसिक आणि शारीरिक विश्रांतीचा
आणि आंतरिक शांतीच्या जोपासनेचा दिवस असावा . ज्ञान आणि
.शांती देणारी कोणतीही क्रिया त्या दिवशी धन्य असते

पालकांचा आदर करण्याबद्दल , पवित्र ग्रंथांनी
त्यांच्याशी चांगले वागण्याची शिफारस केली आहे : "तुमच्या
."वडिलांचा आणि आईचा आदर करा " आणि "पालकांशी दयाळूपणे वागा
मानवी पालकांना देवाचे प्रतिनिधी म्हणून सन्मानित
केले पाहिजे , ज्याने त्यांना मानवजात निर्माण करण्याची
देणगी दिली आहे . आई ही देवाच्या शुद्ध प्रेमाचे मूर्त
स्वरूप आहे , कारण एक प्रेमळ आई जिथे कोणीही क्षमा करणार
नाही तिथे क्षमा करते . वडील हे देवाच्या ज्ञानाचे
.प्रकटीकरण आणि त्याच्या मुलांचे रक्षक आहेत
देवाशिवाय एखाद्याने आपल्या वडिलांवर आणि आईवर प्रेम
करू नये , तर त्याच्या संरक्षणात्मक आणि ज्ञानी प्रेमाची
अभिव्यक्ती म्हणून . सर्वोच्च दैवी आत्मा मुलाला मदत
करण्यासाठी वडील आणि आई दोघेही बनतो ; म्हणून , पालकांमध्ये
.त्याचा आदर केला पाहिजे

धर्मग्रंथ आपल्याला खून करण्यासाठी खून
करण्याविरुद्ध सल्ला देतात , कारण नंतर माणूस खुनी बनतो .
तीव्र भावनेच्या क्षणी एखाद्या व्यक्तीने दुसऱ्याचा जीव
घेऊ नये . तथापि , जर प्रियजनांना धोका निर्माण झाला तर
देवाने त्यांच्यावर सोपवलेल्यांचे रक्षण करण्यासाठी
एखाद्याने लढले पाहिजे , कारण आपल्या कुटुंबाचे आणि देशाचे
.रक्षण करणे हे एक पवित्र कर्तव्य आहे

व्यभिचाराच्या बंदीबाबत , लैंगिक संबंधाचा आदर्श
उद्देश देवाच्या प्रतिमेत निर्माण केलेल्या मुलांची
उत्पत्ती आणि एकमेकांमध्ये देव पाहणाऱ्या जोडीदारांना
जाणवणाऱ्या शुद्ध प्रेमाची अभिव्यक्ती असावा . जे लोक केवळ
शारीरिक पातळीवर जगतात , खऱ्या प्रेमाची किंवा लैंगिक
इच्छा निर्माण केलेल्या उच्च उद्देशाची पर्वा न करता , या
आज्ञेनुसार व्यभिचार करतात . या प्रकरणात , ते त्यांच्या
लैंगिक इच्छा पूर्ण करणाऱ्या प्राण्यांपेक्षा वेगळे
.नाहीत आणि नंतर त्यांच्या मार्गावर जातात
विवाहित जीवनात खरे परस्पर प्रेम निर्माण करण्यासाठी
आणि व्यक्त करण्यासाठी देवाने पुरुष आणि स्त्रियांमध्ये

ही सर्जनशील प्रेरणा निर्माण केली आहे आणि तिचा गैरवापर केला जाऊ नये, तर तो एका पवित्र क्रियाकलाप आणि ज्ञानात .रूपांतरित केला पाहिजे
जर तुम्ही तुमच्या अस्तित्वातील लैंगिक शक्ती
नियंत्रित आणि वितरित करू शकलात, तर तुम्ही लेखन, चित्रकला किंवा इतर असंख्य मार्गांनी सुप्त प्रतिभा प्रकट .करण्यासाठी उत्तम मानसिक क्षमता विकसित करू शकाल
आणि जेव्हा तुम्ही शेवटी सर्जनशील क्रियाकलाप
नियंत्रित करू शकाल आणि आध्यात्मिकरित्या रूपांतरित करू शकाल, तेव्हा तुम्हाला खूप शांती, खूप प्रेम आणि वाढता .आध्यात्मिक आनंद अनुभवायला मिळेल
ज्या संत आणि आध्यात्मिक नेत्यांनी त्यांच्या लैंगिक क्रियेत आध्यात्मिक परिवर्तन घडवून आणले आहे ते जगात आणि सत्याच्या गूढ शोधात आश्चर्यकारक आणि आश्चर्यकारक .पराक्रम करण्यास सक्षम असलेले दिग्गज आहेत
अशाप्रकारे, लैंगिक इच्छेचा सर्वोच्च वापर म्हणजे
तिची शक्ती वाढवणे, म्हणजेच, ज्ञान, उदात्त आदर्श आणि आध्यात्मिक तत्त्वे प्रकट करण्यासाठी तिची ऊर्जा उच्च उद्देशाकडे वळवणे. लैंगिक विचारांमधून आनंद मिळवू नये किंवा निषिद्ध गोष्टींची इच्छा करू नये. जेव्हा या प्रकारचे आत्म-नियंत्रण साध्य होते, तेव्हा लैंगिक संभोग आणि त्याच्या उच्च उद्देशाबद्दल एखाद्याचा दृष्टिकोन .चांगला असेल
लैंगिक बाबींचे गुलाम होणे म्हणजे आरोग्य, आत्म-नियंत्रण आणि बौद्धिक शांती गमावणे, आणि थोडक्यात, एखाद्या व्यक्तीला आवश्यक असलेले आनंदाचे सर्व घटक .गमावणे
पवित्र ग्रंथ आपल्याला चोरी करू नका असे आवाहन करतात
जर हजार लोकांच्या गटाने एकमेकांकडून चोरी केली तर प्रत्येकाचे ९९९ शत्रू असतील. म्हणून, एखाद्याने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांच्या कोणत्याही भौतिक किंवा आध्यात्मिक संपत्तीवर बळकावू नये. जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला ज्याची गरज आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी

व्यक्ती इतरांचा हेवा करायला लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते. दुर्भावनापूर्ण इच्छांची बीजे मनातून उपटून टाकली पाहिजेत. आध्यात्मिक परोपकार हाच मार्ग आहे. मग, एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि त्यांना माहित नसलेल्या स्त्रोतांमधून आशीर्वाद त्यांच्याकडे येतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि स्वार्थी लोकांसाठी, ते भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आपले आयुष्य घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे असलेल्या गोष्टींवर असतात, जरी .त्यांचे स्वतःचे तिजोरी सोन्याने भरलेले असले तरीही जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, .तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही
आध्यात्मिक सहकार्यातूनच आनंद मिळतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या गरजा स्वतःच्या असल्यासारखे समजते आणि स्वतःसाठी जसे काम करते तसे इतरांसाठी काम करते तेव्हा .आनंद मिळतो
दुसरी महत्त्वाची आज्ञा म्हणजे खोटी साक्ष देणे टाळा सत्याचा विपर्यास करून एखाद्याला इजा करणे हा सामाजिक सौहार्द बिघडवण्याचा आणखी एक मार्ग आहे जर एखाद्याला चांगले वागवायचे असेल तर त्याने इतरांशी त्यानुसार वागले पाहिजे सत्य नेहमीच सांगितले पाहिजे, परंतु सत्य सांगणे आणि फक्त तथ्ये सांगणे यात फरक केला पाहिजे एखाद्याला लंगडा किंवा आंधळा म्हणून संबोधणे हे दुखावणारे आणि हानिकारक आहे; एखाद्याने इतरांच्या भावना लक्षात ठेवल्या पाहिजेत आणि त्यांना लाजवू नयेत त्याचप्रमाणे, एखाद्या उदात्त हेतूशिवाय एखाद्याचा विश्वासघात करणारे सत्य उघड करणे देखील चुकीचे आहे. दुसरीकडे, सत्य सांगणे टाळण्यासाठी खोटे बोलू नये; उलट, इतरांना लाजवू नये किंवा नुकसान करू नये म्हणून काही विशिष्ट परिस्थितीत गप्प राहू .शकतो
मत्सरापासून सावध राहिले पाहिजे, हा एक विनाशकारी
आजार आहे जो आत्म्याच्या शांतीला कुरतडतो. जितका जास्त इतरांच्या मालकीचा लोभ धरतो तितकेच त्याचे दुःख आणि दुःख वाढते. मत्सरी व्यक्ती एक त्रासदायक जीवन जगते, कधीही शांततेची चव जाणून घेत नाही. स्वतःचा आदर करणे, स्वतःवर

अवलंबून राहणे आणि आंतरिक आध्यात्मिक समृद्धी शोधणे .त्यांच्यासाठी खूप चांगले आहे
एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि आंतरिक मूल्य हे त्याला हवे असलेल्या किंवा हवे असलेल्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा खूप मोठे असते. देव प्रत्येक मानवामध्ये अशा प्रकारे प्रकट होतो जो इतर कोणत्याही मानवामध्ये प्रकट होत नाही. त्यांचा चेहरा इतर कोणासारखा नाही आणि त्यांचा आत्मा इतर कोणासारखा नाही, कारण त्यांच्यामध्ये सर्व सृष्टीतील सर्वात मोठा खजिना आहे - आणि तो सर्वात मोठा .खजिना देव आहे
आपल्याला आपले जीवन चांगल्या कर्मांनी चमकावे आणि भरभराटीला यावे, आनंद आणि आनंदाने सुगंधित व्हावे आणि जे आपले कौतुक करतात त्यांच्या आठवणीत कायमचे जगावे अशी आपली .इच्छा आहे

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा विश्वास योग्य असतो आणि तो त्यानुसार वागतो, तेव्हा तो अशा लोकांपेक्षा अधिक आनंदी असतो ज्यांच्यामध्ये विश्वासाचा अभाव असतो आणि जीवनाच्या .लढाईत त्यांचे कर्तव्य पार पाडत नाहीत
आनंद जिथे असतो तिथे दृढ विश्वास आणि नीतिमान कृती (उदात्त हेतू आणि चांगल्या हेतूंनी समर्थित) नेहमीच असतात आणि जिथे आनंद नसतो तिथे तो हरवून जातो. यावरून, आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की आनंदासाठी त्या दोन आवश्यक अटी आहेत, ज्या त्यांच्याशिवाय मिळू शकत नाहीत. ज्यांना आनंद हवा आहे त्यांच्याकडे फक्त हे दोन मूलभूत घटक असणे आवश्यक .आहे, जे त्याचे कोनशिला आणि आधारस्तंभ आहेत
मानव विश्वातील अनंत घटकांवर इच्छेनुसार नियंत्रण
करू शकत नाही, बदलू शकत नाही किंवा पुसून टाकू शकत नाही. हे घटक मानवी जीवनाच्या रचनेशी गुंतागुंतीचेपणे गुंतलेले आहेत आणि मानव त्यांच्यापासून अलिप्त राहून कार्य करू शकत नाही. तथापि, मानव या घटकांशी जुळवून घेण्यासाठी आणि त्यांच्याकडून होणारे नुकसान टाळण्यासाठी त्यांच्या .मनावर नियंत्रण ठेवू शकतो
आपले पूर्वज आपल्यापेक्षा जास्त आनंदी होते कारण त्यांच्याकडे आताच्यापेक्षा जास्त सांसारिक वस्तू आणि

सुखे होती, किंवा त्यांना जीवनातील समस्यांचा सामना करावा लागत नव्हता, तर त्यांच्याकडे मानसिक संतुलन होते ज्यामुळे त्यांना आराम, शांती, समाधान आणि थोडक्यात आनंद .मिळाला

ते त्यांच्या आनंदासाठी बाह्य परिस्थितीवर अवलंबून नव्हते, किंवा बाह्य परिस्थितींना बळी पडले नाहीत ज्यामुळे ते त्यांच्यापासून वंचित राहतील. त्यांच्या आराम, शांती, आनंद आणि समाधानाच्या भावना नैसर्गिक, सामान्य, निरोगी आणि चिरस्थायी होत्या. जर आपल्याला आनंद मिळवायचा असेल तर आपणही या भावना जोपासल्या पाहिजेत आणि ?आपल्यापैकी कोणाला नाही

नशीब हे भूतकाळातील स्वातंत्र्याच्या किंवा
निवडीच्या स्वातंत्र्याच्या वापराचे परिणाम आहे. आपल्या भूतकाळातील स्वातंत्र्याच्या पद्धतींद्वारे, आपण स्वतःवर नशीब आणि नशीब आणले आहे आणि आणत राहतो. तथापि, आपण भूतकाळाने बांधलेले नाही आणि आपल्या कृतींच्या परिणामांनी आपण कायमचे विवश नाही. आपण जे पेरले आहे ते आपण रद्द करू शकतो आणि आपण जे लिहिले आहे ते पुसून टाकू शकतो जर आपल्याला आपला मार्ग सुधारायचा असेल आणि आपल्या कापणीची गुणवत्ता सुधारायची असेल तर आपण जे पेरले आहे ते रद्द करू .शकतो आणि आपण जे लिहिले आहे ते पुसून टाकू शकतो
जर आपण दुःखद परिणामांसह कर्मांचे बीज नष्ट केले आणि त्यांच्या जागी आत्म्याच्या स्वभावाला अनुकूल असलेले बीज लावले, तर आत्म्याच्या मातीत पेरलेल्या त्या चांगल्या बीजांमधून आपल्याला नक्कीच आनंदाची फळे मिळतील. जर आपल्याला अधिक आनंद मिळवायचा असेल किंवा दुःख आणि वेदना कमी करायच्या असतील तर आपण आता, आता नाही तर उद्या .इच्छास्वातंत्र्याचा वापर केला पाहिजे
म्हणूनच, आनंदाच्या अटी मानवाच्या आतच असतात, आणि
त्याला फक्त त्या समीकरणाशी गांभीर्याने वागायचे असते जे चुकत नाही, आणि जर त्याने सर्वोत्तम मूल्यांकन केले आणि ते .हाताळले तर निकाल त्याच्या बाजूने येतील

हे प्रभू, माझे अस्तित्व तुझ्या चैतन्याने, माझे हृदय तुझ्या सांत्वनदायक आणि करुणामय उपस्थितीने, माझे मन तुझ्या ज्ञानाने आणि माझा आत्मा तुझ्या दिव्य जाणीवेने .भरलेला असू दे
तुमच्या हृदयाच्या मातीत प्रेमाचे बीज उगवा, त्या बीजांना वैश्विक प्रेम आणि वैश्विक करुणेच्या पाण्याने .पाणी घाला
मनाची शक्ती अमर्याद आहे आणि त्यानुसार, जर तुम्ही कोणत्याही विषयाबद्दल खोलवर विचार केला तर तुम्हाला त्या .विषयाशी संबंधित कोणत्याही प्रश्नाचे उत्तर मिळेल
जर एखाद्या व्यक्तीने आपले सर्व काम आणि क्रियाकलाप इतरांच्या सेवेसाठी समर्पित केले आणि समाधानी मानसिकतेने ते पूर्ण केले तर तो खरोखरच विचार आणि कृतज्ञतेस पात्र .आहे
आपण एकतर्फी नसावे, त्याऐवजी, आपण आपल्या क्रियाकलापांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे आणि प्रत्येकाच्या महत्त्वानुसार आपले काम आणि कर्तव्ये .यांना प्राधान्य दिले पाहिजे
कर्तव्य म्हणजे अशी कृती जी व्यक्ती आनंदाने करते,
भौतिक लाभासाठी नाही, आणि आध्यात्मिक आणि नैतिक कर्तव्य .जीवनात प्रथम आले पाहिजे
प्रत्येक मानवामध्ये अप्रयुक्त क्षमता असते त्यांच्याकडे सर्व आवश्यक शक्ती असतात मन स्वतःच एक सर्वोच्च शक्ती आहे आणि ते जुन्या आणि प्रतिबंधात्मक सवयी .आणि संकल्पनांपासून मुक्त असले पाहिजे
मानवी जीवनावर ग्रह आणि ताऱ्यांचा प्रभाव ग्रह आणि मानवी शरीरांमधील आकर्षण आणि प्रतिकर्षणाच्या मध्यस्थ .शक्तींमुळे होतो
वाईट विचार माणसाला अशा हानिकारक वातावरणात घेऊन
जातात जिथे तो त्याच्या इच्छेनुसार स्वतःला व्यक्त करू शकतो. तथापि, एखादी व्यक्ती इच्छाशक्तीद्वारे आपले विचार आणि जाणीव बदलू शकते आणि परिणामी, त्याचे वातावरण जर एखादी व्यक्ती दीर्घकाळ हानिकारक वातावरणात राहिली तर ते वातावरण त्यांच्यावर अवचेतनपणे प्रभाव पाडू लागते. कालांतराने, ते निरोगी आणि निरोगी वातावरण निवडण्याचे

त्यांचे स्वातंत्र्य पूर्णपणे गमावतात आणि त्या हानिकारक वातावरणाच्या नकारात्मक प्रभावांना बळी पडतात. दुसरीकडे, .ज्यांची इच्छाशक्ती मजबूत आहे, ते देवाशी सुसंगत असतात

एकाग्र मनाची ऊर्जा
जेव्हा तुम्ही भिंगातून सूर्यप्रकाश एका लहान
बिंदूवर केंद्रित करता तेव्हा ते उष्णता निर्माण करते आणि ती उष्णता लाकूड, कापड, कागद आणि बरेच काही पेटवू शकते त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही तुमचे मन अचूकपणे केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा प्रत्येक अपयशामागील संशयाची मुळे जाळून टाकू शकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश .तेजस्वीपणे चमकू देते
जेव्हा मन सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तीचा उगम असलेल्या देवाशी एकरूप होते, तेव्हा ते दैवी उपस्थितीची जाणीव करून देते आणि यशाचे सर्व घटक धारण करते. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत, जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन संधी निर्माण करण्यास .सक्षम आहेत
एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित .करणारे फळ देतात
संकटे आणि संकटे एखाद्या व्यक्तीला तोडण्यासाठी
किंवा त्यांच्या इच्छाशक्तीला अडथळा आणण्यासाठी येत नाहीत, तर त्यांना देवाच्या महानतेची प्रशंसा करण्यासाठी आणि त्याच्या नियमांचा आदर करण्यासाठी येतात, ज्याद्वारे ते खरा आनंद मिळवू शकतात. देव या कठोर परीक्षा पाठवत नाही कारण त्या प्रामुख्याने मानवी निर्मित आहेत. मानवतेला फक्त त्याची जाणीव तिच्या बेफिकीरीच्या झोपेतून जागृत

करणे आणि अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशात .बाहेर पडणे आवश्यक आहे
बहुतेक वेळा, आपल्या इंद्रिये आपल्याला क्षणभंगुर सुखांचे आश्वासन देतात परंतु शेवटी आपल्याला दीर्घकाळापर्यंत दुःख आणि दुःख देतात खरे सद्गुण आणि आनंद, तथापि, थोडेसे आश्वासन देतात, परंतु शेवटी आपल्याला शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देतात म्हणूनच मी आंतरिक, चिरस्थायी आनंदाला खरा आनंद आणि तात्पुरते इंद्रिय .सुखांना केवळ उपभोग मानतो

जेव्हा तुम्ही लाखो मैल अंतराळातून सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान .दिसतो
तथापि, पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७,९०० मैल आहे, तर सूर्याचा व्यास पृथ्वीच्या व्यासापेक्षा शंभर पट जास्त आहे. जर तुम्ही आपला ग्रह पृथ्वी थेट सूर्यासमोर ठेवू शकलात तर तो सूर्याच्या तुलनेत एका लहान बिंदूसारखा .दिसेल
समजा, एक प्रचंड सौर क्षेत्र विस्तारत आणि रुंद होत
आहे आणि त्याचे प्रचंड वस्तुमान संपूर्ण निळे आकाश गिळंकृत करत आहे. आपल्याला दिसणारे आकाश हे अनंत विश्वात पसरलेल्या अवकाशाचा एक छोटासा भाग आहे, खरंच एक छोटासा कण .आहे
जरी सूर्य अवकाशात अनिश्चित काळासाठी विस्तारत
राहिला आणि पसरत राहिला, तरीही तो अनंताला व्यापू शकणार .नाही
लघुता आणि मर्यादिततेचा वैश्विक भ्रम मनाला त्या वैश्विक विशालतेला समजण्यापासून मर्यादित करतो आणि .रोखतो
ही पूर्ण शून्यता कुठून आली आणि त्याच्या मर्यादा
?कुठे आहेत
जो परिमाण किंवा मापनाच्या अधीन नाही, ज्याची कोणतीही मर्यादा किंवा मूळ नाही, तो देव आहे, जो सर्वव्यापी आहे आणि

अंतराळाच्या सर्वात दूरच्या भागात अस्तित्वात आहे. तो दूरच्या, दूरच्या ताऱ्यांमध्ये आहे जसा तो तुमच्यात आणि माझ्यात अस्तित्वात आहे, तसेच तो व्यापलेल्या प्रत्येक जागेची जाणीवपूर्वक जाणीव ठेवतो, मग तो कितीही लहान असो वा .मोठा असो

भूतकाळ बहुतेक मानवजातीला अज्ञात आहे, काही निवडक ज्ञानी व्यक्ती वगळता तरीही, भूतकाळाबद्दलचे आपले अज्ञान देखील आपल्या फायद्याचे आहे कारण जर आपल्याला या जन्मात आणि मागील जन्मात आपण केलेले सर्व काही माहित असते, तर आपण आपल्या कृतींच्या प्रचंड प्रमाणात भारावून गेलो असतो आणि पूर्णपणे गोंधळून गेलो असतो. या धक्क्याने आपली इच्छाशक्ती देखील लकवाग्रस्त होऊ शकते, ज्यामुळे आपण आपले प्रयत्न चालू ठेवण्यास असमर्थ बनतो आणि आपल्याला निराशेचे बळी पडतो. या पार्थिव जीवनातही, विसरणे हे देवाकडून मिळालेले आशीर्वाद आहे, जे आपले विचार आणि भावना भूतकाळातील आठवणींनी, विशेषतः कडू आणि वेदनादायक आठवणींनी ग्रासल्या जाण्यापासून रोखते. सुदैवाने, आपल्यातील दैवी ठिणगी सतत आशेने चमकत असते आणि जीवनाचा अविरत प्रवास सुरू ठेवण्याची इच्छा असते. या दोन आशीर्वादांसाठी आपण देवाचे आभार मानले पाहिजेत: भूतकाळ .विसरण्याची क्षमता आणि भविष्यासाठी आशा

आपण असा निष्कर्ष काढू नये की नशीब स्वातंत्र्याच्या मार्गात अडथळे आणते. तथापि, बहुतेक लोक नशीब आणि नशिबाला कारणीभूत असलेल्या नकारात्मक प्रभावांना तोंड देण्यासाठी आपण सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि आपल्या अंतर्गत विश्वासांनुसार निवडीचे स्वातंत्र्य वापरले पाहिजे, जर हे विश्वास दृढ श्रद्धेवर आधारित असतील आणि दैवी नियमांवर आधारित असतील, ज्याशिवाय व्यक्ती खरा .आनंद अनुभवू शकत नाही

जेव्हा आपण एखादी कृती सुरू करतो तेव्हा आपण प्रतिकूल परिस्थितींमुळे घाबरू नये, तर जास्तीत जास्त आशावादी असले पाहिजे, पूर्ण विश्वासाने की इच्छाशक्तीचा वापर आणि निवडीचे स्वातंत्र्य वापरण्याच्या मार्गात काहीही अडथळा .येऊ शकत नाही

मानव बहुतेकदा नदीच्या पृष्ठभागावर तरंगणाऱ्या पानांसारखे असतात आणि त्यांना स्वतःला भ्रम आणि विनाशाच्या धबधब्यांकडे नेणाऱ्या स्वयंचलित सवयींच्या प्रवाहातून बाहेर काढावे लागते. बहुतेक लोक उदासीन दिसतात .आणि स्वतःला प्रवाहात वाहून जाऊ देतात

जर आपण आपले ध्येय साध्य करण्यात अयशस्वी झालो, तर हे स्पष्टपणे मान्य करणे योग्य आहे की आपल्या स्वतःच्या निर्माण केलेल्या अडथळ्यांमुळे आपल्याला ते गाठता आले नाही. आपले इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी आपण आपले प्रयत्न चिकाटीने आणि दुप्पट केले पाहिजेत. आपण स्वतःला हे देखील आश्वासन दिले पाहिजे की अडथळे आणि आव्हाने कितीही मजबूत आणि भयानक असली तरीही, आपण त्यांच्यावर मात करण्याची ताकद बाळगतो. आपल्या सर्व प्रयत्नांनंतरही आपण अपयशी ठरलो तरी, निराशा किंवा निराशेची गरज नाही, जोपर्यंत आपल्याला हे समजते की मानवी इच्छाशक्ती आपल्या स्वतःच्या निर्मितीच्या नशिबापेक्षा अधिक मजबूत आहे. म्हणूनच, आपण कितीही वेळा अपयशी ठरलो तरी प्रयत्न करणे थांबवू नये, कारण नेहमीच दारे उघडी असतात. आपल्याला यश मिळेपर्यंत प्रयत्न करणे आणि प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करणे आवश्यक आहे. जोपर्यंत आपण त्याच्यावर अवलंबून राहतो आणि आवश्यक प्रयत्न करतो तोपर्यंत देव आपल्याला मदत करेल [जो मार्गावर चालतो तो गंतव्यस्थानावर पोहोचेल आणि जो देवावर विश्वास ठेवतो तो निराश होणार नाही]

जेव्हा एखादी व्यक्ती तीव्रतेने आणि चिकाटीने
एखाद्या गोष्टीची इच्छा करते, तेव्हा ती इच्छा कधीही

त्यांच्या चेतनेतून बाहेर पडत नाही, ते कुठेही गेले आणि त्यांचे व्यस्ततेचे काहीही असोत. तिच्या सतत आणि अथक कार्यातून, त्या इच्छेमध्ये प्रचंड दृढनिश्चय आणि ऊर्जा असते. ही अंतर्गत कुजबुज यांत्रिक प्रार्थनेपेक्षा अधिक शक्तिशाली आणि प्रभावी आहे, जी केवळ ओठ हलवते. देवावर प्रेम करणारे असेच वागतात. ते त्याच्याबद्दलचे त्यांचे प्रेम सतत कुजबुजतात, त्यांच्या मनातील कुजबुज त्यांच्या दैनंदिन कामांमध्ये ऐकू येत नाहीत. ही मनातील कुजबुज त्यांना विचलित करत नाही किंवा त्यांच्या इतर कर्तव्यांशी संघर्ष करत नाही. देवाबद्दलची त्यांची इच्छा वाढत असताना, त्याच्यावरील त्यांचे प्रेम अधिक गहिरे आणि तीव्र होत जाते, जोपर्यंत ते त्याची उपस्थिती अनुभवत नाहीत आणि आत्म्याच्या डोळ्याने त्याचा प्रकाश पाहतात. त्यांना प्रचंड आनंदाची चव चाखता येते आणि वर्णन .करण्यापलीकडे शांती वाटते

देव आपल्याला जीवनात आवश्यक असलेले धडे देतो
जेणेकरून आपण त्यांचा फायदा घेऊ शकू आणि समज आणि अनुभव मिळवू शकू. जो कोणी हे धडे टाळतो त्याला कितीही वेळ लागला .तरी ते शिकावे लागेल

जर आपण त्यातून शिकलो तर प्रत्येक परीक्षा ही एक
मित्र असते आणि जर आपण संधी वाया घालवली आणि कुरकुर, संताप आणि चुकीच्या निर्णयाने तिचा गैरवापर केला तर एक जुलमी .हुकूमशहा असतो

जेव्हा आपल्याला जीवनाबद्दल चांगली समज असते आणि
योग्य दृष्टिकोन असतो तेव्हा ते सुंदर आणि .गुंतागुंतीपासून मुक्त होते

-

मानसिक प्रकरणे

एखादी व्यक्ती आनंदाच्या लाटांमध्ये कायमची वाहून
जाऊ शकत नाही, दुःखाच्या अशांत पाण्यात बुडालेली असू शकत नाही किंवा कंटाळवाण्या खोलवर बुडालेली राहू शकत नाही. या परस्परविरोधी द्वैतांच्या जगात, सामान्य व्यक्ती चढ-उतारांना तोंड देत असते - आनंदाच्या लाटांवर चढत असते, उदासीनतेच्या अथांग डोहात बुडत असते आणि दुःखाच्या तीव्र लाटांनी तेथून हादरत असते - क्वचितच इतर कोणत्याही .जाणीवेच्या अवस्थेचा अनुभव घेते

परिस्थितीला अशा प्रकारे विचारांवर प्रभाव पाडू देणे म्हणजे स्वतःची इच्छा एका लहरी आणि सतत बदलणाऱ्या नशिबाला समर्पित करणे. यशस्वी आणि परिपूर्ण जीवन जगण्यासाठी एखाद्या व्यक्तीला मानसिक संतुलनाची आवश्यकता असते आणि हे केवळ एकाग्र विचारसरणी आणि भावनिक क्षमतेवर नियंत्रण .ठेवूनच साध्य करता येते

काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवशी दुःखावर विचार करण्यात काही अर्थ नाही एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या निधनाचे सतत दुःख त्यांना किंवा आपल्यालाही मदत करत नाही आणि त्यामुळे काहीही बदल होत नाही त्याचप्रमाणे, न्यूनगंड जोपासणे किंवा भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांसाठी स्वतःला शिक्षा करणे हे प्रतिकूल आहे; ते फक्त जीवन दुःखी बनवते आणि .मानसिक क्षमतांना दाबून टाकते

आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही,

कारण ती मनाला त्रास देते आणि सुप्त क्षमतांना .उदासीनतेच्या भट्टीत जाळून टाकते

अपयश मुळापासूनच उखडून टाकले पाहिजे आणि देवाच्या मदतीने भरपूर पीक घेण्यासाठी जीवनाची शेतं परिश्रम आणि दृढनिश्चयाने नांगरली पाहिजेत आणि चांगुलपणाची बीजे .पेरली पाहिजेत
असे काहीतरी करा जे यापूर्वी कोणीही केले नाही - असे काहीतरी जे जगाला आश्चर्यचकित करेल देवाची सर्जनशील .शक्ती तुमच्याद्वारे कार्यरत आहे हे दाखवा

शांत आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार चुंबकीय
आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात. एखादी व्यक्ती शांत वातावरणातून बौद्धिक पोषण घेते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक, संगतीमुळे उद्भवतात, ज्यामुळे चिंताग्रस्त .विचार आणि अस्वस्थ मनःस्थिती निर्माण होते

शरीराला शारीरिक अन्नापासून ऊर्जा आणि क्रियाकलाप मिळतात, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा चार्जेस पुरवतात जे घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा पचण्यास सोपे असतात जे सहजपणे जिवंत उर्जेमध्ये रूपांतरित होऊ शकत .नाहीत

जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात, कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेचे आरोग्य आणि चैतन्यात रूपांतर करू शकता आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने - अगदी एकटेही - चालू शकता आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्यात, देवाच्या न्यायावर आणि चुकीवर योग्यतेचा आणि भ्रमावर सत्याचा विजय मिळवण्यात आंतरिक आनंद मिळवू शकता आणि

जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीवर नेण्याचा प्रयत्न करता आणि इतरांबद्दल प्रेमळ आणि कृतज्ञ हृदय आणि चांगले हेतू बाळगता, तेव्हा तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय बनेल आणि तुम्ही सुंदर आणि फायदेशीर असलेल्या सर्व गोष्टी - गोष्टी, लोक आणि परिस्थिती - स्वतःकडे आकर्षित कराल जे सुरक्षितता आणि सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे तुमचा प्रवास सुरू ठेवण्यासाठी आवश्यक आहेत. आणि शेवटी, जेव्हा तुम्ही तुम्हाला आवश्यक असलेल्या गोष्टी मिळविण्यासाठी प्रयत्न करता आणि देव जे प्रदान करतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत व्हाल आणि सांसारिक इच्छांनी ग्रासलेल्या आणि त्याच्या क्षणभंगुर सुखांसाठी लोभी असलेल्यांपेक्षा .अधिक समाधानी व्हाल

करुणा हा प्रत्येक आत्म्याला इतर आत्म्यांशी जोडणारा .पूल आहे करुणा हा प्रत्येक हृदयाचे प्रवेशद्वार आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाचा शोध घेते, जो इतर सर्वांपेक्षा एकमेव खरा मित्र आहे, तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री स्थापित करणे शक्य होते - कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक मैत्री ही वैवाहिक संबंधांमध्ये एक महत्त्वाची घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक जवळीक, आध्यात्मिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम हे प्राधान्य असले पाहिजे. जे लोक खरे प्रेम आणि शारीरिक आकर्षण यात फरक करू शकत नाहीत त्यांना वारंवार .निराशा होते

जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आणि सहकार्य करणाऱ्या आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते जे एकमेकांच्या जीवनातील ओझे कमी करतात आणि परस्पर सहानुभूती आणि .मैत्रीपूर्ण समजुतीने जगण्याच्या चिंता दूर करतात

जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना
माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
जर तुम्ही तुमचे विचार पदार्थापुरते मर्यादित ठेवले
तर तुम्हाला सर्वकाही भौतिक दृष्टिकोनातून दिसेल. पण एकदा तुम्ही तुमची जाणीव आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत वाढवली की, तुम्हाला सर्व पदार्थांच्या पलीकडे वाहणारा देवाच्या प्रकाशाचा व्यापक प्रवाह दिसेल आणि तुम्हाला .सर्वकाही आध्यात्मिक दृष्टिकोनातून दिसेल

प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्या क्षमतांचा शोध
घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची माझ्याकडे अनंत संधी आहे आज मी माझे विचार आशावादाने भरेन आणि अप्रिय अनुभवांपासून स्वतःला अलिप्त करेन मी माझ्या शरीराचे, मनाचे आणि आत्म्याचे संतुलित आणि सुसंवादी .पद्धतीने पोषण करेन

.मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन
आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा नेहमीच माझ्यासोबत
.असतो

जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख जपून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि जेव्हा मी परीक्षा आणि संकटांच्या वादळांना तोंड देईन, तेव्हा मी माझ्या आध्यात्मिक बोटीतून जीवनाच्या .समुद्रातून सुरक्षित, दिव्य किनाऱ्यावर जाईन

जेव्हा मी काम करतो आणि निर्मिती करतो तेव्हा मला आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करत आहे तो विश्वाचा

स्वामी आहे आणि मी त्याच्याबद्दल खोलवर चिंतन करून .त्याच्याशी जोडू शकतो

माझ्या प्रिय देवा, मला माहित आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे आणि मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तू तुझा मदतीचा हात पुढे करत .आहेस आणि माझ्या यशाचा मार्ग तयार करत आहेस

जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी माझी शक्ती गोळा करेन आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करेन. मी सर्वांशी प्रामाणिक आणि प्रामाणिक राहीन आणि प्रेम आणि शुभेच्छांचे विचार पसरवीन. मग देव .त्याच्या शक्तीने आणि बुद्धीने मला आधार देईल

आध्यात्मिक आजार आणि त्यांचे उपचार
गुरु परमहंस योगानंद

असंतुलित आणि विसंगत मानवी व्यक्तिरेखांच्या गटाची :कल्पना करण्याचा प्रयत्न करा
एकाचे डोके हरभराएवढे लहान आणि शरीर उंटाच्या
!आकाराचे मोठे
दुसऱ्या एका माणसाचा हात सॅमसन किंवा हरक्यूलिससारखा !शक्तिशाली आहे आणि शरीर एका बटूच्या शरीरासारखे आहे
आणि तिसऱ्याचे डोके एका मोठ्या हत्तीचे आणि शरीर एका !खरखरीत उंदराचे आहे
जर तुम्हाला अचानक त्या प्राण्यांचा एक विचित्र आणि विसंगत रचना असलेला जमाव दिसला तर ते दृश्य तुम्हाला आश्चर्यकारक आणि आश्चर्यकारक वाटणार नाही का, किंवा दुःखद ?आणि खेदजनक वाटणार नाही का
आता अशा लोकांच्या दुसऱ्या गटाची कल्पना करा जे
दिसायला आणि दिसायला सामान्य आहेत, पण मानसिकदृष्ट्या .असंतुलित आणि मानसिकदृष्ट्या विकृत आहेत

ज्याप्रमाणे कपडे जखमा, फोड आणि इतर शारीरिक विकृती लपवतात, त्याचप्रमाणे एक मजबूत, निरोगी शरीर आणि एक सुंदर, तेजस्वी चेहरा अनेक गंभीर मानसिक आजार आणि जन्मजात दोष .लपवतो
जर तुम्हाला त्यांच्या सुंदर देखाव्याने आणि
चांगल्या आरोग्याने ओळखल्या जाणाऱ्या सामान्य लोकांच्या मोठ्या जमावाला भेटले आणि तुम्ही तुमच्या आध्यात्मिक दृष्टीने त्यांच्या मानसिक शरीरात प्रवेश करू शकलात, तर आश्चर्य आश्चर्यकारक असेल आणि तुम्हाला जे सापडेल ते .पाहून तुम्ही खोल दुःखाने भरून जाऊ शकता
तुम्ही त्यांच्या मानसिक शरीराचे निरीक्षण :खालीलप्रमाणे करू शकता
मन हे डोके, इंद्रिये आणि भावना धड आणि इच्छाशक्ती हे हात आणि पाय द्वारे दर्शविले जाते, जे सर्व असामान्य, .आजारी आणि विकृत आहेत
तुम्हाला आढळेल की काहींचे डोके लहान असते आणि
त्यांचे ज्ञान अविकसित असते, ते स्वार्थी महत्त्वाकांक्षा आणि कामुक इच्छांनी फुगलेल्या शरीरावर .बसलेले असतात
तुम्हाला असेही आढळेल की काही लोकांचे शरीर भावना आणि चैतन्यहीन असते, जरी त्यांचा हात खूप विकसित, कार्यशील .असतो
इतरांकडे मोठा, सर्जनशील मेंदू असू शकतो, परंतु
त्यांची सहानुभूती आणि भावनिक क्षमता खुंटलेली आणि कमकुवत असते. आणि आणखी एक वर्गातील लोक आहेत ज्यांचे शारीरिक आणि मानसिक शरीरयष्टी सामान्य आहे, परंतु ज्यांची इच्छाशक्ती आणि आत्म-नियंत्रण एकतर कमकुवत किंवा .लकवाग्रस्त आहे
आणि निरीक्षणांची यादी पुढे चालू राहते. तुम्हाला !दीर्घायुष्य लाभो
मानसिक शरीरात असे असंख्य मानसिक विकृती जे काही पैलूंमध्ये अविकसित असतात आणि काही पैलूंमध्ये अतिविकसित असतात ते खरोखरच मानवांमध्ये असतात - जरी लपलेले असले तरी
- ते त्यांना मानसिक वेदना देतात आणि त्यांना त्यांची

प्रतिभा आणि क्षमता जशी दाखवायला हवी तशी दाखवण्यापासून .रोखतात
येथे काही मानसिक आजारांना संबोधित केल्याने सर्व
मानवी समस्यांची मूळ कारणे ओळखण्यास मदत होऊ शकते, जेणेकरून त्या कमीत कमी त्या सर्वांना कळतील जे त्यापासून ग्रस्त आहेत, अगदी अवचेतनपणे देखील, जेणेकरून ते त्या दोषांचे स्वरूप, त्यांची लक्षणे आणि मानसिकतेत त्यांचा मूक प्रवेश समजून घेऊ शकतील, जेणेकरून ते शांती आणि आनंदाच्या त्यांच्या रेंगाळणाऱ्या विनाशाला मागे टाकू .शकतील
आध्यात्मिक उदासीनता
आध्यात्मिक बाबींमध्ये गढून जाण्याच्या बहाण्याने बौद्धिक आणि शारीरिकदृष्ट्या निष्क्रिय असलेल्यांमध्ये हा आजार मोठ्या प्रमाणात आढळतो. हे पीडित व्यक्ती देवाची सेवा करण्याच्या नावाखाली भौतिक जीवनातील प्रमुख आणि किरकोळ कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष करतात, अशा प्रकारे सैतानासमोर स्वतःला उघडतात, जो त्यांच्यावर गंभीर हानी पोहोचवू शकतो. ते निराशेने ग्रस्त असतात आणि त्यांच्या सभोवतालच्या कोणत्याही फायदेशीर किंवा सुंदर गोष्टींबद्दल त्यांना कदर नसते. हा एक संसर्गजन्य आजार आहे आणि आध्यात्मिक आकांक्षा असलेल्या सर्वांनी त्यापासून सावध राहिले पाहिजे आणि सकारात्मक विचार, आशावादी दृष्टिकोन आणि निरोगी, उत्पादक कार्याद्वारे त्यांचे चैतन्य आणि त्यांची प्रतिकारशक्ती सतत जिवंत .ठेवून स्वतःला त्यापासून मुक्त केले पाहिजे
आध्यात्मिक अपचन
हे यादृच्छिक (गझल) परिणामस्वरूप घडते, म्हणजेच,
चमकदार नावाखाली नोंदणीकृत आणि बनावट आध्यात्मिक पुस्तके आणि धडे स्वरूपात सादर केलेल्या, ज्या "आध्यात्मिक डॉक्टरांनी" धूर्त आणि जादूटोण्याच्या कलेत अनुभवी आहेत, .अशा मोठ्या प्रमाणात तयार सायकोट्रॉपिक औषधांचे जलद सेवन हा आजार केवळ सत्य जाणून घेण्याची आध्यात्मिक भूकच
मारत नाही तर चांगले आणि वाईट, फायदेशीर आणि हानिकारक यात .फरक करण्याची क्षमता देखील नष्ट करतो

जो सतत धार्मिक कल्पना गिळंकृत करतो आणि हातात
येणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीवर आपले लक्ष केंद्रित करतो तो केवळ अतिरेकच करत नाही तर उपयुक्त कल्पनांसह विषारी कल्पना देखील गिळंकृत करतो, ज्यामुळे स्वतःवर बौद्धिक .अपचन ओढवते आणि त्यामुळे मंद आध्यात्मिक मृत्यू येतो विविध आध्यात्मिक आणि तात्विक कल्पनांचा अतिरेकी आणि सतत अभ्यास, त्यांची वैधता निश्चित करण्यासाठी वैयक्तिक अनुभवातून त्यांचे पचन आणि परीक्षण करण्याचा प्रयत्न न करता, शेवटी सर्व आध्यात्मिक तत्त्वे आणि कायद्यांमध्ये .शंका, उदासीनता आणि अविश्वास निर्माण करतो
आवड आणि ध्यास
या आजाराने ग्रस्त असलेले लोक वाया घालवलेले, अर्थहीन जीवन जगतात कारण त्यांच्याकडे खूप पैसा आणि वेळ असतो आणि .त्यांच्याकडे जीवनाचा उद्देश आणि योग्य समज नसते
हे लोक त्यांच्या इच्छांनी प्रेरित असतात; ते जे मनात येते ते करतात आणि त्यांना आनंद देतात ते त्यांचे जीवन स्वस्त, क्षुल्लक कादंबऱ्या, खळबळजनक चित्रपट आणि वरवरच्या, निरर्थक मनोरंजनाने भरतात. त्यांना हे कळत नाही की त्यांना या धोकादायक आजाराने ग्रासले आहे जोपर्यंत त्यांना तीव्र धक्का किंवा चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा .अनुभव येत नाही - म्हणजेच नुकसान झाल्यानंतर
मानसिक थंडी
या स्थितीचे दुसरे नाव आहे: निराशा एखाद्या व्यक्तीला कधीच कळत नाही की ती कधी येईल आणि त्याची त्रासदायक लक्षणे, जसे की निराशा, असहिष्णुता, चिंता आणि अधीरता, यासारख्या गोष्टी सहन कराव्या लागतात. त्याहूनही वाईट म्हणजे, ती बऱ्याचदा दीर्घकाळ टिकते आणि त्याचे बळी अनेकदा सहजपणे पुन्हा आजारी पडतात, जरी त्यांना वाटत असेल .की ते लवकर बरे झाले आहेत
मानसिक त्रास
हा आजार दीर्घकालीन सांसारिक चिंतांवर लक्ष केंद्रित केल्याने होतो. ज्यांना याचा त्रास होतो ते सहसा त्यांच्या इच्छाशक्तीच्या शस्त्राचा वापर करण्याकडे दुर्लक्ष करतात आणि अशा प्रकारे त्यांच्या सततच्या भीतींना धैर्याने तोंड देण्याऐवजी आणि त्यांच्या

बालपणातच त्यांना दूर करण्याऐवजी निष्क्रियपणे आणि .नम्रपणे त्यांच्यासमोर शरण जातात
असामान्य मानसिक जोड
या आजाराचे बळी आनंदाच्या शोधात एकतर्फी होतात.
संपत्ती जमवणे, प्रसिद्धी मिळवणे किंवा आरोग्य किंवा सत्ता मिळवणे यात आनंद आहे असे मानून, ते त्यांच्या ज्वलंत महत्त्वाकांक्षेच्या वेदीवर आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, मनःशांती, सन्मान आणि प्रतिष्ठा - सर्वकाही त्यागतात. खूप उशिरा, त्यांना हे समजते की केवळ संतुलित जीवन, जे निसर्गाच्या नियमांचा आणि देवाच्या आज्ञांचा आदर करते आणि क्रियाकलापांना शांततेशी सुसंगत करते, तेच खरे आनंद .आणू शकते आणि उदात्त जीवनाचा उद्देश पूर्ण करू शकते ज्यांना अस्वास्थ्यकर आसक्ती विकार आहेत ते
अनियंत्रित उत्कटतेच्या विचारांनी ग्रासलेले असतात, ज्यामुळे जीवनाकडे पाहण्याचा त्यांचा दृष्टिकोन विकृत आणि विकृत होतो. उदाहरणार्थ, एका व्यावसायिकाने मोठे यश मिळवले आणि संपत्ती जमवली, परंतु तो त्याच्या संपत्तीचा आनंद घेण्यापूर्वीच, प्रचंड चिंता आणि भीतीमुळे त्याला चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा सामना करावा लागला आणि तो .हृदयविकाराने मरण पावला
इतरांचा असा विश्वास आहे की ध्येय साध्य करण्यासाठी सर्वकाही परवानगी आहे. या गोंधळामुळे, ते त्यांचे खरे उद्दिष्ट चुकवतात आणि त्यांना ज्या गोष्टींची त्यांना आकांक्षा होती त्या मिळाल्या तरीही त्यांना थोडेसे समाधान मिळू शकत नाही, कारण मानवी स्वभाव विशाल आणि बहुआयामी आहे आणि त्याला सर्व स्तरांवर संतुलित विकास .आवश्यक आहे

आंधळे आध्यात्मिक आलिंगन
विशिष्ट श्रद्धांबद्दलचा हा विचित्र धर्मांधपणा विशिष्ट मते आणि कल्पनांना प्रश्न विचारल्याशिवाय किंवा त्यांचे परीक्षण न करता चिकटून राहण्यापासून उद्भवतो, ज्यामुळे या आजाराने ग्रस्त असलेल्यांमध्ये कोणत्याही सुदृढ आध्यात्मिक कल्पना किंवा मुक्त आणि मुक्त

विचारांबद्दल राग आणि द्वेष निर्माण होतो. या अलिप्ततेमुळे देवाच्या नियमांविरुद्ध बंड होते, जे बौद्धिक कार्यक्षमता, भौतिक कल्याण, मानसिक आणि शारीरिक आरोग्य आणि सर्व पार्श्वभूमीच्या लोकांसाठी प्रेम आणि .आदर यातून प्रकट होतात
आध्यात्मिक तत्वे रुजवणे
शारीरिक आजार हे सहज लक्षात येण्याजोगे, वेदनादायक
आणि अप्रिय असल्याने, ते आपल्याला त्यांचा सक्रियपणे प्रतिकार करण्यास प्रवृत्त करतात, ज्यामुळे आपण व्यायाम आणि निरोगी पोषणापासून ते विविध औषधे आणि औषधांपर्यंत विविध उपचारात्मक पद्धतींद्वारे त्यांच्यावर मात करण्याचा प्रयत्न करतो. तथापि, मानसिक आजार, सर्व मानवी वेदना आणि भीतीचे मूळ असूनही, त्यांना प्रतिबंधित केले जात नाही किंवा पुरेशा तातडीने उपचार केले जात नाहीत आणि त्यांना आपल्या जीवनावर विनाश आणि विनाश ओढवण्याची .परवानगी दिली जाते
शिक्षक, शारीरिक शिक्षण शिक्षक, उपदेशक, सुधारक, वैद्य आणि कायदेतज्ज्ञ जेव्हा प्रथम स्वतःपासून सुरुवात करून शिकतील आणि नंतर इतरांना मानवी स्वभाव संतुलित आणि सुसंवादी पद्धतीने, जीवनाच्या नियमांनुसार आणि निरोगी अस्तित्वाच्या तत्त्वांनुसार जोपासण्याचे योग्य मार्ग शिकवतील तेव्हा ते प्रगतीला पुढे नेण्यास सक्षम असतील. हे खरोखर प्रभावी शिक्षण आणि व्यापक मानवी संस्कृती आहे जी .जगातील सर्वत्र लोकांना आवश्यक आहे
शैक्षणिक संस्थांना ही तत्त्वे आणि विविध धार्मिक सिद्धांतांमधील गोंधळामुळे सार्वजनिक शाळांमध्ये आध्यात्मिक मूलभूत गोष्टी शिकवणे अशक्य वाटते. तथापि, जर या संस्थांनी शांती, प्रेम, सेवा, श्रद्धा, मोकळेपणा आणि इतरांचा स्वीकार या सार्वत्रिक तत्त्वांवर लक्ष केंद्रित केले - जे दृढपणे स्थापित आध्यात्मिक स्थिरांक आहेत - आणि मुलांच्या मनाच्या आणि आत्म्याच्या सुपीक जमिनीत ही तत्त्वे बिंबवण्यासाठी व्यावहारिक पद्धती विकसित केल्या, तर या कथित आणि काल्पनिक अडचणीवर एक वाजवी आणि स्वीकार्य उपाय सापडू शकतो. या समस्येशी संबंधित स्पष्ट अडचणींमुळे .या समस्येकडे दुर्लक्ष करणे ही एक गंभीर चूक आहे

बहुतेक महाविद्यालयीन पदवीधर पुस्तकांच्या
मजकुरामुळे इतके जड आणि सुजलेले असतात की त्यांना जीवनाचा मार्गही नीट चालता येत नाही. कारण त्यांची इच्छाशक्ती आणि आत्मसंयम दुर्लक्ष आणि गैरवापरामुळे जवळजवळ लकवाग्रस्त झाले आहेत. म्हणूनच, तुम्ही त्यांना बेपर्वाईने आणि अधोगतीने वागताना पाहता, असमान विवाहांच्या अथांग डोहात धावताना, त्यांच्या लैंगिकतेचा गैरवापर करताना, पैशाच्या मागे धावताना आणि त्यांच्या शैक्षणिकदृष्ट्या प्रशिक्षित बुद्धीचा धारदार चाकू योग्यरित्या कसा चालवायचा हे न शिकल्यामुळे त्यांच्या करिअरमध्ये अपयशी ठरताना पाहता. परिणामी, ते स्वतःला जखमा करतात आणि स्वतःला .हानी पोहोचवतात
विचित्रपणे, बरेच तरुण अशा कृत्यांमध्ये गुंतलेले दिसतात ज्या शेवटी त्यांना हानी आणि वेदना देतात. काही जण चोरी आणि इतर गैरकृत्ये, अगदी गुन्हेगारी कृत्ये देखील करतात, कोणताही प्रतिबंध किंवा प्रतिबंध न करता. जे लोक समाजात दुर्गुणांचा प्रसार रोखण्यात अपयशी ठरतात ते काहींच्या चुकीच्या वर्तनाला प्रोत्साहन देतात. विवेक आणि खऱ्या श्रद्धेच्या प्रत्येक व्यक्तीने सचोटी, प्रामाणिकपणा, प्रतिष्ठा आणि स्वाभिमानाच्या बाबतीत इतरांसाठी एक चांगले उदाहरण असले पाहिजे. शाळा, महाविद्यालये, विद्यापीठे आणि सामाजिक संस्था गुन्हेगारीची मूळ कारणे दूर करून कमी करण्यासाठी पुरेशा वैज्ञानिक पद्धती प्रदान करत नाहीत, जी प्रामुख्याने मनात .आढळतात
आनंदी आणि यशस्वी जीवनाची कला शिकवण्यासाठी, स्वतःची क्षमता विकसित करण्यासाठी आणि स्वतःची क्षमता .वाढविण्यासाठी विशेष शाळा देखील स्थापन केल्या पाहिजेत अशा शाळा बागा आणि उद्यानांसारख्या असतील जिथे तरुण
मने वाढतात आणि भरभराटीला येतात शिक्षकांची निवड काळजीपूर्वक केली पाहिजे आणि पालक आणि समुदायाचे सहकार्य सुनिश्चित केले पाहिजे या शाळा व्यक्तींना अधिक प्रभावीपणे घडवण्यास मदत करतील हे लक्षात ठेवले पाहिजे की एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या सुरुवातीच्या काळातले

आध्यात्मिक पोषण त्याचे आरोग्य आणि नंतर वाढण्याची .क्षमता ठरवते
आधुनिक शाळांमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या मानसिक आणि शारीरिक प्रशिक्षण पद्धती निःसंशयपणे फायदेशीर आहेत, परंतु त्यांना आध्यात्मिक पाया नाही. सद्गुणी .चारित्र्याच्या विकासाशिवाय, वाढ अपूर्ण राहील
ज्या तरुणांची मने अजूनही कोमल आणि लवचिक आहेत आणि ज्यांच्या शक्ती अद्याप काही विशिष्ट मार्गांनी वळवल्या गेलेल्या नाहीत अशा तरुणांना शारीरिक, मानसिक आणि .आध्यात्मिक विकासाचे विज्ञान शिकवले पाहिजे सर्वसमावेशक प्रशिक्षणानंतर, त्या शाळांमधील विद्यार्थ्यांनी सतत चिंतन परीक्षा द्याव्यात आणि मिळवलेले प्रमाणपत्र चांगले आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, परिणामकारकता, भौतिक आणि आध्यात्मिक संपत्ती, आनंद, यश आणि .आत्मविश्वास असेल
आयुष्यभर उप-परीक्षांमध्ये मिळालेल्या मानसिक आणि आध्यात्मिक कामगिरी आणि प्रमाणपत्रांच्या एकूण .बेरजेनुसार निश्चित केले जातील
या अंतिम, सर्वात मोठ्या परीक्षेत जे उत्कृष्ट ठरतील त्यांना स्वयंपूर्णतेचे पवित्र प्रमाणपत्र आणि मुक्त, .शुद्ध आणि आनंदी विवेक मिळेल
आणि आत्म्याच्या पानावर कायमचे कोरलेले आशीर्वाद
.या दुर्मिळ बक्षिसावर पतंगांचा हल्ला होणार नाही
आणि चोरांचे हात तिथे पोहोचणार नाहीत
नाहीतर वेळ ते पुसून टाकेल
.ते पासपोर्ट म्हणून काम करेल
राईटियस ग्रुपमधील मानद सदस्यत्वासाठी

आनंद कुठे आहे?
देव, त्याच्या पूर्ण दयेने, आपल्याला त्याचा आनंद आणि प्रेरणा देतो.
आणि ते आपल्याला खरे जीवन देते
खरे ज्ञान
आणि खरा आनंद

आपल्या आयुष्यातील विविध अनुभवांमधून खरी समज येते.
पण देवाचे वैभव केवळ आत्म्याला मिळणाऱ्या आध्यात्मिक शांतीमध्ये आणि त्याच्याशी एकरूप होण्याच्या मनाच्या प्रामाणिक प्रयत्नात प्रकट होते. तिथे, आपण सत्याच्या समोरासमोर उभे राहतो. बाहेर, भ्रम अविश्वसनीयपणे शक्तिशाली असतात आणि फार कमी लोक बाह्य वातावरणाच्या प्रभावापासून वाचू शकतात. जग त्याच्या अंतहीन गुंतागुंती आणि असंख्य परीक्षांसह चालू राहते. जीवनाच्या देखाव्यामागे देवाचा आवाज असतो, तो सतत आपल्याला बोलावत असतो आणि फुले, धर्मग्रंथ, आपले विवेक आणि जीवन जगण्यालायक बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींमधून आपल्याशी बोलत असतो.
आपण जितके जास्त बाह्य गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करू तितके कमी आपण आंतरिक वैभव अनुभवू शकतो; आणि जितके जास्त आपण आत वळतो तितके कमी बाह्य अडचणींना तोंड द्यावे लागते हे एक कायमचे समीकरण आहे परंतु बहुतेक लोकांना सांसारिक सहवास, ते ज्या समाजात राहतात आणि अस्वस्थ सवयींच्या प्रभावामुळे हे सत्य कळत नाही. समाज एखाद्या व्यक्तीला वरवरच्या गोष्टींमध्ये बुडवून ठेवतो आणि गुंतवून ठेवतो, ज्यामुळे तो सखोल सत्यांचा विचार करण्यापासून रोखतो. काही लोक आध्यात्मिक स्थळांनाही त्यांच्या
आशीर्वादित वातावरणाचा लाभ घेण्याची खरी इच्छा नसताना भेट देतात, त्यामुळे त्यांना त्या भेटींमधून काहीही महत्त्वाचे मिळत नाही.
ज्याला देव पाहण्याची इच्छा आहे त्याला तो सर्वत्र सापडेल मानवी सवयी विनाशकारी, भक्षक आणि लोभी आहेत; त्या नष्ट करतात, नाश करतात आणि नष्ट करतात. मानवजातीने आपल्याकडे जे आहे त्यात आनंदी आणि समाधानी कसे राहायचे हे शिकण्याची वेळ आली आहे. आपल्याला जे मिळते त्यापेक्षा आपण कशाचीही इच्छा करू नये. देव उदार आहे; आपल्याला काय हवे आहे हे तो जाणतो आणि योग्य वेळी ते देतो. याचा अर्थ असा नाही की आपण कोणतेही प्रयत्न न करता देवावर अवलंबून राहावे. अजिबात नाही. याचा अर्थ असा आहे की आपण आपल्या क्षमतेनुसार आपले काम केले पाहिजे आणि बाकीचे देवावर

सोपवले पाहिजे, जो आपल्याला आवश्यक असलेल्या आणि पात्र असलेल्या गोष्टींपासून कधीही वंचित ठेवणार नाही. कायमचे आनंदी राहण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे देवाची उपस्थिती अनुभवणे. आपली सर्वोच्च इच्छा देवाला जाणून घेणे आणि त्याच्यासोबत राहण्याचा संकल्प करणे ही असली पाहिजे. आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये देव सर्वात प्रथम असला पाहिजे आणि आपण त्याला आपल्या जीवनातील सर्वात मजबूत आणि सर्वात दृढ स्तंभ मानले पाहिजे.
(म्हणून देवाच्या दोरीला घट्ट धरून राहा, त्याच्यात आश्रय घ्या)
कारण जर इतर सर्व खांब तुम्हाला अपयशी ठरले तर तो आधारस्तंभ आहे.
मला समजले आहे की जीवनाचा एकमेव उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे असे काही लोक आहेत ज्यांना कदाचित खात्री नसेल की देवाला शोधणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय आहे पण जीवनाचा उद्देश आनंद मिळवणे हे आहे हे कोणीही नाकारू शकत नाही आणि मी पूर्ण आत्मविश्वासाने आणि खात्रीने म्हणतो की देव हाच अंतिम आनंद आहे तो परम आनंद आहे तो परिपूर्ण, वैश्विक प्रेम आहे तो शाश्वत आनंद आहे जो त्याच्याशी सुसंगत असलेल्यांच्या आत्म्यांना कधीही सोडत नाही तर आपण तो परिपूर्ण आनंद मिळविण्यासाठी प्रयत्न का करत नाही? दुसरे कोणीही ते आपल्याला देऊ शकत नाही आपण ते सतत स्वतःमध्ये जोपासले पाहिजे आणि जोपासले पाहिजे निसर्गाच्या शक्ती लोकांना सांसारिक सुखे देण्यासाठी अथक प्रयत्न करतात, परंतु अशा क्षणभंगुर सुखांमुळे शेवटी पश्चात्ताप, कटुता आणि पश्चात्ताप होतो. अगदी सर्वात भाग्यवान व्यक्ती, ज्याच्याकडे सर्वकाही आहे असे दिसते, तरीही ते खरोखर आनंदी नसू शकतात. ते फार काळ सांसारिक गोष्टींवर समाधानी राहणार नाहीत कारण या गोष्टी त्यांची खरी तहान भागवत नाहीत किंवा त्यांची आध्यात्मिक भूक भागवत नाहीत. भौतिक संपत्ती केवळ शांती आणि क्षणभंगुर समाधानाची खोटी भावना देते. संपूर्ण जग गोंधळ आणि अराजकतेत अडकले आहे, स्वार्थी आणि लोभी इच्छांनी भरलेले आहे जे युद्धाला जन्म देतात. दुसरे काहीही युद्ध निर्माण करत नाही.

जीवनाच्या लढाईत खरा नायक तोच असतो जो स्वतःवर विजय मिळवतो आणि त्याच्या इच्छांवर मात करतो. पैसा, प्रसिद्धी, वासना आणि या तत्त्वाच्या विरुद्ध असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्या शांती आणि आनंदासाठी हानिकारक आहेत. जर लोकांनी जीवनाच्या खऱ्या मूल्यांच्या दृष्टीने नेहमी विचार करायला शिकले तर त्यांना ते हवे असलेले आनंद मिळेल , परंतु ते त्यांच्या उद्देशापासून दूर जातात आणि ऐहिक इच्छांच्या प्रवाहात वाहून जातात . मला आढळले आहे की कोणताही प्रलोभन मला मी स्वतःसाठी निवडलेल्या आणि अनुसरण केलेल्या मार्गापासून विचलित करू शकत नाही .
देवाने दिलेल्या शक्तीने मी हजारो लोकांना मोहित करू शकतो, पण तो मार्ग माझ्यासाठी हानिकारक असेल. कोणत्याही परिस्थितीत, मी हजारो लोकांना मोहित करू इच्छित नाही आणि त्यांची मने मोहित करू इच्छित नाही. मला फक्त प्रामाणिक शिष्य देवावर स्थिर असल्याचे पहायचे आहे. जे देवावर प्रेम करतात ते या कल्पनांचा आस्वाद घेतील आणि ज्यांचा उत्साह चालू राहतो त्यांना या शिकवणींद्वारे देवाचे आशीर्वाद आणि उपस्थिती जाणवेल.
एखाद्या व्यक्तीला देवाची फसवणूक करणे अशक्य आहे ,
कारण तो सदैव उपस्थित असतो , त्यांच्या मनात काय आहे आणि त्यांना काय हवे आहे हे त्याला माहिती असते जेव्हा ते जगाचा त्याग करतात आणि आध्यात्मिक सुसंवादाची आस धरतात , तेव्हा देव त्यांच्याकडे येतो जेव्हा ती इच्छा ती इच्छा शोधणाऱ्याच्या हृदयात मूळ धरते , तेव्हा देव त्या हृदयात येतो आणि ते चांगुलपणा आणि आशीर्वादाने भरतो जगण्यासारखे एकमेव गोष्ट म्हणजे देवाशी सुसंगत राहणे आणि त्याची कृपा मिळवणे. ती सुसंवाद हा एक शाश्वत करार आणि अटळ प्रतिज्ञा असावी (जे देवाचा करार पाळतात आणि तो मोडत नाहीत) प्रत्येकाला इतरांपेक्षा जास्त संपत्ती हवी असते जरी
ते ती मिळवतात तरी ते असमाधानी राहतात, त्यांना कळते की दुसरा कोणीतरी श्रीमंत आहे लोक स्वतःच्या इच्छांनी भरलेल्या दुःखाच्या दलदलीत राहतात आपण आपल्याकडे जे आहे त्यात समाधानी असले पाहिजे भौतिक संपत्ती आनंद देत नाही; उलट, त्या अनेकदा चिंता, काळजी आणि भीती वाढवतात.

देवाकडे जाण्याचा मार्ग हा सर्वात सोपा आणि सोपा
मार्ग आहे, तरीही अनेक धार्मिक विधी आणि औपचारिकता असूनही फार कमी लोक त्यावर चालतात. आपले हृदय देवाकडे वळवणे आणि आपल्यासाठी जे सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ आहे ते त्याच्याकडे मागणे चांगले. खरं तर, देव आपली वाट पाहत आहे कारण तो आपल्याला वाईट आणि धोक्यापासून दूर ठेवू इच्छितो. तो आपल्याला आपल्या हृदयात आणि मनात त्याच्यासोबत ठेवू इच्छितो कारण या जगातील स्वस्त वस्तू मानवी इच्छा पूर्ण करू शकत नाहीत किंवा आपल्याला आत खोलवर जाणवणारी आध्यात्मिक पोकळी भरू शकत नाहीत. देव नेहमीच आपल्याशी बोलत असतो, परंतु फार कमी लोक त्याचा आवाज ऐकतात. तो शांत आवाज अनेकदा गोंगाट करणाऱ्या विचारांच्या आणि स्पष्ट इच्छांच्या आवाजाने बुडून जातो. पण जेव्हा विचार कमी होतात आणि शांततेची इच्छा होते, तेव्हा आपल्याला देवाचा आवाज स्पष्टपणे ऐकू येतो, जरी तो शांत आणि मंद असला तरी. खरंच, देव मानवतेला मदत करण्यासाठी सर्व काही करतो, दरवाजे उघडतो आणि मार्ग प्रकाशित करतो जेणेकरून आपण कुठे पाऊल टाकावे हे आपल्याला दिसावे, जेणेकरून आपण अडखळू नये किंवा घसरू नये परंतु बहुतेक लोकांना हे सत्य कळत नाही. मला लोकांना असे वाटू नये की ते फक्त इतरांचे ऐकून
किंवा पुस्तके वाचून ज्ञान मिळवू शकतात. त्यांनी जे वाचले आणि ऐकले ते लागू केले पाहिजे. घरी राहून फालतू गप्पा ऐकण्यापेक्षा प्रार्थनास्थळांना जाणे चांगले आहे. परंतु प्रार्थनास्थळांमध्येही, एखाद्याने आपल्या हृदयात देवाची उपस्थिती अनुभवली पाहिजे आणि ती कशी अनुभवायची हे जाणून घेतले पाहिजे. भावनिक उद्रेक आणि तर्कशुद्ध विश्लेषण आपल्याला आपल्या आत्म्याला हवे असलेले ज्ञान देऊ शकत नाहीत.
जेव्हा आपण स्वतःला देवाला समर्पित करतो आणि
स्वार्थी इच्छांना निरोप देतो आणि जेव्हा आपल्याला खात्री असते की देव नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्या आत्म्यात राहतो आणि आपल्याला चांगल्या आणि उदात्त विचारांनी आणि भावनांनी प्रेरित करतो, तेव्हा आपल्याला आनंद आणि स्वातंत्र्य मिळेल आणि आपण आत्म्याच्या क्षितिजावर ज्ञानाचा सूर्योदय पाहणार आहोत.

कल्पना करा! आजपासून दशकांनंतर, आपले अस्तित्व एक स्वप्न असेल आणि आपण आता जे काही करतो ते त्या स्वप्नाचा भाग बनेल. मानवतेच्या महान व्यक्ती देखील मानवी चेतनेचे केवळ आकृती बनतील. परंतु त्या महान व्यक्तींनी त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य केले कारण ते सर्वोच्च पातळीवर पोहोचले आणि आत्म्यात जिवंत राहिले, जे काही घडत आहे त्याबद्दल पूर्णपणे जागरूक आणि जागरूक राहिले, कारण ते दैवी चेतनेत एकरूप आहेत. जो कोणी त्यांच्या विचारांद्वारे आणि शिकवणींद्वारे त्यांच्याशी सुसंवाद साधण्याचा प्रयत्न करेल त्याला त्यांची उपस्थिती नक्कीच जाणवेल, त्यांचे आशीर्वाद मिळतील आणि खोलवर कळेल की ते खरोखर त्यांच्याशी संवाद साधत आहेत.
जीवन हे एक भव्य स्वप्न आहे तरीही, जेव्हा तुम्ही तुमच्या शरीराकडे पाहता आणि ते जीवनाने भरलेले पाहता तेव्हा तुम्हाला या स्वप्नाच्या वास्तवाची पूर्ण खात्री पटते. तुम्हाला वाटते की आनंदी राहण्यासाठी तुम्हाला ही किंवा ती गोष्ट मिळवावी लागेल. पण तुम्ही कितीही इच्छा पूर्ण केल्या तरी त्यातून तुम्हाला आनंद मिळणार नाही. जितके जास्त इच्छा होतात तितके जास्त इच्छा होतात. जर तुम्हाला आराम, शांती आणि आंतरिक समाधानाने जगायचे असेल तर इच्छा फिल्टर केल्या पाहिजेत आणि जीवन सोपे केले पाहिजे.
शास्त्रे म्हणतात की ज्या व्यक्तीच्या इच्छा नेहमीच आतून (त्यांच्या आत्म्याकडे) वाहतात तो उच्च आंतरिक शांतीचा माणूस असतो. यामध्ये, ते समुद्रासारखे असतात, जो कधीही बदलत नाही किंवा कमी होत नाही, परंतु त्यात सतत वाहणाऱ्या पाण्याने भरलेला असतो. परंतु जो व्यक्ती त्यांच्या शांतीच्या जलाशयात इच्छांचे छिद्र निर्माण करतो आणि जीवनावश्यक पाण्याला गळती आणि वाया जाऊ देतो त्याला आध्यात्मिक शांती आणि आंतरिक आनंदाबद्दल काहीही माहिती नसते.
आपल्याला अशा लोकांकडून मार्गदर्शनाची आवश्यकता आहे
जे देवाला ओळखतात, ज्यांच्याकडे त्याच्याशी संवाद साधण्याची आणि जाणीवपूर्वक त्याची उपस्थिती जाणवण्याची क्षमता आहे. प्रेषितांनी आपल्याला आत्म्याच्या एकांतात,

जिथे विश्वासू आत्मा आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंद राहतो, अशा आंतरिक शांतीत देवाचा शोध घेण्यास सांगितले आहे. भारतातील प्रबुद्ध शिक्षक देखील या कल्पनांना मान्यता देतात आणि आत्म्याच्या खोलीत दैवी आत्म्याला जाणण्यासाठी खोल ध्यानाचे महत्त्व अधोरेखित करतात. अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट ही देवाच्या मनाने निर्देशित केलेली एक लाटासारखी कंपने आहे. ही बुद्धिमान कंपने म्हणजे पवित्र आत्मा, किंवा विश्वासू आत्मा, ज्याच्याशी प्रार्थना आणि ध्यानाद्वारे संवाद साधता येतो.
तुमच्या आत्म्याच्या शांततेत आणि तुमच्या एकाग्र मनाच्या कुशीत, परिपूर्ण आणि अनंताशी असलेले प्रेम अनंत आहे परंतु जर आपण प्रथम पैशाच्या मागे लागलो तर देव शोधणे कठीण आहे. आपण देवाला आपल्या जीवनाचा अविभाज्य भाग बनवले पाहिजे आणि मग आपल्याला या जीवनात आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी मिळतील. जो कोणी देवाला आपल्या हृदयात कायमचे स्थान देतो, देव त्यांना पृथ्वी आणि स्वर्गातील आशीर्वादांचा मुबलक वाटा देईल आणि त्यांच्यासमोर ज्ञानाचे सूर्य चमकणारे विशाल क्षितिज उघडेल, त्यांचे मार्ग प्रकाशित करेल आणि त्यांच्या सभोवतालचा अंधार दूर करेल. देव हा शाश्वत प्रेमी आहे आणि मानवजातीसाठी आनंद नाही जोपर्यंत ते देवावर प्रेम करतात जसे ते - किमान - त्यांच्या सर्वात प्रियजनांवर प्रेम करतात, कारण देवाशिवाय, आपल्याला प्रेमाचे सार माहित नसते किंवा त्याची गोडवा चाखता येत नाही.
आपण आपल्या इच्छाशक्तीचा वापर करायला शिकले पाहिजे
आणि आपले मन पूर्णपणे देवाला शोधण्यासाठी केंद्रित करायला शिकले पाहिजे मानवी कृती इच्छांद्वारे निर्धारित केल्या जातात आणि या सवयी आपल्याला सतत आपल्याला नको असलेल्या गोष्टी करण्यास भाग पाडतात. खरोखर, माणूस स्वतःचा शत्रू आहे, त्याला त्याची जाणीव नाही की तो शांत कसे बसायचे हे माहित नाही, किंवा तो देवाला वेळ समर्पित करत नाही, तरीही तो आनंद आणि विलंब न करता स्वर्गात प्रवेशाची हमी इच्छितो. पवित्र अनुभव केवळ पुस्तके वाचून, प्रवचने ऐकून किंवा चांगली कृत्ये करून मिळवता येत नाही

हे सर्व निःसंशयपणे फायदेशीर आहेत, परंतु ते पुरेसे नाहीत. देवापर्यंत पोहोचण्यासाठी बारकाईने एकाग्रता आणि खोल चिंतन आवश्यक आहे.
आपण प्रथम देवाची कृपा मिळवली पाहिजे आपण सर्वांना संतुष्ट करू शकत नाही, कारण ते अशक्य आहे मी कोणालाही दुखावण्याचा प्रयत्न करत नाही मी जे काही करू शकतो ते करतो आणि मी एवढेच करू शकतो माझे एकमेव ध्येय देवाला संतुष्ट करणे आहे मी माझे हात त्याच्यासमोर नम्रपणे प्रार्थना करण्यासाठी वापरतो, माझे पाय त्याला सर्वत्र शोधण्यासाठी वापरतो आणि माझे मन त्याचा विचार करण्यासाठी आणि त्याच्या चमत्कारांवर चिंतन करण्यासाठी वापरतो देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे जेणेकरून आपण त्याला शांती, प्रेम, समजूतदारपणा, दयाळूपणा, करुणा आणि ज्ञान म्हणून अनुभवू शकू. हे आणि दुसरे काहीही नाही, मी तुम्हाला साक्ष देण्यासाठी आणि तुमच्याशी बोलण्यासाठी आलो आहे.
चिंतनाव्यतिरिक्त, एखाद्याने चांगली संगत राखली पाहिजे. आपण लोकांचा पाठलाग करू नये, तर देवाचा पाठलाग करावा. जर तुम्हाला या विचारांमध्ये फायदा आढळला तर तो देवाचा आशीर्वाद समजा, कारण सर्व श्रेय त्याचे आहे. ते इतरांसोबत शेअर करा जेणेकरून त्यांनाही त्यात जे सापडेल ते सापडेल (आणि तुमच्या प्रभूच्या कृपेबद्दल बोला). आणि तुमच्या क्षमतेनुसार दररोज एखाद्याला मदत करायला विसरू नका. जोपर्यंत माझ्या खिशात पैसे आहेत तोपर्यंत मी देणे थांबवणार नाही, कारण माझा अक्षय आणि सतत वाहणारा स्रोत देव आहे.
शेवटी, आपण देवाला महान व्यक्तींप्रमाणे ओळखले
पाहिजे. चिंतन आणि वैयक्तिक प्रयत्नातून हे शक्य आहे. एकदा, मी आश्रमाच्या बाहेर फिरत होतो, माझे महान गुरू श्री युक्तीश्वर यांच्याबद्दल विचार करत होतो, जे काही वर्षांपूर्वी निधन पावले होते. मला त्यांच्याबद्दल खूप उत्सुकता वाटली आणि आश्रमाच्या सौंदर्याचा आणि वातावरणाचा आनंद घेण्यासाठी ते माझ्यासोबत नसल्याबद्दल मला वाईट वाटले. अचानक, ते आकाशातून मला दिसले आणि म्हणाले, "तुम्हाला वाटते का की तुम्ही एकटेच या सुंदर

जागेचा आनंद घेत आहात? मी तुमच्यासारखाच त्याचा आनंद घेत आहे!"
देवाशी एकरूप होण्याची इच्छा असलेल्या साधकाने ध्यान आणि त्याच्यावर प्रेम करण्याच्या दैनंदिन सरावातून प्रयत्न केले पाहिजेत आणि ते प्रेम सर्वांना पसरवले पाहिजे. संघर्ष टाळण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे. आध्यात्मिक सहकार्य आवश्यक आहे. खऱ्या अध्यात्माशिवाय, वैयक्तिक किंवा सार्वत्रिक आनंद नाही. पवित्र सुसंवाद हा सर्व शारीरिक, आर्थिक, वैवाहिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक समस्यांवर एकमेव उपाय आहे.
देवाच्या जवळ जाण्याने आनंद मिळतो मानवतेने स्वतःला अज्ञानाच्या तुरुंगात कैद केले आहे आणि या अपमानास्पद तुरुंगातून मुक्त होण्याची वेळ आली आहे परिस्थिती काहीही असो, मन नेहमी देवाकडे वळले पाहिजे आणि मग तुम्हाला खूप शांती आणि आनंद मिळेल.
जे लोक देवाची आस धरतात आणि त्याचे अस्तित्व त्याला समर्पित करतात, एकमेकांना प्रोत्साहन देतात आणि ज्ञान देतात आणि सतत देवाचे स्मरण करतात, ते या जगात आनंदी असतात आणि परलोकातील आनंदाचे विजेते असतात.
तुम्हाला शांती असो.

पडदा उठेल आणि दूर होईल
आपल्यापैकी प्रत्येकजण देवाच्या प्रतिमेत निर्माण
झाला आहे, आपण त्याच्या दैवी आत्म्यापासून निर्माण झालो आहोत आणि त्याचे सार आपल्यामध्ये त्याच्या सर्व शुद्धतेत, वैभवात आणि उत्कृष्ट आनंदात वास करते. हा पवित्र वारसा एक अभेद्य किल्ला आहे. एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला पापी म्हणून दोषी ठरवणे, पापाच्या मार्गात अडखळणे हे सर्वात मोठे पाप आहे. असे केल्याने, ते स्वतःला असहाय्यता, निराशा आणि उठण्यास आणि चढण्यास असमर्थतेसाठी दोषी ठरवतात. हे खरे आहे की एखादी व्यक्ती नैसर्गिक आणि दैवी नियमांच्या विरुद्ध कृत्ये करू शकते, परंतु त्यांनी ताबडतोब मार्ग बदलला पाहिजे आणि योग्य मार्गाकडे वळले पाहिजे. त्यांच्या

शुद्ध स्वभावात, व्यक्ती एक पवित्र मंदिर आहे आणि दैवी .आत्मा त्यांच्यामध्ये वास करतो
आपण नेहमी लक्षात ठेवले पाहिजे की देव आपल्यावर पूर्णपणे आणि निःशर्त प्रेम करतो. परंतु त्याने आपल्याला त्याच्या जवळ जाण्याचा किंवा त्याच्यापासून दूर जाण्याचा पूर्ण पर्याय दिला असल्याने, तो आपल्याकडे येण्यापूर्वी .आपण त्याच्या प्रेमाची इच्छा व्यक्त करण्याची वाट पाहतो एकदा मी ध्यान करताना त्याचा आवाज कुजबुजताना ऐकला:
"तू म्हणतोस की मी तुझ्यासोबत नाही, पण तू आत डोकावले नाहीस. मी तुला एका क्षणासाठीही सोडणार नाही. आत्म्याच्या मंदिरात जा आणि तू मला पाहशील कारण मी नेहमीच येथे आहे, तुझे स्वागत करण्यासाठी आणि दैवी प्रेमाच्या अभिवादनाने ".तुला स्वागत करण्यासाठी
आध्यात्मिक मार्गावर खोलवर प्रामाणिकपणा आवश्यक आहे .पवित्रता आणि सत्यात, आत्म्याची पहाट उगवते

देवासमोर आपले मानवी ज्ञान काहीच नाही. आपण त्याच्या जवळ जाऊ शकतो तोच तो आपल्याला जे शुद्ध प्रेम देतो तेच .त्याला देऊन
सर्वांना अखेर मोक्ष मिळेल, पण जे वाटेत अडखळतात ते उदासीनतेच्या गर्तेत पडतात. उदासीनता आपल्याला आत्ताच, याच क्षणी देवाला शोधण्याचे महत्त्वाचे महत्त्व समजण्यापासून रोखते. आपला महान ग्रह पृथ्वी, अवकाशात तरंगत आहे आणि आपली मानवी ओळख, आपल्याला काही वर्षे येथे घालवण्यासाठी आणि नंतर शून्यात गायब होण्यासाठी दिलेली नाही. उलट, आपल्याला खोलवर चिंतन करण्यासाठी आणि अस्तित्वाचे रहस्य समजून घेण्यासाठी बनवले आहे. जीवनाचा उद्देश समजून घेतल्याशिवाय जगणे मूर्खपणाचे, मूर्खपणाचे आणि वेळेचा अपव्यय आहे. जीवनाची रहस्ये आपल्याला सर्व बाजूंनी वेढून ठेवतात आणि देवाने आपल्याला त्यांचे .निराकरण शोधण्यासाठी बुद्धिमत्ता दिली आहे
शाश्वत प्रेमाच्या शोधात, मला जाणवले की देवाने माझ्यावर कल्पना करता येईल अशा सर्व प्रकारे प्रेम केले, .त्याने माझ्यावर आई, वडील आणि मित्र म्हणून प्रेम केले

मी सर्व मित्रांपेक्षा त्या शाश्वत मित्राचा शोध घेत ,होतो
आणि त्या महान प्रेमिकाबद्दल ज्याच्या चेहऱ्यावर मी
आता सर्व प्रकारच्या आणि प्रेमळ चेहऱ्यावर चमकताना पाहतो, त्या दिव्य मित्राने मला कधीही निराश केले नाही, किंवा .त्याने मला कधीही निराश केले नाही
अस्तित्वात असलेल्या सर्व गोष्टींमागे देव आहे आपण आपल्या पालकांचा आदर केला पाहिजे आणि त्यांच्याशी दयाळूपणे वागले पाहिजे, परंतु आपण देवावर आपल्या संपूर्ण हृदयाने आणि आत्म्याने प्रेम केले पाहिजे आपण त्याच्याशी असलेल्या एका महत्त्वपूर्ण संबंधाचे महत्त्व ओळखले .पाहिजे, अधिक वेळ वाया न घालवता
जेव्हा आपण झोपतो तेव्हा आपल्याला माहित नसते की आपण जागे होऊ की नाही आपण एक एक करून ही पृथ्वी सोडतो पण या विचाराने चिंता निर्माण करू नये जेव्हा आपण मरतो तेव्हा आपल्याला पृथ्वीवर पुन्हा जन्म घेण्याचे आवाहन केले जाते, .जिथे आपण या जीवनात सोडले होते तिथून नवीन जीवन सुरू करणे मी जीवनाला समुद्राच्या पृष्ठभागावरील लाटांची निर्मिती आणि विघटन म्हणून पाहतो. मानवी लाट जन्माच्या वेळी दिव्य समुद्राच्या पृष्ठभागावरून उठते आणि मृत्यूच्या वेळी ती देवाच्या हृदयात विसावते. मी हे सत्य समजून घेतले आहे आणि मला माहित आहे की शरीराचा मृत्यू झाला तरी मी खरोखर कधीही मरत नाही कारण मी दिव्य आत्म्याच्या समुद्रात विश्रांती घेत असलो किंवा भौतिक शरीरात जागृत असलो तरी, मी वैश्विक समुद्राशी एकरूप आहे. तो परम आनंद जगात मिळू शकत नाही. त्याच वेळी, आपल्याला उद्देशाच्या शोधात जंगलात पळून जाण्याची गरज नाही. आपण दैनंदिन जीवनाच्या या जंगलात - शांततेच्या गुहेच्या खोलवर देव .शोधू शकतो
मानव अनेक चुका करू शकतात, परंतु ते दैवी आत्म्याच्या प्रतिमेत साकारलेले आहेत. देवाने हे भ्रामक जग केवळ एकाच उद्देशाने पृथ्वीवरील सुखांचे निर्माण केले: जेणेकरून मानवजातीला हे समजेल की ते केवळ एक वैश्विक नाटक आहे, भ्रम सोडून द्यावे आणि फक्त देवावर प्रेम करावे. हे सत्य आहे आणि ते अन्यथा असू शकत नाही. देवाने आपल्याला आपल्या

कुटुंबातील सदस्यांवर प्रेम करण्यासाठी का निर्माण केले जेणेकरून ते आपल्यापासून एकेक करून निघून जातील? या घटना आपल्याला हे जाणवून देण्यासाठी घडतात की आपण ज्यांच्यावर प्रेम करतो त्या सर्वांपेक्षा देवच आपल्यावर खरोखर प्रेम .करतो
जीवन हे गतिमान प्रतिमांची मालिका आहे, परंतु हे सत्य समजणे कठीण आहे कारण भ्रम वास्तविक वाटतात आणि वास्तव भ्रमांसारखे वाटते. दररोज रात्री आपण झोपतो तेव्हा जग आपल्या जाणीवेतून नाहीसे होते, कदाचित म्हणूनच आपल्याला .समजेल की भौतिक विश्व वास्तविक नाही
झोपेचा हा धडा आपल्याला घाबरवण्यासाठी नाही तर देवाच्या सत्याची तळमळ निर्माण करण्यासाठी येतो. देव आणि त्याच्या प्रेमाशिवाय आत्म्याला काहीही समाधानी करू शकत नाही. देवाचा आत्मा हे अतुलनीय सत्य आहे. अवास्तव असे काहीही नाही आणि जे खरे आहे ते अवास्तव असू शकत नाही. .ज्ञानी लोक हे तेजस्वी सत्य समजून घेतात
आपल्या आयुष्यातील अनेक वर्षे निघून गेली आहेत, आणि फक्त वर्षे, आठवडे, दिवस आणि तास उरले आहेत. ज्या गोष्टी फायदेशीर नाहीत त्यावर वेळ का वाया घालवायचा? आपण रात्रंदिवस देवाशी जोडण्याची इच्छा बाळगली पाहिजे आणि जीवनाचा दिलेला वेळ संपण्यापूर्वी आणि आपण काहीही महत्त्वाचे न करता या पृथ्वीवरून निघून जाण्यापूर्वी या .इच्छेमध्ये पूर्णपणे प्रामाणिक असले पाहिजे
त्याच क्षणी, मी देवाचा महान प्रकाश संपूर्ण सृष्टीला व्यापून टाकणारा पाहिला. किती जबरदस्त आनंद! किती अद्भुत !प्रकाश
माझ्या देवा, तुझी उपस्थिती जाणवण्याच्या या विपुल .आशीर्वादांसाठी मी तुझे आभार मानतो आणि तुला नमन करतो सर्वांना त्याच प्रकारे आशीर्वाद द्या, जेणेकरून आम्हाला हे समजेल की तुम्ही विश्वातील अंतिम सत्य आहात आणि तुम्ही आमचे अंतिम ध्येय आहात, ज्याच्या पलीकडे दुसरे .कोणतेही ध्येय नाही
आपण त्याच्यावर प्रेम केले पाहिजे आणि आपल्या आयुष्याच्या प्रत्येक क्षणी त्याच्याशी बोलले पाहिजे - कामाच्या वेळी आणि विश्रांतीच्या वेळी, हालचालीत आणि

स्थिरतेत - खोल विनवणी आणि ज्वलंत तळमळीने. मग आपल्याला भ्रमाचा पडदा उठताना आणि विरघळताना दिसेल. देव आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक क्षणी आपल्यासोबत आहे. जे लोक त्याचे चिंतन करतात आणि त्याच्याशी सुसंवाद साधतात ते त्याला फुलांच्या सौंदर्यात, दयाळू आत्म्यांच्या उदात्ततेत, उदात्त आणि उदात्त भावनांमध्ये आणि सुंदर स्वप्नांमध्ये पाहतात. शेवटी, तो जाड पडद्यातून बाहेर पडून प्रत्येक :प्रामाणिक साधकाला म्हणेल
आपण खूप दिवसांपासून वेगळे आहोत कारण मला तू मला तुझे" प्रेम स्वेच्छेने द्यावे अशी माझी इच्छा होती. मी तुला माझ्या प्रतिमेत निर्माण केले आणि तू तुझे स्वातंत्र्य वापरुन मला तुझे प्रेम स्वेच्छेने देईपर्यंत मी वाट ".पाहिली
आपण देवाकडे त्याच्या दैवी प्रेमाची शाश्वत आणि चिरस्थायी देणगी मागितली पाहिजे पण प्रयत्नांशिवाय हा प्रेमळ देव कोणाला सापडेल? जर तुम्ही २५ टक्के प्रयत्न केले तर बाकीचे देव आणि तुमच्या आध्यात्मिक मार्गदर्शकावर अवलंबून आहे. मी स्वतःसाठी काहीही मागत नाही, कारण सर्व श्रेय देवाचे आहे, जो सर्व चांगुलपणा आणि कृपेचा स्रोत आहे. त्याची कृपा तुमच्यासोबत असो, त्याची जाणीव तुमच्यासोबत असो आणि तुम्हाला तुमच्या आत आणि .तुमच्या सभोवतालच्या त्याच्या उपस्थितीची विपुलता जाणवो देव आपल्याला लगेच उत्तर देत नाही कारण आपण त्याला
किती हवे आहोत हे दाखवण्यास आपण कचरतो. आपण त्याच्याकडे जाण्यास घाबरू नये, तर त्याला आपला, आपला प्रिय मानावा आणि आपल्या विचारांनी, कृतींनी, हृदयांनी आणि मनाने त्याला अविरतपणे शोधावे, आणि आपल्याला या अस्तित्वात सुरक्षितता .आणि शांतीचा सर्वात मोठा आश्रय मिळेल
हे प्रभू, मी तुला चांगल्या आत्म्यांचा हा पुष्पगुच्छ अर्पण करतो, जेणेकरून ते तुझ्या उपस्थितीच्या मंदिराला शोभा देतील. या आत्म्यांना सोबत घे, जे तुझे कुटुंब आणि तुझे प्रिय आहेत. आम्ही तुझे धन्य नाव गातो. तुझ्या पवित्र प्रकाशाने अज्ञानाचा अंधार दूर कर. तुझ्या अस्तित्वाच्या तेजस्वी, अमर्याद प्रकाशाने आमच्या मनातील अंधकार दूर कर. आम्ही तुझे आहोत, आमच्या परिस्थितीत काहीही असो, स्वतःला

आमच्यासमोर प्रकट कर, हे महामहिम आणि कृपेच्या परमेश्वरा, आमच्या प्रत्येकाला आशीर्वाद दे. आमच्या उत्कट विचारांच्या कुजबुजांचा आणि आमच्या प्रेमळ हृदयांच्या उत्कट ठोक्यांचा स्वीकार कर. आम्ही तुला सर्व प्रेम, सन्मान आणि उत्कंठा अर्पण करतो. कारण तू आमचा प्रिय आहेस .आणि या विश्वात आमच्याकडे जे काही आहे ते सर्व
तुझ्या कृपेने आम्हाला आशीर्वाद दे, आम्हाला तुझ्यापासून वेगळे करणाऱ्या इच्छांच्या भिंती तोडून टाक, आमच्या सर्व आकांक्षांवर विराजमान असलेला दैवी राजा हो, तुझ्या वैभवाचा प्रकाश संपूर्ण जगात पसरो, आम्हा सर्वांना आशीर्वाद दे, तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने भरा आणि आम्हाला हे अधिकाधिक जाणवू दे की तू नेहमीच आमच्यासोबत होतास, आताही आमच्यासोबत आहेस आणि कायमचा आमच्यासोबत .राहील
तुमच्या जवळीकतेची आतुरतेने वाट पाहणाऱ्या आणि
तुमच्या उपस्थितीची आतुरतेने वाट पाहणाऱ्या तुमच्या समर्पित अनुयायांवर तुम्ही दिलेल्या कृपेबद्दल आणि प्रेमाबद्दल आम्ही तुमचे आभार मानतो. आम्हाला आशा आहे की तुमच्या शिष्यांचा समूह वाढेल जेणेकरून आम्ही तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा आनंद साजरा करू शकू आणि तुमच्या .जवळीकतेचा आनंद घेऊ शकू
आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही आमची अंतःकरणे एकमेकांसाठी उघडू आणि आमचे हेतू शुद्ध करू, जेणेकरून आम्ही तुमच्या संरक्षण आणि काळजीसाठी पात्र असू, स्वतःला आतून आणि बाहेरून प्रकट करा. आम्हा सर्वांना एकत्र करा आणि त्या एकतेच्या प्रकाशात, आम्हाला तुमचे अद्वितीय .अस्तित्व ओळखू द्या
आमच्या एकात्मिक अंतःकरणाच्या प्रामाणिकपणाने आणि आमच्या सुसंवादी आत्म्यांच्या तळमळीने, आम्ही तुमच्यासमोर नतमस्तक होतो, तुमची मदत, मार्गदर्शन आणि आमच्या आत्म्यांमध्ये तुमच्या उपस्थितीची सतत जाणीव .मागतो
आमच्या अंतःकरणात प्रेमाची शाश्वत आग तेजस्वीपणे जळत राहो आणि आम्हाला आता आणि सदैव तुमची जवळीक जाणवो, हे !आमच्या प्रभू, हे आमच्या प्रिये

सर्वोच्च इच्छा आणि मानसिक कॅप्सूल
देवाचा महिमा महान आहे तो सत्याचा सार आहे आणि या जीवनात तो आढळू शकतो लोकांच्या हृदयात अनेक प्रार्थना आणि विनंत्या आहेत: पैसा, प्रसिद्धी, आरोग्यासाठी - सर्व प्रकारच्या प्रार्थना परंतु प्रत्येक हृदयात सर्वात आधी आणि सर्वात महत्त्वाची प्रार्थना म्हणजे देवाच्या उपस्थितीची अनुभूती. आपण शांततेने आणि निश्चिततेने जीवनाच्या मार्गावर चालत असताना, आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की देव हा अंतिम ध्येय आहे जो आपल्याला समाधान देऊ शकतो आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करू शकतो, कारण देवामध्ये हृदयाच्या प्रत्येक उत्कटतेचे उत्तर आहे.
जेव्हा तुम्ही स्वतःच्या प्रयत्नांनी एखादी इच्छा पूर्ण करू शकत नाही, तेव्हा तुम्ही प्रार्थनेत देवाकडे वळता. अशा प्रकारे, तुम्ही उच्चारलेली प्रत्येक विनंती तुमच्या आत लपलेली तळमळ प्रकट करते. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा सर्व इच्छा नाहीशा होतात आणि सर्व इच्छा पूर्ण होतात.
जगिक इच्छा जीवनाच्या उद्देशाबद्दलच्या गैरसमजातून निर्माण होतात. ही पृथ्वी आपले खरे घर नाही. शास्त्र आपल्याला सांगते की आपण देवाचे आहोत, आपण त्याच्या प्रतिरूपात निर्माण झालो आहोत आणि त्याची इच्छा आहे की आपण आपल्या दैवी मूळकडे परत जावे. मानवतेला हे लक्षात येत नाही की जोपर्यंत ती त्याच्या दैवी स्रोताकडे परत येत नाही तोपर्यंत तिला असंख्य इच्छा पूर्ण करण्यासाठी संघर्ष करावा लागेल . कल्पना करा ! हे खरे आहे की मानव इच्छा बाळगल्याशिवाय राहू शकत नाहीत आणि त्या असण्यात काहीही चूक नाही . तथापि , बहुतेक मानवी इच्छा देवाकडे परत येण्याच्या अंतिम इच्छेच्या पूर्ततेत अडथळा आणतात . अशा प्रकारे , त्या मानवी आनंदासाठी हानिकारक आहेत जोपर्यंत मानवतेला देवाची इच्छा होत नाही आणि तो सापडत नाही , तोपर्यंत ती आनंद देईल असे जे काही वाटते त्याच्या आकांक्षेने जळत राहील . परंतु सर्व इच्छांची त्वरित पूर्तता आपोआप ज्यांना देव सापडतो त्यांच्याकडे येते .

इच्छांचे दोन प्रकार आहेत: ज्या आपल्याला देव
शोधण्यास मदत करतात आणि ज्या आपल्याला त्याला शोधण्यात अडथळा आणतात. उदाहरणार्थ, जर कोणी तुमच्यावर अन्याय केला तर तुम्हाला सूड घेण्याची तीव्र इच्छा वाटू शकते. तथापि, जर तुम्ही प्रेमाच्या उच्च आणि अधिक स्वीकार्य शक्तीचा वापर करून या तीव्रतेवर मात केली तर तुम्ही देव शोधण्यास मदत करणारे साधन वापरले असेल. सर्व इच्छा उदात्त मार्गाने पूर्ण केल्या पाहिजेत, कारण जेव्हा त्या सांसारिक मार्गांनी पूर्ण होतात तेव्हा इच्छा वाढतात, त्रास आणि दुःखासह जर आपण आपल्या सर्व इच्छा देवाला अर्पण करायला शिकलो, तर तो आपल्या चांगल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आणि आपल्या हानिकारक आणि विनाशकारी इच्छा नष्ट करण्यासाठी कार्य करेल .स्वच्छ विवेकापेक्षा मोठे संरक्षण नाही आणि जीवनाच्या आघातांपासून उदात्त आणि उदात्त इच्छा बाळगण्यापेक्षा चांगले संरक्षण नाही.
जेव्हा आपल्याला हे समजते की देवाची परिपूर्ण
प्रतिमा आपल्या आत वास करते, तेव्हा आपल्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात. त्या पवित्र जाणीवेत, जी सर्व पृथ्वीवरील संपत्ती आणि संपत्तीपेक्षा जास्त आहे, तेव्हा संपूर्ण जग दिले तरी तुम्ही डळमळीत होणार नाही. स्तुती तुमच्यात अभिमान निर्माण करणार नाही, दोष तुमचे नुकसान करणार नाही, कारण तुम्ही स्वतःमध्ये देवाचा आनंद अनुभवाल आणि तोच तुमच्या जीवनातील सर्वात महत्त्वाचा विचार असेल.
आपल्या न्याय्य इच्छा पूर्ण करण्याच्या
प्रयत्नांमध्ये आपण सर्वप्रथम देवाचे मार्गदर्शन मागितले पाहिजे आणि आपल्या सर्व प्रार्थनांची उत्तरे मिळविण्याचा हा सर्वोत्तम मार्ग आहे. परंतु प्रार्थनेतून प्रार्थना काढून टाकली पाहिजे . प्रार्थनेची जुनी पद्धत बदलली पाहिजे आणि आपण देवाकडे पूर्ण विश्वास आणि अढळ विश्वासाने वळले पाहिजे की तो आपले ऐकतो आणि आपल्या विनंत्या पूर्ण करेल .देव आपल्याला आपली इच्छा सोडू इच्छित नाही - जरी आपण त्याला प्रार्थना केली तरीही - कारण ती इच्छा त्याच्या कृपेच्या हातातून आपल्याला मिळालेली सर्वात मौल्यवान भेट आहे, एक पवित्र अधिकार जो त्याने आपल्या निर्मितीच्या क्षणापासून आपल्यासाठी ठेवला होता.

स्वाभाविकच, एखाद्याने वाजवी आणि अवास्तव प्रार्थना
आणि इच्छांमध्ये फरक केला पाहिजे. लक्षात ठेवा की इच्छा ही शक्ती आहे ; जर तुम्ही एखाद्या इच्छेला चिकटून राहिलात
- मग ती चांगली असो वा वाईट , फायदेशीर असो वा हानिकारक - आणि दिवसरात्र त्यावर लक्ष केंद्रित केले तर ती अखेर पूर्ण होईल . म्हणून , एखाद्याने सावधगिरी बाळगली पाहिजे आणि हानिकारक इच्छा बाळगणे टाळले पाहिजे , कारण त्या पूर्ण होतील आणि त्यांच्यासोबत प्रचंड हानी आणि हेवा न करता येणारे दुःख घेऊन येतील .
कालांतराने, तुम्हाला असे आढळेल की तुमच्या इच्छा
पूर्ण झाल्या तरी तुमचे हृदय रिकामे राहते आणि तुम्हाला अंतर्गत बंडखोरी जाणवेल. कल्पना करा की तुमची पचनसंस्था कमकुवत आहे, तरीही तुम्हाला तळलेले पदार्थ हवे आहेत. अर्थात, तुम्ही ते खाताना प्रत्येक वेळी वेदना जाणवतील, जरी तुम्हाला ते खाण्यात आनंद मिळत असला तरी. आणि म्हणूनच, तुम्हाला असे वाटेल की तुम्ही चूक केली आहे. चांगल्या आणि वाईट इच्छांमध्ये फरक करण्यासाठी विवेकाचा वापर करण्याचे ज्ञान सांगते आणि एकदा हे साध्य झाले की , त्या चुकीच्या इच्छा पूर्ण होऊ नयेत . मानवांमध्ये विवेकाची आंतरिक शक्ती असते आणि त्यांनी नेहमीच तिचा वापर केला पाहिजे , विवेकाच्या आदेशानुसार त्यांचे जीवन मार्गदर्शन केले पाहिजे , जो देवाचा आवाज आहे .
अपूर्ण इच्छा हृदयातच राहतात त्यांना तिथे ठेवण्यात काय नुकसान आहे? येथे उत्तर आहे:
प्रत्येक इच्छा विशिष्ट शक्तींनी बनलेली असते : एकतर चांगले किंवा वाईट , किंवा दोन्ही जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते - देव त्याच्यावर दया करो - शरीराचे विघटन आणि क्षय होऊनही या शक्ती मरत नाहीत उलट , त्या आत्म्याला जिथे जिथे जाते तिथे एकाग्र आध्यात्मिक कॅप्सूलच्या स्वरूपात सोबत करतात जेव्हा व्यक्ती नवीन अवतारात पुनर्जन्म घेते , तेव्हा हे कॅप्सूल किंवा मानसिक गोळ्या वर्तणुकीच्या प्रवृत्ती म्हणून प्रकट होतात . अशा प्रकारे , मद्यपी म्हणून मरण पावलेली व्यक्ती पुनर्जन्म घेताना दारूकडे झुकते आणि ही झुकत दारूच्या लालसेवर मात करेपर्यंत टिकून राहते . हे इतर गोष्टींनाही लागू होते .

अगदी लहान मुलांमध्येही भूतकाळातील जन्मांपासून मिळालेले गुण दिसून येतात काही मुलांना तीव्र राग येतो इतरांना वाईट स्वभाव असतो अर्थात, देवाने त्यांना अशा प्रकारे निर्माण केले नाही भूतकाळातील जन्मातील अपूर्ण इच्छांनी या मानसिक प्रवृत्तींना आकार दिला आहे आणि त्यांच्यामुळे, आत्मा काहीसा विचित्र दिसतो, जरी तो देवाच्या शुद्ध प्रतिमेत निर्माण झाला असला तरी जर या जीवनात एखाद्या व्यक्तीमध्ये देवाची प्रतिमा विकृत झाली असेल , मग ती क्रोधाने , भीतीने किंवा वासनेने असो , आणि या गुणांवर आता मात केली नाही , तर तो त्यांच्यासोबत पुनर्जन्म घेईल (किंवा ते त्यांच्यासोबत पुनर्जन्म घेईल), या दयनीय प्रवृत्तींचा भार वाहून जोपर्यंत ते या किंवा भविष्यातील अवतारांमध्ये त्यांच्यावर मात करत नाहीत तोपर्यंत त्यांच्यापासून सुटका नाही .
म्हणून , आता सर्व इच्छा पूर्ण करणे किंवा
त्यांच्यावर विजय मिळवणे चांगले .
अशा इच्छांपासून कायमचे मुक्त होण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे सर्वोच्च दिव्य आनंद अनुभवणे . अन्यथा , या दडपलेल्या इच्छा आणि अपूर्ण इच्छा आत्म्याला त्रास देतील आणि त्रास देतील .
एखाद्या व्यक्तीने विवेक आणि बुद्धीद्वारे हे समजून घेतले पाहिजे की केवळ देवच शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देण्यास सक्षम आहे .
बहुतेक वेळा, इच्छा अवचेतन अवस्थेत लपलेल्या राहतात. तुम्हाला वाटेल की त्या कमी झाल्या आहेत, पण त्या कमी झाल्या नाहीत; हे जीवनातील एक रहस्य आहे, जे स्वतःच एक मोठे रहस्य आहे.
पण जेव्हा आपण जीवनाचे विश्लेषण करतो आणि त्याचा अर्थ विचार करतो तेव्हा हे गूढ उलगडते जर तुम्ही दररोज थोडा वेळ शांत बसून स्वतःचे परीक्षण केले तर तुम्हाला आढळेल की तुमच्यात अनेक अपूर्ण इच्छा आहेत . या इच्छा या प्राणघातक जंतूंसारख्या असतात ज्या एखाद्या व्यक्तीला या आयुष्यात आणि पुढच्या आयुष्यात जिथे जिथे जातात तिथे सोबत घेऊन जातात .

पुढे जाण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे या जीवनातील हानिकारक इच्छा ओळखणे आणि तुमच्या चांगल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी तुमचे प्रयत्न केंद्रित करणे .जर तुम्हाला आत्महत्या करण्याची किंवा काही चुकीचे करण्याची इच्छा वाटत असेल, तर तुम्ही ती इच्छा आताच दूर केली पाहिजे. विचार आणि कृतीतून स्वतःला पटवून द्या की तुमच्या आत्म्यात देवत्वाची एक ठिणगी आहे आणि लक्षात ठेवा की तुम्ही सर्वशक्तिमान देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाला आहात आणि म्हणूनच तुमच्याकडे तुमच्या शारीरिक स्वभाव आणि सवयींच्या पलीकडे जाण्याची शक्ती आहे.
विलासिता कमी आसक्त व्हा आणि इच्छांपासून अधिक
अलिप्त रहा , आणि तुम्ही जीवनाची लढाई जिंकाल जर तुम्हाला असह्य वेदना होत असतील , तर शारीरिक जाणीवेपासून स्वतःला अलिप्त करण्याचा शक्य तितका प्रयत्न करा विवेकाद्वारे , तुम्ही इंद्रियांवर मात करू शकता बुद्धिमान विवेक ही अशी आग आहे जी हानिकारक इच्छा आणि विनाशकारी भूके जाळून टाकते , त्यांना राख करते .
घराच्या एका कोपऱ्यात जुन्या, जीर्ण आणि अनावश्यक वस्तू साठवणे आणि वेळोवेळी घर स्वच्छ करणे ही लोकांची सामान्य पद्धत आहे. त्याचप्रमाणे, तुमच्या अवचेतन मनाच्या कोपऱ्यात अनेक इच्छा आणि हानी असते, ज्या जर तुम्ही त्या योग्यरित्या हाताळल्या नाहीत तर एके दिवशी तुम्हाला मोठा त्रास देऊ शकतात.
आध्यात्मिक मार्गावर आत्म-विश्लेषण अत्यंत
महत्त्वाचे आहे. तुम्ही द्वेषपूर्ण, चिडचिडे किंवा लवकर रागावणारे असू शकता. जर असे असेल, तर तुमच्या चेतनेत साठवलेले हे गुण तुमच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम आहेत. या गोंधळलेल्या, जीर्ण झालेल्या फर्निचरपासून तुमचे मन स्वच्छ करण्यासाठी, तुम्ही सकारात्मक, रचनात्मक कृतींनी सुरुवात केली पाहिजे आणि इतरांबद्दल प्रेम निर्माण केले पाहिजे. तुम्ही जितके जास्त लोकांवर प्रेम कराल तितके ते तुमच्यावर प्रेम करतील आणि तुम्हाला त्यांचे प्रेम जाणवेल. पण जर तुम्ही त्यांची टीका केली, अगदी स्वतःवरही, तर ते ती टीका जाणवतील आणि ती तुम्हाला परत करतील!

समजा एखादा जुना शत्रू मेला आहे, तरीही तुम्ही त्याच्याबद्दल राग आणि द्वेष बाळगत आहात, या कटुतेचा परिणाम तुम्हाला भोगावा लागेल आणि त्याचे हानिकारक परिणाम तुमच्या शरीरावर आणि मनात दिसून येतील. देवाच्या फायद्यासाठी त्याला क्षमा करणे चांगले आहे, कारण असे केल्याने, तुम्ही तुमची मनःशांती नष्ट करणाऱ्या आणि तुमची शांती भंग करणाऱ्या सूडाच्या वाईट इच्छांपासून स्वतःला मुक्त कराल. द्वेषावर द्वेषाचा ढीग करणे, किंवा द्वेषाला द्वेषाने प्रतिसाद देणे, तुमच्या शत्रूचा तुमच्यावरील शत्रुत्वाचा भार वाढवतेच, परंतु परिणामी तुमचे स्वतःचे शरीर आणि भावना देखील विषारी बनवते. म्हणून एका सुंदर क्षमेने क्षमा करा.
वेळोवेळी, एखाद्या व्यक्तीला जीवनाच्या उद्देशावर विचार करण्यासाठी स्वतःसोबत एकटे राहण्यासाठी सर्वकाही मागे सोडावे लागते. बहुतेक लोक परंपरा आणि फॅशनच्या प्रवाहात वाहून जातात. प्रत्यक्षात, त्यांनी कधीही स्वतःचे जीवन जगले नाही, तर जगाचे जीवन जगले आहे. त्यांनी काय साध्य केले आहे आणि ते कुठे संपले आहेत?
म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने आपल्या मनातील अशांतता
शांत करण्यासाठी आणि त्याचे सार समजून घेण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी आणि त्याला कोणते ध्येय साध्य करायचे आहे हे निश्चित करण्यासाठी अधूनमधून दैनंदिन कामांपासून आणि "कर्तव्यांपासून" स्वतःला दूर करणे शहाणपणाचे आहे. लक्षात ठेवा की तुम्हाला मिळू शकणारी सर्वात मोठी
साक्ष म्हणजे तुमच्या विवेकाची साक्ष : तुमच्या आत्म्याचा अचुक आणि अचूक आवाज तुमचा विवेक तुम्हाला जे सांगतो ते म्हणजे तुम्ही खरोखर कोण आहात , कोणत्याही अलंकार किंवा वेषाशिवाय .
येशू ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याचा विचार करा ज्याने म्हटले, "हे पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण जे त्यांना माहित नाही ते कसे करावे हे त्यांना माहित नाही"
आणि त्या महान पैगंबराचा विचार करा ज्यांनी म्हटले होते: “मी तुम्हाला असे सांगू नये की माणसाचा दर्जा काय वाढवते?” त्यांनी उत्तर दिले: “हो, हे अल्लाहचे रसूल.” त्यांनी उत्तर दिले: “जो तुमच्याशी अज्ञानी आहे

त्याच्याशी धीर धरा, जो तुम्हाला नाकारतो त्याला द्या, जो तुमच्याशी संबंध तोडतो त्याच्याशी संबंध ठेवा आणि जो तुमच्यावर अन्याय करतो त्याला क्षमा करा”.
तुमच्या प्रबुद्ध विवेकाचा आवाज ऐकल्याने तुमच्या मार्गावर प्रकाश येईल आणि तुमच्या जीवनात आशीर्वाद येईल . जेव्हा तुम्हाला तुमच्या हृदयात एखादी इच्छा पूर्ण करण्याची तीव्र इच्छा जाणवते , तेव्हा तुमच्या विवेकबुद्धीचा वापर करा आणि स्वतःला विचारा : " मी जी इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत आहे ती चांगली आहे की वाईट ?" अनेक घटक मानवी इच्छांना चालना देतात जेव्हा कोणी
नवीन मॉडेलची कार पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखीच गाडी हवी असते जेव्हा तो नवीन शैलीचे घर पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखी गाडी हवी असते एक नवीन फॅशन ट्रेंड लोकप्रिय होतो आणि लोक ती गाडी खरेदी करण्यास आणि घालण्यास उत्सुक असतात!
इच्छा कुठून येतात? मी यावर तासनतास विचार केला की तुम्ही तुमच्या सर्व इच्छांचे वर्गीकरण करू शकता का? मी त्या सर्वांचे वर्गीकरण करण्यात यशस्वी झालो आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या आणि जेव्हा मला दैवी सहवास मिळाला तेव्हा मला आढळले की माझ्या सर्व चांगल्या इच्छा एकाच वेळी पूर्ण झाल्या आहेत आज तुम्हाला काहीतरी हवे आहे आणि उद्या तुमचा आत्मा दुसऱ्या कशासाठी तरी तळमळतो . सर्वशक्तिमान देवापासून निर्माण झालेले तुमचे मन या जगातील वस्तूंनी तृप्त होऊ शकत नाही आणि ते कधीही होणार नाही , कारण , माझ्या प्रिय मित्रा , तुम्ही तुमच्या आत्म्याचा सर्वात मौल्यवान आणि मौल्यवान खजिना गमावला आहे , ज्याच्याकडे तुमची तळमळ पूर्ण करण्याची आणि तुमच्या इच्छा पूर्ण करण्याची शक्ती आहे तो हरवलेला खजिना म्हणजे देव .
काही चांगल्या किंवा आवश्यक इच्छा असतात हे खरे आहे, आणि त्या पूर्ण करण्यासाठी तुम्ही काम केले पाहिजे. पण तुमच्या लहान इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करताना, देवाप्रती असलेली तुमची सर्वात मोठी इच्छा प्रथम पूर्ण करायला विसरू नका. लहान इच्छा आणि कर्तव्ये प्रथम पूर्ण केली पाहिजेत ही खात्री एक भ्रम आणि फसवणूक आहे. माझ्या

आध्यात्मिक प्रवासाच्या सुरुवातीला मला अजूनही आठवते की मी एक दिरंगाई करणारा होतो आणि नियमितपणे ध्यान करत नव्हतो, जरी मी स्वतःला सांगत राहिलो की मी त्यासाठी वेळ काढेन. एक वर्ष असेच गेले आणि मला कळले की मी स्वतःला जे वचन दिले होते ते पूर्ण केले नाही. मी लगेच स्वतःला वचन दिले की मी सकाळी प्रथम आंघोळ करेन आणि नंतर देवाचे ध्यान करेन. त्या वेळी दैनंदिन कामे असंख्य होती आणि त्यापासून सुटका करणे सोपे नव्हते, अगदी थोड्या काळासाठीही. म्हणून, मी माझी आध्यात्मिक कर्तव्ये प्रथम पार पाडण्याचा निर्णय घेतला आणि अशा प्रकारे, मी एक मोठा धडा शिकलो: देवाप्रती माझे कर्तव्य प्रथम येते आणि त्यानंतरच मी इतर, कमी महत्त्वाच्या कर्तव्यांकडे लक्ष देतो.
जर मानवजात देवापेक्षा इतर कर्तव्ये आणि विचारांना प्राधान्य देत असेल तर देवाने मानवजातीसाठी अनंतकाळचे दरवाजे का उघडावेत? देवाने आपल्यामध्ये आध्यात्मिक पंख ठेवले आहेत आणि आपण आत्म्याच्या क्षेत्रात भरारी घ्यावी अशी तो अपेक्षा करतो. हे पंख म्हणजे आपल्या आध्यात्मिक आकांक्षा, आपले उदात्त विचार आणि आपल्या दैवी स्रोतासाठीची आपली प्रामाणिक तळमळ.
चला प्रथम देवाचा शोध घेऊया. पृथ्वीवरील कर्तव्यांना अत्यंत महत्त्व देणे मूर्खपणाचे आहे, कारण अझ्राएल कोणत्याही क्षणी आत्म्याला बोलावू शकतो आणि नंतर सर्व कर्तव्ये, वचनबद्धता, चिंता आणि कर्तव्ये एकदाच थांबतील आणि कायमची संपतील. मग जीवनाला इतके घट्ट का चिकटून राहावे?
एखाद्या व्यक्तीला वाटते की तो सुरक्षितता आणि मनःशांतीचा आनंद घेत आहे, पण अचानक तो एखाद्या प्रिय व्यक्तीला गमावतो, किंवा त्याचे आरोग्य किंवा नोकरी जाते आणि सुरक्षितता आणि मनःशांती वाया जाते!
माझ्या आईवर माझे प्रेम किती महान होते! मला वाटले
होते की ती नेहमीच माझ्यासोबत असेल, पण अचानक मला कळले की मी लहान असताना ती मला सोडून गेली होती! आपण मृत्यूला घाबरू नये, उलट त्यासाठी तयार असले पाहिजे.
जीवन जसे दिसते तसे नाही त्यावर विश्वास ठेवू नका,
कारण ते चंचल, फसवे आणि निराशेने आणि तुटलेल्या आशांनी

भरलेले आहे. येथे परिपूर्णता सापडत नाही. मी तुम्हाला जीवनाचे अवास्तव चित्र देऊ इच्छित नाही. हे जग स्वर्ग नाही. ही एक दैवी प्रयोगशाळा आहे जिथे देव आत्म्यांची परीक्षा घेतो की ते वाईट इच्छांवर चांगुलपणाने मात करतील का आणि त्याला - म्हणजेच देवाला - त्यांची सर्वात मोठी इच्छा बनवतील, जेणेकरून ते त्याच्या राज्यात परत येतील. जीवन सर्व प्रकारच्या शोकांतिका आणि विनोदांनी, आपत्तींनी आणि आनंदांनी भरलेले आहे. हे असंख्य रूपांचे एक विशाल, सतत बदलणारे आणि चैतन्यशील टेपेस्ट्री आहे. दोन गोष्टी अगदी सारख्या नसतात. प्रत्येक व्यक्तीचे जीवन अद्वितीय असते. प्रत्येक व्यक्तीचे वेगवेगळे वैशिष्ट्य, वेगळी मानसिकता आणि वेगवेगळ्या इच्छा असतात. जर आपल्याला दररोज त्याच परीक्षांना सामोरे जावे लागले तर आपण थकून जाऊ आणि कंटाळू. स्वर्ग देखील, जर तो नेहमीच सारखाच असता तर त्याचे आकर्षण गमावेल. आपल्याला विविधता आणि विविधता आवडते. स्वर्गाची प्रचलित पारंपारिक संकल्पना पूर्णपणे चुकीची आहे. जर ती खरोखरच कंटाळवाणी असती, तर देवाच्या संतांनी आणि पवित्र पुरुषांनी स्वतःचे मनोरंजन करण्यासाठी पृथ्वीवर परत येण्याची प्रार्थना केली असती! स्वर्ग सतत सर्वात आनंददायी मार्गाने नूतनीकरण केले जाते, तर पृथ्वी बहुतेकदा सतत नूतनीकरण केली जाते, परंतु कंटाळवाण्या आणि अप्रिय पद्धतीने.
तथापि, जीवन थकवणारे आणि कष्टदायक आहे हे असूनही, बहुतेक लोक त्याची सवय करतात, त्यांना असे वाटते की जगण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग नाही. या जीवनाची तुलना आध्यात्मिक जीवनाशी करता येत नाही, त्यांना या जगाच्या कुशीत लपलेल्या वेदना आणि थकव्याची व्याप्ती लक्षात येत नाही.
खरं तर, जीवन हे वास्तव नाहीये. ते फक्त मनोरंजन आहे, आणखी काही नाही. जसे जुने चित्रपट वारंवार प्रदर्शित होतात, तसेच त्याच जुन्या घटना वेगवेगळ्या स्वरूपात पुनरावृत्ती होतात आणि जीवनाच्या अंतहीन सातत्य असूनही, मागील चित्रपटांमध्ये सादर केलेले तेच विषय एकामागून एक पुन्हा सादर केले जातात. खरोखर, इतिहास स्वतःची

पुनरावृत्ती करतो आणि लोक काळाच्या संग्रहालयात फक्त कलाकृती असतात.
जीवनाला त्याचे आश्चर्य सोडू द्या, त्यांना आनंदाने, वस्तुनिष्ठतेने आणि अलिप्ततेने स्वीकारा, भावनेने प्रभावित न होता, जणू चित्रपट पाहत आहात. मनापासून हास्य हे सर्व मानवी आजारांवर एक अद्भुत उपचार आहे.
तुम्ही आयुष्याकडे सहजतेने आणि आरामाने पाहिले
पाहिजे . हे मी माझ्या शिक्षकांकडून शिकलो . त्यांच्या आश्रमात माझ्या आध्यात्मिक प्रशिक्षणाच्या सुरुवातीला , मी माझे कर्तव्य उदास चेहऱ्याने , कधीही हसत न राहता केले . एके दिवशी माझ्या शिक्षकांनी हे लक्षात घेतले आणि त्यांनी टिप्पणी केली , " देवाची इच्छा असेल तर सर्व ठीक आहे ! तुम्ही अंत्यसंस्कारात आहात का ? तुम्हाला माहित नाही का की देवाला शोधणे म्हणजे चिंता लपवणे आणि सर्व दुःखे दफन करणे ? जीवनाला इतके गांभीर्याने घेऊ नका ". त्याने मला शिकवले की देवामध्ये पूर्ण स्वातंत्र्य मिळविण्यासाठी त्याने आपले मन सर्व सांसारिक विचलन आणि त्रासांपेक्षा वर उचलले पाहिजे हे माणसाचे कर्तव्य आहे . जीवनातील आव्हानांना धैर्याने आणि आत्मविश्वासाने तोंड देण्यासाठी सुख-दु:ख, नफा-तोटा, विजय-अपयश यांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे.
सर्व घटना असूनही आंतरिक शांती राखणे हा फसव्या इच्छांवर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग आहे. हे मी त्या महान व्यक्तींकडून शिकलो ज्यांना काळाच्या उतार-चढावांचा परिणाम झाला नाही, परंतु शेवटपर्यंत स्थिर आणि अपरिवर्तनीय राहिले. संदेष्ट्यांनीही, जेव्हा त्यांना छळ सहन करावा लागला, तेव्हा त्यांनी त्यांची पवित्र जाणीव गमावली नाही, किंवा त्यांनी कोणालाही त्यांच्याकडून देवाचे प्रेम चोरू दिले नाही. आध्यात्मिक आनंद हाच एक आशीर्वादित संरक्षण आणि सर्वांचा सर्वात मोठा किल्ला आहे .परीक्षा आणि संकटांमध्ये, देवाने तुम्हाला दिलेल्या आशीर्वादांची आठवण ठेवा. तुमचा आत्मा देवाचे पवित्र मंदिर आहे. तुम्ही अज्ञानाच्या अंधाराला त्या शुद्ध जागेला अपवित्र करू देऊ नका. आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत, सन्मानित, प्रतिष्ठित, सुरक्षित आणि शांततेत

असणे किती अद्भुत आहे! कशाचीही भीती बाळगू नका आणि कोणाचाही द्वेष करू नका. सर्वांना तुमचे प्रेम द्या. देवाचे प्रेम अनुभवा आणि सर्व लोकांमध्ये त्याची उपस्थिती पहा आणि तुमची सर्वात तीव्र इच्छा त्याच्या हृदयात सतत उपस्थिती असू द्या. या जगात शांती आणि शांतीने जगण्याचा हा मार्ग आहे. परंतु जोपर्यंत इच्छांचे भयंकर वारे हृदयाच्या ओएसिसमधून वाहत आहेत आणि त्याची झाडे हिंसकपणे हलवत आहेत तोपर्यंत या आत्म-समाधानाचा आस्वाद घेणे कठीण आहे.
इच्छा एखाद्या व्यक्तीच्या वातावरणामुळे आकार घेतात. त्या आपल्या संवेदी धारणांमधून जन्माला येतात आणि त्या धारणांच्या मर्यादांमुळे मर्यादित असतात. ग्रामीण मेळ्याला उपस्थित राहिल्याने काही उत्साहाची इच्छा पूर्ण होते , परंतु जागतिक दर्जाच्या प्रदर्शनाला भेट दिल्यानंतर आणि सर्व वेगवेगळे प्रदर्शन पाहिल्यानंतर , लहान मेळा त्याचे आकर्षण आणि आकर्षण गमावतो . अशा प्रकारे , आपण प्रथम देवासोबतच्या सहवासाचा आनंद अनुभवला पाहिजे जेणेकरून आपण त्या आनंदाची तुलना कमी पार्थिव सुखांशी करू शकू . मग , इच्छा उच्च स्वरूपाच्या असतील .इच्छा अंतहीन असते; एक इच्छा पूर्ण होताच दुसरी तिची जागा घेते. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात "प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व शोधा, आणि या सर्व गोष्टी तुम्हाला दिल्या जातील (आणि देवाकडे जे आहे ते चांगले आणि अधिक टिकाऊ आहे)" तर मग प्रथम त्या सर्वात मोठ्या इच्छेची पूर्तता का करू नये आणि देवाच्या उदार हातातून सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ का मिळवू नये?
जेव्हा देव साधकाच्या त्याला जाणून घेण्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर देतो , तेव्हा त्याच्या इतर सर्व इच्छा त्वरित आणि कायमच्या पूर्ण होतील .
काही लोकांना वाटते की त्यांना काही इच्छा नाहीत! ठीक आहे!
लोक बाजारात जातात तेव्हा अनेकदा काय होते हे मी
पाहिले आहे. त्यांना खरेदी करण्याची विशिष्ट इच्छा नसेल,

पण अचानक काहीतरी त्यांच्या नजरेत येते आणि ते विचार करतात, "अरे हो, मला ते खरेदी करावेच लागेल!"
जरी त्यांनी ते लगेच विकत घेतले नाही तरी, ते त्यांच्या विचारांमध्ये दिवसरात्र रेंगाळत राहते जोपर्यंत त्यांना शेवटी ते मिळत नाही, जरी त्यांना पैसे उधार घ्यावे लागले तरी ते काही काळासाठी त्याचा आनंद घेतात, परंतु हळूहळू त्याचे आकर्षण कमी होते आणि ते घेण्याचा आनंद कमी होतो, म्हणून त्यांना दुसरे काहीतरी हवे असते, इत्यादी.
कधीकधी आपल्याला अशी व्यक्ती भेटते जी म्हणते: "अरे,
जर माझ्याकडे इतके पैसे असते (किंवा एक खास मॉडेलची कार किंवा स्विमिंग पूल किंवा किंवा)" आणि ती इच्छा पूर्ण होताच, काहीतरी नवीन करण्याची आणखी एक इच्छा निर्माण होते.
मानवी इच्छा मूळतः अपूर्ण असतात आणि म्हणूनच त्या त्यांच्या मालकांना पूर्ण आनंद मिळवून देण्यास असमर्थ असतात.
जग तुम्हाला हे लक्षात ठेवण्यापासून विचलित करण्याचा प्रयत्न करेल की देवाला शोधणे ही एकमेव खरी सार्थक इच्छा आहे परंतु तुम्ही दररोज स्वतःला याची आठवण करून दिली पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती धूम्रपान सोडण्याचा, जास्त खाणे थांबवण्याचा, खोटे बोलणे थांबवण्याचा किंवा फसवणूक थांबवण्याचा निर्णय घेते तेव्हा त्यांनी त्यांच्या निर्णयात दृढ असले पाहिजे आणि डगमगू नये. वाईट वातावरण इच्छाशक्ती कमी करते आणि कमकुवत करते, व्यक्तीमध्ये खोट्या इच्छा निर्माण करते. ते त्यांच्याकडून सर्वोत्तम घेते आणि त्यांना सर्वात वाईट देते. जे चोरांसोबत राहतात ते मानतात की जगण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे परंतु चांगल्या लोकांशी संगत केल्याने मन उच्च गोष्टींकडे निर्देशित होते, जेणेकरून खोट्या इच्छा यापुढे एखाद्या व्यक्तीला मोहात पाडू शकत नाहीत. या जीवनात सर्वकाही बदल आणि चढ-उतारांच्या अधीन आहे परंतु शुद्ध आध्यात्मिक विषयांवर खोल चिंतन किंवा अभ्यास आणि चिंतन करण्याचे काही क्षण प्रेरणास्रोत ठरतील, जे प्रामाणिक साधकाला फसवणूक आणि भ्रमाच्या महासागरातून दैवी किनाऱ्यावर घेऊन जातील जिथे

"त्यातून कोणताही थकवा त्यांना स्पर्श करणार नाही आणि ते त्यातून बाहेर काढले जाणार नाहीत".
(कष्ट करणाऱ्यांसाठी सर्वात मोठी विश्रांती तयार
केली आहे आणि ज्याने सत्याचा शोध घेण्यात कोणतीही कसर सोडली नाही त्याने ती जिंकली आहे)
खरा आनंद देवाची आस धरण्यात आणि सतत त्याचे चिंतन करण्यात आहे. चिकाटीने, एक वेळ येते जेव्हा तो विचार इतका स्थिर आणि अढळ होतो की कोणताही शारीरिक, मानसिक किंवा भावनिक त्रास तुमची जाणीव देवापासून दूर करू शकत नाही. देवाची जाणीव ठेवून जगणे, त्याचे विचार करणे आणि त्याला नेहमीच अनुभवणे आणि त्याच्या अभेद्य उपस्थितीच्या पवित्र ठिकाणी राहणे, जिथे मृत्यू किंवा इतर काहीही तुमची आंतरिक शांती हिरावून घेऊ शकत नाही, हे आश्चर्यकारक नाही का? (जे विश्वास ठेवतात आणि ज्यांचे हृदय देवाच्या आठवणीत शांती मिळवतात ते खरोखर, देवाच्या आठवणीतच हृदयांना शांती मिळते)
जेव्हा तुम्ही सर्व इच्छांपासून मुक्त होता तेव्हा तुम्ही शाश्वत उपस्थितीचा आनंद घेता.
जीवन खरोखरच विचित्र आहे, कारण सर्वकाही बदलण्याच्या अधीन आहे म्हणून, या जीवनाच्या हलत्या वाळूवर आनंदाचे जहाज लंगर घालू नये. आपला काळ निघून जाईल आणि आपण जे पाहतो ते एके दिवशी निघून जाईल. जोपर्यंत तुम्ही त्याला तुमचे नुकसान करू देत नाही तोपर्यंत बदल स्वीकार्य आहे आणि जेव्हा ते तुमचे नुकसान करते, तेव्हा तुम्ही अनुभवत असलेला अंतर्गत गोंधळ तुम्हाला इच्छांनी पछाडलेला नसण्याचा संदेश आहे. जेव्हा तुम्ही दैवी आत्म्यात सुरक्षित असता, तेव्हा तुम्ही आसक्ती किंवा अवलंबित्वाशिवाय सर्वकाही उपभोगता. म्हणून, काळजी घेणाऱ्यांसाठी त्याला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करणे अत्यंत महत्वाचे आहे; अन्यथा, जीवन एक विनाशकारी निराशा होईल, आशा भयानक मार्गाने चिरडून टाकेल.
१९३५ मध्ये जेव्हा मी भारतात परतलो, तेव्हा मला लहानपणी आवडणाऱ्या ठिकाणांना भेट देण्याची आशा होती, पण पोहोचल्यावर मला आढळले की सर्वकाही बदलले आहे. जीवनाचा टप्पा वेगळ्या पद्धतीने पुन्हा व्यवस्थित करण्यात आला

होता. सर्वात मोठी निराशा आणि धक्का तेव्हा आला जेव्हा मी आयकापूरमधील माझ्या जुन्या घराला भेट दिली, जिथे मी खेळायचो आणि पक्षी पहायचो. मला आठवणाऱ्या सर्व गोष्टींपैकी फक्त एक झाड उरले होते. असे जीवन आहे! परिचित आणि प्रिय गोष्टी एकेक करून आमच्या नजरेतून निघून जातात. मी आमचे घर माझ्या बालपणात जसे होते तसे पाहण्यासाठी काहीही देण्यास तयार होतो आणि तरीही, देवाने माझी इच्छा पूर्ण केली, कारण मी नंतर एका दृष्टान्तात घर पाहिले, जिथे आम्ही तलावात पोहत होतो आणि मग मी वरच्या मजल्यावर गेलो, बेडवर झोपलो आणि आंबे खाल्ले, जसे मी अनेक वर्षांपूर्वी केले होते.
इच्छा आता खूप काळजीपूर्वक तपासल्या पाहिजेत आणि त्यांची छाननी केली पाहिजे, त्यांची व्यवस्थित वर्गवारी केली पाहिजे आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या पाहिजेत, आणि त्या चांगल्या इच्छांनाही देवाबद्दलच्या सर्वात महत्त्वाच्या इच्छेला दाबू देऊ नये.
ती इच्छा जिवंत आणि ज्वलंत राहिली पाहिजे आणि तिला कोमेजून किंवा मरून जाऊ देऊ नये. जेव्हा माणूस देवाला त्याच्या ऐहिक इच्छा पूर्ण करण्यास सांगतो पण त्याला स्वतःला प्रकट करण्यास सांगत नाही तेव्हा तो एका मोठ्या भ्रमात असतो. कल्पना करा की एक मूल सतत त्याच्या पालकांकडून त्याच्या विनंत्या पूर्ण करण्याची मागणी करत असते आणि अन्यथा त्याबद्दल विचार करत नाही किंवा त्यांचा विचार करत नाही ही कृतघ्नता आणि त्यांच्या दयाळूपणाचा नकार आहे आणि त्यात विचार करणाऱ्यांसाठी एक धडा आहे. जेव्हा हे जीवन पुस्तक लागू केले जाते , तेव्हा एखाद्याला त्याच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान मिळालेले आध्यात्मिक ज्ञानच सोबत असेल . म्हणून , जर एखाद्याला खरोखरच आपल्या आध्यात्मिक भविष्याची काळजी असेल तर देवाने त्याच्या मनात सतत उपस्थित राहावे , सतत त्याचे आवाहन करावे आणि त्याला कधीही विसरू नये .जेव्हा आपण देवाशी संवाद साधतो तेव्हा आपल्याला आढळेल की सर्व इच्छा रहस्यमय मार्गाने पूर्ण होतात. परंतु आपण प्रथम देवाचा शोध घेतला पाहिजे. तो उदार आहे आणि त्याने आपल्याला सर्व काही दिले आहे, परंतु जेव्हा आपण त्याच्या देणग्यांवर

समाधानी नसतो तरच आपण त्याला शोधू शकतो. जोपर्यंत आपण आपल्या प्रयत्नात प्रामाणिक असतो, त्याच्या जवळ जाण्याच्या आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा अनुभव घेण्याच्या आपल्या इच्छेत प्रामाणिक असतो तोपर्यंत आपण त्याला ओळखू शकतो.
एखाद्या व्यक्तीला सर्वात मोठा अडथळा म्हणजे स्वतःचा स्वतःचा असतो जेव्हा ते शांत बसून आध्यात्मिक गोष्टींवर चिंतन करण्याचा प्रयत्न करतात तेव्हा अचानक सांसारिक विचार उद्भवतात, जे त्यांना विचलित करतात आणि त्यांचे ध्येय साध्य करण्यापासून रोखतात. त्यांनी स्वतःला त्यांचे विचार आणि शरीर नियंत्रित करण्यासाठी प्रशिक्षित केले पाहिजे आणि असे करताना, ते त्यांच्या आत्म्यात एक पोर्टेबल स्वर्ग घेऊन जातील. जीवनात असो वा मृत्यू, स्वर्ग असो वा नरकात, ते सर्वोच्च आनंद त्यांच्यासोबत असेल.
आपण देवाला मनापासून प्रार्थना केली पाहिजे , आपली
मोठी तळमळ ओतून , हृदयाच्या भाषेत , आत्म्याच्या तळमळीत आणि विवेकाच्या कुजबुजात त्याला विचारले पाहिजे , जेणेकरून तो आपले ऐकेल आणि आपले उत्तर देईल . परंतु जर एखादी व्यक्ती अर्ध्या मनाने प्रार्थना करते आणि त्याच वेळी दुसऱ्या गोष्टीचा विचार करते - देवाला माहित असलेली अशी गोष्ट जी त्या व्यक्तीची प्राथमिक चिंता नाही - तर तो उत्तर देणार नाही .
आपल्याला प्रथम देव हवा आहे वेळ आता आहे आपण वाट पाहू नये, कारण भ्रम खूप शक्तिशाली असतात जीवन लवकर निघून जाते आणि जीवनाचा उद्देश न कळता हे जग सोडून जाणे लाजिरवाणे आहे. जेव्हा जेव्हा आपल्याला मोकळा वेळ मिळेल तेव्हा आपण विचार केला पाहिजे जरी सुरुवातीला तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळाले नाही तरीही , देवाच्या दयेपासून निराश होऊ नका , तर प्रार्थना करत राहा . प्रामाणिकपणे प्रार्थना करा आणि विश्वास ठेवा की तुमची प्रार्थना उत्तर देईल .
देव प्रार्थनेला किती प्रतिसाद देतो याचा सर्वात
मोठा पुरावा मी माझ्या आयुष्यात पाहिला आहे. पण अशा प्रतिसादासाठी प्रयत्नांची आवश्यकता असते, कारण प्रयत्नांशिवाय काहीही महत्त्वाचे नसते. जीवनातील

रहस्ये उलगडण्यासाठी आणि देवाच्या राज्यात प्रवेश करण्यासाठी ध्यान आवश्यक आहे.
वाईट सवयी आणि इतर विचलित करणारे घटक तुमच्या प्रयत्नांना कमकुवत करण्याचा आणि तुमचा संकल्प कमकुवत करण्याचा प्रयत्न करतील. पण जर तुम्हाला आनंदी राहायचे असेल तर तुमचे विचार देवाकडे वळवा, आणि तुम्हाला तो तुमच्या जवळ आढळेल.
ऐहिक सुखांच्या इच्छा एक चुंबकीय आकर्षण निर्माण
करतात जे एखाद्या व्यक्तीला या पृथ्वीकडे आकर्षित करते, जीवनानंतर जीवन देहाकडे परतणे त्यांच्यासाठी अनावश्यक बनते ज्यांना देवामध्ये त्यांच्या इच्छा सापडल्या आहेत जेव्हा जेव्हा त्यांना कोणतीही इच्छा पूर्ण करायची असते तेव्हा ते त्याचा विचार करतात आणि ती त्यांच्यासमोर प्रकट होते माझी आई तिच्या मृत्यूनंतर मला दिसली आणि तिला पाहून मला सांत्वन मिळाले आणि देवाच्या चांगुलपणाबद्दल मी त्याचे आभार मानले खरोखर, तो सर्वात उदार आणि सर्वात दयाळू आहे जेव्हा आपण त्याला आपल्या हृदयात प्रथम स्थान देतो तेव्हा तो आपल्यावरील त्याचे प्रेम आणि कृतज्ञता प्रदर्शित करण्यासाठी आपल्या इच्छा पूर्ण करतो.
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवापर्यंत पोहोचते तेव्हा ते जीवन आणि नशिबाचे स्वामी बनतात .आपल्या जीवनात दैवी उपस्थिती दृढपणे स्थापित होईपर्यंत आपण विश्रांती घेऊ नये. तो आपल्याला ज्याची इच्छा करतो ते सर्व देईल आणि आपली परीक्षा घेईल.
आध्यात्मिक मार्गावरील संकटे आणि अडथळे अनेक आणि
मोठे आहेत, परंतु जेव्हा आपण त्या संकटांमधून जातो आणि त्या अडचणींवर मात करतो तेव्हा आपण असे म्हटले पाहिजे: "हे प्रभू, तू माझ्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले आहेस आणि माझ्या सर्वात मोठ्या इच्छा पूर्ण केल्या आहेत, म्हणून माझे हृदय तुझ्या उपस्थितीने समृद्ध झाले आहे आणि माझा आत्मा तुझ्या प्रकाशाने तेजस्वी झाला आहे."
तुम्हाला शांती असो.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible].

[illegible]. [illegible], [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible]! [illegible].

[illegible] - [illegible].

[illegible]: [illegible]

[illegible], [illegible]. [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

मी माझ्या चांगल्या विचारांच्या , माझ्या सदिच्छेच्या
आणि माझ्या फलदायी , फायदेशीर कार्याच्या जहाजाचा कप्तान
आहे . मी माझ्या जीवनाचे जहाज चालवीन , माझ्या खोल
चिंतनाच्या आकाशातील शांतीच्या तेजस्वी ग्रहावर माझे
.डोळे नेहमीच केंद्रित ठेवीन

मी माझ्या सर्जनशील विचार कौशल्यांचा वापर माझ्या
प्रत्येक कामात यश मिळविण्यासाठी करेन . जर मी स्वतःला मदत
.करण्याचा प्रयत्न केला तर देव मला मदत करेल

आज मी जीवनाच्या बागेत नव्याने प्रयत्न करेन आणि
त्यात ज्ञान , आरोग्य , समाधान आणि आनंदाचे बीज पेरू . मी
विश्वास आणि आत्मविश्वासाने त्या बियाण्यांना पाणी देईन
आणि मला योग्य पीक देण्यासाठी सर्वशक्तिमान देवाच्या
कृपेची मी वाट पाहीन . जरी मला अपेक्षित पीक मिळाले नाही
तरी , माझे सर्वोत्तम देण्याचा प्रयत्न केल्याने
.मिळणाऱ्या मनःशांतीबद्दल मी कृतज्ञ आणि आभारी राहीन

मी देवाचे आभार मानेन की मी त्याच्या कृपेने यशस्वी
होईपर्यंत प्रयत्न करत राहू शकलो आणि जेव्हा मी माझ्या
मनाची सर्वात मोठी इच्छा पूर्ण करेन तेव्हा मी त्याचे
आभार मानेन मी देवाच्या प्रसन्नतेसाठी फक्त उदात्त आणि
.योग्य कृत्ये करण्याचा प्रयत्न करेन

जग नैसर्गिक आणि मानवी वादळांनी भरलेले आहे , आणि देव
हा या जगातील वादळे , वादळे आणि वाईट गोष्टींपासून मजबूत
ढाल आणि सुरक्षित आश्रयस्थान आहे . देव कुठेही असला तरी , भय
किंवा दुःख नसते . खरा विश्वासणारा जीवनाच्या लढाईत आणि
घटनांच्या संघर्षात दृढ आणि अभिमानाने उभा राहतो , त्याला
खात्री असते की देव त्याच्यासोबत आहे , त्याचे नुकसान
होण्यापासून रक्षण करतो आणि त्याला एका क्षणासाठीही सोडत
नाही . अशा प्रकारे , त्याच्या हृदयातून भीती नाहीशी होते
आणि खात्रीने त्याचे रक्षण होते , एक असे संरक्षण जे लादले
.जाऊ शकत नाही

घाबरू नका म्हणजे देवावर आणि त्याच्या संरक्षणावर _
व िश्वास ठेवणे आणि त्याच्या न्यायावर _ ,_श हाणपणावर ,_द यावर ,
.प ्रेमावर आणि सर्वव्यापीतेवर विश्वास ठेवणे _

भीतीमुळे व्यक्तीची मानसिक शक्ती हिरावून घेतली
जाते, त्याचे मन ढगाळ होते आणि हृदयाच्या नैसर्गिक लयीत अडथळा निर्माण होतो. शिवाय, भीतीमुळे शारीरिक त्रास आणि मानसिक आजार होऊ शकतात. चिंता आणि मानसिक बंदिवासात अडकण्याऐवजी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की तो सर्व पाहणारा, सर्व ऐकणारा देवाच्या संरक्षणात सुरक्षित आहे, त्याच्या अभेद्य किल्ल्यात .सुरक्षित आहे आणि त्याच्या दया आणि काळजीने वेढलेला आहे

आफ्रिकेतील जंगलात असो, युद्धभूमीवर असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने ग्रस्त असो, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात कोणत्याही धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्या आश्रयाला येणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास सक्षम आहे. संरक्षणाचे यापेक्षा प्रभावी साधन नाही. अर्थात, एखाद्याने घटनांना तोंड देताना तर्कशुद्धता वापरली पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे. विश्वास म्हणजे कधीही प्रतिकूल परिस्थितीत बेपर्वा किंवा अविचारीपणे वागणे नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की जर एखाद्याने संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि इंद्रियांनी त्याच्याकडे वळले तर कठीण आणि .कठीण परिस्थितीत मदत करण्यास देवच सक्षम आहे

जेव्हा अडचणी हिमस्खलनासारख्या येतात, तेव्हा आपण त्यांना आपल्या इच्छेला अडथळा आणू देऊ नये किंवा आपली स्पष्ट दृष्टी आणि शहाणा, तार्किक दृष्टिकोन अस्पष्ट करू देऊ नये. उलट, आपण देवावरचा आपला विश्वास आणि योग्य आणि अयोग्य याची आपली जन्मजात जाणीव कायम ठेवली पाहिजे आणि मार्ग शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. देवाच्या मदतीने, आपल्याला ते सापडेल. शेवटी, गोष्टी सुधारतील कारण देवाची शक्ती आणि चमत्कार मानवी जीवनातील विरोधाभासांमागे लपलेले आहेत. जे लोक परिस्थितीची अपरिहार्यता स्वीकारत नाहीत आणि त्याऐवजी त्यांच्या बुद्धीने आणि श्रद्धेने पडद्यापलीकडे जाण्याचा प्रयत्न करतात त्यांना त्यांच्यासाठी दार उघडलेले आढळेल - एक दार ज्यावर .प्रत्येक विश्वास ठेवणारा हात ठोठावतो

जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी आपण अडखळतो आणि पुढे जाण्यास कचरतो. जीवनाच्या अंधाऱ्या वाटांवरून चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये देव पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी .मार्गदर्शक तारा आहे

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे

मानसिक चिंतन आणि आध्यात्मिक आत्मनिरीक्षण यातील फरक

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने प्रोग्राम करते, तर ते चालणाऱ्या रेकॉर्डरसारखे बनतात, नीतिसूत्रे आणि उदात्त वाक्ये पुन्हा सांगतात आणि इतर त्यांना विद्वान आणि ज्ञानी मानतात. परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा ते आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही. या प्रकारचे बौद्धिकरण किंवा बौद्धिकरण "स्व" ला इंद्रियांच्या मनाशी बांधून ठेवते, जे स्वतः भौतिक इंद्रियांनी मर्यादित आहे. सैद्धांतिक ज्ञान दैवी ज्ञान प्राप्त करू शकत नाही आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा एखाद्याला स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात हरवलेले आढळेल, .सिद्धांताच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाण्यास असमर्थ

या प्रक्रियेमुळे सत्य जाणून घेता येणार नाही कारण सत्य हे मत आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि या

दृष्टिकोनाचे अनुसरण करणारे बरेच लोक त्यांच्या .स्वतःच्या व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात

जर एखादी व्यक्ती केवळ पैसे आणि भौतिक संपत्ती मिळविण्यासाठी आपल्या मानसिक क्षमतेचा वापर करत असेल, तर त्यांची जाणीव भौतिक जगात ओढली जाईल आणि अंतहीन गुंतागुंतींमध्ये अडकेल. म्हणूनच, ज्ञानी लोक म्हणतात की एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या सर्व मानसिक क्षमता क्षणभंगुर गोष्टींच्या मागे लागू नयेत, अन्यथा ते भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला गमावून बसतील आणि स्वतःसाठी अनावश्यक मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतील. त्याऐवजी, त्यांनी जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी त्यांच्या मानसिक क्षमतेचा वापर करावा आणि योग्य आणि अयोग्य आणि हानिकारक आणि फायदेशीर काय आहे यात फरक करण्यासाठी त्यांच्या नैतिक क्षमतेचा विकास करण्याचा प्रयत्न करावा. जेव्हा ते त्यांची आध्यात्मिक अंतर्दृष्टी विकसित करतात, तेव्हा ते स्वतःमध्ये देवाला जाणू शकतील आणि भौतिकवादाच्या दाट पडद्यामागे लपलेले आध्यात्मिक सत्य शोधू शकतील. या अवस्थेला आध्यात्मिक .आत्मनिरीक्षण म्हणतात

आपल्या चिंता काहीही असोत, देवाला आपल्या जीवनात
नेहमीच प्राधान्य दिले पाहिजे. आध्यात्मिक वाढीचा एक महत्त्वाचा घटक म्हणजे देवाशी सतत, मनापासूनचा संबंध, ज्याद्वारे तुम्ही वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत, सकारात्मक .परिवर्तन पाहाल जे तुम्हाला खोलवर प्रभावित करेल

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला एखादा कार्यक्रम पहायचा
असतो, किंवा नवीन कपडे किंवा नवीन गाडी खरेदी करायची असते, तेव्हा त्याचे मन नेहमीच व्यस्त असते हे खरे नाही का? त्या बाबींबद्दल आणि त्या कशा साध्य करायच्या किंवा मिळवायच्या याबद्दल? तो त्याच्या इच्छा पूर्ण होईपर्यंत विश्रांती घेणार नाही आणि त्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी तो .अथक परिश्रम करत राहील

अशाप्रकारे, मानवी मन देवाबद्दल विचार करण्यात मग्न असले पाहिजे आणि मग सर्व लहान, लहान इच्छा देवाला

अनुभवण्याची आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याची तीव्र इच्छा .बनतील

जेव्हा मन देवाला एक हृदयस्पर्शी, उत्कट कुजबुज करते, .तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडते

आत्म्याची हाक वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल, आणि
.उत्तर येईल, आणि त्यासोबत खूप आनंद येईल

बौद्धिक कुजबुज इच्छाशक्ती विकसित करते, जोपर्यंत तुमच्याकडे इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी पुरेसे .सामर्थ्य नसते

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी सुसंगत असते, तेव्हा त्यांच्यावर अमर्याद शक्ती असते, त्यामुळे एखाद्या गोष्टीबद्दल फक्त विचार करणेच ते साध्य करण्यासाठी पुरेसे असते, कारण दैवी कायदा सर्वोच्च .इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत. जेव्हा दैवी जनरेटर चालू असतो, तेव्हा मला जे काही हवे असते ते अपवादाशिवाय पूर्ण होते, प्रथम ते एका अदृश्य, अलौकिक रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम .शक्तीने प्रकट होते

वाढीचे रहस्य

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि .दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो

परीक्षांच्या कठोरतेला न जुमानता, त्या अग्नीसारख्या असतात ज्या लोखंड वितळवतात आणि त्याचे सुंदर, मजबूत आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करतात. अनुभवाच्या ज्वालांमधून आपण मिळवलेले ज्ञान खरोखरच उल्लेखनीय आहे. जीवन आपल्याला शुद्ध करते, आपल्या मूळ स्वभावांना मौल्यवान घटकांमध्ये

रूपांतरित करते, आपल्याला रत्नांसारखे शुद्ध, पोलादासारखे मजबूत, तरीही लवचिक आणि लवचिक आत्म्यांसह जगण्याची परवानगी देते, प्रतिकूलता आणि कष्टाच्या .दबावाखाली न मोडता वाकते

जेव्हा आपण रागाने विकृत झालेले, क्रूरतेने घावलेले चेहरे पाहतो, तेव्हा त्यांचे दर्शन आपल्याला आपल्या स्वतःच्या आत्म्यातून कुरूपता काढून टाकण्याची तळमळ निर्माण करते - एक आत्मा जो वाईट हेतू आणि खोलवर बसलेल्या द्वेषांपासून मुक्त आहे जो आपल्यातील धन्य दैवी प्रतिमेला अस्पष्ट करतो, जसे काजळी आरशात दिसते. इतरांच्या वेदनादायक कृतींनी आपल्यामध्ये आपले स्वतःचे वर्तन सुधारण्याची आणि स्वतःवर नियंत्रण ठेवण्याची इच्छा जागृत केली पाहिजे, जेणेकरून आपण आपल्या अनियंत्रित .वासनांचे स्वामी बनू शकू, त्यांचे गुलाम नाही

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या वक्त्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते विपुल शांततेने भरलेले असतात. कारण तो प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, सतत वाहणारा असतो आणि त्याच्याशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत सतत पोहोचत असतो. त्यानंतर ते शांतीची आस असलेल्या आत्म्यांना आनंदाचा हा प्रवाह प्रसारित करू .शकतील

दररोज, एखादी व्यक्ती स्वतःचा चेहरा पाहण्यासाठी
आरशात पाहते कारण त्यांना इतरांसमोर सर्वोत्तम दिसायचे असते. मग, दररोज स्वतःसोबत उभे राहून आतील विश्लेषणाच्या आरशात पाहणे किती महत्त्वाचे आहे की चमकणाऱ्या पृष्ठभागाखाली काय आहे ते शोधण्यासाठी! कारण बाह्यदृष्ट्या आकर्षक असलेली प्रत्येक गोष्ट अंतर्मनातून त्याचे आकर्षण निर्माण करते आणि आत्म्याच्या शुद्ध आरशाला राग, संताप, मत्सर आणि द्वेष यासारख्या

मानसिक विकृतींसारखे काहीही कलंकित करत नाही . जो कोणी आत्म्याच्या स्वरूपापासून दूर असलेल्या या संयुगांपासून स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो , तो आंतरिक .सौंदर्याचा प्रकाश आतून बाहेर पडू देईल

विश्लेषणातून आपल्याला आढळते की मानवी समस्या तीन प्रकारच्या असतात : काही समस्या आणि विकार मानवी शरीरावर हल्ला करतात , काही मनावर हल्ला करतात आणि तिसरा प्रकार .आत्म्याचे मार्ग रोखतो

आजारपण, वृद्धापकाळ आणि मृत्यू हे शरीराला येणाऱ्या अडचणी आणि अडथळ्यांना तोंड देतात . तथापि , मानसिक आजार दुःख , भीती , राग , दडपलेल्या इच्छा , संताप , द्वेष , भावनिक ध्यास , तापदायक चिंताग्रस्त आंदोलन आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करणारा मानसिक कर्करोग याद्वारे मनावर आक्रमण करतात . तथापि , स र्वात धोकादायक आजार म्हणजे आ त्म्याचा आजार , ज ो अज्ञानातून प्रकट होतो , ज ्यातून इतर .स र्व रोग उद्भवतात आणि पसरतात

.जगात वाईटापेक्षा चांगले जास्त आहे

जेव्हा शंका मनात येतात तेव्हा आपण महान व्यक्तींचे जीवन आठवले पाहिजे हे खरे आहे की आपण मानव आहोत , परंतु देवाने आपल्याला असाधारण शक्ती दिल्या आहेत ज्या आपण क्वचितच वापरतो . मग म्हातारपण , आजारपण आणि दुःखाच्या भीतीने का थरथर कापावे ? आपण आपल्या शरीराची काळजी घेण्यासाठी जे काही करता येईल ते केले पाहिजे , परंतु आपण भीतीला बळी पडू नये किंवा अज्ञानाच्या ढिगाऱ्याखाली .स्वतःला गाडू नये

.शरीर म्हणजे संपूर्ण व्यक्ती नाही

या जगात वाईटावर चांगले जास्त आहे कारण देव हीच अंतिम शक्ती आहे पण जेव्हा वाईट आपल्यावर येते तेव्हा आपल्याला वाटते की त्यावर नियंत्रण ठेवण्याची किंवा त्याच्या .तावडीतून सुटण्याची आपल्याकडे शक्ती नाही

वाईटाचे वादळ येणारच , पण आपण त्यांच्या परिणामांवर
.मात करू शकतो आणि त्यांच्यापासून वर येऊ शकतो

आपल्याला जीवन त्याच्याद्वारे नष्ट होण्यासाठी दिले
गेले नव्हते , तर आपल्यात अनंतकाळाची जाणीव निर्माण
करण्यासाठी दिले गेले होते आणि आपण हे सत्य लक्षात ठेवले
.पाहिजे

विचार स्वातंत्र्याशिवाय , कोणीही स्वतःला शुद्ध ,
उत्स्फूर्त आणि नैसर्गिक पद्धतीने व्यक्त करू शकत नाही .
लक्षात ठेवा की तुम्ही मूलभूतपणे मुक्त आहात . इच्छाशक्ती
.नेहमीच मुक्त असते

जर तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती योग्यरित्या वापरली तर
ती तुमच्यासाठी चांगले कर्म निर्माण करेल , परंतु बहुतेक
लोक बदलू इच्छित नाहीत आणि प्रयत्न करू इच्छित नाहीत ,
म्हणून ते अडचणींना तोंड देत कोसळतात आणि आव्हानांना तोंड
.देऊ शकत नाहीत

जे मनाला आवडते ते करणे म्हणजे स्वातंत्र्य नाही ,
कारण मानव त्यांच्या इच्छांनी बांधलेले असतात , आणि
म्हणूनच त्यांच्या कृतींना अजिबात स्वातंत्र्य म्हणता
येणार नाही . खऱ्या स्वातंत्र्याचा अर्थ म्हणजे ज्ञानाने
निर्देशित इच्छेने सर्वकाही करणे . जर एखादी व्यक्ती
त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम नियंत्रित करू
शकते, जे अपरिहार्यपणे त्यांच्या मागे येतील , जर त्यांनी
त्यांची इच्छा सक्रिय केली आणि ती चांगल्या आणि फायदेशीर
कृतींसाठी वापरली तर जर तुम्ही तुमची कृती तर्क आणि
इच्छाशक्तीने केली तर तुमच्या मागील चुकीच्या कृतींच्या
शक्ती कमकुवत होतील आणि तुमच्या चांगल्या कृतींमुळे
.निर्माण होणाऱ्या सवयी बळकट होतील

आपण सतत आपल्यात असलेल्या गोष्टींची इच्छा करतो आणि
आवश्यक नसलेल्या गोष्टींशी जोडले जातो एकदा एखादी गोष्ट
आपल्यावर ताबा मिळवते की , आपण तात्पुरते आपले स्वातंत्र्य
गमावतो जसे पूर्वेकडील लोक प्राचीन रीतिरिवाजांनी गुलाम
आहेत , तसेच पाश्चात्य लोक देखील आधुनिक रीतिरिवाजांनी

गुलाम आहेत आपण आपले नशीब स्वतः घडवतो आणि त्याच्या .बंधनात अडकतो

एका मुलाचा जन्म दुष्ट कुटुंबात होतो तर दुसऱ्या मुलाचा जन्म चांगल्या कुटुंबात का होतो? त्या प्रत्येकाने भूतकाळात (मागील जन्मात) एका विशिष्ट पद्धतीने जगण्यासाठी त्यांच्या स्वातंत्र्याचा वापर केला आणि अशा प्रकारे या जन्मात त्या परिस्थिती स्वतःवर .आणल्या

देवाशिवाय खरे स्वातंत्र्य नाही. आपण सतत त्याचेच
चिंतन केले पाहिजे. आपल्या चिंता आणि विचार काहीही असोत, देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे आणि जेव्हा आपण खरोखर त्याच्याशी एकरूप होतो, तेव्हा त्याच्या दैवी मदतीने आपल्याला जे करायचे आहे ते कधीही पूर्ण .करण्याची क्षमता दिली जाईल

शिष्यासाठी सल्ला

एका विद्यार्थ्याने शिक्षक परमहंस यांना विचारले की त्यांना स्वतःमध्ये सुधारणा करण्याचा सल्ला देण्यासाठी ते म्हणाले: जर तुम्हाला प्रेम हवे असेल तर ज्यांना तुमच्या प्रेमाची गरज आहे त्यांच्यावर प्रेम करून .सुरुवात करा

आणि जर तुम्ही इतरांकडून अपेक्षा करत असाल तर त्यांच्याशी निष्ठावान आणि विश्वासू राहा जेणेकरून ते .तुमच्याशी खरे राहतील

जर तुम्हाला इतरांना द्वेषपूर्ण आणि धूर्तपणे वागण्यापासून रोखायचे असेल, तर कपट तुमच्या स्वतःच्या विचारांमध्ये शिरू देऊ नका आणि इतरांना हानी पोहोचवणारे .वर्तन करू नका

जर तुम्हाला इतरांनी तुमच्याबद्दल सहानुभूती दाखवावी असे वाटत असेल तर त्यांच्याबद्दल, विशेषतः तुमच्या .सभोवतालच्या लोकांबद्दल सहानुभूती दाखवून सुरुवात करा

जर तुम्हाला इतरांनी तुमचा आदर करावा असे वाटत असेल ,
.तर तुम्ही लहान आणि मोठ्या दोघांनाही आदर दाखवला पाहिजे

जर तुम्हाला इतरांकडून शांती हवी असेल तर तुम्ही
.सुसंवादाचे जीवन जगले पाहिजे

जर तुम्हाला लोक धार्मिक असावेत असे वाटत असेल , तर
आध्यात्मिक स्वभावाचे व्हा आणि इतरांना असे वाटू द्या की
तुम्ही एक चांगले आदर्श आहात आणि ते तुमच्यावर अवलंबून
.राहू शकतात आणि तुमच्यावर विश्वास ठेवू शकतात

थोडक्यात , तुम्ही इतरांनी दाखवावे अशी तुमची इच्छा
असलेली प्रत्येक गोष्ट . चांगल्या गुणांपैकी एक म्हणजे ते
तुमच्या आयुष्यात प्रथम दाखवा , आणि तुम्हाला आढळेल की लोक
.तुमच्यावर त्याच प्रकारे प्रतिक्रिया देतील

जर तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील अशा क्षेत्रांना ओळखू
शकलात जिथे निराश न होता किंवा न्यूनगंड निर्माण न करता
सुधारणा आवश्यक आहे आणि जर तुम्ही सतत तुमचे स्वतःचे
च ारित्र्य सुधारण्यासाठी काम करत राहिलात , त र तुम्ही यावर
घालवलेला वेळ इतरांनी स्वतःला सुधारावे अशी इच्छा
क रण्यात वाया घालवण्यापेक्षा खूपच उत्पादक असेल . त ुमच्या
सकारात्मक उदाहरणात आणि चांगल्या वागण्यात तुमच्या
इ च्छा , र ाग आणि शब्दांपेक्षा इतरांना बदलण्याची जास्त
.श क्ती आहे

हे प्रभू , तू सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व
शक्तीचा उगम आहेस . आम्हाला आशीर्वाद दे जेणेकरून आम्ही
आमच्या आरोग्यात , आमच्या बौद्धिक आकांक्षांमध्ये आणि
आमच्या आध्यात्मिक अभिव्यक्तींमध्ये तुमचे आशीर्वाद
प्रतिबिंबित करू शकू . तू ताऱ्यांमधील तेज , अणूंमध्ये
ऊर्जा , हृदयातील दया आणि सत्यात सौंदर्य आहेस . आम्हाला
तुझ्या सर्वोच्च शक्तीने , तुझ्या असीम ज्ञानाने आणि
.तुझ्या अमर्याद सत्यतेने भरण्यास मदत कर

प्रभु , आपण हे ओळखूया की आपण आरोग्याचा झरा आहात ,
जीवनाचा महासागर आहात आणि सर्व समज आणि ज्ञानाचा स्रोत

आहात. अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून, भीती आणि चिंतांपासून आम्हाला मुक्त करा आणि तुमच्या ज्ञानाच्या पुराने आमच्या जीवनातील सर्व कचरा आणि कचरा वाहून नेऊ .द्या

हे परमेश्वरा, तुझा चेहरा आमच्यापासून लपवणारे पडदे फाडून टाक. आम्हाला तुला आमच्या जीवनाच्या क्षितिजावर असंख्य सूर्यांसारखे तेजस्वी प्रकाश म्हणून पाहू दे. आम्हाला तुला एक सतत नवीकरण करणारी शक्ती म्हणून जाणवू दे जी आमच्या विचारांना प्रेरणा देते, आमच्या आत्म्यांना पोषण देते, आमच्या शरीरांना आधार देते आणि आमची स्वप्ने .पूर्ण करते

आमेन

बहुतेक लोकांना हे माहित नाही की या पृथ्वीवरील त्यांच्या अस्तित्वापासून, ते असे मानतात की जीवनाचा उद्देश इच्छा पूर्ण करणे आहे, जीवनाच्या गरजा प्राप्त करणे, आनंद आणि मानवी प्रेम शोधणे आणि शेवटी अंतिम कॉलरला .शरण जाणे

लोक त्यांचे जीवन प्रोग्रामर विशिष्ट प्रवृत्ती आणि इच्छांसह सुरू करतात ज्या भूतकाळात पूर्ण झाल्या नव्हत्या आणि ते प्रयत्न करतात - त्यांच्याकडे असलेल्या थोड्याशा स्वातंत्र्यासह - इतरांच्या इच्छा आणि कृतींचे अनुकरण करून, जर ते व्यावसायिकांशी संबंध ठेवतात तर ते त्यांच्यासारखे बनू इच्छितात आणि जर ते कलाकारांशी संबंध .ठेवतात तर कला त्यांच्यासाठी सर्वकाही बनते

देवाची इच्छा आहे की आपण या जगात व्यावहारिक राहावे. त्याने आपल्याला भूक दिली आहे, ती भागवण्यासाठी आपल्याला काम करावे लागते, परंतु केवळ अन्न, निवारा, पैसा आणि .मालमत्ता शोधल्याने माणूस आपल्या आनंदाचा स्रोत विसरतो

हे खरे आहे की आपण आपल्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी आणि आपली कायदेशीर उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी प्रयत्नशील असले पाहिजे, परंतु सर्वात आधी आपण आपले हृदय देवासमोर

उघडले पाहिजे आणि आपण जे काही करतो त्यात त्याचे मार्गदर्शन आणि मान्यता मिळवली पाहिजे. मग आपण जीवनाच्या शाळेत नक्कीच यशस्वी होऊ, कारण आपल्याला सर्वोच्च व्यवस्थापक आणि प्रदात्याकडून आपले मार्गदर्शन मिळेल ज्याला आपल्याला काय हवे आहे आणि आपल्यासाठी काय सर्वोत्तम आहे हे माहित आहे. म्हणून, आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवला पाहिजे आणि त्याच्या सुज्ञ इच्छेला अधीन .केले पाहिजे

शिक्षक परमहंस यांच्या व्याख्यानांमधून

जेव्हा आत्म्याचे आंतरिक आनंद क्षणभंगुर इंद्रियसुखांच्या जाड थराने झाकलेले असते, तेव्हा आत्म्याचा सोनेरी प्रकाश मंदावतो आणि आत्म्याच्या पारदर्शक क्षमता पदार्थाच्या घनतेमागे लपलेल्या असतात. जेव्हा एखाद्याचे मन मत्सर आणि मत्सराकडे आकर्षित होते आणि भीती आणि काळजीच्या ढगांनी झाकलेले असते, तेव्हा तो दुःखी, दुःखी आणि पराभूत होतो. पण जेव्हा तोच लक्ष प्रेम, शांती आणि सुसंवादाकडे वळवतो तेव्हा त्याला खोल आनंदाचा .अनुभव येतो

जेव्हा आत्मा दुःख आणि दुःखात मिसळलेल्या शारीरिक इच्छांपासून आत्म्याच्या पारदर्शक गुणांकडे वळतो, जे .उदात्त आनंदांनी भरलेले असते तेव्हा त्याला आनंद मिळतो

जर आत्मा पूर्णपणे खडबडीत सांसारिक सुखांमध्ये
बुडाला, तर तो उच्च आनंदांच्या शोधात उदासीन होतो आणि आध्यात्मिक आनंद अनुभवण्यास असमर्थ होतो. बरेच जण असा युक्तिवाद करतील की या जगात किंवा ज्यांचे विचार केवळ भौतिक बाबींभोवती फिरतात अशा लोकांमध्ये राहून भौतिक सुखांचा त्याग करणे जवळजवळ अशक्य आहे. तथापि, सामान्य व्यक्तीने शांती आणि शांती मिळविण्यासाठी जग सोडून पर्वत आणि जंगलात माघार घेणे आवश्यक नाही. उलट, त्यांनी या जगातच राहिले पाहिजे, कारण या जीवनाच्या अशांत लाटांनी ते वाहून .जाऊ नयेत

एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या सभोवतालच्या परिस्थितीबद्दल नकारात्मक विचार करू नये आणि त्याच वेळी त्याने भौतिकवादाला त्याची दृष्टी आंधळी होऊ देऊ नये, अन्यथा तो त्याच्या आध्यात्मिक स्वभावाशी संपर्क गमावेल आणि आनंदाचा आनंद घेऊ शकणार नाही आणि दैवी प्रकाश पाहू .शकणार नाही
जीवन, त्याचे सार, घटक आणि ध्येये असलेले, हे समजून
घेणे कठीण आहे पण सोडवणे अशक्य नाही, आणि आपल्या प्रगतीशील .विचारसरणीने, आपण दररोज त्याचे काही रहस्य उलगडतो

या युगात अचूक वैज्ञानिक तत्त्वांवर आधारित उपकरणे निश्चितच प्रभावी आहेत आणि विज्ञानाने आणलेले शोध आपल्याला जीवन कसे सुधारता येईल याचे स्पष्ट दर्शन देतात. परंतु आपल्याकडे असलेली सर्व उपकरणे, शोध आणि रणनीती असूनही, आपण अजूनही नशिबाच्या हातातल्या बाहुल्यांसारखे आहोत असे दिसते आणि निसर्गाच्या नियंत्रणातून मुक्त .होण्यापूर्वीचा रस्ता अजूनही खूप लांब आहे

निश्चितच, निसर्गाच्या दयेवर जगणे म्हणजे
स्वातंत्र्य नाही जेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपण पूर, वादळ किंवा भूकंपाचे बळी आहोत किंवा जेव्हा घटना आपल्यापासून - तार्किक कारणाशिवाय - आपल्या हृदयाच्या जवळच्या आपल्या प्रियजनांना हिरावून घेतात तेव्हा आपले उत्साही मन असहाय्यतेच्या भावनेने भारावून जाते आणि बेड्यांमध्ये अडकते. मग आपल्याला जाणवते की आपण बरेच विजय मिळवलेले नाहीत आणि आपण प्रतिकूल परिस्थितींवर मात करू शकलो नाही कारण जीवन आपल्याला हवे तसे बनवण्याचे सर्व प्रयत्न करूनही, या पृथ्वीच्या रंगमंचावर काही विशिष्ट परिस्थिती नेहमीच दिसून येतील आणि ज्या एका शक्तिशाली मनाने निर्देशित केलेल्या घटना घडतील ज्याबद्दल आपल्याला फारसे माहिती नाही, आपल्या मते आणि इच्छेपासून पूर्णपणे स्वतंत्रपणे काम करणे म्हणजे आपण सर्वोत्तम करू शकतो ते .म्हणजे काम करणे आणि काही सुधारणा करणे

आपण गहू पिकवतो आणि पीठ बनवतो, पण पहिले बी कोणी
निर्माण केले? आपण पिठापासून बनवलेली भाकरी खातो, पण

आपल्या शरीराला ती पचवण्याची क्षमता कोणी दिली? आणि ?अन्नाचे पोषणात रूपांतर कसे करायचे

जीवनाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात एक अपरिहार्य दैवी हात असल्याचे दिसते. त्याशिवाय आपण आपले व्यवहार व्यवस्थापित करू शकत नाही आणि आपल्याजवळ असलेल्या सर्व खात्रींसह आपल्याला माहित नाही की हृदय कधी काम करणे थांबवेल म्हणून धैर्याने सर्वोच्च दैवी शक्तीवर अवलंबून राहण्याची आणि आपल्या उच्च आत्म्यावर अवलंबून राहण्याची आवश्यकता आहे, जी त्या सर्वशक्तिमानतेतून निर्माण होते ज्याचे आपण .अनुकरण केले आहे

आपण अभिमानापासून मुक्त श्रद्धा बाळगली पाहिजे आणि .जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने चालले पाहिजे

घाबरून आणि थरथर कापल्याशिवाय, आणि त्रास आणि बंदिवासाशिवाय

ऍलर्जींचा सामना करणे

संवेदनशीलतेवर मात करणे ही एक नाजूक कला आहे आणि संतुलित आणि सुसंस्कृत व्यक्तिमत्त्व विकसित करण्यासाठी एखाद्याच्या प्रतिक्रिया देण्याच्या गतीवर नियंत्रण .ठेवणे महत्वाचे आहे

संवेदनशीलता ही गैरसमज, न्यूनगंड, फुगवलेला अभिमान
.आणि अतिरंजित अहंकारातून निर्माण होते

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला वाटते की त्यांच्या भावना दुखावल्या गेल्या आहेत, तेव्हा तो विचार त्यांच्या मनात मूळ धरतो, त्यांच्या नसा जागृत करतो, ज्या नंतर तणावपूर्ण आणि बंडखोर बनतात. जखमी भावनांमुळे त्यांच्या हृदयात राग पेटतो. तथापि, काही लोकांमध्ये त्यांच्या भावनांवर नियंत्रण ठेवण्याची क्षमता असते, म्हणून त्यांच्या आत तीव्र राग असूनही त्यांची बाह्य चिन्हे दिसून येत नाहीत. इतर लोक त्यांचा राग तात्काळ प्रतिक्रियांद्वारे व्यक्त करतात, जे त्यांच्या डोळ्यांच्या स्नायूंमध्ये आणि

चेहऱ्यावरील हावभावांमध्ये स्पष्ट होतात आणि तीक्ष्ण, .सांकेतिक तोंडी प्रतिसादांद्वारे व्यक्त करतात

अति भावनिकतेचे गंभीर परिणाम होतात; ते परिस्थिती गुंतागुंतीची करते आणि एक अवांछित अस्थिरता निर्माण करते .जी इतरांवर नकारात्मक परिणाम करते

तणावाऐवजी शांतता वाढवणारे आणि तणावाचे धुके दूर
करणारे समजूतदारपणा आणि सुसंवादाचे वातावरण निर्माण करून आत्म-नियंत्रण आणि संयम राखण्याचे प्रयत्न केले पाहिजेत. जे लोक असे करतील ते स्वतःच्या नशिबाचे स्वामी असतील आणि त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांकडून त्यांना कौतुक आणि आदर .मिळेल

अतिसंवेदनशीलता ही बहुतेक लोकांमध्ये आढळणारी एक वैशिष्ट्य आहे आणि जेव्हा ही अतार्किक भावना भडकते तेव्हा ती अंतर्दृष्टी आंधळी करते आणि शहाणपणाचे डोळे अंधळे करते. त्याहूनही वाईट म्हणजे, अतिसंवेदनशील व्यक्तीला वाटते की ते विचार करत आहेत, अनुभवत आहेत आणि उत्तम प्रकारे वागत आहेत, जेव्हा प्रत्यक्षात त्यांचे वर्तन !पूर्णपणे चुकीचे असू शकते

अनेक लोकांचा असा विश्वास आहे की टीका झाल्यावर
त्यांनी स्वतःवर दया करावी आणि त्या आत्म-दयामुळे त्यांना काही प्रमाणात दिलासा मिळतो. पण ड्रग्ज व्यसनाधीनांप्रमाणे, ते जितके जास्त ड्रग्ज घेतात तितके .त्यांचे व्यसन अधिक तीव्र होते

अत्यंत संवेदनशील व्यक्तीला अनेकदा अनावश्यक त्रास
सहन करावा लागतो. बऱ्याचदा, त्यांच्या दुःखाचे कारण किंवा त्यांच्या तक्रारीचे स्वरूप कोणालाही माहिती नसते, ज्यामुळे त्यांच्या स्वतःच्या एकाकीपणात वेदना वाढत जातात. समजलेल्या अपमानावर किंवा टीकेवर शांतपणे विचार करून काहीही साध्य होत नाही. वस्तुनिष्ठ विश्लेषण आणि आत्म-नियंत्रणाद्वारे अशा अतिसंवेदनशीलतेच्या मूळ .कारणांना संबोधित करणे खूप चांगले

या प्रकारच्या अस्वास्थ्यकर ऍलर्जीचे गंभीर परिणाम होतात; ती हृदयाला आगीसारखे खाऊन टाकते आणि शांतीच्या ऊतींना नष्ट करते. म्हणून, त्याचा सामना सुज्ञपणे, .तार्किकपणे आणि दृढ इच्छाशक्तीने केला पाहिजे

***

मी सर्वांची सेवा करण्यासाठी कठोर परिश्रम करतो, पण जेव्हा मी माझ्या एकांतात चिंतनासाठी जातो तेव्हा मी कोणालाही माझ्या चिंतनात अडथळा आणू देत नाही इतर गोष्टी वाट पाहू शकतात, परंतु देवासोबतच्या माझ्या दैनंदिन .भेटीकडे दुर्लक्ष किंवा दुर्लक्ष करू नये

कोणतीही कृती करण्यापूर्वी, थांबा आणि त्याचे परिणाम आणि त्यांचे तुमच्या मनावर, शरीरावर आणि आत्म्यावर होणारे परिणाम काळजीपूर्वक विचारात घ्या. सक्तीमुळे होणारी कृती म्हणजे मुक्तता नाही, कारण सुसंवाद आणि प्रगतीच्या नियमांच्या विरुद्ध असलेल्या कृती व्यक्तीला मर्यादित करतील. उलट, विवेकबुद्धीने आणि एखाद्याच्या विवेकानुसार .मंजूर केलेली कृती सद्गुणी असतात आणि स्वातंत्र्य आणतात

जेव्हा तुम्ही काहीतरी चांगले करण्याचा किंवा वाईट करण्यापासून परावृत्त करण्याचा निर्णय घेता आणि त्या निर्णयावर ठाम राहता आणि त्यानुसार वागता तेव्हा लक्षात .ठेवा की तुमच्या स्वातंत्र्याचा वाटा भरपूर आहे

देवाची इच्छा आहे की आपण त्याला शोधण्यासाठी आणि शोधण्यासाठी दिलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याचा वापर .करावा, परंतु तो स्वतःला आपल्यावर लादू इच्छित नाही

देवाच्या जवळ जाण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची इच्छा स्वतःहून येत नाही, परंतु ती सक्रिय आणि जोपासली पाहिजे. त्या इच्छेशिवाय जीवनाला काही किंमत किंवा चव .नाही

तुमच्या आध्यात्मिक अंतर्दृष्टीला तुमच्या
विचारांचे मार्गदर्शन करू द्या आणि तुम्ही जिथे जाल तिथे .यश तुमच्यासोबत येईल

मी माझा आवाज, माझे हात, माझे पाय, माझे हृदय, माझे
शरीर, माझ्या भावना, माझी इच्छा आणि सर्वकाही देवाला .समर्पित करतो

प्रेम हे आध्यात्मिक शस्त्र आहे जे सर्व युद्धे
.संपवते

या पृथ्वीच्या पलीकडे अशी अमर्याद जगे आहेत जिथे आपण पुन्हा अशा लोकांना भेटू ज्यांना आपण कायमचे सोडून गेले .असे वाटले होते

हे सांसारिक जीवन सतत बदलणारे आहे. दु:खानंतर दु:ख, भ्रमांवर भ्रम. आपल्या चेतनेच्या वाळवंटात दिसणारा हा मृगजळ नाहीसा झाला पाहिजे आणि आपण आपल्या खऱ्या आत्म्याला .भौतिकतेच्या दाट पडद्याखाली जागृत केले पाहिजे

या जीवनावर तुमच्या आशा ठेवण्याचा प्रयत्न करू नका तुमची हमी कुठे आहे? जेव्हा तुम्ही देवाच्या ज्ञानाचा .आश्रय घेता तेव्हाच तुम्ही सुरक्षित असता

आत्म्याचे सार मातीखाली गाडलेल्या प्राचीन
सोन्यासारखे आहे जेव्हा सोन्यातून माती काढून ती चिंतनाच्या पाण्याने धुतली जाते तेव्हा ती पूर्ण शुद्धता .आणि स्पष्टतेने पुन्हा चमकते

परमेश्वरा, आपण चांगले काय आहे ते पाहूया, चांगले
विचार करूया आणि चांगल्या चारित्र्याच्या लोकांशी संगत करूया. आम्हाला तुझे विचार करण्यास आणि तुझे चिंतन करण्यास मदत करूया, हे तू जो सर्व धार्मिकतेचा स्रोत आहेस .आणि सर्व चांगुलपणाचा उगम आहेस

कमकुवतपणापासून मुक्तता

कमकुवतपणावर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे
त ्याबद्दल विचार करणे थांबवणे; अ न्यथा, क मकुवतपणाची कल्पना तुमच्या चेतनेला व्यापून टाकेल आणि तुमच्या अंतर्मनावर वर्चस्व गाजवेल जेव्हा आपण स्वतःमध्ये प्रकाश

आणतो, तेव्हा अंधार असा नाहीसा होईल जणू तो कधीच
.अस्तित्वात नव्हता

.ती कल्पना मला अद्भुत प्रेरणा देते

हजारो वर्षांपासून अंधारात असलेल्या गुहेत जेव्हा
प्रकाश येतो तेव्हा अंधार लगेच नाहीसा होतो त्याचप्रमाणे,
जेव्हा आपण देवाच्या प्रकाशाला आपल्या चेतनेत प्रवेश करू
देतो तेव्हा कमकुवतपणा आणि चुका नाहीशा होतात आणि
अज्ञानाचा अंधार राहू शकत नाही .हेच तत्वज्ञान आहे
.ज्याद्वारे आपण जगले पाहिजे

कामात दिरंगाई करणे निरुपयोगी आहे जीवनाचे चाक कधीच
फिरणे थांबत नाही आणि आपल्या आयुष्याचे दिवस लवकर निघून
जातात आपण स्पष्टपणे विचार करण्यात आणि शहाणपणाने
वागण्यात घालवलेला प्रत्येक मिनिट आपल्या आनंदात यशस्वी
.आणि फायदेशीर गुंतवणूक आहे

बरेच लोक आपले संपूर्ण आयुष्य पैसा , सेक्स आणि
प्रसिद्धी याबद्दल विचार करण्यात घालवतात आणि क्वचितच
अशा आवश्यक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करतात ज्यामुळे
त्यांना मनाची शांती मिळते आणि त्यांची जाणीव उच्च
.पातळीवर पोहोचते

एखाद्या व्यक्तीची भूमिका कितीही नम्र असली तरी , जर
त्याला आपला वेळ सुज्ञपणे कसा घालवायचा आणि त्याचे विचार
योग्य दिशेने कसे वळवायचे हे माहित असेल तर तो देवाच्या
.दृष्टीने यशस्वी मानला जातो

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीवर देवाचा प्रकाश पडतो तेव्हा
त्याला असे वाटत नाही की त्याला कशाचीही गरज आहे कारण
त्याला व्यापून टाकणारा आनंद त्याची सर्व स्वप्ने पूर्ण
करतो आणि त्याला खोलवर असे वाटते की तो या जीवनात सर्वात
.श्रीमंत आणि सर्वात आनंदी आहे

प्रकाशाचा बोगदा

ज्यांची आध्यात्मिक जाणीव प्रबुद्ध विचार, सत्कर्मे, दयाळू भावना आणि खोल चिंतनाने जागृत होते त्यांना आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे प्रस्थानाच्या शेवटच्या क्षणी शरीरापासून त्यांचे प्रस्थान जाणवते. त्यांच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान, योगी पदार्थ आणि आत्मा यांच्या सीमेवर आध्यात्मिक डोळ्याचा बोगदा पाहण्याचा सराव करतात आणि पृथ्वी सोडण्याच्या क्षणी, ते या तेजस्वी बोगद्यात प्रवेश करू शकतात आणि या जगातून प्रकाश, आनंद, शांती आणि परिपूर्ण .स्वातंत्र्याच्या देवाच्या अनंत क्षेत्रात जाऊ शकतात

}प्रकाशावर प्रकाश{

शरीराचा दिवा [आध्यात्मिक] डोळा आहे

जर तुमचा डोळा एकटा असेल तर

.मग तुमचे संपूर्ण शरीर प्रकाशाने भरले जाईल

आणि प्रकाश अंधारात चमकतो, आणि अंधाराला ते कळले{ }नाही

परोपकार म्हणजे इतरांचे दुःख जाणवणे, त्यांच्या जवळ जाणे, त्यांच्याशी संवाद साधणे, त्यांच्या दुर्दैवात त्यांचे सांत्वन करण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न करणे, त्यांच्या आनंदात आनंदी राहणे आणि त्यांच्यापासून भीती, .गरज आणि चिंता दूर ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करणे

ज्याच्याकडे परोपकाराची भावना आहे तो मर्यादित गणने
आणि अपेक्षांनुसार वागत नाही, तर तो आपल्या अंतर्दृष्टी आणि सुज्ञ निर्णयाचा वापर करतो आणि स्वतःला आणि इतरांना मदत करण्यासाठी पुढे जातो, त्याला मिळालेल्या यशाबद्दल देवाचे आभार मानतो. जर तो एकदा किंवा अनेक वेळा अपयशी ठरला तरी तो निराश होत नाही, उलट अधिक दृढनिश्चयी होतो, त्याचे प्रयत्न दुप्पट करतो आणि प्रयत्न पुन्हा करतो, नवीन कल्पना आणि मार्ग शोधतो, तर्काच्या प्रकाशाने मार्गदर्शन करतो आणि त्याचे ध्येय साध्य होईपर्यंत आणि त्याच्या .उदात्त उद्देशापर्यंत पोहोचेपर्यंत देवाची मदत घेतो

जो इतरांना आनंदी करण्यासाठी काम करतो त्याला देव मानसिक सांत्वनाची आंतरिक भावना देऊन आनंदी करतो आणि ज्यांना तो मदत करण्याचा प्रयत्न करीत आहे त्यांच्यासाठी जर तो काही गमावला तर तो ते नुकसान मानत नाही कारण त्या बदल्यात त्याला देवाचा आनंद आणि मनाची शांती मिळते. तो मानवतेच्या क्षेत्रात प्रेम करण्यासाठी, काम करण्यासाठी, देण्यासाठी आणि चांगुलपणा आणि शांतीची बीजे पेरण्यासाठी .जगतो

जो कोणी आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये आपल्या वैयक्तिक जगाच्या पलीकडे जातो तो त्याची जाणीव वाढवतो, त्याची सहानुभूती वाढवतो आणि जग हे त्याचे घर आहे आणि मानवता हे त्याचे कुटुंब आहे असे त्याला वाटते. त्याला हे जाणवते की या पृथ्वीवरील त्याच्या अस्तित्वाचा उद्देश इतरांना सुधारण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी स्वतःला सुधारणे आहे, कारण जो कोणी स्वतःला सुधारतो तो त्याच्या जीवनाच्या उदाहरणाद्वारे इतरांना स्वतःला सुधारण्यास मदत करतो. कृतींचा इतरांच्या आत्म्यावर शब्दांपेक्षा .खोलवर आणि अधिक खोलवर परिणाम होतो

लहान थांबे

:प्रामाणिकपणाचे तेज

काही लोक हसून त्यांच्या समस्यांपासून सुटका मिळवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु अशा प्रकारच्या सुटकेसाठी शुद्ध विवेकाची आवश्यकता असते, जो ढोंगीपणा आणि कपटापासून मुक्त असतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिकपणे वागते आणि कुलीनता आणि सचोटीने वागते तेव्हा त्यांचे डोळे स्पष्ट होतात आणि त्यांच्यातून एक अद्वितीय तेज बाहेर पडते - .प्रामाणिकपणाची निर्विवाद चमक

:प्रामाणिकपणा

काही लोक प्रामाणिकपणाच्या नावाखाली खूप काही बोलतात, पण तुम्ही सर्वांना सर्वकाही सांगू शकत नाही

जेव्हा तुम्ही सल्ला आणि मार्गदर्शन देता तेव्हा काही लोक तुमचे शब्द चुकीचा समजतात आणि तुम्ही जे बोलता त्यातून काहीही साध्य होत नाही; हा एक व्यर्थ प्रयत्न आणि कदर न केलेला प्रयत्न आहे अशा प्रकरणांमध्ये मौन बाळगणे सोनेरी आहे, परंतु याचा अर्थ चुकीच्या गोष्टींबद्दल मौन बाळगणे .असा नाही

:स्व-सुसंवाद

स्वतःशी सुसंवाद खरोखरच अद्भुत आहे बहुतेक लोकांना माहित आहे की इतरांशी सुसंवाद साधणे किती कठीण आहे, परंतु तुम्ही कधी स्वतःशी सुसंवाद साधण्याचा विचार केला आहे का? ते अविश्वसनीयपणे कठीण आहे, तरीही शक्य आहे जर तुम्ही स्वतःचे विश्लेषण केले तर तुम्हाला आढळेल की तुम्ही सतत स्वतःशीच मतभेद करत आहात जर तुम्ही स्वतःवर प्रेम करत नसाल तर तुम्ही इतर कोणावरही प्रेम करणार नाही आणि जर एखादी व्यक्ती स्वतःशी सुसंवाद साधत नसेल तर ती इतरांशी ?कशी सुसंवाद साधू शकते

जगाशी सुसंवाद साधण्यासाठी स्वतःशी सुसंवाद असणे अत्यंत आवश्यक आहे म्हणून, स्वतःला महत्त्व देणे आणि प्रेम करणे आवश्यक आहे, कारण तुम्ही त्या प्रेमास पात्र आहात. देवाने आपल्याला निर्माण केले आणि आपल्याला उदात्त क्षमता दिली म्हणून स्वतःवर प्रेम केले पाहिजे. या अंतर्मनावर प्रेम करणे, सद्गुणांनी भरलेले हे सार, उदात्त आचरणाला प्रेरणा देते आणि मनाला अशुद्धतेपासून आणि .हृदयाला द्वेष आणि रागापासून शुद्ध करते

:साहित्यिक कंपास कॅलिब्रेट करणे

एखाद्याला दुसऱ्या ग्रहावर प्रवास करावा लागला तरी, एखाद्याला त्याच्या विवेकाला फसवता येत नाही, चुकीच्या कृतीचे समर्थन करता येत नाही किंवा चुकीच्या वर्तनाच्या परिणामांपासून वाचता येत नाही. एखाद्याच्या कृतींचे परिणाम त्याच्यासोबत असतात आणि एखाद्याने आपला मार्ग दुरुस्त केला पाहिजे आणि आपला नैतिक कंपास कॅलिब्रेट केला

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

देणे आणि जागृत करणे आहे. या धन्य व्यक्तींचे चुंबकत्व .आपल्याला दैवी चुंबकत्वाच्या जवळून संपर्कात आणते

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण स्वतःच्या गरजा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत असताना, इतरांना त्यांच्या गरजा पूर्ण करण्यास मदत केली पाहिजे आणि आपल्या आयुष्यात येणाऱ्या चांगल्या गोष्टी कमी भाग्यवान लोकांसोबत वाटल्या पाहिजेत. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण जागतिक कुटुंबाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि आपण या मोठ्या .कुटुंबाशिवाय जगू शकत नाही

सुतार, शोधक, शेतकरी आणि इतरांशिवाय जीवन कसे असते?
देणे आणि घेणे आणि सेवांची देवाणघेवाण करून, देव आपल्याला इतरांबद्दल विचार करावा आणि त्यांच्याशी सहानुभूती दाखवावी अशी इच्छा करतो. इतरांचा विचार न करता फक्त स्वतःसाठी जगणे ही एक गंभीर चूक आहे. जेव्हा आपण आपल्या स्वतःच्या आनंदाबद्दल विचार करतो तेव्हा आपण इतरांच्या आनंदाबद्दल देखील विचार केला पाहिजे. जागतिक कुटुंबाच्या कल्याणासाठी आपल्याकडे असलेले सर्व काही देण्याची आपल्याला आवश्यकता नाही, कारण ते अशक्य आहे. उलट, आपण इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवली पाहिजे आणि त्यांना मदत करण्यासाठी आणि त्यांचे ओझे कमी करण्यासाठी आपण जे काही .करू शकतो ते केले पाहिजे

व्यक्ती ज्या वातावरणात राहते त्या वातावरणाच्या .संदर्भात, यश आणि आत्म्याच्या समाधानामध्ये एक संबंध आहे

खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांशी सुसंगत वर्तनाचे परिणाम आहे आणि त्यात वैयक्तिक समाधानाचा अविभाज्य भाग म्हणून इतरांचे आनंद आणि कल्याण समाविष्ट आहे. जो कोणी हे तत्व त्यांच्या भौतिक, मानसिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू करतो त्याला यशाची ही व्याख्या .पूर्ण आणि व्यापक आढळेल

लोक त्यांच्या आयुष्यातील ध्येयांनुसार यशाबद्दल वेगवेगळ्या प्रकारे विचार करतात कधीकधी, काही लोक त्याची तुलना चोरीशी करतात, असे म्हणतात की, "तो एक यशस्वी चोर

आहे !" यावरून असे दिसून येते की सर्व यश इष्ट नसते ; आपल्या .यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये

यशाची आणखी एक पात्रता म्हणजे केवळ स्वतःसाठीच नव्हे तर आपण ते फायदे इतरांसोबतही वाटून घेतले पाहिजेत , यासाठी .सुसंवाद आणि सकारात्मक परिणाम आणणे

आर्थिक यश मिळवणे म्हणजे केवळ आपण जे पात्र आहोत ते उपभोगणे असा होत नाही ; तर त्याचा अर्थ इतरांना स्वतःसाठी चांगले जीवन निर्माण करण्यास मदत करण्याची नैतिक जबाबदारी असणे असा होतो . बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो , परंतु जर त्यांच्या हृदयात प्रेम असेल तर ते त्या पैशाचा स्वार्थासाठी वापर करू शकणार नाहीत ; त्याऐवजी , ते त्यांच्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत वाटून .घेतील

कंजूष आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप बनतो , परंतु उदार हात आणि दयाळू हृदय असलेल्यांसाठी तो एक .आशीर्वाद आणि भेटवस्तू असतो

चांगले आत्मे चांगल्या आत्म्यांना आकर्षित करतात आणि .त्यांच्याकडे आकर्षित होतात

आपण आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम करायला शिकले पाहिजे आणि हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण या जीवनात थोड्या काळासाठी आहोत , त्यानंतर आपण दुसऱ्या जगात जातो ज्याची पातळी आपल्या विचारसरणीच्या पातळीवर आणि या पृथ्वीवरील वास्तव्यादरम्यान आपल्या कृतींच्या .गुणवत्तेवर अवलंबून असते

आपले खरे नातेवाईक कोण आहेत ? ज्ञानी व्यक्तीसाठी , प्रत्येकजण नातेवाईक असतो आणि प्रत्येकजण "शेजारी " असतो. अर्थात , ज्ञानी व्यक्ती समजण्यास सक्षम असते आणि त्याला हे समजते की जरी सूर्य कोळशाच्या तुकड्यावर आणि हिऱ्यावर प्रकाश टाकतो , तरी कोळशापेक्षा वेगळे , हिऱ्यामध्ये प्रकाश तेजस्वीपणे स्वीकारण्याची आणि परावर्तित करण्याची अद्वितीय क्षमता असते . ज्यांचे विचार आणि भावना

हिऱ्याइतके शुद्ध आहेत अशा लोकांचा सहवास घ्यावा आणि प्रामाणिक मित्र शोधण्यासाठी वेळ द्यावा . जे स्वच्छ आणि प्रामाणिक जीवन जगतात ते स्वच्छता आणि प्रामाणिकपणाने व ैशिष्ट्यीकृत मित्रांना आकर्षित करतील , तर जे विवेकाशिवाय नीच प्रवृत्तीने जगतात ते त्याच प्रकारचे .म ित्र आकर्षित करतील

जर तुम्ही उच्च आदर्शांना आणि उदात्त तत्त्वांना महत्त्व देत असाल , तर अशा लोकांशी संगत टाळणे उचित आहे जे त्या आदर्शांना आणि तत्त्वांना मानत नाहीत आणि जे विचारांना गोंधळात टाकतात आणि मनःस्थिती बिघडवतात , जेणेकरून त्यांच्या कंपनांमुळे तुमची कंपन पातळी कमी होणार नाही . त्याच वेळी , तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून .कोणालाही वगळू नका

याव्यतिरिक्त , एखाद्या व्यक्तीने केवळ प्रेमच दिले पाहिजे असे नाही तर शांती देखील निर्माण केली पाहिजे , जेणेकरून ते जिथेही जातील तिथे ते सुसंवाद आणि शांतता निर्माण करतील , त्यांच्या दयाळू उपस्थितीने त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांना ताजेतवाने करतील . कोणीही दुर्गंधीयुक्त स्कंकजवळ जाऊ इच्छित नाही - अभिव्यक्तीचे निमित्त करा - प्रत्येकजण ते टाळतो त्याचप्रमाणे , एक चिंताग्रस्त , आवेगी आणि वादग्रस्त व्यक्ती इतरांना त्रास देते आणि दूर करते . आपण फुललेल्या गुलाबांसारखे बनू इच्छितो जे हृदयाला आनंद देणारा गोड सुगंध पसरवतात आपण जिथेही जातो आणि जिथेही राहतो तिथे शांतीचा सुगंध आणि .चांगुलपणाच्या वाऱ्या पसरवण्याचा प्रयत्न करूया

देवाचे राज्य ढगांमध्ये किंवा अंतराळातील विशिष्ट ठिकाणी नाही . ते अंधाराच्या पलीकडे आहे जे आपण डोळे बंद करतो तेव्हा आपल्याला दिसते आणि जेव्हा आपण ध्यान करतो आणि प्रार्थना करतो तेव्हा कपाळावर स्थित आत्म्याचा डोळा आपल्या आत उघडतो आणि आपल्याला एक धन्य प्रकाश दिसतो आणि शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये आनंद पसरतो आणि आपल्याला असे वाटते की पडदा उठला आहे आणि देवाच्या राज्यासाठी एक .गुप्त दार उघडले आहे

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

तुम्ही मृत होता , त्यानेच तुम्हाला जीवन दिले ; मग तो
तुम्हाला मृत्यु देईल , मग तो तुम्हाला पुन्हा जीवन देईल ;
.मग तुम्ही त्याच्याकडेच परतवले जाल

एखाद्याच्या कृतींचे चांगले आणि वाईट परिणाम
त्याच्या सध्याच्या आयुष्यात , हे ट्रेस अचेतन किंवा
अवचेतन मध्ये साठवले जातात आणि एखाद्या व्यक्तीने मागील
अवतारांमधून घेतलेले (किंवा त्याच्या आत्म्याने घेतलेले)
परिणाम अचेतन मध्ये बियाण्यांसारखे सुप्त असतात , योग्य
परिस्थितीची वाट पाहत असतात . एका विशिष्ट कर्माच्या वेळी
अंकुर वाढणे आणि वाढणे . कर्माचा नियम , जो गोष्टी संतुलित
करतो , त्यात क्रिया आणि प्रतिक्रिया , कारण आणि परिणाम ,
.पेरणी आणि कापणी यांचा समावेश असतो

प्रत्येक व्यक्ती त्यांच्या विचारांनी आणि कृतींनी
स्वतःचे नशीब घडवते आणि त्यांनी सोडलेली ऊर्जा , मग ती
शहाणपणाने असो वा मूर्खपणाने , अपरिहार्यपणे
त्यांच्याकडेच त्यांचा प्रारंभबिंदू म्हणून परत येते ,
जसे एक वर्तुळ परिपूर्ण अचूकतेने पूर्ण होते [प्रश्न असा
आहे की] इच्छुक साधकाला त्यांच्या इच्छेविरुद्ध -
त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे अपरिहार्य परिणाम , किंवा
ज्याला पूर्वनिश्चितता म्हणतात , त्याचा सामना करावा
लागेल का ? उत्तर नाही देव कायदा आणि प्रेम आहे , आणि जो साधक
प्रामाणिक तळमळ आणि पूर्ण श्रद्धेने त्याच्याकडे वळतो ,
त्यांच्या कृती दैवी कायद्याशी जुळवून घेतो आणि देवाच्या
निरपेक्ष प्रेमाचा शोध घेतो त्याला निःसंशयपणे दैवी
आशीर्वाद मिळेल जो जड ओझे हलका करतो आणि परिस्थिती
.सुधारतो

देवाने आपल्याला या भ्रमांनी भरलेल्या जगात ठेवले
आ हे, आ णि तो आपले दुःख आणि आपण सहन करत असलेल्या परीक्षा
आ णि संकटांना जाणतो . म ानव जेव्हा स्वतःला पापात बुडलेले
आणि त्याच्या खोलीतून बाहेर पडण्यास असमर्थ मानतात
तेव्हा ते आध्यात्मिक अज्ञानाच्या आतील अंधाराला अधिकच
ग डद करतात . त ्यांच्यासाठी स्वतःला सुधारण्याचा प्रयत्न
क रणे , द ैवी दयेच्या हृदयातून मदत आणि करुणा मिळवणे ,

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible]? [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करून पुन्हा प्रयत्न करता येतात. जे अपयशामुळे निराश होत नाहीत, ज्यांचा संकल्प दुःखद घटनांमुळे कमकुवत होत नाही आणि ज्यांना अढळ विश्वास आहे की देव दृढनिश्चयी असलेल्यांना आधार देतो. जे योग्य मार्गावर आहेत आणि तो त्यांना आशा, शक्ती आणि आशावाद प्रदान करतो, जोपर्यंत ते त्यांचे अंतिम ध्येय गाठत नाहीत .आणि जीवनाचा उद्देश साध्य करत नाहीत

विचार ही विजेसारखी एक शक्ती आहे आणि मानसिक अवस्था
.ही विचारसरणी आणि विचार करण्याच्या पद्धतींकडे परत जाते

वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे; जो कोणी ती हुशारीने वापरतो तो ती त्यांच्या सेवेत ठेवतो अन्यथा, ती त्याला वीज पडू शकते आणि तसेच विचार जर ती योग्य मार्गावर निर्देशित केली गेली तर ती तिच्या मालकाला आनंद देते, .अन्यथा ती त्याला त्रास देते

विचार हा जंगली घोड्यासारखा आहे, तरीही त्याला वश
करणे अशक्य नाही आणि सकारात्मक विचार हा विचारांवर .नियंत्रण ठेवण्याचा एक मार्ग आहे

सुदृढ विचार हा जवळचा मित्र असतो आणि आजारी मन हा
.सततचा शत्रू असतो

सुदृढ विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतो, तर अस्वस्थ विचार त्यांच्या मालकावर दुहेरी घातक बाण सोडतात म्हणून म्हण आहे की, "बक्षीस कर्माइतकेच असते" जोपर्यंत एखादा चांगला हेतू बाहेर काढतो तोपर्यंत त्याचे विचार मशालींमध्ये बदलतील, आत्म्याच्या कक्षांना प्रकाशित करतील आणि अंधाराचे ढिगारे दूर करतील, जेणेकरून त्याला खोल सांत्वन मिळेल आणि त्याचे डोळे समाधानाच्या हास्याने चमकतील! तुमच्या डोळ्यात हास्य कायम राहो आणि तुम्हाला .शांती लाभो

जीवन हे एका गिरणीसारखे आहे जे जीवनाची भाकर बनवण्यासाठी फलदायी चाचणी आणि प्रयोगांचे बीज दळते. ते एका वळणदार रस्त्यासारखे आहे, दोन्ही बाजूला हिरवीगार

फुले आहेत. तेजस्वी फुलपाखरे आणि त्यांच्या फांद्यांवर स्वादिष्ट फळे असलेली झाडे आहेत, तरीही आपण क्वचितच थांबतो. चला त्याचे दृश्य अनुभवूया आणि त्याचा गोडवा अनुभवूया; खरंच, आपण अनेकदा विस्तीर्ण भागात पोहोचण्यासाठी, आपल्याला वाटते की आपण जे पाहिले त्यापेक्षा जास्त आनंददायी दृश्ये आहेत. परंतु आपण हळूहळू दूर जात असताना, फुलांच्या, फलदायी मार्गांवर, आपल्याला अशी झाडे आढळतात जी ताजीपेक्षा जास्त गडद असतात आणि नंतर फुले नाहीशी होतात आणि त्यासोबत, फुलपाखरे आणि फळे देखील, .फक्त स्वतःला ओसाड वाळवंटात शोधण्यासाठी

मानवी जीवन हे समुद्राच्या पाण्यासारखे आहे, जे शुद्ध होते आणि ताजे होते जेव्हा तुम्ही वरच्या वातावरणात चढता तेव्हाच ते सकाळच्या स्वप्नासारखे असते, वयानुसार ते अधिक उजळ होते, कारण नंतर गोष्टी अधिक स्पष्ट आणि स्पष्ट दिसतात. हे एका प्रवासासारखे आहे ज्यामध्ये आपण अंतर प्रवास करतो तेव्हा दृश्य बदलते आणि मग आपण त्याच्या जवळ .जाताच तेच दृश्य बदलते, इत्यादी

जीवन शहाण्यांना निराश करत नाही, कारण ते कुशलतेने ते हाताळतात आणि त्याचा आनंद घेतात, त्यांना त्यांच्या ताब्यात येऊ देत नाहीत आणि त्यांचे स्वातंत्र्य हिरावून घेत नाहीत. उदाहरणार्थ, ते पाणी पितात आणि त्यात आंघोळ करतात, परंतु ते स्वतःला त्यात बुडू देत नाहीत. त्यांना आवडणारे कपडे ते आवडतात. औपचारिकता आणि औपचारिकता ज्या वरवरच्या मानल्या जातात त्यांचे जास्त पालन न करता ते खादाडपणाला त्यांचा उपभोग होऊ न देता खाण्याचा आनंद घेतात. कारण जास्त खाण्याने शरीर कमकुवत होते आणि ते धारणा गिळंकृत करते आणि तो ते पूर्णपणे नष्ट करतो आणि म्हणून, एखाद्या व्यक्तीने जीवनाचा आनंद घ्यावा परंतु .विसर्जनाद्वारे इंद्रियांना थकवल्याशिवाय

इतरांशी जुळवून घेणे याचा अर्थ असा नाही की प्रत्येक गोष्टीत त्यांच्याशी सहमत होणे किंवा त्यांच्यासाठी आदर्शांचा त्याग करणे, कारण अनुरूपतेची ही शैली अवांछनीय आहे आणि सत्याशी जुळत नाही. सुधारक आणि महापुरुष सहमत

नव्हते त्यांच्या आजूबाजूच्या इतक्या लोकांशी, तरीही त्यांनी त्यांच्या आदर्शाला घट्ट धरून ठेवले, कारण .त्यांना जाणीव झाली की ते जे करत आहेत ते अगदी बरोबर आहे

सर्वप्रथम, एखाद्याने देवाशी, नंतर स्वतःच्या .विवेकाशी आणि नंतर लोकांशी सुसंगत असले पाहिजे

तत्वाशी तडजोड करू नये आणि विशिष्ट उद्देश साध्य करण्यासाठी गुप्त हेतूंचा अवलंब करू नये, कारण ते .तत्वनिष्ठ लोकांना शोभत नाही

देवाला संतुष्ट करणाऱ्या पद्धतीने कोण जगू शकते? इतरांना इजा करू नका, कारण त्यांना घाबरण्याचे कारण नाही जर या दृष्टिकोनामुळे इतरांचे समाधान होत नसेल, तर एखाद्या व्यक्तीला आतून आरामदायी राहणे आणि आंतरिक शांतीची भावना अनुभवणे पुरेसे आहे जे त्याला लोकांच्या .मान्यतेपासून स्वतंत्र करते

देवाकडे वळण्यात आत्म्याची शक्ती आणि इच्छा याला आध्यात्मिक चुंबकत्व म्हणतात आणि या चुंबकत्वाने आत्मा आशीर्वाद आणि सूक्ष्म स्पंदने स्वतःकडे आकर्षित करतो आणि सर्व चांगले मानवी अनुभव जे तिला चांगुलपणा आणि .धार्मिकतेची आठवण करून देतात

आध्यात्मिक चुंबकत्व ही अशी शक्ती आहे ज्याद्वारे ती व्यक्तीला आकर्षित करते आणि स्वतःकडे आकर्षित करते चांगले मित्र आणि आवश्यक आणि महत्त्वाच्या गोष्टी आणि गोष्टींची अंतर्ज्ञानी समज ही शक्ती देवाच्या आकर्षक .चुंबकीय शक्तीपासून प्राप्त होते

शांतीची मेणबत्ती

.एक मानसिक भांडे घ्या, ते तुमच्या शांतीने भरा

.माझ्या भावनांची बाटली घे, तुझ्या दयेने भरून टाक

माझ्या रिकामा आत्म्याचा बास्केट घे, तुझ्या .ज्ञानाच्या फळांनी भर

तुझ्या प्रेमाचे पाणी माझ्या आत्म्यात ओता, मी ते .तहानलेल्या आत्म्याच्या प्याल्यात ओतेन
अहंकाराच्या भिंती पाडून टाका, मला तुमच्या संपूर्ण .उपस्थितीत बुडवून टाका
प्रेमाच्या पहाटेचा किरण
त्याला माझ्या हृदयाच्या कोपऱ्यातून बाहेर डोकावू
.दे
हे मला तुझ्या प्रेमाच्या सूर्यप्रकाशाची आठवण करून .देते
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात पसरलेले
तुझ्या प्रेमाचा तेजस्वी प्रकाश चमकला आहे
माझ्यावर, आणि ते प्रबुद्ध झाले
.तुझ्या प्रकाशाने माझे आध्यात्मिक स्थान भरले
.तू माझ्या शरीराला आधार देणारे जीवन आहेस
आणि माझ्या विचारांना प्रेरणा देणारे मन
आणि माझे अज्ञान दूर करणारे ज्ञान
.मी माझ्या प्रेमाची बारीक मेणबत्ती पेटवतो सोनेरी पुस्तक वाचण्यासाठी
प्राचीन काळापासून माझ्या आत जपलेले
.तुझे प्रेम होते आणि अजूनही आहे
शांतीची अदृश्य मेणबत्ती
जे अंधार दूर करते आणि मला तुमचे संदेश दाखवते .ब्लॉग हृदयाच्या पानांवर आहे
.हे परमेश्वरा, तुझे वैभव प्रकट होवो

तुमच्या ज्ञानाचा प्रकाश नाहीसा होवो अज्ञान, मत्सर आणि मत्सर
पृथ्वीच्या किनाऱ्यावरून कायमचे
आपल्या कमकुवतपणाला ताकदीत बदला
आणि आपण दृढनिश्चयात कमकुवत झालो
आपल्या शरीराला महत्वाच्या विजेने चार्ज करा
.आणि मन आणि आत्मा तुमच्या उपचार प्रकाशाने भरा
आमचा हात धरा जेणेकरून आम्ही तुझ्या दुर्लक्षाच्या पाण्यात बुडू नये आणि आमच्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमाने आणि ज्ञानाने भरून टाका. आम्हाला असे वाटू द्या की आम्ही तुझ्या खूप जवळ आहोत आणि तुझ्या दयेचा सूर्य .आमच्यावर सतत चमकत राहतो
मी माझ्या कुजबुजणाऱ्या, उत्साही विचारांची फुले ठेवतो
शांततेच्या रचनेत
तिचा मूक सुगंध गातो
आणि तो तुमच्या गौरवाचे गाणे गातो
आणि तुमच्या पवित्र प्रकाशाच्या तेजाने
.मला तुझ्या अस्तित्वाचे सौंदर्य दिसते
.माझी आनंदी स्वप्ने सत्यात उतरली
जेव्हा तुझा प्रकाश माझ्या आत्म्यात चमकतो पडदे ज्ञानाच्या अग्नीने पेटलेले आहेत
मी तुझा गौरव पाहतो आणि माझा आनंद वाढतो
देव तुम्हाला त्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित करो

आणि तुम्हाला आत्म्याकडून शुभेच्छा

जग आपल्यावर अनेक मागण्या आणि आवश्यकता लादते आणि त्यांचे अत्यंत महत्त्व आणि त्यांच्याशिवाय जगणे किंवा त्याशिवाय जगणे अशक्य आहे याची आपल्याला खात्री पटवून देते . परंतु मूलभूत आवश्यकता म्हणजे देवाची शांती मिळवणे , ज्याचे स्रोत कधीही सुकत नाहीत आणि ज्याचा झरा कधीही आटत .नाही आणि जो जीवनातील प्रत्येक गोष्टीला चव आणि अर्थ देतो

आपण हे लक्षात ठेवूया की देव हा आपल्या अस्तित्वाचा सार आहे आणि प्रेम ही खिडकी आहे ज्यातून आपण त्याच्या तेजस्वी चेहऱ्याकडे पाहतो . जो कोणी दैवी उपस्थिती अनुभवू इच्छितो आणि विचार आणि कृतीमध्ये त्या उदात्त तळमळीला जोपासतो, देव त्यांची विनंती मान्य करेल आणि त्यांना धन्य .प्रकाश पाहण्यापासून रोखणारे पडदे तोडण्यास मदत करेल

जो कोणी मार्गावर पुढे जाण्याचा दृढनिश्चय करतो तो त्याच्या ध्येयापर्यंत पोहोचेपर्यंत आणि त्याच्या मनातील इच्छा पूर्ण करेपर्यंत कोणत्याही गोष्टीमुळे त्याला अडथळा येणार नाही किंवा कोणताही अडथळा त्याला .अडथळा आणणार नाही

आध्यात्मिक मोती आणि रत्ने

जे लोक इतरांच्या कमकुवतपणा उघड करतात आणि त्यांना लाज आणि राग आणतात ते शहाणपणा आणि योग्य निर्णयापासून दूर आहेत . आपण पापाचा तिरस्कार केला पाहिजे , पापीचा नाही , कारण तो आपला आत्म्याने भाऊ आहे , अज्ञानाचा अंधार त्याला वेढून टाकत असूनही . निंदेचा उद्देश बरे करणे असावा , आनंद आणि दुखापत करणे नाही तर आपण आपल्या पापी भावाशी तसेच वागले पाहिजे जसे आपण त्याच्या जागी आणि परिस्थितीत असतो तर .आपल्याला वागवले जावे अशी इच्छा असते

जो कोणी या जगात आपल्या भावाच्या चुका लपवेल , अल्लाह .परलोकात त्याच्या चुका लपवेल

ज्याप्रमाणे आपण इतरांचा न्याय करतो , त्याच प्रमाणात आध्यात्मिक कायदा आपला न्याय करतो . आपण इतरांकडून जास्त

अपेक्षा करू नये, किंवा आपण नेहमीच कोणाकडूनही चांगल्या परिणामांची अपेक्षा करू नये, जरी ते त्यांचे सर्वोत्तम .प्रयत्न करत असले तरीही

एखादी व्यक्ती पडू शकते आणि अडखळू शकते, परंतु
जोपर्यंत तो सद्गुण आणि धार्मिकतेच्या शिडीवर पुन्हा चढण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करतो तोपर्यंत तो सुरक्षित .राहील

आपण स्वतःला किंवा आपल्या कुटुंबातील सदस्यांना मदत करतो त्याप्रमाणे आपण दररोज आपल्या वातावरणात रुग्णाचे शारीरिक, मानसिक किंवा आध्यात्मिक मनोबल उंचावण्याचा .प्रयत्न केला पाहिजे

आजपासून जो कोणी दैवी नियमांनुसार जगण्याचा प्रयत्न करतो - जुन्या स्वार्थी जीवनाऐवजी जे कष्ट आणि दुःख आणते - त्याला आढळेल की जीवनात तो कितीही नम्र भूमिका बजावतो, जोपर्यंत तो वैश्विक नाटकाच्या दिग्दर्शकाच्या आणि आपल्या सर्व नशिबाच्या स्वामीच्या निर्देशानुसार त्याचे कर्तव्य पूर्ण प्रमाणात पार पाडतो तोपर्यंत ती एक .महत्त्वाची भूमिका राहते: सर्वशक्तिमान देव

जेव्हा आपण इतरांशी खऱ्या प्रामाणिकपणाने, खरे प्रेमाने आणि भावनांचा विचार करून संवाद साधतो, तेव्हा आपण वैयक्तिक हितसंबंध किंवा स्वार्थी गणनेचा थोडाही विचार न करता चांगले मित्र आपल्या आयुष्यात आणू; अन्यथा, .आपण आपले खरे मित्र ओळखू शकणार नाही

ढोंगीपणा आणि ढोंगापासून मुक्त होणे आणि जाणूनबुजून .इतरांना इजा पोहोचवू नये अशा पद्धतीने वागणे आवश्यक आहे

मित्रांना रागावू नये, कमी लेखू नये किंवा वैरभाव
दाखवू नये, तसेच त्यांना आपल्याबद्दल मैत्रीपूर्ण भावना बाळगण्याचे कोणतेही कारण देऊ नये. मित्रांना गैरवर्तन, शोषण किंवा अनावधानाने सल्ला देऊ नये, जोपर्यंत तो मागितला जात नाही तोपर्यंत सल्ला दिला जाऊ नये. जेव्हा सल्ला मागितला जातो, तेव्हा तो परिणामांची भीती न बाळगता

प्रामाणिकपणे आणि दयाळूपणे दिला पाहिजे . मित्र रचनात्मक , .बंधुभावाच्या टीकेद्वारे एकमेकांना मदत करतात

जीवनातील कठीण अनुभव आपल्या इच्छाशक्तीला कमकुवत करण्यासाठी आणि आपल्याला पराभूत करण्यासाठी येत नाहीत , तर आपला संकल्प धारदार करण्यासाठी आणि देवावरील आपला विश्वास आणि आपला आत्मविश्वास मजबूत करण्यासाठी येतात . काही लोक चुकून असा विश्वास करतात की हे अनुभव आणि आव्हाने अजिंक्य विनाशकारी शक्ती आहेत आणि म्हणूनच ते हार मानतात . जीवन आणि त्याच्या परीक्षांना प्रभावीपणे तोंड देण्यासाठी आपल्या आंतरिक शक्तीला सक्रिय करण्यासाठी .निरोगी मानसिकता आवश्यक आहे

जर एखादी व्यक्ती स्वतःपेक्षा बलवान व्यक्तीशी स्पर्धा करत नसेल तर ती व्यक्ती बलवान होणार नाही त्याचप्रमाणे , जेव्हा आपण आपल्या अडचणींना धैर्याने आणि मानसिक बळकटीने तोंड देतो तेव्हा आपण अधिक बलवान आणि .लवचिक बनतो

आपले मन हे देवाच्या सर्वव्यापी चेतनेचा अविभाज्य भाग आहे. आपल्या चेतनेच्या लाटेखाली त्याच्या असीम जाणीवेचा महासागर आहे . जेव्हा लाट विसरते की ती महासागराचा भाग आहे , तेव्हा ती स्वतःला त्या महासागरीय शक्तीपासून वेगळे करते . परिणामी , लोकांचे मन भौतिक मर्यादांमुळे कमकुवत होते आणि फलदायी काम आणि मुबलक उत्पादन करण्यास सक्षम राहत नाही . जेव्हा मन अज्ञानाची धूळ झटकून टाकते आणि त्यांच्या शक्तींना बांधणाऱ्या साखळ्या तोडते , तेव्हा ते सर्जनशीलता आणि जीवनाशी .सकारात्मक संवाद साधण्यास अधिक सक्षम होतील

जेव्हा तुम्ही एखाद्या विशिष्ट कल्पनेला घट्ट धरून ठेवता आणि तिला दृढ इच्छाशक्तीने प्रेरित करता तेव्हा ती कल्पना एका गतिमान शक्तीमध्ये रूपांतरित होते आणि जेव्हा विचार गतिमान होतो तेव्हा तो मनात काढलेल्या अदृश्य .नकाशानुसार यशासाठी योग्य वातावरण तयार करू शकतो

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

सर्व कणांमध्ये आणि भागांमध्ये व्यापलेल्या वैश्विक _
.च ेतनेच्या स्वरूपाचे प्रतिबिंब आहे _

आध्यात्मिक सत्ये आपल्याभोवती आहेत , आपल्या बंद डोळ्यांच्या दारावर ठोठावत आहेत , आपल्याला अंधाराऐवजी प्रकाश पाहण्यास , अज्ञानाऐवजी शहाणपणाने वागण्यास , द्वेषापेक्षा प्रेमाने आपले हृदय भरण्यास आणि शांती स्थापित करण्यात आणि आपल्या जगात विपुलता आणि सुरक्षितता आणण्यात सहकार्य करण्यास उद्युक्त करतात . जेव्हा आपण असे करतो तेव्हा अज्ञान नाहीसे होईल , परिस्थितीजन्य फरक नाहीसे होतील , आपल्याला जनगणनेत एकता दिसेल आणि आपण दैवी .इच्छेशी अधिक सुसंगत होऊ

देवासोबतचे आपले नाते हे मालक आणि कर्मचाऱ्यासारखे थ ंड किंवा प्रेमहीन नाही _ . आ पण त्याचे कुटुंब आहोत_ , त ्याची आ पली काळजी सतत असते आणि तो नेहमीच आपले ऐकतो . आ पण त्याच्या अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि _ _
.त ्याच्यासोबतचे आपले नाते जिवंत आणि उत्साही आहे _

आपल्या निर्माणकर्त्याने आपल्याला प्रेम , समज, अंतर्दृष्टी , सद्भावना आणि आध्यात्मिक शक्तीची अतुलनीय संपत्ती दिली आहे , तरीही आपल्यापैकी बहुतेकांनी ही संपत्ती कोणत्याही गोष्टीवर वाया घालवली आहे जी देव आपल्याला सुरक्षितता , शांती आणि मैत्रीपूर्ण सहकार्याने जगावे अशी इच्छा करतो , जसे की एका उदात्त आणि प्रेमळ कुटुंबाला शोभते , परंतु लोभ आणि स्वार्थी गणनेने आपल्या .हृदयात मूळ धरले आहे आणि आपल्यामध्ये कलह पेरला आहे

द ेव आपल्याला मालक बनवू इच्छितो , प ण आपण गुलाम
.ब नण्याचे निवडले आहे _

मनुष्य त्याच्या स्वर्गीय घरापासून खूप दूर गेला आहे आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा अंतर्गत स्वर्ग गमावला आहे आणि वैयक्तिक प्रयत्नांशिवाय .तो तो स्वर्ग परत मिळवू शकणार नाही

देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले , पण हे सत्य आपल्या मनातून सुटले आहे . आपण या भ्रमात अडकलो आहोत की आपले नशीब कष्ट आहे आणि आपले भाग्य विनाश आहे . त्यामागील तेजस्वी सत्य पाहण्यासाठी आपण ज्ञानाच्या .खंजीराने भ्रमाचा पडदा फाडून टाकला पाहिजे

?आपण कोण आहोत आणि आपले खरे स्वरूप काय आहे

मानवांमध्ये स्पष्ट फरक आहेत , मग ते त्यांच्या मानसिक किंवा भावनिक रचनेत असोत , जीवनात ते ज्या भूमिका बजावतात , ते ज्या कामाचा आणि क्रियाकलापांचा पाठलाग करतात किंवा त्यांना ज्या इच्छा वाटतात त्या असोत . पण या सर्व फरकांमागे दोन गोष्टी आहेत ज्या प्रत्येक मानवाला हव्या असतात आणि त्याला कोणत्याही अपवादाशिवाय आवश्यक असतात . एक म्हणजे सर्व प्रकारच्या वेदना आणि इच्छांपासून मुक्तता . दुसरे म्हणजे पूर्ण आणि चिरस्थायी आनंद - पूर्ण समाधान , .जिथे शांती , प्रेम , ज्ञान आणि आनंद राहतात

ख रं तर , म ानव ज्याला प्राप्त करण्याचा प्रयत्न करतो त ो देव आहे , म ग ते ते नाव वापरत असो वा नसो . ज ्ञानी लोक म्हणतात की देव आनंदाचे सार आणि आनंदाचा आत्मा आहे आणि जोपर्यंत तो थेट वैश्विक स्रोतापासून ग्रहण करत नाही त ोपर्यंत त्याला पूर्ण समाधान मिळणार नाही . म ानवी स्थिती .स मजून घेण्यासाठी हा एक महत्त्वाचा मुद्दा आहे

?पण लोक जे शोधतात ते कुठे शोधतात

ते ते फक्त सांसारिक गोष्टींमध्ये शोधतात : संपत्ती , बाह्य परिस्थिती आणि इतर लोकांशी असलेल्या संबंधांमध्ये परंतु सृष्टीचे स्वरूप पाहता , या जगातील कोणत्याही गोष्टीत , कोणालाही किंवा कोणत्याही परिस्थितीत ते शोधणे .अशक्य आहे

निर्मिती ही द्वैताच्या तत्त्वावर आधारित आहे . एकाच रंगात चित्र असणे अशक्य आहे , कारण त्याच्या विरुद्ध रंगाशिवाय कोणताही मार्ग नाही . त्याचप्रमाणे , अस्तित्वाचा कोणताही पैलू द्वैतापासून अलिप्त राहून

अस्तित्वात राहणे अशक्य आहे. तथापि, लोकांना प्रेरित करणाऱ्या इच्छांचे परीक्षण केल्यावर, आपल्याला आढळते की आपल्यापैकी प्रत्येकाला फक्त चांगल्या, आनंददायी, सुंदर आणि सकारात्मक गोष्टींची इच्छा असते, कोणत्याही अप्रिय किंवा अवांछित गोष्टींना तोंड देण्याची थोडीशी इच्छा .नसते. परंतु ते अशक्य आहे

या द्वैतवादी जगात, दुःखाशिवाय सुख नाही, अंधाराशिवाय प्रकाश नाही, वाईटाशिवाय चांगले नाही, मृत्यूशिवाय जीवन नाही. नाण्याच्या दोन्ही बाजू अविभाज्य आहेत याचा अर्थ असा की आपण स्वतःच्या आत जे शोधतो ते या जगातून मिळू शकत .नाही

लोक शोधतात - हो, ते त्यांच्या सर्व शक्तीनिशी शोधतात -
पण त्यांना जे हवे आहे ते सापडत नाही, ज्यामुळे निराशा आणि निराशा निर्माण होते. यामुळे केवळ निराशाच नाही तर प्रचंड संताप आणि तीव्र राग येतो आणि परिणामी हिंसाचाराच्या कृत्यांमध्येही भर पडते. हे सर्व घडते कारण ते योग्य ठिकाणी जे शोधत आहेत ते शोधत नाहीत आणि परिणामी, त्यांना .त्यांच्या मनाची इच्छा असलेली गोष्ट मिळत नाही

आपल्या काळातील लोकांना जीवनाचा अर्थ आणि उद्देश याबद्दल फारशी माहिती नाही आणि म्हणूनच ते गोंधळ आणि .गोंधळात पडतात

स्वभावाने, मानव हे उद्देशपूर्ण प्राणी आहेत जर त्यांच्या जीवनात उद्देश नसेल आणि जर त्यांचे मन, ऊर्जा, इच्छाशक्ती आणि भावना सकारात्मक आणि रचनात्मक मार्गाने निर्देशित केल्या नाहीत तर ते दारू आणि अंमली पदार्थांचे सेवन, हिंसाचाराचा अवलंब इत्यादी विनाशकारी मार्गांकडे वळतील. जीवनाचे अंतिम ध्येय देवाला जाणून घेणे आहे आणि व्यक्तींनी त्यांच्या भूमिका आणि बाह्य क्रियाकलापांमध्ये नीतिमान कृती, सुदृढ दृष्टिकोन, सकारात्मक दृष्टिकोन आणि त्यांच्या भावनांचे फायदेशीर .चॅनेलिंगद्वारे सुसंवाद साधणे आवश्यक आहे

[illegible] - [illegible]
[illegible] - [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
?[illegible], [illegible]

[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible],
[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible].
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]

एक आवाज ऐकू आला जो तिला कुजबुजत होता: "जीवनाच्या छोट्या "?बुडबुड्या, तुला काय झाले आहे

तुला माहित नाही का की तू जीवनाच्या महासागराचा भाग आहेस? त्या छोट्या बुडबुड्याने आजूबाजूला पाहिले आणि .त्याला ती वस्तुस्थिती कळली

मानवी चेतना एका लहान बुडबुड्यासारखी तरंगते वैश्विक चेतनेच्या समुद्राच्या पृष्ठभागावर, त्याला तात्पुरता बुडबुडा समजत, आजारपण, गरिबी आणि मृत्यूच्या भीतीने थरथर कापत अरे बुडबुडा, तुला समुद्राची भीती वाटते का? आजूबाजूला पहा काळजीपूर्वक निरीक्षण करा तुमचा दृष्टिकोन तुमच्या जवळच्या परिसरापासून देवाच्या अनंत क्षेत्राकडे वळवा खोलवर जा, तुमची समज विस्तृत करा, जेणेकरून तुम्हाला कळेल आणि खात्री होईल की तुम्ही त्याच्या विशाल समुद्राशी एकरूप आहात आणि देव तुमच्यासोबत आहे तो तुमचे रक्षण करतो, .तो तुम्हाला आता आणि कायमचे टिकवून ठेवतो

सापळे आणि सापळे टाळणे

जेव्हा जेव्हा तुमच्या मनात एखादी तीव्र इच्छा
तुम्हाला ती पूर्ण करण्यास उद्युक्त करते तेव्हा विवेक वापरा आणि स्वतःला विचारा, "ही चांगली इच्छा आहे जी पूर्ण करता येते की वाईट इच्छा आहे जी पूर्ण केली जाऊ नये?" अस्वस्थ भौतिक इच्छा आपल्याला खोट्या आशा आणि भ्रामक आनंद देऊन आपल्या वाईट सवयींना प्रोत्साहन देतात. अशा परिस्थितीत, सत्य प्रकट करण्यासाठी विवेकशक्तीचा वापर केला पाहिजे. वाईट सवयी शेवटी दुःखाकडे नेतात जेव्हा त्यांचे खरे स्वरूप उघड होते, तेव्हा त्या एखाद्या व्यक्तीला दुःखाच्या सापळ्यात आणि दुःखाच्या पाशात .अडकवण्यास अक्षम होतात

विचार आणि कथा

आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये, दुःखात आणि संकटात, हे परमेश्वरा, तुझ्यावरील माझा विश्वास दृढ आणि अढळ, दृढ आणि .अढळ राहतो

माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या .आनंदात जातो

ज ्याप्रमाणे सूर्य गर्दीच्या ठिकाणी चमकतो, त्याचप्रमाणे मला माझ्या जीवनातील सर्व क्षेत्रांमध्ये .आ णि दैनंदिन कामांमध्ये दैवी प्रेमाचे किरण दिसतील

हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे की मी माझ्या
आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित .उंबरठ्यावर आणू शकेन

कस्तुरी मृगाची कहाणी

कस्तुरी हा एक मौल्यवान पदार्थ आहे ज्याचा सुगंध
तीव्र असतो, जो उच्च हिमालयात राहणाऱ्या कस्तुरी मृगाच्या .नाभीत आढळतो

एकदा हरीण एका विशिष्ट वयात पोहोचले की, त्याच्या नाभीतून मोहक कस्तुरी गुप्तपणे बाहेर पडू लागते आणि हरीण त्या आकर्षक सुगंधाने उत्तेजित होते आणि नाचू लागते आणि .त्या आनंददायी सुगंधाचा स्रोत शोधू लागते

ते एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी फिरते, खडकांमधून
आणि झाडांखाली वास घेत, त्या रोमांचक सुगंधाच्या स्रोताचा .शोध घेत

शेवटी, जेव्हा त्याला शब्दच सापडत नाहीत आणि तो जे
शोधत आहे ते त्याला कळत नाही तेव्हा तो रागावतो, अधिक .चिंतेत आणि चिंताग्रस्त होतो

कस्तुरीच्या उगमापर्यंत पोहोचण्याच्या शेवटच्या प्रयत्नात, ते उंच खडकाळ कड्यांवरून खोल दरीत उडी मारते जेणेकरून त्याचे नशिब समोर येईल आणि त्याचा मृत्यू होईल, ज्या टप्प्यावर शिकारी त्याला पकडू शकतात आणि त्यातून .कस्तुरीची पिशवी किंवा ग्रंथी काढू शकतात

:या संदर्भात, एका ज्ञानी कवीने असे काहीतरी म्हटले

!अरे कस्तुरी मृग, मूर्ख
?तुला का त्रास होत आहे? तुला झोप का येत नाहीये .ही कस्तुरी उपलब्ध आहे
!तुझ्या पोटाच्या पोत्याने, मूर्ख
जरी तुम्ही नाकाने स्पर्श केला तरी
तुझ्याकडून गुप्त सुगंध येतो
.तुम्ही जे आशा केली होती ते जिंकले असते
आणि तू खर्च न करता जगलास
मित्रांनो, तुम्हाला वाटत नाही का की बहुतेक लोक कस्तुरी मृगासारखे वागतात? ते नेहमीच आणि कायम स्वतःच्या .बाहेर सर्वत्र आनंद शोधत असतात
हो, ते खेळात आनंद शोधतात आणि इच्छा आणि तृष्णेत
स्वतःला थकवतात. ते संपत्तीच्या निसरड्या मार्गांवर चढतात आणि शेवटी ते उच्च आशांच्या कड्यावरून निराशेच्या आणि अपयशाच्या खडकांवर उडी मारतात जेव्हा त्यांना त्यांच्या आत्म्याच्या सर्वात खोल कोपऱ्यात साठवलेले खरे .आनंद सापडत नाही
जर आपण आपले विचार आत वळवले आणि खोलवर चिंतन केले तर आपल्याला आत्म्याच्या शांततेत खऱ्या आणि शाश्वत आनंदाचा .स्रोत सापडेल जो आपण शोधत आहोत
आपण कस्तुरी मृगासारखे असू नये, चुकीच्या ठिकाणी आनंदाच्या शोधात मरत राहावे. त्याऐवजी, आपण जागरूक राहिले पाहिजे आणि स्वतःच्या बाहेर नाही तर स्वतःमध्ये आनंद .शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे
बटणाची कहाणी
एकदा एक माणूस माझ्याकडे आला आणि म्हणाला की त्याला :हृदयविकाराचा जुनाट आजार आहे, आणि तो पुढे म्हणाला

मी खूप प्रयत्न केले आहेत, पण मी मनातील वेदना दूर करू" "शकत नाही

शांतपणे विचार केल्यानंतर, मी त्याला कात्री आणायला सांगितले. त्याने थरथरत्या नजरेने माझ्याकडे पाहिले आणि :म्हणाला

साहेब, तुम्ही माझे हृदय फोडण्याचा विचार करत आहात"
"?का

मी हसून उत्तर दिले, "मी डॉक्टर नाहीये. तुम्ही कधी एखाद्या व्यक्तीने शस्त्रक्रिया करण्यासाठी कात्री "!?वापरल्याचे ऐकले आहे का

शेवटी, तो अनिच्छेने कात्री घेऊन आला, म्हणून मी त्याच्या कोटवरील एक बटण कापले आणि त्याला सांगितले की त्या जागी दुसरे बटण शिवू नको, आणि बटण हरवलेल्या ठिकाणी हात लावू नको. मी त्याला दोन आठवड्यांनी माझ्याकडे परत येण्यास सांगितले आणि मला अपेक्षा होती की तो त्या काळात .बरा होईल

तो माणूस हसला आणि म्हणाला, "तुम्ही
सांगितल्याप्रमाणे मी करेन कारण मला तुमच्यावर विश्वास आहे, पण मला वाटते की ते मला दिलेले सर्वात विचित्र औषध "!आहे

दोन आठवड्यांनंतर तो माझ्याकडे धावत आला आणि :आश्चर्यचकित होऊन म्हणाला

तज्ञांनी मला खात्री दिली की मी हृदयरोगापासून बरा" झालो आहे. तर, देवाच्या फायद्यासाठी, तुम्ही काय केले? "?तुम्ही बटणातून एक जिन्न बाहेर काढला का

मी हसत उत्तर दिले: "हो! तुमचा हात सतत बटणाशी खेळत "होता आणि बटण हृदयाशी जुळत होते

ते बटण तुमच्या हृदयाला वेदना देणारा जिन होता.
म्हणून मी ते बटण कापले आणि तुम्हाला ते बदलू नका किंवा

तुमच्या हृदयावर हात ठेवू नका असे सांगितले . अशा प्रकारे ,
!तुमच्या हृदयाचा दाब कमी झाला आणि तुम्हाला दुखणे थांबले

सर्व काही वेगाने घडत आहे आणि लोक अनेक गोष्टींमध्ये
व्यस्त आहेत . स्वाभाविकच , वेळ वाया घालवण्यापेक्षा ,
हंगामाला हाताबाहेर जाऊ देऊन रिकाम्या हाताने
संपण्यापेक्षा जगाचे कृपादान मिळवणे चांगले . पण
एखाद्याने जे घेतले पाहिजे ते म्हणजे जीवनातील सर्वात
श्रीमंत पीक : देवाच्या जवळ जाणे आणि त्याला जाणून घेणे .
खरा आनंद मिळवण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे या जगात काहीतरी
.साध्य करणे आणि आध्यात्मिक यश मिळवणे

जे देवाला ओळखतात ते देवाचे ध्यान करण्यापूर्वी आणि
त्यांचे मन आणि शरीर आशीर्वादित दैवी उर्जेने भारित
.केल्याशिवाय त्यांचे दैनंदिन कर्तव्य सुरू करत नाहीत

जगातील अनेक मागण्या आध्यात्मिक ध्येये शोधणाऱ्यांना
अडथळा आणू शकतात आणि त्यांच्या निवडलेल्या मार्गापासून
त्यांना दूर करू शकतात परंतु ज्यांचा दृढनिश्चय अढळ आहे
ते कोणत्याही गोष्टीला त्यांना मार्गापासून दूर ढकलू देत
नाहीत ; ते कठीण किंवा प्रतिकूल परिस्थितीची पर्वा न करता
.दृढनिश्चयाने टिकून राहतात

जग आपल्याला काहीही देत असले तरी , आपल्या अंतःकरणाची
तळमळ ते पूर्ण करणार नाही , जे जगाच्या सर्व
खजिन्यांपेक्षा आणि संपत्तीपेक्षा अधिक स्थिर ,
महत्त्वाचे आणि मौल्यवान काहीतरी मिळविण्याची आस
.बाळगतात

जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते - तुम्हाला दीर्घायुष्य
लाभो - तेव्हा पृथ्वीवरील कोणतीही शक्ती त्यांच्यासाठी
काहीही करू शकत नाही आपण हे जग सोडून गेल्यानंतर आपल्याला
कोण मदत करू शकेल ? देवा , म्हणून आपण नेहमी लक्षात ठेवले
पाहिजे की हे जग आपल्या स्वर्गीय घराच्या प्रवासात फक्त
एक तात्पुरता थांबा आहे , जिथे आपण परम दयाळू देवाच्या
.उपस्थितीत कायमचे राहू

अति संपत्ती आरोग्य, शांती आणि प्रभावीपणाची हमी देत नाही, परंतु शांती आणि प्रभावीपणा मिळवल्याने आध्यात्मिक .आणि भौतिक दोन्ही स्तरांवर संतुलित यश मिळेल

बहुतेक लोक केवळ भौतिक यश मिळविण्यासाठी मानसिक कार्यक्षमता विकसित करतात. परंतु जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःवर नियंत्रण ठेवते आणि त्याच्या मानसिक शक्तींचे व्यवस्थापन करते आणि दैवी योजनेनुसार कार्य करते, तेव्हा त्याचे जीवन धन्य होईल आणि त्याला या पृथ्वीवर आत्म्याचे अमृत चाखता येईल. तो यापुढे सवयी आणि इच्छांचा कैदी राहणार नाही, तर त्याची जाणीव दैवी उपस्थितीच्या हृदयात रूपांतरित होईल आणि तो तेथे राहून वर्णनाला आव्हान .देणाऱ्या नवीन आनंदांचा आनंद घेईल

.शरीर हे सर्वात मोठे औषधालय आहे

वैद्यकीय संशोधकांना असे आढळून आले आहे की जेव्हा आपण प्रचंड आनंद अनुभवतो तेव्हा शरीर अँटीडिप्रेसेंट्स आणि इतर तणाव कमी करणारे पदार्थ तयार करते जे डॉक्टरांनी सांगितलेल्या औषधांइतकेच शक्तिशाली आणि प्रभावी असतात. शरीर हे पृथ्वीवरील सर्वात मोठे औषधालय आहे, जे देवाने आपल्यामध्ये ठेवलेल्या आध्यात्मिक संतुलनाशी सुसंगत .असताना योग्य वेळी योग्य वस्तू तयार करण्यास सक्षम आहे

सर्व ताण हानिकारक नसतात; ताण आपल्या शरीरात वाहणारी महत्वाची ऊर्जा जागृत करतो आणि क्रियाकलाप आणि हालचाल उत्तेजित करतो अभ्यासातून असे दिसून आले आहे की वाजवी .प्रमाणात ताण फायदेशीर असतो

पण जेव्हा ताण निरोगी पातळी ओलांडतो तेव्हा समस्या .उद्भवते

आपल्यापैकी प्रत्येकाला ताणतणावाची एक वैयक्तिक मर्यादा असते आणि जेव्हा ती मर्यादा ओलांडली जाते तेव्हा आपण असायला हवे त्यापेक्षा जास्त ताणतणावग्रस्त होतो आणि शरीर, भावना आणि मनात समस्या दिसू लागेपर्यंत आपल्याला .त्याची जाणीव होत नाही

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible].

[illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible]: "[illegible]," [illegible], [illegible].

[illegible]

[illegible] + [illegible] = [illegible].

[illegible] + [illegible] = [illegible].

[illegible] + [illegible] = [illegible]

[illegible] + [illegible] = [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] = .[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] + [illegible] [illegible] [illegible] = [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] .[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत पोहोचतो, ज्यामुळे ते शांतीची
.आस असलेल्यांना आनंद प्रसारित करू शकतात

* * *

हृदयातून निघालेल्या किती दयाळू शब्दांनी अनेक दुःखे
दूर केली आहेत आणि किती ज्ञानी आवाजांनी आनंद आणि
!शांतीच्या दिव्यांनी अंधारे मार्ग प्रकाशित केले आहेत

* * *

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो,
जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे
शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि
.दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो

* * *

प्रयोग कितीही कठोर असले तरी, ते अग्नीसारखे आहेत जे
लोखंड वितळवून त्याचे सुंदर, टिकाऊ आणि बहुमुखी स्टील
.बनवते

* * *

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी
सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत. जेव्हा दैवी
जनरेटर चालू असतो, तेव्हा मला जे काही हवे असते ते
अपवादाशिवाय पूर्ण होते, प्रथम ते एका अदृश्य, अलौकिक
रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम
.शक्तीने प्रकट होते

* * *

जेव्हा मन एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून देवाला
एक हृदयस्पर्शी, उत्कट कुजबुज करते, तेव्हा आत्म्याची हाक
वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल आणि उत्तर येईल, जे
त्याच्यासोबत अफाट आनंद घेऊन येईल. ही बौद्धिक कुजबुज
इच्छाशक्तीला जोपर्यंत इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी
आवश्यक असलेली शक्ती प्राप्त करत नाही तोपर्यंत ती विकसित
.करते

* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी
सुसंगत असते, तेव्हा ते अमर्याद शक्तीने भरलेले असते,
जेणेकरून ते साध्य करण्यासाठी फक्त एखाद्या गोष्टीबद्दल

विचार करणे पुरेसे असते, कारण दैवी कायदा सर्वोच्च
.इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

* * *

एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या सर्व बौद्धिक
क्षमता क्षणभंगुर गोष्टींच्या मागे लागू नयेत, अन्यथा ते
भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला गमावून बसतील आणि
स्वतःसाठी अनावश्यक मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतील.
त्याऐवजी, त्यांनी त्यांच्या बौद्धिक शक्तींचा वापर
जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी केला पाहिजे आणि योग्य
आणि अयोग्य, हानिकारक आणि फायदेशीर काय आहे यात फरक
करण्यासाठी त्यांच्या नैतिक क्षमता विकसित करण्याचा
.प्रयत्न केला पाहिजे

* * *

सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि
हा दृष्टिकोन स्वीकारणारे बरेच लोक त्यांच्या स्वतःच्या
.व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात

* * *

हे परमेश्वरा, शांतीचे दरवाजे उघड आणि माझ्या
आध्यात्मिक विचारांच्या पवित्रस्थानाचे वाईट
कुजबुजांच्या हल्ल्यांपासून रक्षण कर आणि तुझ्या
आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या हृदयाच्या
.बागेत माझ्या आकांक्षांचे गुलाब फुलू दे

* * *

सैद्धांतिक ज्ञानाने दैवी ज्ञान मिळू शकत नाही, आणि
प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला
मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा
व्यक्ती स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात सापडेल आणि
.सिद्धांतांच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाऊ शकणार नाही

* * *

आनंद हे जीवनातील अस्थिर परिस्थितींवर मानसिक विजय
.मिळवण्याचे फळ आहे

* * *

.देव ज्याला ओळखतो तो जगाला अज्ञात असू शकतो

* * *

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने [प्रत्यक्ष चाचणीशिवाय] प्रोग्राम करते, तर तो एका पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइससारखा होईल जो नीतिसूत्रे पुनरावृत्ती करतो आणि उदात्त वाक्ये प्रतिध्वनी करतो, आणि इतर लोक त्याला एक विद्वान विद्वान मानतील, परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा .आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही
* * *

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे
* * *

दैवी वर्षावासाठी तुमचे हृदय मोकळे करा जेणेकरून ते तुमच्यामधून वाहेल आणि तुमचे जीवन आध्यात्मिक आशीर्वाद .आणि चांगुलपणाने भरेल
* * *

तुम्ही कोणतेही काम करा आणि तुम्ही जे काही यश मिळवू शकता, ते नेहमी लक्षात ठेवा की देव हाच तुम्हाला काम करण्यासाठी आणि साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व .शक्ती प्रदान करणारा स्रोत आहे
* * *

प्रभु, गरिबीत आणि समृद्धीत, आजारात आणि आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात मला तुझी आठवण येऊ दे आणि तुझा आशीर्वादित प्रकाश मला पाहू दे जो क्षणार्धात आरोग्य आणि .उपचार प्रदान करतो
* * *

माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुमचा पवित्र आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले कठोर, पार्थिव आवाज माझ्यापासून दूर करा. माझ्या

आत्म्याच्या शांततेत मला तुमचा शांत, मधुर आवाज कायमचा .ऐकायचा आहे
* * *

जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी आपण अडखळतो आणि पुढे जाण्यास कचरतो. जीवनाच्या अंधाऱ्या वाटांवरून चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी .मार्गदर्शक तारा आहे
* * *

माणसाने विस्मृतीच्या झोपेतून आत्म्याच्या जागृतीकडे .आपली जाणीव जागृत करण्याची वेळ आली आहे
* * *

प्रभू, आम्ही तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही आमची
जाणीव अज्ञानाच्या खोलीतून आणि अरुंद, मर्यादित विचारांमधून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि वैश्विक मानवी .करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढवा
* * *

मानवी जीवनातील विरोधाभासांच्या मागे देवाच्या शक्ती आणि चमत्कार लपलेले असल्याने परिस्थिती अखेर सुधारेल आणि जो कोणी परिस्थितीच्या अपरिहार्यतेबद्दल खात्री बाळगत नाही आणि आपल्या मनाने आणि श्रद्धेने पडद्याच्या पलीकडे असलेल्या गोष्टींमध्ये प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करतो त्याच्यासाठी दार उघडले जाईल [प्रत्येक विश्वासणाऱ्या .हाताने ठोठावले आहे]
* * *

विश्वास म्हणजे कधीही बेपर्वा असणे किंवा
परिस्थितीशी शहाणपणाने वागणे नाही असा अर्थ होत नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर तो त्याच्याकडे संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि भावनांनी वळला तर तोच कठीण आणि तणावपूर्ण परिस्थितीत .त्याला आधार देऊ शकतो
* * *

जर आपल्या इंद्रियांनी आपल्याला संपूर्ण सत्य सांगितले तर आपल्याला पृथ्वी इलेक्ट्रॉनच्या नद्यांसारखी दिसेल आणि धुळीचा प्रत्येक कण आपल्याला .प्रकाशाच्या गुंडाळलेल्या वस्तुमानाच्या रूपात दिसेल
* * *

जे लोक पदार्थापासून आत्म्यापर्यंतच्या
अंतर्दृष्टीने प्रवेश करतात त्यांना भ्रमाचे स्वरूप .समजते आणि सत्याचे सार कळते
* * *

एखादी व्यक्ती आफ्रिकेच्या जंगलात असो, युद्धभूमीवर
असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने त्रस्त असो, त्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्यामध्ये आश्रय घेणाऱ्यांचे रक्षण .करण्यास तो सक्षम आहे

स्वतःचे रक्षण करण्याचा यापेक्षा प्रभावी मार्ग
नाही. अर्थात, घटनांना तोंड देताना तर्काचा वापर केला पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला .पाहिजे
* * *

सर्व प्राण्यांच्या हृदयात राहणारे प्रेम - सर्व आई, वडील, मित्र आणि प्रियजनांचे प्रेम - हे दैवी प्रेमातून .निर्माण होते
* * *

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात नसावे. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नसल्याचा .पुरावा आहे
* * *

सूर्याचे जीवनदायी किरण पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या [ज्यांना समाजाने सोडून दिले

आहे] हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन दृढनिश्चय निर्माण .करीन

* * *

गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले :
"तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका , सर्वांना तुमच्या हृदयात ठेवा आणि ते तुम्हाला त्यांच्या ".हृदयात ठेवतील

* * *

प्रभु , मला नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करून फायदेशीर .आणि चांगली कामे करण्यास मदत कर
तुझ्या इच्छेनुसार वागण्यास मला मदत कर जेणेकरून माझे सर्व विचार तुझ्या उद्देशांना प्रतिसाद देतील आणि .तुझ्या इच्छेशी सुसंगत असतील
त्याने मला माझ्यातील लपलेली , आशीर्वादित शक्ती जागृत करण्यास मदत केली जेणेकरून मी सर्व अडचणी आणि .परीक्षांवर मात करू शकेन

* * *

त्या धाडसी आणि नम्र आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वाला जागृत करा - जे सिंहांच्या शक्तीला कबुतरांच्या सौम्यतेशी .जोडते

* * *

मला कटुता , खोट्या टीकेचा त्रास होणार नाही , किंवा भव्य स्तुती आणि खुशामत यांचा त्रास होणार नाही . हे परमेश्वरा , तुझी इच्छा पूर्ण करणे आणि तुझी कृपा मिळवणे ही .माझी एकमेव इच्छा आहे

* * *

जेव्हा तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवेल तेव्हा तुम्हाला किती प्रचंड आनंद मिळेल याची तुम्ही कल्पनाही क रू शकत नाही . त ुमचा आत्मा देवाच्या अमर्याद प्रेमाने म ादक होईल. ह े असे प्रेम आहे जे कोणत्याही मानवी प ्रेमापेक्षा लाखो पटीने जास्त आहे - अ से प्रेम जे तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण करते आणि तुमचे हृदय आनंद आणि समाधानाने .भ रते

* * *

आंतरिक लक्ष केंद्रित करून, तुम्ही तुमच्या आत आणि तुमच्या सभोवताल आध्यात्मिक आनंदाचा थेट अनुभव घेऊ शकता. जर तुम्ही ही जाणीव जोपासली तर तुमचे व्यक्तिमत्व सुसंवादीपणे वाढेल आणि तुम्हाला लोकांसाठी आणि इतर .प्राण्यांसाठी एक आकर्षक चुंबकत्व प्राप्त होईल
* * *

हे महान रक्षक, माझ्या स्वतःच्या नशिबामुळे मी
सर्वकाही गमावले तरी मला काही फरक पडत नाही, परंतु मी तुला, माझ्या एकमेव आश्रयाला, माझ्या प्रेमाच्या मेणबत्तीला बेफिकीरी आणि विस्मृतीच्या वाऱ्यापासून वाचवण्याची .विनंती करतो
* * *

सकारात्मक विचार करण्याच्या आणि आशावादी दृष्टिकोनाच्या दृढ संकल्पाने बळकट झालेल्या अनुकूल परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या शुद्ध, .ताज्या पाण्याने आपण पोटभर पिऊया
* * *

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे योग्य आहे ते करत आहात, तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा आहे. विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे .आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे
* * *

बहुतेक लोक करत नाहीत अशा धाडसी आणि आनंददायी गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करा आणि ज्यांना इतर दुर्लक्ष करतात .त्यांना प्रेम आणि शांती द्या
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
जर तुम्ही मनाची मशागत करण्यात वेळ घालवला नाही, तर" कितीही भौतिक समृद्धी तुम्हाला समाधानी करू शकणार नाही. ही मशागत म्हणजे यातना नाही तर आनंदाकडे नेणाऱ्या विचारांना आणि कृतींना पोसण्यासाठी चेतनेचे प्रशिक्षण ".आहे

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

[illegible]

* * *

तुम्ही तुमचा सगळा वेळ पैसे जमा करण्यात घालवू शकता ,
पण तो पैसा तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि
सुरक्षितता देणार नाही . उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल
.कारण आ नंद आणि शांती मनात राहते , ग ोष्टींमध्ये नाही

* * *

तुमच्या मनात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका आणि नकारात्मक
विचार आणि निराशावादी दृष्टिकोन असलेल्या लोकांशी संगत
करताना सावधगिरी बाळगा , जेणेकरून त्यांचे कमकुवत विचार
तुमच्या मनात शिरू नयेत , जोपर्यंत तुमचे मन अशा
ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही की इतरांचे विचार ते कमकुवत
करू शकत नाहीत , उलट, ते इतरांचे विचार बळकट करण्यास आणि
.त्यांचा आत्मविश्वास वाढविण्यास सक्षम आहे

* * *

द ेव प्रथम येतो , आ णि आपण त्याचा विचार केल्याशिवाय
आ पला दिवस सुरू किंवा संपवू नये . आ पण हे लक्षात ठेवले
पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि
उ र्जेशिवाय आपण आपले कोणतेही कार्य पूर्ण करू शकणार नाही .
.ह े त्याच्याप्रती आपले सर्वात मोठे कर्तव्य आहे

* * *

रूढी आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक
मार्ग आहे सुरुवातीला , प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते
जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही खरे आहे , तर
परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि , आंधळेपणाने परंपरांचे
पालन करणे मूर्खपणाचे आहे आपण काय योग्य आहे हे जाणून
घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे , आपल्याला काय
.आनंद देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे

* * *

जेव्हा तुम्ही इतक्या लोकांना आनंद किंवा यशाची
कमतरता पाहता तेव्हा असे समजू नका की ते त्यांचे नशीब आहे
तुम्ही स्वतःला जे बनवायचे आहे ते बनवू शकता तुमचे
.अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते

* * *

जर तुमच्या आत काहीच नसेल तर तुम्ही आनंदी राहणार
नाही . पण जर तुमच्या आजूबाजूला काहीच नसेल आणि तुम्ही
स्वतः आत आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात .

अशा प्रकारे, लोकांच्या बाह्य परिस्थितीवरून त्यांचे .मूल्यांकन करणे अशक्य आहे
* * *

या प्रचंड गर्दीत, अशी व्यक्ती असू शकते जी
आध्यात्मिक उन्नतीच्या स्थितीत पोहोचली असेल आणि आंतरिक .शांती आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाचा आनंद घेत असेल
* * *

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा .अनेक वेळा अनुभवला आहे
* * *

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि .खोल आनंद दिला आहे
* * *

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते !हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे
आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत

मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि .तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही
* * *

सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे परमेश्वरा, आणि सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम जाणवते. मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या मित्रांच्या यश आणि समृद्धीने आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या कल्याणात आणि सहजतेत आनंदित होतो. जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे खजिना वाढवतो आणि सर्वांच्या आनंदात, .मी माझे स्वतःचे ज्ञान शोधतो
* * *

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखाच्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की विशिष्ट वस्तू मिळवल्याशिवाय ते आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती वस्तू मिळवल्यानंतरही, त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंद असूनही त्यांना खरा आनंद अनुभवता येणार नाही. पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्याचा काय अर्थ आहे जो केवळ तुटण्याचे आश्वासन देतो? लोकांनी साधेपणाने जगले पाहिजे, सतत लक्ष देण्याची आवश्यकता .असलेल्या असंख्य वस्तूंची आवश्यकता नसताना
* * *

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला .माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते
* * *

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात.

परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि .मनःशांती बिघडवणारे त्रास
* * *

ज्या चेतनेतून हे महान विश्व उदयास आले त्याच चेतनेचा .आपण अविभाज्य भाग आहोत
* * *

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा नमुना पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? कदाचित त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा निरर्थक आणि .निरर्थक असतील
* * *

जेव्हा विचारांचे वादळ शांत होते, तेव्हा आपण
शांतीच्या राज्यात प्रवेश करतो आणि दैवी उपस्थितीला .स्पर्श करतो
* * *

देवाचा विचार करा, किंवा शांततेला प्रेरणा देणाऱ्या सुंदर दृश्याचा, किंवा आनंददायी आणि आनंददायी अनुभवाचा विचार करा. सकारात्मक, शांत मानसिक क्रिया उत्साहवर्धक .आणि ताजेतवाने करणारी असते
* * *

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो. तुम्हाला कदाचित पैसा म्हणजे आनंद असा वाटेल, पण जेव्हा तुम्ही तो मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि—देव करो—तुमचे आरोग्य गमावू शकता किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही

असू शकतात पण इतरांसोबत तुम्हाला असंख्य समस्यांना तोंड द्यावे लागू शकते, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त राग आणि द्वेष मिळेल. देवाशिवाय, या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर .समाधान देऊ शकत नाही
* * *

दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. पण जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नेमलेली भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या .मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात
* * *

तिथे, अंधकारमय अंधाराच्या पलीकडे, आवाजहीन शांतता आणि निर्माण न झालेल्या शून्यतेच्या पलीकडे, शाश्वत सार आहे, जे अस्तित्वाचे मूळ आहे आणि सर्व शक्ती आणि .प्राण्यांचे, दृश्यमान आणि अदृश्य, स्रोत आहे
* * *

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घ्यावी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घ्यावा म्हणून निर्माण केली आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी विश्वाच्या योजनेचा अर्थ समजून घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या .उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत
* * *

आयुष्यात पैसा हे कधीच माझे ध्येय नव्हते; माझे ध्येय मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी स्वतःचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि माझे ध्येय पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधींचे दरवाजे .उघडले
* * *

देवाने हे विश्व एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालण्यासाठी निर्माण केले आहे जर आपण या कोणत्याही वैश्विक नियमांचे उल्लंघन केले तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो. उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारणाऱ्या

व्यक्तीची हाडे मोडतील . म्हणून , आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या
.नियमाकडे दुर्लक्ष करून त्याचे परिणाम भोगू शकत नाही

* * *

जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींचा खोलवर विचार करतो आणि
प्राचीन संस्कृतींच्या लपलेल्या रहस्यांचा शोध घेतो
तेव्हा एक मोठे चित्र समोर येते , ज्यामध्ये एकमेकांशी
जोडलेले रेषा , विविध प्रकरणे आणि अचूक तपशील असतात आणि
आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि सामाजिक
.स्वरूपाचा आहे

* * *

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि
.सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू

* * *

स्वप्नांच्या पलीकडे शुद्धता , शांती आणि आनंदाचे
.किरण आपल्या आवश्यक खोलीत चमकतात आणि नाचतात

* * *

आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान आपल्या
जीवनाच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत , आपण
आपली जाणीव कशी वाढवायची आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा
आपण ज्या परिस्थितीतून जातो त्याबद्दल अधिक समजून कसे
घ्यायचे हे शिकले पाहिजे , आणि मग आपण चांगल्या सुसंवादाने
जगू शकू आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सहजतेने आणि
.सुरक्षितपणे व्यवहार करू शकू

* * *

बहुतेक लोक इतरांचे अनुकरण करतात व्यक्ती मूळ आणि
सर्जनशील असावी आणि त्याने जे काही करावे त्यात प्रभुत्व
.मिळवावे

पूर्वेकडे , आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक
लक्ष केंद्रित केले गेले आहे , तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे
अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे . पश्चिमेकडे , काही भौतिक
सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे . या दोघांमध्ये
संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे , कारण जीवनाच्या फक्त एकाच

पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास .असमर्थता येते
* * *

दैवी आनंदानंतर सर्वात मोठे आनंद म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या जवळच्या नातेवाईकांसोबत शांती असणे ज्यांच्यासोबत त्याला वर्षाचा प्रत्येक दिवस राहावा .लागतो
* * *

लोक घाईघाईत आणि आवेगपूर्ण कृती करण्यात बराच वेळ वाया घालवतात, पण फारसे काही साध्य होत नाही. जीवन काय देऊ शकते .हे समजून घेण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी थोडे थांबा
* * *

अद्भुत आध्यात्मिक गुणांच्या असंख्य फुलांनी बहरणाऱ्या आणि चमकणाऱ्या शांतीच्या बागांमध्ये ज्ञानाच्या अंतर्गत इमारती बांधण्यासाठी आपण काम केले .पाहिजे
* * *

आंतरिक सुसंवाद हा शक्तीचा समृद्ध स्रोत आहे आणि
.अक्षय ऊर्जा निर्माण करतो
* * *

आयुष्याकडे पाहिल्यावर असे दिसून येते की यश सोपे
नसते जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला उपजीविका करण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो तुमच्या शरीराला टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यात यशस्वी झालात तरी ते यश तात्पुरते आहे शरीर - तुम्ही दीर्घायुषी व्हा - अखेर विश्रांती घेईल इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी लढण्याची आवश्यकता निर्देशित करते या शक्ती तुम्हाला खरोखरच महत्त्वपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात
* * *

सर्व परिस्थितीत शांत राहण्याचा प्रयत्न करा आणि तुमच्या शांतीचे बीज आनंदाने आणि समाधानाच्या हास्याने .फुलू द्या
* * *

महान संतांनाही त्यांचे यश, म्हणजेच त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान, पवित्र ज्ञान प्राप्त करण्यास मदत करून इतरांना वाटून घेतल्याशिवाय त्यांना .पूर्ण मोक्ष मिळत नाही
* * *

या कारणास्तव, जे त्या टप्प्यांवर पोहोचतात आणि त्या अवस्था प्राप्त करतात ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज देण्यास उत्सुक असतात. जर तुम्हाला खरे यश मिळवायचे असेल, तर तुम्ही केवळ स्वतःचे वैयक्तिक आनंदच नाही तर .इतरांचे आनंद देखील सुनिश्चित कराल
* * *

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार .आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे
* * *

एखादी व्यक्ती बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते,
त्या काळात त्यांच्या कुटुंबातील सदस्यांशी बोलण्यास नकार देऊ शकते. या व्यक्तीला परिणामी काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, परंतु त्यांचे वर्तन स्वार्थी आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक आहे. जोपर्यंत त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ .शकत नाही
* * *

त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे हा केवळ स्वतःहून कल्याणाचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही तर इतरांना त्यांच्या भौतिक परिस्थिती आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत .करण्याच्या बाबतीत आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे

* * *

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींमागे सुरक्षित
आहे, मी काळोखा भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची .चिंता आहे
* * *

आज मला जाणवले की मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाशी
एकरूप आहे आणि दुःखाच्या समुद्राच्या लाटांविरुद्ध .संघर्ष करणाऱ्यांसाठी मी एक दिवा आहे
* * *

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. .तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये
* * *

यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ .त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे
* * *

यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक, बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर .आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल
* * *

या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी आणि घनता जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे परिमाणे अस्तित्वात नाहीत; सर्वकाही स्पष्ट आणि पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना आणि धारणा आहे चवीची भावना ही धारणा आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे चेतनेच्या अवस्था आहेत ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ

शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे, त्या उच्च पातळीवर, आपण शुद्ध चेतनेद्वारे या सर्व संवेदना ?अनुभवतो का
* * *

हे प्रभू, तुझी जवळीक अनुभवून आम्हाला आनंदी कर, इच्छांच्या बंधनातून आम्हाला मुक्त कर आणि आम्हाला असा आंतरिक आनंद दे जो जीवनातील अनुभवांनी आणि त्याच्या .बदलत्या घटनांनी प्रभावित होणार नाही
* * *

जेव्हा आपले मन उच्च धारणांशी सुसंगत असते, तेव्हा आपल्या आत आध्यात्मिक चेतना जागृत होते आणि आपण दैवी .ज्ञान आणि प्रेमाचे अद्भुत चमत्कार अनुभवतो
* * *

जर आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम केले आणि आपल्या सर्व विचारांनी आणि हृदयाने त्याच्याकडे वळलो तर आपल्याला त्याच्या जवळचे वाटेल आणि आपल्याला आढळेल की तो जीवनात .सुरक्षिततेचे सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे
* * *

रिकाम्या आणि रिकाम्या जागेत, एक वैश्विक संबंध आणि शाश्वत जीवन आहे जे आपल्याला विश्वातील सर्व सजीव आणि निर्जीव गोष्टींशी जोडते. अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक .गोष्टीतून महान जीवनाची लाट वाहते
* * *

अनंतकाळ हे आपले खरे घर आणि कायमचे निवासस्थान आहे
आणि या शरीरांमधील आपले अस्तित्व हे तात्पुरते अस्तित्व आहे, जसे वाळवंटातून प्रवास करणाऱ्या कारवांकरिता थोड्या .विश्रांतीसाठी
* * *

जेव्हा आपण आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तींशी स्वतःला जुळवून घेतो, तेव्हा आपण आपल्या समस्यांचे मार्गदर्शन करण्यास आणि सोडवण्यास सक्षम असलेल्या वैश्विक आणि असीम मनाशी जोडले जाऊ. आपल्या अस्तित्वाच्या सर्वात मोठ्या स्रोतातून सर्जनशील शक्ती अखंडपणे आपल्याकडे वाहत राहील, ज्यामुळे आपण आपल्या क्रियाकलापांच्या कोणत्याही .क्षेत्रात सर्जनशील यश मिळवू शकू

* * *

विश्वास, सहिष्णुता आणि परस्पर आदराच्या वातावरणात .प्रेम वाढते आणि बहरते
* * *

हे प्रभू, शुद्ध विचार आणि चांगल्या सवयींच्या प्रकाशाने आम्हाला आशीर्वाद दे, जेणेकरून वाईट सवयी आणि विचलित विचारांचा अंधार आमच्या जवळ आला तर तो लगेच दूर होईल आणि आम्हाला तुमच्यावर इतके खोल प्रेम करण्यास मदत कर की भौतिक भ्रम किंवा सांसारिक प्रलोभने आम्हाला अडकवू शकणार नाहीत किंवा आमचे मन आणि हृदय ताब्यात घेऊ शकणार .नाहीत
* * *

सहज मिळवता येणाऱ्या गोष्टी क्वचितच मौल्यवान असतात. महान पुरुष आणि महिलांच्या जीवनाचा अभ्यास करून आणि ते त्यांच्या प्रतिभेचा विकास करून, त्यांची कर्तव्ये पार पाडून, त्यांची नैतिक मूल्ये निर्माण करून, सखोल अभ्यास करून आणि स्वार्थ टाळून कसे महान झाले हे आपल्याला कळते. परंतु त्यांनी मिळवलेले परिणाम आणि त्यांना मिळालेली कामगिरी त्यांनी खर्च केलेल्या प्रयत्नांपेक्षा अफाट .होती
* * *

खरे स्वातंत्र्य शहाणपणाने मार्गदर्शन केलेल्या आणि समजूतदारपणा, शुद्धता आणि दृढ इच्छाशक्तीने समर्थित .असलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि जाणीवपूर्वक विवेक जागृत करता, तेव्हा अदृश्य शक्ती उच्च चेतनेतून - आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे - तुम्हाला मदत करण्यासाठी आणि देवाच्या मदतीने मानसिक आराम आणि .आनंदाकडे नेणारे मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी बाहेर पडतात
* * *

माणसाने स्वतःच्या प्रयत्नातून आत्म्याचे मार्ग
उघडले पाहिजेत. कोणीही स्वेच्छेने शांती आणि आनंदापेक्षा दुःख आणि दुःख निवडत नाही. अज्ञान हे दुःखाचे मूळ आहे आणि तो अडथळा दूर केला पाहिजे जो दूर केला पाहिजे. अज्ञान हे एक

हानिकारक तण आहे, जे खोलवर रुजलेले आहे, जे मानवतेच्या बागेत वाढते आणि चांगल्या आणि फायदेशीर वनस्पतींना उपटून .टाकते
* * *

अज्ञानावर मात करण्यासाठी अढळ इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चय आवश्यक आहे. मनाची माती [सकारात्मकतेवर] लक्ष केंद्रित करून आणि चांगल्या बियाण्यांना श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी देऊन मशागत केली पाहिजे. जेव्हा प्रेमाचे महत्त्वपूर्ण आणि उबदार किरण चमकतील तेव्हा चांगुलपणाचे बीज वाढेल आणि तण आणि परजीवी वनस्पतींवर मात करेल, कारण .प्रकाशाच्या उपस्थितीत अंधार अस्तित्वात राहू शकत नाही

* * *

भौतिक गोष्टींचे सुख कमी होते आणि नाहीसे होते, पण
दैवी आनंद कधीही कमी होत नाही. हा एक दैवी आनंद आहे जो .अंतहीन आणि वर्णनाच्या पलीकडे आहे
* * *

आनंद मिळविण्यासाठी आपण कधीही चुकीच्या पद्धतींचा वापर करू नये, तसेच भ्रामक आराम आणि विध्वंसक परिणामांसह नरकीय कृती आणि वर्तनांनी आपल्यासमोर लटकलेले चमकदार जीवन मिळवण्यासाठी आपण आपल्या आत असलेली शांती आणि .आध्यात्मिक संपत्ती सोडू नये
* * *

दैवी उपस्थिती टिपण्यासाठी शांतता हा सर्वोत्तम
कॅमेरा आहे शुद्ध आणि अचूकपणे केंद्रित शांततेच्या .लेन्समधून, धन्य प्रतिमा परिपूर्ण स्पष्टतेसह दिसून येईल
* * *

खरं तर, सर्व ज्ञान तुमच्या आत आहे आणि तुम्हाला फक्त .त्याची जाणीवपूर्वक जाणीव असणे आवश्यक आहे
* * *

खरे समाधान स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यात आहे,
जेणेकरून इतर लोक तुम्हाला शोधत नाहीत तर तुम्ही त्यांना शोधत आहात प्रेम आणि मैत्री ही अपेक्षा किंवा मागणी न करता मुक्तपणे दिली पाहिजे अपेक्षा केवळ दुःख आणि दुःख निर्माण

करते स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यासाठी प्रयत्न करत
असतानाही , एखाद्याने स्वतःच्या सद्गुणांच्या आणि
स्वतःच्या मूल्याच्या किल्ल्यात एकटे , सुरक्षित आणि शांत
.उभे राहिले पाहिजे

* * *

माझ्या हृदयातून आनंद आणि आशावादाचे धबधबे नेहमीच
वाहत राहोत आणि त्यांचा ताजा फवारा मी भेटणाऱ्या सर्वांना
.स्पर्श करू दे

* * *

आध्यात्मिक आनंद आत्म्यात इतरांना सर्व प्रकारे मदत
करण्याची इच्छा निर्माण करतो आणि आनंदाकडे नेणाऱ्या
परिष्कृत नैतिक सुखांची प्रशंसा करण्याची क्षमता विकसित
.करतो , ज्यामुळे कच्च्या सुखांकडे कल कमी होतो

* * *

तुमची भूमिका कितीही लहान असली तरी , जीवनाच्या
रंगमंचावर आत्मे करत असलेल्या वैश्विक खेळाच्या यशात
योगदान देण्याच्या दृष्टीने ती महान भूमिकांइतकीच
.महत्त्वाची राहते

* * *

पूर्ण चेतना ही एक परिपूर्ण , अमर्याद चेतना आहे , जी
सतत स्वतःचे नूतनीकरण करत असते आणि तिची सर्जनशीलता कधीही
संपत नाही आणि तुमच्याद्वारे ती स्वतःचा एक अद्वितीय पैलू
.व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते

* * *

जर तुम्ही एकदा तरी दैवी प्रेमाचा आस्वाद घेतला तर
तुम्ही ते कधीही सोडणार नाही कारण संपूर्ण विश्वात
.त्याच्यासारखे दुसरे काहीही नाही

* * *

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक
टप्प्यावर पोहोचले आहेत , इतके की ते पाप्यांना केवळ
आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत , तर ते -
देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी
कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक
.शक्ती देऊ शकतात

* * *

सर्व चांगले आणि वाईट कृत्ये मेंदूच्या पेशींमध्ये सुप्त असतात आणि चांगल्या किंवा वाईट सवयी किंवा .विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून दिसतात
* * *

ज्या व्यक्तीच्या मेंदूच्या पेशी सवयींच्या शक्तीने चार्ज होतात त्यामुळे त्यांना वाईट सवयी लागल्या आहेत, तो इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकतो जोपर्यंत त्यांच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि शांतीच्या चांगल्या सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत. हे तेव्हा घडते जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित केलेली जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलण्यासाठी कार्य करते, जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .सद्गुणी आणि सुंदर गोष्टींनी भरल्या जातात
* * *

समज म्हणजे आतील डोळा, आत्म्याचे दृष्टी आणि हृदयाचे दुर्बिणी. हे मनाच्या शांती आणि विवेकाच्या शुद्धतेमधील .संतुलन आहे
* * *

दररोज आपण वेगवेगळे दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस शिकण्यासाठी एक नवीन धडा घेऊन येतो. एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून धडा शिकणे अपेक्षित आहे: त्याच्या अस्तित्वाचा स्रोत .आणि त्याच्या जीवनाचा पाया ओळखणे
* * *

भूतकाळातील दुःख विसरून जाण्यासाठी आपण काम करूया
आणि त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित न करण्याचा संकल्प करूया. अढळ दृढनिश्चय आणि सक्रिय इच्छाशक्तीने, आपण आपले जीवन नूतनीकरण करूया, आपले यश वाढवूया आणि स्वतःमध्ये चांगल्या .सवयी आणि उदात्त गुण जोपासूया
* * *

जो कोणी इतरांच्या कमकुवतपणा उघड करतो आणि त्यांना
लाज आणि राग आणतो तो शहाणपणा आणि योग्य निर्णयापासून दूर .आहे
* * *

सर्व काळ आणि ठिकाणांसाठी म्हणी
जे देवाशी एकरूप होतात ते चित्तथरारक सौंदर्य पाहतात आणि अशा सर्वोच्च गोडव्याचा आस्वाद घेतात ज्याचा अनुभव .इतर कोणत्याही प्रकारे घेता येत नाही
जेव्हा माझ्या आत्म्याने तुला हाक मारली, तेव्हा
देवा, तुझ्या शांततेचे ढग फुटले आणि तुझ्या दयेचा पाऊस मुसळधारपणे पडला, जोपर्यंत तो तुझ्या कृपेच्या पूररूप झाला नाही. तुझ्या आशीर्वादित नदीने माझ्या अस्तित्वाच्या काठांना वेढले, माझा आत्मा अनंतकाळच्या पाण्यात बुडाला आणि माझ्या लहान जीवनाचा बुडबुडा तुझ्या .सर्वव्यापी अस्तित्वाच्या महासागरात विरघळला
माझ्या गुरूने मला दैवी उपस्थितीसाठी योग्य मंदिर बनवण्यासाठी ज्ञानाच्या छिन्नीचा वापर कसा करायचा हे .शिकवले
जर तुम्हाला एखादे उदात्त ध्येय साध्य करायचे असेल,
तर त्यासाठी एक मानसिक मॉडेल तयार करून सुरुवात करा. जर तुम्ही तुमच्या मनात एक मजबूत कल्पना रुजवली तर तुम्ही आता तुमच्या चेतनेत कोणतीही दिशा दृढपणे स्थापित करू शकता; मग तुमचे संपूर्ण अस्तित्व त्या कल्पनेशी सुसंगत .होईल आणि तुमच्या कृती त्याच्याशी सुसंगत होतील
जेव्हा तुम्ही दिव्य हृदयाला स्पर्श करता तेव्हा
तुमचे त्रास नाहीसे होतील, तुमचे हृदय प्रेमाने भरून जाईल आणि अद्भुत आध्यात्मिक अनुभव तुमच्या मनाच्या बागेत .शुद्ध कारंज्यांसारखे नाचतील
अनेक ढग तुला लपवण्याचा आणि माझ्यापासून लपवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु तळमळीच्या अश्रूंच्या दवातून, तुझे धन्य नाव मला सर्व पडद्या आणि बुरख्यांमधून तेजस्वी .सोनेरी अक्षरात चमकताना दिसते

.विवेकाची शुद्धता म्हणजे सत्याशी पारदर्शकपणे वागणे काही अत्यावश्यक गरजा आहेत आणि ज्यांना काही लोक
"गरजा" मानतात त्या प्रत्यक्षात अनावश्यक आणि अनावश्यक आहेत. मूलभूत गरजांवर लक्ष केंद्रित करून आणि अनावश्यक .सुखसोयी दूर करून जीवन सोपे केले पाहिजे

अरे मैत्री , तू किती उंच आहेस , आणि तुझी माती किती
सुपीक आणि पवित्र आहे ! प्रेम तुझे पोषण आहे आणि निष्ठा
.तुझे पेय आहे

जेव्हा दोन लोक त्यांच्या मतभेद असूनही सुसंवाद आणि
एकतेने चालतात , तेव्हा ते एकाच ध्येयाने एकत्र येतात :
शुद्ध प्रेम आणि परस्पर निष्ठेमध्ये आत्म्याची शांती आणि
शांती मिळवणे आणि जिथे प्रियकर प्रेयसीच्या खर्चावर आनंद
शोधत नाही , तेव्हा परोपकाराच्या बागेत , मैत्रीची सुगंधी
.फुले फुलतात आणि त्यांचा गोड सुगंध पसरवतात

जग आपल्या मनाला वेगळ्या पद्धतीने प्रशिक्षित करते ,
आपल्याला इतक्या गोष्टींची सवय करून देते की आपल्याला असे
वाटू लागते की त्याशिवाय आनंद मिळणे अशक्य आहे . परंतु
जीवन , आणि विशेषतः मुलांचे जीवन , सोपे केले पाहिजे ; अन्यथा ,
.जीवन त्यांना कटू निराशेतून शिकवेल

सत्य हे केवळ विचार किंवा कल्पनेपेक्षा अधिक अचूक आणि
वास्तववादी असते , परंतु आपण जे विचार करतो किंवा कल्पना
.करतो ते कधीकधी खरे ठरू शकते

सर्जनशील विचार प्रक्रियेत कल्पनाशक्ती हा एक
महत्त्वाचा घटक आहे .तथापि , कल्पनाशक्ती परिपक्व झाली
पाहिजे आणि दृढ विश्वासात रूपांतरित झाली पाहिजे आणि हे
.प्रबळ इच्छाशक्तीशिवाय अशक्य आहे

जर तुम्ही तुमच्या पूर्ण इच्छाशक्तीने एखाद्या
गोष्टीची कल्पना केली तर तुमची कल्पनाशक्ती वैयक्तिक
दृढनिश्चयात रूपांतरित होईल आणि जेव्हा तुम्ही ती
दृढनिश्चय टिकवून ठेवू शकाल
सर्व विरोधी मते असूनही , तुमचा विश्वास प्रत्यक्षात
.येईल

स्वतःच्या गुणांनी आणि आत्मसन्मानाने स्वतःच्या
.पायावर उभे राहायला शिकले पाहिजे

आध्यात्मिक आनंद हा एक नूतनीकरण केलेला आनंद आहे आणि
देवाबद्दल खोलवर विचार करणाऱ्यांमध्ये तो वाढत्या
प्रमाणात दिसून येतो . हा आनंद योग्य निर्णय घेण्यास आणि
योग्य गोष्टी करण्यास मदत करतो आणि जेव्हा तो सापडतो
तेव्हा अस्वस्थ इच्छा आणि तृष्णा नाहीशा होतात कारण

[illegible].

[illegible], [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible], [illegible]. [illegible].

[illegible], [illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible], [illegible].

[illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible], [illegible]

प्रकट करते आणि सूर्य तुझा दिवा घेऊन जातो मी अश्रूंच्या समुद्रात पोहतो, तुझ्यासाठी तळमळीने भरलेला असतो झाडांच्या पानांमध्ये आणि मानवजातीच्या नसांमध्ये तुझे जीवन आणि चैतन्य वाहते आणि तुझ्या वैश्विक हृदयाचे ठोके .माझ्या आत धडधडत असल्याचे मला जाणवते
जेव्हा मला तुझी उपस्थिती जाणवते तेव्हा मला असे
वाटते की मी दुसऱ्या जगात जागृत आहे, आणि वेळोवेळी मी या पृथ्वीचे आणि या लहान शरीराचे स्वप्न पाहतो - माझे स्वतःचे मी अविरत आनंदात जागृत आहे, आणि पृथ्वीवरील जीवनाचे माझे दिवास्वप्न तुझ्यासोबतच्या माझ्या जागृत क्षणांच्या आनंदी आठवणींनी सुगंधित आहे. मी माझ्या स्वप्नांच्या बागेतून दुःस्वप्नांचे तण उपटून टाकले आहे आणि त्यांच्या जागी माझ्या प्रेरणेचे गुलाब लावले आहेत, जिथे माझ्या उत्कटतेचा सुगंध तुम्हाला आकर्षित करेल आणि तुम्ही मला .तुमच्यासोबत शाश्वत आनंदाच्या क्षितिजावर घेऊन जाल
हे देवा, मला शुद्धता आणि स्वच्छता यांनी पारदर्शक
बनव म्हणजे मी माझ्या आत तुझा उपचार करणारा प्रकाश आणू .शकेन
माझ्या मनाच्या थरथरत्या आरशाला शांत कर जेणेकरून ते .तुझा अनंत चेहरा प्रतिबिंबित करेल
श्रद्धेच्या खिडक्या उघडा जेणेकरून मी तुमच्या .शांतीचा सुगंध श्वास घेऊ शकेन
हे तू जो स्वतःमध्ये तेजस्वी आहेस, हे वर्णनाला
आव्हान देणारा महाराज, माझ्या डोळ्यांनी तुला आसुसलेले पाहा, जेणेकरून मला तुझ्याशिवाय अस्तित्वात काहीही .दिसणार नाही
जीवनातील सर्व घटना आणि देखाव्यांमागे देवाचा मूक
आवाज आहे, जो आपल्याला फुले, पवित्र ग्रंथ, आपले विवेक आणि जीवन जगण्यालायक बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींद्वारे सतत .बोलावतो
साधकाने आध्यात्मिक शिखर गाठण्यासाठी केलेले
प्रत्येक प्रयत्न देवाने त्याच्यासाठी मानले आहेत आणि .त ्याचे चांगले फळ त्याला मिळते
हे प्रभू, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमच्या मनांना तुझ्या सत्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित कर, आमच्या

हृदयांना तुझ्या प्रेमाने धडधडायला लाव आणि आमच्या
आत्म्यांना तुझ्या आनंदाने आणि तुझ्या कृपेच्या
.विपुलतेने भरून टाक

मन ज्या पारदर्शक क्षितिजावर जाऊ शकत नाही , त्या
पारदर्शक क्षितिजावरून देव त्याचा शाश्वत प्रकाश ओततो
आणि वैश्विक मनातून उदात्त प्रेरणा आणि आशीर्वादित शक्ती
येतात आणि सर्जनशील क्रियाकलाप मुक्त आणि सुसंवादी
.मनांमध्ये वाहतात

जेव्हा तुम्हाला आढळेल की तुमचा आत्मा , तुमचे हृदय ,
प्रेरणेचा प्रत्येक ठिणगी , निळे आकाश , चमकणारे तारे ,
पर्वत , पृथ्वी , पक्षी आणि फुले हे सर्व वैश्विक लय ,
आध्यात्मिक आनंद आणि वैश्विक एकतेच्या एकाच धाग्याने
एकत्र बांधलेले आहेत तेव्हा तुम्हाला जाणवेल की ते सर्व
दिव्य समुद्राच्या छातीवर लाटा आहेत ज्याला कोणताही
.किनारा नाही

जर आपण आपल्या निर्माणकर्त्याला विसरलो तर आपण
द ुःखाला पात्र आहोत . आ पल्याला हे समजले पाहिजे की देव आपला
प्रिय आहे आणि आपल्यावर प्रेम करतो आणि हे ज्ञान आपल्याला
.आ पल्या समस्या आणि दुःखांपासून मुक्त करेल

देवाचा खरा प्रेमी अनेक प्रयत्नांनंतरही त्याला
सापडत नसला तरी त्याचा शोध कधीच थांबवत नाही . वादळ
शमल्यानंतर ज्याप्रमाणे लाट समुद्राच्या मध्यभागी परतली
पाहिजे , त्याचप्रमाणे प्रामाणिक साधकाचीही अशीच धारणा
असते ; त्याला असा अविभाज्य विश्वास असतो की अडथळे कोसळतील
आणि तो लवकरच किंवा नंतर वैश्विक महासागराशी
अपरिहार्यपणे एकरूप होईल - ज्या अनंत महासागरातून तो आला
.होता आणि जिथे तो परत येतो

जेव्हा मन सतत दैवी प्रियकराचे चिंतन करते , तेव्हा
.हृदय आनंद आणि आनंदाचे गाणे गात असते

आध्यात्मिक उत्सर्जन म्हणजे मनुष्याचे सध्याच्या
.स्थितीतून भविष्यात तो कसा असेल याकडे जाणे

एखादी व्यक्ती इतरांपासून आपले खरे स्वरूप लपवू शकत
नाही , त्यांच्या विचारांची स्पंदने त्यांच्या वर्तनात
.प्रतिबिंबित होतील आणि त्यांच्या कृतीतून दिसून येतील

[illegible]; [illegible].

[illegible], [illegible]. [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible]! [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible], "[illegible]" [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]; [illegible].

[illegible]. [illegible], [illegible], [illegible].

आपण या निर्मितीचा आनंद घेतला पाहिजे, पण तिला
आपल्याला गुलाम बनवू न देता आणि अनुभवाने मला शिकवले आहे
.की देवाला शोधण्याचा आनंद अतुलनीय आहे
मोठी कामे करण्यापूर्वी, एखाद्याने शांत बसावे,
इंद्रिये आणि विचार शांत करावेत, खोलवर ध्यान करावे आणि
आध्यात्मिक मार्गदर्शन आणि योग्य मार्गदर्शन
.मिळविण्यासाठी दैवी मदत घ्यावी
पहाटेच्या चेहऱ्यावरील, फुलांच्या ओठांवर आणि थोर
पुरुष आणि स्त्रियांच्या चेहऱ्यावरील हास्य हे तुमचे
.हास्य आहे हे मला जाणवू दे
दुर्दैव, दुर्दैव, आजार किंवा कोणत्याही अनपेक्षित
अडथळ्यांच्या सलग प्रतिमांचा मला परिणाम होणार नाही कारण
मला हे समजते की वैश्विक चेतनेशी जवळून संबंधित असलेली
शिस्तबद्ध चेतना अपयश आणि त्रासांना अप्रत्यक्षपणे बळी
.पडत नाही
स्वातंत्र्य म्हणजे वासना, सवयी आणि लहरींच्या
आदेशांनुसार नव्हे तर शहाणपणानुसार वागण्याची क्षमता.
अहंकाराचे पालन केल्याने गुलामगिरी होते, तर आत्म्याच्या
.प्रेरणेला बळी पडल्याने बंधनांपासून मुक्तता मिळते
जोपर्यंत देव माझ्यासोबत आहे तोपर्यंत मी आलिशान
राजवाड्यात राहतो की साध्या झोपडीत राहतो याने मला काही
.फरक पडत नाही
मी माझ्या प्रामाणिकपणे कमावलेल्या पैशाचा वापर
.साधेपणाने जगण्यासाठी करेन, महागडे जीवन सोडून देईन
देवावरील श्रद्धा आणि इच्छाशक्तीच्या वापराद्वारे,
एखादी व्यक्ती आजारपण, अपयश आणि अज्ञानावर मात करू शकते,
जोपर्यंत इच्छाशक्तीची स्पंदने शारीरिक किंवा मानसिक
आजारांच्या स्पंदनांपेक्षा अधिक मजबूत असतात. आजार जितका
जुनाट असेल तितकी इच्छाशक्ती अधिक मजबूत आणि दृढनिश्चयी
असावी लागते आणि इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी विश्वास
.जितका खोल आणि दृढ असेल तितकाच तो अधिक दृढ असावा लागतो
हे परमेश्वरा, मला मानवी संरक्षणाच्या साधनांवर
नव्हे तर फक्त तुझ्यावर विश्वास ठेवण्याची प्रेरणा दे.
जीवनातील कोणत्याही परीक्षांना तोंड देण्यासाठी मला भीती
आणि चिंता माझ्या अमर्याद शक्तीला कमकुवत करू देऊ नको.

विचार आणि कल्पनेतून प्रत्यक्षात प्रकट होण्याच्या
भीतीने मी अपघात, आपत्ती आणि दुर्दैवांची कल्पना करू नको.
आणि हे परमेश्वरा, मला हे जाणवू दे की मी जागे असलो किंवा
झोपलो, जागृत असलो किंवा दिवास्वप्नात हरवलेलो, जिवंत
असलो किंवा मरत असलो तरी, तुझी संरक्षक उपस्थिती अजूनही
मला वेढून ठेवते आणि माझे रक्षण करते.

ज्ञानी लोक म्हणतात: देवाच्या प्रेमाने आणि
सद्गुणाने प्रेरित चांगल्या कर्मांचे फळ म्हणजे सुसंवाद
आणि पवित्रता. स्वार्थी इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेने
प्रेरित कर्मांचे फळ म्हणजे दुःख आणि दुःख. वाईट कर्मांचे
फळ म्हणजे अज्ञान आणि मूर्खता.

चांगली कृत्ये आनंद आणतात, तर स्व-प्रेमाने प्रेरित
सांसारिक कृत्ये दुःख आणि वेदनांना जन्म देतात. तथापि,
सततची वाईट कृत्ये माणसाची समजूतदारपणा आणि समजूतदारपणा
नष्ट करतात.

जर तुम्हाला शांती आणि सौहार्दाने जगायचे असेल तर
तुमचे हेतू चांगले असले पाहिजेत आणि तुम्ही दयाळूपणाचे
विचार आणि प्रेमाच्या भावना पसरवल्या पाहिजेत. जर तुम्ही
सद्गुणी जीवन जगलात तर तुम्ही तुमच्या उदाहरणाद्वारे आणि
चांगल्या वर्तनाद्वारे इतरांना मदत कराल.

ज्या क्षणी मला चिंता आणि मानसिक गोंधळ जाणवेल, मी
पुन्हा शांत होईपर्यंत शांतता आणि चिंतनात मागे हटेन आणि
मी दररोज देवाबद्दल विचार करून आणि त्याची मदत आणि
मार्गदर्शन मागून सुरुवात करेन.

द्वेषाच्या गुदमरणाऱ्या तणांना तुमच्या जीवनाच्या
बागेत वाढू देऊ नका आणि त्यात शिरू देऊ नका, एक अशी बाग जी
एका उदात्त आत्म्याच्या गुणांनी भरलेली आहे आणि तुम्ही
जितके जास्त हे सुगंधित, गुलाबासारखे गुण जोपासाल तितकेच
देव तुमच्यातील अस्तित्वाचे सर्वात मोठे रहस्य तुम्हाला
प्रकट करेल.

जीवनाचा उद्देश शांती, समाधान, अमरत्व, सुरक्षितता
आणि सत्याचे ज्ञान मिळवणे आहे आणि आपल्या आत जागृत
होणाऱ्या या इच्छांच्या केंद्रस्थानी आपल्या आत खोलवर
असलेले दैवी सार आहे.

हे प्रभू , मला माझे स्वातंत्र्य तुझ्यामध्ये सापडो
आणि हे जाणो की माझे खरे घर तुझे संपूर्ण अस्तित्व आहे आणि
.मी तुझ्या वैश्विक चेतनेचा अविभाज्य भाग आहे
हे विशाल , दिव्य समुद्रा , अडथळे आणि अडथळ्यांच्या
वाळवंटातून वाहणाऱ्या माझ्या इच्छांच्या नद्या शेवटी
.तुझ्या विशाल खोलीत विलीन होऊ दे
केवळ दैवी किल्ल्यातच आपल्याला संरक्षण आणि
सुरक्षितता मिळते आणि देवाच्या जवळ जाण्याची आणि
त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श करण्याची भावना यापेक्षा
.सुरक्षित आश्रय नाही
मानवांना सवयींनी नियंत्रित केले जाते ज्या
त्यांच्या प्रवृत्ती , प्रवृत्ती , चारित्र्य आणि इच्छांना
आकार देतात , जर त्या सवयी वाईट असतील तर चारित्र्य
हानिकारक बनते आणि कृती वाईट बनतात . म्हणूनच , चांगल्या
सवयींना प्राधान्य देणे उचित आहे , कारण त्या नंतर आपल्या
कृती आणि विचारांना उदात्त ध्येयांकडे मार्गदर्शन करतात
.आणि आपल्याला आरोग्य आणि आनंद देतात
जिथे जिथे दुःखी आणि दुःखी आत्मे असतील तिथे त्यांची
सेवा करण्यात आणि त्यांना सांत्वन देण्यात मला सांत्वन
मिळते. मी इतरांना आनंद देण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न
करेन आणि त्यांच्या भावनांशी सहानुभूती दाखवेन जणू त्या
.माझ्या स्वतःच्या आहेत
मानसिक क्षमता मानवांमध्ये असतात , परंतु बहुतेक
लोकांमध्ये त्या अविकसित राहतात आणि या क्षमता विकसित
करण्यात अयशस्वी झाल्यास गंभीर परिणाम होतात .
शरीराप्रमाणेच , मनालाही आरोग्य आणि चैतन्य यासाठी योग्य
.पोषण आणि व्यायामाची आवश्यकता असते
हिरा प्रकाश स्वीकारतो आणि परावर्तित करतो , आणि
त्याचप्रमाणे शुद्ध , पारदर्शक आत्मे जे देवाला ओळखतात आणि
.त्याच्या उपस्थितीने चमकतात
हे परमेश्वरा , तूच जीवनातील खरी संपत्ती आहेस आणि
.तुला प्रथम शोधून मला जे काही हवे आहे ते तुझ्यात सापडेल
चांगले आरोग्य राखण्यासाठी लोक सहसा फक्त अन्न , हवा
आणि सूर्यप्रकाशावर लक्ष केंद्रित करतात , परंतु अशी वेळ
येऊ शकते जेव्हा जीवनाच्या या बाह्य स्रोतांच्या

विपुलतेनंतरही आरोग्य बिघडते . तेव्हाच शरीराच्या उर्जेच्या साठ्याला आतून रिचार्ज करण्याची गरज निर्माण .होते

जर_माझ्या मनाची बोट अज्ञानाच्या भयंकर वादळांनी _ प्रेरित धोके आणि जोखीम_असलेल्या लोभी इच्छांच्या _ ख डकांजवळ_गेली ,_त र_हे माझ्या देवा _ ,_म ाझा दिवाणखाना हो आणि मला नेहमी तुझ्या धार्मिकतेच्या आणि चांगुलपणाच्या _ .क िनाऱ्यावर मार्गदर्शन कर _

विचार हा एका ज्योतीसारखा आहे ज्याची एकाग्र शक्ती यश मिळवण्यात अडथळा आणणारे अडथळे जाळून टाकण्यासाठी वापरली .पाहिजे

देवाला सततच्या दैवी प्रेमातून शोधता येते जेव्हा आपण देवावर त्याच्या देणग्यांपेक्षा जास्त प्रेम करतो , तेव्हा तो आपल्याकडे येईल . त्याने आपल्याला इच्छा स्वातंत्र्य आणि निवडीची शक्ती दिली आहे जेणेकरून आपण जगाच्या क्षणभंगुर आणि क्षुल्लक देणग्या आणि त्याच्या जवळीकतेची देणगी आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा .आनंद यात फरक करू शकू

आपल्याला स्मृती देण्यात आली होती जेणेकरून आपण चांगल्या गोष्टी लक्षात ठेवण्याचा सराव करू शकू जोपर्यंत आपल्याला सर्वात मोठे चांगले लक्षात येत नाही : देव

तुझ्या प्रेमाची झुळूक माझ्यातून वाहते , हे प्रभू ! आणि माझ्या जीवनाची पाने तुझ्या आगमनाने आनंदाने नाचतात त्यांचा आनंददायी सळसळणारा आवाज हवेतून वाहतो , थकलेल्यांना माझ्या आध्यात्मिक शांतीच्या सावलीत .विश्रांती घेण्यास आमंत्रित करतो

जीवनातील अडचणी आपल्याला हानी पोहोचवण्यासाठी नसतात ; उलट, समस्या आणि आजार आपल्याला धडे देतात . आपले वेदनादायक अनुभव आपल्याला नष्ट करण्यासाठी नसून आपल्याला शुद्ध करण्यासाठी आणि आपल्या शुद्ध स्रोताकडे - देवाकडे - परत जाण्यास त्वरीत मदत करण्यासाठी आणि आपल्या स्वर्गीय घरी परत आणण्यासाठी सर्व प्रकारे कार्य करणाऱ्या आपल्या .पवित्र स्त्रोताकडे - परत जाण्यासाठी असतात

अनंत हे आपले खरे घर आहे आणि या पृथ्वीवर आणि या भौतिक शरीरात आपला प्रवास हा एका अल्पकालीन व्हिसा ट्रिपसारखा .आहे

परमेश्वरा , मला माहित आहे की स्तुती मला उंचावत नाही आणि टीका मला कमी करत नाही . मी माझ्या विवेकासमोर आणि तुमच्यासमोर जसा आहे तसाच आहे . मी या मार्गावर चालत राहीन , सर्वांची सेवा करण्याचा आणि तुमची कृपा मिळविण्याचा .प्रयत्न करेन - त्यातच माझे आनंद आहे

तुम्ही एक अद्वितीय प्राणी आहात आणि तुमचे सार अद्भुत .आहे , म्हणून तुमचे खरे स्वरूप जाणून घ्या

तुझ्या आगमनाच्या पहाटे , माझ्या आकांक्षेच्या कळ्या .सुगंधित , दोलायमान फुलांमध्ये फुलतील

हे परमेश्वरा , त्या दिवसाची सुरुवात लवकर कर जेव्हा मी त्या दव पडलेल्या फुलांचा हार विणून तुझ्या धन्य .उंबरठ्यावर ठेवीन

स तत स्वतःला खूश करण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी , त ्याने इतरांना आनंद देण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे . ज ेव्हा तो इतरांना आध्यात्मिक , ब ौद्धिक किंवा भौतिक आधार देण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा त्याला आढळेल की त्याच्या स्वतःच्या गरजा पूर्ण झाल्या आहेत आणि त्याच्या जीवनाचा .प ्याला आनंदाने भरून गेला आहे

जे लोक पृथ्वीवरील अंधारावर तेजस्वी विजय मिळवतात त्यांना वैभवाचा प्रकाश मिळेल आणि ते आंतरिक शांती आणि .आनंदाचा आनंद घेतील

हे परमेश्वरा , प्रार्थनेने नांगरलेल्या माझ्या हृदयाच्या मातीत तुझ्या आशीर्वादाचे बीज सतत पसरवत राहा , जेणेकरून ते सावलीदार झाडे बनतील ज्यांच्या फांद्या आत्म - .ज्ञानाची सर्वात स्वादिष्ट आणि गोड फळे देतात

आपण अनेकदा बदलण्याचा प्रयत्न न करताही दुःखात राहतो आणि म्हणूनच आपल्याला कायमस्वरूपी शांती आणि समाधान मिळत नाही जर आपण चिकाटीने प्रयत्न केले तर आपण सर्व अडचणींवर न क्कीच मात करू शकतो . द ुःखातून आनंदाकडे आणि निराशेतून .ध ैर्याकडे जाण्यासाठी आपण प्रयत्न केले पाहिजेत

हे दैवी प्रेमा , माझ्या प्रेमाला तुझ्या प्रेमात मिसळ, माझे जीवन तुझ्या आनंदात मिसळ , माझे मन तुझ्या

वैश्विक चेतनेत मिसळ आणि तुझ्या शाश्वत आनंदाच्या .झऱ्यातून माझी तहान भागव
प्रामाणिक साधकाचे हृदय नेहमीच कुजबुजते: "हे माझ्या देवा आणि माझ्या प्रिये, मला या भ्रामक जगाच्या गोंधळात बुडून जायचे नाही, आणि मला फक्त लोकांच्या हृदयात तुझे प्रेम जागृत करायचे आहे. माझे हृदय, माझा आत्मा, माझे शरीर, माझे मन आणि माझ्याकडे जे काही आहे ते सर्व तुझे आहे, हे .प्रभू." तो साधक देवापर्यंत पोहोचतो आणि त्याला ओळखतो प्रभु, आम्हाला बंधुत्वाची एक नवीन आणि खरी समज द्या.
चला युद्धे सोडून देऊया आणि राष्ट्रांच्या जखमा प्रेमाच्या मलमने आणि करुणामय समजुतीच्या चिरस्थायी .सांत्वनाने बरे करूया
आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही लोभाच्या
प्रभावापासून, फसवणुकीच्या वर्चस्वापासून आणि भ्रमांच्या नियंत्रणापासून मुक्त होऊ आणि एक नवीन जग निर्माण करण्यास मदत करा जिथे आजारपण, अज्ञान आणि दुष्काळ हे एका निराशाजनक आणि भयानक भूतकाळाच्या स्वप्नांशिवाय .दुसरे काहीही नसतील
आपण सर्व समस्या जंगलाच्या तर्काने सोडवू नयेत, तर समजूतदारपणा, सत्य आणि तुमच्यावर आणि तुमच्या दैवी .न्यायावर अढळ विश्वास ठेवून सोडवूया
आयुष्याने आपल्याला काही काळासाठी एकत्र आणले आहे, त्यानंतर आपण आपले वेगळे मार्ग निवडू. पण जर देवाचे प्रेम आपल्यात वास करत असेल तर आपण कुठेही गेलो तरी काही फरक पडत नाही, कारण आपण कितीही दूर गेलो तरी आपण दैवी प्रेमाच्या .वर्तुळात राहू आणि कधीही खऱ्या अर्थाने वेगळे होणार नाही प्रभु, मला संकुचित विचारसरणी आणि अतिरेकीपणाच्या गल्ल्यांवरून उंच भरारी घेणारा आध्यात्मिक प्रगतीचा गरुड .बनव
तीव्र भूकंप आणि सूर्यप्रकाश रोखणारे ढग यांच्या .पलीकडे, मला अधिकाधिक उंच क्षितिजांवर बोलाव
मला योग्य जगण्यासाठी संतुलनाचे पंख उचलू दे, आणि मला सर्व वादळे आणि वादळांच्या पलीकडे असलेल्या त्या उंच आकाशात उडू दे, जिथे विस्तृत क्षितिजे आणि उदात्त धारणा .आहेत

जेव्हा आपण प्रेम आणि दयाळूपणासाठी आपले हृदय उघडतो तेव्हा शांती येते ज्यांचे हृदय प्रेमळ आहे आणि ज्यांच्या मनात चांगले काम आहे त्यांना शांती अनुभवायला मिळते कारण ती त्यांच्या आत राहते शांती ही स्वर्गाचे पवित्रस्थान .आणि आनंदी जीवनाचा पाया आहे
आपण नेहमी फुलांमागील दैवी सौंदर्य, सूर्यामागील वैश्विक प्रकाश आणि प्रत्येक डोळ्यात चमकणाऱ्या महान .जीवनाचा विचार केला पाहिजे
जेव्हा एखादी व्यक्ती खरोखरच दयाळू असते आणि
इतरांबद्दल आदर दाखवते आणि कौतुकाची परतफेड करते तेव्हा .त्यांच्याशी नेहमीच कौतुक आणि आदराने वागले जाईल
मी माझे प्रेम इतरांपर्यंत पोहोचवीन जेणेकरून देवाचे प्रेम माझ्याकडे येण्यासाठी आणि माझ्या हृदयात .राहण्यासाठी मी एक प्रवेशद्वार उघडू शकेन
प्रभू, दुःखाच्या खोलात बुडणाऱ्यांसाठी मला एक दिवाबत्ती बनवा, तू मला दिलेल्या आध्यात्मिक आनंदाबद्दल .कृतज्ञतेने इतरांना आनंद देण्यास मला मदत करा
मी माझ्या प्रेमाच्या आगीत द्वेष वितळेन, आणि मी इतरांना क्षमा करीन आणि सर्व तहानलेल्या हृदयांना प्रेम .देईन
खरे प्रेम तेच असते जे प्रियकराच्या सांत्वनात
.आनंदित होते
हे परमेश्वरा, तुझा प्रकाश आमच्यावर पडो आणि तुझे .प्रेम आमच्या हृदयात सदैव भरून राहो
पुढाकाराची भावना असणे म्हणजे सर्जनशील
कल्पनाशक्तीची शक्ती असणे जी एखाद्या व्यक्तीला असे काहीतरी शोधण्यास सक्षम करते जे यापूर्वी कोणीही केले नाही. प्रत्येक व्यक्ती देवाने त्याला दिलेली ही देणगी .घेऊन जन्माला येते
सर्वात मोठे प्रेम म्हणजे दैवी प्रेम, जे शब्दांच्या पलीकडे जीवन सुंदर बनवते जेव्हा तुम्हाला देव तुमच्यासोबत असल्याचे जाणवते, तुम्ही जिथे असाल तिथे तुमच्याकडे येत आहे आणि तुमचे पाऊल मार्गदर्शन करत आहे, .तेव्हा दैवी प्रेमाची सुरुवात झाली आहे
सत्याची शक्ती वाऱ्याच्या विरुद्ध जाते

[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
.[illegible]

[illegible]
.[illegible]

[illegible]
.[illegible]

[illegible], [illegible]
.[illegible], [illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible] "[illegible]
.[illegible]" [illegible]

[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
.[illegible]

[illegible],
[illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible],
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]: [illegible]
.[illegible]

.[illegible]

[illegible]
.[illegible]

[illegible], [illegible]
[illegible]

थांबवण्यास नकार देता, तेव्हा देव तुम्हाला प्रतिसाद देईल .आणि तुमच्या प्रयत्नांना यश देईल
हे परमेश्वरा, मी माझ्या हृदयाच्या बागेतून
उत्कटतेचे फूल उपटून तुझ्या पवित्र उंबरठ्यावर प्रेमाचे .अर्पण म्हणून ठेवीन
आपले विचार आणि शब्द हे भविष्याचे पीक आणणारे बीज असल्याने, मी आजपासून माझ्या मनाला चांगल्या, सकारात्मक .विचारांनी भरण्यास सुरुवात करेन
मी माझ्या चेतनेच्या पातळीवर वर-खाली, उत्तरेकडे आणि उजवीकडे, आत-बाहेर आणि सर्वत्र उडतो आणि शोधतो की मी अवकाशाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात देवाच्या उपस्थितीत होतो .आणि अजूनही आहे
अनंत परमतेशी असलेल्या तुमच्या नात्याची जाणीव ठेवून प्रत्येक क्षण जगा. तुमच्या जाणीवेला अंत नाही आणि सर्व गोष्टी तुमच्या अस्तित्वाच्या आकाशात ताऱ्यांप्रमाणे .चमकतात आणि चमकतात
अनासक्ती किंवा अनासक्ती हा साधकाचा शहाणपणाचा मार्ग आहे, मोठ्या गोष्टींसाठी स्वेच्छेने क्षुल्लक गोष्टींपेक्षा वर उठतो. तो नवीन आंतरिक आनंदाच्या शोधात क्षणभंगुर इंद्रिय सुखांमध्ये स्वतःला बांधून घेत नाही. अनासक्ती स्वतःमध्ये एक ध्येय नाही, परंतु ती आत्म्याच्या सद्गुणांच्या आणि आध्यात्मिक शक्तींच्या उदयाचा मार्ग .मोकळा करते
आध्यात्मिक विजेता जीवनाच्या मार्गावर धाडसी पावले .टाकत पुढे जातो
एखाद्या व्यक्तीने आपल्या सध्याच्या जीवनाचा पुरेपूर फायदा घ्यावा आणि आपल्या हृदयाच्या खिडक्या उघडाव्यात आणि आपल्या आत्म्याच्या सुप्त क्षमता जागृत आणि .पुनरुज्जीवित कराव्यात
बदल आणि परिवर्तनाच्या मुखवट्यांमागे दैवी उपस्थिती असते आणि जो कोणी आपल्या मनाचा आरसा स्थिर करू शकतो आणि तो हलण्यापासून रोखू शकतो, त्याला त्या स्पष्ट आरशात वैश्विक .प्रियकराचा चेहरा दिसेल
प्रेम हे मृत्यू आणि काळाच्या विध्वंसापेक्षा बलवान
.आहे

आत्म -विश्लेषण ही यशाची गुरुकिल्ली आहे आणि चिंतन हा
एक आरसा आहे ज्यातून आपण आतील कोपरे पाहतो जे अन्यथा
आपल्या नजरेपासून लपलेले राहतील . आपण आपल्या कमतरतांचे
निदान केले पाहिजे , सकारात्मक आणि नकारात्मक
प्रवृत्तींमध्ये फरक केला पाहिजे आणि प्रगती आणि यशातील
.अडथळे ओळखले पाहिजेत

किती अद्भुत आहेस , मैत्री ! तू जी प्रामाणिक ,
मैत्रीपूर्ण काळजीच्या पाण्यातून पाणी काढतेस आणि जिची
पाने प्रामाणिक आणि निष्ठावंत हृदयांच्या खोलीतून बाहेर
.पडणाऱ्या आतील आणि बाह्य गोडव्याच्या दवांनी ओली होतात

मी एकदा एका लहान मुंगीला वाळूच्या ढिगाऱ्यावर
चढण्याचा प्रयत्न करताना पाहिले आणि मी स्वतःशी विचार
केला : मुंगीला वाटत असेल की ती हिमालय चढत आहे ! मुंगीला
वाळूचा ढीग खूप मोठा वाटला असेल , पण माझ्या नजरेत नाही .
त्याचप्रमाणे , देवाच्या मनात आपल्या लाखो सौर वर्षांचा
.कालावधी एका मिनिटापेक्षा कमी असू शकतो

आपण स्वतःला अनंतकाळ आणि अनंत अशा महान गोष्टींबद्दल
.विचार करण्यास प्रशिक्षित केले पाहिजे

मी अनंत जगात भटकलो आणि प्रकाशाच्या देशात चमकणारे
धुके पाहिले आणि त्या जिवंत तेजात मी काळाच्या पानांवर
.लिहिलेल्या रहस्यांचे अर्थ वाचले

जेव्हा तुम्ही झोपता तेव्हा तुम्ही निष्क्रियपणे
विचार आणि भावना शांत करता पण जेव्हा तुम्ही ध्यानाद्वारे
जाणीवपूर्वक विचार आणि भावना शांत करता तेव्हा तुम्हाला
पहिली गोष्ट अनुभवायला मिळते ती म्हणजे शांततेची अवस्था
आणि तुमच्या चेहऱ्याचे स्नायू नैसर्गिकरित्या आंतरिक
शांती प्रतिबिंबित करणारे हास्य तयार करतात . परंतु
तुमच्या आत्म्याची शुद्धता जाणण्यासाठी तुम्हाला या
शांततेच्या अवस्थेच्या पलीकडे पाहावे लागेल - संवेदी
उत्तेजनांनी किंवा इंद्रियांशी संबंधित विचारांवर
स्वयंचलित प्रतिक्रियांमुळे अशुद्ध असलेली शुद्धता .
त्यानंतर तुम्ही अनुभवलेली अवस्था ही शाश्वत , सतत
.नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदाची असते

जर तुम्ही चंद्रप्रकाशाखाली पाण्याचा वाटी ठेवला आणि
नंतर तो हलवला तर तुम्ही चंद्राची विकृत प्रतिमा तयार

कराल. जेव्हा पाणी वाटीत स्थिर होते तेव्हा प्रतिबिंब स्पष्ट होते. ज्या क्षणी वाटीत पाणी स्थिर असते आणि चंद्राचा चेहरा परिपूर्ण स्पष्टतेने प्रतिबिंबित करते त्यांची तुलना चिंतनशील शांततेच्या आणि खोल स्थिरतेच्या अवस्थेशी करता येते. चिंतनाच्या शांततेत, संवेदना आणि विचारांच्या सर्व लाटा मनातून वाहणे बंद होते आणि शांततेच्या या खोल अवस्थेत, चिंतनशील व्यक्ती, त्या शांततेत, आत्म्याच्या तळ्यात प्रतिबिंबित झालेल्या दैवी .उपस्थितीच्या पूर्ण चंद्राला पाहते
सरासरी व्यक्तीला चार अवस्था माहित असतात: इच्छा
पूर्ण झाल्यावर आनंद, ती नाकारली गेल्यावर दुःख, आनंदी किंवा निराश नसताना कंटाळा आणि आनंद, वेदना आणि कंटाळवाण्या भावना किंवा मानसिक अवस्थांवर मात करताना .शांती
शांती ही एक अत्यंत इष्ट अवस्था आहे जी दुःख आणि आनंदाच्या अनुपस्थितीतून आणि कंटाळवाण्यापणाच्या अनुपस्थितीतून उद्भवते. या अवस्था आत्म्याच्या पृष्ठभागावर सतत बदलतात आणि तरंगतात. वेदना आणि आनंदाच्या अशांत लाटांवर स्वार झाल्यानंतर, ज्यामध्ये वारंवार थकव्याच्या खोलवर बुडणे समाविष्ट आहे, शांतीच्या शांत समुद्रावर तरंगण्यात आनंद आहे परंतु शांतीपेक्षा मोठे म्हणजे आध्यात्मिक परमानंद - आत्म्याचा आनंद - अंतिम आनंद. हा एक शाश्वत आनंद आहे जो कधीही कमी होत नाही परंतु अनंतकाळ आत्म्यासोबत राहतो. हा सर्वोच्च आनंद केवळ दैवी .उपस्थितीच्या जाणीवेतूनच प्राप्त होऊ शकतो
खरे स्मित म्हणजे देवाचे चिंतन, चिंतन आणि त्याची उपस्थिती जाणवण्यापासून मिळणारे आध्यात्मिक आनंदाचे .स्मित
माझे हास्य माझ्या आतल्या एका खोल आनंदातून उगम पावते
- सर्वांना उपलब्ध असलेला आनंद. हे फुललेल्या गुलाबाच्या हृदयातून येणाऱ्या सुगंधासारखे आहे. हा महान आनंद इतरांना .आनंदाच्या पवित्र पाण्यात बुडण्यासाठी आमंत्रित करतो धन्य क्षमेच्या प्रकाशात, अनेक वर्षांपासून साचलेला .द्वेषाचा अंधार नाहीसा होतो

देव त्याच्या भक्तांच्या कोणत्याही गरजा लवकर पूर्ण करतो कारण त्यांनी स्वतःला स्वार्थी हेतूंपासून मुक्त केले आहे जे प्रयत्नांना निराश करतात आणि आशांना निराश .करतात
ज्याचे देव रक्षण करतो, त्याला काहीही नष्ट करू शकत .नाही
आपण या जगात एकटे नाही आहोत, कारण देव आपल्यासोबत आहे, आणि असे कायमचे, जवळचे आणि मैत्रीपूर्ण संबंध आहेत .ज्यांमधून आपल्याला आधार आणि आनंद मिळतो
ज्ञानाच्या आकाशातील मार्गदर्शनाच्या तेजस्वी
ताऱ्या, तुझा तेजस्वी प्रकाश मला तुझ्या आशीर्वादित क्षितिजांचा शोध घेण्यास आमंत्रित करतो आणि माझा तळमळणारा पक्षी तुझ्यासाठी तळमळीने प्रेरित होऊन आणि तुझ्या सर्वात पवित्र तेजाचा आनंद घेण्यासाठी, दाट, उदास .वातावरणाला छेदून, मोठ्या वेगाने धावतो
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला आंतरिक, अंतर्ज्ञानी संवेदनांद्वारे जाणवते की ते घन भौतिक शरीर नाही तर शरीरातील शाश्वत आध्यात्मिक प्रवाह आहे तेव्हा त्याचे .व्यक्तिमत्व विकसित आणि बहरण्यास सुरुवात होते
जेव्हा शिष्याचे हृदय देवावरील प्रेमाने भरून जाते, तेव्हा त्याचा चेहरा शांती आणि ज्ञानाच्या हास्याने चमकतो आणि त्याच्या आत्म्याला व्यापलेले अज्ञानाचे थर .चुरगळून पूर्णपणे नाहीसे होतात
जेव्हा तुम्ही एखाद्या फुलाकडे किंवा झाडाकडे पाहता तेव्हा तुम्हाला कळते की जीवनाचे हे सुंदर रूप स्वतःहून अस्तित्वात आलेले नाहीत. देवानेच त्यांना आकार दिला आणि .त्यांना सुगंध आणि उत्कृष्ट सौंदर्य दिले
तुमची लहान आणि मोठी कर्तव्ये नेहमी सखोल लक्ष देऊन
पार पाडा, हे लक्षात ठेवा की देव तुमच्या पावलांना मार्गदर्शन करतो आणि तुमच्या उदात्त आकांक्षा साध्य .करण्यासाठी तुमच्या प्रयत्नांना बळ देतो
जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या आध्यात्मिक साराशी, विसरलेल्या, गेलेल्या युगांशी आणि आत्म्याच्या अमर शक्तींशी जोडली जाते तेव्हा ध्यानात, एखाद्याला आठवते की .ते एक अमर आत्मा आहेत, नश्वर शरीर नाही

आपल्याला सगळीकडे चांगले आणि वाईट लोक आढळतात , जे
त्यांच्या पद्धतीने आनंद शोधत असतात कोणीही स्वतःचे
नुकसान करू इच्छित नाही तर काही लोक असे का वागतात
ज्यामुळे त्यांना अपरिहार्यपणे दुःख आणि वेदना होतात ?
.कारण त्या कृती अज्ञान आणि भ्रमामुळे प्रेरित असतात

हे प्रभू , आम्ही तुला विनंती करतो की तू तुझ्या
ज्ञानाच्या प्रकाशाने आमच्यावर प्रकाश टाक आणि
.आमच्यावरील अज्ञान आणि भ्रमाचा अंधार दूर कर

एका जागरूक व्यक्तीने घाबरण्याऐवजी सावध असले पाहिजे
आणि स्वतःमध्ये बेपर्वाई आणि उतावीळपणाशिवाय धैर्याची
भावना जोपासली पाहिजे जेणेकरून भीती आणि चिंता निर्माण
.करणाऱ्या परिस्थितींना स्वतःला सामोरे जावे लागू नये

ज ्ञान हे बाहेरून येणाऱ्या माहितीवर अवलंबून नाही , त र
अ ंतर्गत स्वीकृतीच्या शक्तीवर अवलंबून असते , ज े खरे ज्ञान
किती प्रमाणात मिळवता येते आणि ते ज्ञान किती वेगाने
.म िळवता येते हे ठरवते

हे जग फक्त एक रंगमंच आहे जिथे आपण दैवी संचालकाच्या
मार्गदर्शनाखाली आपल्या भूमिका पार पाडतो . आपल्याला
नेमलेल्या भूमिका कोणत्याही स्वरूपाच्या असल्या तरी आपण
चांगले काम केले पाहिजे , नेहमी लक्षात ठेवा की आपला मूळ
.स्वभाव शाश्वत आनंद आहे

सर्वात शहाणा तो आहे जो देवाला जाणून घेण्याचा
प्रयत्न करतो आणि सर्वात यशस्वी तो आहे ज्याला देव सापडला
.आहे

हे दैवी प्रिये , तू आमच्या जीवनात प्रथम स्थान मिळवोस ,
तुझ्या उपचारात्मक प्रेमाने आमची अंतःकरणे भरून जावोत
आणि तुझ्या आशीर्वादित प्रकाशाने आमच्या आत्म्यांमधील
.चिंतांचा अंधार दूर होवो

स्वातंत्र्य म्हणजे सवयी आणि इच्छेच्या आदेशांनुसार
नव्हे तर विवेकानुसार वागणे . अहंकार आणि त्याच्या लहरींचे
पालन केल्याने बंधने निर्माण होतात , तर शहाणपणाच्या
.सूचनांचे पालन केल्याने त्या बंधनांपासून मुक्तता मिळते

चांगल्या गुणांच्या जाणीवपूर्वक आणि जाणीवपूर्वक
विकासातून मनाची शांती मिळू शकते , जे पूर्ण वाढ झाल्यावर ,

त्यांच्या मालकाकडून हिरावून घेतले जाऊ शकत नाहीत
.जोपर्यंत तो स्वतःच्या इच्छेने ते सोडून देत नाही
बहुतेक लोक चुकीच्या पद्धती वापरून आनंद शोधतात .
काहींना असे वाटते की ते चुकीच्या वर्तनाचा आणि
अस्वास्थ्यकर कृतींचा अवलंब करून त्यांचे आनंद दुप्पट
करू शकतात जे जबरदस्त आणि चिरस्थायी आनंदाची चमकदार
आश्वासने देतात असे दिसते आणि ते त्या खोट्या
आश्वासनांमुळे फसले जातात , कारण खऱ्या आनंदाची चव खोट्या
.भ्रम आणि चुकीच्या कृतींच्या नरकात चाखता येत नाही
प्रत्येक मिनिट हा अनंतकाळ आहे कारण त्या मिनिटात
अनंतकाळ अनुभवता येतो . दिवस , मिनिटे आणि तास हे अशा
खिडक्या आहेत ज्यातून आपण अनंतकाळ पाहू शकतो . जीवन लहान
आहे , तरीही एकाच वेळी अंतहीन आणि अमर्याद आहे . आत्मा अमर
आहे आणि मानवी जीवनाच्या या छोट्याशा अध्यायात , आपण
उपलब्ध असलेल्या प्रत्येक क्षमतेचा आणि संधीचा जास्तीत
.जास्त वापर केला पाहिजे
आध्यात्मिक शब्द हे बियाण्यांसारखे असतात ज्यांना
अंकुर फुटण्यासाठी , वाढण्यासाठी , फुलण्यासाठी आणि फळ
.देण्यासाठी सुपीक मातीची आवश्यकता असते
आध्यात्मिक विकासासाठी आत्मचिंतन , जीवनातील
प्राधान्यक्रमांची पुनर्रचना , हानिकारक सवयी ओळखणे आणि
त्याग करणे आणि विकसित होत असलेल्या आध्यात्मिक समजुती
आणि वाढत्या मानसिक शक्तीनुसार आरोग्य नियम आणि कायदे
.पाळणे आवश्यक आहे
जेव्हा शिष्य दैवी आनंदाचा अनुभव घेईल , तेव्हा त्याला
असे आढळेल की देव त्याच्यासाठी इतर कोणत्याही
गोष्टीपेक्षा अधिक वास्तविक झाला आहे आणि त्याला हे
जाणवेल की दैवी उपस्थितीला स्पर्श करणे हा एक आनंद आहे
.ज्याची तुलना कोणत्याही इंद्रिय आनंदाने होऊ शकत नाही
देव माणसाच्या आध्यात्मिक जाणीवेला जागृत करण्याचे
आणि त्याच्या इच्छेला योग्य दिशेने मार्गदर्शन करण्याचे
काम करतो , सद्गुणाचे सौंदर्य , सहनशीलतेचे महानता ,
ज्ञानाचे वैभव आणि आध्यात्मिक आनंदाचे वैभव
.यांच्याद्वारे

मी इतरांना अनोळखी मानणार नाही कारण मला वाटते की प्रत्येकजण माझा भाऊ किंवा बहीण आहे. मी माझे जीवन यशस्वी आणि परिपूर्ण करेन जेणेकरून मी इतरांना यशस्वी होण्यास आणि साध्य करण्यास मदत करू शकेन. मी इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवीन आणि स्वतःला दाखवताना त्यांना करुणा दाखवीन. मी देवावर प्रेम करेन जसे संदेष्टे आणि संतांनी त्याच्यावर प्रेम केले आणि मी इतरांवरील माझ्या प्रेमाच्या विहिरीत .स्वार्थ टाकीन
या क्षणभंगुर, पार्थिव जीवनाच्या पलीकडे, जे
मृत्यूच्या अधीन आहे, एक शाश्वत, अपरिवर्तनीय जीवन आहे. शरीर हे रासायनिक घटकांपासून बनलेले आहे जे क्षय पावतात आणि नष्ट होतात, परंतु या क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या पलीकडे देवाच्या उपस्थितीत एक शाश्वत, स्वर्गीय जीवन आहे. म्हणून, आपण आपले सर्व लक्ष या क्षणभंगुर शरीरावर मर्यादित ठेवू नये आणि ज्यांना ते हवे आहे त्यांनी त्याच्या परीक्षांना .तोंड द्यावे आणि त्याचे स्वामी बनले पाहिजे
आज मी गरजूंना मदत करण्याचा प्रयत्न करेन आणि .भुकेल्यांना जे काही देता येईल ते देईन
मी देवाच्या संरक्षणात सुरक्षित आहे आणि माझ्या
स्पष्ट विवेकाच्या भिंतींच्या मागे मी चांगुलपणाच्या प्रकाशात एकरूप आहे जो गोंधळ आणि चिंतेच्या समुद्रात दुःखाच्या लाटांनी भरलेल्या आत्म्यांच्या जहाजांना .मार्गदर्शन करतो
आज मला माझ्या आत थरथरणाऱ्या आणि माझ्या हृदयाच्या तारांना हलवणाऱ्या शांतीच्या लहरीमध्ये देवाची अनुभूती .येते
मी स्वतःला आनंदी ठेवण्यासाठी प्रयत्न करतो तसाच मी इतरांना आनंदी ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन आणि माझ्या आध्यात्मिक आनंदाद्वारे मी दैवी प्रेमाच्या घरात सर्वांची सेवा करेन आणि जर मी माझ्या विवेकाला फसवण्याचा प्रयत्न केला तर मला स्वतःशिवाय इतर कशाचीही भीती वाटणार .नाही

आत्म्याच्या बागेतून

तुम्ही कुठेतरी जायचे ठरवले आहे आणि तिथे लवकर पोहोचण्यासाठी तुम्ही घाई करता. जेव्हा तुम्ही पोहोचता तेव्हा तुम्हाला असे आढळते की उत्सुकता, चिंता आणि कदाचित गोंधळामुळे तुम्हाला ते ठिकाण आवडत नाही. त्याऐवजी, शांत, अधिक संयमी आणि अधिक संतुलित राहण्याचा प्रयत्न करा. जर तुमचे विचार चिंता आणि चिंतेकडे झुकत असतील, तर ते पुन्हा .शांत होईपर्यंत त्यांना जबरदस्तीने दाबा
उत्साहाचा मज्जासंस्थेच्या संतुलनावर नकारात्मक
परिणाम होतो कारण तो शरीराच्या काही भागांना मोठ्या प्रमाणात ऊर्जा पाठवतो तर इतरांना त्यांच्या नैसर्गिक वाट्यापासून वंचित ठेवतो. ऊर्जेच्या वितरणातील हा असंतुलन चिंताग्रस्ततेचे कारण आहे. शांत आणि आरामशीर शरीर .मज्जातंतूंना शांत करते आणि मानसिक कल्याण वाढवते देवाच्या अनुषंगाने, आंतरिक दृष्टी हळूहळू उलगडू
लागते. देव प्रत्येक मनापासून केलेल्या प्रार्थनेचे उत्तर देईल यावर पूर्ण विश्वास असला पाहिजे. जो कोणी ज्ञानप्राप्तीसाठी त्याच्याकडे वळतो त्याची दृष्टी .उघडेल आणि त्याचे मन आणि हृदय प्रकाशित होईल
जेव्हा अंतर्दृष्टी उघडते तेव्हा ती हृदयातून बाहेर पडणारी भावना, खोल स्पष्टता आणि अचूकतेची भावना म्हणून प्रकट होते. या भावनेद्वारे, साधकाला योग्य मार्गावर चालण्यासाठी अढळ खात्री आणि ठोस मार्गदर्शन मिळते आणि .हळूहळू तो या भावनेला ओळखतो आणि त्यावर विश्वास ठेवतो याचा अर्थ विचार पूर्णपणे सोडून देणे असा नाही; शांत, निःपक्षपाती विचार अंतर्दृष्टी देखील देतो. अहंकार आणि स्व-महत्त्वाने प्रेरित भावनिक विचार गैरसमज आणि चुकीचे .निष्कर्ष काढतात
विनाशकारी शंका आणि खोट्या श्रद्धा पूर्णपणे नाकारा आणि तुमचे हृदय आणि आत्मा श्रद्धेच्या क्षेत्रात आणि देवावर पूर्ण विश्वासाच्या क्षेत्रात वळवा. चिंतनाच्या स्थिरतेत, तुमची चेतना सत्य आणि योग्य समजुतीवर लक्ष केंद्रित करण्यास सक्षम असेल. या अनुभवात, श्रद्धा फुलते आणि उलगडते आणि अंतर्दृष्टीद्वारे, तुम्हाला असे अनुभव येईल जे कोणत्याही डोळ्याने पाहिले नाही, कोणत्याही

कानाने ऐकले नाही आणि कोणत्याही मानवी मनाने कल्पना केली
.नाही
माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या
आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या
.आनंदात जातो
ज्याप्रमाणे सूर्य सर्वात गर्दीच्या रस्त्यांवर
चमकतो, त्याचप्रमाणे मला माझ्या दैनंदिन कामांच्या सर्व
.गर्दीच्या ठिकाणी दैवी प्रेमाचे किरण दिसतील
हे परमेश्वरा , मला आशीर्वाद दे की मी माझ्या
आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित
.उंबरठ्यावर आणू शकेन
हे परमेश्वरा , माझ्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत
वाटण्यासाठी मला उदार आत्मा दे आणि माझ्या मनाच्या शांत
तळ्यात तुझ्या उपस्थितीच्या प्रकाशाने चमकणाऱ्या माझ्या
.आत्म्याच्या चंद्राचे प्रतिबिंब पाहण्यास मला मदत कर
आज मी देवाच्या चिंतन आणि चिंतनाच्या समुद्रात खोलवर
बुडी मारेन , जोपर्यंत मला ज्ञान आणि दिव्य आनंदाचे मोती
.सापडत नाहीत
प्रभु , मी तुझ्यावर इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा
जास्त प्रेम करेन , कारण तुझ्याशिवाय मी कोणत्याही माणसावर
.किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीवर प्रेम करू शकत नाही
पर्वतांच्या खोलवर आणि शांत आकाशात , माझ्या
आत्म्याच्या खोलवर आणि शांततेच्या गुहेत , मी देवाची
उपस्थिती अनुभवतो आणि त्याचा सतत आनंद अनुभवतो , आणि मी
त्याच्या शुद्ध झऱ्यांमधून पितो जे कधीही थांबत नाहीत
.किंवा अनंतकाळासाठी सुकत नाहीत
हे प्रभू , ज्याचे प्रेम प्रत्येक प्रकारच्या आणि
प्रेमळ हृदयात सर्वोच्च आहे , मी तुला प्रेम करतो आणि
.त्याची पूजा करतो
कोणीतरी गुरु परमहंसांना चुंबकीय आणि आकर्षक _
व्यक्तिमत्व विकसित करण्याचा मार्ग दाखवण्यास सांगितले _
आ णि त्यांनी म्हटले : इ तरांशी संवाद साधताना तुम्ही _
मानसिकदृष्ट्या उपस्थित असले पाहिजे कारण अनुपस्थित _
राहणे हे इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा तुमच्या _
च ारित्र्याला जास्त हानिकारक असते _ . अर्थात , मी महान

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

जर एखाद्या व्यक्तीला माहित असेल की ते स्वप्न पाहत आहेत, तर त्यांना त्रासदायक स्वप्नांच्या अनुभवांचा त्रास होणार नाही. परंतु जर त्यांना स्वप्नात आत्म-साक्षात्कार झाला आणि कोणीतरी प्राणघातक प्रहार केला, तर स्वप्नातील मृत्यू एक वास्तविक आणि भयानक अग्निपरीक्षा वाटतो जोपर्यंत त्यांना जागे होत नाही आणि त्यांना कळत .नाही की ते खरे नव्हते
हे मृत्यूनंतरच्या स्थितीला देखील लागू होते. आपण
आपले शरीर सोडताच, आपल्याला जाणवते की आपली चेतना मृत झालेली नाही, तर आपण शरीर आणि त्याच्या भौतिक बंधनांपासून आणि मर्यादांपासून मुक्त झालो आहोत आणि त्या .मुक्ततेमध्ये एक मोठे स्वातंत्र्य आहे
आपण कधीही मृत्यूची मागणी करू नये, तर देवाशी एकरूप
होऊन आणि त्याचे ध्यान करून आपली जाणीव तयार करावी, जेणेकरून जेव्हा मृत्यू त्याच्या वेळी येईल तेव्हा आपण .त्याला स्वप्नासारखे पाहू शकू
मला हवे तेव्हा जीवन आणि मृत्यूचे स्वप्नाळू स्वरूप
मी पाहू शकतो. म्हणून, मी या शरीराला जास्त महत्त्व देत .नाही
मज्जासंस्थेच्या अंतर्गत एक आध्यात्मिक शरीरक्रियाविज्ञान आहे जे मानवांना चेतनेच्या विकासाच्या सर्वोच्च टप्प्यावर पोहोचण्यास अद्वितीयपणे .अनुमती देते
मानवी मेंदू, व्हेल आणि हत्ती वगळता बहुतेक प्राण्यांच्या मेंदूंपेक्षा मोठा आहे, तो अधिक जटिल आहे आणि त्याची विचार करण्याची क्षमता जास्त आहे. यामुळे मानवी मेंदू हा मानवांसाठी एक योग्य साधन बनतो, ज्यांच्याकडे इतर प्राण्यांपेक्षा अधिक प्रगत चेतना आहे. मेंदूच्या गुंतागुंतीच्या आणि गुंतागुंतीच्या वळणांमुळे मानवांना खोलवर आणि खोलवर विचार करण्यास सक्षम केले जाते. म्हणूनच, केवळ मानवजातच समजुतीच्या उच्च पातळीपर्यंत पोहोचण्यास आणि परिणामी, त्याच्या निर्मात्याला जाणून घेण्यास सक्षम आहे. ज्ञानी व्यक्ती म्हणजे तो जो भौतिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक पातळीवर मानवतेच्या सेवेत आणि .फायद्यासाठी आपल्या बौद्धिक क्षमतांचा वापर करतो

थंड, पांढऱ्या, कमळाच्या आकाराच्या झग्यात हिवाळा .आला
उन्हाळ्याच्या आनंदाच्या माझ्या इच्छा कमी झाल्या .आहेत
मला तुमच्या दयाळू हृदयाची उबदारता शोधण्यास .सांगण्यात आले होते
आणि वसंत ऋतू आला, नाचत, सर्व प्रकारच्या फुलांनी सजवलेला
शेतांच्या आणि टेकड्यांच्या सुगंधाने सुगंधित, मला .सांगण्यात आले की, माझ्या देवा, तुझ्यावर प्रेम कर
आणि उन्हाळा आला, कोमल पानांमध्ये त्याचे हिरवेगार संगीत, चिनारांचा सळसळ आणि पाइन वृक्षांचा सळसळ ऐकू येत .होता
.त्याने आग्रह धरला की मी तुला वाचून दाखवावे
मऊ, कोमल मातीनेही माझ्या घाईघाईच्या पायांना स्पर्श केला
आणि तिने त्यांना तुमच्या सर्वस्वी असलेल्या पवित्र ठिकाणी जाण्यास सांगितले
त्या मंद सुगंधाने मला त्याच्या मार्गावर चालायला .सांगितले
डोलणाऱ्या गुलाब आणि तुळशीच्या हृदयातील तुमच्या पवित्र मंदिराकडे
आणि पक्ष्यांनी मला सांगितले की तुला त्यांच्यासारखे .गाणे गा
आणि ओढे आणि ओढ्यांवरून वाहणारा लहरी वारा
मी तुझ्यावरील माझ्या प्रेमाचे बुडबुडे जागृत केले
.आणि ते तुझ्या मोठ्या छातीवर कुरकुर करू लागले
आणि गवताच्या वक्र तंतूंमुळे, मी वाकणे शिकलो
.हे परमेश्वरा, मी तुला नमन करतो
आणि त्या उदबत्तीने मला तुझ्या अत्तराच्या अद्भुत .सुगंधाबद्दलही सांगितले
आणि तुझ्या अनंत सिंहासनासमोर मी माझे हृदय तुझ्या ?पवित्र सुगंधाने कसे भरून ठेवू

आणि त्या लहान, शांत, धीरगंभीर दगडांनी मला सांगितले जेणेकरून माझा आनंद चोरण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांमध्येही .मी तुला पाहू शकेन
विसरलेल्या वर्षांनी मला माझ्या सहमानवांना प्रत्येक मिनिट आणि सेकंदात प्रेम आणि आपुलकीचा संदेश पाठवण्यास .सांगितले
आणि प्रत्येक विचार मला सांगत होता की तिच्या हृदयात .तुला शोधावे
माझ्या प्रेमाने मला तुमच्याद्वारे अस्तित्वात .असलेल्या सर्व गोष्टींवर प्रेम करण्यास प्रेरित केले आणि माझे प्रेम मला कुजबुजले, "हे माझ्या देवा, "माझ्याकडे असलेल्या सर्व शक्तीने माझ्यावर प्रेम कर एकदा मी गवत आणि फुलांच्या पलंगावर झोपलो आणि स्वप्नात पाहिले की अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट .सुंदर आणि आनंदी आहे
माझे डोके उंच, हिरव्या आणि दाट गवतावर टेकले होते, ज्यांच्यामुळे मला गोड सुगंध असलेल्या वाऱ्याची चाहूल .लागली
मग मला माझ्या हाताला आणि माझ्या शरीराला स्पर्श
करायला भाग पाडले गेले आणि मी त्याच्या निर्मात्याच्या महानतेने आश्चर्यचकित झालो. हो, मला आश्चर्य वाटले की मी, माझ्या शरीराच्या वास्तवाची खात्री बाळगून, एके दिवशी ते पृथ्वीवर विश्रांतीसाठी सोडेन. हे शरीर मृत्यूच्या वेळी थंड, फिकट आणि गतिहीन होईल, तर आता ते जीवनाने चैतन्यशील दिसते आणि शेकडो संवेदना, लाखो विचार आणि अब्जावधी कल्पना .आणि धारणांना आश्रय देते
हे शरीर म्हणजे जीवनाचे अध्याय उलगडण्याचा टप्पा आहे, जिथे हास्याचे अंकुर फुलतात, आणि त्यानंतर मृत्यूचे अपरिहार्य आगमन होते. येथे, मांस, हाडे आणि रक्ताच्या मध्ये, आणि त्वचेच्या सुंदर मुखवटाच्या मागे, रोगाचे लांडगे आणि इच्छांचे प्राणी लपून बसतात. आणि इथेही, देहाच्या खाली, प्रकाशाच्या राज्यात जाण्याचा एक गुप्त मार्ग आहे. हे शरीर जेव्हा त्याचा स्वामी - आत्मा - त्याला अपरिवर्तनीयपणे सोडून जाईल तेव्हा कोमेजून जाईल आणि नाहीसे होईल. आणि का नाही? कारण जेव्हा भौतिक

निवासस्थानाचा प्रबुद्ध स्वामी सतत काळजी घेणाऱ्या नसांच्या दोरींनी बांधलेल्या, चिखलाच्या, कोसळणाऱ्या झोपडीत राहण्याने कंटाळतो, तेव्हा त्याला देवाच्या पृथ्वीच्या कोपऱ्यात दुसऱ्या घरात सांत्वन मिळते - संपूर्ण अस्तित्वाच्या दुसऱ्या क्षेत्रात जिथे आनंदाचा .सुगंध सर्वत्र आणि अविरतपणे पसरतो
अमर आत्मा कायमचे हास्य देऊन जीवन आणि मृत्यूची
.भूमिका बजावतो, नंतर त्याच्या शाश्वत घरी जातो
चित्रपट पाहणाऱ्यांना शो संपल्यानंतर कायमचे चित्रपटगृहात राहणे बंधनकारक आहे का? नक्कीच नाही लोकांना घरी परतावे लागते त्याचप्रमाणे, आत्मे जीवनाच्या चित्रपटसृष्टीचा आनंद घेण्यासाठी येथे येतात, नंतर निघून जातात आणि पुन्हा परत येतात त्यांना चित्रपट आणि नाटके पाहणे आवडते, आणि जेव्हा ते स्वप्नात पाहिलेल्या कामगिरीने कंटाळतात आणि देव त्यांना जे धडे शिकवू इच्छितो ते आत्मसात करतात, तेव्हा ते कायमचे शाश्वत आनंदाच्या .निवासस्थानी परततात
जेव्हा मूल्ये न्यायावर आधारित नसतात, तेव्हा अशा
पोकळी उघडतात ज्यातून दुःख आणि दुःख बाहेर पडते जर मूल्ये स्वार्थ, प्राणघातक संघर्ष आणि तीव्र स्पर्धेवर आधारित असतील, तर परिणाम कलंकित होतील कारण हेतू अशुद्ध आहेत आणि .अशा परिस्थितीत पैशाला आशीर्वाद मिळणार नाही
एखाद्या व्यक्तीने स्वार्थापासून स्वतःची
विवेकबुद्धी शुद्ध केली पाहिजे आणि इतरांच्या खर्चावर स्वतःला समृद्ध करण्याचा प्रयत्न करू नये. खरा समाधान भौतिक नाही तर आध्यात्मिक आहे आणि जीवनातील खरा फायदा .म्हणजे ज्ञान, ज्ञान आणि देवाच्या प्रेमाचे खजिना असणे आपण साधेपणाने जगले पाहिजे आणि नेहमी इतरांना मदत करण्याचा आणि त्यांच्या परिस्थितीत शक्य तितका सुधारणा करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे परंतु हे उदात्त ध्येय इतरांची पर्वा न करता स्वार्थ आणि लोभ यांच्याशी विसंगत .आहे
जे लोक सांसारिक आहेत ते असंतुलित आहेत आणि म्हणूनच त्यांना यशस्वी मानले जात नाही. साधे, संतुलित जीवन ही एक

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

त्यांच्या मुलांना चांगल्या भेटवस्तू कशा द्यायच्या हे
माहित असेल , तर सर्व चांगुलपणा आणि आनंदाचा स्रोत असलेला
परमेश्वर त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांना आध्यात्मिक
!ज्ञान आणि ज्ञान किती देईल
देव त्यांना शोधणाऱ्यांना सर्वोच्च ज्ञान आणि महान
ज्ञान देतो आणि तो स्वतःला अशा प्रामाणिक साधकाला अर्पण
क रतो जो कोणताही पर्याय स्वीकारत नाही . ज ो मनापासून आणि
आत्म्याने देवाचा शोध घेतो तो ज्ञान्यांमध्ये सर्वात
श हाणा आणि देवाला सर्वात प्रिय असतो . आणि जेव्हा भक्ताची
तळमळ तीव्र होते , तेव्हा त्याला देवाकडून एक दुर्मिळ आणि
प्रिय प्रतिसाद मिळतो आणि प्रियजनांवर प्रेम करणाऱ्यांनी
.अनुभवलेल्या प्रेमाच्या अद्वितीय आनंदाचा अनुभव येतो
जो ज्ञानी माणूस आध्यात्मिक जाणीव आणि वाढत्या दैवी
तळमळीने या वैश्विक स्वप्नात आपली भूमिका बजावतो तो
देवाच्या जवळचा आणि त्याला प्रिय असतो . त्याच्याकडे शुद्ध
प्रेम असते आणि तो कोणत्याही स्वार्थी हेतूशिवाय आणि
कोणत्याही पूर्वअटीशिवाय देवावर प्रेम करतो , जसे की ,
उदाहरणार्थ , "हे प्रभू , मी तुझी पूजा करेन या अटीवर की तू
".मला आरोग्य , पैसा आणि आरामदायी जीवन दे
ज ्ञानी आणि देव यांच्यात एक खोल , प रस्पर प्रेम असते जे
अ मर्याद आणि अंतहीन असते . ज र कोणी देवाकडे विशिष्ट गोष्टी
मागितल्या तर देवाला पूर्णपणे माहिती असते की त्या
व्यक्तीला त्याच्यापेक्षा त्याच्या देणग्यांमध्ये जास्त
.र स आहे

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या गरजा पूर्ण व्हाव्यात
म्हणून प्रार्थना करणे चुकीचे नाही , परंतु जेव्हा ते
देवाला जाणून घेण्यासाठी आणि त्याच्या तेजस्वी मुखाचा
प्रकाश पाहण्यासाठी प्रार्थना करतात तेव्हा त्यांनी
त्यातून कोणताही वैयक्तिक फायदा मिळवण्याची इच्छा करू
नये , किंवा त्यांचे विचार केवळ देणग्यांपुरते मर्यादित
नसावेत , तर ते देणगीदारापुरते मर्यादित असावेत . जेव्हा
साधक हे प्रामाणिकपणे करू शकेल , तेव्हा त्यांना
उदारतेच्या उगमस्थानातून आणि उदारतेच्या सागरातून इतर
.सर्व भेटवस्तू आपोआप मिळतील

एका शिष्याने गुरु परमहंस यांना काही विशिष्ट परिस्थितीत कसे वागावे आणि इतरांशी कसे वागावे याबद्दल :सल्ला विचारला आणि ते म्हणाले

स त्याचे अनुसरण करा आणि त्यापासून विचलित होऊ नका , आणि असे काहीही बोलणे टाळा जे तुम्हाला किंवा इतरांना ह ानी पोहोचवू शकते , ज री ते खरे असले तरीही , जोपर्यंत तुम्ही सत्याच्या आत्म्यापासून विचलित होत नाही तोपर्यंत . त्याच वेळी , तुम्ही विरुद्ध टोकाला जाऊ नये आणि .वेदनादायक सत्ये सांगू नये म्हणून खोटे बोलू नये

अनावश्यक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित न करता स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिक रहा . सत्य बोला आणि कोणालाही दुखावतील किंवा नुकसान करतील अशा गोष्टी बोलणे टाळा . प्रामाणिकपणा आणि पारदर्शकतेच्या नावाखाली तुमचे सर्व र हस्य उघड करू नका , क ारण जर तुम्ही तुमच्या कमकुवतपणा उघड केलात तर ते तुम्हाला दुखावण्याचा किंवा थट्टा करण्याचा प्रयत्न करतील जेव्हा त्यांना वाटेल तेव्हा ते तुमच्याविरुद्ध वापरू शकतील असे शस्त्र त्यांना का ?द ्यावे

स्वतःला आणि इतरांना आनंद आणि शांती मिळेल अशा .प द्धतीने बोला आणि वागा

चांगले सत्य आणणारे सत्य आणि त्यातून निर्माण होणाऱ्या परिणामांचा विचार न करता पुन्हा सांगणारे तथ्य यांच्यातील फरक जाणून घेण्यासाठी आध्यात्मिक विवेक विकसित करणे आवश्यक आहे , कारण गोष्टींचा त्यांच्या शेवटावरून न्याय केला जातो . तुम्हाला जे काही माहित आहे ते स र्व सांगणे उचित नाही , त सेच इतरांना स्वतःच्या फायद्यासाठी माहित असले पाहिजे अशा गोष्टींबद्दल टाळाटाळ .क रणे आणि गुप्त ठेवणे उचित नाही

जेव्हा तुम्हाला पूर्ण समज नसते , तेव्हा सत्याचे थेट आकलन होईपर्यंत आणि सर्वांसाठी योग्य परिणाम मिळेपर्यंत .बोलण्यात संयम ठेवणे चांगले

देवाबद्दल विचार करत राहा आणि त्याची मदत आणि मार्गदर्शन मागा , आणि तुमची अंतर्दृष्टी उघडेल जेणेकरून तुम्हाला गोष्टी स्पष्टपणे दिसतील आणि तुम्ही चांगल्या .प्रकारे ओळखू शकाल

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

परिस्थितीची वाट न पाहता, आपण कृतज्ञ होऊ आणि त्याच्या कृपेची कदर करू.

जीवन हे चिंतन आणि कृतीचे मिश्रण असले पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती मानसिक संतुलन गमावते तेव्हा ती चिंता, दुःखाचे ढग आणि वेदनेच्या तीव्रतेला बळी पडते आणि जर त्यांनी आरोग्य, समृद्धी आणि ज्ञानाच्या नियमांचे उल्लंघन करण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांना आजार, गरिबी आणि अज्ञानाचा त्रास अपरिहार्यपणे सहन करावा लागतो.

आपण आपले हेतू शुद्ध ठेवले पाहिजेत, आपले हेतू स्वच्छ ठेवले पाहिजेत आणि अशा प्रकारे वागले पाहिजे ज्यामुळे आपल्याला मनःशांती मिळेल आणि जीवनातील परिस्थितींना आपली शांती भंग करू देऊ नये आणि आपला आनंद नष्ट करू देऊ नये.

तसेच आपली बुद्धी बळकट करा आणि वर्षानुवर्षे आणि पिढ्यांपासून वारशाने मिळालेल्या बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणाच्या ओझ्याला नकार द्या. या अशुद्धींना नवीन संकल्प आणि उत्पादक कृतीच्या आगीत जाळून टाकले पाहिजे. या रचनात्मक दृष्टिकोनाने, खरोखर वचनबद्ध व्यक्ती मुक्ती आणि स्वातंत्र्याच्या क्षितिजावर पोहोचू शकते.

आनंदाचे शाश्वत नियम

असे म्हटले जात होते की भारतातील एका नीतिमान शासकाच्या सुवर्णकाळात, त्याच्या राज्याची शांती आणि संपूर्ण सुसंवाद बिघडवणारी कोणतीही घटना, अकाली मृत्यू किंवा नैसर्गिक आपत्ती घडली नाही.

जेव्हा कुटुंबातील सदस्य अधिक सचोटीने राहतात तेव्हा प्रत्येक घरात अधिक सुसंवाद, आरोग्य आणि प्रेम अनुभवायला मिळते पण जेव्हा कुटुंबातील सदस्य एकमेकांशी कुरूप स्वार्थाने वागतात तेव्हा घर आपोआप कलह आणि द्वेषाने भरून जाते. हे राष्ट्रांना देखील लागू होते जेव्हा लोक प्रामाणिकपणा आणि सचोटीने जगतात तेव्हा ते पृथ्वीवर देवाचे राज्य पाहतील.

वेळ कमी आहे आज आपण इथे आहोत, उद्या आपण निघून जाऊ देवाचा शोध हा मानवजातीचा सर्वोच्च विशेषाधिकार आहे आपण देवाने आपल्याला या जीवनात दिलेल्या स्वातंत्र्याचा जास्तीत जास्त फायदा घेतला पाहिजे आणि त्याचा सुज्ञपणे

वापर केला पाहिजे जेणेकरून आपण वैयक्तिकरित्या शाश्वत .आध्यात्मिक सत्यांचा अनुभव घेऊ शकू
पाप म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला दुःख आणि दुःख देणारी प्रत्येक गोष्ट. सद्गुणच त्याला कायमचे आनंदी ठेवते. जर एखाद्या व्यक्तीच्या विचारांमध्ये आध्यात्मिक सुसंवाद नसेल आणि स्वतःमध्ये शांती नसेल, तर नवीन घर, नवीन कार किंवा इतर कोणतीही नवीन गोष्ट त्याच्या आत्म्याला आनंद आणि शांती देऊ शकणार नाही; उलट, त्या नवीन गोष्टी आणि त्याहूनही अधिक गोष्टी मिळवल्यानंतरही त्याचा अंतर्गत .त्रास कायम राहील
खरा आनंद परिस्थितीला तोंड देण्याच्या आणि सर्व
बाह्य परीक्षांना तोंड देण्याच्या क्षमतेत आहे. जेव्हा तुम्ही इतरांच्या पूर्वग्रह आणि दुर्भावनापूर्ण प्रयत्नांमुळे होणारे वेदनादायक वेदना आणि कठोर त्रास सहन करू शकता आणि त्यांच्या अपराधांना प्रेम आणि क्षमेने प्रतिसाद देता तेव्हा ते मिळते. जेव्हा तुम्ही बाह्य परिस्थितीच्या वेदनादायक दंशांना न जुमानता तुमची मनःशांती राखण्यास सक्षम असता, तेव्हा तुम्हाला आनंद .मिळेल
पवित्र शास्त्रात असे म्हटले आहे की जे लोक दैवी आज्ञांचे उल्लंघन करतात आणि त्यांच्या मूर्ख इच्छा आणि लहरींचा पाठलाग करतात त्यांना आनंद मिळणार नाही आणि त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य होणार नाही. ते सत्याच्या शोधात असलेल्यांना पवित्र शास्त्रांना त्यांचा मार्गदर्शक प्रकाश बनवण्याचे आणि काय करावे आणि काय टाळावे हे ठरवण्यासाठी न्यायाधीश बनण्याचे आणि गोष्टी .ओळखून शहाणपणाने वागण्याचे आवाहन करतात
ज्यांना आत्मविश्वास असतो तेच प्रामाणिकपणे वागतात. आनंद फक्त शुद्ध विचार आणि प्रामाणिक कृतींमुळेच मिळतो. जर तुम्ही आता आनंदी असाल तर तुम्ही भविष्यात, इथे आणि .पुढच्या जगातही आनंदी राहाल
उपलब्ध संधींचा सूर्य चमकत असताना आपण ज्ञानाची फळे गोळा करून सौभाग्याचे पीक गोळा केले पाहिजे. दुसऱ्या शब्दांत, खूप उशीर होण्यापूर्वी आपण संधींचा फायदा घेतला .पाहिजे

जर तुम्ही संधीचे सोने केले संधीचे सोने करा, कारण( )नाही तर ती पश्चात्तापाचे कारण बनेल
देवाने आपल्याला आज्ञा नावाचे आध्यात्मिक नियम दिले आहेत परंतु या आज्ञा दररोज आणि सर्वत्र दुर्लक्षित केल्या जातात आणि त्यांचे उल्लंघन केले जाते जोपर्यंत लोकांना त्यांचा आध्यात्मिक अर्थ समजत नाही तोपर्यंत ते नेहमीच त्यांच्याबद्दल तक्रार करतील आणि त्यांच्यापासून दूर जातील. या आज्ञा सर्व अब्राहमिक धर्मांनी मान्यता दिलेल्या कालातीत आचारसंहिता आहेत. तथापि, ग्रंथ अनेकदा या आज्ञांचे मानसिक पैलू आणि त्यांचे पालन करण्याचे फायदे स्पष्ट करण्यात अयशस्वी ठरतात. लोक प्रार्थनास्थळांमध्ये या आज्ञा स्वीकारतात परंतु त्यांच्या बाहेर त्यांचे पालन करण्यात अयशस्वी होतात, हे नियम अव्यवहार्य, अतार्किक आणि काळाच्या बरोबरीने नसलेले आहेत असा दावा करून हे समर्थन करतात. तरीही, या आज्ञांचे उल्लंघन हे जगातील सर्व दुःखाचे .मूळ कारण आहे
पण त्या आज्ञांचा काय फायदा आहे आणि त्यांचे फायदे
?कुठे आहेत
पवित्र ग्रंथ मानवाला देवाचे चिंतन करण्याचा,
त्याच्यात आपले मन बुडवण्याचा, सर्व गोष्टी त्याच्या स्वाधीन करण्याचा आणि ढोंगीपणाशिवाय आणि ढोंगाने कलंकित .न होता प्रामाणिकपणे त्याची उपासना करण्याचा सल्ला देतात देवाला जाणून घेणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय असले
पाहिजे देवाने मानवजातीला दिलेल्या शक्तीशिवाय सांसारिक कर्तव्ये पूर्ण होऊ शकत नाहीत देवाला विसरताना सामान्य .कर्तव्ये करणे ही चूक आणि पाप आहे
पाप म्हणजे अज्ञान: माणसाच्या सर्वात मोठ्या .चांगल्याच्या विरुद्ध असे वागणे
लोकांना दुःख आणि पश्चात्ताप का होतो? कारण त्यांच्या हृदयात देव प्रथम नव्हता म्हणून त्यांनी योग्य रीतीने .वागले नाही
एखाद्या व्यक्तीच्या जीवनात देवापेक्षा जास्त महत्त्वाचे काहीही मानले जाऊ नये जर एखाद्या व्यक्तीने खरोखरच देवाची काळजी घेतली आणि त्याच्याप्रती असलेले आपले आध्यात्मिक कर्तव्य पार पाडले तर त्यांची परिस्थिती

सर्व प्रकारे सुधारेल आणि आजूबाजूच्या सर्व परिस्थिती .असूनही त्यांना सुरक्षित वाटेल
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशिवाय संपत्ती, पैसा, प्रसिद्धी किंवा इतर कशाचीही पूजा करू लागते तेव्हा दुःख त्यांचे भाग्य बनते जे लोक आपले सर्व लक्ष या गोष्टींवर केंद्रित करतात ते प्रत्यक्षात त्यांची पूजा करतात आणि म्हणूनच ते देवाच्या जवळ येत नाहीत तर त्याच्यापासून दूर जातात परंतु जे देवाचे चिंतन करतात, त्याचे चिंतन करतात आणि त्यांच्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधतात ते त्याच्या जवळ येतात आणि त्याच्याशी त्यांच्या मूक .संवादात आंतरिक आनंद अनुभवतात
मानवी स्वप्ने आणि शाश्वत आनंदाची आशा पूर्ण करण्यास देवच सक्षम आहे. म्हणून, हृदयात देवाचे स्थान कोणत्याही .गोष्टीला घेऊ देऊ नये
साधकाला देवाचे स्मरण करण्यास आणि त्याच्या जवळ
जाण्यास मदत करणारी पवित्र चिन्हे आहेत. तथापि, जर एखाद्या व्यक्तीने या प्रतीकांची पूजा करण्यास सुरुवात केली तर त्यांचे नुकसान त्यांच्या फायद्यापेक्षा जास्त होईल. उपासना फक्त देवाकडेच केंद्रित केली पाहिजे, कारण इतर .काहीही उपासनेला पात्र नाही
धार्मिक उपासनेचे स्वरूप काहीही असो, जोपर्यंत उपासक आध्यात्मिक जाणीव आणि तळमळ ठेवून ती देवाला स्वीकार्य असते. तथापि, बरेच लोक उपासनेचे सार समजून घेत नाहीत आणि त्यांचे विचार आणि हृदय देवापासून विधींकडे वळवले जातात, .त्यामुळे त्यांच्या उपासनेचा फारसा फायदा होत नाही
खरे भक्त त्यांची जाणीव कोणत्याही प्रतिमा किंवा रूपापुरती मर्यादित ठेवू देत नाहीत, तर ते सर्व प्रतिमा आणि रूपांमागील दैवी आत्म्यावर खोलवर प्रेम करतात आणि .पूर्ण लक्ष केंद्रित करतात
देव परिपूर्ण आणि अनंत आहे, आणि कोणतीही प्रतिमा .किंवा पुतळा त्याला सामावून घेऊ शकत नाही
असे म्हणता येईल की देव त्याच्यावर मनापासून प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्याशी सुसंगत असलेल्या प्रत्येकामध्ये स्वतःला प्रकट करतो, कारण तो सर्वत्र उपस्थित आहे आणि म्हणूनच प्रत्येकामध्ये उपस्थित आहे.

तथापि, प्रत्येकाकडे दैवी उपस्थिती प्रकट करण्याची क्षमता नसते. सूर्य कोळसा आणि हिरा दोन्हीवर समान रीतीने चमकतो, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश स्वीकारतो आणि प्रतिबिंबित करतो, तर कोळसा करू शकत नाही. त्याचप्रमाणे, सर्व लोक देवाच्या प्रकाशात मग्न आहेत, परंतु काही मोजकेच लोक तो प्रकाश प्राप्त करण्यास आणि त्यांच्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये प्रतिबिंबित करण्यास सक्षम आहेत. असे करण्यासाठी, त्यांनी ध्यानाद्वारे आणि दैवी शिकवणी आणि आज्ञांचे पालन करून स्वतःला शुद्ध केले .पाहिजे
जेव्हा आपण देवाचे नाव उच्चारतो तेव्हा आपण काय म्हणत आहोत याची आपल्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे जाणीव असली पाहिजे जर तुम्ही प्रार्थनेदरम्यान लोकांच्या विचारांमध्ये डोकावले तर तुम्हाला आढळेल की बहुतेक लोक देवाशिवाय इतर सर्व गोष्टींचा विचार करत आहेत, जरी ते त्याचे नाव उच्चारत असले तरी! अशी प्रार्थना निष्फळ आणि .निरर्थक आहे
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण आपले संपूर्ण
मन देवावर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, केवळ त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारण्याऐवजी आणि आपले विचार भटकू देण्याऐवजी. माझ्या एका काकू प्रार्थना मणींवर प्रार्थना करायच्या, ज्या क्वचितच तिच्या हाताबाहेर जात असत. पण तिने एके दिवशी मला कबूल केले की चाळीस वर्षे ही प्रार्थना सवय लावूनही देवाने तिच्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले नाही यात आश्चर्य नाही! तिच्या "प्रार्थना" ही एक .चिंताग्रस्त सवय होती
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण देवाशिवाय इतर कशाचाही विचार करू नये. आपण आपल्या उपासनेत प्रामाणिक राहण्याचा आणि आपल्या विनवणीत समर्पित राहण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. प्रार्थना मणी वापरणे आणि सतत देवाचे नाव घेणे हे पूर्णपणे स्वीकार्य आहे जेव्हा ही प्रथा हृदयातून येते आणि प्रामाणिकपणा आणि एकाग्र मनाने समर्थित असते. .तथापि, ही प्रथा कालांतराने स्वयंचलित होऊ शकते
आपण आपल्या हृदयात, तळमळ आणि दैवी प्रेमाच्या
जपमाळेवर देवाचे नाव कुजबुजले पाहिजे; हीच देवाच्या

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि त्यांना माहित नसलेल्या स्त्रोतांमधून आशीर्वाद त्यांच्याकडे येतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि स्वार्थी लोकांसाठी, ते भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आपले आयुष्य घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे असलेल्या गोष्टींवर असतात, जरी .त्यांचे स्वतःचे तिजोरी सोन्याने भरलेले असले तरीही जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, .तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही
आध्यात्मिक सहकार्यातूनच आनंद मिळतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या गरजा स्वतःच्या असल्यासारखे समजते आणि स्वतःसाठी जसे काम करते तसे इतरांसाठी काम करते तेव्हा .आनंद मिळतो
दुसरी महत्त्वाची आज्ञा म्हणजे खोटी साक्ष देणे टाळा. सत्याचा विपर्यास करून कोणालाही त्रास देणे हा सामाजिक सौहार्द बिघडवण्याचा आणखी एक मार्ग आहे. जर एखाद्याला चांगले वागवायचे असेल तर त्याने इतरांशी त्यानुसार वागले .पाहिजे
सत्य नेहमीच सांगितले पाहिजे, परंतु सत्य सांगणे आणि फक्त तथ्ये सांगणे यात फरक केला पाहिजे. एखाद्याला लंगडा किंवा आंधळा म्हणणे हे दुखावणारे आणि निरुपयोगी आहे; एखाद्याने इतरांच्या भावनांचा विचार केला पाहिजे आणि त्यांना लाजवू नये. त्याचप्रमाणे, एखाद्या उदात्त हेतूशिवाय एखाद्याचा विश्वासघात करू शकणारे सत्य उघड करणे देखील चुकीचे आहे. दुसरीकडे, सत्य सांगू नये म्हणून खोटे बोलू नये; उलट, इतरांना लाजवू नये किंवा नुकसान पोहोचवू नये म्हणून काही विशिष्ट परिस्थितीत गप्प राहू .शकतो
मत्सरापासून सावध राहिले पाहिजे, हा एक विनाशकारी
आजार आहे जो आत्म्याच्या शांतीला कुरतडतो. जितका जास्त इतरांच्या मालकीचा लोभ धरतो तितकेच त्याचे दुःख आणि दुःख वाढते. मत्सरी व्यक्ती एक त्रासदायक जीवन जगते, कधीही शांततेची चव जाणून घेत नाही. स्वतःचा आदर करणे, स्वतःवर अवलंबून राहणे आणि आंतरिक आध्यात्मिक समृद्धी शोधणे .त्यांच्यासाठी खूप चांगले आहे

एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि आंतरिक मूल्य हे
त्याला हवे असलेल्या किंवा हवे असलेल्या कोणत्याही
गोष्टीपेक्षा खूप मोठे असते . देव प्रत्येक मानवामध्ये अशा
प्रकारे प्रकट होतो जो इतर कोणत्याही मानवामध्ये प्रकट
होत नाही . त्यांचा चेहरा इतर कोणत्याही व्यक्तीसारखा नाही
आणि त्यांचा आत्मा इतर कोणत्याही व्यक्तीसारखा नाही , कारण
त्यांच्यामध्ये सर्व सृष्टीतील सर्वात मोठा खजिना आहे -
.आणि तो सर्वात मोठा खजिना देव आहे

.आपण भूतकाळात अडकलेले नाही

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा विश्वास योग्य असतो आणि तो
त्यानुसार वागतो , तेव्हा तो अशा लोकांपेक्षा अधिक आनंदी
असतो ज्यांच्यामध्ये विश्वासाचा अभाव असतो आणि जीवनाच्या
.लढाईत त्यांचे कर्तव्य पार पाडत नाहीत
आनंद जिथे असतो तिथे दृढ विश्वास आणि नीतिमान कृती
(उदात्त हेतू आणि चांगल्या हेतूंनी समर्थित) नेहमीच असतात
आणि जिथे आनंद नसतो तिथे तो हरवून जातो . यावरून , आपण असा
निष्कर्ष काढू शकतो की आनंदासाठी त्या दोन आवश्यक अटी
आहेत , ज्या त्यांच्याशिवाय मिळू शकत नाहीत . ज्यांना आनंद
हवा आहे त्यांच्याकडे फक्त हे दोन मूलभूत घटक असणे आवश्यक
.आहे , जे त्याचे कोनशिला आणि आधारस्तंभ आहेत
मानव विश्वाच्या अनंत घटकांवर - इच्छेनुसार -
नियंत्रण करू शकत नाही , किंवा ते त्यांना सुधारू किंवा
मिटवू शकत नाहीत . हे घटक मानवी जीवनाच्या रचनेशी
गुंतागुंतीचेपणे गुंतलेले आहेत आणि मानव त्यांच्यापासून
अलिप्त राहून कार्य करू शकत नाही . तथापि , या घटकांशी
जुळवून घेण्यासाठी ते त्यांच्या मनावर नियंत्रण ठेवू
.शकतात

.त्याला इजा करू नका

आपले पूर्वज आपल्यापेक्षा जास्त आनंदी होते कारण
त्यांच्याकडे आताच्यापेक्षा जास्त सांसारिक वस्तू आणि
सुखे होती , किंवा त्यांना जीवनातील समस्यांचा सामना करावा
लागत नव्हता , तर त्यांच्याकडे मानसिक संतुलन होते
ज्यामुळे त्यांना आराम , शांती , समाधान आणि थोडक्यात आनंद
.मिळाला

[illegible]?

[illegible].

[illegible].

[illegible]

[illegible]

आणि ती उष्णता लाकूड कापड, कागद इत्यादी पेटवू शकते. त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही तुमचे मन एकाग्रतेने केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा सर्व अपयशाचे कारण असलेल्या संशयाच्या वाईट गोष्टी आणि मुळे जाळून टाकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश तेज आणि तेजाने चमकवते.

जेव्हा विचार सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तींचा उगम असलेल्या देवाशी सुसंगत असतो, तेव्हा त्याला दैवी उपस्थितीची जाणीव होते आणि यशाचे सर्व घटक त्याच्यात असतात. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत, जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन कारणे निर्माण .करण्यास सक्षम आहेत

देव चांगल्या प्रयत्नांना आणि परोपकारी प्रयत्नांना .यश देवो

एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित .करणारे फळ देतात

जेव्हा तुम्ही अवकाशात लाखो मैल दूर असलेल्या सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान दिसतो तरीही, पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७,९०० मैल आहे, तर सूर्याचा व्यास शंभर पट जास्त आहे जर तुम्ही आपला ग्रह पृथ्वी थेट सूर्यासमोर ठेवू शकलात तर तो त्याच्या तुलनेत एका लहान बिंदूसारखा दिसेल. कल्पना करा की सूर्याचा विशाल विस्तार वाढत आहे जोपर्यंत त्याचे प्रचंड वस्तुमान संपूर्ण निळे आकाश व्यापत नाही. आपल्याला दिसणारे आकाश हे विश्वात पसरलेल्या अनंत अवकाशाचा एक लहानसा तुकडा आहे, फक्त एक कण आहे, जरी सूर्याने त्याचा विस्तार अनंतात सुरू ठेवला तरीही तो अनंताला व्यापू शकत नाही. लहानपणा आणि मर्यादिततेचा हा वैश्विक भ्रम मनाच्या विश्वाची विशालता, त्याची उत्पत्ती आणि त्याच्या सीमा .समजून घेण्याच्या क्षमतेला मर्यादित करतो

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible] "[illegible] [illegible] [illegible]" [illegible] [illegible]
[illegible]
![illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] -
[illegible])
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
.[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

[illegible].
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible].
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible], [illegible]
[illegible]!

[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible].

पण सुदैवाने, आपल्यातील दैवी ठिणगी नेहमीच आशेने आणि जीवनाचा अविरत प्रवास सुरू ठेवण्याची इच्छा घेऊन चमकते. आपण या दोन आशीर्वादांसाठी देवाचे आभार मानले पाहिजेत: भूतकाळ विसरून जाणे आणि भविष्याची आशा करणे.

आपण असा निष्कर्ष काढू नये की नशीब स्वातंत्र्याच्या मार्गात अडथळे आणते. तथापि, बहुतेक लोक नशीब आणि नशिबाला कारणीभूत असलेल्या नकारात्मक प्रभावांना तोंड देण्यासाठी आपण सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि आपल्या अंतर्गत विश्वासांनुसार निवडीचे स्वातंत्र्य वापरले पाहिजे, जर हे विश्वास दृढ श्रद्धेवर आधारित असतील आणि दैवी नियमांवर आधारित असतील, ज्याशिवाय व्यक्ती खरा आनंद अनुभवू शकत नाही.

जेव्हा आपण एखादे काम सुरू करतो तेव्हा आपण प्रतिकूल परिस्थितींमुळे घाबरू नये, तर जास्तीत जास्त आशावादी असले पाहिजे, पूर्ण विश्वासाने की आपल्या इच्छाशक्तीचा वापर करण्यात आणि आपल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याचा वापर करण्यात काहीही अडथळा येऊ शकत नाही.

जर आपण आपले ध्येय साध्य करण्यात अयशस्वी झालो, तर हे स्पष्टपणे मान्य करणे योग्य आहे की आपल्या स्वतःच्या निर्माण केलेल्या अडथळ्यांमुळे आपल्याला ते गाठता आले नाही. आपण आपले ध्येय साध्य करण्यासाठी आपले प्रयत्न चिकाटीने आणि दुप्पट केले पाहिजेत. आपण स्वतःला हे देखील मान्य केले पाहिजे की अडथळे आणि आव्हाने कितीही मजबूत आणि भयानक असली तरीही, ती दूर करण्यासाठी आणि त्यांच्यावर मात करण्यासाठी आपल्याकडे पुरेसे सामर्थ्य आहे. आपल्या सर्व प्रयत्नांनंतरही आपण अपयशी ठरलो तरी, निराशा आणि निराशेची गरज नाही, जोपर्यंत आपल्याला हे समजते की मानवी इच्छाशक्ती आपल्या स्वतःच्या निर्मितीच्या नशिबापेक्षा अधिक मजबूत आहे. म्हणूनच, आपण कितीही वेळा अपयशी ठरलो तरी प्रयत्न करणे थांबवू नये, कारण नेहमीच दारे उघडी असतात. आपल्याला यश मिळेपर्यंत प्रयत्न करणे आणि प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करणे आवश्यक आहे. जोपर्यंत आपण त्याच्यावर अवलंबून राहतो आणि आपले प्रयत्न करतो तोपर्यंत देव आपल्याला मदत करेल. जो मार्गावर चालतो तो त्याच्या

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

राहू शकत नाही. परस्परविरोधी द्वैतांनी युक्त असलेल्या या जगात, सामान्य व्यक्तीला चढ-उतारांना सामोरे जावे लागते. तो आनंदाच्या लाटेवर उठतो आणि उदासीनतेच्या खोलवर बुडतो आणि दुःखाच्या तीव्र लाटांनी तो इकडे तिकडे उडतो. त्याला जाणीवेच्या इतर कोणत्याही अवस्थेबद्दल क्वचितच माहिती असते. परिस्थितीला अशा प्रकारे विचार करण्यास परवानगी देणे म्हणजे एखाद्याची इच्छा एका लहरी आणि अस्थिर नशिबाला .समर्पित करणे
यशस्वी आणि समाधानी जीवन जगण्यासाठी माणसाला मानसिक .संतुलनाची आवश्यकता असते
हे फक्त मनावर लक्ष केंद्रित करून साध्य करता येते. मानसिक .क्षमतांवर नियंत्रण ठेवणे
काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून दुःखावर लक्ष केंद्रित करण्यात काही अर्थ नाही. आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या निधनाबद्दल दीर्घकाळ दुःख त्याला किंवा आपल्यालाही मदत करत नाही आणि त्यामुळे प्रत्यक्षात काहीही बदल होत नाही. न्यूनगंड किंवा स्वतःला शिक्षा देणे भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांवर विचार करणे निरुपयोगी आहे ते फक्त जीवन .दुःखी बनवते आणि मानसिक क्षमतांना दाबून टाकते
आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही, कारण ती मनाला चिंता करते आणि उदासीनतेच्या भट्टीत सुप्त .क्षमता जाळून टाकते
अपयश मुळापासूनच उखडून टाकले पाहिजे आणि देवाच्या मदतीने भरपूर पीक घेण्यासाठी जीवनाची शेतं परिश्रम आणि दृढनिश्चयाने नांगरली पाहिजेत आणि चांगुलपणाची बीजे .पेरली पाहिजेत
रौप्य महोत्सवात लोखंड
एकदा मला एका जोडप्याच्या रौप्य महोत्सवी
समारंभासाठी आमंत्रित करण्यात आले होते जे सर्वात आनंदी जोडप्यांपैकी एक असल्याचे दिसून आले, परंतु ज्या क्षणी मी त्यांच्या घरात प्रवेश केला तेव्हा मला काहीतरी चुकीचे असल्याचे जाणवले. मी माझ्या दोन विद्यार्थ्यांना संध्याकाळी ते एकमेकांशी कसे वागतात ते पाहण्यास

सांगितले आणि त्यांनी नंतर मला सांगितले की पती-पत्नी एकमेकांसमोर एकमेकांकडे हसतात आणि "हो, माझ्या प्रिय" आणि "अर्थातच, माझे प्रेम" आणि अशा इतर मैत्रीपूर्ण वाक्यांनी एकमेकांना संबोधित करतात. पण जेव्हा त्यांना वाटते की ते एकटे आहेत तेव्हा ते भांडतात आणि एकमेकांवर दुखावणारे .शब्द निर्देशित करतात
मी त्यांच्याशी बोललो आणि म्हणालो: तुम्ही मला
तुमच्या पार्टीला उपस्थित राहण्याचे आमंत्रण दिले होते, पण वातावरण तणावपूर्ण आहे आणि मला वाटते की या घरात खूप मतभेद आहेत आणि मला असे वाटते की या रौप्य महोत्सवात खूप .लोखंड आहे
सुरुवातीला त्यांना राग आला, पण नंतर त्यांनी मी
बरोबर असल्याचे मान्य केले आणि माफी मागितली. ती पुढे म्हणाली: सतत वाद घालण्यातून आणि भांडण्यातून तुम्हाला ?काय मिळते
एक परिपूर्ण जोडपे म्हणून तुमची प्रतिष्ठा टिकवून ठेवण्यासाठी तुम्ही एकत्र राहत आहात असे दिसते, परंतु तुमच्या स्वतःच्या आनंदासाठी आणि मनःशांतीसाठी तुम्ही एकमेकांसोबत असेच राहणे आणि शांती आणि सौहार्दाने राहणे .आवश्यक आहे
चुंबकीय अन्न
जेव्हा लोक अन्न किंवा पोषणाबद्दल बोलतात तेव्हा त्यांचा अर्थ सहसा शरीराला आधार देण्यासाठी खाल्लेल्या भौतिक अन्नाचा असतो. तथापि, इतर प्रकारचे पोषण देखील आहेत जे शारीरिक अन्नापेक्षा कमी महत्त्वाचे नाहीत आणि बहुतेकदा त्याहूनही अधिक महत्वाचे असतात, जसे की बौद्धिक किंवा आध्यात्मिक पोषण. मानसिक क्रियाकलाप किंवा मनाची .एकाग्रता, ज्ञान आणि आध्यात्मिक विवेक
शारीरिक अन्न शरीराच्या पेशींना आधार देते, तर
बौद्धिक अन्न मनाला निरोगी कल्पनांनी भरते आणि ज्ञानाचे अन्न आत्म्याला पुनरुज्जीवित करते आणि त्याच्या क्षमता .विकसित करते
बौद्धिक पोषणामध्ये सामान्यतः एखाद्या व्यक्तीने
विचार केलेल्या कल्पना आणि इतरांकडून त्यांच्याशी संपर्क .आणि संवादातून प्राप्त होणाऱ्या कल्पनांचा समावेश असतो

शांत स्वभाव आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार .चुंबकीय आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात
एखाद्या व्यक्तीला बौद्धिक पोषण शांत वातावरणातून
मिळते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक असोत, संगतीमुळे उद्भवतात. यामुळे चिंताग्रस्त विचार येतात आणि वाईट मनःस्थिती .निर्माण होते
शरीराला शारीरिक अन्नातून ऊर्जा आणि चैतन्य मिळते, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा पुरवतात ज्या घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा सहज पचण्याजोग्या असतात, .ज्यांचे रूपांतर जिवंत उर्जेमध्ये सहज करता येत नाही जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात, कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेचे आरोग्य आणि चैतन्यात रूपांतर करू शकता आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने - एकटेही - चालू शकता आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्यात, देवाच्या न्यायावर अढळ विश्वास आणि चुकीवर सत्याचा आणि .भ्रमावर सत्याचा विजय यात आंतरिक आनंद अनुभवू शकता
आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीवर सोडण्याचा प्रयत्न करता, आणि तुमच्याकडे प्रेमळ आणि कृतज्ञ हृदय असते आणि इतरांबद्दल चांगले हेतू असतात, तेव्हा तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय असेल आणि त्यानंतर तुम्ही सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे प्रवास सुरू ठेवण्यासाठी आवश्यक असलेल्या गोष्टी, लोक आणि परिस्थितींपासून सुंदर आणि उपयुक्त असलेल्या सर्व गोष्टी .स्वतःकडे आकर्षित कराल
जेव्हा तुम्ही तुमच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी
प्रयत्न करता आणि देव जे काही देतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत आणि सांसारिक संपत्तीने वेडे झालेल्या आणि क्षणभंगुर सुखांचा लोभी .असलेल्यांपेक्षा अधिक समाधानी व्हाल
जेव्हा एखादी व्यक्ती सर्व मित्रांपेक्षा एकमेव खरा मित्र असलेल्या देवाचा शोध घेते तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री प्रस्थापित करणे शक्य होते: .कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक

वैवाहिक नातेसंबंधांमध्ये मैत्री हा एक महत्त्वाचा घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक जवळीक, नैतिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम आणि मैत्री यांना प्राधान्य दिले .पाहिजे
जे खरे प्रेम आणि कामुक आकर्षण यात फरक करू शकत नाहीत .ते वारंवार निराश होतात
जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते आणि ते एकमेकांसाठी जीवनाचे ओझे हलके करण्यासाठी सहकार्य करतात आणि करुणा आणि परस्पर, .मैत्रीपूर्ण समजुतीद्वारे जगण्याच्या चिंता दूर करतात जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना
माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्यासमोर माझ्या क्षमतांचा शोध घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची एक अनंत संधी आहे, मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन. आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा .नेहमीच माझ्यासोबत असतो
आज मी माझ्या विचारांमध्ये आशावादाचा अंश भरेन, मी स्वतःला अप्रिय अनुभवांपासून दूर करेन आणि शरीर, मन आणि आत्म्याचे पोषण करणाऱ्या गोष्टींचा संतुलित आणि सुसंगत .पद्धतीने सराव करेन
जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख जपून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि जेव्हा परीक्षा आणि संकटांचे वादळ माझ्यासमोर येतील तेव्हा मी माझ्या आत्म्याच्या पात्रात प्रवास करेन, जीवनाच्या समुद्राच्या पलीकडे सुरक्षित, दिव्य .किनाऱ्यावर जाईन
जेव्हा मी काम करतो आणि निर्माण करतो तेव्हा मला
आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करतो; तो विश्वाचा स्वामी .आहे आणि त्याचे मनन करून मी त्याच्याशी जोडू शकतो माझ्या प्रिय देवा, मला माहिती आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार

सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे. म्हणून, मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तुम्ही मला मदतीचा हात देत .आहात आणि ते मला यशाच्या कारणांसाठी तयार करते
जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी
माझे मनोबल वाढवीन आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करीन. मी सर्वांशी व्यवहारात आणि संवादात प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा अंगीकारेन आणि प्रेम आणि शुभेच्छांचे विचार मनात आणीन. मग देव त्याच्या शक्तीने .आणि बुद्धीने मला आधार देईल
प्रभु, मी माझ्या इच्छाशक्ती आणि बुद्धीचा वापर करून प्रथम लहान गोष्टी साध्य करेन आणि नंतर मोठ्या कामगिरीकडे .वाटचाल करेन
जरी सर्व भौतिक आकांक्षा पूर्ण झाल्या तरी त्या केवळ अपूर्ण आनंद देतात आणि देवाला शोधणे हाच खरा आनंद आहे. मला आनंदाचे अक्षय्य साठे सापडतील आणि ते आत्म्याच्या बागेत आणि त्याच्या सदाहरित कुरणात वाहणे आणि वाहणे कधीही थांबत .नाही
सोनेरी म्हणी
आनंद हा माझा हक्क आहे, माझा वारसा आहे आणि माझा
लपलेला दैवी खजिना आहे, हे परमेश्वरा, मला मार्गदर्शन कर जेणेकरून मी माझ्यामध्ये राजांच्या स्वप्नांपेक्षाही .जास्त खजिना शोधू शकेन
* * *

हृदयात राहणारा दिव्य स्वामी त्याच्या शिष्यांमध्ये
- त्याच्या दया आणि करुणेतून - ज्ञानाचे तेजस्वी दिवे .प्रकाशित करतो जे अज्ञानाचा अंधार दूर करतात
* * *

जीवन ही एक बुद्धिमान हालचाल आहे ज्याची नियमित लय
असते. ते निर्जीव वस्तूंमध्ये स्वतःला आकार देते किंवा जिवंत आणि गतिमान रूप धारण करते. जीवन सर्वव्यापी आहे आणि .सर्वकाही व्यापून टाकते
* * *

हे सर्वात महान प्रियकर, तूच जीवन आहेस तूच माझे ध्येय आणि माझी आकांक्षा आहेस मला तुझ्या स्वर्गीय बागेत फुललेला गुलाब बनव, किंवा तुझ्या तेजस्वी प्रेमाच्या

गळ्यात एक चमकणारा मणी बनव, किंवा मला सर्वात मोठा सन्मान .दे: तुझ्या हृदयात सर्वात लहान स्थान
* * *

जिथे इतर लोक माझ्या चांगल्या कामाच्या प्रयत्नांची .प्रशंसा करतात, तिथेच मी सर्वात मोठी सेवा देऊ शकतो
* * *

गोड आठवणी आणि परिष्कृत विचारांच्या रेशमी धाग्यांनी स्वप्नांचा सोनेरी गालिचा विणूया
* * *

रिकाम्या मनाचे [सकारात्मक, रचनात्मक विचारांपासून वंचित] स्वरूप हे त्रास, चिंता, निराशा आणि निराशेचे .कारखाना आहे
***

जर वैश्विक प्रेम तुमच्या हृदयात स्थिरावले तर ते तुम्हाला कायमस्वरूपी आणि नूतनीकरण आनंद देईल जो इतर .काहीही देऊ शकत नाही
***

पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या बागेत उमललेली जीवनाची
फुले अत्यंत सुंदर आणि पाहण्यास आनंददायी आहेत. पण त्याहूनही भव्य आणि भव्य म्हणजे सौंदर्य आणि ज्ञानाचा उगम कुठेतरी आहे, जिथून आपण आलो आहोत आणि जिथून आपण परत .येऊ आणि पुन्हा एकदा मिसळू

***

जेव्हा शिष्य सकाळी उठतो तेव्हा तो स्वतःशीच म्हणतो:
"मी शरीर नाही, मी एक अदृश्य आत्मा आहे... मी आनंद आहे... मी प्रकाश आहे... मी ज्ञान आहे... मी प्रेम आहे आणि जरी मी या शरीरात राहतो तरी माझा आत्मा अमर आहे आणि क्षयाने "अस्पृश्य आहे
***

ज्याप्रमाणे दवबिंदू फुले फुलण्यास आणि वाढण्यास मदत करतात, त्याचप्रमाणे दयाळूपणा मैत्रीला पोषण देते आणि .तिच्या वाढीस प्रोत्साहन देते
* * *

समुद्राच्या पृष्ठभागावर लाटा येतात आणि त्याच्या खोलीत अदृश्य होणाऱ्या लाटा असतात; दोन्ही बाबतीत, त्या समुद्रात असतात आणि त्याच्यासोबत एक असतात. त्याचप्रमाणे, जे मानव वैश्विक महासागराच्या पृष्ठभागावर "जीवनाच्या" दरम्यान तरंगतात किंवा जे "मृत्यूच्या" वेळी त्यात अदृश्य .होतात ते अनंतकाळाच्या महासागरात समान आहेत
* * *

वादळी पाण्यात चंद्राचे प्रतिबिंब स्पष्टपणे दिसत
नाही, परंतु एकदा पाण्याचा पृष्ठभाग शांत झाला की चंद्राचे प्रतिबिंब पूर्णपणे स्पष्ट होते. मनाच्या बाबतीतही हेच खरे आहे: जेव्हा ते शांत असते, तेव्हा तुम्ही तुमच्या आत्म्याचा चेहरा पूर्ण स्पष्टतेने आणि अचूकतेने .पाहू शकता

***

हे परमेश्वरा, माझ्या सुखी यशाच्या दिवसांमध्ये मला मार्गदर्शन करण्यासाठी तुझ्या ज्ञानाच्या सूर्याची किरणे पाठव आणि जेव्हा मी दुःखाच्या काळ्या रात्रीतून .चालतो तेव्हा तुझ्या दयेच्या पौर्णिमेचा प्रकाश मला पाठव
***

ध्यान हे असे साधन आहे ज्याद्वारे तुम्ही वैश्विक
मनाशी जोडले जाता आणि जेव्हा तुम्ही त्या अनंत जाणीवेशी एकरूप व्हाल तेव्हा तुम्हाला सृष्टीची सर्व रहस्ये जाणून .घेता येतील
***

देवाच्या जवळ जाण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची
इ च्छा स्वतःहून येत नाही, त र ती जोपासली पाहिजे आणि त्या .इ च्छेशिवाय जीवनाचे काही मूल्य नाही
***

पृथ्वीवरील जीवन हे एक तात्पुरते थांबा आहे आणि मानवतेचे प्राथमिक कर्तव्य म्हणजे या प्रवासाचा उद्देश आणि ध्येय समजून घेणे. तो उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे, .आणि ते दुसरे काहीही असू शकत नाही
***

तुमची शांती ही तुमचा मौल्यवान खजिना आहे, म्हणून .कोणालाही तो खजिना तुमच्याकडून हिरावून घेऊ देऊ नका
* * *

तुमच्या सद्गुणांच्या आणि स्वाभिमानाच्या किल्ल्यात .एकटे, सुरक्षित आणि सुरक्षित राहायला शिका
* * *

देव अस्तित्वात असल्याने सर्व काही अस्तित्वात आहे
आणि तो अस्तित्वात असल्याने तुम्हीही अस्तित्वात आहात त्याच्या अस्तित्वामुळे तुम्ही जीवनातील सुखसोयी आणि आनंदांचा आनंद घेता म्हणून, देवाबद्दल तुमची कृतज्ञता .खोलवर असली पाहिजे
***

चांगली पुस्तके शांत, सभ्य आणि आदरणीय मित्र असू
शकतात तुमच्या कठीण काळात ही पुस्तके सोडू नका, कारण ती तुम्हाला कधीही सोडणार नाहीत, जसे की शारीरिक मित्र .तुम्हाला सोडून जाऊ शकतात
***

ज्याच्याकडे चांगले आरोग्य, आरामदायी जीवन आणि उत्तम मानसिक क्षमता आहे, पण आनंदाचा अभाव आहे, तो जीवनात अद्याप यशस्वी झालेला नाही. जेव्हा तुम्ही खरोखर म्हणू शकता की, "मी आनंदी आहे, आणि कोणीही माझा आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही," तेव्हा तुम्हाला स्वतःमध्ये देवाची प्रतिमा .सापडली आहे
***

शांतता आणि शांततेवर भर द्या आणि जर तुम्हाला शांती आणि सौहार्दाने जगायचे असेल तर फक्त प्रेमळ विचार आणि चांगले हेतू पाठवा. नीतिमत्ता आणि धार्मिकतेवर आधारित जीवन जगा, आणि ज्यांचे जीवन तुमच्याशी जोडलेले आहे .त्यांना तुमच्यासोबत राहून फायदा होईल
***

जर तुमचे मित्र नसतील, किंवा तुमचे मित्र तुमचा वेळ वाया घालवत असतील, किंवा तुम्ही त्यांच्याशी जुळवून घेत नसाल, तर ज्ञान असलेली पुस्तके [आणि साहित्य] तुमचे मित्र असू द्या, कारण तुम्ही त्यांच्या पानांच्या दारातून

आश्चर्यकारक आणि रोमांचक कल्पनांच्या जगात प्रवेश करू
.शकता
***

देवाला शोधणे म्हणजे मनाला हवे असलेले सर्व काही
मिळवणे आणि आध्यात्मिक असणे म्हणजे आरोग्य , आनंद आणि
.यशाचे दरवाजे उघडणे
***

आपल्या आत दैवी शक्तीची एक ठिणगी आहे जी सर्व जीवन
निर्माण करते आणि टिकवते आणि ती प्रज्वलित होण्याची वाट
.पाहत आहे
***

वाचन ही एक अतिशय फायदेशीर मानसिक क्रिया आहे ; ती
मनाचा व्यायाम करते आणि ते लवचिक ठेवते . दररोज एक किंवा
दोन तास वाचन केल्याने काही वर्षांतच कोणालाही विविध
ज्ञानाचा आधार मिळेल , जर त्यांनी फायदेशीर पुस्तके निवडली
तर कोणताही उद्देश किंवा अर्थ नसलेल्या स्वस्त कादंबऱ्या
किंवा क्षुल्लक पुस्तके वाचून वेळ वाया घालवू नका किंवा
.तुमच्या मानसिक क्षमतेला हानी पोहोचवू नका
***

सामाजिक प्रवृत्ती असलेल्यांना मौल्यवान
पुस्तकांमध्ये थोर , प्रतिभावान पुरुष आणि महिलांनी
लिहिलेल्या पुस्तकांमधील धड्यांद्वारे मानवतेला मदत
.करण्याची एक नवीन ऊर्जा मिळेल
* * *

वाचन ही एक अतिशय फायदेशीर मानसिक क्रिया आहे ; ती
मनाचा व्यायाम करते आणि ते लवचिक ठेवते . दररोज एक किंवा
दोन तास वाचन केल्याने काही वर्षांतच कोणालाही विविध
ज्ञानाचा आधार मिळेल , जर त्यांनी फायदेशीर पुस्तके निवडली
तर कोणताही उद्देश किंवा अर्थ नसलेल्या स्वस्त कादंबऱ्या
किंवा क्षुल्लक पुस्तके वाचून वेळ वाया घालवू नका किंवा
.तुमच्या मानसिक क्षमतेला हानी पोहोचवू नका
* * *

स्वार्थ आणि अभिमान हे आध्यात्मिक ज्ञानातील सर्वात
.मोठे अडथळे असल्याने ते दूर केले पाहिजेत
* * *

देवाची जाणीव नसल्यास, हे जग संघर्ष, हिंसाचार आणि कटू .निराशेने भरलेले दिसते. आनंद देवाच्या जवळ जाण्यात आहे
* * *

जे देवाला ओळखतात त्यांच्या हृदयात सतत आनंद आणि आनंद असतो कारण त्यांना आशीर्वादित सुरक्षितता आणि शांती वाटते, क्रोधाचे वादळ त्यांना हादरवू शकत नाहीत आणि .त्यांच्या हृदयात भीती येऊ शकत नाही
* * *

चांगली पुस्तके तुमचे सर्वोत्तम मित्र आहेत; त्यांच्याद्वारे, तुम्ही महान मनांना तुमच्याशी सौम्यपणे बोलताना, तुम्हाला सांत्वन देताना आणि सर्वोत्तम सल्ला देताना ऐकू शकता. चांगली पुस्तके वाचण्याची खरी इच्छा .निर्माण न करणे म्हणजे पिढ्यांचा वारसा गमावणे
* * *

दैवी मदतीशिवाय, लोक अपयशी ठरतीलच, कारण जीवनाच्या
लढाईत यशस्वी होण्यासाठी आवश्यक असलेली शक्ती आणि शहाणपण एका अनंत स्रोताकडून येते. जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाकडे दुर्लक्ष करते, तेव्हा ते यशासाठी आवश्यक असलेली मदत आणि .आधार देणारी जीवनरेषा तोडतात
आध्यात्मिक संधींचे दार ठोठावणाऱ्या साधकांना असे आढळेल की त्यांच्यासाठी दार उघडले आहे कारण देव त्यांना .मदत करतो जे स्वतःची मदत करतात
जेव्हा तुम्ही देवाशी एकरूप असता तेव्हा सर्व निसर्ग .तुमच्याशी एकरूप होतो
* * *

प्रेम हे सॅंडपेपरसारखे आहे जे मनाला चमकवते आणि .चारित्र्यातील उग्रपणा दूर करते
* * *

जेव्हा तुम्हाला अचानक सर्वत्र देव सापडतो आणि तो तुमच्याकडे येतो, तुम्हाला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन .करतो, तेव्हा दैवी प्रेमाची कहाणी सुरू होते
* * *

प्रेम हृदयात पसरो आणि इतरांना उपचारात्मक किरणे पाठवो
* * *

तरुण आणि बलवान असतानाच देवाला जाणून घ्या, कारण म्हातारपणी आणि आजारपणात तुम्ही त्याला शोधू शकणार नाही. ज्या वयात लोक जीवनाचा खरा अर्थ समजू लागतात, त्या वयात त्यांचे शरीर कमकुवत होते आणि ते सत्याचा शोध घेण्याऐवजी त्यांच्या नाजूक शारीरिक क्षमतांची काळजी घेण्यात .आयुष्यभर घालवतात
* * *

मी प्रत्येक लोकांकडून सर्वोत्तम घेईन आणि सर्व राष्ट्रीयत्वाच्या लोकांच्या चांगल्या गुणांची मी .त्यांच्या कमतरतांवर लक्ष केंद्रित न करता प्रशंसा करेन
* * *

ज्याप्रमाणे आपण आपल्या दैनंदिन अन्नाच्या पौष्टिक मूल्याची काळजी घेतो, त्याचप्रमाणे आपण दररोज आपल्या मनाला कोणत्या मानसिक पोषक तत्वांचा पुरवठा करतो याकडेही .लक्ष दिले पाहिजे
* * *

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या बोलणाऱ्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते शांततेच्या खोल भावनेने भरलेले असतात. कारण हा प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, एक सतत प्रवाह जो त्या स्रोताशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत पोहोचतो, ज्यामुळे ते शांतीची .आस असलेल्यांना आनंद प्रसारित करू शकतात
* * *

हृदयातून निघालेल्या किती दयाळू शब्दांनी अनेक दुःखे दूर केली आहेत आणि किती ज्ञानी आवाजांनी आनंद आणि !शांतीच्या दिव्यांनी अंधारे मार्ग प्रकाशित केले आहेत
* * *

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो. आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो. या अनुभवांच्या कठोरते

असूनही , ते अग्नीसारखे आहेत जे लोहखनिज वितळवते आणि
.त्याचे सुंदर , मजबूत आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करते

* * *

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी
सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत . जेव्हा दैवी
जनरेटर चालू असतो , तेव्हा मला जे काही हवे असते ते
अपवादाशिवाय पूर्ण होते , प्रथम ते एका अदृश्य , अलौकिक
रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम
.शक्तीने प्रकट होते

* * *

जेव्हा मन एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून देवाला
एक हृदयस्पर्शी , उत्कट कुजबुज करते , तेव्हा आत्म्याची हाक
वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल आणि उत्तर येईल , जे
त्याच्यासोबत अफाट आनंद घेऊन येईल . ही बौद्धिक कुजबुज
इच्छाशक्तीला जोपर्यंत इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी
आवश्यक असलेली शक्ती प्राप्त करत नाही तोपर्यंत ती विकसित
.करते

* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी
सुसंगत असते , तेव्हा ते अमर्याद शक्तीने भरलेले असते ,
जेणेकरून ते साध्य करण्यासाठी फक्त एखाद्या गोष्टीबद्दल
विचार करणे पुरेसे असते , कारण दैवी कायदा सर्वोच्च
.इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

* * *

आपल्या चिंता काहीही असोत , देवाने आपल्या जीवनात
प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे . आध्यात्मिक वाढीच्या सर्वात
महत्वाच्या घटकांपैकी एक म्हणजे देवाला सतत मनापासून
कुजबुजणे , जिथे तुम्हाला वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत
सकारात्मक बदल अनुभवायला मिळेल जो तुम्हाला खूप प्रभावित
.करेल

* * *

मनुष्याने देवाने दिलेल्या सर्व मानसिक क्षमता
क्षणभंगुर गोष्टी शोधण्यात घालवू नयेत , अन्यथा तो
भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला हरवून जाईल आणि
स्वतःसाठी अशा मर्यादा आणि बंधने निर्माण करेल ज्यांची

त्याला गरज नाही. त्याऐवजी, त्याने आपल्या मानसिक शक्तींचा वापर जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी केला पाहिजे आणि योग्य आणि अयोग्य आणि हानिकारक आणि फायदेशीर यांच्यात फरक करण्यासाठी आपल्या आध्यात्मिक क्षमता .विकसित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे
* * *

सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि
हा दृष्टिकोन स्वीकारणारे बरेच लोक त्यांच्या स्वतःच्या .व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात
* * *

हे परमेश्वरा, शांतीचे दरवाजे उघड आणि माझ्या आध्यात्मिक विचारांच्या पवित्रस्थानाचे वाईट कुजबुजांच्या हल्ल्यांपासून रक्षण कर आणि तुझ्या आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या हृदयाच्या .बागेत माझ्या आकांक्षांचे गुलाब फुलू दे
* * *

सैद्धांतिक ज्ञान दैवी ज्ञान प्राप्त करण्यास *
असमर्थ आहे, आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा व्यक्ती स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात सापडेल आणि सिद्धांतांच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाण्यास .असमर्थ असेल
* * *

आनंद हे जीवनातील अस्थिर परिस्थितींवर मानसिक विजय .मिळवण्याचे फळ आहे
* * *

.देव ज्याला ओळखतो तो जगाला अज्ञात असू शकतो
* * *

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने [प्रत्यक्ष चाचणीशिवाय] प्रोग्राम करते, तर तो एका पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइससारखा होईल जो नीतिसूत्रे पुनरावृत्ती करतो आणि उदात्त वाक्ये प्रतिध्वनी करतो, आणि इतर लोक त्याला एक विद्वान विद्वान मानतील, परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा .आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही

* * *

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे
* * *

दैवी वर्षावासाठी तुमचे हृदय मोकळे करा जेणेकरून ते तुमच्यामधून वाहेल आणि तुमचे जीवन आध्यात्मिक आशीर्वाद .आणि चांगुलपणाने भरेल
* * *

तुम्ही कोणतेही काम करा आणि तुम्ही जे काही यश मिळवू शकता, ते नेहमी लक्षात ठेवा की देव हाच तुम्हाला काम करण्यासाठी आणि साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व .शक्ती प्रदान करणारा स्रोत आहे
* * *

परमेश्वरा, गरिबीत आणि समृद्धीत, आजारात आणि *
आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात मला तुझी आठवण येऊ दे आणि क्षणात आरोग्य आणि उपचार देणारा तुझा आशीर्वादित प्रकाश .मला पाहू दे
* * *

माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुमचा पवित्र आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले कठोर, पार्थिव आवाज माझ्यापासून दूर करा. माझ्या आत्म्याच्या शांततेत मला तुमचा शांत, मधुर आवाज कायमचा .ऐकायचा आहे
* * *

जीवन अंधाराने वेढलेले आहे, आणि आपण त्याच्या
अंधाऱ्या मार्गांवरून चालत असताना देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये ज्ञानाचा सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे

आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून .प्रवास करणाऱ्यांसाठी उत्तर तारा आहे
* * *

मानवजातीला विस्मृतीच्या झोपेतून आध्यात्मिक
जागृतीकडे जाण्याची वेळ आली आहे. हे प्रभू, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमची जाणीव निष्काळजीपणा आणि संकुचित, मर्यादित विचारसरणीच्या खोलीतून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि .वैश्विक मानवी करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढव
* * *

मानवी जीवनातील विरोधाभासांच्या मागे देवाची शक्ती
आणि चमत्कार लपलेले असल्याने परिस्थिती अखेर सुधारेल आणि जो कोणी परिस्थितीच्या अपरिहार्यतेबद्दल खात्री बाळगत नाही आणि आपल्या मनाने आणि श्रद्धेने पडद्याच्या पलीकडे असलेल्या गोष्टींमध्ये प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करतो .त्याच्यासाठी दार उघडले जाईल
* * *

विश्वास म्हणजे कधीही बेपर्वा असणे किंवा
परिस्थितीशी शहाणपणाने वागणे नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर तो त्याच्याकडे संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि भावनांनी वळला तर तोच कठीण आणि कठीण परिस्थितीत त्याला आधार देऊ .शकतो
* * *

जर आपल्या इंद्रियांना संपूर्ण सत्य कळू शकले असते,
तर आपण पृथ्वीला इलेक्ट्रॉनच्या नद्या म्हणून आणि धुळीचा प्रत्येक कण प्रकाशाच्या गुंडाळीसारखा पाहू शकतो. जे भौतिक क्षेत्रातून आध्यात्मिक क्षेत्रात प्रवेश करतात त्यांना भ्रमाचे स्वरूप समजते आणि सत्याचे सार माहित .असते
* * *

आफ्रिकेतील जंगलात असो, युद्धभूमीवर असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने ग्रस्त असो, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात कोणत्याही धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्या आश्रयाला येणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास सक्षम आहे. संरक्षणाचे

यापेक्षा प्रभावी साधन नाही. अर्थात, घटनांना तोंड देताना तर्कशुद्धता वापरली पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर .पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे
* * *

सर्व प्राण्यांच्या हृदयात राहणारे प्रेम - सर्व आई, वडील, मित्र आणि प्रियजनांचे प्रेम - हे दैवी प्रेमातून .निर्माण होते
* * *

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात नसावे. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नसल्याचा .पुरावा आहे
* * *

सूर्याचे जीवनदायी किरण पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या [ज्यांना समाजाने सोडून दिले आहे] हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन दृढनिश्चय निर्माण .करीन
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका," सर्वांना तुमच्या हृदयात ठेवा आणि ते तुम्हाला त्यांच्या ".हृदयात ठेवतील
* * *

प्रभु, मला नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करून फायदेशीर .आणि चांगली कामे करण्यास मदत कर
तुझ्या इच्छेनुसार वागण्यास मला मदत कर जेणेकरून
माझे सर्व विचार तुझ्या उद्देशांना प्रतिसाद देतील आणि .तुझ्या इच्छेशी सुसंगत असतील
त्याने मला माझ्यातील लपलेली, आशीर्वादित शक्ती
जागृत करण्यास मदत केली जेणेकरून मी सर्व अडचणी आणि .परीक्षांवर मात करू शकेन

* * *

त्या धाडसी आणि नम्र आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वाला
जागृत करा - जे सिंहांच्या शक्तीला कबुतरांच्या सौम्यतेशी .जोडते
* * *

मला कटू, खोट्या टीकेची किंवा भव्य स्तुती आणि
खुशामतची पर्वा नाही. हे परमेश्वरा, तुझी इच्छा पूर्ण करणे .आणि तुझी कृपा मिळवणे ही माझी एकमेव इच्छा आहे
* * *

जेव्हा तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवेल तेव्हा
तुम्हाला किती प्रचंड आनंद मिळेल याची तुम्ही कल्पनाही करू शकत नाही. तुमचा आत्मा देवाच्या अमर्याद प्रेमाने मादक होईल. हे प्रेम कोणत्याही मानवी प्रेमापेक्षा लाखो पटीने मोठे आहे - असे प्रेम जे तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण .करते आणि तुमचे हृदय आनंद आणि समाधानाने भरते
* * *

आंतरिक लक्ष केंद्रित करून, तुम्ही तुमच्या आत आणि तुमच्या सभोवताल आध्यात्मिक आनंदाचा थेट अनुभव घेऊ शकता. जर तुम्ही ही जाणीव जोपासली तर तुमचे व्यक्तिमत्व सुसंवादीपणे वाढेल आणि तुम्हाला लोकांसाठी आणि इतर .प्राण्यांसाठी एक आकर्षक चुंबकत्व प्राप्त होईल
* * *

हे महान रक्षक, माझ्या स्वतःच्या नशिबामुळे मी
सर्वकाही गमावले तरी मला काही फरक पडत नाही, परंतु मी तुला, माझ्या एकमेव आश्रयाला, माझ्या प्रेमाच्या मेणबत्तीला बेफिकीरी आणि विस्मृतीच्या वाऱ्यापासून वाचवण्याची .विनंती करतो
* * *

सकारात्मक विचार करण्याच्या आणि आशावादी दृष्टिकोनाच्या दृढ संकल्पाने बळकट झालेल्या अनुकूल परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या शुद्ध, .ताज्या पाण्याने आपण पोटभर पिऊया
* * *

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा

विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे योग्य आहे ते करत आहात, तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा आहे. विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे .आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे
* * *

बहुतेक लोक करत नाहीत अशा धाडसी आणि आनंददायी गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करा आणि ज्यांना इतर दुर्लक्ष करतात .त्यांना प्रेम आणि शांती द्या
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
जर तुम्ही मनाची मशागत करण्यात वेळ घालवला नाही, तर" कितीही भौतिक समृद्धी तुम्हाला समाधानी करू शकणार नाही. ही मशागत म्हणजे यातना नाही तर आनंदाकडे नेणाऱ्या विचारांना आणि कृतींना पोसण्यासाठी चेतनेचे प्रशिक्षण ".आहे
***

तुमचा आनंद हाच तुमचे यश आहे, म्हणून कोणालाही ते तुमच्यापासून हिरावून घेऊ देऊ नका जे तुम्हाला त्रास देण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्यापासून स्वतःचे रक्षण करा मी लहान असताना, जेव्हा काही लोक माझ्याबद्दल खोट्या अफवा पसरवायचे तेव्हा मी माझा संयम गमावायचो नंतर, मला जाणवले की लोकांच्या मान्यता किंवा कौतुकापेक्षा माझी .मनःशांती जास्त महत्त्वाची आहे
* * *

काही भक्तांना देवासोबतच्या दैवी प्रेमाची कहाणी तुम्हाला माहिती असती तर बरे झाले असते! जीवनातील दुसरा कोणताही अनुभव त्या आनंदाची तुलना करू शकत नाही. मी एका संताला ओळखत होतो जो सतत देवाच्या प्रेमात मग्न होता आणि त्याच्या चेहऱ्यावरून पवित्र प्रेम चमकत होते. देवाची नजर नेहमीच त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांवर असते आणि तो .त्यांना एका क्षणासाठीही सोडत नाही
* * *

त्यांच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक शक्ती विकसित
.करण्यात रस असलेले लोक फार कमी आहेत

* * *

स्वतःला कामाच्या दिरंगाईच्या तळाशी बुडू देऊ नका. कंटाळवाण्या सामान्य वास्तवाच्या झोपेतून उठा आणि एका परिष्कृत जीवनाच्या क्षितिजाकडे निघा जिथे यश, आनंद आणि .शांती आहे
* * *

तुमच्या आत प्रचंड क्षमता गुंतवणुकीच्या प्रतीक्षेत आहे आणि ती सक्रिय करण्यास आणि त्यातून फायदा घेण्यास .सक्षम तुम्ही एकमेव आहात
* * *

वाईट सवयी आणि अस्वस्थ इच्छांच्या नियंत्रणातून मुक्तता भौतिक यशापेक्षा खूप मोठा आनंद देते बौद्धिक यशात एक मानसिक कल्याण आहे जे बाह्य परिस्थिती हिरावून घेऊ शकत नाही तुम्ही तुमचा सर्व वेळ संपत्ती जमा करण्यात घालवू शकता, परंतु ती संपत्ती तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि सुरक्षितता देणार नाही उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल कारण खरे आनंद आणि शांती भौतिक संपत्तीमध्ये नाही तर .मनात राहते
जेव्हा तुम्ही तुमच्या खऱ्या आत्म्यात दृढपणे
स्थापित होता, तेव्हा तुम्ही प्रत्येक कार्य पूर्ण करता .आणि दैवी आनंदाने सर्व चांगल्या गोष्टींचा आनंद घेता
* * *

तुमच्या मनात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका आणि नकारात्मक विचार आणि निराशावादी दृष्टिकोन असलेल्या लोकांशी संगत करताना सावधगिरी बाळगा, जेणेकरून त्यांचे कमकुवत विचार तुमच्या मनात शिरू नयेत, जोपर्यंत तुमचे मन अशा ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही की इतरांचे विचार ते कमकुवत करू शकत नाहीत, उलट, ते इतरांचे विचार बळकट करण्यास आणि .त्यांचा आत्मविश्वास वाढविण्यास सक्षम आहे
* * *

देव प्रथम येतो, आणि आपण त्याचा विचार केल्याशिवाय
आपला दिवस सुरू किंवा संपवू नये. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि उर्जेशिवाय आपण काहीही साध्य करू शकणार नाही. म्हणून, आपले .सर्वात मोठे कर्तव्य त्याच्याप्रती आहे

* * *

रूढी आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक मार्ग आहे सुरुवातीला, प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही अस्तित्वात आहे, तर परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि, आंधळेपणाने परंपरांचे पालन करणे मूर्खपणाचे आहे आपण सत्य जाणून घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे, आपल्याला काय आनंद .देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे
* * *

जेव्हा तुम्ही इतक्या लोकांना आनंद किंवा यशाची
कमतरता पाहता तेव्हा असे समजू नका की ते त्यांचे नशीब आहे तुम्ही स्वतःला जे बनवायचे आहे ते बनवू शकता तुमचे .अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते
* * *

जर तुमच्या आत काहीच नसेल तर तुम्ही आनंदी राहणार
नाही. पण जर तुमच्या आजूबाजूला काहीच नसेल आणि तुम्ही स्वतः आत आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात. अशा प्रकारे, लोकांच्या बाह्य परिस्थितीवरून त्यांचे .मूल्यांकन करणे अशक्य आहे
* * *

या प्रचंड गर्दीत, अशी व्यक्ती असू शकते जी
आध्यात्मिक उन्नतीच्या स्थितीत पोहोचली असेल आणि आंतरिक .शांती आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाचा आनंद घेत असेल
* * *

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा .अनेक वेळा अनुभवला आहे
* * *

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि .खोल आनंद दिला आहे

* * *

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते !हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे
आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि .तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही
* * *

सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे परमेश्वरा, आणि सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम जाणवते. मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या मित्रांच्या यश आणि समृद्धीने आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या कल्याणात आणि सहजतेत आनंदित होतो. जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे खजिना वाढवतो आणि सर्वांच्या आनंदात, .मी माझे स्वतःचे ज्ञान शोधतो
* * *

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखाच्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की विशिष्ट वस्तू मिळवल्याशिवाय ते आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती वस्तू मिळवल्यानंतरही, त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंद असूनही त्यांना खरा आनंद अनुभवता येणार नाही. पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्याचा काय अर्थ आहे जो केवळ तुटण्याचे आश्वासन देतो? लोकांनी साधेपणाने जगले पाहिजे, सतत लक्ष देण्याची आवश्यकता .असलेल्या असंख्य वस्तूंची आवश्यकता नसताना

* * *

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला .माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते
* * *

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात. परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि .मनःशांती बिघडवणारे त्रास
* * *

ज्या चेतनेतून हे महान विश्व उदयास आले त्याच चेतनेचा .आपण अविभाज्य भाग आहोत
* * *

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा नमुना पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? कदाचित त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा निरर्थक आणि .निरर्थक असतील
* * *

जेव्हा विचारांचे वादळ शांत होते, तेव्हा आपण शांतीच्या राज्यात प्रवेश करतो आणि दैवी उपस्थितीला .स्पर्श करतो
* * *

देवाचा विचार करा, किंवा शांततेला प्रेरणा देणाऱ्या सुंदर दृश्याचा, किंवा आनंददायी आणि आनंददायी अनुभवाचा विचार करा. सकारात्मक, शांत मानसिक क्रिया उत्साहवर्धक .आणि ताजेतवाने करणारी असते
* * *

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो तुम्हाला वाटेल
की पैसा म्हणजे आनंद आहे, पण जेव्हा तुम्ही ते मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि तुमचे आरोग्य गमावू शकता (देव करो) किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही असू शकतात परंतु इतरांसोबत असंख्य समस्या येऊ शकतात, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त द्वेष आणि संताप मिळेल देवाशिवाय, .या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर समाधान देऊ शकत नाही
* * *

दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. पण जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नेमलेली भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या .मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात
* * *

तिथे, अंधकारमय अंधाराच्या पलीकडे, आवाजहीन शांतता आणि निर्माण न झालेल्या शून्यतेच्या पलीकडे, शाश्वत सार आहे, जे अस्तित्वाचे मूळ आहे आणि सर्व शक्ती आणि .प्राण्यांचे, दृश्यमान आणि अदृश्य, स्रोत आहे
* * *

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घ्यावी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घ्यावा म्हणून निर्माण केली

आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी विश्वाच्या योजनेचा अर्थ समजून घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या .उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत
* * *

आयुष्यात पैसा हे कधीच माझे ध्येय नव्हते; माझे ध्येय मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी स्वतःचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि माझे ध्येय पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधींचे दरवाजे .उघडले
* * *

देवाने हे विश्व एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालण्यासाठी निर्माण केले आहे जर आपण या कोणत्याही वैश्विक नियमांचे उल्लंघन केले तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो. उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारणाऱ्या व्यक्तीची हाडे मोडतील. म्हणून, आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या .नियमाकडे दुर्लक्ष करून त्याचे परिणाम भोगू शकत नाही
* * *

जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींचा खोलवर विचार करतो आणि प्राचीन संस्कृतींच्या लपलेल्या रहस्यांचा शोध घेतो तेव्हा एक मोठे चित्र समोर येते, ज्यामध्ये एकमेकांशी जोडलेले रेषा, विविध प्रकरणे आणि अचूक तपशील असतात आणि आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि सामाजिक .स्वरूपाचा आहे
* * *

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि .सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू
* * *

स्वप्नांच्या पलीकडे शुद्धता, शांती आणि आनंदाचे
.किरण आपल्या आवश्यक खोलीत चमकतात आणि नाचतात
* * *

आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान आपल्या जीवनाच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत, आपण आपली जाणीव कशी वाढवायची आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून जातो त्याबद्दल अधिक समजून कसे

घ्यायचे हे शिकले पाहिजे, आणि मग आपण चांगल्या सुसंवादाने जगू शकू आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सहजतेने व्यवहार .करू शकू
* * *

बहुतेक लोक इतरांचे अनुकरण करतात व्यक्ती मूळ आणि सर्जनशील असावी आणि त्याने जे काही करावे त्यात प्रभुत्व .मिळवावे
पूर्वेकडे, आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक
लक्ष केंद्रित केले गेले आहे, तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे. पश्चिमेकडे, काही भौतिक सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे. या दोघांमध्ये संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे, कारण जीवनाच्या फक्त एकाच पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास .असमर्थता येते
* * *

दैवी आनंदानंतर सर्वात मोठे आनंद म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या जवळच्या नातेवाईकांसोबत शांती असणे ज्यांच्यासोबत त्याला वर्षाचा प्रत्येक दिवस राहावा .लागतो
लोक घाईघाईत आणि आवेगपूर्ण कृती करण्यात बराच वेळ
वाया घालवतात, पण फारसे काही साध्य होत नाही. जीवन काय देऊ शकते हे समजून घेण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी थोडे .थांबा
* * *

अद्भुत आध्यात्मिक गुणांच्या असंख्य फुलांनी बहरणाऱ्या आणि चमकणाऱ्या शांतीच्या बागांमध्ये ज्ञानाच्या अंतर्गत इमारती बांधण्यासाठी आपण काम केले .पाहिजे
* * *

आंतरिक सुसंवाद हा शक्तीचा समृद्ध स्रोत आहे आणि .अक्षय ऊर्जा निर्माण करतो
* * *

आयुष्याकडे पाहिल्यावर असे दिसून येते की यश सोपे नसते जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला

उपजीविका करण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो तुमच्या शरीराला टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यात यशस्वी झालात तरी ते यश तात्पुरते आहे शरीर - तुम्ही दीर्घायुषी व्हा - अखेर विश्रांती घेईल इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी लढण्याची आवश्यकता निर्देशित करते या शक्ती तुम्हाला खरोखरच महत्त्वपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात
* * *

सर्व परिस्थितीत शांत राहण्याचा प्रयत्न करा आणि तुमच्या शांतीचे बीज आनंदाने आणि समाधानाच्या हास्याने .फुलू द्या
* * *

महान संतांनाही पूर्ण मोक्ष मिळत नाही जोपर्यंत ते त्यांचे यश - त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान - इतरांना आध्यात्मिक समज प्राप्त करण्यास मदत करून सामायिक करत नाहीत. म्हणूनच जे अशा टप्प्यावर पोहोचले आहेत आणि अशा अवस्था प्राप्त केल्या आहेत ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज देण्यास उत्सुक असतात. जर तुम्हाला खरे यश हवे असेल तर तुम्ही केवळ स्वतःचे आनंदच .नाही तर इतरांचे आनंद देखील सुरक्षित कराल
* * *

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार .आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे
* * *

एखादी व्यक्ती आपल्या कुटुंबाशी बोलण्यास नकार देऊन बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते. जरी या व्यक्तीला काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, तरी त्यांचे वर्तन स्वार्थी आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक असते. त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा

होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ शकत नाही. त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे म्हणजे केवळ समृद्धीचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही; तर इतरांना त्यांची आर्थिक आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत करण्याची .आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे
* * *

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींमागे सुरक्षित
आहे, मी काळोखा भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची .चिंता आहे
* * *

आज मला जाणवले की मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाशी
एकरूप आहे आणि दुःखाच्या समुद्राच्या लाटांविरुद्ध .संघर्ष करणाऱ्यांसाठी मी एक दिवा आहे
* * *

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. .तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये
यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ .त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे
यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक, बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर .आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल
* * *

या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी आणि घनता जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे परिमाणे अस्तित्वात नाहीत; सर्वकाही स्पष्ट आणि पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना

आणि धारणा आहे चवीची भावना ही धारणा आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे चेतनेच्या अवस्था आहेत ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे, त्या उच्च पातळीवर, आपण शुद्ध चेतनेद्वारे या सर्व संवेदना ?अनुभवतो का
* * *

हे प्रभू, तुझी जवळीक अनुभवून आम्हाला आनंदी कर, इच्छांच्या बंधनातून आम्हाला मुक्त कर आणि आम्हाला असा आंतरिक आनंद दे जो जीवनातील अनुभवांनी आणि त्याच्या .बदलत्या घटनांनी प्रभावित होणार नाही
* * *

जेव्हा आपले मन उच्च धारणांशी सुसंगत असते, तेव्हा आपल्या आत आध्यात्मिक चेतना जागृत होते आणि आपण दैवी .ज्ञान आणि प्रेमाचे अद्भुत चमत्कार अनुभवतो
* * *

जर आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम केले आणि आपल्या सर्व विचारांनी आणि हृदयाने त्याच्याकडे वळलो तर आपल्याला त्याच्या जवळचे वाटेल आणि आपल्याला आढळेल की तो जीवनात .सुरक्षिततेचे सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे
* * *

रिकाम्या, विशाल जागेत, एक वैश्विक संबंध आणि एक
शाश्वत जीवन आहे जे आपल्याला विश्वातील सर्व सजीव आणि निर्जीव गोष्टींशी जोडते - सर्व अस्तित्वातून वाहणारी सर्वोच्च जीवनाची लाट अनंतकाळ हे आपले खरे घर आणि कायमचे निवासस्थान आहे आणि या शरीरांमधील आपले अस्तित्व तात्पुरते आहे, जसे की वाळवंटातून प्रवास करणाऱ्या .कारवांकरिता थोड्या विश्रांतीची
* * *

जेव्हा आपण आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तींशी स्वतःला जुळवून घेतो, तेव्हा आपण आपल्या समस्यांचे मार्गदर्शन करण्यास आणि सोडवण्यास सक्षम असलेल्या वैश्विक आणि असीम मनाशी जोडले जाऊ. आपल्या अस्तित्वाच्या सर्वात मोठ्या स्रोतातून सर्जनशील शक्ती अखंडपणे आपल्याकडे वाहत राहील,

ज्यामुळे आपण आपल्या क्रियाकलापांच्या कोणत्याही .क्षेत्रात सर्जनशील यश मिळवू शकू
* * *

विश्वास, सहिष्णुता आणि परस्पर आदराच्या वातावरणात .प्रेम वाढते आणि बहरते
* * *

हे प्रभू, शुद्ध विचार आणि चांगल्या सवयींच्या प्रकाशाने आम्हाला आशीर्वाद दे, जेणेकरून वाईट सवयी आणि विचलित विचारांचा अंधार आमच्या जवळ आला तर तो लगेच दूर होईल आणि आम्हाला तुमच्यावर इतके खोल प्रेम करण्यास मदत कर की भौतिक भ्रम किंवा सांसारिक प्रलोभने आम्हाला अडकवू शकणार नाहीत किंवा आमचे मन आणि हृदय ताब्यात घेऊ शकणार .नाहीत
* * *

सहज मिळवता येणाऱ्या गोष्टी क्वचितच मौल्यवान असतात. महान पुरुष आणि महिलांच्या जीवनाचा अभ्यास करून आणि ते त्यांच्या प्रतिभेचा विकास करून, त्यांची कर्तव्ये पार पाडून, त्यांची नैतिक मूल्ये निर्माण करून, त्यांचा सखोल अभ्यास करून आणि स्वार्थ टाळून कसे महान झाले हे आपल्याला कळते. त्यांना मिळालेले परिणाम आणि त्यांनी मिळवलेले यश .त्यांनी केलेल्या प्रयत्नांपेक्षा अफाट होते
* * *

खरे स्वातंत्र्य शहाणपणाने मार्गदर्शन केलेल्या आणि समजूतदारपणा, शुद्धता आणि दृढ इच्छाशक्तीने समर्थित .असलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि जाणीवपूर्वक विवेक जागृत करता, तेव्हा अदृश्य शक्ती उच्च चेतनेतून - आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे - तुम्हाला मदत करण्यासाठी आणि देवाच्या मदतीने मानसिक आराम आणि .आनंदाकडे नेणारे मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी बाहेर पडतात
* * *

माणसाने स्वतःच्या प्रयत्नातून आत्म्याचे मार्ग
उघडले पाहिजेत कोणीही स्वेच्छेने शांती आणि आनंदापेक्षा दुःख आणि दुःख निवडत नाही अज्ञान हे दुःखाचे मूळ आहे आणि

तो अडथळा दूर केला पाहिजे जो दूर केला पाहिजे अज्ञान हे एक हानिकारक तण आहे, जे खोलवर रुजलेले आहे, जे मानवतेच्या बागेत वाढते, चांगल्या आणि फायदेशीर वनस्पतींना बाहेर काढते अज्ञानावर अढळ इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चयाने मात केली पाहिजे मनाची माती अचूक मानसिक लक्ष केंद्रित करून [सकारात्मकतेवर] मशागत केली पाहिजे आणि चांगल्या बियांना श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी दिले पाहिजे जेव्हा प्रेमाचे महत्त्वपूर्ण आणि उबदार किरण चमकतील, तेव्हा चांगुलपणाचे बीज वाढेल आणि परजीवी तण आणि गवतांवर मात करेल, कारण .प्रकाशाच्या उपस्थितीत अंधार अस्तित्वात असू शकत नाही
* * *

भौतिक गोष्टींचे सुख कमी होते आणि नाहीसे होते, पण
दैवी आनंद कधीही कमी होत नाही. हा एक दैवी आनंद आहे जो .अंतहीन आणि वर्णनाच्या पलीकडे आहे
* * *

आनंद मिळविण्यासाठी आपण कधीही चुकीच्या पद्धतींचा वापर करू नये, तसेच भ्रामक आराम आणि विध्वंसक परिणामांसह नरकीय कृती आणि वर्तनांनी आपल्यासमोर लटकलेले चमकदार जीवन मिळवण्यासाठी आपण आपल्या आत असलेली शांती आणि .आध्यात्मिक संपत्ती सोडू नये
* * *

दैवी उपस्थिती टिपण्यासाठी शांतता हा सर्वोत्तम
कॅमेरा आहे शुद्ध आणि अचूकपणे केंद्रित शांततेच्या .लेन्समधून, धन्य प्रतिमा परिपूर्ण स्पष्टतेसह दिसून येईल
* * *

खरं तर, सर्व ज्ञान तुमच्या आत आहे आणि तुम्हाला फक्त .त्याची जाणीवपूर्वक जाणीव असणे आवश्यक आहे
* * *

समाधान हे स्वतःच्या सुधारणेत आहे, जेणेकरून इतर तुम्हाला शोधत नाहीत तर तुम्ही त्यांना शोधत आहात प्रेम आणि मैत्री अपेक्षा किंवा मागणी न करता दिली पाहिजे, कारण अपेक्षा राग आणि कटुता निर्माण करतात स्वतःच्या सुधारणेसाठी प्रयत्न करत असतानाही, एखाद्याने स्वतःच्या सद्गुणांच्या आणि स्वतःच्या मूल्याच्या किल्ल्यात एकटे, .सुरक्षित आणि शांत उभे राहिले पाहिजे

* * *

माझ्या हृदयातून आनंद आणि आशावादाचे धबधबे नेहमीच
वाहत राहोत आणि त्यांचा ताजा फवारा मी भेटणाऱ्या सर्वांना .स्पर्श करू दे
* * *

आध्यात्मिक आनंद आत्म्यात इतरांना सर्व प्रकारे मदत करण्याची इच्छा निर्माण करतो आणि आनंदाकडे नेणाऱ्या परिष्कृत नैतिक सुखांची प्रशंसा करण्याची क्षमता विकसित .करतो, ज्यामुळे कच्च्या सुखांकडे कल कमी होतो
* * *

तुमची भूमिका कितीही लहान असली तरी, जीवनाच्या रंगमंचावर आत्मे करत असलेल्या वैश्विक खेळाच्या यशात योगदान देण्याच्या दृष्टीने ती महान भूमिकांइतकीच .महत्त्वाची राहते
* * *

वैश्विक चेतना ही एक परिपूर्ण, अनंत चेतना आहे, जी सतत स्वतःचे नूतनीकरण करत असते आणि तिच्या सर्जनशीलतेमध्ये अक्षय असते, आणि तुमच्याद्वारे ती स्वतःचा एक अद्वितीय .पैलू व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते
* * *

जर तुम्ही एकदा तरी दैवी प्रेमाचा आस्वाद घेतला तर तुम्ही ते कधीही सोडणार नाही कारण संपूर्ण विश्वात .त्याच्यासारखे दुसरे काहीही नाही
* * *

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, इतके की ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत, तर ते - देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक .शक्ती देऊ शकतात
* * *

सर्व चांगल्या आणि वाईट कृती मेंदूच्या पेशींमध्ये राहतात आणि सद्गुणी किंवा दुष्ट सवयी किंवा विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून प्रकट होतात. मेंदूच्या पेशी त्या सवयींच्या शक्तीने चार्ज झाल्यामुळे अस्वस्थ सवयींनी

ग्रस्त असलेली व्यक्ती इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकते जोपर्यंत त्यांच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि शांतीच्या सद्गुणी सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत. हे तेव्हा घडते जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलण्यासाठी कार्य करते, जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .सद्गुणी आणि सुंदर अशा सर्व गोष्टींनी भरल्या जातात
* * *

समज म्हणजे आतील डोळा, आत्म्याचे दृष्टी आणि हृदयाचे दुर्बिणी. हे मनाच्या शांती आणि विवेकाच्या शुद्धतेमधील .संतुलन आहे
* * *

दररोज आपण वेगवेगळे दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस शिकण्यासाठी एक नवीन धडा घेऊन येतो. एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून धडा शिकणे अपेक्षित आहे: त्याच्या अस्तित्वाचा स्रोत .आणि त्याच्या जीवनाचा पाया ओळखणे
भूतकाळातील दुःख विसरून जाण्यासाठी आपण काम करूया
आणि त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित न करण्याचा संकल्प करूया. अढळ दृढनिश्चय आणि सक्रिय इच्छाशक्तीने, आपण आपले जीवन नूतनीकरण करूया, आपले यश वाढवूया आणि स्वतःमध्ये चांगल्या .सवयी आणि उदात्त गुण जोपासूया
देव माझी शक्ती आहे आणि मी इतर कोणत्याही शक्तीवर .विश्वास ठेवत नाही
आयुष्यातील लढाई लढा आणि शेवटपर्यंत टिकून राहा,
कधीही हार मानू नका, कधीही असे म्हणू नका की "मला मार्ग सापडत नाही, म्हणून मी प्रयत्न करणे थांबवेन" चुका झाल्या असतील तर मार्गदर्शन मागा, पण प्रयत्न करणे कधीही थांबवू नका अडथळ्यांना तोंड देताना बरेच जण पराभव स्वीकारतात अपयशी ठरलेल्यांनी यशस्वी लोकांशी संबंध ठेवावे, अपयशांशी नाही यशस्वी होण्याचा दृढनिश्चय करा; जीवनात तेच .तुमचे तत्वज्ञान असू द्या
दररोज आपण आपले शारीरिक सामर्थ्य बळकट केले पाहिजे,
आपली मानसिक शक्ती वाढवली पाहिजे आणि ध्यान, सुदृढ विचार

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

त्रास भीतीमुळे होतात, जर आपण आपल्या जीवनातून भीती काढून .टाकली तर आपल्याला मोकळे वाटेल आणि उपचार त्वरित होतील

दररोज रात्री, झोपायच्या आधी, स्वतःला खात्री द्या की देव तुमच्यासोबत आहे, तुमचे रक्षण करतो आणि तुमचे रक्षण करतो. त्याच्या संरक्षणात्मक प्रकाशाची कल्पना करा जो तुमच्याभोवती सर्व बाजूंनी आहे, आणि तुम्हाला त्याचे .अद्भुत संरक्षण जाणवेल
या वैश्विक नाटकात, सर्व वंशांचे मानव काळाच्या .रंगमंचावर जीवनाचे नाटक साकारतात
आपण आपल्या तात्पुरत्या भूमिकांमध्ये जास्त व्यस्त न होता किंवा त्यावर जास्त लक्ष केंद्रित न करता जीवनाचा अर्थ समजून घेतला पाहिजे. जीवनाबद्दलची आपली समज अनेकदा विकृत आणि चुकीची असते कारण आपण ते स्वार्थाच्या आणि मर्यादित दृष्टिकोनातून पाहतो; जर आपण आत्म्याच्या डोळ्यांनी पाहिले तर आपण गोष्टी पूर्णपणे वेगळ्या .दृष्टिकोनातून पाहू
जेव्हा आपण ज्ञानाचे डोळे उघडतो तेव्हा आपल्याला देवाचा सर्वव्यापी प्रकाश दिसतो आणि त्या प्रकाशात आपल्याला आपला आध्यात्मिक स्वभाव दिसतो, जो विश्वाच्या सर्व कणांमध्ये आणि भागांमध्ये व्यापलेल्या वैश्विक .चेतनेच्या स्वरूपाचे प्रतिबिंब आहे
आध्यात्मिक सत्ये आपल्याभोवती असतात, आपल्या बंद डोळ्यांच्या दारावर ठोठावतात, आपल्याला अंधाराऐवजी प्रकाश पाहण्यास, अज्ञानाऐवजी शहाणपणाने वागण्यास, द्वेषापेक्षा प्रेमाने आपले हृदय भरण्यास आणि शांती स्थापित करण्यात आणि आपल्या जगात विपुलता आणि सुरक्षितता आणण्यात सहकार्य करण्यास उद्युक्त करतात. जेव्हा आपण हे करतो तेव्हा अज्ञान नाहीसे होईल, सांसारिक फरक नाहीसे होतील, आपल्याला विविधतेत एकता दिसेल आणि आपण दैवी .इच्छेशी अधिक सुसंगत होऊ
देवासोबतचे आपले नाते हे मालक आणि कर्मचाऱ्यासारखे
थंड किंवा प्रेमहीन नाही. आपण त्याची मुले आहोत आणि त्याची आपली काळजी सतत असते; तो नेहमीच आपले ऐकतो. आपण त्याच्या

अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि त्याच्याशी असलेले आपले नाते जिवंत आणि चैतन्यशील आहे. त्याने आपल्याला प्रेम, समज, अंतर्दृष्टी, सद्भावना आणि आध्यात्मिक शक्तीची अक्षय संपत्ती दिली आहे, परंतु आपल्यापैकी बहुतेकांनी ही संपत्ती कोणत्याही गोष्टीवर वाया घालवली .नाही
देवाची इच्छा आहे की आपण सुरक्षितता, शांती आणि मैत्रीपूर्ण सहकार्याने जगावे, जसे एका उदात्त आणि प्रेमळ कुटुंबातील सदस्यांना शोभते, परंतु लोभ आणि स्वार्थी गणनेने लोकांच्या आत्म्यात मूळ धरले आहे आणि कुटुंबात फूट .पाडली आहे
देव आपल्याला मालक बनवू इच्छितो, पण आपण गुलाम
बनण्याचे निवडले आहे. मानवजात आपल्या स्वर्गीय घरापासून खूप दूर गेली आहे आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा आणि देव आपल्या जवळचा वाटण्याचा अंतर्गत स्वर्ग गमावला आहे, आणि वैयक्तिक प्रयत्नांशिवाय ते स्वर्ग परत मिळवू शकणार नाही. देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे, .परंतु हे सत्य आपल्या मनातून गेले आहे
आपले नशीब कष्ट आहे आणि आपले भाग्य विनाश आहे या
भ्रमाला आपण शरण गेलो आहोत, आणि पडद्यामागील तेजस्वी सत्य पाहण्यासाठी आपण ज्ञानाच्या खंजीराने भ्रमाचा पडदा फाडला .पाहिजे
माझ्या आयुष्याच्या या दीर्घ वर्षात देवाने मला आनंद दिला आहे, लोकांना माझ्या चेहऱ्यावर समाधानाचे हास्य दिसो किंवा न दिसो, दैवी आनंद नेहमीच माझ्यासोबत असतो आणि मला कधीही सोडत नाही. आनंदाची मोठी नदी माझ्या चेतनेच्या वाळूखाली सतत वाहते आणि माझ्या जीवनातील बागांना पाणी .देणाऱ्या आशीर्वादित झऱ्यांप्रमाणे फुटते
जीवनातील अचानक येणाऱ्या उलथापालथी माझ्या शांतीला
भंग करू शकत नाहीत, किंवा मृत्यूचे भूत मला मिळणारा .आध्यात्मिक आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही
ती अवस्था कायमस्वरूपी आणि अपरिवर्तनीय बनवणे कठीण होते, परंतु मी आता ज्या आत्म्याचा आनंद घेतो आणि इतरांसोबत सामायिक करतो त्याची फळे मी त्यात केलेल्या .सर्व प्रयत्नांना सार्थक होती

मी विचार करतो आणि दैवी आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली कार्य करतो. पैसा हे माझ्या आयुष्यातील ध्येय कधीच नव्हते, तर मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे हे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी चांगुलपणाचे अनेक दरवाजे उघडले आहेत जेणेकरून मी स्वतःला टिकवून ठेवू शकेन आणि माझे ध्येय पूर्ण करू शकेन आणि जेव्हा जेव्हा मला मदतीची .आवश्यकता असते तेव्हा देव ती त्वरित प्रदान करतो
माझी एकमेव इच्छा तुमची सेवा करणे आहे आणि म्हणूनच मी .येथे आहे
तुमच्या आयुष्यातही देवाची शक्ती कार्यरत आहे. तुमचा विश्वास दृढ झाल्यावर आणि तुम्हाला हे समजल्यावर तुम्ही स्वतः हे सत्य अनुभवाल की खरी संपत्ती भौतिक यशातून नाही .तर सर्वशक्तिमान देवाकडून येते
तुम्ही देवासोबत घालवलेला प्रत्येक क्षण तुमच्या परम फायद्यासाठी असेल आणि प्रेमाने आणि देवाला संतुष्ट करण्यासाठी तुम्ही जे काही साध्य करता ते तुमच्यासाठी .अनंतकाळच्या नोंदीत लिहिले जाईल
तुमच्या खोल विचारांच्या एकांतात रमून जा आणि .शांततेच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीचा आनंद घ्या
जर आपण चांगली कृत्ये पेरली तर आपल्याला आनंद आणि आशीर्वाद मिळतील आणि जर आपण वाईट कृत्ये पेरली तर आपल्याला विविध प्रकारचे आणि प्रमाणात संकटे आणि समस्या .येतील
प्रत्येक चांगले काम हे एका कुऱ्हाडीसारखे असते ज्याच्या सहाय्याने आपण चेतनेच्या मातीत खोदून दैवी .आनंदाचा झरा शोधतो
आत्मनिरीक्षण आणि अन्वेषणाच्या समुद्रात डुबकी मारायला शिका, मग ते चांगल्या पुस्तकांशी, श्रद्धांशी, समस्यांशी, तत्वज्ञानाशी किंवा आंतरिक आनंदाशी संबंधित असोत, सामान्य [चिंतनशील] एकांत ही खऱ्या आनंदाची किंमत .आहे हे ओळखून
जरी जीवन अप्रत्याशित, लहरी आणि रहस्यमय वाटत असले
तरी, शंका आणि सर्व प्रकारच्या समस्या आणि उलथापालथींनी भरलेले असले तरी, आपण देवाच्या सतत संरक्षणाखाली राहतो. आपण गोष्टींना अतिरेक करू नये किंवा घटनांना तोंड देताना

आपला संयम गमावू नये, कारण जर आपण घाबरून आपल्यावर मात करू दिली तर आपण वाईटाला शक्ती देतो आणि त्याची मुळे खोलवर रुजतो, जी भीती आणि चिंतेच्या मातीत वाढतात आणि भरभराटीला .येतात
दररोज रात्री स्वतःला विचारा: तुम्ही देवासोबत किती
वेळ घालवला आहे, तुम्ही किती विचार केला आहे, तुम्ही किती साध्य केले आहे, तुम्ही इतरांसाठी किती केले आहे आणि ?तुम्ही तुमच्या इच्छांवर किती नियंत्रण ठेवले आहे जीवनातील परीक्षांमध्ये आपण कायमस्वरूपी आनंद आणि
शांती मिळवण्याची अपेक्षा करू नये; उलट, आपण ते स्वतःमध्ये शोधले पाहिजेत आणि शोधले पाहिजेत. मग, आपण जे काही अनुभव घेतो, आपण त्यांना त्याच प्रकारे सामोरे जाऊ ज्या प्रकारे आपण चित्रपटात दुसऱ्याचे अनुभव पाहतो, मग ते आनंददायी .असोत किंवा वेदनादायक असोत
जर एखादी व्यक्ती आपल्या मनाला तसे करू देते तर ती त्यांचे सर्व अनुभव वेदनादायक, दुःखद परीक्षांमध्ये बदलू शकते. ते चांगले आरोग्य उपभोगतात पण त्याचे मूल्य समजून घेत नाहीत. परंतु जर ते आजारी पडले तर ते स्वतःला नम्र करतील आणि कल्याणाच्या आशीर्वादाची कदर करतील. आपण देवाची कृपा स्वीकारली पाहिजे आणि त्याने आपल्याला दिलेल्या आशीर्वादांबद्दल त्याचे आभार मानले पाहिजेत. प्रतिकूल परिस्थितीची वाट न पाहता, आपण कृतज्ञ होऊ आणि त्याच्या .कृपेची कदर करू
जीवन हे चिंतन आणि कृतीचे मिश्रण असले पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती मानसिक संतुलन गमावते तेव्हा ती चिंता, दुःखाचे ढग आणि वेदनेच्या तीव्रतेला बळी पडते आणि जर त्यांनी आरोग्य, समृद्धी आणि ज्ञानाच्या नियमांचे उल्लंघन करण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांना आजार, गरिबी .आणि अज्ञानाचा त्रास अपरिहार्यपणे सहन करावा लागतो
आपण आपले हेतू शुद्ध ठेवले पाहिजेत, आपले हेतू स्वच्छ ठेवले पाहिजेत आणि अशा प्रकारे वागले पाहिजे ज्यामुळे आपल्याला मनःशांती मिळेल आणि जीवनातील परिस्थितींना आपली .शांती भंग करू देऊ नये आणि आपला आनंद नष्ट करू देऊ नये

दुःखी हृदये आणि तुटलेले विचार मला आकर्षित करतात, ते कितीही दूर असले तरी
तुमच्या प्रेमाच्या तेजस्वी राज्याच्या सीमा
विस्तारा आणि हळूहळू तुमचे कुटुंब, तुमचे शेजारी, तुमचा समुदाय, तुमचा देश आणि सर्व जागरूक देश आणि प्राणी यांचा .समावेश करा

आपण आपली बुद्धी देखील बळकट केली पाहिजे आणि वर्षानुवर्षे आणि पिढ्यांपासून वारशाने मिळालेल्या बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणाच्या ओझ्याला नाकारले पाहिजे. या अशुद्धींना नवीन संकल्प आणि उत्पादक कृतीच्या आगीत जाळून टाकले पाहिजे. या रचनात्मक दृष्टिकोनाने, खरोखर वचनबद्ध व्यक्ती मुक्ती आणि स्वातंत्र्याच्या .क्षितिजावर पोहोचू शकते
तुमच्यातील असीम शक्तीला सक्रिय करा जेणेकरून तुम्ही जीवनाच्या रंगमंचावर तुमची प्रतिष्ठित भूमिका बजावू .शकाल
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशिवाय संपत्ती, पैसा, प्रसिद्धी किंवा इतर कशाचीही पूजा करू लागते तेव्हा दुःख त्यांचे भाग्य बनते जे लोक आपले सर्व लक्ष या गोष्टींवर केंद्रित करतात ते प्रत्यक्षात त्यांची पूजा करतात आणि म्हणूनच ते देवाच्या जवळ येत नाहीत तर त्याच्यापासून दूर जातात परंतु जे देवाचे चिंतन करतात, त्याचे चिंतन करतात आणि त्यांच्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधतात ते त्याच्या जवळ येतात आणि त्याच्याशी त्यांच्या मूक .संवादात आंतरिक आनंद अनुभवतात
मानवी स्वप्ने आणि शाश्वत आनंदाची आशा पूर्ण करण्यास देवच सक्षम आहे. म्हणून, हृदयात देवाचे स्थान कोणत्याही .गोष्टीला घेऊ देऊ नये
साधकाला देवाचे स्मरण करण्यास आणि त्याच्या जवळ
जाण्यास मदत करणारी पवित्र चिन्हे आहेत. तथापि, जर एखाद्या व्यक्तीने या प्रतीकांची पूजा करण्यास सुरुवात केली तर त्यांचे नुकसान त्यांच्या फायद्यापेक्षा जास्त होईल. उपासना फक्त देवाकडेच केंद्रित केली पाहिजे, कारण इतर .काहीही उपासनेला पात्र नाही

धार्मिक उपासनेचे स्वरूप काहीही असो, जोपर्यंत उपासक आध्यात्मिक जाणीव आणि तळमळ ठेवून ती देवाला स्वीकार्य असते. तथापि, बरेच लोक उपासनेचे सार समजून घेत नाहीत आणि त्यांचे विचार आणि हृदय देवापासून विधींकडे वळवले जातात, .त्यामुळे त्यांच्या उपासनेचा फारसा फायदा होत नाही
खरे भक्त त्यांची जाणीव कोणत्याही प्रतिमा किंवा रूपापुरती मर्यादित ठेवू देत नाहीत, तर ते सर्व प्रतिमा आणि रूपांमागील दैवी आत्म्यावर खोलवर प्रेम करतात आणि .पूर्ण लक्ष केंद्रित करतात
देव परिपूर्ण आणि अनंत आहे, आणि कोणतीही प्रतिमा
.किंवा पुतळा त्याला सामावून घेऊ शकत नाही
असे म्हणता येईल की देव त्याच्यावर मनापासून प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्याशी सुसंगत असलेल्या प्रत्येकामध्ये स्वतःला प्रकट करतो, कारण तो सर्वत्र उपस्थित आहे आणि म्हणूनच तो प्रत्येकामध्ये उपस्थित आहे. तथापि, प्रत्येकाकडे दैवी उपस्थिती प्रकट करण्याची क्षमता नसते. सूर्य कोळसा आणि हिरा दोन्हीवर समान रीतीने चमकतो, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश स्वीकारतो आणि .प्रतिबिंबित करतो, तर कोळसा करू शकत नाही
त्याचप्रमाणे, सर्व लोक देवाच्या प्रकाशात बुडलेले आहेत, परंतु फक्त काही लोकच तो प्रकाश प्राप्त करू शकतात आणि त्यांच्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये तो प्रतिबिंबित करू शकतात. असे करण्यासाठी, त्यांनी ध्यानाद्वारे आणि दैवी शिकवणी आणि आज्ञांचे पालन करून .स्वतःला शुद्ध केले पाहिजे
जेव्हा आपण देवाचे नाव उच्चारतो तेव्हा आपण काय म्हणत आहोत याची आपल्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे जाणीव असली पाहिजे जर तुम्ही प्रार्थनेदरम्यान लोकांच्या विचारांमध्ये डोकावले तर तुम्हाला आढळेल की बहुतेक लोक देवाशिवाय इतर सर्व गोष्टींचा विचार करत आहेत, जरी ते त्याचे नाव उच्चारत असले तरी! अशी प्रार्थना निष्फळ आणि .निरर्थक आहे
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण आपले संपूर्ण
मन देवावर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, केवळ त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारण्याऐवजी आणि आपले विचार

भटकू देण्याऐवजी. माझ्या एका काकू प्रार्थना मणींवर प्रार्थना करायच्या, ज्या क्वचितच तिच्या हाताबाहेर जात असत. पण तिने एके दिवशी मला कबूल केले की चाळीस वर्षे ही प्रार्थना सवय लावूनही देवाने तिच्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले नाही यात आश्चर्य नाही! तिच्या "प्रार्थना" ही एक .चिंताग्रस्त सवय होती
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण देवाशिवाय इतर कशाचाही विचार करू नये. आपण आपल्या उपासनेत प्रामाणिक राहण्याचा आणि आपल्या विनवणीत समर्पित राहण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. प्रार्थना मणी वापरणे आणि सतत देवाचे नाव घेणे हे पूर्णपणे स्वीकार्य आहे जेव्हा ही प्रथा हृदयातून येते आणि प्रामाणिकपणा आणि एकाग्र मनाने समर्थित असते. .तथापि, ही प्रथा कालांतराने स्वयंचलित होऊ शकते
आपण आपल्या हृदयात देवाचे नाव उत्कटतेने आणि दैवी प्रेमाने उच्चारले पाहिजे; हीच देवाच्या हृदयाला स्पर्श करणारी खरी उपासना आहे. थंडपणाने आणि भटकंतीने देवाचे नाव उच्चारणे म्हणजे निंदा आणि अनादर आहे. जेव्हा एखादी व्यक्ती प्रार्थना करते तेव्हा त्याचे हृदय आणि मन .देवाच्या प्रेमाने भरलेले असले पाहिजे
हे प्रभू, तू तो दिव्य उत्तर तारा आहेस ज्याच्या सहाय्याने माझे भटकंती विचार परीक्षा आणि संकटांच्या .अशांत समुद्रात मार्गदर्शन करतात
उच्च योगिक व्यायामाद्वारे मनाची एकाग्रता साधल्याने वैभव आणि वैभवाचा सर्वोच्च स्रोत असलेल्या देवाच्या जवळ जाण्यास मदत होते, त्याचप्रमाणे देवाबद्दल विचार करण्यास .आणि त्याच्याशी संवाद साधण्यास मदत होते
आठवड्यातून एक दिवस आध्यात्मिक विश्रांतीसाठी (शक्य असल्यास) देवाचे चिंतन करण्यासाठी आणि शांती, शांती आणि आंतरिक शांती अनुभवण्यासाठी समर्पित करणे आवश्यक आहे. अशा प्रकारे घालवलेला वेळ आठवड्याच्या उर्वरित काळात .येणाऱ्या त्रास आणि चिंतांसाठी एक आरामदायी मलम असेल प्रत्येकाने आठवड्यातून एक दिवस एकांतवासात किंवा "आध्यात्मिक विश्रांती" मध्ये घालवणे आवश्यक आहे जेणेकरून त्यांचे भावनिक जखमा आणि वेदना बरे होतील.

जेव्हा तो दिवस शांती, आनंद आणि समाधानाचा होईल, तेव्हा
.तुम्ही आठवड्यामागून आठवडे त्याची आतुरतेने वाट पहाल

एकांत ही महानतेची किंमत आहे. या आध्यात्मिक
आश्रयातून तुमच्या मनाला, शरीराला आणि आत्म्याला मिळणारे
अद्भुत परिणाम पाहून तुम्ही थक्क व्हाल. तुमच्या
आत्म्याशी आणि देवाशी असलेले नाते जर तुम्हाला खऱ्या
आनंदाची आकांक्षा असेल, तर तुम्ही सकाळी लवकर उठल्यानंतर
आणि रात्री झोपण्यापूर्वी स्वतःला दैवी शांतीच्या
.महासागरात बुडवून टाकले पाहिजे

भारतातील ऋषीमुनी फक्त एक दिवस एकांतवासाचा सल्ला
देत नाहीत, तर दररोज चार विशिष्ट वेळी शांत ध्यान करण्याची
गरज यावर भर देतात. पहाटे उठण्यापूर्वी आणि कोणालाही
पाहण्यापूर्वी, शांतता आणि शांततेचा अनुभव घ्यावा.
दुपारी, जेवणापूर्वी मन शांत करावे आणि रात्रीच्या
जेवणापूर्वी पुन्हा एकदा शांततेचा आनंद घ्यावा. शेवटी,
रात्री झोपण्यापूर्वी, पुन्हा एकदा शांततेच्या स्थितीत
.प्रवेश करावा

जे लोक एकांतात आणि या चारही दैनंदिन काळात शांतता
पाळतात त्यांना देवाशी एकरूपता अनुभवता येते ज्यांना हे
सर्व काळ पाळता येत नाहीत त्यांनी किमान सकाळ आणि
संध्याकाळचे तास यासाठी समर्पित करावेत असे केल्याने
त्यांचे जीवन चांगले बदलेल आणि त्यांना खरा आनंद मिळेल;
.अनुभव हा सर्वोत्तम पुरावा आहे

जर तुम्ही तुमच्या बँक खात्यात पुरेसे पैसे जमा न
करता चेक लिहित राहिलात आणि त्यावर स्वाक्षरी करत राहिलात
तर तुमचे पैसे संपतील. तुमच्या आयुष्यालाही हेच लागू होते.
तुमच्या आयुष्यातील खात्यात नियमित शांती जमा न केल्यास,
तुमची ऊर्जा कमी होईल, तुमची शांती नाहीशी होईल आणि तुमचा
आनंद नाहीसा होईल. थोडक्यात, तुम्हाला अखेर भावनिक,
मानसिक, शारीरिक आणि आध्यात्मिक दिवाळखोरीचा सामना करावा
लागेल परंतु देवावर दररोज खोलवर ध्यान केल्याने तुमचे
.भावनिक खाते पुन्हा भरून निघेल

श्रद्धाळू साधक दररोज ध्यान करतो, त्याच्या हृदयातील
प्रेम आणि तळमळीने देवाशी संवाद साधतो, त्याला स्वतःला
प्रकट करण्याची विनंती करतो. जर तुम्ही देवाचे प्रेमी

असाल आणि त्याच्या उपस्थितीचा अनुभव घेण्याची इच्छा बाळगत असाल, तर तुम्ही तुमचे मन आणि शरीर त्याच्या शांतीत बुडवले पाहिजे, आणि जीवन तुमच्यावर हास्य करेल आणि तुमचे व्यवहार अनेक प्रकारे सुधारतील.

शांत व्यक्ती क्वचितच चूक करते आणि जिथे हजारो लोक अपयशी ठरतात तिथे तो यशस्वी होतो.

जे देवाबद्दल विचार करत नाहीत किंवा त्याची काळजी करत नाहीत ते नैराश्यग्रस्त आणि दुःखी होतात. ते चिडचिडे होतात आणि चालण्याचे यंत्र बनतात.

जोपर्यंत तुम्ही आध्यात्मिक प्रयत्न कराल आणि तुमच्या हृदयात देवाला प्रथम स्थान द्याल, तोपर्यंत शांतीच्या आकाशात ज्ञान आणि शांतीचा सूर्य उगवेल आणि तुमच्या अस्तित्वाला त्याच्या उपचारात्मक किरणांनी न्हाऊन टाकेल.

एकच चंद्र सर्व ताऱ्यांपेक्षा जास्त तेजस्वी चमकतो. लहान दिसणारा सूर्य स्वतःपेक्षा लाखो पट मोठ्या क्षेत्रातून अंधार दूर करतो. त्याचप्रमाणे, एक चांगला माणूस, केवळ जगात राहून, अशी कंपने उत्सर्जित करतो जी वाईट लोकांद्वारे उत्सर्जित होणाऱ्या अनेक कंपनेंना प्रतिकार करते आणि निष्क्रिय करते.

चिंतनाचा दिवस हा मानसिक आणि शारीरिक विश्रांतीचा आणि आंतरिक शांतीच्या जोपासनेचा दिवस असावा. ज्ञान आणि शांती देणारी कोणतीही क्रिया त्या दिवशी धन्य असते.

पालकांचा आदर करण्याबद्दल, पवित्र ग्रंथांनी त्यांच्याशी चांगले वागण्याची शिफारस केली आहे: "तुमच्या वडिलांचा आणि आईचा आदर करा" आणि "पालकांशी दयाळूपणे वागा."

मानवी पालकांना देवाचे प्रतिनिधी म्हणून सन्मानित केले पाहिजे, ज्याने त्यांना मानवजात निर्माण करण्याची देणगी दिली आहे. आई ही देवाच्या शुद्ध प्रेमाचे मूर्त स्वरूप आहे, कारण एक प्रेमळ आई जिथे कोणीही क्षमा करणार नाही तिथे क्षमा करते. वडील हे देवाच्या ज्ञानाचे प्रकटीकरण आणि त्याच्या मुलांचे रक्षक आहेत.

देवाशिवाय एखाद्याने आपल्या वडिलांवर आणि आईवर प्रेम करू नये, तर त्याच्या संरक्षणात्मक आणि ज्ञानी प्रेमाची अभिव्यक्ती म्हणून. सर्वोच्च दैवी आत्मा मुलाला मदत

क रण्यासाठी वडील आणि आई दोघेही बनतो ; म ्हणून , प ालकांमध्ये .त ्याचा आदर केला पाहिजे

धर्मग्रंथ आपल्याला खून करण्यासाठी खून करण्याविरुद्ध सल्ला देतात , कारण नंतर माणूस खुनी बनतो . तीव्र भावनेच्या क्षणी एखाद्या व्यक्तीने दुसऱ्याचा जीव घेऊ नये . तथापि , जर प्रियजनांना धोका निर्माण झाला तर देवाने त्यांच्यावर सोपवलेल्यांचे रक्षण करण्यासाठी एखाद्याने लढले पाहिजे , कारण आपल्या कुटुंबाचे आणि देशाचे .रक्षण करणे हे एक पवित्र कर्तव्य आहे

व्यभिचाराच्या बंदीबाबत , लैंगिक संबंधाचा आदर्श उद्देश देवाच्या प्रतिमेत निर्माण केलेल्या मुलांची उत्पत्ती आणि एकमेकांमध्ये देव पाहणाऱ्या जोडीदारांना जाणवणाऱ्या शुद्ध प्रेमाची अभिव्यक्ती असावा . जे लोक केवळ शारीरिक पातळीवर जगतात , खऱ्या प्रेमाची किंवा लैंगिक इच्छा निर्माण केलेल्या उच्च उद्देशाची पर्वा न करता , या आज्ञेनुसार व्यभिचार करतात . या प्रकरणात , ते त्यांच्या लैंगिक इच्छा पूर्ण करणाऱ्या प्राण्यांपेक्षा वेगळे .नाहीत आणि नंतर त्यांच्या मार्गावर जातात

विवाहित जीवनात खरे परस्पर प्रेम निर्माण करण्यासाठी आणि व्यक्त करण्यासाठी देवाने पुरुष आणि स्त्रियांमध्ये ही सर्जनशील प्रेरणा निर्माण केली आहे आणि तिचा गैरवापर केला जाऊ नये , तर तो एका पवित्र क्रियाकलाप आणि ज्ञानात .रूपांतरित केला पाहिजे

जर तुम्ही तुमच्या अस्तित्वातील लैंगिक शक्ती नियंत्रित आणि वितरित करू शकलात , तर तुम्ही लेखन , चित्रकला किंवा इतर असंख्य मार्गांनी सुप्त प्रतिभा प्रकट .करण्यासाठी उत्तम मानसिक क्षमता विकसित करू शकाल आणि जेव्हा तुम्ही शेवटी सर्जनशील क्रियाकलाप नियंत्रित करू शकाल आणि आध्यात्मिकरित्या रूपांतरित करू शकाल, तेव्हा तुम्हाला खूप शांती , खूप प्रेम आणि वाढता .आध्यात्मिक आनंद अनुभवायला मिळेल

ज्या संत आणि आध्यात्मिक नेत्यांनी त्यांच्या लैंगिक क्रियेत आध्यात्मिक परिवर्तन घडवून आणले आहे ते जगात आणि सत्याच्या गूढ शोधात आश्चर्यकारक आणि आश्चर्यकारक .पराक्रम करण्यास सक्षम असलेले दिग्गज आहेत

अशाप्रकारे, लैंगिक इच्छेचा सर्वोच्च वापर म्हणजे
तिची शक्ती वाढवणे, म्हणजेच, ज्ञान, उदात्त आदर्श आणि आध्यात्मिक तत्त्वे प्रकट करण्यासाठी तिची ऊर्जा उच्च उद्देशाकडे वळवणे. लैंगिक विचारांमधून आनंद मिळवू नये किंवा निषिद्ध गोष्टींची इच्छा करू नये. जेव्हा या प्रकारचे आत्म-नियंत्रण साध्य होते, तेव्हा लैंगिक संभोग आणि त्याच्या उच्च उद्देशाबद्दल एखाद्याचा दृष्टिकोन .चांगला असेल
लैंगिक बाबींचे गुलाम होणे म्हणजे आरोग्य, आत्म-नियंत्रण आणि बौद्धिक शांती गमावणे, आणि थोडक्यात, एखाद्या व्यक्तीला आवश्यक असलेले आनंदाचे सर्व घटक .गमावणे
पवित्र ग्रंथ आपल्याला चोरी करू नका असे आवाहन करतात
जर हजार लोकांच्या गटाने एकमेकांकडून चोरी केली तर प्रत्येकाचे ९९९ शत्रू असतील. म्हणून, एखाद्याने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांच्या कोणत्याही भौतिक किंवा आध्यात्मिक संपत्तीवर बळकावू नये. जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला ज्याची गरज आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करायला लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते. दुर्भावनापूर्ण इच्छांची बीजे मनातून उपटून टाकली पाहिजेत. आध्यात्मिक परोपकार हाच मार्ग आहे. मग, एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि त्यांना माहित नसलेल्या स्त्रोतांमधून आशीर्वाद त्यांच्याकडे येतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि स्वार्थी लोकांसाठी, ते भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आपले आयुष्य घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे असलेल्या गोष्टींवर असतात, जरी .त्यांचे स्वतःचे तिजोरी सोन्याने भरलेले असले तरीही जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, .तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही
आध्यात्मिक सहकार्यातूनच आनंद मिळतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या गरजा स्वतःच्या असल्यासारखे समजते आणि

स्वतःसाठी जसे काम करते तसे इतरांसाठी काम करते तेव्हा .आनंद मिळतो
दुसरी महत्त्वाची आज्ञा म्हणजे खोटी साक्ष देणे टाळा सत्याचा विपर्यास करून एखाद्याला इजा करणे हा सामाजिक सौहार्द बिघडवण्याचा आणखी एक मार्ग आहे जर एखाद्याला चांगले वागवायचे असेल तर त्याने इतरांशी त्यानुसार वागले पाहिजे सत्य नेहमीच सांगितले पाहिजे, परंतु सत्य सांगणे आणि फक्त तथ्ये सांगणे यात फरक केला पाहिजे एखाद्याला लंगडा किंवा आंधळा म्हणून संबोधणे हे दुखावणारे आणि हानिकारक आहे; एखाद्याने इतरांच्या भावना लक्षात ठेवल्या पाहिजेत आणि त्यांना लाजवू नयेत त्याचप्रमाणे, एखाद्या उदात्त हेतूशिवाय एखाद्याचा विश्वासघात करणारे सत्य उघड करणे देखील चुकीचे आहे. दुसरीकडे, सत्य सांगणे टाळण्यासाठी खोटे बोलू नये; उलट, इतरांना लाजवू नये किंवा नुकसान करू नये म्हणून काही विशिष्ट परिस्थितीत गप्प राहू .शकतो
मत्सरापासून सावध राहिले पाहिजे, हा एक विनाशकारी
आजार आहे जो आत्म्याच्या शांतीला कुरतडतो. जितका जास्त इतरांच्या मालकीचा लोभ धरतो तितकेच त्याचे दुःख आणि दुःख वाढते. मत्सरी व्यक्ती एक त्रासदायक जीवन जगते, कधीही शांततेची चव जाणून घेत नाही. स्वतःचा आदर करणे, स्वतःवर अवलंबून राहणे आणि आंतरिक आध्यात्मिक समृद्धी शोधणे .त्यांच्यासाठी खूप चांगले आहे
एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि आंतरिक मूल्य हे त्याला हवे असलेल्या किंवा हवे असलेल्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा खूप मोठे असते. देव प्रत्येक मानवामध्ये अशा प्रकारे प्रकट होतो जो इतर कोणत्याही मानवामध्ये प्रकट होत नाही. त्यांचा चेहरा इतर कोणासारखा नाही आणि त्यांचा आत्मा इतर कोणासारखा नाही, कारण त्यांच्यामध्ये सर्व सृष्टीतील सर्वात मोठा खजिना आहे - आणि तो सर्वात मोठा .खजिना देव आहे
आपल्याला आपले जीवन चांगल्या कर्मांनी चमकावे आणि भरभराटीला यावे, आनंद आणि आनंदाने सुगंधित व्हावे आणि जे आपले कौतुक करतात त्यांच्या आठवणीत कायमचे जगावे अशी आपली .इच्छा आहे

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा विश्वास योग्य असतो आणि तो त्यानुसार वागतो, तेव्हा तो अशा लोकांपेक्षा अधिक आनंदी असतो ज्यांच्यामध्ये विश्वासाचा अभाव असतो आणि जीवनाच्या .लढाईत त्यांचे कर्तव्य पार पाडत नाहीत
आनंद जिथे असतो तिथे दृढ विश्वास आणि नीतिमान कृती (उदात्त हेतू आणि चांगल्या हेतूंनी समर्थित) नेहमीच असतात आणि जिथे आनंद नसतो तिथे तो हरवून जातो. यावरून, आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की आनंदासाठी त्या दोन आवश्यक अटी आहेत, ज्या त्यांच्याशिवाय मिळू शकत नाहीत. ज्यांना आनंद हवा आहे त्यांच्याकडे फक्त हे दोन मूलभूत घटक असणे आवश्यक .आहे, जे त्याचे कोनशिला आणि आधारस्तंभ आहेत
मानव विश्वातील अनंत घटकांवर इच्छेनुसार नियंत्रण
करू शकत नाही, बदलू शकत नाही किंवा पुसून टाकू शकत नाही. हे घटक मानवी जीवनाच्या रचनेशी गुंतागुंतीचेपणे गुंतलेले आहेत आणि मानव त्यांच्यापासून अलिप्त राहून कार्य करू शकत नाही. तथापि, मानव या घटकांशी जुळवून घेण्यासाठी आणि त्यांच्याकडून होणारे नुकसान टाळण्यासाठी त्यांच्या .मनावर नियंत्रण ठेवू शकतो
आपले पूर्वज आपल्यापेक्षा जास्त आनंदी होते कारण त्यांच्याकडे आताच्यापेक्षा जास्त सांसारिक वस्तू आणि सुखे होती, किंवा त्यांना जीवनातील समस्यांचा सामना करावा लागत नव्हता, तर त्यांच्याकडे मानसिक संतुलन होते ज्यामुळे त्यांना आराम, शांती, समाधान आणि थोडक्यात आनंद .मिळाला

ते त्यांच्या आनंदासाठी बाह्य परिस्थितीवर अवलंबून नव्हते, किंवा बाह्य परिस्थितींना बळी पडले नाहीत ज्यामुळे ते त्यांच्यापासून वंचित राहतील. त्यांच्या आराम, शांती, आनंद आणि समाधानाच्या भावना नैसर्गिक, सामान्य, निरोगी आणि चिरस्थायी होत्या. जर आपल्याला आनंद मिळवायचा असेल तर आपणही या भावना जोपासल्या पाहिजेत आणि ?आपल्यापैकी कोणाला नाही

नशीब हे भूतकाळातील स्वातंत्र्याच्या किंवा
निवडीच्या स्वातंत्र्याच्या वापराचे परिणाम आहे. आपल्या भूतकाळातील स्वातंत्र्याच्या पद्धतींद्वारे, आपण स्वतःवर नशीब आणि नशीब आणले आहे आणि आणत राहतो. तथापि, आपण भूतकाळाने बांधलेले नाही आणि आपल्या कृतींच्या परिणामांनी आपण कायमचे विवश नाही. आपण जे पेरले आहे ते आपण रद्द करू शकतो आणि आपण जे लिहिले आहे ते पुसून टाकू शकतो जर आपल्याला आपला मार्ग सुधारायचा असेल आणि आपल्या कापणीची गुणवत्ता सुधारायची असेल तर आपण जे पेरले आहे ते रद्द करू .शकतो आणि आपण जे लिहिले आहे ते पुसून टाकू शकतो
जर आपण दुःखद परिणामांसह कर्मांचे बीज नष्ट केले आणि त्यांच्या जागी आत्म्याच्या स्वभावाला अनुकूल असलेले बीज लावले, तर आत्म्याच्या मातीत पेरलेल्या त्या चांगल्या बीजांमधून आपल्याला नक्कीच आनंदाची फळे मिळतील. जर आपल्याला अधिक आनंद मिळवायचा असेल किंवा दुःख आणि वेदना कमी करायच्या असतील तर आपण आता, आता नाही तर उद्या .इच्छास्वातंत्र्याचा वापर केला पाहिजे
म्हणूनच, आनंदाच्या अटी मानवाच्या आतच असतात, आणि
त्याला फक्त त्या समीकरणाशी गांभीर्याने वागायचे असते जे चुकत नाही, आणि जर त्याने सर्वोत्तम मूल्यांकन केले आणि ते .हाताळले तर निकाल त्याच्या बाजूने येतील
हे प्रभू, माझे अस्तित्व तुझ्या चैतन्याने, माझे हृदय तुझ्या सांत्वनदायक आणि करुणामय उपस्थितीने, माझे मन तुझ्या ज्ञानाने आणि माझा आत्मा तुझ्या दिव्य जाणीवेने .भरलेला असू दे
तुमच्या हृदयाच्या मातीत प्रेमाचे बीज उगवा, त्या बीजांना वैश्विक प्रेम आणि वैश्विक करुणेच्या पाण्याने .पाणी घाला
मनाची शक्ती अमर्याद आहे आणि त्यानुसार, जर तुम्ही कोणत्याही विषयाबद्दल खोलवर विचार केला तर तुम्हाला त्या .विषयाशी संबंधित कोणत्याही प्रश्नाचे उत्तर मिळेल
जर एखाद्या व्यक्तीने आपले सर्व काम आणि क्रियाकलाप इतरांच्या सेवेसाठी समर्पित केले आणि समाधानी मानसिकतेने ते पूर्ण केले तर तो खरोखरच विचार आणि कृतज्ञतेस पात्र .आहे

आपण एकतर्फी नसावे, त्याऐवजी, आपण आपल्या क्रियाकलापांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे आणि प्रत्येकाच्या महत्त्वानुसार आपले काम आणि कर्तव्ये .यांना प्राधान्य दिले पाहिजे
कर्तव्य म्हणजे अशी कृती जी व्यक्ती आनंदाने करते,
भौतिक लाभासाठी नाही, आणि आध्यात्मिक आणि नैतिक कर्तव्य .जीवनात प्रथम आले पाहिजे
प्रत्येक मानवामध्ये अप्रयुक्त क्षमता असते त्यांच्याकडे सर्व आवश्यक शक्ती असतात मन स्वतःच एक सर्वोच्च शक्ती आहे आणि ते जुन्या आणि प्रतिबंधात्मक सवयी .आणि संकल्पनांपासून मुक्त असले पाहिजे
मानवी जीवनावर ग्रह आणि ताऱ्यांचा प्रभाव ग्रह आणि मानवी शरीरांमधील आकर्षण आणि प्रतिकर्षणाच्या मध्यस्थ .शक्तींमुळे होतो
वाईट विचार माणसाला अशा हानिकारक वातावरणात घेऊन
जातात जिथे तो त्याच्या इच्छेनुसार स्वतःला व्यक्त करू शकतो. तथापि, एखादी व्यक्ती इच्छाशक्तीद्वारे आपले विचार आणि जाणीव बदलू शकते आणि परिणामी, त्याचे वातावरण जर एखादी व्यक्ती दीर्घकाळ हानिकारक वातावरणात राहिली तर ते वातावरण त्यांच्यावर अवचेतनपणे प्रभाव पाडू लागते. कालांतराने, ते निरोगी आणि निरोगी वातावरण निवडण्याचे त्यांचे स्वातंत्र्य पूर्णपणे गमावतात आणि त्या हानिकारक वातावरणाच्या नकारात्मक प्रभावांना बळी पडतात. दुसरीकडे, .ज्यांची इच्छाशक्ती मजबूत आहे, ते देवाशी सुसंगत असतात

एकाग्र मनाची ऊर्जा
जेव्हा तुम्ही भिंगातून सूर्यप्रकाश एका लहान
बिंदूवर केंद्रित करता तेव्हा ते उष्णता निर्माण करते आणि ती उष्णता लाकूड, कापड, कागद आणि बरेच काही पेटवू शकते त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही तुमचे मन अचूकपणे केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा प्रत्येक अपयशामागील संशयाची मुळे जाळून टाकू शकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश .तेजस्वीपणे चमकू देते

जेव्हा मन सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तीचा उगम असलेल्या देवाशी एकरूप होते, तेव्हा ते दैवी उपस्थितीची जाणीव करून देते आणि यशाचे सर्व घटक धारण करते. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत, जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन संधी निर्माण करण्यास .सक्षम आहेत
एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित .करणारे फळ देतात
संकटे आणि संकटे एखाद्या व्यक्तीला तोडण्यासाठी
किंवा त्यांच्या इच्छाशक्तीला अडथळा आणण्यासाठी येत नाहीत, तर त्यांना देवाच्या महानतेची प्रशंसा करण्यासाठी आणि त्याच्या नियमांचा आदर करण्यासाठी येतात, ज्याद्वारे ते खरा आनंद मिळवू शकतात. देव या कठोर परीक्षा पाठवत नाही कारण त्या प्रामुख्याने मानवी निर्मित आहेत. मानवतेला फक्त त्याची जाणीव तिच्या बेफिकीरीच्या झोपेतून जागृत करणे आणि अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशात .बाहेर पडणे आवश्यक आहे
बहुतेक वेळा, आपल्या इंद्रिये आपल्याला क्षणभंगुर सुखांचे आश्वासन देतात परंतु शेवटी आपल्याला दीर्घकाळापर्यंत दुःख आणि दुःख देतात खरे सद्गुण आणि आनंद, तथापि, थोडेसे आश्वासन देतात, परंतु शेवटी आपल्याला शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देतात म्हणूनच मी आंतरिक, चिरस्थायी आनंदाला खरा आनंद आणि तात्पुरते इंद्रिय .सुखांना केवळ उपभोग मानतो

जेव्हा तुम्ही लाखो मैल अंतराळातून सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान .दिसतो

तथापि, पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७,९०० मैल आहे, तर सूर्याचा व्यास पृथ्वीच्या व्यासापेक्षा शंभर पट जास्त आहे. जर तुम्ही आपला ग्रह पृथ्वी थेट सूर्यासमोर ठेवू शकलात तर तो सूर्याच्या तुलनेत एका लहान बिंदूसारखा .दिसेल
समजा, एक प्रचंड सौर क्षेत्र विस्तारत आणि रुंद होत
आहे आणि त्याचे प्रचंड वस्तुमान संपूर्ण निळे आकाश गिळंकृत करत आहे. आपल्याला दिसणारे आकाश हे अनंत विश्वात पसरलेल्या अवकाशाचा एक छोटासा भाग आहे, खरंच एक छोटासा कण .आहे
जरी सूर्य अवकाशात अनिश्चित काळासाठी विस्तारत
राहिला आणि पसरत राहिला, तरीही तो अनंताला व्यापू शकणार .नाही
लघुता आणि मर्यादिततेचा वैश्विक भ्रम मनाला त्या वैश्विक विशालतेला समजण्यापासून मर्यादित करतो आणि .रोखतो
ही पूर्ण शून्यता कुठून आली आणि त्याच्या मर्यादा
?कुठे आहेत
जो परिमाण किंवा मापनाच्या अधीन नाही, ज्याची कोणतीही मर्यादा किंवा मूळ नाही, तो देव आहे, जो सर्वव्यापी आहे आणि अंतराळाच्या सर्वात दूरच्या भागात अस्तित्वात आहे. तो दूरच्या, दूरच्या ताऱ्यांमध्ये आहे जसा तो तुमच्यात आणि माझ्यात अस्तित्वात आहे, तसेच तो व्यापलेल्या प्रत्येक जागेची जाणीवपूर्वक जाणीव ठेवतो, मग तो कितीही लहान असो वा .मोठा असो

भूतकाळ बहुतेक मानवजातीला अज्ञात आहे, काही निवडक ज्ञानी व्यक्ती वगळता तरीही, भूतकाळाबद्दलचे आपले अज्ञान देखील आपल्या फायद्याचे आहे कारण जर आपल्याला या जन्मात आणि मागील जन्मात आपण केलेले सर्व काही माहित असते, तर आपण आपल्या कृतींच्या प्रचंड प्रमाणात भारावून गेलो असतो आणि पूर्णपणे गोंधळून गेलो असतो. या धक्क्याने आपली इच्छाशक्ती देखील लकवाग्रस्त होऊ शकते, ज्यामुळे आपण आपले

प्रयत्न चालू ठेवण्यास असमर्थ बनतो आणि आपल्याला निराशेचे बळी पडतो. या पार्थिव जीवनातही, विसरणे हे देवाकडून मिळालेले आशीर्वाद आहे, जे आपले विचार आणि भावना भूतकाळातील आठवणींनी, विशेषतः कडू आणि वेदनादायक आठवणींनी ग्रासल्या जाण्यापासून रोखते. सुदैवाने, आपल्यातील दैवी ठिणगी सतत आशेने चमकत असते आणि जीवनाचा अविरत प्रवास सुरू ठेवण्याची इच्छा असते. या दोन आशीर्वादांसाठी आपण देवाचे आभार मानले पाहिजेत: भूतकाळ .विसरण्याची क्षमता आणि भविष्यासाठी आशा

आपण असा निष्कर्ष काढू नये की नशीब स्वातंत्र्याच्या मार्गात अडथळे आणते. तथापि, बहुतेक लोक नशीब आणि नशिबाला कारणीभूत असलेल्या नकारात्मक प्रभावांना तोंड देण्यासाठी आपण सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि आपल्या अंतर्गत विश्वासांनुसार निवडीचे स्वातंत्र्य वापरले पाहिजे, जर हे विश्वास दृढ श्रद्धेवर आधारित असतील आणि दैवी नियमांवर आधारित असतील, ज्याशिवाय व्यक्ती खरा .आनंद अनुभवू शकत नाही

जेव्हा आपण एखादी कृती सुरू करतो तेव्हा आपण प्रतिकूल परिस्थितींमुळे घाबरू नये, तर जास्तीत जास्त आशावादी असले पाहिजे, पूर्ण विश्वासाने की इच्छाशक्तीचा वापर आणि निवडीचे स्वातंत्र्य वापरण्याच्या मार्गात काहीही अडथळा .येऊ शकत नाही

मानव बहुतेकदा नदीच्या पृष्ठभागावर तरंगणाऱ्या पानांसारखे असतात आणि त्यांना स्वतःला भ्रम आणि विनाशाच्या धबधब्यांकडे नेणाऱ्या स्वयंचलित सवयींच्या प्रवाहातून बाहेर काढावे लागते. बहुतेक लोक उदासीन दिसतात .आणि स्वतःला प्रवाहात वाहून जाऊ देतात

जर आपण आपले ध्येय साध्य करण्यात अयशस्वी झालो, तर हे स्पष्टपणे मान्य करणे योग्य आहे की आपल्या स्वतःच्या निर्माण केलेल्या अडथळ्यांमुळे आपल्याला ते गाठता आले नाही. आपले इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी आपण आपले प्रयत्न चिकाटीने आणि दुप्पट केले पाहिजेत. आपण स्वतःला हे देखील आश्वासन दिले पाहिजे की अडथळे आणि आव्हाने कितीही मजबूत आणि भयानक असली तरीही, आपण त्यांच्यावर मात करण्याची ताकद बाळगतो. आपल्या सर्व प्रयत्नांनंतरही आपण अपयशी ठरलो तरी, निराशा किंवा निराशेची गरज नाही, जोपर्यंत आपल्याला हे समजते की मानवी इच्छाशक्ती आपल्या स्वतःच्या निर्मितीच्या नशिबापेक्षा अधिक मजबूत आहे. म्हणूनच, आपण कितीही वेळा अपयशी ठरलो तरी प्रयत्न करणे थांबवू नये, कारण नेहमीच दारे उघडी असतात. आपल्याला यश मिळेपर्यंत प्रयत्न करणे आणि प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करणे आवश्यक आहे. जोपर्यंत आपण त्याच्यावर अवलंबून राहतो आणि आवश्यक प्रयत्न करतो तोपर्यंत देव आपल्याला मदत करेल [जो मार्गावर चालतो तो गंतव्यस्थानावर पोहोचेल आणि जो देवावर विश्वास ठेवतो तो निराश होणार नाही]

जेव्हा एखादी व्यक्ती तीव्रतेने आणि चिकाटीने
एखाद्या गोष्टीची इच्छा करते, तेव्हा ती इच्छा कधीही त्यांच्या चेतनेतून बाहेर पडत नाही, ते कुठेही गेले आणि त्यांचे व्यस्ततेचे काहीही असोत. तिच्या सतत आणि अथक कार्यातून, त्या इच्छेमध्ये प्रचंड दृढनिश्चय आणि ऊर्जा असते. ही अंतर्गत कुजबुज यांत्रिक प्रार्थनेपेक्षा अधिक शक्तिशाली आणि प्रभावी आहे, जी केवळ ओठ हलवते. देवावर प्रेम करणारे असेच वागतात. ते त्याच्याबद्दलचे त्यांचे प्रेम सतत कुजबुजतात, त्यांच्या मनातील कुजबुज त्यांच्या दैनंदिन कामांमध्ये ऐकू येत नाहीत. ही मनातील कुजबुज त्यांना विचलित करत नाही किंवा त्यांच्या इतर कर्तव्यांशी संघर्ष करत नाही. देवाबद्दलची त्यांची इच्छा वाढत असताना, त्याच्यावरील त्यांचे प्रेम अधिक गहिरे आणि तीव्र होत जाते, जोपर्यंत ते त्याची उपस्थिती अनुभवत नाहीत आणि आत्म्याच्या डोळ्याने त्याचा प्रकाश पाहतात.

त्यांना प्रचंड आनंदाची चव चाखता येते आणि वर्णन .करण्यापलीकडे शांती वाटते

देव आपल्याला जीवनात आवश्यक असलेले धडे देतो
जेणेकरून आपण त्यांचा फायदा घेऊ शकू आणि समज आणि अनुभव मिळवू शकू. जो कोणी हे धडे टाळतो त्याला कितीही वेळ लागला .तरी ते शिकावे लागेल

जर आपण त्यातून शिकलो तर प्रत्येक परीक्षा ही एक
मित्र असते आणि जर आपण संधी वाया घालवली आणि कुरकुर, संताप आणि चुकीच्या निर्णयाने तिचा गैरवापर केला तर एक जुलमी .हुकूमशहा असतो

जेव्हा आपल्याला जीवनाबद्दल चांगली समज असते आणि
योग्य दृष्टिकोन असतो तेव्हा ते सुंदर आणि .गुंतागुंतीपासून मुक्त होते

-

मानसिक प्रकरणे

एखादी व्यक्ती आनंदाच्या लाटांमध्ये कायमची वाहून
जाऊ शकत नाही, दुःखाच्या अशांत पाण्यात बुडालेली असू शकत नाही किंवा कंटाळवाण्या खोलवर बुडालेली राहू शकत नाही. या परस्परविरोधी द्वैतांच्या जगात, सामान्य व्यक्ती चढ-उतारांना तोंड देत असते - आनंदाच्या लाटांवर चढत असते, उदासीनतेच्या अथांग डोहात बुडत असते आणि दुःखाच्या तीव्र लाटांनी तेथून हादरत असते - क्वचितच इतर कोणत्याही .जाणीवेच्या अवस्थेचा अनुभव घेते

परिस्थितीला अशा प्रकारे विचारांवर प्रभाव पाडू देणे म्हणजे स्वतःची इच्छा एका लहरी आणि सतत बदलणाऱ्या नशिबाला समर्पित करणे. यशस्वी आणि परिपूर्ण जीवन जगण्यासाठी एखाद्या व्यक्तीला मानसिक संतुलनाची आवश्यकता असते आणि हे केवळ एकाग्र विचारसरणी आणि भावनिक क्षमतेवर नियंत्रण .ठेवूनच साध्य करता येते

काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवशी दुःखावर विचार करण्यात काही अर्थ नाही एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या निधनाचे सतत दुःख त्यांना किंवा आपल्यालाही मदत करत नाही आणि त्यामुळे काहीही बदल होत नाही त्याचप्रमाणे, न्यूनगंड जोपासणे किंवा भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांसाठी स्वतःला शिक्षा करणे हे प्रतिकूल आहे; ते फक्त जीवन दुःखी बनवते आणि .मानसिक क्षमतांना दाबून टाकते

आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही, कारण ती मनाला त्रास देते आणि सुप्त क्षमतांना .उदासीनतेच्या भट्टीत जाळून टाकते

अपयश मुळापासूनच उखडून टाकले पाहिजे आणि देवाच्या मदतीने भरपूर पीक घेण्यासाठी जीवनाची शेतं परिश्रम आणि दृढनिश्चयाने नांगरली पाहिजेत आणि चांगुलपणाची बीजे .पेरली पाहिजेत
असे काहीतरी करा जे यापूर्वी कोणीही केले नाही - असे काहीतरी जे जगाला आश्चर्यचकित करेल देवाची सर्जनशील .शक्ती तुमच्याद्वारे कार्यरत आहे हे दाखवा

शांत आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार चुंबकीय
आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात. एखादी व्यक्ती शांत वातावरणातून बौद्धिक पोषण घेते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक, संगतीमुळे उद्भवतात, ज्यामुळे चिंताग्रस्त .विचार आणि अस्वस्थ मनःस्थिती निर्माण होते

शरीराला शारीरिक अन्नापासून ऊर्जा आणि क्रियाकलाप मिळतात, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा चार्जेस पुरवतात जे घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा पचण्यास सोपे असतात जे सहजपणे जिवंत उर्जेमध्ये रूपांतरित होऊ शकत .नाहीत

जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात, कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेचे आरोग्य आणि चैतन्यात रूपांतर करू शकता आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने - अगदी एकटेही - चालू शकता आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्यात, देवाच्या न्यायावर आणि चुकीवर योग्यतेचा आणि भ्रमावर सत्याचा विजय मिळवण्यात आंतरिक आनंद मिळवू शकता आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीवर नेण्याचा प्रयत्न करता आणि इतरांबद्दल प्रेमळ आणि कृतज्ञ हृदय आणि चांगले हेतू बाळगता, तेव्हा तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय बनेल आणि तुम्ही सुंदर आणि फायदेशीर असलेल्या सर्व गोष्टी - गोष्टी, लोक आणि परिस्थिती - स्वतःकडे आकर्षित कराल जे सुरक्षितता आणि सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे तुमचा प्रवास सुरू ठेवण्यासाठी आवश्यक आहेत. आणि शेवटी, जेव्हा तुम्ही तुम्हाला आवश्यक असलेल्या गोष्टी मिळविण्यासाठी प्रयत्न करता आणि देव जे प्रदान करतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत व्हाल आणि सांसारिक इच्छांनी ग्रासलेल्या आणि

त्याच्या क्षणभंगुर सुखांसाठी लोभी असलेल्यांपेक्षा .अधिक समाधानी व्हाल

करुणा हा प्रत्येक आत्म्याला इतर आत्म्यांशी जोडणारा .पूल आहे करुणा हा प्रत्येक हृदयाचे प्रवेशद्वार आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाचा शोध घेते, जो इतर सर्वांपेक्षा एकमेव खरा मित्र आहे, तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री स्थापित करणे शक्य होते - कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक मैत्री ही वैवाहिक संबंधांमध्ये एक महत्त्वाची घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक जवळीक, आध्यात्मिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम हे प्राधान्य असले पाहिजे. जे लोक खरे प्रेम आणि शारीरिक आकर्षण यात फरक करू शकत नाहीत त्यांना वारंवार .निराशा होते

जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आणि सहकार्य करणाऱ्या आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते जे एकमेकांच्या जीवनातील ओझे कमी करतात आणि परस्पर सहानुभूती आणि .मैत्रीपूर्ण समजुतीने जगण्याच्या चिंता दूर करतात

जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना
माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
जर तुम्ही तुमचे विचार पदार्थापुरते मर्यादित ठेवले
तर तुम्हाला सर्वकाही भौतिक दृष्टिकोनातून दिसेल. पण एकदा तुम्ही तुमची जाणीव आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत वाढवली की, तुम्हाला सर्व पदार्थांच्या पलीकडे वाहणारा देवाच्या प्रकाशाचा व्यापक प्रवाह दिसेल आणि तुम्हाला .सर्वकाही आध्यात्मिक दृष्टिकोनातून दिसेल

प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्या क्षमतांचा शोध
घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची माझ्याकडे अनंत संधी आहे आज मी माझे विचार आशावादाने भरेन आणि अप्रिय अनुभवांपासून स्वतःला अलिप्त करेन मी माझ्या शरीराचे, मनाचे आणि आत्म्याचे संतुलित आणि सुसंवादी .पद्धतीने पोषण करेन

.मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन
आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा नेहमीच माझ्यासोबत
.असतो

जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख जपून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि जेव्हा मी परीक्षा आणि संकटांच्या वादळांना तोंड देईन, तेव्हा मी माझ्या आध्यात्मिक बोटीतून जीवनाच्या .समुद्रातून सुरक्षित, दिव्य किनाऱ्यावर जाईन

जेव्हा मी काम करतो आणि निर्मिती करतो तेव्हा मला आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करत आहे तो विश्वाचा स्वामी आहे आणि मी त्याच्याबद्दल खोलवर चिंतन करून .त्याच्याशी जोडू शकतो

माझ्या प्रिय देवा, मला माहित आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे आणि मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तू तुझा मदतीचा हात पुढे करत .आहेस आणि माझ्या यशाचा मार्ग तयार करत आहेस

जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी माझी शक्ती गोळा करेन आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करेन. मी सर्वांशी प्रामाणिक आणि प्रामाणिक राहीन आणि प्रेम आणि शुभेच्छांचे विचार पसरवीन. मग देव .त्याच्या शक्तीने आणि बुद्धीने मला आधार देईल

आध्यात्मिक आजार आणि त्यांचे उपचार
गुरु परमहंस योगानंद

असंतुलित आणि विसंगत मानवी व्यक्तिरेखांच्या गटाची :कल्पना करण्याचा प्रयत्न करा
एकाचे डोके हरभराएवढे लहान आणि शरीर उंटाच्या
!आकाराचे मोठे
दुसऱ्या एका माणसाचा हात सॅमसन किंवा हरक्यूलिससारखा !शक्तिशाली आहे आणि शरीर एका बटूच्या शरीरासारखे आहे
आणि तिसऱ्याचे डोके एका मोठ्या हत्तीचे आणि शरीर एका !खरखरीत उंदराचे आहे
जर तुम्हाला अचानक त्या प्राण्यांचा एक विचित्र आणि विसंगत रचना असलेला जमाव दिसला तर ते दृश्य तुम्हाला आश्चर्यकारक आणि आश्चर्यकारक वाटणार नाही का, किंवा दुःखद ?आणि खेदजनक वाटणार नाही का
आता अशा लोकांच्या दुसऱ्या गटाची कल्पना करा जे
दिसायला आणि दिसायला सामान्य आहेत, पण मानसिकदृष्ट्या .असंतुलित आणि मानसिकदृष्ट्या विकृत आहेत
ज्याप्रमाणे कपडे जखमा, फोड आणि इतर शारीरिक विकृती लपवतात, त्याचप्रमाणे एक मजबूत, निरोगी शरीर आणि एक सुंदर, तेजस्वी चेहरा अनेक गंभीर मानसिक आजार आणि जन्मजात दोष .लपवतो
जर तुम्हाला त्यांच्या सुंदर देखाव्याने आणि
चांगल्या आरोग्याने ओळखल्या जाणाऱ्या सामान्य लोकांच्या मोठ्या जमावाला भेटले आणि तुम्ही तुमच्या आध्यात्मिक दृष्टीने त्यांच्या मानसिक शरीरात प्रवेश करू शकलात, तर आश्चर्य आश्चर्यकारक असेल आणि तुम्हाला जे सापडेल ते .पाहून तुम्ही खोल दुःखाने भरून जाऊ शकता

तुम्ही त्यांच्या मानसिक शरीराचे निरीक्षण :खालीलप्रमाणे करू शकता
मन हे डोके, इंद्रिये आणि भावना धड आणि इच्छाशक्ती हे हात आणि पाय द्वारे दर्शविले जाते, जे सर्व असामान्य, .आजारी आणि विकृत आहेत
तुम्हाला आढळेल की काहींचे डोके लहान असते आणि
त्यांचे ज्ञान अविकसित असते, ते स्वार्थी महत्त्वाकांक्षा आणि कामुक इच्छांनी फुगलेल्या शरीरावर .बसलेले असतात
तुम्हाला असेही आढळेल की काही लोकांचे शरीर भावना आणि चैतन्यहीन असते, जरी त्यांचा हात खूप विकसित, कार्यशील .असतो
इतरांकडे मोठा, सर्जनशील मेंदू असू शकतो, परंतु
त्यांची सहानुभूती आणि भावनिक क्षमता खुंटलेली आणि कमकुवत असते. आणि आणखी एक वर्गातील लोक आहेत ज्यांचे शारीरिक आणि मानसिक शरीरयष्टी सामान्य आहे, परंतु ज्यांची इच्छाशक्ती आणि आत्म-नियंत्रण एकतर कमकुवत किंवा .लकवाग्रस्त आहे
आणि निरीक्षणांची यादी पुढे चालू राहते. तुम्हाला !दीर्घायुष्य लाभो
मानसिक शरीरात असे असंख्य मानसिक विकृती जे काही पैलूंमध्ये अविकसित असतात आणि काही पैलूंमध्ये अतिविकसित असतात ते खरोखरच मानवांमध्ये असतात - जरी लपलेले असले तरी
- ते त्यांना मानसिक वेदना देतात आणि त्यांना त्यांची प्रतिभा आणि क्षमता जशी दाखवायला हवी तशी दाखवण्यापासून .रोखतात
येथे काही मानसिक आजारांना संबोधित केल्याने सर्व
मानवी समस्यांची मूळ कारणे ओळखण्यास मदत होऊ शकते, जेणेकरून त्या कमीत कमी त्या सर्वांना कळतील जे त्यापासून ग्रस्त आहेत, अगदी अवचेतनपणे देखील, जेणेकरून ते त्या दोषांचे स्वरूप, त्यांची लक्षणे आणि मानसिकतेत त्यांचा मूक प्रवेश समजून घेऊ शकतील, जेणेकरून ते शांती आणि आनंदाच्या त्यांच्या रेंगाळणाऱ्या विनाशाला मागे टाकू .शकतील
आध्यात्मिक उदासीनता

आध्यात्मिक बाबींमध्ये गढून जाण्याच्या बहाण्याने बौद्धिक आणि शारीरिकदृष्ट्या निष्क्रिय असलेल्यांमध्ये हा आजार मोठ्या प्रमाणात आढळतो. हे पीडित व्यक्ती देवाची सेवा करण्याच्या नावाखाली भौतिक जीवनातील प्रमुख आणि किरकोळ कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष करतात, अशा प्रकारे सैतानासमोर स्वतःला उघडतात, जो त्यांच्यावर गंभीर हानी पोहोचवू शकतो. ते निराशेने ग्रस्त असतात आणि त्यांच्या सभोवतालच्या कोणत्याही फायदेशीर किंवा सुंदर गोष्टींबद्दल त्यांना कदर नसते. हा एक संसर्गजन्य आजार आहे आणि आध्यात्मिक आकांक्षा असलेल्या सर्वांनी त्यापासून सावध राहिले पाहिजे आणि सकारात्मक विचार, आशावादी दृष्टिकोन आणि निरोगी, उत्पादक कार्याद्वारे त्यांचे चैतन्य आणि त्यांची प्रतिकारशक्ती सतत जिवंत .ठेवून स्वतःला त्यापासून मुक्त केले पाहिजे
आध्यात्मिक अपचन
हे यादृच्छिक (गझल) परिणामस्वरूप घडते, म्हणजेच,
चमकदार नावाखाली नोंदणीकृत आणि बनावट आध्यात्मिक पुस्तके आणि धडे स्वरूपात सादर केलेल्या, ज्या "आध्यात्मिक डॉक्टरांनी" धूर्त आणि जादूटोण्याच्या कलेत अनुभवी आहेत, .अशा मोठ्या प्रमाणात तयार सायकोट्रॉपिक औषधांचे जलद सेवन हा आजार केवळ सत्य जाणून घेण्याची आध्यात्मिक भूकच
मारत नाही तर चांगले आणि वाईट, फायदेशीर आणि हानिकारक यात .फरक करण्याची क्षमता देखील नष्ट करतो
जो सतत धार्मिक कल्पना गिळंकृत करतो आणि हातात
येणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीवर आपले लक्ष केंद्रित करतो तो केवळ अतिरेकच करत नाही तर उपयुक्त कल्पनांसह विषारी कल्पना देखील गिळंकृत करतो, ज्यामुळे स्वतःवर बौद्धिक .अपचन ओढवते आणि त्यामुळे मंद आध्यात्मिक मृत्यू येतो विविध आध्यात्मिक आणि तात्विक कल्पनांचा अतिरेकी आणि सतत अभ्यास, त्यांची वैधता निश्चित करण्यासाठी वैयक्तिक अनुभवातून त्यांचे पचन आणि परीक्षण करण्याचा प्रयत्न न करता, शेवटी सर्व आध्यात्मिक तत्त्वे आणि कायद्यांमध्ये .शंका, उदासीनता आणि अविश्वास निर्माण करतो
आवड आणि ध्यास

या आजाराने ग्रस्त असलेले लोक वाया घालवलेले, अर्थहीन जीवन जगतात कारण त्यांच्याकडे खूप पैसा आणि वेळ असतो आणि .त्यांच्याकडे जीवनाचा उद्देश आणि योग्य समज नसते
हे लोक त्यांच्या इच्छांनी प्रेरित असतात; ते जे मनात येते ते करतात आणि त्यांना आनंद देतात ते त्यांचे जीवन स्वस्त, क्षुल्लक कादंबऱ्या, खळबळजनक चित्रपट आणि वरवरच्या, निरर्थक मनोरंजनाने भरतात. त्यांना हे कळत नाही की त्यांना या धोकादायक आजाराने ग्रासले आहे जोपर्यंत त्यांना तीव्र धक्का किंवा चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा .अनुभव येत नाही - म्हणजेच नुकसान झाल्यानंतर
मानसिक थंडी
या स्थितीचे दुसरे नाव आहे: निराशा एखाद्या व्यक्तीला कधीच कळत नाही की ती कधी येईल आणि त्याची त्रासदायक लक्षणे, जसे की निराशा, असहिष्णुता, चिंता आणि अधीरता, यासारख्या गोष्टी सहन कराव्या लागतात. त्याहूनही वाईट म्हणजे, ती बऱ्याचदा दीर्घकाळ टिकते आणि त्याचे बळी अनेकदा सहजपणे पुन्हा आजारी पडतात, जरी त्यांना वाटत असेल .की ते लवकर बरे झाले आहेत
मानसिक त्रास
हा आजार दीर्घकालीन सांसारिक चिंतांवर लक्ष केंद्रित केल्याने होतो. ज्यांना याचा त्रास होतो ते सहसा त्यांच्या इच्छाशक्तीच्या शस्त्राचा वापर करण्याकडे दुर्लक्ष करतात आणि अशा प्रकारे त्यांच्या सततच्या भीतींना धैर्याने तोंड देण्याऐवजी आणि त्यांच्या बालपणातच त्यांना दूर करण्याऐवजी निष्क्रियपणे आणि .नम्रपणे त्यांच्यासमोर शरण जातात
असामान्य मानसिक जोड
या आजाराचे बळी आनंदाच्या शोधात एकतर्फी होतात.
संपत्ती जमवणे, प्रसिद्धी मिळवणे किंवा आरोग्य किंवा सत्ता मिळवणे यात आनंद आहे असे मानून, ते त्यांच्या ज्वलंत महत्त्वाकांक्षेच्या वेदीवर आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, मनःशांती, सन्मान आणि प्रतिष्ठा - सर्वकाही त्यागतात. खूप उशिरा, त्यांना हे समजते की केवळ संतुलित जीवन, जे निसर्गाच्या नियमांचा आणि देवाच्या आज्ञांचा आदर करते

आणि क्रियाकलापांना शांततेशी सुसंगत करते, तेच खरे आनंद .आणू शकते आणि उदात्त जीवनाचा उद्देश पूर्ण करू शकते ज्यांना अस्वास्थ्यकर आसक्ती विकार आहेत ते अनियंत्रित उत्कटतेच्या विचारांनी ग्रासलेले असतात, ज्यामुळे जीवनाकडे पाहण्याचा त्यांचा दृष्टिकोन विकृत आणि विकृत होतो. उदाहरणार्थ, एका व्यावसायिकाने मोठे यश मिळवले आणि संपत्ती जमवली, परंतु तो त्याच्या संपत्तीचा आनंद घेण्यापूर्वीच, प्रचंड चिंता आणि भीतीमुळे त्याला चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा सामना करावा लागला आणि तो .हृदयविकाराने मरण पावला
इतरांचा असा विश्वास आहे की ध्येय साध्य करण्यासाठी सर्वकाही परवानगी आहे. या गोंधळामुळे, ते त्यांचे खरे उद्दिष्ट चुकवतात आणि त्यांना ज्या गोष्टींची त्यांना आकांक्षा होती त्या मिळाल्या तरीही त्यांना थोडेसे समाधान मिळू शकत नाही, कारण मानवी स्वभाव विशाल आणि बहुआयामी आहे आणि त्याला सर्व स्तरांवर संतुलित विकास .आवश्यक आहे

आंधळे आध्यात्मिक आलिंगन
विशिष्ट श्रद्धांबद्दलचा हा विचित्र धर्मांधपणा विशिष्ट मते आणि कल्पनांना प्रश्न विचारल्याशिवाय किंवा त्यांचे परीक्षण न करता चिकटून राहण्यापासून उद्भवतो, ज्यामुळे या आजाराने ग्रस्त असलेल्यांमध्ये कोणत्याही सुदृढ आध्यात्मिक कल्पना किंवा मुक्त आणि मुक्त विचारांबद्दल राग आणि द्वेष निर्माण होतो. या अलिप्ततेमुळे देवाच्या नियमांविरुद्ध बंड होते, जे बौद्धिक कार्यक्षमता, भौतिक कल्याण, मानसिक आणि शारीरिक आरोग्य आणि सर्व पार्श्वभूमीच्या लोकांसाठी प्रेम आणि .आदर यातून प्रकट होतात
आध्यात्मिक तत्वे रुजवणे
शारीरिक आजार हे सहज लक्षात येण्याजोगे, वेदनादायक
आणि अप्रिय असल्याने, ते आपल्याला त्यांचा सक्रियपणे प्रतिकार करण्यास प्रवृत्त करतात, ज्यामुळे आपण व्यायाम आणि निरोगी पोषणापासून ते विविध औषधे आणि औषधांपर्यंत

विविध उपचारात्मक पद्धतींद्वारे त्यांच्यावर मात करण्याचा प्रयत्न करतो. तथापि, मानसिक आजार, सर्व मानवी वेदना आणि भीतीचे मूळ असूनही, त्यांना प्रतिबंधित केले जात नाही किंवा पुरेशा तातडीने उपचार केले जात नाहीत आणि त्यांना आपल्या जीवनावर विनाश आणि विनाश ओढवण्याची .परवानगी दिली जाते
शिक्षक, शारीरिक शिक्षण शिक्षक, उपदेशक, सुधारक, वैद्य आणि कायदेतज्ज्ञ जेव्हा प्रथम स्वतःपासून सुरुवात करून शिकतील आणि नंतर इतरांना मानवी स्वभाव संतुलित आणि सुसंवादी पद्धतीने, जीवनाच्या नियमांनुसार आणि निरोगी अस्तित्वाच्या तत्त्वांनुसार जोपासण्याचे योग्य मार्ग शिकवतील तेव्हा ते प्रगतीला पुढे नेण्यास सक्षम असतील. हे खरोखर प्रभावी शिक्षण आणि व्यापक मानवी संस्कृती आहे जी .जगातील सर्वत्र लोकांना आवश्यक आहे
शैक्षणिक संस्थांना ही तत्त्वे आणि विविध धार्मिक सिद्धांतांमधील गोंधळामुळे सार्वजनिक शाळांमध्ये आध्यात्मिक मूलभूत गोष्टी शिकवणे अशक्य वाटते. तथापि, जर या संस्थांनी शांती, प्रेम, सेवा, श्रद्धा, मोकळेपणा आणि इतरांचा स्वीकार या सार्वत्रिक तत्त्वांवर लक्ष केंद्रित केले - जे दृढपणे स्थापित आध्यात्मिक स्थिरांक आहेत - आणि मुलांच्या मनाच्या आणि आत्म्याच्या सुपीक जमिनीत ही तत्त्वे बिंबवण्यासाठी व्यावहारिक पद्धती विकसित केल्या, तर या कथित आणि काल्पनिक अडचणीवर एक वाजवी आणि स्वीकार्य उपाय सापडू शकतो. या समस्येशी संबंधित स्पष्ट अडचणींमुळे .या समस्येकडे दुर्लक्ष करणे ही एक गंभीर चूक आहे
बहुतेक महाविद्यालयीन पदवीधर पुस्तकांच्या
मजकुरामुळे इतके जड आणि सुजलेले असतात की त्यांना जीवनाचा मार्गही नीट चालता येत नाही. कारण त्यांची इच्छाशक्ती आणि आत्मसंयम दुर्लक्ष आणि गैरवापरामुळे जवळजवळ लकवाग्रस्त झाले आहेत. म्हणूनच, तुम्ही त्यांना बेपर्वाईने आणि अधोगतीने वागताना पाहता, असमान विवाहांच्या अथांग डोहात धावताना, त्यांच्या लैंगिकतेचा गैरवापर करताना, पैशाच्या मागे धावताना आणि त्यांच्या शैक्षणिकदृष्ट्या प्रशिक्षित बुद्धीचा धारदार चाकू योग्यरित्या कसा चालवायचा हे न शिकल्यामुळे त्यांच्या करिअरमध्ये अपयशी

ठरताना पाहता. परिणामी, ते स्वतःला जखमा करतात आणि स्वतःला .हानी पोहोचवतात
विचित्रपणे, बरेच तरुण अशा कृत्यांमध्ये गुंतलेले दिसतात ज्या शेवटी त्यांना हानी आणि वेदना देतात. काही जण चोरी आणि इतर गैरकृत्ये, अगदी गुन्हेगारी कृत्ये देखील करतात, कोणताही प्रतिबंध किंवा प्रतिबंध न करता. जे लोक समाजात दुर्गुणांचा प्रसार रोखण्यात अपयशी ठरतात ते काहींच्या चुकीच्या वर्तनाला प्रोत्साहन देतात. विवेक आणि खऱ्या श्रद्धेच्या प्रत्येक व्यक्तीने सचोटी, प्रामाणिकपणा, प्रतिष्ठा आणि स्वाभिमानाच्या बाबतीत इतरांसाठी एक चांगले उदाहरण असले पाहिजे. शाळा, महाविद्यालये, विद्यापीठे आणि सामाजिक संस्था गुन्हेगारीची मूळ कारणे दूर करून कमी करण्यासाठी पुरेशा वैज्ञानिक पद्धती प्रदान करत नाहीत, जी प्रामुख्याने मनात .आढळतात
आनंदी आणि यशस्वी जीवनाची कला शिकवण्यासाठी, स्वतःची क्षमता विकसित करण्यासाठी आणि स्वतःची क्षमता .वाढविण्यासाठी विशेष शाळा देखील स्थापन केल्या पाहिजेत अशा शाळा बागा आणि उद्यानांसारख्या असतील जिथे तरुण
मने वाढतात आणि भरभराटीला येतात शिक्षकांची निवड काळजीपूर्वक केली पाहिजे आणि पालक आणि समुदायाचे सहकार्य सुनिश्चित केले पाहिजे या शाळा व्यक्तींना अधिक प्रभावीपणे घडवण्यास मदत करतील हे लक्षात ठेवले पाहिजे की एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या सुरुवातीच्या काळातले आध्यात्मिक पोषण त्याचे आरोग्य आणि नंतर वाढण्याची .क्षमता ठरवते
आधुनिक शाळांमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या मानसिक आणि शारीरिक प्रशिक्षण पद्धती निःसंशयपणे फायदेशीर आहेत, परंतु त्यांना आध्यात्मिक पाया नाही. सद्गुणी .चारित्र्याच्या विकासाशिवाय, वाढ अपूर्ण राहील
ज्या तरुणांची मने अजूनही कोमल आणि लवचिक आहेत आणि ज्यांच्या शक्ती अद्याप काही विशिष्ट मार्गांनी वळवल्या गेलेल्या नाहीत अशा तरुणांना शारीरिक, मानसिक आणि .आध्यात्मिक विकासाचे विज्ञान शिकवले पाहिजे

सर्वसमावेशक प्रशिक्षणानंतर, त्या शाळांमधील विद्यार्थ्यांनी सतत चिंतन परीक्षा द्याव्यात आणि मिळवलेले प्रमाणपत्र चांगले आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, परिणामकारकता, भौतिक आणि आध्यात्मिक संपत्ती, आनंद, यश आणि .आत्मविश्वास असेल
आयुष्यभर उप-परीक्षांमध्ये मिळालेल्या मानसिक आणि आध्यात्मिक कामगिरी आणि प्रमाणपत्रांच्या एकूण .बेरजेनुसार निश्चित केले जातील
या अंतिम, सर्वात मोठ्या परीक्षेत जे उत्कृष्ट ठरतील त्यांना स्वयंपूर्णतेचे पवित्र प्रमाणपत्र आणि मुक्त, .शुद्ध आणि आनंदी विवेक मिळेल
आणि आत्म्याच्या पानावर कायमचे कोरलेले आशीर्वाद
.या दुर्मिळ बक्षिसावर पतंगांचा हल्ला होणार नाही
आणि चोरांचे हात तिथे पोहोचणार नाहीत
नाहीतर वेळ ते पुसून टाकेल
.ते पासपोर्ट म्हणून काम करेल
राईटियस ग्रुपमधील मानद सदस्यत्वासाठी

आनंद कुठे आहे?
देव, त्याच्या पूर्ण दयेने, आपल्याला त्याचा आनंद आणि प्रेरणा देतो.
आणि ते आपल्याला खरे जीवन देते
खरे ज्ञान
आणि खरा आनंद
आपल्या आयुष्यातील विविध अनुभवांमधून खरी समज येते.
पण देवाचे वैभव केवळ आत्म्याला मिळणाऱ्या आध्यात्मिक शांतीमध्ये आणि त्याच्याशी एकरूप होण्याच्या मनाच्या प्रामाणिक प्रयत्नात प्रकट होते. तिथे, आपण सत्याच्या समोरासमोर उभे राहतो. बाहेर, भ्रम अविश्वसनीयपणे शक्तिशाली असतात आणि फार कमी लोक बाह्य वातावरणाच्या प्रभावापासून वाचू शकतात. जग त्याच्या अंतहीन गुंतागुंती आणि असंख्य परीक्षांसह चालू राहते. जीवनाच्या देखाव्यामागे देवाचा आवाज असतो, तो सतत आपल्याला बोलावत असतो आणि फुले, धर्मग्रंथ, आपले विवेक आणि जीवन

जगण्यालायक बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींमधून आपल्याशी बोलत असतो.
आपण जितके जास्त बाह्य गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करू तितके कमी आपण आंतरिक वैभव अनुभवू शकतो; आणि जितके जास्त आपण आत वळतो तितके कमी बाह्य अडचणींना तोंड द्यावे लागते हे एक कायमचे समीकरण आहे परंतु बहुतेक लोकांना सांसारिक सहवास, ते ज्या समाजात राहतात आणि अस्वस्थ सवयींच्या प्रभावामुळे हे सत्य कळत नाही. समाज एखाद्या व्यक्तीला वरवरच्या गोष्टींमध्ये बुडवून ठेवतो आणि गुंतवून ठेवतो, ज्यामुळे तो सखोल सत्यांचा विचार करण्यापासून रोखतो. काही लोक आध्यात्मिक स्थळांनाही त्यांच्या
आशीर्वादित वातावरणाचा लाभ घेण्याची खरी इच्छा नसताना भेट देतात, त्यामुळे त्यांना त्या भेटींमधून काहीही महत्त्वाचे मिळत नाही.
ज्याला देव पाहण्याची इच्छा आहे त्याला तो सर्वत्र सापडेल मानवी सवयी विनाशकारी, भक्षक आणि लोभी आहेत; त्या नष्ट करतात, नाश करतात आणि नष्ट करतात. मानवजातीने आपल्याकडे जे आहे त्यात आनंदी आणि समाधानी कसे राहायचे हे शिकण्याची वेळ आली आहे. आपल्याला जे मिळते त्यापेक्षा आपण कशाचीही इच्छा करू नये. देव उदार आहे; आपल्याला काय हवे आहे हे तो जाणतो आणि योग्य वेळी ते देतो. याचा अर्थ असा नाही की आपण कोणतेही प्रयत्न न करता देवावर अवलंबून राहावे. अजिबात नाही. याचा अर्थ असा आहे की आपण आपल्या क्षमतेनुसार आपले काम केले पाहिजे आणि बाकीचे देवावर सोपवले पाहिजे, जो आपल्याला आवश्यक असलेल्या आणि पात्र असलेल्या गोष्टींपासून कधीही वंचित ठेवणार नाही. कायमचे आनंदी राहण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे देवाची उपस्थिती अनुभवणे. आपली सर्वोच्च इच्छा देवाला जाणून घेणे आणि त्याच्यासोबत राहण्याचा संकल्प करणे ही असली पाहिजे. आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये देव सर्वात प्रथम असला पाहिजे आणि आपण त्याला आपल्या जीवनातील सर्वात मजबूत आणि सर्वात दृढ स्तंभ मानले पाहिजे.
(म्हणून देवाच्या दोरीला घट्ट धरून राहा, त्याच्यात आश्रय घ्या)

कारण जर इतर सर्व खांब तुम्हाला अपयशी ठरले तर तो आधारस्तंभ आहे.
मला समजले आहे की जीवनाचा एकमेव उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे असे काही लोक आहेत ज्यांना कदाचित खात्री नसेल की देवाला शोधणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय आहे पण जीवनाचा उद्देश आनंद मिळवणे हे आहे हे कोणीही नाकारू शकत नाही आणि मी पूर्ण आत्मविश्वासाने आणि खात्रीने म्हणतो की देव हाच अंतिम आनंद आहे तो परम आनंद आहे तो परिपूर्ण, वैश्विक प्रेम आहे तो शाश्वत आनंद आहे जो त्याच्याशी सुसंगत असलेल्यांच्या आत्म्यांना कधीही सोडत नाही तर आपण तो परिपूर्ण आनंद मिळविण्यासाठी प्रयत्न का करत नाही? दुसरे कोणीही ते आपल्याला देऊ शकत नाही आपण ते सतत स्वतःमध्ये जोपासले पाहिजे आणि जोपासले पाहिजे निसर्गाच्या शक्ती लोकांना सांसारिक सुखे देण्यासाठी अथक प्रयत्न करतात, परंतु अशा क्षणभंगुर सुखांमुळे शेवटी पश्चात्ताप, कटुता आणि पश्चात्ताप होतो. अगदी सर्वात भाग्यवान व्यक्ती, ज्याच्याकडे सर्वकाही आहे असे दिसते, तरीही ते खरोखर आनंदी नसू शकतात. ते फार काळ सांसारिक गोष्टींवर समाधानी राहणार नाहीत कारण या गोष्टी त्यांची खरी तहान भागवत नाहीत किंवा त्यांची आध्यात्मिक भूक भागवत नाहीत.
भौतिक संपत्ती केवळ शांती आणि क्षणभंगुर समाधानाची खोटी भावना देते. संपूर्ण जग गोंधळ आणि अराजकतेत अडकले आहे, स्वार्थी आणि लोभी इच्छांनी भरलेले आहे जे युद्धाला जन्म देतात. दुसरे काहीही युद्ध निर्माण करत नाही. जीवनाच्या लढाईत खरा नायक तोच असतो जो स्वतःवर विजय मिळवतो आणि त्याच्या इच्छांवर मात करतो. पैसा, प्रसिद्धी, वासना आणि या तत्त्वाच्या विरुद्ध असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्या शांती आणि आनंदासाठी हानिकारक आहेत. जर लोकांनी जीवनाच्या खऱ्या मूल्यांच्या दृष्टीने नेहमी विचार करायला शिकले तर त्यांना ते हवे असलेले आनंद मिळेल , परंतु ते त्यांच्या उद्देशापासून दूर जातात आणि ऐहिक इच्छांच्या प्रवाहात वाहून जातात . मला आढळले आहे की कोणताही प्रलोभन मला मी स्वतःसाठी निवडलेल्या आणि अनुसरण केलेल्या मार्गापासून विचलित करू शकत नाही .

देवाने दिलेल्या शक्तीने मी हजारो लोकांना मोहित करू शकतो, पण तो मार्ग माझ्यासाठी हानिकारक असेल. कोणत्याही परिस्थितीत, मी हजारो लोकांना मोहित करू इच्छित नाही आणि त्यांची मने मोहित करू इच्छित नाही. मला फक्त प्रामाणिक शिष्य देवावर स्थिर असल्याचे पहायचे आहे. जे देवावर प्रेम करतात ते या कल्पनांचा आस्वाद घेतील आणि ज्यांचा उत्साह चालू राहतो त्यांना या शिकवणींद्वारे देवाचे आशीर्वाद आणि उपस्थिती जाणवेल.
एखाद्या व्यक्तीला देवाची फसवणूक करणे अशक्य आहे ,
कारण तो सदैव उपस्थित असतो , त्यांच्या मनात काय आहे आणि त्यांना काय हवे आहे हे त्याला माहिती असते जेव्हा ते जगाचा त्याग करतात आणि आध्यात्मिक सुसंवादाची आस धरतात , तेव्हा देव त्यांच्याकडे येतो जेव्हा ती इच्छा ती इच्छा शोधणाऱ्याच्या हृदयात मूळ धरते , तेव्हा देव त्या हृदयात येतो आणि ते चांगुलपणा आणि आशीर्वादाने भरतो जगण्यासारखे एकमेव गोष्ट म्हणजे देवाशी सुसंगत राहणे आणि त्याची कृपा मिळवणे. ती सुसंवाद हा एक शाश्वत करार आणि अटळ प्रतिज्ञा असावी (जे देवाचा करार पाळतात आणि तो मोडत नाहीत) प्रत्येकाला इतरांपेक्षा जास्त संपत्ती हवी असते जरी
ते ती मिळवतात तरी ते असमाधानी राहतात, त्यांना कळते की दुसरा कोणीतरी श्रीमंत आहे लोक स्वतःच्या इच्छांनी भरलेल्या दुःखाच्या दलदलीत राहतात आपण आपल्याकडे जे आहे त्यात समाधानी असले पाहिजे भौतिक संपत्ती आनंद देत नाही; उलट, त्या अनेकदा चिंता, काळजी आणि भीती वाढवतात. देवाकडे जाण्याचा मार्ग हा सर्वात सोपा आणि सोपा
मार्ग आहे, तरीही अनेक धार्मिक विधी आणि औपचारिकता असूनही फार कमी लोक त्यावर चालतात. आपले हृदय देवाकडे वळवणे आणि आपल्यासाठी जे सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ आहे ते त्याच्याकडे मागणे चांगले. खरं तर, देव आपली वाट पाहत आहे कारण तो आपल्याला वाईट आणि धोक्यापासून दूर ठेवू इच्छितो. तो आपल्याला आपल्या हृदयात आणि मनात त्याच्यासोबत ठेवू इच्छितो कारण या जगातील स्वस्त वस्तू मानवी इच्छा पूर्ण करू शकत नाहीत किंवा आपल्याला आत खोलवर जाणवणारी आध्यात्मिक पोकळी भरू शकत नाहीत. देव नेहमीच आपल्याशी बोलत असतो, परंतु फार कमी लोक त्याचा आवाज ऐकतात. तो शांत

आवाज अनेकदा गोंगाट करणाऱ्या विचारांच्या आणि स्पष्ट इच्छांच्या आवाजाने बुडून जातो. पण जेव्हा विचार कमी होतात आणि शांततेची इच्छा होते, तेव्हा आपल्याला देवाचा आवाज स्पष्टपणे ऐकू येतो, जरी तो शांत आणि मंद असला तरी. खरंच, देव मानवतेला मदत करण्यासाठी सर्व काही करतो, दरवाजे उघडतो आणि मार्ग प्रकाशित करतो जेणेकरून आपण कुठे पाऊल टाकावे हे आपल्याला दिसावे, जेणेकरून आपण अडखळू नये किंवा घसरू नये परंतु बहुतेक लोकांना हे सत्य कळत नाही. मला लोकांना असे वाटू नये की ते फक्त इतरांचे ऐकून
किंवा पुस्तके वाचून ज्ञान मिळवू शकतात. त्यांनी जे वाचले आणि ऐकले ते लागू केले पाहिजे. घरी राहून फालतू गप्पा ऐकण्यापेक्षा प्रार्थनास्थळांना जाणे चांगले आहे. परंतु प्रार्थनास्थळांमध्येही, एखाद्याने आपल्या हृदयात देवाची उपस्थिती अनुभवली पाहिजे आणि ती कशी अनुभवायची हे जाणून घेतले पाहिजे. भावनिक उद्रेक आणि तर्कशुद्ध विश्लेषण आपल्याला आपल्या आत्म्याला हवे असलेले ज्ञान देऊ शकत नाहीत.
जेव्हा आपण स्वतःला देवाला समर्पित करतो आणि
स्वार्थी इच्छांना निरोप देतो आणि जेव्हा आपल्याला खात्री असते की देव नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्या आत्म्यात राहतो आणि आपल्याला चांगल्या आणि उदात्त विचारांनी आणि भावनांनी प्रेरित करतो, तेव्हा आपल्याला आनंद आणि स्वातंत्र्य मिळेल आणि आपण आत्म्याच्या क्षितिजावर ज्ञानाचा सूर्योदय पाहणार आहोत.
कल्पना करा! आजपासून दशकांनंतर, आपले अस्तित्व एक स्वप्न असेल आणि आपण आता जे काही करतो ते त्या स्वप्नाचा भाग बनेल. मानवतेच्या महान व्यक्ती देखील मानवी चेतनेचे केवळ आकृती बनतील. परंतु त्या महान व्यक्तींनी त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य केले कारण ते सर्वोच्च पातळीवर पोहोचले आणि आत्म्यात जिवंत राहिले, जे काही घडत आहे त्याबद्दल पूर्णपणे जागरूक आणि जागरूक राहिले, कारण ते दैवी चेतनेत एकरूप आहेत. जो कोणी त्यांच्या विचारांद्वारे आणि शिकवणींद्वारे त्यांच्याशी सुसंवाद साधण्याचा प्रयत्न करेल त्याला त्यांची उपस्थिती नक्कीच

जाणवेल, त्यांचे आशीर्वाद मिळतील आणि खोलवर कळेल की ते खरोखर त्यांच्याशी संवाद साधत आहेत.
जीवन हे एक भव्य स्वप्न आहे तरीही, जेव्हा तुम्ही तुमच्या शरीराकडे पाहता आणि ते जीवनाने भरलेले पाहता तेव्हा तुम्हाला या स्वप्नाच्या वास्तवाची पूर्ण खात्री पटते. तुम्हाला वाटते की आनंदी राहण्यासाठी तुम्हाला ही किंवा ती गोष्ट मिळवावी लागेल. पण तुम्ही कितीही इच्छा पूर्ण केल्या तरी त्यातून तुम्हाला आनंद मिळणार नाही. जितके जास्त इच्छा होतात तितके जास्त इच्छा होतात. जर तुम्हाला आराम, शांती आणि आंतरिक समाधानाने जगायचे असेल तर इच्छा फिल्टर केल्या पाहिजेत आणि जीवन सोपे केले पाहिजे.
शास्त्रे म्हणतात की ज्या व्यक्तीच्या इच्छा नेहमीच आतून (त्यांच्या आत्म्याकडे) वाहतात तो उच्च आंतरिक शांतीचा माणूस असतो. यामध्ये, ते समुद्रासारखे असतात, जो कधीही बदलत नाही किंवा कमी होत नाही, परंतु त्यात सतत वाहणाऱ्या पाण्याने भरलेला असतो. परंतु जो व्यक्ती त्यांच्या शांतीच्या जलाशयात इच्छांचे छिद्र निर्माण करतो आणि जीवनावश्यक पाण्याला गळती आणि वाया जाऊ देतो त्याला आध्यात्मिक शांती आणि आंतरिक आनंदाबद्दल काहीही माहिती नसते.
आपल्याला अशा लोकांकडून मार्गदर्शनाची आवश्यकता आहे
जे देवाला ओळखतात, ज्यांच्याकडे त्याच्याशी संवाद साधण्याची आणि जाणीवपूर्वक त्याची उपस्थिती जाणवण्याची क्षमता आहे. प्रेषितांनी आपल्याला आत्म्याच्या एकांतात, जिथे विश्वासू आत्मा आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंद राहतो, अशा आंतरिक शांतीत देवाचा शोध घेण्यास सांगितले आहे. भारतातील प्रबुद्ध शिक्षक देखील या कल्पनांना मान्यता देतात आणि आत्म्याच्या खोलीत दैवी आत्म्याला जाणण्यासाठी खोल ध्यानाचे महत्त्व अधोरेखित करतात. अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट ही देवाच्या मनाने निर्देशित केलेली एक लाटासारखी कंपने आहे. ही बुद्धिमान कंपने म्हणजे पवित्र आत्मा, किंवा विश्वासू आत्मा, ज्याच्याशी प्रार्थना आणि ध्यानाद्वारे संवाद साधता येतो.

तुमच्या आत्म्याच्या शांततेत आणि तुमच्या एकाग्र मनाच्या कुशीत, परिपूर्ण आणि अनंताशी असलेले प्रेम अनंत आहे परंतु जर आपण प्रथम पैशाच्या मागे लागलो तर देव शोधणे कठीण आहे. आपण देवाला आपल्या जीवनाचा अविभाज्य भाग बनवले पाहिजे आणि मग आपल्याला या जीवनात आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी मिळतील. जो कोणी देवाला आपल्या हृदयात कायमचे स्थान देतो, देव त्यांना पृथ्वी आणि स्वर्गातील आशीर्वादांचा मुबलक वाटा देईल आणि त्यांच्यासमोर ज्ञानाचे सूर्य चमकणारे विशाल क्षितिज उघडेल, त्यांचे मार्ग प्रकाशित करेल आणि त्यांच्या सभोवतालचा अंधार दूर करेल. देव हा शाश्वत प्रेमी आहे आणि मानवजातीसाठी आनंद नाही जोपर्यंत ते देवावर प्रेम करतात जसे ते - किमान - त्यांच्या सर्वात प्रियजनांवर प्रेम करतात, कारण देवाशिवाय, आपल्याला प्रेमाचे सार माहित नसते किंवा त्याची गोडवा चाखता येत नाही.
आपण आपल्या इच्छाशक्तीचा वापर करायला शिकले पाहिजे
आणि आपले मन पूर्णपणे देवाला शोधण्यासाठी केंद्रित करायला शिकले पाहिजे मानवी कृती इच्छांद्वारे निर्धारित केल्या जातात आणि या सवयी आपल्याला सतत आपल्याला नको असलेल्या गोष्टी करण्यास भाग पाडतात. खरोखर, माणूस स्वतःचा शत्रू आहे, त्याला त्याची जाणीव नाही की तो शांत कसे बसायचे हे माहित नाही, किंवा तो देवाला वेळ समर्पित करत नाही, तरीही तो आनंद आणि विलंब न करता स्वर्गात प्रवेशाची हमी इच्छितो. पवित्र अनुभव केवळ पुस्तके वाचून, प्रवचने ऐकून किंवा चांगली कृत्ये करून मिळवता येत नाही हे सर्व निःसंशयपणे फायदेशीर आहेत, परंतु ते पुरेसे नाहीत. देवापर्यंत पोहोचण्यासाठी बारकाईने एकाग्रता आणि खोल चिंतन आवश्यक आहे.
आपण प्रथम देवाची कृपा मिळवली पाहिजे आपण सर्वांना संतुष्ट करू शकत नाही, कारण ते अशक्य आहे मी कोणालाही दुखावण्याचा प्रयत्न करत नाही मी जे काही करू शकतो ते करतो आणि मी एवढेच करू शकतो माझे एकमेव ध्येय देवाला संतुष्ट करणे आहे मी माझे हात त्याच्यासमोर नम्रपणे प्रार्थना करण्यासाठी वापरतो, माझे पाय त्याला सर्वत्र शोधण्यासाठी वापरतो आणि माझे मन त्याचा विचार करण्यासाठी

आणि त्याच्या चमत्कारांवर चिंतन करण्यासाठी वापरतो देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे जेणेकरून आपण त्याला शांती, प्रेम, समजूतदारपणा, दयाळूपणा, करुणा आणि ज्ञान म्हणून अनुभवू शकू. हे आणि दुसरे काहीही नाही, मी तुम्हाला साक्ष देण्यासाठी आणि तुमच्याशी बोलण्यासाठी आलो आहे.
चिंतनाव्यतिरिक्त, एखाद्याने चांगली संगत राखली पाहिजे. आपण लोकांचा पाठलाग करू नये, तर देवाचा पाठलाग करावा. जर तुम्हाला या विचारांमध्ये फायदा आढळला तर तो देवाचा आशीर्वाद समजा, कारण सर्व श्रेय त्याचे आहे. ते इतरांसोबत शेअर करा जेणेकरून त्यांनाही त्यात जे सापडेल ते सापडेल (आणि तुमच्या प्रभूच्या कृपेबद्दल बोला). आणि तुमच्या क्षमतेनुसार दररोज एखाद्याला मदत करायला विसरू नका. जोपर्यंत माझ्या खिशात पैसे आहेत तोपर्यंत मी देणे थांबवणार नाही, कारण माझा अक्षय आणि सतत वाहणारा स्रोत देव आहे.
शेवटी, आपण देवाला महान व्यक्तींप्रमाणे ओळखले
पाहिजे. चिंतन आणि वैयक्तिक प्रयत्नातून हे शक्य आहे. एकदा, मी आश्रमाच्या बाहेर फिरत होतो, माझे महान गुरू श्री युक्तीश्वर यांच्याबद्दल विचार करत होतो, जे काही वर्षांपूर्वी निधन पावले होते. मला त्यांच्याबद्दल खूप उत्सुकता वाटली आणि आश्रमाच्या सौंदर्याचा आणि वातावरणाचा आनंद घेण्यासाठी ते माझ्यासोबत नसल्याबद्दल मला वाईट वाटले. अचानक, ते आकाशातून मला दिसले आणि म्हणाले, "तुम्हाला वाटते का की तुम्ही एकटेच या सुंदर जागेचा आनंद घेत आहात? मी तुमच्यासारखाच त्याचा आनंद घेत आहे!"
देवाशी एकरूप होण्याची इच्छा असलेल्या साधकाने ध्यान आणि त्याच्यावर प्रेम करण्याच्या दैनंदिन सरावातून प्रयत्न केले पाहिजेत आणि ते प्रेम सर्वांना पसरवले पाहिजे. संघर्ष टाळण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे. आध्यात्मिक सहकार्य आवश्यक आहे. खऱ्या अध्यात्माशिवाय, वैयक्तिक किंवा सार्वत्रिक आनंद नाही. पवित्र सुसंवाद हा सर्व शारीरिक, आर्थिक, वैवाहिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक समस्यांवर एकमेव उपाय आहे.

देवाच्या जवळ जाण्याने आनंद मिळतो मानवतेने स्वतःला अज्ञानाच्या तुरुंगात कैद केले आहे आणि या अपमानास्पद तुरुंगातून मुक्त होण्याची वेळ आली आहे परिस्थिती काहीही असो, मन नेहमी देवाकडे वळले पाहिजे आणि मग तुम्हाला खूप शांती आणि आनंद मिळेल.
जे लोक देवाची आस धरतात आणि त्याचे अस्तित्व त्याला समर्पित करतात, एकमेकांना प्रोत्साहन देतात आणि ज्ञान देतात आणि सतत देवाचे स्मरण करतात, ते या जगात आनंदी असतात आणि परलोकातील आनंदाचे विजेते असतात.
तुम्हाला शांती असो.

पडदा उठेल आणि दूर होईल
आपल्यापैकी प्रत्येकजण देवाच्या प्रतिमेत निर्माण
झाला आहे, आपण त्याच्या दैवी आत्म्यापासून निर्माण झालो आहोत आणि त्याचे सार आपल्यामध्ये त्याच्या सर्व शुद्धतेत, वैभवात आणि उत्कृष्ट आनंदात वास करते. हा पवित्र वारसा एक अभेद्य किल्ला आहे. एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला पापी म्हणून दोषी ठरवणे, पापाच्या मार्गात अडखळणे हे सर्वात मोठे पाप आहे. असे केल्याने, ते स्वतःला असहाय्यता, निराशा आणि उठण्यास आणि चढण्यास असमर्थतेसाठी दोषी ठरवतात. हे खरे आहे की एखादी व्यक्ती नैसर्गिक आणि दैवी नियमांच्या विरुद्ध कृत्ये करू शकते, परंतु त्यांनी ताबडतोब मार्ग बदलला पाहिजे आणि योग्य मार्गाकडे वळले पाहिजे. त्यांच्या शुद्ध स्वभावात, व्यक्ती एक पवित्र मंदिर आहे आणि दैवी .आत्मा त्यांच्यामध्ये वास करतो
आपण नेहमी लक्षात ठेवले पाहिजे की देव आपल्यावर पूर्णपणे आणि निःशर्त प्रेम करतो. परंतु त्याने आपल्याला त्याच्या जवळ जाण्याचा किंवा त्याच्यापासून दूर जाण्याचा पूर्ण पर्याय दिला असल्याने, तो आपल्याकडे येण्यापूर्वी .आपण त्याच्या प्रेमाची इच्छा व्यक्त करण्याची वाट पाहतो एकदा मी ध्यान करताना त्याचा आवाज कुजबुजताना ऐकला:
"तू म्हणतोस की मी तुझ्यासोबत नाही, पण तू आत डोकावले नाहीस. मी तुला एका क्षणासाठीही सोडणार नाही. आत्म्याच्या

मंदिरात जा आणि तू मला पाहशील कारण मी नेहमीच येथे आहे, तुझे स्वागत करण्यासाठी आणि दैवी प्रेमाच्या अभिवादनाने ".तुला स्वागत करण्यासाठी
आध्यात्मिक मार्गावर खोलवर प्रामाणिकपणा आवश्यक आहे .पवित्रता आणि सत्यात, आत्म्याची पहाट उगवते

देवासमोर आपले मानवी ज्ञान काहीच नाही. आपण त्याच्या जवळ जाऊ शकतो तोच तो आपल्याला जे शुद्ध प्रेम देतो तेच .त्याला देऊन
सर्वांना अखेर मोक्ष मिळेल, पण जे वाटेत अडखळतात ते उदासीनतेच्या गर्तेत पडतात. उदासीनता आपल्याला आत्ताच, याच क्षणी देवाला शोधण्याचे महत्त्वाचे महत्त्व समजण्यापासून रोखते. आपला महान ग्रह पृथ्वी, अवकाशात तरंगत आहे आणि आपली मानवी ओळख, आपल्याला काही वर्षे येथे घालवण्यासाठी आणि नंतर शून्यात गायब होण्यासाठी दिलेली नाही. उलट, आपल्याला खोलवर चिंतन करण्यासाठी आणि अस्तित्वाचे रहस्य समजून घेण्यासाठी बनवले आहे. जीवनाचा उद्देश समजून घेतल्याशिवाय जगणे मूर्खपणाचे, मूर्खपणाचे आणि वेळेचा अपव्यय आहे. जीवनाची रहस्ये आपल्याला सर्व बाजूंनी वेढून ठेवतात आणि देवाने आपल्याला त्यांचे .निराकरण शोधण्यासाठी बुद्धिमत्ता दिली आहे
शाश्वत प्रेमाच्या शोधात, मला जाणवले की देवाने माझ्यावर कल्पना करता येईल अशा सर्व प्रकारे प्रेम केले, .त्याने माझ्यावर आई, वडील आणि मित्र म्हणून प्रेम केले मी सर्व मित्रांपेक्षा त्या शाश्वत मित्राचा शोध घेत ,होतो
आणि त्या महान प्रेमिकाबद्दल ज्याच्या चेहऱ्यावर मी
आता सर्व प्रकारच्या आणि प्रेमळ चेहऱ्यावर चमकताना पाहतो, त्या दिव्य मित्राने मला कधीही निराश केले नाही, किंवा .त्याने मला कधीही निराश केले नाही
अस्तित्वात असलेल्या सर्व गोष्टींमागे देव आहे आपण आपल्या पालकांचा आदर केला पाहिजे आणि त्यांच्याशी दयाळूपणे वागले पाहिजे, परंतु आपण देवावर आपल्या संपूर्ण हृदयाने आणि आत्म्याने प्रेम केले पाहिजे आपण त्याच्याशी

असलेल्या एका महत्त्वपूर्ण संबंधाचे महत्त्व ओळखले .पाहिजे, अधिक वेळ वाया न घालवता
जेव्हा आपण झोपतो तेव्हा आपल्याला माहित नसते की आपण जागे होऊ की नाही आपण एक एक करून ही पृथ्वी सोडतो पण या विचाराने चिंता निर्माण करू नये जेव्हा आपण मरतो तेव्हा आपल्याला पृथ्वीवर पुन्हा जन्म घेण्याचे आवाहन केले जाते, .जिथे आपण या जीवनात सोडले होते तिथून नवीन जीवन सुरू करणे मी जीवनाला समुद्राच्या पृष्ठभागावरील लाटांची निर्मिती आणि विघटन म्हणून पाहतो. मानवी लाट जन्माच्या वेळी दिव्य समुद्राच्या पृष्ठभागावरून उठते आणि मृत्यूच्या वेळी ती देवाच्या हृदयात विसावते. मी हे सत्य समजून घेतले आहे आणि मला माहित आहे की शरीराचा मृत्यू झाला तरी मी खरोखर कधीही मरत नाही कारण मी दिव्य आत्म्याच्या समुद्रात विश्रांती घेत असलो किंवा भौतिक शरीरात जागृत असलो तरी, मी वैश्विक समुद्राशी एकरूप आहे. तो परम आनंद जगात मिळू शकत नाही. त्याच वेळी, आपल्याला उद्देशाच्या शोधात जंगलात पळून जाण्याची गरज नाही. आपण दैनंदिन जीवनाच्या या जंगलात - शांततेच्या गुहेच्या खोलवर देव .शोधू शकतो
मानव अनेक चुका करू शकतात, परंतु ते दैवी आत्म्याच्या प्रतिमेत साकारलेले आहेत. देवाने हे भ्रामक जग केवळ एकाच उद्देशाने पृथ्वीवरील सुखांचे निर्माण केले: जेणेकरून मानवजातीला हे समजेल की ते केवळ एक वैश्विक नाटक आहे, भ्रम सोडून द्यावे आणि फक्त देवावर प्रेम करावे. हे सत्य आहे आणि ते अन्यथा असू शकत नाही. देवाने आपल्याला आपल्या कुटुंबातील सदस्यांवर प्रेम करण्यासाठी का निर्माण केले जेणेकरून ते आपल्यापासून एकेक करून निघून जातील? या घटना आपल्याला हे जाणवून देण्यासाठी घडतात की आपण ज्यांच्यावर प्रेम करतो त्या सर्वांपेक्षा देवच आपल्यावर खरोखर प्रेम .करतो
जीवन हे गतिमान प्रतिमांची मालिका आहे, परंतु हे सत्य समजणे कठीण आहे कारण भ्रम वास्तविक वाटतात आणि वास्तव भ्रमांसारखे वाटते. दररोज रात्री आपण झोपतो तेव्हा जग आपल्या जाणीवेतून नाहीसे होते, कदाचित म्हणूनच आपल्याला .समजेल की भौतिक विश्व वास्तविक नाही

झोपेचा हा धडा आपल्याला घाबरवण्यासाठी नाही तर देवाच्या सत्याची तळमळ निर्माण करण्यासाठी येतो. देव आणि त्याच्या प्रेमाशिवाय आत्म्याला काहीही समाधानी करू शकत नाही. देवाचा आत्मा हे अतुलनीय सत्य आहे. अवास्तव असे काहीही नाही आणि जे खरे आहे ते अवास्तव असू शकत नाही. .ज्ञानी लोक हे तेजस्वी सत्य समजून घेतात
आपल्या आयुष्यातील अनेक वर्षे निघून गेली आहेत, आणि फक्त वर्षे, आठवडे, दिवस आणि तास उरले आहेत. ज्या गोष्टी फायदेशीर नाहीत त्यावर वेळ का वाया घालवायचा? आपण रात्रंदिवस देवाशी जोडण्याची इच्छा बाळगली पाहिजे आणि जीवनाचा दिलेला वेळ संपण्यापूर्वी आणि आपण काहीही महत्त्वाचे न करता या पृथ्वीवरून निघून जाण्यापूर्वी या .इच्छेमध्ये पूर्णपणे प्रामाणिक असले पाहिजे
त्याच क्षणी, मी देवाचा महान प्रकाश संपूर्ण सृष्टीला व्यापून टाकणारा पाहिला. किती जबरदस्त आनंद! किती अद्भुत !प्रकाश
माझ्या देवा, तुझी उपस्थिती जाणवण्याच्या या विपुल .आशीर्वादांसाठी मी तुझे आभार मानतो आणि तुला नमन करतो सर्वांना त्याच प्रकारे आशीर्वाद द्या, जेणेकरून आम्हाला हे समजेल की तुम्ही विश्वातील अंतिम सत्य आहात आणि तुम्ही आमचे अंतिम ध्येय आहात, ज्याच्या पलीकडे दुसरे .कोणतेही ध्येय नाही
आपण त्याच्यावर प्रेम केले पाहिजे आणि आपल्या आयुष्याच्या प्रत्येक क्षणी त्याच्याशी बोलले पाहिजे - कामाच्या वेळी आणि विश्रांतीच्या वेळी, हालचालीत आणि स्थिरतेत - खोल विनवणी आणि ज्वलंत तळमळीने. मग आपल्याला भ्रमाचा पडदा उठताना आणि विरघळताना दिसेल. देव आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक क्षणी आपल्यासोबत आहे. जे लोक त्याचे चिंतन करतात आणि त्याच्याशी सुसंवाद साधतात ते त्याला फुलांच्या सौंदर्यात, दयाळू आत्म्यांच्या उदात्ततेत, उदात्त आणि उदात्त भावनांमध्ये आणि सुंदर स्वप्नांमध्ये पाहतात. शेवटी, तो जाड पडद्यातून बाहेर पडून प्रत्येक :प्रामाणिक साधकाला म्हणेल
आपण खूप दिवसांपासून वेगळे आहोत कारण मला तू मला तुझे" प्रेम स्वेच्छेने द्यावे अशी माझी इच्छा होती. मी तुला

माझ्या प्रतिमेत निर्माण केले आणि तू तुझे स्वातंत्र्य वापरुन मला तुझे प्रेम स्वेच्छेने देईपर्यंत मी वाट ".पाहिली
आपण देवाकडे त्याच्या दैवी प्रेमाची शाश्वत आणि चिरस्थायी देणगी मागितली पाहिजे पण प्रयत्नांशिवाय हा प्रेमळ देव कोणाला सापडेल? जर तुम्ही २५ टक्के प्रयत्न केले तर बाकीचे देव आणि तुमच्या आध्यात्मिक मार्गदर्शकावर अवलंबून आहे. मी स्वतःसाठी काहीही मागत नाही, कारण सर्व श्रेय देवाचे आहे, जो सर्व चांगुलपणा आणि कृपेचा स्रोत आहे. त्याची कृपा तुमच्यासोबत असो, त्याची जाणीव तुमच्यासोबत असो आणि तुम्हाला तुमच्या आत आणि .तुमच्या सभोवतालच्या त्याच्या उपस्थितीची विपुलता जाणवो देव आपल्याला लगेच उत्तर देत नाही कारण आपण त्याला
किती हवे आहोत हे दाखवण्यास आपण कचरतो. आपण त्याच्याकडे जाण्यास घाबरू नये, तर त्याला आपला, आपला प्रिय मानावा आणि आपल्या विचारांनी, कृतींनी, हृदयांनी आणि मनाने त्याला अविरतपणे शोधावे, आणि आपल्याला या अस्तित्वात सुरक्षितता .आणि शांतीचा सर्वात मोठा आश्रय मिळेल
हे प्रभू, मी तुला चांगल्या आत्म्यांचा हा पुष्पगुच्छ अर्पण करतो, जेणेकरून ते तुझ्या उपस्थितीच्या मंदिराला शोभा देतील. या आत्म्यांना सोबत घे, जे तुझे कुटुंब आणि तुझे प्रिय आहेत. आम्ही तुझे धन्य नाव गातो. तुझ्या पवित्र प्रकाशाने अज्ञानाचा अंधार दूर कर. तुझ्या अस्तित्वाच्या तेजस्वी, अमर्याद प्रकाशाने आमच्या मनातील अंधकार दूर कर. आम्ही तुझे आहोत, आमच्या परिस्थितीत काहीही असो, स्वतःला आमच्यासमोर प्रकट कर, हे महामहिम आणि कृपेच्या परमेश्वरा, आमच्या प्रत्येकाला आशीर्वाद दे. आमच्या उत्कट विचारांच्या कुजबुजांचा आणि आमच्या प्रेमळ हृदयांच्या उत्कट ठोक्यांचा स्वीकार कर. आम्ही तुला सर्व प्रेम, सन्मान आणि उत्कंठा अर्पण करतो. कारण तू आमचा प्रिय आहेस .आणि या विश्वात आमच्याकडे जे काही आहे ते सर्व
तुझ्या कृपेने आम्हाला आशीर्वाद दे, आम्हाला तुझ्यापासून वेगळे करणाऱ्या इच्छांच्या भिंती तोडून टाक, आमच्या सर्व आकांक्षांवर विराजमान असलेला दैवी राजा हो, तुझ्या वैभवाचा प्रकाश संपूर्ण जगात पसरो, आम्हा सर्वांना

आशीर्वाद दे, तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने भरा आणि आम्हाला हे अधिकाधिक जाणवू दे की तू नेहमीच आमच्यासोबत होतास, आताही आमच्यासोबत आहेस आणि कायमचा आमच्यासोबत .राहील
तुमच्या जवळीकतेची आतुरतेने वाट पाहणाऱ्या आणि तुमच्या उपस्थितीची आतुरतेने वाट पाहणाऱ्या तुमच्या समर्पित अनुयायांवर तुम्ही दिलेल्या कृपेबद्दल आणि प्रेमाबद्दल आम्ही तुमचे आभार मानतो. आम्हाला आशा आहे की तुमच्या शिष्यांचा समूह वाढेल जेणेकरून आम्ही तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा आनंद साजरा करू शकू आणि तुमच्या .जवळीकतेचा आनंद घेऊ शकू
आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही आमची अंतःकरणे एकमेकांसाठी उघडू आणि आमचे हेतू शुद्ध करू, जेणेकरून आम्ही तुमच्या संरक्षण आणि काळजीसाठी पात्र असू, स्वतःला आतून आणि बाहेरून प्रकट करा. आम्हा सर्वांना एकत्र करा आणि त्या एकतेच्या प्रकाशात, आम्हाला तुमचे अद्वितीय .अस्तित्व ओळखू द्या
आमच्या एकात्मिक अंतःकरणाच्या प्रामाणिकपणाने आणि आमच्या सुसंवादी आत्म्यांच्या तळमळीने, आम्ही तुमच्यासमोर नतमस्तक होतो, तुमची मदत, मार्गदर्शन आणि आमच्या आत्म्यांमध्ये तुमच्या उपस्थितीची सतत जाणीव .मागतो
आमच्या अंतःकरणात प्रेमाची शाश्वत आग तेजस्वीपणे जळत राहो आणि आम्हाला आता आणि सदैव तुमची जवळीक जाणवो, हे !आमच्या प्रभू, हे आमच्या प्रिये

सर्वोच्च इच्छा आणि मानसिक कॅप्सूल
देवाचा महिमा महान आहे तो सत्याचा सार आहे आणि या
जीवनात तो आढळू शकतो लोकांच्या हृदयात अनेक प्रार्थना आणि विनंत्या आहेत: पैसा, प्रसिद्धी, आरोग्यासाठी - सर्व प्रकारच्या प्रार्थना परंतु प्रत्येक हृदयात सर्वात आधी आणि सर्वात महत्त्वाची प्रार्थना म्हणजे देवाच्या उपस्थितीची अनुभूती. आपण शांततेने आणि निश्चिततेने जीवनाच्या मार्गावर चालत असताना, आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की देव हा अंतिम ध्येय आहे जो आपल्याला समाधान देऊ

शकतो आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करू शकतो, कारण देवामध्ये हृदयाच्या प्रत्येक उत्कटतेचे उत्तर आहे.
जेव्हा तुम्ही स्वतःच्या प्रयत्नांनी एखादी इच्छा पूर्ण करू शकत नाही, तेव्हा तुम्ही प्रार्थनेत देवाकडे वळता. अशा प्रकारे, तुम्ही उच्चारलेली प्रत्येक विनंती तुमच्या आत लपलेली तळमळ प्रकट करते. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा सर्व इच्छा नाहीशा होतात आणि सर्व इच्छा पूर्ण होतात.
जगिक इच्छा जीवनाच्या उद्देशाबद्दलच्या गैरसमजातून निर्माण होतात. ही पृथ्वी आपले खरे घर नाही. शास्त्र आपल्याला सांगते की आपण देवाचे आहोत, आपण त्याच्या प्रतिरूपात निर्माण झालो आहोत आणि त्याची इच्छा आहे की आपण आपल्या दैवी मूळकडे परत जावे. मानवतेला हे लक्षात येत नाही की जोपर्यंत ती त्याच्या दैवी स्रोताकडे परत येत नाही तोपर्यंत तिला असंख्य इच्छा पूर्ण करण्यासाठी संघर्ष करावा लागेल . कल्पना करा ! हे खरे आहे की मानव इच्छा बाळगल्याशिवाय राहू शकत नाहीत आणि त्या असण्यात काहीही चूक नाही . तथापि , बहुतेक मानवी इच्छा देवाकडे परत येण्याच्या अंतिम इच्छेच्या पूर्ततेत अडथळा आणतात . अशा प्रकारे , त्या मानवी आनंदासाठी हानिकारक आहेत जोपर्यंत मानवतेला देवाची इच्छा होत नाही आणि तो सापडत नाही , तोपर्यंत ती आनंद देईल असे जे काही वाटते त्याच्या आकांक्षेने जळत राहील . परंतु सर्व इच्छांची त्वरित पूर्तता आपोआप ज्यांना देव सापडतो त्यांच्याकडे येते . इच्छांचे दोन प्रकार आहेत: ज्या आपल्याला देव
शोधण्यास मदत करतात आणि ज्या आपल्याला त्याला शोधण्यात अडथळा आणतात. उदाहरणार्थ, जर कोणी तुमच्यावर अन्याय केला तर तुम्हाला सूड घेण्याची तीव्र इच्छा वाटू शकते. तथापि, जर तुम्ही प्रेमाच्या उच्च आणि अधिक स्वीकार्य शक्तीचा वापर करून या तीव्रतेवर मात केली तर तुम्ही देव शोधण्यास मदत करणारे साधन वापरले असेल. सर्व इच्छा उदात्त मार्गाने पूर्ण केल्या पाहिजेत, कारण जेव्हा त्या सांसारिक मार्गांनी पूर्ण होतात तेव्हा इच्छा वाढतात, त्रास आणि दुःखासह जर आपण आपल्या सर्व इच्छा देवाला अर्पण करायला शिकलो , तर तो आपल्या चांगल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आणि

आपल्या हानिकारक आणि विनाशकारी इच्छा नष्ट करण्यासाठी कार्य करेल .स्वच्छ विवेकापेक्षा मोठे संरक्षण नाही आणि जीवनाच्या आघातांपासून उदात्त आणि उदात्त इच्छा बाळगण्यापेक्षा चांगले संरक्षण नाही.
जेव्हा आपल्याला हे समजते की देवाची परिपूर्ण
प्रतिमा आपल्या आत वास करते, तेव्हा आपल्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात. त्या पवित्र जाणीवेत, जी सर्व पृथ्वीवरील संपत्ती आणि संपत्तीपेक्षा जास्त आहे, तेव्हा संपूर्ण जग दिले तरी तुम्ही डळमळीत होणार नाही. स्तुती तुमच्यात अभिमान निर्माण करणार नाही, दोष तुमचे नुकसान करणार नाही, कारण तुम्ही स्वतःमध्ये देवाचा आनंद अनुभवाल आणि तोच तुमच्या जीवनातील सर्वात महत्त्वाचा विचार असेल.
आपल्या न्याय्य इच्छा पूर्ण करण्याच्या
प्रयत्नांमध्ये आपण सर्वप्रथम देवाचे मार्गदर्शन मागितले पाहिजे आणि आपल्या सर्व प्रार्थनांची उत्तरे मिळविण्याचा हा सर्वोत्तम मार्ग आहे. परंतु प्रार्थनेतून प्रार्थना काढून टाकली पाहिजे . प्रार्थनेची जुनी पद्धत बदलली पाहिजे आणि आपण देवाकडे पूर्ण विश्वास आणि अढळ विश्वासाने वळले पाहिजे की तो आपले ऐकतो आणि आपल्या विनंत्या पूर्ण करेल .देव आपल्याला आपली इच्छा सोडू इच्छित नाही - जरी आपण त्याला प्रार्थना केली तरीही - कारण ती इच्छा त्याच्या कृपेच्या हातातून आपल्याला मिळालेली सर्वात मौल्यवान भेट आहे, एक पवित्र अधिकार जो त्याने आपल्या निर्मितीच्या क्षणापासून आपल्यासाठी ठेवला होता. स्वाभाविकच, एखाद्याने वाजवी आणि अवास्तव प्रार्थना
आणि इच्छांमध्ये फरक केला पाहिजे. लक्षात ठेवा की इच्छा ही शक्ती आहे ; जर तुम्ही एखाद्या इच्छेला चिकटून राहिलात
- मग ती चांगली असो वा वाईट , फायदेशीर असो वा हानिकारक - आणि दिवसरात्र त्यावर लक्ष केंद्रित केले तर ती अखेर पूर्ण होईल . म्हणून , एखाद्याने सावधगिरी बाळगली पाहिजे आणि हानिकारक इच्छा बाळगणे टाळले पाहिजे , कारण त्या पूर्ण होतील आणि त्यांच्यासोबत प्रचंड हानी आणि हेवा न करता येणारे दुःख घेऊन येतील .
कालांतराने, तुम्हाला असे आढळेल की तुमच्या इच्छा
पूर्ण झाल्या तरी तुमचे हृदय रिकामे राहते आणि तुम्हाला

अंतर्गत बंडखोरी जाणवेल. कल्पना करा की तुमची पचनसंस्था कमकुवत आहे, तरीही तुम्हाला तळलेले पदार्थ हवे आहेत. अर्थात, तुम्ही ते खाताना प्रत्येक वेळी वेदना जाणवतील, जरी तुम्हाला ते खाण्यात आनंद मिळत असला तरी. आणि म्हणूनच, तुम्हाला असे वाटेल की तुम्ही चूक केली आहे. चांगल्या आणि वाईट इच्छांमध्ये फरक करण्यासाठी विवेकाचा वापर करण्याचे ज्ञान सांगते आणि एकदा हे साध्य झाले की, त्या चुकीच्या इच्छा पूर्ण होऊ नयेत. मानवांमध्ये विवेकाची आंतरिक शक्ती असते आणि त्यांनी नेहमीच तिचा वापर केला पाहिजे, विवेकाच्या आदेशानुसार त्यांचे जीवन मार्गदर्शन केले पाहिजे, जो देवाचा आवाज आहे.

अपूर्ण इच्छा हृदयातच राहतात त्यांना तिथे ठेवण्यात काय नुकसान आहे? येथे उत्तर आहे:

प्रत्येक इच्छा विशिष्ट शक्तींनी बनलेली असते: एकतर चांगले किंवा वाईट, किंवा दोन्ही जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते - देव त्याच्यावर दया करो - शरीराचे विघटन आणि क्षय होऊनही या शक्ती मरत नाहीत उलट, त्या आत्म्याला जिथे जिथे जाते तिथे एकाग्र आध्यात्मिक कॅप्सूलच्या स्वरूपात सोबत करतात जेव्हा व्यक्ती नवीन अवतारात पुनर्जन्म घेते, तेव्हा हे कॅप्सूल किंवा मानसिक गोळ्या वर्तणुकीच्या प्रवृत्ती म्हणून प्रकट होतात. अशा प्रकारे, मद्यपी म्हणून मरण पावलेली व्यक्ती पुनर्जन्म घेताना दारूकडे झुकते आणि ही झुकत दारूच्या लालसेवर मात करेपर्यंत टिकून राहते. हे इतर गोष्टींनाही लागू होते.

अगदी लहान मुलांमध्येही भूतकाळातील जन्मांपासून मिळालेले गुण दिसून येतात काही मुलांना तीव्र राग येतो इतरांना वाईट स्वभाव असतो अर्थात, देवाने त्यांना अशा प्रकारे निर्माण केले नाही भूतकाळातील जन्मातील अपूर्ण इच्छांनी या मानसिक प्रवृत्तींना आकार दिला आहे आणि त्यांच्यामुळे, आत्मा काहीसा विचित्र दिसतो, जरी तो देवाच्या शुद्ध प्रतिमेत निर्माण झाला असला तरी जर या जीवनात एखाद्या व्यक्तीमध्ये देवाची प्रतिमा विकृत झाली असेल, मग ती क्रोधाने, भीतीने किंवा वासनेने असो, आणि या गुणांवर आता मात केली नाही, तर तो त्यांच्यासोबत पुनर्जन्म घेईल (किंवा ते त्यांच्यासोबत पुनर्जन्म

घेईल), या दयनीय प्रवृत्तींचा भार वाहून जोपर्यंत ते या किंवा भविष्यातील अवतारांमध्ये त्यांच्यावर मात करत नाहीत तोपर्यंत त्यांच्यापासून सुटका नाही .
म्हणून , आता सर्व इच्छा पूर्ण करणे किंवा
त्यांच्यावर विजय मिळवणे चांगले .
अशा इच्छांपासून कायमचे मुक्त होण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे सर्वोच्च दिव्य आनंद अनुभवणे . अन्यथा , या दडपलेल्या इच्छा आणि अपूर्ण इच्छा आत्म्याला त्रास देतील आणि त्रास देतील .
एखाद्या व्यक्तीने विवेक आणि बुद्धीद्वारे हे समजून घेतले पाहिजे की केवळ देवच शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देण्यास सक्षम आहे .
बहुतेक वेळा, इच्छा अवचेतन अवस्थेत लपलेल्या राहतात. तुम्हाला वाटेल की त्या कमी झाल्या आहेत, पण त्या कमी झाल्या नाहीत; हे जीवनातील एक रहस्य आहे, जे स्वतःच एक मोठे रहस्य आहे.
पण जेव्हा आपण जीवनाचे विश्लेषण करतो आणि त्याचा अर्थ विचार करतो तेव्हा हे गूढ उलगडते जर तुम्ही दररोज थोडा वेळ शांत बसून स्वतःचे परीक्षण केले तर तुम्हाला आढळेल की तुमच्यात अनेक अपूर्ण इच्छा आहेत . या इच्छा या प्राणघातक जंतूंसारख्या असतात ज्या एखाद्या व्यक्तीला या आयुष्यात आणि पुढच्या आयुष्यात जिथे जिथे जातात तिथे सोबत घेऊन जातात .
पुढे जाण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे या जीवनातील हानिकारक इच्छा ओळखणे आणि तुमच्या चांगल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी तुमचे प्रयत्न केंद्रित करणे .जर तुम्हाला आत्महत्या करण्याची किंवा काही चुकीचे करण्याची इच्छा वाटत असेल, तर तुम्ही ती इच्छा आताच दूर केली पाहिजे. विचार आणि कृतीतून स्वतःला पटवून द्या की तुमच्या आत्म्यात देवत्वाची एक ठिणगी आहे आणि लक्षात ठेवा की तुम्ही सर्वशक्तिमान देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाला आहात आणि म्हणूनच तुमच्याकडे तुमच्या शारीरिक स्वभाव आणि सवयींच्या पलीकडे जाण्याची शक्ती आहे.
विलासिता कमी आसक्त व्हा आणि इच्छांपासून अधिक
अलिप्त रहा , आणि तुम्ही जीवनाची लढाई जिंकाल जर तुम्हाला

असह्य वेदना होत असतील , तर शारीरिक जाणीवेपासून स्वतःला अलिप्त करण्याचा शक्य तितका प्रयत्न करा विवेकाद्वारे , तुम्ही इंद्रियांवर मात करू शकता बुद्धिमान विवेक ही अशी आग आहे जी हानिकारक इच्छा आणि विनाशकारी भूके जाळून टाकते , त्यांना राख करते .
घराच्या एका कोपऱ्यात जुन्या, जीर्ण आणि अनावश्यक वस्तू साठवणे आणि वेळोवेळी घर स्वच्छ करणे ही लोकांची सामान्य पद्धत आहे. त्याचप्रमाणे, तुमच्या अवचेतन मनाच्या कोपऱ्यात अनेक इच्छा आणि हानी असते, ज्या जर तुम्ही त्या योग्यरित्या हाताळल्या नाहीत तर एके दिवशी तुम्हाला मोठा त्रास देऊ शकतात.
आध्यात्मिक मार्गावर आत्म-विश्लेषण अत्यंत
महत्त्वाचे आहे. तुम्ही द्वेषपूर्ण, चिडचिडे किंवा लवकर रागावणारे असू शकता. जर असे असेल, तर तुमच्या चेतनेत साठवलेले हे गुण तुमच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम आहेत. या गोंधळलेल्या, जीर्ण झालेल्या फर्निचरपासून तुमचे मन स्वच्छ करण्यासाठी, तुम्ही सकारात्मक, रचनात्मक कृतींनी सुरुवात केली पाहिजे आणि इतरांबद्दल प्रेम निर्माण केले पाहिजे. तुम्ही जितके जास्त लोकांवर प्रेम कराल तितके ते तुमच्यावर प्रेम करतील आणि तुम्हाला त्यांचे प्रेम जाणवेल. पण जर तुम्ही त्यांची टीका केली, अगदी स्वतःवरही, तर ते ती टीका जाणवतील आणि ती तुम्हाला परत करतील!
समजा एखादा जुना शत्रू मेला आहे, तरीही तुम्ही त्याच्याबद्दल राग आणि द्वेष बाळगत आहात, या कटुतेचा परिणाम तुम्हाला भोगावा लागेल आणि त्याचे हानिकारक परिणाम तुमच्या शरीरावर आणि मनात दिसून येतील. देवाच्या फायद्यासाठी त्याला क्षमा करणे चांगले आहे, कारण असे केल्याने, तुम्ही तुमची मनःशांती नष्ट करणाऱ्या आणि तुमची शांती भंग करणाऱ्या सूडाच्या वाईट इच्छांपासून स्वतःला मुक्त कराल. द्वेषावर द्वेषाचा ढीग करणे, किंवा द्वेषाला द्वेषाने प्रतिसाद देणे, तुमच्या शत्रूचा तुमच्यावरील शत्रुत्वाचा भार वाढवतेच, परंतु परिणामी तुमचे स्वतःचे शरीर आणि भावना देखील विषारी बनवते. म्हणून एका सुंदर क्षमेने क्षमा करा.

वेळोवेळी, एखाद्या व्यक्तीला जीवनाच्या उद्देशावर विचार करण्यासाठी स्वतःसोबत एकटे राहण्यासाठी सर्वकाही मागे सोडावे लागते. बहुतेक लोक परंपरा आणि फॅशनच्या प्रवाहात वाहून जातात. प्रत्यक्षात, त्यांनी कधीही स्वतःचे जीवन जगले नाही, तर जगाचे जीवन जगले आहे. त्यांनी काय साध्य केले आहे आणि ते कुठे संपले आहेत?
म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने आपल्या मनातील अशांतता
शांत करण्यासाठी आणि त्याचे सार समजून घेण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी आणि त्याला कोणते ध्येय साध्य करायचे आहे हे निश्चित करण्यासाठी अधूनमधून दैनंदिन कामांपासून आणि "कर्तव्यांपासून" स्वतःला दूर करणे शहाणपणाचे आहे. लक्षात ठेवा की तुम्हाला मिळू शकणारी सर्वात मोठी
साक्ष म्हणजे तुमच्या विवेकाची साक्ष : तुमच्या आत्म्याचा अचुक आणि अचूक आवाज तुमचा विवेक तुम्हाला जे सांगतो ते म्हणजे तुम्ही खरोखर कोण आहात , कोणत्याही अलंकार किंवा वेषाशिवाय .
येशू ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याचा विचार करा ज्याने म्हटले, "हे पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण जे त्यांना माहित नाही ते कसे करावे हे त्यांना माहित नाही"
आणि त्या महान पैगंबराचा विचार करा ज्यांनी म्हटले होते: “मी तुम्हाला असे सांगू नये की माणसाचा दर्जा काय वाढवते?” त्यांनी उत्तर दिले: “हो, हे अल्लाहचे रसूल.” त्यांनी उत्तर दिले: “जो तुमच्याशी अज्ञानी आहे त्याच्याशी धीर धरा, जो तुम्हाला नाकारतो त्याला द्या, जो तुमच्याशी संबंध तोडतो त्याच्याशी संबंध ठेवा आणि जो तुमच्यावर अन्याय करतो त्याला क्षमा करा”.
तुमच्या प्रबुद्ध विवेकाचा आवाज ऐकल्याने तुमच्या मार्गावर प्रकाश येईल आणि तुमच्या जीवनात आशीर्वाद येईल . जेव्हा तुम्हाला तुमच्या हृदयात एखादी इच्छा पूर्ण करण्याची तीव्र इच्छा जाणवते , तेव्हा तुमच्या विवेकबुद्धीचा वापर करा आणि स्वतःला विचारा : " मी जी इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत आहे ती चांगली आहे की वाईट ?" अनेक घटक मानवी इच्छांना चालना देतात जेव्हा कोणी
नवीन मॉडेलची कार पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखीच गाडी हवी असते जेव्हा तो नवीन शैलीचे घर पाहतो तेव्हा त्याला

तिच्यासारखी गाडी हवी असते एक नवीन फॅशन ट्रेंड लोकप्रिय होतो आणि लोक ती गाडी खरेदी करण्यास आणि घालण्यास उत्सुक असतात!
इच्छा कुठून येतात? मी यावर तासनतास विचार केला की तुम्ही तुमच्या सर्व इच्छांचे वर्गीकरण करू शकता का? मी त्या सर्वांचे वर्गीकरण करण्यात यशस्वी झालो आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या आणि जेव्हा मला दैवी सहवास मिळाला तेव्हा मला आढळले की माझ्या सर्व चांगल्या इच्छा एकाच वेळी पूर्ण झाल्या आहेत आज तुम्हाला काहीतरी हवे आहे आणि उद्या तुमचा आत्मा दुसऱ्या कशासाठी तरी तळमळतो . सर्वशक्तिमान देवापासून निर्माण झालेले तुमचे मन या जगातील वस्तूंनी तृप्त होऊ शकत नाही आणि ते कधीही होणार नाही , कारण , माझ्या प्रिय मित्रा , तुम्ही तुमच्या आत्म्याचा सर्वात मौल्यवान आणि मौल्यवान खजिना गमावला आहे , ज्याच्याकडे तुमची तळमळ पूर्ण करण्याची आणि तुमच्या इच्छा पूर्ण करण्याची शक्ती आहे तो हरवलेला खजिना म्हणजे देव .
काही चांगल्या किंवा आवश्यक इच्छा असतात हे खरे आहे, आणि त्या पूर्ण करण्यासाठी तुम्ही काम केले पाहिजे. पण तुमच्या लहान इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करताना, देवाप्रती असलेली तुमची सर्वात मोठी इच्छा प्रथम पूर्ण करायला विसरू नका. लहान इच्छा आणि कर्तव्ये प्रथम पूर्ण केली पाहिजेत ही खात्री एक भ्रम आणि फसवणूक आहे. माझ्या आध्यात्मिक प्रवासाच्या सुरुवातीला मला अजूनही आठवते की मी एक दिरंगाई करणारा होतो आणि नियमितपणे ध्यान करत नव्हतो, जरी मी स्वतःला सांगत राहिलो की मी त्यासाठी वेळ काढेन. एक वर्ष असेच गेले आणि मला कळले की मी स्वतःला जे वचन दिले होते ते पूर्ण केले नाही. मी लगेच स्वतःला वचन दिले की मी सकाळी प्रथम आंघोळ करेन आणि नंतर देवाचे ध्यान करेन. त्या वेळी दैनंदिन कामे असंख्य होती आणि त्यापासून सुटका करणे सोपे नव्हते, अगदी थोड्या काळासाठीही. म्हणून, मी माझी आध्यात्मिक कर्तव्ये प्रथम पार पाडण्याचा निर्णय घेतला आणि अशा प्रकारे, मी एक मोठा धडा शिकलो: देवाप्रती माझे कर्तव्य प्रथम येते आणि त्यानंतरच मी इतर, कमी महत्त्वाच्या कर्तव्यांकडे लक्ष देतो.

जर मानवजात देवापेक्षा इतर कर्तव्ये आणि विचारांना प्राधान्य देत असेल तर देवाने मानवजातीसाठी अनंतकाळचे दरवाजे का उघडावेत? देवाने आपल्यामध्ये आध्यात्मिक पंख ठेवले आहेत आणि आपण आत्म्याच्या क्षेत्रात भरारी घ्यावी अशी तो अपेक्षा करतो. हे पंख म्हणजे आपल्या आध्यात्मिक आकांक्षा, आपले उदात्त विचार आणि आपल्या दैवी स्रोतासाठीची आपली प्रामाणिक तळमळ.
चला प्रथम देवाचा शोध घेऊया. पृथ्वीवरील कर्तव्यांना अत्यंत महत्त्व देणे मूर्खपणाचे आहे, कारण अझ्राएल कोणत्याही क्षणी आत्म्याला बोलावू शकतो आणि नंतर सर्व कर्तव्ये, वचनबद्धता, चिंता आणि कर्तव्ये एकदाच थांबतील आणि कायमची संपतील. मग जीवनाला इतके घट्ट का चिकटून राहावे?
एखाद्या व्यक्तीला वाटते की तो सुरक्षितता आणि मनःशांतीचा आनंद घेत आहे, पण अचानक तो एखाद्या प्रिय व्यक्तीला गमावतो, किंवा त्याचे आरोग्य किंवा नोकरी जाते आणि सुरक्षितता आणि मनःशांती वाया जाते!
माझ्या आईवर माझे प्रेम किती महान होते! मला वाटले
होते की ती नेहमीच माझ्यासोबत असेल, पण अचानक मला कळले की मी लहान असताना ती मला सोडून गेली होती! आपण मृत्यूला घाबरू नये, उलट त्यासाठी तयार असले पाहिजे.
जीवन जसे दिसते तसे नाही त्यावर विश्वास ठेवू नका,
कारण ते चंचल, फसवे आणि निराशेने आणि तुटलेल्या आशांनी भरलेले आहे. येथे परिपूर्णता सापडत नाही. मी तुम्हाला जीवनाचे अवास्तव चित्र देऊ इच्छित नाही. हे जग स्वर्ग नाही. ही एक दैवी प्रयोगशाळा आहे जिथे देव आत्म्यांची परीक्षा घेतो की ते वाईट इच्छांवर चांगुलपणाने मात करतील का आणि त्याला - म्हणजेच देवाला - त्यांची सर्वात मोठी इच्छा बनवतील, जेणेकरून ते त्याच्या राज्यात परत येतील. जीवन सर्व प्रकारच्या शोकांतिका आणि विनोदांनी, आपत्तींनी आणि आनंदांनी भरलेले आहे. हे असंख्य रूपांचे एक विशाल, सतत बदलणारे आणि चैतन्यशील टेपेस्ट्री आहे. दोन गोष्टी अगदी सारख्या नसतात. प्रत्येक व्यक्तीचे जीवन अद्वितीय असते. प्रत्येक व्यक्तीचे वेगवेगळे वैशिष्ट्य, वेगळी मानसिकता आणि वेगवेगळ्या इच्छा असतात. जर आपल्याला

दररोज त्याच परीक्षांना सामोरे जावे लागले तर आपण थकून जाऊ आणि कंटाळू. स्वर्ग देखील, जर तो नेहमीच सारखाच असता तर त्याचे आकर्षण गमावेल. आपल्याला विविधता आणि विविधता आवडते. स्वर्गाची प्रचलित पारंपारिक संकल्पना पूर्णपणे चुकीची आहे. जर ती खरोखरच कंटाळवाणी असती, तर देवाच्या संतांनी आणि पवित्र पुरुषांनी स्वतःचे मनोरंजन करण्यासाठी पृथ्वीवर परत येण्याची प्रार्थना केली असती! स्वर्ग सतत सर्वात आनंददायी मार्गाने नूतनीकरण केले जाते, तर पृथ्वी बहुतेकदा सतत नूतनीकरण केली जाते, परंतु कंटाळवाण्या आणि अप्रिय पद्धतीने.
तथापि, जीवन थकवणारे आणि कष्टदायक आहे हे असूनही, बहुतेक लोक त्याची सवय करतात, त्यांना असे वाटते की जगण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग नाही. या जीवनाची तुलना आध्यात्मिक जीवनाशी करता येत नाही, त्यांना या जगाच्या कुशीत लपलेल्या वेदना आणि थकव्याची व्याप्ती लक्षात येत नाही.
खरं तर, जीवन हे वास्तव नाहीये. ते फक्त मनोरंजन आहे, आणखी काही नाही. जसे जुने चित्रपट वारंवार प्रदर्शित होतात, तसेच त्याच जुन्या घटना वेगवेगळ्या स्वरूपात पुनरावृत्ती होतात आणि जीवनाच्या अंतहीन सातत्य असूनही, मागील चित्रपटांमध्ये सादर केलेले तेच विषय एकामागून एक पुन्हा सादर केले जातात. खरोखर, इतिहास स्वतःची पुनरावृत्ती करतो आणि लोक काळाच्या संग्रहालयात फक्त कलाकृती असतात.
जीवनाला त्याचे आश्चर्य सोडू द्या, त्यांना आनंदाने, वस्तुनिष्ठतेने आणि अलिप्ततेने स्वीकारा, भावनेने प्रभावित न होता, जणू चित्रपट पाहत आहात. मनापासून हास्य हे सर्व मानवी आजारांवर एक अद्भुत उपचार आहे.
तुम्ही आयुष्याकडे सहजतेने आणि आरामाने पाहिले
पाहिजे . हे मी माझ्या शिक्षकांकडून शिकलो . त्यांच्या आश्रमात माझ्या आध्यात्मिक प्रशिक्षणाच्या सुरुवातीला , मी माझे कर्तव्य उदास चेहऱ्याने , कधीही हसत न राहता केले . एके दिवशी माझ्या शिक्षकांनी हे लक्षात घेतले आणि त्यांनी टिप्पणी केली , " देवाची इच्छा असेल तर सर्व ठीक आहे ! तुम्ही अंत्यसंस्कारात आहात का ? तुम्हाला माहित

नाही का की देवाला शोधणे म्हणजे चिंता लपवणे आणि सर्व दुःखे दफन करणे ? जीवनाला इतके गांभीर्याने घेऊ नका ". त्याने मला शिकवले की माणसाचे कर्तव्य आहे की त्याने आपले मन सर्व सांसारिक विचलन आणि त्रासांपेक्षा वर उचलावे जेणेकरून त्याला देवामध्ये पूर्ण स्वातंत्र्य मिळेल .
जीवनातील आव्हानांना धैर्याने आणि आत्मविश्वासाने तोंड देण्यासाठी सुख-दु:ख, नफा-तोटा, विजय-अपयश यांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे.
सर्व घटना असूनही आंतरिक शांती राखणे हा फसव्या इच्छांवर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग आहे. हे मी त्या महान व्यक्तींकडून शिकलो ज्यांना काळाच्या उतार-चढावांचा परिणाम झाला नाही, परंतु शेवटपर्यंत स्थिर आणि अपरिवर्तनीय राहिले. संदेष्ट्यांनीही, जेव्हा त्यांना छळ सहन करावा लागला, तेव्हा त्यांनी त्यांची पवित्र जाणीव गमावली नाही, किंवा त्यांनी कोणालाही त्यांच्याकडून देवाचे प्रेम चोरू दिले नाही. आध्यात्मिक आनंद हाच एक आशीर्वादित संरक्षण आणि सर्वांचा सर्वात मोठा किल्ला आहे .परीक्षा आणि संकटांमध्ये, देवाने तुम्हाला दिलेल्या आशीर्वादांची आठवण ठेवा. तुमचा आत्मा देवाचे पवित्र मंदिर आहे. तुम्ही अज्ञानाच्या अंधाराला त्या शुद्ध जागेला अपवित्र करू देऊ नका. आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत, सन्मानित, प्रतिष्ठित, सुरक्षित आणि शांततेत असणे किती अद्भुत आहे! कशाचीही भीती बाळगू नका आणि कोणाचाही द्वेष करू नका. सर्वांना तुमचे प्रेम द्या. देवाचे प्रेम अनुभवा आणि सर्व लोकांमध्ये त्याची उपस्थिती पहा आणि तुमची सर्वात तीव्र इच्छा त्याच्या हृदयात सतत उपस्थिती असू द्या. या जगात शांती आणि शांतीने जगण्याचा हा मार्ग आहे. परंतु जोपर्यंत इच्छांचे भयंकर वारे हृदयाच्या ओएसिसमधून वाहत आहेत आणि त्याची झाडे हिंसकपणे हलवत आहेत तोपर्यंत या आत्म-समाधानाचा आस्वाद घेणे कठीण आहे.
इच्छा एखाद्या व्यक्तीच्या वातावरणामुळे आकार घेतात. त्या आपल्या संवेदी धारणांमधून जन्माला येतात आणि त्या धारणांच्या मर्यादांमुळे मर्यादित असतात. ग्रामीण

मेळ्याला उपस्थित राहिल्याने काही उत्साहाची इच्छा पूर्ण होते , परंतु जागतिक दर्जाच्या प्रदर्शनाला भेट दिल्यानंतर आणि सर्व वेगवेगळे प्रदर्शन पाहिल्यानंतर , लहान मेळा त्याचे आकर्षण आणि आकर्षण गमावतो . अशा प्रकारे , आपण प्रथम देवासोबतच्या सहवासाचा आनंद अनुभवला पाहिजे जेणेकरून आपण त्या आनंदाची तुलना कमी पार्थिव सुखांशी करू शकू . मग , इच्छा उच्च स्वरूपाच्या असतील .इच्छा अंतहीन असते; एक इच्छा पूर्ण होताच दुसरी तिची जागा घेते. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात "प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व शोधा, आणि या सर्व गोष्टी तुम्हाला दिल्या जातील (आणि देवाकडे जे आहे ते चांगले आणि अधिक टिकाऊ आहे)" तर मग प्रथम त्या सर्वात मोठ्या इच्छेची पूर्तता का करू नये आणि देवाच्या उदार हातातून सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ का मिळवू नये?
जेव्हा देव साधकाच्या त्याला जाणून घेण्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर देतो , तेव्हा त्याच्या इतर सर्व इच्छा त्वरित आणि कायमच्या पूर्ण होतील .
काही लोकांना वाटते की त्यांना काही इच्छा नाहीत! ठीक आहे!
लोक बाजारात जातात तेव्हा अनेकदा काय होते हे मी
पाहिले आहे. त्यांना खरेदी करण्याची विशिष्ट इच्छा नसेल, पण अचानक काहीतरी त्यांच्या नजरेत येते आणि ते विचार करतात, "अरे हो, मला ते खरेदी करावेच लागेल!"
जरी त्यांनी ते लगेच विकत घेतले नाही तरी, ते
त्यांच्या विचारांमध्ये दिवसरात्र रेंगाळत राहते जोपर्यंत त्यांना शेवटी ते मिळत नाही, जरी त्यांना पैसे उधार घ्यावे लागले तरी ते काही काळासाठी त्याचा आनंद घेतात, परंतु हळूहळू त्याचे आकर्षण कमी होते आणि ते घेण्याचा आनंद कमी होतो, म्हणून त्यांना दुसरे काहीतरी हवे असते, इत्यादी.
कधीकधी आपल्याला अशी व्यक्ती भेटते जी म्हणते: "अरे,
जर माझ्याकडे इतके पैसे असते (किंवा एक खास मॉडेलची कार किंवा स्विमिंग पूल किंवा किंवा)" आणि ती इच्छा पूर्ण

होताच, काहीतरी नवीन करण्याची आणखी एक इच्छा निर्माण होते.
मानवी इच्छा मूळतः अपूर्ण असतात आणि म्हणूनच त्या त्यांच्या मालकांना पूर्ण आनंद मिळवून देण्यास असमर्थ असतात.
जग तुम्हाला हे लक्षात ठेवण्यापासून विचलित करण्याचा प्रयत्न करेल की देवाला शोधणे ही एकमेव खरी सार्थक इच्छा आहे परंतु तुम्ही दररोज स्वतःला याची आठवण करून दिली पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती धूम्रपान सोडण्याचा, जास्त खाणे थांबवण्याचा, खोटे बोलणे थांबवण्याचा किंवा फसवणूक थांबवण्याचा निर्णय घेते तेव्हा त्यांनी त्यांच्या निर्णयात दृढ असले पाहिजे आणि डगमगू नये. वाईट वातावरण इच्छाशक्ती कमी करते आणि कमकुवत करते, व्यक्तीमध्ये खोट्या इच्छा निर्माण करते. ते त्यांच्याकडून सर्वोत्तम घेते आणि त्यांना सर्वात वाईट देते. जे चोरांसोबत राहतात ते मानतात की जगण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे परंतु चांगल्या लोकांशी संगत केल्याने मन उच्च गोष्टींकडे निर्देशित होते, जेणेकरून खोट्या इच्छा यापुढे एखाद्या व्यक्तीला मोहात पाडू शकत नाहीत. या जीवनात सर्वकाही बदल आणि चढ-उतारांच्या अधीन आहे परंतु शुद्ध आध्यात्मिक विषयांवर खोल चिंतन किंवा अभ्यास आणि चिंतन करण्याचे काही क्षण प्रेरणास्रोत ठरतील, जे प्रामाणिक साधकाला फसवणूक आणि भ्रमाच्या महासागरातून दैवी किनाऱ्यावर घेऊन जातील जिथे "त्यातून कोणताही थकवा त्यांना स्पर्श करणार नाही आणि ते त्यातून बाहेर काढले जाणार नाहीत".
(कष्ट करणाऱ्यांसाठी सर्वात मोठी विश्रांती तयार
केली आहे आणि ज्याने सत्याचा शोध घेण्यात कोणतीही कसर सोडली नाही त्याने ती जिंकली आहे)
खरा आनंद देवाची आस धरण्यात आणि सतत त्याचे चिंतन करण्यात आहे. चिकाटीने, एक वेळ येते जेव्हा तो विचार इतका स्थिर आणि अढळ होतो की कोणताही शारीरिक, मानसिक किंवा भावनिक त्रास तुमची जाणीव देवापासून दूर करू शकत नाही. देवाची जाणीव ठेवून जगणे, त्याचे विचार करणे आणि त्याला नेहमीच अनुभवणे आणि त्याच्या अभेद्य उपस्थितीच्या पवित्र ठिकाणी राहणे, जिथे मृत्यू किंवा इतर काहीही तुमची

आंतरिक शांती हिरावून घेऊ शकत नाही, हे आश्चर्यकारक नाही का? (जे विश्वास ठेवतात आणि ज्यांचे हृदय देवाच्या आठवणीत शांती मिळवतात ते खरोखर, देवाच्या आठवणीतच हृदयांना शांती मिळते)
जेव्हा तुम्ही सर्व इच्छांपासून मुक्त होता तेव्हा तुम्ही शाश्वत उपस्थितीचा आनंद घेता.
जीवन खरोखरच विचित्र आहे, कारण सर्वकाही बदलण्याच्या अधीन आहे म्हणून, या जीवनाच्या हलत्या वाळूवर आनंदाचे जहाज लंगर घालू नये. आपला काळ निघून जाईल आणि आपण जे पाहतो ते एके दिवशी निघून जाईल. जोपर्यंत तुम्ही त्याला तुमचे नुकसान करू देत नाही तोपर्यंत बदल स्वीकार्य आहे आणि जेव्हा ते तुमचे नुकसान करते, तेव्हा तुम्ही अनुभवत असलेला अंतर्गत गोंधळ तुम्हाला इच्छांनी पछाडलेला नसण्याचा संदेश आहे. जेव्हा तुम्ही दैवी आत्म्यात सुरक्षित असता, तेव्हा तुम्ही आसक्ती किंवा अवलंबित्वाशिवाय सर्वकाही उपभोगता. म्हणून, काळजी घेणाऱ्यांसाठी त्याला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करणे अत्यंत महत्वाचे आहे; अन्यथा, जीवन एक विनाशकारी निराशा होईल, आशा भयानक मार्गाने चिरडून टाकेल.
१९३५ मध्ये जेव्हा मी भारतात परतलो, तेव्हा मला
लहानपणी आवडणाऱ्या ठिकाणांना भेट देण्याची आशा होती, पण पोहोचल्यावर मला आढळले की सर्वकाही बदलले आहे. जीवनाचा टप्पा वेगळ्या पद्धतीने पुन्हा व्यवस्थित करण्यात आला होता. सर्वात मोठी निराशा आणि धक्का तेव्हा आला जेव्हा मी आयकापूरमधील माझ्या जुन्या घराला भेट दिली, जिथे मी खेळायचो आणि पक्षी पहायचो. मला आठवणाऱ्या सर्व गोष्टींपैकी फक्त एक झाड उरले होते. असे जीवन आहे! परिचित आणि प्रिय गोष्टी एकेक करून आमच्या नजरेतून निघून जातात. मी आमचे घर माझ्या बालपणात जसे होते तसे पाहण्यासाठी काहीही देण्यास तयार होतो आणि तरीही, देवाने माझी इच्छा पूर्ण केली, कारण मी नंतर एका दृष्टान्तात घर पाहिले, जिथे आम्ही तलावात पोहत होतो आणि मग मी वरच्या मजल्यावर गेलो, बेडवर झोपलो आणि आंबे खाल्ले, जसे मी अनेक वर्षांपूर्वी केले होते.

इच्छा आता खूप काळजीपूर्वक तपासल्या पाहिजेत आणि त्यांची छाननी केली पाहिजे, चांगल्या प्रकारे वर्गीकरण केले पाहिजे आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या पाहिजेत, आणि त्या चांगल्या इच्छांनाही देवाबद्दलच्या सर्वात महत्त्वाच्या इच्छेला दाबू देऊ नये.
ती इच्छा जिवंत आणि ज्वलंत राहिली पाहिजे आणि तिला कोमेजून किंवा मरून जाऊ देऊ नये. जेव्हा माणूस देवाला त्याच्या ऐहिक इच्छा पूर्ण करण्यास सांगतो पण त्याला स्वतःला प्रकट करण्यास सांगत नाही तेव्हा तो एका मोठ्या भ्रमात असतो. कल्पना करा की एक मूल सतत त्याच्या पालकांकडून त्याच्या विनंत्या पूर्ण करण्याची मागणी करत असते आणि अन्यथा त्याबद्दल विचार करत नाही किंवा त्यांचा विचार करत नाही ही कृतघ्नता आणि त्यांच्या दयाळूपणाचा नकार आहे आणि त्यात विचार करणाऱ्यांसाठी एक धडा आहे. जेव्हा हे जीवन पुस्तक लागू केले जाते , तेव्हा एखाद्याला त्याच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान मिळालेले आध्यात्मिक ज्ञानच सोबत असेल . म्हणून , जर एखाद्याला खरोखरच आपल्या आध्यात्मिक भविष्याची काळजी असेल तर देवाने त्याच्या मनात सतत उपस्थित राहावे , सतत त्याचे आवाहन करावे आणि त्याला कधीही विसरू नये .जेव्हा आपण देवाशी संवाद साधतो तेव्हा आपल्याला आढळेल की सर्व इच्छा रहस्यमय मार्गाने पूर्ण होतात. परंतु आपण प्रथम देवाचा शोध घेतला पाहिजे. तो उदार आहे आणि त्याने आपल्याला सर्व काही दिले आहे, परंतु जेव्हा आपण त्याच्या देणग्यांवर समाधानी नसतो तरच आपण त्याला शोधू शकतो. जोपर्यंत आपण आपल्या प्रयत्नात प्रामाणिक असतो, त्याच्या जवळ जाण्याच्या आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा अनुभव घेण्याच्या आपल्या इच्छेत प्रामाणिक असतो तोपर्यंत आपण त्याला ओळखू शकतो.
एखाद्या व्यक्तीला सर्वात मोठा अडथळा म्हणजे स्वतःचा स्वतःचा असतो जेव्हा ते शांत बसून आध्यात्मिक गोष्टींवर चिंतन करण्याचा प्रयत्न करतात तेव्हा अचानक सांसारिक विचार उद्भवतात, जे त्यांना विचलित करतात आणि त्यांचे ध्येय साध्य करण्यापासून रोखतात. त्यांनी स्वतःला त्यांचे विचार आणि शरीर नियंत्रित करण्यासाठी

प्रशिक्षित केले पाहिजे आणि असे करताना, ते त्यांच्या आत्म्यात एक पोर्टेबल स्वर्ग घेऊन जातील. जीवनात असो वा मृत्यू, स्वर्ग असो वा नरकात, ते सर्वोच्च आनंद त्यांच्यासोबत असेल.
आपण देवाला मनापासून प्रार्थना केली पाहिजे , आपली
मोठी तळमळ ओतून , हृदयाच्या भाषेत , आत्म्याच्या तळमळीत आणि विवेकाच्या कुजबुजात त्याला विचारले पाहिजे , जेणेकरून तो आपले ऐकेल आणि आपले उत्तर देईल . परंतु जर एखादी व्यक्ती अर्ध्या मनाने प्रार्थना करते आणि त्याच वेळी दुसऱ्या गोष्टीचा विचार करते - देवाला माहित असलेली अशी गोष्ट जी त्या व्यक्तीची प्राथमिक चिंता नाही - तर तो उत्तर देणार नाही .
आपल्याला प्रथम देव हवा आहे वेळ आता आहे आपण वाट पाहू नये, कारण भ्रम खूप शक्तिशाली असतात जीवन लवकर निघून जाते आणि जीवनाचा उद्देश न कळता हे जग सोडून जाणे लाजिरवाणे आहे. जेव्हा जेव्हा आपल्याला मोकळा वेळ मिळेल तेव्हा आपण विचार केला पाहिजे जरी सुरुवातीला तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळाले नाही तरीही , देवाच्या दयेपासून निराश होऊ नका , तर प्रार्थना करत राहा . प्रामाणिकपणे प्रार्थना करा आणि विश्वास ठेवा की तुमची प्रार्थना उत्तर देईल .
देव प्रार्थनेला किती प्रतिसाद देतो याचा सर्वात
मोठा पुरावा मी माझ्या आयुष्यात पाहिला आहे. पण अशा प्रतिसादासाठी प्रयत्नांची आवश्यकता असते, कारण प्रयत्नांशिवाय काहीही महत्त्वाचे नसते. जीवनातील रहस्ये उलगडण्यासाठी आणि देवाच्या राज्यात प्रवेश करण्यासाठी ध्यान आवश्यक आहे.
वाईट सवयी आणि इतर विचलित करणारे घटक तुमच्या प्रयत्नांना कमकुवत करण्याचा आणि तुमचा संकल्प कमकुवत करण्याचा प्रयत्न करतील. पण जर तुम्हाला आनंदी राहायचे असेल तर तुमचे विचार देवाकडे वळवा, आणि तुम्हाला तो तुमच्या जवळ आढळेल.
ऐहिक सुखांच्या इच्छा एक चुंबकीय आकर्षण निर्माण करतात जे एखाद्या व्यक्तीला या पृथ्वीकडे आकर्षित करते, जीवनानंतर जीवन देहाकडे परतणे त्यांच्यासाठी अनावश्यक बनते ज्यांना देवामध्ये त्यांच्या इच्छा सापडल्या आहेत

जेव्हा जेव्हा त्यांना कोणतीही इच्छा पूर्ण करायची असते तेव्हा ते त्याचा विचार करतात आणि ती त्यांच्यासमोर प्रकट होते माझी आई तिच्या मृत्यूनंतर मला दिसली आणि तिला पाहून मला सांत्वन मिळाले आणि देवाच्या चांगुलपणाबद्दल मी त्याचे आभार मानले खरोखर, तो सर्वात उदार आणि सर्वात दयाळू आहे जेव्हा आपण त्याला आपल्या हृदयात प्रथम स्थान देतो तेव्हा तो आपल्यावरील त्याचे प्रेम आणि कृतज्ञता प्रदर्शित करण्यासाठी आपल्या इच्छा पूर्ण करतो.

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवापर्यंत पोहोचते तेव्हा ते जीवन आणि नशिबाचे स्वामी बनतात. आपल्या जीवनात दैवी उपस्थिती दृढपणे स्थापित होईपर्यंत आपण विश्रांती घेऊ नये. तो आपल्याला ज्याची इच्छा करतो ते सर्व देईल आणि आपली परीक्षा घेईल.

आध्यात्मिक मार्गावरील संकटे आणि अडथळे अनेक आणि मोठे आहेत, परंतु जेव्हा आपण त्या संकटांमधून जातो आणि त्या अडचणींवर मात करतो तेव्हा आपण असे म्हटले पाहिजे: "हे प्रभू, तू माझ्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले आहेस आणि माझ्या सर्वात मोठ्या इच्छा पूर्ण केल्या आहेत, म्हणून माझे हृदय तुझ्या उपस्थितीने समृद्ध झाले आहे आणि माझा आत्मा तुझ्या प्रकाशाने तेजस्वी झाला आहे."

तुम्हाला शांती असो.

शिक्षक परमहंस योगानंद यांच्या म्हणींवरून

लोक जीवनात काही गोष्टी सोडून देण्याच्या कल्पनेबद्दल तक्रार करतात, जरी प्रत्यक्षात ते अनेक मौल्यवान गोष्टी सोडून देतात, त्यापैकी सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे मनाची शांती, आणि कधीकधी ते पैशासाठी स्वतःचे बलिदान देखील देतात, ज्यामुळे नुकसान आणि तोटा होतो.

स्वतःला देवाला शरण जा आणि तुम्हाला आढळेल की तुमचे जीवन एका सुंदर लयबद्ध सुरासारखे झाले आहे.

या जगातून तुमचे लक्ष तुमच्या आत असलेल्या देवाच्या विशाल राज्याकडे वळवा.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible]! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible].

[illegible]: [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

जेव्हा लोकांना बरे होण्याची तीव्र इच्छा असते ,
तेव्हा ते अस्वस्थ अंतःकरणाने किंवा निराशेच्या भावनेने
प्रार्थना करतात , असे गृहीत धरतात की देव त्यांच्या
प्रार्थना ऐकणार नाही किंवा ते प्रार्थना करतात पण वाट
पाहत नाहीत जेणेकरून त्यांना कळेल की त्यांच्या
.प्रार्थना देवापर्यंत पोहोचल्या आहेत की नाही

ज्याप्रमाणे एखाद्या व्यक्तीला दोषपूर्ण रिसीव्हर
व ापरून हवेतून प्रसारित होणारे संगीत ऐकता येत नाही ,
त ्याचप्रमाणे भीती , क ाळजी आणि सर्व प्रकारच्या चिंता ,
शंका आणि अनिश्चिततेने भरलेल्या मानसिक उपकरणामुळे
द ेवाकडून येणारे आरोग्य , श क्ती आणि ज्ञानाचे स्पंदने ऐकता
.य ेत नाहीत

परमेश्वरा , गरज आणि समृद्धीच्या वेळी , आजारपण आणि
आरोग्याच्या वेळी , अंधारात आणि प्रकाशात आणि सर्व
परिस्थितीत आपण तुझे स्मरण करूया आणि त्याचे आभार मानूया .
तू आम्हाला दिलेल्या कल्याणाच्या दिवसांचे कृतज्ञतेने
स्मरण करूया . श्रद्धेचे डोळे उघडण्यास आम्हाला मदत करा
जेणेकरून आम्हाला तुझा आशीर्वादित प्रकाश दिसेल , जो सर्व
.आजार आणि आजार बरे करतो

मी माझ्या चांगल्या विचारांच्या , माझ्या सदिच्छेच्या
आणि माझ्या फलदायी , फायदेशीर कार्याच्या जहाजाचा कप्तान
आहे . मी माझ्या जीवनाचे जहाज चालवीन , माझ्या खोल
चिंतनाच्या आकाशातील शांतीच्या तेजस्वी ग्रहावर माझे
.डोळे नेहमीच केंद्रित ठेवीन

मी माझ्या सर्जनशील विचार कौशल्यांचा वापर माझ्या
प्रत्येक कामात यश मिळविण्यासाठी करेन . जर मी स्वतःला मदत
.करण्याचा प्रयत्न केला तर देव मला मदत करेल

आज मी जीवनाच्या बागेत नव्याने प्रयत्न करेन आणि
त्यात ज्ञान , आरोग्य , समाधान आणि आनंदाचे बीज पेरू . मी
विश्वास आणि आत्मविश्वासाने त्या बियाण्यांना पाणी देईन
आणि मला योग्य पीक देण्यासाठी सर्वशक्तिमान देवाच्या
कृपेची मी वाट पाहीन . जरी मला अपेक्षित पीक मिळाले नाही
तरी , माझे सर्वोत्तम देण्याचा प्रयत्न केल्याने
.मिळणाऱ्या मनःशांतीबद्दल मी कृतज्ञ आणि आभारी राहीन

मी देवाचे आभार मानेन की मी त्याच्या कृपेने यशस्वी होईपर्यंत प्रयत्न करत राहू शकलो आणि जेव्हा मी माझ्या मनाची सर्वात मोठी इच्छा पूर्ण करेन तेव्हा मी त्याचे आभार मानेन मी देवाच्या प्रसन्नतेसाठी फक्त उदात्त आणि .योग्य कृत्ये करण्याचा प्रयत्न करेन

जग नैसर्गिक आणि मानवी वादळांनी भरलेले आहे , आणि देव हा या जगातील वादळे , वादळे आणि वाईट गोष्टींपासून मजबूत ढाल आणि सुरक्षित आश्रयस्थान आहे . देव कुठेही असला तरी , भय किंवा दुःख नसते . खरा विश्वासणारा जीवनाच्या लढाईत आणि घटनांच्या संघर्षात दृढ आणि अभिमानाने उभा राहतो , त्याला खात्री असते की देव त्याच्यासोबत आहे , त्याचे नुकसान होण्यापासून रक्षण करतो आणि त्याला एका क्षणासाठीही सोडत नाही . अशा प्रकारे , त्याच्या हृदयातून भीती नाहीशी होते आणि खात्रीने त्याचे रक्षण होते , एक असे संरक्षण जे लादले .जाऊ शकत नाही

घाबरू नका म्हणजे देवावर आणि त्याच्या संरक्षणावर विश्वास ठेवणे आणि त्याच्या न्यायावर , शहाणपणावर , दयावर , .प्रेमावर आणि सर्वव्यापीतेवर विश्वास ठेवणे

भीतीमुळे व्यक्तीची मानसिक शक्ती हिरावून घेतली जाते , त्याचे मन ढगाळ होते आणि हृदयाच्या नैसर्गिक लयीत अडथळा निर्माण होतो . शिवाय , भीतीमुळे शारीरिक त्रास आणि मानसिक आजार होऊ शकतात . चिंता आणि मानसिक बंदिवासात अडकण्याऐवजी , एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की तो सर्व पाहणारा , सर्व ऐकणारा देवाच्या संरक्षणात सुरक्षित आहे , त्याच्या अभेद्य किल्ल्यात .सुरक्षित आहे आणि त्याच्या दया आणि काळजीने वेढलेला आहे

आफ्रिकेतील जंगलात असो , युद्धभूमीवर असो , आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने ग्रस्त असो , एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात कोणत्याही धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्या आश्रयाला येणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास सक्षम आहे . संरक्षणाचे यापेक्षा प्रभावी साधन नाही . अर्थात , एखाद्याने घटनांना तोंड देताना तर्कशुद्धता वापरली पाहिजे आणि त्याच वेळी

दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे. विश्वास म्हणजे कधीही प्रतिकूल परिस्थितीत बेपर्वा किंवा अविचारीपणे वागणे नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की जर एखाद्याने संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि इंद्रियांनी त्याच्याकडे वळले तर कठीण आणि .कठीण परिस्थितीत मदत करण्यास देवच सक्षम आहे

जेव्हा अडचणी हिमस्खलनासारख्या येतात, तेव्हा आपण त्यांना आपल्या इच्छेला अडथळा आणू देऊ नये किंवा आपली स्पष्ट दृष्टी आणि शहाणा, तार्किक दृष्टिकोन अस्पष्ट करू देऊ नये. उलट, आपण देवावरचा आपला विश्वास आणि योग्य आणि अयोग्य याची आपली जन्मजात जाणीव कायम ठेवली पाहिजे आणि मार्ग शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. देवाच्या मदतीने, आपल्याला ते सापडेल. शेवटी, गोष्टी सुधारतील कारण देवाची शक्ती आणि चमत्कार मानवी जीवनातील विरोधाभासांमागे लपलेले आहेत. जे लोक परिस्थितीची अपरिहार्यता स्वीकारत नाहीत आणि त्याऐवजी त्यांच्या बुद्धीने आणि श्रद्धेने पडद्यापलीकडे जाण्याचा प्रयत्न करतात त्यांना त्यांच्यासाठी दार उघडलेले आढळेल - एक दार ज्यावर .प्रत्येक विश्वास ठेवणारा हात ठोठावतो

जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी आपण अडखळतो आणि पुढे जाण्यास कचरतो. जीवनाच्या अंधाऱ्या वाटांवरून चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये देव पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी .मार्गदर्शक तारा आहे

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या

खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे

मानसिक चिंतन आणि आध्यात्मिक आत्मनिरीक्षण यातील फरक

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने प्रोग्राम करते, तर ते चालणाऱ्या रेकॉर्डरसारखे बनतात, नीतिसूत्रे आणि उदात्त वाक्ये पुन्हा सांगतात आणि इतर त्यांना विद्वान आणि ज्ञानी मानतात. परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा ते आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही. या प्रकारचे बौद्धिकरण किंवा बौद्धिकरण "स्व" ला इंद्रियांच्या मनाशी बांधून ठेवते, जे स्वतः भौतिक इंद्रियांनी मर्यादित आहे. सैद्धांतिक ज्ञान दैवी ज्ञान प्राप्त करू शकत नाही आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा एखाद्याला स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात हरवलेले आढळेल, .सिद्धांताच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाण्यास असमर्थ

या प्रक्रियेमुळे सत्य जाणून घेता येणार नाही कारण सत्य हे मत आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि या दृष्टिकोनाचे अनुसरण करणारे बरेच लोक त्यांच्या .स्वतःच्या व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात

जर एखादी व्यक्ती केवळ पैसे आणि भौतिक संपत्ती मिळविण्यासाठी आपल्या मानसिक क्षमतेचा वापर करत असेल, तर त्यांची जाणीव भौतिक जगात ओढली जाईल आणि अंतहीन गुंतागुंतींमध्ये अडकेल. म्हणूनच, ज्ञानी लोक म्हणतात की एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या सर्व मानसिक क्षमता क्षणभंगुर गोष्टींच्या मागे लागू नयेत, अन्यथा ते भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला गमावून बसतील आणि स्वतःसाठी अनावश्यक मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतील. त्याऐवजी, त्यांनी जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी त्यांच्या मानसिक क्षमतेचा वापर करावा आणि योग्य आणि अयोग्य आणि हानिकारक आणि फायदेशीर काय आहे यात फरक करण्यासाठी त्यांच्या नैतिक क्षमतेचा विकास करण्याचा प्रयत्न करावा. जेव्हा ते त्यांची आध्यात्मिक

अंतर्दृष्टी विकसित करतात, तेव्हा ते स्वतःमध्ये देवाला जाणू शकतील आणि भौतिकवादाच्या दाट पडद्यामागे लपलेले आध्यात्मिक सत्य शोधू शकतील. या अवस्थेला आध्यात्मिक .आत्मनिरीक्षण म्हणतात

आपल्या चिंता काहीही असोत, देवाला आपल्या जीवनात
नेहमीच प्राधान्य दिले पाहिजे. आध्यात्मिक वाढीचा एक महत्त्वाचा घटक म्हणजे देवाशी सतत, मनापासूनचा संबंध, ज्याद्वारे तुम्ही वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत, सकारात्मक .परिवर्तन पाहाल जे तुम्हाला खोलवर प्रभावित करेल

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला एखादा कार्यक्रम पहायचा
असतो, किंवा नवीन कपडे किंवा नवीन गाडी खरेदी करायची असते, तेव्हा त्याचे मन नेहमीच व्यस्त असते हे खरे नाही का? त्या बाबींबद्दल आणि त्या कशा साध्य करायच्या किंवा मिळवायच्या याबद्दल? तो त्याच्या इच्छा पूर्ण होईपर्यंत विश्रांती घेणार नाही आणि त्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी तो .अथक परिश्रम करत राहील

अशाप्रकारे, मानवी मन देवाबद्दल विचार करण्यात मग्न असले पाहिजे आणि मग सर्व लहान, लहान इच्छा देवाला अनुभवण्याची आणि त्याच्याशी संवाद साधण्याची तीव्र इच्छा .बनतील

जेव्हा मन देवाला एक हृदयस्पर्शी, उत्कट कुजबुज करते, .तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून बाहेर पडते

आत्म्याची हाक वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल, आणि
.उत्तर येईल, आणि त्यासोबत खूप आनंद येईल

बौद्धिक कुजबुज इच्छाशक्ती विकसित करते, जोपर्यंत तुमच्याकडे इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी पुरेसे .सामर्थ्य नसते

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी सुसंगत असते, तेव्हा त्यांच्यावर अमर्याद शक्ती असते, त्यामुळे एखाद्या गोष्टीबद्दल फक्त विचार करणेच ते साध्य

करण्यासाठी पुरेसे असते, कारण दैवी कायदा सर्वोच्च .इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत. जेव्हा दैवी जनरेटर चालू असतो, तेव्हा मला जे काही हवे असते ते अपवादाशिवाय पूर्ण होते, प्रथम ते एका अदृश्य, अलौकिक रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम .शक्तीने प्रकट होते

वाढीचे रहस्य

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि .दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो

परीक्षांच्या कठोरतेला न जुमानता, त्या अग्नीसारख्या असतात ज्या लोखंड वितळवतात आणि त्याचे सुंदर, मजबूत आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करतात. अनुभवाच्या ज्वालांमधून आपण मिळवलेले ज्ञान खरोखरच उल्लेखनीय आहे. जीवन आपल्याला शुद्ध करते, आपल्या मूळ स्वभावांना मौल्यवान घटकांमध्ये रूपांतरित करते, आपल्याला रत्नांसारखे शुद्ध, पोलादासारखे मजबूत, तरीही लवचिक आणि लवचिक आत्म्यांसह जगण्याची परवानगी देते, प्रतिकूलता आणि कष्टाच्या .दबावाखाली न मोडता वाकते

जेव्हा आपण रागाने विकृत झालेले, क्रूरतेने घावलेले चेहरे पाहतो, तेव्हा त्यांचे दर्शन आपल्याला आपल्या स्वतःच्या आत्म्यातून कुरूपता काढून टाकण्याची तळमळ निर्माण करते - एक आत्मा जो वाईट हेतू आणि खोलवर बसलेल्या द्वेषांपासून मुक्त आहे जो आपल्यातील धन्य दैवी प्रतिमेला अस्पष्ट करतो, जसे काजळी आरशात दिसते. इतरांच्या वेदनादायक कृतींनी आपल्यामध्ये आपले स्वतःचे वर्तन सुधारण्याची आणि स्वतःवर नियंत्रण ठेवण्याची इच्छा जागृत केली पाहिजे, जेणेकरून आपण आपल्या अनियंत्रित .वासनांचे स्वामी बनू शकू, त्यांचे गुलाम नाही

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या वक्त्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते विपुल शांततेने भरलेले असतात. कारण तो प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, सतत वाहणारा असतो आणि त्याच्याशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत सतत पोहोचत असतो. त्यानंतर ते शांतीची आस असलेल्या आत्म्यांना आनंदाचा हा प्रवाह प्रसारित करू .शकतील

दररोज, एखादी व्यक्ती स्वतःचा चेहरा पाहण्यासाठी
आरशात पाहते कारण त्यांना इतरांसमोर सर्वोत्तम दिसायचे असते. मग, दररोज स्वतःसोबत उभे राहून आतील विश्लेषणाच्या आरशात पाहणे किती महत्त्वाचे आहे की चमकणाऱ्या पृष्ठभागाखाली काय आहे ते शोधण्यासाठी! कारण बाह्यदृष्ट्या आकर्षक असलेली प्रत्येक गोष्ट अंतर्मनातून त्याचे आकर्षण निर्माण करते आणि आत्म्याच्या शुद्ध आरशाला राग, संताप, मत्सर आणि द्वेष यासारख्या मानसिक विकृतींसारखे काहीही कलंकित करत नाही. जो कोणी आत्म्याच्या स्वरूपापासून दूर असलेल्या या संयुगांपासून स्वतःला मुक्त करण्याचा प्रयत्न करतो, तो आंतरिक .सौंदर्याचा प्रकाश आतून बाहेर पडू देईल

विश्लेषणातून आपल्याला आढळते की मानवी समस्या तीन प्रकारच्या असतात: काही समस्या आणि विकार मानवी शरीरावर हल्ला करतात, काही मनावर हल्ला करतात आणि तिसरा प्रकार .आत्म्याचे मार्ग रोखतो

आजारपण, वृद्धापकाळ आणि मृत्यू हे शरीराला येणाऱ्या अडचणी आणि अडथळ्यांना तोंड देतात. तथापि, मानसिक आजार दुःख, भीती, राग, दडपलेल्या इच्छा, संताप, द्वेष, भावनिक ध्यास, तापदायक चिंताग्रस्त आंदोलन आणि मानसिक क्षमतांना अर्धांगवायू करणारा मानसिक कर्करोग याद्वारे मनावर आक्रमण करतात. तथापि, स र्वात धोकादायक आजार म्हणजे

आ त्याचा आजार ,_ज ो अज्ञानातून प्रकट होतो _ ,_ज ्यातून इतर .स र्व रोग उद्भवतात आणि पसरतात

.जगात वाईटापेक्षा चांगले जास्त आहे

जेव्हा शंका मनात येतात तेव्हा आपण महान व्यक्तींचे जीवन आठवले पाहिजे हे खरे आहे की आपण मानव आहोत , परंतु देवाने आपल्याला असाधारण शक्ती दिल्या आहेत ज्या आपण क्वचितच वापरतो . मग म्हातारपण , आजारपण आणि दुःखाच्या भीतीने का थरथर कापावे ? आपण आपल्या शरीराची काळजी घेण्यासाठी जे काही करता येईल ते केले पाहिजे , परंतु आपण भीतीला बळी पडू नये किंवा अज्ञानाच्या ढिगाऱ्याखाली .स्वतःला गाडू नये

.शरीर म्हणजे संपूर्ण व्यक्ती नाही

या जगात वाईटावर चांगले जास्त आहे कारण देव हीच अंतिम शक्ती आहे पण जेव्हा वाईट आपल्यावर येते तेव्हा आपल्याला वाटते की त्यावर नियंत्रण ठेवण्याची किंवा त्याच्या .तावडीतून सुटण्याची आपल्याकडे शक्ती नाही

वाईटाचे वादळ येणारच , पण आपण त्यांच्या परिणामांवर .मात करू शकतो आणि त्यांच्यापासून वर येऊ शकतो

आपल्याला जीवन त्याच्याद्वारे नष्ट होण्यासाठी दिले गेले नव्हते , तर आपल्यात अनंतकाळाची जाणीव निर्माण करण्यासाठी दिले गेले होते आणि आपण हे सत्य लक्षात ठेवले .पाहिजे

विचार स्वातंत्र्याशिवाय , कोणीही स्वतःला शुद्ध , उत्स्फूर्त आणि नैसर्गिक पद्धतीने व्यक्त करू शकत नाही . लक्षात ठेवा की तुम्ही मूलभूतपणे मुक्त आहात . इच्छाशक्ती .नेहमीच मुक्त असते

जर तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती योग्यरित्या वापरली तर ती तुमच्यासाठी चांगले कर्म निर्माण करेल , परंतु बहुतेक लोक बदलू इच्छित नाहीत आणि प्रयत्न करू इच्छित नाहीत ,

म्हणून ते अडचणींना तोंड देत कोसळतात आणि आव्हानांना तोंड
.देऊ शकत नाहीत

जे मनाला आवडते ते करणे म्हणजे स्वातंत्र्य नाही ,
कारण मानव त्यांच्या इच्छांनी बांधलेले असतात , आणि
म्हणूनच त्यांच्या कृतींना अजिबात स्वातंत्र्य म्हणता
येणार नाही . खऱ्या स्वातंत्र्याचा अर्थ म्हणजे ज्ञानाने
निर्देशित इच्छेने सर्वकाही करणे . जर एखादी व्यक्ती
त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम नियंत्रित करू
श कते, ज े अपरिहार्यपणे त्यांच्या मागे येतील , ज र त्यांनी
त्यांची इच्छा सक्रिय केली आणि ती चांगल्या आणि फायदेशीर
कृतींसाठी वापरली तर जर तुम्ही तुमची कृती तर्क आणि
इच्छाशक्तीने केली तर तुमच्या मागील चुकीच्या कृतींच्या
शक्ती कमकुवत होतील आणि तुमच्या चांगल्या कृतींमुळे
.निर्माण होणाऱ्या सवयी बळकट होतील

आपण सतत आपल्यात असलेल्या गोष्टींची इच्छा करतो आणि
आवश्यक नसलेल्या गोष्टींशी जोडले जातो एकदा एखादी गोष्ट
आपल्यावर ताबा मिळवते की , आपण तात्पुरते आपले स्वातंत्र्य
गमावतो जसे पूर्वेकडील लोक प्राचीन रीतिरिवाजांनी गुलाम
आहेत , तसेच पाश्चात्य लोक देखील आधुनिक रीतिरिवाजांनी
गुलाम आहेत आपण आपले नशीब स्वतः घडवतो आणि त्याच्या
.बंधनात अडकतो

एका मुलाचा जन्म दुष्ट कुटुंबात होतो तर दुसऱ्या
मुलाचा जन्म चांगल्या कुटुंबात का होतो ? त्या
प्रत्येकाने भूतकाळात (मागील जन्मात) एका विशिष्ट
पद्धतीने जगण्यासाठी त्यांच्या स्वातंत्र्याचा वापर
केला आणि अशा प्रकारे या जन्मात त्या परिस्थिती स्वतःवर
.आणल्या

देवाशिवाय खरे स्वातंत्र्य नाही . आपण सतत त्याचेच
चिंतन केले पाहिजे . आपल्या चिंता आणि विचार काहीही असोत ,
देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे आणि
जेव्हा आपण खरोखर त्याच्याशी एकरूप होतो , तेव्हा त्याच्या
दैवी मदतीने आपल्याला जे करायचे आहे ते कधीही पूर्ण
.करण्याची क्षमता दिली जाईल

शिष्यासाठी सल्ला

एका विद्यार्थ्याने शिक्षक परमहंस यांना विचारले की त्यांना स्वतःमध्ये सुधारणा करण्याचा सल्ला देण्यासाठी ते म्हणाले: जर तुम्हाला प्रेम हवे असेल तर ज्यांना तुमच्या प्रेमाची गरज आहे त्यांच्यावर प्रेम करून .सुरुवात करा

आणि जर तुम्ही इतरांकडून अपेक्षा करत असाल तर त्यांच्याशी निष्ठावान आणि विश्वासू राहा जेणेकरून ते .तुमच्याशी खरे राहतील

जर तुम्हाला इतरांना द्वेषपूर्ण आणि धूर्तपणे वागण्यापासून रोखायचे असेल, तर कपट तुमच्या स्वतःच्या विचारांमध्ये शिरू देऊ नका आणि इतरांना हानी पोहोचवणारे .वर्तन करू नका

जर तुम्हाला इतरांनी तुमच्याबद्दल सहानुभूती दाखवावी असे वाटत असेल तर त्यांच्याबद्दल, विशेषतः तुमच्या .सभोवतालच्या लोकांबद्दल सहानुभूती दाखवून सुरुवात करा

जर तुम्हाला इतरांनी तुमचा आदर करावा असे वाटत असेल,
.तर तुम्ही लहान आणि मोठ्या दोघांनाही आदर दाखवला पाहिजे

जर तुम्हाला इतरांकडून शांती हवी असेल तर तुम्ही .सुसंवादाचे जीवन जगले पाहिजे

जर तुम्हाला लोक धार्मिक असावेत असे वाटत असेल, तर आध्यात्मिक स्वभावाचे व्हा आणि इतरांना असे वाटू द्या की तुम्ही एक चांगले आदर्श आहात आणि ते तुमच्यावर अवलंबून .राहू शकतात आणि तुमच्यावर विश्वास ठेवू शकतात

थोडक्यात, तुम्ही इतरांनी दाखवावे अशी तुमची इच्छा असलेली प्रत्येक गोष्ट. चांगल्या गुणांपैकी एक म्हणजे ते तुमच्या आयुष्यात प्रथम दाखवा, आणि तुम्हाला आढळेल की लोक .तुमच्यावर त्याच प्रकारे प्रतिक्रिया देतील

जर तुम्ही तुमच्या आयुष्यातील अशा क्षेत्रांना ओळखू शकलात जिथे निराश न होता किंवा न्यूनगंड निर्माण न करता

सुधारणा आवश्यक आहे आणि जर तुम्ही सतत तुमचे स्वतःचे
चारित्र्य सुधारण्यासाठी काम करत राहिलात, तर तुम्ही यावर
घालवलेला वेळ इतरांनी स्वतःला सुधारावे अशी इच्छा
करण्यात वाया घालवण्यापेक्षा खूपच उत्पादक असेल. तुमच्या
सकारात्मक उदाहरणात आणि चांगल्या वागण्यात तुमच्या
इच्छा, राग आणि शब्दांपेक्षा इतरांना बदलण्याची जास्त
.शक्ती आहे

हे प्रभू, तू सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व
शक्तीचा उगम आहेस. आम्हाला आशीर्वाद दे जेणेकरून आम्ही
आमच्या आरोग्यात, आमच्या बौद्धिक आकांक्षांमध्ये आणि
आमच्या आध्यात्मिक अभिव्यक्तींमध्ये तुमचे आशीर्वाद
प्रतिबिंबित करू शकू. तू ताऱ्यांमधील तेज, अणूंमध्ये
ऊर्जा, हृदयातील दया आणि सत्यात सौंदर्य आहेस. आम्हाला
तुझ्या सर्वोच्च शक्तीने, तुझ्या असीम ज्ञानाने आणि
.तुझ्या अमर्याद सत्यतेने भरण्यास मदत कर

प्रभु, आपण हे ओळखूया की आपण आरोग्याचा झरा आहात,
जीवनाचा महासागर आहात आणि सर्व समज आणि ज्ञानाचा स्रोत
आहात. अज्ञान आणि त्याच्या परिणामांपासून, भीती आणि
चिंतांपासून आम्हाला मुक्त करा आणि तुमच्या ज्ञानाच्या
पुराने आमच्या जीवनातील सर्व कचरा आणि कचरा वाहून नेऊ
.द्या

हे परमेश्वरा, तुझा चेहरा आमच्यापासून लपवणारे पडदे
फाडून टाक. आम्हाला तुला आमच्या जीवनाच्या क्षितिजावर
असंख्य सूर्यांसारखे तेजस्वी प्रकाश म्हणून पाहू दे.
आम्हाला तुला एक सतत नवीकरण करणारी शक्ती म्हणून जाणवू दे
जी आमच्या विचारांना प्रेरणा देते, आमच्या आत्म्यांना
पोषण देते, आमच्या शरीरांना आधार देते आणि आमची स्वप्ने
.पूर्ण करते

आमेन

बहुतेक लोकांना हे माहित नाही की या पृथ्वीवरील
त्यांच्या अस्तित्वापासून, ते असे मानतात की जीवनाचा
उद्देश इच्छा पूर्ण करणे आहे, जीवनाच्या गरजा प्राप्त

करणे, आनंद आणि मानवी प्रेम शोधणे आणि शेवटी अंतिम कॉलरला .शरण जाणे

लोक त्यांचे जीवन प्रोग्रामर विशिष्ट प्रवृत्ती आणि इच्छांसह सुरू करतात ज्या भूतकाळात पूर्ण झाल्या नव्हत्या आणि ते प्रयत्न करतात - त्यांच्याकडे असलेल्या थोड्याशा स्वातंत्र्यासह - इतरांच्या इच्छा आणि कृतींचे अनुकरण करून, जर ते व्यावसायिकांशी संबंध ठेवतात तर ते त्यांच्यासारखे बनू इच्छितात आणि जर ते कलाकारांशी संबंध .ठेवतात तर कला त्यांच्यासाठी सर्वकाही बनते

देवाची इच्छा आहे की आपण या जगात व्यावहारिक राहावे. त्याने आपल्याला भूक दिली आहे, ती भागवण्यासाठी आपल्याला काम करावे लागते, परंतु केवळ अन्न, निवारा, पैसा आणि .मालमत्ता शोधल्याने माणूस आपल्या आनंदाचा स्रोत विसरतो

हे खरे आहे की आपण आपल्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी आणि आपली कायदेशीर उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी प्रयत्नशील असले पाहिजे, परंतु सर्वात आधी आपण आपले हृदय देवासमोर उघडले पाहिजे आणि आपण जे काही करतो त्यात त्याचे मार्गदर्शन आणि मान्यता मिळवली पाहिजे. मग आपण जीवनाच्या शाळेत नक्कीच यशस्वी होऊ, कारण आपल्याला सर्वोच्च व्यवस्थापक आणि प्रदात्याकडून आपले मार्गदर्शन मिळेल ज्याला आपल्याला काय हवे आहे आणि आपल्यासाठी काय सर्वोत्तम आहे हे माहित आहे. म्हणून, आपण त्याच्यावर विश्वास ठेवला पाहिजे आणि त्याच्या सुज्ञ इच्छेला अधीन .केले पाहिजे

शिक्षक परमहंस यांच्या व्याख्यानांमधून

जेव्हा आत्म्याचे आंतरिक आनंद क्षणभंगुर इंद्रियसुखांच्या जाड थराने झाकलेले असते, तेव्हा आत्म्याचा सोनेरी प्रकाश मंदावतो आणि आत्म्याच्या पारदर्शक क्षमता पदार्थाच्या घनतेमागे लपलेल्या असतात. जेव्हा एखाद्याचे मन मत्सर आणि मत्सराकडे आकर्षित होते आणि भीती आणि काळजीच्या ढगांनी झाकलेले असते, तेव्हा तो दुःखी, दुःखी आणि पराभूत होतो. पण जेव्हा तोच लक्ष प्रेम,

शांती आणि सुसंवादाकडे वळवतो तेव्हा त्याला खोल आनंदाचा .अनुभव येतो

जेव्हा आत्मा दुःख आणि दुःखात मिसळलेल्या शारीरिक इच्छांपासून आत्म्याच्या पारदर्शक गुणांकडे वळतो, जे .उदात्त आनंदांनी भरलेले असते तेव्हा त्याला आनंद मिळतो

जर आत्मा पूर्णपणे खडबडीत सांसारिक सुखांमध्ये
बुडाला, तर तो उच्च आनंदांच्या शोधात उदासीन होतो आणि आध्यात्मिक आनंद अनुभवण्यास असमर्थ होतो. बरेच जण असा युक्तिवाद करतील की या जगात किंवा ज्यांचे विचार केवळ भौतिक बाबींभोवती फिरतात अशा लोकांमध्ये राहून भौतिक सुखांचा त्याग करणे जवळजवळ अशक्य आहे. तथापि, सामान्य व्यक्तीने शांती आणि शांती मिळविण्यासाठी जग सोडून पर्वत आणि जंगलात माघार घेणे आवश्यक नाही. उलट, त्यांनी या जगातच राहिले पाहिजे, कारण या जीवनाच्या अशांत लाटांनी ते वाहून .जाऊ नयेत

एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या सभोवतालच्या परिस्थितीबद्दल नकारात्मक विचार करू नये आणि त्याच वेळी त्याने भौतिकवादाला त्याची दृष्टी आंधळी होऊ देऊ नये, अन्यथा तो त्याच्या आध्यात्मिक स्वभावाशी संपर्क गमावेल आणि आनंदाचा आनंद घेऊ शकणार नाही आणि दैवी प्रकाश पाहू .शकणार नाही
जीवन, त्याचे सार, घटक आणि ध्येये असलेले, हे समजून
घेणे कठीण आहे पण सोडवणे अशक्य नाही, आणि आपल्या प्रगतीशील .विचारसरणीने, आपण दररोज त्याचे काही रहस्य उलगडतो

या युगात अचूक वैज्ञानिक तत्त्वांवर आधारित उपकरणे निश्चितच प्रभावी आहेत आणि विज्ञानाने आणलेले शोध आपल्याला जीवन कसे सुधारता येईल याचे स्पष्ट दर्शन देतात. परंतु आपल्याकडे असलेली सर्व उपकरणे, शोध आणि रणनीती असूनही, आपण अजूनही नशिबाच्या हातातल्या बाहुल्यांसारखे आहोत असे दिसते आणि निसर्गाच्या नियंत्रणातून मुक्त .होण्यापूर्वीचा रस्ता अजूनही खूप लांब आहे

निश्चितच, निसर्गाच्या दयेवर जगणे म्हणजे
स्वातंत्र्य नाही जेव्हा आपल्याला असे वाटते की आपण पूर, वादळ किंवा भूकंपाचे बळी आहोत किंवा जेव्हा घटना आपल्यापासून - तार्किक कारणाशिवाय - आपल्या हृदयाच्या जवळच्या आपल्या प्रियजनांना हिरावून घेतात तेव्हा आपले उत्साही मन असहाय्यतेच्या भावनेने भारावून जाते आणि बेड्यांमध्ये अडकते. मग आपल्याला जाणवते की आपण बरेच विजय मिळवलेले नाहीत आणि आपण प्रतिकूल परिस्थितींवर मात करू शकलो नाही कारण जीवन आपल्याला हवे तसे बनवण्याचे सर्व प्रयत्न करूनही, या पृथ्वीच्या रंगमंचावर काही विशिष्ट परिस्थिती नेहमीच दिसून येतील आणि ज्या एका शक्तिशाली मनाने निर्देशित केलेल्या घटना घडतील ज्याबद्दल आपल्याला फारसे माहिती नाही, आपल्या मते आणि इच्छेपासून पूर्णपणे स्वतंत्रपणे काम करणे म्हणजे आपण सर्वोत्तम करू शकतो ते .म्हणजे काम करणे आणि काही सुधारणा करणे

आपण गहू पिकवतो आणि पीठ बनवतो, पण पहिले बी कोणी
निर्माण केले? आपण पिठापासून बनवलेली भाकरी खातो, पण आपल्या शरीराला ती पचवण्याची क्षमता कोणी दिली? आणि ?अन्नाचे पोषणात रूपांतर कसे करायचे

जीवनाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात एक अपरिहार्य दैवी हात असल्याचे दिसते. त्याशिवाय आपण आपले व्यवहार व्यवस्थापित करू शकत नाही आणि आपल्याजवळ असलेल्या सर्व खात्रींसह आपल्याला माहित नाही की हृदय कधी काम करणे थांबवेल म्हणून धैर्याने सर्वोच्च दैवी शक्तीवर अवलंबून राहण्याची आणि आपल्या उच्च आत्म्यावर अवलंबून राहण्याची आवश्यकता आहे, जी त्या सर्वशक्तिमानतेतून निर्माण होते ज्याचे आपण .अनुकरण केले आहे

आपण अभिमानापासून मुक्त श्रद्धा बाळगली पाहिजे आणि .जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने चालले पाहिजे

घाबरून आणि थरथर कापल्याशिवाय, आणि त्रास आणि बंदिवासाशिवाय

ऍलर्जींचा सामना करणे

संवेदनशीलतेवर मात करणे ही एक नाजूक कला आहे आणि संतुलित आणि सुसंस्कृत व्यक्तिमत्त्व विकसित करण्यासाठी एखाद्याच्या प्रतिक्रिया देण्याच्या गतीवर नियंत्रण .ठेवणे महत्वाचे आहे

संवेदनशीलता ही गैरसमज, न्यूनगंड, फुगवलेला अभिमान
.आणि अतिरंजित अहंकारातून निर्माण होते

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला वाटते की त्यांच्या भावना दुखावल्या गेल्या आहेत, तेव्हा तो विचार त्यांच्या मनात मूळ धरतो, त्यांच्या नसा जागृत करतो, ज्या नंतर तणावपूर्ण आणि बंडखोर बनतात. जखमी भावनांमुळे त्यांच्या हृदयात राग पेटतो. तथापि, काही लोकांमध्ये त्यांच्या भावनांवर नियंत्रण ठेवण्याची क्षमता असते, म्हणून त्यांच्या आत तीव्र राग असूनही त्यांची बाह्य चिन्हे दिसून येत नाहीत. इतर लोक त्यांचा राग तात्काळ प्रतिक्रियांद्वारे व्यक्त करतात, जे त्यांच्या डोळ्यांच्या स्नायूंमध्ये आणि चेहऱ्यावरील हावभावांमध्ये स्पष्ट होतात आणि तीक्ष्ण, .सांकेतिक तोंडी प्रतिसादांद्वारे व्यक्त करतात

अति भावनिकतेचे गंभीर परिणाम होतात; ते परिस्थिती गुंतागुंतीची करते आणि एक अवांछित अस्थिरता निर्माण करते .जी इतरांवर नकारात्मक परिणाम करते

तणावाऐवजी शांतता वाढवणारे आणि तणावाचे धुके दूर
करणारे समजूतदारपणा आणि सुसंवादाचे वातावरण निर्माण करून आत्म-नियंत्रण आणि संयम राखण्याचे प्रयत्न केले पाहिजेत. जे लोक असे करतील ते स्वतःच्या नशिबाचे स्वामी असतील आणि त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांकडून त्यांना कौतुक आणि आदर .मिळेल

अतिसंवेदनशीलता ही बहुतेक लोकांमध्ये आढळणारी एक वैशिष्ट्य आहे आणि जेव्हा ही अतार्किक भावना भडकते तेव्हा ती अंतर्दृष्टी आंधळी करते आणि शहाणपणाचे डोळे अंधळे करते. त्याहूनही वाईट म्हणजे, अतिसंवेदनशील व्यक्तीला वाटते की ते विचार करत आहेत, अनुभवत आहेत आणि उत्तम

प्रकारे वागत आहेत, जेव्हा प्रत्यक्षात त्यांचे वर्तन !पूर्णपणे चुकीचे असू शकते

अनेक लोकांचा असा विश्वास आहे की टीका झाल्यावर
त्यांनी स्वतःवर दया करावी आणि त्या आत्म-दयामुळे त्यांना काही प्रमाणात दिलासा मिळतो. पण ड्रग्ज व्यसनाधीनांप्रमाणे, ते जितके जास्त ड्रग्ज घेतात तितके .त्यांचे व्यसन अधिक तीव्र होते

अत्यंत संवेदनशील व्यक्तीला अनेकदा अनावश्यक त्रास
सहन करावा लागतो. बऱ्याचदा, त्यांच्या दुःखाचे कारण किंवा त्यांच्या तक्रारीचे स्वरूप कोणालाही माहिती नसते, ज्यामुळे त्यांच्या स्वतःच्या एकाकीपणात वेदना वाढत जातात. समजलेल्या अपमानावर किंवा टीकेवर शांतपणे विचार करून काहीही साध्य होत नाही. वस्तुनिष्ठ विश्लेषण आणि आत्म-नियंत्रणाद्वारे अशा अतिसंवेदनशीलतेच्या मूळ .कारणांना संबोधित करणे खूप चांगले

या प्रकारच्या अस्वास्थ्यकर ऍलर्जीचे गंभीर परिणाम होतात; ती हृदयाला आगीसारखे खाऊन टाकते आणि शांतीच्या ऊतींना नष्ट करते. म्हणून, त्याचा सामना सुज्ञपणे, .तार्किकपणे आणि दृढ इच्छाशक्तीने केला पाहिजे

***

मी सर्वांची सेवा करण्यासाठी कठोर परिश्रम करतो, पण जेव्हा मी माझ्या एकांतात चिंतनासाठी जातो तेव्हा मी कोणालाही माझ्या चिंतनात अडथळा आणू देत नाही इतर गोष्टी वाट पाहू शकतात, परंतु देवासोबतच्या माझ्या दैनंदिन .भेटीकडे दुर्लक्ष किंवा दुर्लक्ष करू नये

कोणतीही कृती करण्यापूर्वी, थांबा आणि त्याचे परिणाम आणि त्यांचे तुमच्या मनावर, शरीरावर आणि आत्म्यावर होणारे परिणाम काळजीपूर्वक विचारात घ्या. सक्तीमुळे होणारी कृती म्हणजे मुक्तता नाही, कारण सुसंवाद आणि प्रगतीच्या नियमांच्या विरुद्ध असलेल्या कृती व्यक्तीला मर्यादित

करतील. उलट, विवेकबुद्धीने आणि एखाद्याच्या विवेकानुसार .मंजूर केलेली कृती सद्गुणी असतात आणि स्वातंत्र्य आणतात

जेव्हा तुम्ही काहीतरी चांगले करण्याचा किंवा वाईट करण्यापासून परावृत्त करण्याचा निर्णय घेता आणि त्या निर्णयावर ठाम राहता आणि त्यानुसार वागता तेव्हा लक्षात .ठेवा की तुमच्या स्वातंत्र्याचा वाटा भरपूर आहे

देवाची इच्छा आहे की आपण त्याला शोधण्यासाठी आणि शोधण्यासाठी दिलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्याचा वापर .करावा, परंतु तो स्वतःला आपल्यावर लादू इच्छित नाही

देवाच्या जवळ जाण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची इच्छा स्वतःहून येत नाही, परंतु ती सक्रिय आणि जोपासली पाहिजे. त्या इच्छेशिवाय जीवनाला काही किंमत किंवा चव .नाही

तुमच्या आध्यात्मिक अंतर्दृष्टीला तुमच्या
विचारांचे मार्गदर्शन करू द्या आणि तुम्ही जिथे जाल तिथे .यश तुमच्यासोबत येईल

मी माझा आवाज, माझे हात, माझे पाय, माझे हृदय, माझे
शरीर, माझ्या भावना, माझी इच्छा आणि सर्वकाही देवाला .समर्पित करतो

प्रेम हे आध्यात्मिक शस्त्र आहे जे सर्व युद्धे
.संपवते

या पृथ्वीच्या पलीकडे अशी अमर्याद जगे आहेत जिथे आपण पुन्हा अशा लोकांना भेटू ज्यांना आपण कायमचे सोडून गेले .असे वाटले होते

हे सांसारिक जीवन सतत बदलणारे आहे. दु:खानंतर दु:ख, भ्रमांवर भ्रम. आपल्या चेतनेच्या वाळवंटात दिसणारा हा मृगजळ नाहीसा झाला पाहिजे आणि आपण आपल्या खऱ्या आत्म्याला .भौतिकतेच्या दाट पडद्याखाली जागृत केले पाहिजे

या जीवनावर तुमच्या आशा ठेवण्याचा प्रयत्न करू नका
तुमची हमी कुठे आहे ? जेव्हा तुम्ही देवाच्या ज्ञानाचा
.आश्रय घेता तेव्हाच तुम्ही सुरक्षित असता

आत्म्याचे सार मातीखाली गाडलेल्या प्राचीन
सोन्यासारखे आहे जेव्हा सोन्यातून माती काढून ती
चिंतनाच्या पाण्याने धुतली जाते तेव्हा ती पूर्ण शुद्धता
.आणि स्पष्टतेने पुन्हा चमकते

परमेश्वरा , आपण चांगले काय आहे ते पाहूया , चांगले
विचार करूया आणि चांगल्या चारित्र्याच्या लोकांशी संगत
करूया . आम्हाला तुझे विचार करण्यास आणि तुझे चिंतन
करण्यास मदत करूया , हे तू जो सर्व धार्मिकतेचा स्रोत आहेस
.आणि सर्व चांगुलपणाचा उगम आहेस

कमकुवतपणापासून मुक्तता

कमकुवतपणावर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे _ _
त ्याबद्दल विचार करणे थांबवणे ; अ न्यथा , क मकुवतपणाची
कल्पना तुमच्या चेतनेला व्यापून टाकेल आणि तुमच्या _ _
अंतर्मनावर वर्चस्व गाजवेल जेव्हा आपण स्वतःमध्ये प्रकाश _
आ णतो, त ेव्हा अंधार असा नाहीसा होईल जणू तो कधीच _
.अ स्तित्वात नव्हता

.ती कल्पना मला अद्भुत प्रेरणा देते

हजारो वर्षांपासून अंधारात असलेल्या गुहेत जेव्हा _ _
प ्रकाश येतो तेव्हा अंधार लगेच नाहीसा होतो त्याचप्रमाणे _ ,
जेव्हा आपण देवाच्या प्रकाशाला आपल्या चेतनेत प्रवेश करू _ _
देतो तेव्हा कमकुवतपणा आणि चुका नाहीशा होतात आणि _ _
अ ज्ञानाचा अंधार राहू शकत नाही _ . ह ेच तत्वज्ञान आहे _
.ज ्याद्वारे आपण जगले पाहिजे

कामात दिरंगाई करणे निरुपयोगी आहे जीवनाचे चाक कधीच
फिरणे थांबत नाही आणि आपल्या आयुष्याचे दिवस लवकर निघून
जातात आपण स्पष्टपणे विचार करण्यात आणि शहाणपणाने
वागण्यात घालवलेला प्रत्येक मिनिट आपल्या आनंदात यशस्वी
.आणि फायदेशीर गुंतवणूक आहे

बरेच लोक आपले संपूर्ण आयुष्य पैसा, सेक्स आणि प्रसिद्धी याबद्दल विचार करण्यात घालवतात आणि क्वचितच अशा आवश्यक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करतात ज्यामुळे त्यांना मनाची शांती मिळते आणि त्यांची जाणीव उच्च .पातळीवर पोहोचते

एखाद्या व्यक्तीची भूमिका कितीही नम्र असली तरी, जर त्याला आपला वेळ सुज्ञपणे कसा घालवायचा आणि त्याचे विचार योग्य दिशेने कसे वळवायचे हे माहित असेल तर तो देवाच्या .दृष्टीने यशस्वी मानला जातो

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीवर देवाचा प्रकाश पडतो तेव्हा त्याला असे वाटत नाही की त्याला कशाचीही गरज आहे कारण त्याला व्यापून टाकणारा आनंद त्याची सर्व स्वप्ने पूर्ण करतो आणि त्याला खोलवर असे वाटते की तो या जीवनात सर्वात .श्रीमंत आणि सर्वात आनंदी आहे

प्रकाशाचा बोगदा

ज्यांची आध्यात्मिक जाणीव प्रबुद्ध विचार, सत्कर्मे, दयाळू भावना आणि खोल चिंतनाने जागृत होते त्यांना आध्यात्मिक डोळ्याद्वारे प्रस्थानाच्या शेवटच्या क्षणी शरीरापासून त्यांचे प्रस्थान जाणवते. त्यांच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान, योगी पदार्थ आणि आत्मा यांच्या सीमेवर आध्यात्मिक डोळ्याचा बोगदा पाहण्याचा सराव करतात आणि पृथ्वी सोडण्याच्या क्षणी, ते या तेजस्वी बोगद्यात प्रवेश करू शकतात आणि या जगातून प्रकाश, आनंद, शांती आणि परिपूर्ण .स्वातंत्र्याच्या देवाच्या अनंत क्षेत्रात जाऊ शकतात

}प्रकाशावर प्रकाश{

शरीराचा दिवा [आध्यात्मिक] डोळा आहे

जर तुमचा डोळा एकटा असेल तर

.मग तुमचे संपूर्ण शरीर प्रकाशाने भरले जाईल

आणि प्रकाश अंधारात चमकतो, आणि अंधाराला ते कळले{ }नाही

परोपकार म्हणजे इतरांचे दुःख जाणवणे, त्यांच्या जवळ जाणे, त्यांच्याशी संवाद साधणे, त्यांच्या दुर्दैवात त्यांचे सांत्वन करण्याचा प्रामाणिक प्रयत्न करणे, त्यांच्या आनंदात आनंदी राहणे आणि त्यांच्यापासून भीती, .गरज आणि चिंता दूर ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करणे

ज्याच्याकडे परोपकाराची भावना आहे तो मर्यादित गणने
आणि अपेक्षांनुसार वागत नाही, तर तो आपल्या अंतर्दृष्टी आणि सुज्ञ निर्णयाचा वापर करतो आणि स्वतःला आणि इतरांना मदत करण्यासाठी पुढे जातो, त्याला मिळालेल्या यशाबद्दल देवाचे आभार मानतो. जर तो एकदा किंवा अनेक वेळा अपयशी ठरला तरी तो निराश होत नाही, उलट अधिक दृढनिश्चयी होतो, त्याचे प्रयत्न दुप्पट करतो आणि प्रयत्न पुन्हा करतो, नवीन कल्पना आणि मार्ग शोधतो, तर्काच्या प्रकाशाने मार्गदर्शन करतो आणि त्याचे ध्येय साध्य होईपर्यंत आणि त्याच्या .उदात्त उद्देशापर्यंत पोहोचेपर्यंत देवाची मदत घेतो

जो इतरांना आनंदी करण्यासाठी काम करतो त्याला देव मानसिक सांत्वनाची आंतरिक भावना देऊन आनंदी करतो आणि ज्यांना तो मदत करण्याचा प्रयत्न करीत आहे त्यांच्यासाठी जर तो काही गमावला तर तो ते नुकसान मानत नाही कारण त्या बदल्यात त्याला देवाचा आनंद आणि मनाची शांती मिळते. तो मानवतेच्या क्षेत्रात प्रेम करण्यासाठी, काम करण्यासाठी, देण्यासाठी आणि चांगुलपणा आणि शांतीची बीजे पेरण्यासाठी .जगतो

जो कोणी आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये आपल्या वैयक्तिक जगाच्या पलीकडे जातो तो त्याची जाणीव वाढवतो, त्याची सहानुभूती वाढवतो आणि जग हे त्याचे घर आहे आणि मानवता हे त्याचे कुटुंब आहे असे त्याला वाटते. त्याला हे जाणवते की या पृथ्वीवरील त्याच्या अस्तित्वाचा उद्देश इतरांना सुधारण्याचा प्रयत्न करण्यापूर्वी स्वतःला सुधारणे आहे, कारण जो कोणी स्वतःला सुधारतो तो त्याच्या जीवनाच्या उदाहरणाद्वारे इतरांना स्वतःला सुधारण्यास मदत करतो. कृतींचा इतरांच्या आत्म्यावर शब्दांपेक्षा .खोलवर आणि अधिक खोलवर परिणाम होतो

लहान थांबे

:प्रामाणिकपणाचे तेज

काही लोक हसून त्यांच्या समस्यांपासून सुटका मिळवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु अशा प्रकारच्या सुटकेसाठी शुद्ध विवेकाची आवश्यकता असते, जो ढोंगीपणा आणि कपटापासून मुक्त असतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिकपणे वागते आणि कुलीनता आणि सचोटीने वागते तेव्हा त्यांचे डोळे स्पष्ट होतात आणि त्यांच्यातून एक अद्वितीय तेज बाहेर पडते - .प्रामाणिकपणाची निर्विवाद चमक

:प्रामाणिकपणा

काही लोक प्रामाणिकपणाच्या नावाखाली खूप काही
बोलतात, पण तुम्ही सर्वांना सर्वकाही सांगू शकत नाही जेव्हा तुम्ही सल्ला आणि मार्गदर्शन देता तेव्हा काही लोक तुमचे शब्द चुकीचा समजतात आणि तुम्ही जे बोलता त्यातून काहीही साध्य होत नाही; हा एक व्यर्थ प्रयत्न आणि कदर न केलेला प्रयत्न आहे अशा प्रकरणांमध्ये मौन बाळगणे सोनेरी आहे, परंतु याचा अर्थ चुकीच्या गोष्टींबद्दल मौन बाळगणे .असा नाही

:स्व-सुसंवाद

स्वतःशी सुसंवाद खरोखरच अद्भुत आहे बहुतेक लोकांना माहित आहे की इतरांशी सुसंवाद साधणे किती कठीण आहे, परंतु तुम्ही कधी स्वतःशी सुसंवाद साधण्याचा विचार केला आहे का? ते अविश्वसनीयपणे कठीण आहे, तरीही शक्य आहे जर तुम्ही स्वतःचे विश्लेषण केले तर तुम्हाला आढळेल की तुम्ही सतत स्वतःशीच मतभेद करत आहात जर तुम्ही स्वतःवर प्रेम करत नसाल तर तुम्ही इतर कोणावरही प्रेम करणार नाही आणि जर एखादी व्यक्ती स्वतःशी सुसंवाद साधत नसेल तर ती इतरांशी ?कशी सुसंवाद साधू शकते

जगाशी सुसंवाद साधण्यासाठी स्वतःशी सुसंवाद असणे अत्यंत आवश्यक आहे म्हणून, स्वतःला महत्त्व देणे आणि

प्रेम करणे आवश्यक आहे , कारण तुम्ही त्या प्रेमास पात्र आहात. देवाने आपल्याला निर्माण केले आणि आपल्याला उदात्त क्षमता दिली म्हणून स्वतःवर प्रेम केले पाहिजे . या अंतर्मनावर प्रेम करणे , सद्गुणांनी भरलेले हे सार , उदात्त आचरणाला प्रेरणा देते आणि मनाला अशुद्धतेपासून आणि .हृदयाला द्वेष आणि रागापासून शुद्ध करते

:साहित्यिक कंपास कॅलिब्रेट करणे

एखाद्याला दुसऱ्या ग्रहावर प्रवास करावा लागला तरी , एखाद्याला त्याच्या विवेकाला फसवता येत नाही , चुकीच्या कृतीचे समर्थन करता येत नाही किंवा चुकीच्या वर्तनाच्या परिणामांपासून वाचता येत नाही . एखाद्याच्या कृतींचे परिणाम त्याच्यासोबत असतात आणि एखाद्याने आपला मार्ग दुरुस्त केला पाहिजे आणि आपला नैतिक कंपास कॅलिब्रेट केला पाहिजे जेणेकरून त्याची सुई नेहमीच योग्य दिशेने .निर्देशित होईल

काही लोक सर्वात वाईट परिस्थितीत जगतात आणि तरीही ते स्वतःशी खूप सुसंगत असतात , तर काहींना प्रत्येक संधी आणि आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी असतात आणि तरीही ते स्वतःशी सतत संघर्षात असतात . म्हणून , परिस्थिती बदलण्याची वाट पाहू नये . स्वतःला खात्री पटवून द्या की तुमचे वातावरण असूनही तुम्ही ठीक आहात , जे तुमच्या इच्छेपेक्षा वेगळे .असू शकते

जो कोणी स्वतःला परिस्थितीच्या दयेवर सोपवतो तो .गोष्टी बदलण्याची वाट पाहतो आणि त्याची वाट खूप लांब असेल

असे म्हणतात की एका माणसाला अठरा भाषा येत होत्या , तरीही तो इतका गरीब होता की त्याला वाचण्यासाठी दिवा परवडत नव्हता . म्हणून तो एका कोपऱ्यात जाऊन रस्त्यावरील दिव्याखाली बसून वाचायचा . खरोखर , इच्छाशक्ती साधन निर्माण करते , संधी निर्माण करते , आशा पुन्हा जागृत करते , कामे .पूर्ण करते आणि इच्छा आणि स्वप्ने पूर्ण करते

देवाला ओळखणाऱ्यांशी प्रत्यक्ष संवाद साधणे हे त्यांच्याशी वैयक्तिक संपर्क, त्यांच्या लेखनाचे चिंतन किंवा त्यांचे खोल आणि मैत्रीपूर्ण चिंतन याद्वारे करता येते. लक्षात ठेवण्याचा महत्त्वाचा मुद्दा म्हणजे त्यांच्या जाणीवेशी सुसंगत असणे, जे देवाशी सुसंगत आहे.

जेव्हा आपण आपल्या चेतनेला देवावर प्रेम करणाऱ्या महान आत्म्यांशी जोडतो, तेव्हा ही सुसंवाद हळूहळू आपल्या जीवनात एक अद्भुत मार्गाने परिवर्तन घडवून आणते. ही सुसंवाद इच्छाशक्तीला गुलाम करत नाही तर तिची व्याप्ती वाढवते आणि तिची शक्ती मजबूत करते. अहंकाराने भरलेल्या आणि ते काय मिळवू शकतात याबद्दल व्यस्त असलेल्या लोकांशी सुसंगत राहणे आणि देव आणि मानवतेवर प्रेम करणाऱ्यांशी सुसंगत राहणे यात हा फरक आहे. ज्यांचे उद्दिष्ट त्यांच्याशी सुसंगत असलेल्यांच्या आत्म्यात दैवी प्रेम देणे आणि जागृत करणे आहे. या धन्य व्यक्तींचे चुंबकत्व आपल्याला दैवी चुंबकत्वाच्या जवळून संपर्कात आणते.

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण स्वतःच्या गरजा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत असताना, इतरांना त्यांच्या गरजा पूर्ण करण्यास मदत केली पाहिजे आणि आपल्या आयुष्यात येणाऱ्या चांगल्या गोष्टी कमी भाग्यवान लोकांसोबत वाटल्या पाहिजेत. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण जागतिक कुटुंबाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि आपण या मोठ्या कुटुंबाशिवाय जगू शकत नाही.

सुतार, शोधक, शेतकरी आणि इतरांशिवाय जीवन कसे असते? देणे आणि घेणे आणि सेवांची देवाणघेवाण करून, देव आपल्याला इतरांबद्दल विचार करावा आणि त्यांच्याशी सहानुभूती दाखवावी अशी इच्छा करतो. इतरांचा विचार न करता फक्त स्वतःसाठी जगणे ही एक गंभीर चूक आहे. जेव्हा आपण आपल्या स्वतःच्या आनंदाबद्दल विचार करतो तेव्हा आपण इतरांच्या आनंदाबद्दल देखील विचार केला पाहिजे. जागतिक कुटुंबाच्या कल्याणासाठी आपल्याकडे असलेले सर्व काही देण्याची आपल्याला आवश्यकता नाही, कारण ते अशक्य आहे. उलट, आपण इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवली पाहिजे आणि त्यांना मदत

करण्यासाठी आणि त्यांचे ओझे कमी करण्यासाठी आपण जे काही .करू शकतो ते केले पाहिजे

व्यक्ती ज्या वातावरणात राहते त्या वातावरणाच्या .संदर्भात, यश आणि आत्म्याच्या समाधानामध्ये एक संबंध आहे

खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांशी सुसंगत वर्तनाचे परिणाम आहे आणि त्यात वैयक्तिक समाधानाचा अविभाज्य भाग म्हणून इतरांचे आनंद आणि कल्याण समाविष्ट आहे. जो कोणी हे तत्व त्यांच्या भौतिक, मानसिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू करतो त्याला यशाची ही व्याख्या .पूर्ण आणि व्यापक आढळेल

लोक त्यांच्या आयुष्यातील ध्येयांनुसार यशाबद्दल वेगवेगळ्या प्रकारे विचार करतात कधीकधी, काही लोक त्याची तुलना चोरीशी करतात, असे म्हणतात की, "तो एक यशस्वी चोर आहे!" यावरून असे दिसून येते की सर्व यश इष्ट नसते; आपल्या .यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये

यशाची आणखी एक पात्रता म्हणजे केवळ स्वतःसाठीच नव्हे
तर आपण ते फायदे इतरांसोबतही वाटून घेतले पाहिजेत, यासाठी .सुसंवाद आणि सकारात्मक परिणाम आणणे

आर्थिक यश मिळवणे म्हणजे केवळ आपण जे पात्र आहोत ते उपभोगणे असा होत नाही; तर त्याचा अर्थ इतरांना स्वतःसाठी चांगले जीवन निर्माण करण्यास मदत करण्याची नैतिक जबाबदारी असणे असा होतो. बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो, परंतु जर त्यांच्या हृदयात प्रेम असेल तर ते त्या पैशाचा स्वार्थासाठी वापर करू शकणार नाहीत; त्याऐवजी, ते त्यांच्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत वाटून .घेतील

कंजूष आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप बनतो, परंतु उदार हात आणि दयाळू हृदय असलेल्यांसाठी तो एक .आशीर्वाद आणि भेटवस्तू असतो

चांगले आत्मे चांगल्या आत्म्यांना आकर्षित करतात आणि .त्यांच्याकडे आकर्षित होतात

आपण आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम करायला शिकले पाहिजे आणि हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपण या जीवनात थोड्या काळासाठी आहोत, त्यानंतर आपण दुसऱ्या जगात जातो. ज्याची पातळी आपल्या विचारसरणीच्या पातळीवर आणि या पृथ्वीवरील वास्तव्यादरम्यान आपल्या कृतींच्या गुणवत्तेवर अवलंबून असते.

आपले खरे नातेवाईक कोण आहेत? ज्ञानी व्यक्तीसाठी, प्रत्येकजण नातेवाईक असतो आणि प्रत्येकजण "शेजारी" असतो. अर्थात, ज्ञानी व्यक्ती समजण्यास सक्षम असते आणि त्याला हे समजते की जरी सूर्य कोळशाच्या तुकड्यावर आणि हिऱ्यावर प्रकाश टाकतो, तरी कोळशापेक्षा वेगळे, हिऱ्यामध्ये प्रकाश तेजस्वीपणे स्वीकारण्याची आणि परावर्तित करण्याची अद्वितीय क्षमता असते. ज्यांचे विचार आणि भावना हिऱ्याइतके शुद्ध आहेत अशा लोकांचा सहवास घ्यावा आणि प्रामाणिक मित्र शोधण्यासाठी वेळ द्यावा. जे स्वच्छ आणि प्रामाणिक जीवन जगतात ते स्वच्छता आणि प्रामाणिकपणाने वैशिष्ट्यीकृत मित्रांना आकर्षित करतील, तर जे विवेकाशिवाय नीच प्रवृत्तीने जगतात ते त्याच प्रकारचे मित्र आकर्षित करतील.

जर तुम्ही उच्च आदर्शांना आणि उदात्त तत्त्वांना महत्त्व देत असाल, तर अशा लोकांशी संगत टाळणे उचित आहे जे त्या आदर्शांना आणि तत्त्वांना मानत नाहीत आणि जे विचारांना गोंधळात टाकतात आणि मनःस्थिती बिघडवतात, जेणेकरून त्यांच्या कंपनांमुळे तुमची कंपन पातळी कमी होणार नाही. त्याच वेळी, तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका.

याव्यतिरिक्त, एखाद्या व्यक्तीने केवळ प्रेमच दिले पाहिजे असे नाही तर शांती देखील निर्माण केली पाहिजे, जेणेकरून ते जिथेही जातील तिथे ते सुसंवाद आणि शांतता निर्माण करतील, त्यांच्या दयाळू उपस्थितीने त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांना ताजेतवाने करतील. कोणीही दुर्गंधीयुक्त स्कंकजवळ जाऊ इच्छित नाही - अभिव्यक्तीचे निमित्त करा - प्रत्येकजण ते टाळतो त्याचप्रमाणे, एक

चिंताग्रस्त , आवेगी आणि वादग्रस्त व्यक्ती इतरांना त्रास देते आणि दूर करते . आपण फुललेल्या गुलाबांसारखे बनू इच्छितो जे हृदयाला आनंद देणारा गोड सुगंध पसरवतात आपण जिथेही जातो आणि जिथेही राहतो तिथे शांतीचा सुगंध आणि .चांगुलपणाच्या वाऱ्या पसरवण्याचा प्रयत्न करूया

देवाचे राज्य ढगांमध्ये किंवा अंतराळातील विशिष्ट ठिकाणी नाही . ते अंधाराच्या पलीकडे आहे जे आपण डोळे बंद करतो तेव्हा आपल्याला दिसते आणि जेव्हा आपण ध्यान करतो आणि प्रार्थना करतो तेव्हा कपाळावर स्थित आत्म्याचा डोळा आपल्या आत उघडतो आणि आपल्याला एक धन्य प्रकाश दिसतो आणि शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये आनंद पसरतो आणि आपल्याला असे वाटते की पडदा उठला आहे आणि देवाच्या राज्यासाठी एक .गुप्त दार उघडले आहे

द ेव हा सतत नूतनीकरण करणारा आनंद आहे _ , एक आनंद जो सर्वव्यापी आहे _ . आपण आपल्या आत राहणाऱ्या आणि अनंततेच्या .सभोवताल असलेल्या आनंदाशी एकरूप वाटले पाहिजे _

घन पदार्थाच्या कंपनात्मक सीमांच्या पलीकडे असीम , सर्वव्यापी चेतना आहे , तिच्या सर्व वैभवात , विशालतेत आणि अमर्यादतेत वर्णनाच्या पलीकडे हे स्वर्गाचे राज्य आहे , एक .शाश्वत , अमर्याद आणि अंतहीन चेतन आनंद

जेव्हा आत्म्याचे आकलन विस्तारते आणि त्याला सर्वत्र त्याची उपस्थिती जाणवते , तेव्हा तो दिव्य आत्म्याशी एकरूप .होतो

क्षितिजावर विराजमान असलेल्या , स्वर्ग सागराला भेटणाऱ्या , परम अनंताचा गौरव आणि आपल्या आत असलेल्या शांतीवर विराजमान असलेल्या परम अनंताचा गौरव ; आतील अनंतावर लक्ष केंद्रित करून , आपण त्याची अमर्याद शक्ती .प्राप्त करू शकतो

पुस्तकांच्या अभ्यासातून किंवा लोकांकडून मिळणारे _ ज ्ञान मर्यादित असते , तर देवाकडून थेट मिळालेले ज्ञान _

ज्ञानाची शक्ती, निश्चिततेचे वैभव, हृदयाची शांती आणि
.आत्म्याची शांती देते

हे प्रभू , मला एकाग्रतेने प्रार्थना करायला आणि
मनापासूनच्या आकांक्षांसह ध्यान करायला शिकव आणि
तुझ्यावरील माझ्या शुद्ध प्रेमाने माझे हृदय दररोज शुद्ध
.होऊ दे

कर्माच्या बंधनातून मुक्त होणे

मानसिक असो वा शारीरिक , जाणीव असो वा बेशुद्ध ,
व्यक्तीच्या जीवनावर विशिष्ट प्रभाव पाडते . भूतकाळातील
कृती केवळ दिवस , महिने किंवा वर्षांपूर्वी केलेल्या नसून
.भूतकाळातील कृती देखील असतात

तुम्ही मृत होता , त्यानेच तुम्हाला जीवन दिले ; मग तो
तुम्हाला मृत्यु देईल , मग तो तुम्हाला पुन्हा जीवन देईल ;
.मग तुम्ही त्याच्याकडेच परतवले जाल

एखाद्याच्या कृतींचे चांगले आणि वाईट परिणाम
त्याच्या सध्याच्या आयुष्यात , हे ट्रेस अचेतन किंवा
अवचेतन मध्ये साठवले जातात आणि एखाद्या व्यक्तीने मागील
अवतारांमधून घेतलेले (किंवा त्याच्या आत्म्याने घेतलेले)
परिणाम अचेतन मध्ये बियाण्यांसारखे सुप्त असतात , योग्य
परिस्थितीची वाट पाहत असतात . एका विशिष्ट कर्माच्या वेळी
अंकुर वाढणे आणि वाढणे . कर्माचा नियम , जो गोष्टी संतुलित
करतो , त्यात क्रिया आणि प्रतिक्रिया , कारण आणि परिणाम ,
.पेरणी आणि कापणी यांचा समावेश असतो

प्रत्येक व्यक्ती त्यांच्या विचारांनी आणि कृतींनी
स्वतःचे नशीब घडवते आणि त्यांनी सोडलेली ऊर्जा , मग ती
शहाणपणाने असो वा मूर्खपणाने , अपरिहार्यपणे
त्यांच्याकडेच त्यांचा प्रारंभबिंदू म्हणून परत येते ,
जसे एक वर्तुळ परिपूर्ण अचूकतेने पूर्ण होते [प्रश्न असा
आहे की] इच्छुक साधकाला त्यांच्या इच्छेविरुद्ध -
त्यांच्या भूतकाळातील कृतींचे अपरिहार्य परिणाम , किंवा
ज्याला पूर्वनिश्चितता म्हणतात , त्याचा सामना करावा

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

आणि ती इच्छा विकसित करण्याचा मार्ग काय आहे? जेव्हा जेव्हा आपल्याला दुर्दैव किंवा अडचणी येतात आणि जेव्हा जेव्हा आपल्याला आपल्या अंतःकरणात जडपणा जाणवतो तेव्हा आपण देवाकडे वळले पाहिजे आणि त्याची मदत मागितली पाहिजे, हे जाणून की जो देवावर प्रेम करतो आणि तो तो आपल्या मनात आणि हृदयात जपतो त्याची परिस्थिती सुधारेल त्याची .परिस्थिती चांगल्यासाठी बदलत आहे

जेव्हा आपण आपल्या मनापासून प्रार्थना आणि प्रामाणिक आवाहनांनी आकाश हलवतो आणि मंथन करतो तेव्हा आपण दैवी .प्रतिसादाचे सार काढू ज्यामध्ये अन्न, उपचार आणि आनंद आहे

ज्यांना आध्यात्मिक पोषणाची आस आहे त्यांच्यासाठी, भूतकाळातील निराशा आणि अपयश अप्रासंगिक आहेत. त्यांच्याकडून धडे शिकता येतात आणि सुरुवातीपासूनच प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करून पुन्हा प्रयत्न करता येतात. जे अपयशामुळे निराश होत नाहीत, ज्यांचा संकल्प दुःखद घटनांमुळे कमकुवत होत नाही आणि ज्यांना अढळ विश्वास आहे की देव दृढनिश्चयी असलेल्यांना आधार देतो. जे योग्य मार्गावर आहेत आणि तो त्यांना आशा, शक्ती आणि आशावाद प्रदान करतो, जोपर्यंत ते त्यांचे अंतिम ध्येय गाठत नाहीत .आणि जीवनाचा उद्देश साध्य करत नाहीत

विचार ही विजेसारखी एक शक्ती आहे आणि मानसिक अवस्था
.ही विचारसरणी आणि विचार करण्याच्या पद्धतींकडे परत जाते

वीज फायदेशीर आणि हानिकारक दोन्ही आहे; जो कोणी ती हुशारीने वापरतो तो ती त्यांच्या सेवेत ठेवतो अन्यथा, ती त्याला वीज पडू शकते आणि तसेच विचार जर ती योग्य मार्गावर निर्देशित केली गेली तर ती तिच्या मालकाला आनंद देते, .अन्यथा ती त्याला त्रास देते

विचार हा जंगली घोड्यासारखा आहे, तरीही त्याला वश
करणे अशक्य नाही आणि सकारात्मक विचार हा विचारांवर .नियंत्रण ठेवण्याचा एक मार्ग आहे

सुदृढ विचार हा जवळचा मित्र असतो आणि आजारी मन हा
.सततचा शत्रू असतो

सुदृढ विचार शांती आणि सुरक्षितता आकर्षित करतो, तर अस्वस्थ विचार त्यांच्या मालकावर दुहेरी घातक बाण सोडतात म्हणून म्हण आहे की, "बक्षीस कर्माइतकेच असते" जोपर्यंत एखादा चांगला हेतू बाहेर काढतो तोपर्यंत त्याचे विचार मशालींमध्ये बदलतील, आत्म्याच्या कक्षांना प्रकाशित करतील आणि अंधाराचे ढिगारे दूर करतील, जेणेकरून त्याला खोल सांत्वन मिळेल आणि त्याचे डोळे समाधानाच्या हास्याने चमकतील! तुमच्या डोळ्यात हास्य कायम राहो आणि तुम्हाला .शांती लाभो

जीवन हे एका गिरणीसारखे आहे जे जीवनाची भाकर बनवण्यासाठी फलदायी चाचणी आणि प्रयोगांचे बीज दळते. ते एका वळणदार रस्त्यासारखे आहे, दोन्ही बाजूला हिरवीगार फुले आहेत. तेजस्वी फुलपाखरे आणि त्यांच्या फांद्यांवर स्वादिष्ट फळे असलेली झाडे आहेत, तरीही आपण क्वचितच थांबतो. चला त्याचे दृश्य अनुभवूया आणि त्याचा गोडवा अनुभवूया; खरंच, आपण अनेकदा विस्तीर्ण भागात पोहोचण्यासाठी, आपल्याला वाटते की आपण जे पाहिले त्यापेक्षा जास्त आनंददायी दृश्ये आहेत. परंतु आपण हळूहळू दूर जात असताना, फुलांच्या, फलदायी मार्गांवर, आपल्याला अशी झाडे आढळतात जी ताजीपेक्षा जास्त गडद असतात आणि नंतर फुले नाहीशी होतात आणि त्यासोबत, फुलपाखरे आणि फळे देखील, .फक्त स्वतःला ओसाड वाळवंटात शोधण्यासाठी

मानवी जीवन हे समुद्राच्या पाण्यासारखे आहे, जे शुद्ध होते आणि ताजे होते जेव्हा तुम्ही वरच्या वातावरणात चढता तेव्हाच ते सकाळच्या स्वप्नासारखे असते, वयानुसार ते अधिक उजळ होते, कारण नंतर गोष्टी अधिक स्पष्ट आणि स्पष्ट दिसतात. हे एका प्रवासासारखे आहे ज्यामध्ये आपण अंतर प्रवास करतो तेव्हा दृश्य बदलते आणि मग आपण त्याच्या जवळ .जाताच तेच दृश्य बदलते, इत्यादी

जीवन शहाण्यांना निराश करत नाही, कारण ते कुशलतेने ते हाताळतात आणि त्याचा आनंद घेतात, त्यांना त्यांच्या

ताब्यात येऊ देत नाहीत आणि त्यांचे स्वातंत्र्य हिरावून घेत नाहीत. उदाहरणार्थ, ते पाणी पितात आणि त्यात आंघोळ करतात, परंतु ते स्वतःला त्यात बुडू देत नाहीत. त्यांना आवडणारे कपडे ते आवडतात. औपचारिकता आणि औपचारिकता ज्या वरवरच्या मानल्या जातात त्यांचे जास्त पालन न करता ते खादाडपणाला त्यांचा उपभोग होऊ न देता खाण्याचा आनंद घेतात. कारण जास्त खाण्याने शरीर कमकुवत होते आणि ते धारणा गिळंकृत करते आणि तो ते पूर्णपणे नष्ट करतो आणि म्हणून, एखाद्या व्यक्तीने जीवनाचा आनंद घ्यावा परंतु .विसर्जनाद्वारे इंद्रियांना थकवल्याशिवाय

इतरांशी जुळवून घेणे याचा अर्थ असा नाही की प्रत्येक गोष्टीत त्यांच्याशी सहमत होणे किंवा त्यांच्यासाठी आदर्शांचा त्याग करणे, कारण अनुरूपतेची ही शैली अवांछनीय आहे आणि सत्याशी जुळत नाही. सुधारक आणि महापुरुष सहमत नव्हते त्यांच्या आजूबाजूच्या इतक्या लोकांशी, तरीही त्यांनी त्यांच्या आदर्शाला घट्ट धरून ठेवले, कारण .त्यांना जाणीव झाली की ते जे करत आहेत ते अगदी बरोबर आहे

सर्वप्रथम, एखाद्याने देवाशी, नंतर स्वतःच्या
.विवेकाशी आणि नंतर लोकांशी सुसंगत असले पाहिजे

तत्वाशी तडजोड करू नये आणि विशिष्ट उद्देश साध्य करण्यासाठी गुप्त हेतूंचा अवलंब करू नये, कारण ते .तत्वनिष्ठ लोकांना शोभत नाही

देवाला संतुष्ट करणाऱ्या पद्धतीने कोण जगू शकते? इतरांना इजा करू नका, कारण त्यांना घाबरण्याचे कारण नाही जर या दृष्टिकोनामुळे इतरांचे समाधान होत नसेल, तर एखाद्या व्यक्तीला आतून आरामदायी राहणे आणि आंतरिक शांतीची भावना अनुभवणे पुरेसे आहे जे त्याला लोकांच्या .मान्यतेपासून स्वतंत्र करते

देवाकडे वळण्यात आत्म्याची शक्ती आणि इच्छा याला आध्यात्मिक चुंबकत्व म्हणतात आणि या चुंबकत्वाने आत्मा आशीर्वाद आणि सूक्ष्म स्पंदने स्वतःकडे आकर्षित करतो आणि

सर्व चांगले मानवी अनुभव जे तिला चांगुलपणा आणि .धार्मिकतेची आठवण करून देतात
आध्यात्मिक चुंबकत्व ही अशी शक्ती आहे ज्याद्वारे ती व्यक्तीला आकर्षित करते आणि स्वतःकडे आकर्षित करते चांगले मित्र आणि आवश्यक आणि महत्त्वाच्या गोष्टी आणि गोष्टींची अंतर्ज्ञानी समज ही शक्ती देवाच्या आकर्षक .चुंबकीय शक्तीपासून प्राप्त होते
शांतीची मेणबत्ती
.एक मानसिक भांडे घ्या, ते तुमच्या शांतीने भरा
.माझ्या भावनांची बाटली घे, तुझ्या दयेने भरून टाक माझ्या रिकामा आत्म्याचा बास्केट घे, तुझ्या .ज्ञानाच्या फळांनी भर
तुझ्या प्रेमाचे पाणी माझ्या आत्म्यात ओता, मी ते .तहानलेल्या आत्म्याच्या प्याल्यात ओतेन
अहंकाराच्या भिंती पाडून टाका, मला तुमच्या संपूर्ण .उपस्थितीत बुडवून टाका
प्रेमाच्या पहाटेचा किरण
त्याला माझ्या हृदयाच्या कोपऱ्यातून बाहेर डोकावू
.दे
हे मला तुझ्या प्रेमाच्या सूर्यप्रकाशाची आठवण करून .देते
माझ्या आयुष्याच्या आकाशात पसरलेले
तुझ्या प्रेमाचा तेजस्वी प्रकाश चमकला आहे
माझ्यावर, आणि ते प्रबुद्ध झाले
.तुझ्या प्रकाशाने माझे आध्यात्मिक स्थान भरले
.तू माझ्या शरीराला आधार देणारे जीवन आहेस

आणि माझ्या विचारांना प्रेरणा देणारे मन आणि माझे अज्ञान दूर करणारे ज्ञान
.मी माझ्या प्रेमाची बारीक मेणबत्ती पेटवतो सोनेरी पुस्तक वाचण्यासाठी
प्राचीन काळापासून माझ्या आत जपलेले
.तुझे प्रेम होते आणि अजूनही आहे
शांतीची अदृश्य मेणबत्ती
जे अंधार दूर करते आणि मला तुमचे संदेश दाखवते .ब्लॉग हृदयाच्या पानांवर आहे
.हे परमेश्वरा, तुझे वैभव प्रकट होवो
तुमच्या ज्ञानाचा प्रकाश नाहीसा होवो अज्ञान, मत्सर आणि मत्सर
पृथ्वीच्या किनाऱ्यावरून कायमचे
आपल्या कमकुवतपणाला ताकदीत बदला
आणि आपण दृढनिश्चयात कमकुवत झालो
आपल्या शरीराला महत्वाच्या विजेने चार्ज करा
.आणि मन आणि आत्मा तुमच्या उपचार प्रकाशाने भरा
आमचा हात धरा जेणेकरून आम्ही तुझ्या दुर्लक्षाच्या पाण्यात बुडू नये आणि आमच्या अस्तित्वाला तुझ्या प्रेमाने आणि ज्ञानाने भरून टाका. आम्हाला असे वाटू द्या की आम्ही तुझ्या खूप जवळ आहोत आणि तुझ्या दयेचा सूर्य .आमच्यावर सतत चमकत राहतो
मी माझ्या कुजबुजणाऱ्या, उत्साही विचारांची फुले ठेवतो

शांततेच्या रचनेत

तिचा मूक सुगंध गातो

आणि तो तुमच्या गौरवाचे गाणे गातो

आणि तुमच्या पवित्र प्रकाशाच्या तेजाने

.मला तुझ्या अस्तित्वाचे सौंदर्य दिसते

.माझी आनंदी स्वप्ने सत्यात उतरली

जेव्हा तुझा प्रकाश माझ्या आत्म्यात चमकतो

पडदे ज्ञानाच्या अग्नीने पेटलेले आहेत

मी तुझा गौरव पाहतो आणि माझा आनंद वाढतो

देव तुम्हाला त्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित करो

आणि तुम्हाला आत्म्याकडून शुभेच्छा

जग आपल्यावर अनेक मागण्या आणि आवश्यकता लादते आणि त्यांचे अत्यंत महत्त्व आणि त्यांच्याशिवाय जगणे किंवा त्याशिवाय जगणे अशक्य आहे याची आपल्याला खात्री पटवून देते . परंतु मूलभूत आवश्यकता म्हणजे देवाची शांती मिळवणे , ज्याचे स्रोत कधीही सुकत नाहीत आणि ज्याचा झरा कधीही आटत .नाही आणि जो जीवनातील प्रत्येक गोष्टीला चव आणि अर्थ देतो

आपण हे लक्षात ठेवूया की देव हा आपल्या अस्तित्वाचा सार आहे आणि प्रेम ही खिडकी आहे ज्यातून आपण त्याच्या तेजस्वी चेहऱ्याकडे पाहतो . जो कोणी दैवी उपस्थिती अनुभवू इच्छितो आणि विचार आणि कृतीमध्ये त्या उदात्त तळमळीला जोपासतो, देव त्यांची विनंती मान्य करेल आणि त्यांना धन्य .प्रकाश पाहण्यापासून रोखणारे पडदे तोडण्यास मदत करेल

जो कोणी मार्गावर पुढे जाण्याचा दृढनिश्चय करतो तो त्याच्या ध्येयापर्यंत पोहोचेपर्यंत आणि त्याच्या मनातील इच्छा पूर्ण करेपर्यंत कोणत्याही गोष्टीमुळे त्याला अडथळा येणार नाही किंवा कोणताही अडथळा त्याला .अडथळा आणणार नाही

आध्यात्मिक मोती आणि रत्ने

जे लोक इतरांच्या कमकुवतपणा उघड करतात आणि त्यांना
लाज आणि राग आणतात ते शहाणपणा आणि योग्य निर्णयापासून दूर आहेत. आपण पापाचा तिरस्कार केला पाहिजे, पापीचा नाही, कारण तो आपला आत्म्याने भाऊ आहे, अज्ञानाचा अंधार त्याला वेढून टाकत असूनही. निंदेचा उद्देश बरे करणे असावा, आनंद आणि दुखापत करणे नाही तर आपण आपल्या पापी भावाशी तसेच वागले पाहिजे जसे आपण त्याच्या जागी आणि परिस्थितीत असतो तर .आपल्याला वागवले जावे अशी इच्छा असते

जो कोणी या जगात आपल्या भावाच्या चुका लपवेल, अल्लाह .परलोकात त्याच्या चुका लपवेल

ज्याप्रमाणे आपण इतरांचा न्याय करतो, त्याच प्रमाणात आध्यात्मिक कायदा आपला न्याय करतो. आपण इतरांकडून जास्त अपेक्षा करू नये, किंवा आपण नेहमीच कोणाकडूनही चांगल्या परिणामांची अपेक्षा करू नये, जरी ते त्यांचे सर्वोत्तम .प्रयत्न करत असले तरीही

एखादी व्यक्ती पडू शकते आणि अडखळू शकते, परंतु
जोपर्यंत तो सद्गुण आणि धार्मिकतेच्या शिडीवर पुन्हा चढण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करतो तोपर्यंत तो सुरक्षित .राहील

आपण स्वतःला किंवा आपल्या कुटुंबातील सदस्यांना मदत करतो त्याप्रमाणे आपण दररोज आपल्या वातावरणात रुग्णाचे शारीरिक, मानसिक किंवा आध्यात्मिक मनोबल उंचावण्याचा .प्रयत्न केला पाहिजे

आजपासून जो कोणी दैवी नियमांनुसार जगण्याचा प्रयत्न करतो - जुन्या स्वार्थी जीवनाऐवजी जे कष्ट आणि दुःख आणते - त्याला आढळेल की जीवनात तो कितीही नम्र भूमिका बजावतो, जोपर्यंत तो वैश्विक नाटकाच्या दिग्दर्शकाच्या आणि आपल्या सर्व नशिबाच्या स्वामीच्या निर्देशानुसार त्याचे कर्तव्य पूर्ण प्रमाणात पार पाडतो तोपर्यंत ती एक .महत्त्वाची भूमिका राहते: सर्वशक्तिमान देव

जेव्हा आपण इतरांशी खऱ्या प्रामाणिकपणाने , खरे
प्रेमाने आणि भावनांचा विचार करून संवाद साधतो , तेव्हा
आपण वैयक्तिक हितसंबंध किंवा स्वार्थी गणनेचा थोडाही
विचार न करता चांगले मित्र आपल्या आयुष्यात आणू ; अन्यथा ,
.आपण आपले खरे मित्र ओळखू शकणार नाही

ढोंगीपणा आणि ढोंगापासून मुक्त होणे आणि जाणूनबुजून
.इतरांना इजा पोहोचवू नये अशा पद्धतीने वागणे आवश्यक आहे

मित्रांना रागावू नये , कमी लेखू नये किंवा वैरभाव
दाखवू नये , तसेच त्यांना आपल्याबद्दल मैत्रीपूर्ण भावना
बाळगण्याचे कोणतेही कारण देऊ नये . मित्रांना गैरवर्तन ,
शोषण किंवा अनावधानाने सल्ला देऊ नये , जोपर्यंत तो
मागितला जात नाही तोपर्यंत सल्ला दिला जाऊ नये . जेव्हा
सल्ला मागितला जातो , तेव्हा तो परिणामांची भीती न बाळगता
प्रामाणिकपणे आणि दयाळूपणे दिला पाहिजे . मित्र रचनात्मक ,
.बंधुभावाच्या टीकेद्वारे एकमेकांना मदत करतात

जीवनातील कठीण अनुभव आपल्या इच्छाशक्तीला कमकुवत
करण्यासाठी आणि आपल्याला पराभूत करण्यासाठी येत नाहीत , तर
आपला संकल्प धारदार करण्यासाठी आणि देवावरील आपला
विश्वास आणि आपला आत्मविश्वास मजबूत करण्यासाठी येतात .
काही लोक चुकून असा विश्वास करतात की हे अनुभव आणि आव्हाने
अजिंक्य विनाशकारी शक्ती आहेत आणि म्हणूनच ते हार मानतात .
जीवन आणि त्याच्या परीक्षांना प्रभावीपणे तोंड
देण्यासाठी आपल्या आंतरिक शक्तीला सक्रिय करण्यासाठी
.निरोगी मानसिकता आवश्यक आहे

जर एखादी व्यक्ती स्वतःपेक्षा बलवान व्यक्तीशी
स्पर्धा करत नसेल तर ती व्यक्ती बलवान होणार नाही
त्याचप्रमाणे , जेव्हा आपण आपल्या अडचणींना धैर्याने आणि
मानसिक बळकटीने तोंड देतो तेव्हा आपण अधिक बलवान आणि
.लवचिक बनतो

आपले मन हे देवाच्या सर्वव्यापी चेतनेचा अविभाज्य
भाग आहे. आपल्या चेतनेच्या लाटेखाली त्याच्या असीम
जाणीवेचा महासागर आहे . जेव्हा लाट विसरते की ती

महासागराचा भाग आहे, तेव्हा ती स्वतःला त्या महासागरीय शक्तीपासून वेगळे करते. परिणामी, लोकांचे मन भौतिक मर्यादांमुळे कमकुवत होते आणि फलदायी काम आणि मुबलक उत्पादन करण्यास सक्षम राहत नाही. जेव्हा मन अज्ञानाची धूळ झटकून टाकते आणि त्यांच्या शक्तींना बांधणाऱ्या साखळ्या तोडते, तेव्हा ते सर्जनशीलता आणि जीवनाशी सकारात्मक संवाद साधण्यास अधिक सक्षम होतील.

जेव्हा तुम्ही एखाद्या विशिष्ट कल्पनेला घट्ट धरून ठेवता आणि तिला दृढ इच्छाशक्तीने प्रेरित करता तेव्हा ती कल्पना एका गतिमान शक्तीमध्ये रूपांतरित होते आणि जेव्हा विचार गतिमान होतो तेव्हा तो मनात काढलेल्या अदृश्य नकाशानुसार यशासाठी योग्य वातावरण तयार करू शकतो.

लोक अपयशी ठरतात कारण ते जीवनातील कठीण परिस्थितींना तोंड देत नाहीत, त्यांचा प्रतिकार करण्याऐवजी त्यांचा प्रतिकार करतात.

इच्छाशक्तीचा वापर आणि सक्रियता आवश्यक आहे.

जे लोक शांतीच्या पवित्र ठिकाणी प्रवेश करतात ते देवावर प्रेम करणाऱ्या इतर आत्म्यांशी आध्यात्मिकरित्या संवाद साधू शकतात आणि त्यांना गुलाबाची आणि सर्व सजीव प्राण्यांची भाषा समजू शकते.

हे परमेश्वरा, माझ्या प्रेमावर आणि तळमळीवर विराजमान होणारा एकमेव राजा हो.

ध्यान करणाऱ्यांना शांतीची खोल भावना अनुभवायला मिळते आणि ही आंतरिक शांतता इतरांच्या सहवासातही राखली पाहिजे. ध्यानातून शिकलेले ज्ञान दैनंदिन कामांमध्ये आणि इतरांशी संवादात आचरणात आणले पाहिजे, कोणालाही स्वतःची शांती किंवा शांती भंग करू न देता.

जेव्हा तुम्हाला चांगली सवय निर्माण करायची असेल किंवा वाईट सवय दूर करायची असेल तेव्हा मेंदूच्या पेशींवर लक्ष केंद्रित करा जिथे वेगवेगळ्या सवयींची यंत्रणा असते.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

संपत्ती दिली आहे , तरीही आपल्यापैकी बहुतेकांनी ही संपत्ती कोणत्याही गोष्टीवर वाया घालवली आहे जी देव आपल्याला सुरक्षितता , शांती आणि मैत्रीपूर्ण सहकार्याने जगावे अशी इच्छा करतो , जसे की एका उदात्त आणि प्रेमळ कुटुंबाला शोभते , परंतु लोभ आणि स्वार्थी गणनेने आपल्या .हृदयात मूळ धरले आहे आणि आपल्यामध्ये कलह पेरला आहे

द े व आपल्याला मालक बनवू इच्छितो , प ण आपण गुलाम .ब नण्याचे निवडले आहे

मनुष्य त्याच्या स्वर्गीय घरापासून खूप दूर गेला आहे आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा अंतर्गत स्वर्ग गमावला आहे आणि वैयक्तिक प्रयत्नांशिवाय .तो तो स्वर्ग परत मिळवू शकणार नाही

देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले , पण हे सत्य आपल्या मनातून सुटले आहे . आपण या भ्रमात अडकलो आहोत की आपले नशीब कष्ट आहे आणि आपले भाग्य विनाश आहे . त्यामागील तेजस्वी सत्य पाहण्यासाठी आपण ज्ञानाच्या .खंजीराने भ्रमाचा पडदा फाडून टाकला पाहिजे

?आपण कोण आहोत आणि आपले खरे स्वरूप काय आहे

मानवांमध्ये स्पष्ट फरक आहेत , मग ते त्यांच्या मानसिक किंवा भावनिक रचनेत असोत , जीवनात ते ज्या भूमिका बजावतात , ते ज्या कामाचा आणि क्रियाकलापांचा पाठलाग करतात किंवा त्यांना ज्या इच्छा वाटतात त्या असोत . पण या सर्व फरकांमागे दोन गोष्टी आहेत ज्या प्रत्येक मानवाला हव्या असतात आणि त्याला कोणत्याही अपवादाशिवाय आवश्यक असतात . एक म्हणजे सर्व प्रकारच्या वेदना आणि इच्छांपासून मुक्तता . दुसरे म्हणजे पूर्ण आणि चिरस्थायी आनंद - पूर्ण समाधान , .जिथे शांती , प्रेम , ज्ञान आणि आनंद राहतात

ख रं तर , म ानव ज्याला प्राप्त करण्याचा प्रयत्न करतो त ो देव आहे , म ग ते ते नाव वापरत असो वा नसो . ज ्ञानी लोक म्हणतात की देव आनंदाचे सार आणि आनंदाचा आत्मा आहे आणि जोपर्यंत तो थेट वैश्विक स्रोतापासून ग्रहण करत नाही

तोपर्यंत त्याला पूर्ण समाधान मिळणार नाही. मानवी स्थिती समजून घेण्यासाठी हा एक महत्त्वाचा मुद्दा आहे.

?पण लोक जे शोधतात ते कुठे शोधतात

ते ते फक्त सांसारिक गोष्टींमध्ये शोधतात : संपत्ती , बाह्य परिस्थिती आणि इतर लोकांशी असलेल्या संबंधांमध्ये परंतु सृष्टीचे स्वरूप पाहता , या जगातील कोणत्याही गोष्टीत , कोणालाही किंवा कोणत्याही परिस्थितीत ते शोधणे .अशक्य आहे

निर्मिती ही द्वैताच्या तत्त्वावर आधारित आहे . एकाच रंगात चित्र असणे अशक्य आहे , कारण त्याच्या विरुद्ध रंगाशिवाय कोणताही मार्ग नाही . त्याचप्रमाणे , अस्तित्वाचा कोणताही पैलू द्वैतापासून अलिप्त राहून अस्तित्वात राहणे अशक्य आहे . तथापि , लोकांना प्रेरित करणाऱ्या इच्छांचे परीक्षण केल्यावर , आपल्याला आढळते की आपल्यापैकी प्रत्येकाला फक्त चांगल्या , आनंददायी , सुंदर आणि सकारात्मक गोष्टींची इच्छा असते , कोणत्याही अप्रिय किंवा अवांछित गोष्टींना तोंड देण्याची थोडीशी इच्छा .नसते . परंतु ते अशक्य आहे

या द्वैतवादी जगात , दुःखाशिवाय सुख नाही , अंधाराशिवाय प्रकाश नाही , वाईटाशिवाय चांगले नाही , मृत्यूशिवाय जीवन नाही . नाण्याच्या दोन्ही बाजू अविभाज्य आहेत याचा अर्थ असा की आपण स्वतःच्या आत जे शोधतो ते या जगातून मिळू शकत .नाही

लोक शोधतात - हो , ते त्यांच्या सर्व शक्तीनिशी शोधतात - पण त्यांना जे हवे आहे ते सापडत नाही , ज्यामुळे निराशा आणि निराशा निर्माण होते . यामुळे केवळ निराशाच नाही तर प्रचंड संताप आणि तीव्र राग येतो आणि परिणामी हिंसाचाराच्या कृत्यांमध्येही भर पडते . हे सर्व घडते कारण ते योग्य ठिकाणी जे शोधत आहेत ते शोधत नाहीत आणि परिणामी , त्यांना .त्यांच्या मनाची इच्छा असलेली गोष्ट मिळत नाही

आपल्या काळातील लोकांना जीवनाचा अर्थ आणि उद्देश याबद्दल फारशी माहिती नाही आणि म्हणूनच ते गोंधळ आणि .गोंधळात पडतात

स्वभावाने, मानव हे उद्देशपूर्ण प्राणी आहेत जर त्यांच्या जीवनात उद्देश नसेल आणि जर त्यांचे मन, ऊर्जा, इच्छाशक्ती आणि भावना सकारात्मक आणि रचनात्मक मार्गाने निर्देशित केल्या नाहीत तर ते दारू आणि अंमली पदार्थांचे सेवन, हिंसाचाराचा अवलंब इत्यादी विनाशकारी मार्गांकडे वळतील. जीवनाचे अंतिम ध्येय देवाला जाणून घेणे आहे आणि व्यक्तींनी त्यांच्या भूमिका आणि बाह्य क्रियाकलापांमध्ये नीतिमान कृती, सुदृढ दृष्टिकोन, सकारात्मक दृष्टिकोन आणि त्यांच्या भावनांचे फायदेशीर .चॅनेलिंगद्वारे सुसंवाद साधणे आवश्यक आहे

आपल्या स्वभावाचे हे दोन पैलू - आंतरिक किंवा
आध्यात्मिक पैलू आणि बाह्य पैलू - योग्यरित्या समजून घेतल्यास ते परस्परविरोधी नाहीत, उलट, ते एकमेकांना आधार देतात आणि आपल्या शारीरिक, मानसिक, भावनिक आणि आध्यात्मिक क्षमता आणि क्षमता विकसित करण्यास आणि वाढविण्यास मदत .करतात

लोक एका मोठ्या पोकळीत राहतात, बौद्धिक उत्तेजन किंवा मानसिक उत्तेजनापासून वंचित असतात. उद्देशाचा अभाव आणि त्यांच्या जीवनाला मूल्य आणि अर्थ देणारी कोणतीही गोष्ट नसल्यामुळे त्यांना कंटाळा येतो. सामान्य व्यक्ती मानसिक आणि मानसिकदृष्ट्या निरोगी असल्यासारखे वागू शकते आणि ?वागू शकते, परंतु ते आनंदी आहेत का

जीवनाचा मुख्य उद्देश म्हणजे आपण कोण आहोत आणि आपले
खरे स्वरूप काय आहे हे जाणून घेणे. जर आपण जीवनाच्या सखोल पैलूंना योग्य लक्ष दिले तर आपल्याला अपरिहार्यपणे आनंद मिळेल, कारण मानवी आनंद हा एखाद्याच्या आध्यात्मिक आत्म्याशी जोडण्याशी जोडलेला आहे, ज्याशिवाय एखाद्याचे .अस्तित्व किंवा अस्तित्व नाही

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: "[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]?"

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]? [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]?
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

जेव्हा जेव्हा तुमच्या मनात एखादी तीव्र इच्छा
तुम्हाला ती पूर्ण करण्यास उद्युक्त करते तेव्हा विवेक वापरा आणि स्वतःला विचारा, "ही चांगली इच्छा आहे जी पूर्ण करता येते की वाईट इच्छा आहे जी पूर्ण केली जाऊ नये?" अस्वस्थ भौतिक इच्छा आपल्याला खोट्या आशा आणि भ्रामक आनंद देऊन आपल्या वाईट सवयींना प्रोत्साहन देतात. अशा परिस्थितीत, सत्य प्रकट करण्यासाठी विवेकशक्तीचा वापर केला पाहिजे. वाईट सवयी शेवटी दुःखाकडे नेतात जेव्हा त्यांचे खरे स्वरूप उघड होते, तेव्हा त्या एखाद्या व्यक्तीला दुःखाच्या सापळ्यात आणि दुःखाच्या पाशात .अडकवण्यास अक्षम होतात

विचार आणि कथा

आयुष्यात आणि मृत्यूमध्ये, दुःखात आणि संकटात, हे परमेश्वरा, तुझ्यावरील माझा विश्वास दृढ आणि अढळ, दृढ आणि .अढळ राहतो

माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या .आनंदात जातो

ज ्याप्रमाणे सूर्य गर्दीच्या ठिकाणी चमकतो, त्याचप्रमाणे मला माझ्या जीवनातील सर्व क्षेत्रांमध्ये .आ णि दैनंदिन कामांमध्ये दैवी प्रेमाचे किरण दिसतील

हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे की मी माझ्या
आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित .उंबरठ्यावर आणू शकेन

कस्तुरी मृगाची कहाणी

कस्तुरी हा एक मौल्यवान पदार्थ आहे ज्याचा सुगंध
तीव्र असतो, जो उच्च हिमालयात राहणाऱ्या कस्तुरी मृगाच्या .नाभीत आढळतो

एकदा हरीण एका विशिष्ट वयात पोहोचले की, त्याच्या नाभीतून मोहक कस्तुरी गुप्तपणे बाहेर पडू लागते आणि हरीण

त्या आकर्षक सुगंधाने उत्तेजित होते आणि नाचू लागते आणि .त्या आनंददायी सुगंधाचा स्रोत शोधू लागते
ते एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी फिरते, खडकांमधून
आणि झाडांखाली वास घेत, त्या रोमांचक सुगंधाच्या स्रोताचा .शोध घेत
शेवटी, जेव्हा त्याला शब्दच सापडत नाहीत आणि तो जे
शोधत आहे ते त्याला कळत नाही तेव्हा तो रागावतो, अधिक .चिंतेत आणि चिंताग्रस्त होतो
कस्तुरीच्या उगमापर्यंत पोहोचण्याच्या शेवटच्या प्रयत्नात, ते उंच खडकाळ कड्यांवरून खोल दरीत उडी मारते जेणेकरून त्याचे नशिब समोर येईल आणि त्याचा मृत्यू होईल, ज्या टप्प्यावर शिकारी त्याला पकडू शकतात आणि त्यातून .कस्तुरीची पिशवी किंवा ग्रंथी काढू शकतात
:या संदर्भात, एका ज्ञानी कवीने असे काहीतरी म्हटले
!अरे कस्तुरी मृग, मूर्ख
?तुला का त्रास होत आहे? तुला झोप का येत नाहीये
.ही कस्तुरी उपलब्ध आहे
!तुझ्या पोटाच्या पोत्याने, मूर्ख
जरी तुम्ही नाकाने स्पर्श केला तरी
तुझ्याकडून गुप्त सुगंध येतो
.तुम्ही जे आशा केली होती ते जिंकले असते
आणि तू खर्च न करता जगलास
मित्रांनो, तुम्हाला वाटत नाही का की बहुतेक लोक कस्तुरी मृगासारखे वागतात? ते नेहमीच आणि कायम स्वतःच्या .बाहेर सर्वत्र आनंद शोधत असतात
हो, ते खेळात आनंद शोधतात आणि इच्छा आणि तृष्णेत
स्वतःला थकवतात. ते संपत्तीच्या निसरड्या मार्गांवर

चढतात आणि शेवटी ते उच्च आशांच्या कड्यावरून निराशेच्या आणि अपयशाच्या खडकांवर उडी मारतात जेव्हा त्यांना त्यांच्या आत्म्याच्या सर्वात खोल कोपऱ्यात साठवलेले खरे .आनंद सापडत नाही

जर आपण आपले विचार आत वळवले आणि खोलवर चिंतन केले तर आपल्याला आत्म्याच्या शांततेत खऱ्या आणि शाश्वत आनंदाचा .स्रोत सापडेल जो आपण शोधत आहोत

आपण कस्तुरी मृगासारखे असू नये, चुकीच्या ठिकाणी आनंदाच्या शोधात मरत राहावे. त्याऐवजी, आपण जागरूक राहिले पाहिजे आणि स्वतःच्या बाहेर नाही तर स्वतःमध्ये आनंद .शोधण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे

बटणाची कहाणी

एकदा एक माणूस माझ्याकडे आला आणि म्हणाला की त्याला :हृदयविकाराचा जुनाट आजार आहे, आणि तो पुढे म्हणाला

मी खूप प्रयत्न केले आहेत, पण मी मनातील वेदना दूर करू" "शकत नाही

शांतपणे विचार केल्यानंतर, मी त्याला कात्री आणायला सांगितले. त्याने थरथरत्या नजरेने माझ्याकडे पाहिले आणि :म्हणाला

साहेब, तुम्ही माझे हृदय फोडण्याचा विचार करत आहात"
"?का

मी हसून उत्तर दिले, "मी डॉक्टर नाहीये. तुम्ही कधी एखाद्या व्यक्तीने शस्त्रक्रिया करण्यासाठी कात्री "!?वापरल्याचे ऐकले आहे का

शेवटी, तो अनिच्छेने कात्री घेऊन आला, म्हणून मी त्याच्या कोटवरील एक बटण कापले आणि त्याला सांगितले की त्या जागी दुसरे बटण शिवू नको, आणि बटण हरवलेल्या ठिकाणी हात लावू नको. मी त्याला दोन आठवड्यांनी माझ्याकडे परत येण्यास सांगितले आणि मला अपेक्षा होती की तो त्या काळात .बरा होईल

तो माणूस हसला आणि म्हणाला , "तुम्ही सांगितल्याप्रमाणे मी करेन कारण मला तुमच्यावर विश्वास आहे, पण मला वाटते की ते मला दिलेले सर्वात विचित्र औषध "!आहे

दोन आठवड्यांनंतर तो माझ्याकडे धावत आला आणि :आश्चर्यचकित होऊन म्हणाला

तज्ञांनी मला खात्री दिली की मी हृदयरोगापासून बरा " झालो आहे . तर, देवाच्या फायद्यासाठी , तुम्ही काय केले ? "?तुम्ही बटणातून एक जिन्न बाहेर काढला का

मी हसत उत्तर दिले : "हो ! तुमचा हात सतत बटणाशी खेळत "होता आणि बटण हृदयाशी जुळत होते

ते बटण तुमच्या हृदयाला वेदना देणारा जिन होता . म्हणून मी ते बटण कापले आणि तुम्हाला ते बदलू नका किंवा तुमच्या हृदयावर हात ठेवू नका असे सांगितले . अशा प्रकारे , !तुमच्या हृदयाचा दाब कमी झाला आणि तुम्हाला दुखणे थांबले

सर्व काही वेगाने घडत आहे आणि लोक अनेक गोष्टींमध्ये व्यस्त आहेत . स्वाभाविकच , वेळ वाया घालवण्यापेक्षा , हंगामाला हाताबाहेर जाऊ देऊन रिकाम्या हाताने संपण्यापेक्षा जगाचे कृपादान मिळवणे चांगले . पण एखाद्याने जे घेतले पाहिजे ते म्हणजे जीवनातील सर्वात श्रीमंत पीक : देवाच्या जवळ जाणे आणि त्याला जाणून घेणे . खरा आनंद मिळवण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे या जगात काहीतरी .साध्य करणे आणि आध्यात्मिक यश मिळवणे

जे देवाला ओळखतात ते देवाचे ध्यान करण्यापूर्वी आणि त्यांचे मन आणि शरीर आशीर्वादित दैवी उर्जेने भारित केल्याशिवाय त्यांचे दैनंदिन कर्तव्य सुरू करत नाहीत

जगातील अनेक मागण्या आध्यात्मिक ध्येये शोधणाऱ्यांना अडथळा आणू शकतात आणि त्यांच्या निवडलेल्या मार्गापासून त्यांना दूर करू शकतात परंतु ज्यांचा दृढनिश्चय अढळ आहे ते कोणत्याही गोष्टीला त्यांना मार्गापासून दूर ढकलू देत

नाहीत; ते कठीण किंवा प्रतिकूल परिस्थितीची पर्वा न करता .दृढनिश्चयाने टिकून राहतात

जग आपल्याला काहीही देत असले तरी, आपल्या अंतःकरणाची तळमळ ते पूर्ण करणार नाही, जे जगाच्या सर्व खजिन्यांपेक्षा आणि संपत्तीपेक्षा अधिक स्थिर, महत्त्वाचे आणि मौल्यवान काहीतरी मिळविण्याची आस .बाळगतात

जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते - तुम्हाला दीर्घायुष्य
लाभो - तेव्हा पृथ्वीवरील कोणतीही शक्ती त्यांच्यासाठी काहीही करू शकत नाही आपण हे जग सोडून गेल्यानंतर आपल्याला कोण मदत करू शकेल? देवा, म्हणून आपण नेहमी लक्षात ठेवले पाहिजे की हे जग आपल्या स्वर्गीय घराच्या प्रवासात फक्त एक तात्पुरता थांबा आहे, जिथे आपण परम दयाळू देवाच्या .उपस्थितीत कायमचे राहू

अति संपत्ती आरोग्य, शांती आणि प्रभावीपणाची हमी देत नाही, परंतु शांती आणि प्रभावीपणा मिळवल्याने आध्यात्मिक .आणि भौतिक दोन्ही स्तरांवर संतुलित यश मिळेल

बहुतेक लोक केवळ भौतिक यश मिळविण्यासाठी मानसिक कार्यक्षमता विकसित करतात. परंतु जेव्हा एखादी व्यक्ती स्वतःवर नियंत्रण ठेवते आणि त्याच्या मानसिक शक्तींचे व्यवस्थापन करते आणि दैवी योजनेनुसार कार्य करते, तेव्हा त्याचे जीवन धन्य होईल आणि त्याला या पृथ्वीवर आत्म्याचे अमृत चाखता येईल. तो यापुढे सवयी आणि इच्छांचा कैदी राहणार नाही, तर त्याची जाणीव दैवी उपस्थितीच्या हृदयात रूपांतरित होईल आणि तो तेथे राहून वर्णनाला आव्हान .देणाऱ्या नवीन आनंदांचा आनंद घेईल

.शरीर हे सर्वात मोठे औषधालय आहे

वैद्यकीय संशोधकांना असे आढळून आले आहे की जेव्हा आपण प्रचंड आनंद अनुभवतो तेव्हा शरीर अँटीडिप्रेसेंट्स आणि इतर तणाव कमी करणारे पदार्थ तयार करते जे डॉक्टरांनी सांगितलेल्या औषधांइतकेच शक्तिशाली आणि प्रभावी असतात.

शरीर हे पृथ्वीवरील सर्वात मोठे औषधालय आहे , जे देवाने
आपल्यामध्ये ठेवलेल्या आध्यात्मिक संतुलनाशी सुसंगत
.असताना योग्य वेळी योग्य वस्तू तयार करण्यास सक्षम आहे

सर्व ताण हानिकारक नसतात ; ताण आपल्या शरीरात वाहणारी
महत्वाची ऊर्जा जागृत करतो आणि क्रियाकलाप आणि हालचाल
उत्तेजित करतो अभ्यासातून असे दिसून आले आहे की वाजवी
.प्रमाणात ताण फायदेशीर असतो

पण जेव्हा ताण निरोगी पातळी ओलांडतो तेव्हा समस्या
.उद्भवते

आपल्यापैकी प्रत्येकाला ताणतणावाची एक वैयक्तिक
मर्यादा असते आणि जेव्हा ती मर्यादा ओलांडली जाते तेव्हा
आपण असायला हवे त्यापेक्षा जास्त ताणतणावग्रस्त होतो आणि
शरीर , भावना आणि मनात समस्या दिसू लागेपर्यंत आपल्याला
.त्याची जाणीव होत नाही

देवासोबतचे जीवन आनंद आणि आनंदाचे असते , तर देवाशिवाय
चिंता , अशांतता , कष्ट आणि अगदी आपत्ती देखील असते . मग संकटे
आणि दुर्घटनांनी भरलेल्या जीवनात आपण शांती आणि शांती कशी
?मिळवू शकतो आणि या पृथ्वीवर काही आनंद कसा आणू शकतो

पहिली आवश्यकता म्हणजे जेव्हा आपण जीवनाच्या
दबावांच्या प्रभावाखाली असतो तेव्हा त्यांच्याबद्दल
.जागरूक असणे

देव सर्वज्ञ आणि सर्वज्ञ आहे , आणि त्याने आपल्या
शरीरांना आराम , अस्वस्थता , शांतता आणि चिंता असे संकेत
दिले आहेत आणि आपण या संकेतांकडे लक्ष दिले पाहिजे . आपल्या
शरीरात एक दैवी बुद्धिमत्ता आहे जी आपल्याला काहीतरी
सांगण्याचा प्रयत्न करते आणि आपण तणावाच्या वेळी किंवा
विश्रांतीच्या वेळी हे संदेश ऐकले पाहिजेत . जेव्हा
तुम्हाला ताण जाणवतो , तेव्हा तुमचे मन तुमच्या शरीराच्या
त्या भागावर केंद्रित करा जो ताण अनुभवत आहे , नंतर एक
दीर्घ श्वास घ्या आणि त्याच वेळी , तो भाग कंप पावेपर्यंत
हळूवारपणे ताणा . नंतर आराम करा आणि तणाव सोडा . हे शरीरात

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible].

[illegible]: "[illegible]," [illegible]

विधानाबाबत, हा वैद्यकीय सल्ला आणि प्रिस्क्रिप्शन सोडून .देण्याचा सल्ला नाही, म्हणून स्पष्टीकरणाची आवश्यकता आहे

चुंबकीय समीकरणे

मजबूत उपस्थिती आणि वाईट प्रवृत्ती असलेली व्यक्ती + दयाळू पण कमकुवत इच्छाशक्ती असलेली व्यक्ती = वाईट .चुंबकत्व दयाळूपणावर प्रबळ असते

वाईट प्रवृत्ती असलेली कमकुवत इच्छाशक्ती असलेली व्यक्ती + चांगल्या प्रवृत्ती असलेली प्रबळ इच्छाशक्ती .असलेली व्यक्ती = चांगले चुंबकत्व वाईटावर मात करते

कमकुवत आध्यात्मिक चुंबकत्व + वाईट जैवचुंबकत्व = मजबूत वाईट चुंबकत्व

मजबूत नैतिक शक्ती + कमकुवत नैतिक शक्ती = जास्त
नैतिक शक्ती

रागीट आणि हिंसक व्यक्ती + सौम्य आणि दयाळू व्यक्ती = .रागाची चुंबकीयता सौम्यतेवर प्रबळ असते

मजबूत, संतुलित आणि शांत स्वभाव + कधीकधी असंतोषाकडे झुकणारा स्वभाव = शांततेचे आकर्षण प्रबळ असते

दीर्घकालीन रुजलेली बिघाड + कमी रुजलेली बिघाड =
मजबूत बिघाड चुंबकत्व

मजबूत सकारात्मक यश + कमी सकारात्मक यश = वाढलेले यश

वातावरण आणि परिस्थितीनुसार, तीव्र अपयशाचे कंपन + तीव्र यशाचे कंपन = एकतर तीव्र अपयशाचे चुंबकत्व किंवा तीव्र यशाचे चुंबकत्व

एक मजबूत, सुदृढ मन + पूर्ण अज्ञान = एकतर हुशारी आणि कौशल्य किंवा अज्ञान आणि मूर्खपणा

उत्कृष्ट आध्यात्मिक शक्ती + उत्कृष्ट व्यावहारिक शक्ती = आध्यात्मिक चुंबकत्व - खरोखरच एक उत्कृष्ट व्यावहारिक शक्ती

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

ज्याप्रमाणे आपण आपल्या दैनंदिन अन्नाच्या पौष्टिक मूल्याची काळजी घेतो, त्याचप्रमाणे आपण दररोज आपल्या मनाला कोणत्या मानसिक पोषक तत्वांचा पुरवठा करतो याकडेही लक्ष दिले पाहिजे.

* * *

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या बोलणाऱ्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते शांततेच्या खोल भावनेने भरलेले असतात. कारण हा प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, एक सतत प्रवाह जो त्या स्रोताशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत पोहोचतो, ज्यामुळे ते शांतीची आस असलेल्यांना आनंद प्रसारित करू शकतात.

* * *

हृदयातून निघालेल्या किती दयाळू शब्दांनी अनेक दुःखे दूर केली आहेत आणि किती ज्ञानी आवाजांनी आनंद आणि शांतीच्या दिव्यांनी अंधारे मार्ग प्रकाशित केले आहेत!

* * *

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो, जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे शिकू शकतो कारण आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो.

* * *

प्रयोग कितीही कठोर असले तरी, ते अग्नीसारखे आहेत जे लोखंड वितळवून त्याचे सुंदर, टिकाऊ आणि बहुमुखी स्टील बनवते.

* * *

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत. जेव्हा दैवी जनरेटर चालू असतो, तेव्हा मला जे काही हवे असते ते अपवादाशिवाय पूर्ण होते, प्रथम ते एका अदृश्य, अलौकिक रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम शक्तीने प्रकट होते.

* * *

जेव्हा मन एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून देवाला
एक हृदयस्पर्शी , उत्कट कुजबुज करते , तेव्हा आत्म्याची हाक
वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल आणि उत्तर येईल , जे
त्याच्यासोबत अफाट आनंद घेऊन येईल . ही बौद्धिक कुजबुज
इच्छाशक्तीला जोपर्यंत इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी
आवश्यक असलेली शक्ती प्राप्त करत नाही तोपर्यंत ती विकसित
.करते

* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी
सुसंगत असते , तेव्हा ते अमर्याद शक्तीने भरलेले असते ,
जेणेकरून ते साध्य करण्यासाठी फक्त एखाद्या गोष्टीबद्दल
विचार करणे पुरेसे असते , कारण दैवी कायदा सर्वोच्च
.इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

* * *

एखाद्या व्यक्तीने देवाने दिलेल्या सर्व बौद्धिक
क्षमता क्षणभंगुर गोष्टींच्या मागे लागू नयेत , अन्यथा ते
भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला गमावून बसतील आणि
स्वतःसाठी अनावश्यक मर्यादा आणि बंधने निर्माण करतील .
त्याऐवजी , त्यांनी त्यांच्या बौद्धिक शक्तींचा वापर
जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी केला पाहिजे आणि योग्य
आणि अयोग्य , हानिकारक आणि फायदेशीर काय आहे यात फरक
करण्यासाठी त्यांच्या नैतिक क्षमता विकसित करण्याचा
.प्रयत्न केला पाहिजे

* * *

सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि
हा दृष्टिकोन स्वीकारणारे बरेच लोक त्यांच्या स्वतःच्या
.व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात

* * *

हे परमेश्वरा , शांतीचे दरवाजे उघड आणि माझ्या
आध्यात्मिक विचारांच्या पवित्रस्थानाचे वाईट
कुजबुजांच्या हल्ल्यांपासून रक्षण कर आणि तुझ्या
आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या हृदयाच्या
.बागेत माझ्या आकांक्षांचे गुलाब फुलू दे

* * *

सैद्धांतिक ज्ञानाने दैवी ज्ञान मिळू शकत नाही, आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला दिला जातो, अन्यथा व्यक्ती स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात सापडेल आणि .सिद्धांतांच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाऊ शकणार नाही
* * *

आनंद हे जीवनातील अस्थिर परिस्थितींवर मानसिक विजय .मिळवण्याचे फळ आहे
* * *

.देव ज्याला ओळखतो तो जगाला अज्ञात असू शकतो
* * *

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने [प्रत्यक्ष चाचणीशिवाय] प्रोग्राम करते, तर तो एका पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइससारखा होईल जो नीतिसूत्रे पुनरावृत्ती करतो आणि उदात्त वाक्ये प्रतिध्वनी करतो, आणि इतर लोक त्याला एक विद्वान विद्वान मानतील, परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा .आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही
* * *

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे
* * *

दैवी वर्षावासाठी तुमचे हृदय मोकळे करा जेणेकरून ते तुमच्यामधून वाहेल आणि तुमचे जीवन आध्यात्मिक आशीर्वाद .आणि चांगुलपणाने भरेल
* * *

तुम्ही कोणतेही काम करा आणि तुम्ही जे काही यश मिळवू शकता, ते नेहमी लक्षात ठेवा की देव हाच तुम्हाला काम

करण्यासाठी आणि साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व .शक्ती प्रदान करणारा स्रोत आहे
* * *

प्रभु, गरिबीत आणि समृद्धीत, आजारात आणि आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात मला तुझी आठवण येऊ दे आणि तुझा आशीर्वादित प्रकाश मला पाहू दे जो क्षणार्धात आरोग्य आणि .उपचार प्रदान करतो
* * *

माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुमचा पवित्र आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले कठोर, पार्थिव आवाज माझ्यापासून दूर करा. माझ्या आत्म्याच्या शांततेत मला तुमचा शांत, मधुर आवाज कायमचा .ऐकायचा आहे
* * *

जीवन अंधारात लपलेले आहे, आणि कधीकधी आपण अडखळतो आणि पुढे जाण्यास कचरतो. जीवनाच्या अंधाऱ्या वाटांवरून चालताना आपण देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये तेजस्वी सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून प्रवास करणाऱ्यांसाठी .मार्गदर्शक तारा आहे
* * *

माणसाने विस्मृतीच्या झोपेतून आत्म्याच्या जागृतीकडे .आपली जाणीव जागृत करण्याची वेळ आली आहे
* * *

प्रभू, आम्ही तुम्हाला विनंती करतो की तुम्ही आमची
जाणीव अज्ञानाच्या खोलीतून आणि अरुंद, मर्यादित विचारांमधून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि वैश्विक मानवी .करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढवा
* * *

मानवी जीवनातील विरोधाभासांच्या मागे देवाच्या शक्ती आणि चमत्कार लपलेले असल्याने परिस्थिती अखेर सुधारेल आणि जो कोणी परिस्थितीच्या अपरिहार्यतेबद्दल खात्री बाळगत नाही आणि आपल्या मनाने आणि श्रद्धेने पडद्याच्या पलीकडे

असलेल्या गोष्टींमध्ये प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करतो त्याच्यासाठी दार उघडले जाईल [प्रत्येक विश्वासणाऱ्या .हाताने ठोठावले आहे]
* * *

विश्वास म्हणजे कधीही बेपर्वा असणे किंवा
परिस्थितीशी शहाणपणाने वागणे नाही असा अर्थ होत नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर तो त्याच्याकडे संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि भावनांनी वळला तर तोच कठीण आणि तणावपूर्ण परिस्थितीत .त्याला आधार देऊ शकतो
* * *

जर आपल्या इंद्रियांनी आपल्याला संपूर्ण सत्य सांगितले तर आपल्याला पृथ्वी इलेक्ट्रॉनच्या नद्यांसारखी दिसेल आणि धुळीचा प्रत्येक कण आपल्याला .प्रकाशाच्या गुंडाळलेल्या वस्तुमानाच्या रूपात दिसेल
* * *

जे लोक पदार्थापासून आत्म्यापर्यंतच्या
अंतर्दृष्टीने प्रवेश करतात त्यांना भ्रमाचे स्वरूप .समजते आणि सत्याचे सार कळते
* * *

एखादी व्यक्ती आफ्रिकेच्या जंगलात असो, युद्धभूमीवर
असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने त्रस्त असो, त्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्यामध्ये आश्रय घेणाऱ्यांचे रक्षण .करण्यास तो सक्षम आहे

स्वतःचे रक्षण करण्याचा यापेक्षा प्रभावी मार्ग
नाही. अर्थात, घटनांना तोंड देताना तर्काचा वापर केला पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर पूर्ण विश्वास ठेवला .पाहिजे
* * *

सर्व प्राण्यांच्या हृदयात राहणारे प्रेम - सर्व आई, वडील, मित्र आणि प्रियजनांचे प्रेम - हे दैवी प्रेमातून .निर्माण होते

* * *

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात नसावे. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नसल्याचा .पुरावा आहे
* * *

सूर्याचे जीवनदायी किरण पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या [ज्यांना समाजाने सोडून दिले आहे] हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन दृढनिश्चय निर्माण .करीन
* * *

गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले:
"तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका, सर्वांना तुमच्या हृदयात ठेवा आणि ते तुम्हाला त्यांच्या ".हृदयात ठेवतील
* * *

प्रभु, मला नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करून फायदेशीर .आणि चांगली कामे करण्यास मदत कर
तुझ्या इच्छेनुसार वागण्यास मला मदत कर जेणेकरून
माझे सर्व विचार तुझ्या उद्देशांना प्रतिसाद देतील आणि .तुझ्या इच्छेशी सुसंगत असतील
त्याने मला माझ्यातील लपलेली, आशीर्वादित शक्ती
जागृत करण्यास मदत केली जेणेकरून मी सर्व अडचणी आणि .परीक्षांवर मात करू शकेन
* * *

त्या धाडसी आणि नम्र आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वाला
जागृत करा - जे सिंहांच्या शक्तीला कबुतरांच्या सौम्यतेशी .जोडते
* * *

मला कटुता, खोट्या टीकेचा त्रास होणार नाही, किंवा
भव्य स्तुती आणि खुशामत यांचा त्रास होणार नाही. हे

परमेश्वरा , तुझी इच्छा पूर्ण करणे आणि तुझी कृपा मिळवणे ही
.माझी एकमेव इच्छा आहे

* * *

जेव्हा तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवेल तेव्हा _ _
तुम्हाला किती प्रचंड आनंद मिळेल याची तुम्ही कल्पनाही _ _
क रू शकत नाही . त ुमचा आत्मा देवाच्या अमर्याद प्रेमाने _
म ादक होईल. ह े असे प्रेम आहे जे कोणत्याही मानवी _
प ्रेमापेक्षा लाखो पटीने जास्त आहे _ _ - अ से प्रेम जे तुमच्या
सर्व इच्छा पूर्ण करते आणि तुमचे हृदय आनंद आणि समाधानाने _ _
.भ रते

* * *

आंतरिक लक्ष केंद्रित करून , तुम्ही तुमच्या आत आणि
तुमच्या सभोवताल आध्यात्मिक आनंदाचा थेट अनुभव घेऊ शकता .
जर तुम्ही ही जाणीव जोपासली तर तुमचे व्यक्तिमत्व
सुसंवादीपणे वाढेल आणि तुम्हाला लोकांसाठी आणि इतर
.प्राण्यांसाठी एक आकर्षक चुंबकत्व प्राप्त होईल

* * *

हे महान रक्षक , माझ्या स्वतःच्या नशिबामुळे मी
सर्वकाही गमावले तरी मला काही फरक पडत नाही , परंतु मी तुला ,
माझ्या एकमेव आश्रयाला , माझ्या प्रेमाच्या मेणबत्तीला
बेफिकीरी आणि विस्मृतीच्या वाऱ्यापासून वाचवण्याची
.विनंती करतो

* * *

सकारात्मक विचार करण्याच्या आणि आशावादी
दृष्टिकोनाच्या दृढ संकल्पाने बळकट झालेल्या अनुकूल
परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या शुद्ध ,
.ताज्या पाण्याने आपण पोटभर पिऊया

* * *

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या
व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा
विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे
योग्य आहे ते करत आहात , तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण
नाही . स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा
आहे . विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे
.आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

* * *

[illegible]

परिष्कृत जीवनाच्या क्षितिजाकडे निघा जिथे यश , आनंद आणि .शांती आहे

* * *

तुमच्या आत प्रचंड क्षमता गुंतवणुकीच्या प्रतीक्षेत आहे आणि ती सक्रिय करण्यास आणि त्यातून फायदा घेण्यास .सक्षम तुम्ही एकमेव आहात

* * *

वाईट सवयी आणि अस्वस्थ आवडींच्या हुकूमशाहीपासून .मुक्तता भौतिक यशापेक्षा खूप जास्त आनंद देते
साहित्यिक यशामुळे एक मानसिक आनंद मिळतो जो बाह्य .परिस्थिती तुमच्यापासून हिरावून घेऊ शकत नाही

* * *

तुम्ही तुमचा सगळा वेळ पैसे जमा करण्यात घालवू शकता , पण तो पैसा तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि सुरक्षितता देणार नाही . उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल .कारण आनंद आणि शांती मनात राहते , गोष्टींमध्ये नाही

* * *

तुमच्या मनात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका आणि नकारात्मक विचार आणि निराशावादी दृष्टिकोन असलेल्या लोकांशी संगत करताना सावधगिरी बाळगा , जेणेकरून त्यांचे कमकुवत विचार तुमच्या मनात शिरू नयेत , जोपर्यंत तुमचे मन अशा ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही की इतरांचे विचार ते कमकुवत करू शकत नाहीत , उलट, ते इतरांचे विचार बळकट करण्यास आणि .त्यांचा आत्मविश्वास वाढविण्यास सक्षम आहे

* * *

देव प्रथम येतो , आणि आपण त्याचा विचार केल्याशिवाय आपला दिवस सुरू किंवा संपवू नये . आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि उर्जेशिवाय आपण आपले कोणतेही कार्य पूर्ण करू शकणार नाही . .हे त्याच्याप्रती आपले सर्वात मोठे कर्तव्य आहे

* * *

रूढी आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक मार्ग आहे सुरुवातीला , प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही खरे आहे , तर परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि , आंधळेपणाने परंपरांचे

पालन करणे मूर्खपणाचे आहे आपण काय योग्य आहे हे जाणून घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे, आपल्याला काय .आनंद देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे
* * *

जेव्हा तुम्ही इतक्या लोकांना आनंद किंवा यशाची
कमतरता पाहता तेव्हा असे समजू नका की ते त्यांचे नशीब आहे तुम्ही स्वतःला जे बनवायचे आहे ते बनवू शकता तुमचे .अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते
* * *

जर तुमच्या आत काहीच नसेल तर तुम्ही आनंदी राहणार
नाही. पण जर तुमच्या आजूबाजूला काहीच नसेल आणि तुम्ही स्वतः आत आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात. अशा प्रकारे, लोकांच्या बाह्य परिस्थितीवरून त्यांचे .मूल्यांकन करणे अशक्य आहे
* * *

या प्रचंड गर्दीत, अशी व्यक्ती असू शकते जी
आध्यात्मिक उन्नतीच्या स्थितीत पोहोचली असेल आणि आंतरिक .शांती आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाचा आनंद घेत असेल
* * *

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा .अनेक वेळा अनुभवला आहे
* * *

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि .खोल आनंद दिला आहे
* * *

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या

वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते !हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे
आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि .तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही
* * *

सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे परमेश्वरा, आणि सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम जाणवते. मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या मित्रांच्या यश आणि समृद्धीने आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या कल्याणात आणि सहजतेत आनंदित होतो. जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे खजिना वाढवतो आणि सर्वांच्या आनंदात, .मी माझे स्वतःचे ज्ञान शोधतो
* * *

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखाच्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की विशिष्ट वस्तू मिळवल्याशिवाय ते आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती वस्तू मिळवल्यानंतरही, त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंद असूनही त्यांना खरा आनंद अनुभवता येणार नाही. पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्याचा काय अर्थ आहे जो केवळ तुटण्याचे आश्वासन देतो? लोकांनी साधेपणाने जगले पाहिजे, सतत लक्ष देण्याची आवश्यकता .असलेल्या असंख्य वस्तूंची आवश्यकता नसताना
* * *

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि

माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला .माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते
* * *

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात. परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि .मनःशांती बिघडवणारे त्रास
* * *

ज्या चेतनेतून हे महान विश्व उदयास आले त्याच चेतनेचा .आपण अविभाज्य भाग आहोत
* * *

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा नमुना पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? कदाचित त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा निरर्थक आणि .निरर्थक असतील
* * *

जेव्हा विचारांचे वादळ शांत होते, तेव्हा आपण
शांतीच्या राज्यात प्रवेश करतो आणि दैवी उपस्थितीला .स्पर्श करतो
* * *

देवाचा विचार करा, किंवा शांततेला प्रेरणा देणाऱ्या सुंदर दृश्याचा, किंवा आनंददायी आणि आनंददायी अनुभवाचा विचार करा. सकारात्मक, शांत मानसिक क्रिया उत्साहवर्धक .आणि ताजेतवाने करणारी असते
* * *

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो. तुम्हाला कदाचित पैसा म्हणजे आनंद असा वाटेल, पण जेव्हा तुम्ही तो मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि—देव करो—तुमचे आरोग्य गमावू शकता किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही असू शकतात पण इतरांसोबत तुम्हाला असंख्य समस्यांना तोंड द्यावे लागू शकते, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त राग आणि द्वेष मिळेल. देवाशिवाय, या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर .समाधान देऊ शकत नाही
* * *

दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. पण जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नेमलेली भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या .मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात
* * *

तिथे, अंधकारमय अंधाराच्या पलीकडे, आवाजहीन शांतता आणि निर्माण न झालेल्या शून्यतेच्या पलीकडे, शाश्वत सार आहे, जे अस्तित्वाचे मूळ आहे आणि सर्व शक्ती आणि .प्राण्यांचे, दृश्यमान आणि अदृश्य, स्रोत आहे
* * *

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घ्यावी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घ्यावा म्हणून निर्माण केली आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी विश्वाच्या योजनेचा अर्थ समजून घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या .उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत

* * *

आयुष्यात पैसा हे कधीच माझे ध्येय नव्हते; माझे ध्येय मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी स्वतःचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि माझे ध्येय पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधींचे दरवाजे .उघडले
* * *

देवाने हे विश्व एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालण्यासाठी निर्माण केले आहे जर आपण या कोणत्याही वैश्विक नियमांचे उल्लंघन केले तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो. उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारणाऱ्या व्यक्तीची हाडे मोडतील. म्हणून, आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या .नियमाकडे दुर्लक्ष करून त्याचे परिणाम भोगू शकत नाही
* * *

जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींचा खोलवर विचार करतो आणि प्राचीन संस्कृतींच्या लपलेल्या रहस्यांचा शोध घेतो तेव्हा एक मोठे चित्र समोर येते, ज्यामध्ये एकमेकांशी जोडलेले रेषा, विविध प्रकरणे आणि अचूक तपशील असतात आणि आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि सामाजिक .स्वरूपाचा आहे
* * *

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि .सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू
* * *

स्वप्नांच्या पलीकडे शुद्धता, शांती आणि आनंदाचे
.किरण आपल्या आवश्यक खोलीत चमकतात आणि नाचतात
* * *

आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान आपल्या
जीवनाच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत, आपण आपली जाणीव कशी वाढवायची आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून जातो त्याबद्दल अधिक समजून कसे घ्यायचे हे शिकले पाहिजे, आणि मग आपण चांगल्या सुसंवादाने जगू शकू आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सहजतेने आणि .सुरक्षितपणे व्यवहार करू शकू

* * *

बहुतेक लोक इतरांचे अनुकरण करतात व्यक्ती मूळ आणि सर्जनशील असावी आणि त्याने जे काही करावे त्यात प्रभुत्व .मिळवावे

पूर्वेकडे , आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक लक्ष केंद्रित केले गेले आहे , तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे . पश्चिमेकडे , काही भौतिक सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे . या दोघांमध्ये संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे , कारण जीवनाच्या फक्त एकाच पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास .असमर्थता येते

* * *

दैवी आनंदानंतर सर्वात मोठे आनंद म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या जवळच्या नातेवाईकांसोबत शांती असणे ज्यांच्यासोबत त्याला वर्षाचा प्रत्येक दिवस राहावा .लागतो

* * *

लोक घाईघाईत आणि आवेगपूर्ण कृती करण्यात बराच वेळ वाया घालवतात , पण फारसे काही साध्य होत नाही . जीवन काय देऊ शकते .हे समजून घेण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी थोडे थांबा

* * *

अद्भुत आध्यात्मिक गुणांच्या असंख्य फुलांनी बहरणाऱ्या आणि चमकणाऱ्या शांतीच्या बागांमध्ये ज्ञानाच्या अंतर्गत इमारती बांधण्यासाठी आपण काम केले .पाहिजे

* * *

आंतरिक सुसंवाद हा शक्तीचा समृद्ध स्रोत आहे आणि .अक्षय ऊर्जा निर्माण करतो

* * *

आयुष्याकडे पाहिल्यावर असे दिसून येते की यश सोपे नसते जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला उपजीविका करण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो तुमच्या शरीराला

टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यात यशस्वी झालात तरी ते यश तात्पुरते आहे शरीर - तुम्ही दीर्घायुषी व्हा - अखेर विश्रांती घेईल इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी लढण्याची आवश्यकता निर्देशित करते या शक्ती तुम्हाला खरोखरच महत्त्वपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात
* * *

सर्व परिस्थितीत शांत राहण्याचा प्रयत्न करा आणि तुमच्या शांतीचे बीज आनंदाने आणि समाधानाच्या हास्याने .फुलू द्या
* * *

महान संतांनाही त्यांचे यश, म्हणजेच त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान, पवित्र ज्ञान प्राप्त करण्यास मदत करून इतरांना वाटून घेतल्याशिवाय त्यांना .पूर्ण मोक्ष मिळत नाही
* * *

या कारणास्तव, जे त्या टप्प्यांवर पोहोचतात आणि त्या अवस्था प्राप्त करतात ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज देण्यास उत्सुक असतात. जर तुम्हाला खरे यश मिळवायचे असेल, तर तुम्ही केवळ स्वतःचे वैयक्तिक आनंदच नाही तर .इतरांचे आनंद देखील सुनिश्चित कराल
* * *

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार .आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे
* * *

एखादी व्यक्ती बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते, त्या काळात त्यांच्या कुटुंबातील सदस्यांशी बोलण्यास नकार देऊ शकते. या व्यक्तीला परिणामी काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, परंतु त्यांचे वर्तन स्वार्थी

आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक आहे. जोपर्यंत त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ .शकत नाही
* * *

त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे हा केवळ स्वतःहून कल्याणाचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही तर इतरांना त्यांच्या भौतिक परिस्थिती आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत .करण्याच्या बाबतीत आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे
* * *

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींमागे सुरक्षित
आहे, मी काळोखा भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची .चिंता आहे
* * *

आज मला जाणवले की मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाशी
एकरूप आहे आणि दुःखाच्या समुद्राच्या लाटांविरुद्ध .संघर्ष करणाऱ्यांसाठी मी एक दिवा आहे
* * *

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. .तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये
* * *

यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ .त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे
* * *

यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक,

बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर .आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल
* * *

या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी आणि घनता जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे परिमाणे अस्तित्वात नाहीत; सर्वकाही स्पष्ट आणि पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना आणि धारणा आहे चवीची भावना ही धारणा आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे चेतनेच्या अवस्था आहेत ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे, त्या उच्च पातळीवर, आपण शुद्ध चेतनेद्वारे या सर्व संवेदना ?अनुभवतो का
* * *

हे प्रभू, तुझी जवळीक अनुभवून आम्हाला आनंदी कर, इच्छांच्या बंधनातून आम्हाला मुक्त कर आणि आम्हाला असा आंतरिक आनंद दे जो जीवनातील अनुभवांनी आणि त्याच्या .बदलत्या घटनांनी प्रभावित होणार नाही
* * *

जेव्हा आपले मन उच्च धारणांशी सुसंगत असते, तेव्हा आपल्या आत आध्यात्मिक चेतना जागृत होते आणि आपण दैवी .ज्ञान आणि प्रेमाचे अद्भुत चमत्कार अनुभवतो
* * *

जर आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम केले आणि आपल्या सर्व विचारांनी आणि हृदयाने त्याच्याकडे वळलो तर आपल्याला त्याच्या जवळचे वाटेल आणि आपल्याला आढळेल की तो जीवनात .सुरक्षिततेचे सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे
* * *

रिकाम्या आणि रिकाम्या जागेत, एक वैश्विक संबंध आणि शाश्वत जीवन आहे जे आपल्याला विश्वातील सर्व सजीव आणि निर्जीव गोष्टींशी जोडते. अस्तित्वात असलेल्या प्रत्येक .गोष्टीतून महान जीवनाची लाट वाहते
* * *

अनंतकाळ हे आपले खरे घर आणि कायमचे निवासस्थान आहे
आणि या शरीरांमधील आपले अस्तित्व हे तात्पुरते अस्तित्व

आहे, जसे वाळवंटातून प्रवास करणाऱ्या कारवांकरिता थोड्या .विश्रांतीसाठी
* * *

जेव्हा आपण आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तींशी स्वतःला जुळवून घेतो, तेव्हा आपण आपल्या समस्यांचे मार्गदर्शन करण्यास आणि सोडवण्यास सक्षम असलेल्या वैश्विक आणि असीम मनाशी जोडले जाऊ. आपल्या अस्तित्वाच्या सर्वात मोठ्या स्रोतातून सर्जनशील शक्ती अखंडपणे आपल्याकडे वाहत राहील, ज्यामुळे आपण आपल्या क्रियाकलापांच्या कोणत्याही .क्षेत्रात सर्जनशील यश मिळवू शकू
* * *

विश्वास, सहिष्णुता आणि परस्पर आदराच्या वातावरणात .प्रेम वाढते आणि बहरते
* * *

हे प्रभू, शुद्ध विचार आणि चांगल्या सवयींच्या प्रकाशाने आम्हाला आशीर्वाद दे, जेणेकरून वाईट सवयी आणि विचलित विचारांचा अंधार आमच्या जवळ आला तर तो लगेच दूर होईल आणि आम्हाला तुमच्यावर इतके खोल प्रेम करण्यास मदत कर की भौतिक भ्रम किंवा सांसारिक प्रलोभने आम्हाला अडकवू शकणार नाहीत किंवा आमचे मन आणि हृदय ताब्यात घेऊ शकणार .नाहीत
* * *

सहज मिळवता येणाऱ्या गोष्टी क्वचितच मौल्यवान असतात. महान पुरुष आणि महिलांच्या जीवनाचा अभ्यास करून आणि ते त्यांच्या प्रतिभेचा विकास करून, त्यांची कर्तव्ये पार पाडून, त्यांची नैतिक मूल्ये निर्माण करून, सखोल अभ्यास करून आणि स्वार्थ टाळून कसे महान झाले हे आपल्याला कळते. परंतु त्यांनी मिळवलेले परिणाम आणि त्यांना मिळालेली कामगिरी त्यांनी खर्च केलेल्या प्रयत्नांपेक्षा अफाट .होती
* * *

खरे स्वातंत्र्य शहाणपणाने मार्गदर्शन केलेल्या आणि समजूतदारपणा, शुद्धता आणि दृढ इच्छाशक्तीने समर्थित .असलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि जाणीवपूर्वक विवेक जागृत करता, तेव्हा अदृश्य शक्ती उच्च चेतनेतून - आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे - तुम्हाला मदत करण्यासाठी आणि देवाच्या मदतीने मानसिक आराम आणि .आनंदाकडे नेणारे मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी बाहेर पडतात
* * *

माणसाने स्वतःच्या प्रयत्नातून आत्म्याचे मार्ग
उघडले पाहिजेत. कोणीही स्वेच्छेने शांती आणि आनंदापेक्षा दुःख आणि दुःख निवडत नाही. अज्ञान हे दुःखाचे मूळ आहे आणि तो अडथळा दूर केला पाहिजे जो दूर केला पाहिजे. अज्ञान हे एक हानिकारक तण आहे, जे खोलवर रुजलेले आहे, जे मानवतेच्या बागेत वाढते आणि चांगल्या आणि फायदेशीर वनस्पतींना उपटून .टाकते
* * *

अज्ञानावर मात करण्यासाठी अढळ इच्छाशक्ती आणि
दृढनिश्चय आवश्यक आहे. मनाची माती [सकारात्मकतेवर] लक्ष केंद्रित करून आणि चांगल्या बियाण्यांना श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी देऊन मशागत केली पाहिजे. जेव्हा प्रेमाचे महत्त्वपूर्ण आणि उबदार किरण चमकतील तेव्हा चांगुलपणाचे बीज वाढेल आणि तण आणि परजीवी वनस्पतींवर मात करेल, कारण .प्रकाशाच्या उपस्थितीत अंधार अस्तित्वात राहू शकत नाही

* * *

भौतिक गोष्टींचे सुख कमी होते आणि नाहीसे होते, पण
दैवी आनंद कधीही कमी होत नाही. हा एक दैवी आनंद आहे जो .अंतहीन आणि वर्णनाच्या पलीकडे आहे
* * *

आनंद मिळविण्यासाठी आपण कधीही चुकीच्या पद्धतींचा वापर करू नये, तसेच भ्रामक आराम आणि विध्वंसक परिणामांसह नरकीय कृती आणि वर्तनांनी आपल्यासमोर लटकलेले चमकदार जीवन मिळवण्यासाठी आपण आपल्या आत असलेली शांती आणि .आध्यात्मिक संपत्ती सोडू नये
* * *

दैवी उपस्थिती टिपण्यासाठी शांतता हा सर्वोत्तम कॅमेरा आहे शुद्ध आणि अचूकपणे केंद्रित शांततेच्या .लेन्समधून , धन्य प्रतिमा परिपूर्ण स्पष्टतेसह दिसून येईल

* * *

खरं तर , सर्व ज्ञान तुमच्या आत आहे आणि तुम्हाला फक्त .त्याची जाणीवपूर्वक जाणीव असणे आवश्यक आहे

* * *

खरे समाधान स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यात आहे , जेणेकरून इतर लोक तुम्हाला शोधत नाहीत तर तुम्ही त्यांना शोधत आहात प्रेम आणि मैत्री ही अपेक्षा किंवा मागणी न करता मुक्तपणे दिली पाहिजे अपेक्षा केवळ दुःख आणि दुःख निर्माण करते स्वतःमध्ये सुधारणा करण्यासाठी प्रयत्न करत असतानाही , एखाद्याने स्वतःच्या सद्गुणांच्या आणि स्वतःच्या मूल्याच्या किल्ल्यात एकटे , सुरक्षित आणि शांत .उभे राहिले पाहिजे

* * *

माझ्या हृदयातून आनंद आणि आशावादाचे धबधबे नेहमीच वाहत राहोत आणि त्यांचा ताजा फवारा मी भेटणाऱ्या सर्वांना .स्पर्श करू दे

* * *

आध्यात्मिक आनंद आत्म्यात इतरांना सर्व प्रकारे मदत करण्याची इच्छा निर्माण करतो आणि आनंदाकडे नेणाऱ्या परिष्कृत नैतिक सुखांची प्रशंसा करण्याची क्षमता विकसित .करतो , ज्यामुळे कच्च्या सुखांकडे कल कमी होतो

* * *

तुमची भूमिका कितीही लहान असली तरी , जीवनाच्या रंगमंचावर आत्मे करत असलेल्या वैश्विक खेळाच्या यशात योगदान देण्याच्या दृष्टीने ती महान भूमिकांइतकीच .महत्त्वाची राहते

* * *

पूर्ण चेतना ही एक परिपूर्ण , अमर्याद चेतना आहे , जी सतत स्वतःचे नूतनीकरण करत असते आणि तिची सर्जनशीलता कधीही संपत नाही आणि तुमच्याद्वारे ती स्वतःचा एक अद्वितीय पैलू .व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते

* * *

जर तुम्ही एकदा तरी दैवी प्रेमाचा आस्वाद घेतला तर तुम्ही ते कधीही सोडणार नाही कारण संपूर्ण विश्वात .त्याच्यासारखे दुसरे काहीही नाही
* * *

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, इतके की ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत, तर ते - देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक .शक्ती देऊ शकतात
* * *

सर्व चांगले आणि वाईट कृत्ये मेंदूच्या पेशींमध्ये सुप्त असतात आणि चांगल्या किंवा वाईट सवयी किंवा .विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून दिसतात
* * *

ज्या व्यक्तीच्या मेंदूच्या पेशी सवयींच्या शक्तीने चार्ज होतात त्यामुळे त्यांना वाईट सवयी लागल्या आहेत, तो इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकतो जोपर्यंत त्यांच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि शांतीच्या चांगल्या सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत. हे तेव्हा घडते जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित केलेली जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलण्यासाठी कार्य करते, जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .सद्गुणी आणि सुंदर गोष्टींनी भरल्या जातात
* * *

समज म्हणजे आतील डोळा, आत्म्याचे दृष्टी आणि हृदयाचे दुर्बिणी. हे मनाच्या शांती आणि विवेकाच्या शुद्धतेमधील .संतुलन आहे
* * *

दररोज आपण वेगवेगळे दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस शिकण्यासाठी एक नवीन धडा घेऊन येतो. एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून धडा शिकणे अपेक्षित आहे: त्याच्या अस्तित्वाचा स्रोत .आणि त्याच्या जीवनाचा पाया ओळखणे

* * *

भूतकाळातील दुःख विसरून जाण्यासाठी आपण काम करूया
आणि त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित न करण्याचा संकल्प करूया. अढळ दृढनिश्चय आणि सक्रिय इच्छाशक्तीने, आपण आपले जीवन नूतनीकरण करूया, आपले यश वाढवूया आणि स्वतःमध्ये चांगल्या .सवयी आणि उदात्त गुण जोपासूया
* * *

जो कोणी इतरांच्या कमकुवतपणा उघड करतो आणि त्यांना
लाज आणि राग आणतो तो शहाणपणा आणि योग्य निर्णयापासून दूर .आहे
* * *

सर्व काळ आणि ठिकाणांसाठी म्हणी
जे देवाशी एकरूप होतात ते चित्तथरारक सौंदर्य पाहतात आणि अशा सर्वोच्च गोडव्याचा आस्वाद घेतात ज्याचा अनुभव .इतर कोणत्याही प्रकारे घेता येत नाही
जेव्हा माझ्या आत्म्याने तुला हाक मारली, तेव्हा
देवा, तुझ्या शांततेचे ढग फुटले आणि तुझ्या दयेचा पाऊस मुसळधारपणे पडला, जोपर्यंत तो तुझ्या कृपेच्या पूररूप झाला नाही. तुझ्या आशीर्वादित नदीने माझ्या अस्तित्वाच्या काठांना वेढले, माझा आत्मा अनंतकाळच्या पाण्यात बुडाला आणि माझ्या लहान जीवनाचा बुडबुडा तुझ्या .सर्वव्यापी अस्तित्वाच्या महासागरात विरघळला
माझ्या गुरूने मला दैवी उपस्थितीसाठी योग्य मंदिर बनवण्यासाठी ज्ञानाच्या छिन्नीचा वापर कसा करायचा हे .शिकवले
जर तुम्हाला एखादे उदात्त ध्येय साध्य करायचे असेल,
तर त्यासाठी एक मानसिक मॉडेल तयार करून सुरुवात करा. जर तुम्ही तुमच्या मनात एक मजबूत कल्पना रुजवली तर तुम्ही आता तुमच्या चेतनेत कोणतीही दिशा दृढपणे स्थापित करू शकता; मग तुमचे संपूर्ण अस्तित्व त्या कल्पनेशी सुसंगत .होईल आणि तुमच्या कृती त्याच्याशी सुसंगत होतील
जेव्हा तुम्ही दिव्य हृदयाला स्पर्श करता तेव्हा
तुमचे त्रास नाहीसे होतील, तुमचे हृदय प्रेमाने भरून जाईल आणि अद्भुत आध्यात्मिक अनुभव तुमच्या मनाच्या बागेत .शुद्ध कारंज्यांसारखे नाचतील

अनेक ढग तुला लपवण्याचा आणि माझ्यापासून लपवण्याचा प्रयत्न करतात, परंतु तळमळीच्या अश्रूंच्या दवातून, तुझे धन्य नाव मला सर्व पडद्या आणि बुरख्यांमधून तेजस्वी .सोनेरी अक्षरात चमकताना दिसते

.विवेकाची शुद्धता म्हणजे सत्याशी पारदर्शकपणे वागणे काही अत्यावश्यक गरजा आहेत आणि ज्यांना काही लोक
"गरजा" मानतात त्या प्रत्यक्षात अनावश्यक आणि अनावश्यक आहेत. मूलभूत गरजांवर लक्ष केंद्रित करून आणि अनावश्यक .सुखसोयी दूर करून जीवन सोपे केले पाहिजे
अरे मैत्री, तू किती उंच आहेस, आणि तुझी माती किती
सुपीक आणि पवित्र आहे! प्रेम तुझे पोषण आहे आणि निष्ठा .तुझे पेय आहे
जेव्हा दोन लोक त्यांच्या मतभेद असूनही सुसंवाद आणि एकतेने चालतात, तेव्हा ते एकाच ध्येयाने एकत्र येतात: शुद्ध प्रेम आणि परस्पर निष्ठेमध्ये आत्म्याची शांती आणि शांती मिळवणे आणि जिथे प्रियकर प्रेयसीच्या खर्चावर आनंद शोधत नाही, तेव्हा परोपकाराच्या बागेत, मैत्रीची सुगंधी .फुले फुलतात आणि त्यांचा गोड सुगंध पसरवतात
जग आपल्या मनाला वेगळ्या पद्धतीने प्रशिक्षित करते, आपल्याला इतक्या गोष्टींची सवय करून देते की आपल्याला असे वाटू लागते की त्याशिवाय आनंद मिळणे अशक्य आहे. परंतु जीवन, आणि विशेषतः मुलांचे जीवन, सोपे केले पाहिजे; अन्यथा, .जीवन त्यांना कटू निराशेतून शिकवेल
सत्य हे केवळ विचार किंवा कल्पनेपेक्षा अधिक अचूक आणि वास्तववादी असते, परंतु आपण जे विचार करतो किंवा कल्पना .करतो ते कधीकधी खरे ठरू शकते
सर्जनशील विचार प्रक्रियेत कल्पनाशक्ती हा एक
म हत्त्वाचा घटक आहे. त थापि, क ल्पनाशक्ती परिपक्व झाली पाहिजे आणि दृढ विश्वासात रूपांतरित झाली पाहिजे आणि हे .प ्रबळ इच्छाशक्तीशिवाय अशक्य आहे
जर तुम्ही तुमच्या पूर्ण इच्छाशक्तीने एखाद्या गोष्टीची कल्पना केली तर तुमची कल्पनाशक्ती वैयक्तिक

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

भीती नेहमीच माणसासोबत असते आणि देवाबद्दल विचार करून आणि त्याची उपस्थिती जाणवून त्यापासून मुक्तता .म िळवणे शक्य आहे

सुरुवातीला सद्गुणांच्या मार्गांवर चालणे कठीण वाटेल , परंतु ते मनाची शांती आणि खऱ्या आनंदाकडे नेणारे .धन्य मार्ग आहेत

आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात देवाचे तेज चमकू दे , त्याचे प्रेम आपल्या हृदयात वास करो आणि त्याचा प्रकाश .आपल्या चेतनेत भरून जावो

हे माझ्या दिव्य प्रिये , फुले उमलतात आणि ऋतू बदलतात आणि सर्व तुझेच बोलतात पौर्णिमा तुझ्या हास्याचे गुणधर्म प्रकट करते आणि सूर्य तुझा दिवा घेऊन जातो मी अश्रूंच्या समुद्रात पोहतो , तुझ्यासाठी तळमळीने भरलेला असतो झाडांच्या पानांमध्ये आणि मानवजातीच्या नसांमध्ये तुझे जीवन आणि चैतन्य वाहते आणि तुझ्या वैश्विक हृदयाचे ठोके .माझ्या आत धडधडत असल्याचे मला जाणवते

जेव्हा मला तुझी उपस्थिती जाणवते तेव्हा मला असे वाटते की मी दुसऱ्या जगात जागृत आहे , आणि वेळोवेळी मी या पृथ्वीचे आणि या लहान शरीराचे स्वप्न पाहतो - माझे स्वतःचे मी अविरत आनंदात जागृत आहे , आणि पृथ्वीवरील जीवनाचे माझे दिवास्वप्न तुझ्यासोबतच्या माझ्या जागृत क्षणांच्या आनंदी आठवणींनी सुगंधित आहे . मी माझ्या स्वप्नांच्या बागेतून दुःस्वप्नांचे तण उपटून टाकले आहे आणि त्यांच्या जागी माझ्या प्रेरणेचे गुलाब लावले आहेत , जिथे माझ्या उत्कटतेचा सुगंध तुम्हाला आकर्षित करेल आणि तुम्ही मला .तुमच्यासोबत शाश्वत आनंदाच्या क्षितिजावर घेऊन जाल

हे देवा , मला शुद्धता आणि स्वच्छता यांनी पारदर्शक बनव म्हणजे मी माझ्या आत तुझा उपचार करणारा प्रकाश आणू .शकेन

माझ्या मनाच्या थरथरत्या आरशाला शांत कर जेणेकरून ते .तुझा अनंत चेहरा प्रतिबिंबित करेल

श्रद्धेच्या खिडक्या उघडा जेणेकरून मी तुमच्या .शांतीचा सुगंध श्वास घेऊ शकेन

हे तू जो स्वतःमध्ये तेजस्वी आहेस , हे वर्णनाला आव्हान देणारा महाराज , माझ्या डोळ्यांनी तुला आसुसलेले

पाहा , जेणेकरून मला तुझ्याशिवाय अस्तित्वात काहीही .दिसणार नाही

जीवनातील सर्व घटना आणि देखाव्यांमागे देवाचा मूक आवाज आहे, जो आपल्याला फुले , पवित्र ग्रंथ , आपले विवेक आणि जीवन जगण्यालायक बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींद्वारे सतत .बोलावतो

साधकाने आध्यात्मिक शिखर गाठण्यासाठी केलेले प्रत्येक प्रयत्न देवाने त्याच्यासाठी मानले आहेत आणि .त्याचे चांगले फळ त्याला मिळते

हे प्रभू , आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमच्या मनांना तुझ्या सत्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित कर , आमच्या हृदयांना तुझ्या प्रेमाने धडधडायला लाव आणि आमच्या आत्म्यांना तुझ्या आनंदाने आणि तुझ्या कृपेच्या .विपुलतेने भरून टाक

मन ज्या पारदर्शक क्षितिजावर जाऊ शकत नाही , त्या पारदर्शक क्षितिजावरून देव त्याचा शाश्वत प्रकाश ओततो आणि वैश्विक मनातून उदात्त प्रेरणा आणि आशीर्वादित शक्ती येतात आणि सर्जनशील क्रियाकलाप मुक्त आणि सुसंवादी .मनांमध्ये वाहतात

जेव्हा तुम्हाला आढळेल की तुमचा आत्मा , तुमचे हृदय , प्रेरणेचा प्रत्येक ठिणगी , निळे आकाश , चमकणारे तारे , पर्वत , पृथ्वी , पक्षी आणि फुले हे सर्व वैश्विक लय , आध्यात्मिक आनंद आणि वैश्विक एकतेच्या एकाच धाग्याने एकत्र बांधलेले आहेत तेव्हा तुम्हाला जाणवेल की ते सर्व दिव्य समुद्राच्या छातीवर लाटा आहेत ज्याला कोणताही .किनारा नाही

जर आपण आपल्या निर्माणकर्त्याला विसरलो तर आपण दुःखाला पात्र आहोत . आपल्याला हे समजले पाहिजे की देव आपला प्रिय आहे आणि आपल्यावर प्रेम करतो आणि हे ज्ञान आपल्याला .आपल्या समस्या आणि दुःखांपासून मुक्त करेल

देवाचा खरा प्रेमी अनेक प्रयत्नांनंतरही त्याला सापडत नसला तरी त्याचा शोध कधीच थांबवत नाही . वादळ शमल्यानंतर ज्याप्रमाणे लाट समुद्राच्या मध्यभागी परतली पाहिजे , त्याचप्रमाणे प्रामाणिक साधकाचीही अशीच धारणा असते ; त्याला असा अविभाज्य विश्वास असतो की अडथळे कोसळतील

[illegible] - [illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible].

[illegible], [illegible].

[illegible]; [illegible].

[illegible], [illegible]. [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible]! [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible].

[illegible], "[illegible]" [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]

शिक्षा केली तर त्याचे परिणाम भयानक असतील मुलांशी कसे वागले आणि कसे वागले यात संतुलन असले पाहिजे; प्रत्येक वडिलांनी आपला स्वभाव प्रेमाने आणि कोमलतेने संतुलित केला पाहिजे आणि प्रत्येक आईने तिच्या प्रेमाला शहाणपणा .आणि तर्कशुद्धतेने सजवले पाहिजे

एखाद्या व्यक्तीने देवाबद्दल प्रेम आणि तळमळ असलेली स्थिर मानसिक स्थिती राखली पाहिजे . मी अनेक कामे करून पाहिली आहेत , पण माझ्या कामाचे स्वरूप काहीही असो , माझे .विचार नेहमीच देवाजवळ असतात

आपण या निर्मितीचा आनंद घेतला पाहिजे , पण तिला आपल्याला गुलाम बनवू न देता आणि अनुभवाने मला शिकवले आहे .क ी देवाला शोधण्याचा आनंद अतुलनीय आहे

मोठी कामे करण्यापूर्वी , एखाद्याने शांत बसावे , इंद्रिये आणि विचार शांत करावेत , खोलवर ध्यान करावे आणि आध्यात्मिक मार्गदर्शन आणि योग्य मार्गदर्शन .मिळविण्यासाठी दैवी मदत घ्यावी

पहाटेच्या चेहऱ्यावरील , फुलांच्या ओठांवर आणि थोर पुरुष आणि स्त्रियांच्या चेहऱ्यावरील हास्य हे तुमचे .हास्य आहे हे मला जाणवू दे

दुर्दैव , दुर्दैव , आजार किंवा कोणत्याही अनपेक्षित अडथळ्यांच्या सलग प्रतिमांचा मला परिणाम होणार नाही कारण मला हे समजते की वैश्विक चेतनेशी जवळून संबंधित असलेली शिस्तबद्ध चेतना अपयश आणि त्रासांना अप्रत्यक्षपणे बळी .पडत नाही

स्वातंत्र्य म्हणजे वासना , सवयी आणि लहरींच्या आदेशांनुसार नव्हे तर शहाणपणानुसार वागण्याची क्षमता . अहंकाराचे पालन केल्याने गुलामगिरी होते , तर आत्म्याच्या .प्रेरणेला बळी पडल्याने बंधनांपासून मुक्तता मिळते

जोपर्यंत देव माझ्यासोबत आहे तोपर्यंत मी आलिशान राजवाड्यात राहतो की साध्या झोपडीत राहतो याने मला काही .फरक पडत नाही

मी माझ्या प्रामाणिकपणे कमावलेल्या पैशाचा वापर .साधेपणाने जगण्यासाठी करेन , महागडे जीवन सोडून देईन

द ेवावरील श्रद्धा आणि इच्छाशक्तीच्या वापराद्वारे , ए खादी व्यक्ती आजारपण , अ पयश आणि अज्ञानावर मात करू शकते ,

जोपर्यंत इच्छाशक्तीची स्पंदने शारीरिक किंवा मानसिक आजारांच्या स्पंदनांपेक्षा अधिक मजबूत असतात. आजार जितका जुनाट असेल तितकी इच्छाशक्ती अधिक मजबूत आणि दृढनिश्चयी असावी लागते आणि इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी विश्वास जितका खोल आणि दृढ असेल तितकाच तो अधिक दृढ असावा लागतो.

हे परमेश्वरा, मला मानवी संरक्षणाच्या साधनांवर नव्हे तर फक्त तुझ्यावर विश्वास ठेवण्याची प्रेरणा दे. जीवनातील कोणत्याही परीक्षांना तोंड देण्यासाठी मला भीती आणि चिंता माझ्या अमर्याद शक्तीला कमकुवत करू देऊ नको. विचार आणि कल्पनेतून प्रत्यक्षात प्रकट होण्याच्या भीतीने मी अपघात, आपत्ती आणि दुर्दैवांची कल्पना करू नको. आणि हे परमेश्वरा, मला हे जाणवू दे की मी जागे असलो किंवा झोपलो, जागृत असलो किंवा दिवास्वप्नात हरवलेलो, जिवंत असलो किंवा मरत असलो तरी, तुझी संरक्षक उपस्थिती अजूनही मला वेढून ठेवते आणि माझे रक्षण करते.

ज्ञानी लोक म्हणतात: देवाच्या प्रेमाने आणि सद्गुणाने प्रेरित चांगल्या कर्मांचे फळ म्हणजे सुसंवाद आणि पवित्रता. स्वार्थी इच्छा आणि महत्त्वाकांक्षेने प्रेरित कर्मांचे फळ म्हणजे दुःख आणि दुःख. वाईट कर्मांचे फळ म्हणजे अज्ञान आणि मूर्खता.

चांगली कृत्ये आनंद आणतात, तर स्व-प्रेमाने प्रेरित सांसारिक कृत्ये दुःख आणि वेदनांना जन्म देतात. तथापि, सततची वाईट कृत्ये माणसाची समजूतदारपणा आणि समजूतदारपणा नष्ट करतात.

जर तुम्हाला शांती आणि सौहार्दाने जगायचे असेल तर तुमचे हेतू चांगले असले पाहिजेत आणि तुम्ही दयाळूपणाचे विचार आणि प्रेमाच्या भावना पसरवल्या पाहिजेत. जर तुम्ही सद्गुणी जीवन जगलात तर तुम्ही तुमच्या उदाहरणाद्वारे आणि चांगल्या वर्तनाद्वारे इतरांना मदत कराल.

ज्या क्षणी मला चिंता आणि मानसिक गोंधळ जाणवेल, मी पुन्हा शांत होईपर्यंत शांतता आणि चिंतनात मागे हटेन आणि मी दररोज देवाबद्दल विचार करून आणि त्याची मदत आणि मार्गदर्शन मागून सुरुवात करेन.

द्वेषाच्या गुदमरणाऱ्या तणांना तुमच्या जीवनाच्या बागेत वाढू देऊ नका आणि त्यात शिरू देऊ नका, एक अशी बाग जी

एका उदात्त आत्म्याच्या गुणांनी भरलेली आहे आणि तुम्ही
जितके जास्त हे सुगंधित , गुलाबासारखे गुण जोपासाल तितकेच
देव तुमच्यातील अस्तित्वाचे सर्वात मोठे रहस्य तुम्हाला
.प्रकट करेल

जीवनाचा उद्देश शांती , समाधान , अमरत्व , सुरक्षितता
आणि सत्याचे ज्ञान मिळवणे आहे आणि आपल्या आत जागृत
होणाऱ्या या इच्छांच्या केंद्रस्थानी आपल्या आत खोलवर
.असलेले दैवी सार आहे

हे प्रभू , मला माझे स्वातंत्र्य तुझ्यामध्ये सापडो
आणि हे जाणो की माझे खरे घर तुझे संपूर्ण अस्तित्व आहे आणि
.मी तुझ्या वैश्विक चेतनेचा अविभाज्य भाग आहे

हे विशाल , दिव्य समुद्रा , अडथळे आणि अडथळ्यांच्या
वाळवंटातून वाहणाऱ्या माझ्या इच्छांच्या नद्या शेवटी
.तुझ्या विशाल खोलीत विलीन होऊ दे

केवळ दैवी किल्ल्यातच आपल्याला संरक्षण आणि
सुरक्षितता मिळते आणि देवाच्या जवळ जाण्याची आणि
त्याच्या उपस्थितीला स्पर्श करण्याची भावना यापेक्षा
.स ुरक्षित आश्रय नाही

मानवांना सवयींनी नियंत्रित केले जाते ज्या
त्यांच्या प्रवृत्ती , प्रवृत्ती , चारित्र्य आणि इच्छांना
आकार देतात , जर त्या सवयी वाईट असतील तर चारित्र्य
हानिकारक बनते आणि कृती वाईट बनतात . म्हणूनच , चांगल्या
सवयींना प्राधान्य देणे उचित आहे , कारण त्या नंतर आपल्या
कृती आणि विचारांना उदात्त ध्येयांकडे मार्गदर्शन करतात
.आणि आपल्याला आरोग्य आणि आनंद देतात

ज़िथे ज़िथे दुःखी आणि दुःखी आत्मे असतील तिथे त्यांची
सेवा करण्यात आणि त्यांना सांत्वन देण्यात मला सांत्वन
म िळते. म ी इतरांना आनंद देण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न
करेन आणि त्यांच्या भावनांशी सहानुभूती दाखवेन जणू त्या
.म ाझ्या स्वतःच्या आहेत

मानसिक क्षमता मानवांमध्ये असतात , परंतु बहुतेक
लोकांमध्ये त्या अविकसित राहतात आणि या क्षमता विकसित
करण्यात अयशस्वी झाल्यास गंभीर परिणाम होतात .
शरीराप्रमाणेच , मनालाही आरोग्य आणि चैतन्य यासाठी योग्य
.पोषण आणि व्यायामाची आवश्यकता असते

हिरा प्रकाश स्वीकारतो आणि परावर्तित करतो , आणि
त्याचप्रमाणे शुद्ध , पारदर्शक आत्मे जे देवाला ओळखतात आणि
.त्याच्या उपस्थितीने चमकतात

हे परमेश्वरा , तूच जीवनातील खरी संपत्ती आहेस आणि
.तुला प्रथम शोधून मला जे काही हवे आहे ते तुझ्यात सापडेल

चांगले आरोग्य राखण्यासाठी लोक सहसा फक्त अन्न , हवा
आणि सूर्यप्रकाशावर लक्ष केंद्रित करतात , परंतु अशी वेळ
येऊ शकते जेव्हा जीवनाच्या या बाह्य स्रोतांच्या
विपुलतेनंतरही आरोग्य बिघडते . तेव्हाच शरीराच्या
उर्जेच्या साठ्याला आतून रिचार्ज करण्याची गरज निर्माण
.होते

जर माझ्या मनाची बोट अज्ञानाच्या भयंकर वादळांनी
प्रेरित धोके आणि जोखीम असलेल्या लोभी इच्छांच्या
ख डकांजवळ गेली , त र हे माझ्या देवा , म ाझा दिवाणखाना हो आणि
मला नेहमी तुझ्या धार्मिकतेच्या आणि चांगुलपणाच्या
.क िनाऱ्यावर मार्गदर्शन कर

विचार हा एका ज्योतीसारखा आहे ज्याची एकाग्र शक्ती यश
मिळवण्यात अडथळा आणणारे अडथळे जाळून टाकण्यासाठी वापरली
.पाहिजे

देवाला सततच्या दैवी प्रेमातून शोधता येते जेव्हा
आपण देवावर त्याच्या देणग्यांपेक्षा जास्त प्रेम करतो ,
तेव्हा तो आपल्याकडे येईल . त्याने आपल्याला इच्छा
स्वातंत्र्य आणि निवडीची शक्ती दिली आहे जेणेकरून आपण
जगाच्या क्षणभंगुर आणि क्षुल्लक देणग्या आणि त्याच्या
जवळीकतेची देणगी आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा
.आनंद यात फरक करू शकू

आपल्याला स्मृती देण्यात आली होती जेणेकरून आपण
चांगल्या गोष्टी लक्षात ठेवण्याचा सराव करू शकू जोपर्यंत
आपल्याला सर्वात मोठे चांगले लक्षात येत नाही : देव

तुझ्या प्रेमाची झुळूक माझ्यातून वाहते , हे प्रभू !
आणि माझ्या जीवनाची पाने तुझ्या आगमनाने आनंदाने नाचतात
त्यांचा आनंददायी सळसळणारा आवाज हवेतून वाहतो ,
थकलेल्यांना माझ्या आध्यात्मिक शांतीच्या सावलीत
.विश्रांती घेण्यास आमंत्रित करतो

जीवनातील अडचणी आपल्याला हानी पोहोचवण्यासाठी नसतात ;
उलट, समस्या आणि आजार आपल्याला धडे देतात . आपले वेदनादायक
अनुभव आपल्याला नष्ट करण्यासाठी नसून आपल्याला शुद्ध
करण्यासाठी आणि आपल्या शुद्ध स्रोताकडे - देवाकडे - परत
जाण्यास त्वरीत मदत करण्यासाठी आणि आपल्या स्वर्गीय घरी
परत आणण्यासाठी सर्व प्रकारे कार्य करणाऱ्या आपल्या
.पवित्र स्त्रोताकडे - परत जाण्यासाठी असतात

अनंत हे आपले खरे घर आहे आणि या पृथ्वीवर आणि या भौतिक
शरीरात आपला प्रवास हा एका अल्पकालीन व्हिसा ट्रिपसारखा
.आहे

परमेश्वरा , मला माहित आहे की स्तुती मला उंचावत नाही
आणि टीका मला कमी करत नाही . मी माझ्या विवेकासमोर आणि
तुमच्यासमोर जसा आहे तसाच आहे . मी या मार्गावर चालत राहीन ,
सर्वांची सेवा करण्याचा आणि तुमची कृपा मिळविण्याचा
.प्रयत्न करेन - त्यातच माझे आनंद आहे

तुम्ही एक अद्वितीय प्राणी आहात आणि तुमचे सार अद्भुत
.आहे , म्हणून तुमचे खरे स्वरूप जाणून घ्या

तुझ्या आगमनाच्या पहाटे , माझ्या आकांक्षेच्या कळ्या
.सुगंधित , दोलायमान फुलांमध्ये फुलतील
हे परमेश्वरा , त्या दिवसाची सुरुवात लवकर कर जेव्हा
मी त्या दव पडलेल्या फुलांचा हार विणून तुझ्या धन्य
.उंबरठ्यावर ठेवीन

स तत स्वतःला खूश करण्याचा प्रयत्न करण्याऐवजी ,
त ्याने इतरांना आनंद देण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे .
ज ेव्हा तो इतरांना आध्यात्मिक , ब ौद्धिक किंवा भौतिक आधार
देण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा त्याला आढळेल की त्याच्या
स्वतःच्या गरजा पूर्ण झाल्या आहेत आणि त्याच्या जीवनाचा
.प ्याला आनंदाने भरून गेला आहे

जे लोक पृथ्वीवरील अंधारावर तेजस्वी विजय मिळवतात
त्यांना वैभवाचा प्रकाश मिळेल आणि ते आंतरिक शांती आणि
.आनंदाचा आनंद घेतील

हे परमेश्वरा , प्रार्थनेने नांगरलेल्या माझ्या
हृदयाच्या मातीत तुझ्या आशीर्वादाचे बीज सतत पसरवत राहा ,
जेणेकरून ते सावलीदार झाडे बनतील ज्यांच्या फांद्या आत्म -
.ज्ञानाची सर्वात स्वादिष्ट आणि गोड फळे देतात

आपण अनेकदा बदलण्याचा प्रयत्न न करताही दुःखात राहतो
आणि म्हणूनच आपल्याला कायमस्वरूपी शांती आणि समाधान मिळत
नाही जर आपण चिकाटीने प्रयत्न केले तर आपण सर्व अडचणींवर
न क्कीच मात करू शकतो . द ुःखातून आनंदाकडे आणि निराशेतून
.ध ैर्याकडे जाण्यासाठी आपण प्रयत्न केले पाहिजेत

हे दैवी प्रेमा , माझ्या प्रेमाला तुझ्या प्रेमात
मिसळ, माझे जीवन तुझ्या आनंदात मिसळ , माझे मन तुझ्या
वैश्विक चेतनेत मिसळ आणि तुझ्या शाश्वत आनंदाच्या
.झऱ्यातून माझी तहान भागव

प्रामाणिक साधकाचे हृदय नेहमीच कुजबुजते : "हे माझ्या
देवा आणि माझ्या प्रिये , मला या भ्रामक जगाच्या गोंधळात
बुडून जायचे नाही , आणि मला फक्त लोकांच्या हृदयात तुझे
प्रेम जागृत करायचे आहे . माझे हृदय , माझा आत्मा , माझे शरीर ,
माझे मन आणि माझ्याकडे जे काही आहे ते सर्व तुझे आहे , हे
.प्रभू ." तो साधक देवापर्यंत पोहोचतो आणि त्याला ओळखतो

प्रभु , आम्हाला बंधुत्वाची एक नवीन आणि खरी समज द्या .
चला युद्धे सोडून देऊया आणि राष्ट्रांच्या जखमा
प्रेमाच्या मलमने आणि करुणामय समजुतीच्या चिरस्थायी
.सांत्वनाने बरे करूया

आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही लोभाच्या
प्रभावापासून , फसवणुकीच्या वर्चस्वापासून आणि
भ्रमांच्या नियंत्रणापासून मुक्त होऊ आणि एक नवीन जग
निर्माण करण्यास मदत करा जिथे आजारपण , अज्ञान आणि दुष्काळ
हे एका निराशाजनक आणि भयानक भूतकाळाच्या स्वप्नांशिवाय
.दुसरे काहीही नसतील

आपण सर्व समस्या जंगलाच्या तर्काने सोडवू नयेत , तर
समजूतदारपणा , सत्य आणि तुमच्यावर आणि तुमच्या दैवी
.न्यायावर अढळ विश्वास ठेवून सोडवूया

आयुष्याने आपल्याला काही काळासाठी एकत्र आणले आहे ,
त्यानंतर आपण आपले वेगळे मार्ग निवडू . पण जर देवाचे प्रेम
आपल्यात वास करत असेल तर आपण कुठेही गेलो तरी काही फरक पडत
नाही , कारण आपण कितीही दूर गेलो तरी आपण दैवी प्रेमाच्या
.वर्तुळात राहू आणि कधीही खऱ्या अर्थाने वेगळे होणार नाही

प्रभु, मला संकुचित विचारसरणी आणि अतिरेकीपणाच्या गल्ल्यांवरून उंच भरारी घेणारा आध्यात्मिक प्रगतीचा गरुड .बनव
तीव्र भूकंप आणि सूर्यप्रकाश रोखणारे ढग यांच्या .पलीकडे, मला अधिकाधिक उंच क्षितिजांवर बोलाव
मला योग्य जगण्यासाठी संतुलनाचे पंख उचलू दे, आणि मला सर्व वादळे आणि वादळांच्या पलीकडे असलेल्या त्या उंच आकाशात उडू दे, जिथे विस्तृत क्षितिजे आणि उदात्त धारणा .आहेत
जेव्हा आपण प्रेम आणि दयाळूपणासाठी आपले हृदय उघडतो तेव्हा शांती येते ज्यांचे हृदय प्रेमळ आहे आणि ज्यांच्या मनात चांगले काम आहे त्यांना शांती अनुभवायला मिळते कारण ती त्यांच्या आत राहते शांती ही स्वर्गाचे पवित्रस्थान .आणि आनंदी जीवनाचा पाया आहे
आपण नेहमी फुलांमागील दैवी सौंदर्य, सूर्यामागील वैश्विक प्रकाश आणि प्रत्येक डोळ्यात चमकणाऱ्या महान .जीवनाचा विचार केला पाहिजे
जेव्हा एखादी व्यक्ती खरोखरच दयाळू असते आणि
इतरांबद्दल आदर दाखवते आणि कौतुकाची परतफेड करते तेव्हा .त्यांच्याशी नेहमीच कौतुक आणि आदराने वागले जाईल
मी माझे प्रेम इतरांपर्यंत पोहोचवीन जेणेकरून देवाचे प्रेम माझ्याकडे येण्यासाठी आणि माझ्या हृदयात .राहण्यासाठी मी एक प्रवेशद्वार उघडू शकेन
प्रभू, दुःखाच्या खोलात बुडणाऱ्यांसाठी मला एक दिवाबत्ती बनवा, तू मला दिलेल्या आध्यात्मिक आनंदाबद्दल .कृतज्ञतेने इतरांना आनंद देण्यास मला मदत करा
मी माझ्या प्रेमाच्या आगीत द्वेष वितळेन, आणि मी इतरांना क्षमा करीन आणि सर्व तहानलेल्या हृदयांना प्रेम .देईन
खरे प्रेम तेच असते जे प्रियकराच्या सांत्वनात
.आनंदित होते
हे परमेश्वरा, तुझा प्रकाश आमच्यावर पडो आणि तुझे .प्रेम आमच्या हृदयात सदैव भरून राहो
पुढाकाराची भावना असणे म्हणजे सर्जनशील कल्पनाशक्तीची शक्ती असणे जी एखाद्या व्यक्तीला असे

[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible].

[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible].

[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible].

[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible].

[illegible]
"[illegible]
[illegible]" [illegible].

[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible].

[illegible],
[illegible]
[illegible].

[illegible]
[illegible], [illegible],

तुमच्याकडे उपलब्ध असलेल्या सर्व बाह्य साधनांचा आणि संसाधनांचा वापर केल्यास, तुम्ही देवाने दिलेल्या शक्ती विकसित कराल: तुमच्या अस्तित्वाच्या खोल खोलीतून उगम .पावणाऱ्या अमर्याद शक्ती
.प्रेम देवाकडे नेणाऱ्या सोनेरी मार्गावर चालते
जिथे जिथे गैरसमजाचा अंधार पसरला असेल तिथे मी
.शुभेच्छा आणि चांगल्या हेतूंचा सूर्यप्रकाश पसरवीन जेव्हा अडचणी तुमच्यावर येतात, तरीही तुम्ही सर्व
अडथळे आणि अडचणी असूनही प्रयत्न करणे आणि प्रयत्न करणे थांबवण्यास नकार देता, तेव्हा देव तुम्हाला प्रतिसाद देईल .आणि तुमच्या प्रयत्नांना यश देईल
हे परमेश्वरा, मी माझ्या हृदयाच्या बागेतून
उत्कटतेचे फूल उपटून तुझ्या पवित्र उंबरठ्यावर प्रेमाचे .अर्पण म्हणून ठेवीन
आपले विचार आणि शब्द हे भविष्याचे पीक आणणारे बीज असल्याने, मी आजपासून माझ्या मनाला चांगल्या, सकारात्मक .विचारांनी भरण्यास सुरुवात करेन
मी माझ्या चेतनेच्या पातळीवर वर-खाली, उत्तरेकडे आणि उजवीकडे, आत-बाहेर आणि सर्वत्र उडतो आणि शोधतो की मी अवकाशाच्या प्रत्येक कोपऱ्यात देवाच्या उपस्थितीत होतो .आणि अजूनही आहे
अनंत परमतेशी असलेल्या तुमच्या नात्याची जाणीव ठेवून प्रत्येक क्षण जगा. तुमच्या जाणीवेला अंत नाही आणि सर्व गोष्टी तुमच्या अस्तित्वाच्या आकाशात ताऱ्यांप्रमाणे .चमकतात आणि चमकतात
अनासक्ती किंवा अनासक्ती हा साधकाचा शहाणपणाचा मार्ग आहे, मोठ्या गोष्टींसाठी स्वेच्छेने क्षुल्लक गोष्टींपेक्षा वर उठतो. तो नवीन आंतरिक आनंदाच्या शोधात क्षणभंगुर इंद्रिय सुखांमध्ये स्वतःला बांधून घेत नाही. अनासक्ती स्वतःमध्ये एक ध्येय नाही, परंतु ती आत्म्याच्या सद्गुणांच्या आणि आध्यात्मिक शक्तींच्या उदयाचा मार्ग .मोकळा करते
आध्यात्मिक विजेता जीवनाच्या मार्गावर धाडसी पावले .टाकत पुढे जातो

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या सध्याच्या जीवनाचा पुरेपूर
फायदा घ्यावा आणि आपल्या हृदयाच्या खिडक्या उघडाव्यात
आणि आपल्या आत्म्याच्या सुप्त क्षमता जागृत आणि
.पुनरुज्जीवित कराव्यात

बदल आणि परिवर्तनाच्या मुखवट्यांमागे दैवी उपस्थिती
असते आणि जो कोणी आपल्या मनाचा आरसा स्थिर करू शकतो आणि तो
हलण्यापासून रोखू शकतो , त्याला त्या स्पष्ट आरशात वैश्विक
.प्रियकराचा चेहरा दिसेल

प्रेम हे मृत्यू आणि काळाच्या विध्वंसापेक्षा बलवान
.आहे

आत्म -विश्लेषण ही यशाची गुरुकिल्ली आहे आणि चिंतन हा
एक आरसा आहे ज्यातून आपण आतील कोपरे पाहतो जे अन्यथा
आपल्या नजरेपासून लपलेले राहतील . आपण आपल्या कमतरतांचे
निदान केले पाहिजे , सकारात्मक आणि नकारात्मक
प्रवृत्तींमध्ये फरक केला पाहिजे आणि प्रगती आणि यशातील
.अडथळे ओळखले पाहिजेत

किती अद्भुत आहेस , मैत्री ! तू जी प्रामाणिक ,
मैत्रीपूर्ण काळजीच्या पाण्यातून पाणी काढतेस आणि जिची
पाने प्रामाणिक आणि निष्ठावंत हृदयांच्या खोलीतून बाहेर
.पडणाऱ्या आतील आणि बाह्य गोडव्याच्या दवांनी ओली होतात

मी एकदा एका लहान मुंगीला वाळूच्या ढिगाऱ्यावर
चढण्याचा प्रयत्न करताना पाहिले आणि मी स्वतःशी विचार
केला : मुंगीला वाटत असेल की ती हिमालय चढत आहे ! मुंगीला
वाळूचा ढीग खूप मोठा वाटला असेल , पण माझ्या नजरेत नाही .
त्याचप्रमाणे , देवाच्या मनात आपल्या लाखो सौर वर्षांचा
.कालावधी एका मिनिटापेक्षा कमी असू शकतो

आपण स्वतःला अनंतकाळ आणि अनंत अशा महान गोष्टींबद्दल
.विचार करण्यास प्रशिक्षित केले पाहिजे

मी अनंत जगात भटकलो आणि प्रकाशाच्या देशात चमकणारे
धुके पाहिले आणि त्या जिवंत तेजात मी काळाच्या पानांवर
.लिहिलेल्या रहस्यांचे अर्थ वाचले

जेव्हा तुम्ही झोपता तेव्हा तुम्ही निष्क्रियपणे
विचार आणि भावना शांत करता पण जेव्हा तुम्ही ध्यानाद्वारे
जाणीवपूर्वक विचार आणि भावना शांत करता तेव्हा तुम्हाला
पहिली गोष्ट अनुभवायला मिळते ती म्हणजे शांततेची अवस्था

आणि तुमच्या चेहऱ्याचे स्नायू नैसर्गिकरित्या आंतरिक शांती प्रतिबिंबित करणारे हास्य तयार करतात. परंतु तुमच्या आत्म्याची शुद्धता जाणण्यासाठी तुम्हाला या शांततेच्या अवस्थेच्या पलीकडे पाहावे लागेल - संवेदी उत्तेजनांनी किंवा इंद्रियांशी संबंधित विचारांवर स्वयंचलित प्रतिक्रियांमुळे अशुद्ध असलेली शुद्धता. त्यानंतर तुम्ही अनुभवलेली अवस्था ही शाश्वत, सतत .नूतनीकरण होणाऱ्या आनंदाची असते
जर तुम्ही चंद्रप्रकाशाखाली पाण्याचा वाटी ठेवला आणि नंतर तो हलवला तर तुम्ही चंद्राची विकृत प्रतिमा तयार कराल. जेव्हा पाणी वाटीत स्थिर होते तेव्हा प्रतिबिंब स्पष्ट होते. ज्या क्षणी वाटीत पाणी स्थिर असते आणि चंद्राचा चेहरा परिपूर्ण स्पष्टतेने प्रतिबिंबित करते त्यांची तुलना चिंतनशील शांततेच्या आणि खोल स्थिरतेच्या अवस्थेशी करता येते. चिंतनाच्या शांततेत, संवेदना आणि विचारांच्या सर्व लाटा मनातून वाहणे बंद होते आणि शांततेच्या या खोल अवस्थेत, चिंतनशील व्यक्ती, त्या शांततेत, आत्म्याच्या तळ्यात प्रतिबिंबित झालेल्या दैवी .उपस्थितीच्या पूर्ण चंद्राला पाहते
सरासरी व्यक्तीला चार अवस्था माहित असतात: इच्छा
पूर्ण झाल्यावर आनंद, ती नाकारली गेल्यावर दुःख, आनंदी किंवा निराश नसताना कंटाळा आणि आनंद, वेदना आणि कंटाळवाण्या भावना किंवा मानसिक अवस्थांवर मात करताना .शांती
शांती ही एक अत्यंत इष्ट अवस्था आहे जी दुःख आणि आनंदाच्या अनुपस्थितीतून आणि कंटाळवाण्यापणाच्या अनुपस्थितीतून उद्भवते. या अवस्था आत्म्याच्या पृष्ठभागावर सतत बदलतात आणि तरंगतात. वेदना आणि आनंदाच्या अशांत लाटांवर स्वार झाल्यानंतर, ज्यामध्ये वारंवार थकव्याच्या खोलवर बुडणे समाविष्ट आहे, शांतीच्या शांत समुद्रावर तरंगण्यात आनंद आहे परंतु शांतीपेक्षा मोठे म्हणजे आध्यात्मिक परमानंद - आत्म्याचा आनंद - अंतिम आनंद. हा एक शाश्वत आनंद आहे जो कधीही कमी होत नाही परंतु अनंतकाळ आत्म्यासोबत राहतो. हा सर्वोच्च आनंद केवळ दैवी .उपस्थितीच्या जाणीवेतूनच प्राप्त होऊ शकतो

खरे स्मित म्हणजे देवाचे चिंतन, चिंतन आणि त्याची उपस्थिती जाणवण्यापासून मिळणारे आध्यात्मिक आनंदाचे .स्मित
माझे हास्य माझ्या आतल्या एका खोल आनंदातून उगम पावते
- सर्वांना उपलब्ध असलेला आनंद. हे फुललेल्या गुलाबाच्या हृदयातून येणाऱ्या सुगंधासारखे आहे. हा महान आनंद इतरांना .आनंदाच्या पवित्र पाण्यात बुडण्यासाठी आमंत्रित करतो धन्य क्षमेच्या प्रकाशात, अनेक वर्षांपासून साचलेला .द्वेषाचा अंधार नाहीसा होतो
देव त्याच्या भक्तांच्या कोणत्याही गरजा लवकर पूर्ण करतो कारण त्यांनी स्वतःला स्वार्थी हेतूंपासून मुक्त केले आहे जे प्रयत्नांना निराश करतात आणि आशांना निराश .करतात
ज्याचे देव रक्षण करतो, त्याला काहीही नष्ट करू शकत .नाही
आपण या जगात एकटे नाही आहोत, कारण देव आपल्यासोबत आहे, आणि असे कायमचे, जवळचे आणि मैत्रीपूर्ण संबंध आहेत .ज्यांमधून आपल्याला आधार आणि आनंद मिळतो
ज्ञानाच्या आकाशातील मार्गदर्शनाच्या तेजस्वी
ताऱ्या, तुझा तेजस्वी प्रकाश मला तुझ्या आशीर्वादित क्षितिजांचा शोध घेण्यास आमंत्रित करतो आणि माझा तळमळणारा पक्षी तुझ्यासाठी तळमळीने प्रेरित होऊन आणि तुझ्या सर्वात पवित्र तेजाचा आनंद घेण्यासाठी, दाट, उदास .वातावरणाला छेदून, मोठ्या वेगाने धावतो
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला आंतरिक, अंतर्ज्ञानी संवेदनांद्वारे जाणवते की ते घन भौतिक शरीर नाही तर शरीरातील शाश्वत आध्यात्मिक प्रवाह आहे तेव्हा त्याचे .व्यक्तिमत्व विकसित आणि बहरण्यास सुरुवात होते
जेव्हा शिष्याचे हृदय देवावरील प्रेमाने भरून जाते, तेव्हा त्याचा चेहरा शांती आणि ज्ञानाच्या हास्याने चमकतो आणि त्याच्या आत्म्याला व्यापलेले अज्ञानाचे थर .चुरगळून पूर्णपणे नाहीसे होतात
जेव्हा तुम्ही एखाद्या फुलाकडे किंवा झाडाकडे पाहता तेव्हा तुम्हाला कळते की जीवनाचे हे सुंदर रूप स्वतःहून

अस्तित्वात आलेले नाहीत . देवानेच त्यांना आकार दिला आणि
.त्यांना सुगंध आणि उत्कृष्ट सौंदर्य दिले

तुमची लहान आणि मोठी कर्तव्ये नेहमी सखोल लक्ष देऊन
पार पाडा , हे लक्षात ठेवा की देव तुमच्या पावलांना
मार्गदर्शन करतो आणि तुमच्या उदात्त आकांक्षा साध्य
.करण्यासाठी तुमच्या प्रयत्नांना बळ देतो

जेव्हा एखादी व्यक्ती त्यांच्या आध्यात्मिक साराशी ,
विसरलेल्या , गेलेल्या युगांशी आणि आत्म्याच्या अमर
शक्तींशी जोडली जाते तेव्हा ध्यानात , एखाद्याला आठवते की
.ते एक अमर आत्मा आहेत , नश्वर शरीर नाही

आपल्याला सगळीकडे चांगले आणि वाईट लोक आढळतात , जे
त्यांच्या पद्धतीने आनंद शोधत असतात कोणीही स्वतःचे
नुकसान करू इच्छित नाही तर काही लोक असे का वागतात
ज्यामुळे त्यांना अपरिहार्यपणे दुःख आणि वेदना होतात ?
.कारण त्या कृती अज्ञान आणि भ्रमामुळे प्रेरित असतात

हे प्रभू , आम्ही तुला विनंती करतो की तू तुझ्या
ज्ञानाच्या प्रकाशाने आमच्यावर प्रकाश टाक आणि
.आमच्यावरील अज्ञान आणि भ्रमाचा अंधार दूर कर

एका जागरूक व्यक्तीने घाबरण्याऐवजी सावध असले पाहिजे
आणि स्वतःमध्ये बेपर्वाई आणि उतावीळपणाशिवाय धैर्याची
भावना जोपासली पाहिजे जेणेकरून भीती आणि चिंता निर्माण
.करणाऱ्या परिस्थितींना स्वतःला सामोरे जावे लागू नये

ज्ञान हे बाहेरून येणाऱ्या माहितीवर अवलंबून नाही , तर
अंतर्गत स्वीकृतीच्या शक्तीवर अवलंबून असते , जे खरे ज्ञान
किती प्रमाणात मिळवता येते आणि ते ज्ञान किती वेगाने
.मिळवता येते हे ठरवते

हे जग फक्त एक रंगमंच आहे जिथे आपण दैवी संचालकाच्या
मार्गदर्शनाखाली आपल्या भूमिका पार पाडतो . आपल्याला
नेमलेल्या भूमिका कोणत्याही स्वरूपाच्या असल्या तरी आपण
चांगले काम केले पाहिजे , नेहमी लक्षात ठेवा की आपला मूळ
.स्वभाव शाश्वत आनंद आहे

सर्वात शहाणा तो आहे जो देवाला जाणून घेण्याचा
प्रयत्न करतो आणि सर्वात यशस्वी तो आहे ज्याला देव सापडला
.आहे

हे दैवी प्रिये , तू आमच्या जीवनात प्रथम स्थान मिळवोस ,
तुझ्या उपचारात्मक प्रेमाने आमची अंतःकरणे भरून जावोत
आणि तुझ्या आशीर्वादित प्रकाशाने आमच्या आत्म्यांमधील
.चिंतांचा अंधार दूर होवो

स्वातंत्र्य म्हणजे सवयी आणि इच्छेच्या आदेशांनुसार
नव्हे तर विवेकानुसार वागणे . अहंकार आणि त्याच्या लहरींचे
पालन केल्याने बंधने निर्माण होतात , तर शहाणपणाच्या
.सूचनांचे पालन केल्याने त्या बंधनांपासून मुक्तता मिळते

चांगल्या गुणांच्या जाणीवपूर्वक आणि जाणीवपूर्वक
विकासातून मनाची शांती मिळू शकते , जे पूर्ण वाढ झाल्यावर ,
त्यांच्या मालकाकडून हिरावून घेतले जाऊ शकत नाहीत
.जोपर्यंत तो स्वतःच्या इच्छेने ते सोडून देत नाही

बहुतेक लोक चुकीच्या पद्धती वापरून आनंद शोधतात .
काहींना असे वाटते की ते चुकीच्या वर्तनाचा आणि
अस्वास्थ्यकर कृतींचा अवलंब करून त्यांचे आनंद दुप्पट
करू शकतात जे जबरदस्त आणि चिरस्थायी आनंदाची चमकदार
आश्वासने देतात असे दिसते आणि ते त्या खोट्या
आश्वासनांमुळे फसले जातात , कारण खऱ्या आनंदाची चव खोट्या
.भ्रम आणि चुकीच्या कृतींच्या नरकात चाखता येत नाही

प्रत्येक मिनिट हा अनंतकाळ आहे कारण त्या मिनिटात
अनंतकाळ अनुभवता येतो . दिवस , मिनिटे आणि तास हे अशा
खिडक्या आहेत ज्यातून आपण अनंतकाळ पाहू शकतो . जीवन लहान
आहे , तरीही एकाच वेळी अंतहीन आणि अमर्याद आहे . आत्मा अमर
आहे आणि मानवी जीवनाच्या या छोट्याशा अध्यायात , आपण
उपलब्ध असलेल्या प्रत्येक क्षमतेचा आणि संधीचा जास्तीत
.जास्त वापर केला पाहिजे

आध्यात्मिक शब्द हे बियाण्यांसारखे असतात ज्यांना
अंकुर फुटण्यासाठी , वाढण्यासाठी , फुलण्यासाठी आणि फळ
.देण्यासाठी सुपीक मातीची आवश्यकता असते

आध्यात्मिक विकासासाठी आत्मचिंतन , जीवनातील
प्राधान्यक्रमांची पुनर्रचना , हानिकारक सवयी ओळखणे आणि
त्याग करणे आणि विकसित होत असलेल्या आध्यात्मिक समजुती
आणि वाढत्या मानसिक शक्तीनुसार आरोग्य नियम आणि कायदे
.पाळणे आवश्यक आहे

जेव्हा शिष्य दैवी आनंदाचा अनुभव घेईल, तेव्हा त्याला असे आढळेल की देव त्याच्यासाठी इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा अधिक वास्तविक झाला आहे आणि त्याला हे जाणवेल की दैवी उपस्थितीला स्पर्श करणे हा एक आनंद आहे .ज्याची तुलना कोणत्याही इंद्रिय आनंदाने होऊ शकत नाही

देव माणसाच्या आध्यात्मिक जाणीवेला जागृत करण्याचे आणि त्याच्या इच्छेला योग्य दिशेने मार्गदर्शन करण्याचे काम करतो , सद्गुणाचे सौंदर्य , सहनशीलतेचे महानता , ज्ञानाचे वैभव आणि आध्यात्मिक आनंदाचे वैभव .यांच्याद्वारे

मी इतरांना अनोळखी मानणार नाही कारण मला वाटते की प्रत्येकजण माझा भाऊ किंवा बहीण आहे . मी माझे जीवन यशस्वी आणि परिपूर्ण करेन जेणेकरून मी इतरांना यशस्वी होण्यास आणि साध्य करण्यास मदत करू शकेन . मी इतरांबद्दल सहानुभूती दाखवीन आणि स्वतःला दाखवताना त्यांना करुणा दाखवीन . मी देवावर प्रेम करेन जसे संदेष्टे आणि संतांनी त्याच्यावर प्रेम केले आणि मी इतरांवरील माझ्या प्रेमाच्या विहिरीत .स्वार्थ टाकीन

या क्षणभंगुर , पार्थिव जीवनाच्या पलीकडे , जे मृत्यूच्या अधीन आहे , एक शाश्वत , अपरिवर्तनीय जीवन आहे . शरीर हे रासायनिक घटकांपासून बनलेले आहे जे क्षय पावतात आणि नष्ट होतात , परंतु या क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या पलीकडे देवाच्या उपस्थितीत एक शाश्वत , स्वर्गीय जीवन आहे . म्हणून , आपण आपले सर्व लक्ष या क्षणभंगुर शरीरावर मर्यादित ठेवू नये आणि ज्यांना ते हवे आहे त्यांनी त्याच्या परीक्षांना .तोंड द्यावे आणि त्याचे स्वामी बनले पाहिजे

आज मी गरजूंना मदत करण्याचा प्रयत्न करेन आणि .भुकेल्यांना जे काही देता येईल ते देईन

मी देवाच्या संरक्षणात सुरक्षित आहे आणि माझ्या स्पष्ट विवेकाच्या भिंतींच्या मागे मी चांगुलपणाच्या प्रकाशात एकरूप आहे जो गोंधळ आणि चिंतेच्या समुद्रात दुःखाच्या लाटांनी भरलेल्या आत्म्यांच्या जहाजांना .मार्गदर्शन करतो

आज मला माझ्या आत थरथरणाऱ्या आणि माझ्या हृदयाच्या तारांना हलवणाऱ्या शांतीच्या लहरीमध्ये देवाची अनुभूती .येते
मी स्वतःला आनंदी ठेवण्यासाठी प्रयत्न करतो तसाच मी इतरांना आनंदी ठेवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेन आणि माझ्या आध्यात्मिक आनंदाद्वारे मी दैवी प्रेमाच्या घरात सर्वांची सेवा करेन आणि जर मी माझ्या विवेकाला फसवण्याचा प्रयत्न केला तर मला स्वतःशिवाय इतर कशाचीही भीती वाटणार .नाही

आत्म्याच्या बागेतून
तुम्ही कुठेतरी जायचे ठरवले आहे आणि तिथे लवकर पोहोचण्यासाठी तुम्ही घाई करता. जेव्हा तुम्ही पोहोचता तेव्हा तुम्हाला असे आढळते की उत्सुकता, चिंता आणि कदाचित गोंधळामुळे तुम्हाला ते ठिकाण आवडत नाही. त्याऐवजी, शांत, अधिक संयमी आणि अधिक संतुलित राहण्याचा प्रयत्न करा. जर तुमचे विचार चिंता आणि चिंतेकडे झुकत असतील, तर ते पुन्हा .शांत होईपर्यंत त्यांना जबरदस्तीने दाबा
उत्साहाचा मज्जासंस्थेच्या संतुलनावर नकारात्मक
परिणाम होतो कारण तो शरीराच्या काही भागांना मोठ्या प्रमाणात ऊर्जा पाठवतो तर इतरांना त्यांच्या नैसर्गिक वाट्यापासून वंचित ठेवतो. ऊर्जेच्या वितरणातील हा असंतुलन चिंताग्रस्ततेचे कारण आहे. शांत आणि आरामशीर शरीर .मज्जातंतूंना शांत करते आणि मानसिक कल्याण वाढवते देवाच्या अनुषंगाने, आंतरिक दृष्टी हळूहळू उलगडू
लागते. देव प्रत्येक मनापासून केलेल्या प्रार्थनेचे उत्तर देईल यावर पूर्ण विश्वास असला पाहिजे. जो कोणी ज्ञानप्राप्तीसाठी त्याच्याकडे वळतो त्याची दृष्टी .उघडेल आणि त्याचे मन आणि हृदय प्रकाशित होईल
जेव्हा अंतर्दृष्टी उघडते तेव्हा ती हृदयातून बाहेर पडणारी भावना, खोल स्पष्टता आणि अचूकतेची भावना म्हणून प्रकट होते. या भावनेद्वारे, साधकाला योग्य मार्गावर चालण्यासाठी अढळ खात्री आणि ठोस मार्गदर्शन मिळते आणि .हळूहळू तो या भावनेला ओळखतो आणि त्यावर विश्वास ठेवतो

याचा अर्थ विचार पूर्णपणे सोडून देणे असा नाही; शांत, निःपक्षपाती विचार अंतर्दृष्टी देखील देतो. अहंकार आणि स्व-महत्त्वाने प्रेरित भावनिक विचार गैरसमज आणि चुकीचे .निष्कर्ष काढतात
विनाशकारी शंका आणि खोट्या श्रद्धा पूर्णपणे नाकारा आणि तुमचे हृदय आणि आत्मा श्रद्धेच्या क्षेत्रात आणि देवावर पूर्ण विश्वासाच्या क्षेत्रात वळवा. चिंतनाच्या स्थिरतेत, तुमची चेतना सत्य आणि योग्य समजुतीवर लक्ष केंद्रित करण्यास सक्षम असेल. या अनुभवात, श्रद्धा फुलते आणि उलगडते आणि अंतर्दृष्टीद्वारे, तुम्हाला असे अनुभव येईल जे कोणत्याही डोळ्याने पाहिले नाही, कोणत्याही कानाने ऐकले नाही आणि कोणत्याही मानवी मनाने कल्पना केली .नाही
माझ्या तळमळ आणि प्रार्थनेचा प्रत्येक श्वास माझ्या आत्म्यात दरवाजे आणि खिडक्या उघडतो ज्यातून मी देवाच्या .आनंदात जातो
ज्याप्रमाणे सूर्य सर्वात गर्दीच्या रस्त्यांवर
चमकतो, त्याचप्रमाणे मला माझ्या दैनंदिन कामांच्या सर्व .गर्दीच्या ठिकाणी दैवी प्रेमाचे किरण दिसतील
हे परमेश्वरा, मला आशीर्वाद दे की मी माझ्या
आत्म्याला पहाटे जागृत करू शकेन आणि तुझ्या आशीर्वादित .उंबरठ्यावर आणू शकेन
हे परमेश्वरा, माझ्याकडे जे आहे ते इतरांसोबत वाटण्यासाठी मला उदार आत्मा दे आणि माझ्या मनाच्या शांत तळ्यात तुझ्या उपस्थितीच्या प्रकाशाने चमकणाऱ्या माझ्या .आत्म्याच्या चंद्राचे प्रतिबिंब पाहण्यास मला मदत कर
आज मी देवाच्या चिंतन आणि चिंतनाच्या समुद्रात खोलवर बुडी मारेन, जोपर्यंत मला ज्ञान आणि दिव्य आनंदाचे मोती .सापडत नाहीत
प्रभु, मी तुझ्यावर इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा
जास्त प्रेम करेन, कारण तुझ्याशिवाय मी कोणत्याही माणसावर .किंवा इतर कोणत्याही गोष्टीवर प्रेम करू शकत नाही पर्वतांच्या खोलवर आणि शांत आकाशात, माझ्या
आत्म्याच्या खोलवर आणि शांततेच्या गुहेत, मी देवाची उपस्थिती अनुभवतो आणि त्याचा सतत आनंद अनुभवतो, आणि मी

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

देवाने मला एका दृष्टान्तात दाखवले की युद्धात मरणाऱ्यांना मृत्यूचे भयानक स्वप्न पडते, परंतु चांगले लोक शरीरातून उठताच ते एखाद्या त्रासदायक दुःस्वप्नातून .जागे होतात आणि त्यातून मुक्त झाल्याबद्दल आनंदी असतात आपले सर्व जीवन अनुभव हे त्या वैश्विक स्वप्नाचा भाग आहेत ज्या मानवतेने युद्धाचे दुःस्वप्न निर्माण केले होते, परंतु या दुःस्वप्नाचे बळी त्यांचे शरीर सोडल्यानंतर, त्यांना कळते की ते एक भयानक स्वप्न होते ज्यातून ते जागे झाले आहेत आणि त्यांना समजते की ते मेलेले .नाहीत. हे एक गहन आध्यात्मिक सत्य आहे
जर एखाद्या व्यक्तीला माहित असेल की ते स्वप्न पाहत
आहेत, तर त्यांना त्रासदायक स्वप्नांच्या अनुभवांचा त्रास होणार नाही. परंतु जर त्यांना स्वप्नात आत्म-साक्षात्कार झाला आणि कोणीतरी प्राणघातक प्रहार केला, तर स्वप्नातील मृत्यू एक वास्तविक आणि भयानक अग्निपरीक्षा वाटतो जोपर्यंत त्यांना जागे होत नाही आणि त्यांना कळत .नाही की ते खरे नव्हते
हे मृत्यूनंतरच्या स्थितीला देखील लागू होते. आपण
आपले शरीर सोडताच, आपल्याला जाणवते की आपली चेतना मृत झालेली नाही, तर आपण शरीर आणि त्याच्या भौतिक बंधनांपासून आणि मर्यादांपासून मुक्त झालो आहोत आणि त्या .मुक्ततेमध्ये एक मोठे स्वातंत्र्य आहे
आपण कधीही मृत्यूची मागणी करू नये, तर देवाशी एकरूप
होऊन आणि त्याचे ध्यान करून आपली जाणीव तयार करावी, जेणेकरून जेव्हा मृत्यू त्याच्या वेळी येईल तेव्हा आपण .त्याला स्वप्नासारखे पाहू शकू
मला हवे तेव्हा जीवन आणि मृत्यूचे स्वप्नाळू स्वरूप
मी पाहू शकतो. म्हणून, मी या शरीराला जास्त महत्त्व देत .नाही
मज्जासंस्थेच्या अंतर्गत एक आध्यात्मिक शरीरक्रियाविज्ञान आहे जे मानवांना चेतनेच्या विकासाच्या सर्वोच्च टप्प्यावर पोहोचण्यास अद्वितीयपणे .अनुमती देते
मानवी मेंदू, व्हेल आणि हत्ती वगळता बहुतेक प्राण्यांच्या मेंदूंपेक्षा मोठा आहे, तो अधिक जटिल आहे

आणि त्याची विचार करण्याची क्षमता जास्त आहे. यामुळे मानवी मेंदू हा मानवांसाठी एक योग्य साधन बनतो, ज्यांच्याकडे इतर प्राण्यांपेक्षा अधिक प्रगत चेतना आहे. मेंदूच्या गुंतागुंतीच्या आणि गुंतागुंतीच्या वळणांमुळे मानवांना खोलवर आणि खोलवर विचार करण्यास सक्षम केले जाते. म्हणूनच, केवळ मानवजातच समजुतीच्या उच्च पातळीपर्यंत पोहोचण्यास आणि परिणामी, त्याच्या निर्मात्याला जाणून घेण्यास सक्षम आहे. ज्ञानी व्यक्ती म्हणजे तो जो भौतिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक पातळीवर मानवतेच्या सेवेत आणि .फायद्यासाठी आपल्या बौद्धिक क्षमतांचा वापर करतो
थंड, पांढऱ्या, कमळाच्या आकाराच्या झग्यात हिवाळा .आला
उन्हाळ्याच्या आनंदाच्या माझ्या इच्छा कमी झाल्या .आहेत
मला तुमच्या दयाळू हृदयाची उबदारता शोधण्यास .सांगण्यात आले होते
आणि वसंत ऋतू आला, नाचत, सर्व प्रकारच्या फुलांनी सजवलेला
शेतांच्या आणि टेकड्यांच्या सुगंधाने सुगंधित, मला .सांगण्यात आले की, माझ्या देवा, तुझ्यावर प्रेम कर
आणि उन्हाळा आला, कोमल पानांमध्ये त्याचे हिरवेगार संगीत, चिनारांचा सळसळ आणि पाइन वृक्षांचा सळसळ ऐकू येत .होता
.त्याने आग्रह धरला की मी तुला वाचून दाखवावे
मऊ, कोमल मातीनेही माझ्या घाईघाईच्या पायांना स्पर्श केला
आणि तिने त्यांना तुमच्या सर्वस्वी असलेल्या पवित्र ठिकाणी जाण्यास सांगितले
त्या मंद सुगंधाने मला त्याच्या मार्गावर चालायला .सांगितले
डोलणाऱ्या गुलाब आणि तुळशीच्या हृदयातील तुमच्या पवित्र मंदिराकडे
आणि पक्ष्यांनी मला सांगितले की तुला त्यांच्यासारखे .गाणे गा
आणि ओढे आणि ओढ्यांवरून वाहणारा लहरी वारा

मी तुझ्यावरील माझ्या प्रेमाचे बुडबुडे जागृत केले .आणि ते तुझ्या मोठ्या छातीवर कुरकुर करू लागले
आणि गवताच्या वक्र तंतूंमुळे, मी वाकणे शिकलो
.हे परमेश्वरा, मी तुला नमन करतो
आणि त्या उदबत्तीने मला तुझ्या अत्तराच्या अद्भुत .सुगंधाबद्दलही सांगितले
आणि तुझ्या अनंत सिंहासनासमोर मी माझे हृदय तुझ्या ?पवित्र सुगंधाने कसे भरून ठेवू
आणि त्या लहान, शांत, धीरगंभीर दगडांनी मला सांगितले जेणेकरून माझा आनंद चोरण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांमध्येही .मी तुला पाहू शकेन
विसरलेल्या वर्षांनी मला माझ्या सहमानवांना प्रत्येक मिनिट आणि सेकंदात प्रेम आणि आपुलकीचा संदेश पाठवण्यास .सांगितले
आणि प्रत्येक विचार मला सांगत होता की तिच्या हृदयात .तुला शोधावे
माझ्या प्रेमाने मला तुमच्याद्वारे अस्तित्वात .असलेल्या सर्व गोष्टींवर प्रेम करण्यास प्रेरित केले आणि माझे प्रेम मला कुजबुजले, "हे माझ्या देवा, "माझ्याकडे असलेल्या सर्व शक्तीने माझ्यावर प्रेम कर एकदा मी गवत आणि फुलांच्या पलंगावर झोपलो आणि स्वप्नात पाहिले की अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट .सुंदर आणि आनंदी आहे
माझे डोके उंच, हिरव्या आणि दाट गवतावर टेकले होते, ज्यांच्यामुळे मला गोड सुगंध असलेल्या वाऱ्याची चाहूल .लागली
मग मला माझ्या हाताला आणि माझ्या शरीराला स्पर्श
करायला भाग पाडले गेले आणि मी त्याच्या निर्मात्याच्या महानतेने आश्चर्यचकित झालो. हो, मला आश्चर्य वाटले की मी, माझ्या शरीराच्या वास्तवाची खात्री बाळगून, एके दिवशी ते पृथ्वीवर विश्रांतीसाठी सोडेन. हे शरीर मृत्यूच्या वेळी थंड, फिकट आणि गतिहीन होईल, तर आता ते जीवनाने चैतन्यशील दिसते आणि शेकडो संवेदना, लाखो विचार आणि अब्जावधी कल्पना .आणि धारणांना आश्रय देते

हे शरीर म्हणजे जीवनाचे अध्याय उलगडण्याचा टप्पा आहे, जिथे हास्याचे अंकुर फुलतात, आणि त्यानंतर मृत्यूचे अपरिहार्य आगमन होते. येथे, मांस, हाडे आणि रक्ताच्या मध्ये, आणि त्वचेच्या सुंदर मुखवटाच्या मागे, रोगाचे लांडगे आणि इच्छांचे प्राणी लपून बसतात. आणि इथेही, देहाच्या खाली, प्रकाशाच्या राज्यात जाण्याचा एक गुप्त मार्ग आहे. हे शरीर जेव्हा त्याचा स्वामी - आत्मा - त्याला अपरिवर्तनीयपणे सोडून जाईल तेव्हा कोमेजून जाईल आणि नाहीसे होईल. आणि का नाही? कारण जेव्हा भौतिक निवासस्थानाचा प्रबुद्ध स्वामी सतत काळजी घेणाऱ्या नसांच्या दोरींनी बांधलेल्या, चिखलाच्या, कोसळणाऱ्या झोपडीत राहण्याने कंटाळतो, तेव्हा त्याला देवाच्या पृथ्वीच्या कोपऱ्यात दुसऱ्या घरात सांत्वन मिळते - संपूर्ण अस्तित्वाच्या दुसऱ्या क्षेत्रात जिथे आनंदाचा .सुगंध सर्वत्र आणि अविरतपणे पसरतो
अमर आत्मा कायमचे हास्य देऊन जीवन आणि मृत्यूची
.भूमिका बजावतो, नंतर त्याच्या शाश्वत घरी जातो
चित्रपट पाहणाऱ्यांना शो संपल्यानंतर कायमचे चित्रपटगृहात राहणे बंधनकारक आहे का? नक्कीच नाही लोकांना घरी परतावे लागते त्याचप्रमाणे, आत्मे जीवनाच्या चित्रपटसृष्टीचा आनंद घेण्यासाठी येथे येतात, नंतर निघून जातात आणि पुन्हा परत येतात त्यांना चित्रपट आणि नाटके पाहणे आवडते, आणि जेव्हा ते स्वप्नात पाहिलेल्या कामगिरीने कंटाळतात आणि देव त्यांना जे धडे शिकवू इच्छितो ते आत्मसात करतात, तेव्हा ते कायमचे शाश्वत आनंदाच्या .निवासस्थानी परततात
जेव्हा मूल्ये न्यायावर आधारित नसतात, तेव्हा अशा
पोकळी उघडतात ज्यातून दुःख आणि दुःख बाहेर पडते जर मूल्ये स्वार्थ, प्राणघातक संघर्ष आणि तीव्र स्पर्धेवर आधारित असतील, तर परिणाम कलंकित होतील कारण हेतू अशुद्ध आहेत आणि .अशा परिस्थितीत पैशाला आशीर्वाद मिळणार नाही
एखाद्या व्यक्तीने स्वार्थापासून स्वतःची
विवेकबुद्धी शुद्ध केली पाहिजे आणि इतरांच्या खर्चावर स्वतःला समृद्ध करण्याचा प्रयत्न करू नये. खरा समाधान

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

<u>[illegible]</u>

दैवी प्रेम स्वर्गाचे द्वार उघडते , ज्याद्वारे साधक .देवाच्या सान्निध्यात प्रवेश करतो

जर एखाद्या व्यक्तीने दयाळू आणि ज्ञानी देवाकडे शाश्वत जीवनाची भाकर मागितली तर तो त्यांना भौतिक अज्ञानाचा दगड देणार नाही जर एखाद्या उपासकाने ज्ञानाचे अन्न शोधले तर देव त्यांना फसवणुकीचा साप देणार नाही जर एखाद्या उपासकाने देवाकडे सर्व तहान भागवणाऱ्या दैवी आनंदाचे सार मागितले तर तो त्यांना चिंता आणि मानसिक त्रासाचा विंचू देणार नाही जर फसवलेल्या मानवांना त्यांच्या मुलांना चांगल्या भेटवस्तू कशा द्यायच्या हे माहित असेल , तर सर्व चांगुलपणा आणि आनंदाचा स्रोत असलेला परमेश्वर त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांना आध्यात्मिक !ज्ञान आणि ज्ञान किती देईल

देव त्यांना शोधणाऱ्यांना सर्वोच्च ज्ञान आणि महान ज्ञान देतो आणि तो स्वतःला अशा प्रामाणिक साधकाला अर्पण क रतो जो कोणताही पर्याय स्वीकारत नाही .ज ो मनापासून आणि आत्म्याने देवाचा शोध घेतो तो ज्ञान्यांमध्ये सर्वात श हाणा आणि देवाला सर्वात प्रिय असतो .आणि जेव्हा भक्ताची तळमळ तीव्र होते , तेव्हा त्याला देवाकडून एक दुर्मिळ आणि प्रिय प्रतिसाद मिळतो आणि प्रियजनांवर प्रेम करणाऱ्यांनी .अनुभवलेल्या प्रेमाच्या अद्वितीय आनंदाचा अनुभव येतो

जो ज्ञानी माणूस आध्यात्मिक जाणीव आणि वाढत्या दैवी तळमळीने या वैश्विक स्वप्नात आपली भूमिका बजावतो तो देवाच्या जवळचा आणि त्याला प्रिय असतो . त्याच्याकडे शुद्ध प्रेम असते आणि तो कोणत्याही स्वार्थी हेतूशिवाय आणि कोणत्याही पूर्वअटीशिवाय देवावर प्रेम करतो , जसे की , उदाहरणार्थ , "हे प्रभू , मी तुझी पूजा करेन या अटीवर की तू ".मला आरोग्य , पैसा आणि आरामदायी जीवन दे

ज ्ञानी आणि देव यांच्यात एक खोल ,प रस्पर प्रेम असते जे अ मर्याद आणि अंतहीन असते .ज र कोणी देवाकडे विशिष्ट गोष्टी मागितल्या तर देवाला पूर्णपणे माहिती असते की त्या व्यक्तीला त्याच्यापेक्षा त्याच्या देणग्यांमध्ये जास्त .र स आहे

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या गरजा पूर्ण व्हाव्यात म्हणून प्रार्थना करणे चुकीचे नाही , परंतु जेव्हा ते

देवाला जाणून घेण्यासाठी आणि त्याच्या तेजस्वी मुखाचा प्रकाश पाहण्यासाठी प्रार्थना करतात तेव्हा त्यांनी त्यातून कोणताही वैयक्तिक फायदा मिळवण्याची इच्छा करू नये , किंवा त्यांचे विचार केवळ देणग्यांपुरते मर्यादित नसावेत , तर ते देणगीदारापुरते मर्यादित असावेत . जेव्हा साधक हे प्रामाणिकपणे करू शकेल , तेव्हा त्यांना उदारतेच्या उगमस्थानातून आणि उदारतेच्या सागरातून इतर .सर्व भेटवस्तू आपोआप मिळतील

एका शिष्याने गुरु परमहंस यांना काही विशिष्ट परिस्थितीत कसे वागावे आणि इतरांशी कसे वागावे याबद्दल :सल्ला विचारला आणि ते म्हणाले

स त्याचे अनुसरण करा आणि त्यापासून विचलित होऊ नका , आणि असे काहीही बोलणे टाळा जे तुम्हाला किंवा इतरांना ह ानी पोहोचवू शकते , ज री ते खरे असले तरीही , जोपर्यंत तुम्ही सत्याच्या आत्म्यापासून विचलित होत नाही तोपर्यंत . त्याच वेळी , तुम्ही विरुद्ध टोकाला जाऊ नये आणि .वेदनादायक सत्ये सांगू नये म्हणून खोटे बोलू नये

अनावश्यक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित न करता स्वतःशी आणि इतरांशी प्रामाणिक रहा . सत्य बोला आणि कोणालाही दुखावतील किंवा नुकसान करतील अशा गोष्टी बोलणे टाळा . प्रामाणिकपणा आणि पारदर्शकतेच्या नावाखाली तुमचे सर्व र हस्य उघड करू नका , क ारण जर तुम्ही तुमच्या कमकुवतपणा उघड केलात तर ते तुम्हाला दुखावण्याचा किंवा थट्टा करण्याचा प्रयत्न करतील जेव्हा त्यांना वाटेल तेव्हा ते तुमच्याविरुद्ध वापरू शकतील असे शस्त्र त्यांना का ?द ्यावे

स्वतःला आणि इतरांना आनंद आणि शांती मिळेल अशा .प द्धतीने बोला आणि वागा

चांगले सत्य आणणारे सत्य आणि त्यातून निर्माण होणाऱ्या परिणामांचा विचार न करता पुन्हा सांगणारे तथ्य यांच्यातील फरक जाणून घेण्यासाठी आध्यात्मिक विवेक विकसित करणे आवश्यक आहे , कारण गोष्टींचा त्यांच्या शेवटावरून न्याय केला जातो . तुम्हाला जे काही माहित आहे ते स र्व सांगणे उचित नाही , त सेच इतरांना स्वतःच्या

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

चेतनेच्या वाळूखाली सतत वाहते आणि माझ्या जीवनातील _
.ब ागांना पाणी देणाऱ्या आशीर्वादित झऱ्यांप्रमाणे फुटते _
जीवनातील अचानक येणाऱ्या उलथापालथी माझ्या शांतीला
भंग करू शकत नाहीत , किंवा मृत्यूचे भूत मला मिळणारा
.आध्यात्मिक आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही
ती अवस्था कायमस्वरूपी आणि अपरिवर्तनीय बनवणे कठीण
होते , परंतु मी आता ज्या आत्म्याचा आनंद घेतो आणि
इतरांसोबत सामायिक करतो त्याची फळे मी त्यात केलेल्या
.सर्व प्रयत्नांना सार्थक होती
मी विचार करतो आणि दैवी आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली
कार्य करतो . पैसा हे माझ्या आयुष्यातील ध्येय कधीच नव्हते ,
तर मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे हे होते .
म्हणूनच , देवाने माझ्यासाठी चांगुलपणाचे अनेक दरवाजे
उघडले आहेत जेणेकरून मी स्वतःला टिकवून ठेवू शकेन आणि
माझे ध्येय पूर्ण करू शकेन आणि जेव्हा जेव्हा मला मदतीची
.आवश्यकता असते तेव्हा देव ती त्वरित प्रदान करतो
माझी एकमेव इच्छा तुमची सेवा करणे आहे आणि म्हणूनच मी
.येथे आहे
तुमच्या आयुष्यातही देवाची शक्ती कार्यरत आहे . तुमचा
विश्वास दृढ झाल्यावर आणि तुम्हाला हे समजल्यावर तुम्ही
स्वतः हे सत्य अनुभवाल की खरी संपत्ती भौतिक यशातून नाही
.तर सर्वशक्तिमान देवाकडून येते
जरी जीवन अप्रत्याशित , लहरी आणि रहस्यमय वाटत असले
तरी , शंका आणि सर्व प्रकारच्या समस्या आणि उलथापालथींनी
भरलेले असले तरी , आपण देवाच्या सतत संरक्षणाखाली राहतो .
आपण गोष्टींना अतिरेक करू नये किंवा घटनांना तोंड देताना _ _
आ पला संयम गमावू नये , क ारण जर आपण घाबरून आपल्यावर मात करू
दिली तर आपण वाईटाला शक्ती देतो आणि त्याची मुळे खोलवर _ _
र ुजतो , ज ी भीती आणि चिंतेच्या मातीत वाढतात आणि भरभराटीला
.य ेतात
जीवनातील परीक्षांमध्ये आपण कायमस्वरूपी आनंद आणि
शांती मिळवण्याची अपेक्षा करू नये ; उलट, आपण ते स्वतःमध्ये
शोधले पाहिजेत आणि शोधले पाहिजेत . मग, आपण जे काही अनुभव
घेतो , आपण त्यांना त्याच प्रकारे सामोरे जाऊ ज्या प्रकारे

आपण चित्रपटात दुसऱ्याचे अनुभव पाहतो, मग ते आनंददायी .असोत किंवा वेदनादायक असोत
जर एखादी व्यक्ती आपल्या मनाला तसे करू देते तर ती
त ्यांचे सर्व अनुभव वेदनादायक, द ुःखी परीक्षांमध्ये बदलू श कते. त े चांगले आरोग्य उपभोगतात पण त्याचे मूल्य समजून घ ेत नाहीत. प ण जर ते आजारी पडले तर ते स्वतःला नम्र करतील आ णि कल्याणाच्या आशीर्वादाची कदर करतील. आ पण देवाची कृपा स्वीकारली पाहिजे आणि त्याने आपल्याला दिलेल्या
आ शीर्वादांबद्दल त्याचे आभार मानले पाहिजेत. प ्रतिकूल प रिस्थितीची वाट न पाहता, आ पण कृतज्ञ होऊ आणि त्याच्या .क ृपेची कदर करू
जीवन हे चिंतन आणि कृतीचे मिश्रण असले पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती मानसिक संतुलन गमावते तेव्हा ती चिंता, दुःखाचे ढग आणि वेदनेच्या तीव्रतेला बळी पडते आणि जर त्यांनी आरोग्य, समृद्धी आणि ज्ञानाच्या नियमांचे उल्लंघन करण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांना आजार, गरिबी .आणि अज्ञानाचा त्रास अपरिहार्यपणे सहन करावा लागतो
आपण आपले हेतू शुद्ध ठेवले पाहिजेत, आपले हेतू स्वच्छ ठेवले पाहिजेत आणि अशा प्रकारे वागले पाहिजे ज्यामुळे आपल्याला मनःशांती मिळेल आणि जीवनातील परिस्थितींना आपली .शांती भंग करू देऊ नये आणि आपला आनंद नष्ट करू देऊ नये तसेच आपली बुद्धी बळकट करा आणि वर्षानुवर्षे आणि पिढ्यांपासून वारशाने मिळालेल्या बौद्धिक आणि नैतिक
क मकुवतपणाच्या ओझ्याला नकार द्या. य ा अशुद्धींना नवीन
स ंकल्प आणि उत्पादक कृतीच्या आगीत जाळून टाकले पाहिजे. य ा र चनात्मक दृष्टिकोनाने, ख रोखर वचनबद्ध व्यक्ती मुक्ती .आ णि स्वातंत्र्याच्या क्षितिजावर पोहोचू शकते
आनंदाचे शाश्वत नियम
असे म्हटले जात होते की भारतातील एका नीतिमान
शासकाच्या सुवर्णकाळात, त्याच्या राज्याची शांती आणि संपूर्ण सुसंवाद बिघडवणारी कोणतीही घटना, अकाली मृत्यू .किंवा नैसर्गिक आपत्ती घडली नाही
जेव्हा कुटुंबातील सदस्य अधिक सचोटीने राहतात तेव्हा प्रत्येक घरात अधिक सुसंवाद, आरोग्य आणि प्रेम अनुभवायला मिळते पण जेव्हा कुटुंबातील सदस्य एकमेकांशी कुरूप

स्वार्थाने वागतात तेव्हा घर आपोआप कलह आणि द्वेषाने भरून जाते. हे राष्ट्रांना देखील लागू होते जेव्हा लोक प्रामाणिकपणा आणि सचोटीने जगतात तेव्हा ते पृथ्वीवर .देवाचे राज्य पाहतील
वेळ कमी आहे आज आपण इथे आहोत, उद्या आपण निघून जाऊ
देवाचा शोध हा मानवजातीचा सर्वोच्च विशेषाधिकार आहे आपण देवाने आपल्याला या जीवनात दिलेल्या स्वातंत्र्याचा जास्तीत जास्त फायदा घेतला पाहिजे आणि त्याचा सुज्ञपणे वापर केला पाहिजे जेणेकरून आपण वैयक्तिकरित्या शाश्वत .आध्यात्मिक सत्यांचा अनुभव घेऊ शकू
पाप म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला दुःख आणि दुःख देणारी प्रत्येक गोष्ट. सद्गुणच त्याला कायमचे आनंदी ठेवते. जर एखाद्या व्यक्तीच्या विचारांमध्ये आध्यात्मिक सुसंवाद नसेल आणि स्वतःमध्ये शांती नसेल, तर नवीन घर, नवीन कार किंवा इतर कोणतीही नवीन गोष्ट त्याच्या आत्म्याला आनंद आणि शांती देऊ शकणार नाही; उलट, त्या नवीन गोष्टी आणि त्याहूनही अधिक गोष्टी मिळवल्यानंतरही त्याचा अंतर्गत .त्रास कायम राहील
खरा आनंद परिस्थितीला तोंड देण्याच्या आणि सर्व
बाह्य परीक्षांना तोंड देण्याच्या क्षमतेत आहे. जेव्हा तुम्ही इतरांच्या पूर्वग्रह आणि दुर्भावनापूर्ण प्रयत्नांमुळे होणारे वेदनादायक वेदना आणि कठोर त्रास सहन करू शकता आणि त्यांच्या अपराधांना प्रेम आणि क्षमेने प्रतिसाद देता तेव्हा ते मिळते. जेव्हा तुम्ही बाह्य परिस्थितीच्या वेदनादायक दंशांना न जुमानता तुमची मनःशांती राखण्यास सक्षम असता, तेव्हा तुम्हाला आनंद .मिळेल
पवित्र शास्त्रात असे म्हटले आहे की जे लोक दैवी आज्ञांचे उल्लंघन करतात आणि त्यांच्या मूर्ख इच्छा आणि लहरींचा पाठलाग करतात त्यांना आनंद मिळणार नाही आणि त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य होणार नाही. ते सत्याच्या शोधात असलेल्यांना पवित्र शास्त्रांना त्यांचा मार्गदर्शक प्रकाश बनवण्याचे आणि काय करावे आणि काय टाळावे हे ठरवण्यासाठी न्यायाधीश बनण्याचे आणि गोष्टी .ओळखून शहाणपणाने वागण्याचे आवाहन करतात

ज्यांना आत्मविश्वास असतो तेच प्रामाणिकपणे वागतात. आनंद फक्त शुद्ध विचार आणि प्रामाणिक कृतींमुळेच मिळतो. जर तुम्ही आता आनंदी असाल तर तुम्ही भविष्यात, इथे आणि .पुढच्या जगातही आनंदी राहाल
उपलब्ध संधींचा सूर्य चमकत असताना आपण ज्ञानाची फळे गोळा करून सौभाग्याचे पीक गोळा केले पाहिजे. दुसऱ्या शब्दांत, खूप उशीर होण्यापूर्वी आपण संधींचा फायदा घेतला .पाहिजे
जर तुम्ही संधीचे सोने केले संधीचे सोने करा, कारण( )नाही तर ती पश्चात्तापाचे कारण बनेल
देवाने आपल्याला आज्ञा नावाचे आध्यात्मिक नियम दिले आहेत परंतु या आज्ञा दररोज आणि सर्वत्र दुर्लक्षित केल्या जातात आणि त्यांचे उल्लंघन केले जाते जोपर्यंत लोकांना त्यांचा आध्यात्मिक अर्थ समजत नाही तोपर्यंत ते नेहमीच त्यांच्याबद्दल तक्रार करतील आणि त्यांच्यापासून दूर जातील. या आज्ञा सर्व अब्राहमिक धर्मांनी मान्यता दिलेल्या कालातीत आचारसंहिता आहेत. तथापि, ग्रंथ अनेकदा या आज्ञांचे मानसिक पैलू आणि त्यांचे पालन करण्याचे फायदे स्पष्ट करण्यात अयशस्वी ठरतात. लोक प्रार्थनास्थळांमध्ये या आज्ञा स्वीकारतात परंतु त्यांच्या बाहेर त्यांचे पालन करण्यात अयशस्वी होतात, हे नियम अव्यवहार्य, अतार्किक आणि काळाच्या बरोबरीने नसलेले आहेत असा दावा करून हे समर्थन करतात. तरीही, या आज्ञांचे उल्लंघन हे जगातील सर्व दुःखाचे .मूळ कारण आहे
पण त्या आज्ञांचा काय फायदा आहे आणि त्यांचे फायदे
?कुठे आहेत
पवित्र ग्रंथ मानवाला देवाचे चिंतन करण्याचा,
त्याच्यात आपले मन बुडवण्याचा, सर्व गोष्टी त्याच्या स्वाधीन करण्याचा आणि ढोंगीपणाशिवाय आणि ढोंगाने कलंकित .न होता प्रामाणिकपणे त्याची उपासना करण्याचा सल्ला देतात देवाला जाणून घेणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय असले
पाहिजे देवाने मानवजातीला दिलेल्या शक्तीशिवाय सांसारिक कर्तव्ये पूर्ण होऊ शकत नाहीत देवाला विसरताना सामान्य .कर्तव्ये करणे ही चूक आणि पाप आहे

पाप म्हणजे अज्ञान: माणसाच्या सर्वात मोठ्या .चांगल्याच्या विरुद्ध असे वागणे
लोकांना दुःख आणि पश्चात्ताप का होतो? कारण त्यांच्या हृदयात देव प्रथम नव्हता म्हणून त्यांनी योग्य रीतीने .वागले नाही
एखाद्या व्यक्तीच्या जीवनात देवापेक्षा जास्त महत्त्वाचे काहीही मानले जाऊ नये जर एखाद्या व्यक्तीने खरोखरच देवाची काळजी घेतली आणि त्याच्याप्रती असलेले आपले आध्यात्मिक कर्तव्य पार पाडले तर त्यांची परिस्थिती सर्व प्रकारे सुधारेल आणि आजूबाजूच्या सर्व परिस्थिती .असूनही त्यांना सुरक्षित वाटेल
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशिवाय संपत्ती, पैसा, प्रसिद्धी किंवा इतर कशाचीही पूजा करू लागते तेव्हा दुःख त्यांचे भाग्य बनते जे लोक आपले सर्व लक्ष या गोष्टींवर केंद्रित करतात ते प्रत्यक्षात त्यांची पूजा करतात आणि म्हणूनच ते देवाच्या जवळ येत नाहीत तर त्याच्यापासून दूर जातात परंतु जे देवाचे चिंतन करतात, त्याचे चिंतन करतात आणि त्यांच्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधतात ते त्याच्या जवळ येतात आणि त्याच्याशी त्यांच्या मूक .संवादात आंतरिक आनंद अनुभवतात
मानवी स्वप्ने आणि शाश्वत आनंदाची आशा पूर्ण करण्यास देवच सक्षम आहे. म्हणून, हृदयात देवाचे स्थान कोणत्याही .गोष्टीला घेऊ देऊ नये
साधकाला देवाचे स्मरण करण्यास आणि त्याच्या जवळ
जाण्यास मदत करणारी पवित्र चिन्हे आहेत. तथापि, जर एखाद्या व्यक्तीने या प्रतीकांची पूजा करण्यास सुरुवात केली तर त्यांचे नुकसान त्यांच्या फायद्यापेक्षा जास्त होईल. उपासना फक्त देवाकडेच केंद्रित केली पाहिजे, कारण इतर .काहीही उपासनेला पात्र नाही
धार्मिक उपासनेचे स्वरूप काहीही असो, जोपर्यंत उपासक आध्यात्मिक जाणीव आणि तळमळ ठेवून ती देवाला स्वीकार्य असते. तथापि, बरेच लोक उपासनेचे सार समजून घेत नाहीत आणि त्यांचे विचार आणि हृदय देवापासून विधींकडे वळवले जातात, .त्यामुळे त्यांच्या उपासनेचा फारसा फायदा होत नाही

खरे भक्त त्यांची जाणीव कोणत्याही प्रतिमा किंवा रूपापुरती मर्यादित ठेवू देत नाहीत, तर ते सर्व प्रतिमा आणि रूपांमागील दैवी आत्म्यावर खोलवर प्रेम करतात आणि .पूर्ण लक्ष केंद्रित करतात
देव परिपूर्ण आणि अनंत आहे, आणि कोणतीही प्रतिमा .किंवा पुतळा त्याला सामावून घेऊ शकत नाही
असे म्हणता येईल की देव त्याच्यावर मनापासून प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्याशी सुसंगत असलेल्या प्रत्येकामध्ये स्वतःला प्रकट करतो, कारण तो सर्वत्र उपस्थित आहे आणि म्हणूनच प्रत्येकामध्ये उपस्थित आहे. तथापि, प्रत्येकाकडे दैवी उपस्थिती प्रकट करण्याची क्षमता नसते. सूर्य कोळसा आणि हिरा दोन्हीवर समान रीतीने चमकतो, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश स्वीकारतो आणि प्रतिबिंबित करतो, तर कोळसा करू शकत नाही. त्याचप्रमाणे, सर्व लोक देवाच्या प्रकाशात मग्न आहेत, परंतु काही मोजकेच लोक तो प्रकाश प्राप्त करण्यास आणि त्यांच्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये प्रतिबिंबित करण्यास सक्षम आहेत. असे करण्यासाठी, त्यांनी ध्यानाद्वारे आणि दैवी शिकवणी आणि आज्ञांचे पालन करून स्वतःला शुद्ध केले .पाहिजे
जेव्हा आपण देवाचे नाव उच्चारतो तेव्हा आपण काय म्हणत आहोत याची आपल्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे जाणीव असली पाहिजे जर तुम्ही प्रार्थनेदरम्यान लोकांच्या विचारांमध्ये डोकावले तर तुम्हाला आढळेल की बहुतेक लोक देवाशिवाय इतर सर्व गोष्टींचा विचार करत आहेत, जरी ते त्याचे नाव उच्चारत असले तरी! अशी प्रार्थना निष्फळ आणि .निरर्थक आहे
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण आपले संपूर्ण
मन देवावर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, केवळ त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारण्याऐवजी आणि आपले विचार भटकू देण्याऐवजी. माझ्या एका काकू प्रार्थना मणींवर प्रार्थना करायच्या, ज्या क्वचितच तिच्या हाताबाहेर जात असत. पण तिने एके दिवशी मला कबूल केले की चाळीस वर्षे ही प्रार्थना सवय लावूनही देवाने तिच्या प्रार्थनांचे उत्तर

दिले नाही यात आश्चर्य नाही! तिच्या "प्रार्थना" ही एक .चिंताग्रस्त सवय होती
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण देवाशिवाय इतर कशाचाही विचार करू नये. आपण आपल्या उपासनेत प्रामाणिक राहण्याचा आणि आपल्या विनवणीत समर्पित राहण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. प्रार्थना मणी वापरणे आणि सतत देवाचे नाव घेणे हे पूर्णपणे स्वीकार्य आहे जेव्हा ही प्रथा हृदयातून येते आणि प्रामाणिकपणा आणि एकाग्र मनाने समर्थित असते. .तथापि, ही प्रथा कालांतराने स्वयंचलित होऊ शकते
आपण आपल्या हृदयात, तळमळ आणि दैवी प्रेमाच्या
जपमाळेवर देवाचे नाव कुजबुजले पाहिजे; हीच देवाच्या हृदयाला स्पर्श करणारी खरी उपासना आहे. थंडपणाने आणि भटकंतीने देवाचे नाव उच्चारणे म्हणजे निंदा आणि अनादर होय. जेव्हा एखादी व्यक्ती प्रार्थना करते तेव्हा त्याचे हृदय आणि मन देवाच्या प्रेमाने भरलेले असले पाहिजे. उच्च योगिक व्यायामाद्वारे मानसिक एकाग्रतेचा सराव केल्याने आपल्याला वैभव आणि वैभवाचा सर्वोच्च स्रोत असलेल्या देवाच्या जवळ जाण्यास मदत होते आणि आपल्याला त्याच्याशी .चिंतन आणि संवाद साधण्यास देखील मदत होते
आठवड्यातून एक दिवस आध्यात्मिक विश्रांतीसाठी (शक्य असल्यास) देवाचे चिंतन करण्यासाठी आणि शांती, शांती आणि आंतरिक शांती अनुभवण्यासाठी समर्पित करणे आवश्यक आहे. अशा प्रकारे घालवलेला वेळ आठवड्याच्या उर्वरित काळात .येणाऱ्या त्रास आणि चिंतांसाठी एक आरामदायी मलम असेल प्रत्येकाने आठवड्यातून एक दिवस एकांतवासात किंवा "आध्यात्मिक विश्रांती" मध्ये घालवणे आवश्यक आहे जेणेकरून त्यांचे भावनिक जखमा आणि वेदना बरे होतील. जेव्हा तो दिवस शांती, आनंद आणि समाधानाचा होईल, तेव्हा .तुम्ही आठवड्यामागून आठवडे त्याची आतुरतेने वाट पहाल एकांत ही महानतेची किंमत आहे. या आध्यात्मिक
आश्रयातून तुमच्या मनाला, शरीराला आणि आत्म्याला मिळणारे अद्भुत परिणाम पाहून तुम्ही थक्क व्हाल. तुमच्या आत्म्याशी आणि देवाशी असलेले नाते जर तुम्हाला खऱ्या आनंदाची आकांक्षा असेल, तर तुम्ही सकाळी लवकर उठल्यानंतर

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

पवित्र ग्रंथ आपल्याला चोरी करू नका असे आवाहन करतात
जर हजार लोकांच्या गटाने एकमेकांकडून चोरी केली तर प्रत्येकाचे ९९९ शत्रू असतील. म्हणून, एखाद्याने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांच्या कोणत्याही भौतिक किंवा आध्यात्मिक संपत्तीवर बळकावू नये. जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला ज्याची गरज आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांचा हेवा करायला लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते. दुर्भावनापूर्ण इच्छांची बीजे मनातून उपटून टाकली पाहिजेत. आध्यात्मिक परोपकार हाच मार्ग आहे. मग, एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि त्यांना माहित नसलेल्या स्त्रोतांमधून आशीर्वाद त्यांच्याकडे येतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि स्वार्थी लोकांसाठी, ते भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आपले आयुष्य घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे असलेल्या गोष्टींवर असतात, जरी .त्यांचे स्वतःचे तिजोरी सोन्याने भरलेले असले तरीही जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, .तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही
आध्यात्मिक सहकार्यातूनच आनंद मिळतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या गरजा स्वतःच्या असल्यासारखे समजते आणि स्वतःसाठी जसे काम करते तसे इतरांसाठी काम करते तेव्हा .आनंद मिळतो
दुसरी महत्त्वाची आज्ञा म्हणजे खोटी साक्ष देणे टाळा. सत्याचा विपर्यास करून कोणालाही त्रास देणे हा सामाजिक सौहार्द बिघडवण्याचा आणखी एक मार्ग आहे. जर एखाद्याला चांगले वागवायचे असेल तर त्याने इतरांशी त्यानुसार वागले .पाहिजे
सत्य नेहमीच सांगितले पाहिजे, परंतु सत्य सांगणे आणि फक्त तथ्ये सांगणे यात फरक केला पाहिजे. एखाद्याला लंगडा किंवा आंधळा म्हणणे हे दुखावणारे आणि निरुपयोगी आहे; एखाद्याने इतरांच्या भावनांचा विचार केला पाहिजे आणि त्यांना लाजवू नये. त्याचप्रमाणे, एखाद्या उदात्त हेतूशिवाय एखाद्याचा विश्वासघात करू शकणारे सत्य उघड

करणे देखील चुकीचे आहे. दुसरीकडे, सत्य सांगू नये म्हणून खोटे बोलू नये; उलट, इतरांना लाजवू नये किंवा नुकसान पोहोचवू नये म्हणून काही विशिष्ट परिस्थितीत गप्प राहू .शकतो
मत्सरापासून सावध राहिले पाहिजे, हा एक विनाशकारी
आजार आहे जो आत्म्याच्या शांतीला कुरतडतो. जितका जास्त इतरांच्या मालकीचा लोभ धरतो तितकेच त्याचे दुःख आणि दुःख वाढते. मत्सरी व्यक्ती एक त्रासदायक जीवन जगते, कधीही शांततेची चव जाणून घेत नाही. स्वतःचा आदर करणे, स्वतःवर अवलंबून राहणे आणि आंतरिक आध्यात्मिक समृद्धी शोधणे .त्यांच्यासाठी खूप चांगले आहे
एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि आंतरिक मूल्य हे त्याला हवे असलेल्या किंवा हवे असलेल्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा खूप मोठे असते. देव प्रत्येक मानवामध्ये अशा प्रकारे प्रकट होतो जो इतर कोणत्याही मानवामध्ये प्रकट होत नाही. त्यांचा चेहरा इतर कोणत्याही व्यक्तीसारखा नाही आणि त्यांचा आत्मा इतर कोणत्याही व्यक्तीसारखा नाही, कारण त्यांच्यामध्ये सर्व सृष्टीतील सर्वात मोठा खजिना आहे - .आणि तो सर्वात मोठा खजिना देव आहे
.आपण भूतकाळात अडकलेले नाही
जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा विश्वास योग्य असतो आणि तो त्यानुसार वागतो, तेव्हा तो अशा लोकांपेक्षा अधिक आनंदी असतो ज्यांच्यामध्ये विश्वासाचा अभाव असतो आणि जीवनाच्या .लढाईत त्यांचे कर्तव्य पार पाडत नाहीत
आनंद जिथे असतो तिथे दृढ विश्वास आणि नीतिमान कृती (उदात्त हेतू आणि चांगल्या हेतूंनी समर्थित) नेहमीच असतात आणि जिथे आनंद नसतो तिथे तो हरवून जातो. यावरून, आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की आनंदासाठी त्या दोन आवश्यक अटी आहेत, ज्या त्यांच्याशिवाय मिळू शकत नाहीत. ज्यांना आनंद हवा आहे त्यांच्याकडे फक्त हे दोन मूलभूत घटक असणे आवश्यक .आहे, जे त्याचे कोनशिला आणि आधारस्तंभ आहेत
मानव विश्वाच्या अनंत घटकांवर - इच्छेनुसार -
नियंत्रण करू शकत नाही, किंवा ते त्यांना सुधारू किंवा मिटवू शकत नाहीत. हे घटक मानवी जीवनाच्या रचनेशी गुंतागुंतीचेपणे गुंतलेले आहेत आणि मानव त्यांच्यापासून

[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible]
.[illegible]

.[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
.[illegible]

[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible],
[illegible], [illegible]. [illegible]
[illegible]
?[illegible]

[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]

करायच्या असतील तर आपण स्वतंत्र इच्छाशक्तीचा वापर
.आत्ताच केला पाहिजे

म्हणूनच , आनंदाच्या अटी मानवाच्या आतच असतात , आणि त्याला फक्त त्या समीकरणाशी गांभीर्याने वागायचे असते जे चुकत नाही , आणि जर त्याने सर्वोत्तम मूल्यांकन केले आणि ते हाताळले तर निकाल त्याच्या बाजूने येतील . पण दृढ .इच्छाशक्ती असलेली व्यक्ती देवाशी एकरूप असते

एकाग्र मनाची ऊर्जा

जेव्हा तुम्ही सूर्यप्रकाश केंद्रित करता तेव्हा एका ल हान बिंदूवर भिंग केंद्रित करून , त े उष्णता निर्माण करते आ णि ती उष्णता लाकूड कापड , क ागद इत्यादी पेटवू शकते त ्याचप्रमाणे , ज ेव्हा तुम्ही तुमचे मन एकाग्रतेने केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा सर्व अपयशाचे कारण असलेल्या संशयाच्या वाईट गोष्टी आणि मुळे .ज ाळून टाकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश तेज आणि तेजाने चमकवते

जेव्हा विचार सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तींचा उगम असलेल्या देवाशी सुसंगत असतो , तेव्हा त्याला दैवी उपस्थितीची जाणीव होते आणि यशाचे सर्व घटक त्याच्यात असतात. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत , जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन कारणे निर्माण .करण्यास सक्षम आहेत

देव चांगल्या प्रयत्नांना आणि परोपकारी प्रयत्नांना .यश देवो

एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात , ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात . त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते , जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात , एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित .करणारे फळ देतात

जेव्हा तुम्ही अवकाशात लाखो मैल दूर असलेल्या सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान दिसतो तरीही , पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७ ,९०० मैल आहे , तर सूर्याचा व्यास शंभर पट जास्त आहे

[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible]
.[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
.[illegible] "[illegible]" [illegible]
[illegible]
![illegible]
.[illegible]
[illegible]
[illegible]
.[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
.[illegible]
.[illegible]
[illegible]
[illegible]
.[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

शेवटी , तुमचा सर्वात मोठा गोंधळ मिसळला आहे
.प्रभु , तुझा आवाज ऐकण्यास मला मदत कर
ज्या वैश्विक ध्वनीतून विश्वाचे कंपन निर्माण झाले
धन्य ध्वनीद्वारे मला तुमची उपस्थिती जाणवू द्या (ओम - आमेन)
सर्व धन्य स्वरांसाठी पवित्र गाणे
.अस्तित्वाची सिम्फनी ऐकत असताना माझी जाणीव वाढवा
.मला वैश्विक महासागर वाटू दे
आणि शरीराच्या लहरी हालचाली त्याच्या छातीवर नाचत आहेत
.माझ्या आत सर्वात पवित्र आवाज घुमू दे
शरीरापासून विश्वापर्यंत माझी जाणीव वाढवणे
मला शाश्वत , सर्वसमावेशक आनंद मिळो
भरून वाहणाऱ्या प्रकाशाच्या समुद्रातून स्फोट होत आहे
हे अनंत शक्ती
हे शाश्वत ज्ञान
माझ्या आत्म्याला तुझ्या आध्यात्मिक स्पंदनाने भारित .कर
हे धन्य वैश्विक शब्दाच्या वाणी
.माझ्या चुका दुरुस्त करा
मला गरज आहे
.माझा हात अंधारातून प्रकाशाकडे घेऊन जा
जेव्हा जेव्हा मी तुझा विचार करतो , तेव्हा माझ्या आत
एक ज्वलंत उत्कटतेचा पूर येतो , माझ्या भावनांना हादरवून
टाकतो आणि माझ्या हृदयातून माझ्या शरीरातील प्रत्येक
.पेशीमध्ये वाहतो , ते दैवी प्रेमाने भारित करतो
तुमच्या अस्तित्वाच्या अगदी गाभ्यापर्यंत पोहोचणे
आणि तुमच्या उपस्थितीत आनंद घेणे ही माझी सर्वात मोठी .इच्छा आहे
आणि अचानक आत्म्याचे दार उघडते , आणि तुमचा तेजस्वी
!प्रकाश पाहून मी आनंदाने भारावून जातो
भूतकाळ बहुतेक मानवजातीला अज्ञात आहे , काही निवडक
ज्ञानी व्यक्ती वगळता तरीही , भूतकाळाबद्दलचे आपले अज्ञान
देखील आपल्या फायद्याचे आहे कारण जर आपल्याला या जन्मात

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

आणि चुकीच्या निर्णयाद्वारे तिचा गैरवापर केला तर एक .जुलमी हुकूमशहा असतो
जेव्हा आपल्याला जीवनाबद्दल चांगली समज आणि योग्य दृष्टिकोन असतो तेव्हा ते सुंदर बनते. आणि गुंतागुंतीपासून मुक्त
मानसिक प्रकरणे
एखादी व्यक्ती कायम आनंदाच्या लाटेत वाहून राहू शकत नाही, किंवा दुःखाच्या खवळलेल्या पाण्याखाली बुडालेली राहू शकत नाही, किंवा कंटाळवाण्या खोल पाण्यात बुडालेली राहू शकत नाही. परस्परविरोधी द्वैतांनी युक्त असलेल्या या जगात, सामान्य व्यक्तीला चढ-उतारांना सामोरे जावे लागते. तो आनंदाच्या लाटेवर उठतो आणि उदासीनतेच्या खोलवर बुडतो आणि दुःखाच्या तीव्र लाटांनी तो इकडे तिकडे उडतो. त्याला जाणीवेच्या इतर कोणत्याही अवस्थेबद्दल क्वचितच माहिती असते. परिस्थितीला अशा प्रकारे विचार करण्यास परवानगी देणे म्हणजे एखाद्याची इच्छा एका लहरी आणि अस्थिर नशिबाला .समर्पित करणे
यशस्वी आणि समाधानी जीवन जगण्यासाठी माणसाला मानसिक .संतुलनाची आवश्यकता असते
हे फक्त मनावर लक्ष केंद्रित करून साध्य करता येते. मानसिक .क्षमतांवर नियंत्रण ठेवणे
काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून दुःखावर लक्ष केंद्रित करण्यात काही अर्थ नाही. आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवस एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या निधनाबद्दल दीर्घकाळ दुःख त्याला किंवा आपल्यालाही मदत करत नाही आणि त्यामुळे प्रत्यक्षात काहीही बदल होत नाही. न्यूनगंड किंवा स्वतःला शिक्षा देणे भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांवर विचार करणे निरुपयोगी आहे ते फक्त जीवन .दुःखी बनवते आणि मानसिक क्षमतांना दाबून टाकते
आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही, कारण ती मनाला चिंता करते आणि उदासीनतेच्या भट्टीत सुप्त .क्षमता जाळून टाकते
अपयश मुळापासूनच उखडून टाकले पाहिजे आणि देवाच्या मदतीने भरपूर पीक घेण्यासाठी जीवनाची शेतं परिश्रम आणि

दृढनिश्चयाने नांगरली पाहिजेत आणि चांगुलपणाची बीजे .पेरली पाहिजेत
रौप्य महोत्सवात लोखंड
एकदा मला एका जोडप्याच्या रौप्य महोत्सवी
समारंभासाठी आमंत्रित करण्यात आले होते जे सर्वात आनंदी जोडप्यांपैकी एक असल्याचे दिसून आले, परंतु ज्या क्षणी मी त्यांच्या घरात प्रवेश केला तेव्हा मला काहीतरी चुकीचे असल्याचे जाणवले. मी माझ्या दोन विद्यार्थ्यांना संध्याकाळी ते एकमेकांशी कसे वागतात ते पाहण्यास सांगितले आणि त्यांनी नंतर मला सांगितले की पती-पत्नी एकमेकांसमोर एकमेकांकडे हसतात आणि "हो, माझ्या प्रिय" आणि "अर्थातच, माझे प्रेम" आणि अशा इतर मैत्रीपूर्ण वाक्यांनी एकमेकांना संबोधित करतात. पण जेव्हा त्यांना वाटते की ते एकटे आहेत तेव्हा ते भांडतात आणि एकमेकांवर दुखावणारे .शब्द निर्देशित करतात
मी त्यांच्याशी बोललो आणि म्हणालो: तुम्ही मला
तुमच्या पार्टीला उपस्थित राहण्याचे आमंत्रण दिले होते, पण वातावरण तणावपूर्ण आहे आणि मला वाटते की या घरात खूप मतभेद आहेत आणि मला असे वाटते की या रौप्य महोत्सवात खूप .लोखंड आहे
सुरुवातीला त्यांना राग आला, पण नंतर त्यांनी मी
बरोबर असल्याचे मान्य केले आणि माफी मागितली. ती पुढे म्हणाली: सतत वाद घालण्यातून आणि भांडण्यातून तुम्हाला ?काय मिळते
एक परिपूर्ण जोडपे म्हणून तुमची प्रतिष्ठा टिकवून ठेवण्यासाठी तुम्ही एकत्र राहत आहात असे दिसते, परंतु तुमच्या स्वतःच्या आनंदासाठी आणि मनःशांतीसाठी तुम्ही एकमेकांसोबत असेच राहणे आणि शांती आणि सौहार्दाने राहणे .आवश्यक आहे
चुंबकीय अन्न
जेव्हा लोक अन्न किंवा पोषणाबद्दल बोलतात तेव्हा त्यांचा अर्थ सहसा शरीराला आधार देण्यासाठी खाल्लेल्या भौतिक अन्नाचा असतो. तथापि, इतर प्रकारचे पोषण देखील आहेत जे शारीरिक अन्नापेक्षा कमी महत्त्वाचे नाहीत आणि बहुतेकदा त्याहूनही अधिक महत्वाचे असतात, जसे की बौद्धिक

किंवा आध्यात्मिक पोषण. मानसिक क्रियाकलाप किंवा मनाची .एकाग्रता, ज्ञान आणि आध्यात्मिक विवेक
शारीरिक अन्न शरीराच्या पेशींना आधार देते, तर
बौद्धिक अन्न मनाला निरोगी कल्पनांनी भरते आणि ज्ञानाचे अन्न आत्म्याला पुनरुज्जीवित करते आणि त्याच्या क्षमता .विकसित करते
बौद्धिक पोषणामध्ये सामान्यतः एखाद्या व्यक्तीने
विचार केलेल्या कल्पना आणि इतरांकडून त्यांच्याशी संपर्क .आणि संवादातून प्राप्त होणाऱ्या कल्पनांचा समावेश असतो शांत स्वभाव आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार .चुंबकीय आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात
एखाद्या व्यक्तीला बौद्धिक पोषण शांत वातावरणातून
मिळते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक असोत, संगतीमुळे उद्भवतात. यामुळे चिंताग्रस्त विचार येतात आणि वाईट मनःस्थिती .निर्माण होते
शरीराला शारीरिक अन्नातून ऊर्जा आणि चैतन्य मिळते, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा पुरवतात ज्या घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा सहज पचण्याजोग्या असतात, .ज्यांचे रूपांतर जिवंत उर्जेमध्ये सहज करता येत नाही जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात, कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेचे आरोग्य आणि चैतन्यात रूपांतर करू शकता आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने - एकटेही - चालू शकता आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्यात, देवाच्या न्यायावर अढळ विश्वास आणि चुकीवर सत्याचा आणि .भ्रमावर सत्याचा विजय यात आंतरिक आनंद अनुभवू शकता
आणि जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीवर सोडण्याचा प्रयत्न करता, आणि तुमच्याकडे प्रेमळ आणि कृतज्ञ हृदय असते आणि इतरांबद्दल चांगले हेतू असतात, तेव्हा तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय असेल आणि त्यानंतर तुम्ही सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे प्रवास सुरू ठेवण्यासाठी आवश्यक असलेल्या गोष्टी, लोक आणि परिस्थितींपासून सुंदर आणि उपयुक्त असलेल्या सर्व गोष्टी .स्वतःकडे आकर्षित कराल

जेव्हा तुम्ही तुमच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी
प्रयत्न करता आणि देव जे काही देतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत आणि सांसारिक संपत्तीने वेडे झालेल्या आणि क्षणभंगुर सुखांचा लोभी .असलेल्यांपेक्षा अधिक समाधानी व्हाल
जेव्हा एखादी व्यक्ती सर्व मित्रांपेक्षा एकमेव खरा मित्र असलेल्या देवाचा शोध घेते तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री प्रस्थापित करणे शक्य होते: .कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक
वैवाहिक नातेसंबंधांमध्ये मैत्री हा एक महत्त्वाचा
घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक जवळीक, नैतिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम आणि मैत्री यांना प्राधान्य दिले .पाहिजे
जे खरे प्रेम आणि कामुक आकर्षण यात फरक करू शकत नाहीत .ते वारंवार निराश होतात
जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते आणि ते एकमेकांसाठी जीवनाचे ओझे हलके करण्यासाठी सहकार्य करतात आणि करुणा आणि परस्पर, .मैत्रीपूर्ण समजुतीद्वारे जगण्याच्या चिंता दूर करतात जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना
माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्यासमोर माझ्या क्षमतांचा शोध घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची एक अनंत संधी आहे, मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन. आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा .नेहमीच माझ्यासोबत असतो
आज मी माझ्या विचारांमध्ये आशावादाचा अंश भरेन, मी स्वतःला अप्रिय अनुभवांपासून दूर करेन आणि शरीर, मन आणि आत्म्याचे पोषण करणाऱ्या गोष्टींचा संतुलित आणि सुसंगत .पद्धतीने सराव करेन
जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख जपून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि

जेव्हा परीक्षा आणि संकटांचे वादळ माझ्यासमोर येतील तेव्हा मी माझ्या आत्म्याच्या पात्रात प्रवास करेन, जीवनाच्या समुद्राच्या पलीकडे सुरक्षित, दिव्य .किनाऱ्यावर जाईन
जेव्हा मी काम करतो आणि निर्माण करतो तेव्हा मला
आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करतो; तो विश्वाचा स्वामी .आहे आणि त्याचे मनन करून मी त्याच्याशी जोडू शकतो माझ्या प्रिय देवा, मला माहिती आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे. म्हणून, मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तुम्ही मला मदतीचा हात देत .आहात आणि ते मला यशाच्या कारणांसाठी तयार करते
जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी
माझे मनोबल वाढवीन आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करीन. मी सर्वांशी व्यवहारात आणि संवादात प्रामाणिकपणा आणि प्रामाणिकपणा अंगीकारेन आणि प्रेम आणि शुभेच्छांचे विचार मनात आणीन. मग देव त्याच्या शक्तीने .आणि बुद्धीने मला आधार देईल
प्रभु, मी माझ्या इच्छाशक्ती आणि बुद्धीचा वापर करून प्रथम लहान गोष्टी साध्य करेन आणि नंतर मोठ्या कामगिरीकडे .वाटचाल करेन
जरी सर्व भौतिक आकांक्षा पूर्ण झाल्या तरी त्या केवळ अपूर्ण आनंद देतात आणि देवाला शोधणे हाच खरा आनंद आहे. मला आनंदाचे अक्षय्य साठे सापडतील आणि ते आत्म्याच्या बागेत आणि त्याच्या सदाहरित कुरणात वाहणे आणि वाहणे कधीही थांबत .नाही
सोनेरी म्हणी
आनंद हा माझा हक्क आहे, माझा वारसा आहे आणि माझा
लपलेला दैवी खजिना आहे, हे परमेश्वरा, मला मार्गदर्शन कर जेणेकरून मी माझ्यामध्ये राजांच्या स्वप्नांपेक्षाही .जास्त खजिना शोधू शकेन
* * *

हृदयात राहणारा दिव्य स्वामी त्याच्या शिष्यांमध्ये
- त्याच्या दया आणि करुणेतून - ज्ञानाचे तेजस्वी दिवे .प्रकाशित करतो जे अज्ञानाचा अंधार दूर करतात

* * *

जीवन ही एक बुद्धिमान हालचाल आहे ज्याची नियमित लय
असते. ते निर्जीव वस्तूंमध्ये स्वतःला आकार देते किंवा जिवंत आणि गतिमान रूप धारण करते. जीवन सर्वव्यापी आहे आणि .सर्वकाही व्यापून टाकते
* * *

हे सर्वात महान प्रियकर, तूच जीवन आहेस तूच माझे ध्येय आणि माझी आकांक्षा आहेस मला तुझ्या स्वर्गीय बागेत फुललेला गुलाब बनव, किंवा तुझ्या तेजस्वी प्रेमाच्या गळ्यात एक चमकणारा मणी बनव, किंवा मला सर्वात मोठा सन्मान .दे: तुझ्या हृदयात सर्वात लहान स्थान
* * *

जिथे इतर लोक माझ्या चांगल्या कामाच्या प्रयत्नांची .प्रशंसा करतात, तिथेच मी सर्वात मोठी सेवा देऊ शकतो
* * *

गोड आठवणी आणि परिष्कृत विचारांच्या रेशमी धाग्यांनी स्वप्नांचा सोनेरी गालिचा विणूया
* * *

रिकाम्या मनाचे [सकारात्मक, रचनात्मक विचारांपासून वंचित] स्वरूप हे त्रास, चिंता, निराशा आणि निराशेचे .कारखाना आहे
***

जर वैश्विक प्रेम तुमच्या हृदयात स्थिरावले तर ते तुम्हाला कायमस्वरूपी आणि नूतनीकरण आनंद देईल जो इतर .काहीही देऊ शकत नाही
***

पृथ्वीवरील अस्तित्वाच्या बागेत उमललेली जीवनाची
फुले अत्यंत सुंदर आणि पाहण्यास आनंददायी आहेत. पण त्याहूनही भव्य आणि भव्य म्हणजे सौंदर्य आणि ज्ञानाचा उगम कुठेतरी आहे, जिथून आपण आलो आहोत आणि जिथून आपण परत .येऊ आणि पुन्हा एकदा मिसळू

***

जेव्हा शिष्य सकाळी उठतो तेव्हा तो स्वतःशीच म्हणतो:
"मी शरीर नाही, मी एक अदृश्य आत्मा आहे... मी आनंद आहे... मी

प्रकाश आहे... मी ज्ञान आहे... मी प्रेम आहे आणि जरी मी या शरीरात राहतो तरी माझा आत्मा अमर आहे आणि क्षयाने "अस्पृश्य आहे
***

ज्याप्रमाणे दवबिंदू फुले फुलण्यास आणि वाढण्यास मदत करतात, त्याचप्रमाणे दयाळूपणा मैत्रीला पोषण देते आणि .तिच्या वाढीस प्रोत्साहन देते
* * *

समुद्राच्या पृष्ठभागावर लाटा येतात आणि त्याच्या खोलीत अदृश्य होणाऱ्या लाटा असतात; दोन्ही बाबतीत, त्या समुद्रात असतात आणि त्याच्यासोबत एक असतात. त्याचप्रमाणे, जे मानव वैश्विक महासागराच्या पृष्ठभागावर "जीवनाच्या" दरम्यान तरंगतात किंवा जे "मृत्यूच्या" वेळी त्यात अदृश्य .होतात ते अनंतकाळाच्या महासागरात समान आहेत
* * *

वादळी पाण्यात चंद्राचे प्रतिबिंब स्पष्टपणे दिसत
नाही, परंतु एकदा पाण्याचा पृष्ठभाग शांत झाला की चंद्राचे प्रतिबिंब पूर्णपणे स्पष्ट होते. मनाच्या बाबतीतही हेच खरे आहे: जेव्हा ते शांत असते, तेव्हा तुम्ही तुमच्या आत्म्याचा चेहरा पूर्ण स्पष्टतेने आणि अचूकतेने .पाहू शकता

***

हे परमेश्वरा, माझ्या सुखी यशाच्या दिवसांमध्ये मला मार्गदर्शन करण्यासाठी तुझ्या ज्ञानाच्या सूर्याची किरणे पाठव आणि जेव्हा मी दुःखाच्या काळ्या रात्रीतून .चालतो तेव्हा तुझ्या दयेच्या पौर्णिमेचा प्रकाश मला पाठव
***

ध्यान हे असे साधन आहे ज्याद्वारे तुम्ही वैश्विक
मनाशी जोडले जाता आणि जेव्हा तुम्ही त्या अनंत जाणीवेशी एकरूप व्हाल तेव्हा तुम्हाला सृष्टीची सर्व रहस्ये जाणून .घेता येतील
***

देवाच्या जवळ जाण्याची आणि त्याला जाणून घेण्याची
इ च्छा स्वतःहून येत नाही, त र ती जोपासली पाहिजे आणि त्या .इ च्छेशिवाय जीवनाचे काही मूल्य नाही
***

पृथ्वीवरील जीवन हे एक तात्पुरते थांबा आहे आणि मानवतेचे प्राथमिक कर्तव्य म्हणजे या प्रवासाचा उद्देश आणि ध्येय समजून घेणे. तो उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे, .आणि ते दुसरे काहीही असू शकत नाही
***

तुमची शांती ही तुमचा मौल्यवान खजिना आहे, म्हणून .कोणालाही तो खजिना तुमच्याकडून हिरावून घेऊ देऊ नका
* * *

तुमच्या सद्गुणांच्या आणि स्वाभिमानाच्या किल्ल्यात .एकटे, सुरक्षित आणि सुरक्षित राहायला शिका
* * *

देव अस्तित्वात असल्याने सर्व काही अस्तित्वात आहे
आणि तो अस्तित्वात असल्याने तुम्हीही अस्तित्वात आहात त्याच्या अस्तित्वामुळे तुम्ही जीवनातील सुखसोयी आणि आनंदांचा आनंद घेता म्हणून, देवाबद्दल तुमची कृतज्ञता .खोलवर असली पाहिजे
***

चांगली पुस्तके शांत, सभ्य आणि आदरणीय मित्र असू
शकतात तुमच्या कठीण काळात ही पुस्तके सोडू नका, कारण ती तुम्हाला कधीही सोडणार नाहीत, जसे की शारीरिक मित्र .तुम्हाला सोडून जाऊ शकतात
***

ज्याच्याकडे चांगले आरोग्य, आरामदायी जीवन आणि उत्तम मानसिक क्षमता आहे, पण आनंदाचा अभाव आहे, तो जीवनात अद्याप यशस्वी झालेला नाही. जेव्हा तुम्ही खरोखर म्हणू शकता की, "मी आनंदी आहे, आणि कोणीही माझा आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही," तेव्हा तुम्हाला स्वतःमध्ये देवाची प्रतिमा .सापडली आहे
***

शांतता आणि शांततेवर भर द्या आणि जर तुम्हाला शांती आणि सौहार्दाने जगायचे असेल तर फक्त प्रेमळ विचार आणि

चांगले हेतू पाठवा. नीतिमत्ता आणि धार्मिकतेवर आधारित जीवन जगा, आणि ज्यांचे जीवन तुमच्याशी जोडलेले आहे .त्यांना तुमच्यासोबत राहून फायदा होईल
***

जर तुमचे मित्र नसतील, किंवा तुमचे मित्र तुमचा वेळ वाया घालवत असतील, किंवा तुम्ही त्यांच्याशी जुळवून घेत नसाल, तर ज्ञान असलेली पुस्तके [आणि साहित्य] तुमचे मित्र असू द्या, कारण तुम्ही त्यांच्या पानांच्या दारातून आश्चर्यकारक आणि रोमांचक कल्पनांच्या जगात प्रवेश करू .शकता
***

देवाला शोधणे म्हणजे मनाला हवे असलेले सर्व काही मिळवणे आणि आध्यात्मिक असणे म्हणजे आरोग्य, आनंद आणि .यशाचे दरवाजे उघडणे
***

आपल्या आत दैवी शक्तीची एक ठिणगी आहे जी सर्व जीवन निर्माण करते आणि टिकवते आणि ती प्रज्वलित होण्याची वाट .पाहत आहे
***

वाचन ही एक अतिशय फायदेशीर मानसिक क्रिया आहे; ती
मनाचा व्यायाम करते आणि ते लवचिक ठेवते. दररोज एक किंवा दोन तास वाचन केल्याने काही वर्षांतच कोणालाही विविध ज्ञानाचा आधार मिळेल, जर त्यांनी फायदेशीर पुस्तके निवडली तर कोणताही उद्देश किंवा अर्थ नसलेल्या स्वस्त कादंबऱ्या किंवा क्षुल्लक पुस्तके वाचून वेळ वाया घालवू नका किंवा .तुमच्या मानसिक क्षमतेला हानी पोहोचवू नका
***

सामाजिक प्रवृत्ती असलेल्यांना मौल्यवान
पुस्तकांमध्ये थोर, प्रतिभावान पुरुष आणि महिलांनी लिहिलेल्या पुस्तकांमधील धड्यांद्वारे मानवतेला मदत .करण्याची एक नवीन ऊर्जा मिळेल
* * *

वाचन ही एक अतिशय फायदेशीर मानसिक क्रिया आहे; ती मनाचा व्यायाम करते आणि ते लवचिक ठेवते. दररोज एक किंवा दोन तास वाचन केल्याने काही वर्षांतच कोणालाही विविध

ज्ञानाचा आधार मिळेल , जर त्यांनी फायदेशीर पुस्तके निवडली तर कोणताही उद्देश किंवा अर्थ नसलेल्या स्वस्त कादंबऱ्या किंवा क्षुल्लक पुस्तके वाचून वेळ वाया घालवू नका किंवा .तुमच्या मानसिक क्षमतेला हानी पोहोचवू नका

* * *

स्वार्थ आणि अभिमान हे आध्यात्मिक ज्ञानातील सर्वात .मोठे अडथळे असल्याने ते दूर केले पाहिजेत

* * *

देवाची जाणीव नसल्यास , हे जग संघर्ष , हिंसाचार आणि कटू .निराशेने भरलेले दिसते . आनंद देवाच्या जवळ जाण्यात आहे

* * *

जे देवाला ओळखतात त्यांच्या हृदयात सतत आनंद आणि आनंद असतो कारण त्यांना आशीर्वादित सुरक्षितता आणि शांती वाटते , क्रोधाचे वादळ त्यांना हादरवू शकत नाहीत आणि .त्यांच्या हृदयात भीती येऊ शकत नाही

* * *

चांगली पुस्तके तुमचे सर्वोत्तम मित्र आहेत ; त्यांच्याद्वारे , तुम्ही महान मनांना तुमच्याशी सौम्यपणे बोलताना , तुम्हाला सांत्वन देताना आणि सर्वोत्तम सल्ला देताना ऐकू शकता . चांगली पुस्तके वाचण्याची खरी इच्छा .निर्माण न करणे म्हणजे पिढ्यांचा वारसा गमावणे

* * *

दैवी मदतीशिवाय , लोक अपयशी ठरतीलच , कारण जीवनाच्या लढाईत यशस्वी होण्यासाठी आवश्यक असलेली शक्ती आणि शहाणपण एका अनंत स्रोताकडून येते . जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाकडे दुर्लक्ष करते , तेव्हा ते यशासाठी आवश्यक असलेली मदत आणि .आधार देणारी जीवनरेषा तोडतात

आध्यात्मिक संधींचे दार ठोठावणाऱ्या साधकांना असे आढळेल की त्यांच्यासाठी दार उघडले आहे कारण देव त्यांना .मदत करतो जे स्वतःची मदत करतात

जेव्हा तुम्ही देवाशी एकरूप असता तेव्हा सर्व निसर्ग .तुमच्याशी एकरूप होतो

* * *

प्रेम हे सँडपेपरसारखे आहे जे मनाला चमकवते आणि .चारित्र्यातील उग्रपणा दूर करते

* * *

जेव्हा तुम्हाला अचानक सर्वत्र देव सापडतो आणि तो तुमच्याकडे येतो, तुम्हाला प्रेरणा देतो आणि मार्गदर्शन .करतो, तेव्हा दैवी प्रेमाची कहाणी सुरू होते
* * *

प्रेम हृदयात पसरो आणि इतरांना उपचारात्मक किरणे
पाठवो
* * *

तरुण आणि बलवान असतानाच देवाला जाणून घ्या, कारण म्हातारपणी आणि आजारपणात तुम्ही त्याला शोधू शकणार नाही. ज्या वयात लोक जीवनाचा खरा अर्थ समजू लागतात, त्या वयात त्यांचे शरीर कमकुवत होते आणि ते सत्याचा शोध घेण्याऐवजी त्यांच्या नाजूक शारीरिक क्षमतांची काळजी घेण्यात .आयुष्यभर घालवतात
* * *

मी प्रत्येक लोकांकडून सर्वोत्तम घेईन आणि सर्व राष्ट्रीयत्वाच्या लोकांच्या चांगल्या गुणांची मी .त्यांच्या कमतरतांवर लक्ष केंद्रित न करता प्रशंसा करेन
* * *

ज्याप्रमाणे आपण आपल्या दैनंदिन अन्नाच्या पौष्टिक मूल्याची काळजी घेतो, त्याचप्रमाणे आपण दररोज आपल्या मनाला कोणत्या मानसिक पोषक तत्वांचा पुरवठा करतो याकडेही .लक्ष दिले पाहिजे
* * *

दयाळू शब्द हे अनेक आजारांवर एक अद्भुत उपाय आहेत, ज्यामध्ये एक शक्तिशाली, जवळजवळ जादुई, चुंबकीय शक्ती असते जी त्यांच्या बोलणाऱ्याला भरपूर आशीर्वाद आणि समृद्धी देते. जे लोक शांत, सौम्य शब्द वापरतात त्यांना त्यांच्यामधून एक सूक्ष्म प्रवाह कोणत्याही व्यत्ययाशिवाय वाहतो असे वाटते, ते शांततेच्या खोल भावनेने भरलेले असतात. कारण हा प्रवाह त्याच्या उच्च स्रोताशी जोडलेला असतो, एक सतत प्रवाह जो त्या स्रोताशी सुसंगतपणे आत्म्यांपर्यंत पोहोचतो, ज्यामुळे ते शांतीची .आस असलेल्यांना आनंद प्रसारित करू शकतात
* * *

हृदयातून निघालेल्या किती दयाळू शब्दांनी अनेक दुःखे
दूर केली आहेत आणि किती ज्ञानी आवाजांनी आनंद आणि
!शांतीच्या दिव्यांनी अंधारे मार्ग प्रकाशित केले आहेत

* * *

आपण ज्या अनुभवातून जातो त्यातून आपण प्रगती करतो ,
जोपर्यंत आपल्याला हे जाणवते की आपण त्यातून मौल्यवान धडे
शिकू शकतो . आपण अनुभवत असलेल्या प्रत्येक वेदना आणि
दुःखाचा अर्थ आणि उद्देश असतो . या अनुभवांच्या कठोरते
असूनही , ते अग्नीसारखे आहेत जे लोहखनिज वितळवते आणि
.त्याचे सुंदर , मजबूत आणि बहुमुखी पोलादात रूपांतर करते

* * *

माझ्या आयुष्यातील सर्व उल्लेखनीय कामगिरी देवाशी
सुसंगत मनाच्या शक्तीने साध्य झाल्या आहेत . जेव्हा दैवी
जनरेटर चालू असतो , तेव्हा मला जे काही हवे असते ते
अपवादाशिवाय पूर्ण होते , प्रथम ते एका अदृश्य , अलौकिक
रचनेच्या रूपात आकार घेते आणि नंतर प्रत्यक्षात अप्रतिम
.शक्तीने प्रकट होते

* * *

जेव्हा मन एका तळमळीच्या आत्म्याच्या खोलीतून देवाला
एक हृदयस्पर्शी , उत्कट कुजबुज करते , तेव्हा आत्म्याची हाक
वैश्विक हृदयाला स्पर्श करेल आणि उत्तर येईल , जे
त्याच्यासोबत अफाट आनंद घेऊन येईल . ही बौद्धिक कुजबुज
इच्छाशक्तीला जोपर्यंत इच्छित ध्येय साध्य करण्यासाठी
आवश्यक असलेली शक्ती प्राप्त करत नाही तोपर्यंत ती विकसित
.करते

* * *

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे मन आणि इच्छाशक्ती देवाशी
सुसंगत असते , तेव्हा ते अमर्याद शक्तीने भरलेले असते ,
जेणेकरून ते साध्य करण्यासाठी फक्त एखाद्या गोष्टीबद्दल
विचार करणे पुरेसे असते , कारण दैवी कायदा सर्वोच्च
.इच्छेशी सुसंगत असलेल्यांच्या बाजूने कार्य करतो

* * *

आ पल्या चिंता काहीही असोत , द ेवाने आपल्या जीवनात
प ्रथम स्थान मिळवले पाहिजे . आ ध्यात्मिक वाढीच्या सर्वात
महत्वाच्या घटकांपैकी एक म्हणजे देवाला सतत मनापासून

कुजबुजणे, जिथे तुम्हाला वैयक्तिकरित्या एक अद्भुत
सकारात्मक बदल अनुभवायला मिळेल जो तुम्हाला खूप प्रभावित
.करेल

* * *

मनुष्याने देवाने दिलेल्या सर्व मानसिक क्षमता
क्षणभंगुर गोष्टी शोधण्यात घालवू नयेत, अन्यथा तो
भौतिकवादाच्या चक्रव्यूहात स्वतःला हरवून जाईल आणि
स्वतःसाठी अशा मर्यादा आणि बंधने निर्माण करेल ज्यांची
त्याला गरज नाही. त्याऐवजी, त्याने आपल्या मानसिक
शक्तींचा वापर जीवनाच्या गरजा पूर्ण करण्यासाठी केला
पाहिजे आणि योग्य आणि अयोग्य आणि हानिकारक आणि फायदेशीर
यांच्यात फरक करण्यासाठी आपल्या आध्यात्मिक क्षमता
.विकसित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे

* * *

सत्य हे मतांच्या आणि सिद्धांतांच्या पलीकडे आहे आणि
हा दृष्टिकोन स्वीकारणारे बरेच लोक त्यांच्या स्वतःच्या
.व्यक्तिनिष्ठ निष्कर्षांनी बांधलेले असतात

* * *

हे परमेश्वरा, शांतीचे दरवाजे उघड आणि माझ्या
आध्यात्मिक विचारांच्या पवित्रस्थानाचे वाईट
कुजबुजांच्या हल्ल्यांपासून रक्षण कर आणि तुझ्या
आगमनाच्या पहाटेची वाट पाहत असताना माझ्या हृदयाच्या
.बागेत माझ्या आकांक्षांचे गुलाब फुलू दे

* * *

सैद्धांतिक ज्ञान दैवी ज्ञान प्राप्त करण्यास *
असमर्थ आहे, आणि प्रत्यक्षात लागू करता येत नसलेल्या
सिद्धांतांवर आपला मौल्यवान वेळ वाया घालवू नये असा सल्ला
दिला जातो, अन्यथा व्यक्ती स्वतःला घनदाट बौद्धिक जंगलात
सापडेल आणि सिद्धांतांच्या क्षेत्राच्या पलीकडे जाण्यास
.असमर्थ असेल

* * *

आनंद हे जीवनातील अस्थिर परिस्थितींवर मानसिक विजय
.मिळवण्याचे फळ आहे

* * *

.देव ज्याला ओळखतो तो जगाला अज्ञात असू शकतो

* * *

जर एखादी व्यक्ती स्वतःला सैद्धांतिक ज्ञानाने [प्रत्यक्ष चाचणीशिवाय] प्रोग्राम करते, तर तो एका पोर्टेबल रेकॉर्डिंग डिव्हाइससारखा होईल जो नीतिसूत्रे पुनरावृत्ती करतो आणि उदात्त वाक्ये प्रतिध्वनी करतो, आणि इतर लोक त्याला एक विद्वान विद्वान मानतील, परंतु असे ज्ञान सत्याच्या थेट आकलनाने मजबूत होत नाही किंवा .आध्यात्मिक प्राप्तीशी जुळत नाही
* * *

जगात समस्या कायम राहतील, म्हणून मार्गदर्शन आणि मार्गदर्शनासाठी कोणी कुठे वळू शकेल? सवयी, पूर्वग्रह, पक्षपात आणि कट्टरतेने प्रभावित झालेले विचार निरुपयोगी असतात आणि एखाद्याच्या वातावरणाचा, कुटुंबाचा, देशाचा किंवा जगाचा प्रभाव खरे मार्गदर्शन देण्यास असमर्थ असतो. म्हणून, एखाद्याने देवाकडे वळले पाहिजे आणि आत्म्याच्या खोलीतून निघणारा शांत, निर्मळ आवाज ऐकला पाहिजे, जो .सत्याशी सुसंगत आहे
* * *

दैवी वर्षावासाठी तुमचे हृदय मोकळे करा जेणेकरून ते तुमच्यामधून वाहेल आणि तुमचे जीवन आध्यात्मिक आशीर्वाद .आणि चांगुलपणाने भरेल
* * *

तुम्ही कोणतेही काम करा आणि तुम्ही जे काही यश मिळवू शकता, ते नेहमी लक्षात ठेवा की देव हाच तुम्हाला काम करण्यासाठी आणि साध्य करण्यासाठी आवश्यक असलेली सर्व .शक्ती प्रदान करणारा स्रोत आहे
* * *

परमेश्वरा, गरिबीत आणि समृद्धीत, आजारात आणि *
आरोग्यात, अज्ञानात आणि ज्ञानात मला तुझी आठवण येऊ दे आणि क्षणात आरोग्य आणि उपचार देणारा तुझा आशीर्वादित प्रकाश .मला पाहू दे
* * *

माझ्या विचारांच्या एकांतात, मला तुमचा पवित्र आवाज ऐकण्याची तीव्र इच्छा आहे. माझ्या स्मृतीच्या पटांमध्ये लपलेले कठोर, पार्थिव आवाज माझ्यापासून दूर करा. माझ्या

आत्म्याच्या शांततेत मला तुमचा शांत, मधुर आवाज कायमचा .ऐकायचा आहे
* * *

जीवन अंधाराने वेढलेले आहे, आणि आपण त्याच्या
अंधाऱ्या मार्गांवरून चालत असताना देवाच्या प्रकाशाला आपला मार्गदर्शक दिवा बनवले पाहिजे. तो अज्ञान आणि अंधाराच्या रात्रींमध्ये पौर्णिमा आहे, जागरणाच्या तासांमध्ये ज्ञानाचा सूर्य आहे, मार्गदर्शनाचा दिवा आहे आणि पृथ्वीवरील, क्षणभंगुर अस्तित्वाच्या समुद्रातून .प्रवास करणाऱ्यांसाठी उत्तर तारा आहे
* * *

मानवजातीला विस्मृतीच्या झोपेतून आध्यात्मिक
जागृतीकडे जाण्याची वेळ आली आहे. हे प्रभू, आम्ही तुला विनंती करतो की तू आमची जाणीव निष्काळजीपणा आणि संकुचित, मर्यादित विचारसरणीच्या खोलीतून शांती, प्रकाश, प्रेम आणि .वैश्विक मानवी करुणेच्या क्षितिजापर्यंत वाढव
* * *

मानवी जीवनातील विरोधाभासांच्या मागे देवाची शक्ती
आणि चमत्कार लपलेले असल्याने परिस्थिती अखेर सुधारेल आणि जो कोणी परिस्थितीच्या अपरिहार्यतेबद्दल खात्री बाळगत नाही आणि आपल्या मनाने आणि श्रद्धेने पडद्याच्या पलीकडे असलेल्या गोष्टींमध्ये प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करतो .त्याच्यासाठी दार उघडले जाईल
* * *

विश्वास म्हणजे कधीही बेपर्वा असणे किंवा
परिस्थितीशी शहाणपणाने वागणे नाही. उलट, काहीही झाले तरी, एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला खात्री दिली पाहिजे की जर तो त्याच्याकडे संपूर्ण हृदयाने, आत्म्याने आणि भावनांनी वळला तर तोच कठीण आणि कठीण परिस्थितीत त्याला आधार देऊ .शकतो
* * *

जर आपल्या इंद्रियांना संपूर्ण सत्य कळू शकले असते,
तर आपण पृथ्वीला इलेक्ट्रॉनच्या नद्या म्हणून आणि धुळीचा प्रत्येक कण प्रकाशाच्या गुंडाळीसारखा पाहू शकतो. जे भौतिक क्षेत्रातून आध्यात्मिक क्षेत्रात प्रवेश करतात

त्यांना भ्रमाचे स्वरूप समजते आणि सत्याचे सार माहित .असते
* * *

आफ्रिकेतील जंगलात असो, युद्धभूमीवर असो, आजाराने ग्रस्त असो किंवा गरिबीने ग्रस्त असो, एखाद्याने स्वतःला हे पटवून दिले पाहिजे की देवाचा हात कोणत्याही धोक्यापेक्षा बलवान आहे आणि त्याच्या आश्रयाला येणाऱ्यांचे रक्षण करण्यास सक्षम आहे. संरक्षणाचे यापेक्षा प्रभावी साधन नाही. अर्थात, घटनांना तोंड देताना तर्कशुद्धता वापरली पाहिजे आणि त्याच वेळी दैवी मदतीवर .पूर्ण विश्वास ठेवला पाहिजे
* * *

सर्व प्राण्यांच्या हृदयात राहणारे प्रेम - सर्व आई, वडील, मित्र आणि प्रियजनांचे प्रेम - हे दैवी प्रेमातून .निर्माण होते
* * *

मोठ्या आणि किरकोळ कर्तव्यांमध्ये फरक केला पाहिजे, फक्त महत्त्वाच्या कर्तव्यांपेक्षा सर्वात महत्त्वाच्या कर्तव्याला प्राधान्य दिले पाहिजे. शिवाय, कोणतेही कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याच्या विरोधात नसावे. शास्त्र आपल्याला सांगते की जेव्हा एक कर्तव्य दुसऱ्या कर्तव्याशी संघर्ष करते तेव्हा ते खरे कर्तव्य नसल्याचा .पुरावा आहे
* * *

सूर्याचे जीवनदायी किरण पसरत असताना, मी गरीब आणि सोडून दिलेल्या लोकांच्या [ज्यांना समाजाने सोडून दिले आहे] हृदयात आशेचे किरण पसरवीन आणि ज्यांना वाटते की ते अपयशी आहेत त्यांच्या हृदयात मी नवीन दृढनिश्चय निर्माण .करीन
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
तुमच्या प्रेमाच्या वर्तुळातून कोणालाही वगळू नका," सर्वांना तुमच्या हृदयात ठेवा आणि ते तुम्हाला त्यांच्या ".हृदयात ठेवतील
* * *

प्रभु, मला नेहमीच माझ्या इच्छेचा वापर करून फायदेशीर .आणि चांगली कामे करण्यास मदत कर
तुझ्या इच्छेनुसार वागण्यास मला मदत कर जेणेकरून
माझे सर्व विचार तुझ्या उद्देशांना प्रतिसाद देतील आणि .तुझ्या इच्छेशी सुसंगत असतील
त्याने मला माझ्यातील लपलेली, आशीर्वादित शक्ती
जागृत करण्यास मदत केली जेणेकरून मी सर्व अडचणी आणि .परीक्षांवर मात करू शकेन
* * *

त्या धाडसी आणि नम्र आध्यात्मिक व्यक्तिमत्त्वाला
जागृत करा - जे सिंहांच्या शक्तीला कबुतरांच्या सौम्यतेशी .जोडते
* * *

मला कटू, खोट्या टीकेची किंवा भव्य स्तुती आणि
खुशामतची पर्वा नाही. हे परमेश्वरा, तुझी इच्छा पूर्ण करणे .आणि तुझी कृपा मिळवणे ही माझी एकमेव इच्छा आहे
* * *

जेव्हा तुम्हाला दैवी उपस्थिती जाणवेल तेव्हा
तुम्हाला किती प्रचंड आनंद मिळेल याची तुम्ही कल्पनाही करू शकत नाही. तुमचा आत्मा देवाच्या अमर्याद प्रेमाने मादक होईल. हे प्रेम कोणत्याही मानवी प्रेमापेक्षा लाखो पटीने मोठे आहे - असे प्रेम जे तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण .करते आणि तुमचे हृदय आनंद आणि समाधानाने भरते
* * *

आंतरिक लक्ष केंद्रित करून, तुम्ही तुमच्या आत आणि तुमच्या सभोवताल आध्यात्मिक आनंदाचा थेट अनुभव घेऊ शकता. जर तुम्ही ही जाणीव जोपासली तर तुमचे व्यक्तिमत्व सुसंवादीपणे वाढेल आणि तुम्हाला लोकांसाठी आणि इतर .प्राण्यांसाठी एक आकर्षक चुंबकत्व प्राप्त होईल
* * *

हे महान रक्षक, माझ्या स्वतःच्या नशिबामुळे मी
सर्वकाही गमावले तरी मला काही फरक पडत नाही, परंतु मी तुला, माझ्या एकमेव आश्रयाला, माझ्या प्रेमाच्या मेणबत्तीला बेफिकीरी आणि विस्मृतीच्या वाऱ्यापासून वाचवण्याची .विनंती करतो

* * *

सकारात्मक विचार करण्याच्या आणि आशावादी दृष्टिकोनाच्या दृढ संकल्पाने बळकट झालेल्या अनुकूल परिस्थितीच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीच्या शुद्ध, .ताज्या पाण्याने आपण पोटभर पिऊया
* * *

विवेक ही एक अंतर्ज्ञानी भावना आहे जी एखाद्या व्यक्तीचे खरे स्वरूप आणि हेतू प्रकट करते जेव्हा तुमचा विवेक स्पष्ट असतो आणि तुम्हाला माहित असते की तुम्ही जे योग्य आहे ते करत आहात, तेव्हा तुम्हाला घाबरण्याचे कारण नाही. स्पष्ट विवेक हा देवाकडून चांगल्या वर्तनाचा पुरावा आहे. विवेकाच्या न्यायालयात निर्दोष मुक्त होणे म्हणजे .आनंद मिळवणे आणि देवाचे आशीर्वाद प्राप्त करणे
* * *

बहुतेक लोक करत नाहीत अशा धाडसी आणि आनंददायी गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करा आणि ज्यांना इतर दुर्लक्ष करतात .त्यांना प्रेम आणि शांती द्या
* * *

:गुरु परमहंस त्यांच्या एका शिष्याला म्हणाले
जर तुम्ही मनाची मशागत करण्यात वेळ घालवला नाही, तर" कितीही भौतिक समृद्धी तुम्हाला समाधानी करू शकणार नाही. ही मशागत म्हणजे यातना नाही तर आनंदाकडे नेणाऱ्या विचारांना आणि कृतींना पोसण्यासाठी चेतनेचे प्रशिक्षण ".आहे
***

तुमचा आनंद हाच तुमचे यश आहे, म्हणून कोणालाही ते तुमच्यापासून हिरावून घेऊ देऊ नका जे तुम्हाला त्रास देण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्यापासून स्वतःचे रक्षण करा मी लहान असताना, जेव्हा काही लोक माझ्याबद्दल खोट्या अफवा पसरवायचे तेव्हा मी माझा संयम गमावायचो नंतर, मला जाणवले की लोकांच्या मान्यता किंवा कौतुकापेक्षा माझी .मनःशांती जास्त महत्त्वाची आहे
* * *

काही भक्तांना देवासोबतच्या दैवी प्रेमाची कहाणी तुम्हाला माहिती असती तर बरे झाले असते! जीवनातील दुसरा

कोणताही अनुभव त्या आनंदाची तुलना करू शकत नाही. मी एका संताला ओळखत होतो जो सतत देवाच्या प्रेमात मग्न होता आणि त्याच्या चेहऱ्यावरून पवित्र प्रेम चमकत होते. देवाची नजर नेहमीच त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांवर असते आणि तो .त्यांना एका क्षणासाठीही सोडत नाही
* * *

त्यांच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक शक्ती विकसित
.करण्यात रस असलेले लोक फार कमी आहेत
* * *

स्वतःला कामाच्या दिरंगाईच्या तळाशी बुडू देऊ नका. कंटाळवाण्या सामान्य वास्तवाच्या झोपेतून उठा आणि एका परिष्कृत जीवनाच्या क्षितिजाकडे निघा जिथे यश, आनंद आणि .शांती आहे
* * *

तुमच्या आत प्रचंड क्षमता गुंतवणुकीच्या प्रतीक्षेत आहे आणि ती सक्रिय करण्यास आणि त्यातून फायदा घेण्यास .सक्षम तुम्ही एकमेव आहात
* * *

वाईट सवयी आणि अस्वस्थ इच्छांच्या नियंत्रणातून मुक्तता भौतिक यशापेक्षा खूप मोठा आनंद देते बौद्धिक यशात एक मानसिक कल्याण आहे जे बाह्य परिस्थिती हिरावून घेऊ शकत नाही तुम्ही तुमचा सर्व वेळ संपत्ती जमा करण्यात घालवू शकता, परंतु ती संपत्ती तुम्हाला हवी असलेली शाश्वत शांती आणि सुरक्षितता देणार नाही उलट, ते तुम्हाला अधिक दुःख देईल कारण खरे आनंद आणि शांती भौतिक संपत्तीमध्ये नाही तर .मनात राहते
जेव्हा तुम्ही तुमच्या खऱ्या आत्म्यात दृढपणे
स्थापित होता, तेव्हा तुम्ही प्रत्येक कार्य पूर्ण करता .आणि दैवी आनंदाने सर्व चांगल्या गोष्टींचा आनंद घेता
* * *

तुमच्या मनात कमकुवतपणा येऊ देऊ नका आणि नकारात्मक विचार आणि निराशावादी दृष्टिकोन असलेल्या लोकांशी संगत करताना सावधगिरी बाळगा, जेणेकरून त्यांचे कमकुवत विचार तुमच्या मनात शिरू नयेत, जोपर्यंत तुमचे मन अशा ताकदीपर्यंत पोहोचलेले नाही की इतरांचे विचार ते कमकुवत

करू शकत नाहीत, उलट, ते इतरांचे विचार बळकट करण्यास आणि .त्यांचा आत्मविश्वास वाढविण्यास सक्षम आहे
* * *

देव प्रथम येतो, आणि आपण त्याचा विचार केल्याशिवाय
आपला दिवस सुरू किंवा संपवू नये. आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की देवाकडून आपल्याला मिळणाऱ्या शक्ती आणि उर्जेशिवाय आपण काहीही साध्य करू शकणार नाही. म्हणून, आपले .सर्वात मोठे कर्तव्य त्याच्याप्रती आहे
* * *

रूढी आणि परंपरांचे मूल्यांकन आणि न्याय करण्याचा एक मार्ग आहे सुरुवातीला, प्रत्येक परंपरेचे एक औचित्य होते जर आपल्याला असे आढळले की औचित्य अजूनही अस्तित्वात आहे, तर परंपरेला अर्थ आणि फायदा आहे तथापि, आंधळेपणाने परंपरांचे पालन करणे मूर्खपणाचे आहे आपण सत्य जाणून घेतले पाहिजे आणि त्याचे पालन केले पाहिजे, आपल्याला काय आनंद .देऊ शकते हे ओळखून नंतर ते लागू केले पाहिजे
* * *

जेव्हा तुम्ही इतक्या लोकांना आनंद किंवा यशाची
कमतरता पाहता तेव्हा असे समजू नका की ते त्यांचे नशीब आहे तुम्ही स्वतःला जे बनवायचे आहे ते बनवू शकता तुमचे .अंतर्गत यश हेच तुम्हाला खरोखर यशस्वी बनवते
* * *

जर तुमच्या आत काहीच नसेल तर तुम्ही आनंदी राहणार
नाही. पण जर तुमच्या आजूबाजूला काहीच नसेल आणि तुम्ही स्वतः आत आनंदी असाल तर तुम्ही निःसंशयपणे यशस्वी आहात. अशा प्रकारे, लोकांच्या बाह्य परिस्थितीवरून त्यांचे .मूल्यांकन करणे अशक्य आहे
* * *

या प्रचंड गर्दीत, अशी व्यक्ती असू शकते जी
आध्यात्मिक उन्नतीच्या स्थितीत पोहोचली असेल आणि आंतरिक .शांती आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंदाचा आनंद घेत असेल
* * *

मला खात्री आहे की मला जे काही हवे आहे ते माझ्याकडे येईल, आणि म्हणूनच मी भविष्यात काय आहे याची काळजी करत नाही. हे बढाई मारणे किंवा ढोंग करणे नाही, कारण मी माझ्या

आयुष्यात त्या आशीर्वादित शक्तीचे कार्य आणि प्रभावीपणा .अनेक वेळा अनुभवला आहे
* * *

मी जीवनाच्या पृष्ठभागावर तरंगत असलो किंवा समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडत असलो तरी, मला माहित आहे की मी देवासोबत आहे आणि तो माझ्यासोबत आहे आणि काहीही माझे नुकसान करू शकत नाही. त्या ज्ञानाने मला एक अवर्णनीय आणि .खोल आनंद दिला आहे
* * *

नवीन वस्तू खरेदी करणे हा एक आनंददायी अनुभव असतो यात काही शंका नाही. पण काही काळानंतर, ती आनंददायी भावना हळूहळू कमी होते आणि तुम्हाला त्यात रसही कमी होऊ शकतो, तुम्ही ते विसरून दुसरे काहीतरी हवे असेल. तथापि, त्या वस्तूचे बिल विसरले जाणार नाही, विशेषतः जर तुम्ही ते !हप्त्यावर खरेदी केले असेल तर
* * *

एखाद्या व्यक्तीने आपल्या जीवनावर नियंत्रण ठेवावे
आणि ते शक्य तितके सोपे करावे. त्यांनी गरजा आणि आपत्कालीन परिस्थितीसाठी काही पैसे वाचवावेत, चैनीच्या वस्तूंवर खर्च करण्यापेक्षा बचतीला प्राधान्य द्यावे आणि इतरांना त्यांच्या क्षमतेनुसार मदत करावी. जेव्हा तुम्ही इतरांना मदत करता तेव्हा तुम्हाला कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे मदत मिळेल आणि तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही आणि .तुम्हाला कशाचीही कमतरता भासणार नाही
* * *

सर्व हृदयांच्या आनंदात, मी तुझ्या आनंदाचा
प्रतिध्वनी ऐकतो, हे परमेश्वरा, आणि सर्व विश्वासूंच्या मैत्रीत, मला तुझे प्रेम जाणवते. मी आनंदित होतो आणि माझे हृदय माझ्या मित्रांच्या यश आणि समृद्धीने आनंदित होते, जसे मी माझ्या स्वतःच्या कल्याणात आणि सहजतेत आनंदित होतो. जसे मी इतरांमध्ये ज्ञान प्रेरित करतो, मी माझ्या स्वतःच्या ज्ञानाचे खजिना वाढवतो आणि सर्वांच्या आनंदात, .मी माझे स्वतःचे ज्ञान शोधतो
* * *

आनंदाचा सर्वात मोठा शत्रू म्हणजे सुखाच्या वस्तू खरेदी करण्यासाठी पैसे उधार घेणे. लोक चुकून असा विश्वास करतात की विशिष्ट वस्तू मिळवल्याशिवाय ते आनंदी राहू शकत नाहीत. पण ती वस्तू मिळवल्यानंतरही, त्यातून मिळणारा तात्पुरता आनंद असूनही त्यांना खरा आनंद अनुभवता येणार नाही. पृथ्वीवरील आनंदाच्या मृगजळामागे धावण्याचा काय अर्थ आहे जो केवळ तुटण्याचे आश्वासन देतो? लोकांनी साधेपणाने जगले पाहिजे, सतत लक्ष देण्याची आवश्यकता .असलेल्या असंख्य वस्तूंची आवश्यकता नसताना
* * *

माझे स्वर्ग माझ्या आत आहे जसजसे मी देवाच्या आशीर्वादांचा आनंद घेतो तसतसे मी त्याचे आभार मानतो आणि माझा आंतरिक आनंद वाढतो. त्या आंतरिक समाधानाशिवाय, पृथ्वीवरील सुखे आणि आनंद देखील नरक बनतात. मला हे समजले आहे की त्या आंतरिक आनंदाशिवाय, माझ्यावर लादलेल्या जबाबदाऱ्यांचे ओझे माझी शांती हिरावून घेतली असती आणि मला .माझ्या आनंदापासून वंचित ठेवले असते
* * *

जर संपत्ती आजार आणि समस्यांशी जोडली गेली तर त्याचे परिणाम असंख्य होतील स्वच्छता आणि आरोग्यसेवा ही पश्चिमेकडील शक्तींपैकी एक आहे. विकसित देशांमध्ये हानिकारक कीटक आणि प्राणघातक जंतू प्रभावीपणे नियंत्रित केले जातात, तर इतर देशांमध्ये ते मुबलक प्रमाणात आढळतात. परंतु या कीटकांना नष्ट करणे हे यशाचे शिखर नाही, कारण विकसित देशांमध्ये इतर प्रकारचे त्रास अस्तित्वात आहेत, जसे की बिले भरणे कठीण आणि हप्ते खरेदी प्रणालींमुळे गुदमरणारे आर्थिक संकट - झोपेला त्रास देणारे आणि .मनःशांती बिघडवणारे त्रास
* * *

ज्या चेतनेतून हे महान विश्व उदयास आले त्याच चेतनेचा .आपण अविभाज्य भाग आहोत
* * *

तुम्ही कधी मेंढ्यांचा कळप पाहिला आहे का? जर
त्यापैकी एकाने उडी मारली तर बाकीचे कळप न डगमगता त्याचे अनुकरण करतात बहुतेक लोक असेच असतात कोणीतरी एखादी कल्पना

घेऊन येईल किंवा नवीन ट्रेंड आणेल आणि इतर लगेचच बँडवॅगनवर उडी मारतील आणि त्याची नक्कल करतील हा नमुना पिढ्यानपिढ्या टिकून आहे प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे रीतिरिवाज आणि परंपरा असतात आणि आपण असा दावा करू शकत नाही की त्या सर्व बरोबर किंवा योग्य आहेत पण कोणाला माहित आहे? कदाचित त्यातील काही रीतिरिवाज आणि परंपरा निरर्थक आणि .निरर्थक असतील
* * *

जेव्हा विचारांचे वादळ शांत होते, तेव्हा आपण
शांतीच्या राज्यात प्रवेश करतो आणि दैवी उपस्थितीला .स्पर्श करतो
* * *

देवाचा विचार करा, किंवा शांततेला प्रेरणा देणाऱ्या सुंदर दृश्याचा, किंवा आनंददायी आणि आनंददायी अनुभवाचा विचार करा. सकारात्मक, शांत मानसिक क्रिया उत्साहवर्धक .आणि ताजेतवाने करणारी असते
* * *

आपण एका अशांत आणि अशांत जगात राहतो तुम्हाला वाटेल
की पैसा म्हणजे आनंद आहे, पण जेव्हा तुम्ही ते मिळवता तेव्हा तुम्हाला अजूनही दुःखी असल्याचे आढळते. तुम्ही संपत्ती मिळवू शकता आणि तुमचे आरोग्य गमावू शकता (देव करो) किंवा तुमचे आरोग्य चांगले असू शकते आणि तुमचे पैसे गमावू शकता किंवा तुमच्याकडे संपत्ती आणि आरोग्य दोन्ही असू शकतात परंतु इतरांसोबत असंख्य समस्या येऊ शकतात, दयाळूपणा दाखवून तुम्हाला फक्त द्वेष आणि संताप मिळेल देवाशिवाय, .या जीवनात काहीही तुम्हाला खरोखर समाधान देऊ शकत नाही
* * *

दैवी योजनेच्या अज्ञानात जगणाऱ्यांसाठी पृथ्वी एक यातना कक्ष बनते. पण जेव्हा तुम्ही जीवनातील अनुभवांना तुमचे शिक्षक म्हणून पाहता आणि त्यांच्याकडून या जगाचे खरे स्वरूप आणि वैश्विक नाटकातील तुमची नेमलेली भूमिका शिकता तेव्हा ते अनुभव चिरस्थायी समाधान आणि आनंदाच्या .मार्गावर मौल्यवान प्रकाशमान बनतात
* * *

तिथे, अंधकारमय अंधाराच्या पलीकडे, आवाजहीन शांतता आणि निर्माण न झालेल्या शून्यतेच्या पलीकडे, शाश्वत सार आहे, जे अस्तित्वाचे मूळ आहे आणि सर्व शक्ती आणि .प्राण्यांचे, दृश्यमान आणि अदृश्य, स्रोत आहे
* * *

देवाने ही पृथ्वी आपल्याला फक्त खाण्यासाठी, झोपण्यासाठी आणि मरण्यासाठी निर्माण केली नाही, तर आपल्याला त्याची इच्छा जाणून घ्यावी आणि आपल्या अस्तित्वाचा उद्देश समजून घ्यावा म्हणून निर्माण केली आहे. काही मूठभर ज्ञानी लोकांनी विश्वाच्या योजनेचा अर्थ समजून घेतला आहे, परंतु बहुतेक लोक आंधळे आहेत आणि त्या .उद्देशाबद्दल अनभिज्ञ आहेत
* * *

आयुष्यात पैसा हे कधीच माझे ध्येय नव्हते; माझे ध्येय मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी स्वतःचे पालनपोषण करण्यासाठी आणि माझे ध्येय पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधींचे दरवाजे .उघडले
* * *

देवाने हे विश्व एका स्थिर आणि अपरिवर्तनीय कायद्यानुसार चालण्यासाठी निर्माण केले आहे जर आपण या कोणत्याही वैश्विक नियमांचे उल्लंघन केले तर आपण स्वतःला शिक्षा करतो. उंच इमारतीच्या छतावरून उडी मारणाऱ्या व्यक्तीची हाडे मोडतील. म्हणून, आपण गुरुत्वाकर्षणाच्या .नियमाकडे दुर्लक्ष करून त्याचे परिणाम भोगू शकत नाही
* * *

जेव्हा आपण जगातील संस्कृतींचा खोलवर विचार करतो आणि प्राचीन संस्कृतींच्या लपलेल्या रहस्यांचा शोध घेतो तेव्हा एक मोठे चित्र समोर येते, ज्यामध्ये एकमेकांशी जोडलेले रेषा, विविध प्रकरणे आणि अचूक तपशील असतात आणि आपल्याला आढळते की माणूस एकाच वेळी वैयक्तिक आणि सामाजिक .स्वरूपाचा आहे
* * *

जर देवाला आपण केवळ भौतिक जाणीवेत जगावे असे वाटत
असेल तर आपण भौतिक गोष्टींमध्ये पूर्णपणे समाधानी असू आणि .सांसारिक मार्गांनी समाधानी असू
* * *

स्वप्नांच्या पलीकडे शुद्धता, शांती आणि आनंदाचे
.किरण आपल्या आवश्यक खोलीत चमकतात आणि नाचतात
* * *

आपल्या या पृथ्वीवरील प्रवासादरम्यान आपल्या
जीवनाच्या आकाशात येणाऱ्या प्रत्येक अनुभवासोबत, आपण आपली जाणीव कशी वाढवायची आणि आपल्या सभोवतालच्या किंवा आपण ज्या परिस्थितीतून जातो त्याबद्दल अधिक समजून कसे घ्यायचे हे शिकले पाहिजे, आणि मग आपण चांगल्या सुसंवादाने जगू शकू आणि लोकांशी आणि जीवनाशी अधिक सहजतेने व्यवहार .करू शकू
* * *

बहुतेक लोक इतरांचे अनुकरण करतात व्यक्ती मूळ आणि सर्जनशील असावी आणि त्याने जे काही करावे त्यात प्रभुत्व .मिळवावे
पूर्वेकडे, आध्यात्मिक आनंद जोपासण्यावर प्राथमिक
लक्ष केंद्रित केले गेले आहे, तर जीवनातील भौतिक पैलूंकडे अनेकदा दुर्लक्ष केले गेले आहे. पश्चिमेकडे, काही भौतिक सुखे आहेत परंतु मानसिक आनंद फारच कमी आहे. या दोघांमध्ये संतुलन राखण्याची आवश्यकता आहे, कारण जीवनाच्या फक्त एकाच पैलूवर लक्ष केंद्रित केल्याने असंतुलन निर्माण होते आणि जीवनाच्या मागण्यांना तर्कशुद्धपणे सामोरे जाण्यास .असमर्थता येते
* * *

दैवी आनंदानंतर सर्वात मोठे आनंद म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या जवळच्या नातेवाईकांसोबत शांती असणे ज्यांच्यासोबत त्याला वर्षाचा प्रत्येक दिवस राहावा .लागतो
लोक घाईघाईत आणि आवेगपूर्ण कृती करण्यात बराच वेळ
वाया घालवतात, पण फारसे काही साध्य होत नाही. जीवन काय देऊ शकते हे समजून घेण्यासाठी आणि विचार करण्यासाठी थोडे .थांबा

* * *

अद्भुत आध्यात्मिक गुणांच्या असंख्य फुलांनी बहरणाऱ्या आणि चमकणाऱ्या शांतीच्या बागांमध्ये ज्ञानाच्या अंतर्गत इमारती बांधण्यासाठी आपण काम केले .पाहिजे
* * *

आंतरिक सुसंवाद हा शक्तीचा समृद्ध स्रोत आहे आणि
.अक्षय ऊर्जा निर्माण करतो
* * *

आयुष्याकडे पाहिल्यावर असे दिसून येते की यश सोपे
नसते जीवन बहुतेकदा कठोर आणि अक्षम्य असते आणि आपल्याला उपजीविका करण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो तुमच्या शरीराला टिकवून ठेवण्यासाठी आणि ते निरोगी आणि आजारांपासून मुक्त ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या प्रयत्नांचा विचार करा! जरी तुम्ही यात यशस्वी झालात तरी ते यश तात्पुरते आहे शरीर - तुम्ही दीर्घायुषी व्हा - अखेर विश्रांती घेईल इच्छित यश मिळविण्यासाठी अंतर्गत आणि बाह्य अशा असंख्य शक्तींशी लढण्याची आवश्यकता निर्देशित करते या शक्ती तुम्हाला खरोखरच महत्त्वपूर्ण कामगिरीपासून वंचित ठेवण्यासाठी अथक परिश्रम करतात
* * *

सर्व परिस्थितीत शांत राहण्याचा प्रयत्न करा आणि तुमच्या शांतीचे बीज आनंदाने आणि समाधानाच्या हास्याने .फुलू द्या
* * *

महान संतांनाही पूर्ण मोक्ष मिळत नाही जोपर्यंत ते त्यांचे यश - त्यांचे आध्यात्मिक अनुभव आणि उच्च ज्ञान - इतरांना आध्यात्मिक समज प्राप्त करण्यास मदत करून सामायिक करत नाहीत. म्हणूनच जे अशा टप्प्यावर पोहोचले आहेत आणि अशा अवस्था प्राप्त केल्या आहेत ते ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांना समज देण्यास उत्सुक असतात. जर तुम्हाला खरे यश हवे असेल तर तुम्ही केवळ स्वतःचे आनंदच .नाही तर इतरांचे आनंद देखील सुरक्षित कराल
* * *

बुद्धिमत्ता असलेला कोणीही पैसे कमवू शकतो पण जर त्यांच्या मनात प्रेम असेल तर ते कधीही स्वार्थी हेतूंसाठी त्या पैशाचा वापर करणार नाहीत; उलट, ते ते इतरांसोबत वाटून घेतील. स्वार्थी आणि कंजूष लोकांच्या हातात पैसा हा शाप आणि दुर्दैव आहे आणि दयाळू आणि उदार .आत्म्यांच्या हातात आशीर्वाद आणि भेट आहे
* * *

एखादी व्यक्ती आपल्या कुटुंबाशी बोलण्यास नकार देऊन बराच काळ गप्प राहणे पसंत करू शकते. जरी या व्यक्तीला काही प्रमाणात आंतरिक शांती मिळू शकते, तरी त्यांचे वर्तन स्वार्थी आणि त्यांच्या कुटुंबाच्या आनंदासाठी हानिकारक असते. त्यांच्या प्रियजनांना त्यांच्या कामगिरीचा फायदा होत नाही तोपर्यंत त्यांना खरोखर यशस्वी मानले जाऊ शकत नाही. त्याचप्रमाणे, भौतिक यश मिळवणे म्हणजे केवळ समृद्धीचा आनंद घेण्याचा आपला अधिकार नाही; तर इतरांना त्यांची आर्थिक आणि राहणीमान सुधारण्यास मदत करण्याची .आपली नैतिक जबाबदारी देखील आहे
* * *

मी माझ्या स्वच्छ विवेकाच्या भिंतींमागे सुरक्षित
आहे, मी काळोखा भूतकाळ जाळून टाकला आहे आणि मला फक्त आजची .चिंता आहे
* * *

आज मला जाणवले की मी महान चांगल्याच्या प्रकाशाशी
एकरूप आहे आणि दुःखाच्या समुद्राच्या लाटांविरुद्ध .संघर्ष करणाऱ्यांसाठी मी एक दिवा आहे
* * *

जीवनातील महत्त्वाकांक्षेनुसार यशाबद्दल लोकांचे वेगवेगळे विचार आणि सिद्धांत असतात. काही लोक यशाची तुलना चोरीशी करतात, "तो एक यशस्वी चोर होता!" असे म्हणतात हे ऐकणे असामान्य नाही. हे अधोरेखित करते की सर्व प्रकारच्या आणि प्रकारांमध्ये यश हे इष्ट आणि शोधण्यायोग्य आहे. .तथापि, आपल्या यशाने इतरांना हानी पोहोचवू नये
यशाचा आणखी एक निकष आहे: जेव्हा आपण स्वतःसाठी
सुसंवादी आणि फायदेशीर परिणाम आणू शकतो, तेव्हा आपण

आपल्या यशात इतरांनाही सामील केले पाहिजे आणि त्याचे फळ .त्यांच्यासोबत वाटले पाहिजे
यश म्हणजे एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या वातावरणात समाधान आणि समाधान. खरे यश म्हणजे नीतिमत्तेच्या तत्त्वांवर आधारित कृतींचे परिणाम आणि त्यात इतरांचे आनंद आणि कल्याण हे स्वतःच्या आनंदाचा अविभाज्य भाग म्हणून समाविष्ट आहे. जर आपण हे तत्व आपल्या भौतिक, बौद्धिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक जीवनात लागू केले तर .आपल्याला यशाची एक संपूर्ण आणि व्यापक व्याख्या मिळेल
* * *

या मर्यादित जगात, आपल्याला लांबी, रुंदी आणि घनता जाणवते, परंतु आणखी एक पातळी आहे जिथे परिमाणे अस्तित्वात नाहीत; सर्वकाही स्पष्ट आणि पारदर्शक आहे - सर्वकाही चेतना आणि धारणा आहे चवीची भावना ही धारणा आहे, जसे वासाची भावना आहे आपल्या भावना, विचार आणि शरीरे चेतनेच्या अवस्था आहेत ज्याप्रमाणे आपण स्वप्नात पाहू शकतो, ऐकू शकतो, वास घेऊ शकतो, चव घेऊ शकतो आणि स्पर्श करू शकतो, त्याचप्रमाणे, त्या उच्च पातळीवर, आपण शुद्ध चेतनेद्वारे या सर्व संवेदना ?अनुभवतो का
* * *

हे प्रभू, तुझी जवळीक अनुभवून आम्हाला आनंदी कर, इच्छांच्या बंधनातून आम्हाला मुक्त कर आणि आम्हाला असा आंतरिक आनंद दे जो जीवनातील अनुभवांनी आणि त्याच्या .बदलत्या घटनांनी प्रभावित होणार नाही
* * *

जेव्हा आपले मन उच्च धारणांशी सुसंगत असते, तेव्हा आपल्या आत आध्यात्मिक चेतना जागृत होते आणि आपण दैवी .ज्ञान आणि प्रेमाचे अद्भुत चमत्कार अनुभवतो
* * *

जर आपण देवावर पूर्णपणे प्रेम केले आणि आपल्या सर्व विचारांनी आणि हृदयाने त्याच्याकडे वळलो तर आपल्याला त्याच्या जवळचे वाटेल आणि आपल्याला आढळेल की तो जीवनात .सुरक्षिततेचे सर्वात मोठे आश्रयस्थान आहे
* * *

रिकाम्या, विशाल जागेत, एक वैश्विक संबंध आणि एक
शाश्वत जीवन आहे जे आपल्याला विश्वातील सर्व सजीव आणि निर्जीव गोष्टींशी जोडते - सर्व अस्तित्वातून वाहणारी सर्वोच्च जीवनाची लाट अनंतकाळ हे आपले खरे घर आणि कायमचे निवासस्थान आहे आणि या शरीरांमधील आपले अस्तित्व तात्पुरते आहे, जसे की वाळवंटातून प्रवास करणाऱ्या .कारवांकरिता थोड्या विश्रांतीची
* * *

जेव्हा आपण आत्म्याच्या सर्जनशील शक्तींशी स्वतःला जुळवून घेतो, तेव्हा आपण आपल्या समस्यांचे मार्गदर्शन करण्यास आणि सोडवण्यास सक्षम असलेल्या वैश्विक आणि असीम मनाशी जोडले जाऊ. आपल्या अस्तित्वाच्या सर्वात मोठ्या स्रोतातून सर्जनशील शक्ती अखंडपणे आपल्याकडे वाहत राहील, ज्यामुळे आपण आपल्या क्रियाकलापांच्या कोणत्याही .क्षेत्रात सर्जनशील यश मिळवू शकू
* * *

विश्वास, सहिष्णुता आणि परस्पर आदराच्या वातावरणात .प्रेम वाढते आणि बहरते
* * *

हे प्रभू, शुद्ध विचार आणि चांगल्या सवयींच्या प्रकाशाने आम्हाला आशीर्वाद दे, जेणेकरून वाईट सवयी आणि विचलित विचारांचा अंधार आमच्या जवळ आला तर तो लगेच दूर होईल आणि आम्हाला तुमच्यावर इतके खोल प्रेम करण्यास मदत कर की भौतिक भ्रम किंवा सांसारिक प्रलोभने आम्हाला अडकवू शकणार नाहीत किंवा आमचे मन आणि हृदय ताब्यात घेऊ शकणार .नाहीत
* * *

सहज मिळवता येणाऱ्या गोष्टी क्वचितच मौल्यवान असतात. महान पुरुष आणि महिलांच्या जीवनाचा अभ्यास करून आणि ते त्यांच्या प्रतिभेचा विकास करून, त्यांची कर्तव्ये पार पाडून, त्यांची नैतिक मूल्ये निर्माण करून, त्यांचा सखोल अभ्यास करून आणि स्वार्थ टाळून कसे महान झाले हे आपल्याला कळते. त्यांना मिळालेले परिणाम आणि त्यांनी मिळवलेले यश .त्यांनी केलेल्या प्रयत्नांपेक्षा अफाट होते
* * *

खरे स्वातंत्र्य शहाणपणाने मार्गदर्शन केलेल्या आणि समजूतदारपणा, शुद्धता आणि दृढ इच्छाशक्तीने समर्थित .असलेल्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात आहे
* * *

जेव्हा तुम्ही तुमची इच्छाशक्ती, दृढनिश्चय आणि जाणीवपूर्वक विवेक जागृत करता, तेव्हा अदृश्य शक्ती उच्च चेतनेतून - आत्म्याच्या अंतर्दृष्टीद्वारे - तुम्हाला मदत करण्यासाठी आणि देवाच्या मदतीने मानसिक आराम आणि .आनंदाकडे नेणारे मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी बाहेर पडतात
* * *

माणसाने स्वतःच्या प्रयत्नातून आत्म्याचे मार्ग
उघडले पाहिजेत कोणीही स्वेच्छेने शांती आणि आनंदापेक्षा दुःख आणि दुःख निवडत नाही अज्ञान हे दुःखाचे मूळ आहे आणि तो अडथळा दूर केला पाहिजे जो दूर केला पाहिजे अज्ञान हे एक हानिकारक तण आहे, जे खोलवर रुजलेले आहे, जे मानवतेच्या बागेत वाढते, चांगल्या आणि फायदेशीर वनस्पतींना बाहेर काढते अज्ञानावर अढळ इच्छाशक्ती आणि दृढनिश्चयाने मात केली पाहिजे मनाची माती अचूक मानसिक लक्ष केंद्रित करून [सकारात्मकतेवर] मशागत केली पाहिजे आणि चांगल्या बियांना श्रद्धेच्या पाण्याने पाणी दिले पाहिजे जेव्हा प्रेमाचे महत्त्वपूर्ण आणि उबदार किरण चमकतील, तेव्हा चांगुलपणाचे बीज वाढेल आणि परजीवी तण आणि गवतांवर मात करेल, कारण .प्रकाशाच्या उपस्थितीत अंधार अस्तित्वात असू शकत नाही
* * *

भौतिक गोष्टींचे सुख कमी होते आणि नाहीसे होते, पण
दैवी आनंद कधीही कमी होत नाही. हा एक दैवी आनंद आहे जो .अंतहीन आणि वर्णनाच्या पलीकडे आहे
* * *

आनंद मिळविण्यासाठी आपण कधीही चुकीच्या पद्धतींचा वापर करू नये, तसेच भ्रामक आराम आणि विध्वंसक परिणामांसह नरकीय कृती आणि वर्तनांनी आपल्यासमोर लटकलेले चमकदार जीवन मिळवण्यासाठी आपण आपल्या आत असलेली शांती आणि .आध्यात्मिक संपत्ती सोडू नये
* * *

दैवी उपस्थिती टिपण्यासाठी शांतता हा सर्वोत्तम
कॅमेरा आहे शुद्ध आणि अचूकपणे केंद्रित शांततेच्या .लेन्समधून, धन्य प्रतिमा परिपूर्ण स्पष्टतेसह दिसून येईल
* * *

खरं तर, सर्व ज्ञान तुमच्या आत आहे आणि तुम्हाला फक्त .त्याची जाणीवपूर्वक जाणीव असणे आवश्यक आहे
* * *

समाधान हे स्वतःच्या सुधारणेत आहे, जेणेकरून इतर तुम्हाला शोधत नाहीत तर तुम्ही त्यांना शोधत आहात प्रेम आणि मैत्री अपेक्षा किंवा मागणी न करता दिली पाहिजे, कारण अपेक्षा राग आणि कटुता निर्माण करतात स्वतःच्या सुधारणेसाठी प्रयत्न करत असतानाही, एखाद्याने स्वतःच्या सद्गुणांच्या आणि स्वतःच्या मूल्याच्या किल्ल्यात एकटे, .सुरक्षित आणि शांत उभे राहिले पाहिजे
* * *

माझ्या हृदयातून आनंद आणि आशावादाचे धबधबे नेहमीच
वाहत राहोत आणि त्यांचा ताजा फवारा मी भेटणाऱ्या सर्वांना .स्पर्श करू दे
* * *

आध्यात्मिक आनंद आत्म्यात इतरांना सर्व प्रकारे मदत करण्याची इच्छा निर्माण करतो आणि आनंदाकडे नेणाऱ्या परिष्कृत नैतिक सुखांची प्रशंसा करण्याची क्षमता विकसित .करतो, ज्यामुळे कच्च्या सुखांकडे कल कमी होतो
* * *

तुमची भूमिका कितीही लहान असली तरी, जीवनाच्या रंगमंचावर आत्मे करत असलेल्या वैश्विक खेळाच्या यशात योगदान देण्याच्या दृष्टीने ती महान भूमिकांइतकीच .महत्त्वाची राहते
* * *

वैश्विक चेतना ही एक परिपूर्ण, अनंत चेतना आहे, जी सतत स्वतःचे नूतनीकरण करत असते आणि तिच्या सर्जनशीलतेमध्ये अक्षय असते, आणि तुमच्याद्वारे ती स्वतःचा एक अद्वितीय .पैलू व्यक्त करण्याचा प्रयत्न करते
* * *

जर तुम्ही एकदा तरी दैवी प्रेमाचा आस्वाद घेतला तर तुम्ही ते कधीही सोडणार नाही कारण संपूर्ण विश्वात .त्याच्यासारखे दुसरे काहीही नाही
* * *

जे देवाला ओळखतात ते खूप प्रगतीशील आध्यात्मिक टप्प्यावर पोहोचले आहेत, इतके की ते पाप्यांना केवळ आध्यात्मिक सल्ला देऊन समाधानी राहत नाहीत, तर ते - देवाच्या कृपेने आणि मदतीने - त्यांना त्यांच्या पापी कृत्यांच्या परिणामांपासून मुक्त करणारी आध्यात्मिक .शक्ती देऊ शकतात
* * *

सर्व चांगल्या आणि वाईट कृती मेंदूच्या पेशींमध्ये राहतात आणि सद्गुणी किंवा दुष्ट सवयी किंवा विचारांच्या प्रवृत्ती म्हणून प्रकट होतात. मेंदूच्या पेशी त्या सवयींच्या शक्तीने चार्ज झाल्यामुळे अस्वस्थ सवयींनी ग्रस्त असलेली व्यक्ती इच्छाशक्ती, ध्यान, प्रामाणिक प्रार्थना आणि सतत सकारात्मक पुष्टीकरणाद्वारे स्वतःला मुक्त करू शकते जोपर्यंत त्यांच्या सर्व अनिष्ट सवयी शांती आणि शांतीच्या सद्गुणी सवयींमध्ये रूपांतरित होत नाहीत. हे तेव्हा घडते जेव्हा योग्यरित्या निर्देशित जीवनशक्ती मेंदूच्या पेशींचे असामान्य स्वरूप बदलण्यासाठी कार्य करते, जेणेकरून त्या पेशी चांगल्या, .सद्गुणी आणि सुंदर अशा सर्व गोष्टींनी भरल्या जातात
* * *

समज म्हणजे आतील डोळा, आत्म्याचे दृष्टी आणि हृदयाचे दुर्बिणी. हे मनाच्या शांती आणि विवेकाच्या शुद्धतेमधील .संतुलन आहे
* * *

दररोज आपण वेगवेगळे दृश्ये पाहतो आणि प्रत्येक दिवस शिकण्यासाठी एक नवीन धडा घेऊन येतो. एखाद्या व्यक्तीने त्याच्या अस्तित्वाच्या अंतिम उद्देशावर लक्ष केंद्रित करून धडा शिकणे अपेक्षित आहे: त्याच्या अस्तित्वाचा स्रोत .आणि त्याच्या जीवनाचा पाया ओळखणे
भूतकाळातील दुःख विसरून जाण्यासाठी आपण काम करूया
आणि त्यांच्यावर लक्ष केंद्रित न करण्याचा संकल्प करूया.

अढळ दृढनिश्चय आणि सक्रिय इच्छाशक्तीने, आपण आपले जीवन नूतनीकरण करूया, आपले यश वाढवूया आणि स्वतःमध्ये चांगल्या सवयी आणि उदात्त गुण जोपासूया.

देव माझी शक्ती आहे आणि मी इतर कोणत्याही शक्तीवर विश्वास ठेवत नाही.

आयुष्यातील लढाई लढा आणि शेवटपर्यंत टिकून राहा, कधीही हार मानू नका, कधीही असे म्हणू नका की "मला मार्ग सापडत नाही, म्हणून मी प्रयत्न करणे थांबवेन" चुका झाल्या असतील तर मार्गदर्शन मागा, पण प्रयत्न करणे कधीही थांबवू नका अडथळ्यांना तोंड देताना बरेच जण पराभव स्वीकारतात

अपयशी ठरलेल्यांनी यशस्वी लोकांशी संबंध ठेवावे, अपयशांशी नाही यशस्वी होण्याचा दृढनिश्चय करा; जीवनात तेच तुमचे तत्वज्ञान असू द्या.

दररोज आपण आपले शारीरिक सामर्थ्य बळकट केले पाहिजे, आपली मानसिक शक्ती वाढवली पाहिजे आणि ध्यान, सुदृढ विचार आणि शरीर, मन आणि आत्म्याला एकत्रितपणे फायदेशीर ठरणारे सकारात्मक, उत्पादक कार्य करून आपले खरे स्वरूप जाणून घेतले पाहिजे.

जेव्हा तुम्हाला चांगली सवय लावायची असेल किंवा वाईट सवय सोडायची असेल तेव्हा मेंदूच्या पेशींवर लक्ष केंद्रित करा जिथे वेगवेगळ्या सवयींची यंत्रणा असते.

चांगली सवय लावण्यासाठी, प्रथम शांतपणे बसा आणि ध्यान करा, दैवी मार्गदर्शन मिळवा.

तुमच्या कपाळावर, तुमच्या भुवयांच्या मध्ये असलेल्या इच्छाशक्ती केंद्रावर तुमचे मन केंद्रित करा आणि तुमच्या मेंदूत तुम्हाला जी सवय रुजवायची आहे ती दृढपणे निश्चित करा. जेव्हा तुम्हाला वाईट सवयी दूर करायच्या असतील, तेव्हा तुमचे लक्ष इच्छाशक्ती केंद्रावर देखील केंद्रित करा आणि दृढपणे खात्री करा की त्या सवयी जिथे रुजल्या आहेत त्या सर्व खोबणी पुसल्या जात आहेत.

एकाग्रता आणि इच्छाशक्तीच्या बळावर, तुम्ही जुन्या सवयींचे खोलवरचे दरी देखील पुसून टाकू शकता.

तुमच्या मेंदूतून वाईट सवयी काढून टाकण्याची
इच्छाशक्ती तुमच्याकडे आहे याची स्वतःला वारंवार खात्री
द ्या . य ा खात्रीसाठी सर्वोत्तम वेळ म्हणजे पहाटे जेव्हा
त ुमची इच्छाशक्ती आणि लक्ष त्यांच्या शिखरावर असते .
स्वतःला खात्री देत राहा की तुम्ही सर्व आज्ञांपासून
मुक्त आहात आणि एके दिवशी तुम्हाला आढळेल की तुम्ही ज्या
सवयीतून मुक्त होऊ इच्छिता त्यापासून तुम्ही स्वतःला
.ख रोखर मुक्त केले आहे

तुम्हाला जे काही भीती वाटते ते तुमच्या विचारांमधून
काढून टाका आणि ते देवावर सोपवा . देवावरील तुमचा विश्वास
मजबूत करा आणि तो तुम्हाला मदत करण्यास सक्षम आहे यावर
विश्वास ठेवा आणि हे जाणून घ्या की बरेच दुःख चिंता आणि
.चिंतामुळे उद्भवते

तुम्हाला ज्या गोष्टीची भीती वाटते ती अजून घडलेली
नसताना तुम्ही आताच का त्रास सहन करावा ? आपल्या बहुतेक
त्रास भीतीमुळे होतात , जर आपण आपल्या जीवनातून भीती काढून
.टाकली तर आपल्याला मोकळे वाटेल आणि उपचार त्वरित होतील

दररोज रात्री , झोपायच्या आधी , स्वतःला खात्री द्या की
देव तुमच्यासोबत आहे , तुमचे रक्षण करतो आणि तुमचे रक्षण
करतो . त्याच्या संरक्षणात्मक प्रकाशाची कल्पना करा जो
तुमच्याभोवती सर्व बाजूंनी आहे , आणि तुम्हाला त्याचे
.अद्भुत संरक्षण जाणवेल

या वैश्विक नाटकात , सर्व वंशांचे मानव काळाच्या
.रंगमंचावर जीवनाचे नाटक साकारतात

आपण आपल्या तात्पुरत्या भूमिकांमध्ये जास्त व्यस्त न
होता किंवा त्यावर जास्त लक्ष केंद्रित न करता जीवनाचा
अर्थ समजून घेतला पाहिजे . जीवनाबद्दलची आपली समज अनेकदा
विकृत आणि चुकीची असते कारण आपण ते स्वार्थाच्या आणि
मर्यादित दृष्टिकोनातून पाहतो ; जर आपण आत्म्याच्या
डोळ्यांनी पाहिले तर आपण गोष्टी पूर्णपणे वेगळ्या
.दृष्टिकोनातून पाहू

जेव्हा आपण ज्ञानाचे डोळे उघडतो तेव्हा आपल्याला
देवाचा सर्वव्यापी प्रकाश दिसतो आणि त्या प्रकाशात

आपल्याला आपला आध्यात्मिक स्वभाव दिसतो, जो विश्वाच्या सर्व कणांमध्ये आणि भागांमध्ये व्यापलेल्या वैश्विक .चेतनेच्या स्वरूपाचे प्रतिबिंब आहे
आध्यात्मिक सत्ये आपल्याभोवती असतात, आपल्या बंद डोळ्यांच्या दारावर ठोठावतात, आपल्याला अंधाराऐवजी प्रकाश पाहण्यास, अज्ञानाऐवजी शहाणपणाने वागण्यास, द्वेषापेक्षा प्रेमाने आपले हृदय भरण्यास आणि शांती स्थापित करण्यात आणि आपल्या जगात विपुलता आणि सुरक्षितता आणण्यात सहकार्य करण्यास उद्युक्त करतात. जेव्हा आपण हे करतो तेव्हा अज्ञान नाहीसे होईल, सांसारिक फरक नाहीसे होतील, आपल्याला विविधतेत एकता दिसेल आणि आपण दैवी .इच्छेशी अधिक सुसंगत होऊ
देवासोबतचे आपले नाते हे मालक आणि कर्मचाऱ्यासारखे
थंड किंवा प्रेमहीन नाही. आपण त्याची मुले आहोत आणि त्याची आपली काळजी सतत असते; तो नेहमीच आपले ऐकतो. आपण त्याच्या अस्तित्वाचा अविभाज्य भाग आहोत आणि त्याच्याशी असलेले आपले नाते जिवंत आणि चैतन्यशील आहे. त्याने आपल्याला प्रेम, समज, अंतर्दृष्टी, सद्भावना आणि आध्यात्मिक शक्तीची अक्षय संपत्ती दिली आहे, परंतु आपल्यापैकी बहुतेकांनी ही संपत्ती कोणत्याही गोष्टीवर वाया घालवली .नाही
देवाची इच्छा आहे की आपण सुरक्षितता, शांती आणि मैत्रीपूर्ण सहकार्याने जगावे, जसे एका उदात्त आणि प्रेमळ कुटुंबातील सदस्यांना शोभते, परंतु लोभ आणि स्वार्थी गणनेने लोकांच्या आत्म्यात मूळ धरले आहे आणि कुटुंबात फूट .पाडली आहे
देव आपल्याला मालक बनवू इच्छितो, पण आपण गुलाम
बनण्याचे निवडले आहे. मानवजात आपल्या स्वर्गीय घरापासून खूप दूर गेली आहे आणि देवाच्या जवळ जाण्याचा आणि देव आपल्या जवळचा वाटण्याचा अंतर्गत स्वर्ग गमावला आहे, आणि वैयक्तिक प्रयत्नांशिवाय ते स्वर्ग परत मिळवू शकणार नाही. देवाने आपल्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे, .परंतु हे सत्य आपल्या मनातून गेले आहे
आपले नशीब कष्ट आहे आणि आपले भाग्य विनाश आहे या
भ्रमाला आपण शरण गेलो आहोत, आणि पडद्यामागील तेजस्वी सत्य

पाहण्यासाठी आपण ज्ञानाच्या खंजीराने भ्रमाचा पडदा फाडला .पाहिजे
माझ्या आयुष्याच्या या दीर्घ वर्षात देवाने मला आनंद दिला आहे, लोकांना माझ्या चेहऱ्यावर समाधानाचे हास्य दिसो किंवा न दिसो, दैवी आनंद नेहमीच माझ्यासोबत असतो आणि मला कधीही सोडत नाही. आनंदाची मोठी नदी माझ्या चेतनेच्या वाळूखाली सतत वाहते आणि माझ्या जीवनातील बागांना पाणी .देणाऱ्या आशीर्वादित झऱ्यांप्रमाणे फुटते
जीवनातील अचानक येणाऱ्या उलथापालथी माझ्या शांतीला
भंग करू शकत नाहीत, किंवा मृत्यूचे भूत मला मिळणारा .आध्यात्मिक आनंद हिरावून घेऊ शकत नाही
ती अवस्था कायमस्वरूपी आणि अपरिवर्तनीय बनवणे कठीण
होते, परंतु मी आता ज्या आत्म्याचा आनंद घेतो आणि इतरांसोबत सामायिक करतो त्याची फळे मी त्यात केलेल्या .सर्व प्रयत्नांना सार्थक होती
मी विचार करतो आणि दैवी आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली कार्य करतो. पैसा हे माझ्या आयुष्यातील ध्येय कधीच नव्हते, तर मानवतेतील माझ्या बंधू आणि भगिनींची सेवा करणे हे होते. म्हणूनच, देवाने माझ्यासाठी चांगुलपणाचे अनेक दरवाजे उघडले आहेत जेणेकरून मी स्वतःला टिकवून ठेवू शकेन आणि माझे ध्येय पूर्ण करू शकेन आणि जेव्हा जेव्हा मला मदतीची .आवश्यकता असते तेव्हा देव ती त्वरित प्रदान करतो
माझी एकमेव इच्छा तुमची सेवा करणे आहे आणि म्हणूनच मी .येथे आहे
तुमच्या आयुष्यातही देवाची शक्ती कार्यरत आहे. तुमचा विश्वास दृढ झाल्यावर आणि तुम्हाला हे समजल्यावर तुम्ही स्वतः हे सत्य अनुभवाल की खरी संपत्ती भौतिक यशातून नाही .तर सर्वशक्तिमान देवाकडून येते
तुम्ही देवासोबत घालवलेला प्रत्येक क्षण तुमच्या परम फायद्यासाठी असेल आणि प्रेमाने आणि देवाला संतुष्ट करण्यासाठी तुम्ही जे काही साध्य करता ते तुमच्यासाठी .अनंतकाळच्या नोंदीत लिहिले जाईल
तुमच्या खोल विचारांच्या एकांतात रमून जा आणि .शांततेच्या झऱ्यातून वाहणाऱ्या शांतीचा आनंद घ्या

जर आपण चांगली कृत्ये पेरली तर आपल्याला आनंद आणि आशीर्वाद मिळतील आणि जर आपण वाईट कृत्ये पेरली तर आपल्याला विविध प्रकारचे आणि प्रमाणात संकटे आणि समस्या .येतील
प्रत्येक चांगले काम हे एका कुऱ्हाडीसारखे असते ज्याच्या सहाय्याने आपण चेतनेच्या मातीत खोदून दैवी .आनंदाचा झरा शोधतो
आत्मनिरीक्षण आणि अन्वेषणाच्या समुद्रात डुबकी मारायला शिका, मग ते चांगल्या पुस्तकांशी, श्रद्धांशी, समस्यांशी, तत्वज्ञानाशी किंवा आंतरिक आनंदाशी संबंधित असोत, सामान्य [चिंतनशील] एकांत ही खऱ्या आनंदाची किंमत .आहे हे ओळखून
जरी जीवन अप्रत्याशित, लहरी आणि रहस्यमय वाटत असले
तरी, शंका आणि सर्व प्रकारच्या समस्या आणि उलथापालथींनी भरलेले असले तरी, आपण देवाच्या सतत संरक्षणाखाली राहतो. आपण गोष्टींना अतिरेक करू नये किंवा घटनांना तोंड देताना आपला संयम गमावू नये, कारण जर आपण घाबरून आपल्यावर मात करू दिली तर आपण वाईटाला शक्ती देतो आणि त्याची मुळे खोलवर रुजतो, जी भीती आणि चिंतेच्या मातीत वाढतात आणि भरभराटीला .येतात
दररोज रात्री स्वतःला विचारा: तुम्ही देवासोबत किती
वेळ घालवला आहे, तुम्ही किती विचार केला आहे, तुम्ही किती साध्य केले आहे, तुम्ही इतरांसाठी किती केले आहे आणि ?तुम्ही तुमच्या इच्छांवर किती नियंत्रण ठेवले आहे जीवनातील परीक्षांमध्ये आपण कायमस्वरूपी आनंद आणि
शांती मिळवण्याची अपेक्षा करू नये; उलट, आपण ते स्वतःमध्ये शोधले पाहिजेत आणि शोधले पाहिजेत. मग, आपण जे काही अनुभव घेतो, आपण त्यांना त्याच प्रकारे सामोरे जाऊ ज्या प्रकारे आपण चित्रपटात दुसऱ्याचे अनुभव पाहतो, मग ते आनंददायी .असोत किंवा वेदनादायक असोत
जर एखादी व्यक्ती आपल्या मनाला तसे करू देते तर ती त्यांचे सर्व अनुभव वेदनादायक, दुःखद परीक्षांमध्ये बदलू शकते. ते चांगले आरोग्य उपभोगतात पण त्याचे मूल्य समजून घेत नाहीत. परंतु जर ते आजारी पडले तर ते स्वतःला नम्र करतील आणि कल्याणाच्या आशीर्वादाची कदर करतील. आपण देवाची

कृपा स्वीकारली पाहिजे आणि त्याने आपल्याला दिलेल्या आशीर्वादांबद्दल त्याचे आभार मानले पाहिजेत. प्रतिकूल परिस्थितीची वाट न पाहता, आपण कृतज्ञ होऊ आणि त्याच्या .कृपेची कदर करू
जीवन हे चिंतन आणि कृतीचे मिश्रण असले पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती मानसिक संतुलन गमावते तेव्हा ती चिंता, दुःखाचे ढग आणि वेदनेच्या तीव्रतेला बळी पडते आणि जर त्यांनी आरोग्य, समृद्धी आणि ज्ञानाच्या नियमांचे उल्लंघन करण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांना आजार, गरिबी .आणि अज्ञानाचा त्रास अपरिहार्यपणे सहन करावा लागतो
आपण आपले हेतू शुद्ध ठेवले पाहिजेत, आपले हेतू स्वच्छ ठेवले पाहिजेत आणि अशा प्रकारे वागले पाहिजे ज्यामुळे आपल्याला मनःशांती मिळेल आणि जीवनातील परिस्थितींना आपली .शांती भंग करू देऊ नये आणि आपला आनंद नष्ट करू देऊ नये

दुःखी हृदये आणि तुटलेले विचार मला आकर्षित करतात, ते कितीही दूर असले तरी
तुमच्या प्रेमाच्या तेजस्वी राज्याच्या सीमा
विस्तारा आणि हळूहळू तुमचे कुटुंब, तुमचे शेजारी, तुमचा समुदाय, तुमचा देश आणि सर्व जागरूक देश आणि प्राणी यांचा .समावेश करा

आपण आपली बुद्धी देखील बळकट केली पाहिजे आणि वर्षानुवर्षे आणि पिढ्यांपासून वारशाने मिळालेल्या बौद्धिक आणि नैतिक कमकुवतपणाच्या ओझ्याला नाकारले पाहिजे. या अशुद्धींना नवीन संकल्प आणि उत्पादक कृतीच्या आगीत जाळून टाकले पाहिजे. या रचनात्मक दृष्टिकोनाने, खरोखर वचनबद्ध व्यक्ती मुक्ती आणि स्वातंत्र्याच्या .क्षितिजावर पोहोचू शकते
तुमच्यातील असीम शक्तीला सक्रिय करा जेणेकरून तुम्ही जीवनाच्या रंगमंचावर तुमची प्रतिष्ठित भूमिका बजावू .शकाल
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाशिवाय संपत्ती, पैसा, प्रसिद्धी किंवा इतर कशाचीही पूजा करू लागते तेव्हा दुःख त्यांचे भाग्य बनते जे लोक आपले सर्व लक्ष या गोष्टींवर

केंद्रित करतात ते प्रत्यक्षात त्यांची पूजा करतात आणि म्हणूनच ते देवाच्या जवळ येत नाहीत तर त्याच्यापासून दूर जातात परंतु जे देवाचे चिंतन करतात, त्याचे चिंतन करतात आणि त्यांच्या अंतःकरणात त्याच्याशी संवाद साधतात ते त्याच्या जवळ येतात आणि त्याच्याशी त्यांच्या मूक .संवादात आंतरिक आनंद अनुभवतात
मानवी स्वप्ने आणि शाश्वत आनंदाची आशा पूर्ण करण्यास देवच सक्षम आहे. म्हणून, हृदयात देवाचे स्थान कोणत्याही .गोष्टीला घेऊ देऊ नये
साधकाला देवाचे स्मरण करण्यास आणि त्याच्या जवळ
जाण्यास मदत करणारी पवित्र चिन्हे आहेत. तथापि, जर एखाद्या व्यक्तीने या प्रतीकांची पूजा करण्यास सुरुवात केली तर त्यांचे नुकसान त्यांच्या फायद्यापेक्षा जास्त होईल. उपासना फक्त देवाकडेच केंद्रित केली पाहिजे, कारण इतर .काहीही उपासनेला पात्र नाही
धार्मिक उपासनेचे स्वरूप काहीही असो, जोपर्यंत उपासक आध्यात्मिक जाणीव आणि तळमळ ठेवून ती देवाला स्वीकार्य असते. तथापि, बरेच लोक उपासनेचे सार समजून घेत नाहीत आणि त्यांचे विचार आणि हृदय देवापासून विधींकडे वळवले जातात, .त्यामुळे त्यांच्या उपासनेचा फारसा फायदा होत नाही
खरे भक्त त्यांची जाणीव कोणत्याही प्रतिमा किंवा रूपापुरती मर्यादित ठेवू देत नाहीत, तर ते सर्व प्रतिमा आणि रूपांमागील दैवी आत्म्यावर खोलवर प्रेम करतात आणि .पूर्ण लक्ष केंद्रित करतात
देव परिपूर्ण आणि अनंत आहे, आणि कोणतीही प्रतिमा
.किंवा पुतळा त्याला सामावून घेऊ शकत नाही
असे म्हणता येईल की देव त्याच्यावर मनापासून प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्याशी सुसंगत असलेल्या प्रत्येकामध्ये स्वतःला प्रकट करतो, कारण तो सर्वत्र उपस्थित आहे आणि म्हणूनच तो प्रत्येकामध्ये उपस्थित आहे. तथापि, प्रत्येकाकडे दैवी उपस्थिती प्रकट करण्याची क्षमता नसते. सूर्य कोळसा आणि हिरा दोन्हीवर समान रीतीने चमकतो, परंतु हिरा सूर्यप्रकाश स्वीकारतो आणि .प्रतिबिंबित करतो, तर कोळसा करू शकत नाही

त्याचप्रमाणे, सर्व लोक देवाच्या प्रकाशात बुडलेले आहेत, परंतु फक्त काही लोकच तो प्रकाश प्राप्त करू शकतात आणि त्यांच्या विचारांमध्ये आणि कृतींमध्ये तो प्रतिबिंबित करू शकतात. असे करण्यासाठी, त्यांनी ध्यानाद्वारे आणि दैवी शिकवणी आणि आज्ञांचे पालन करून .स्वतःला शुद्ध केले पाहिजे
जेव्हा आपण देवाचे नाव उच्चारतो तेव्हा आपण काय म्हणत आहोत याची आपल्याला खोलवर आणि प्रामाणिकपणे जाणीव असली पाहिजे जर तुम्ही प्रार्थनेदरम्यान लोकांच्या विचारांमध्ये डोकावले तर तुम्हाला आढळेल की बहुतेक लोक देवाशिवाय इतर सर्व गोष्टींचा विचार करत आहेत, जरी ते त्याचे नाव उच्चारत असले तरी! अशी प्रार्थना निष्फळ आणि .निरर्थक आहे
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण आपले संपूर्ण
मन देवावर केंद्रित करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे, केवळ त्याचे आशीर्वादित नाव उच्चारण्याऐवजी आणि आपले विचार भटकू देण्याऐवजी. माझ्या एका काकू प्रार्थना मणींवर प्रार्थना करायच्या, ज्या क्वचितच तिच्या हाताबाहेर जात असत. पण तिने एके दिवशी मला कबूल केले की चाळीस वर्षे ही प्रार्थना सवय लावूनही देवाने तिच्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले नाही यात आश्चर्य नाही! तिच्या "प्रार्थना" ही एक .चिंताग्रस्त सवय होती
जेव्हा आपण प्रार्थना करतो तेव्हा आपण देवाशिवाय इतर कशाचाही विचार करू नये. आपण आपल्या उपासनेत प्रामाणिक राहण्याचा आणि आपल्या विनवणीत समर्पित राहण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. प्रार्थना मणी वापरणे आणि सतत देवाचे नाव घेणे हे पूर्णपणे स्वीकार्य आहे जेव्हा ही प्रथा हृदयातून येते आणि प्रामाणिकपणा आणि एकाग्र मनाने समर्थित असते. .तथापि, ही प्रथा कालांतराने स्वयंचलित होऊ शकते
आपण आपल्या हृदयात देवाचे नाव उत्कटतेने आणि दैवी प्रेमाने उच्चारले पाहिजे; हीच देवाच्या हृदयाला स्पर्श करणारी खरी उपासना आहे. थंडपणाने आणि भटकंतीने देवाचे नाव उच्चारणे म्हणजे निंदा आणि अनादर आहे. जेव्हा एखादी व्यक्ती प्रार्थना करते तेव्हा त्याचे हृदय आणि मन .देवाच्या प्रेमाने भरलेले असले पाहिजे

हे प्रभू, तू तो दिव्य उत्तर तारा आहेस ज्याच्या सहाय्याने माझे भटकंती विचार परीक्षा आणि संकटांच्या .अशांत समुद्रात मार्गदर्शन करतात
उच्च योगिक व्यायामाद्वारे मनाची एकाग्रता साधल्याने वैभव आणि वैभवाचा सर्वोच्च स्रोत असलेल्या देवाच्या जवळ जाण्यास मदत होते, त्याचप्रमाणे देवाबद्दल विचार करण्यास .आणि त्याच्याशी संवाद साधण्यास मदत होते
आठवड्यातून एक दिवस आध्यात्मिक विश्रांतीसाठी (शक्य असल्यास) देवाचे चिंतन करण्यासाठी आणि शांती, शांती आणि आंतरिक शांती अनुभवण्यासाठी समर्पित करणे आवश्यक आहे. अशा प्रकारे घालवलेला वेळ आठवड्याच्या उर्वरित काळात .येणाऱ्या त्रास आणि चिंतांसाठी एक आरामदायी मलम असेल प्रत्येकाने आठवड्यातून एक दिवस एकांतवासात किंवा "आध्यात्मिक विश्रांती" मध्ये घालवणे आवश्यक आहे जेणेकरून त्यांचे भावनिक जखमा आणि वेदना बरे होतील. जेव्हा तो दिवस शांती, आनंद आणि समाधानाचा होईल, तेव्हा .तुम्ही आठवड्यामागून आठवडे त्याची आतुरतेने वाट पहाल एकांत ही महानतेची किंमत आहे. या आध्यात्मिक
आश्रयातून तुमच्या मनाला, शरीराला आणि आत्म्याला मिळणारे अद्भुत परिणाम पाहून तुम्ही थक्क व्हाल. तुमच्या आत्म्याशी आणि देवाशी असलेले नाते जर तुम्हाला खऱ्या आनंदाची आकांक्षा असेल, तर तुम्ही सकाळी लवकर उठल्यानंतर आणि रात्री झोपण्यापूर्वी स्वतःला दैवी शांतीच्या .महासागरात बुडवून टाकले पाहिजे
भारतातील ऋषीमुनी फक्त एक दिवस एकांतवासाचा सल्ला
देत नाहीत, तर दररोज चार विशिष्ट वेळी शांत ध्यान करण्याची गरज यावर भर देतात. पहाटे उठण्यापूर्वी आणि कोणालाही पाहण्यापूर्वी, शांतता आणि शांततेचा अनुभव घ्यावा. दुपारी, जेवणापूर्वी मन शांत करावे आणि रात्रीच्या जेवणापूर्वी पुन्हा एकदा शांततेचा आनंद घ्यावा. शेवटी, रात्री झोपण्यापूर्वी, पुन्हा एकदा शांततेच्या स्थितीत .प्रवेश करावा
जे लोक एकांतात आणि या चारही दैनंदिन काळात शांतता पाळतात त्यांना देवाशी एकरूपता अनुभवता येते ज्यांना हे सर्व काळ पाळता येत नाहीत त्यांनी किमान सकाळ आणि

[illegible]

[illegible]

[illegible]

<u>[illegible]</u>

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

चिंतनाचा दिवस हा मानसिक आणि शारीरिक विश्रांतीचा
आणि आंतरिक शांतीच्या जोपासनेचा दिवस असावा . ज्ञान आणि
.शांती देणारी कोणतीही क्रिया त्या दिवशी धन्य असते
पालकांचा आदर करण्याबद्दल , पवित्र ग्रंथांनी
त्यांच्याशी चांगले वागण्याची शिफारस केली आहे : "तुमच्या
."वडिलांचा आणि आईचा आदर करा " आणि "पालकांशी दयाळूपणे वागा
मानवी पालकांना देवाचे प्रतिनिधी म्हणून सन्मानित
केले पाहिजे , ज्याने त्यांना मानवजात निर्माण करण्याची
देणगी दिली आहे . आई ही देवाच्या शुद्ध प्रेमाचे मूर्त
स्वरूप आहे , कारण एक प्रेमळ आई जिथे कोणीही क्षमा करणार
नाही तिथे क्षमा करते . वडील हे देवाच्या ज्ञानाचे
.प्रकटीकरण आणि त्याच्या मुलांचे रक्षक आहेत
देवाशिवाय एखाद्याने आपल्या वडिलांवर आणि आईवर प्रेम
करू नये , तर त्याच्या संरक्षणात्मक आणि ज्ञानी प्रेमाची
अभिव्यक्ती म्हणून . सर्वोच्च दैवी आत्मा मुलाला मदत
करण्यासाठी वडील आणि आई दोघेही बनतो ; म्हणून , पालकांमध्ये
.त्याचा आदर केला पाहिजे
धर्मग्रंथ आपल्याला खून करण्यासाठी खून
करण्याविरुद्ध सल्ला देतात , कारण नंतर माणूस खुनी बनतो .
तीव्र भावनेच्या क्षणी एखाद्या व्यक्तीने दुसऱ्याचा जीव
घेऊ नये . तथापि , जर प्रियजनांना धोका निर्माण झाला तर
देवाने त्यांच्यावर सोपवलेल्यांचे रक्षण करण्यासाठी
एखाद्याने लढले पाहिजे , कारण आपल्या कुटुंबाचे आणि देशाचे
.रक्षण करणे हे एक पवित्र कर्तव्य आहे
व्यभिचाराच्या बंदीबाबत , लैंगिक संबंधाचा आदर्श
उद्देश देवाच्या प्रतिमेत निर्माण केलेल्या मुलांची
उत्पत्ती आणि एकमेकांमध्ये देव पाहणाऱ्या जोडीदारांना
जाणवणाऱ्या शुद्ध प्रेमाची अभिव्यक्ती असावा . जे लोक केवळ
शारीरिक पातळीवर जगतात , खऱ्या प्रेमाची किंवा लैंगिक
इच्छा निर्माण केलेल्या उच्च उद्देशाची पर्वा न करता , या
आज्ञेनुसार व्यभिचार करतात . या प्रकरणात , ते त्यांच्या
लैंगिक इच्छा पूर्ण करणाऱ्या प्राण्यांपेक्षा वेगळे
.नाहीत आणि नंतर त्यांच्या मार्गावर जातात
विवाहित जीवनात खरे परस्पर प्रेम निर्माण करण्यासाठी
आणि व्यक्त करण्यासाठी देवाने पुरुष आणि स्त्रियांमध्ये

ही सर्जनशील प्रेरणा निर्माण केली आहे आणि तिचा गैरवापर केला जाऊ नये, तर तो एका पवित्र क्रियाकलाप आणि ज्ञानात .रूपांतरित केला पाहिजे
जर तुम्ही तुमच्या अस्तित्वातील लैंगिक शक्ती
नियंत्रित आणि वितरित करू शकलात, तर तुम्ही लेखन, चित्रकला किंवा इतर असंख्य मार्गांनी सुप्त प्रतिभा प्रकट .करण्यासाठी उत्तम मानसिक क्षमता विकसित करू शकाल
आणि जेव्हा तुम्ही शेवटी सर्जनशील क्रियाकलाप
नियंत्रित करू शकाल आणि आध्यात्मिकरित्या रूपांतरित करू शकाल, तेव्हा तुम्हाला खूप शांती, खूप प्रेम आणि वाढता .आध्यात्मिक आनंद अनुभवायला मिळेल
ज्या संत आणि आध्यात्मिक नेत्यांनी त्यांच्या लैंगिक क्रियेत आध्यात्मिक परिवर्तन घडवून आणले आहे ते जगात आणि सत्याच्या गूढ शोधात आश्चर्यकारक आणि आश्चर्यकारक .पराक्रम करण्यास सक्षम असलेले दिग्गज आहेत
अशाप्रकारे, लैंगिक इच्छेचा सर्वोच्च वापर म्हणजे
तिची शक्ती वाढवणे, म्हणजेच, ज्ञान, उदात्त आदर्श आणि आध्यात्मिक तत्त्वे प्रकट करण्यासाठी तिची ऊर्जा उच्च उद्देशाकडे वळवणे. लैंगिक विचारांमधून आनंद मिळवू नये किंवा निषिद्ध गोष्टींची इच्छा करू नये. जेव्हा या प्रकारचे आत्म-नियंत्रण साध्य होते, तेव्हा लैंगिक संभोग आणि त्याच्या उच्च उद्देशाबद्दल एखाद्याचा दृष्टिकोन .चांगला असेल
लैंगिक बाबींचे गुलाम होणे म्हणजे आरोग्य, आत्म-नियंत्रण आणि बौद्धिक शांती गमावणे, आणि थोडक्यात, एखाद्या व्यक्तीला आवश्यक असलेले आनंदाचे सर्व घटक .गमावणे
पवित्र ग्रंथ आपल्याला चोरी करू नका असे आवाहन करतात
जर हजार लोकांच्या गटाने एकमेकांकडून चोरी केली तर प्रत्येकाचे ९९९ शत्रू असतील. म्हणून, एखाद्याने इतरांच्या हक्कांचे उल्लंघन करू नये, त्यांची जमीन, शांती, प्रेम, प्रतिष्ठा किंवा त्यांच्या कोणत्याही भौतिक किंवा आध्यात्मिक संपत्तीवर बळकावू नये. जर तुम्हाला जे तुमचे नाही ते घेण्याची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला ज्याची गरज आहे किंवा इच्छा आहे ते तुमच्याकडे येईल. जेव्हा एखादी

व्यक्ती इतरांचा हेवा करायला लागते तेव्हा चोरी प्रथम मनात येते. दुर्भावनापूर्ण इच्छांची बीजे मनातून उपटून टाकली पाहिजेत. आध्यात्मिक परोपकार हाच मार्ग आहे. मग, एखादी व्यक्ती नैसर्गिकरित्या विपुलता आकर्षित करेल आणि त्यांना माहित असलेल्या आणि त्यांना माहित नसलेल्या स्त्रोतांमधून आशीर्वाद त्यांच्याकडे येतील. हा एक अचूक दैवी नियम आहे. चोर आणि स्वार्थी लोकांसाठी, ते भौतिक संपत्तीच्या मागे धावण्यात आपले आयुष्य घालवतात, त्यांचे डोळे नेहमीच इतरांकडे असलेल्या गोष्टींवर असतात, जरी .त्यांचे स्वतःचे तिजोरी सोन्याने भरलेले असले तरीही जोपर्यंत भौतिक स्वार्थाचा त्याग केला जात नाही, .तोपर्यंत जगाला आनंद मिळू शकत नाही
आध्यात्मिक सहकार्यातूनच आनंद मिळतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती इतरांच्या गरजा स्वतःच्या असल्यासारखे समजते आणि स्वतःसाठी जसे काम करते तसे इतरांसाठी काम करते तेव्हा .आनंद मिळतो
दुसरी महत्त्वाची आज्ञा म्हणजे खोटी साक्ष देणे टाळा सत्याचा विपर्यास करून एखाद्याला इजा करणे हा सामाजिक सौहार्द बिघडवण्याचा आणखी एक मार्ग आहे जर एखाद्याला चांगले वागवायचे असेल तर त्याने इतरांशी त्यानुसार वागले पाहिजे सत्य नेहमीच सांगितले पाहिजे, परंतु सत्य सांगणे आणि फक्त तथ्ये सांगणे यात फरक केला पाहिजे एखाद्याला लंगडा किंवा आंधळा म्हणून संबोधणे हे दुखावणारे आणि हानिकारक आहे; एखाद्याने इतरांच्या भावना लक्षात ठेवल्या पाहिजेत आणि त्यांना लाजवू नयेत त्याचप्रमाणे, एखाद्या उदात्त हेतूशिवाय एखाद्याचा विश्वासघात करणारे सत्य उघड करणे देखील चुकीचे आहे. दुसरीकडे, सत्य सांगणे टाळण्यासाठी खोटे बोलू नये; उलट, इतरांना लाजवू नये किंवा नुकसान करू नये म्हणून काही विशिष्ट परिस्थितीत गप्प राहू .शकतो
मत्सरापासून सावध राहिले पाहिजे, हा एक विनाशकारी
आजार आहे जो आत्म्याच्या शांतीला कुरतडतो. जितका जास्त इतरांच्या मालकीचा लोभ धरतो तितकेच त्याचे दुःख आणि दुःख वाढते. मत्सरी व्यक्ती एक त्रासदायक जीवन जगते, कधीही शांततेची चव जाणून घेत नाही. स्वतःचा आदर करणे, स्वतःवर

अवलंबून राहणे आणि आंतरिक आध्यात्मिक समृद्धी शोधणे .त्यांच्यासाठी खूप चांगले आहे
एखाद्या व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि आंतरिक मूल्य हे त्याला हवे असलेल्या किंवा हवे असलेल्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा खूप मोठे असते. देव प्रत्येक मानवामध्ये अशा प्रकारे प्रकट होतो जो इतर कोणत्याही मानवामध्ये प्रकट होत नाही. त्यांचा चेहरा इतर कोणासारखा नाही आणि त्यांचा आत्मा इतर कोणासारखा नाही, कारण त्यांच्यामध्ये सर्व सृष्टीतील सर्वात मोठा खजिना आहे - आणि तो सर्वात मोठा .खजिना देव आहे
आपल्याला आपले जीवन चांगल्या कर्मांनी चमकावे आणि भरभराटीला यावे, आनंद आणि आनंदाने सुगंधित व्हावे आणि जे आपले कौतुक करतात त्यांच्या आठवणीत कायमचे जगावे अशी आपली .इच्छा आहे

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचा विश्वास योग्य असतो आणि तो त्यानुसार वागतो, तेव्हा तो अशा लोकांपेक्षा अधिक आनंदी असतो ज्यांच्यामध्ये विश्वासाचा अभाव असतो आणि जीवनाच्या .लढाईत त्यांचे कर्तव्य पार पाडत नाहीत
आनंद जिथे असतो तिथे दृढ विश्वास आणि नीतिमान कृती (उदात्त हेतू आणि चांगल्या हेतूंनी समर्थित) नेहमीच असतात आणि जिथे आनंद नसतो तिथे तो हरवून जातो. यावरून, आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की आनंदासाठी त्या दोन आवश्यक अटी आहेत, ज्या त्यांच्याशिवाय मिळू शकत नाहीत. ज्यांना आनंद हवा आहे त्यांच्याकडे फक्त हे दोन मूलभूत घटक असणे आवश्यक .आहे, जे त्याचे कोनशिला आणि आधारस्तंभ आहेत
मानव विश्वातील अनंत घटकांवर इच्छेनुसार नियंत्रण
करू शकत नाही, बदलू शकत नाही किंवा पुसून टाकू शकत नाही. हे घटक मानवी जीवनाच्या रचनेशी गुंतागुंतीचेपणे गुंतलेले आहेत आणि मानव त्यांच्यापासून अलिप्त राहून कार्य करू शकत नाही. तथापि, मानव या घटकांशी जुळवून घेण्यासाठी आणि त्यांच्याकडून होणारे नुकसान टाळण्यासाठी त्यांच्या .मनावर नियंत्रण ठेवू शकतो
आपले पूर्वज आपल्यापेक्षा जास्त आनंदी होते कारण त्यांच्याकडे आताच्यापेक्षा जास्त सांसारिक वस्तू आणि

सुखे होती, किंवा त्यांना जीवनातील समस्यांचा सामना करावा लागत नव्हता, तर त्यांच्याकडे मानसिक संतुलन होते ज्यामुळे त्यांना आराम, शांती, समाधान आणि थोडक्यात आनंद .मिळाला

ते त्यांच्या आनंदासाठी बाह्य परिस्थितीवर अवलंबून नव्हते, किंवा बाह्य परिस्थितींना बळी पडले नाहीत ज्यामुळे ते त्यांच्यापासून वंचित राहतील. त्यांच्या आराम, शांती, आनंद आणि समाधानाच्या भावना नैसर्गिक, सामान्य, निरोगी आणि चिरस्थायी होत्या. जर आपल्याला आनंद मिळवायचा असेल तर आपणही या भावना जोपासल्या पाहिजेत आणि ?आपल्यापैकी कोणाला नाही

नशीब हे भूतकाळातील स्वातंत्र्याच्या किंवा
निवडीच्या स्वातंत्र्याच्या वापराचे परिणाम आहे. आपल्या भूतकाळातील स्वातंत्र्याच्या पद्धतींद्वारे, आपण स्वतःवर नशीब आणि नशीब आणले आहे आणि आणत राहतो. तथापि, आपण भूतकाळाने बांधलेले नाही आणि आपल्या कृतींच्या परिणामांनी आपण कायमचे विवश नाही. आपण जे पेरले आहे ते आपण रद्द करू शकतो आणि आपण जे लिहिले आहे ते पुसून टाकू शकतो जर आपल्याला आपला मार्ग सुधारायचा असेल आणि आपल्या कापणीची गुणवत्ता सुधारायची असेल तर आपण जे पेरले आहे ते रद्द करू .शकतो आणि आपण जे लिहिले आहे ते पुसून टाकू शकतो
जर आपण दुःखद परिणामांसह कर्मांचे बीज नष्ट केले आणि त्यांच्या जागी आत्म्याच्या स्वभावाला अनुकूल असलेले बीज लावले, तर आत्म्याच्या मातीत पेरलेल्या त्या चांगल्या बीजांमधून आपल्याला नक्कीच आनंदाची फळे मिळतील. जर आपल्याला अधिक आनंद मिळवायचा असेल किंवा दुःख आणि वेदना कमी करायच्या असतील तर आपण आता, आता नाही तर उद्या .इच्छास्वातंत्र्याचा वापर केला पाहिजे
म्हणूनच, आनंदाच्या अटी मानवाच्या आतच असतात, आणि
त्याला फक्त त्या समीकरणाशी गांभीर्याने वागायचे असते जे चुकत नाही, आणि जर त्याने सर्वोत्तम मूल्यांकन केले आणि ते .हाताळले तर निकाल त्याच्या बाजूने येतील

हे प्रभू, माझे अस्तित्व तुझ्या चैतन्याने, माझे हृदय तुझ्या सांत्वनदायक आणि करुणामय उपस्थितीने, माझे मन तुझ्या ज्ञानाने आणि माझा आत्मा तुझ्या दिव्य जाणीवेने .भरलेला असू दे
तुमच्या हृदयाच्या मातीत प्रेमाचे बीज उगवा, त्या बीजांना वैश्विक प्रेम आणि वैश्विक करुणेच्या पाण्याने .पाणी घाला
मनाची शक्ती अमर्याद आहे आणि त्यानुसार, जर तुम्ही कोणत्याही विषयाबद्दल खोलवर विचार केला तर तुम्हाला त्या .विषयाशी संबंधित कोणत्याही प्रश्नाचे उत्तर मिळेल
जर एखाद्या व्यक्तीने आपले सर्व काम आणि क्रियाकलाप इतरांच्या सेवेसाठी समर्पित केले आणि समाधानी मानसिकतेने ते पूर्ण केले तर तो खरोखरच विचार आणि कृतज्ञतेस पात्र .आहे
आपण एकतर्फी नसावे, त्याऐवजी, आपण आपल्या क्रियाकलापांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे आणि प्रत्येकाच्या महत्त्वानुसार आपले काम आणि कर्तव्ये .यांना प्राधान्य दिले पाहिजे
कर्तव्य म्हणजे अशी कृती जी व्यक्ती आनंदाने करते,
भौतिक लाभासाठी नाही, आणि आध्यात्मिक आणि नैतिक कर्तव्य .जीवनात प्रथम आले पाहिजे
प्रत्येक मानवामध्ये अप्रयुक्त क्षमता असते त्यांच्याकडे सर्व आवश्यक शक्ती असतात मन स्वतःच एक सर्वोच्च शक्ती आहे आणि ते जुन्या आणि प्रतिबंधात्मक सवयी .आणि संकल्पनांपासून मुक्त असले पाहिजे
मानवी जीवनावर ग्रह आणि ताऱ्यांचा प्रभाव ग्रह आणि मानवी शरीरांमधील आकर्षण आणि प्रतिकर्षणाच्या मध्यस्थ .शक्तींमुळे होतो
वाईट विचार माणसाला अशा हानिकारक वातावरणात घेऊन
जातात जिथे तो त्याच्या इच्छेनुसार स्वतःला व्यक्त करू शकतो. तथापि, एखादी व्यक्ती इच्छाशक्तीद्वारे आपले विचार आणि जाणीव बदलू शकते आणि परिणामी, त्याचे वातावरण जर एखादी व्यक्ती दीर्घकाळ हानिकारक वातावरणात राहिली तर ते वातावरण त्यांच्यावर अवचेतनपणे प्रभाव पाडू लागते. कालांतराने, ते निरोगी आणि निरोगी वातावरण निवडण्याचे

त्यांचे स्वातंत्र्य पूर्णपणे गमावतात आणि त्या हानिकारक वातावरणाच्या नकारात्मक प्रभावांना बळी पडतात. दुसरीकडे, .ज्यांची इच्छाशक्ती मजबूत आहे, ते देवाशी सुसंगत असतात

एकाग्र मनाची ऊर्जा
जेव्हा तुम्ही भिंगातून सूर्यप्रकाश एका लहान
बिंदूवर केंद्रित करता तेव्हा ते उष्णता निर्माण करते आणि ती उष्णता लाकूड, कापड, कागद आणि बरेच काही पेटवू शकते त्याचप्रमाणे, जेव्हा तुम्ही तुमचे मन अचूकपणे केंद्रित करता तेव्हा त्याची केंद्रित ऊर्जा प्रत्येक अपयशामागील संशयाची मुळे जाळून टाकू शकते आणि ज्ञानाचा प्रकाश .तेजस्वीपणे चमकू देते
जेव्हा मन सर्व चांगुलपणाचा स्रोत आणि सर्व धन्य शक्तीचा उगम असलेल्या देवाशी एकरूप होते, तेव्हा ते दैवी उपस्थितीची जाणीव करून देते आणि यशाचे सर्व घटक धारण करते. हे घटक देवाच्या अफाट शक्तीशी जवळून जोडलेले आहेत, जे कोणत्याही क्षेत्रात यशासाठी नवीन संधी निर्माण करण्यास .सक्षम आहेत
एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे त्यांच्या चेतनेच्या मातीत मूळ धरतात, एका रोपात अंकुरतात आणि त्या विचार आणि कृतींच्या वैशिष्ट्यांचे प्रतिबिंबित .करणारे फळ देतात
संकटे आणि संकटे एखाद्या व्यक्तीला तोडण्यासाठी
किंवा त्यांच्या इच्छाशक्तीला अडथळा आणण्यासाठी येत नाहीत, तर त्यांना देवाच्या महानतेची प्रशंसा करण्यासाठी आणि त्याच्या नियमांचा आदर करण्यासाठी येतात, ज्याद्वारे ते खरा आनंद मिळवू शकतात. देव या कठोर परीक्षा पाठवत नाही कारण त्या प्रामुख्याने मानवी निर्मित आहेत. मानवतेला फक्त त्याची जाणीव तिच्या बेफिकीरीच्या झोपेतून जागृत

करणे आणि अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशात .बाहेर पडणे आवश्यक आहे
बहुतेक वेळा, आपल्या इंद्रिये आपल्याला क्षणभंगुर सुखांचे आश्वासन देतात परंतु शेवटी आपल्याला दीर्घकाळापर्यंत दुःख आणि दुःख देतात खरे सद्गुण आणि आनंद, तथापि, थोडेसे आश्वासन देतात, परंतु शेवटी आपल्याला शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देतात म्हणूनच मी आंतरिक, चिरस्थायी आनंदाला खरा आनंद आणि तात्पुरते इंद्रिय .सुखांना केवळ उपभोग मानतो

जेव्हा तुम्ही लाखो मैल अंतराळातून सूर्याकडे पाहता तेव्हा तो प्रचंड तारा आपल्या पृथ्वीपेक्षा खूपच लहान .दिसतो
तथापि, पृथ्वीचा व्यास अंदाजे ७,९०० मैल आहे, तर सूर्याचा व्यास पृथ्वीच्या व्यासापेक्षा शंभर पट जास्त आहे. जर तुम्ही आपला ग्रह पृथ्वी थेट सूर्यासमोर ठेवू शकलात तर तो सूर्याच्या तुलनेत एका लहान बिंदूसारखा .दिसेल
समजा, एक प्रचंड सौर क्षेत्र विस्तारत आणि रुंद होत
आहे आणि त्याचे प्रचंड वस्तुमान संपूर्ण निळे आकाश गिळंकृत करत आहे. आपल्याला दिसणारे आकाश हे अनंत विश्वात पसरलेल्या अवकाशाचा एक छोटासा भाग आहे, खरंच एक छोटासा कण .आहे
जरी सूर्य अवकाशात अनिश्चित काळासाठी विस्तारत
राहिला आणि पसरत राहिला, तरीही तो अनंताला व्यापू शकणार .नाही
लघुता आणि मर्यादिततेचा वैश्विक भ्रम मनाला त्या वैश्विक विशालतेला समजण्यापासून मर्यादित करतो आणि .रोखतो
ही पूर्ण शून्यता कुठून आली आणि त्याच्या मर्यादा
?कुठे आहेत
जो परिमाण किंवा मापनाच्या अधीन नाही, ज्याची कोणतीही मर्यादा किंवा मूळ नाही, तो देव आहे, जो सर्वव्यापी आहे आणि

अंतराळाच्या सर्वात दूरच्या भागात अस्तित्वात आहे. तो दूरच्या, दूरच्या ताऱ्यांमध्ये आहे जसा तो तुमच्यात आणि माझ्यात अस्तित्वात आहे, तसेच तो व्यापलेल्या प्रत्येक जागेची जाणीवपूर्वक जाणीव ठेवतो, मग तो कितीही लहान असो वा .मोठा असो

भूतकाळ बहुतेक मानवजातीला अज्ञात आहे, काही निवडक ज्ञानी व्यक्ती वगळता तरीही, भूतकाळाबद्दलचे आपले अज्ञान देखील आपल्या फायद्याचे आहे कारण जर आपल्याला या जन्मात आणि मागील जन्मात आपण केलेले सर्व काही माहित असते, तर आपण आपल्या कृतींच्या प्रचंड प्रमाणात भारावून गेलो असतो आणि पूर्णपणे गोंधळून गेलो असतो. या धक्क्याने आपली इच्छाशक्ती देखील लकवाग्रस्त होऊ शकते, ज्यामुळे आपण आपले प्रयत्न चालू ठेवण्यास असमर्थ बनतो आणि आपल्याला निराशेचे बळी पडतो. या पार्थिव जीवनातही, विसरणे हे देवाकडून मिळालेले आशीर्वाद आहे, जे आपले विचार आणि भावना भूतकाळातील आठवणींनी, विशेषतः कडू आणि वेदनादायक आठवणींनी ग्रासल्या जाण्यापासून रोखते. सुदैवाने, आपल्यातील दैवी ठिणगी सतत आशेने चमकत असते आणि जीवनाचा अविरत प्रवास सुरू ठेवण्याची इच्छा असते. या दोन आशीर्वादांसाठी आपण देवाचे आभार मानले पाहिजेत: भूतकाळ .विसरण्याची क्षमता आणि भविष्यासाठी आशा

आपण असा निष्कर्ष काढू नये की नशीब स्वातंत्र्याच्या मार्गात अडथळे आणते. तथापि, बहुतेक लोक नशीब आणि नशिबाला कारणीभूत असलेल्या नकारात्मक प्रभावांना तोंड देण्यासाठी आपण सर्वतोपरी प्रयत्न केले पाहिजेत आणि आपल्या अंतर्गत विश्वासांनुसार निवडीचे स्वातंत्र्य वापरले पाहिजे, जर हे विश्वास दृढ श्रद्धेवर आधारित असतील आणि दैवी नियमांवर आधारित असतील, ज्याशिवाय व्यक्ती खरा .आनंद अनुभवू शकत नाही

जेव्हा आपण एखादी कृती सुरू करतो तेव्हा आपण प्रतिकूल परिस्थितींमुळे घाबरू नये, तर जास्तीत जास्त आशावादी असले पाहिजे, पूर्ण विश्वासाने की इच्छाशक्तीचा वापर आणि निवडीचे स्वातंत्र्य वापरण्याच्या मार्गात काहीही अडथळा .येऊ शकत नाही

मानव बहुतेकदा नदीच्या पृष्ठभागावर तरंगणाऱ्या पानांसारखे असतात आणि त्यांना स्वतःला भ्रम आणि विनाशाच्या धबधब्यांकडे नेणाऱ्या स्वयंचलित सवयींच्या प्रवाहातून बाहेर काढावे लागते. बहुतेक लोक उदासीन दिसतात .आणि स्वतःला प्रवाहात वाहून जाऊ देतात

जर आपण आपले ध्येय साध्य करण्यात अयशस्वी झालो, तर हे स्पष्टपणे मान्य करणे योग्य आहे की आपल्या स्वतःच्या निर्माण केलेल्या अडथळ्यांमुळे आपल्याला ते गाठता आले नाही. आपले इच्छित परिणाम साध्य करण्यासाठी आपण आपले प्रयत्न चिकाटीने आणि दुप्पट केले पाहिजेत. आपण स्वतःला हे देखील आश्वासन दिले पाहिजे की अडथळे आणि आव्हाने कितीही मजबूत आणि भयानक असली तरीही, आपण त्यांच्यावर मात करण्याची ताकद बाळगतो. आपल्या सर्व प्रयत्नांनंतरही आपण अपयशी ठरलो तरी, निराशा किंवा निराशेची गरज नाही, जोपर्यंत आपल्याला हे समजते की मानवी इच्छाशक्ती आपल्या स्वतःच्या निर्मितीच्या नशिबापेक्षा अधिक मजबूत आहे. म्हणूनच, आपण कितीही वेळा अपयशी ठरलो तरी प्रयत्न करणे थांबवू नये, कारण नेहमीच दारे उघडी असतात. आपल्याला यश मिळेपर्यंत प्रयत्न करणे आणि प्रयत्नांची पुनरावृत्ती करणे आवश्यक आहे. जोपर्यंत आपण त्याच्यावर अवलंबून राहतो आणि आवश्यक प्रयत्न करतो तोपर्यंत देव आपल्याला मदत करेल [जो मार्गावर चालतो तो गंतव्यस्थानावर पोहोचेल आणि जो देवावर विश्वास ठेवतो तो निराश होणार नाही]

जेव्हा एखादी व्यक्ती तीव्रतेने आणि चिकाटीने
एखाद्या गोष्टीची इच्छा करते, तेव्हा ती इच्छा कधीही

त्यांच्या चेतनेतून बाहेर पडत नाही, ते कुठेही गेले आणि त्यांचे व्यस्ततेचे काहीही असोत. तिच्या सतत आणि अथक कार्यातून, त्या इच्छेमध्ये प्रचंड दृढनिश्चय आणि ऊर्जा असते. ही अंतर्गत कुजबुज यांत्रिक प्रार्थनेपेक्षा अधिक शक्तिशाली आणि प्रभावी आहे, जी केवळ ओठ हलवते. देवावर प्रेम करणारे असेच वागतात. ते त्याच्याबद्दलचे त्यांचे प्रेम सतत कुजबुजतात, त्यांच्या मनातील कुजबुज त्यांच्या दैनंदिन कामांमध्ये ऐकू येत नाहीत. ही मनातील कुजबुज त्यांना विचलित करत नाही किंवा त्यांच्या इतर कर्तव्यांशी संघर्ष करत नाही. देवाबद्दलची त्यांची इच्छा वाढत असताना, त्याच्यावरील त्यांचे प्रेम अधिक गहिरे आणि तीव्र होत जाते, जोपर्यंत ते त्याची उपस्थिती अनुभवत नाहीत आणि आत्म्याच्या डोळ्याने त्याचा प्रकाश पाहतात. त्यांना प्रचंड आनंदाची चव चाखता येते आणि वर्णन .करण्यापलीकडे शांती वाटते

देव आपल्याला जीवनात आवश्यक असलेले धडे देतो
जेणेकरून आपण त्यांचा फायदा घेऊ शकू आणि समज आणि अनुभव मिळवू शकू. जो कोणी हे धडे टाळतो त्याला कितीही वेळ लागला .तरी ते शिकावे लागेल

जर आपण त्यातून शिकलो तर प्रत्येक परीक्षा ही एक
मित्र असते आणि जर आपण संधी वाया घालवली आणि कुरकुर, संताप आणि चुकीच्या निर्णयाने तिचा गैरवापर केला तर एक जुलमी .हुकूमशहा असतो

जेव्हा आपल्याला जीवनाबद्दल चांगली समज असते आणि
योग्य दृष्टिकोन असतो तेव्हा ते सुंदर आणि .गुंतागुंतीपासून मुक्त होते

-

मानसिक प्रकरणे

एखादी व्यक्ती आनंदाच्या लाटांमध्ये कायमची वाहून
जाऊ शकत नाही, दुःखाच्या अशांत पाण्यात बुडालेली असू शकत नाही किंवा कंटाळवाण्या खोलवर बुडालेली राहू शकत नाही. या परस्परविरोधी द्वैतांच्या जगात, सामान्य व्यक्ती चढ-उतारांना तोंड देत असते - आनंदाच्या लाटांवर चढत असते, उदासीनतेच्या अथांग डोहात बुडत असते आणि दुःखाच्या तीव्र लाटांनी तेथून हादरत असते - क्वचितच इतर कोणत्याही .जाणीवेच्या अवस्थेचा अनुभव घेते

परिस्थितीला अशा प्रकारे विचारांवर प्रभाव पाडू देणे म्हणजे स्वतःची इच्छा एका लहरी आणि सतत बदलणाऱ्या नशिबाला समर्पित करणे. यशस्वी आणि परिपूर्ण जीवन जगण्यासाठी एखाद्या व्यक्तीला मानसिक संतुलनाची आवश्यकता असते आणि हे केवळ एकाग्र विचारसरणी आणि भावनिक क्षमतेवर नियंत्रण .ठेवूनच साध्य करता येते

काळानुसार सर्वात खोलवरचे दुःखही बरे होते, म्हणून आपल्या आयुष्यातील प्रत्येक दिवशी दुःखावर विचार करण्यात काही अर्थ नाही एखाद्या प्रिय व्यक्तीच्या निधनाचे सतत दुःख त्यांना किंवा आपल्यालाही मदत करत नाही आणि त्यामुळे काहीही बदल होत नाही त्याचप्रमाणे, न्यूनगंड जोपासणे किंवा भूतकाळातील चुका किंवा अपयशांसाठी स्वतःला शिक्षा करणे हे प्रतिकूल आहे; ते फक्त जीवन दुःखी बनवते आणि .मानसिक क्षमतांना दाबून टाकते

आपण स्वतःला कंटाळवाण्या दिनचर्येच्या गर्तेत पडू
देऊ नये, कारण ती एक मानसिक अवस्था आहे जी आरामदायी नाही,

कारण ती मनाला त्रास देते आणि सुप्त क्षमतांना .उदासीनतेच्या भट्टीत जाळून टाकते

अपयश मुळापासूनच उखडून टाकले पाहिजे आणि देवाच्या मदतीने भरपूर पीक घेण्यासाठी जीवनाची शेतं परिश्रम आणि दृढनिश्चयाने नांगरली पाहिजेत आणि चांगुलपणाची बीजे .पेरली पाहिजेत
असे काहीतरी करा जे यापूर्वी कोणीही केले नाही - असे काहीतरी जे जगाला आश्चर्यचकित करेल देवाची सर्जनशील .शक्ती तुमच्याद्वारे कार्यरत आहे हे दाखवा

शांत आणि उदात्त स्वभावाचे लोक आपले विचार चुंबकीय
आणि निरोगी बनवण्यास मदत करतात. एखादी व्यक्ती शांत वातावरणातून बौद्धिक पोषण घेते की विस्कळीत वातावरणातून हे ठरवणे कठीण नाही. चिंता, त्रास आणि गोंधळ हे सर्व चुकीच्या प्रकारच्या लोकांशी, मग ते मित्र असोत किंवा नातेवाईक, संगतीमुळे उद्भवतात, ज्यामुळे चिंताग्रस्त .विचार आणि अस्वस्थ मनःस्थिती निर्माण होते

शरीराला शारीरिक अन्नापासून ऊर्जा आणि क्रियाकलाप मिळतात, तर चुंबकीय अन्न शरीर आणि मनाला अशा ऊर्जा चार्जेस पुरवतात जे घन आणि द्रव पदार्थांपेक्षा पचण्यास सोपे असतात जे सहजपणे जिवंत उर्जेमध्ये रूपांतरित होऊ शकत .नाहीत

जेव्हा तुम्ही अज्ञानाचे ज्ञानात, कमकुवतपणा आणि दुर्बलतेचे आरोग्य आणि चैतन्यात रूपांतर करू शकता आणि जीवनाच्या मार्गांवर आत्मविश्वासाने आणि धैर्याने - अगदी एकटेही - चालू शकता आणि जिवंत आणि जागरूक विवेक बाळगण्यात, देवाच्या न्यायावर आणि चुकीवर योग्यतेचा आणि भ्रमावर सत्याचा विजय मिळवण्यात आंतरिक आनंद मिळवू शकता आणि

जेव्हा तुम्ही दररोज तुमचे विचार उच्च आणि अधिक परिष्कृत पातळीवर नेण्याचा प्रयत्न करता आणि इतरांबद्दल प्रेमळ आणि कृतज्ञ हृदय आणि चांगले हेतू बाळगता, तेव्हा तुमचे बौद्धिक पोषण चुंबकीय बनेल आणि तुम्ही सुंदर आणि फायदेशीर असलेल्या सर्व गोष्टी - गोष्टी, लोक आणि परिस्थिती - स्वतःकडे आकर्षित कराल जे सुरक्षितता आणि सुरक्षिततेच्या किनाऱ्याकडे तुमचा प्रवास सुरू ठेवण्यासाठी आवश्यक आहेत. आणि शेवटी, जेव्हा तुम्ही तुम्हाला आवश्यक असलेल्या गोष्टी मिळविण्यासाठी प्रयत्न करता आणि देव जे प्रदान करतो त्यात समाधानी असता, तेव्हा तुम्ही आत्म्याने श्रीमंत व्हाल आणि सांसारिक इच्छांनी ग्रासलेल्या आणि त्याच्या क्षणभंगुर सुखांसाठी लोभी असलेल्यांपेक्षा .अधिक समाधानी व्हाल

करुणा हा प्रत्येक आत्म्याला इतर आत्म्यांशी जोडणारा .पूल आहे करुणा हा प्रत्येक हृदयाचे प्रवेशद्वार आहे

जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाचा शोध घेते, जो इतर सर्वांपेक्षा एकमेव खरा मित्र आहे, तेव्हा सर्व मानवी नातेसंबंधांमध्ये खरी मैत्री स्थापित करणे शक्य होते - कौटुंबिक, बंधुत्व, वैवाहिक आणि आध्यात्मिक मैत्री ही वैवाहिक संबंधांमध्ये एक महत्त्वाची घटक आहे आणि बौद्धिक आणि भावनिक जवळीक, आध्यात्मिक आकर्षणाची भावना आणि खरे प्रेम हे प्राधान्य असले पाहिजे. जे लोक खरे प्रेम आणि शारीरिक आकर्षण यात फरक करू शकत नाहीत त्यांना वारंवार .निराशा होते

जेव्हा विवाह उच्च आदर्शांवर आणि परस्पर आदरावर
आधारित असतो, तेव्हा ते दोन प्रेमळ आणि सहकार्य करणाऱ्या आत्म्यांमधील आनंदी आणि यशस्वी मिलन बनते जे एकमेकांच्या जीवनातील ओझे कमी करतात आणि परस्पर सहानुभूती आणि .मैत्रीपूर्ण समजुतीने जगण्याच्या चिंता दूर करतात

जोपर्यंत मी इतरांच्या विचारांना आणि कृतींना
माझ्यावर प्रभाव पाडू देत नाही तोपर्यंत कोणीही मला नियंत्रित करू शकत नाही किंवा माझी इच्छाशक्ती हिरावून .घेऊ शकत नाही
जर तुम्ही तुमचे विचार पदार्थापुरते मर्यादित ठेवले
तर तुम्हाला सर्वकाही भौतिक दृष्टिकोनातून दिसेल. पण एकदा तुम्ही तुमची जाणीव आध्यात्मिक जागरूकतेच्या स्थितीत वाढवली की, तुम्हाला सर्व पदार्थांच्या पलीकडे वाहणारा देवाच्या प्रकाशाचा व्यापक प्रवाह दिसेल आणि तुम्हाला .सर्वकाही आध्यात्मिक दृष्टिकोनातून दिसेल

प्रभु, मला जाणीव आहे की माझ्या क्षमतांचा शोध
घेण्याची आणि माझ्या आध्यात्मिक क्षमतेचा शोध घेण्याची माझ्याकडे अनंत संधी आहे आज मी माझे विचार आशावादाने भरेन आणि अप्रिय अनुभवांपासून स्वतःला अलिप्त करेन मी माझ्या शरीराचे, मनाचे आणि आत्म्याचे संतुलित आणि सुसंवादी .पद्धतीने पोषण करेन

.मी भौतिक आसक्तींना उच्च आकांक्षांनी बदलेन
आणि मला कळेल की विश्वासू आत्मा नेहमीच माझ्यासोबत
.असतो

जीवन आणि मृत्यूचे नृत्य नेहमीच असते, परंतु मी माझी आध्यात्मिक ओळख जपून स्वतःला कायमचे मुक्त करेन आणि जेव्हा मी परीक्षा आणि संकटांच्या वादळांना तोंड देईन, तेव्हा मी माझ्या आध्यात्मिक बोटीतून जीवनाच्या .समुद्रातून सुरक्षित, दिव्य किनाऱ्यावर जाईन

जेव्हा मी काम करतो आणि निर्मिती करतो तेव्हा मला आठवते की देव माझ्याद्वारे काम करत आहे तो विश्वाचा

स्वामी आहे आणि मी त्याच्याबद्दल खोलवर चिंतन करून .त्याच्याशी जोडू शकतो

माझ्या प्रिय देवा, मला माहित आहे की माझे विचार मला अपयश किंवा यश देतील, हे माझ्या आयुष्यात कोणता विचार सर्वात मजबूत आहे यावर अवलंबून आहे आणि मी हे लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करेन की तू तुझा मदतीचा हात पुढे करत .आहेस आणि माझ्या यशाचा मार्ग तयार करत आहेस

जेव्हा माझ्यावर संकटे आणि संकटे येतात तेव्हा मी माझी शक्ती गोळा करेन आणि त्यावर मात करण्याचा माझा संकल्प बळकट करेन. मी सर्वांशी प्रामाणिक आणि प्रामाणिक राहीन आणि प्रेम आणि शुभेच्छांचे विचार पसरवीन. मग देव .त्याच्या शक्तीने आणि बुद्धीने मला आधार देईल

आध्यात्मिक आजार आणि त्यांचे उपचार
गुरु परमहंस योगानंद

असंतुलित आणि विसंगत मानवी व्यक्तिरेखांच्या गटाची :कल्पना करण्याचा प्रयत्न करा
एकाचे डोके हरभराएवढे लहान आणि शरीर उंटाच्या
!आकाराचे मोठे
दुसऱ्या एका माणसाचा हात सॅमसन किंवा हरक्यूलिससारखा !शक्तिशाली आहे आणि शरीर एका बटूच्या शरीरासारखे आहे
आणि तिसऱ्याचे डोके एका मोठ्या हत्तीचे आणि शरीर एका !खरखरीत उंदराचे आहे
जर तुम्हाला अचानक त्या प्राण्यांचा एक विचित्र आणि विसंगत रचना असलेला जमाव दिसला तर ते दृश्य तुम्हाला आश्चर्यकारक आणि आश्चर्यकारक वाटणार नाही का, किंवा दुःखद ?आणि खेदजनक वाटणार नाही का
आता अशा लोकांच्या दुसऱ्या गटाची कल्पना करा जे
दिसायला आणि दिसायला सामान्य आहेत, पण मानसिकदृष्ट्या .असंतुलित आणि मानसिकदृष्ट्या विकृत आहेत

ज्याप्रमाणे कपडे जखमा, फोड आणि इतर शारीरिक विकृती लपवतात, त्याचप्रमाणे एक मजबूत, निरोगी शरीर आणि एक सुंदर, तेजस्वी चेहरा अनेक गंभीर मानसिक आजार आणि जन्मजात दोष .लपवतो
जर तुम्हाला त्यांच्या सुंदर देखाव्याने आणि
चांगल्या आरोग्याने ओळखल्या जाणाऱ्या सामान्य लोकांच्या मोठ्या जमावाला भेटले आणि तुम्ही तुमच्या आध्यात्मिक दृष्टीने त्यांच्या मानसिक शरीरात प्रवेश करू शकलात, तर आश्चर्य आश्चर्यकारक असेल आणि तुम्हाला जे सापडेल ते .पाहून तुम्ही खोल दुःखाने भरून जाऊ शकता
तुम्ही त्यांच्या मानसिक शरीराचे निरीक्षण :खालीलप्रमाणे करू शकता
मन हे डोके, इंद्रिये आणि भावना धड आणि इच्छाशक्ती हे हात आणि पाय द्वारे दर्शविले जाते, जे सर्व असामान्य, .आजारी आणि विकृत आहेत
तुम्हाला आढळेल की काहींचे डोके लहान असते आणि
त्यांचे ज्ञान अविकसित असते, ते स्वार्थी महत्त्वाकांक्षा आणि कामुक इच्छांनी फुगलेल्या शरीरावर .बसलेले असतात
तुम्हाला असेही आढळेल की काही लोकांचे शरीर भावना आणि चैतन्यहीन असते, जरी त्यांचा हात खूप विकसित, कार्यशील .असतो
इतरांकडे मोठा, सर्जनशील मेंदू असू शकतो, परंतु
त्यांची सहानुभूती आणि भावनिक क्षमता खुंटलेली आणि कमकुवत असते. आणि आणखी एक वर्गातील लोक आहेत ज्यांचे शारीरिक आणि मानसिक शरीरयष्टी सामान्य आहे, परंतु ज्यांची इच्छाशक्ती आणि आत्म-नियंत्रण एकतर कमकुवत किंवा .लकवाग्रस्त आहे
आणि निरीक्षणांची यादी पुढे चालू राहते. तुम्हाला !दीर्घायुष्य लाभो
मानसिक शरीरात असे असंख्य मानसिक विकृती जे काही पैलूंमध्ये अविकसित असतात आणि काही पैलूंमध्ये अतिविकसित असतात ते खरोखरच मानवांमध्ये असतात - जरी लपलेले असले तरी
- ते त्यांना मानसिक वेदना देतात आणि त्यांना त्यांची

प्रतिभा आणि क्षमता जशी दाखवायला हवी तशी दाखवण्यापासून .रोखतात
येथे काही मानसिक आजारांना संबोधित केल्याने सर्व
मानवी समस्यांची मूळ कारणे ओळखण्यास मदत होऊ शकते, जेणेकरून त्या कमीत कमी त्या सर्वांना कळतील जे त्यापासून ग्रस्त आहेत, अगदी अवचेतनपणे देखील, जेणेकरून ते त्या दोषांचे स्वरूप, त्यांची लक्षणे आणि मानसिकतेत त्यांचा मूक प्रवेश समजून घेऊ शकतील, जेणेकरून ते शांती आणि आनंदाच्या त्यांच्या रेंगाळणाऱ्या विनाशाला मागे टाकू .शकतील
आध्यात्मिक उदासीनता
आध्यात्मिक बाबींमध्ये गढून जाण्याच्या बहाण्याने बौद्धिक आणि शारीरिकदृष्ट्या निष्क्रिय असलेल्यांमध्ये हा आजार मोठ्या प्रमाणात आढळतो. हे पीडित व्यक्ती देवाची सेवा करण्याच्या नावाखाली भौतिक जीवनातील प्रमुख आणि किरकोळ कर्तव्यांकडे दुर्लक्ष करतात, अशा प्रकारे सैतानासमोर स्वतःला उघडतात, जो त्यांच्यावर गंभीर हानी पोहोचवू शकतो. ते निराशेने ग्रस्त असतात आणि त्यांच्या सभोवतालच्या कोणत्याही फायदेशीर किंवा सुंदर गोष्टींबद्दल त्यांना कदर नसते. हा एक संसर्गजन्य आजार आहे आणि आध्यात्मिक आकांक्षा असलेल्या सर्वांनी त्यापासून सावध राहिले पाहिजे आणि सकारात्मक विचार, आशावादी दृष्टिकोन आणि निरोगी, उत्पादक कार्याद्वारे त्यांचे चैतन्य आणि त्यांची प्रतिकारशक्ती सतत जिवंत .ठेवून स्वतःला त्यापासून मुक्त केले पाहिजे
आध्यात्मिक अपचन
हे यादृच्छिक (गझल) परिणामस्वरूप घडते, म्हणजेच,
चमकदार नावाखाली नोंदणीकृत आणि बनावट आध्यात्मिक पुस्तके आणि धडे स्वरूपात सादर केलेल्या, ज्या "आध्यात्मिक डॉक्टरांनी" धूर्त आणि जादूटोण्याच्या कलेत अनुभवी आहेत, .अशा मोठ्या प्रमाणात तयार सायकोट्रॉपिक औषधांचे जलद सेवन हा आजार केवळ सत्य जाणून घेण्याची आध्यात्मिक भूकच
मारत नाही तर चांगले आणि वाईट, फायदेशीर आणि हानिकारक यात .फरक करण्याची क्षमता देखील नष्ट करतो

जो सतत धार्मिक कल्पना गिळंकृत करतो आणि हातात
येणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीवर आपले लक्ष केंद्रित करतो तो केवळ अतिरेकच करत नाही तर उपयुक्त कल्पनांसह विषारी कल्पना देखील गिळंकृत करतो, ज्यामुळे स्वतःवर बौद्धिक .अपचन ओढवते आणि त्यामुळे मंद आध्यात्मिक मृत्यू येतो विविध आध्यात्मिक आणि तात्विक कल्पनांचा अतिरेकी आणि सतत अभ्यास, त्यांची वैधता निश्चित करण्यासाठी वैयक्तिक अनुभवातून त्यांचे पचन आणि परीक्षण करण्याचा प्रयत्न न करता, शेवटी सर्व आध्यात्मिक तत्त्वे आणि कायद्यांमध्ये .शंका, उदासीनता आणि अविश्वास निर्माण करतो
आवड आणि ध्यास
या आजाराने ग्रस्त असलेले लोक वाया घालवलेले, अर्थहीन जीवन जगतात कारण त्यांच्याकडे खूप पैसा आणि वेळ असतो आणि .त्यांच्याकडे जीवनाचा उद्देश आणि योग्य समज नसते
हे लोक त्यांच्या इच्छांनी प्रेरित असतात; ते जे मनात येते ते करतात आणि त्यांना आनंद देतात ते त्यांचे जीवन स्वस्त, क्षुल्लक कादंबऱ्या, खळबळजनक चित्रपट आणि वरवरच्या, निरर्थक मनोरंजनाने भरतात. त्यांना हे कळत नाही की त्यांना या धोकादायक आजाराने ग्रासले आहे जोपर्यंत त्यांना तीव्र धक्का किंवा चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा .अनुभव येत नाही - म्हणजेच नुकसान झाल्यानंतर
मानसिक थंडी
या स्थितीचे दुसरे नाव आहे: निराशा एखाद्या व्यक्तीला कधीच कळत नाही की ती कधी येईल आणि त्याची त्रासदायक लक्षणे, जसे की निराशा, असहिष्णुता, चिंता आणि अधीरता, यासारख्या गोष्टी सहन कराव्या लागतात. त्याहूनही वाईट म्हणजे, ती बऱ्याचदा दीर्घकाळ टिकते आणि त्याचे बळी अनेकदा सहजपणे पुन्हा आजारी पडतात, जरी त्यांना वाटत असेल .की ते लवकर बरे झाले आहेत
मानसिक त्रास
हा आजार दीर्घकालीन सांसारिक चिंतांवर लक्ष केंद्रित केल्याने होतो. ज्यांना याचा त्रास होतो ते सहसा त्यांच्या इच्छाशक्तीच्या शस्त्राचा वापर करण्याकडे दुर्लक्ष करतात आणि अशा प्रकारे त्यांच्या सततच्या भीतींना धैर्याने तोंड देण्याऐवजी आणि त्यांच्या

बालपणातच त्यांना दूर करण्याऐवजी निष्क्रियपणे आणि .नम्रपणे त्यांच्यासमोर शरण जातात
असामान्य मानसिक जोड
या आजाराचे बळी आनंदाच्या शोधात एकतर्फी होतात.
संपत्ती जमवणे, प्रसिद्धी मिळवणे किंवा आरोग्य किंवा सत्ता मिळवणे यात आनंद आहे असे मानून, ते त्यांच्या ज्वलंत महत्त्वाकांक्षेच्या वेदीवर आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, मनःशांती, सन्मान आणि प्रतिष्ठा - सर्वकाही त्यागतात. खूप उशिरा, त्यांना हे समजते की केवळ संतुलित जीवन, जे निसर्गाच्या नियमांचा आणि देवाच्या आज्ञांचा आदर करते आणि क्रियाकलापांना शांततेशी सुसंगत करते, तेच खरे आनंद .आणू शकते आणि उदात्त जीवनाचा उद्देश पूर्ण करू शकते ज्यांना अस्वास्थ्यकर आसक्ती विकार आहेत ते
अनियंत्रित उत्कटतेच्या विचारांनी ग्रासलेले असतात, ज्यामुळे जीवनाकडे पाहण्याचा त्यांचा दृष्टिकोन विकृत आणि विकृत होतो. उदाहरणार्थ, एका व्यावसायिकाने मोठे यश मिळवले आणि संपत्ती जमवली, परंतु तो त्याच्या संपत्तीचा आनंद घेण्यापूर्वीच, प्रचंड चिंता आणि भीतीमुळे त्याला चिंताग्रस्त ब्रेकडाउनचा सामना करावा लागला आणि तो .हृदयविकाराने मरण पावला
इतरांचा असा विश्वास आहे की ध्येय साध्य करण्यासाठी सर्वकाही परवानगी आहे. या गोंधळामुळे, ते त्यांचे खरे उद्दिष्ट चुकवतात आणि त्यांना ज्या गोष्टींची त्यांना आकांक्षा होती त्या मिळाल्या तरीही त्यांना थोडेसे समाधान मिळू शकत नाही, कारण मानवी स्वभाव विशाल आणि बहुआयामी आहे आणि त्याला सर्व स्तरांवर संतुलित विकास .आवश्यक आहे

आंधळे आध्यात्मिक आलिंगन
विशिष्ट श्रद्धांबद्दलचा हा विचित्र धर्मांधपणा विशिष्ट मते आणि कल्पनांना प्रश्न विचारल्याशिवाय किंवा त्यांचे परीक्षण न करता चिकटून राहण्यापासून उद्भवतो, ज्यामुळे या आजाराने ग्रस्त असलेल्यांमध्ये कोणत्याही सुदृढ आध्यात्मिक कल्पना किंवा मुक्त आणि मुक्त

विचारांबद्दल राग आणि द्वेष निर्माण होतो. या अलिप्ततेमुळे देवाच्या नियमांविरुद्ध बंड होते, जे बौद्धिक कार्यक्षमता, भौतिक कल्याण, मानसिक आणि शारीरिक आरोग्य आणि सर्व पार्श्वभूमीच्या लोकांसाठी प्रेम आणि .आदर यातून प्रकट होतात
आध्यात्मिक तत्वे रुजवणे
शारीरिक आजार हे सहज लक्षात येण्याजोगे, वेदनादायक
आणि अप्रिय असल्याने, ते आपल्याला त्यांचा सक्रियपणे प्रतिकार करण्यास प्रवृत्त करतात, ज्यामुळे आपण व्यायाम आणि निरोगी पोषणापासून ते विविध औषधे आणि औषधांपर्यंत विविध उपचारात्मक पद्धतींद्वारे त्यांच्यावर मात करण्याचा प्रयत्न करतो. तथापि, मानसिक आजार, सर्व मानवी वेदना आणि भीतीचे मूळ असूनही, त्यांना प्रतिबंधित केले जात नाही किंवा पुरेशा तातडीने उपचार केले जात नाहीत आणि त्यांना आपल्या जीवनावर विनाश आणि विनाश ओढवण्याची .परवानगी दिली जाते
शिक्षक, शारीरिक शिक्षण शिक्षक, उपदेशक, सुधारक, वैद्य आणि कायदेतज्ज्ञ जेव्हा प्रथम स्वतःपासून सुरुवात करून शिकतील आणि नंतर इतरांना मानवी स्वभाव संतुलित आणि सुसंवादी पद्धतीने, जीवनाच्या नियमांनुसार आणि निरोगी अस्तित्वाच्या तत्त्वांनुसार जोपासण्याचे योग्य मार्ग शिकवतील तेव्हा ते प्रगतीला पुढे नेण्यास सक्षम असतील. हे खरोखर प्रभावी शिक्षण आणि व्यापक मानवी संस्कृती आहे जी .जगातील सर्वत्र लोकांना आवश्यक आहे
शैक्षणिक संस्थांना ही तत्त्वे आणि विविध धार्मिक सिद्धांतांमधील गोंधळामुळे सार्वजनिक शाळांमध्ये आध्यात्मिक मूलभूत गोष्टी शिकवणे अशक्य वाटते. तथापि, जर या संस्थांनी शांती, प्रेम, सेवा, श्रद्धा, मोकळेपणा आणि इतरांचा स्वीकार या सार्वत्रिक तत्त्वांवर लक्ष केंद्रित केले - जे दृढपणे स्थापित आध्यात्मिक स्थिरांक आहेत - आणि मुलांच्या मनाच्या आणि आत्म्याच्या सुपीक जमिनीत ही तत्त्वे बिंबवण्यासाठी व्यावहारिक पद्धती विकसित केल्या, तर या कथित आणि काल्पनिक अडचणीवर एक वाजवी आणि स्वीकार्य उपाय सापडू शकतो. या समस्येशी संबंधित स्पष्ट अडचणींमुळे .या समस्येकडे दुर्लक्ष करणे ही एक गंभीर चूक आहे

बहुतेक महाविद्यालयीन पदवीधर पुस्तकांच्या
मजकुरामुळे इतके जड आणि सुजलेले असतात की त्यांना जीवनाचा मार्गही नीट चालता येत नाही. कारण त्यांची इच्छाशक्ती आणि आत्मसंयम दुर्लक्ष आणि गैरवापरामुळे जवळजवळ लकवाग्रस्त झाले आहेत. म्हणूनच, तुम्ही त्यांना बेपर्वाईने आणि अधोगतीने वागताना पाहता, असमान विवाहांच्या अथांग डोहात धावताना, त्यांच्या लैंगिकतेचा गैरवापर करताना, पैशाच्या मागे धावताना आणि त्यांच्या शैक्षणिकदृष्ट्या प्रशिक्षित बुद्धीचा धारदार चाकू योग्यरित्या कसा चालवायचा हे न शिकल्यामुळे त्यांच्या करिअरमध्ये अपयशी ठरताना पाहता. परिणामी, ते स्वतःला जखमा करतात आणि स्वतःला .हानी पोहोचवतात
विचित्रपणे, बरेच तरुण अशा कृत्यांमध्ये गुंतलेले दिसतात ज्या शेवटी त्यांना हानी आणि वेदना देतात. काही जण चोरी आणि इतर गैरकृत्ये, अगदी गुन्हेगारी कृत्ये देखील करतात, कोणताही प्रतिबंध किंवा प्रतिबंध न करता. जे लोक समाजात दुर्गुणांचा प्रसार रोखण्यात अपयशी ठरतात ते काहींच्या चुकीच्या वर्तनाला प्रोत्साहन देतात. विवेक आणि खऱ्या श्रद्धेच्या प्रत्येक व्यक्तीने सचोटी, प्रामाणिकपणा, प्रतिष्ठा आणि स्वाभिमानाच्या बाबतीत इतरांसाठी एक चांगले उदाहरण असले पाहिजे. शाळा, महाविद्यालये, विद्यापीठे आणि सामाजिक संस्था गुन्हेगारीची मूळ कारणे दूर करून कमी करण्यासाठी पुरेशा वैज्ञानिक पद्धती प्रदान करत नाहीत, जी प्रामुख्याने मनात .आढळतात
आनंदी आणि यशस्वी जीवनाची कला शिकवण्यासाठी, स्वतःची क्षमता विकसित करण्यासाठी आणि स्वतःची क्षमता .वाढविण्यासाठी विशेष शाळा देखील स्थापन केल्या पाहिजेत अशा शाळा बागा आणि उद्यानांसारख्या असतील जिथे तरुण
मने वाढतात आणि भरभराटीला येतात शिक्षकांची निवड काळजीपूर्वक केली पाहिजे आणि पालक आणि समुदायाचे सहकार्य सुनिश्चित केले पाहिजे या शाळा व्यक्तींना अधिक प्रभावीपणे घडवण्यास मदत करतील हे लक्षात ठेवले पाहिजे की एखाद्या व्यक्तीचे त्याच्या सुरुवातीच्या काळातले

आध्यात्मिक पोषण त्याचे आरोग्य आणि नंतर वाढण्याची .क्षमता ठरवते
आधुनिक शाळांमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या मानसिक आणि शारीरिक प्रशिक्षण पद्धती निःसंशयपणे फायदेशीर आहेत, परंतु त्यांना आध्यात्मिक पाया नाही. सद्गुणी .चारित्र्याच्या विकासाशिवाय, वाढ अपूर्ण राहील
ज्या तरुणांची मने अजूनही कोमल आणि लवचिक आहेत आणि ज्यांच्या शक्ती अद्याप काही विशिष्ट मार्गांनी वळवल्या गेलेल्या नाहीत अशा तरुणांना शारीरिक, मानसिक आणि .आध्यात्मिक विकासाचे विज्ञान शिकवले पाहिजे सर्वसमावेशक प्रशिक्षणानंतर, त्या शाळांमधील विद्यार्थ्यांनी सतत चिंतन परीक्षा द्याव्यात आणि मिळवलेले प्रमाणपत्र चांगले आरोग्य, चांगली प्रतिष्ठा, परिणामकारकता, भौतिक आणि आध्यात्मिक संपत्ती, आनंद, यश आणि .आत्मविश्वास असेल
या पृथ्वीवरील प्रवासाच्या शेवटी होणाऱ्या अंतिम परीक्षेचे निकाल आयुष्यभर उप-परीक्षांमध्ये मिळालेल्या मानसिक आणि आध्यात्मिक कामगिरी आणि प्रमाणपत्रांच्या .एकूण बेरजेनुसार निश्चित केले जातील
या अंतिम, सर्वात मोठ्या परीक्षेत जे उत्कृष्ट ठरतील त्यांना स्वयंपूर्णतेचे पवित्र प्रमाणपत्र आणि मुक्त, .शुद्ध आणि आनंदी विवेक मिळेल
आणि आत्म्याच्या पानावर कायमचे कोरलेले आशीर्वाद
.या दुर्मिळ बक्षिसावर पतंगांचा हल्ला होणार नाही
आणि चोरांचे हात तिथे पोहोचणार नाहीत
नाहीतर वेळ ते पुसून टाकेल
.ते पासपोर्ट म्हणून काम करेल
राईटियस ग्रुपमधील मानद सदस्यत्वासाठी

आनंद कुठे आहे?
देव, त्याच्या पूर्ण दयेने, आपल्याला त्याचा आनंद आणि प्रेरणा देतो.
आणि ते आपल्याला खरे जीवन देते
खरे ज्ञान

आणि खरा आनंद
आपल्या आयुष्यातील विविध अनुभवांमधून खरी समज येते.
पण देवाचे वैभव केवळ आत्म्याला मिळणाऱ्या आध्यात्मिक शांतीमध्ये आणि त्याच्याशी एकरूप होण्याच्या मनाच्या प्रामाणिक प्रयत्नात प्रकट होते. तिथे, आपण सत्याच्या समोरासमोर उभे राहतो. बाहेर, भ्रम अविश्वसनीयपणे शक्तिशाली असतात आणि फार कमी लोक बाह्य वातावरणाच्या प्रभावापासून वाचू शकतात. जग त्याच्या अंतहीन गुंतागुंती आणि असंख्य परीक्षांसह चालू राहते. जीवनाच्या देखाव्यामागे देवाचा आवाज असतो, तो सतत आपल्याला बोलावत असतो आणि फुले, धर्मग्रंथ, आपले विवेक आणि जीवन जगण्यालायक बनवणाऱ्या सर्व सुंदर गोष्टींमधून आपल्याशी बोलत असतो.
आपण जितके जास्त बाह्य गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करू तितके कमी आपण आंतरिक वैभव अनुभवू शकतो; आणि जितके जास्त आपण आत वळतो तितके कमी बाह्य अडचणींना तोंड द्यावे लागते हे एक कायमचे समीकरण आहे परंतु बहुतेक लोकांना सांसारिक सहवास, ते ज्या समाजात राहतात आणि अस्वस्थ सवयींच्या प्रभावामुळे हे सत्य कळत नाही. समाज एखाद्या व्यक्तीला वरवरच्या गोष्टींमध्ये बुडवून ठेवतो आणि गुंतवून ठेवतो, ज्यामुळे तो सखोल सत्यांचा विचार करण्यापासून रोखतो. काही लोक आध्यात्मिक स्थळांनाही त्यांच्या
आशीर्वादित वातावरणाचा लाभ घेण्याची खरी इच्छा नसताना भेट देतात, त्यामुळे त्यांना त्या भेटींमधून काहीही महत्त्वाचे मिळत नाही.
ज्याला देव पाहण्याची इच्छा आहे त्याला तो सर्वत्र सापडेल मानवी सवयी विनाशकारी, भक्षक आणि लोभी आहेत; त्या नष्ट करतात, नाश करतात आणि नष्ट करतात. मानवजातीने आपल्याकडे जे आहे त्यात आनंदी आणि समाधानी कसे राहायचे हे शिकण्याची वेळ आली आहे. आपल्याला जे मिळते त्यापेक्षा आपण कशाचीही इच्छा करू नये. देव उदार आहे; आपल्याला काय हवे आहे हे तो जाणतो आणि योग्य वेळी ते देतो. याचा अर्थ असा नाही की आपण कोणतेही प्रयत्न न करता देवावर अवलंबून राहावे. अजिबात नाही. याचा अर्थ असा आहे की आपण आपल्या क्षमतेनुसार आपले काम केले पाहिजे आणि बाकीचे देवावर

सोपवले पाहिजे, जो आपल्याला आवश्यक असलेल्या आणि पात्र असलेल्या गोष्टींपासून कधीही वंचित ठेवणार नाही. कायमचे आनंदी राहण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे देवाची उपस्थिती अनुभवणे. आपली सर्वोच्च इच्छा देवाला जाणून घेणे आणि त्याच्यासोबत राहण्याचा संकल्प करणे ही असली पाहिजे. आपल्या विचारांमध्ये आणि भावनांमध्ये देव सर्वात प्रथम असला पाहिजे आणि आपण त्याला आपल्या जीवनातील सर्वात मजबूत आणि सर्वात दृढ स्तंभ मानले पाहिजे.
(म्हणून देवाच्या दोरीला घट्ट धरून राहा, त्याच्यात आश्रय घ्या)
कारण जर इतर सर्व खांब तुम्हाला अपयशी ठरले तर तो आधारस्तंभ आहे.
मला समजले आहे की जीवनाचा एकमेव उद्देश देवाला जाणून घेणे आहे असे काही लोक आहेत ज्यांना कदाचित खात्री नसेल की देवाला शोधणे हे जीवनाचे अंतिम ध्येय आहे पण जीवनाचा उद्देश आनंद मिळवणे हे आहे हे कोणीही नाकारू शकत नाही आणि मी पूर्ण आत्मविश्वासाने आणि खात्रीने म्हणतो की देव हाच अंतिम आनंद आहे तो परम आनंद आहे तो परिपूर्ण, वैश्विक प्रेम आहे तो शाश्वत आनंद आहे जो त्याच्याशी सुसंगत असलेल्यांच्या आत्म्यांना कधीही सोडत नाही तर आपण तो परिपूर्ण आनंद मिळविण्यासाठी प्रयत्न का करत नाही? दुसरे कोणीही ते आपल्याला देऊ शकत नाही आपण ते सतत स्वतःमध्ये जोपासले पाहिजे आणि जोपासले पाहिजे निसर्गाच्या शक्ती लोकांना सांसारिक सुखे देण्यासाठी अथक प्रयत्न करतात, परंतु अशा क्षणभंगुर सुखांमुळे शेवटी पश्चात्ताप, कटुता आणि पश्चात्ताप होतो. अगदी सर्वात भाग्यवान व्यक्ती, ज्याच्याकडे सर्वकाही आहे असे दिसते, तरीही ते खरोखर आनंदी नसू शकतात. ते फार काळ सांसारिक गोष्टींवर समाधानी राहणार नाहीत कारण या गोष्टी त्यांची खरी तहान भागवत नाहीत किंवा त्यांची आध्यात्मिक भूक भागवत नाहीत. भौतिक संपत्ती केवळ शांती आणि क्षणभंगुर समाधानाची खोटी भावना देते. संपूर्ण जग गोंधळ आणि अराजकतेत अडकले आहे, स्वार्थी आणि लोभी इच्छांनी भरलेले आहे जे युद्धाला जन्म देतात. दुसरे काहीही युद्ध निर्माण करत नाही.

जीवनाच्या लढाईत खरा नायक तोच असतो जो स्वतःवर विजय मिळवतो आणि त्याच्या इच्छांवर मात करतो. पैसा, प्रसिद्धी, वासना आणि या तत्त्वाच्या विरुद्ध असलेल्या सर्व गोष्टी आपल्या शांती आणि आनंदासाठी हानिकारक आहेत. जर लोकांनी जीवनाच्या खऱ्या मूल्यांच्या दृष्टीने नेहमी विचार करायला शिकले तर त्यांना ते हवे असलेले आनंद मिळेल , परंतु ते त्यांच्या उद्देशापासून दूर जातात आणि ऐहिक इच्छांच्या प्रवाहात वाहून जातात . मला आढळले आहे की कोणताही प्रलोभन मला मी स्वतःसाठी निवडलेल्या आणि अनुसरण केलेल्या मार्गापासून विचलित करू शकत नाही .
देवाने दिलेल्या शक्तीने मी हजारो लोकांना मोहित करू शकतो, पण तो मार्ग माझ्यासाठी हानिकारक असेल. कोणत्याही परिस्थितीत, मी हजारो लोकांना मोहित करू इच्छित नाही आणि त्यांची मने मोहित करू इच्छित नाही. मला फक्त प्रामाणिक शिष्य देवावर स्थिर असल्याचे पहायचे आहे. जे देवावर प्रेम करतात ते या कल्पनांचा आस्वाद घेतील आणि ज्यांचा उत्साह चालू राहतो त्यांना या शिकवणींद्वारे देवाचे आशीर्वाद आणि उपस्थिती जाणवेल.
एखाद्या व्यक्तीला देवाची फसवणूक करणे अशक्य आहे ,
कारण तो सदैव उपस्थित असतो , त्यांच्या मनात काय आहे आणि त्यांना काय हवे आहे हे त्याला माहिती असते जेव्हा ते जगाचा त्याग करतात आणि आध्यात्मिक सुसंवादाची आस धरतात , तेव्हा देव त्यांच्याकडे येतो जेव्हा ती इच्छा ती इच्छा शोधणाऱ्याच्या हृदयात मूळ धरते , तेव्हा देव त्या हृदयात येतो आणि ते चांगुलपणा आणि आशीर्वादाने भरतो जगण्यासारखे एकमेव गोष्ट म्हणजे देवाशी सुसंगत राहणे आणि त्याची कृपा मिळवणे. ती सुसंवाद हा एक शाश्वत करार आणि अटळ प्रतिज्ञा असावी (जे देवाचा करार पाळतात आणि तो मोडत नाहीत) प्रत्येकाला इतरांपेक्षा जास्त संपत्ती हवी असते जरी
ते ती मिळवतात तरी ते असमाधानी राहतात, त्यांना कळते की दुसरा कोणीतरी श्रीमंत आहे लोक स्वतःच्या इच्छांनी भरलेल्या दुःखाच्या दलदलीत राहतात आपण आपल्याकडे जे आहे त्यात समाधानी असले पाहिजे भौतिक संपत्ती आनंद देत नाही; उलट, त्या अनेकदा चिंता, काळजी आणि भीती वाढवतात.

देवाकडे जाण्याचा मार्ग हा सर्वात सोपा आणि सोपा
मार्ग आहे, तरीही अनेक धार्मिक विधी आणि औपचारिकता असूनही फार कमी लोक त्यावर चालतात. आपले हृदय देवाकडे वळवणे आणि आपल्यासाठी जे सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ आहे ते त्याच्याकडे मागणे चांगले. खरं तर, देव आपली वाट पाहत आहे कारण तो आपल्याला वाईट आणि धोक्यापासून दूर ठेवू इच्छितो. तो आपल्याला आपल्या हृदयात आणि मनात त्याच्यासोबत ठेवू इच्छितो कारण या जगातील स्वस्त वस्तू मानवी इच्छा पूर्ण करू शकत नाहीत किंवा आपल्याला आत खोलवर जाणवणारी आध्यात्मिक पोकळी भरू शकत नाहीत. देव नेहमीच आपल्याशी बोलत असतो, परंतु फार कमी लोक त्याचा आवाज ऐकतात. तो शांत आवाज अनेकदा गोंगाट करणाऱ्या विचारांच्या आणि स्पष्ट इच्छांच्या आवाजाने बुडून जातो. पण जेव्हा विचार कमी होतात आणि शांततेची इच्छा होते, तेव्हा आपल्याला देवाचा आवाज स्पष्टपणे ऐकू येतो, जरी तो शांत आणि मंद असला तरी. खरंच, देव मानवतेला मदत करण्यासाठी सर्व काही करतो, दरवाजे उघडतो आणि मार्ग प्रकाशित करतो जेणेकरून आपण कुठे पाऊल टाकावे हे आपल्याला दिसावे, जेणेकरून आपण अडखळू नये किंवा घसरू नये परंतु बहुतेक लोकांना हे सत्य कळत नाही. मला लोकांना असे वाटू नये की ते फक्त इतरांचे ऐकून
किंवा पुस्तके वाचून ज्ञान मिळवू शकतात. त्यांनी जे वाचले आणि ऐकले ते लागू केले पाहिजे. घरी राहून फालतू गप्पा ऐकण्यापेक्षा प्रार्थनास्थळांना जाणे चांगले आहे. परंतु प्रार्थनास्थळांमध्येही, एखाद्याने आपल्या हृदयात देवाची उपस्थिती अनुभवली पाहिजे आणि ती कशी अनुभवायची हे जाणून घेतले पाहिजे. भावनिक उद्रेक आणि तर्कशुद्ध विश्लेषण आपल्याला आपल्या आत्म्याला हवे असलेले ज्ञान देऊ शकत नाहीत.
जेव्हा आपण स्वतःला देवाला समर्पित करतो आणि
स्वार्थी इच्छांना निरोप देतो आणि जेव्हा आपल्याला खात्री असते की देव नेहमीच आपल्यासोबत असतो, आपल्या आत्म्यात राहतो आणि आपल्याला चांगल्या आणि उदात्त विचारांनी आणि भावनांनी प्रेरित करतो, तेव्हा आपल्याला आनंद आणि स्वातंत्र्य मिळेल आणि आपण आत्म्याच्या क्षितिजावर ज्ञानाचा सूर्योदय पाहणार आहोत.

कल्पना करा! आजपासून दशकांनंतर, आपले अस्तित्व एक स्वप्न असेल आणि आपण आता जे काही करतो ते त्या स्वप्नाचा भाग बनेल. मानवतेच्या महान व्यक्ती देखील मानवी चेतनेचे केवळ आकृती बनतील. परंतु त्या महान व्यक्तींनी त्यांचे अंतिम ध्येय साध्य केले कारण ते सर्वोच्च पातळीवर पोहोचले आणि आत्म्यात जिवंत राहिले, जे काही घडत आहे त्याबद्दल पूर्णपणे जागरूक आणि जागरूक राहिले, कारण ते दैवी चेतनेत एकरूप आहेत. जो कोणी त्यांच्या विचारांद्वारे आणि शिकवणींद्वारे त्यांच्याशी सुसंवाद साधण्याचा प्रयत्न करेल त्याला त्यांची उपस्थिती नक्कीच जाणवेल, त्यांचे आशीर्वाद मिळतील आणि खोलवर कळेल की ते खरोखर त्यांच्याशी संवाद साधत आहेत.
जीवन हे एक भव्य स्वप्न आहे तरीही, जेव्हा तुम्ही तुमच्या शरीराकडे पाहता आणि ते जीवनाने भरलेले पाहता तेव्हा तुम्हाला या स्वप्नाच्या वास्तवाची पूर्ण खात्री पटते. तुम्हाला वाटते की आनंदी राहण्यासाठी तुम्हाला ही किंवा ती गोष्ट मिळवावी लागेल. पण तुम्ही कितीही इच्छा पूर्ण केल्या तरी त्यातून तुम्हाला आनंद मिळणार नाही. जितके जास्त इच्छा होतात तितके जास्त इच्छा होतात. जर तुम्हाला आराम, शांती आणि आंतरिक समाधानाने जगायचे असेल तर इच्छा फिल्टर केल्या पाहिजेत आणि जीवन सोपे केले पाहिजे.
शास्त्रे म्हणतात की ज्या व्यक्तीच्या इच्छा नेहमीच आतून (त्यांच्या आत्म्याकडे) वाहतात तो उच्च आंतरिक शांतीचा माणूस असतो. यामध्ये, ते समुद्रासारखे असतात, जो कधीही बदलत नाही किंवा कमी होत नाही, परंतु त्यात सतत वाहणाऱ्या पाण्याने भरलेला असतो. परंतु जो व्यक्ती त्यांच्या शांतीच्या जलाशयात इच्छांचे छिद्र निर्माण करतो आणि जीवनावश्यक पाण्याला गळती आणि वाया जाऊ देतो त्याला आध्यात्मिक शांती आणि आंतरिक आनंदाबद्दल काहीही माहिती नसते.
आपल्याला अशा लोकांकडून मार्गदर्शनाची आवश्यकता आहे
जे देवाला ओळखतात, ज्यांच्याकडे त्याच्याशी संवाद साधण्याची आणि जाणीवपूर्वक त्याची उपस्थिती जाणवण्याची क्षमता आहे. प्रेषितांनी आपल्याला आत्म्याच्या एकांतात,

जिथे विश्वासू आत्मा आणि सर्वोच्च आध्यात्मिक आनंद राहतो, अशा आंतरिक शांतीत देवाचा शोध घेण्यास सांगितले आहे. भारतातील प्रबुद्ध शिक्षक देखील या कल्पनांना मान्यता देतात आणि आत्म्याच्या खोलीत दैवी आत्म्याला जाणण्यासाठी खोल ध्यानाचे महत्त्व अधोरेखित करतात. अस्तित्वात असलेली प्रत्येक गोष्ट ही देवाच्या मनाने निर्देशित केलेली एक लाटासारखी कंपने आहे. ही बुद्धिमान कंपने म्हणजे पवित्र आत्मा, किंवा विश्वासू आत्मा, ज्याच्याशी प्रार्थना आणि ध्यानाद्वारे संवाद साधता येतो.
तुमच्या आत्म्याच्या शांततेत आणि तुमच्या एकाग्र मनाच्या कुशीत, परिपूर्ण आणि अनंताशी असलेले प्रेम अनंत आहे परंतु जर आपण प्रथम पैशाच्या मागे लागलो तर देव शोधणे कठीण आहे. आपण देवाला आपल्या जीवनाचा अविभाज्य भाग बनवले पाहिजे आणि मग आपल्याला या जीवनात आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी मिळतील. जो कोणी देवाला आपल्या हृदयात कायमचे स्थान देतो, देव त्यांना पृथ्वी आणि स्वर्गातील आशीर्वादांचा मुबलक वाटा देईल आणि त्यांच्यासमोर ज्ञानाचे सूर्य चमकणारे विशाल क्षितिज उघडेल, त्यांचे मार्ग प्रकाशित करेल आणि त्यांच्या सभोवतालचा अंधार दूर करेल. देव हा शाश्वत प्रेमी आहे आणि मानवजातीसाठी आनंद नाही जोपर्यंत ते देवावर प्रेम करतात जसे ते - किमान - त्यांच्या सर्वात प्रियजनांवर प्रेम करतात, कारण देवाशिवाय, आपल्याला प्रेमाचे सार माहित नसते किंवा त्याची गोडवा चाखता येत नाही.
आपण आपल्या इच्छाशक्तीचा वापर करायला शिकले पाहिजे
आणि आपले मन पूर्णपणे देवाला शोधण्यासाठी केंद्रित करायला शिकले पाहिजे मानवी कृती इच्छांद्वारे निर्धारित केल्या जातात आणि या सवयी आपल्याला सतत आपल्याला नको असलेल्या गोष्टी करण्यास भाग पाडतात. खरोखर, माणूस स्वतःचा शत्रू आहे, त्याला त्याची जाणीव नाही की तो शांत कसे बसायचे हे माहित नाही, किंवा तो देवाला वेळ समर्पित करत नाही, तरीही तो आनंद आणि विलंब न करता स्वर्गात प्रवेशाची हमी इच्छितो. पवित्र अनुभव केवळ पुस्तके वाचून, प्रवचने ऐकून किंवा चांगली कृत्ये करून मिळवता येत नाही

हे सर्व निःसंशयपणे फायदेशीर आहेत, परंतु ते पुरेसे नाहीत. देवापर्यंत पोहोचण्यासाठी बारकाईने एकाग्रता आणि खोल चिंतन आवश्यक आहे.
आपण प्रथम देवाची कृपा मिळवली पाहिजे आपण सर्वांना संतुष्ट करू शकत नाही, कारण ते अशक्य आहे मी कोणालाही दुखावण्याचा प्रयत्न करत नाही मी जे काही करू शकतो ते करतो आणि मी एवढेच करू शकतो माझे एकमेव ध्येय देवाला संतुष्ट करणे आहे मी माझे हात त्याच्यासमोर नम्रपणे प्रार्थना करण्यासाठी वापरतो, माझे पाय त्याला सर्वत्र शोधण्यासाठी वापरतो आणि माझे मन त्याचा विचार करण्यासाठी आणि त्याच्या चमत्कारांवर चिंतन करण्यासाठी वापरतो देवाने आपल्या हृदयात प्रथम स्थान मिळवले पाहिजे जेणेकरून आपण त्याला शांती, प्रेम, समजूतदारपणा, दयाळूपणा, करुणा आणि ज्ञान म्हणून अनुभवू शकू. हे आणि दुसरे काहीही नाही, मी तुम्हाला साक्ष देण्यासाठी आणि तुमच्याशी बोलण्यासाठी आलो आहे.
चिंतनाव्यतिरिक्त, एखाद्याने चांगली संगत राखली पाहिजे. आपण लोकांचा पाठलाग करू नये, तर देवाचा पाठलाग करावा. जर तुम्हाला या विचारांमध्ये फायदा आढळला तर तो देवाचा आशीर्वाद समजा, कारण सर्व श्रेय त्याचे आहे. ते इतरांसोबत शेअर करा जेणेकरून त्यांनाही त्यात जे सापडेल ते सापडेल (आणि तुमच्या प्रभूच्या कृपेबद्दल बोला). आणि तुमच्या क्षमतेनुसार दररोज एखाद्याला मदत करायला विसरू नका. जोपर्यंत माझ्या खिशात पैसे आहेत तोपर्यंत मी देणे थांबवणार नाही, कारण माझा अक्षय आणि सतत वाहणारा स्रोत देव आहे.
शेवटी, आपण देवाला महान व्यक्तींप्रमाणे ओळखले
पाहिजे. चिंतन आणि वैयक्तिक प्रयत्नातून हे शक्य आहे. एकदा, मी आश्रमाच्या बाहेर फिरत होतो, माझे महान गुरू श्री युक्तीश्वर यांच्याबद्दल विचार करत होतो, जे काही वर्षांपूर्वी निधन पावले होते. मला त्यांच्याबद्दल खूप उत्सुकता वाटली आणि आश्रमाच्या सौंदर्याचा आणि वातावरणाचा आनंद घेण्यासाठी ते माझ्यासोबत नसल्याबद्दल मला वाईट वाटले. अचानक, ते आकाशातून मला दिसले आणि म्हणाले, "तुम्हाला वाटते का की तुम्ही एकटेच या सुंदर

जागेचा आनंद घेत आहात? मी तुमच्यासारखाच त्याचा आनंद घेत आहे!"
देवाशी एकरूप होण्याची इच्छा असलेल्या साधकाने ध्यान आणि त्याच्यावर प्रेम करण्याच्या दैनंदिन सरावातून प्रयत्न केले पाहिजेत आणि ते प्रेम सर्वांना पसरवले पाहिजे. संघर्ष टाळण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे. आध्यात्मिक सहकार्य आवश्यक आहे. खऱ्या अध्यात्माशिवाय, वैयक्तिक किंवा सार्वत्रिक आनंद नाही. पवित्र सुसंवाद हा सर्व शारीरिक, आर्थिक, वैवाहिक, नैतिक आणि आध्यात्मिक समस्यांवर एकमेव उपाय आहे.
देवाच्या जवळ जाण्याने आनंद मिळतो मानवतेने स्वतःला अज्ञानाच्या तुरुंगात कैद केले आहे आणि या अपमानास्पद तुरुंगातून मुक्त होण्याची वेळ आली आहे परिस्थिती काहीही असो, मन नेहमी देवाकडे वळले पाहिजे आणि मग तुम्हाला खूप शांती आणि आनंद मिळेल.
जे लोक देवाची आस धरतात आणि त्याचे अस्तित्व त्याला समर्पित करतात, एकमेकांना प्रोत्साहन देतात आणि ज्ञान देतात आणि सतत देवाचे स्मरण करतात, ते या जगात आनंदी असतात आणि परलोकातील आनंदाचे विजेते असतात.
तुम्हाला शांती असो.

पडदा उठेल आणि दूर होईल
आपल्यापैकी प्रत्येकजण देवाच्या प्रतिमेत निर्माण
झाला आहे, आपण त्याच्या दैवी आत्म्यापासून निर्माण झालो आहोत आणि त्याचे सार आपल्यामध्ये त्याच्या सर्व शुद्धतेत, वैभवात आणि उत्कृष्ट आनंदात वास करते. हा पवित्र वारसा एक अभेद्य किल्ला आहे. एखाद्या व्यक्तीने स्वतःला पापी म्हणून दोषी ठरवणे, पापाच्या मार्गात अडखळणे हे सर्वात मोठे पाप आहे. असे केल्याने, ते स्वतःला असहाय्यता, निराशा आणि उठण्यास आणि चढण्यास असमर्थतेसाठी दोषी ठरवतात. हे खरे आहे की एखादी व्यक्ती नैसर्गिक आणि दैवी नियमांच्या विरुद्ध कृत्ये करू शकते, परंतु त्यांनी ताबडतोब मार्ग बदलला पाहिजे आणि योग्य मार्गाकडे वळले पाहिजे. त्यांच्या

शुद्ध स्वभावात, व्यक्ती एक पवित्र मंदिर आहे आणि दैवी .आत्मा त्यांच्यामध्ये वास करतो
आपण नेहमी लक्षात ठेवले पाहिजे की देव आपल्यावर पूर्णपणे आणि निःशर्त प्रेम करतो. परंतु त्याने आपल्याला त्याच्या जवळ जाण्याचा किंवा त्याच्यापासून दूर जाण्याचा पूर्ण पर्याय दिला असल्याने, तो आपल्याकडे येण्यापूर्वी .आपण त्याच्या प्रेमाची इच्छा व्यक्त करण्याची वाट पाहतो एकदा मी ध्यान करताना त्याचा आवाज कुजबुजताना ऐकला:
"तू म्हणतोस की मी तुझ्यासोबत नाही, पण तू आत डोकावले नाहीस. मी तुला एका क्षणासाठीही सोडणार नाही. आत्म्याच्या मंदिरात जा आणि तू मला पाहशील कारण मी नेहमीच येथे आहे, तुझे स्वागत करण्यासाठी आणि दैवी प्रेमाच्या अभिवादनाने ".तुला स्वागत करण्यासाठी
आध्यात्मिक मार्गावर खोलवर प्रामाणिकपणा आवश्यक आहे .पवित्रता आणि सत्यात, आत्म्याची पहाट उगवते

देवासमोर आपले मानवी ज्ञान काहीच नाही. आपण त्याच्या जवळ जाऊ शकतो तोच तो आपल्याला जे शुद्ध प्रेम देतो तेच .त्याला देऊन
सर्वांना अखेर मोक्ष मिळेल, पण जे वाटेत अडखळतात ते उदासीनतेच्या गर्तेत पडतात. उदासीनता आपल्याला आत्ताच, याच क्षणी देवाला शोधण्याचे महत्त्वाचे महत्त्व समजण्यापासून रोखते. आपला महान ग्रह पृथ्वी, अवकाशात तरंगत आहे आणि आपली मानवी ओळख, आपल्याला काही वर्षे येथे घालवण्यासाठी आणि नंतर शून्यात गायब होण्यासाठी दिलेली नाही. उलट, आपल्याला खोलवर चिंतन करण्यासाठी आणि अस्तित्वाचे रहस्य समजून घेण्यासाठी बनवले आहे. जीवनाचा उद्देश समजून घेतल्याशिवाय जगणे मूर्खपणाचे, मूर्खपणाचे आणि वेळेचा अपव्यय आहे. जीवनाची रहस्ये आपल्याला सर्व बाजूंनी वेढून ठेवतात आणि देवाने आपल्याला त्यांचे .निराकरण शोधण्यासाठी बुद्धिमत्ता दिली आहे
शाश्वत प्रेमाच्या शोधात, मला जाणवले की देवाने माझ्यावर कल्पना करता येईल अशा सर्व प्रकारे प्रेम केले, .त्याने माझ्यावर आई, वडील आणि मित्र म्हणून प्रेम केले

मी सर्व मित्रांपेक्षा त्या शाश्वत मित्राचा शोध घेत ,होतो
आणि त्या महान प्रेमिकाबद्दल ज्याच्या चेहऱ्यावर मी
आता सर्व प्रकारच्या आणि प्रेमळ चेहऱ्यावर चमकताना पाहतो, त्या दिव्य मित्राने मला कधीही निराश केले नाही, किंवा .त्याने मला कधीही निराश केले नाही
अस्तित्वात असलेल्या सर्व गोष्टींमागे देव आहे आपण आपल्या पालकांचा आदर केला पाहिजे आणि त्यांच्याशी दयाळूपणे वागले पाहिजे, परंतु आपण देवावर आपल्या संपूर्ण हृदयाने आणि आत्म्याने प्रेम केले पाहिजे आपण त्याच्याशी असलेल्या एका महत्त्वपूर्ण संबंधाचे महत्त्व ओळखले .पाहिजे, अधिक वेळ वाया न घालवता
जेव्हा आपण झोपतो तेव्हा आपल्याला माहित नसते की आपण जागे होऊ की नाही आपण एक एक करून ही पृथ्वी सोडतो पण या विचाराने चिंता निर्माण करू नये जेव्हा आपण मरतो तेव्हा आपल्याला पृथ्वीवर पुन्हा जन्म घेण्याचे आवाहन केले जाते, .जिथे आपण या जीवनात सोडले होते तिथून नवीन जीवन सुरू करणे मी जीवनाला समुद्राच्या पृष्ठभागावरील लाटांची निर्मिती आणि विघटन म्हणून पाहतो. मानवी लाट जन्माच्या वेळी दिव्य समुद्राच्या पृष्ठभागावरून उठते आणि मृत्यूच्या वेळी ती देवाच्या हृदयात विसावते. मी हे सत्य समजून घेतले आहे आणि मला माहित आहे की शरीराचा मृत्यू झाला तरी मी खरोखर कधीही मरत नाही कारण मी दिव्य आत्म्याच्या समुद्रात विश्रांती घेत असलो किंवा भौतिक शरीरात जागृत असलो तरी, मी वैश्विक समुद्राशी एकरूप आहे. तो परम आनंद जगात मिळू शकत नाही. त्याच वेळी, आपल्याला उद्देशाच्या शोधात जंगलात पळून जाण्याची गरज नाही. आपण दैनंदिन जीवनाच्या या जंगलात - शांततेच्या गुहेच्या खोलवर देव .शोधू शकतो
मानव अनेक चुका करू शकतात, परंतु ते दैवी आत्म्याच्या प्रतिमेत साकारलेले आहेत. देवाने हे भ्रामक जग केवळ एकाच उद्देशाने पृथ्वीवरील सुखांचे निर्माण केले: जेणेकरून मानवजातीला हे समजेल की ते केवळ एक वैश्विक नाटक आहे, भ्रम सोडून द्यावे आणि फक्त देवावर प्रेम करावे. हे सत्य आहे आणि ते अन्यथा असू शकत नाही. देवाने आपल्याला आपल्या

कुटुंबातील सदस्यांवर प्रेम करण्यासाठी का निर्माण केले जेणेकरून ते आपल्यापासून एकेक करून निघून जातील? या घटना आपल्याला हे जाणवून देण्यासाठी घडतात की आपण ज्यांच्यावर प्रेम करतो त्या सर्वांपेक्षा देवच आपल्यावर खरोखर प्रेम .करतो
जीवन हे गतिमान प्रतिमांची मालिका आहे, परंतु हे सत्य समजणे कठीण आहे कारण भ्रम वास्तविक वाटतात आणि वास्तव भ्रमांसारखे वाटते. दररोज रात्री आपण झोपतो तेव्हा जग आपल्या जाणीवेतून नाहीसे होते, कदाचित म्हणूनच आपल्याला .समजेल की भौतिक विश्व वास्तविक नाही
झोपेचा हा धडा आपल्याला घाबरवण्यासाठी नाही तर देवाच्या सत्याची तळमळ निर्माण करण्यासाठी येतो. देव आणि त्याच्या प्रेमाशिवाय आत्म्याला काहीही समाधानी करू शकत नाही. देवाचा आत्मा हे अतुलनीय सत्य आहे. अवास्तव असे काहीही नाही आणि जे खरे आहे ते अवास्तव असू शकत नाही. .ज्ञानी लोक हे तेजस्वी सत्य समजून घेतात
आपल्या आयुष्यातील अनेक वर्षे निघून गेली आहेत, आणि फक्त वर्षे, आठवडे, दिवस आणि तास उरले आहेत. ज्या गोष्टी फायदेशीर नाहीत त्यावर वेळ का वाया घालवायचा? आपण रात्रंदिवस देवाशी जोडण्याची इच्छा बाळगली पाहिजे आणि जीवनाचा दिलेला वेळ संपण्यापूर्वी आणि आपण काहीही महत्त्वाचे न करता या पृथ्वीवरून निघून जाण्यापूर्वी या .इच्छेमध्ये पूर्णपणे प्रामाणिक असले पाहिजे
त्याच क्षणी, मी देवाचा महान प्रकाश संपूर्ण सृष्टीला व्यापून टाकणारा पाहिला. किती जबरदस्त आनंद! किती अद्भुत !प्रकाश
माझ्या देवा, तुझी उपस्थिती जाणवण्याच्या या विपुल .आशीर्वादांसाठी मी तुझे आभार मानतो आणि तुला नमन करतो सर्वांना त्याच प्रकारे आशीर्वाद द्या, जेणेकरून आम्हाला हे समजेल की तुम्ही विश्वातील अंतिम सत्य आहात आणि तुम्ही आमचे अंतिम ध्येय आहात, ज्याच्या पलीकडे दुसरे .कोणतेही ध्येय नाही
आपण त्याच्यावर प्रेम केले पाहिजे आणि आपल्या आयुष्याच्या प्रत्येक क्षणी त्याच्याशी बोलले पाहिजे - कामाच्या वेळी आणि विश्रांतीच्या वेळी, हालचालीत आणि

स्थिरतेत - खोल विनवणी आणि ज्वलंत तळमळीने. मग आपल्याला भ्रमाचा पडदा उठताना आणि विरघळताना दिसेल. देव आपल्या जीवनाच्या प्रत्येक क्षणी आपल्यासोबत आहे. जे लोक त्याचे चिंतन करतात आणि त्याच्याशी सुसंवाद साधतात ते त्याला फुलांच्या सौंदर्यात, दयाळू आत्म्यांच्या उदात्ततेत, उदात्त आणि उदात्त भावनांमध्ये आणि सुंदर स्वप्नांमध्ये पाहतात. शेवटी, तो जाड पडद्यातून बाहेर पडून प्रत्येक :प्रामाणिक साधकाला म्हणेल
आपण खूप दिवसांपासून वेगळे आहोत कारण मला तू मला तुझे" प्रेम स्वेच्छेने द्यावे अशी माझी इच्छा होती. मी तुला माझ्या प्रतिमेत निर्माण केले आणि तू तुझे स्वातंत्र्य वापरुन मला तुझे प्रेम स्वेच्छेने देईपर्यंत मी वाट ".पाहिली
आपण देवाकडे त्याच्या दैवी प्रेमाची शाश्वत आणि चिरस्थायी देणगी मागितली पाहिजे पण प्रयत्नांशिवाय हा प्रेमळ देव कोणाला सापडेल? जर तुम्ही २५ टक्के प्रयत्न केले तर बाकीचे देव आणि तुमच्या आध्यात्मिक मार्गदर्शकावर अवलंबून आहे. मी स्वतःसाठी काहीही मागत नाही, कारण सर्व श्रेय देवाचे आहे, जो सर्व चांगुलपणा आणि कृपेचा स्रोत आहे. त्याची कृपा तुमच्यासोबत असो, त्याची जाणीव तुमच्यासोबत असो आणि तुम्हाला तुमच्या आत आणि .तुमच्या सभोवतालच्या त्याच्या उपस्थितीची विपुलता जाणवो देव आपल्याला लगेच उत्तर देत नाही कारण आपण त्याला
किती हवे आहोत हे दाखवण्यास आपण कचरतो. आपण त्याच्याकडे जाण्यास घाबरू नये, तर त्याला आपला, आपला प्रिय मानावा आणि आपल्या विचारांनी, कृतींनी, हृदयांनी आणि मनाने त्याला अविरतपणे शोधावे, आणि आपल्याला या अस्तित्वात सुरक्षितता .आणि शांतीचा सर्वात मोठा आश्रय मिळेल
हे प्रभू, मी तुला चांगल्या आत्म्यांचा हा पुष्पगुच्छ अर्पण करतो, जेणेकरून ते तुझ्या उपस्थितीच्या मंदिराला शोभा देतील. या आत्म्यांना सोबत घे, जे तुझे कुटुंब आणि तुझे प्रिय आहेत. आम्ही तुझे धन्य नाव गातो. तुझ्या पवित्र प्रकाशाने अज्ञानाचा अंधार दूर कर. तुझ्या अस्तित्वाच्या तेजस्वी, अमर्याद प्रकाशाने आमच्या मनातील अंधकार दूर कर. आम्ही तुझे आहोत, आमच्या परिस्थितीत काहीही असो, स्वतःला

आमच्यासमोर प्रकट कर, हे महामहिम आणि कृपेच्या परमेश्वरा, आमच्या प्रत्येकाला आशीर्वाद दे. आमच्या उत्कट विचारांच्या कुजबुजांचा आणि आमच्या प्रेमळ हृदयांच्या उत्कट ठोक्यांचा स्वीकार कर. आम्ही तुला सर्व प्रेम, सन्मान आणि उत्कंठा अर्पण करतो. कारण तू आमचा प्रिय आहेस .आणि या विश्वात आमच्याकडे जे काही आहे ते सर्व
तुझ्या कृपेने आम्हाला आशीर्वाद दे, आम्हाला तुझ्यापासून वेगळे करणाऱ्या इच्छांच्या भिंती तोडून टाक, आमच्या सर्व आकांक्षांवर विराजमान असलेला दैवी राजा हो, तुझ्या वैभवाचा प्रकाश संपूर्ण जगात पसरो, आम्हा सर्वांना आशीर्वाद दे, तुझ्या उपस्थितीच्या सुगंधाने भरा आणि आम्हाला हे अधिकाधिक जाणवू दे की तू नेहमीच आमच्यासोबत होतास, आताही आमच्यासोबत आहेस आणि कायमचा आमच्यासोबत .राहील
तुमच्या जवळीकतेची आतुरतेने वाट पाहणाऱ्या आणि
तुमच्या उपस्थितीची आतुरतेने वाट पाहणाऱ्या तुमच्या समर्पित अनुयायांवर तुम्ही दिलेल्या कृपेबद्दल आणि प्रेमाबद्दल आम्ही तुमचे आभार मानतो. आम्हाला आशा आहे की तुमच्या शिष्यांचा समूह वाढेल जेणेकरून आम्ही तुमच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा आनंद साजरा करू शकू आणि तुमच्या .जवळीकतेचा आनंद घेऊ शकू
आम्हाला आशीर्वाद द्या की आम्ही आमची अंतःकरणे एकमेकांसाठी उघडू आणि आमचे हेतू शुद्ध करू, जेणेकरून आम्ही तुमच्या संरक्षण आणि काळजीसाठी पात्र असू, स्वतःला आतून आणि बाहेरून प्रकट करा. आम्हा सर्वांना एकत्र करा आणि त्या एकतेच्या प्रकाशात, आम्हाला तुमचे अद्वितीय .अस्तित्व ओळखू द्या
आमच्या एकात्मिक अंतःकरणाच्या प्रामाणिकपणाने आणि आमच्या सुसंवादी आत्म्यांच्या तळमळीने, आम्ही तुमच्यासमोर नतमस्तक होतो, तुमची मदत, मार्गदर्शन आणि आमच्या आत्म्यांमध्ये तुमच्या उपस्थितीची सतत जाणीव .मागतो
आमच्या अंतःकरणात प्रेमाची शाश्वत आग तेजस्वीपणे जळत राहो आणि आम्हाला आता आणि सदैव तुमची जवळीक जाणवो, हे !आमच्या प्रभू, हे आमच्या प्रिये

सर्वोच्च इच्छा आणि मानसिक कॅप्सूल
देवाचा महिमा महान आहे तो सत्याचा सार आहे आणि या जीवनात तो आढळू शकतो लोकांच्या हृदयात अनेक प्रार्थना आणि विनंत्या आहेत: पैसा, प्रसिद्धी, आरोग्यासाठी - सर्व प्रकारच्या प्रार्थना परंतु प्रत्येक हृदयात सर्वात आधी आणि सर्वात महत्त्वाची प्रार्थना म्हणजे देवाच्या उपस्थितीची अनुभूती. आपण शांततेने आणि निश्चिततेने जीवनाच्या मार्गावर चालत असताना, आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की देव हा अंतिम ध्येय आहे जो आपल्याला समाधान देऊ शकतो आणि आपल्या इच्छा पूर्ण करू शकतो, कारण देवामध्ये हृदयाच्या प्रत्येक उत्कटतेचे उत्तर आहे.
जेव्हा तुम्ही स्वतःच्या प्रयत्नांनी एखादी इच्छा पूर्ण करू शकत नाही, तेव्हा तुम्ही प्रार्थनेत देवाकडे वळता. अशा प्रकारे, तुम्ही उच्चारलेली प्रत्येक विनंती तुमच्या आत लपलेली तळमळ प्रकट करते. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा सर्व इच्छा नाहीशा होतात आणि सर्व इच्छा पूर्ण होतात.
जगिक इच्छा जीवनाच्या उद्देशाबद्दलच्या गैरसमजातून निर्माण होतात. ही पृथ्वी आपले खरे घर नाही. शास्त्र आपल्याला सांगते की आपण देवाचे आहोत, आपण त्याच्या प्रतिरूपात निर्माण झालो आहोत आणि त्याची इच्छा आहे की आपण आपल्या दैवी मूळकडे परत जावे. मानवतेला हे लक्षात येत नाही की जोपर्यंत ती त्याच्या दैवी स्रोताकडे परत येत नाही तोपर्यंत तिला असंख्य इच्छा पूर्ण करण्यासाठी संघर्ष करावा लागेल . कल्पना करा ! हे खरे आहे की मानव इच्छा बाळगल्याशिवाय राहू शकत नाहीत आणि त्या असण्यात काहीही चूक नाही . तथापि , बहुतेक मानवी इच्छा देवाकडे परत येण्याच्या अंतिम इच्छेच्या पूर्ततेत अडथळा आणतात . अशा प्रकारे , त्या मानवी आनंदासाठी हानिकारक आहेत जोपर्यंत मानवतेला देवाची इच्छा होत नाही आणि तो सापडत नाही , तोपर्यंत ती आनंद देईल असे जे काही वाटते त्याच्या आकांक्षेने जळत राहील . परंतु सर्व इच्छांची त्वरित पूर्तता आपोआप ज्यांना देव सापडतो त्यांच्याकडे येते .

इच्छांचे दोन प्रकार आहेत: ज्या आपल्याला देव
शोधण्यास मदत करतात आणि ज्या आपल्याला त्याला शोधण्यात अडथळा आणतात. उदाहरणार्थ, जर कोणी तुमच्यावर अन्याय केला तर तुम्हाला सूड घेण्याची तीव्र इच्छा वाटू शकते. तथापि, जर तुम्ही प्रेमाच्या उच्च आणि अधिक स्वीकार्य शक्तीचा वापर करून या तीव्रतेवर मात केली तर तुम्ही देव शोधण्यास मदत करणारे साधन वापरले असेल. सर्व इच्छा उदात्त मार्गाने पूर्ण केल्या पाहिजेत, कारण जेव्हा त्या सांसारिक मार्गांनी पूर्ण होतात तेव्हा इच्छा वाढतात, त्रास आणि दुःखासह जर आपण आपल्या सर्व इच्छा देवाला अर्पण करायला शिकलो , तर तो आपल्या चांगल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आणि आपल्या हानिकारक आणि विनाशकारी इच्छा नष्ट करण्यासाठी कार्य करेल .स्वच्छ विवेकापेक्षा मोठे संरक्षण नाही आणि जीवनाच्या आघातांपासून उदात्त आणि उदात्त इच्छा बाळगण्यापेक्षा चांगले संरक्षण नाही.
जेव्हा आपल्याला हे समजते की देवाची परिपूर्ण
प्रतिमा आपल्या आत वास करते, तेव्हा आपल्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात. त्या पवित्र जाणीवेत, जी सर्व पृथ्वीवरील संपत्ती आणि संपत्तीपेक्षा जास्त आहे, तेव्हा संपूर्ण जग दिले तरी तुम्ही डळमळीत होणार नाही. स्तुती तुमच्यात अभिमान निर्माण करणार नाही, दोष तुमचे नुकसान करणार नाही, कारण तुम्ही स्वतःमध्ये देवाचा आनंद अनुभवाल आणि तोच तुमच्या जीवनातील सर्वात महत्त्वाचा विचार असेल.
आपल्या न्याय्य इच्छा पूर्ण करण्याच्या
प्रयत्नांमध्ये आपण सर्वप्रथम देवाचे मार्गदर्शन मागितले पाहिजे आणि आपल्या सर्व प्रार्थनांची उत्तरे मिळविण्याचा हा सर्वोत्तम मार्ग आहे. परंतु प्रार्थनेतून प्रार्थना काढून टाकली पाहिजे . प्रार्थनेची जुनी पद्धत बदलली पाहिजे आणि आपण देवाकडे पूर्ण विश्वास आणि अढळ विश्वासाने वळले पाहिजे की तो आपले ऐकतो आणि आपल्या विनंत्या पूर्ण करेल .देव आपल्याला आपली इच्छा सोडू इच्छित नाही - जरी आपण त्याला प्रार्थना केली तरीही - कारण ती इच्छा त्याच्या कृपेच्या हातातून आपल्याला मिळालेली सर्वात मौल्यवान भेट आहे, एक पवित्र अधिकार जो त्याने आपल्या निर्मितीच्या क्षणापासून आपल्यासाठी ठेवला होता.

स्वाभाविकच, एखाद्याने वाजवी आणि अवास्तव प्रार्थना
आणि इच्छांमध्ये फरक केला पाहिजे. लक्षात ठेवा की इच्छा ही शक्ती आहे ; जर तुम्ही एखाद्या इच्छेला चिकटून राहिलात
- मग ती चांगली असो वा वाईट , फायदेशीर असो वा हानिकारक - आणि दिवसरात्र त्यावर लक्ष केंद्रित केले तर ती अखेर पूर्ण होईल . म्हणून , एखाद्याने सावधगिरी बाळगली पाहिजे आणि हानिकारक इच्छा बाळगणे टाळले पाहिजे , कारण त्या पूर्ण होतील आणि त्यांच्यासोबत प्रचंड हानी आणि हेवा न करता येणारे दुःख घेऊन येतील .
कालांतराने, तुम्हाला असे आढळेल की तुमच्या इच्छा
पूर्ण झाल्या तरी तुमचे हृदय रिकामे राहते आणि तुम्हाला अंतर्गत बंडखोरी जाणवेल. कल्पना करा की तुमची पचनसंस्था कमकुवत आहे, तरीही तुम्हाला तळलेले पदार्थ हवे आहेत. अर्थात, तुम्ही ते खाताना प्रत्येक वेळी वेदना जाणवतील, जरी तुम्हाला ते खाण्यात आनंद मिळत असला तरी. आणि म्हणूनच, तुम्हाला असे वाटेल की तुम्ही चूक केली आहे. चांगल्या आणि वाईट इच्छांमध्ये फरक करण्यासाठी विवेकाचा वापर करण्याचे ज्ञान सांगते आणि एकदा हे साध्य झाले की , त्या चुकीच्या इच्छा पूर्ण होऊ नयेत . मानवांमध्ये विवेकाची आंतरिक शक्ती असते आणि त्यांनी नेहमीच तिचा वापर केला पाहिजे , विवेकाच्या आदेशानुसार त्यांचे जीवन मार्गदर्शन केले पाहिजे , जो देवाचा आवाज आहे .
अपूर्ण इच्छा हृदयातच राहतात त्यांना तिथे ठेवण्यात काय नुकसान आहे? येथे उत्तर आहे:
प्रत्येक इच्छा विशिष्ट शक्तींनी बनलेली असते : एकतर चांगले किंवा वाईट , किंवा दोन्ही जेव्हा एखादी व्यक्ती मरते - देव त्याच्यावर दया करो - शरीराचे विघटन आणि क्षय होऊनही या शक्ती मरत नाहीत उलट , त्या आत्म्याला जिथे जिथे जाते तिथे एकाग्र आध्यात्मिक कॅप्सूलच्या स्वरूपात सोबत करतात जेव्हा व्यक्ती नवीन अवतारात पुनर्जन्म घेते , तेव्हा हे कॅप्सूल किंवा मानसिक गोळ्या वर्तणुकीच्या प्रवृत्ती म्हणून प्रकट होतात . अशा प्रकारे , मद्यपी म्हणून मरण पावलेली व्यक्ती पुनर्जन्म घेताना दारूकडे झुकते आणि ही झुकत दारूच्या लालसेवर मात करेपर्यंत टिकून राहते . हे इतर गोष्टींनाही लागू होते .

अगदी लहान मुलांमध्येही भूतकाळातील जन्मांपासून मिळालेले गुण दिसून येतात काही मुलांना तीव्र राग येतो इतरांना वाईट स्वभाव असतो अर्थात, देवाने त्यांना अशा प्रकारे निर्माण केले नाही भूतकाळातील जन्मातील अपूर्ण इच्छांनी या मानसिक प्रवृत्तींना आकार दिला आहे आणि त्यांच्यामुळे, आत्मा काहीसा विचित्र दिसतो, जरी तो देवाच्या शुद्ध प्रतिमेत निर्माण झाला असला तरी जर या जीवनात एखाद्या व्यक्तीमध्ये देवाची प्रतिमा विकृत झाली असेल , मग ती क्रोधाने , भीतीने किंवा वासनेने असो , आणि या गुणांवर आता मात केली नाही , तर तो त्यांच्यासोबत पुनर्जन्म घेईल (किंवा ते त्यांच्यासोबत पुनर्जन्म घेईल), या दयनीय प्रवृत्तींचा भार वाहून जोपर्यंत ते या किंवा भविष्यातील अवतारांमध्ये त्यांच्यावर मात करत नाहीत तोपर्यंत त्यांच्यापासून सुटका नाही .
म्हणून , आता सर्व इच्छा पूर्ण करणे किंवा
त्यांच्यावर विजय मिळवणे चांगले .
अशा इच्छांपासून कायमचे मुक्त होण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे सर्वोच्च दिव्य आनंद अनुभवणे . अन्यथा , या दडपलेल्या इच्छा आणि अपूर्ण इच्छा आत्म्याला त्रास देतील आणि त्रास देतील .
एखाद्या व्यक्तीने विवेक आणि बुद्धीद्वारे हे समजून घेतले पाहिजे की केवळ देवच शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देण्यास सक्षम आहे .
बहुतेक वेळा, इच्छा अवचेतन अवस्थेत लपलेल्या राहतात. तुम्हाला वाटेल की त्या कमी झाल्या आहेत, पण त्या कमी झाल्या नाहीत; हे जीवनातील एक रहस्य आहे, जे स्वतःच एक मोठे रहस्य आहे.
पण जेव्हा आपण जीवनाचे विश्लेषण करतो आणि त्याचा अर्थ विचार करतो तेव्हा हे गूढ उलगडते जर तुम्ही दररोज थोडा वेळ शांत बसून स्वतःचे परीक्षण केले तर तुम्हाला आढळेल की तुमच्यात अनेक अपूर्ण इच्छा आहेत . या इच्छा या प्राणघातक जंतूंसारख्या असतात ज्या एखाद्या व्यक्तीला या आयुष्यात आणि पुढच्या आयुष्यात जिथे जिथे जातात तिथे सोबत घेऊन जातात .

पुढे जाण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे या जीवनातील हानिकारक इच्छा ओळखणे आणि तुमच्या चांगल्या इच्छा पूर्ण करण्यासाठी तुमचे प्रयत्न केंद्रित करणे .जर तुम्हाला आत्महत्या करण्याची किंवा काही चुकीचे करण्याची इच्छा वाटत असेल, तर तुम्ही ती इच्छा आताच दूर केली पाहिजे. विचार आणि कृतीतून स्वतःला पटवून द्या की तुमच्या आत्म्यात देवत्वाची एक ठिणगी आहे आणि लक्षात ठेवा की तुम्ही सर्वशक्तिमान देवाच्या प्रतिमेत निर्माण झाला आहात आणि म्हणूनच तुमच्याकडे तुमच्या शारीरिक स्वभाव आणि सवयींच्या पलीकडे जाण्याची शक्ती आहे.
विलासिता कमी आसक्त आणि इच्छांपासून अधिक अलिप्त
राहा , आणि तुम्ही जीवनाची लढाई जिंकाल जर तुम्हाला असह्य वेदना होत असतील , तर शारीरिक जाणीवेपासून स्वतःला अलिप्त ठेवण्याचा शक्य तितका प्रयत्न करा विवेकाद्वारे , तुम्ही इंद्रियांवर मात करू शकता बुद्धिमान विवेक ही अशी आग आहे जी हानिकारक इच्छा आणि विनाशकारी भूके जाळून टाकते , त्यांना राख करते .
घराच्या एका कोपऱ्यात जुन्या, जीर्ण आणि अनावश्यक वस्तू साठवणे आणि वेळोवेळी घर स्वच्छ करणे ही लोकांची सामान्य पद्धत आहे. त्याचप्रमाणे, तुमच्या अवचेतन मनाच्या कोपऱ्यात अनेक इच्छा आणि हानी असते, ज्या जर तुम्ही त्या योग्यरित्या हाताळल्या नाहीत तर एके दिवशी तुम्हाला मोठा त्रास देऊ शकतात.
आध्यात्मिक मार्गावर आत्म-विश्लेषण अत्यंत
महत्त्वाचे आहे. तुम्ही द्वेषपूर्ण, चिडचिडे किंवा लवकर रागावणारे असू शकता. जर असे असेल, तर तुमच्या चेतनेत साठवलेले हे गुण तुमच्या भूतकाळातील कृतींचे परिणाम आहेत. या गोंधळलेल्या, जीर्ण झालेल्या फर्निचरपासून तुमचे मन स्वच्छ करण्यासाठी, तुम्ही सकारात्मक, रचनात्मक कृतींनी सुरुवात केली पाहिजे आणि इतरांबद्दल प्रेम निर्माण केले पाहिजे. तुम्ही जितके जास्त लोकांवर प्रेम कराल तितके ते तुमच्यावर प्रेम करतील आणि तुम्हाला त्यांचे प्रेम जाणवेल. पण जर तुम्ही त्यांची टीका केली, अगदी स्वतःवरही, तर ते ती टीका जाणवतील आणि ती तुम्हाला परत करतील!

समजा एखादा जुना शत्रू मेला आहे, तरीही तुम्ही त्याच्याबद्दल राग आणि द्वेष बाळगत आहात, या कटुतेचा परिणाम तुम्हाला भोगावा लागेल आणि त्याचे हानिकारक परिणाम तुमच्या शरीरावर आणि मनात दिसून येतील. देवाच्या फायद्यासाठी त्याला क्षमा करणे चांगले आहे, कारण असे केल्याने, तुम्ही तुमची मनःशांती नष्ट करणाऱ्या आणि तुमची शांती भंग करणाऱ्या सूडाच्या वाईट इच्छांपासून स्वतःला मुक्त कराल. द्वेषावर द्वेषाचा ढीग करणे, किंवा द्वेषाला द्वेषाने प्रतिसाद देणे, तुमच्या शत्रूचा तुमच्यावरील शत्रुत्वाचा भार वाढवतेच, परंतु परिणामी तुमचे स्वतःचे शरीर आणि भावना देखील विषारी बनवते. म्हणून एका सुंदर क्षमेने क्षमा करा.
वेळोवेळी, एखाद्या व्यक्तीला जीवनाच्या उद्देशावर विचार करण्यासाठी स्वतःसोबत एकटे राहण्यासाठी सर्वकाही मागे सोडावे लागते. बहुतेक लोक परंपरा आणि फॅशनच्या प्रवाहात वाहून जातात. प्रत्यक्षात, त्यांनी कधीही स्वतःचे जीवन जगले नाही, तर जगाचे जीवन जगले आहे. त्यांनी काय साध्य केले आहे आणि ते कुठे संपले आहेत?
म्हणूनच, एखाद्या व्यक्तीने आपल्या मनातील अशांतता
शांत करण्यासाठी आणि त्याचे सार समजून घेण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी आणि त्याला कोणते ध्येय साध्य करायचे आहे हे निश्चित करण्यासाठी अधूनमधून दैनंदिन कामांपासून आणि "कर्तव्यांपासून" स्वतःला दूर करणे शहाणपणाचे आहे. लक्षात ठेवा की तुम्हाला मिळू शकणारी सर्वात मोठी
साक्ष म्हणजे तुमच्या विवेकाची साक्ष : तुमच्या आत्म्याचा अचुक आणि अचूक आवाज तुमचा विवेक तुम्हाला जे सांगतो ते म्हणजे तुम्ही खरोखर कोण आहात , कोणत्याही अलंकार किंवा वेषाशिवाय .
येशू ख्रिस्ताच्या सामर्थ्याचा विचार करा ज्याने म्हटले, "हे पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण जे त्यांना माहित नाही ते कसे करावे हे त्यांना माहित नाही"
आणि त्या महान पैगंबराचा विचार करा ज्यांनी म्हटले होते: “मी तुम्हाला असे सांगू नये की माणसाचा दर्जा काय वाढवते?” त्यांनी उत्तर दिले: “हो, हे अल्लाहचे रसूल.” त्यांनी उत्तर दिले: “जो तुमच्याशी अज्ञानी आहे

त्याच्याशी धीर धरा, जो तुम्हाला नाकारतो त्याला द्या, जो तुमच्याशी संबंध तोडतो त्याच्याशी संबंध ठेवा आणि जो तुमच्यावर अन्याय करतो त्याला क्षमा करा”.
तुमच्या प्रबुद्ध विवेकाचा आवाज ऐकल्याने तुमच्या मार्गावर प्रकाश येईल आणि तुमच्या जीवनात आशीर्वाद येईल . जेव्हा तुम्हाला तुमच्या हृदयात एखादी इच्छा पूर्ण करण्याची तीव्र इच्छा जाणवते , तेव्हा तुमच्या विवेकबुद्धीचा वापर करा आणि स्वतःला विचारा : " मी जी इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करत आहे ती चांगली आहे की वाईट ?" अनेक घटक मानवी इच्छांना चालना देतात जेव्हा कोणी
नवीन मॉडेलची कार पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखीच गाडी हवी असते जेव्हा तो नवीन शैलीचे घर पाहतो तेव्हा त्याला तिच्यासारखी गाडी हवी असते एक नवीन फॅशन ट्रेंड लोकप्रिय होतो आणि लोक ती गाडी खरेदी करण्यास आणि घालण्यास उत्सुक असतात!
इच्छा कुठून येतात? मी यावर तासनतास विचार केला की तुम्ही तुमच्या सर्व इच्छांचे वर्गीकरण करू शकता का? मी त्या सर्वांचे वर्गीकरण करण्यात यशस्वी झालो आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या आणि जेव्हा मला दैवी सहवास मिळाला तेव्हा मला आढळले की माझ्या सर्व चांगल्या इच्छा एकाच वेळी पूर्ण झाल्या आहेत आज तुम्हाला काहीतरी हवे आहे आणि उद्या तुमचा आत्मा दुसऱ्या कशासाठी तरी तळमळतो . सर्वशक्तिमान देवापासून निर्माण झालेले तुमचे मन या जगातील वस्तूंनी तृप्त होऊ शकत नाही आणि ते कधीही होणार नाही , कारण , माझ्या प्रिय मित्रा , तुम्ही तुमच्या आत्म्याचा सर्वात मौल्यवान आणि मौल्यवान खजिना गमावला आहे , ज्याच्याकडे तुमची तळमळ पूर्ण करण्याची आणि तुमच्या इच्छा पूर्ण करण्याची शक्ती आहे तो हरवलेला खजिना म्हणजे देव .
काही चांगल्या किंवा आवश्यक इच्छा असतात हे खरे आहे, आणि त्या पूर्ण करण्यासाठी तुम्ही काम केले पाहिजे. पण तुमच्या लहान इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करताना, देवाप्रती असलेली तुमची सर्वात मोठी इच्छा प्रथम पूर्ण करायला विसरू नका. लहान इच्छा आणि कर्तव्ये प्रथम पूर्ण केली पाहिजेत ही खात्री एक भ्रम आणि फसवणूक आहे. माझ्या

आध्यात्मिक प्रवासाच्या सुरुवातीला मला अजूनही आठवते की मी एक दिरंगाई करणारा होतो आणि नियमितपणे ध्यान करत नव्हतो, जरी मी स्वतःला सांगत राहिलो की मी त्यासाठी वेळ काढेन. एक वर्ष असेच गेले आणि मला कळले की मी स्वतःला जे वचन दिले होते ते पूर्ण केले नाही. मी लगेच स्वतःला वचन दिले की मी सकाळी प्रथम आंघोळ करेन आणि नंतर देवाचे ध्यान करेन. त्या वेळी दैनंदिन कामे असंख्य होती आणि त्यापासून सुटका करणे सोपे नव्हते, अगदी थोड्या काळासाठीही. म्हणून, मी माझी आध्यात्मिक कर्तव्ये प्रथम पार पाडण्याचा निर्णय घेतला आणि अशा प्रकारे, मी एक मोठा धडा शिकलो: देवाप्रती माझे कर्तव्य प्रथम येते आणि त्यानंतरच मी इतर, कमी महत्त्वाच्या कर्तव्यांकडे लक्ष देतो.
जर मानवजात देवापेक्षा इतर कर्तव्ये आणि विचारांना प्राधान्य देत असेल तर देवाने मानवजातीसाठी अनंतकाळचे दरवाजे का उघडावेत? देवाने आपल्यामध्ये आध्यात्मिक पंख ठेवले आहेत आणि आपण आत्म्याच्या क्षेत्रात भरारी घ्यावी अशी तो अपेक्षा करतो. हे पंख म्हणजे आपल्या आध्यात्मिक आकांक्षा, आपले उदात्त विचार आणि आपल्या दैवी स्रोतासाठीची आपली प्रामाणिक तळमळ.
चला प्रथम देवाचा शोध घेऊया. पृथ्वीवरील कर्तव्यांना अत्यंत महत्त्व देणे मूर्खपणाचे आहे, कारण अझ्राएल कोणत्याही क्षणी आत्म्याला बोलावू शकतो आणि नंतर सर्व कर्तव्ये, वचनबद्धता, चिंता आणि कर्तव्ये एकदाच थांबतील आणि कायमची संपतील. मग जीवनाला इतके घट्ट का चिकटून राहावे?
एखाद्या व्यक्तीला वाटते की तो सुरक्षितता आणि मनःशांतीचा आनंद घेत आहे, पण अचानक तो एखाद्या प्रिय व्यक्तीला गमावतो, किंवा त्याचे आरोग्य किंवा नोकरी जाते आणि सुरक्षितता आणि मनःशांती वाया जाते!
माझ्या आईवर माझे प्रेम किती महान होते! मला वाटले
होते की ती नेहमीच माझ्यासोबत असेल, पण अचानक मला कळले की मी लहान असताना ती मला सोडून गेली होती! आपण मृत्यूला घाबरू नये, उलट त्यासाठी तयार असले पाहिजे.
जीवन जसे दिसते तसे नाही त्यावर विश्वास ठेवू नका,
कारण ते चंचल, फसवे आणि निराशेने आणि तुटलेल्या आशांनी

भरलेले आहे. येथे परिपूर्णता सापडत नाही. मी तुम्हाला जीवनाचे अवास्तव चित्र देऊ इच्छित नाही. हे जग स्वर्ग नाही. ही एक दैवी प्रयोगशाळा आहे जिथे देव आत्म्यांची परीक्षा घेतो की ते वाईट इच्छांवर चांगुलपणाने मात करतील का आणि त्याला - म्हणजेच देवाला - त्यांची सर्वात मोठी इच्छा बनवतील, जेणेकरून ते त्याच्या राज्यात परत येतील. जीवन सर्व प्रकारच्या शोकांतिका आणि विनोदांनी, आपत्तींनी आणि आनंदांनी भरलेले आहे. हे असंख्य रूपांचे एक विशाल, सतत बदलणारे आणि चैतन्यशील टेपेस्ट्री आहे. दोन गोष्टी अगदी सारख्या नसतात. प्रत्येक व्यक्तीचे जीवन अद्वितीय असते. प्रत्येक व्यक्तीचे वेगवेगळे वैशिष्ट्य, वेगळी मानसिकता आणि वेगवेगळ्या इच्छा असतात. जर आपल्याला दररोज त्याच परीक्षांना सामोरे जावे लागले तर आपण थकून जाऊ आणि कंटाळू. स्वर्ग देखील, जर तो नेहमीच सारखाच असता तर त्याचे आकर्षण गमावेल. आपल्याला विविधता आणि विविधता आवडते. स्वर्गाची प्रचलित पारंपारिक संकल्पना पूर्णपणे चुकीची आहे. जर ती खरोखरच कंटाळवाणी असती, तर देवाच्या संतांनी आणि पवित्र पुरुषांनी स्वतःचे मनोरंजन करण्यासाठी पृथ्वीवर परत येण्याची प्रार्थना केली असती! स्वर्ग सतत सर्वात आनंददायी मार्गाने नूतनीकरण केले जाते, तर पृथ्वी बहुतेकदा सतत नूतनीकरण केली जाते, परंतु कंटाळवाण्या आणि अप्रिय पद्धतीने.
तथापि, जीवन थकवणारे आणि कष्टदायक आहे हे असूनही, बहुतेक लोक त्याची सवय करतात, त्यांना असे वाटते की जगण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग नाही. या जीवनाची तुलना आध्यात्मिक जीवनाशी करता येत नाही, त्यांना या जगाच्या कुशीत लपलेल्या वेदना आणि थकव्याची व्याप्ती लक्षात येत नाही.
खरं तर, जीवन हे वास्तव नाहीये. ते फक्त मनोरंजन आहे, आणखी काही नाही. जसे जुने चित्रपट वारंवार प्रदर्शित होतात, तसेच त्याच जुन्या घटना वेगवेगळ्या स्वरूपात पुनरावृत्ती होतात आणि जीवनाच्या अंतहीन सातत्य असूनही, मागील चित्रपटांमध्ये सादर केलेले तेच विषय एकामागून एक पुन्हा सादर केले जातात. खरोखर, इतिहास स्वतःची

पुनरावृत्ती करतो आणि लोक काळाच्या संग्रहालयात फक्त कलाकृती असतात.
जीवनाला त्याचे आश्चर्य सोडू द्या, त्यांना आनंदाने, वस्तुनिष्ठतेने आणि अलिप्ततेने स्वीकारा, भावनेने प्रभावित न होता, जणू चित्रपट पाहत आहात. मनापासून हास्य हे सर्व मानवी आजारांवर एक अद्भुत उपचार आहे.
तुम्ही आयुष्याकडे सहजतेने आणि आरामाने पाहिले
पाहिजे . हे मी माझ्या शिक्षकांकडून शिकलो . त्यांच्या आश्रमात माझ्या आध्यात्मिक प्रशिक्षणाच्या सुरुवातीला , मी माझे कर्तव्य उदास चेहऱ्याने , कधीही हसत न राहता केले . एके दिवशी माझ्या शिक्षकांनी हे लक्षात घेतले आणि त्यांनी टिप्पणी केली , " देवाची इच्छा असेल तर सर्व ठीक आहे ! तुम्ही अंत्यसंस्कारात आहात का ? तुम्हाला माहित नाही का की देवाला शोधणे म्हणजे चिंता लपवणे आणि सर्व दुःखे दफन करणे ? जीवनाला इतके गांभीर्याने घेऊ नका ". त्याने मला शिकवले की माणसाचे कर्तव्य आहे की त्याने आपले मन सर्व सांसारिक विचलन आणि त्रासांपेक्षा वर उचलावे जेणेकरून त्याला देवामध्ये पूर्ण स्वातंत्र्य मिळेल .
जीवनातील आव्हानांना धैर्याने आणि आत्मविश्वासाने तोंड देण्यासाठी सुख-दु:ख, नफा-तोटा, विजय-अपयश यांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे.
सर्व घटना असूनही आंतरिक शांती राखणे हा फसव्या इच्छांवर मात करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग आहे. हे मी त्या महान व्यक्तींकडून शिकलो ज्यांना काळाच्या उतार-चढावांचा परिणाम झाला नाही, परंतु शेवटपर्यंत स्थिर आणि अपरिवर्तनीय राहिले. संदेष्ट्यांनीही, जेव्हा त्यांना छळ सहन करावा लागला, तेव्हा त्यांनी त्यांची पवित्र जाणीव गमावली नाही, किंवा त्यांनी कोणालाही त्यांच्याकडून देवाचे प्रेम चोरू दिले नाही. आध्यात्मिक आनंद हाच एक आशीर्वादित संरक्षण आणि सर्वांचा सर्वात मोठा किल्ला आहे .परीक्षा आणि संकटांमध्ये, देवाने तुम्हाला दिलेल्या आशीर्वादांची आठवण ठेवा. तुमचा आत्मा देवाचे पवित्र मंदिर आहे. तुम्ही अज्ञानाच्या अंधाराला त्या शुद्ध जागेला अपवित्र करू देऊ नका. आध्यात्मिक जागरूकतेच्या

स्थितीत, सन्मानित, प्रतिष्ठित, सुरक्षित आणि शांततेत असणे किती अद्भुत आहे! कशाचीही भीती बाळगू नका आणि कोणाचाही द्वेष करू नका. सर्वांना तुमचे प्रेम द्या. देवाचे प्रेम अनुभवा आणि सर्व लोकांमध्ये त्याची उपस्थिती पहा आणि तुमची सर्वात तीव्र इच्छा त्याच्या हृदयात सतत उपस्थिती असू द्या. या जगात शांती आणि शांतीने जगण्याचा हा मार्ग आहे. परंतु जोपर्यंत इच्छांचे भयंकर वारे हृदयाच्या ओएसिसमधून वाहत आहेत आणि त्याची झाडे हिंसकपणे हलवत आहेत तोपर्यंत या आत्म-समाधानाचा आस्वाद घेणे कठीण आहे.
इच्छा एखाद्या व्यक्तीच्या वातावरणामुळे आकार घेतात. त्या आपल्या संवेदी धारणांमधून जन्माला येतात आणि त्या धारणांच्या मर्यादांमुळे मर्यादित असतात. ग्रामीण मेळ्याला उपस्थित राहिल्याने काही उत्साहाची इच्छा पूर्ण होते , परंतु जागतिक दर्जाच्या प्रदर्शनाला भेट दिल्यानंतर आणि सर्व वेगवेगळे प्रदर्शन पाहिल्यानंतर , लहान मेळा त्याचे आकर्षण आणि आकर्षण गमावतो . अशा प्रकारे , आपण प्रथम देवासोबतच्या सहवासाचा आनंद अनुभवला पाहिजे जेणेकरून आपण त्या आनंदाची तुलना कमी पार्थिव सुखांशी करू शकू . मग , इच्छा उच्च स्वरूपाच्या असतील .इच्छा अंतहीन असते; एक इच्छा पूर्ण होताच दुसरी तिची जागा घेते. पण जेव्हा तुम्हाला देव सापडतो तेव्हा तुमच्या सर्व इच्छा पूर्ण होतात "प्रथम देवाचे राज्य आणि त्याचे नीतिमत्त्व शोधा, आणि या सर्व गोष्टी तुम्हाला दिल्या जातील (आणि देवाकडे जे आहे ते चांगले आणि अधिक टिकाऊ आहे)" तर मग प्रथम त्या सर्वात मोठ्या इच्छेची पूर्तता का करू नये आणि देवाच्या उदार हातातून सर्वोत्तम आणि सर्वात टिकाऊ का मिळवू नये?
जेव्हा देव साधकाच्या त्याला जाणून घेण्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर देतो , तेव्हा त्याच्या इतर सर्व इच्छा त्वरित आणि कायमच्या पूर्ण होतील .
काही लोकांना वाटते की त्यांना काही इच्छा नाहीत! ठीक आहे!
लोक बाजारात जातात तेव्हा अनेकदा काय होते हे मी
पाहिले आहे. त्यांना खरेदी करण्याची विशिष्ट इच्छा नसेल,

पण अचानक काहीतरी त्यांच्या नजरेत येते आणि ते विचार करतात, "अरे हो, मला ते खरेदी करावेच लागेल!"
जरी त्यांनी ते लगेच विकत घेतले नाही तरी, ते त्यांच्या विचारांमध्ये दिवसरात्र रेंगाळत राहते जोपर्यंत त्यांना शेवटी ते मिळत नाही, जरी त्यांना पैसे उधार घ्यावे लागले तरी ते काही काळासाठी त्याचा आनंद घेतात, परंतु हळूहळू त्याचे आकर्षण कमी होते आणि ते घेण्याचा आनंद कमी होतो, म्हणून त्यांना दुसरे काहीतरी हवे असते, इत्यादी.
कधीकधी आपल्याला अशी व्यक्ती भेटते जी म्हणते: "अरे,
जर माझ्याकडे इतके पैसे असते (किंवा एक खास मॉडेलची कार किंवा स्विमिंग पूल किंवा किंवा)" आणि ती इच्छा पूर्ण होताच, काहीतरी नवीन करण्याची आणखी एक इच्छा निर्माण होते.
मानवी इच्छा मूळतः अपूर्ण असतात आणि म्हणूनच त्या त्यांच्या मालकांना पूर्ण आनंद मिळवून देण्यास असमर्थ असतात.
जग तुम्हाला हे लक्षात ठेवण्यापासून विचलित करण्याचा प्रयत्न करेल की देवाला शोधणे ही एकमेव खरी सार्थक इच्छा आहे परंतु तुम्ही दररोज स्वतःला याची आठवण करून दिली पाहिजे जेव्हा एखादी व्यक्ती धूम्रपान सोडण्याचा, जास्त खाणे थांबवण्याचा, खोटे बोलणे थांबवण्याचा किंवा फसवणूक थांबवण्याचा निर्णय घेते तेव्हा त्यांनी त्यांच्या निर्णयात दृढ असले पाहिजे आणि डगमगू नये. वाईट वातावरण इच्छाशक्ती कमी करते आणि कमकुवत करते, व्यक्तीमध्ये खोट्या इच्छा निर्माण करते. ते त्यांच्याकडून सर्वोत्तम घेते आणि त्यांना सर्वात वाईट देते. जे चोरांसोबत राहतात ते मानतात की जगण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे परंतु चांगल्या लोकांशी संगत केल्याने मन उच्च गोष्टींकडे निर्देशित होते, जेणेकरून खोट्या इच्छा यापुढे एखाद्या व्यक्तीला मोहात पाडू शकत नाहीत. या जीवनात सर्वकाही बदल आणि चढ-उतारांच्या अधीन आहे परंतु शुद्ध आध्यात्मिक विषयांवर खोल चिंतन किंवा अभ्यास आणि चिंतन करण्याचे काही क्षण प्रेरणास्रोत ठरतील, जे प्रामाणिक साधकाला फसवणूक आणि भ्रमाच्या महासागरातून दैवी किनाऱ्यावर घेऊन जातील जिथे

"त्यातून कोणताही थकवा त्यांना स्पर्श करणार नाही आणि ते त्यातून बाहेर काढले जाणार नाहीत".
(कष्ट करणाऱ्यांसाठी सर्वात मोठी विश्रांती तयार
केली आहे आणि ज्याने सत्याचा शोध घेण्यात कोणतीही कसर सोडली नाही त्याने ती जिंकली आहे)
खरा आनंद देवाची आस धरण्यात आणि सतत त्याचे चिंतन करण्यात आहे. चिकाटीने, एक वेळ येते जेव्हा तो विचार इतका स्थिर आणि अढळ होतो की कोणताही शारीरिक, मानसिक किंवा भावनिक त्रास तुमची जाणीव देवापासून दूर करू शकत नाही. देवाची जाणीव ठेवून जगणे, त्याचे विचार करणे आणि त्याला नेहमीच अनुभवणे आणि त्याच्या अभेद्य उपस्थितीच्या पवित्र ठिकाणी राहणे, जिथे मृत्यू किंवा इतर काहीही तुमची आंतरिक शांती हिरावून घेऊ शकत नाही, हे आश्चर्यकारक नाही का? (जे विश्वास ठेवतात आणि ज्यांचे हृदय देवाच्या आठवणीत शांती मिळवतात ते खरोखर, देवाच्या आठवणीतच हृदयांना शांती मिळते)
जेव्हा तुम्ही सर्व इच्छांपासून मुक्त होता तेव्हा तुम्ही शाश्वत उपस्थितीचा आनंद घेता.
जीवन खरोखरच विचित्र आहे, कारण सर्वकाही बदलण्याच्या अधीन आहे म्हणून, या जीवनाच्या हलत्या वाळूवर आनंदाचे जहाज लंगर घालू नये. आपला काळ निघून जाईल आणि आपण जे पाहतो ते एके दिवशी निघून जाईल. जोपर्यंत तुम्ही त्याला तुमचे नुकसान करू देत नाही तोपर्यंत बदल स्वीकार्य आहे आणि जेव्हा ते तुमचे नुकसान करते, तेव्हा तुम्ही अनुभवत असलेला अंतर्गत गोंधळ तुम्हाला इच्छांनी पछाडलेला नसण्याचा संदेश आहे. जेव्हा तुम्ही दैवी आत्म्यात सुरक्षित असता, तेव्हा तुम्ही आसक्ती किंवा अवलंबित्वाशिवाय सर्वकाही उपभोगता. म्हणून, काळजी घेणाऱ्यांसाठी त्याला जाणून घेण्याचा प्रयत्न करणे अत्यंत महत्वाचे आहे; अन्यथा, जीवन एक विनाशकारी निराशा होईल, आशा भयानक मार्गाने चिरडून टाकेल.
१९३५ मध्ये जेव्हा मी भारतात परतलो, तेव्हा मला लहानपणी आवडणाऱ्या ठिकाणांना भेट देण्याची आशा होती, पण पोहोचल्यावर मला आढळले की सर्वकाही बदलले आहे. जीवनाचा टप्पा वेगळ्या पद्धतीने पुन्हा व्यवस्थित करण्यात आला

होता. सर्वात मोठी निराशा आणि धक्का तेव्हा आला जेव्हा मी आयकापूरमधील माझ्या जुन्या घराला भेट दिली, जिथे मी खेळायचो आणि पक्षी पहायचो. मला आठवणाऱ्या सर्व गोष्टींपैकी फक्त एक झाड उरले होते. असे जीवन आहे! परिचित आणि प्रिय गोष्टी एकेक करून आमच्या नजरेतून निघून जातात. मी आमचे घर माझ्या बालपणात जसे होते तसे पाहण्यासाठी काहीही देण्यास तयार होतो आणि तरीही, देवाने माझी इच्छा पूर्ण केली, कारण मी नंतर एका दृष्टान्तात घर पाहिले, जिथे आम्ही तलावात पोहत होतो आणि मग मी वरच्या मजल्यावर गेलो, बेडवर झोपलो आणि आंबे खाल्ले, जसे मी अनेक वर्षांपूर्वी केले होते.
इच्छा आता खूप काळजीपूर्वक तपासल्या पाहिजेत आणि त्यांची छाननी केली पाहिजे, चांगल्या प्रकारे वर्गीकरण केले पाहिजे आणि फक्त चांगल्या इच्छाच ठेवल्या पाहिजेत, आणि त्या चांगल्या इच्छांनाही देवाबद्दलच्या सर्वात महत्त्वाच्या इच्छेला दाबू देऊ नये.
ती इच्छा जिवंत आणि ज्वलंत राहिली पाहिजे आणि तिला कोमेजून किंवा मरून जाऊ देऊ नये. जेव्हा माणूस देवाला त्याच्या ऐहिक इच्छा पूर्ण करण्यास सांगतो पण त्याला स्वतःला प्रकट करण्यास सांगत नाही तेव्हा तो एका मोठ्या भ्रमात असतो. कल्पना करा की एक मूल सतत त्याच्या पालकांकडून त्याच्या विनंत्या पूर्ण करण्याची मागणी करत असते आणि अन्यथा त्याबद्दल विचार करत नाही किंवा त्यांचा विचार करत नाही ही कृतघ्नता आणि त्यांच्या दयाळूपणाचा नकार आहे आणि त्यात विचार करणाऱ्यांसाठी एक धडा आहे. जेव्हा हे जीवन पुस्तक लागू केले जाते , तेव्हा एखाद्याला त्याच्या पार्थिव प्रवासादरम्यान मिळालेले आध्यात्मिक ज्ञानच सोबत असेल . म्हणून , जर एखाद्याला खरोखरच आपल्या आध्यात्मिक भविष्याची काळजी असेल तर देवाने त्याच्या मनात सतत उपस्थित राहावे , सतत त्याचे आवाहन करावे आणि त्याला कधीही विसरू नये .जेव्हा आपण देवाशी संवाद साधतो तेव्हा आपल्याला आढळेल की सर्व इच्छा रहस्यमय मार्गाने पूर्ण होतात. परंतु आपण प्रथम देवाचा शोध घेतला पाहिजे. तो उदार आहे आणि त्याने आपल्याला सर्व काही दिले आहे, परंतु जेव्हा आपण त्याच्या देणग्यांवर

समाधानी नसतो तरच आपण त्याला शोधू शकतो. जोपर्यंत आपण आपल्या प्रयत्नात प्रामाणिक असतो, त्याच्या जवळ जाण्याच्या आणि त्याच्या आशीर्वादित उपस्थितीचा अनुभव घेण्याच्या आपल्या इच्छेत प्रामाणिक असतो तोपर्यंत आपण त्याला ओळखू शकतो.
एखाद्या व्यक्तीला सर्वात मोठा अडथळा म्हणजे स्वतःचा स्वतःचा असतो जेव्हा ते शांत बसून आध्यात्मिक गोष्टींवर चिंतन करण्याचा प्रयत्न करतात तेव्हा अचानक सांसारिक विचार उद्भवतात, जे त्यांना विचलित करतात आणि त्यांचे ध्येय साध्य करण्यापासून रोखतात. त्यांनी स्वतःला त्यांचे विचार आणि शरीर नियंत्रित करण्यासाठी प्रशिक्षित केले पाहिजे आणि असे करताना, ते त्यांच्या आत्म्यात एक पोर्टेबल स्वर्ग घेऊन जातील. जीवनात असो वा मृत्यू, स्वर्ग असो वा नरकात, ते सर्वोच्च आनंद त्यांच्यासोबत असेल.
आपण देवाला मनापासून प्रार्थना केली पाहिजे , आपली
मोठी तळमळ ओतून , हृदयाच्या भाषेत , आत्म्याच्या तळमळीत आणि विवेकाच्या कुजबुजात त्याला विचारले पाहिजे , जेणेकरून तो आपले ऐकेल आणि आपले उत्तर देईल . परंतु जर एखादी व्यक्ती अर्ध्या मनाने प्रार्थना करते आणि त्याच वेळी दुसऱ्या गोष्टीचा विचार करते - देवाला माहित असलेली अशी गोष्ट जी त्या व्यक्तीची प्राथमिक चिंता नाही - तर तो उत्तर देणार नाही .
आपल्याला प्रथम देव हवा आहे वेळ आता आहे आपण वाट पाहू नये, कारण भ्रम खूप शक्तिशाली असतात जीवन लवकर निघून जाते आणि जीवनाचा उद्देश न कळता हे जग सोडून जाणे लाजिरवाणे आहे. जेव्हा जेव्हा आपल्याला मोकळा वेळ मिळेल तेव्हा आपण विचार केला पाहिजे जरी सुरुवातीला तुमच्या प्रार्थनांचे उत्तर मिळाले नाही तरीही , देवाच्या दयेपासून निराश होऊ नका , तर प्रार्थना करत राहा . प्रामाणिकपणे प्रार्थना करा आणि विश्वास ठेवा की तुमची प्रार्थना उत्तर देईल .
देव प्रार्थनेला किती प्रतिसाद देतो याचा सर्वात
मोठा पुरावा मी माझ्या आयुष्यात पाहिला आहे. पण अशा प्रतिसादासाठी प्रयत्नांची आवश्यकता असते, कारण प्रयत्नांशिवाय काहीही महत्त्वाचे नसते. जीवनातील

रहस्ये उलगडण्यासाठी आणि देवाच्या राज्यात प्रवेश करण्यासाठी ध्यान आवश्यक आहे.
वाईट सवयी आणि इतर विचलित करणारे घटक तुमच्या प्रयत्नांना कमकुवत करण्याचा आणि तुमचा संकल्प कमकुवत करण्याचा प्रयत्न करतील. पण जर तुम्हाला आनंदी राहायचे असेल तर तुमचे विचार देवाकडे वळवा, आणि तुम्हाला तो तुमच्या जवळ आढळेल.
ऐहिक सुखांच्या इच्छा एक चुंबकीय आकर्षण निर्माण
करतात जे एखाद्या व्यक्तीला या पृथ्वीकडे आकर्षित करते, जीवनानंतर जीवन देहाकडे परतणे त्यांच्यासाठी अनावश्यक बनते ज्यांना देवामध्ये त्यांच्या इच्छा सापडल्या आहेत जेव्हा जेव्हा त्यांना कोणतीही इच्छा पूर्ण करायची असते तेव्हा ते त्याचा विचार करतात आणि ती त्यांच्यासमोर प्रकट होते माझी आई तिच्या मृत्यूनंतर मला दिसली आणि तिला पाहून मला सांत्वन मिळाले आणि देवाच्या चांगुलपणाबद्दल मी त्याचे आभार मानले खरोखर, तो सर्वात उदार आणि सर्वात दयाळू आहे जेव्हा आपण त्याला आपल्या हृदयात प्रथम स्थान देतो तेव्हा तो आपल्यावरील त्याचे प्रेम आणि कृतज्ञता प्रदर्शित करण्यासाठी आपल्या इच्छा पूर्ण करतो.
जेव्हा एखादी व्यक्ती देवापर्यंत पोहोचते तेव्हा ते जीवन आणि नशिबाचे स्वामी बनतात .आपल्या जीवनात दैवी उपस्थिती दृढपणे स्थापित होईपर्यंत आपण विश्रांती घेऊ नये. तो आपल्याला ज्याची इच्छा करतो ते सर्व देईल आणि आपली परीक्षा घेईल.
आध्यात्मिक मार्गावरील संकटे आणि अडथळे अनेक आणि
मोठे आहेत, परंतु जेव्हा आपण त्या संकटांमधून जातो आणि त्या अडचणींवर मात करतो तेव्हा आपण असे म्हटले पाहिजे: "हे प्रभू, तू माझ्या प्रार्थनांचे उत्तर दिले आहेस आणि माझ्या सर्वात मोठ्या इच्छा पूर्ण केल्या आहेत, म्हणून माझे हृदय तुझ्या उपस्थितीने समृद्ध झाले आहे आणि माझा आत्मा तुझ्या प्रकाशाने तेजस्वी झाला आहे." तुम्हाला शांती असो.

परोपकार जागरूकता वाढवतो
जेव्हा तुम्ही इतरांना चांगले हेतू पाठवता तेव्हा तुमची जाणीव वाढते जेव्हा तुम्ही तुमच्या शेजाऱ्याबद्दल विचार करता तेव्हा तुमच्या अस्तित्वाचा एक भाग त्या विचारासोबत मोकळा होतो पण फक्त विचार करणे पुरेसे नाही; .आपण विचार प्रत्यक्षात आणण्यास तयार असले पाहिजे
विवाह हा परोपकाराचा धडा आहे. दोन लोक एकमेकांसोबत आयुष्य जगण्याचा प्रयत्न करतात. मग मुले येतात आणि पालक त्यांच्यासोबत जे काही आहे ते शेअर करतात. पण फक्त जवळच्या कुटुंबाचा विचार करणे आणि इतर कोणाचाही विचार करणे (म्हणजेच, मी आणि तुम्ही किंवा फक्त आपण) हे स्वार्थाचे एक .रूप आहे
अशी वेळ येईल जेव्हा आपले प्रियजन आपल्याला सोडून
जातील; हीच जीवनाची पद्धत आहे. हे आपल्याला आठवण करून देते

की मानवतेचे अंतिम ध्येय म्हणजे इतरांसाठी काम करून आणि त्यांच्यासोबत जीवनाचे आशीर्वाद वाटून आपल्या .जाणीवेच्या सीमा वाढवणे
परोपकार त्याच्या मालकाला अनेक आशीर्वाद आणि महान
आनंद देतो, कारण परोपकाराद्वारे माणूस स्वतःचा आनंद जपतो माझे ध्येय इतरांना आनंदी करणे आहे, कारण माझे आनंद .त्यांच्या आनंदातून निर्माण होते
आपण आपला आनंद इतरांसोबत शेअर केल्याशिवाय आपण खऱ्या अर्थाने यशाची चव घेऊ शकत नाही. मी फक्त कुटुंबातील .सदस्यांचाच नाही तर सर्व लोकांचाच उल्लेख करत आहे
आपण इतरांचा विचार केला पाहिजे आणि आपल्या
क्षमतेनुसार त्यांना मदत केली पाहिजे. याचा अर्थ स्वतःला गरीब करणे असा नाही, तर इतरांबद्दल खरी आणि मैत्रीपूर्ण .काळजी आणि वाटून घेण्याची तयारी दाखवणे असा आहे
आपण प्रथम सत्याची तत्वे स्वतःवर लागू केली पाहिजेत
जर आपण स्वतः परोपकारी नसलो तर आपण इतरांना परोपकार शिकवू शकत नाही जर आपण स्वतःपासून सुरुवात केली तर आपण .इतरांसाठी एक चांगले उदाहरण बनू
मी माझे आयुष्य इतरांची सेवा करण्यासाठी आणि त्यांचे कल्याण करण्यासाठी समर्पित केले आहे. मी खूप प्रवास केला आहे आणि मोठ्या प्रेक्षकांना व्याख्याने दिली आहेत. पण मला माहित आहे की मी माझ्या लेखन आणि शिकवणींद्वारे .इतरांची सर्वोत्तम सेवा करतो
गर्दी व्याख्याने ऐकण्यासाठी येते, खऱ्या प्रेमामुळे नाही तर लोक प्रेरणा आणि आध्यात्मिक सांत्वनासाठी येतात पण मला असे आत्मे हवे आहेत जे सत्याचा शोध घेतात, जे देवावर प्रेम करतात म्हणूनच मी देवाचे ध्यान करण्याच्या गरजेवर .लक्ष केंद्रित केले आहे आणि करत राहीन
आध्यात्मिक क्षेत्रात गंभीर आणि चिकाटीने काम करणारे सर्व साधक जर इच्छा आणि परिश्रमाने पुढे जात राहिले तर .त्यांना यश मिळेल
आपण देवावर आपल्या संपूर्ण अंतःकरणाने, मनाने, आत्म्याने आणि शक्तीने प्रेम केले पाहिजे आणि आपल्या .शेजाऱ्यावर स्वतःसारखे प्रेम केले पाहिजे

देवावर पूर्ण हृदयाने, मनाने, आत्म्याने आणि शक्तीने ?प्रेम करण्याचा काय अर्थ होतो
हृदय म्हणजे भावना, मन म्हणजे एकाग्रता, आत्मा म्हणजे ध्यानातील खोल आध्यात्मिक सुसंवाद आणि शक्ती म्हणजे आपली .सर्व ऊर्जा देवाकडे वळवणे
याचा अर्थ देवावर आपल्या सर्व भावनांनी प्रेम करणे, ध्यानात संपूर्ण लक्ष केंद्रित करणे, जीवनाची ऊर्जा किंवा शक्ती पदार्थापासून आत्म्याकडे वळवणे आणि शरीरापासून .देवाकडे लक्ष वळवणे
चिंतनाशिवाय देवावर प्रेम करणे शक्य नाही, कारण केवळ चिंतनातूनच आपण आपल्या आध्यात्मिक स्वरूपाची जाणीव करू शकतो, जो आत्मा म्हणून कायमचा आणि कायमचा देवाशी जोडलेला .आहे ज्याने त्याला त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केले आहे आपण स्वतःमध्ये देवाच्या उदात्त प्रेमासाठी एक
सिंहासन बांधले पाहिजे जीवनात यापेक्षा महत्त्वाचे काहीही नाही त्याच्यावर प्रेम करणे, त्याच्याबद्दल बोलणे आणि इतरांना त्याला जाणून घेण्यासाठी प्रबोधन करणे यापेक्षा मोठी महत्वाकांक्षा नाही मला लोकांकडून दुसरे .काहीही नको आहे
जे लोक प्रामाणिकपणे आध्यात्मिक अनुभव घेतात त्यांच्यासोबत माझा आध्यात्मिक अनुभव शेअर करणे हा एक आनंद आहे. देवाबद्दल त्यांच्याशी बोलणे आणि त्यांची उपस्थिती अनुभवण्यास मदत करणे यापेक्षा जास्त आनंद मला .काहीही देत नाही
देवावर प्रेम करणे आणि त्याच्या सेवकांवर प्रेम करणे
हे अद्भुत आहे जेव्हा आपण त्याला शोधतो तेव्हा आपल्याला त्याचे प्रेम प्रत्येकामध्ये जाणवते विश्वात प्रेमाच्या .शक्तीपेक्षा मोठी कोणतीही शक्ती नाही
मी स्वर्ग आणि महासागरांवर विराजमान असलेल्या
सर्वोच्च परमेश्वराला पाहतो आणि माझ्या चेतनेच्या सिंहासनावर मी त्याला माझ्या आत आणि सर्वांच्या आत्म्यात उपस्थित असल्याचे पाहतो आणि मी त्याला त्याच्या सर्व अनंत रूपांमध्ये आणि निर्मितीमध्ये प्रकट झालेल्या .प्रकटीकरणांमध्ये आलिंगन देतो
.जर स्वार्थ नसता तर जग स्वर्ग झाले असते

जर जगाने आपला दुष्ट स्वार्थ सोडला तर आपल्याला या .पृथ्वीवर स्वर्ग दिसेल
युद्धाची बीजे द्वेषपूर्ण स्वार्थाच्या
केंद्रस्थानी आहेत. सुरुवातीच्या मानवांनी प्रथम दगडी काठ्यांचा वापर केला, जे नंतर धनुष्यबाणांमध्ये विकसित झाले, जेणेकरून ते स्वतःचे स्वार्थ इतरांच्या स्वार्थापासून वाचवू शकतील. नंतर, रायफल आणि पिस्तूल, नंतर मशीन गन आणि त्यानंतर बॉम्ब आणि विषारी वायूचा शोध लागला - हे सर्व एका गटाच्या स्वार्थाचे दुसऱ्या गटाच्या .स्वार्थापासून रक्षण करण्यासाठी होते
मानवतेची विध्वंसक क्षमता तिच्या रचनात्मक क्षमतेपेक्षा जास्त वाढली आहे आणि विकसित झाली आहे. हे घातक उकळणे - द्वेषपूर्ण स्वार्थाचे उकळणे - अखेर फुटेल. पण दुर्दैवाने, मानवता जागृत होण्यापूर्वी आणि राष्ट्रीय स्वार्थ वैयक्तिक स्वार्थापेक्षा कमी हानिकारक नाही हे लक्षात येण्यापूर्वी अनेक जीव नष्ट होतील. एक राष्ट्र मूलतः लहान गटांनी बनलेले असते आणि ते गट व्यक्तींनी .बनलेले असतात; स्वतःपासून सुरुवात करावी लागते
या घृणास्पद स्वार्थामुळे, युद्धे सुरू होतात, आर्थिक .संतुलन बिघडते आणि मंदी आणि नंतर नैराश्य येते देशांमधील सीमा निश्चित नसतात आणि जगातील सरकारे सतत .बदलत असतात
इतरांच्या हक्कांची आणि आनंदाची पर्वा न करता आनंद मिळवण्याचा प्रयत्न करणारा किंवा स्वतःच्या हेतूंसाठी इतरांचे हक्क आणि हित पायदळी तुडवणारा स्वार्थ, गरिबी, .दुःख आणि दुःख निर्माण करतो
इतरांच्या खर्चावर स्वतःला समृद्ध करणे ही एक गंभीर चूक आहे. साम्यवाद, जो बाह्यतः जनतेला विपुलता आणि समृद्धीचे आश्वासन देतो, तो यशस्वी होणार नाही आणि एके दिवशी तो कोसळेल कारण तो जबरदस्ती आणि वैयक्तिक स्वातंत्र्यांच्या दडपशाहीवर आधारित आहे (टीप: हे व्याख्यान मास्टर परमहंस यांनी १९३७ मध्ये दिले होते आणि हा निष्कर्ष खरोखरच घडला आहे!)
महान लोक देण्याच्या प्रामाणिक आध्यात्मिक इच्छेवर .आधारित परोपकाराचा पुरस्कार करतात

जर एखाद्या व्यक्तीने फक्त त्यांच्या हातांवर आणि पायांवर लक्ष केंद्रित केले आणि त्यांच्या डोक्याकडे दुर्लक्ष केले, तर मेंदू मोटर कौशल्यांचे मार्गदर्शन करण्यासाठी कार्य करणार नाही. सर्व शारीरिक कार्ये समन्वयित केली पाहिजेत. त्याचप्रमाणे, राष्ट्रे आणि समाजांमधील मनांनी (निर्णय घेणाऱ्यांनी) हात आणि पाय (कार्यबल) यांच्याशी समन्वय साधून काम केले पाहिजे, कारण जर हितसंबंधांमध्ये संघर्ष झाला तर सुव्यवस्था बिघडेल, .अराजकता पसरेल आणि दुःख निर्माण होईल
जगात दोनच शिक्षक आहेत. जो देवाला आपला मार्गदर्शक
आणि मार्गदर्शक मानतो त्याला घाबरण्याचे कारण नाही. जो सैतानाला आपला नेता आणि मार्गदर्शक मानतो त्याला खूप दुःख .होईल
या जीवनात बहुतेक लोकांसाठी मुख्य शब्द "मी" आहे. आध्यात्मिक स्वभाव आणि प्रवृत्ती असलेले लोक इतरांबद्दलही तेवढेच विचार करतात जितके ते स्वतःबद्दल विचार करतात. जे फक्त स्वतःबद्दल विचार करतात ते त्यांच्या सभोवतालच्या लोकांचे शत्रुत्व आणि राग स्वतःवर ओढवतात. परंतु जे इतरांच्या भावना आणि हितसंबंधांचा विचार करतात त्यांना असे आढळते की इतर त्यांचा विचार करतात आणि .त्यांच्या भावनांचा विचार करतात
जर एका शहरात शंभर लोक असतील आणि प्रत्येकजण दुसऱ्यांकडून पैसे घेण्याचा प्रयत्न करत असेल तर प्रत्येकाचे नव्व्याण्णव शत्रू असतील पण जर प्रत्येकाने दुसऱ्यांना मदत करण्याचा प्रयत्न केला तर प्रत्येकाचे .नव्व्याण्णव मित्र असतील
मी असेच जगलो आणि इतरांना देऊन काहीही गमावले नाही.
खरं तर, मी जे काही दिले ते देवाच्या कृपेने गुणाकार करून मला परत मिळाले. आता मला कशाचीही आस नाही कारण माझ्या आत जे आहे ते जग देऊ शकणाऱ्या कोणत्याही गोष्टीपेक्षा मोठे आणि मौल्यवान आहे. एखादी व्यक्ती खरोखर आनंदाचा शोध घेते आणि एकदा आनंद मिळाला की, त्याकडे नेणाऱ्या परिस्थितीची गरज .नाहीशी होते
माझ्याकडे बँक खाते नाही कारण या जगात माझी एकमेव हमी म्हणजे लोकांच्या माझ्याबद्दलच्या चांगल्या भावना. मी

इतर कोणत्याही पार्थिव हमीवर विश्वास ठेवत नाही . खरी संपत्ती म्हणजे आपल्या भावांच्या आणि मित्रांच्या हृदयात

.राहणे

जेव्हा आपण परोपकारी असतो तेव्हा आपण आनंदी होतो आणि जर आपण हा दृष्टिकोन स्वीकारला तर आपल्या सभोवतालचे इतर लोक आपल्या वागण्याने प्रभावित होतील आणि आपले अनुकरण करण्याचा प्रयत्न करतील . आ पण स्वार्थ दूर केला पाहिजे , जो .स र्व वैयक्तिक आणि राष्ट्रीय वाईटांचे मूळ आहे

हवेत उंचावलेला संत

"योगीच्या जीवनात भारताचे तत्वज्ञान " या पुस्तकातून

"काल रात्री मी योगियाला हवेत काही फूट लटकताना पाहिले "

त्या मनोरंजक वाक्याने , माझे मित्र उपेंद्र मोहन चौधरी यांनी त्यांचे भाषण सुरू केले .

ती उत्साहाने हसली आणि म्हणाली , "कदाचित तुम्हाला त्याचे नाव कळले असेल : तुम्हाला भादुरी महाशय म्हणायचे आहे ना जे वरच्या चौकाच्या रस्त्यावर राहतात ?"

उपेंद्रने होकारार्थी मान हलवली , जरी तो थोडा निराश झाला की त्याच्याकडून मला ही बातमी मिळाली नाही . माझ्या मित्रांना माहित होते की मी संतांबद्दल किती उत्सुक आहे आणि ते मला नवीन संतांशी ओळख करून देण्यास नेहमीच आनंदी असायचे .

मी पुढे म्हणालो , "योगींचे निवासस्थान आमच्या घराजवळ आहे आणि मी त्यांना नियमितपणे भेट देतो "

माझ्या शब्दांनी उपेंद्रबद्दल खूप उत्सुकता निर्माण केली , कारण त्याच्या चेहऱ्यावर उत्सुकता स्पष्ट दिसत होती आणि मी पुढे म्हटले :

पतंजली ऋषींनी नोंदवलेल्या प्राचीन योगाच्या आठ श्वसन तंत्रांवर (१) प्रभुत्व मिळवले . (२) एके दिवशी , भादुरी महाशयांनी माझ्यासमोर इतक्या आश्चर्यकारक शक्तीने भस्त्रिका प्राणायाम केला की मला असे वाटले की जणू काही खोलीत एक शक्तिशाली वादळ आले आहे ! त्यानंतर , त्याने हा वादळी श्वास शांत केला आणि उदात्त जाणीवेच्या स्थितीत स्थिर राहिला . (३) या वादळानंतर आलेले शांततेचे वातावरण इतके स्पष्ट आणि अविस्मरणीय होते ."

उपेंद्र म्हणाला, "मी ऐकलं आहे की संत कधीही घराबाहेर पडत नाहीत, हे खरं आहे का?" त्याच्या आवाजात अविश्वास होता.
मी उत्तर दिले: "हो, तेच खरे आहे! तो गेल्या वीस वर्षांपासून त्याच्या घरातच आहे. तथापि, तो आपल्या पवित्र सणांच्या वेळी स्वतःवर लादलेल्या या कडक कायद्याच्या बंधनांना शिथिल करतो आणि भिकारी जमतात त्या बाजूच्या रस्त्याने चालतो, कारण संत बहादुरी त्याच्या दयाळू हृदयासाठी ओळखले जातात."
तो म्हणाला: "पण गुरुत्वाकर्षणाच्या नियमाचे उल्लंघन करून संत हवेत कसे लटकत राहतात?"
मी उत्तर दिले: "योगी व्यक्तीच्या शरीराची घनता काही प्राणायाम श्वासोच्छवासाच्या व्यायामामुळे कमी होते आणि नंतर तो बेडकासारखा उडू किंवा उडी मारू शकतो. पारंपारिक योगाचा सराव न करणारे संत देखील देवाच्या वाढत्या तळमळीच्या उदात्त अवस्थेत प्रवेश करताना हवेत तरंगतात." उपेंद्रच्या डोळ्यात कुतूहल चमकले आणि तो म्हणाला,
"मला या शहाण्या माणसाबद्दल अधिक जाणून घ्यायचे आहे. तुम्ही त्याच्या संध्याकाळच्या बैठकांना उपस्थित राहता का?"
मी म्हणालो, "हो, मी अनेकदा त्यांना भेटायला जातो, आणि त्यांच्या जलद बुद्धीने आणि अद्भुत ज्ञानाने मी खूप प्रभावित झालो आहे. कधीकधी माझे हास्य मेळाव्याचे गांभीर्य बिघडवते. जरी संतांना याची पर्वा नाही, तरी त्यांचे शिष्य माझ्याकडे रागाने पाहतात!"
त्या दुपारी शाळेतून घरी जाताना, मी भादुरी
महाशयांच्या घरी थांबलो आणि त्यांना भेटायचे ठरवले. योगी एकांतवासात राहत होते, तळमजल्यावर एका शिष्याचे रक्षण होते. हा शिष्य पाहुण्यांबद्दल खूप काळजी घेत असे आणि त्याने मला विचारले की माझी त्यांच्या गुरुंसोबत भेट आहे का? पण गुरु लगेचच आले, त्यांचे डोळे चमकत होते, त्यामुळे मी जागेवरच बाहेर पडण्यापासून वाचलो. तो शिष्याला म्हणाला:
"मुकांडा जेव्हा वाटेल तेव्हा येऊ दे. एकांतवासाचा
नियम माझ्या सोयीसाठी नाही तर इतरांच्या सोयीसाठी आहे.

सांसारिक लोकांना आपल्या प्रामाणिकपणाबद्दल समाधान वाटत नाही, ज्यामुळे त्यांचा अभिमान भंग होतो. संत केवळ दुर्मिळच नाहीत तर गोंधळात टाकणारे देखील आहेत. पवित्र शास्त्रातही, कधीकधी आपल्याला असे आढळते की ते इतरांना लाजिरवाणे बनवतात."
मी भादुरी महाशयांच्या मागे त्यांच्या वरच्या मजल्यावरील साध्या निवासस्थानी गेलो, जिथे ते क्वचितच सोडले. गुरु सामान्यतः सार्वजनिक दृष्टिकोनातून दूर जाऊन जगाच्या चमक आणि ग्लॅमरकडे दुर्लक्ष करतात. काळाच्या इतिहासात ते दृढपणे स्थापित होईपर्यंत जग क्वचितच त्यांच्याकडे लक्ष देते, कारण ऋषींचे समकालीन केवळ वर्तमानाच्या अरुंद मर्यादेत राहणाऱ्यांपुरते मर्यादित नाहीत.
मी म्हणालो, "महान ऋषी, तुम्ही माझ्या ओळखीचे पहिले योगी आहात जे नेहमी घरातच राहतात."
त्याने उत्तर दिले, "कधीकधी देव त्याच्या संतांना अनपेक्षित मातीत लावतो जेणेकरून आपल्याला असे वाटत नाही की आपण त्यांना एका विशिष्ट नियमाच्या अधीन करू शकतो." संत चिंतनात पाय रोवून बसले होते, त्यांचे चैतन्यशील शरीर कमळाच्या स्थितीत होते. वयाच्या सत्तरी ओलांडल्या तरी, त्यांच्या शरीरात वृद्धत्वाची किंवा दीर्घकाळ बसून राहण्याने लटकण्याची कोणतीही चिन्हे दिसत नव्हती. मजबूत आणि उंच, ते सर्व प्रकारे परिपूर्ण होते. त्यांच्या चेहऱ्यावर शास्त्रात वर्णन केलेल्या ऋषींचे गुण होते. त्यांचे डोके उंच होते, पूर्ण दाढी होती, ते नेहमी सरळ बसलेले होते, त्यांचे डोळे दैवी अस्तित्वावर स्थिर होते. मी त्या संतांसोबत ध्यानात बसलो होतो आणि
तासाभरानंतर त्यांच्या सौम्य आवाजाने मला जागे केले: "तुम्ही अनेकदा स्थिरतेच्या अवस्थेत प्रवेश करता, पण तुम्ही देवाच्या प्रत्यक्ष जाणीवेच्या स्थितीत पोहोचला आहात का?"
त्या संताचा हेतू मला ध्यान करण्यापेक्षा देवावर
जास्त प्रेम करण्याची आठवण करून देण्याचा होता आणि तो पुढे म्हणाला: "साधनांना ध्येयाशी गोंधळात टाकू नका आणि साधनांना तुमचे ध्येय बनवू नका"

त्याने मला काही आंबे दिले आणि त्याच्या चपळ
बुद्धीने, त्याच्या गंभीर स्वभावा असूनही मला ते मजेदार वाटले, तो म्हणाला:
"अन्नाशी एकरूप होण्याची लोकांची इच्छा ही देवाशी एकरूप होण्याच्या त्यांच्या इच्छेपेक्षा खूप मोठी आहे." या शब्दाने मला एक मोठा हास्य आले आणि त्याची नजर प्रेमाने मंदावली आणि तो म्हणाला, "काय हास्य आहे!" त्याचा चेहरा गंभीर होता पण आनंदी हास्य होते. त्याच्या मोठ्या, कमळासारख्या डोळ्यांनी एक पवित्र, आतील हास्य लपवले होते.
संताने टेबलावरच्या अनेक जाड पाकिटांकडे बोट दाखवत म्हटले: "ही पत्रे मला दूरच्या अमेरिकेतून आली आहेत. मी अशा अनेक समाजांशी पत्रव्यवहार करतो ज्यांचे सदस्य योगामध्ये रस दाखवतात. ते कोलंबसपेक्षा चांगल्या समजुतीने भारताचा पुन्हा शोध घेत आहेत! मला त्यांना मदत करण्यास आनंद होत आहे, कारण योगाचे ज्ञान सूर्याच्या प्रकाशासारखे मोफत आहे, जे ते शोधतात त्यांना" "मानवजातीच्या उद्धारासाठी ज्ञानी लोकांनी जे
आवश्यक मानले आहे ते पश्चिमेसाठी सैल करू नये. पूर्व आणि पश्चिम त्यांचे बाह्य अनुभव वेगवेगळे असूनही आत्म्यात समान आहेत आणि योगाच्या आध्यात्मिक मार्गांपैकी एकाचा सराव केल्याशिवाय त्यांना प्रगती आणि समृद्धीची आशा नाही."
त्या संताने मला त्याच्या शांत नजरेत धरले, आणि मला तेव्हा कळले नाही की त्याचे शब्द एक गुप्त भविष्यवाणी होती. आजही, मी हे शब्द लिहित असताना, मी एके दिवशी भारताच्या शिकवणी पश्चिमेकडे घेऊन जाईन असे त्यांच्या निरुपद्रवी वाटणाऱ्या संकेतांचा मला पूर्ण अर्थ समजलेला नाही.
मी म्हणालो, "अरे महान ऋषी, मानवजातीच्या हितासाठी तुम्ही योगाबद्दल एक पुस्तक लिहिले तर किती छान होईल!" त्यांनी उत्तर दिले, "मी अशा विद्यार्थ्यांना प्रशिक्षण देत आहे जे त्यांच्या विद्यार्थ्यांसह, क्षय, काळातील नैसर्गिक बदल आणि समीक्षकांच्या अनैसर्गिक अर्थ लावण्यांना तोंड देणारी जिवंत पुस्तके बनतील."

संध्याकाळी त्यांचे शिष्य येईपर्यंत आम्ही योगींसोबत एकटेच राहिलो, जेव्हा त्यांनी त्यांचे एक अतुलनीय व्याख्यान दिले. सौम्य पुराप्रमाणे, त्यांनी त्यांच्या श्रोत्यांचे मानसिक नुकसान आणि कचरा वाहून नेला आणि त्यांना देवाकडे नेले. त्यांचे अद्भुत बोधकथा निर्दोष बंगालीमध्ये देण्यात आल्या.
त्या संध्याकाळी, भादुरीने मीराबाई नावाच्या
मध्ययुगीन राजपूत राजकुमारीच्या जीवनातील विविध तात्विक पैलूंचा शोध घेतला, ज्याने संतपदाच्या शोधात राजवाड्यातील वैभवशाली जीवनाचा त्याग केला. सुरुवातीला, एक प्रमुख तपस्वी, सनातन गोस्वामी, यांनी तिला शिष्य म्हणून स्वीकारण्यास नकार दिला कारण ती एक स्त्री होती, परंतु तिच्या उत्तराने त्यांना गुडघे टेकले जेव्हा तिने म्हटले:
"शिक्षकांना सांगा की मी देवाशिवाय विश्वात कोणताही पुरुष ओळखत नाही. त्याच्यासमोर आपण सर्व महिला नाही का?" (अशी एक पवित्र कल्पना आहे की देव हा विश्वातील एकमेव सकारात्मक आणि सर्जनशील तत्व आहे आणि त्याची निर्मिती ही एक नकारात्मक भ्रम आहे.)
मीराबाई एक कवयित्री होती आणि तिने आध्यात्मिक
आनंदाने भरलेल्या अनेक कविता रचल्या ज्या अजूनही भारताच्या साहित्यिक खजिन्यांपैकी एक मानल्या जातात. मी त्यापैकी एकाचे इंग्रजीत भाषांतर करत आहे (ते महमूद अब्बास मसूद यांनी अरबी पद्यात भाषांतरित केले होते): जर शरीर नेहमी धुतले तर ते कळेल
मी समुद्राच्या मध्यभागी सिंह झालो असतो
जर त्याने वनस्पती खाल्ली तर त्याला नक्कीच
कळेल
मी अभिमानाने बकरीचा आकार घेईन
जर जपमाळांची संख्या मोजली तर असे दिसून येईल
की
मी मोठ्या मण्यांनी देवाची स्तुती करत होतो. जर मूर्तींनी स्वतःला दंडवत घातले असते तर
मी पर्वत आणि खडकांपुढे नतमस्तक झालो असतो
जर दूध पिता आले असते तर

वासरे आणि पिल्लांना चवीनुसार
जर एखाद्याच्या पत्नीला सोडून दिल्याने
हजारो लोकांना लगेचच निवडीनुसार नपुंसक
केले जाईल
हे सर्व उघड करण्यासाठी पुरेसे नाही.
नाही, आणि ते कधीही पडदा उचलू शकणार नाही
देव एका अटीवर प्रकट होईल:
हृदयातील प्रेम आणि आगीसारखी तळमळ
काही विद्यार्थ्यांनी भादुरीच्या बुटात रुपये ठेवले,
जो त्याच्या शेजारीच होता आणि तो योगासन करत बसला होता. भारतातील ही प्रथा आदर आणि कृतज्ञतेची अभिव्यक्ती आहे, ज्याचा अर्थ असा आहे की विद्यार्थी त्याच्या भौतिक संपत्तीला त्याच्या शिक्षकाच्या चरणी अर्पण करतो. दयाळू मित्र हे देवाच्या प्रेमळ काळजी आणि संरक्षणाचे प्रकटीकरण आहेत.
एका शिष्याने आदरणीय गुरुजींकडे उत्सुकतेने पाहिले
आणि ते म्हणाले, "खरंच, तुम्ही अद्भुत आहात, गुरुजी! देवाचा शोध घेण्यासाठी आणि आम्हाला ज्ञान देण्यासाठी तुम्ही संपत्ती आणि वैयक्तिक सुखसोयींचा त्याग केला आहे" (कारण हे सर्वज्ञात होते की भादुरी महाशय यांनी तरुणपणीच योगमार्गाचा अवलंब करण्याचा दृढ निर्णय घेतला तेव्हा त्यांनी त्यांच्या कुटुंबातील प्रचंड संपत्तीचा त्याग केला होता)
संताने उत्तर दिले, "पण तुम्ही उलट करत आहात!"
गुरुच्या चेहऱ्यावर सौम्य टीका व्यक्त झाली आणि ते पुढे म्हणाले, "मी काही रुपये आणि क्षणभंगुर, तुच्छ सुखांचा त्याग केला आहे कारण ज्याचा आनंद अमर्याद आणि अंतहीन आहे अशा वैश्विक राज्याच्या प्रेमासाठी मी स्वतःला कोणत्याही गोष्टीपासून वंचित ठेवले आहे असे तुम्ही कसे म्हणू शकता? या जगातील अदूरदर्शी लोक खरोखरच त्याग करत आहेत! ते अशा पवित्र राज्याचा त्याग करतात ज्याची बरोबरी नाही, ज्याची भूक भरत नाही किंवा भूक भागवत नाही अशा तुटपुंज्या सांसारिक सुखांची लालसा करतात!"
तपस्वी आणि तपस्वी यांच्यातील या विरोधाभासी दृष्टिकोनावर मला हसू आले: एक गरीब संताला क्रोएससपेक्षा

श्रीमंत आणि अधिक प्रतिष्ठित बनवतो, तर दुसरा जगातील सर्वात मोठ्या करोडपतींना निराधार गरीब बनवतो ज्यांना गरिबीच्या अपमानामुळे काय सहन करावे लागते हे माहित नसते. शिक्षकांनी अढळ श्रद्धेचे आवाहन करून आपले भाषण
संपवले, असे म्हटले: “दैवी व्यवस्था आपले व्यवहार व्यवस्थापित करते आणि आपले भविष्य अशा ज्ञानाने आयोजित करते जे विमा कंपन्या प्रदान करतात त्यापेक्षा श्रेष्ठ आहे. जग अशा चिंताग्रस्त लोकांनी भरलेले आहे जे बाह्य संरक्षण साधनांवर विश्वास ठेवतात. त्यांचे वेदनादायक विचार त्यांच्या कपाळावरच्या जखमांसारखे आहेत. ज्याने आपल्याला जन्मापासूनच हवा आणि दूध दिले, तो एकमेव, त्याच्या भक्तांना त्यांच्या जीवनात आवश्यक असलेल्या सर्व गोष्टी दररोज कसे पुरवायचे हे जाणतो”
अभ्यास सत्र संपल्यानंतर मी संतांना भेटी देत राहिलो आणि एका मूक उत्साहाने ज्याने मला दैवी उपस्थितीची जाणीव करून दिली. एके दिवशी संत गुरबार रोडवरील आमच्या घरापासून दूर राम मोहन रॉय रोडवर गेले, कारण त्यांच्या प्रेमळ अनुयायांनी त्यांच्यासाठी ताजेंद्रमठ

(४) म्हणून ओळखले जाणारे एक नवीन
आश्रम बांधले.

जरी मी या आठवणीत जे सांगणार आहे ते अकाली आहे, तरी मी येथे भादुरी महाशय यांनी मला सांगितलेले शेवटचे शब्द नमूद करेन. पश्चिमेला जाण्यापूर्वी मी त्यांना निरोप देण्यासाठी गेलो आणि नम्रपणे त्यांच्यासमोर नतमस्तक होऊन त्यांचा निरोपाचा आशीर्वाद मागितला. तो म्हणाला: "माझ्या मुला, देवाच्या आशीर्वादाने निघा आणि
प्राचीन भारताचे वैभव तुझ्या संरक्षणाची ढाल म्हणून घे. तुझ्या कपाळावर विजय लिहिलेला आहे, आणि दूरवरचे श्रेष्ठी तुझे स्वागत करतील."
स्रोत: योगीचे आत्मचरित्र (योगीच्या जीवनात भारतीय तत्वज्ञान)

____

तळटीपा
(१) या श्वसन तंत्राला प्राणायाम म्हणतात, जे श्वासोच्छवासाच्या प्रक्रियेचे नियमन करून जीवनशक्ती किंवा

क्रियाकलाप (प्राण) नियंत्रित करते. प्राणायाम भस्त्रिका ("घंटा":) मन शांत करण्याचे काम करते.
(२) पतंजली हे योगावरील प्राचीन भाष्यकारांपैकी सर्वात
महान आहेत.
(३) १९२८ मध्ये एका व्याख्यानात, सोर्बोनचे प्राध्यापक
ज्युल्स बोईस यांनी सांगितले की फ्रेंच शास्त्रज्ञांनी उच्च चेतनेवर प्रयोग केले होते आणि त्याचे अस्तित्व मान्य केले होते. त्यांनी त्याचे वर्णन "फ्रॉइडच्या संकल्पनेतील अचेतन मनाचे प्रतिरूप" असे केले. ही उच्च चेतना केवळ विकसित प्राणी नसून, एखाद्या व्यक्तीला खऱ्या अर्थाने मानव बनवणाऱ्या प्रतिभा आणि गुणांना व्यापते. फ्रेंच विद्वानांनी स्पष्ट केले की उच्च चेतनेचे जागरण "सूचना किंवा संमोहनापासून वेगळे केले पाहिजे. उच्च चेतनेचे अस्तित्व तात्विकदृष्ट्या ओळखले जाते आणि ते मूलतः एमर्सनने वर्णन केलेले उच्च आत्म आहे, जे विज्ञानाने अलीकडेच मान्य केले आहे" एमर्सन यांनी त्यांच्या निबंधात (द हायर सोल) म्हटले आहे: "मनुष्य हा एका मंदिराचा चेहरा आहे ज्यामध्ये सर्व ज्ञान आणि चांगुलपणा आहे आणि सामान्यतः आपण ज्याला माणूस म्हणतो: खाणे, पिणे, लागवड करणे आणि गणना करणे हा माणूस त्याच्या आवश्यक वास्तवाची खोटी प्रतिमा देतो. परंतु ज्या आत्म्याचा तो साधन आणि अभिव्यक्ती आहे तो जर त्याच्या विचार आणि कृतींमधून प्रकट होऊ दिला तर आपल्याला नतमस्तक होण्यास भाग पाडले जाईल कारण आपण नंतर आध्यात्मिक स्वभावासमोर आणि सर्व दैवी गुणांसमोर उभे राहू."
(४) त्यांचे पूर्ण नाव तजनरमथ भादुरी होते आणि
हिंदीमध्ये "मठ" म्हणजे प्रार्थनास्थळ, बहुतेकदा आश्रम किंवा मठ असा संदर्भ असतो. "अंतराळात तरंगणाऱ्या" संतांमध्ये १७ व्या शतकातील संत क्यूपर्टिनोचे संत जोसेफ होते, ज्यांचे असाधारण अनुभव साक्षीदारांनी नोंदवले आहेत. संत जोसेफ यांनी जगाबद्दल विस्मय आणि आश्चर्य व्यक्त केले, जे प्रत्यक्षात देवाचे स्मरण आणि त्याच्याशी एक खोल संबंध होते. मठातील त्यांचे भाऊ त्यांना सांप्रदायिक टेबलावर सेवा करू देत नव्हते जेणेकरून ते चीनसह उडून जातील. खरंच, संत बराच काळ जमिनीवर राहण्यास असमर्थतेमुळे सांसारिक कर्तव्ये पार पाडण्यास असमर्थ होते! कधीकधी, एका आशीर्वादित पुतळ्याचे केवळ दर्शन त्याला उभ्या उड्डाणात नेण्यासाठी पुरेसे होते, त्यानंतर तो दोन संतांना - माणूस आणि दगड
- आकाशातून उडताना पाहत असे.
आध्यात्मिक श्रेष्ठतेच्या संत, अविला येथील संत तेरेसा
यांनाही शारीरिक उन्नती अस्वस्थ करणारी वाटली. असंख्य प्रशासकीय जबाबदाऱ्यांच्या ओझ्याने, तिने उड्डाण चाचण्या थांबवण्याचा अयशस्वी प्रयत्न केला, या संदर्भात लिहिले: "देवाची इच्छा असेल तर उपाय निरुपयोगी आहेत" स्पेनमधील अल्बा येथील एका चर्चमध्ये

पुरलेले संत तेरेसा यांचे शरीर चार शतके अखंड राहिले, त्याचा सुगंध गुलाबासारखा होता आणि असंख्य चमत्कार त्याला कारणीभूत होते.
(हे चमत्कार आपल्याला पवित्र कुराण आणि महान पैगंबरांच्या परंपरांमध्ये उल्लेख केलेल्या गोष्टींची आठवण करून देतात, जसे की गुहेतील लोकांची कथा आणि मरियमला तिच्यावर शांती असो, खजुराच्या झाडाचे कोरडे खोड हलवण्याची विनंती जेणेकरून पिकलेले खजूर हंगामापूर्वी पडतील, आणि सुरत अल इमरानमध्ये उल्लेख केल्याप्रमाणे देवाने मरियमला कसे पुरवले (प्रत्येक वेळी जकरिया तिच्याकडे पवित्रस्थानात प्रवेश करत असे, तेव्हा त्याला तिच्याकडे अन्न सापडले, तो म्हणाला, "हे मरियम, हे तुझ्यासाठी कुठून आहे?" ती म्हणाली, "हे देवाकडून आहे") तसेच जुरैज उपासक आणि पाळण्यात बोलणारा मुलगा, आणि गुहेत प्रवेश केलेले तिघे आणि दगड त्यांच्यापासून दूर गेला आणि इतर चमत्कार).

इच्छाशक्ती आणि पर्यावरणाचा प्रभाव
एखाद्या व्यक्तीला त्याच्या भूतकाळातील कृतींची
जाणीव नसल्यामुळे अडचणी आणि अडचणी उद्भवतात, ज्या विशिष्ट वेळी आणि ठिकाणी केल्या जातात. त्यांचे सध्याचे दुःख त्यांनी उच्चारलेल्या विचार आणि कृतींमुळे उद्भवते, जे चेतनेच्या मातीत मूळ धरले आहेत, त्या विचार आणि .कृतींसारखेच अंकुरलेले आणि फळ देणारे आहेत
मी फक्त देवासाठी जगतो आणि काम करतो. मला भुरळ घालण्यासाठी कोणतेही ऐहिक प्रलोभन किंवा भ्रम नाहीत. मी ज्ञान आणि अंतर्दृष्टीच्या नजरेने पाहिले आहे आणि फसवणूक आणि भ्रमाचे पडदे छेदले आहेत. तुम्हालाही हे लक्षात आले पाहिजे की या भूमीला तुमची भेट तात्पुरती आहे. तुम्ही येथे एकाच उद्देशाने आहात: आवश्यक धडे शिकण्यासाठी आणि जीवनात .तुमच्या मार्गावर येणाऱ्या सर्वांना मदत करण्यासाठी दररोज सकाळी मी देवाला विनंती करतो की तो मला काय
करायला सांगेल, आणि मग मी त्याला माझ्या हातातून आणि माझ्या मनातून काम करताना पाहतो आणि सर्व काही त्याच्या .इच्छेनुसार चालते

संकटे आणि संकटे एखाद्या व्यक्तीला तोडण्यासाठी किंवा त्यांच्या इच्छाशक्तीला अडथळा आणण्यासाठी येत नाहीत , तर त्यांना देवाच्या महानतेची प्रशंसा करण्यासाठी आणि त्याच्या नियमांचा आदर करण्यासाठी येतात , ज्याद्वारे ते खरा आनंद मिळवू शकतात . देव या कठोर परीक्षा पाठवत नाही कारण त्या प्रामुख्याने मानवी निर्मित आहेत . मानवतेला फक्त त्याची जाणीव तिच्या बेफिकीरीच्या झोपेतून जागृत करणे आणि अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशात .बाहेर पडणे आवश्यक आहे

शांती अनुभवण्यासाठी स्वतःला प्रशिक्षित करा , कारण तुम्ही जितके जास्त ते कराल तितकेच तुम्हाला तुमच्या .आयुष्यात ती शक्ती जाणवेल

जर तुम्ही त्या दिव्य प्रकाशाकडे वळलात तर एक उच्च शक्ती आहे जी तुमचा मार्ग उजळवेल आणि तुम्हाला आरोग्य , .आनंद , शांती आणि यश देईल

बहुतेक वेळा , आपल्या इंद्रिये आपल्याला क्षणभंगुर सुखांचे आश्वासन देतात परंतु शेवटी आपल्याला दीर्घकाळापर्यंत दुःख आणि दुःख देतात खरे सद्गुण आणि आनंद , तथापि , थोडेसे आश्वासन देतात , परंतु शेवटी आपल्याला शुद्ध आणि चिरस्थायी आनंद देतात म्हणूनच मी आंतरिक , चिरस्थायी आनंदाला खरा आनंद आणि तात्पुरते इंद्रिय .सुखांना केवळ उपभोग मानतो

जर एखाद्या व्यक्तीला एखादी वाईट सवय असेल जी त्यांना त्रास देत असेल आणि रात्री जागृत ठेवत असेल , तर ती सवय दडपण्याच्या प्रयत्नात त्यावर लक्ष केंद्रित न करता , तिला चालना देणारी किंवा उत्तेजित करणारी कोणतीही गोष्ट टाळून ते त्यातून मुक्त होऊ शकतात . हा तिच्याशी लढण्याचा एक अप्रत्यक्ष मार्ग आहे परंतु एक थेट , सकारात्मक मार्ग देखील आहे : एखाद्याचे विचार एका चांगल्या सवयीकडे निर्देशित करून आणि ती त्यांच्या जीवनाचा एक भाग बनेपर्यंत ती जोपासण्यासाठी काम करून ज्यावर ते अवलंबून .राहू शकतात

चांगल्या चारित्र्याचे लोक सहसा सर्वात आनंदी असतात . ते येणाऱ्या समस्या आणि संकटांसाठी कोणालाही दोष देत नाहीत ; त्याऐवजी , ते स्वतःला जबाबदार मानतात आणि स्वतःला

वैयक्तिकरित्या जबाबदार मानतात . त्यांना पूर्णपणे जाणीव
आहे की जोपर्यंत ते इतरांच्या कृती , शब्द आणि विचारांचा
सकारात्मक किंवा नकारात्मक प्रभाव पडू देत नाहीत
तोपर्यंत त्यांना आनंदी किंवा नाराज करण्याची शक्ती
.कोणाकडेही नाही

जे लोक कठोर असतात ते दुःखी असतात ते दगडांसारखे
पूर्णपणे भावनारहित असतात . एखाद्या व्यक्तीने त्यांचे
सर्व विचार , भावना आणि अंतर्दृष्टी घेऊन जगले पाहिजे आणि
त्यांच्या सभोवतालच्या प्रत्येक गोष्टीकडे सतर्क आणि
लक्ष दिले पाहिजे , अगदी एका कुशल छायाचित्रकाराप्रमाणे जो
सर्वात सुंदर दृश्यांचे सर्वात अद्भुत चित्रे
.टिपण्यासाठी सर्वोत्तम संधींची वाट पाहतो

खरा मानवी आनंद एखाद्या व्यक्तीच्या सतत शिकण्याची
आणि योग्य आणि आदरयुक्त पद्धतीने वागण्याची तयारी यात
आहे . जितका जास्त माणूस स्वतःमध्ये सुधारणा करतो तितकाच
तो त्याच्या सभोवतालच्या लोकांच्या प्रगतीत आणि आनंदात
.योगदान देतो

फार कमी लोक असतात जे त्यांच्या परिस्थितीचे
विश्लेषण करतात आणि ते पुढे जात आहेत की मागे जात आहेत हे
ठरवतात . समज, ज्ञान आणि समजूतदारपणाने संपन्न मानव म्हणून ,
आपले सर्वात मोठे कर्तव्य म्हणजे आपण पुढे जात आहोत की
मागे जात आहोत हे कळावे म्हणून आपल्या बुद्धीचा आणि
समजुतींचा योग्य वापर करणे आणि जर आपल्याला वारंवार अपयश
.येत असेल तर आपण निराश होऊ नये किंवा आशा गमावू नये
अपयश हे आपल्या शारीरिक आणि आध्यात्मिक विकासात
.अडथळा नव्हे तर उत्प्रेरक म्हणून काम करायला हवे
अपयश हा यशाची बीजे पेरण्यासाठी सर्वोत्तम आणि योग्य
.काळ आहे

नुकसान आणि अपयशावर लक्ष केंद्रित करू नये , तर
पूर्वीचे प्रयत्न कितीही असंख्य आणि कडू असले तरीही
पुन्हा पुन्हा प्रयत्न करावेत . अपयशानंतरचे प्रत्येक
नवीन प्रयत्न सुव्यवस्थित आणि बौद्धिकदृष्ट्या उत्तेजक
असले पाहिजेत . शिवाय , भौतिक आकांक्षा आणि आध्यात्मिक
आकांक्षा यांच्यात संतुलन राखले पाहिजे , एकाला दुसऱ्यावर
.आच्छादित होऊ न देता

कोणताही खरा आध्यात्मिक माणूस भौतिक यशाशिवाय जगू
शकत नाही आणि कोणाच्याही भौतिक चिंता इतक्या जबरदस्त नसतात की त्या त्यांना देवाबद्दल विचार करण्यापासून आणि चिंतन, सेवा आणि आध्यात्मिक कर्तव्यांसाठी आवश्यक वेळ .समर्पित करण्यापासून रोखतात
दीर्घकालीन अपयशाने अद्याप जीवनाचे धडे घेतलेले
नाहीत आणि स्वार्थी अध्यात्मवादी भौतिक जीवनाबद्दलच्या त्याच्या अनादरामुळे मानसिक संतुलन गमावून स्वतःला .शिक्षा करतो
जर एखाद्या व्यक्तीने आपले सर्व काम आणि क्रियाकलाप इतरांच्या सेवेसाठी समर्पित केले आणि समाधानी मानसिकतेने ते पूर्ण केले तर तो खरोखरच विचार आणि कृतज्ञतेस पात्र .आहे
आपण एकतर्फी नसावे; उलट, आपण आपल्या
क्रियाकलापांमध्ये संतुलन राखले पाहिजे आणि आपल्या कार्यांना आणि कर्तव्यांना त्यांच्या महत्त्वानुसार प्राधान्य दिले पाहिजे. कर्तव्य म्हणजे ते जे एखादी व्यक्ती आनंदाने करते, भौतिक लाभासाठी नाही. आध्यात्मिक .आणि नैतिक कर्तव्य जीवनात प्रथम स्थानावर असले पाहिजे प्रत्येक मानवामध्ये अप्रयुक्त क्षमता असते त्यांच्याकडे सर्व आवश्यक शक्ती असतात मन स्वतःच एक सर्वोच्च शक्ती आहे आणि ते जुन्या आणि प्रतिबंधात्मक सवयी .आ णि संकल्पनांपासून मुक्त असले पाहिजे
वाईट विचार एखाद्या व्यक्तीला अशा हानिकारक
वातावरणात घेऊन जाऊ शकतात जिथे तो स्वतःला त्याच्या
इ च्छेनुसार व्यक्त करू शकतो. त थापि, ए खादी व्यक्ती इच्छाशक्तीच्या सहाय्याने आपले विचार आणि जाणीव बदलू
श कते आणि परिणामी, त ्याचे वातावरण जर एखादी व्यक्ती दीर्घकाळ हानिकारक वातावरणात राहिली तर ते वातावरण
त ्यांच्यावर अवचेतनपणे प्रभाव पाडू लागते. कालांतराने, ते अखेर निरोगी आणि निरोगी वातावरण निवडण्याचे त्यांचे स्वातंत्र्य गमावतात आणि त्या हानिकारक वातावरणाच्या .नकारात्मक प्रभावांना बळी पडतात
ग्रह आणि ताऱ्यांचा मानवी जीवनावर प्रभाव ग्रह आणि मानवी शरीरांमधील आकर्षण आणि प्रतिकर्षणाच्या

[illegible]

[illegible]

[illegible] XIV [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* * *

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* * *

.मला अनेक आशीर्वाद मिळतात
तुमच्या आध्यात्मिक शिकवणींमधून
.तुमचे विचार वाचण्यासाठी मी उत्सुकतेने वाट पाहत आहे
मी ते माझ्या आयुष्यात लागू करण्याचा सर्वोत्तम .प्रयत्न करतो
.तुमच्या शिकवणी सुंदर आणि फायदेशीर आहेत

* * *

तुमच्या अद्भुत तत्वज्ञानात मला आढळते
कौतुक आणि प्रेरणा कशामुळे मिळते
तुम्ही मला दिलेल्या प्रत्येक गोष्टीबद्दल माझे .मनापासून आभार
मदत आणि मानसिक सांत्वनातून

* * *

.मला ते दर आठवड्याला मिळण्याची जबरदस्त भावना आहे तुमच्या शिकवणींमधून मिळालेल्या एका नवीन धड्याबद्दल .मला प्रत्येक धड्यात आनंद आणि ज्ञान मिळते

* * *

.माझ्या मनापासून धन्यवाद
माझे अंतरंग समजून घेण्यास मदत करण्यासाठी
आणि माझ्यातील सुप्त शक्तींची जाणीव करून देण्यासाठी आणि माझ्या अंतर्दृष्टीला देवाचा प्रकाश
दाखवण्यासाठी
तुमच्याकडून मिळालेल्या शिकवणींद्वारे

* * *

.मला अजूनही आठवते मी तुला भेटलो होतो
.ती चार वर्षांपासून माझ्या विचारांमध्ये राहत आहे .देवावरचा तुमचा पूर्ण विश्वास मला अजूनही आठवतो
आणि तुमचे मानवतेवरील प्रेम
.त्यामुळे मला स्वतःला ओळखण्यास मदत झाली
जेव्हा मला वाटायचे की मी एकटा आहे
माझे मित्र नाहीत आणि माझ्याशी सहानुभूती दाखवणारे .कोणीही नाही
.यामुळे मला आत्मविश्वास मिळाला आणि माझे मनोबल वाढले जीवनातील परिस्थितींना धैर्याने तोंड देण्याची .प्रेरणा मला मिळाली

* * *

चाळीस वर्षे
मी विज्ञान आणि ज्ञानाच्या विविध शाखांचा अभ्यास
.केला
.पण त्या सगळ्या अभ्यासातून मला काहीही मिळाले नाही तुमच्या शिकवणींमधून मी जे शिकलो त्याच्याशी तुलना
करता येईल अशा गोष्टीवर

* * *

.तुमच्या शिकवणी वाचून मला खूप फायदा होतो
जर जास्त संख्येने लोक असतील तर
.ते तुमच्या कल्पनांचा अभ्यास करतात आणि अंमलात आणतात आपण ज्या जगात राहतो ते असे असेल
.आहे त्यापेक्षा चांगले

* * *

.मी मनापासून तुमचे आभार मानू इच्छितो
माझ्या आयुष्यात आलेल्या आशीर्वादांसाठी
मी तुमच्या शिकवणी एकाग्रतेने आणि लक्षपूर्वक वाचायला सुरुवात केल्यापासून
धन्यवाद, आणि देव तुमच्या अद्भुत प्रयत्नांना .आशीर्वाद देवो
आणि मानवतेच्या सेवेसाठी समर्पित तुमचे कार्य

* * *

मी तुम्हाला माझ्या यशासाठी प्रार्थना करायला सांगितल्यामुळे
.माझी परिस्थिती लक्षणीयरीत्या सुधारली आहे
माझे मनापासून आभार आणि तुम्ही प्रार्थना करत राहाल .अशी आशा आहे

* * *

जेव्हा मला तुमचा शेवटचा मेसेज मिळाला
मी अजूनही संशयाच्या गडद जंगलात भटकत होतो
आणि त्याला त्या जंगलातून बाहेर पडण्याचा मार्ग दिसत .नव्हता
पण देवाचे आणि तुमच्या खास प्रार्थनांचे आभार
मार्ग अधिक स्पष्ट झाला आणि देवावरील माझा विश्वास
.दृढ झाला
.माझी परिस्थिती सर्व प्रकारे सुधारली
आणि कृपया तुमच्या उत्तर दिलेल्या प्रार्थनेत मला .नेहमी लक्षात ठेवा

* * *

.तुमच्या शिकवणींनी मला खूप मदत केली आहे
.आणि मला त्यातून खूप फायदे मिळाले
.आणि ते मला निर्णायक पुराव्यांसह सिद्ध झाले तुमच्या आध्यात्मिक पुष्टीकरणाची आणि सकारात्मक विचारसरणीची प्रभावीता
.मी कृतज्ञतेने भारावून गेलो आहे
मला जाणवणाऱ्या आरोग्य, आनंद आणि शांतीमुळे
.मला असे वाटते की मी ध्यानात दररोज प्रगती करत आहे

* * *

जर तुमच्या अद्भुत, प्रेरणादायी शिकवणी नसत्या तर
या पार्थिव पातळीवर माझे जीवन अत्यंत मर्यादित झाले .असते
तुमच्या विशेष लक्ष दिल्याबद्दल मी तुमचे आभार मानू .इच्छितो
.जे तिने गेल्या तीन वर्षात मला दिले आहे

* * *

.आध्यात्मिक संस्कृती मासिकाबद्दल धन्यवाद
ज्यामध्ये मला दररोज आत्म्यासाठी आशीर्वाद आणि पोषण मिळते
मी देवाचे आभार मानतो ज्याने मला तुमची आणि तुमच्या .शिकवणींची ओळख करून दिली

* * *

तुमच्या मासिक पत्रांबद्दल मी तुमचे आभार मानू .इच्छितो

.मला शेवटचा संदेश प्रेरणादायी वाटला
जेणेकरून मी ते साहित्य वर्गात माझ्या .विद्यार्थ्यांना वाचून दाखवू शकेन
.त्यांनी त्यातील मजकुराला सकारात्मक प्रतिसाद दिला .आमच्या सर्वांसाठी हा एक आनंदाचा प्रसंग होता
तुम्ही पत्रात समाविष्ट केलेल्या कल्पनांनी मी खूप .प्रभावित झालो
इतके की मला ते माझ्या विद्यार्थ्यांसोबत शेअर
करायचे होते
या संदेशाने खोल चिंतनाची स्थिती निर्माण केली
आणि आत्म्याच्या रहस्यांमध्ये आत्मनिरीक्षण
.मला वाटते की ते मला समस्या सोडवण्यास मदत करेल
आणि जीवनातील अनुभवांना सुज्ञपणे आणि सकारात्मकतेने सामोरे जाण्यासाठी

* * *

.तुमच्या शिकवणी अमूल्य आहेत
.मला तुमचा एकही धडा चुकवायचा नाही